Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu tại một thế giới song song, nơi có bối cảnh địa lý và văn hóa tương đồng với Trái Đất nhưng lại có những khác biệt thú vị.

Tại đây, Việt Nam là một cường quốc phát triển mạnh mẽ về quân sự và dân sinh, tuy nhiên ngành du lịch lại lép vế hoàn toàn trước sự xâm lấn văn hóa của phương Tây.

Giới trẻ sùng bái các công viên giải trí nước ngoài như Disney hay Universal, trong khi các danh lam thắng cảnh trong nước lại ảm đạm, vắng vẻ.

Nhân vật chính là Tống Thần, một thanh niên vừa xuyên không từ Trái Đất đến thế giới này.

Ở kiếp này, hắn là một nhân viên thuộc Cục Du lịch Trường Bạch Sơn, nổi tiếng là một kẻ "nằm thẳng" (sống an nhàn, không chí tiến thủ), được người dì xinh đẹp là Phó Cục trưởng Khương Nguyệt Thanh "cơ cấu" vào biên chế.

Cuộc sống nhàn hạ của Tống Thần bỗng chốc đảo lộn khi Cục trưởng Vương Sơn Hà giao cho hắn – nhân sự duy nhất của Phòng Tuyên truyền – một nhiệm vụ bất khả thi: quay một video quảng bá để vực dậy hình ảnh khu du lịch Trường Bạch Sơn và giành lại thị phần từ văn hóa phương Tây.

Đúng lúc Tống Thần đang hoang mang trước trọng trách này, hắn bất ngờ kích hoạt "Hệ thống Điện ảnh Thần cấp".

Hệ thống không chỉ cung cấp cho hắn kỹ năng đạo diễn và cấu trúc hình ảnh cấp thế giới mà còn trao tặng kịch bản chuyển thể từ bộ tiểu thuyết đình đám ở kiếp trước: *Đạo Mộ Bút Ký*.

Với tư duy của một người xuyên không và sự hỗ trợ của hệ thống, Tống Thần quyết định chơi lớn.

Thay vì quay một video phong cảnh nhàm chán, hắn quyết định dựng *Đạo Mộ Bút Ký* thành một series phim điện ảnh trá hình dưới danh nghĩa "phim tuyên truyền".

Nhờ sự hậu thuẫn "mù quáng" của dì Khương và uy quyền của Cục trưởng Vương, Tống Thần huy động được một dàn diễn viên trong mơ, bao gồm cả Ảnh đế Lưu Phẩm Hoa, đỉnh lưu Dương Dương và hàng loạt diễn viên gạo cội thuộc biên chế nhà nước – điều mà các công ty giải trí tư nhân có mơ cũng không làm được.

Qúa trình sản xuất diễn ra trong sự nghi ngờ của công chúng.

Cư dân mạng chế giễu khi nghe tin một video quảng bá du lịch lại có thời lượng lên tới 8 tiếng đồng hồ và do một gã đạo diễn vô danh thực hiện.

Tuy nhiên, khi phần đầu của bộ phim chính thức lên sóng, cả thế giới đã phải chấn động.

Với kỹ xảo chân thực đến mức đáng sợ do hệ thống cung cấp, cùng kịch bản kịch tính, *Đạo Mộ Bút Ký* không chỉ là một bộ phim, nó trở thành một hiện tượng văn hóa.

Khán giả bị cuốn vào cuộc phiêu lưu của Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Những địa danh như Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Vân Đỉnh Thiên Cung được tái hiện hùng vĩ và bí ẩn, khiến người xem vừa sợ hãi vừa khao khát được đặt chân đến Trường Bạch Sơn.

Sự thành công của bộ phim kéo theo những tình huống dở khóc dở cười.

Lượng khách du lịch đổ về Trường Bạch Sơn tăng đột biến,

nhưng không phải để ngắm cảnh mà để... tìm "Cổng Thanh Đồng" và Trương Khởi Linh.

Đỉnh điểm của sự hài hước là khi một nhóm trộm mộ tin rằng bộ phim là tư liệu thật, đã mang thuốc nổ lên núi để tìm kho báu, vô tình gây ra lở tuyết và bị tóm gọn.

Cảnh sát và các nhà khảo cổ học vào cuộc, sững sờ khi phát hiện ra dấu tích cổ mộ thật sự dưới lớp tuyết, khiến Tống Thần từ một đạo diễn bỗng chốc trở thành nghi phạm bị mời lên đồn uống trà vì nghi ngờ hắn là... trộm mộ chuyên nghiệp hoàn lương.

Cốt truyện tiếp diễn với những màn đấu trí giữa Tống Thần và dư luận, sự phát triển của các phần tiếp theo như *Sa Hải*, và hành trình dở khóc dở cười của một thanh niên chỉ muốn làm "cá mặn" nhưng lại bị đẩy lên làm "thần thánh" trong giới điện ảnh và khảo cổ.

Tống Thần vừa phải đối phó với sự nổi tiếng bất đắc dĩ, vừa phải tiếp tục "bịa" ra những kịch bản chấn động để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, đồng thời giải thích với cả thế giới rằng: "Tôi thực sự chỉ đang quay phim tuyên truyền thôi, tôi không biết gì về trộm mộ cả!"

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 1

Núi Trường Bạch, tuyết trắng xóa phủ đầy, sừng sững giữa trời xanh mây trắng.

Một trận gió mạnh quét qua khe núi, khiến những cành tùng trĩu nặng tuyết vụn rung rinh, lả tả rơi xuống mặt đất.

Lúc này, tại văn phòng Khoa Tuyên truyền Hậu cần thuộc Cục Du lịch Trường Bạch Sơn.

Một thanh niên tóc đen đang nằm gục trên bàn, tắm mình trong ánh nắng lười biếng, bờ vai phập phồng chậm rãi theo nhịp thở.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Đột nhiên, chiếc điện thoại cách đầu cậu thanh niên không xa rung lên bần bật.

Cơn rung chấn mãnh liệt truyền qua mặt bàn, đánh thức cậu dậy.

Bị đánh thức, Tống Thần vươn tay mò mẫm, chẳng thèm nhìn màn hình mà áp thẳng lên tai. "...Alo?" "Tống Thần, ba giờ rưỡi chiều nay đến phòng họp ngay, có cuộc họp quan trọng yêu cầu tất cả mọi người tham gia." "Hả?" Nghe giọng nam xa lạ bên tai, Tống Thần đang ngái ngủ vội ngẩng mặt lên khỏi cánh tay, vô tình bị ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mặt, đôi mắt nheo lại đầy vẻ mờ mịt. "Họp?

Họp gì cơ?

Tôi không..." Tút, tút...

Tống Thần còn chưa nói hết câu, người bên kia đầu dây đã dứt khoát cúp máy.

Tống Thần với vẻ mặt ngái ngủ đờ đẫn: "Mình không phải vừa mới từ chức rồi sao? ...Ai gọi đi họp thế nhỉ?" Đinh!

Bất chợt, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, nhưng lúc này Tống Thần chẳng còn tâm trạng nào để xem.

Cậu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết trắng bao phủ khắp nơi, gió lạnh gào thét.

Dù cách một lớp kính dày, cậu vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Tống Thần không kìm được dụi dụi mắt, vẻ mặt hoang mang tột độ. "Mình nhớ bây giờ là tháng sáu mà nhỉ?

Chỉ ngủ một giấc mà tuyết rơi lớn thế này sao?

Chẳng lẽ có oan khuất gì thấu trời xanh?" Nhưng gần như ngay lập tức, Tống Thần bừng tỉnh, lắc đầu như trống bỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ viển vông. "Không đúng!

Chỗ này hình như không phải nhà mình..." Tống Thần quay đầu nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, lại nhìn bộ đồng phục thống nhất của đơn vị nào đó đang mặc trên người, một ý nghĩ táo bạo bỗng ùa về. "Vãi!

Không lẽ mình... xuyên không rồi sao?" Như để xác nhận sự thật này, một luồng ký ức xa lạ ùa vào não bộ Tống Thần. "Ui da..." Ký ức bị cưỡng ép nhồi nhét khiến đầu Tống Thần đau như búa bổ.

Cậu ôm đầu gục xuống bàn, hai tay vò rối mái tóc.

Một lúc sau, Tống Thần mới từ từ bình tĩnh lại. "Trong nước...

Tống Thần...

Nhân viên Cục Du lịch..." Dung hợp xong ký ức, Tống Thần nhíu mày lẩm bẩm, đại khái cũng đã hiểu rõ tình hình hiện tại. "Ngủ một giấc cũng xuyên không được, tài thật." Từ ký ức mới, Tống Thần xác định mình đã xuyên đến một thế giới song song gần như y hệt Trái Đất!

Chỉ có vài chi tiết nhỏ là khác biệt, quốc gia ở thế giới này phát triển cực thịnh, quân sự dân sinh đều tăng trưởng phi mã, ẩn ẩn có thế đứng đầu thế giới.

Nhưng vì vài lý do, ngành du lịch trong nước lại cực kỳ lạc hậu, chịu sự đả kích lớn từ các công viên giải trí phương Tây như Disney hay Universal.

Giới trẻ hiện nay chẳng mấy ai mặn mà với danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử của nước nhà.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tống Thần nghe theo "lời khuyên hữu nghị" của bà dì nhỏ, chọn thi vào Cục Du lịch.

Sau khi trở thành nhân viên chính thức, cậu thuận lợi được bà dì sắp xếp vào Cục Du lịch Trường Bạch Sơn, thậm chí còn được phân cho một văn phòng riêng.

Mỹ danh là: Người một nhà thì phải ở chỗ tử tế!

Do mấy năm gần đây du khách ngày càng ít, khu du lịch ảm đạm, Tống Thần ngày nào cũng ngồi lì trong văn phòng "câu cá" (lười biếng). "Chà... cuộc sống này chill phết, cảm giác xuyên không cũng không tệ." Hồi tưởng lại đoạn ký ức làm nhân viên quèn, Tống Thần hài lòng gật đầu, vui vẻ chấp nhận sự thật.

Dù sao xuyên không cũng giống như bị cưỡng bức, nếu không thể phản kháng thì cứ nằm im hưởng thụ thôi. "Hình như vừa nãy có người gọi đi họp...

Còn có một tin nhắn nữa." Tống Thần cầm chiếc điện thoại lên, theo bản năng mở tin nhắn ra xem. [Thần Thần, đi họp không được đến muộn nha.

Chương 2

Nếu không dì đánh đòn đấy!] "Hóa ra là dì nhỏ...

Rõ ràng sắp ba mươi rồi mà sao vẫn hoạt bát thế không biết." Trong đầu Tống Thần lóe lên hình ảnh một người phụ nữ quyến rũ mặc quần tất đen, cậu bất lực lắc đầu, đứng dậy vận động cơ thể đang tê mỏi. "Vậy thì bắt đầu cuộc sống mới thôi!" Theo lộ trình trong ký ức, Tống Thần nhanh chóng tìm được phòng họp nằm ở tầng ba.

Cũng may là cấu trúc của Cục Du lịch khá đơn giản, nếu không với ký ức mơ hồ chỉ đi qua một lần, Tống Thần thật sự khó mà tìm ra.

Cốc!

Cốc!

Tay phải nắm lại thành quyền, gõ nhẹ lên cửa phòng họp. "Cửa không khóa, vào đi!" Nghe tiếng nói vọng ra từ bên trong, Tống Thần vặn tay nắm cửa bước vào.

Lúc này trong phòng họp đã có ba bốn người ngồi, trong đó một nam thanh niên trạc tuổi Tống Thần đang vẫy tay với cậu. "Ây da hiếm thấy nha, Tiểu Tống hôm nay không đi muộn kìa~" "Hì hì, vì cuộc họp quan trọng mà." Tống Thần gãi đầu cười đáp lại, trong lòng thầm cảm thán.

Cái tên "mình" trước kia rốt cuộc lười đến mức nào vậy?

Đi họp cũng có thể đến muộn?

Sau này mình có nên duy trì truyền thống đó không nhỉ?

Vừa nghĩ, Tống Thần vừa tìm một chỗ ngồi ở góc rìa phòng họp.

Vì trong ký ức, tên Tống Thần kia lúc nào cũng chọn chỗ khuất,

ừm, rất thích hợp để lười biếng. "Hửm??" Vừa ngồi xuống, Tống Thần phát hiện trên bàn có một tập tài liệu.

Quay sang nhìn bên cạnh, thấy trước mặt ai cũng có một tập giống hệt.

Xem ra là tài liệu dùng cho cuộc họp.

Nghĩ vậy, Tống Thần yên tâm lật mở tập tài liệu, nhìn mấy chữ to đùng ở trang đầu, cậu khẽ đọc thầm từng chữ. "Nhiệm vụ quay video thí điểm tuyên truyền Trường Bạch Sơn." "Video tuyên truyền?

Bây giờ khu du lịch đã sa sút đến mức phải quay phim quảng cáo để hút khách rồi sao?" Tống Thần xoa xoa cằm, lộ vẻ suy tư.

Đồng thời cũng thuận tay lật xem sơ lược nội dung bên trong.

Trong lúc đó, người vào phòng họp ngày càng đông.

Rất nhanh, trừ Cục trưởng và Phó cục trưởng, tất cả mọi người đều đã có mặt, ai nấy đều lật xem tài liệu trên tay và bàn tán nhỏ, thỉnh thoảng lại lén lút nhìn về phía Tống Thần.

Điều này khiến Tống Thần – người đang mù tịt thông tin – cảm thấy đứng ngồi không yên.

Những ánh mắt kỳ quái đó chỉ biến mất khi cửa phòng họp mở ra lần nữa. "Đủ cả rồi nhỉ." Người bước vào đầu tiên là một lão giả hơn năm mươi tuổi, tinh thần quắc thước, cười tủm tỉm nhưng vẫn toát lên uy nghiêm của người lãnh đạo.

Cục trưởng Cục Du lịch Trường Bạch Sơn – Vương Sơn Hà, hay còn gọi là Vương lão.

Người đứng đầu Cục Du lịch, mọi hoạt động của cả cục gần như đều phải qua ông xác nhận.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Sau khi Vương lão ngồi xuống, tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà cũng vọng vào từ bên ngoài.

Ngồi ở góc quan sát tất cả, Tống Thần bỗng chú ý thấy, ngay khoảnh khắc tiếng giày cao gót vang lên, lưng của tất cả nhân viên nam trong phòng đều thẳng tắp.

Thậm chí có không ít người còn tranh thủ vuốt lại tóc tai. "Tình huống gì đây?" Tống Thần nhìn đám đồng nghiệp nam đang xòe đuôi như công đực, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bành!

Nhưng ngay giây tiếp theo, thân ảnh đẩy cửa bước vào đã cho Tống Thần câu trả lời.

Đôi chân dài miên man, vòng eo thon gọn vừa một vòng tay ôm, cùng với vòng một nảy nở, quả thực là ma quỷ dụ dỗ đàn ông sa vào địa ngục.

Gương mặt hoàn mỹ tựa thiên sứ khiến người ta không nỡ sinh ra ý nghĩ vẩn đục.

Khương Nguyệt Thanh chính là người phụ nữ kết hợp giữa gương mặt và thân hình đầy mâu thuẫn ấy.

Là Phó cục trưởng Cục Du lịch Trường Bạch Sơn, Khương Nguyệt Thanh luôn là người tình trong mộng của đông đảo đồng nghiệp nam.

Đồng thời, cô cũng là bà dì nhỏ thân yêu (tự xưng) của Tống Thần.

Toang!

Khoảnh khắc nhìn thấy Khương Nguyệt Thanh, chữ "Nguy" đỏ lòm hiện lên trên đầu Tống Thần.

Một phần ký ức khác trong não đang điên cuồng nhắc nhở Tống Thần phải tránh xa người phụ nữ này, càng xa càng tốt.

Cộp!

Cộp!

Khương Nguyệt Thanh bước đi trên đôi giày cao gót, ánh mắt quét một vòng tìm được Tống Thần, liền nhìn chằm chằm vào cậu.

Cơ thể Tống Thần theo bản năng từ chối đối mắt với người phụ nữ này.

Điều đó làm bầu không khí trong phòng họp bắt đầu có chút ngưng trọng.

Vương lão khẽ ho một tiếng: "Khụ khụ, Tiểu Khương à, mau ngồi xuống đi." "Vâng, thưa Cục trưởng." Khương Nguyệt Thanh đáp một tiếng, nhưng lại đi thẳng ra sau lưng Tống Thần, ghé vào tai cậu dặn dò: "Thần Thần, tan làm đợi dì cùng về nhà nhé." "Vâng vâng ạ!" Tống Thần ngoan ngoãn.jpg Khương Nguyệt Thanh hài lòng cười một cái, mới thong thả bước đôi chân dài về chỗ của mình ngồi xuống.

Trong quá trình đó, cô hoàn toàn phớt lờ những ánh mắt lấy lòng của các đồng nghiệp nam, tỏ rõ vẻ nữ thần cao lãnh. "Mục đích của cuộc họp lần này, chắc mọi người cũng biết rồi chứ?" Vương lão đợi Khương Nguyệt Thanh ngồi xuống xong mới chậm rãi mở lời.

Tất cả mọi người đều đã xem tài liệu trên bàn, khi Cục trưởng hỏi, ai nấy đều gật đầu. "Tốt." Vương lão thấy vậy liền nói tiếp. "Như mọi người đã biết, mấy năm nay các khu du lịch của nước ta ngày càng ế ẩm." "Giới trẻ chọn địa điểm vui chơi đã sớm chuyển từ những danh lam thắng cảnh cấp 4A, 5A tươi đẹp của chúng ta sang

cái gọi là công viên giải trí phim ảnh, nào là Disney các kiểu!" "Nếu chỉ là thu nhập của khu du lịch kém đi thì còn đỡ, nhưng vấn đề không chỉ nằm ở đó." Vương lão khổ não xoa xoa cái đầu hơi hói, tiếp tục thao thao bất tuyệt. "Thế hệ trẻ tiếp theo của chúng ta hiện giờ chỉ biết đến anime, phim ảnh phương Tây, còn đối với những kiến trúc đầy lịch sử của đất nước thì lại hiểu biết quá ít." "Đây là sự xâm lăng văn hóa đấy, các đồng chí!" Lời của Vương lão khiến những người ngồi dưới bắt đầu bàn tán, ai nấy đều tỏ vẻ coi trọng vấn đề này.

Trừ Tống Thần, vì chẳng có ai thảo luận với cậu cả.

Lúc này cái hại của việc ngồi một mình một văn phòng mới lộ ra, đó là Tống Thần hoàn toàn không thân thiết với đám đồng nghiệp này. "Trật tự, trật tự." Vương lão giơ tay ra hiệu, tiếng bàn tán bên dưới mới từ từ ngớt.

Ông cầm tập tài liệu trên tay đứng dậy: "Vì thế, lãnh đạo cấp trên yêu cầu các khu du lịch đều phải tiến hành tuyên truyền, tranh thủ đoạt lại tầm mắt của người dân!" "Đây là một cuộc đọ sức về văn hóa!

Các đồng chí!!" Bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp!

Toàn bộ nhân viên có mặt đều bị bài phát biểu của Vương lão làm cho nhiệt huyết sôi trào, hận không thể xông lên liều mạng với đám Disney ngay bây giờ.

Chỉ có Khương Nguyệt Thanh là bĩu môi với đôi môi đỏ mọng quyến rũ, vì chỉ có cô Phó cục trưởng này mới biết, bài phát biểu vừa rồi của Vương lão là bê nguyên xi lời của lãnh đạo cấp trên xuống.

Không sửa một chữ, thậm chí đến ngữ khí cũng y hệt.

Vương lão thấy cấp dưới phản ứng kịch liệt, mỉm cười rồi chậm

rãi nói ra một tin xấu. "Khụ khụ, các đồng chí, căn cứ theo yêu cầu cấp trên, Cục Du lịch Trường Bạch Sơn chúng ta sẽ trở thành đơn vị đầu tiên quay video tuyên truyền..." Lời Vương lão chưa dứt, tiếng vỗ tay đang nồng nhiệt bỗng im bặt.

Làm Tống Thần cũng ngơ ngác theo.

Cái quỷ gì vậy?

Sao mọi người phối hợp ăn ý thế? "Cho nên là, Ban Tuyên truyền của chúng ta cần phải quay một bộ phim quảng bá cho khu du lịch." "Yêu cầu cũng không cao, nên cũng không cần thiết phải tìm đạo diễn bên ngoài." "Ban Tuyên truyền tự giải quyết là được." Lời Vương lão vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người không hẹn mà gặp, đồng loạt đổ dồn về phía vị trí của Tống Thần. "???" Nhìn tôi làm gì?

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Tống Thần bị ánh mắt của mọi người nhìn đến nổi da gà, đặc biệt là ánh mắt phức tạp vừa lo lắng vừa buồn cười của Khương Nguyệt Thanh.

Càng làm Tống Thần sờ mãi không thấy não đâu.

Chương 3

Quay cái video quảng bá thôi mà, sao lại nhìn tôi?

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy sự tin tưởng của Vương lão lại truyền vào tai Tống Thần. "Tôi tin rằng, Tống Thần của Ban Tuyên truyền nhất định sẽ đưa ra được một tác phẩm hoàn mỹ!" Khoan đã?

Ban Tuyên truyền?

Tống Thần?

Là đang nói mình sao?

Tống Thần ngơ ngác nhìn lão Vương.

Đúng rồi, mình là người của Ban Tuyên truyền mà nhỉ?

Nhưng mà khổ nỗi...

Ban Tuyên truyền chỉ có mỗi mình mình thôi à!

Lúc này Tống Thần mới phản ứng lại, tại sao vừa nãy ai cũng nhìn mình chằm chằm.

Hóa ra là đang nhìn cái tên đen đủi phải tự mình làm video tuyên truyền này đây!

Tống Thần cảm thấy thốn tận rốn.

Rõ ràng mới vừa xuyên không, đã bắt phải quay phim quảng bá cho Cục Du lịch?

Có cần phải chơi lớn vậy không?

Vì sao cái tên "mình" trước kia ngày ngày đều lười chảy thây!

Vừa có việc một cái là đổi thành mình làm vậy trời!! "Sao thế?

Có vấn đề gì không?" Vương lão cười tủm tỉm nhìn Tống Thần

hỏi.

Tống Thần chỉ muốn kéo Vương lão xuống vị trí của mình để ông cảm nhận thử.

Có vấn đề hay không á!

Vấn đề lớn lắm luôn đấy!

Đột nhiên, bên tai Tống Thần vang lên một âm thanh khiến cậu vui mừng khôn xiết. [Đinh, Hệ thống Thần Cấp Ảnh Thị đã ràng buộc.] Bàn tay vàng của mình đến rồi!

Quả nhiên là trang bị tiêu chuẩn của người xuyên không!

Truyện mạng không lừa mình!

Nhưng khổ nạn trước mắt khiến Tống Thần không có thời gian để vui vẻ, vì tất cả mọi người đều đang nhìn cậu.

Đặc biệt là Vương lão đang ngồi ở ghế Cục trưởng.

Từ ánh mắt của ông, Tống Thần có thể thấy nhiệm vụ quay video này dường như không thể từ chối.

Đối mặt với áp lực từ những ánh nhìn đó, Tống Thần đành cắn răng hỏi: "Phim quảng bá có yêu cầu gì không ạ?" Vương lão hình như cũng biết áp lực đè lên vai Tống Thần hơi lớn, vội vàng cười an ủi: "Không cần quá căng thẳng, chỉ là một đoạn phim ngắn tuyên truyền thôi, yêu cầu cũng đơn giản." "Thứ nhất: Phải bao quát được các cảnh đẹp của núi Trường Bạch chúng ta." "Thứ hai: Đừng chỉ quay cảnh sắc đơn thuần, tốt nhất là quay thành video có cốt truyện, trong đó lồng ghép việc quảng bá cho khu du lịch." "Thứ ba: Phải đủ hấp dẫn sự chú ý của giới trẻ, khiến họ nảy sinh lòng khao khát đối với núi Trường Bạch." Nói xong những điều này, Vương lão nhìn Tống Thần đang đứng hình, hỏi: "Thế nào, không khó chứ?" Tống Thần chỉ muốn hỏi thăm gia đình ông ấy, tiện thể véo tai Vương lão

hét lớn một câu: Ông xác định mấy điểm yêu cầu này là thứ một người có thể làm được hả?

Khương Nguyệt Thanh ngồi ở ghế Phó cục trưởng nhìn Tống Thần đang ngẩn tò te, quyết định giúp Thần Thần một tay.

Thế là Khương Nguyệt Thanh lần đầu tiên lên tiếng trong cuộc họp này: "Yên tâm đi, kinh phí bên này sẽ hỗ trợ đầy đủ." Sau đó cô lờ đi cái trừng mắt của Vương lão, nói tiếp: "Mọi tài nguyên thông thường của Cục Du lịch, địa điểm, khu danh thắng, thậm chí cả nhân sự đều sẽ nghiêng về phía cậu, phối hợp cậu quay phim." "Thậm chí nếu muốn mời một số ngôi sao tham gia cũng không phải là không được, tôi và Cục trưởng sẽ đứng ra đàm phán giúp cậu." "??" Vương lão lúc này cũng hơi ngơ ngác nhìn Khương Nguyệt Thanh.

Giúp đỡ cháu trai thì có thể hiểu được, nhưng tại sao lại lôi tôi ra mặt đàm phán hả?

Nhưng lời đã nói ra, Vương lão cũng không tiện vả mặt Phó cục trưởng của mình. "Chỉ cần có thể quay tốt phim quảng bá, mọi thứ đều dễ nói, tôi sẽ toàn lực ủng hộ." Tống Thần: Tâm mệt, không muốn nói chuyện. "Tống Thần, quay cho tốt nhé!

Phía sau cậu là quốc gia!" Vương lão nắm tay ra hiệu cố lên với Tống Thần, câu nói này càng khiến mọi người vỗ tay chúc mừng nhiệt liệt.

Tống Thần thì tỏ vẻ: Vui buồn của con người không giống nhau, tôi chỉ thấy ồn ào... *** Trong phòng Ban Tuyên truyền.

Tống Thần hồn xiêu phách lạc từ phòng họp trở về, ngồi phịch xuống ghế, trên bàn đặt một bản hợp đồng nhiệm vụ quay phim. "Đúng rồi!

Mình có hệ thống!" Sắp bị áp lực nhiệm vụ đè chết, Tống Thần

nhớ ra hệ thống vừa ràng buộc, vội vàng khua tay trái vào hư không, muốn lôi giao diện hệ thống ra, tiếc là thất bại. [Đinh, Ký chủ chỉ cần niệm trong đầu là có thể gọi hệ thống.] "À à!

Hóa ra là thế." Tống Thần hơi xấu hổ gãi đầu, sao hệ thống của mình không giống trong tiểu thuyết viết vậy. "Hệ thống, có quà tân thủ không?" [Đinh, Phần thưởng ràng buộc: Kỹ năng Đạo diễn cấp Thế giới!

Kỹ năng Cấu tạo hình ảnh cấp Thế giới!] [Nhiệm vụ mới: Mời ký chủ quay kịch bản do hệ thống cung cấp.] [Phần thưởng nhiệm vụ: Khi quay phim thành công, ký chủ sẽ nhận được kỹ năng mới.] "Có vẻ được cứu rồi." Tống Thần sau khi nhận thưởng, trong đầu bỗng dưng có thêm rất nhiều kiến thức.

Toàn bộ đều liên quan đến cách đạo diễn một bộ phim, cách kiểm soát tình tiết lên xuống, cũng như các loại ánh sáng cần thiết khi cấu tạo hình ảnh điện ảnh.

Lúc này Tống Thần dám to gan tuyên bố, ông đây bây giờ là đạo diễn đỉnh nhất!

Nhưng sự tự tin thái quá nhanh chóng lắng xuống. "Hệ thống, còn chức năng gì nữa không?" Bình tĩnh lại, Tống Thần muốn tìm hiểu thêm các chức năng khác, dù sao đây cũng là con bài tẩy lớn nhất sau này. [Ngoài việc ban bố nhiệm vụ và phát phần thưởng cho ký chủ, hệ thống có thể hỗ trợ ký chủ chế tác kịch bản, làm kỹ xảo (VFX), hỗ trợ quay phim, hỗ trợ cắt dựng.] "Ừm, cái này giúp mình đỡ tốn không ít công sức đây." Tống Thần xem qua khả năng làm kỹ xảo của hệ thống, không nhịn được gật đầu tán thưởng.

Thứ tốn thời gian nhất của một bộ phim là gì?

Quay phim ư?

Dựng phim ư?

Không!

Là kỹ xảo!

Làm kỹ xảo (VFX) thường là khâu tốn thời gian nhất, đặc biệt là với những bộ phim ngập tràn hiệu ứng.

Thậm chí kỹ xảo còn được làm từ trước khi bấm máy.

Có hệ thống hỗ trợ, kỹ xảo sẽ không còn là vấn đề hạn chế bộ phim nữa.

Hiệu ứng do hệ thống làm ra hoàn toàn có thể so sánh với những studio đỉnh cao nhất thế giới, mà thời gian chế tác lại cực ngắn. "Vậy thì rút kịch bản thôi." Tống Thần không quên nhiệm vụ đầu tiên là phải quay kịch bản hệ thống đưa.

Cậu muốn mượn việc quay phim quảng bá cho Cục Du lịch để thuận tiện hoàn thành luôn nhiệm vụ hệ thống.

Còn việc quay thành phim điện ảnh có dọa Cục trưởng sợ hay không thì...

Tống Thần tỏ vẻ: Cục trưởng à, là ông nói sẽ toàn lực ủng hộ tôi mà.

Hệ thống lúc này cũng mở giao diện ảo ra, trên đó hiện lên kịch bản lần này.

Tống Thần há hốc mồm nhìn bốn chữ lớn trên kịch bản. "Đạo Mộ Bút Ký"! "Á đù...

Hình như cũng có liên quan đến núi Trường Bạch, nhưng lại cũng như không liên quan vậy." Tống Thần giật giật khóe miệng nhìn kịch bản hệ thống đưa ra, trong đầu cũng lập tức hồi tưởng lại những phân đoạn kinh điển. [Một người trẻ tuổi từ cửa chính đi ra, trên lưng vác

một vật dài, bọc vải kín mít, nhìn qua là biết binh khí cổ, sau này tôi mới biết, cậu ấy tên là Trương Khởi Linh.] Khoảnh khắc hai người gặp nhau lần đầu, rồi cùng vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung, lặn xuống Tây Sa Hải Để Mộ, đại chiến Vân Đỉnh Thiên Cung, xông pha Xà Chiểu Quỷ Thành, cuối cùng Trương Khởi Linh thay thế Ngô Tà bước vào Thanh Đồng Môn.

Dưới núi Trường Bạch, bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung, trước Thanh Đồng Môn.

Một ước hẹn mười năm, bắt đầu từ đây. [Nếu cậu cần một người đi cùng đến cuối cùng, tôi sẽ không từ chối.] [Ngô Tà, đưa tôi về nhà.

Đợi tôi về nhà, thay tôi về nhà.] Phan Tử: "Tiểu Tam gia, to gan mà đi về phía trước đi!" Lê Thốc: "Tôi muốn gặp Trương Khởi Linh một lần, xem rốt cuộc là người như thế nào mà có thể khiến nhiều người vì anh ta đánh cược cả tính mạng như vậy." Ngô Tà: "Sẽ có một ngày cậu quên mất tôi, tôi không sao cả, tôi dùng cả đời này để nhớ cậu là đủ rồi." ...

Từng màn từng màn, cảm động, bi thương, kịch tính, nhiệt huyết lần lượt lướt qua trước mắt Tống Thần.

Những tình tiết trong đầu cậu sống động như vừa mới xem xong.

Chương 4

Đắm chìm trong đó hồi lâu, Tống Thần hồi thần, không kìm được sờ sờ cằm, thầm cảm thán: "Hình như... làm được đấy chứ." Ngay lập tức, Tống Thần ấn vào kịch bản trên giao diện ảo, kịch bản hóa thành hư vô rồi biến mất.

Thay vào đó là một lượng lớn ký ức ùa vào não Tống Thần.

Chính là nội dung kịch bản "Đạo Mộ Bút Ký", cùng các phân cảnh chi tiết! "Cứ thế này thì đầu mình nổ tung mất." Tống Thần ôm trán đau đớn cảm thán.

Dù sao bị nhồi nhét lượng lớn ký ức vào não cũng chẳng dễ chịu gì.

Tuy nhiên cách làm này giúp Tống Thần nắm vững từng chi tiết nhỏ nhất của "Đạo Mộ Bút Ký".

Cộng thêm sự trợ giúp của kỹ năng Đạo diễn cấp Thế giới, việc xử lý kịch bản trở nên khá đơn giản với Tống Thần.

Cậu nhanh chóng chia tiểu thuyết dài tập thành kế hoạch quay cho nhiều bộ phim điện ảnh.

Nhưng làm thế thì không ổn.

Vì Tống Thần phải quay phim quảng bá cho khu du lịch, biến nó thành phim điện ảnh đã là thử thách giới hạn chịu đựng của người ta rồi.

Nếu Tống Thần làm liền một lúc mấy bộ, Vương lão không lên cơn đau tim thì bà dì nhỏ cũng xé xác cậu ra mất.

Cho nên Tống Thần phải giữ nguyên tuyến chính, đồng thời cải biên cả bộ tiểu thuyết dài thành độ dài của một bộ phim điện ảnh.

"Phù... xem ra sẽ là một công việc mệt nhọc đây." Tống Thần day day thái dương đang đau nhức, đoán trước được sự bận rộn sắp tới.

Mở laptop trên bàn làm việc, Tống Thần bắt đầu nhập ý tưởng vào văn bản, bắt đầu công tác chuẩn bị.

Thời gian làm việc nghiêm túc trôi qua rất nhanh.

Đến khi Tống Thần ngẩng đầu lên lần nữa, trời bên ngoài đã tối om.

Nhìn đồng hồ, đã quá giờ tan làm nửa tiếng.

Điều này khiến Tống Thần – người luôn tuân thủ nguyên tắc tan làm đúng giờ – cảm thấy hơi khó chịu.

Không ngờ có ngày mình lại vì mải mê làm việc mà về muộn.

Nghĩ vậy, Tống Thần vội vàng gập máy tính nhét vào balo, chuẩn bị về nhà làm tiếp. "Nói chứ... mình không quên chuyện gì đấy chứ nhỉ?" Đóng cửa văn phòng, Tống Thần cứ cảm giác như đã quên mất chuyện gì quan trọng, trong lòng hoang mang khó tả.

Với tâm trạng thấp thỏm bất an, Tống Thần xuống hầm để xe.

Và rồi cậu nhìn thấy Khương Nguyệt Thanh đang phồng má đứng trước đầu xe.

Khương Nguyệt Thanh quấn áo lông vũ dày cộm đứng cô đơn trước xe Tống Thần, miệng lầm bầm không ngớt.

Tuy đứng xa, nhưng bản năng mách bảo Tống Thần là không nghe thấy thì tốt hơn. "Thôi xong, quên béng mất." Tống Thần cuối cùng cũng nhớ ra.

Quên mất vụ về cùng xe với Khương Nguyệt Thanh rồi. "Hay là mình đi bộ về nhỉ." Tống Thần cảm thấy bây giờ không nên xuất hiện trước mặt Khương Nguyệt Thanh thì hơn.

Nhớ lại những ký ức đau thương, Tống Thần rùng mình, cái giá đắc tội nữ ma vương này nghiêm trọng lắm.

Nhưng kế hoạch đào tẩu chưa kịp thực hiện, Khương Nguyệt Thanh đã nhìn thấy Tống Thần đang trốn sau cột.

Sau đó là một màn "tương thân tương ái" giữa người nhà với nhau. "Đừng!

Đừng đánh vào mặt!" ...

Vù!!

Ông!

Trong đường hầm, chiếc Mercedes AMG C63 liên tục nhấn ga, vượt qua hết xe này đến xe khác.

Trong xe. "Sau này dì dịu dàng chút được không, không thì sao mà lấy chồng được?" Tống Thần một tay lái xe, tay phải đang xoa nhẹ má. "Thần Thần, hình như cháu cho dì leo cây nhỉ?

Không phải là đi hẹn hò với con hồ ly tinh nào đấy chứ?" Khương Nguyệt Thanh gác đôi chân thon dài lên bảng táp-lô, bàn chân mang tất đen ngọ nguậy không ngừng.

Đôi bốt cao gót thì đang nằm im lìm dưới sàn ghế phụ.

Tống Thần đối với hành vi làm ô nhiễm không gian xe này chỉ dám giận mà không dám nói.

Thực ra Tống Thần cũng bất lực, cơ thể này vừa nhìn thấy người phụ nữ này là run lẩy bẩy không kiểm soát được.

Nỗi sợ hãi Khương Nguyệt Thanh đã khắc sâu vào tận xương tủy. "Cháu viết kịch bản được chưa!

Chẳng phải lão đầu Vương sắp xếp cháu đi quay phim quảng bá sao!" Tống Thần nói với vẻ bất lực, chuyện làm việc quên thời gian

này bản thân nghe cũng thấy điêu.

Đặc biệt là với tên chúa lười như Tống Thần, đúng là chuyện lạ có thật. "Ai bảo cháu ở Ban Tuyên truyền làm chi." Khương Nguyệt Thanh che miệng cười trộm, rõ ràng lúc đó có thể sắp xếp cho cậu vị trí khác.

Nhưng Tống Thần vì muốn một mình một phòng mà chui vào Ban Tuyên truyền, giờ thì dính chấu rồi chứ gì?

Nhưng dù sao cũng là Thần Thần yêu quý nhất, Khương Nguyệt Thanh chủ động nói: "Nếu không làm được thì nói sớm đi." "Dì nói trước, lão đầu Vương sẽ không bám riết không buông đâu, dù sao chuyện Cục Du lịch chúng ta thành đơn vị quay thí điểm đầu tiên cũng không thoát khỏi liên quan tới ổng." "Hả?

Ý là sao?" Tống Thần tò mò hỏi, chẳng lẽ trong chuyện quay phim quảng bá này còn có tấm màn đen nào không ai biết? "Không có gì." Khương Nguyệt Thanh ngả ghế ra, lười biếng vươn vai, đường cong khủng bố suýt làm rách cả áo len. "Thực ra chuyện quay phim quảng bá là do lần họp toàn quốc trước quyết định." "À, lần họp các Cục Du lịch toàn quốc ấy hả." Khương Nguyệt Thanh giải thích cặn kẽ: "Lúc đó cấp trên chỉ muốn chọn một Cục Du lịch để làm thí điểm xem sao, nên đã tiến hành bốc thăm." "Do Cục trưởng các địa phương lên bốc, xem ai là kẻ đen đủi..." "Đừng nói nữa, cháu hiểu rồi." Khương Nguyệt Thanh nói đến đây, Tống Thần mà không hiểu nữa thì chịu.

Người đen đủi đó là ai á!?

Chính là cha nội Vương Sơn Hà chứ ai!

Đùa à!

Ổng có phải chịu trách nhiệm quay đâu!

Cho nên cuối cùng, thằng hề chính là mình! *** "Ồ hố!

Giải phóng!" Về đến nhà, Khương Nguyệt Thanh lập tức cởi áo khoác, thân hình gợi cảm hoàn mỹ phơi bày trọn vẹn khi cô vươn vai. "Tối nay ăn gì đây?

Thần Thần?" Khương Nguyệt Thanh ném áo khoác lên sô pha, cả người cũng nằm ườn ra đó.

Nhưng dù thế, vì cái bụng, cô vẫn sai bảo Tống Thần đi nấu cơm. "..." Nhưng đợi vài giây sau vẫn không thấy Tống Thần trả lời.

Điều này khiến Khương Nguyệt Thanh ngạc nhiên quay đầu lại, xem Thần Thần nhà mình đang làm gì.

Đây là lần đầu tiên cậu không đáp lời.

Nhưng nhìn lại, cả phòng khách chẳng thấy bóng dáng Tống Thần đâu.

Đinh~ Đúng lúc này, điện thoại Khương Nguyệt Thanh báo tin nhắn. "Thần Thần gửi tin nhắn?" Khương Nguyệt Thanh mở ra xem. [Tối nay cháu phải cày kịch bản, bữa tối dì tự giải quyết nhé ~(￣￣)↗] "Thần Thần!!" Trong phòng Tống Thần.

Nghe tiếng hét nũng nịu của Khương Nguyệt Thanh bên ngoài, Tống Thần đang gõ máy tính nhếch mép cười.

Sau đó bắt đầu nỗ lực trước màn hình, dù sao "Đạo Mộ Bút Ký" cũng là nội dung của mấy cuốn sách dày.

Nếu không phải hệ thống đã tống thẳng nội dung vào não thì chỉ riêng việc nhớ lại cốt truyện cũng đủ làm cậu đau khổ rồi, chưa nói đến cải biên.

Chương 5

Vài tiếng sau.

Tống Thần nhìn quyển một tiểu thuyết vừa hoàn thành, gật đầu cảm thán: "Cuối cùng cũng xong quyển một, sau này nếu phim quảng bá hiệu quả tốt, có thể đăng tiểu thuyết lên mạng, chắc cũng tạo được làn sóng nhiệt không tệ." Sau đó Tống Thần đứng dậy đi kiếm cái bỏ bụng.

Cậu lục lọi trong tủ đồ ở góc phòng, dễ dàng tìm thấy mì gói và xúc xích.

Lợi ích của việc dung hợp ký ức thể hiện ở chỗ này.

Mọi bí mật trong căn phòng này, Tống Thần đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Rất nhanh, mì đã úp xong. "Sụp ~ soạt ~" Vừa ăn mì, Tống Thần vừa lên mạng tìm kiếm xem thế giới này có tiểu thuyết thể loại trộm mộ hay không.

Nhưng đến khi húp sạch bát mì, Tống Thần vẫn không thấy bất kỳ từ khóa liên quan nào trên mạng. "Xem ra mình sắp mở ra một dòng sông tiên phong rồi." Cảm thán xong, Tống Thần tiếp tục ngồi trước máy tính, bắt đầu con đường "sao chép" tiểu thuyết.

Tống Thần dự định sẽ viết lại toàn bộ tiểu thuyết trước, sau đó mới dựa vào kịch bản hệ thống cung cấp và kỹ năng đạo diễn của mình để biên tập lại thành kịch bản phim quảng bá phù hợp nhất. "Nói đi cũng phải nói lại, nhờ dì nhỏ xin cho mình làm việc ở nhà chẳng phải tốt hơn sao?" Nghĩ vậy, Tống Thần nhắn một tin cho Khương Nguyệt Thanh, sau đó bị cô gọi video mắng cho một trận tơi bời.

Nhưng Tống Thần cũng chốt được một việc, đó là chuyện làm việc tại nhà đã êm xuôi.

Dưới sự trợ giúp của Khương Nguyệt Thanh, Vương lão cũng đồng ý yêu cầu của Tống Thần.

Vương lão năm xưa cũng làm không ít chiến dịch tuyên truyền hay, hiểu rõ sáng tác cần một không gian yên tĩnh.

Hơn nữa đến nay, Tống Thần chưa biểu hiện gì không đáng tin cậy.

Ngược lại, qua lời kể của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần cứ như một thanh niên tốt làm việc quên ăn quên ngủ.

Vương lão: Cảm động quá, rõ ràng là cái hố do tôi đào, lại để Tống Thần gánh vác... *** Một tuần sau.

Tống Thần cuối cùng cũng hoàn thành việc chép tiểu thuyết và chế tạo kịch bản.

Thực ra vốn không cần tốn nhiều thời gian đến thế, nhưng Tống Thần muốn chuẩn bị một kịch bản riêng cho từng nhân vật chính và vai phụ quan trọng, nên mới tốn công.

Nhưng Tống Thần cho rằng điều này là cần thiết, vì nội dung trên mỗi bản kịch bản riêng đều là do Tống Thần suy đoán tính cách và tâm lý nhân vật mà viết ra, có thể giúp diễn viên diễn ra cái "chất" dễ dàng hơn.

Sau khi kịch bản đã sẵn sàng.

Tống Thần mới vươn vai, bước ra khỏi phòng. "Thần Thần, cuối cùng cũng chịu ra rồi hả!" Đang ngồi ăn khoai tây chiên ở phòng khách, Khương Nguyệt Thanh vừa thấy Tống Thần liền chạy vọt tới.

Bộ đồ mặc nhà bằng len rộng thùng thình cũng không che giấu

được thân hình bốc lửa của cô. "Nếu không phải trong phòng còn có tiếng động, dì còn tưởng cháu chết trong đó rồi đấy~" Khương Nguyệt Thanh sờ sờ đám râu ria lởm chởm dưới cằm Tống Thần, thỉnh thoảng lại giả vờ bị râu đâm. "Chỉ là nhập tâm vào công việc thôi mà." Tống Thần gạt bàn tay nhỏ của Khương Nguyệt Thanh ra, đi vào nhà vệ sinh xử lý vấn đề hình tượng.

Một tuần không cạo râu quả thực trông hơi rậm rạp. "..." Khương Nguyệt Thanh nhìn bóng lưng Tống Thần đang cạo râu một lúc, rồi đi chân trần vào phòng cậu.

Cô ngồi phịch xuống ghế máy tính, mở thư mục mới tạo trên màn hình. "Để dì xem Thần Thần làm được cái gì nào." Nghĩ vậy, Khương Nguyệt Thanh mở quyển một "Đạo Mộ Bút Ký" ra. "Đạo Mộ Bút Ký?

Tên lạ thế?

Rõ ràng là quay phim quảng bá, Thần Thần làm cái trộm mộ gì vậy?" Tuy thấy hơi kỳ quái, nhưng Khương Nguyệt Thanh vẫn nghiêm túc đọc.

Vừa xem đã hoàn toàn bị cuốn vào, đến mức Tống Thần đứng sau lưng cũng không biết. "Hay không?" "Á!" Khương Nguyệt Thanh đang di chuột bỗng bị tiếng nói sau lưng dọa giật mình, cả người như con mèo nhỏ nhảy dựng lên.

May mà Tống Thần nhanh tay lẹ mắt ôm lấy, nếu không cô đã ngã sóng soài ra đất. "Dọa chết dì rồi!" Khương Nguyệt Thanh thấy là Tống Thần liền đấm thùm thụp vào ngực cậu. "Khụ khụ, mau dừng tay!

Sắp chết người rồi!" Tống Thần cảm giác hơi thở sắp bị đấm bay mất, ý thức cũng dần bay xa. "Thần Thần!

Không sao chứ!

Mau tỉnh lại!!" ...

Sau một hồi đùa giỡn. "Thấy thế nào, có hấp dẫn không?" Tống Thần tỉnh lại hỏi, muốn biết ý kiến của bà dì Phó cục trưởng. "Tuy xem rất cuốn, nhưng có mấy điểm khó làm." Khương Nguyệt Thanh cũng chuyển sang trạng thái công việc. "Thứ nhất, bản chất tiểu thuyết tuy hấp dẫn, nhưng có thể gói gọn nội dung lại được không?" "Thứ hai, vấn đề đề tài, mấy lão già trong cục không chịu nổi mấy thứ kích thích thế này đâu." "Điểm cuối cùng, dài quá, trong cục không cho quay phim truyền hình đâu." Khương Nguyệt Thanh chỉ vào nội dung văn bản, đưa ra ba điểm mấu chốt.

Tống Thần không hề ngạc nhiên, gật đầu: "Nếu cháu giải quyết được điểm một và ba, dì có thể giúp cháu xử lý điểm hai không?" "Giải quyết được?" Khương Nguyệt Thanh ngạc nhiên nhìn Tống Thần, nhưng thấy nụ cười tự tin trên mặt cậu, cô cũng gật đầu: "Nếu làm được thì vấn đề trong cục, dì có thể giúp cháu giải quyết!" Tống Thần nhếch mép: "Hừ...

Chuyện nhỏ." *** Sáng sớm hôm sau, Tống Thần ngáp ngắn ngáp dài đứng ở cửa tiễn dì nhỏ Khương Nguyệt Thanh đi làm. "Được rồi Thần Thần, mau tiếp tục làm việc đi, nhưng tốt nhất là nhanh chóng tiến hành tuyển diễn viên các kiểu, lão Vương mấy hôm nay tuy không hó hé gì, nhưng cũng hơi sốt ruột rồi, chủ yếu là cấp trên giục gắt." Khương Nguyệt Thanh với đôi chân dài miên man đứng ở huyền quan, vừa xỏ đôi bốt da cao cổ vừa ngẩng đầu dặn dò Tống Thần. "Biết rồi, chủ yếu là phải để người trong cục đồng ý đã chứ." Tống Thần mắt nhắm mắt mở đưa kịch bản đã in xong cho Khương Nguyệt Thanh.

Mấy ngày nay vì chuẩn bị, đêm nào cũng tu tiên, sắp có quầng thâm mắt rồi.

Nếu không phải vì hệ thống cho nhiều quá thì vua lười này mới

không chịu khổ thế đâu! "Hử?

Lúc này lại không có tự tin sao?" Khương Nguyệt Thanh thuận tay nhận kịch bản, tùy tiện mở ra, đọc kỹ một chương nào đó.

Hôm qua chỉ đọc lướt qua cốt truyện "Đạo Mộ Bút Ký", chưa nghiên cứu sâu, giờ xem kỹ lại, đôi mắt xinh đẹp lập tức bị kịch bản của Tống Thần thu hút, sáng rực lên.

Kịch bản của người khác thế nào Khương Nguyệt Thanh chưa xem, nhưng chắc chắn không giống cái của Tống Thần.

Vì kịch bản này quá chi tiết và hoàn mỹ!

Đầu tiên là mỗi đoạn đối thoại đều cực kỳ logic.

Không chỉ có lời thoại và miêu tả hành động, thậm chí cả biểu cảm và ngữ khí cũng được viết rõ là phải thể hiện thế nào, đúng nghĩa là chi tiết đến từng chân tơ kẽ tóc, có thể dùng làm sách giáo khoa luôn cũng được. "Thế nào?" Tống Thần ghé đầu hỏi một câu.

Tuy nhìn biểu cảm của Khương Nguyệt Thanh là biết kịch bản rất chấn động, nhưng đàn ông mà, luôn thích nghe phụ nữ khen ngợi.

Kể cả người phụ nữ đó là dì nhỏ, một bà dì xinh đẹp. "Viết cũng được~" Khương Nguyệt Thanh giả vờ mặt lạnh gấp kịch bản lại, sau đó lắc eo mở cửa rời đi.

Rầm!

Nhìn theo bóng Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần cảm thán: "Ha, đàn bà, diễn sâu ghê." Nói xong liền quay người về trước máy tính, mở phần mềm xem video, tìm xem mấy bộ phim điện ảnh nổi tiếng nhất.

Tay đồng thời lướt TikTok, xem có tìm được ứng viên nào thích hợp đóng phim không. "Muốn tìm người phù hợp với khí chất Trương

Khởi Linh không dễ chút nào..." Với mục tiêu tìm diễn viên, Tống Thần bắt đầu chăm chú xem những bộ phim được đánh giá cao, đặc biệt là những diễn viên được xưng tụng là Ảnh đế, Ảnh hậu.

Tuy những người này không hợp đóng Thiết Tam Giác, nhưng có thể đóng vai phụ quan trọng mà.

Phải biết là trong một bộ phim, vai phụ xuất sắc cũng có thể làm cả bộ phim thêm phần đặc sắc.

Còn về phần diễn viên chính, Tống Thần rất khó lựa chọn.

Vì kiếp trước do vấn đề bản quyền của Tam Thúc quá phức tạp, dẫn đến "Đạo Mộ Bút Ký" có vô số phiên bản diễn viên, mỗi phần lại thay máu gần hết.

Điều này làm Tống Thần khá đau đầu.

Rốt cuộc nên chọn ai đóng phim quảng bá đây?

Thật nhức óc. *** Chín giờ sáng, Cục Du lịch Trường Bạch Sơn.

Chương 6

Khương Nguyệt Thanh vừa đến đơn vị, còn chưa vào văn phòng mình đã chạy thẳng đến phòng Cục trưởng, làm Vương lão đang tỉa hoa giật cả mình. "Sao mà hớt ha hớt hải thế, xảy ra chuyện gì à?" Nhìn Khương Nguyệt Thanh vội vã vào phòng, Vương lão hỏi.

Nhưng ngay sau đó, Vương lão liên tưởng đến quan hệ giữa Khương Nguyệt Thanh và Tống Thần, chủ động hỏi: "Chẳng lẽ là Tiểu Tống bên kia gặp khó khăn, cần tôi ra mặt giúp đỡ giải quyết à?" Nói xong, Vương lão cảm thấy suy đoán này rất có lý, vô cùng tự tin. "Đều đã một tuần rồi, Tiểu Tống ngay cả kịch bản cũng chưa đưa ra, xem ra là hơi khó khăn." "Ai bảo Thần...

Tống Thần chưa đưa ra kịch bản!" Bốp một tiếng, Khương Nguyệt Thanh đập tập kịch bản trong tay xuống trước mặt Vương lão.

Cô là người cực kỳ bao che khuyết điểm, Thần Thần nhà cô chỉ có cô được bắt nạt thôi.

Không cho phép người khác coi thường Thần Thần. "Ồ!

Viết xong rồi à!" Vương lão lập tức đeo kính lão lên, cầm lấy kịch bản của Tống Thần.

Nhưng ngay khi nhìn thấy cái tên, mặt Vương lão như đeo mặt nạ đau khổ.

Ông già xem điện thoại trên tàu điện ngầm.jpg! "Đạo Mộ Bút Ký! ...Tôi... tôi đâu có bảo quay phim trộm mộ?

Chẳng phải bảo quay phim quảng bá khu du lịch sao?" Vương lão ngẩng đầu gửi lời hỏi thăm linh hồn tới Khương Nguyệt Thanh. "Sao

lại làm ra cái trộm mộ thế này?

Nhìn độ dày này, ít nhất cũng phải là phim điện ảnh đấy chứ!" Vương lão nắn nắn tập kịch bản trên tay.

Khá lắm, rõ ràng là kịch bản tóm tắt mà dày tới ba phân.

Tuy có bảo Tống Thần đừng làm qua loa, quay ngắn quá thì không được, nhưng thế này cũng không phải là ngắn nữa rồi?

Đây là phim quảng bá hả? "Khụ khụ, không phải là cần thu hút ánh mắt giới trẻ sao?" Khương Nguyệt Thanh cũng biết đề tài này hơi quá, nhưng vì Thần Thần, cô cứng cổ nói: "Ông cứ xem nội dung đi, cốt truyện tuyệt vời, nội dung chủ yếu xoay quanh núi Trường Bạch, chắc chắn phù hợp yêu cầu của ông!" "Thật không?" Vương lão nghe xong bán tín bán nghi cúi đầu đọc tiếp.

Nhưng vừa xem là không dừng lại được.

Những màn kinh dị bí ẩn trong kịch bản khiến Vương lão nhìn không chớp mắt. [Muộn Du Bình rạch một đường lên mu bàn tay bằng thanh hắc kim cổ đao, sau đó đứng ở mũi thuyền, chỉ bàn tay đầy máu về phía nữ tử áo trắng kia, nữ tử đó liền quỳ xuống.

Ngô Tà và Phan Tử nhìn đến ngây người, Muộn Du Bình nói với Tam Thúc: "Mau đi đi, tuyệt đối đừng quay đầu lại!"] [Bàn Tử ở bên cạnh mặt trắng bệch, dường như biết chuyện gì, miệng lắp bắp, hồi lâu mới thốt lên: "Âm binh mượn đường!"] [Ngô Tà và Bàn Tử ai cũng không dám nói gì, lúc này, đột nhiên Bàn Tử bịt miệng Ngô Tà, tay run lên, chỉ thấy Muộn Du Bình cũng mặc khôi giáp tương tự, đi ở giữa đội ngũ.] [Ngô Tà thấy Muộn Du Bình chú ý đến bên này, quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy mặt Ngô Tà và Bàn Tử, bỗng nhiên cười một nụ cười đầy ẩn ý, mấp máy môi, nói: "Tạm biệt."] [...] ...

Thấy Vương lão xem đến nhập mê, Khương Nguyệt Thanh cũng

dứt khoát kéo ghế ngồi xuống đợi.

Đợi một mạch hơn một tiếng đồng hồ.

Bốp!!

Vương lão thỏa mãn gập kịch bản lại, không kìm được cảm thán một câu: "Tuyệt ~ a ~" Rõ ràng chỉ là kịch bản, lại còn nghiện hơn cả xem phim hay đọc tiểu thuyết.

Nhìn thế giới được Tống Thần miêu tả bằng con chữ, Vương lão cũng không kìm được mà nhập tâm vào, ảo tưởng cảnh tượng chiến đấu cùng Thiết Tam Giác ở Vân Đỉnh Thiên Cung. "Không tệ chứ?" Khương Nguyệt Thanh khoanh tay trước ngực kiêu ngạo nói.

Tuy kịch bản này chẳng liên quan gì đến cô, nhưng người viết kịch bản là người của cô thì cô oách. "Khụ khụ, cũng khá." Vương lão ho khan hai tiếng, che giấu sự ảo tưởng trong lòng. "Không ngờ Tiểu Tống cũng có bản lĩnh này, tôi cứ tưởng cậu ta chỉ biết ngày ngày lười biếng..." Dưới ánh mắt tử thần của Khương Nguyệt Thanh, Vương lão nuốt lời chưa nói hết vào trong. "Vậy Cục trưởng đồng ý rồi chứ?" Đối mặt với câu hỏi thẳng thắn của Khương Nguyệt Thanh.

Vương lão không trả lời ngay, đặt kịch bản xuống bàn. "Tuy kịch bản viết không tệ... nhưng đề tài thực sự quá táo bạo, tôi thấy không ổn thỏa." Sau đó ông nghiêm túc nhìn Khương Nguyệt Thanh: "Dù sao đây cũng là nhiệm vụ cấp trên giao cho tôi." "Rõ ràng là bốc thăm thua, lại còn dám nói đường hoàng thế." Khương Nguyệt Thanh chẳng nể nang gì lãnh đạo, làm mặt Vương lão đen sì.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh lớn tiếng nói: "Chẳng phải nói muốn so tài văn hóa với phương Tây sao, sao chưa bắt đầu đã rén rồi!?" "Rõ ràng cái Harry Potter nước ngoài kia còn xàm xí hơn nhiều đúng không?

Nhưng người ta giờ mở Universal Studio đàng hoàng!

Giới trẻ ai cũng thích đến chơi!" "Nếu Đạo Mộ Bút Ký hot!

Tôi cũng có thể làm thành công viên chủ đề Đạo Mộ Bút Ký mà!" "Hơn nữa!

Đây vốn là hạng mục thử nghiệm!

Táo bạo một chút không tốt sao!!" Những lời này của Khương Nguyệt Thanh đâm thẳng vào tim Vương lão.

Nghĩ đến cảnh giới trẻ trên mạng coi thường văn hóa nước nhà, sùng bái văn hóa phương Tây, trong lòng vị lão giả luôn ôn hòa này bùng lên ngọn lửa.

Đúng vậy!

Tại sao không táo bạo thí nghiệm chứ!

Rõ ràng năm xưa các vĩ nhân đã dẫn dắt chúng ta mở ra biết bao chính sách mới!

Sao người già đi rồi lại trở nên bó chân bó tay thế này! "Hô!" Thở hắt ra một hơi, Vương lão đập bàn hét lớn: "Được!

Vậy thì quay!

Để Tiểu Tống mạnh dạn tiến hành!" Nói xong, lưng Vương lão như thẳng hơn. "Có xảy ra chuyện gì!

Cục trưởng như tôi sẽ gánh!" *** Cùng lúc đó, Tống Thần - người được Vương lão đặt kỳ vọng cao - đang cầm máy tính lạch cạch tính toán. "Emmm, trừ nửa phần sau quay ở núi Trường Bạch, các cảnh quay khác đều cần đi nơi khác." Nhờ kỹ năng Đạo diễn cấp Thế giới, Tống Thần có thể dễ dàng tính ra các khoản chi phí.

Viết xong kịch bản cũng giúp cậu biết rõ cần dựng cảnh thế nào, vũ khí ra sao.

Cần bao nhiêu diễn viên quần chúng, bao nhiêu đạo cụ, xe cộ đặc biệt...

May mà phần tốn kinh phí nhất là kỹ xảo (VFX) đã có hệ thống giải quyết giúp.

Nếu không thì con số trên giấy trước mặt Tống Thần có thể phải nhân lên vài lần.

Vốn dĩ những việc này nên do tổ kịch vụ quy hoạch tính toán.

Nhưng hết cách, Ban Tuyên truyền hiện giờ chỉ có mỗi Tống Thần.

Cậu phải tự thân vận động làm từng thứ một.

Nhưng làm thế cũng có cái lợi, đó là Tống Thần có thể hoàn toàn nắm bắt mọi thứ cần thiết.

Sau này sẽ không vì sai sót của tổ kịch vụ mà thiếu đồ, lại phải mất thêm thời gian chuẩn bị.

Như vậy sẽ làm chậm tiến độ quay phim.

Tống Thần vừa sắp xếp, tính toán chi phí, vừa nghe video ngắn đang phát trên điện thoại.

Mỗi khi hết một video, cậu lại chủ động đưa tay lướt sang cái mới.

Cứ thế không biết bao lâu.

Khi Tống Thần lướt màn hình lần nữa, một giọng nói trầm thấp nhưng chứa đầy tiếu ý truyền vào tai: "Nghe nói tôi là Hot boy trường Nghệ thuật Quân đội hả?

Tôi ấy à, bây giờ mới là tôi, ha ha ha ha." Vãi chưởng!!

Chú Thẩm!

Nghe giọng nói quen thuộc, Tống Thần lập tức cầm điện thoại lên xem.

Video đang phát một đoạn phỏng vấn quảng cáo.

Người đàn ông hơi béo đang mỉm cười, nói câu danh ngôn phỏng vấn mà Tống Thần quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Sau này câu nói ấy còn được mệnh danh là lời nguyền "Hot boy Quân Nghệ" đáng sợ. "Không ngờ thế giới song song cũng có cây hài này." Tống Thần nhếch mép cười.

Chương 7

Nhìn gương mặt gần như y hệt kia, Tống Thần cứ nhìn là buồn cười.

Trong lòng cũng hơi tiếc nuối, trong "Đạo Mộ Bút Ký" không có vai nào hợp với chú ấy.

Video phát lại hai lần, Tống Thần chợt phản ứng lại.

Nếu Thẩm Đằng Đằng cũng ở đây, vậy thì Dương Dương chẳng phải cũng có sao?

Nghĩ là làm, Tống Thần lập tức mở máy tính tìm kiếm.

Quả nhiên, Bách khoa Baidu của Dương Dương hiện lên trên màn hình.

Nhìn gương mặt điển trai của Dương Dương, Tống Thần thở phào nhẹ nhõm. "Tìm thấy Trương Khởi Linh rồi." Tống Thần lập tức điền tên Dương Dương vào vị trí Trương Khởi Linh, lúc này bảng phân vai gần như đã kín chỗ.

Nhìn bảng danh sách, Tống Thần cũng phải tặc lưỡi cảm thán: "Ba Ảnh đế, hai Ảnh hậu, hai ngôi sao lưu lượng cộng thêm lượng lớn diễn viên gạo cội, thế giới này chắc chưa có bộ phim nào có đội hình khủng bố thế này đâu nhỉ?" Đáp án đương nhiên là không.

Hầu như không bộ phim nào chọn làm thế, không phải vì gom những người này lại không mang lại doanh thu phòng vé.

Ngược lại, doanh thu do những người này mang lại sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng nếu so sánh doanh thu với cát-xê của họ thì lại không đẹp chút nào.

Thậm chí tư bản phía sau cũng chẳng kiếm được bao nhiêu.

Nhưng Tống Thần hoàn toàn không quan tâm điểm này, căn cứ theo tin tức Khương Nguyệt Thanh tiết lộ, phim quảng bá lần này có thể lấy danh nghĩa quốc gia để thu hút diễn viên.

Tất nhiên tiền đề là năng lực của Tống Thần phải được cấp trên công nhận.

Nhưng Tống Thần đã có đường lui, đó là Vương Sơn Hà - Vương cục trưởng kính mến nhất của cậu.

Người ta đã nói sẽ toàn lực giúp đỡ rồi.

Vương lão đã nói thế thì Tống Thần khách khí làm gì. "Ừm, mai đi tìm lão đầu Vương xem sao." Tống Thần cầm tập hồ sơ đã chỉnh lý xong gõ gõ xuống bàn.

Nhìn con số kinh khủng trên đó, Tống Thần nở nụ cười mong chờ.

Hy vọng ngày mai Vương cục trưởng có thể nở nụ cười rạng rỡ. *** "Thần Thần!

Dì về rồi!" Đang lúc Tống Thần tưởng tượng biểu cảm của Vương lão khi thấy báo cáo ngày mai, giọng nói vui vẻ của Khương Nguyệt Thanh cùng tiếng mở cửa đồng thời truyền vào tai cậu.

Cửa mở.

Khương Nguyệt Thanh xách gà rán vui vẻ chạy tới bên cạnh Tống Thần.

Hôm nay tâm trạng cô rất tốt, vì cuối cùng cái lão đầu Vương khó tính kia cũng chịu đứng về phía họ, tuyên bố toàn lực ủng hộ Tống Thần quay phim.

Nên để ăn mừng, Khương Nguyệt Thanh đặc biệt mua gà rán và bia, muốn cùng Tống Thần cụng ly. "Thơm quá, tối nay ăn gà rán à."

Tống Thần làm việc cả ngày quên ăn, ngửi thấy mùi gà rán liền không kìm được đưa tay cầm lấy túi gà trong tay Khương Nguyệt Thanh.

Không biết tại sao, Khương Nguyệt Thanh cũng thuận thế cầm lấy tập báo cáo trong tay Tống Thần.

Thế là hai người tráo đổi vật phẩm thành công. "?" Khương Nguyệt Thanh tò mò nhìn báo cáo trong tay, bản năng tò mò khiến cô lật xem một cái. "Hít hà!!!" Chỉ một cái liếc mắt đã khiến Khương Nguyệt Thanh hít sâu một hơi khí lạnh.

Sau đó lập tức nhét báo cáo lại vào tay Tống Thần: "Coi như dì chưa xem cái này!

Không đúng!

Coi như tối nay dì chưa về nhà!" Nói xong, Khương Nguyệt Thanh vắt chân lên cổ chạy biến ra ngoài. "???" Tống Thần đang gặm gà rán ngơ ngác, thầm nghĩ người phụ nữ này lại lên cơn gì thế?

Đến gà rán ngon vậy cũng không ăn nữa.

Giây tiếp theo, Tống Thần hoàn toàn chìm đắm trong vị ngon của gà rán.

Lập tức quẳng Khương Nguyệt Thanh ra sau đầu, dù sao phụ nữ sao thơm bằng gà rán?

Huống hồ người phụ nữ đó là dì nhỏ. "Ngày mai phải cho Cục trưởng một bất ngờ lớn mới được." Gặm đùi gà, Tống Thần lắc lắc tập báo cáo trong tay, mong chờ dáng vẻ của Cục trưởng khi xem nó vào ngày mai. *** Ngày hôm sau.

Tống Thần đã lâu không đi làm, nay dậy sớm lái xe đến Cục Du lịch.

Sau khi quét dọn sạch sẽ bụi bặm trong văn phòng, cậu cầm báo

cáo đi đến phòng Cục trưởng.

Gõ cửa vài cái, tiếng Vương lão vọng ra: "Vào đi." Đẩy cửa bước vào, cúi chào, ngồi xuống, Tống Thần thực hiện chuỗi quy trình một cách trôi chảy.

Khi Vương lão vừa kịp phản ứng thì Tống Thần đã ngồi yên vị trên sô pha.

Vương lão chỉ cười hiền hậu, đi tới ngồi xuống sô pha đối diện Tống Thần.

Vừa ngồi xuống, Vương lão đã hỏi thẳng: "Tiểu Tống, chuẩn bị thế nào rồi?

Gặp khó khăn gì không?" Vương lão hôm qua đã xem lại bản kịch bản tóm tắt vài lần, phát hiện dù xem bao nhiêu lần thì cảm xúc vẫn như mới.

Điều này làm Vương lão rất hài lòng về biểu hiện của Tống Thần, nên hôm nay thấy cậu chủ động tìm đến, tâm trạng ông cũng khá tốt.

Qua kịch bản tóm tắt, Vương lão đại khái cũng biết lần này có thể sẽ tốn một khoản tiền khá lớn.

Nhưng theo ông, những việc này chỉ cần mặt dày gọi vài cuộc điện thoại là xong.

Cho nên đối mặt với Tống Thần, Vương lão tỏ ra vô cùng bình thản.

Tống Thần thấy Vương lão bình tĩnh như vậy, trong lòng cũng mừng thầm.

Xem ra Vương lão đã chuẩn bị sẵn tinh thần "xuất huyết" rồi, không hổ là tiền bối cách mạng, có tầm nhìn xa trông rộng.

Là do tầm nhìn của mình hạn hẹp rồi.

Nghĩ vậy, Tống Thần cũng không lề mề, trực tiếp đưa báo cáo trong tay lên. "Cục trưởng, đây là danh sách diễn viên cháu chỉnh lý ra, cùng một số đạo cụ và bối cảnh cần thiết." Nhìn mấy tờ báo cáo mỏng manh trước mặt, vẻ bình thản trên mặt Vương lão càng đậm thêm một phần.

Ông không để ý lắm cầm báo cáo lên, chậm rãi lấy kính lão đeo vào. "Để tôi xem cậu vẽ ra cái gì nào." Vương lão bình tĩnh xem xét. "Ừm, xe cộ cần thuê một ít, chuyện nhỏ." "Ồ?

Cần phá hỏng mấy chiếc à?

Cũng không phải xe đắt tiền, vấn đề này cũng không lớn." "Chà... cần đến Trường Sa quay phim sao? ...Cũng không phải là không được." "Cần diễn viên quần chúng có diễn xuất tốt, lương mỗi ngày 300 tệ một người à!

Giá này hình như được?" Càng xem xuống dưới, vẻ bình thản trên mặt Vương lão dần biến mất, bàn tay cầm báo cáo bắt đầu siết chặt.

Tờ giấy thậm chí bắt đầu phát ra tiếng kêu ai oán. "Cần dựng mô hình thật của Thanh Đồng Môn!

Cái này tốn bao nhiêu tiền hả!" "Cần Lưu Ảnh đế!" "Trương Trí Nghiêu?" "Cần Trương Ảnh hậu?!" Nhìn những cái tên diễn viên hào hoa bậc nhất kia, Vương lão – một người không hay lên mạng – cũng biết mấy người này có sức ảnh hưởng thế nào đối với nền giải trí.

Không chỉ vậy, Vương lão còn thấy tên đỉnh lưu hiện tại là Dương Dương, diễn viên trẻ Tăng Thuấn Hy.

Thậm chí các vai phụ quan trọng phía sau, hầu như toàn là diễn viên cấp một, cấp hai quốc gia, những cây đa cây đề trong làng diễn xuất.

Đầu óc Vương lão tê rần, không dám tin ngẩng đầu nhìn Tống

Thần một cái.

Thằng nhóc này coi tôi là siêu nhân à?

Tưởng tôi việc gì cũng làm được chắc?

Tôi là Cục trưởng Cục Du lịch!

Không phải Chủ tịch hội điện ảnh!!

Chương 8

"Sao thế ạ?

Cục trưởng?" Tống Thần phát hiện mặt Vương lão lúc này hơi trắng bệch, dường như bị dọa sợ.

Cậu chủ động mở lời quan tâm, dù sao tiền làm phim đều phải dựa vào vị đại lão này. "Cậu xác định là muốn chọn những người này?" Vương lão xoay tờ báo cáo lại, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào những cái tên trên đó. "Hả?

Dương Dương có vấn đề gì sao ạ?" Tống Thần thấy Vương lão đang chỉ vào tên Dương Dương, tưởng cậu ấy có vấn đề tác phong, liền giải thích: "Người đóng Trương Khởi Linh không nhất thiết phải là Dương Dương, sau này có thể đổi người khác." "Hả?

Thằng nhóc cậu không phải cố ý giả ngu với tôi đấy chứ?" Nghe Tống Thần nói, Vương lão lập tức không vui, thậm chí còn cho rằng Tống Thần đang cố tình trêu mình.

Cái cậu Dương Dương này dù có giỏi đến đâu, thì có đắt hơn mấy vị Ảnh đế kia được không? "Không phải vấn đề ở Dương Dương, ngược lại cậu ta có thể là người dễ mời nhất." Vương lão day day thái dương nói. "Tại sao ạ?" Tống Thần lập tức giơ tay muốn tìm hiểu. "Cậu không biết cậu ta có biên chế sao?

Những người tốt nghiệp Quân Nghệ đều treo tên trong biên chế cả đấy." Vương lão giải thích trước cho Tống Thần. "Sao hạng A là người trong biên chế!" Tống Thần nghe tin này cũng chấn kinh, đồng thời trong lòng nhớ lại câu nói đùa từng hot một thời: "Thảo nào mà tận cùng của vũ trụ là biên chế!" Lúc này Vương lão tê liệt không thèm để ý đến Tống Thần, ánh mắt đờ đẫn nhìn mấy vị Ảnh đế, Ảnh

hậu trên báo cáo.

Lại đặt mấy người này vào kịch bản tóm tắt, phát hiện có khả năng đây chính là tổ hợp hoàn mỹ nhất.

Đồng thời Vương lão cũng nhớ tới lời hứa với Khương Nguyệt Thanh.

Cuối cùng, Vương lão hung hăng nghiến răng nói: "Mặc kệ!

Liều mạng mời hết!

Mỗi người đều bao cơm no!" Sau đó ông nhìn Tống Thần với ánh mắt tràn đầy hy vọng, dặn dò: "Tiểu tử cậu tốt nhất là làm việc cho đáng tin cậy vào đấy nhé!" "Chú cứ yên tâm đi, cháu nghiêm túc mà!" Tống Thần vỗ vỗ cánh tay, cam đoan với Vương lão. "Ừ...

Cuối cùng sẽ không quay ra cái video ngắn để lừa tôi đấy chứ?" Vương lão vẫn có chút không yên tâm mở miệng hỏi.

Dù sao ông cũng nghe nói giới giải trí có không ít chiêu trò.

Bỏ tiền mời mấy ngôi sao lớn đến quay chụp, rồi mượn danh tiếng của họ để hút đủ vốn đầu tư.

Sau đó quay đại mấy thứ chó má gì đó, lừa gạt khán giả mua vé xem phim, kiếm một mớ tiền nhanh rồi chuồn.

Tuy bộ phim này chỉ làm phim tuyên truyền, cũng sẽ không chiếu rạp... nhưng dù sao cũng liên quan đến bộ mặt của du lịch Trường Bạch Sơn, không thể làm qua loa cho xong chuyện.

Không thể đơn thuần chỉ dựa vào minh tinh để hút mắt người xem được. "Hả?

Video ngắn?

Cháu làm phim tuyên truyền chính quy mà!" Tống Thần không hiểu ý của Vương lão.

Rõ ràng kịch bản đều đã làm xong, sao cái ông già này lại cho rằng mình sẽ làm ra cái video ngắn chứ?

Tức run người, niềm tin cơ bản giữa người với người đâu rồi!

Nhìn vẻ mặt đau đớn tột cùng của Tống Thần, Vương lão thầm nghĩ: Chẳng phải vì cậu ngày nào cũng 'cá mặn' trốn việc, giờ đột nhiên lại nghiêm túc, làm sao không khiến người ta nghi ngờ cho được? "Ừ, vậy tôi phải đưa ra một yêu cầu." Vương lão gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tống Thần. "Yêu cầu?" Tống Thần tò mò nhìn Vương lão, đây là lần đầu tiên đối phương đưa ra yêu cầu với hắn.

Nếu không quá đáng thì có thể cân nhắc đồng ý.

Ừ, để cho thằng nhóc này không lừa gạt mình, phải ra vẻ một chút.

Nghĩ vậy, Vương lão hắng giọng, trực tiếp bày ra tác phong lãnh đạo dặn dò Tống Thần: "Về phương diện vốn liếng, toàn bộ cứ giao cho tôi!

Yên tâm!

Chỉ cần cậu quay phim cho tốt!

Càng dài càng tốt!

Kỹ xảo cũng phải làm cho tốt, có hiểu không?" "Nha, Cục trưởng đại khí, đã hiểu!" Tống Thần kinh ngạc nhìn Vương lão trước mặt, trong lòng cũng không nhịn được mà tấm tắc cảm thán.

Không ngờ Vương lão lại chủ động bảo mình tăng thêm thời lượng, chắc hẳn cũng nhìn ra mình vì tiết kiệm tiền mà cắt giảm mạnh cốt truyện rồi?

Không hổ là người sống thêm mấy chục năm, ánh mắt khá là cay độc. "Cháu nhất định sẽ quay ra một tác phẩm tương đương kinh diễm!" Tống Thần nắm tay phải lại, nghiêm túc nói với Vương lão.

Hắn xác định dưới sự trợ giúp của hệ thống, nhất định có thể quay ra một bộ phim điện ảnh đặc sắc dài nhất thế giới, toàn bộ quá trình không có điểm nào nhàm chán. "Ừ, cần phải có khí thế này." Vương lão không biết mình sắp phải trải qua chuyện gì, thấy bộ dạng này của Tống Thần cũng hài lòng gật đầu.

Ông cảm thấy nể tình cái khí thế này, Tống Thần chắc cũng không đến mức lôi ra một cái video ngắn lừa mình. "Đi đi, chuẩn bị cho tốt, chuyện diễn viên và sân bãi cứ giao cho tôi." "Vâng vâng." Tống Thần ngoan ngoãn.jpg. "Đúng rồi!" Khi Tống Thần sắp mở cửa đi ra ngoài, Vương lão giống như bỗng nhiên nhớ ra gì đó, nói vọng theo: "Nếu nhiệm vụ lần này thành công, trong cục sẽ phát một khoản tiền thưởng, đồng thời tôi sẽ thưởng thêm cho cậu một tháng nghỉ phép có lương." "Hít!!

Không thành vấn đề!" Nghe thấy nghỉ phép, đặc biệt là bốn chữ 'nghỉ phép có lương', chi hồn cá mặn trong cơ thể Tống Thần lập tức bùng nổ.

Được rồi, vì nghỉ phép có lương, mình cũng phải nỗ lực một phen! "Tuổi trẻ thật tốt a." Vương lão nhìn bóng lưng Tống Thần lao ra khỏi văn phòng, cảm thán một câu.

Sau đó ông lại đau răng nhìn báo cáo trước mặt, con số thống kê vốn đầu tư ở cuối trang do Tống Thần đưa ra càng làm ông đau lòng.

Nhưng đau lòng thì đau lòng, tiền nên tiêu vẫn phải tiêu.

Nghĩ vậy, Vương lão cầm điện thoại lên, bắt đầu từng bước tìm kiếm những người bạn già của mình... ...

Tống Thần bên này, vừa ra khỏi văn phòng Cục trưởng, liền chạy chậm một mạch về văn phòng mình, thu dọn đồ đạc một chút.

Hắn vác đồ đạc chạy về phía gara, phải nhanh chóng về nhà tiến

hành sáng tạo lại toàn bộ.

Dù sao cũng đã nhận lệnh của Vương lão, cho nên Tống Thần định đi hoàn thiện lại kịch bản.

Trên đường đi, Tống Thần tranh thủ gửi tin nhắn báo cho Khương Nguyệt Thanh tin tức mình về nhà trước.

Đề phòng lúc tan tầm, đóa hoa cao lãnh này lại làm ra mấy chuyện khủng bố.

Lái xe chạy nhanh về nhà, Tống Thần trước tiên lao vào phòng.

Mở máy tính, chọn tệp tin "Đạo Mộ Bút Ký", chuyển các loại kịch bản bên trong sang một thư mục khác.

Đây là những sản phẩm bị cắt giảm kịch bản để phù hợp với thời lượng ngắn.

Thiếu đi chi tiết, kịch bản cũ tuy vẫn hấp dẫn, nhưng đối với Tống Thần, nó không đủ để kể rõ ràng những chi tiết trong Đạo Mộ Bút Ký.

Đặc biệt là tuyến nhánh về Thiết Diện Sinh, Tống Thần vì cân nhắc thời gian phim tuyên truyền nên trong kịch bản cũ bất đắc dĩ phải cắt bỏ.

Nhưng lần này, Tống Thần chuẩn bị đưa nó trở lại kịch bản mới.

Không chỉ như thế, ân oán Lão Cửu Môn, Cầu Đức Khảo, bí mật của Trương gia...

Tống Thần lần này định không bỏ sót cái nào, toàn bộ đều đưa vào trong kịch bản mới.

Có như vậy, bộ phim tuyên truyền này không chỉ có sự chấn kinh, khủng bố và thần bí của cổ mộ khi trộm mộ, mà mối quan hệ đan xen phức tạp giữa các thế lực cũng là một điểm vô cùng hấp dẫn.

Đặc biệt là Uông Tạng Hải và tuyến nhánh ẩn bí về gia tộc họ Uông do ông ta sáng tạo ra, Tống Thần cũng định nhắc tới đôi chút...

Sau này có khả năng sẽ đưa bộ Sa Hải làm hậu truyện, dựng thành một bộ điện ảnh hoặc phim truyền hình cũng nên.

Đương nhiên, phần quan trọng nhất của phim tuyên truyền hiện tại là phần Trường Bạch Sơn.

Nó sẽ chiếm cứ phần quan trọng nhất của cả bộ phim, dù sao đây cũng là phim tuyên truyền cho du lịch Trường Bạch Sơn mà.

Điểm này Tống Thần hoàn toàn không quên.

Hắn cảm thấy nếu bộ phim tuyên truyền này sau khi người ta xem xong mà không có ham muốn đi du lịch Trường Bạch Sơn, thì đó là thất bại.

Chương 9

Nói làm là làm, Tống Thần trực tiếp đóng cửa phòng, treo lên tấm biển "Xin đừng làm phiền", chuyên tâm ngồi trước máy tính vùi đầu cấu tạo.

Dù sao hắn cũng sở hữu kỹ năng Đạo diễn cấp thế giới do hệ thống ban tặng, cộng thêm kỹ năng Cấu tạo hình ảnh cấp thế giới.

Những cảnh tượng hùng vĩ, thần bí của Đạo Mộ Bút Ký dưới đôi tay Tống Thần lần lượt được sáng tạo ra.

Trong lúc Tống Thần vùi đầu làm kịch bản, Vương cục trưởng bên kia cũng chẳng hề nhàn rỗi... ...

Sau ba ngày chạy chọt quan hệ, Vương lão cuối cùng cũng lấy được phương thức liên lạc của Ảnh đế Lưu Phẩm Hoa từ tay một người bạn thân lâu năm.

Vương lão vốn tưởng rằng việc mời Lưu ảnh đế sẽ là một trận chiến cam go.

Nhưng không ngờ vừa nói ra mục đích, đối phương đã dễ dàng tỏ vẻ có thể gặp mặt nói chuyện, khiến Vương lão có chút kinh ngạc.

Bây giờ mấy ngôi sao đều dễ nói chuyện vậy sao?

Nhưng cuộc điện thoại ngay sau đó lại làm cho Vương lão biết nguyên nhân.

Người gọi điện chính là Cục trưởng Cục du lịch Thượng Hải, người có giao hảo tốt với Lưu ảnh đế.

Lần này Lưu ảnh đế dễ dàng đồng ý gặp mặt như vậy, nguyên nhân lớn là do người này ở giữa giúp đỡ bắc cầu. "Lão Vương, tôi được một công đấy nhé!" Đối phương trong điện thoại mang theo ngữ

khí tranh công nói, Vương lão cũng cười cười đáp lại. "Được, lần này đa tạ, tôi sẽ chiêu đãi ông thật tốt." "Hây!

Khách sáo với tôi làm gì, hay là lần này có khả năng để tôi phụ trách quay phim tuyên truyền đi, ha ha ha ha!" Cúp điện thoại, sắc mặt Vương lão có chút không tốt lắm.

Tuy đó là sự thật, nhưng có cần vạch áo cho người xem lưng thế không?

Nếu không phải do cái tay đen của tôi bốc thăm trúng suất quay phim, thì bây giờ ông có thể vui vẻ thế à?

Nhưng trong lòng dù không thoải mái, Vương lão vẫn rất cảm ơn đối phương, dù sao nếu không có ông ta, Vương lão thật sự không dễ mời được Ảnh đế. ...

Ba tiếng sau, trong phòng họp Cục du lịch Trường Bạch Sơn.

Vương lão nhìn Lưu ảnh đế cùng Cục trưởng Cục du lịch Thượng Hải Trương Nhị Hà cùng bước vào phòng họp.

Ông lập tức đứng dậy mỉm cười, đồng thời đưa tay ra hiệu mời ngồi đối diện. "Mời ngồi, mời ngồi." Đợi hai người vừa an tọa, Vương lão liền lập tức cười nói với Lưu ảnh đế: "Lưu tiên sinh không hổ là Thiên vương nha, nhìn xem đã làm đám người trẻ tuổi trong cục tôi mê mẩn đến mức nào rồi." Nói xong, Vương lão liền chỉ ra ngoài phòng họp.

Qua lớp kính mờ có thể thấy, lúc này có rất nhiều người đang chen chúc trước kính.

Những người này đều là nhân viên Cục du lịch muốn nhìn thấy Lưu ảnh đế bằng xương bằng thịt.

Cho dù kính mờ làm cho bọn họ cũng không nhìn rõ, nhưng vẫn không rời đi. "Cục trưởng chúng ta mời Hoa ca đến rồi, chơi lớn thế

này là muốn làm gì a?" "Đừng chen đừng chen...

Nghe nói là muốn quay phim tuyên truyền cho Trường Bạch Sơn chúng ta hả?" "Hít!

Thật hay giả, lát nữa tôi có thể xin chữ ký không?" "..." Ngoài phòng đầu người nhốn nháo, trong phòng khách sáo hàn huyên. "Ha ha, chút hư danh ấy mà." Lưu ảnh đế bản thân vô cùng khiêm tốn, thái độ này trong mắt Vương lão cũng mười phần ghi điểm.

Ngược lại Trương cục trưởng bên cạnh chủ động mở miệng nói với Vương lão: "Nếu Lưu ảnh đế đến chỗ tôi, e rằng tình hình trong cục tôi cũng sẽ không khá hơn đâu, phỏng chừng phóng viên nghe tin đã kéo đến chặn cửa rồi." "Ừ, xác thực." Đối mặt với sự trêu chọc của hai vị Cục trưởng du lịch, Lưu ảnh đế chỉ nhẹ nhàng cười, lễ nghi trên người thể hiện hoàn mỹ như vậy.

Khách sáo vài câu, Vương lão rốt cục bỏ qua Trương cục trưởng, quay đầu nhìn về phía Lưu ảnh đế đi thẳng vào vấn đề. "Lưu ảnh đế, lần này mời cậu đến, hy vọng cậu có thể phối hợp với Cục du lịch chúng tôi, quay một bộ phim ngắn tuyên truyền.

Đương nhiên cũng sẽ có thù lao, tôi sẽ cố gắng dựa theo quy định, đưa ra một cái giá hợp lý." Nghe xong lời Vương lão, Trương cục trưởng nãy giờ trầm mặc không nói mắt hơi sáng lên, nhìn về phía Vương lão với ánh mắt lộ ra một cỗ ý cười ẩn tàng.

Lão hồ ly, cũng biết chơi trò chơi chữ lắm, lại còn "hợp lý" với chả "quy định".

Chẳng lẽ không biết giá cát-xê của diễn viên cấp một quốc gia tham gia phim ảnh là bao nhiêu sao?

Không, so với phí mời Ảnh đế, phí tham gia của diễn viên cấp một quốc gia e rằng ngay cả một phần trăm cũng không có!

Nhưng Trương cục trưởng chỉ nhìn thấu chứ không nói toạc ra.

Dù sao ai biết bên trên có tiếp tục sắp xếp cho Cục du lịch của ông ta quay phim hay không?

Nhỡ đâu lần sau tới phiên ông ta thì sao?

Làm người a, phải luôn chừa cho mình đường lui.

Lưu ảnh đế trong lòng cũng hiểu rõ.

Cát-xê cao ngất ngưởng của giới giải trí, cấp trên nhìn từ sớm đã không sướng rồi, có một cơ hội phối hợp nhận nhiệm vụ chỉnh đốn trong giới như thế này, Lưu ảnh đế hẳn là cũng vui lòng.

Lưu ảnh đế nghe nói là phim ngắn tuyên truyền, không hề có chút suy nghĩ đắn đo nào.

Chỉ là một cái phim ngắn tuyên truyền mà thôi, vì chấn hưng hạng mục du lịch quốc gia mà quay phim tuyên truyền, thân là một người làm nghệ thuật lão làng, việc nhân nghĩa không được chối từ.

Chắc hẳn chỉ cần đứng ở Trường Bạch Sơn, cười một cái trước ống kính, nói vài câu là xong.

Chuyện này quá đơn giản!

Huống chi căn cứ tin tức tìm hiểu được, phim tuyên truyền này là phim quốc gia làm để chấn hưng ngành du lịch.

Lợi ích khi tham gia vào đây là rất lớn, chưa nói cái khác, đối với hình tượng chính diện của mình cũng tăng thêm không ít.

Nghĩ vậy, Lưu ảnh đế cười khẽ nói: "Tự nhiên không thành vấn đề, đúng lúc tiếp theo tôi cũng chưa nhận phim, đang trong kỳ nghỉ ngơi đây." Nhận được câu trả lời đồng ý, Vương lão trong lòng hài lòng, nụ cười trên mặt trở nên càng thêm tự nhiên. "Vậy thì tốt quá, đây là kịch bản giản lược, cậu có thể xem trước." Vương lão đưa

kịch bản mà Tống Thần mới gửi sáng nay ở trên bàn cho đối phương.

Thực ra sáng nay Tống Thần nhờ Khương Nguyệt Thanh đưa tới, Vương lão cũng chưa kịp xem.

Nhưng Vương lão cảm thấy hẳn là không tệ, dù sao kịch bản lần này so với lần trước dày hơn hẳn gấp đôi mà! "Ồ?

Còn có kịch bản sao?" Lưu ảnh đế cũng không ngờ, một cái phim ngắn tuyên truyền cũng có kịch bản.

Không hổ là cơ quan nhà nước, làm việc nghiêm cẩn hơn so với địa phương khác.

Bất quá, nếu Vương lão đã chủ động đưa kịch bản, ông đành nhận lấy.

Sau khi cầm vào tay, độ dày của kịch bản cũng làm cho Lưu ảnh đế có chút ngoài ý muốn.

Trọng lượng nặng trịch làm cho người ta cảm thấy không giống kịch bản, mà càng giống một quyển sách hơn.

Cái kịch bản này không phải là hơi quá dày rồi à?

Nghĩ vậy Lưu ảnh đế nhìn Vương lão thăm dò hỏi: "Tất cả chỗ này đều là...?" "Ừ!" Nhận được sự khẳng định của Vương lão, Lưu ảnh đế nhìn kịch bản trong tay có chút phạm nan.

Rõ ràng chỉ định làm cái thuận nước giởi tình, nhưng ông chưa từng thấy kịch bản nào dày thế này.

Phim tuyên truyền này định quay mấy tháng à?

Lúc này cầm kịch bản dày cộp trong tay có chút xấu hổ.

Nhưng đều đã cầm trên tay rồi, nên xem thì vẫn phải xem.

Lưu ảnh đế đành phải kiên trì mở kịch bản ra.

Kết quả, khi nhìn thấy tên kịch bản, ông biểu lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, so với lúc Vương lão lần đầu tiên nhìn thấy kịch bản quả thực giống nhau như đúc.

Đạo Mộ Bút Ký (Ghi chép trộm mộ)?

Cậu chắc chắn đây là kịch bản tuyên truyền khu du lịch chứ?

Sợ không phải đang tiêu khiển lão gia ta đấy phỏng!

Cái mẹ này thì có quan hệ gì với tuyên truyền khu du lịch a? ...

Lúc này, Vương lão nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên của Lưu ảnh đế, cũng không kìm được thỏa mãn gật đầu.

Ừ, diệu a, không sai, chính là cái vị này!

Lưu ảnh đế mới đầu bị tên kịch bản làm chấn kinh, sau đó dưới ánh mắt cổ vũ của Vương lão tiếp tục xem tiếp.

Mới đầu chỉ là nhanh chóng đọc lướt tình tiết, thô sơ giản lược xem hết một phần tư đầu.

Chương 10

Nhưng càng xem tiếp về sau, tốc độ đọc của cả người bắt đầu chậm lại.

Thậm chí có lúc trực tiếp quay lại phần mở đầu, từ đầu nghiêm túc xem lại lần nữa.

Biểu cảm nghiêm túc trên mặt Lưu ảnh đế lúc này cũng làm cho Trương cục trưởng có chút ngoài ý muốn.

Không hổ là Ảnh đế a, xem một cái kịch bản phim tuyên truyền cũng có thể nghiêm túc như vậy.

Loại thái độ kính nghiệp này, chắc là nguyên nhân có thể trở thành Ảnh đế đi.

Đương nhiên chưa xem kịch bản nên Trương cục trưởng e rằng cũng không thể cảm nhận được sự chấn kinh của Lưu ảnh đế lúc này.

Mãi nửa giờ sau, Lưu ảnh đế mới chậm rãi gấp kịch bản trước mặt lại, lông mày khẽ nhíu hồi vị tình tiết vừa rồi.

Sau đó ông mới nhìn Vương cục trưởng đang cười tủm tỉm đối diện nói: "Vương cục trưởng, kịch bản này lợi hại a." Tuy rằng chỉ là một cái kịch bản giản lược, nhưng đối với Ảnh đế đã xem vô số kịch bản mà nói, ông lập tức nhìn ra chỗ khủng bố của kịch bản này.

Những tình tiết đặc sắc lại liên tục gay cấn, một vòng lại một vòng cấu thành nên một bộ phim dài.

Não động của kịch bản này to lớn, cũng là thứ mà trước mắt trong nước gần như chưa từng có.

Tích Thi Động (Hang chất xác) khủng bố quỷ dị, Hải Để Mộ (Mộ đáy biển) hạo hãn thần bí, Vân Đỉnh Thiên Cung côi lệ vô cùng...

Còn có vô số sinh vật kỳ dị trong kịch: Thi Biệt, Nhân Diện Điểu, Thủy Hầu Tử, Huyết Thi... cùng nhau cấu kiến ra một thế giới quan to lớn hùng vĩ.

Cùng với ân ân oán oán của số đại nhân vật Cửu Môn, thân thế khiến người ta tróc nát không thấu và bí ẩn trường sinh của Trương Khởi Linh, tất cả bện thành một tấm lưới khổng lồ, làm cho người ta không tự chủ được trầm mê trong đó.

Lưu ảnh đế lúc này đã hoàn toàn bị kịch bản hấp dẫn.

Tuy rằng không xác định sẽ sắm vai nhân vật nào bên trong, nhưng Lưu ảnh đế nhìn ra, trong bộ phim này, cho dù là vai phụ cũng là tồn tại không thể bỏ qua.

Bỗng nhiên, Lưu ảnh đế có một ý tưởng to gan.

Có nên rót vốn cho bộ phim tuyên truyền này, rồi hướng dẫn nó ra rạp chiếu phim hay không?

Dù sao thứ mà kịch bản này quay ra, nếu vẻn vẹn chỉ dùng để tuyên truyền thì thực sự là quá mức đáng tiếc.

Nghĩ tới đây, Lưu ảnh đế liền trực tiếp hỏi Vương lão: "Vương cục trưởng, không biết kịch bản phim tuyên truyền này có thể bán cho tôi không?

Tôi có thể dùng phí kịch bản đắt nhất hiện nay để mua!" "Hả?" Vương lão đang uống trà mộng bức.

Tôi chỉ nhờ ông quay cái phim tuyên truyền thôi mà, ông định cầm kịch bản của tôi đi đâu?

Thấy Vương lão dường như tịnh không có ham muốn bán kịch bản, Lưu ảnh đế lập tức có chút sốt ruột, đành phải chủ động nói ra nội dung trong lòng với Vương lão: "Vương cục trưởng, nội dung kịch bản này phi thường hoàn mỹ, thậm chí có thể nói là nằm trong

top 5 kịch bản tôi từng thấy.

Kịch bản xuất sắc như thế này nếu chỉ quay thành phim tuyên truyền thì thực sự có chút lãng phí.

Chi bằng để tôi hoặc công ty tôi tham gia vào, trực tiếp làm nó thành phim chiếu rạp." Nói đến đây, Lưu ảnh đế tín thệ đán đán (thề thốt) nói: "Tôi có dự cảm!

Bộ phim này nhất định sẽ đại thắng!

Sức ảnh hưởng cũng sẽ vượt xa phim tuyên truyền đơn giản." Đối mặt với bộ dạng gần như khẩn cầu của Lưu ảnh đế, Vương lão nhất thời có chút ngây ngốc.

Kịch bản thằng nhóc Tống Thần viết lợi hại thế sao?

Ngay cả Ảnh đế cũng nhịn không được muốn mua?

Vương lão đương nhiên có thể nhìn ra Lưu ảnh đế trước mặt tịnh không phải trái lương tâm nịnh nọt!

Là thật sự xem trọng, hơn nữa còn muốn lấy được kịch bản này.

Phát hiện này ngược lại làm cho Vương lão chân chính cảm thấy chấn kinh.

Bất quá bên trên đã giao nhiệm vụ, Vương lão bất động thanh sắc cười nói: "Chuyện quay điện ảnh để sau hãy nói, tôi đây chính là quay phim tuyên truyền nghiêm chỉnh nha." Tuy rằng bề ngoài nói thế, nhưng nội tâm Vương lão lại đang hoan hô.

Kịch bản mà ngay cả Ảnh đế cũng xem trọng, ha ha ha, nhiệm vụ tuyên truyền lần này nhất định sẽ thành công mỹ mãn.

Không ngờ thằng nhóc Tống Thần quả nhiên có vài chiêu.

Không hổ là cháu ngoại của Khương Nguyệt Thanh, ta biết ngay năng lực người nhà này đều rất mạnh.

Chỉ là bình thường thằng nhóc này có thái độ thích lười biếng không tốt lắm.

Nếu không phải nhiệm vụ lần này đập lên đầu mình, mình cũng không biết thằng nhóc này lợi hại thế đâu. "Thế à, thật đáng tiếc." Bị Vương lão lần nữa cự tuyệt, Lưu ảnh đế thở dài.

Chuyện không lấy được kịch bản này, ông xem ra phi thường đáng tiếc. "Vậy tôi có thể gặp tác giả kịch bản không?

Tôi đặc biệt tò mò người nào có thể viết ra kịch bản như vậy." Lưu ảnh đế thái độ nghiêm túc nói với Vương lão.

Đồng thời trong lòng đánh một cái bàn tính nhỏ khác, đó là giao hảo với vị tác giả này.

Dù sao có thể viết ra tác phẩm ưu tú như Đạo Mộ Bút Ký, không chừng sau này sẽ có càng nhiều tác phẩm ưu tú xuất hiện.

Đến lúc đó có thể giành trước mua bản quyền. "Người viết kịch bản sao...

Đương nhiên có thể gặp a." Vương lão cười híp mắt gật đầu.

Đúng lúc hôm nay Tống Thần cũng đi làm, hiện tại hẳn là đang ở trong văn phòng nghiêm túc chuẩn bị chuyện phim tuyên truyền đi? "Bất quá chuyện này cứ để đó đã, đồng chí Lưu Phẩm Hoa có thể bớt chút thời gian, xuất diễn bộ phim tuyên truyền này của tôi không?" Làm Cục trưởng đã lâu, Vương lão đương nhiên là một kẻ tinh ranh.

Ông định trực tiếp chốt luôn chuyện Lưu Phẩm Hoa quay phim.

Cũng biết đối phương vừa rồi không xem kịch bản, chuyện đáp ứng sợ là chỉ thuận miệng hùa theo.

Lần này cái Vương lão muốn là sự đồng ý thực sự của Lưu Phẩm Hoa.

Đối diện, Lưu Phẩm Hoa cũng đang suy nghĩ, tuy rằng không làm đạo diễn, nhưng vẻn vẹn nhìn kịch bản giản lược vừa rồi, có thể nhìn ra chỗ khủng bố của phim tuyên truyền này.

Vẻn vẹn hai giờ e rằng đều không đủ để kể hết câu chuyện, càng đừng đề cập đến những tuyến nhánh ẩn tàng các loại cùng cảnh tượng hùng vĩ bên trong.

Thân là Ảnh đế, Lưu Phẩm Hoa suy đoán bộ phim tuyên truyền này, thời gian thực tế hẳn là khoảng ba bốn tiếng đồng hồ.

Phim dài như vậy thời gian quay chụp cần thiết cũng phi thường nhiều.

Lưu Phẩm Hoa không xác nhận có nên hay không đầu nhập lượng lớn thời gian vào bộ phim tuyên truyền sẽ không chiếu rạp này.

Sau một lát tư khảo, thực sự luyến tiếc kịch bản, Lưu Phẩm Hoa cắn răng: "Vương cục trưởng, tôi đồng ý tham diễn bộ phim tuyên truyền này, về phần nhân vật tôi nghe theo đạo diễn sắp xếp, nhưng trừ cái đó ra tôi cũng có một yêu cầu.

Nếu ông đáp ứng, tôi thậm chí có thể tham diễn miễn phí." Miễn phí!

Vương lão bắt được điểm mấu chốt, nhưng mặt ngoài vẫn bày ra bộ dạng bình thản hỏi: "Yêu cầu gì?" "Nếu bộ phim tuyên truyền này muốn cải biên thành điện ảnh chiếu rạp, xin hãy giao cho công ty giải trí Hoa Duệ của tôi được không?

Hơn nữa chính bản thân tác giả kịch bản cũng phải tham gia cải biên kịch bản." Mấy yêu cầu này cũng không quá phận.

Vương lão ngay lập tức gật đầu đồng ý: "...Có thể.

Về phần thù lao đóng phim nhất định phải nhận, tôi sẽ trả theo cấp bậc diễn viên cấp một quốc gia." "Được." Lưu Phẩm Hoa cũng biết

đối phương có ý tốt, trong lòng chỉ nghĩ đến lúc đó thu ít đi một chút.

Nhưng đâu biết rằng, tiền công diễn viên cấp một quốc gia kỳ thực cũng không có bao nhiêu. "Vậy thì, Lưu tiên sinh bây giờ muốn gặp mặt tác giả kịch bản không?" Vương lão chủ động hỏi Lưu Phẩm Hoa, nếu đối phương muốn gặp thì lập tức mời Tống Thần tới, dù sao Tống Thần cũng là đạo diễn phim tuyên truyền này.

Giữa đạo diễn và diễn viên hẳn là có không ít chỗ có thể nói chuyện.

Thuận tiện Vương lão hướng Tống Thần bày ra năng lực của mình.

Thấy chưa, Ảnh đế!

Đều bị ông đây lôi về rồi! "Để lần sau đi, lần này tôi sẽ ở lại đây một thời gian khá lâu." Lưu Phẩm Hoa lắc đầu, đứng dậy, có chút sốt ruột trở về cùng công ty mình thương lượng chuyện này. "Kịch bản tôi có thể mang đi không?" "Có thể, cầm lấy đi." Vương lão cũng biết đối phương cần xử lý một số việc.

Còn về kịch bản hả, vấn đề không lớn.

Dù sao Tống Thần ở ngay trong cục, tùy thời làm một bản mới là được rồi.

Vương lão hiện tại không biết, quyết định không xem kịch bản mới này, về sau sẽ làm cho ông thập phần hối hận.

Tiếp đó hai người lại khách sáo vài câu, cuối cùng Lưu Phẩm Hoa khéo léo từ chối lời mời ăn cơm, liền đi theo một vị nhân viên rời đi trước. "Không đi sao?" Vương lão liếc mắt nhìn Trương cục trưởng vẫn ngồi ở trên ghế, đối phương chỉ cười nhạt một tiếng.

Chương 11

"Tôi giúp ông việc lớn như vậy, không phải nên mời tôi ăn bữa cơm à?" "Cơm nhà ăn có ăn không?" Vương lão không để ý tới Trương cục trưởng, trực tiếp chắp tay sau lưng đi về phía nhà ăn.

Đến giờ cơm rồi, đói bụng. "Ăn, sao lại không ăn, mùi vị nhà ăn trong cục ông cũng không tệ." Trương cục trưởng lập tức đi theo Vương lão. "Nói chứ, các diễn viên khác đều chọn xong chưa?" Nghe Trương cục trưởng đặt câu hỏi, Vương lão cười bí hiểm nói: "Đương nhiên, những diễn viên kia còn dễ mời hơn Ảnh đế nhiều." ...

Cùng lúc đó, tại một phòng tập thể hình ở Kinh thành. "Hô ~ hô ~" Dương Dương mặc áo bó sát người đang chạy trên máy chạy bộ, mồ hôi làm cho quần áo dính chặt vào người, hiện ra cơ bụng lăng giác phân minh. "Vẫn đang chạy à." Người quản lý của Dương Dương cầm điện thoại chậm rãi đi tới bên cạnh máy chạy bộ. "Sao thế?" Dương Dương không dừng nhịp chạy, trực tiếp hỏi người quản lý. "Bên Cục du lịch Trường Bạch Sơn gọi điện thoại tới, mời cậu đi quay một bộ phim tuyên truyền." "Phim tuyên truyền?" Dương Dương giảm tốc độ máy chạy bộ, quay đầu nhìn người quản lý: "Thể loại gì?

Khu du lịch sao?" "Hẳn là tiến hành tuyên truyền cho khu du lịch, dù sao gần đây chẳng phải vừa truyền ra tin tức quốc gia muốn chấn hưng ngành du lịch trong nước sao?" Người quản lý cũng chỉ dựa vào một số thứ để đoán mò. "Cần tôi giúp cậu từ chối không?

Dù sao chắc cũng sẽ không có cát-xê." "Không cần, nhận lời đi." Dương Dương trực tiếp cự tuyệt cách làm của người quản lý, thân là người trong biên chế, Dương Dương đối với loại chuyện này rất để tâm.

Những phim tuyên truyền kiểu này đối với hình tượng của cậu rất tốt.

Dù sao Dương Dương vẫn luôn cho rằng mình là một chàng trai tràn đầy năng lượng (sunshine boy). ... "A khoát!

Làm xong!" Tống Thần giơ bảng vẽ trong tay lên hoan hô, trên màn hình máy tính trước mặt chính là Trương Khởi Linh một thân áo đen, sắc mặt lãnh đạm.

Đây là hình tượng do chính tay Tống Thần vẽ ra.

Tuy rằng chỉ là một bức hình trên màn hình, lại có thể làm cho người ta cảm nhận được một cỗ sát khí khủng bố.

Tống Thần hài lòng gật đầu: "Không hổ là ta, Tống Thần." Ngay sau đó Tống Thần mở ra một trang Photoshop hoàn toàn mới, lần này định cấu tạo hình tượng Ngô Tà.

Lúc này Tống Thần đang thiết kế hình tượng nhân vật trong Đạo Mộ Bút Ký, ví dụ như quần áo, trang phục, vũ khí...

Những thứ này Tống Thần cũng không định giao cho người khác làm, dù sao trên thế giới này không có ai hiểu rõ Đạo Mộ Bút Ký hơn Tống Thần.

May mà Tống Thần sở hữu năng lực Cấu tạo hình ảnh cấp thế giới, làm cho năng lực ở phương diện hội họa thiết kế được tăng lên rất nhiều.

Có thể đem những cảnh tượng trong đầu hoàn mỹ vẽ ra.

Thời gian trong quá trình Tống Thần làm việc trôi qua nhanh chóng.

Đồng thời từng hình tượng nhân vật cũng dưới tay Tống Thần nhanh chóng xuất hiện: tổ hợp Thiết Tam Giác Ngô Tà, Trương Khởi

Linh, Bàn Tử.

Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, A Ninh... từng vai phụ quan trọng cũng lần lượt xuất hiện.

Bá, bá.

Tay cầm bút điện tử miêu tả từng nét trên bảng vẽ, hình ảnh trên màn hình máy tính cũng theo ngòi bút từ từ cấu thành.

Chính là hình ảnh Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Đinh linh ~ đinh linh ~ Chuông điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên, cắt ngang Tống Thần đang sáng tác. "Trời đều tối rồi a." Tống Thần ngẩng đầu liền chú ý bên ngoài trời đã tối đen, cảm thán một câu sau đó liền đưa tay lấy điện thoại. "Vương cục trưởng, tìm cháu có việc gì không?" Hiển thị trên điện thoại chính là bản thân Vương lão.

Ở đầu dây bên kia, Vương lão lúc này đang đứng đối diện văn phòng Tống Thần.

Nhìn bộ phận Tuyên truyền vẫn còn sáng đèn, Vương lão vui mừng gật đầu, trong lòng đối với biểu hiện lúc này của Tống Thần phi thường hài lòng.

Đồng thời nhớ tới tin tức nhận được chiều nay, khóe miệng ông mang theo một tia nụ cười khoe khoang nói: "Tiểu Tống a, những diễn viên cậu muốn, hôm nay gần như toàn bộ đều đã nhận lời diễn xuất.

Trừ vị Ảnh hậu kia ra." Nghe tin tức Vương lão nói, Tống Thần cũng thập phần ngoài ý muốn.

Tuy rằng biết Vương lão có thể có chút môn đạo, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể lôi kéo những người này về.

Phải biết rằng bên trong đều là lão hí cốt (diễn viên gạo cội), cho dù trong tình huống không nổi danh, lời mời đóng phim cũng không ít.

Đối với tin tức vị Ảnh hậu kia không đồng ý, Tống Thần ngược lại không có cảm giác gì.

Cùng lắm thì đổi diễn viên thôi, vấn đề không lớn, dù sao bản thân cô ta cũng không phải nhân vật chính.

Nghĩ vậy Tống Thần lập tức cung nghênh Vương lão ở đầu dây bên kia: "Không hổ là ngài a, cháu biết ngài nhất định có thể mà." "Bớt nịnh hót tôi đi, phải biết tôi vì chuyện này mà tốn không ít quan hệ đấy." Vương lão trước tiên cười mắng Tống Thần một câu, nhưng trong lòng đối với lời nịnh nọt của Tống Thần rất vui vẻ. "Mấy ngày nữa tôi định mời các diễn viên chính tới, tiến hành một lần gặp mặt, bên cậu không có vấn đề gì chứ?" Ồ?

Có loại chuyện này.

Tống Thần nghe vậy, trong lòng không nhịn được vui vẻ.

Lập tức ngữ khí nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên không thành vấn đề rồi, bên cháu vừa vặn có đồ mới có thể cho bọn họ xem." Thằng nhóc này rất bình tĩnh.

Vương lão nghe Tống Thần trả lời, cũng hơi sửng sốt.

Vốn tưởng rằng Tống Thần biểu hiện sẽ càng thêm vui vẻ một chút, nhưng không nghĩ tới Tống Thần biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Xem ra đối với kịch bản rất có lòng tin a.

Nghĩ vậy Vương lão gật đầu, ngữ khí trong lời nói cũng càng thêm hòa ái.

Dặn dò hậu bối: "Vậy được, đến lúc đó biểu hiện cho tốt.

Sau này phim tuyên truyền quay có thuận lợi hay không, phải xem lần gặp mặt này.

Dù sao cậu cũng là đạo diễn, ấn tượng đầu tiên tốt nhất hãy làm

cho tốt một chút." Nói xong, đang định cúp điện thoại Vương lão bỗng nhiên nói: "À, đúng rồi!

Vừa rồi hình như tôi thấy Phó cục trưởng Khương đi về phía văn phòng cậu đấy." Tống Thần: "..." Từ từ, hình như mình quên mất chuyện quan trọng! "Chết dở!

Lại quên đi đón dì nhỏ!" Tống Thần nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, đã quá giờ tan tầm hơn nửa tiếng đồng hồ.

Khương Nguyệt Thanh có khả năng đã đợi ở gara nửa ngày! "Gay go, chết chắc chết chắc!" Tống Thần vội vàng tắt máy tính, đem các loại bản thảo trên bàn nhanh chóng nhét vào ba lô.

Muốn nhân lúc Khương Nguyệt Thanh chưa tới, đi trước một bước đào tẩu khỏi nơi này.

Rầm!

Cùng với một tiếng vang thật lớn, cửa bộ phận Tuyên truyền bị người từ bên ngoài một cước đá văng.

Khương Nguyệt Thanh đã tới cửa bộ phận Tuyên truyền. "Thần Thần ~~" Giọng ngự tỷ của Khương Nguyệt Thanh lúc này biến thành âm thanh ngọt ngào nũng nịu.

Nhưng sát khí ẩn chứa trong đó lại làm cho lông tóc toàn thân Tống Thần dựng đứng. "Chờ đã!

Có chuyện gì từ từ nói!" Khương Nguyệt Thanh trực tiếp dùng một chiêu cầm nã thủ dị thường thành thạo ấn Tống Thần xuống. "Thật là càng ngày càng không để dì nhỏ ở trong lòng a, chẳng lẽ đã quên, người một nhà là phải luôn dính lấy nhau sao!?" Sức mạnh to lớn làm cho khóe miệng Tống Thần co giật, không thể phản kháng.

Nếu để người phụ nữ này sắm vai Huyết Thi, e rằng Dương Dương, Trương Khởi Linh đều phải đau đầu đây... "Chậc chậc, tình

cảm hai người thật tốt a." Vương lão ở đối diện bộ phận Tuyên truyền, nhìn một màn Tống Thần bị Khương Nguyệt Thanh cầm nã không nhịn được cảm thán. ...

Đài truyền hình Kinh thành.

MC Băng Băng đang chuẩn bị tan tầm vui vẻ hừ ca, tung tăng nhảy nhót chuẩn bị chấm công. "Tâm trạng tốt thế a, Băng Băng." Tiểu Tát đi tới vẫy tay với Băng Băng.

Băng Băng đáp lại một nụ cười ngọt ngào.

Sắp tan tầm, ngày mai nghỉ phép, tâm trạng có thể không tốt sao?

Chương 12

"Nếu tâm trạng tốt thế, tôi nói cho cô một tin tốt hơn có được không?" Tiểu Tát vẻ mặt xấu xa đến gần Băng Băng hỏi. "Được nha." Không nhìn ra dụng tâm hiểm ác của đối phương, Băng Băng gật đầu, cười đáp ứng.

Đề Ni ở phía xa bất đắc dĩ lắc đầu.

Băng Băng vẫn còn trẻ người non dạ lắm... "Khụ khụ, vậy được, đồng chí Băng Băng." Tiểu Tát ho hai tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói với Băng Băng: "Theo quyết định của cấp trên, định phái cô đến Cục du lịch Trường Bạch Sơn, thứ hai tuần sau ở nơi đó sẽ tổ chức một buổi gặp mặt.

Có Lưu ảnh đế, Dương Dương cùng đông đảo diễn viên nổi tiếng đều ở đó, do cô đi làm một cái phỏng vấn hiện trường." Nói xong còn hơi dừng lại, Tiểu Tát nháy mắt với Băng Băng, bổ sung: "Ngày mai xuất phát nha!" Nghe tin "tốt" này, Băng Băng không khỏi ngẩn ngơ, nụ cười trên khóe miệng cũng từng chút một đông cứng rồi biến mất, ánh sáng trong mắt... vụt tắt.

Hồi lâu sau, oa một tiếng khóc lên. "Kỳ nghỉ của tôi mất rồi!

Hu hu hu ..." ...

Sáng sớm hôm sau, Băng Băng vội vội vàng vàng lao ra sân bay.

Kết quả bị đám chó săn (paparazzi) canh giữ ở sân bay chú ý tới.

Đối với những phóng viên này, mỹ nữ là trụ cột của đài như Băng Băng cũng cần thời khắc quan tâm.

Dù sao đài truyền hình Kinh thành có thể nắm giữ nguồn tin tức tình báo trực tiếp.

Tin tức lọt vào mắt xanh của đài truyền hình Kinh thành, thường thường đều là siêu cấp tin tức lớn.

Đi theo người dẫn chương trình của đài truyền hình Kinh thành, theo một ý nghĩa nào đó cũng là đang đuổi theo cái đuôi của tin tức lớn.

Thế là những phóng viên giải trí này bắt đầu phát huy năng lực của mình.

Điều tra địa phương Băng Băng đi tới.

Cuối cùng thật sự để cho đám phóng viên giải trí này tìm ra, đó là Trường Bạch Sơn ở Đông Bắc!

Qua điều tra kỹ càng, phóng viên giải trí phát hiện một tin tức lớn chấn động.

Hai ngày gần đây, Dương Dương, Lưu Phẩm Hoa, Đường Diễm cùng các minh tinh hạng A, Thiên vương đều ở gần Trường Bạch Sơn.

Thậm chí không chỉ như thế, còn có các diễn viên gạo cội đều đang mua vé máy bay đi tới Trường Bạch Sơn.

Nhiều diễn viên nổi tiếng muốn tề tựu tại cùng một chỗ như vậy, khiến cho đông đảo chó săn giải trí phát điên, chạy đôn chạy đáo tìm kiếm đại sự kiện gần đây liên quan đến Trường Bạch Sơn.

Đồng thời cũng phái lượng lớn phóng viên giải trí đi tới Trường Bạch Sơn, tranh thủ đạt được lưu lượng hiện trường ngay từ đầu.

Đồng thời cũng bắt đầu đăng tải những tin tức giải trí thật giả lẫn lộn lên mạng. 《 Chấn kinh, đông đảo minh tinh thống nhất đi tới Trường Bạch Sơn!

Rốt cuộc là vì sao?! 》 《 Chấn kinh!!

Dương Dương cùng Đường Diễm sẽ bí mật tổ chức hôn lễ tại Trường Bạch Sơn!

Đông đảo minh tinh đi tới chúc mừng! 》 《 Trường Bạch Sơn rốt cuộc vì sao hấp dẫn minh tinh như thế? 》 Cư dân mạng cũng nhao nhao bị mấy bài viết ngáo ngơ này hấp dẫn, nhịn không được thảo luận trên mạng. [Mấy cái acc marketing này đúng là chém gió!

Dương Dương với Đường Diễm đều không thân nhau được chưa!] [Vãi!

Trực tiếp tung tin đồn người ta kết hôn luôn!

Đúng là vì nhiệt độ mà mặt mũi cũng không cần nữa!] [Nhưng mà chuyện mấy minh tinh đi Trường Bạch Sơn hình như là thật đấy!

Đều có ảnh chụp rồi!] [Có khả năng chỉ là trùng hợp thôi?] [Không chừng bên Trường Bạch Sơn có hoạt động gì đó, chỉ là đi tham gia thôi.] [Không có đâu!

Tôi là người Trường Bạch Sơn đây!

Bên chỗ tôi hình như không có sự kiện gì lớn.] [Xác thực, chuyện lớn nhất có khả năng là bà chị tôi nói Cục du lịch Trường Bạch Sơn muốn quay cái phim tuyên truyền thôi!] [Phim tuyên truyền khu du lịch?

Nghe có vẻ chán ngắt.] [Ê?

Mấy minh tinh này sẽ không phải đi quay cái phim tuyên truyền đó chứ?] [Hả?

Không thể nào?

Quá ly phổ!] [A!

Phim tuyên truyền lại không phải điện ảnh!

Mời nhiều minh tinh thế có tác dụng gì a!] [Chậc chậc chậc!

Ngộ nhỡ là thật thì sao!

Tôi muốn đi Cục du lịch Trường Bạch Sơn cắm chốt xem thử!] [Hảo tỉ muội!

Có tin tức thì thông báo!] [Không vấn đề!

Chờ tin tức của tôi đi!

Các thân ái!] ...

Khi cơn bão thảo luận nhỏ trên mạng dần dần mở rộng, Tống Thần - người bỏ ngoài tai tất cả mọi chuyện - vừa mới hoàn thành một bức đại tác.

Trên màn hình máy tính của thiết bị hội họa chuyên nghiệp, thông qua máy chiếu, một bức nguyên họa cảnh tượng quỷ lệ hùng vĩ hiện ra trên mặt tường trắng tinh.

Thanh Đồng Môn khí thế hùng vĩ, sừng sững trong màn sương mù mịt mờ, thình lình chắn trước mặt Ngô Tà, Trương Khởi Linh cùng Bàn Tử.

Ba người đứng trước Thanh Đồng Môn khổng lồ, nhỏ bé như hạt cát, đối lập rõ ràng tràn đầy mỹ cảm thần bí.

Cánh cửa kia tựa hồ đang chậm rãi mở ra, sau cửa, một cái bóng đen khủng bố chậm rãi bức bách tới gần.

Chính là Vạn Nô Vương!

Tống Thần sờ sờ cằm, tâm mãn ý túc nhìn Vân Đỉnh Thiên Cung trước mắt, khóe miệng chậm rãi câu lên một nụ cười khó lường. "Thật mong chờ buổi gặp mặt thứ hai tuần sau a." ...

Thứ hai, ngày diễn ra buổi gặp mặt.

Bên ngoài Cục du lịch Trường Bạch Sơn, lúc này đã biển người tấp nập. "Hoa ca Hoa ca em yêu anh!

Em muốn sinh khỉ con cho anh!" "Từ Tử Huyên tiểu thư tỷ, em là fan của chị!

Đừng chờ Bạch Đậu Hũ nữa, Tử Huyên, em tuyên chị!" "Tiêu Dương!

Bạn gái tôi đặc biệt thích cậu!

Cậu có thể yêu đương với cô ấy không!" "Ngáo thật sự..." "A a a a!

Tỷ muội, nhìn em một cái!" "Di?

Vừa rồi có phải lẫn vào thứ gì kỳ quái không?" Hàng ngàn người hâm mộ nghe danh mà đến, giơ đủ loại bảng hiệu, trên đó viết tên đông đảo minh tinh, hình tượng anime.

Fan hâm mộ đang hô hào tên thần tượng yêu dấu như phát điên.

Cho dù nhiệt độ hàn lãnh của Trường Bạch Sơn cũng không ngăn cản được nhiệt tình của những fan hâm mộ này.

Ở phía trước những fan hâm mộ này, thì là cánh phóng viên truyền thông giải trí các nơi đã chờ đợi từ sớm.

Chỉ cần cửa ra vào Cục du lịch có người đi ra đi vào, phóng viên liền ùa lên.

Phát hiện chỉ là nhân viên bình thường xong, lại vẻ mặt thất vọng rời đi.

Đối với việc này, các nhân viên chỉ giữ nụ cười nhạt, trong lòng lại không ngừng chửi thầm. "Vãi chưởng!

Tình huống gì đây!" Tống Thần lái xe tới nơi cũng bị tình huống ở cổng dọa nhảy dựng.

Mọi người cũng chú ý tới chiếc siêu xe giá cả xa xỉ của Khương Nguyệt Thanh, tưởng là minh tinh nào đó.

Chương 13

Fan hâm mộ cộng thêm phóng viên trực tiếp vây kín xe Tống Thần.

Dọa Tống Thần cùng Khương Nguyệt Thanh đều phải ngồi im trong xe không dám động đậy.

Mãi đến khi Tống Thần chủ động hạ cửa kính xe xuống, mọi người mới vẻ mặt thất vọng giải tán.

Tống Thần: Lễ phép sao? (Gương mặt hung dữ).jpg Lúc lái xe xuống gara ngầm, Khương Nguyệt Thanh bất đắc dĩ phun tào một câu: "Mấy fan hâm mộ này thật đáng sợ." "Không có cách nào, sự yêu thích đối với thần tượng làm cho họ mù quáng." Tống Thần cầm vô lăng lắc đầu, trong lòng lại đang cảm thán.

Bất quá đây cũng sẽ trở thành chủ lực quân cho phim tuyên truyền, đến lúc đó có thể hình thành một đợt tuyên truyền miễn phí rồi.

Trong Cục du lịch.

Vương lão ghé vào cửa sổ nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài.

Nhìn xem chỉ mới để lộ ra đội hình diễn viên, đã có thể mang lại sự quan tâm to lớn như thế.

Làm cho sắc mặt Lão Vương vui buồn lẫn lộn, vừa vui vì độ quan tâm sung túc, lại sợ đến lúc đó phim tuyên truyền không ra gì sẽ mang lại ấn tượng ác liệt.

Phải biết rằng đây chính là hạng mục cấp trên trọng điểm quan tâm a. "Haizz, thằng nhóc Tống Thần có đáng tin cậy không đây?" Vương lão biết, hiện tại áp lực lớn nhất e rằng chính là Tống Thần - biên kịch kiêm đạo diễn này.

Lúc này, bên trong thang máy.

Tống Thần "áp lực lớn nhất" đang vẻ mặt đầy ý cười, hỏi dì nhỏ nhà mình có muốn chữ ký minh tinh hay không. "Dì mới không cần đâu." Khương Nguyệt Thanh giúp Tống Thần chỉnh lý quần áo và kiểu tóc, nói: "Lát nữa đừng khẩn trương, trực tiếp dùng khí thế dọa bọn họ." "Dọa bọn họ làm gì a?" Tống Thần vô lực phun tào một câu, hai người đi thang máy đến tầng phòng họp.

Tống Thần gặp Vương lão đang chờ ở đây, ba người thuận thế đẩy cửa bước vào phòng họp Cục du lịch.

Trong phòng họp, rất nhiều ngôi sao lúc này đang ngồi tại vị trí của mình nói chuyện phiếm.

Trong đó không ít minh tinh có giao hảo càng đang vui vẻ cười nói.

Dù sao mọi người bình thường đều bận rộn, cũng khó có dịp mặt đối mặt trực tiếp giao lưu như thế này.

Khoảnh khắc ba người Tống Thần tiến vào.

Mười mấy ánh mắt trực tiếp tụ tập lại, trong đó đại đa số đều rơi vào trên người Khương Nguyệt Thanh sau lưng Vương lão.

Không còn cách nào, cho dù là trong giới giải trí cũng hiếm thấy mỹ nhân như vậy.

Chỉ có số ít người quen biết Khương Nguyệt Thanh, mới đưa mắt nhìn về phía Tống Thần, đoán thân phận người đàn ông đẹp trai này.

Là người mới tham gia phim tuyên truyền sao?

Lưu Phẩm Hoa trong lòng hơi suy tư, đồng thời cũng đứng dậy chào hỏi Vương lão. "Vương cục trưởng, Phó cục trưởng Khương." "Ừ." Vương lão cùng Khương Nguyệt Thanh đồng thời gật đầu đáp lại.

Đến lúc này tất cả mọi người tại đây mới hiểu rõ Khương Nguyệt Thanh vốn là Phó cục trưởng Cục du lịch. "Đạo diễn chưa tới sao?" Lưu Phẩm Hoa hơi hỏi Vương lão.

Nghe lời này Khương Nguyệt Thanh mang theo ý cười nhìn Tống Thần.

Xem ra trong mắt người khác, cậu cũng không giống đạo diễn nha.

Đọc hiểu ý của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần vẻ mặt bất đắc dĩ nhún vai.

Vương lão nghe vậy thì sửng sốt, sau đó phản ứng lại, cười kéo Tống Thần phía sau đến trước người, giới thiệu với tất cả minh tinh có mặt. "Vị này là tác giả nguyên tác kịch bản, cũng là đạo diễn lần này, Tống Thần, gọi là Tống đạo là được." Khương Nguyệt Thanh ám chỉ Vương lão.

Bà cũng không muốn để cho Tống Thần bị mấy diễn viên này gọi là Tiểu Tống, Tống Thần các loại.

Như vậy khó làm cho Tống Thần giữ được uy nghiêm của đạo diễn, khó quay ra tác phẩm ưu tú.

Tống Thần bản thân đối với sự sắp xếp này của Vương lão cũng rất hài lòng.

Tại hiện trường các lão hí cốt đều đang nhìn chằm chằm Tống Thần, nhìn người thanh niên mười phần trẻ tuổi này.

Đây là đạo diễn phim tuyên truyền lần này sao?

Đang nói đùa à?

Để một người trẻ tuổi như vậy làm đạo diễn?

Có kinh nghiệm khống chế phim trường không?

Có đáng tin cậy không?

Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ như vậy, sắc mặt đều hơi có chút biến hóa.

Ngược lại thân là đỉnh cấp lưu lượng Tiêu Dương lại không có thần sắc biến hóa, lần này chỉ là tới giúp đỡ mà thôi.

Về phần đạo diễn là ai, nội dung phim tuyên truyền là gì đều không quan trọng.

Bất quá những diễn viên này dưới sự chăm chú của ánh mắt tràn đầy hương vị "người bề trên" của Vương lão cùng Khương Nguyệt Thanh, đều kiên trì gọi một tiếng: "Tống đạo." "Tống đạo thật tuổi trẻ tài cao a." "Lần đầu gặp mặt." Sau khi người đầu tiên mở miệng, tâm thái những người phía sau cũng bình tĩnh hơn không ít.

Dù sao chỉ là một cái phim tuyên truyền mà thôi, quản đạo diễn là ai chứ.

Nhịn một chút là qua, cùng lắm thì mất vài ngày thôi.

Trong số những người có mặt chỉ có Lưu Phẩm Hoa là vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tống Thần.

Không ngờ tới, người có thể viết ra loại kịch bản như Đạo Mộ Bút Ký, lại trẻ tuổi như thế.

Quả nhiên người có tài hoa không phân tuổi tác.

Lúc này, cửa lớn phòng họp lần nữa mở ra, hai nhân viên ôm hai chồng kịch bản thật dày đi vào.

Tống Thần vội vàng nhận lấy, sau đó chào hỏi tất cả mọi người có mặt.

Hắn đi thẳng đến vị trí vốn dĩ Cục trưởng ngồi, ánh mắt ra hiệu hai nhân viên phát kịch bản xuống. "Cảm tạ mọi người trăm công nghìn việc tới giúp đỡ quay chụp, lời khách sáo tôi cũng không nói

nhiều!

Mời chư vị xem trước kịch bản đi.

Dù sao hôm nay chúng ta tới cũng là để thảo luận kịch bản." Nói xong, các diễn viên cũng nhìn thấy kịch bản dày cộp trước mặt kia.

Một dấu hỏi chấm đồng thời dâng lên trong lòng.

Trách tích (cái quái gì thế), nhà ai kịch bản phim ngắn tuyên truyền lại dày thế này a?

Sau khi mở ra, nhìn chữ nhỏ lít nha lít nhít bên trên.

Tất cả mọi người lại ngẩn ra.

Vãi chưởng!

Nhiều nội dung thế này, cái này là phim tuyên truyền á?

Là kịch bản phim truyền hình thì có!

Vương cục trưởng nhìn thần sắc cổ quái của đông đảo diễn viên trên sân, nhịn không được khóe miệng nhếch lên.

A, mùi vị quen thuộc.

Nhìn kịch bản trong tay lại được tăng thêm độ dày không ít, khóe miệng Lưu Phẩm Hoa không ngừng co giật, trong lòng cũng không ngừng cảm thán.

Mẹ nó, sao lại dày hơn nhiều thế a?

Rõ ràng kịch bản trước đó nội dung đã rất chi tiết rồi.

Đường Diễm ngồi bên cạnh nhíu mày, nhịn không được hỏi Vương lão: "Vương cục trưởng, ngài xác định đây là muốn quay phim tuyên truyền sao?" Khóe miệng Vương lão xấu hổ động đậy, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu, kiên trì nói: "Không sai, là phim tuyên truyền." Nhưng do không xem kịch bản, cùng với việc ánh mắt tất cả

mọi người nhìn chằm chằm quá nóng bỏng, Vương lão chủ động dẫn đề tài lên người Tống Thần. "Khụ khụ, hết thảy đều lấy Tống đạo làm chủ, có vấn đề gì cứ hỏi cậu ấy đi." Lên đi!

Tống Thần!

Đem cái nồi này gánh cho tôi!

Khương Nguyệt Thanh bất mãn trừng mắt liếc Vương lão một cái.

Lại hố Thần Thần nhà tôi!

Nhưng ngại đang ở trước mặt đông đảo diễn viên, không thể làm cho Vương lão - vị lãnh đạo này - không xuống đài được.

Chương 14

Đường Diễm bất đắc dĩ đành phải nhìn về phía Tống Thần.

Đối mặt với soái ca trẻ hơn mình vài tuổi này, Đường Diễm cầm kịch bản dày cộp trong tay, có chút thấp thỏm hỏi: "Vậy Tống đạo, quyển kịch bản này dày như vậy, là định quay phim tuyên truyền mấy tiếng đồng hồ?" Đối với Tống Thần, ngữ khí của Đường Diễm so với khi đối mặt Vương lão nặng nề hơn không ít.

Tống Thần bản thân cũng không để ý những chi tiết này.

Tương phản hắn rất thích câu hỏi của Đường Diễm, đúng lúc có thể làm cho sự tồn tại của hắn gia tăng không ít.

Tống Thần nhìn đông đảo minh tinh và diễn viên trong phòng họp, hiện tại tầm mắt tất cả mọi người đều hội tụ trên người Tống Thần.

Có chút khẩn trương a.

Đem mồ hôi trong lòng bàn tay cọ cọ lên quần, Tống Thần giả bộ bình tĩnh giơ ngón trỏ và ngón cái lên, hình thành hình dạng một khẩu súng.

Một đám minh tinh nhìn xong, nhao nhao nhíu mày thảo luận. "Tám phút?

Cũng khá bình thường." "Hẳn là sẽ không phải tám phút đâu, kịch bản dày thế này xem thế nào cũng không chỉ tám phút." "Tôi đi, không phải là tám mươi phút chứ?" "Hả?

Tám mươi phút phim tuyên truyền!

Chẳng phải tiếp cận độ dài một bộ phim điện ảnh rồi sao?" "Nhưng chỉ có giải thích như vậy, mỗi người tại đây mới có cơ hội đăng tràng chứ?" Nhìn đám minh tinh đang thảo luận, khóe miệng

Tống Thần cao cao nhếch lên: "Không phải tám phút, cũng không phải tám mươi phút, là tám tiếng đồng hồ." "Vãi chưởng!" Nghe Tống Thần nói, chỗ dựa vững chắc Vương lão phía sau cũng nhịn không được thốt ra một câu 'quốc túy'.

Tất cả diễn viên có mặt không khỏi đều tề xoát xoát nhìn sang, biểu tình cổ quái, tâm tư khác nhau.

Tống Thần lại càng vẻ mặt tự đắc nhìn về phía lãnh đạo nhà mình, không phải chú bảo cháu làm dài một chút sao?

Loại càng dài càng tốt ấy?

Thuận tiện giơ ngón tay cái với Vương lão. d=(￣▽￣*)b Không cần cảm ơn nha, đều là việc cháu nên làm!

Đọc hiểu ánh mắt Tống Thần, cả người Vương lão đều tê dại!

Đặc biệt là ngón tay cái của Tống Thần, càng trực tiếp chọc lên tim Vương lão.

Tuy rằng tôi bảo cậu làm dài một chút, nhưng tôi không bảo cậu làm ra cái thứ dài như thế a!

Quay dài như thế!

Ai xem a!

Không đi tiểu à!

Giờ phút này đám minh tinh đã phản ứng lại, bắt đầu biểu đạt thái độ của mỗi người. "Tám cái tiếng đồng hồ!" "Gần như bằng độ dài năm bộ phim điện ảnh, quá khoa trương rồi!" "A!

Tống đạo không phải đang nói đùa đấy chứ!?" "Gọi cái thứ này là phim tuyên truyền?

Quá ly phổ rồi đi!" "Ai sẽ đi xem phim tuyên truyền dài tám tiếng đồng hồ a!" Đối mặt với tình huống này, Tống Thần không có một tia

kinh hoảng, tương phản giống như đã sớm dự liệu được tình huống này.

Ngược lại càng thêm tự tin tràn đầy nói: "Đây chỉ là sơ bộ dự tính, đến lúc đó tự nhiên sẽ căn cứ tình huống hiện trường tiến hành cắt giảm điều chỉnh, cho nên các vị đừng vội, xem trước kịch bản rồi nói sau!

Nếu quả thật cảm thấy lịch trình không thích hợp, có thể rút lui nha." Tống Thần nói lời này xong, tràng diện ngược lại yên tĩnh một chút.

Nhưng trên mặt tất cả minh tinh lại nhiều hơn vài phần thần sắc bất mãn.

Tôi nghỉ phép không được nghỉ ngơi tử tế, ngàn dặm xa xôi chạy tới đây giúp quay phim tuyên truyền.

Kết quả cậu đùng một cái lôi ra cái kịch bản dày cộp!

Lại còn giả nhân giả nghĩa bảo có thể rút lui!

Đây không phải chơi tôi à!

Có biết tôi một phút kiếm mấy trăm vạn hay không?!

Lúc này người sắm vai Phan Tử mà Tống Thần thiết định, Lý Tuệ Dũng, lập tức ném kịch bản trong tay lên bàn hội nghị.

Hắn vốn vì yêu cầu của công ty, mới tới cái nơi này quay cái phim tuyên truyền.

Vốn tưởng chỉ tốn công phu vài ngày, ngược lại có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Kết quả muốn quay phim tuyên truyền tám tiếng đồng hồ, ai bồi cậu chơi a!

Tính tình ác liệt, Lý Tuệ Dũng ngay cả kịch bản trong tay nhìn

cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném lên mặt bàn.

Hắn hướng trước mặt Vương lão giả nhân giả nghĩa nói: "Thật ngại quá, Vương cục trưởng, thời gian của tôi có hạn, lịch trình chỉ có thời gian vài ngày.

Đối với bộ 'phim tuyên truyền' này của ngài thực sự không cách nào đảm nhiệm được." Người sáng suốt xem xét liền có thể nhìn ra, tên này chỉ là đang làm bộ làm tịch mà thôi.

Nếu không phải nể mặt Cục trưởng của Vương lão, Lý Tuệ Dũng ngay cả diễn cũng không thèm diễn.

Vương lão nghe vậy, lông mày trực tiếp nhíu chặt lại.

Khương Nguyệt Thanh bên cạnh trong mắt càng lóe lên sự khó chịu.

Tuy rằng sớm biết sẽ có người rời đi, nhưng bản năng đối với người đầu tiên đứng ra vẫn rất khó chịu.

Súng bắn chim đầu đàn mà! "Không sao, có thể hiểu được." Vương lão khách sáo cười, đồng thời tay phải ra hiệu phương hướng cửa lớn.

Lý Tuệ Dũng đương nhiên nghe ra ngữ khí khó chịu của Vương lão, nhưng cũng không hề để ý.

Một cái Cục trưởng Cục du lịch mà thôi, đắc tội thì có thể làm gì chứ?

Ngay sau đó Lý Tuệ Dũng trực tiếp coi thường sự tồn tại của Tống Thần, đẩy cửa liền đi ra ngoài.

Có người đầu tiên dẫn đầu, phía sau lại có mấy người đi theo, đặt kịch bản xuống rời khỏi phòng họp.

Đối với việc này, Tống Thần ngược lại không thèm để ý.

Dù sao bỏ lỡ kịch bản này, là tổn thất của bọn họ.

Lại không phải của hắn.

Chờ đến khi không còn ai rời đi nữa, Tống Thần lần nữa cầm kịch bản vỗ vỗ nói: "Các vị lần này có thể xem kịch bản rồi chứ?

Mọi người đều là diễn viên, xem xong kịch bản rồi nói chuyện tiếp!

Kịch bản tuy rằng dày, nhưng tình tiết tương ứng cũng rất đặc sắc.

Tôi đã chiếu thành phim trong đầu mấy chục lần, chỉ cần mọi người phối hợp tốt tiết tấu của tôi, thực tế căn bản sẽ không làm chậm trễ mọi người quá nhiều thời gian." Đám minh tinh đối với lời nói của Tống Thần chỉ bĩu môi.

Được thôi!

Nhìn chàng trai chỉ mới hơn hai mươi tuổi này, khẩu khí ngược lại không nhỏ a!

Thành phim trong não mấy chục lần, ngay cả đạo diễn hạng nhất trong nước cũng không dám cam đoan như thế!

Thằng nhóc này thật sự có chút kiêu ngạo rồi!

Đối với sự không tín nhiệm của tất cả mọi người có mặt, Tống Thần chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai cảm thán.

Đúng a, người khác đương nhiên làm không được loại chuyện này.

Nhưng lão tử có hệ thống a!

Tại kỹ năng Đạo diễn cấp thế giới cùng phân cảnh hoàn mỹ do hệ thống cung cấp.

Đừng nói mấy chục lần!

Mẹ nó, cả trăm lần đều nhẹ nhàng có được hay không?

Bất quá những người khác cũng không biết Tống Thần là tên 'hack game', chỉ có thể ở trong lòng phun tào Tống Thần cuồng vọng.

Nhưng Tống Thần đã biểu hiện ra loại thành ý này rồi.

Cộng thêm việc không lựa chọn ném kịch bản bỏ đi, vậy kịch bản trong tay vẫn phải xem một chút.

Dù sao bản thân cũng đối với kịch bản dài như vậy cảm thấy chút hứng thú.

Về phần lời Tống Thần nói, cũng chỉ coi như truyện cười nghe chơi mà thôi.

Không có mấy người coi là thật!

Nhưng trong đó chỉ có Lưu Phẩm Hoa, người từng xem qua kịch bản, mới biết được chỗ khủng bố của kịch bản trước mắt này.

Chương 15

Cho nên khi tất cả mọi người đều đang phun tào phim dài, ông đã sớm im hơi lặng tiếng lật xem kịch bản.

Đối với tài năng của Tống Thần, ông phi thường tín nhiệm.

Tống Thần cũng quả nhiên không làm cho Lưu Phẩm Hoa - người xem kịch bản mới - thất vọng.

Kịch bản hoàn toàn mới so với bản trước, nội dung chủ đề ngược lại không có biến động lớn, nhưng tương phản bắt đầu ẩn tàng thêm một số nội dung mới trong các chi tiết.

Một đường dây ngầm!

Tác vi Ảnh đế, Lưu Phẩm Hoa đương nhiên liếc mắt một cái là nhìn ra những nội dung mới này đại biểu cho cái gì.

Càng xem tiếp Lưu Phẩm Hoa càng kinh ngạc, trong lòng cũng không ngừng cảm thán.

Không hổ là Tống Thần a, không làm cho tôi thất vọng.

Thậm chí ông đều nhịn không được mà phát ra âm thanh "chậc chậc" cảm thán.

Thậm chí đều kinh động đến một thanh niên đang ẩn tàng trong góc phía sau lưng ông.

Tằng Thuấn Hi.

Một người mới vừa ra mắt không lâu, đồng thời cũng là một kẻ tiểu trong suốt (người mờ nhạt) trong giới diễn viên.

Trong suốt đến nỗi công ty khi sắp xếp phim ảnh, đều thường xuyên quên mất người thanh niên mắt to này.

Đối với việc này Tằng Thuấn Hi tuyệt vọng, cũng bất đắc dĩ.

Nhưng chuyện cái vòng tròn này là như vậy, trong tình huống sau lưng không có tư bản giúp đỡ, tấn thăng khó khăn biết bao, dù là xuất diễn một vai nhỏ, cũng đều cần cùng người cạnh tranh mới được.

Cho nên đối mặt với lời mời phim tuyên truyền lần này, cậu không có bất kỳ do dự nào tiếp nhận, muốn tranh thủ bất kỳ một cơ hội nào có thể lên hình.

Đồng thời Tằng Thuấn Hi đối với lời mời của Tống Thần, lại ôm tâm thái phức tạp.

Một phương diện cảm tạ đối phương mời tham diễn, mặt khác lại hâm mộ đối phương tuổi còn trẻ có thể đảm nhiệm đạo diễn.

Có nhiều minh tinh Ảnh đế như vậy cùng tham diễn phim tuyên truyền.

Nhưng kỳ thật Tằng Thuấn Hi đối với kịch bản của Tống Thần cũng tịnh không quá xem trọng, nguyên nhân chủ yếu là Tống Thần quá mức trẻ tuổi.

Nhưng cậu lại chú ý tới Ảnh đế Lưu Phẩm Hoa đang tán thán đối với kịch bản này.

Làm cho cậu nhịn không được nhìn về phía kịch bản trong tay, chậm rãi lật ra.

Đạo Mộ Bút Ký?!

Phim tuyên truyền sao?

Tên thật kỳ quái.

Sau đó cậu bị thế giới được miêu tả trong kịch bản cấp tốc hấp dẫn.

Đặc biệt là nhìn kịch bản được làm riêng cho Ngô Tà, Tằng Thuấn

Hi cả người đều đắm chìm trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký.

Phảng phất như chính là Ngô Tà kia đang hành động trong các loại mộ. "Ừ?

Rất nghiêm túc nha." Tống Thần liếc mắt một cái liền chú ý tới Tằng Thuấn Hi, dù sao trong đám người cũng chỉ có hai người đang xem kịch bản.

Nhìn thấy đối phương đang chăm chú xem kịch bản, hắn cũng nhịn không được gật đầu.

Đứa bé ngoan, không hổ là Thiên Chân mà mình nhìn trúng.

Hay đến thế à?

Trần Minh Hạo sắm vai Vương Bàn Tử, cũng dưới sự dẫn động của hai người kia mà lật ra kịch bản.

Do ưu thế bẩm sinh, cậu ta có thể đặt kịch bản trực tiếp lên bụng, không cần thời thời khắc khắc giơ kịch bản khá nặng lên.

Những người khác dưới sự lôi kéo của Lưu Phẩm Hoa cùng Tằng Thuấn Hi, cũng lật ra kịch bản trong tay, tò mò rốt cuộc thứ gì làm cho đường đường Lưu ảnh đế đều trầm mê như vậy.

Không lâu sau đó.

Trong phòng họp liền truyền đến tiếng kinh thán, tiếng hít khí, cùng với tiếng lật giấy cấp thiết nối liền không dứt.

Vốn dĩ không khí phòng họp đang trầm mặc, lập tức bắt đầu náo nhiệt.

Vương lão nãy giờ lo lắng quan sát hết thảy cũng rốt cục yên tâm.

Nhìn thấy tất cả diễn viên đều bị cốt truyện kịch bản hấp dẫn, Vương lão nhịn không được ở trong lòng hô to.

Đúng vị!

Đúng vị rồi!

Tống Thần thì tinh nghịch nháy mắt với Khương Nguyệt Thanh.

Hắn len lén ghé sát vào tai Khương Nguyệt Thanh nói: "Thấy chưa!

Giống như em nói đúng không?

Chỉ cần xem kịch bản của cháu, từng người một đều phải ngoan ngoãn mà hãm sâu vào." "Hừ, lợi hại chết cậu rồi ~" Khương Nguyệt Thanh lật một cái xem thường thật đẹp, nũng nịu đẩy Tống Thần ra dặn dò: "Cố gắng làm ra một bộ dáng đạo diễn, lấy cái uy phong đi." "Được ~ được ~" Tống Thần bất đắc dĩ đứng ở trước mặt ba người, chờ đợi đám người này xem hết kịch bản.

Trong lòng lại đang yên lặng cảm thán.

Đáng tiếc thiếu một chút tuyên truyền, nếu có người nào có thể làm cho mình một đợt tuyên truyền thì tốt rồi. "Đến lúc nào tôi mới có thể lên sàn đây?" Bên ngoài hội nghị, Băng Băng đang chờ đợi nhàm chán nghịch nghịch micro, vẫn luôn chờ thông báo đăng tràng của Vương lão... ...

Lý Tuệ Dũng vẻ mặt khó chịu vừa đi ra khỏi cửa lớn Cục du lịch, liền bị truyền thông chờ ở đây đã lâu vây quanh.

Các loại súng dài súng ngắn lập tức chĩa vào trước mặt hắn.

Lý Tuệ Dũng cũng là lần đầu tiên đối mặt tình huống này, lập tức có chút mộng bức.

Tình huống gì?

Lão tử nổi tiếng rồi?

Nhưng mà, một khắc sau câu hỏi của phóng viên liền đánh hắn về

địa ngục. "Xin hỏi vị nhân viên công tác này, Lưu ảnh đế, Dương Dương cùng những người khác thật sự ở bên trong sao?" "Tôi cái..." Lý Tuệ Dũng suýt chút nữa bị vị phóng viên này chọc tức đến chửi tục.

Mắt mũi phóng viên nhà ai thế này?

Tôi tuy không nổi tiếng như thế, nhưng cũng không đến mức bị coi thành người qua đường chứ!

Ngay sau đó, đối mặt với vô số câu hỏi từ cánh phóng viên giải trí, Lý Tuệ Dũng đang cơn hăng máu cũng chẳng thèm quan tâm đến ảnh hưởng, đem chuyện Tống Thần và video quảng bá dài tám tiếng khui ra toàn bộ.

Trong chốc lát, tất cả những người phỏng vấn đều hô to chấn động.

Rất nhanh, tin tức này đã lan truyền điên cuồng trên mạng xã hội.

Chỉ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi, nó trực tiếp leo lên hạng nhất bảng tìm kiếm nóng (hot search) của Weibo.

Dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến Ảnh đế và phim mới của minh tinh lưu lượng đỉnh cấp.

Sự quan tâm của cư dân mạng cũng tăng cao chưa từng thấy!

Khi mọi người xem đoạn phỏng vấn của Lý Tuệ Dũng, tất cả netizen đều chấn kinh. [Vãi chưởng!

Thật hay giả đấy!

Video quảng bá dài 8 tiếng đồng hồ!] [Ừ, xem ra là thật rồi!

Không lẽ có người tin cái này sao?

Không thể nào?

Không thể nào chứ?] [Lưu Ảnh đế lại bắt đầu làm việc rồi!

Không phải vừa mới tuyên bố nghỉ ngơi một thời gian sao!] [Vãi thật!

Cái đội hình này là thật sao!?

Chỉ riêng tiền mời mấy người này đã là một con số khủng khiếp rồi ấy nhỉ?] [Đúng đấy!

Chương 16

Không nói đến Ảnh đế!

Chỉ riêng Dương Dương với mấy cậu tiểu thịt tươi kia đã tốn một đống tiền rồi!] [Không cần biết thật hay giả!

Tao chỉ nói một câu thôi: EDG đỉnh của chóp!] [Mẹ nó thái quá!

Tám tiếng đồng hồ!

Thời gian ngủ mỗi ngày của tao còn chưa đến tám tiếng!] [Tao lại có chút mong chờ xem tám tiếng thì quay ra được cái thứ gì!] [Có nhầm lẫn gì không đấy!!

Tám tiếng!

Chó nó thèm xem à!] [Biên kịch ngu như bò hay não bị úng nước thế!

Có cái video quảng bá nào dài thế không!?] Thế nhưng đám phóng viên giải trí thích gây sự đâu có chịu dừng lại.

Ngay sau đó, hạng hai trên bảng hot search cũng là phỏng vấn của Lý Tuệ Dũng.

Chỉ thấy trong khung hình rung lắc, một nữ phóng viên truyền thống cố sức chen lên phía trước, giơ micro hỏi: "Video quảng bá dài tám tiếng đúng là chưa từng nghe thấy, không biết là vị đạo diễn trứ danh nào chỉ đạo vậy?" "Vậy kịch bản tám tiếng lại là tác phẩm của vị biên kịch nổi tiếng nào?" "Có thể tiết lộ cho tôi biết không?" Vốn định rời đi, Lý Tuệ Dũng lại bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt khó chịu nói: "Biên kịch nổi tiếng?

Đạo diễn trứ danh?

Đều không có!

Chỉ có một thằng nhóc cuồng vọng tự đại mà thôi!

Đều là tùy tiện..." Lời nói tiếp theo của Lý Tuệ Dũng liền bị người quản lý cắt ngang.

Lý Tuệ Dũng dường như cũng ý thức được vấn đề, vội vàng giải thích chỉ là đang nói đùa.

Đối với chuyện kịch bản và đạo diễn cũng không hiểu rõ lắm.

Đoạn video đến đây cũng kết thúc.

Nhưng cư dân mạng đâu phải kẻ ngốc, người sáng mắt đều có thể nhìn ra những lời lúc đầu của Lý Tuệ Dũng mới là lời thật lòng.

Tin tức về một đạo diễn vô danh sắp chỉ đạo video quảng bá dài tám tiếng lập tức bùng nổ trên mạng. [Khá lắm!

Tôi gọi thẳng là khá lắm!

Nhiều lão hí cốt như vậy đi diễn kịch bản của một kẻ vô danh!

Thật nực cười!] [Xem ra lại là một tên con ông cháu cha có chống lưng rồi!] [Chậc chậc, không phải là cậu ấm phú nhị đại nào đó chứ?

Đi ra trải nghiệm cuộc sống à!] [Cái này ngược lại làm tôi hứng thú đấy, tôi hiện tại chỉ muốn xem bộ phim này cuối cùng quay ra sẽ nát đến mức nào!] [Tám tiếng đồng hồ!

Không phải quay mất mấy tháng sao?] [Hahaha!

Cười chết tôi mất!

Đến lúc đó tôi ngược lại muốn xem vị đạo diễn này là thần thánh phương nào!] Đồng thời, một công ty giải trí khá nổi tiếng nhân cơ hội này cũng treo một bản tin hoàn toàn mới lên trang web. [Phú nhị đại vô danh nào đó sẽ chỉ đạo bom tấn tám tiếng!

Nực cười đến cực điểm!

Ảnh đế họ Lưu trứ danh, đỉnh cấp lưu lượng họ Dương gia nhập!] Tiêu đề giật gân này vừa xuất hiện, không ít "Thánh hóng hớt" nhao nhao tràn vào trang web, xem bản tin nóng hổi này.

Chủ biên của trang web này là "Khốc Khách" còn đích thân ra trận viết bài: "Một thanh niên vô danh làm thế nào có thể mời được Ảnh đế, đỉnh cấp lưu lượng cùng đông đảo lão hí cốt cùng quay phim!" "Một cái video quảng bá rách nát dài tới tám tiếng!

Quả thực nực cười đến cực điểm!" "Căn cứ độc gia tiết lộ!

Thù lao diễn xuất của tất cả diễn viên hầu như chỉ có vài chục ngàn tệ!" "Người thanh niên này cực kỳ nghi ngờ là phú nhị đại nào đó, trong chuyện này!

Ai hiểu thì hiểu!" Bài viết dừng lại đột ngột, nhưng cư dân mạng lại tự phát bình luận bên dưới dòng chữ "Ai hiểu thì hiểu!", khiến cho đám dân mạng vốn đang phẫn nộ lại càng như lửa cháy đổ thêm dầu, không thể vãn hồi... ...

Tuy rằng trên mạng rất náo nhiệt, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến phòng họp cũng đang náo nhiệt không kém.

Tất cả mọi người lúc này đều đã xem xong kịch bản trong tay.

Tuy rằng chỉ là đọc lướt qua, nhưng không ngại việc bọn họ bị tình tiết trong đó làm cho chấn kinh.

Cái thế giới đạo mộ thần bí lại quỷ dị kia, ngay cả những lão hí cốt hơn năm mươi tuổi cũng nhịn không được nhiệt huyết sôi trào.

Não của tên này làm bằng gì vậy?

Sao có thể viết ra tình tiết ma huyễn như thế!

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Tống Thần, trong lòng

đồng thời hiện lên cùng một ý nghĩ. "Sao nào, các vị xem xong kịch bản rồi, quyết định tham diễn chứ?" Tống Thần cười nhạt, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sự tự tin tuyệt đối. "Khụ khụ, tôi cảm thấy rất tốt, tôi diễn!" "Ừ, tôi cũng rất muốn gia nhập vào kế hoạch điên rồ này!" "Tôi ngược lại muốn biết Tống đạo làm sao viết ra được tình tiết như vậy?" "Không sai!

Tống đạo!

Tình tiết bên trong thật quá tuyệt vời!

Tôi bái phục!

Đúng là tuổi trẻ tài cao!" Tại trường quay, tất cả mọi người đều nhịn không được mà khen ngợi Tống Thần.

Những tiếng gọi "Tống đạo" kia đã không còn sự mất kiên nhẫn và qua loa lúc đầu, hiện tại thì bao hàm tràn đầy thành ý.

Điều này khiến Khương Nguyệt Thanh, người vẫn luôn lo lắng Tống Thần không thể phục chúng, thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Tống Thần chan chứa sự ôn nhu và an ủi.

Bỗng nhiên, Lưu Phẩm Hoa vẫn luôn trầm mặc không nói giơ tay lên, thu hút ánh nhìn của mọi người. "Sao vậy?

Hoa ca?" Tống Thần cười hỏi đối phương, hoàn toàn không lo lắng chuyện đối phương sẽ đề xuất bỏ diễn.

Bởi vì Tống Thần xác định, là người đã xem hai bản kịch bản, Lưu Phẩm Hoa tuyệt đối là người trầm mê "Đạo Mộ Bút Ký" nhất trong số những người này. "Hahaha, tôi chỉ muốn hỏi Tống đạo một vấn đề thôi." Biểu tình nghiêm túc trên mặt Lưu Phẩm Hoa lập tức hóa thành nụ cười, giơ kịch bản trong tay lên hỏi: "Tôi đóng vai gì đây?

Tống đạo, cậu còn chưa nói cho tôi biết đấy!" Nghe câu hỏi này, Tống Thần chỉ thản nhiên nở một nụ cười bí ẩn nhắc nhở: "Về vấn đề này, có thể hỏi kịch bản trong tay anh xem." "Hả?" Lời Tống Thần vừa dứt, tất cả mọi người đều có chút ngơ ngác nhìn chằm chằm hắn.

Thấy mọi người vẻ mặt không hiểu, Tống Thần đành phải chủ động cầm kịch bản trong tay, mở trang đầu tiên ra trước mặt mọi người.

Đó cũng là trang in tên "Đạo Mộ Bút Ký". "Mời mọi người nhìn kỹ trang này, có bất ngờ dành cho các vị đấy." Nghe vậy, các minh tinh không khỏi ngẩn người một giây, sau đó mới cúi đầu lật xem kịch bản trong tay. "Hả?

Có ý gì?" "Để tôi soi xem có huyền cơ gì!" Ngay cả Vương lão và Khương Nguyệt Thanh đứng sau lưng Tống Thần cũng cảm thấy mới lạ với lời nói của hắn, trực tiếp giật lấy kịch bản trong tay Tống Thần, lật đến trang hắn vừa chỉ.

Kết quả trên đó ngoại trừ bốn chữ "Đạo Mộ Bút Ký" ra thì chẳng có gì cả, khiến hai người vẻ mặt thất vọng nhìn chằm chằm Tống Thần. "Của cháu cái này không có." Tống Thần bất lực giải thích với hai người.

Đối với hai vị cục trưởng, phó cục trưởng không đáng tin cậy nhà mình, Tống Thần cũng vô cùng cạn lời. "A!

Trên này có hình nhân vật!

Có tên!" "Là tạo hình nhân vật nè!" "Tôi xem nào, ồ!

Quả nhiên không giống của tôi!" Bỗng nhiên, từng diễn viên đều phát hiện ra bí ẩn trên kịch bản.

Kịch bản của mỗi người đều có in hình tạo hình nhân vật thuộc về họ, không chỉ cho biết họ đóng vai ai, mà còn thuận tiện cho biết hình

tượng nhân vật trong lòng Tống Thần. "Tôi diễn Ngô Tam Tỉnh sao?

Cũng là một vai diễn đầy tính khiêu chiến đấy." Sờ sờ cằm, Lưu Phẩm Hoa nhìn kịch bản, trong lòng đích xác rất thích thú với nhân vật Tam thúc thật giả lẫn lộn giữa Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn này.

Tuy không phải là nhân vật chính trên mặt nổi như Thiết Tam Giác, nhưng Ngô Tam Tỉnh trong "Đạo Mộ Bút Ký" chiếm vị trí không hề thua kém ba người kia.

Thậm chí có thể nói Ngô Tà một đường tiến về phía trước đều do Ngô Tam Tỉnh trải đường.

Ngô Tam Tỉnh có thể coi là nhân vật chính trong tuyến ngầm của Đạo Mộ Bút Ký. "Không tệ." Trên mặt Lưu Phẩm Hoa lộ ra nụ cười.

Chương 17

Ông vốn không hứng thú với Thiết Tam Giác cho lắm, ngược lại đối với Ngô Tam Tỉnh đầy mưu mô tính toán lại thấy hứng thú hơn.

Bỗng nhiên, Lưu Phẩm Hoa phát hiện Tống Thần đang chăm chú nhìn mình.

Ông đoán đối phương lo lắng ông không được đóng vai chính sẽ giở thói ngôi sao sao?

Nhưng ngay sau đó, Lưu Phẩm Hoa nhìn thấy ngón tay cái Tống Thần giơ lên, giống như đang thả like vậy. "Fan của anh đấy!" Lưu Phẩm Hoa đọc được khẩu hình của Tống Thần, khiến ông có chút bất đắc dĩ cười lắc đầu. "Tôi là Trương Khởi Linh..." Dương Dương thì có chút ngạc nhiên mừng rỡ nhìn tạo hình trên kịch bản: Trương Khởi Linh một thân hắc y cầm trong tay Hắc Kim Cổ Đao, đầu đội mũ trùm khiến người ta nhìn không rõ diện mạo chân thực.

Điều này làm cho Dương Dương có chút hưng phấn.

Mấy năm gần đây vẫn luôn đóng phim thần tượng, Dương Dương sớm đã muốn đổi hướng diễn xuất để khiêu chiến bản thân.

Trương Khởi Linh bí ẩn lạnh lùng, Dương Dương ngay khi đọc kịch bản đã thích rồi.

Không nói đến Tống Thần, người này thật sự rất lợi hại.

Dương Dương lập tức nhìn về phía vị trí của Tống Thần, lại phát hiện Tống Thần đang "liếc mắt đưa tình" với Lưu Phẩm Hoa.

Quan hệ với Ảnh đế tốt như vậy sao?

Dương Dương dường như phát hiện ra điều gì đó, trong lòng hơi kinh ngạc. ... "Vương Bàn Tử!

Tôi có thể diễn một trong những nhân vật chính!" Trần Minh Hạo lúc này có chút kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Tuy rằng ông là một diễn viên kịch nói giỏi, nhưng ở phương diện phim truyền hình điện ảnh có thể nói là không có thành tựu gì, lại không ngờ có thể lấy được một trong những vai chính giữa bao nhiêu diễn viên thực lực thế này.

Trong lòng cảm thán, Trần Minh Hạo nhìn quanh phòng họp một vòng, sau khi nhìn hình tượng của từng diễn viên, ông phát hiện hình như bị Tống Thần làm tổn thương rồi.

Nguyên nhân là trong số tất cả mọi người ở đây, chỉ có mình ông là béo.

Thân hình những người còn lại đều không đủ để diễn vai Bàn Tử.

Điều này làm cho Trần Minh Hạo vô cùng tổn thương, hận không thể bây giờ bắt đầu diễn ngay, sau đó ăn nhiều cơm hộp một chút để trút giận.

Ngoại trừ vài người này ra, các diễn viên còn lại đều bắt đầu thảo luận vai diễn với nhau. "Cháu khát rồi!" Tống Thần quay đầu nhìn về phía bà dì nhỏ nhà mình, dùng ánh mắt ra hiệu với đối phương. "Biết rồi." Khương Nguyệt Thanh gật đầu, sau đó đẩy cửa phòng họp đi ra ngoài lấy nước cho Thần Thần.

Cùng lúc đó, bên phía diễn viên lại bỗng nhiên phát hiện một vấn đề.

Vậy người đóng vai Ngô Tà là ai?

Sao nãy giờ không thấy động tĩnh gì. "Ai diễn Ngô Tà thế?" "Hả!

Nhân vật chính chưa xuất hiện à?" Các diễn viên bắt đầu tìm kiếm, mãi cho đến cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tằng Thuấn Hi đang ngồi trong góc. "Ngô Tà hả?" "Ừ...

Hình như là cậu ấy." Tằng Thuấn Hi như một kẻ vô hình, rụt rè gật đầu, bộ dáng rõ ràng là áp lực rất lớn.

Áp lực lớn là đương nhiên, Tằng Thuấn Hi vốn tưởng vào đây chỉ để kiếm cái quen mặt thôi, không ngờ một lần lại hỗn được lên vai chính.

Điều này làm cho cậu cảm thấy áp lực thập phần trầm trọng.

Ánh mắt nhìn về phía Tống Thần cũng càng thêm phức tạp, xen lẫn vui vẻ, oán trách cũng như biết ơn. "Được rồi!

Được rồi!

Chư vị!

Chúng ta tâm sự về vấn đề kịch bản đi." Tống Thần nhìn Tằng Thuấn Hi sắp khóc tới nơi, vội vàng chuyển sự chú ý của mọi người sang bên này. "Có vấn đề gì không!?

Gì cũng được." "Thằng nhóc này tự tin như vậy sao?" Vương lão thấy Tống Thần muốn thảo luận vấn đề kịch bản với đông đảo diễn viên thực lực, trong lòng cũng nhịn không được hoài nghi thực lực của hắn.

Thật sự có thể sao?

Nhưng sau đó, Tống Thần dùng một đống kỹ thuật đạo diễn cứng, cùng với những thuật ngữ mà Vương lão căn bản nghe không hiểu để thuyết phục những diễn viên trước mặt.

Nhìn những biểu tình tán đồng không hẹn mà cùng trên mặt những diễn viên quanh năm đóng phim kia, Vương lão cảm thấy hình như... có khả năng thành công?

Bên phía diễn viên hiện tại thật sự cho rằng Tống Thần có năng lực đạo diễn rất mạnh.

Chỉ riêng từ góc độ lý luận của hắn, không có bất kỳ vấn đề gì.

Thái độ của diễn viên cũng từ sự kháng cự lúc đầu, trực tiếp chuyển sang chấp nhận.

Thậm chí có người còn khát vọng Tống Thần chủ động nói nhiều hơn một chút.

Chuyện này làm cho Vương lão đang xem kịch vui ở bên cạnh thập phần chấn kinh.

Đồng thời trong lòng cũng hạ một quyết định: Nếu phản ứng của bộ phim này không tệ, có thể thử tiến cử Tống Thần cho người bên trên.

Xem xem có cần để tiểu tử này quay một cái "Video quảng bá" nữa hay không. "Hả?

Hình như ta quên cái gì rồi?" Đang nghe Tống Thần giảng giải yếu điểm quay phim, Vương lão bỗng nhiên cảm giác hình như mình đã quên cái gì đó. ...

Ba tiếng đồng hồ sau.

Băng Băng tội nghiệp ở phòng bên cạnh chờ đợi suốt ba tiếng đồng hồ mới được thông báo có thể đi vào phòng họp.

Vốn tưởng rằng rốt cục có thể bắt đầu tiến hành phỏng vấn, Băng Băng lại chỉ thấy trong phòng họp có mỗi Tống Thần và Lưu Phẩm Hoa chưa đi, những người khác lúc này đã rời đi toàn bộ. "Sao lại thế này ạ?

Không giống như đã hứa a!" Băng Băng oán trách nhìn Vương lão.

Rõ ràng hai ngày trước đều đáp ứng là có thể phỏng vấn tất cả mọi người, kết quả hiện tại chỉ còn lại một mình Lưu Phẩm Hoa.

Tuy rằng Lưu Phẩm Hoa là thần tượng của cô, nhưng Vương lão

làm thế quả thực có chút không tử tế. "Haha, đồng chí Băng Băng, trách tôi trách tôi." Vương lão tràn đầy áy náy xin lỗi Băng Băng.

Thực sự là Vương lão vừa rồi bị cuộc thảo luận giữa Tống Thần và diễn viên làm cho chấn kinh, bất tri bất giác chìm đắm vào trong thế giới được cấu tạo đó.

Khi phản ứng lại thì Tống Thần đã cho tất cả diễn viên rời đi rồi.

Không sai, hiện tại lời nói của Tống Thần đối với đại bộ phận diễn viên đã có hiệu quả ngang ngửa với một đạo diễn trứ danh.

Nếu Tống Thần có thể chứng minh năng lực một lần nữa tại trường quay, tất cả mọi người sẽ triệt để quy thuận vị đạo diễn trẻ tuổi này. "Hay là phỏng vấn Tống Thần trước đi, đây chính là đạo diễn kiêm biên kịch của bộ video quảng bá này đấy." Vương lão giới thiệu Tống Thần với Băng Băng, trong thần tình mang theo vẻ tự hào.

Còn về phần Lưu Phẩm Hoa, không cần thiết giới thiệu nhiều, mọi người đều biết. (Lưu Phẩm Hoa: Có lễ phép không vậy?) "Đạo diễn!

Trẻ như vậy sao?" "Xem ra tôi phải dạy cho cô một bài học rồi." Nghe thanh âm kinh ngạc của Băng Băng, Tống Thần cho rằng nên thể hiện năng lực của mình cho đối phương thấy.

Dù sao đối phương cũng coi như là MC chính thức của nhà đài, miễn cưỡng cũng tính là người của "bên trên".

Hướng đối phương thể hiện năng lực, theo một ý nghĩa nào đó cũng làm cho người bên trên yên tâm về bộ video quảng bá này.

Sau đó Tống Thần liền cho Băng Băng biết thế nào gọi là năng lực của đạo diễn điện ảnh cấp thế giới.

Các loại danh từ chuyên nghiệp làm cho Băng Băng đang cầm micro phải hoa mắt chóng mặt.

Tuy rằng không nghe hiểu, nhưng Băng Băng theo bản năng cảm thấy Tống Thần rất lợi hại, nói cái gì cũng đúng.

Vương lão thấy Băng Băng ở trạng thái như vậy, cũng lại lần nữa nhịn không được gật đầu cảm thán.

Chương 18

"Chuẩn rồi!" Mãi cho đến nửa tiếng sau, cầm một bản thảo phỏng vấn dày đặc bước ra khỏi Cục Du lịch, trong đầu Băng Băng toàn là các loại thuật ngữ chuyên nghiệp, đến nỗi chính cô cũng không biết mình đã viết ra cái gì. ...

Trên mạng, những tiếng chửi rủa, tiếng than vãn về Tống Thần và video quảng bá vẫn không ngừng.

Cũng không vì thời gian trôi qua mà giảm bớt chút nào.

Thậm chí dưới sự dẫn dắt của một số kẻ có ý đồ xấu, nhiệt độ vẫn cứ duy trì không có ý định hạ nhiệt. ...

Ba ngày thời gian chậm rãi trôi qua. "Đạo Mộ Bút Ký" chính thức khai máy!

Hiện trường nghi thức khai máy chỉ có các diễn viên được mời và lãnh đạo Cục Du lịch có mặt.

Phóng viên giải trí hoàn toàn không nhận được bất kỳ tin tức nào, Tống Thần cũng không mời đám người thọc mạch này.

Dù sao thì nếu không mời bọn họ, bọn họ cũng sẽ kiếm chuyện, hắn lại vô duyên vô cớ bị treo lên mạng chửi rủa, hơn nữa người ta căn bản không coi trọng bộ video quảng bá này, hà cớ gì phải mời đến để tự tìm khó chịu?

Cách nghĩ của diễn viên và Tống Thần hoàn toàn bất đồng.

Bọn họ quan tâm chính là, với tư cách lần đầu tiên trực tiếp quay phim, Tống Thần rốt cuộc có làm được hay không. ...

Sau khi nghi thức khai máy đơn giản kết thúc, Tống Thần dẫn mọi người đến một kiến trúc khổng lồ không người.

Vốn dĩ nơi này chỉ là một nhà kho mới xây xong nhưng chưa đưa vào sử dụng, lúc này bị Cục Du lịch thuê lại làm trường quay. "Muốn làm cảnh quay kỹ xảo sao?" Lưu Phẩm Hoa vừa vào nhà kho đã bị lượng lớn phông xanh lục bao phủ bên trong hấp dẫn sự chú ý, lập tức quay đầu nhìn về phía Tống Thần đang chỉ huy trường quay hỏi. "Ừ, đúng vậy." Tống Thần gật đầu, đồng thời dùng bộ đàm chỉ huy nhân viên Cục Du lịch đặt từng khối đá lớn màu xanh lục vào vị trí tương ứng.

Sau đó quay đầu nhún vai với Lưu Phẩm Hoa cảm thán: "Tôi không có nhiều thời gian như vậy để đi tìm hoàn cảnh phù hợp trong kịch bản, dùng kỹ xảo chế tác cảnh quay thay thế là thích hợp nhất rồi." "Có chút khảo nghiệm diễn xuất đấy." Đối mặt với lời nói có chút khiêu khích của Tống Thần, Lưu Phẩm Hoa cũng cười đáp lại. "Diễn xuất của tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu." Nói xong, Lưu Phẩm Hoa quay đầu hô to với các minh tinh sau lưng: "Có đúng không!" "Đúng vậy!

Tống đạo!

Đừng có coi thường chúng tôi nha!" "Diễn không thực vật thôi mà!

Tôi sở trường món này!" "Tôi chính là giáo viên Học viện Hí kịch đấy!

Mấy thứ này đều là chuyện nhỏ!" Một đám minh tinh sau lưng Lưu Phẩm Hoa đều bắt đầu hưởng ứng.

Thân là Thiên vương, Lưu Phẩm Hoa trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài ngày này đã thành công lăn lộn thành đại biểu của phía diễn viên.

Ý kiến của diễn viên thông thường đều đề xuất với ông, sau đó Lưu Phẩm Hoa lại phản ánh cho Tống Thần, cuối cùng Tống Thần căn cứ tình hình mà xin kinh phí với Vương lão.

Lúc này Lưu Phẩm Hoa đang bị mấy diễn viên kéo đi, chụm đầu nhỏ giọng giao lưu. "Tám tiếng đồng hồ đều phải dùng kỹ xảo mô phỏng bối cảnh sao?

Có khi nào hơi bị... cái đó..." "Kỳ thật diễn trong phông xanh cũng không có gì, tôi chủ yếu lo lắng hiệu ứng bối cảnh có phải sẽ quá lởm không?" "Đúng đấy, kinh phí của video quảng bá này hình như không sung túc lắm." Lưu Phẩm Hoa và mấy người đang cẩn thận trao đổi.

Dù sao bọn họ thật sự coi trọng kịch bản này, nhưng lại không hy vọng kịch bản bị lãng phí quay chụp tùy tiện.

Bên phía Tống Thần cũng không đi quản, dù sao ai cũng có bí mật.

Ví dụ như Tống Thần, chuyện xuyên việt, đã xử lý chưa?

Chưa.

Chuyện có hệ thống!

Xử lý chưa?

Cũng chưa.

Cho nên trong lòng mỗi người đều có bí mật, ai hiểu xin hãy vỗ tay! "Khụ khụ, cái đó, ba nhân vật chính đâu!" Ý thức được đã nghĩ nhiều, Tống Thần vội vàng ho khan hai tiếng, cầm loa hô to về phía đám đông.

Nhìn thấy vị trí của Dương Dương, Tằng Thuấn Hi ba người, Tống Thần vội vàng hô tiếp: "Đúng!

Ba người đó!

Mau chóng đi theo thợ trang điểm!

Quay cảnh đầu tiên!" Sau đó một nhân viên công tác đưa ba người đi.

Tống Thần chú ý thấy bối cảnh hầu như đã bố trí hoàn thành, hài lòng gật đầu.

Cùng mấy vị phụ trách quay phim trao đổi một phen, hắn trở về vị trí nên ngồi: Chiếc ghế đạo diễn sau màn hình giám sát (monitor).

Lúc này các diễn viên lại nhìn những kiến trúc màu xanh lục bày trên mặt đất với vẻ tò mò.

Nhưng thực sự nhìn không ra rốt cuộc là quay phân cảnh nào.

Dù sao trước mắt toàn là cảnh tượng do phông xanh tạo thành, thực sự khiến người ta khó mà liên tưởng.

Cho nên dưới sự dẫn dắt của Lưu Phẩm Hoa, tất cả mọi người đều đi theo Tống Thần đến phía sau màn hình giám sát. "Ngồi tùy ý đi, tôi điều chỉnh chút đồ." Đang hì hục nghịch máy tính, Tống Thần không quản bọn họ, chỉ ra hiệu mọi người cứ ngồi tự nhiên. "Tống đạo, đang làm gì thế?" Lưu Phẩm Hoa ngược lại tò mò thò đầu nhìn vào máy tính của Tống Thần, muốn xem hắn đang làm gì. "Hả?" Tống Thần quay đầu nhìn Lưu Phẩm Hoa ở khoảng cách gần, sau đó quay lại gõ phím Enter trên chiếc laptop Alienware mới mua: "Nhìn màn hình giám sát là được." "Màn hình giám sát?" Không chỉ Lưu Phẩm Hoa, hầu như tất cả mọi người có mặt đều không hẹn mà cùng nhìn về phía màn hình giám sát.

Lúc này, trên màn hình giám sát vốn phải hiển thị cảnh quay phông xanh, lại bỗng nhiên lóe lên, biến đổi thành một mộ thất hắc ám.

Trước mặt liền xuất hiện một cái bàn vuông khổng lồ, một bộ xương khô ngồi ngay đơ trên đó. "Tình huống gì thế này?" "Màn hình giám sát chuyển sang video trên máy tính rồi sao?" "Ý Tống đạo là gì vậy?" Tất cả diễn viên đều có chút sờ không được đầu não với màn này, chỉ là thay đổi hình ảnh trên màn hình giám sát thôi mà, có gì đáng để chú ý chứ, loại chuyện này ai mà chẳng làm được.

Chỉ có Lưu Phẩm Hoa nhìn màn hình máy tính của Tống Thần là lộ ra vẻ chấn kinh, trong lòng xuất hiện một suy đoán to gan.

Tống Thần lúc này đứng dậy, chủ động đi đến nơi máy quay có thể quay được.

Mọi người lại lần nữa cảm thấy khó hiểu với thao tác của Tống Thần.

Mãi cho đến khi Lưu Phẩm Hoa vẻ mặt chấn kinh chỉ vào hình ảnh trên màn hình giám sát hô lớn: "Mau nhìn kìa!" Tầm mắt mọi người cũng chuyển theo, mắt lại đồng thời trừng lớn, đồng thời hít sâu một hơi khí lạnh. "Hít ~~~" Chỉ thấy trong hình ảnh trên màn hình, Tống Thần lúc này đang ngồi bên cạnh bộ xương khô, đang vẫy tay về phía bọn họ. "Là hiệu ứng kỹ xảo thời gian thực sao!!" "Quá chân thật rồi!

Tôi còn không nhìn ra đấy!" "Đúng vậy!

Loại ánh sáng này, chỗ tối này!

Nhìn y như thế giới thật vậy!" "Trực tiếp hợp thành trong lúc quay luôn sao!!

Quá ảo diệu!" "Thậm chí còn không cần hậu kỳ tách nền ghép cảnh!!

Tại lúc quay phim đã hợp thành xong rồi!" Tại trường quay, tất cả mọi người đều là những người cũ từng quay qua vô số phim ảnh, đương nhiên hiểu được hình ảnh trước mắt này đại biểu cho cái gì.

Cũng đồng thời hiểu được độ khó của loại kỹ thuật này.

Có thể nói, làm loại kỹ thuật này không khó.

Nhưng muốn làm ra loại hình ảnh đặc hiệu chân thực trước mắt, loại bối cảnh chân thực khiến người ta cảm thấy sợ hãi này, thì có

khả năng phải là đoàn đội kỹ xảo đỉnh cao nhất thế giới mới có thể làm được.

Nhưng chi phí trong đó nhất định là con số trên trời.

Vậy mà lúc này lại được một mình Tống Thần hoàn thành! "Sao nào, hiện tại mọi người yên tâm về phương diện kỹ xảo rồi chứ?" Quay lại ghế đạo diễn, Tống Thần chủ động hỏi các diễn viên đang trong trạng thái ngây người.

Giọng nói của Tống Thần cũng đánh thức đám diễn viên đang chấn kinh.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tống Thần, trong mắt đều tràn ngập thần tình nóng bỏng. "Tống đạo... cái bối cảnh kỹ xảo này là cậu làm sao?" Lưu Phẩm Hoa giọng điệu có chút run rẩy mở miệng hỏi, trong lòng xác thực mong chờ Tống Thần gật đầu thừa nhận.

Chương 19

Hệ thống làm, theo một ý nghĩa nào đó cũng là tôi làm nhỉ?

Nghĩ như vậy, Tống Thần gật gật đầu, không hề đỏ mặt thừa nhận: "Không sai, là tôi làm." Kỳ thực hiệu ứng hoàn toàn có thể để hệ thống trực tiếp chế tác ở hậu kỳ, chỉ là nếu diễn viên hoàn toàn không nhìn hiểu bối cảnh thì sẽ thiếu đi cảm giác nhập vai quan trọng, cho nên Tống Thần mới đặc biệt làm ra màn này. "Hít hà!!" Lời của Tống Thần lại lần nữa dấy lên một tràng âm thanh hít khí lạnh, làm cho Tống Thần cũng cảm giác nhiệt độ bên người giảm xuống một chút, suýt chút nữa trực tiếp làm cho Trái Đất tiến vào kỷ tiểu băng hà.

Sau đó theo sát là các loại tiếng khen ngợi, liên miên bất tuyệt tâng bốc. "Không hổ là Tống đạo a!" "Tôi biết mà!

Người có thể viết ra kịch bản như Đạo Mộ Bút Ký!

Nhất định sẽ không quay phim qua loa!" "Loại kỹ xảo này thật sự là tuyệt nhất tôi từng thấy!" "Hahaha!

Còn phải nói sao!

Tống đạo thật quá đỉnh!" "..." "Tình huống gì thế?" Tổ ba người Thiết Tam Giác vừa trang điểm xong mới đăng tràng thì vẻ mặt mộng bức, nhìn những tiền bối có diễn xuất xuất sắc trong lòng bọn họ đang khen ngợi Tống Thần lên mây.

Điều này làm cho ba người cảm thấy vô cùng kỳ quái, rõ ràng trước đó mấy người này còn có chút không tín nhiệm Tống Thần mà.

Kết quả hiện tại nhìn xem, hầu như hận không thể tâng Tống Thần lên trời.

Bọn họ không phải đã bỏ lỡ thứ gì quan trọng rồi chứ?

Ba người nhìn nhau một cái, và đọc hiểu ý tứ từ trong ánh mắt đối phương.

Sau đó đối với nghi vấn của ba người, Tống Thần đích thân triển khai bối cảnh kỹ xảo cho ba người xem, cùng với quái vật kỹ xảo mà hệ thống đã làm xong.

Ba người lập tức cũng giống như những người trước đó, đối với kỹ thuật của Tống Thần tán không dứt miệng.

Quá đỉnh rồi! ... "Muộn Du Bình, người này là Uông Tạng Hải!?" Tằng Thuấn Hi diễn vai Ngô Tà không kìm được trừng lớn mắt nhìn khoảng không bên cạnh, ánh mắt kinh sợ lại non nớt, nhưng lại biểu đạt thỏa đáng cảm xúc phức tạp vừa khiếp đảm lại vừa dũng cảm của nhân vật. "...Cẩn thận." Trương Khởi Linh một thân hắc y đối với tiếng kinh hô của Ngô Tà coi như không nghe thấy, chỉ tích chữ như vàng dặn dò một tiếng, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao giống như đang đề phòng cái gì.

Dưới đề nghị tạo hình của Tống Thần, lần này Dương Dương vai Trương Khởi Linh trực tiếp bỏ đi cái mái xéo bị vô số khán giả chê bai, cắt thành tóc đen vụn xõa trước trán, toàn bộ khuôn mặt tuấn mỹ hoàn toàn lộ ra, trong đôi mắt chớp động ánh sáng thần bí u thâm.

Nhưng lúc này kỳ thực trong tầm nhìn của Dương Dương, trước mắt cũng không có gì cả, chỉ có một mảnh phông xanh. "Hít!" Ngô Tà lập tức hít sâu một hơi khí lạnh. "Bàn gia tôi hôm nay không tin tà đâu à nha...

Phụt!" Trần Minh Hạo diễn Vương Bàn Tử lại đột nhiên có chút phì cười. "Cut!!" Tống Thần ngồi sau màn hình giám sát lập tức giơ bộ đàm hô, nhưng ngay lập tức nói tiếp: "Diễn tốt lắm." Hiện trường quay phim lập tức vang lên từng tràng pháo tay nương theo giọng nói của Tống Thần.

Theo Lưu Phẩm Hoa nói, đây là quy tắc trường quay, mặc kệ cảnh quay đầu tiên thế nào, nhất định phải hô tốt.

Những nhân viên khác tại hiện trường cũng đều phải đáp lại nhiệt liệt và vui vẻ.

Đây là một trong những quy tắc ngầm của đoàn phim, ngụ ý quay phim thuận thuận lợi lợi.

Nhìn tổ ba người đang đi về xem lại tình hình quay chụp, Tống Thần đứng dậy nhẹ nhàng vỗ vai Trần Minh Hạo nói: "Cảm xúc vừa rồi có chút không đúng lắm, phải biết lúc này các anh đang bị nhốt trong mộ thất dưới đáy biển.

Bên ngoài mộ thất còn có quái vật tùy thời tập kích, cảm xúc phải khẩn trương hơn một chút!

Đương nhiên cũng đừng quá căng thẳng, nhân vật Vương Bàn Tử này thường xuyên sẽ làm dịu không khí nguy cơ vào thời khắc mấu chốt." Tống Thần ngữ khí nhẹ nhàng dặn dò Trần Minh Hạo.

Bởi vì trong lòng Tống Thần kỳ thực vô cùng rõ ràng, tuổi tác của hắn là nhỏ nhất trong số tất cả mọi người ở hiện trường, bao gồm cả nhân viên đoàn phim.

Hắn lại chưa từng có bất kỳ thành tích nào ở phương diện đạo diễn.

Cho dù làm ra vẻ bạo quân trường quay muốn khống chế tất cả, cũng chỉ làm cho diễn viên ngoài mặt làm bộ làm tịch mà thôi.

Cho nên thái độ của Tống Thần đối với diễn viên là: Tôi đưa ra một số kiến nghị về diễn xuất, các anh có thể thử theo kiến nghị của tôi.

Chứ không phải trực tiếp yêu cầu đối phương làm theo kiểu thái độ cường ngạnh.

Cách thức này quả nhiên không làm cho Tống Thần thất vọng.

Chỉ thấy Trần Minh Hạo cúi đầu tự mình suy nghĩ một lát sau, tiếp đó nháy mắt ngẩng đầu.

Sự khẩn trương ẩn hiện trên mặt, cùng với thần thái nhẹ nhõm bất cần đời cố tỏ ra kia, trực tiếp làm cho Tống Thần hài lòng gật đầu. "Ừ ừ, tốt, cảm giác này của Bàn Tử là đúng rồi." Trần Minh Hạo dường như chìm đắm trong cảm xúc, gật đầu nói: "Được, vậy đạo diễn, tôi giữ cảm giác này, tôi làm lại nhé?" "Ừ." Tống Thần gật đầu.

Sau đó nhìn về phía Dương Dương và Tằng Thuấn Hi hỏi: "Hai anh chuẩn bị xong chưa?

Phản ứng của Ngô Tà không tệ, tuy rằng có chút non nớt, nhưng giai đoạn hiện tại vừa vặn phù hợp với tính cách nhân vật." "Cảm ơn đạo diễn!" Tằng Thuấn Hi vẻ mặt kích động. "Còn về phần Dương Dương... hơi thả lỏng thêm một chút, thân thể đừng cứng ngắc như vậy.

Là một ông già trăm tuổi thân thủ mạnh mẽ, không phải là mấy kẻ thích làm màu đâu nhé, sự trầm mặc của Trương Khởi Linh biểu hiện sự bí ẩn và cường đại, không phải đơn thuần vì để tạo dáng và ngầu lòi." "Được, tôi biết rồi đạo diễn, tôi sẽ nghiền ngẫm kỹ." Dương Dương cười khổ đáp ứng một tiếng, đồng thời cũng không thể không bội phục trong lòng rằng ánh mắt Tống Thần độc đáo, liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề diễn xuất vừa rồi, đồng thời đưa ra phương pháp giải quyết.

Có chút tài năng thật.

Những lão hí cốt phía sau quan sát hết thảy, cũng đều nhịn không được nhìn nhau một cái.

Đối với năng lực và thái độ của Tống Thần, bọn họ cũng vô cùng

hài lòng.

Ít nhất Tống Thần nắm bắt thái độ diễn viên vô cùng thích hợp, hợp tác với đạo diễn như vậy, tuy rằng không đến mức tiết tấu điều phối hoàn mỹ, nhưng tối thiểu sẽ không thấy mệt tim.

Sau đó tiếp tục xem một đoạn Tống Thần quay phim, mọi người nhao nhao chào hỏi rời khỏi trường quay.

Bọn họ phải trở về xem kịch bản để làm quen với vai diễn, phải làm quen với bối cảnh sẽ xuất hiện.

Dù sao tiết tấu quay phim của Tống Thần rõ ràng không hề theo thứ tự trên kịch bản, nhưng cơ bản tất cả các phim truyền hình cũng đều sẽ cân nhắc lịch trình của diễn viên và sự sắp xếp trường quay các thứ, tiến hành quay tập trung tại một địa điểm, là diễn viên chuyên nghiệp, bọn họ cũng đều quen rồi.

Thực nhanh, trường quay thiếu đi rất nhiều người yên tĩnh hơn không ít.

Tống Thần đích thân sắp xếp ống kính thỏa đáng, cấu tạo ra kết cấu hình ảnh hoàn mỹ nhất và vị trí máy quay xong xuôi, ngồi trên ghế đạo diễn giơ bộ đàm trong tay hô: "Đạo Mộ Bút Ký, Hải Để Mộ, màn thứ năm mươi, cảnh thứ hai, chuẩn bị!" "Action!!" Theo tiếng bảng trường quay thanh thúy vang lên, Đạo Mộ Thiết Tam Giác chính thức bắt đầu chuyến mạo hiểm! ...

Trong lúc đoàn phim đang tiến hành quay chụp Đạo Mộ Bút Ký đâu vào đấy, thì trên mạng một số kẻ có ý đồ xấu bắt đầu cọ nhiệt độ.

Một blogger nổi tiếng nhờ việc lên án bạo lực mạng đã đăng tải một tin tức về việc "Đạo Mộ Bút Ký" khai máy.

Khiến cho đám "anh hùng bàn phím" như rắn mất đầu nhanh chóng tìm được tổ chức, nhao nhao ở dưới tin tức mới nhất của blogger này,

phát huy năng lực văn bút mạnh nhất để spam bình luận. [Đậu má!

Cái video quảng bá rác rưởi này khai máy rồi!] [Chắc là bắt đầu quay rồi nhỉ?

Tin tức này thật khốn nạn!] [Thật sự khai máy rồi!

Tao còn tưởng sẽ chết từ trong trứng nước chứ!] [Hừ!

Tên Tống Thần này quả nhiên có bối cảnh!

Nếu không sao lại khai máy nhanh như vậy được!] [Hu hu hu!

Đáng tiếc cho Ảnh đế đại đại của tôi!

Phải lãng phí thời gian dài như vậy quay cái thứ này!] [Chứ còn sao nữa!

Không phải người có bối cảnh thì lợi hại sao!] [Hừ!

Đến lúc đó tao sẽ không thèm đi xem cái video quảng bá rách nát này đâu!] [Mẹ kiếp!

Tên Tống Thần kia ngàn vạn lần đừng để tao gặp được!

Nếu không tao sẽ cho hắn biết hoa vì sao lại đỏ!] ...

Nhưng bão táp trên mạng không ngừng tăng vọt, lại còn kém xa lửa giận trong lòng Khương Nguyệt Thanh lúc này. "Rầm!!" Nắm đấm nện mạnh xuống mặt bàn, lực lượng kinh khủng suýt chút nữa chấn nát cái bàn. "Lũ người này quá đáng lắm rồi!" Khương Nguyệt Thanh nhìn những tin tức chửi rủa Tống Thần trên mạng, phẫn nộ trong lòng càng tăng lên gấp bội.

Từ lúc bắt đầu chỉ trích năng lực Tống Thần, về sau họa phong dưới sự dẫn dắt của người có tâm, trực tiếp moi móc thông tin cá nhân (doxxing) của Tống Thần, bắt đầu trực tiếp dẫn dắt cư dân mạng chửi rủa bản thân Tống Thần cũng như chính tác phẩm.

Điều này làm cho những cư dân mạng vốn hoài nghi Tống Thần là phú nhị đại bị đem ra làm súng, trở thành công cụ trục lợi cho một số người.

Sao có thể không khiến Khương Nguyệt Thanh phẫn nộ chứ?

Chương 20

Người nhà của cô dựa vào đâu mà phải chịu những lời mắng mỏ này?

Rõ ràng Tống Thần chỉ đang nghiêm túc tiến hành công việc quay phim.

Rõ ràng những người này đều chưa xem tác phẩm của Tống Thần.

Rõ ràng đều không biết Tống Thần là người như thế nào.

Tại sao có thể tùy ý thương tổn người khác trên mạng như vậy? "Tôi phải ngăn chặn tất cả..." Khương Nguyệt Thanh lầm bầm lấy điện thoại ra, mở danh bạ tìm một số điện thoại.

Ngay khi chuẩn bị gọi đi, "Cạch" một tiếng, cửa phòng bị người đẩy ra. "Ừ, đợi lát nữa dư luận đạt đỉnh điểm, rồi phát tin tức sẽ tốt hơn, có thể tối đa hóa lợi ích." Tống Thần vừa nghe điện thoại vừa đẩy cửa vào, không ngừng dặn dò người ở đầu dây bên kia. "Ừ, đúng!

Sẽ phát bố sau đó." "Thần Thần!" Khương Nguyệt Thanh lo lắng nhìn Tống Thần, sợ Tống Thần bị phong ba trên mạng ảnh hưởng.

Nhưng Tống Thần chỉ dùng tay ra hiệu đang gọi điện, tiếp tục cười nói chuyện với Lưu Phẩm Hoa ở đầu bên kia. "Kỳ thực là giúp cháu việc lớn đấy, để cháu nhặt được món hời rồi." "Hả?

Cháu không sao, không cần lo lắng." Cười cúp điện thoại, Tống Thần bỗng nhiên chú ý tới dáng vẻ tràn đầy lo lắng của Khương Nguyệt Thanh. "Sao lại nhìn cháu như thế?" Nhìn Tống Thần vẻ mặt cảnh giác, Khương Nguyệt Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Còn may, xem ra trạng thái cả người vẫn bình thường.

Cô liền chủ động mở miệng nói: "Thần Thần, gần đây đừng lên

mạng nữa, cứ tĩnh tâm quay phim thật tốt đi!" "Hả?" Sát giác được Khương Nguyệt Thanh có chút kỳ quái, Tống Thần chủ động tới gần, nhìn về phía màn hình điện thoại trên tay Khương Nguyệt Thanh.

Thấy bài đăng quen thuộc kia, Tống Thần có chút không xác định hỏi: "Dì đang xem hot search của cháu à?" "A?

Không!

Không!

Dì..." Bị phát hiện, Khương Nguyệt Thanh lập tức hoảng loạn muốn tắt điện thoại, không muốn những thứ này ảnh hưởng Tống Thần.

Nhưng không ngờ một khắc sau nghe Tống Thần đắc ý nói: "Sao nào!!

Bài viết này của cháu công kích không tệ chứ?" Khương Nguyệt Thanh thì trưng ra vẻ mặt như nghe thấy chuyện kinh khủng, không dám tin nhìn chằm chằm Tống Thần hỏi: "Của cháu... bài viết này!?" "Đúng vậy." Tống Thần gật đầu, mở trang chủ Weibo trên điện thoại mình ra cho Khương Nguyệt Thanh xem.

Cái tên trên đó chính là blogger vẫn luôn dẫn dắt cư dân mạng công kích Tống Thần. "Cháu là người trên mạng đó sao!?" Khương Nguyệt Thanh không dám tin nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng tràn đầy không dám tin.

Sẽ có người tự mắng mình trên mạng sao?

Không chỉ như thế còn dẫn dắt người khác cùng chửi?

Chuyện táng tận lương tâm thế này mà con người có thể làm ra được sao? "Từ từ!!

Những tin tức của cháu sẽ không phải cũng là do cháu chủ động

tiết lộ ra đấy chứ?" Khương Nguyệt Thanh bỗng nhiên nắm bắt được điểm mù, dù sao những thông tin về bản thân Tống Thần bị lộ trên mạng cũng không thể nói là không chân thực, chỉ có thể nói là có chút phiến diện, hình như chỉ có những thứ không quan trọng bị lộ ra. "Ừ, cháu dẫn dắt bọn họ tra đấy." Tống Thần lại lần nữa gật đầu thừa nhận, Khương Nguyệt Thanh cả người thì triệt để chết lặng! "Tại sao lại làm như vậy?" Đối với việc này, Tống Thần chỉ nhẹ nhàng nhún vai nói: "Dù sao vốn dĩ trên mạng cũng đã dấy lên đánh giá tiêu cực và chửi rủa đối với cháu rồi, ngăn cản thì ngăn cản không được.

Vậy tại sao không do cháu chủ động dẫn dắt bầu không khí nhỉ?" Tống Thần làm ra tư thế nắm tay nói tiếp: "Cứ như vậy dưới sự khống chế của cháu, nhiệt độ về 'Đạo Mộ Bút Ký' vẫn luôn duy trì trên mạng mà không hề hạ thấp!

Phải học cách nắm giữ lưu lượng mạng chứ, dì nhỏ." Cuối cùng, Tống Thần bất đắc dĩ thở dài oán thầm: "Có mấy cư dân mạng cũng làm cháu thất vọng, mẹ nó đều là trâu ngựa (ngu ngốc) cả à?

Ngay cả phá phòng cháu (làm cháu tức giận) cũng làm không được." ...

Trong lúc Tống Thần giáo dục Khương Nguyệt Thanh, một bài đăng Weibo bất ngờ của Lưu Phẩm Hoa trực tiếp khuấy đảo mạng xã hội vốn đang hỗn loạn.

Lưu Phẩm Hoa đăng một tấm ảnh trên Weibo.

Trong ảnh chỉ có một cái bàn học, trên bàn lẳng lặng đặt kịch bản Đạo Mộ Bút Ký.

Kịch bản lúc này cũng đang mở ở trang đầu tiên.

Hình vẽ nhân vật Ngô Tam Tỉnh cùng bốn chữ lớn rồng bay phượng múa in ở trên đó.

Dưới bức ảnh, Lưu Phẩm Hoa dụng tâm viết thêm một đoạn văn án: "Trên đời đáng sợ nhất không phải quỷ thần, là lòng người.

Hãy chờ mong lúc tôi ra mắt với tư cách là Ngô Tam Tỉnh." ...

Weibo của Lưu Phẩm Hoa vừa đăng, triệt để làm cho mạng xã hội loạn cào cào.

Nhưng cũng càng hấp dẫn tầm mắt cư dân mạng vào Đạo Mộ Bút Ký hơn, giống hệt như Tống Thần đã nói.

Fan của Lưu Phẩm Hoa ngay lập tức ùa vào dưới bài đăng, tiến hành chia sẻ, thả tim. [A a a!

Hoa tử rốt cục cập nhật Weibo!] [Có ý gì đây?

Đăng một cái kịch bản dày cộp!] [Chậc chậc!

Không hổ là kịch bản tám tiếng!

Thật dày mặt a!] [Cái tên Tống Thần này!

Muốn làm mệt chết Hoa ca của tao sao!!

Quá đáng lắm rồi!] [Hoa tử có phải bị chọc tức đến mức nói mát không!?] [Tao hiểu!!

Ám chỉ chi tiết chúng ta không biết!

Để chúng ta xông lên xử Tống Thần!] [Ồ ồ!

Thì ra là thế!

Hoa tử thật dụng tâm lương khổ a!!] ...

Bản thân Lưu Phẩm Hoa nhìn bình luận phía sau càng nói càng loạn, có chút đau đầu day thái dương cảm thán: "Ừm... cục diện này hẳn là nằm trong dự liệu của Tống Thần đi?" Thế nhưng điều Lưu Phẩm Hoa không biết là, ngoại trừ ông ra, Dương Dương, Đường Diễm thậm chí ngay cả Tằng Thuấn Hi cũng đều đồng thời đăng

Weibo.

Dương Dương mặc một bộ áo hoodie đen, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng trước núi tuyết Trường Bạch Sơn mênh mang, để lại cho fan một bóng lưng cô tịch.

Dưới tấm ảnh cũng là một đoạn văn án phát ra từ tận đáy lòng: "Một lần trải nghiệm quay phim mới lạ!

Tống đạo người rất tốt, có tài hoa, cảm tạ Tống đạo đã chỉ điểm về diễn xuất cho tôi." Đường Diễm mặt cười rạng rỡ, bắn tim trước ống kính: "Chào mọi người, tôi là A Ninh (lè lưỡi), chắc là không spoil đâu nhỉ?

Hì hì, thời gian đắm chìm trong kịch bản trôi qua thật nhanh!" Tằng Thuấn Hi cười vẻ mặt chân thành, giơ tay chữ V, bên cạnh ôm vai Bàn Tử, vẻ mặt nhập vai cực sâu làm ra vẻ côn đồ: "Cảm tạ Tống đạo đã cho người mới như tôi cơ hội quý giá này!

Tôi nhất định sẽ cố gắng thật tốt!" Điều này làm cho đám cư dân mạng tối nay hóng hớt đến sướng rơn, các loại dưa (tin đồn/drama) trực tiếp nhét vào miệng.

Đều là diễn viên tự mình động thủ, đều không cần chó săn hay phóng viên giải trí.

Cũng vì thế, mấy hạng đầu trên bảng hot search lại lần nữa bị những thứ liên quan đến "Đạo Mộ Bút Ký" chiếm cứ.

Có thể nói, Tống Thần nắm chắc lưu lượng trong lòng bàn tay. ...

Cách ngày bắt đầu quay phim đã được một tuần.

Lưu Phẩm Hoa, người vẫn luôn ở trong khách sạn nghiên cứu kịch bản, rốt cục lần đầu tiên bước ra khỏi cửa phòng, dẫn theo trợ lý và vệ sĩ nhanh chóng đi tới trường quay.

Trong chiếc SUV đang chạy trên cầu vượt, trợ lý nhíu mày xem điện thoại, trên đó ghi lại thời gian quay phim của Lưu Phẩm Hoa.

Nhìn khoảng cách tới thời gian quay của Lưu Phẩm Hoa còn khá xa, trợ lý không hiểu hỏi: "Hoa ca à, không phải chưa đến cảnh của anh sao?

Sao lại vội vã muốn đi phim trường thế?" Vẫn luôn giữ nụ cười nhàn nhạt, Lưu Phẩm Hoa chuyển tầm mắt từ cảnh sắc ngoài cửa sổ sang trợ lý: "Không có cảnh của tôi, nhưng mấy ngày nay xem kịch bản, tôi có vài vấn đề muốn hỏi Tống Thần." "Vậy anh gọi điện thoại hỏi không được sao?

Không đến mức đích thân chạy đi chứ?" Trợ lý buồn bực nói.

Dù sao ông chủ nhà mình cũng là nhân vật cấp bậc Thiên vương a.

Mỗi lần đóng phim, đâu có chuyện đi tìm đạo diễn, rõ ràng đều là đạo diễn chủ động tìm ông chủ nói chuyện kịch bản mà. "Mấy cái này đều là vấn đề nhỏ, tôi cũng muốn tận mắt xem năng lực đạo diễn của Tống Thần thế nào." Lại lần nữa đưa mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, Lưu Phẩm Hoa nhỏ giọng nói: "Nhìn video hậu trường cậu ta gửi cho tôi, hình như chơi rất vui vẻ, lại nói đứa cháu trai lớn của tôi một mình đi trộm mộ, làm một người chú như tôi bao nhiêu cũng có chút không yên lòng a." Không cho tôi chơi cùng!

Chương 21

Bản Thiên vương cũng có tính khí đấy nhé! "Hả?" Trợ lý vẻ mặt mờ mịt nhìn ông chủ nhà mình, vừa rồi ông chủ nói cái gì cơ?

Hình như nghe không rõ. "Không có gì." "Ồ." ...

Xe chạy nhanh trên đường cao tốc, rất nhanh liền tới lối vào trường quay.

Nhưng không ngờ là, ở đây đã sớm bị phóng viên giải trí mai phục.

Khi Lưu Phẩm Hoa và trợ lý vừa mới xuống xe, mấy chục phóng viên không biết từ đâu xông ra.

Súng dài súng ngắn trong tay lập tức nhắm ngay Lưu Phẩm Hoa đang ngơ ngác.

Ngay cả vệ sĩ nhất thời cũng không thể chen vào giữa đám phóng viên.

Mấy phóng viên giải trí này sắp chờ đến phát điên ở đây rồi, không biết là ai đã tung địa điểm này lên mạng.

Trong trường quay Đạo Mộ Bút Ký, đông đảo minh tinh, diễn viên đều đang ở đây quay phim.

Cộng thêm mấy ngày nay chủ đề được bàn tán nhiều nhất trên mạng chính là phiên bản "Đạo Mộ Bút Ký" này.

Bộ siêu video quảng bá có Ảnh đế, đông đảo sao lớn, lão hí cốt, đỉnh lưu minh tinh gia nhập này, chỉ cần là nội dung trong phim, bất kể là chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi, đều có thể gây ra lượng lớn lưu lượng và sự chú ý trên mạng.

Khiến cho phóng viên giải trí nhận định đây là mảnh đất phong

thủy bảo địa, từng người một đều nghiêm phòng tử thủ ở đây.

Chỉ cần cửa có người đi ra, sẽ ùa lên, tiến hành các loại câu hỏi.

Nhưng chỉ cần đối phương tỏ vẻ không phải nhân viên đoàn phim, sẽ lập tức giải tán.

Mấy ngày đầu còn đỡ, có thể phỏng vấn Dương Dương, Đường Diễm cùng mấy ngôi sao lớn.

Càng về sau phóng viên giải trí phát hiện ngay cả một nhân viên công tác cũng khó gặp, cả ngày hôm qua càng là không có ai từ bên trong đi ra.

Làm cho đám phóng viên này đều sắp phát điên rồi.

Dù sao ở gần Trường Bạch Sơn, gió thật sự rất lạnh.

Cho nên hiện tại bắt được một con Thiên vương còn sống, đám phóng viên giải trí này sao có thể dễ dàng buông tha. "Lưu Ảnh đế!

Nhận lời tham gia video quảng bá này thù lao bao nhiêu?

Thật sự là thù lao trên trời như lời đồn trên mạng sao?" "Hoa ca, có thể tiết lộ với bạn bè người hâm mộ điện ảnh, với địa vị như ngài tại sao lại tham diễn loại video quảng bá khu du lịch này không?" "Mọi người đều nói đạo diễn Tống Thần dùng trò chúng thủ sủng (làm trò hề để được chú ý), ngài thấy thế nào?" Bị liên hoàn câu hỏi dồn dập, Lưu Phẩm Hoa không khỏi chảy ra nước mắt bất lực.

Tại sao đoàn phim không thông báo trước cho tôi phải cẩn thận phóng viên a?

Trợ lý bên cạnh nhìn hiểu biểu tình của Hoa ca, không khỏi thầm oán thầm: Cũng không thông báo cho người ta là anh muốn đến trước thời hạn a... ... "Hắt xì!" Đang quay phim trên núi tuyết, Tống Thần bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Sờ sờ chóp mũi, nhíu mày có chút nghi hoặc. "Ủa?

Cảm cúm rồi à?" ... "Đạo diễn, sao vậy?" Phụ trách ánh sáng thấy Tống Thần không tiếp tục chỉ huy, quay đầu dò hỏi. "Không sao, tiếp tục đi về phía trước." Lau mũi, Tống Thần lập tức chuyển sang chế độ làm việc.

Nhìn màn hình giám sát trước mặt, căn cứ theo thầy ánh sáng không ngừng di chuyển, cảm giác khuôn mặt diễn viên trên màn hình cũng đang không ngừng biến hóa, Tống Thần cần chọn ra góc máy tốt nhất để tiến hành quay chụp. "Được, ở đây." Đỉnh gió lạnh trên núi tuyết, khi thầy ánh sáng đạt tới địa điểm hoàn mỹ nhất, Tống Thần lập tức giơ bộ đàm hô dừng.

Sau đó chuyển kênh bộ đàm trong tay hô: "Máy quay đã nhớ kỹ lộ trình quay chụp vừa rồi chưa?" "Nhớ kỹ rồi, đạo diễn." "Tốt, Trương Khởi Linh, Ngô Tà, Vương Bàn Tử chuẩn bị xong chưa." "OK!" Được áo lông vũ bọc kín mít, Tằng Nhất Hi giơ cánh tay sưng phồng lên ra hiệu, Trần Hạo Hãn diễn Vương Bàn Tử hình như bởi vì leo núi quá mệt mỏi, hiện tại đang thở hồng hộc.

Còn Tiêu Dương (Dương Dương) diễn Trương Khởi Linh, lúc này đang đeo Hắc Kim Cổ Đao tìm cảm giác.

Một lát sau, Tiêu Dương giơ tay về phía ống kính ra hiệu OK.

Những diễn viên khác diễn vai Trần Bì A Tứ, v.v. cũng đang đợi lệnh khai máy ở một bên. "Thu âm, chú ý thu giọng nói diễn viên!" Nghe Tống Thần hô, nhân viên công tác cầm cần micro dài lập tức gật đầu.

Tống Thần đứng dậy, lại lần nữa kiểm tra vị trí đứng của tất cả mọi người xong, ngồi trên ghế đạo diễn thắt chặt áo khoác của mình.

Ý đồ ngăn cản gió lạnh không ngừng chui vào trong quần áo,

nhưng động tác này cũng chỉ làm cho thân nhiệt không mất đi nhanh như vậy mà thôi.

Trong gió lạnh âm hơn hai mươi độ, Tống Thần giơ bộ đàm trong tay hô: "Được!

Các bộ phận đều chuẩn bị xong!

Chuẩn bị!" Trong lòng cũng có chút khẩn trương, dù sao lập tức phải quay một danh trường diện (cảnh kinh điển).

Tống Thần mắt không chớp nhìn chằm chằm màn hình giám sát, bộ đàm đặt bên miệng chỉ huy tất cả mọi người ở trường quay. "Action!!" Cùng với tiếng đánh bảng vang lên, hình ảnh trên màn hình giám sát bắt đầu chậm rãi di chuyển, từ viễn cảnh núi tuyết phía xa chậm rãi chuyển động kéo gần lại.

Bề mặt tuyết tích tụ trên mặt đất dưới sự thổi động của gió lạnh, những tinh thể tuyết nhanh chóng bay múa trong không trung.

Sau đó trong hình ảnh xuất hiện ba đôi ủng lún vào trong tuyết.

Hình ảnh chậm rãi thuận thế di chuyển lên trên, đồng thời cũng từ từ kéo về phía sau.

Đạo Mộ Thiết Tam Giác mặc quần áo chống rét dày cộm chậm rãi xuất hiện trong khung hình. "Hô ~ hô ~ Chắc là ở gần đây rồi nhỉ." Ngô Tà vừa nói chuyện, trong miệng cũng thở ra lượng lớn sương trắng.

Không khí lạnh lẽo làm cho mũi Ngô Tà lộ ra bên ngoài bị đông lạnh đến đỏ bừng. "Thật không dễ dàng a, mệt chết Bàn gia tôi rồi!" Vương Bàn Tử tháo kính bảo hộ trên mặt xuống, vẻ mặt "không còn gì luyến tiếc" nằm vật ra trên nền tuyết.

Lượng lớn sương trắng từ miệng Vương Bàn Tử thở ra, lồng ngực phập phồng cao cũng đang chứng minh thể lực Vương Bàn Tử

đang giảm xuống trông thấy. "Bàn Tử, không thể nằm ở đây được, mau dậy." Ngô Tà lập tức vươn tay muốn kéo Vương Bàn Tử dậy, nhưng chỉ bằng sức Ngô Tà lại có thể kéo nổi Vương Bàn Tử sao.

Thế là Ngô Tà lập tức quay đầu cầu cứu Trương Khởi Linh. "Muộn Du Bình, giúp một tay!

Muộn Du Bình?" Trương Khởi Linh không có ý định trả lời Ngô Tà, làm cho Ngô Tà có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh.

Nhưng không đợi Ngô Tà nói gì thêm, chỉ thấy Trương Khởi Linh cởi Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, dùng sức cắm thẳng vào nền tuyết bên cạnh.

Sau đó Trương Khởi Linh đối mặt với núi tuyết phương xa chắp tay trước ngực, cả người bỗng nhiên tản mát ra một cỗ ý vị thành kính thần bí khác thường. "Tiểu Ca làm gì thế?" Vương Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt, nhịn không được ghé vào tai Ngô Tà cũng đang mờ mịt không kém hỏi.

Sau đó dưới ánh mắt chấn kinh của Vương Bàn Tử và Ngô Tà, cái người trong mắt bọn họ gần như không gì không làm được - Trương Khởi Linh, đối với núi tuyết phương xa chậm rãi quỳ xuống.

Trương Khởi Linh dùng thái độ thành kính tiến hành khấu bái về phía núi tuyết, không ai biết rốt cuộc anh ta đang quỳ lạy cái gì, nhưng tư thái kia lại khiến người ta nhịn không được vì đó mà tin phục.

Trong đáy mắt vẫn luôn bình đạm như nước kia lóe lên đủ loại cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt giao thoa những cảm xúc phức tạp đó, khiến người ta xem xong đều nhịn không được vì đó mà đau lòng.

Rốt cuộc đã trải qua cái gì, mới có thể làm cho ánh mắt một người

bao hàm nhiều cảm xúc như vậy chứ?

Nhiều đến mức nhất thời không thể nói ra, nhiều đến mức khiến lòng người ẩn ẩn đau xót.

Ngô Tà không dám tin nhìn Trương Khởi Linh đang quỳ lạy, sau đó tầm mắt chuyển dời về phía núi tuyết xa xa.

Nơi sâu thẳm trong núi tuyết rốt cuộc có cái gì, có thể làm cho Muộn Du Bình như thế!

Hình ảnh chậm rãi từ trên người ba người lại lần nữa bắt đầu từ từ lùi lại, đồng thời chuyển dời về phía núi tuyết mà Trương Khởi Linh quỳ lạy.

Cuối cùng núi tuyết bắt đầu chậm rãi phóng đại trong khung hình, một cơn bão tuyết ập đến chậm rãi che khuất màn hình. "Cắt!!" Đúng lúc này, Tống Thần lập tức giơ bộ đàm hô dừng.

Nhìn hình ảnh cuối cùng lóe lên trên màn hình, khóe miệng lại nhịn không được lộ ra một nụ cười.

Cơn bão tuyết bỗng nhiên thổi tới ở đoạn cuối làm cho Tống Thần có chút kinh hỉ, vốn dĩ trong kế hoạch của Tống Thần không có trình hiện màn này.

Chương 22

Nhưng không ngờ trùng hợp gió tuyết thổi động, làm cho hình ảnh cuối cùng có một loại duy mỹ khác biệt.

Khiến cho Tống Thần quyết định trực tiếp giữ lại cảnh quay này. "Dương ca, quay xong rồi." Tằng Nhất Hi vội vàng vươn tay đi kéo Tiêu Dương đang quỳ trên mặt đất, nhưng khoảnh khắc vừa kéo, lại nhìn thấy giọt nước mắt vừa rơi xuống trong mắt Tiêu Dương. "Dương ca?

Khóc rồi?" "Tiểu Tiêu nhập vai quá sâu thôi." Trần Hạo Hãn vẻ mặt "anh hiểu" vỗ vỗ Tiêu Dương, dùng loại phương thức ngoại lực này giúp cậu ta thoát vai. "Oa...

Lý giải của Dương ca đối với kịch bản thật tốt, có thể nhập vai đến mức này." Tằng Nhất Hi hâm mộ nhìn Tiêu Dương nói.

Tuy rằng Tống Thần và đông đảo tiền bối đều đang khen ngợi diễn xuất của cậu, nhưng chỉ có Tằng Nhất Hi biết trạng thái hiện tại còn lâu mới đủ, ít nhất từ việc cậu không hề nhập vai, dưới sự dẫn dắt của Tống Thần, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt điểm trung bình. "Hô ~~~" Tiến hành hít sâu để thoát khỏi tình cảm trong phim, Tiêu Dương chú ý tới sự hâm mộ trong mắt Tằng Nhất Hi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: "Nhập vai cũng không phải công lao của anh, tối qua Tống đạo tìm anh, giảng giải tỉ mỉ cho anh về cảnh quay hôm nay, mới làm cho anh hôm nay có thể tiến vào loại trạng thái này." Nói xong, Tiêu Dương vẻ mặt cảm kích nhìn về phía cái lều ở xa xa, nơi Tống Thần đang xem màn hình giám sát, nói: "Tống đạo lợi hại như vậy sao?" "Có thể dùng thời gian ngắn như vậy điều giáo cậu tốt thế này!

Xác thực lợi hại!" Khác với sự chấn kinh đơn thuần của Tằng Nhất Hi, là diễn viên nhiều năm, Trần Hạo Hãn có thể hiểu được.

Đạo diễn có thể điều giáo (hướng dẫn) diễn viên ở trong nước cũng không nhiều, dù sao đạo diễn có thể đạo diễn xong một bộ phim đã không dễ dàng rồi.

Muốn trông cậy vào loại đạo diễn có thể giúp diễn viên tìm trạng thái tình cảm nhân vật, quá khó khăn. "Ừ, Tống đạo là vị đạo diễn trẻ tuổi nhất, lợi hại nhất mà anh từng gặp." Tiêu Dương trực tiếp gật đầu khen ngợi, trong miệng gọi "Tống đạo" cũng bao hàm nồng đậm kính ý. "Không biết chứ, diễn xuất của Tống đạo còn lợi hại hơn anh nhiều!" "Ồ!" Lời của Tiêu Dương làm cho hai người nhịn không được hưng phấn, lập tức ám chỉ Tiêu Dương nói tiếp. "Anh thậm chí cảm giác diễn xuất của Tống đạo còn lợi hại hơn Lưu Ảnh đế!" "Hít!

Lợi hại như vậy!" "Thật hâm mộ!" ... "Hắt xì!!" Đang xem lại đoạn phim quay, Tống Thần lại hắt hơi một cái.

Tống Thần lập tức quấn chặt áo lông vũ trên người, vẻ mặt lo lắng lầm bầm: "Mình sẽ không thật sự bị cảm đấy chứ?" "Tống đạo, Tống đạo." Trong lúc Tống Thần tìm bình nước giữ nhiệt, một nhân viên trường quay chạy nhanh tới. "Sao vậy?" "Cảnh tiếp theo là đặc tả hình xăm Kỳ Lân, thợ trang điểm và thợ xăm hình ngài cần đều đến rồi, có...

Lưu Ảnh đế cũng đến rồi." Tống Thần nghe tin Lưu Phẩm Hoa cũng tới, lộ ra một tia biểu tình khó hiểu. "Làm gì thế?

Đâu có cảnh quay của anh ấy đâu?

Hắt xì!!" Rào rạo, rào rạo, rào rạo!

Những chiếc giày leo núi dày cộm đạp lên lớp tuyết dày, vài bóng người mặc áo khoác lông vũ to sụ đang chậm chạp di chuyển trên núi

tuyết. "Tại sao Tống Thần không báo trước cho tôi?

Rõ ràng tôi cũng giúp cậu lên kế hoạch nhiều thế mà." "Kết quả ngay cả chuyện cổng có phóng viên cũng không nói cho tôi biết!

Tôi suýt nữa thì bị ăn tươi nuốt sống." Đeo kính bảo hộ, Lưu Phẩm Hoa miệng không ngừng lẩm bẩm, tất cả đều là lời oán trách Tống Thần.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi, Tống Thần hắt hơi liên tục: "Hắt xì!

Hắt xì...!" Quả thực, vừa rồi Lưu Phẩm Hoa bị đám phóng viên quấn lấy chặt cứng, cộng thêm việc trước đó không có bất kỳ sự đề phòng nào, Lưu ảnh đế bị đám phóng viên sàm sỡ cả nửa ngày, quần áo suýt nữa thì bị xé nát. "Oán khí lớn thật đấy..." "Còn phải nói sao... xem ra đám phóng viên kia đã để lại ấn tượng kinh hoàng cho Lưu ảnh đế rồi." Hai nhân viên dẫn đường phía trước cũng không nhịn được mà thì thầm to nhỏ.

Lưu Phẩm Hoa suốt dọc đường đi đều lải nhải phàn nàn về Tống Thần.

Phải biết rằng Lưu Phẩm Hoa luôn được khen ngợi là người có tính cách và khí chất đỉnh cao trong giới, đủ thấy đám phóng viên vừa rồi đã gây ra bóng ma tâm lý lớn đến mức nào cho anh. "Lưu ảnh đế, lần này ngài cũng có cảnh quay sao?" Người thợ xăm mà Tống Thần đặc biệt tìm đến không nhịn được mở miệng hỏi Lưu Phẩm Hoa, trong mắt lóe lên ánh sáng cuồng nhiệt.

Vốn tưởng chỉ làm một cái hình xăm đơn giản, nhưng nếu được làm cho Lưu ảnh đế thì lại khác hẳn.

Chuyên viên trang điểm bên cạnh cũng hưng phấn nhìn sang. "Hả?

À không, tôi chỉ đến hiện trường xem hiệu quả thế nào thôi." Lưu Phẩm Hoa bị cắt ngang dòng than vãn, lập tức lắc đầu cười. "Vậy làm

cho ai thế ạ?" Sau đó, Lưu Phẩm Hoa phát huy tính cách thân thiện và hoạt ngôn, giao lưu với thợ trang điểm và thợ xăm.

Trên đường lên đỉnh núi, anh lại thu hoạch thêm hai fan cứng.

Trên đỉnh núi. "Anh Hoa, đến rồi à?" Đợi sẵn trong lều, Tống Thần giơ tay ra hiệu với Lưu Phẩm Hoa.

Phía sau Tống Thần, tất cả nhân viên đoàn phim đang tiến hành quay phim một cách đâu vào đấy, chủ yếu là quay bổ sung các góc độ khác nhau cho "Thiết Tam Giác".

Ngay cả khi không có Tống Thần giám sát, đoàn phim cũng làm việc cực kỳ tốt.

Dù sao thì họ cũng đã được Tống Thần - người sở hữu kỹ năng đạo diễn cấp thế giới - "huấn luyện" suốt cả một tuần lễ.

Năng lực có thể nói là tăng vọt vài cấp độ. "Nhìn hiện trường quay chụp thế này, Tống đạo sẽ không chê tôi vướng víu chứ?" Vẫy tay chào tạm biệt thợ xăm và thợ trang điểm, Lưu Phẩm Hoa cười nói. "Anh nói gì vậy, xem chút cũng tốt, coi như xây dựng tình cảm trước cho Thiết Tam Giác." Tống Thần lắc đầu, đưa tay mời Lưu Phẩm Hoa đi về phía trước, miệng tiếp tục: "Dù sao anh cũng là Chú Ba của Ngô Tà mà." "Ha ha ha, vậy tôi phải xem diễn xuất của thằng cháu lớn thế nào đã." Hai người vừa đi vừa cười nói đến hiện trường quay, vừa đúng lúc nhóm ba người Thiết Tam Giác kết thúc cảnh quay.

Sau khi chào hỏi vài câu, mọi người cùng đến trước màn hình giám sát xem lại cảnh Tống Thần vừa quay.

Không lâu sau, đến đoạn Trương Khởi Linh quỳ lạy trên núi tuyết.

Lưu Phẩm Hoa không nhịn được hít sâu một hơi khí lạnh. "Chà...

Tiêu Dương, phát huy tốt thật đấy!" Xem xong đoạn phim, Lưu Phẩm Hoa không kìm được quay đầu nhìn Tiêu Dương.

Nhân vật Trương Khởi Linh do Tiêu Dương thủ vai vừa rồi toát ra tình cảm và không khí khiến ngay cả một Ảnh đế cũng thấy kinh diễm mười phần.

Thậm chí đoạn diễn xuất này đủ để đưa vào sách giáo khoa. "Không đâu, chủ yếu là công lao của đạo diễn, Tống đạo đã chỉ dẫn diễn xuất cho em." Tiêu Dương đỏ mặt cười cười, sau đó lại kể cho Lưu Phẩm Hoa nghe chuyện Tống Thần giảng giải kịch bản lúc nửa đêm.

Trần Hạo Hãn đứng bên cạnh cũng không nhịn được chen vào một câu: "Chỉ trong một tuần, cả đoàn phim đều tâm phục khẩu phục Tống đạo." Điều này càng làm Lưu Phẩm Hoa kinh ngạc, ánh mắt nhìn Tống Thần tràn đầy vẻ bất ngờ.

Một tuần mà khiến cả đoàn phim phục sát đất?

Quá khoa trương rồi chứ?

Là một đạo diễn lần đầu cầm trịch, lại có thể dễ dàng kiểm soát đoàn phim như vậy.

Hoặc là kẻ có siêu năng lực tiền bạc, hoặc là tồn tại có thực lực tuyệt đối.

Nhìn biểu hiện của Tiêu Dương, Tống Thần tuyệt đối thuộc về về sau.

Bộ phim này xem ra còn có triển vọng hơn của mình!

Kịch bản gần như hoàn hảo, cộng thêm đạo diễn đủ năng lực.

Điều này khiến Ảnh đế Lưu Phẩm Hoa thấy ngứa ngáy trong lòng, không nhịn được chủ động hỏi Tống Thần: "Vậy Tống đạo, khi nào đến cảnh của tôi?

Tôi cũng muốn trải nghiệm cảm giác được chỉ đạo diễn xuất."

"Chỉ đạo thì không dám... nhưng theo tiến độ quay hiện tại, chắc tuần sau là có thể rồi." Tống Thần cười lắc đầu, đối chiếu tiến trình kịch bản trong đầu rồi trả lời. "Tuần sau?

Nhanh thế á?" Lưu Phẩm Hoa sững sờ, theo tính toán thì phải một tháng sau mới đến lượt anh chứ.

Lưu Phẩm Hoa nhíu mày hỏi: "Định quay cảnh của tôi sớm hơn sao?" Bởi vì theo thỏa thuận trước đó, cảnh của Ngô Tam Tỉnh phải đợi Thiết Tam Giác quay xong hết mới bắt đầu.

Đối mặt với Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần cười lắc đầu: "Không có, quay phim rất thuận lợi, cốt truyện của Thiết Tam Giác sắp quay xong rồi.

Sau đó sẽ quay cảnh Thiết Tam Giác tiến vào hành trình, à, còn có Từ Tử Huyên đóng vai A Ninh nữa." "Quay xong?!" Khóe miệng Lưu Phẩm Hoa giật giật vì kinh hãi.

Phải biết cốt truyện về Thiết Tam Giác dài cả một đoạn, thế mà Tống Thần đã quay xong rồi. "Nhanh thế sao?

Chất lượng có đảm bảo không?" Đối mặt với câu hỏi này, Tống Thần chỉ dùng ngón tay gõ nhẹ lên màn hình giám sát trước mặt.

Trên màn hình, cảnh Trương Khởi Linh quỳ lạy không ngừng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Chương 23

"Đều là chất lượng này sao?

Vậy thì quá khủng khiếp rồi." Lưu Phẩm Hoa lúc này mới từ từ yên tâm.

Dù sao Tống Thần có thể quay ra cảnh tượng này thì đối với các cảnh khác cũng sẽ không lơ là.

Điều này càng làm Lưu Phẩm Hoa mong chờ bộ phim hoàn thành.

Bỗng nhiên anh nhớ ra một vấn đề: "Diễn viên đóng vai Phan Tử tìm được chưa?" Bởi vì người tên Lý Tuệ Dũng trước đó đã đập bàn bỏ đi rồi.

Luôn bận rộn quay phim không có thời gian rảnh, Tống Thần lắc đầu: "Chưa, tối nay tôi định gọi điện hỏi xem có ứng viên nào thích hợp không, anh Hoa có ai đề cử không?" Thấy Tống Thần hỏi ngược lại mình, Lưu Phẩm Hoa xoa cằm suy tư một lúc: "Công ty tôi có một diễn viên hơn ba mươi tuổi, mấy năm nay vẫn không chìm không nổi." "Không sao, cứ để anh ta thử xem." Tống Thần nói thẳng.

Không chìm không nổi?

Không sao, diễn vai Phan Tử rồi mà còn không nổi được à?

Phải biết câu nói "Tiểu Tam gia, to gan đi về phía trước!" đủ để lấy đi nước mắt của biết bao nhiêu người.

Lưu Phẩm Hoa gật đầu: "Vậy được, tôi sẽ về thông báo cho cậu ấy." Tít tít!

Tống Thần vừa định nói gì đó thì bị tiếng bộ đàm trước ngực cắt ngang, lập tức cầm lên hỏi: "Sao thế?" Chỉ nghe đầu bên kia truyền đến giọng nói khổ não: "Đạo diễn, thợ xăm bỏ gánh rồi." "Hả?" ...

"Không đợi chút, tình huống của thợ xăm là sao?

Bỏ của chạy lấy người à?" Nhận được tin, Tống Thần vội vàng dẫn mọi người đến lều dựng tạm trên đỉnh núi. "Ngài vào xem đi ạ." Phó đạo diễn canh ngoài lều cũng bất lực lắc đầu, rồi dẫn Tống Thần và mọi người vào trong.

Nhiệt độ ấm áp trong lều xua tan cái lạnh bên ngoài. "Tôi đã nói rồi!

Hình xăm độ khó cao như vậy, phạm vi lại quá lớn, không thể đảm bảo lần nào cũng giống nhau được." "Không thử sao biết!" "Có những việc không cần thử cũng biết kết quả rồi!" Chưa vào phòng hóa trang đã nghe thấy tiếng thợ xăm và tổng trường vụ tranh luận lớn tiếng.

Tống Thần nhướng mày, đi đầu vén rèm bước vào. "Chào đạo diễn!" "Tống đạo!" "Đạo diễn đến rồi, đừng cãi nữa!" Mọi người trong phòng hóa trang vừa thấy Tống Thần liền lập tức bỏ công việc và hạt dưa trong tay xuống, cung kính chào hỏi.

Tống Thần cũng mỉm cười đáp lại.

Thật sự thu phục cả đoàn phim trong thời gian ngắn như vậy sao, hậu sinh khả úy.

Lưu Phẩm Hoa đi theo phía sau nhìn cảnh này cũng khá chấn động, có thể thấy sự cung kính của mọi người đối với Tống Thần đều xuất phát từ nội tâm.

Tống Thần nhìn về phía thợ xăm hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?" Khí thế nắm trọn mọi thứ trên người cậu khiến không khí vốn đang nóng nảy trong phòng bình tĩnh lại.

Thợ xăm vốn đang cãi nhau nảy lửa với trường vụ lúc này cũng bình tâm hơn, cầm tấm standee Trương Khởi Linh lên, chỉ vào hình

xăm Kỳ Lân trên đó, chủ động xin lỗi Tống Thần: "Xin lỗi Tống đạo, yêu cầu của ngài, với năng lực của tôi thì không làm được.

Loại hình xăm Kỳ Lân bao phủ gần nửa thân trên thế này, căn bản không thể đảm bảo mỗi lần vẽ đều giống nhau.

Cho dù dùng hình xăm dán cũng không được, không thể xác định dán đúng cùng một vị trí.

Trọng điểm là loại Kỳ Lân này, căn bản không vẽ nổi trên cơ thể người, chi tiết quá nhiều." Thực ra không phải thợ xăm kém cỏi, mà là yêu cầu của Tống Thần quá đáng.

Yêu cầu vẽ nhiều lần lên người Tiêu Dương mà lần nào cũng phải y hệt nhau.

Đáng sợ nhất là độ tinh xảo của hình Kỳ Lân này vượt xa kỹ thuật của thợ xăm.

Mấy người sau lưng Tống Thần lúc này cũng nhìn hình xăm sắp được vẽ lên người Tiêu Dương.

Nhìn hình Kỳ Lân lửa quấn quanh người kia, ai nấy đều thầm cảm thán.

Lưu Phẩm Hoa gật đầu, trong lòng đồng tình với thợ xăm: Kỳ Lân ngầu thật, nhưng nhìn là biết độ khó cực đại.

Tằng Nhất Hi hâm mộ đến sáng cả mắt: Anh Dương xăm cái này lên người cảm giác sẽ ngầu lắm đây!

Trần Hạo Hãn vỗ vỗ bụng mỡ, có chút ghen tị nói: "Chậc chậc, tiếc là Bàn gia ta không có cơ bắp, không thì cao thấp gì cũng phải làm một cái." Tiêu Dương thì có chút tê da đầu: "Lớn thế này á?

Có đau không?

Đạo diễn không định xăm thật cho tôi đấy chứ..." Là đạo diễn,

Tống Thần nghe thợ xăm nói vậy lại tỏ vẻ ngạc nhiên: "Hả, hình Kỳ Lân này khó lắm sao?" Khó lắm sao?

Cái giọng điệu "lẽ đương nhiên" đó là nghiêm túc đấy à! "Hả?

Hình này không khó sao?" Thợ xăm bị Tống Thần hỏi vặn lại đến ngớ người.

Sau đó đánh giá Tống Thần từ trên xuống dưới, thợ xăm liên tưởng đến mấy bài viết đang lan truyền trên mạng, không nhịn được lắc đầu: "Xem ra trên mạng nói không sai, đúng là một tên phú nhị đại cái gì cũng không hiểu.

Đối với kỹ thuật mình không rành, đừng có giả vờ hiểu, OK?" Bởi vì tin vào tin tức trên mạng, lúc này giọng điệu của thợ xăm vô tình mang theo chút khinh thường. "Ồ, tôi không hiểu?" Đối mặt với sự chế giễu của thợ xăm, Tống Thần chỉ cười nhạt.

Đùa gì vậy?

Kỹ năng đạo diễn và cấu tạo hình ảnh cấp thế giới mà lại đi đùa với cậu?

Bản đạo diễn này cũng phụ trách luôn cả kịch bản phân cảnh của Đạo Mộ Bút Ký đấy nhé!

Khinh thường ai hả! "Ông hiểu?

Vậy ông lên đi!" Thợ xăm lúc này cũng nổi nóng, vốn dĩ leo núi tuyết nửa ngày đã bực mình, kết quả gặp cái đoàn phim yêu cầu quá đáng, cộng thêm tay đạo diễn trẻ tuổi dùng vẻ mặt "không coi kỹ thuật ra gì".

Sao có thể không giận chứ?

Cảm giác như bị sỉ nhục vậy!

Tống Thần gãi đầu, lười nói nhảm với tên thợ xăm chẳng có chút

kỹ thuật nào, trực tiếp lờ đi vẻ mặt châm chọc của hắn, quay người phân phó Tiêu Dương đang đứng xem kịch hay phía sau: "Tiêu Dương, cởi áo ra, ngồi xuống." "Hả?

Đạo diễn, muốn...?" Tiêu Dương ngơ ngác nhìn Tống Thần, lúc này Tống Thần đã cầm toàn bộ dụng cụ vẽ trên tay.

Thấy Tiêu Dương không phản ứng, cậu bất lực nhắc lại: "A a cái gì, mau cởi áo ra, tôi vẽ hình xăm Kỳ Lân cho cậu." "Vâng vâng." Tuy không tin tưởng lắm, nhưng lời đạo diễn trong đoàn phim là quyền uy nhất.

Tiêu Dương chỉ đành ngậm ngùi cởi áo, lộ ra thân hình cơ bắp cuồn cuộn góc cạnh rõ ràng. "Ồ ~~~!

Chụt chụt!" Các cô gái và một vài chàng trai tại hiện trường phát ra những âm thanh kỳ quái, khiến Tiêu Dương xấu hổ hai tay bắt chéo che trước ngực, nhưng tiếng hoan hô của đám người không đứng đắn kia lại càng to hơn.

Thậm chí có người còn huýt sáo.

Tằng Nhất Hi đứng bên cạnh lẳng lặng giơ tay: Tôi báo cáo, không sai đâu, vừa rồi là anh Hoa huýt sáo đấy!

Không ngờ đường đường là Ảnh đế mà lại là người như thế! "Ngồi đi." Tống Thần vỗ vỗ cái ghế trước mặt, đợi Tiêu Dương ngồi xuống. "Sẽ không khó chịu đâu, tôi... khụ khụ, tóm lại là cậu ráng chịu đựng nhé." "Vâng thưa đạo diễn." Tiêu Dương ngoan ngoãn gật đầu.
...

Tống Thần dùng bút vẽ mảnh chấm vào thuốc màu, sau đó đặt bút lên cơ thể trần trụi của Tiêu Dương, chậm rãi đi nét.

Tên thợ xăm khoanh tay đứng nhìn lạnh lùng, vẫn còn hậm hực bất bình. "Hừ, làm màu thôi, loại hình vẽ này căn bản không thể vẽ

nổi, tưởng công việc thợ xăm đơn giản lắm chắc!" Tống Thần bỏ ngoài tai, hoàn toàn không để ý đến lời nói bên ngoài, trong đầu nhớ lại từng đường nét của hình xăm Kỳ Lân, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc vẽ.

Nét bút hạ xuống, mực đen đặc chế thấm vào thớ cơ của Tiêu Dương, đường viền Kỳ Lân từ từ thành hình.

Theo nét bút thanh mảnh lướt qua, Tiêu Dương không những không thấy khó chịu mà ngược lại toàn thân còn cảm thấy một loại sảng khoái khó tả, như tắm gió xuân, thoải mái đến mức muốn ngủ thiếp đi.

Từ khi đóng vai Trương Khởi Linh, áp lực của anh tăng lên từng ngày, không biết đã bao lâu chưa được ngủ ngon, thậm chí cả trong mơ cũng đang nghiền ngẫm tâm lý nhân vật, có thể nói là vô cùng kính nghiệp.

Dần dần, mắt Tiêu Dương bất giác nhắm lại, chìm vào trạng thái nghỉ ngơi kỳ diệu.

Mọi người xung quanh xem náo nhiệt, bao gồm cả Lưu Phẩm Hoa, đều bất giác hạ thấp giọng, tò mò nhìn Tống Thần vẽ hình xăm.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Năm phút sau, thợ xăm đã buông thõng hai tay từ lúc nào, mắt trừng lớn nhìn Tống Thần đang tác họa, không nhịn được cứng miệng lầm bầm: "Hừ, tôi thừa nhận vẽ cũng khá đấy, nhưng trình độ này tôi cũng làm được!" Mười lăm phút sau... "Hít!" Thợ xăm không biết từ lúc nào đã ghé sát vào cạnh Tống Thần, nhìn chằm chằm từng động tác vẽ. "...

Sao có thể chứ?

Chương 24

Không hợp lý!

Có thể dùng loại bút pháp này sao?" Nửa giờ sau...

Tống Thần đặt bút xuống, vỗ vỗ Tiêu Dương đang ngủ gật trên ghế: "Được rồi, đứng lên cho mọi người xem nào." "Hả?

Đạo diễn vẽ xong rồi sao?" Tiêu Dương ngáp một cái đứng dậy.

Bản thân Tiêu Dương cũng không muốn ngủ, nhưng ngòi bút của Tống Thần lướt trên người mang theo cảm giác nhẹ nhàng, khiến cơn buồn ngủ tăng gấp bội, không đỡ nổi.

Lúc này tỉnh dậy, chỉ thấy thần thanh khí sảng chưa từng có! "Hít hà!!!" Bỗng nhiên cả phòng vang lên tiếng hít khí lạnh đồng loạt, khiến Tiêu Dương không biết chuyện gì xảy ra cũng ngớ người.

Anh phát hiện mọi người trong phòng đều đang nhìn chằm chằm vào ngực mình, mắt mở to hết cỡ.

Giống như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng vậy. "..." Tiêu Dương giơ tay trái lên định hỏi xem sao, nhưng chưa kịp nói thì mọi người đã lùi lại một bước. "Nó động!

Nó động rồi!" "Đáng sợ quá!

Cảm giác khoảnh khắc đó nó sống lại vậy!" "Ngọn lửa trên đó nhìn chân thực quá!

Tôi cũng thấy nóng!" Nghe mọi người nói, Tiêu Dương càng thêm hoang mang.

Là Ảnh đế, Lưu Phẩm Hoa dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, là người đầu tiên bình ổn lại sự kích động trong lòng.

Cưỡng ép làm ra vẻ nghiêm túc, Lưu Phẩm Hoa chủ động đi đến trước mặt Tiêu Dương: "Chuẩn bị tâm lý nhé!" "Vâng vâng!" Sau đó, dưới vẻ mặt đầy cảm động của Tiêu Dương, Lưu Phẩm Hoa dẫn anh đến trước gương. "!!!" Khoảnh khắc nhìn vào gương, Tiêu Dương không nhịn được trừng lớn hai mắt.

Một con Kỳ Lân Đạp Hỏa sống động như thật đang phủ phục trên ngực anh!

Đầu sư tử, sừng hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi trâu... từng bộ phận đều sống động đến từng chi tiết, khiến người ta chỉ nhìn qua liền sinh lòng kính sợ!

Một cái đầu Kỳ Lân cùng chân trước đạp lên ngọn lửa hư không, bàn cứ tại nửa thân trên vùng ngực Tiêu Dương.

Hình xăm Kỳ Lân màu đen tuyền chạy dọc theo cơ thể Tiêu Dương vòng ra sau lưng, chân đạp lửa, nhe nanh múa vuốt, tràn ngập uy thế bễ nghễ thiên hạ.

Tiêu Dương cũng hiểu tại sao mọi người vừa rồi lại có vẻ kinh hãi như thế.

Bởi vì khi anh cử động, cái đầu Kỳ Lân trước ngực cũng khẽ động theo, cứ như con Kỳ Lân đó thực sự sống lại vậy!

Dù biết là giả, nhưng Tiêu Dương nhìn mà da đầu cũng tê rần, lưng nóng ran. "Trời ơi, Tống đạo quá lợi hại!" "Họa công này quá đỉnh rồi!" "Thật đó!

Vừa rồi lúc anh Dương cử động, tôi cứ tưởng Kỳ Lân sống lại chứ!" "Họa công cấp đại sư sao!

Quả nhiên không làm họa sĩ thì đạo diễn không thành biên kịch giỏi được!" Lưu Phẩm Hoa nhất thời cũng nhìn ngây người, há miệng nhưng không nói nên lời, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng tán thán từ

tận đáy lòng.

Cả đoàn phim đều không ngớt lời khen ngợi Tống Thần.

Tống Thần đối mặt với những lời khen có cánh của mọi người thì chẳng biết khiêm tốn là gì, chỉ chống nạnh nói: "Khen nhiều chút đi, tôi chịu được hết!" "Ha ha ha ha ha!" Vẻ mặt làm trò của Tống Thần khiến không khí trong đoàn phim trở nên vui vẻ hòa hợp.

Vị thợ xăm kia lúc này hoàn toàn bị chấn động đến mức không nói nên lời, vẻ mặt đờ đẫn, đến nửa câu cũng không thốt ra được.

Nhưng Tống Thần lúc này chẳng có tâm trí đâu mà để ý hắn, đoàn phim cần chạy đua với thời gian.

Vỗ vỗ tay, Tống Thần gọi trường vụ và diễn viên hoàn hồn: "Được rồi, các bộ phận chú ý, máy số 1 khai máy, chuẩn bị quay cận cảnh!" ...

Một tháng vội vã trôi qua, tiến độ quay của Đạo Mộ Bút Ký cũng đã được gần một nửa.

Địa điểm quay của đoàn phim cũng từ núi Trường Bạch tạm thời chuyển đến vùng Vân Quý để lấy cảnh thực tế.

Lúc này, tại một hang động trống trải, nhân viên đoàn phim đang làm việc đâu vào đấy.

Dưới sự chỉ đạo tận tình suốt một tháng của Tống Thần, năng lực của toàn bộ nhân viên đoàn phim trưởng thành thấy rõ bằng mắt thường.

Ngay cả khi Tống Thần không có mặt, đoàn phim vẫn có thể vận hành trơn tru.

Tiếng bè gỗ rẽ nước vang lên khe khẽ.

Sau màn hình giám sát, Tống Thần chăm chú nhìn từng chi tiết

trong khung hình.

Trong hình, Chú Ba, Thiết Tam Giác cùng Phan Tử, năm người ngồi trên bè gỗ trôi chậm rãi trong nước.

Lưu Phẩm Hoa diễn vai Chú Ba với vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía hang động tích thi (chứa xác chết) trống không phía trước.

Giọng điệu quỷ dị, diễn xuất bùng nổ, nhìn từ xa cũng khiến người ta tê da đầu. "Mau đi đi, đừng quay đầu lại nhìn!" Tằng Nhất Hi thần tình khẩn trương, biểu cảm tò mò và sợ hãi đan xen trên mặt.

Sự tò mò thôi thúc cậu muốn ngẩng đầu nhìn đáy thuyền, nhưng nỗi sợ hãi khiến cậu buộc phải cúi đầu xuống.

Lúc này, một bóng đen thân thủ lanh lẹ nhảy lên đầu thuyền, chính là Tiêu Dương trong vai Trương Khởi Linh!

Một tiếng quát ngắn ngủi từ cổ họng anh nén ra: "Đi!" ... "Tốt, cắt!" Tống Thần cười giơ bộ đàm hô to, đồng thời trong lòng vui vẻ reo lên một câu.

Lại một ngày quay phim thuận lợi.

Sau đó, dưới ánh mắt mong chờ của cả đoàn phim, Tống Thần nói chậm rãi vào bộ đàm: "Các bộ phận có thể chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, nhiệm vụ quay hôm nay kết thúc." "Yeahhh!!" Tất cả mọi người hưng phấn giơ tay ăn mừng.

Các diễn viên chính lúc này cũng từ trên bè gỗ nhảy lên bờ. "Đạo diễn, vậy tôi đi trước nhé!" Nhóm ba người Tằng Nhất Hi chào Tống Thần xong liền khoác vai nhau đi ra khỏi hang động. "Tối nay ăn gì đây?" "Cá nướng thế nào?

Nhắm rượu!" Hơn một tháng chung sống cả trong phim lẫn ngoài đời khiến tình bạn của ba người trở nên rất tốt.

Tuy nhiên, Tống Thần lại có chút ý kiến: "Rõ ràng tôi cũng cùng tuổi, sao mấy tên kia đi chơi không gọi tôi hả?" Tống Thần khổ não, cậu cũng muốn đi quán bar quẩy cùng Tiêu Dương mà.

Mấy em gái ở đây... khụ khụ, không khí quán bar ở đây rất sôi động.

Nhưng Tống Thần một mình ngại đi.

Cho nên cậu vẫn luôn chờ đợi một ai đó trong đoàn phim hiểu chuyện mời mình.

Sau đó cậu sẽ giả vờ từ chối, cuối cùng vì "không thể từ chối nhiệt tình của đối phương" mà miễn cưỡng đồng ý đi cùng! "Sao vậy chứ?

Trong đoàn phim không có ai hiểu tôi sao!" Tống Thần gào thét trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ mặt bình thản, phiêu dật. "Tống đạo nhìn nghiêm túc quá, chúng ta đừng làm phiền." "Haizz, vốn định mời Tống đạo đi ăn cơm." "Thôi đi, Tống đạo nhất định là bận lắm!

Lần trước ở khách sạn tôi thấy Tống đạo còn đang nghiên cứu kịch bản đấy!" "Quả nhiên là khoảng cách giữa thiên tài và chúng ta!" "Thôi thôi!

Đi quán bar nào!

Tối nay có mấy em gái địa phương đó!" "Tống đạo chắc chắn không thích chỗ đó đâu, chúng ta đi thôi." Nhân viên phía xa tụ tập thì thầm to nhỏ.

Đương nhiên nếu Tống Thần biết nội dung họ bàn tán, nhất định sẽ gào lên là hiểu lầm!

Khi Tống Thần nghĩ rằng đêm nay lại là một đêm cô đơn, Lưu Phẩm Hoa lặng lẽ đi đến bên cạnh cậu. "Tống đạo." "Anh Hoa, sao

thế?

Có việc gì không?" Tống Thần nhìn Lưu Phẩm Hoa, không biết đối phương tìm mình làm gì?

Chẳng lẽ mời mình đi ăn cơm sao? "Không biết Tống đạo suy nghĩ về đề nghị của tôi thế nào rồi?" "Hả?

Cái gì cơ?" Đang suy nghĩ xem nên đi ăn lẩu hay đồ nướng, Tống Thần nhất thời không phản ứng kịp.

Nhìn Tống Thần ngơ ngác, Lưu Phẩm Hoa nói nhỏ: "Về công ty tôi làm đạo diễn ấy." "À à, chuyện đó hả." Tống Thần lập tức gật đầu, cậu nhớ ra rồi.

Đồng thời trong lòng cũng thất vọng vì Lưu Phẩm Hoa không mời đi ăn.

Quy tắc ngầm của đoàn phim đâu rồi?

Chương 25

Sao không ai nịnh nọt đạo diễn thế này? "Thế nào?

Điều kiện công ty tôi đưa ra rất tốt!" Lưu Phẩm Hoa qua một tháng quay phim đã coi năng lực đạo diễn của Tống Thần như người trời.

Vì vậy anh trực tiếp muốn mời cậu về công ty, hứa hẹn mỗi năm sẽ đầu tư trăm triệu tệ.

Đồng thời kịch bản và biên tập sẽ không can thiệp vào Tống Thần.

Điều kiện này dành cho một "đạo diễn mới" như Tống Thần khiến người trong công ty Lưu Phẩm Hoa đều nghĩ anh điên rồi.

Nhưng chỉ có Lưu Phẩm Hoa biết, điều kiện này mà mời được Tống Thần thì quả là món hời lớn. "Thôi, tôi không đi đâu." Tống Thần lắc đầu, mỉm cười từ chối. "Tôi có thể biết tại sao không?" Lưu Phẩm Hoa không cam lòng truy hỏi.

Tống Thần vỗ vỗ bụng mình nói: "Tôi bây giờ là người trong biên chế, bát cơm sắt đấy!" Bụng!

Bát cơm!

Lưu Phẩm Hoa!

Là Ảnh đế, chắc anh ấy sẽ hiểu ý tôi chứ?

Tiếc thay Lưu Phẩm Hoa lại không bắt được ám chỉ của Tống Thần, chỉ bất lực gật đầu: "Được rồi, hy vọng cậu suy nghĩ thêm, tôi thật sự đánh giá cao năng lực của cậu." Nói xong, Lưu Phẩm Hoa liền dẫn trợ lý rời đi.

Để lại Tống Thần một mình đứng đó vỗ bụng đen đét. "Haizz,

chẳng có ai hiểu tôi cả." Ọc ~~~! ...

Kinh thành, Tổng cục Du lịch.

Cục trưởng cục du lịch khắp cả nước đều đã đến đông đủ, hiện tại đang ngồi trong phòng họp. "Này, hôm nay đột nhiên họp làm gì thế?" Trương Nhị Hà khẽ huých tay Vương lão, thì thầm hỏi.

Vương lão chỉ thản nhiên lắc đầu: "Không biết, cũng chẳng quan tâm." Nhưng trong lòng ông lại đang lo lắng, thằng nhóc Tống Thần rốt cuộc bao lâu mới quay xong đây.

Có biết tôi ngồi ở đây mà như ngồi trên đống lửa không hả. "Khụ khụ, các đồng chí, trật tự." Trong phòng họp im phăng phắc, Tổng cục trưởng ho khan hai tiếng, kiểm soát cục diện, sau đó đi đến vị trí của mình mở lời: "Không biết các vị còn nhớ nội dung cuộc họp lần trước không, tôi đã nói mỗi khu du lịch đều phải quay phim tuyên truyền.

Rút thăm thí điểm là khu du lịch núi Trường Bạch, đúng lúc gần đây núi Trường Bạch cũng đang hot trên mạng..." Lãnh đạo nói một tràng dài xong, lập tức nhìn Vương Sơn Hà với ánh mắt đầy kỳ vọng, rực lửa.

Thế nhưng ngay khi nghe câu đầu tiên của lãnh đạo, não Vương lão đã đình trệ.

Xong rồi...

Toang rồi.

Cuộc họp kết thúc chóng vánh trong nửa giờ.

Vương lão hồn xiêu phách lạc bước ra khỏi phòng họp, lờ luôn cả tiếng gọi đi ăn của Trương Nhị Hà phía sau.

Nhìn bóng lưng Vương lão đi xa, Trương Nhị Hà bất lực lắc đầu. "Haizz, mới một tháng rưỡi đã đòi xem thành phẩm, cấp trên cũng quá

vội vàng rồi." "Không còn cách nào khác, ai bảo bây giờ độ hot trên mạng cao quá chứ?" Cục trưởng cục du lịch Thái Sơn phía sau bỗng lên tiếng.

Trương Nhị Hà nghe xong cũng nhíu mày.

Ông cũng có nghe loáng thoáng về việc Đạo Mộ Bút Ký của Tống Thần bùng nổ trên mạng. "Hình như có người cố ý điều khiển nhiệt độ vậy, mỗi khi Đạo Mộ Bút Ký hạ nhiệt, lại có tin tức kỳ lạ lộ ra đẩy nó lên lại.

Dẫn đến việc cấp trên coi trọng chuyện này hơn hẳn." "Haizz, tôi cũng không giúp được lão Vương." Cục trưởng Thái Sơn thở dài. "Nếu lần này phim tuyên truyền thất bại, chắc chắn việc sau này sẽ khó làm, áp lực của Vương lão cũng không nhỏ đâu.

Bây giờ áp lực từ trên dồn hết xuống ông ấy rồi." Trương Nhị Hà cũng gật đầu: "Hy vọng thằng nhóc kia làm được chút chuyện, cố gắng quay ra một bộ phim tuyên truyền đạt chuẩn." ...

Reeng reeng!

Reeng reeng!

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên đánh thức Tống Thần đang ngủ, cậu nhắm mắt mò điện thoại đưa lên tai. "A lô?" "Tống tiểu tử, phim tuyên truyền quay thế nào rồi?" Giọng Vương lão truyền ra từ điện thoại, so với trước kia có vẻ gấp gáp hơn. "Cũng được, hơn một nửa rồi." Tống Thần ngái ngủ trả lời, bên cạnh là màn hình máy tính đang sáng.

Lúc này Hệ thống đang giúp Tống Thần làm kỹ xảo suốt 24/24.

Cộng thêm khi quay, Tống Thần đã thêm hiệu ứng mềm vào ống kính.

Gần như quay xong phần nào là kỹ xảo phần đó cũng hoàn thiện.

"Tốt, thực ra hôm nay cấp trên vừa yêu cầu..." Vương lão ngập ngừng. "Yêu cầu gì?" Tống Thần lúc này cũng tỉnh táo hơn chút, từ từ ngồi dậy. "Yêu cầu giao phim hiện tại để xem thử, tôi đương nhiên nói phim chưa quay xong, nhưng cấp trên..." Vương lão ở đầu dây bên kia như đang cố giải thích.

Nhưng Tống Thần nghe xong chỉ cười nhạt: "Hầy, tôi tưởng chuyện gì to tát." "Hả?" Vương lão bị thái độ nhẹ tênh của Tống Thần làm cho ngơ ngác, không nhịn được hét lên: "Chuyện to tát gì chứ?

Mới quay xong một nửa mà!

Kỹ xảo làm chưa?

Hậu kỳ cắt ghép chưa?" Tống Thần lập tức đưa điện thoại ra xa, đợi Vương lão gào xong mới áp lại vào tai: "Yên tâm đi, tôi biết chừng mực mà." Sau đó Tống Thần đơn phương cúp máy.

Cậu nhìn chăn ấm đệm êm và màn hình máy tính đang sáng. "Ừm, ngủ dậy rồi tính!" Tống Thần quả quyết chui vào chăn ngủ tiếp, đồng thời chỉnh điều hòa thấp xuống. "Zzzzz~" "Cư nhiên dám cúp điện thoại của ta!?" Ở đầu dây bên kia, Vương lão nhìn màn hình điện thoại đã ngắt, cả người đều không ổn. ... "Oáp!

Một ngày tuyệt vời ~~~" Ngủ dậy, Tống Thần ngồi dậy vươn vai sảng khoái.

Sau khi vệ sinh cá nhân, cậu lấy hộp sữa từ tủ lạnh rồi ngồi trước máy tính, mở màn hình đang ngủ đông.

Những thư mục hoàn chỉnh xếp ngay ngắn trên màn hình.

Đây đều là kỹ xảo do Hệ thống tạo ra, ví dụ như Huyết Thi, Cây Hòe Chín Đầu Rắn, Hồ Ly Mắt Xanh...

Tống Thần bây giờ chỉ cần ghép những kỹ xảo này vào tư liệu đã quay, sau đó cắt thành một bộ phim hoàn chỉnh. "Nói đi cũng phải nói

lại, hình như mình có thể chia thành hai phần thượng hạ." Đôi tay gõ phím thoăn thoắt, Tống Thần bỗng nảy ra ý tưởng.

Mặc dù độ dài 8 tiếng quả thực hấp dẫn, nhưng hình như hơi dài quá.

Nếu chia thành hai phần, tổng thời lượng vẫn thế, nhưng người xem sẽ không bị mệt.

Nghĩ là làm, Tống Thần quyết định ngay: "Đúng lúc lão Vương bên kia đang cần, gửi luôn phần đầu coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Tiện thể để mấy ông lãnh đạo bên trên yên tâm." Thế là Tống Thần bắt đầu công cuộc cắt ghép vất vả.

Cả đoàn phim được cậu cho nghỉ hai ngày với lý do mỹ miều: Để diễn viên nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái.

Nhưng Tống Thần lại ru rú trong phòng, biến thành một trạch nam chính hiệu. "Hệ thống, làm chút nhạc nền đi." Trong quá trình dựng phim, Tống Thần nhíu mày vì cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Rất nhanh, cậu phát hiện bộ phim tuyên truyền này thiếu nhạc nền.

Nhạc nền hay thậm chí có thể nâng tầm cốt truyện, ví dụ như "Pacific Rim", dưới sự hỗ trợ của nhạc nền, cảnh tượng vốn đã ngầu lập tức trở nên bùng cháy hơn. [Kho nhạc toàn cầu đã mở, mời ký chủ tự tra cứu sử dụng.] Tống Thần bĩu môi, xì, chẳng thông minh chút nào.

Oán thầm thì oán thầm, nhưng không ảnh hưởng đến công việc phối nhạc của cậu.

Dưới sự hỗ trợ của kỹ năng và con mắt đạo diễn cấp đại sư, Tống Thần nhanh chóng chọn được những bản nhạc phù hợp từ kho nhạc khổng lồ không bản quyền.

Cuối cùng, nhờ Hệ thống thêm vào phần mở đầu và phụ đề, phần đầu của Đạo Mộ Bút Ký - Vân Đỉnh Thiên Cung đã đại công cáo thành!

Chương 26

Tống Thần vươn vai, đóng gói bản mẫu, sau đó thêm vào một bản giải thích về việc chia phim thành hai phần.

Làm xong tất cả, cậu tìm email của Vương lão, nhấn gửi. "Yoloooo, hoàn thành!" Nhìn dòng chữ "Gửi thành công" trên màn hình, Tống Thần híp mắt lại.

Bom đã ném đi, tiếp theo hãy xem nó gây ra cơn bão lớn đến mức nào. ... "Thằng nhóc này đúng là biết gây chuyện." Vương lão nhìn liên kết Driver trong email, bất lực lắc đầu.

Sau đó bắt đầu đọc nội dung Tống Thần gửi, lông mày ông cũng nhíu lại theo từng dòng chữ. "Không ngờ thằng nhóc Tống Thần lại nghĩ nhiều thế..." Đọc xong email, Vương lão không nhịn được thở dài. "Phải cho nhiều người trẻ xem hơn sao..." Căn cứ theo lời Tống Thần trong email: [Đạo Mộ Bút Ký tuy xem rất khá, thực tế là cực kỳ khá.

Nhưng đối với mấy vị lãnh đạo lớn tuổi, có khả năng sẽ bị phê phán là thứ không tốt.

Dù sao tư tưởng của mấy vị đó cũng hơi phong kiến, nếu không thì mấy khu du lịch cũng đâu đến nỗi bị giày vò ra nông nỗi này.] "Thằng ranh con mắng cả mình vào đấy à." Vương lão lắc đầu cười khổ. [Cho nên Cục trưởng phải yêu cầu toàn Cục du lịch cùng chiếu, tranh thủ ý kiến toàn thể.

Như vậy cho dù mấy lãnh đạo kia không cho Đạo Mộ Bút Ký công chiếu, nhưng ngại ý kiến tập thể thì cũng không thể không đồng ý.

Tôi rất tự tin vào chất lượng của Đạo Mộ Bút Ký nha~ À hế hế o(￣▽￣)d!

Đúng rồi, nhớ xóa email nha!

Tôi không muốn vì một cái email mà mất việc đâu.] "Thằng ranh, có Khương Nguyệt Thanh ở đó, ai dám đuổi việc cậu chứ." Đọc xong email, Vương lão như nhìn thấy Tống Thần đang làm bộ mặt cười hì hì trước mặt mình. "Kể ra cũng tự tin vào phim đấy chứ." Lắc đầu, Vương lão bấm vào liên kết, định xem trước chất lượng phim thế nào.

Đồng thời cũng xóa email vừa đọc.

Nhìn thanh tiến độ đang tải trên màn hình, Vương lão lấy phần gà rán vừa gọi ra.

Ăn gà rán thơm phức, uống bia lạnh, lại xem phim điện ảnh Tống Thần vất vả quay.

Miệng nhai gà rán, Vương lão nhếch mép cười: "Ai bảo không theo kịp thời đại, đám người ở Tổng cục kia ấy hả, tôi mới là thời thượng ~" ...

Bốn tiếng sau.

Vương lão vẫn cầm cái đùi gà, cuối cùng cũng đưa vào miệng.

Nhưng đùi gà cầm hơn nửa tiếng đã nguội ngắt từ lâu.

Thế nhưng lòng Vương lão lúc này lại rực lửa vô cùng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Trương Khởi Linh bước vào Cổng Thanh Đồng, Vương lão bây giờ vô cùng muốn xem diễn biến tiếp theo.

Đặt đùi gà xuống, Vương lão ngả người ra sau ghế sofa, nhắm mắt lại bắt đầu hồi tưởng cốt truyện suốt bốn tiếng qua. "Cảm giác thời gian trôi nhanh thật." Cắt cốt truyện đúng chỗ, phục bút ở đoạn kết càng thêm hấp dẫn.

Cùng với những cảnh quay quỷ dị lại hoành tráng xuyên suốt.

"Tốt!!

Quá tốt rồi!!

Vô cùng tốt!!" Vương lão mở mắt, lớn tiếng khen ngợi.

Nếu Tống Thần ở đây, có khi Vương lão sẽ không kìm được mà lao lên ôm hôn một cái.

Tống Thần: Đừng mà!!!

Vương lão vỗ vỗ cái mông hơi tê dại, cảm thán: "Đợi sự kiểm nghiệm ngày mai, mong chờ cảm nhận của mọi người khi xem bộ phim này." ...

Ngày hôm sau, Tổng cục Du lịch bỗng nhiên gửi một bộ phim đến các Cục du lịch trên toàn quốc.

Đồng thời dặn dò Cục trưởng địa phương phải yêu cầu toàn bộ nhân viên trong Cục cùng xem.

Sau khi xem xong sẽ tiến hành một cuộc bỏ phiếu tuyển chọn.

Ba giờ chiều.

Tại đại sảnh phòng họp nội bộ Tổng cục Du lịch kinh thành.

Lúc này đại sảnh đủ sức chứa trăm người đã ngồi kín chỗ, tất cả đều là Cục trưởng Cục du lịch từ khắp nơi trên cả nước.

Vừa khéo mấy ngày trước lên họp, nên tiện thể ở lại cùng xem luôn bộ phim tuyên truyền đang cực hot trên mạng. "Lão Vương, tiết lộ chút đi, rốt cuộc bộ phim tuyên truyền này thế nào?" Trương Nhị Hà khẽ huých khuỷu tay vào Vương lão, muốn moi chút thông tin. "Đợi xem rồi sẽ biết." Vương lão chỉ cười nhạt, cố tỏ vẻ thần bí. "Xì, không nói thì thôi." Trương Nhị Hà khó chịu bĩu môi, sau đó vỗ bụng vẻ khổ sở: "Tội nghiệp cái bàng quang của tôi, phải đợi suốt bốn tiếng." "Sai, ba tiếng ba mươi bảy phút, có bản lĩnh thì đừng đi, chưa

bắt ông đợi tám tiếng là may rồi." Một vị Cục trưởng ngồi sau thân thiết với Trương Nhị Hà nói. "Cũng đúng." Sau đó, Trương Nhị Hà quan sát xung quanh một vòng rồi cảm thán: "Khá thật, nhìn kiểu này, đám trung cao tầng không có việc trong tay đều bị gọi đến rồi." "Không chỉ thế đâu, nhân viên đều đang đợi xem ở nhà ăn kia kìa." Nghe vậy, Trương Nhị Hà lắc đầu ngán ngẩm: "Có cần thiết không?

Chỉ là một bộ phim tuyên truyền thôi mà." Hừ hừ, để xem cái vẻ mặt này giữ được bao lâu nhé.

Vương lão thì đang mong chờ phản ứng của đám người này sau khi xem Đạo Mộ Bút Ký.

Sau khi vị Cục trưởng cuối cùng đến và ngồi xuống, đèn trong phòng họp từ từ tối đi.

Cùng với tiếng nhạc âm u quỷ dị và tiêu điều, bộ phim chính thức bắt đầu. 50 năm trước, Trường Sa, Tiêu Tử Lĩnh.

Bốn tên "thổ phu tử" (kẻ trộm mộ) đang ngồi xổm trên một gò đất, tất cả đều không nói lời nào, nhìn chằm chằm vào cái xẻng Lạc Dương trên mặt đất.

Trong xẻng chứa nắm đất vừa lấy từ dưới lên, kỳ lạ là, nắm đất đó đang không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đỏ tươi, như vừa được nhúng trong máu tươi. "Dưới này phiền phức lớn rồi." Lão Yên Đầu gõ gõ tẩu thuốc xuống đất, "Bên dưới có một con Huyết Thi đấy, làm không khéo thì tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở dưới đó thôi." ...

Nhìn phần mở đầu quỷ dị này, tất cả Cục trưởng đang ngồi đều không nhịn được nhíu mày.

Đặc biệt là Cục trưởng Cục du lịch Trường Sa, lông mày nhăn lại thành một cục. "Ý gì đây?

Đạo mộ sao?

Không phải phim tuyên truyền à?

Tuyên truyền cái gì?

Cảnh khu đạo mộ à?" "Đừng lên tiếng!

Xem tiếp đi!" Sau đó hình ảnh từ từ chuyển động, cho đến khi con Huyết Thi kinh khủng phá đất chui lên, tấn công mọi người.

Cuối cùng chỉ còn lại một đứa trẻ. "Hửm?

Loại phim huyền huyễn sao?" Trương Nhị Hà khẽ hỏi Vương lão. "Không nói cái khác nhưng kỹ xảo làm tốt thật!

Con Huyết Thi kia dọa tôi sợ vãi, quá chân thực." "Xem tiếp đi." Vương lão chỉ cười ha hả, kỹ xảo mới đến đâu chứ?

Trương Nhị Hà nghe vậy gật đầu, tiếp tục chăm chú xem.

Thái độ cũng từ khinh thường ban đầu dần chuyển biến.

Các Cục trưởng khác cũng giống như Trương Nhị Hà.

Mọi người lúc đầu còn cúi đầu bàn tán công việc, giờ lại chăm chú nhìn lên màn hình. ...

Tiểu Trương, một thanh niên độc thân quý tộc ba mươi tuổi, sở thích lớn nhất là xem phim.

Là người Đông Sơn, Tiểu Trương từ nhỏ đã được giáo dục rằng lớn lên phải vào làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, đó là lý tưởng tất thắng.

Ai cũng biết đó là bát cơm sắt, chỉ cần làm tốt, cả đời ăn uống không phải lo.

Không chỉ vậy, tiêu chuẩn chọn con rể số một của các bà mẹ vợ Đông Sơn cũng là như thế, quản lý doanh nghiệp, minh tinh, hot tiktoker gì đó đứng trước bát cơm sắt đều vứt đi hết!

Chương 27

Trải qua ba năm thi đại học năm năm giải đề mô phỏng, chém giết qua các kỳ thi tuyển, Tiểu Trương thành công lên bờ, thi đỗ vào biên chế, cuối cùng cũng được như nguyện.

Hôm nay là ngày đi làm thứ ba của Tiểu Trương tại Cục du lịch.

Không ngờ hôm nay trong Cục lại tổ chức hoạt động xem phim tập thể. "Trong biên chế sướng thật đấy." Tiểu Trương ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh phòng họp, ngẩng đầu nhìn màn hình dần tối đen. "Rốt cuộc là chiếu cái gì nhỉ?

Không phải phim đỏ chứ?" Ngay khi đèn tắt, màn hình sáng lên.

Nhưng hình ảnh xuất hiện đầu tiên không phải hình rồng bay lượn như dự đoán của Tiểu Trương, mà sau tiếng quạ kêu thê lương xé toạc màn đêm, hình ảnh bắt đầu kể câu chuyện năm mươi năm trước. "Á đù, không phải là phim chưa công chiếu đấy chứ?

Phim mới?" Điều này khiến Tiểu Trương cảm thấy vô cùng mới mẻ, hứng thú dâng trào, không nhịn được mở to mắt nhìn tiếp.

Theo kinh nghiệm xem phim nhiều năm của Tiểu Trương, khả năng kiểm soát hình ảnh của đạo diễn phim này chắc chắn cực mạnh.

Ví dụ như hiện tại, chỉ là cảnh bốn người nhìn vào một cái lỗ trộm mộ đơn điệu, nhưng đạo diễn lại quay ra được một cảm giác âm u khó tả, từng tia khí lạnh thấm vào tận xương tủy.

Đột nhiên, một đoạn nhạc nền quái dị thình lình vang lên, khiến tim người ta bất giác nhảy dựng.

Tiểu Trương hồi đại học có học môn âm nhạc tự chọn, nghe tiếng kèn Huân và đàn nước - hai loại nhạc cụ Đông Tây kết hợp tạo nên

giai điệu quỷ dị, lập tức ngẩn người.

Mẹ ơi, cái nhạc nền này đúng là âm gian thật!

Nếu không phải có nhiều người ở đây thì suýt nữa đái ra quần rồi, vãi chưởng.

Các nhân viên trẻ cũng có cảm giác giống Tiểu Trương, sợ hãi nhưng lại tò mò, không nhịn được tiếp tục chìm đắm vào cốt truyện.

Tiếng nhạc nền rùng rợn thỉnh thoảng vang lên khiến người ta nổi da gà, rùng mình ớn lạnh.

Trong phòng chiếu, có vài người vừa ghé tai nhau bình luận.

Đột nhiên!

Nhạc nền tắt ngấm, ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu lên mặt từng nhân viên, cả bộ phim nhất thời không có bất kỳ âm thanh nào, phòng chiếu cũng yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Đợi một lát, vài người không nhịn được thì thầm: "Hỏng rồi à?

Sao mất tiếng rồi?" "Hửm?" Không!!!

Bỗng nhiên!

Con Huyết Thi kinh khủng lao mạnh ra từ lỗ trộm mộ, khuôn mặt dữ tợn đầy máu me chiếm trọn cả màn hình. "Gào!!" "Vãi chưởng!" "Á á á!" Tất cả mọi người đều bị con Huyết Thi bất ngờ xuất hiện dọa cho chết khiếp, người gan bé thậm chí ngã lăn từ trên ghế xuống đất.

Các nhân viên nữ càng không dám mở mắt nhìn, tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Con Huyết Thi kia chân thực hơn phim kinh dị nước ngoài nhiều!

Tiểu Trương cũng căng cứng cả người.

Mãi đến khi Huyết Thi bị súng bắn ngã, cơ thể Tiểu Trương mới từ từ thả lỏng. "Phù!

Hết cả hồn." Tiểu Trương toát mồ hôi toàn thân, điều này cũng khiến cậu càng tò mò về diễn biến tiếp theo. [Đây đều là những câu chuyện ông nội kể cho tôi.] Lúc này, giọng kể chuyện ban đầu lại xuất hiện.

Hình ảnh chuyển sang một chiếc bàn gỗ cũ kỹ.

Trên bàn, một cuốn sổ tay cũ nát đang tự lật trang không cần gió, cuối cùng "bộp" một tiếng, cuốn sổ gấp lại. [Đạo Mộ Bút Ký]!

Bốn chữ lớn xuất hiện trên màn hình, bắt đầu phóng to dần. "Ồ ồ ồ!

Là cái phim tuyên truyền đang hot trên mạng đó!" "!!

Đùa tôi à, đây là phim tuyên truyền?!" "Hít!!

Vừa rồi suýt dọa chết ông mày!

Phim này có chút thú vị đấy!" "Hình ảnh này!

Nói với tôi là phim tuyên truyền á?

Đặc hiệu của phần lớn phim điện ảnh trong và ngoài nước đều không theo kịp đâu!" "Đâu chỉ thế, lúc nãy con Huyết Thi xuất hiện suýt làm tôi đứng tim!

Quá chân thực!" Nghe tiếng bàn tán rì rầm bên tai, Tiểu Trương nhíu mày khó chịu.

Dù sao bây giờ cần tập trung xem phim, mọi người ồn ào quá.

Rất nhanh, tất cả mọi người tại hiện trường đều im lặng sau khi Ngô Tà xuất hiện.

Mỗi người đều tập trung tinh thần theo dõi cốt truyện, không bỏ

sót bất kỳ chi tiết nào.

Cả phòng họp ngoại trừ âm thanh trong phim thì không ai phát ra tiếng động nào.

Cho đến khi Lưu Phẩm Hoa trong vai Ngô Tam Tỉnh xuất hiện.

Mọi người không kìm được kinh hô một tiếng. "Chà!

Anh Hoa kìa!" "Xem ra là vai phụ quan trọng nhỉ!" "Không ngờ anh Hoa lại dẫn Nhất Hi đi trộm mộ!" Xem đến đây, mọi người đều quên mất mình đang xem một bộ phim tuyên truyền.

Bầu không khí này kéo dài đến khi cả nhóm đến bên ngoài một hang động.

Người dẫn đường mất tích, cái lỗ trộm mộ quỷ dị, bóng đen trong nước, từng cảnh tượng đều khiến các nhân viên tê da đầu.

Cho đến khi lượng lớn Thi Biệt xuất hiện đẩy không khí kinh dị lên đến đỉnh điểm.

Sau đó bóng lưng cô gái áo trắng xuất hiện lại khiến mọi người thất thanh la hét.

Bụp!

Lúc này Trương Khởi Linh vốn luôn im lặng bỗng nhảy lên đầu thuyền, rút thanh cổ đao đeo sau lưng ra cực nhanh.

Sau khi xoay một vòng trên không trung, lưỡi đao đen bóng trực tiếp rạch một đường trên mu bàn tay Trương Khởi Linh.

Máu tươi nhỏ xuống dòng nước đen, ngay khoảnh khắc máu loang ra, đám Thi Biệt vây quanh thuyền như gặp phải thứ gì đó đáng sợ, biến mất không còn tăm tích.

Sau đó Trương Khởi Linh dùng ngón tay đầy máu chỉ về phía cô gái áo trắng ở đối diện.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, cô gái áo trắng quỷ dị kia trực tiếp quỳ xuống. "Hít!!" Tiểu Trương xem đến cảnh này, da đầu nổ tung trong nháy mắt.

Tiêu Dương tạo dáng ngầu quá, động tác mượt mà quá!

Máu của anh ấy hình như có gì đó đặc biệt!

Có thể khiến bánh chưng (xác chết vùng dậy) áo trắng quỳ xuống luôn!

Nói đi cũng phải nói lại, não của đạo diễn và biên kịch to cỡ nào mới nghĩ ra cốt truyện hay thế này chứ.

Đứa nào bảo trên mạng đây là phim tuyên truyền rác rưởi?

Tiểu Trương bây giờ hận không thể ấn đầu mấy đứa tung tin đồn vào màn hình, banh mắt chúng nó ra mà xem cho kỹ.

Cốt truyện, hình ảnh, nhạc nền này thỏa thỏa là đỉnh cấp thế giới được chưa!! ...

Cốt truyện mê người khiến tất cả nhân viên bất giác chìm sâu vào đó.

Một tiếng đồng hồ trôi qua nhanh chóng.

Chuyến đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung cao trào liên tục cũng đón nhận vận mệnh cuối cùng.

Nhìn trên màn hình, Cửu Đầu Xà Bách che khuất bầu trời bị lửa lớn thiêu rụi, Ngô Tà và Chú Ba cùng những người khác thoát chết trong gang tấc, cơ thể vốn căng cứng của Tiểu Trương cuối cùng cũng thả lỏng.

Tâm trạng thả lỏng, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn không nỡ.

Chương 28

Tiểu Trương chưa từng thấy bộ phim tuyên truyền nào mang lại trải nghiệm xem phim chưa từng có như vậy.

Quá đã! "Hình ảnh, kỹ xảo này, Cục du lịch Trường Bạch đã ném bao nhiêu tiền vào đây vậy!" "Không hổ danh là diễn viên gạo cội và Ảnh đế!

Diễn xuất đỉnh thật!" "Chậc chậc, xem sướng thật đấy!!

Tiểu Ca cũng ngầu quá đi!

Yêu rồi yêu rồi." "Tên Bàn Tử kia thú vị phết!

Lát nữa tôi phải tra xem ai đóng!

Làm fan cứng luôn!" Bên tai không ngừng truyền đến tiếng thảo luận nhỏ của đồng nghiệp, Tiểu Trương hiểu rõ bộ phim này hot tại Cục du lịch rồi!

Tiếc là xem chưa đã...

Vốn tưởng phim đến đây là kết thúc, Tiểu Trương trong lòng có chút tiếc nuối.

Nhưng cậu hoàn toàn quên mất đây vốn là phim tuyên truyền cho khu du lịch Trường Bạch, mà núi Trường Bạch còn chưa xuất hiện cơ mà...

Một lát sau, hình ảnh màn hình bỗng nhiên chuyển đổi, cốt truyện tiếp tục.

Chú Ba mất tích, cú điện thoại thần bí mời Ngô Tà, tổ chức sau lưng A Ninh, gã lái thuyền cổ quái...

Lần lượt xuất hiện!

Khiến Tiểu Trương và tất cả nhân viên đều kích động.

Chưa kết thúc! "Tôi suýt quên trên mạng nói phim dài tám tiếng!

Vốn tưởng vừa dài dòng vừa dở, ai ngờ... thơm thật!" "Nhiệm vụ xem phim kiểu này ngày nào có cũng được!" "Hít!!

Tám tiếng mà đều chất lượng thế này sao!!

Hình như hơi quá đáng rồi đấy!" "Suỵt!

Mau xem tiếp đi!

Tôi tò mò tại sao Chú Ba mất tích?" "Được rồi, vậy Chú Ba là của cậu, Tiểu Ca là của tôi." "Thiên Chân dễ thương quá à..." ...

Cùng lúc đó, trong phòng họp Tổng cục.

Các lãnh đạo cao cấp vốn không coi trọng phim tuyên truyền, lúc này cũng đều đang chăm chú nhìn màn hình, ánh sáng từ phim chiếu lên khuôn mặt lốm đốm của họ.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cốt truyện của phim tuyên truyền này cực kỳ hấp dẫn.

Hình ảnh cũng rất tốt, đặc biệt phối hợp với bộ lọc tối tăm và nhạc nền âm gian.

Khiến mấy vị lãnh đạo lớn tuổi phải thốt lên tim chịu không nổi.

Nhưng cho dù vậy, mắt họ cũng chưa từng rời khỏi màn hình một giây. "Lão Vương à, phim tuyên truyền này không phải hơi quá đà sao, cứ như phim kinh dị ấy..." Lúc phim mới chiếu, Tổng cục trưởng thì thầm oán trách Vương lão.

Nhưng hiện tại khi Vương lão nhìn sang Tổng cục trưởng, lại phát hiện mắt ông ấy đang nhìn chằm chằm vào màn hình, căn bản không hề di chuyển.

Sau đó Vương lão lại quay đầu nhìn mọi người phía sau, phát hiện ai nấy đều không chớp mắt theo dõi cốt truyện.

Khá lắm, ai cũng "khẩu hiềm thể chính trực" (miệng chê nhưng thân thể thành thật) cả thôi...

Nhưng khóe miệng nhếch cao của Vương lão đã bán đứng niềm vui của ông, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Tốt lắm, thằng nhóc Tống Thần quả nhiên không làm ta thất vọng, không hổ là người đích thân ta chọn trúng!

Ầm!!

Bỗng nhiên, trên mặt biển tối tăm, một con tàu lớn cũ nát xuất hiện trong sương mù dày đặc. "Hít!" Nhìn cảnh này Tổng cục trưởng hít sâu một hơi, tay phải bỗng nắm chặt lấy cánh tay phải của Vương lão. "Lão Vương, nói thật với tôi!

Bộ phim tuyên truyền này rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền vậy?" Trương Nhị Hà lúc này lại ghé đầu vào tai Vương lão thì thầm.

Đối với bộ phim này, Trương Nhị Hà xem mà người tê dại.

Những kỹ xảo này, những cảnh quay này rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền để quay ra được!

Cái núi Trường Bạch rách nát kia... khụ khụ, giàu thế sao?

Khiến Cục trưởng Cục du lịch Thượng Hải như tôi biết giấu mặt vào đâu? "".....

Tống Thần hình như không đòi tôi phí kỹ xảo." Vương lão cẩn thận rà soát lại sổ sách, hình như trong phạm vi Tống Thần đòi tiền căn bản không có khoản nào về chế tác kỹ xảo. "Thật hay giả đấy?!" Trương Nhị Hà vì quá sốc nên nhất thời hét lớn.

Khiến đám người đang bị làm phiền khi xem phim khó chịu nhìn

sang.

Ngay cả Tổng cục trưởng cũng bất mãn liếc một cái.

Trương Nhị Hà ý thức được liền vội vàng gật đầu xin lỗi, nhưng vẫn khó chịu huých Vương lão.

Tại ông hết đấy!

Đối với việc này, Vương lão chỉ bất lực biểu thị: Tôi nói thật mà!

Thật sự không thấy Tống Thần làm kỹ xảo, ngày nào cậu ta cũng ở lì trong đoàn phim quay phim.

Căn bản không có thời gian làm kỹ xảo a!

Khoan đã!

Chẳng lẽ Tống Thần thuê ngoài đội ngũ kỹ xảo đỉnh cao của nước ngoài?

Chẳng lẽ thằng nhóc đó tự bỏ tiền túi?

Hít!

Thằng ngốc đó sẽ không làm thế chứ?

Xem ra sau này phải điều tra kỹ, tổ chức lớn thế này, không thể để Tống Thần chịu thiệt thòi được.

Phim tuyên truyền tiếp tục chiếu.

Ngôi cổ mộ dưới đáy biển tạo hình quỷ dị, quái vật trong mộ thất đáng sợ, Cấm Bà mỹ miễm... tất cả đều khiến người xem chấn động không thôi, tiếng kinh hô vang lên liên tiếp. ... "Vãi chưởng!

Cấm Bà trông cũng xinh quá đấy chứ?" Trong phòng chiếu phim của đoàn làm phim "Đạo Mộ Bút Ký", một tiếng kinh thán vang lên. "Tiểu Tằng à, chỗ cậu có phương thức liên lạc của nữ diễn viên đó không?

Tôi có một người bạn..." "Thật hâm mộ Tằng Nhất Hi quá đi, diễn viên diễn tay đôi toàn là mỹ nữ.

Chẳng giống Bàn gia tôi và Tiểu Ca, ngày ngày phải giao du với một đám đực rựa.

Đạo diễn, khi nào thì sắp xếp cho tôi một đối tượng đây!" Lúc này, toàn bộ diễn viên và nhân viên trong đoàn đều tề tựu đông đủ, ngồi trong một rạp chiếu phim tư nhân nhỏ, cùng nhau xem phim quảng bá "Đạo Mộ Bút Ký".

Thân là đạo diễn, Tống Thần cho rằng cần thiết phải để các diễn viên xem thử tác phẩm mình diễn xuất.

Đồng thời cũng là để bọn họ nhận thức được năng lực và thực lực của hắn.

Nói theo cách của hắn chính là: "Hy vọng các diễn viên hiểu được sự trâu bò của tôi!" Tống Thần khoanh tay trước ngực buông ra câu nói đó, khiến Tiêu Dương và Lưu Phẩm Hoa ngồi bên cạnh không khỏi cười gượng gạo.

Tống đạo bình thường ở ngoài vẫn luôn 'tự luyến' thế này sao? "Hả?

Chương 29

Hóa ra lúc đó biểu cảm của tôi túng quẫn thế này á?" Tằng Nhất Hi không dám tin che mặt mình lại, nhìn Ngô Tà bị Cấm Bà dọa sợ trên màn hình.

Mặt cậu đỏ bừng lên vì xấu hổ. "Ha ha ha, đừng để ý, Thiên Chân, hay là lần sau có cảnh này thì để tôi thay cậu?" Trần Hạo Hãn cười lớn, vỗ tay bôm bốp vào vai Tằng Nhất Hi. "Bàn gia tôi thật sự không muốn ngày nào cũng chỉ đụng mặt Khỉ Nước đâu!" Ngồi ở một bên, Tiêu Dương cũng ném cho Tằng Nhất Hi một ánh mắt khích lệ, mỉm cười nhẹ. "Diễn không tồi." Thời gian qua quay phim liên tục, Tiêu Dương nhập vai quá sâu, có chút tẩu hỏa nhập ma, lúc này nói chuyện cũng kiệm lời như vàng giống hệt Tiểu Ca nhập vào người. "Trời đất, chế tác hậu kỳ đặc hiệu này tinh xảo quá, thật khiến người ta chấn động." Từ Tử Huyên, người thủ vai A Ninh, cũng trừng lớn hai mắt nhìn hình ảnh trên màn hình.

Chỉ có người trong đoàn làm phim mới biết, tuy rằng những cảnh tượng trên màn hình nhìn sống động như thật, nhưng khi quay, bọn họ thường thường chỉ diễn với không khí giữa một đống phông xanh.

Tất nhiên cũng nhờ phương thức quay chụp này, hơn một tháng qua, kỹ năng diễn xuất của mọi người đều thăng tiến cực nhanh.

Trong đó cũng không thiếu được sự điều giáo diễn xuất của đạo diễn Tống Thần.

Những hiệu ứng đặc biệt này...

Quả nhiên Tống Thần là nhân tài tuyệt đối không thể buông tha.

Lưu Phẩm Hoa tuy mắt nhìn màn hình, nhưng trong lòng lại đang tính toán làm sao lôi kéo Tống Thần vào công ty mình.

Cái khác không nói, chỉ riêng kỹ thuật chế tác đặc hiệu này, nói Tống Thần đứng đầu thế giới cũng không quá đáng.

Phải biết rằng đống đặc hiệu này đều do một mình Tống Thần làm ra trong thời gian cực ngắn.

Hiệu quả không chỉ không kém các đoàn đội hàng đầu nước ngoài, thậm chí Lưu Phẩm Hoa cảm giác còn nhỉnh hơn không ít.

Tống Thần... quả nhiên là một nhân tài! "Hừ hừ, không biết sau khi dì nhỏ xem xong, sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?" Tống Thần khoanh tay, bỗng nhiên nhớ tới Khương Nguyệt Thanh đã lâu không gặp.

Đây là lần đầu tiên Tống Thần xa cách Khương Nguyệt Thanh hơn một tuần.

Không biết vì sao trong lòng bắt đầu nhớ nhung bà dì nhỏ tuổi tác chênh lệch không lớn này... ... "Không hổ là Thần Thần nhà mình!

Làm tốt lắm!" Cũng đang xem phim quảng bá, Khương Nguyệt Thanh vui vẻ vung nắm đấm, tiếng xé gió rõ mồn một khiến vị trưởng khoa bên cạnh vội vàng né tránh.

Nhìn dáng vẻ hứng khởi của mọi người, trưởng khoa do dự một chút, nhịn không được giơ tay hỏi: "Cái đó...

Khương cục trưởng, không phải nói là phim quảng bá Trường Bạch Sơn sao?

Trường Bạch Sơn ở đâu?" ...

Tổng cục Du lịch. "Quay thì tốt đấy, nhưng mà...

Trường Bạch Sơn đâu?" Tổng cục trưởng nhìn màn hình lớn, không khỏi cũng phát ra nghi vấn tương tự.

Đối mặt với sự dò hỏi nhỏ nhẹ của lãnh đạo, đôi mắt vốn không lớn của Vương lão càng híp lại, nhìn hình ảnh Thiết Tam Giác vừa

thoát khỏi Hải Để Mộ trên màn hình, chậm rãi mở miệng: "Đừng vội, sắp tới rồi, sắp tới rồi." Đã xem qua nội dung từ sớm, Vương lão cười nhạt.

Nghe Vương lão nói vậy, Tổng cục trưởng cũng đành phải ngồi lại vị trí tiếp tục xem.

Đồng thời trong lòng cũng đang ước lượng giá trị của bộ phim quảng bá này.

Tuy rằng rất hay, nhưng với tư cách là phim quảng bá, có phải hơi lạc đề không?

Mặc dù nó cực kỳ hay!

Tất nhiên, Tống Thần cũng không đến mức quên mất trọng điểm của bộ phim, thế thì cũng quá coi thường trình độ đạo diễn của hắn rồi.

Phim quảng bá mà, thứ cần quảng bá tự nhiên là Trường Bạch Sơn!

Sau khi cắt giảm phần Cây Thần Thanh Đồng, bức màn lớn về Vân Đỉnh Thiên Cung chậm rãi được kéo ra.

Thiết Tam Giác chỉnh trang lại cùng nhóm người Tứ A Công, rốt cuộc cũng đến dưới chân Trường Bạch Sơn!

Gió lạnh gào thét, tuyết vụn đầy trời cuồn cuộn, mười mấy bóng người mặc đồ chống rét di chuyển giữa vùng núi tuyết trắng xóa, bắt đầu tìm kiếm Vân Đỉnh Thiên Cung trong truyền thuyết được Uông Tạng Hải giấu kín giữa phiến thiên địa này!

Tống Thần bắt đầu bày ra cho người đời thấy năng lực của một vị đạo diễn cấp thế giới.

Nếu chỉ quay cảnh đẹp đơn thuần thì đó sẽ là một sự lãng phí đáng

sợ.

Dưới sự tự tay điều khiển flycam của Tống Thần, vận dụng kỹ thuật cấu thành hình ảnh đỉnh cấp, quần phong Trường Bạch Sơn đua tú, vạn thái thiên tư, tuyết cảnh tuyệt thế, rốt cuộc cũng chậm rãi trình hiện trên màn hình lớn!

Phóng mắt nhìn lại, Trường Bạch Sơn vạn dặm quần sơn, thương mang vô tận.

Núi non tuấn tú chập chùng, có nơi như bảo tháp đâm thẳng lên trời xanh, có nơi tựa hổ báo hùng sư, có nơi như tiên nhân cưỡi hạc bay cao, có nơi tựa hùng ưng ngậm đá.

Vô số bông tuyết phiêu dương rơi xuống từ bầu trời trạm lam, cảnh trí cực kỳ hùng vĩ!

Dưới lớp tuyết trắng xóa bao phủ, cả dãy núi hiện ra một vẻ đẹp thuần khiết.

Cùng với rừng cây rậm rạp lân cận và bầu trời xanh thẳm chiếu rọi lẫn nhau.

Trong những góc máy nhìn từ trên cao do Tống Thần tự tay điều khiển, Trường Bạch Sơn uốn lượn ngàn dặm, thế như giao long, ẩn cư giữa biển rừng mênh mông nhưng lại đột ngột vươn lên trên tùng sơn tuấn lĩnh.

Có khi tráng khoát, thô kệch, có khi lại cực kỳ huy hoàng, động lòng người.

Đoạn cảnh sắc Trường Bạch Sơn này được phô diễn, lại phối hợp với nhạc nền đại khí bàng bạc do Tống Thần đặc biệt chế tác, tất cả khán giả xem phim lúc này đều không nhịn được mà sinh lòng hướng về Trường Bạch Sơn. "Mộng mị thăng cửu nhai, yểu ải phùng Nguyên Quân.

Khiển ngã Thái Bạch phong, liêu liêu từ cấu phân." Nhìn hình ảnh mỹ lệ trang nghiêm trên màn hình, Tổng cục trưởng vốn hay đọc thi từ tình không tự kìm hãm được mà ngâm lên mấy câu thơ. "Thái Bạch lung tung đông nam trì, chúng lĩnh hoàn hợp thanh phân phi.

Yên vân hậu bạc giai khả ái, thụ thạch sơ mật tự tương nghi...

Trường Bạch Sơn, quay tốt lắm!" Thơ vừa xuất ra, khiến các cục trưởng ngồi trong phòng họp như ong vỡ tổ. "Hít!

Tổng cục làm thơ hay quá!" "Quả thực hay!

Hay lắm!" "Không ngờ lãnh đạo lại có tài hoa văn học như vậy!" "Đoạn quay chụp Trường Bạch Sơn này làm tôi cũng muốn đi luôn rồi!" "Ha ha ha!

Tôi cũng thế, cùng đi, cùng đi!" "Phi, một lũ nịnh hót..." Không biết vị nào lẩm bẩm nhỏ dưới đầm, nhưng rất nhanh đã chìm nghỉm trong đám đông. "Tâm tình căng thẳng vừa rồi đến đây cũng thư giãn không ít!

Thủ pháp quay chụp đoạn này diệu thật!" Chư vị lãnh đạo bắt đầu thảo luận về đoạn phim quảng bá phong cách ưu mỹ này.

Qua thủ pháp đặc thù của Tống Thần, Trường Bạch Sơn hiện lên đẹp đẽ và thần thánh lạ thường. "Thế này mới có chút dáng vẻ của phim quảng bá chứ!" Tổng cục trưởng hài lòng vỗ vỗ tay phải Vương lão, khóe miệng nhếch lên lộ ra thần sắc vừa ý. "Thơ của ngài cũng không tồi nha." Hai người tung hứng khen nhau.

Vương lão bất động thanh sắc rút tay phải về, nhìn cảnh đẹp Trường Bạch Sơn trên màn hình khiến người ta lưu luyến quên về, cảm thán nói: "Làm tôi cũng muốn đi Trường Bạch Sơn xem thử." "???" "???" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người chung quanh đều dùng ánh mắt hoặc bỉ di nhìn về phía Vương Sơn Hà. "Không phải

ông là Cục trưởng Cục du lịch Trường Bạch Sơn sao?" "Ha ha ha, ngại quá, kích động quá nên quên mất!" ...

Không chỉ có các sếp lớn trong văn phòng, lúc này toàn bộ nhân viên Tổng cục đang xem phim cũng bị đoạn quay cảnh vật thực tế này làm cho chấn động. "Trường Bạch Sơn đẹp quá!

Dáng vẻ bị tuyết trắng bao phủ thật thần thánh!" "Thái Sơn quê tôi cũng không kém nha!" "Cái đó không giống!

Thái Sơn lại không có phim quảng bá đẹp thế này!" "Được!

Chờ tôi có tiền!

Tôi nhất định phải đi Trường Bạch Sơn xem thử!" "Tôi cũng thế!" Bởi vì đoạn video quay Trường Bạch Sơn của Tống Thần, mọi người nảy sinh hứng thú nồng hậu đối với vùng núi xa xôi này.

Có người chỉ vì một đoạn video ngắn ngủi mà lập ra lời thề có khả năng cả đời cũng không thực hiện được.

Nhưng có hề gì?

Ít nhất lúc này bọn họ thật sự muốn đi tận mắt nhìn xem Trường Bạch Sơn. ...

Chương 30

"Haizz!

Tôi phát hiện tôi lỗ to rồi!" Tại đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký", tiếng thở dài của Trần Hạo Hãn rất rõ ràng, thu hút sự chú ý của các diễn viên đang xem phim.

Tống Thần quay đầu hỏi: "Lỗ to rồi?

Cơm hộp hôm nay không ngon sao?" "Ha ha ha ha ha!" Câu nói của Tống Thần khiến mọi người cười rộ lên. "Mới không phải nhé!" Trần Hạo Hãn vỗ vỗ bụng mình cảm thán, "Chúng ta lúc ấy chỉ mải quay phim, cũng không được chơi đùa đàng hoàng ở Trường Bạch Sơn, thật đáng tiếc!" "Nhưng mà... lúc ấy anh Hạo Hãn bảo là cả đời này sẽ không bao giờ đi Trường Bạch Sơn nữa mà." Tằng Nhất Hi vẻ mặt ngây thơ bỗng nhiên mở miệng nói.

Mọi người cũng bị lời nói của Tằng Nhất Hi kéo về hồi ức.

Khi đó Trần Hạo Hãn vì leo núi thời gian dài, cộng thêm phản ứng cao nguyên thiếu oxy, nằm vật ra trên tuyết lớn tiếng hét với Tống Thần: "Đạo diễn, khi nào thì kết thúc quay chụp ở Trường Bạch Sơn a!

Cái địa phương quỷ quái này thật tra tấn người!

Bàn gia tôi không bao giờ muốn tới nữa!" Mọi người nhớ lại bộ dáng bi thảm của Trần Hạo Hãn lúc ấy, tiếng cười lần nữa vang lên thống nhất.

Khoảng thời gian đó, Trần Hạo Hãn chính là cây hài của mọi người, đương nhiên cũng vì bản thân anh chàng thích chọc mọi người vui vẻ. "Ha ha ha ha ha!" "...Tiểu Thiên Chân, sao cậu có thể nói như

vậy chứ?

Phỉ báng a!" Trần Hạo Hãn vẻ mặt không dám tin che lấy trái tim, giống như bị lời nói của Tằng Nhất Hi làm tổn thương. "Cậu ấy nói đúng." Tiêu Dương biểu tình lạnh tanh như Trương Khởi Linh, biểu thị tán đồng với Tằng Nhất Hi.

Tống Thần lúc này cũng vỗ vỗ tay nói với Trần Hạo Hãn: "Không sao, về sau còn phải quay lại Trường Bạch Sơn quay bổ sung một số ống kính đấy!

Lần tới tôi cho anh chơi đủ!" Nói xong, Tống Thần lộ ra một nụ cười âm hiểm mà "ân cần" với Trần Hạo Hãn. "Đừng mà!

Tống đạo!!" Bàn gia dục khóc vô lệ. ...

Hô!!

Cánh cửa Thanh Đồng bị tấm khăn che mặt bí ẩn bao phủ suốt thời gian dài chậm rãi mở ra, Trương Khởi Linh lẫn trong hàng ngũ Âm binh tựa hồ muốn tiến vào trong cửa.

Ngô Tà nhìn một màn này, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Trương Khởi Linh hướng về phía cậu và Bàn Tử mỉm cười nhẹ, nghị lực bước vào bên trong Thanh Đồng Môn.

Theo Âm binh đi vào, Thanh Đồng Môn ầm ầm đóng chặt, phảng phất như đã âm dương cách biệt với trần thế!

Ngô Tà không biết Trương Khởi Linh muốn đi đâu, cũng không biết hắn có còn quay lại hay không, nhưng lúc này bao gồm cả Tam Thúc, tất cả mọi người đều bị trọng thương, ngay cả Tứ A Công cũng vĩnh viễn ở lại trong tòa Vân Đỉnh Thiên Cung, hung hiểm chí cực!

Ngô Tà biết được càng nhiều bí mật, đồng thời lúc thoát khỏi Trường Bạch Sơn, càng nhiều âm mưu và khủng bố vẫn y nguyên

lặng lẽ đi theo.

Trong tiếng nhạc du dương đan xen giữa tiếng sáo và tiếng tiêu, màn hình bắt đầu chậm rãi chìm vào bóng tối... "Đạo Mộ Bút Ký" thượng bộ - Hết!

Dòng chữ lớn hiện lên trên màn hình, bộ phim đến đây cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn kết thúc.

Đèn trong đại sảnh hội nghị lần lượt bật sáng.

Mọi người nhất thời không có phản ứng, đều đang đắm chìm trong thế giới của "Đạo Mộ Bút Ký". "Quay không tồi." Tổng cục trưởng phản ứng đầu tiên, dẫn đầu vỗ tay.

Ngay sau đó mọi người bừng tỉnh, bắt đầu điên cuồng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay kịch liệt vang lên trong đại sảnh hội nghị, kéo dài một lúc lâu mới từ từ dừng lại.

Sau đó những người ngồi dưới cũng bắt đầu nhỏ giọng giao lưu. "Quay quá đỉnh!

Quá đỉnh a!" "Tình tiết cuối cùng thiết kế phi thường xuất sắc, ngay cả lão già như tôi cũng có chút mong chờ kịch bản tiếp theo rồi đấy!" "Cục trưởng Trương, ông cảm thấy cái này có thể làm phim quảng bá không?

Tôi thấy hơi quá rồi!" "Phải xem ý tứ của Tổng cục thôi, nhưng tôi lại thấy cũng khá mới mẻ!" Tổng cục trưởng chậm rãi đi lên phía trước đại sảnh hội nghị, đối mặt với đông đảo lãnh đạo trung cao tầng của Cục du lịch, không hề có ý tứ ngăn cản mọi người thảo luận.

Chờ vài phút sau, tiếng thảo luận dần dần bình phục lại. "Khụ khụ, các đồng chí nếu thảo luận kết thúc rồi, có ngại nghe tôi nói hai câu không?" Tổng cục trưởng biểu tình bình thản nhìn mọi người nói, "Mọi người cũng biết mục đích tập thể xem phim hôm nay, chính là

quyết định xem bộ... phim quảng bá này rốt cuộc có nên lên kệ hay không?" "Đầu tiên là ý kiến cá nhân tôi...

Không đồng ý lên kệ." Không đợi những người khác mở miệng, Tổng cục trưởng giơ tay lên, lại tiếp tục bổ sung, "Nếu muốn lên, tốt nhất cũng chỉ tuyên truyền bộ phận cảnh sắc Trường Bạch Sơn thôi." Lời nói của Tổng cục trưởng rơi xuống, cả đại sảnh hội nghị lập tức loạn.

Tiếng xì xầm bàn tán tràn ngập không gian.

Ngồi ở hàng đầu, Vương lão cũng nhíu mày thật sâu, tuy rằng có chút ngoài ý muốn, nhưng đối với kết quả này, Vương lão và Tống Thần đã sớm làm tốt chuẩn bị.

Dù sao tuổi tác của Tổng cục trưởng cũng không nhỏ, huống chi bản thân ông cũng là một người tương đối bảo thủ.

Việc từ chối một bộ phim quảng bá đặc thù như vậy cũng là bình thường. "Yên lặng!

Yên lặng!" Tổng cục trưởng vẫy tay ra hiệu mọi người ngừng thảo luận, sau đó hắng giọng nói, "Đương nhiên, ý kiến của tôi chỉ chiếm một phần trong đó mà thôi.

Tiếp theo tôi sẽ thống kê tất cả những người xem bộ phim này, sau đó căn cứ kết quả bỏ phiếu để quyết định vận mệnh bộ phim!

Dù sao, bộ phim quảng bá này hướng tới khán giả toàn quốc, không phải một mình tôi.

Để tất cả nhân viên trong cục bắt đầu bỏ phiếu đi!" Lúc này, người trong đại sảnh hội nghị mới biết giấy bút đặt trước mặt là dùng để làm gì.

Sau đó mỗi người đều chủ động cầm bút, bắt đầu lưu lại ý kiến của mình trên giấy. ...

Mười mấy phút sau.

Tổng cục trưởng nhận được kết quả thống kê từ nhân viên các khoa phòng.

Do các cục trưởng cục du lịch địa phương đang có mặt tại đây, toàn thể nhân viên Tổng cục, toàn thể cục du lịch Trường Bạch Sơn cùng nhau bỏ phiếu.

Tổng cục trưởng mở kết quả ra liếc mắt nhìn, yên lặng nhét kết quả vào trong túi, nói: "Căn cứ kết quả thống kê, kết quả cuối cùng: Bộ phim này được lên kệ." Bốp bốp bốp!

Trong đại sảnh hội nghị lập tức vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

Vài phút sau, các lãnh đạo trung cao tầng và cục trưởng địa phương đều mang theo thần sắc dư vị, nghị luận sôi nổi rời khỏi đại sảnh.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Tổng cục trưởng và Vương lão.

Tổng cục trưởng nhìn Vương lão đang tủm tỉm cười trước mặt, nhắm mắt trầm tư một lát rồi nói: "Có khả năng tôi già rồi chăng?

Không theo kịp trào lưu hiện tại." "Tổng cục trưởng, ngài..." Lời của Vương lão bị Tổng cục trưởng giơ tay cắt ngang, chỉ thấy ông nhẹ nhàng lắc đầu cảm khái: "Kết quả đã chứng minh tất cả, không phải quay tệ, mà là có khả năng tôi quá mức bảo thủ rồi." Sau đó ông mở mắt nhìn Vương lão, "Nhưng mà đã muốn làm!

Thì phải làm cho tốt nhất!

Trực tiếp tiến hành quảng bá toàn diện!" "Mời các đồng chí bộ phận tuyên truyền tăng ca thức đêm mau chóng thẩm duyệt thông qua, sau đó phát lên toàn bộ nền tảng mạng Internet đi, dù sao người trẻ tuổi hiện tại đều xem mấy cái này mà." "Vâng." Vương lão gật đầu,

nhưng câu nói tiếp theo của Tổng cục trưởng dọa Vương lão giật mình. "Kênh điện ảnh của đài truyền hình Kinh Thị bên kia, cũng gửi qua một bản đi, để họ châm chước phát sóng." Vương lão cả người đều sững sờ.

Chiếu trên mạng thì có thể hiểu được, dù sao cách làm của Tống Thần cũng là phát lên mạng.

Nhưng không ngờ Tổng cục trưởng lại cho lên kênh điện ảnh!

Có chút khoa trương rồi!

Nhưng Vương lão lập tức gật đầu đáp ứng, bởi vì ông biết đây là một cơ hội lớn cho Tống Thần.

Chiếu trên toàn bộ nền tảng mạng, sự chú ý thu được đã tương đối khủng bố.

Lần này, tác phẩm của Tống Thần thực sự sắp được triển hiện trước mặt toàn quốc.

Bất kể thằng nhóc này năng lực đạo diễn và biên kịch mạnh cỡ nào, sẽ không phải làm xong vụ này liền nộp đơn từ chức đi làm đạo diễn chuyên nghiệp chứ?

Hít!!

Không được, tôi phải nghĩ cách giữ thằng nhóc này lại.

Nhưng mà cái tên Tống Thần này hình như không ham làm quan, ngược lại đặc biệt thích "câu cá" (lười biếng) trong giờ làm việc.

Trở về xong phải chuẩn bị cho nó một phần tiền thưởng, lại cho thêm một tháng nghỉ phép có lương.

Chương 31

Phải trói chặt con cá mặn này ở trong Cục du lịch mới được.

Trong đầu cân nhắc làm thế nào đối phó Tống Thần, Vương lão thuận miệng ứng phó Tổng cục trưởng.

Sau đó trải qua thương nghị ngắn gọn, hai người nhất trí quyết định: "Đạo Mộ Bút Ký" sẽ được phát sóng đồng bộ trên toàn bộ nền tảng mạng vào 8 giờ sáng chủ nhật tuần sau! ...

Đinh linh linh, đinh linh linh!

Sau khi cùng mọi người trong đoàn phim xem xong phim quảng bá, Tống Thần vừa trở về phòng chuẩn bị nằm xuống thì điện thoại để bên gối đột nhiên vang lên.

Tống Thần lộ ra vẻ mặt "quả nhiên là thế", vươn tay cầm điện thoại nhìn.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên là điện thoại của Vương lão. "A lô, xin chào, tôi lần này không ngủ trước đâu nhé." "Hiểu rồi?

Cục trưởng, có tin tức tốt à?" "Hử?

Sao cậu biết là có tin tức tốt?" Vương lão ở đầu dây bên kia có chút ngoài ý muốn, kinh hỷ định thốt ra cũng bị nghẹn lại. "Cục trưởng à, ngài ngẫm lại xem, nếu không có việc gì thì bình thường ngài sẽ gọi điện thoại cho tôi sao?" Tống Thần dùng ngữ khí "tôi đã sớm nhìn thấu" để nói, tuy rằng nhìn như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng kỳ thật cũng ít nhiều có chút thẳm thỏm.

Dù sao ý kiến bên Tổng cục quyết định kết quả cuối cùng xem bộ phim quảng bá này có thể online hay không.

Vương lão gọi điện thoại, hẳn là bên Tổng cục có tin tức tốt,

thuận tiện là lão Vương đầu trọc tuyệt đối muốn khoe khoang năng lực của mình với hắn.

Haizz, lão Vương yêu khoe khoang mà.

Tống Thần lại làm ra vẻ như không có việc gì nói: "Hay là để tôi nhắc nhở ngài, bỏ phiếu tuyển cử, có khả năng kết quả là phim bị lãnh đạo trực tiếp phủ quyết." Thằng nhóc này rành rẽ gớm!

Nếu không phải tính cách không tốt, thì quả là một tay lão luyện chốn quan trường!

Đối mặt với tình huống bị vạch trần tâm tư, Vương lão ở đầu dây bên kia lập tức chuyển đề tài: "Khụ khụ, bên Tổng cục trưởng quyết định, sẽ phát sóng "Đạo Mộ Bút Ký" trên toàn bộ nền tảng mạng." "Ồ." Nghe giọng nói hưng phấn không thôi của Vương lão trong điện thoại, Tống Thần nằm trên giường chỉ nhẹ nhàng "ồ" một tiếng.

Sau đó... không có sau đó nữa. "..." Vương lão thấy Tống Thần không có bất cứ phản ứng gì, khóe miệng nhịn không được giật giật.

Thằng nhóc con!

Có biết lão phu vì bộ phim quảng bá này tốn bao nhiêu công sức không?

Không biết khen ngợi người già cần cù bỏ công sức ra sao!

Nhất thời, ông quên béng mất bộ phim quảng bá này rõ ràng là mình ném cho Tống Thần làm.

Nghe được tin tức này, trái tim đang treo lơ lửng của Tống Thần cũng rốt cuộc hạ xuống.

Đã có Tổng cục trưởng phát lệnh, vậy việc kiểm duyệt phim sau đó gần như sẽ không có sai sót.

Kỳ thật ngay từ đầu khi giao "Đạo Mộ Bút Ký" cho Vương lão,

Tống Thần cũng đã đại khái dự liệu được kết quả này rồi. "Dù sao tôi cũng là người đàn ông bật hack mà." Tống Thần nhỏ giọng cảm thán một câu. "Hả?

Cậu nhóc cậu vừa lẩm bẩm cái gì đấy?

Không phải lại nói xấu tôi chứ!" Đối mặt với sự chất vấn khó chịu của Vương lão, Tống Thần không thèm để ý cười ha ha. "Đâu có đâu Cục trưởng, ngài cư công thậm vĩ (công lao to lớn), tôi đang khen ngài đấy!" "Ừ, thế còn tạm được..." Vương lão mỹ mãn đáp. "Vậy, thời gian lên kệ cụ thể đã định chưa?" "Định rồi, 8 giờ sáng chủ nhật tuần sau." "..." Hai người tiếp tục giao đàm một số công việc về chế tác cuối cùng của bộ phim, sau khi cúp điện thoại, Tống Thần bắt đầu tìm kiếm trong kho nhạc hệ thống một bài hát kết thúc phù hợp cho phim quảng bá. "Phải rồi, quả nhiên cần làm một bài hát kết thúc đặt ở cuối, dù sao cũng sắp chiếu trên kênh điện ảnh Kinh Thị, không làm thế thì có vẻ không chuyên nghiệp." Chọn bài nào đây? "Bài này đi!" Sau khi chọn trúng một bài hát tương đối phù hợp, Tống Thần đồng thời mở nhóm chat Wechat của đoàn làm phim. **Đạo diễn đẹp trai vô địch vũ trụ:** [Nói cho mọi người một tin tức tốt, phim quảng bá phần đầu của Đạo Mộ Bút Ký của chúng ta sẽ được phát sóng song song trên cả truyền hình và mạng vào 8 giờ sáng chủ nhật tuần sau!

Nhớ bảo bạn bè ủng hộ nhiều vào!] **Kỳ Lân Hình Xăm:** [Đã rõ.] **Thiên Chân Vô Tà:** [Em sẽ tuyên truyền thật tốt!

Nhưng fan của em không nhiều lắm.] **Ta Là Vương Nguyệt Bán:** [Không sao!

Chờ phim quảng bá vừa lên, cậu chính là tiểu thịt tươi hot nhất!] **Ngô Tam Tỉnh:** [Không sai, chú tin tưởng cháu, cháu trai lớn! @Đạo diễn đẹp trai vô địch vũ trụ, tôi sẽ tuyên truyền thật tốt, cơm hộp ngày mai thêm cho tôi cái đùi gà nhé!] **Tử Huyên A Ninh:**

[Ai~~ Em cũng muốn ăn đùi gà!] **Đạo diễn đẹp trai vô địch vũ trụ:** [Có hết!

Có hết!

À mà ai quen biết ca sĩ nào đang rảnh không, tôi muốn làm một bài hát chủ đề cho phim quảng bá.] **Thiên Chân Vô Tà:** [Sao không để anh Lưu lên, dù sao ảnh cũng là Thiên vương mà!] **Kỳ Lân Hình Xăm:** [+1] **Ta Là Vương Nguyệt Bán:** [Tôi thấy được đấy!] **Ngô Gia Tam Gia:** [Ha ha ha, đa tạ ưu ái, nhưng trong giới tôi cũng quen biết không ít ca sĩ, đạo diễn cần loại hình nào?] **Đạo diễn đẹp trai vô địch vũ trụ:** [Hình như tôi tìm được rồi!] **Ngô Gia Tam Gia:** [???

Tìm ở đâu thế?] **Đạo diễn đẹp trai vô địch vũ trụ:** [App video ngắn...] Trả lời tin nhắn xong, Tống Thần tắt nhóm chat, không thèm để ý cái nhóm đang bùng nổ kia nữa.

Ngược lại chuyên tâm trí chí nhìn video trên điện thoại.

Trên đó, một thanh niên thanh tú đang nhẹ nhàng ngâm xướng ca khúc, rõ ràng là nam giới nhưng giọng hát lại trong trẻo, không linh, khiến người ta ngay lập tức bị tiếng hát ưu mỹ hấp dẫn. "Giọng hát này ngược lại rất giống người kia trong ấn tượng của mình, đáng tiếc Đại Ngư không thích hợp với Đạo Mộ Bút Ký." Nghe vài lần sau, Tống Thần hài lòng gật đầu, "Nhưng giọng hát này phối hợp với bài "Vô Hạn", ngược lại rất thích hợp làm bài hát kết thúc cho phần đầu." "Tính kỹ ra thì việc quay toàn bộ phim cũng sắp kết thúc rồi, OST đại kết cục và bài hát kết thúc cũng nên đưa vào lịch trình..." Nghĩ là làm, Tống Thần lập tức xem trang chủ của đối phương.

Phát hiện đối phương hiện tại đang nổi lên nhờ cover các loại ca khúc.

Tống Thần bấm vào xem vài video, phát hiện người này tuy rằng

kỹ năng hát và phát âm đều phi thường chuyên nghiệp, chuẩn mực, nhưng chủ yếu nổi lên là dựa vào chính chất giọng không linh kia.

Nếu không có tác phẩm nổi tiếng, thì chỉ là một tiểu hot tiktoker không nhập lưu. "Nhưng ai bảo cậu ta đụng phải tôi chứ?" Nghĩ như vậy, Tống Thần bấm vào tư liệu đối phương, gửi một đoạn voice chat qua. ...

Một giờ sau.

Dưới sự "ám chỉ" của Tống Thần, toàn thể thành viên đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký" thống nhất thời gian đăng Weibo.

Đương nhiên đều là văn án tuyên truyền phim quảng bá Trường Bạch Sơn "Đạo Mộ Bút Ký". **Tiêu Dương:** "Rất vui khi có thể trở thành Trương Khởi Linh tiến hành một cuộc mạo hiểm như vậy!

Mong chờ cùng các vị fan hâm mộ chứng kiến cuộc mạo hiểm thần kỳ này!" #Đạo Mộ Bút Ký **Lưu Phẩm Hoa:** "Đạo Mộ Bút Ký phần đầu sắp ra mắt các vị người xem vào cuối tuần sau, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn!" #Đạo Mộ Bút Ký **Tằng Nhất Hi:** "Vinh hạnh tham diễn tác phẩm đầu tay của Tống đạo, mong mọi người quan tâm nhiều hơn đến phim quảng bá Đạo Mộ Bút Ký!" #Đạo Mộ Bút Ký **Từ Tử Huyên:** "Hy vọng mọi người thích biểu diễn của tôi trong phim nha!" #Đạo Mộ Bút Ký Các ngôi sao và diễn viên gạo cội còn lại đều thống nhất đăng tin tức về #Đạo Mộ Bút Ký.

Nhận được một số tin tức, các ông lớn trong giới điện ảnh cũng đều nể mặt, mỗi người đăng một bài Weibo giúp đỡ tuyên truyền bộ phim quảng bá khu du lịch này.

Bởi vì đây là phim quảng bá, không phải phim chiếu rạp.

Không cần doanh thu phòng vé, chỉ cần đủ sức ảnh hưởng và tính lan truyền!

Cho nên về vấn đề bảo mật hoàn toàn không cần thiết.

Vì vậy mọi người đều ẩn ước tiết lộ một chút tình tiết không quan trọng.

Thậm chí bản thân Tống Thần còn "không cẩn thận" để lộ ra một phần ảnh tạo hình nhân vật.

Lần này, toàn bộ mạng internet bị triệt để dẫn bạo! ...

Dưới hiệu ứng chất xúc tác từ Weibo của các minh tinh, đám cư dân mạng "sa điêu" (ngốc nghếch hài hước) thi nhau để lại bình luận kịch liệt. [Thật hay giả đấy, quay xong rồi á?

Sao nhanh thế?] [Ba tiếng đồng hồ?

Trước đó không phải bảo là phim quảng bá dài tám tiếng sao?

Lừa người à?] [Không nhìn rõ à?

Người ta nói là phần đầu, được không!] [Chậc chậc, một bộ phim quảng bá mà còn chia làm hai bộ, đây là lần đầu tiên thấy loại thao tác này đấy!] [Phim quảng bá dài hơn ba tiếng, dùng thời gian chưa đến hai tháng để quay và chế tác xong?] [Có thể đoán trước phim quảng bá này nát cực kỳ rồi!

Còn nát đến mức nào thì không biết.] [Ảnh đế Lưu của tôi!!

Tiêu Dương a!

Đừng có bợ đỡ cái bộ phim rác rưởi này chứ!] [Quỳ!

Là fan hâm mộ!

Tôi cũng thấy hơi ngại giùm luôn á!] [Một cái phim quảng bá thôi mà, có cần phải tạo thế như vậy không?

Chương 32

Đều điên rồi sao?] [Xì!

Nói mồm mà không tung ra!

Giở trò lưu manh!] Một lượng lớn bình luận trào phúng và châm chọc không ngừng tập kích "Đạo Mộ Bút Ký".

Cư dân mạng tựa hồ muốn mượn sức mạnh internet để ngăn cản bộ phim này lên kệ.

Nhưng có người châm chọc, tự nhiên cũng có người coi trọng bộ phim này. [Tôi mặc kệ!

Đã có Ảnh đế Lưu diễn!

Nhất định sẽ không nát!] [Đúng!

Vì Ảnh đế Lưu!

Cho dù phim có nát cỡ nào!

Tôi cũng sẽ đi xem ngay lập tức!] [Nhìn tạo hình Ảnh đế Lưu bị lộ ra kìa!

Hình như không tồi đâu nha!] [Ảnh đế Lưu nhìn giống hệt một vị tiền bối ôn nhu nho nhã a!!] [A a a a!

Tiêu Dương mặc đồ đen quả thực giết tôi rồi!

Quá đẹp trai!] [Từ Tử Huyên mặc đồ da bó sát, thân hình đều lộ ra hết!

Tuyệt quá đi!

Thích ghê!!] [Cuối tuần sau a!

Khó chờ quá!

Sao không phải là tối nay luôn đi?] [Hơn ba tiếng đồng hồ...

Hy vọng trong đó đều là cảnh của Tiêu Dương!] Đương nhiên không chỉ có cư dân mạng coi trọng "Đạo Mộ Bút Ký".

Các hãng phim lớn, các công ty giải trí lớn cũng đều âm thầm chú ý, càng đừng nhắc tới những kênh truyền thông cá nhân (self-media) và các nhà phê bình phim.

Dù sao bộ phim quảng bá này cũng quy tụ dàn sao toàn minh tinh.

Cho dù không ra rạp, thì đối với bọn họ, ý nghĩa cũng tương đương phi phàm. ...

Bản thân Tống Thần lúc này lại không chú ý động thái trên mạng, mà đang bận rộn chuyện ca khúc tuyên truyền phim. "Chào cậu, Chu Thiển." Tống Thần lúc này đang gọi video với ca sĩ.

Người đối diện trong video có giọng nói không linh êm tai chính là ca sĩ mạng Chu Thiển. "Xin chào, ngài là...

Tống đạo sao?" Chu Thiển rõ ràng có chút đứng ngồi không yên, ngay cả lúc nói chuyện cũng mang theo âm rung nhè nhẹ. "Cái đó...

Không cần khẩn trương, tôi lần này tìm cậu là có việc muốn thương lượng." Tống Thần thấy Chu Thiển run rẩy ở đầu dây bên kia, gãi gãi đầu.

Mình trông đáng sợ lắm sao?

Rõ ràng mình là một soái ca hệ mặt trời tỏa nắng mà! "Tìm tôi... xin hỏi có việc gì không ạ?" Chu Thiển nhìn Tống Thần trong video, trong ánh mắt mang theo ba phần bất an, ba phần khẩn trương và bốn phần kinh ngạc, ánh mắt tản mát ra tia sáng hình rẻ quạt mê ly.

Đối với đạo diễn Tống Thần đang quay "Đạo Mộ Bút Ký", Chu Thiển là một người thường xuyên lướt mạng nên cũng biết.

Thậm chí Chu Thiển vì thần tượng Lưu Phẩm Hoa của mình mà cũng từng mắng Tống Thần.

Nhưng không ngờ đối phương lại chủ động tìm mình, cái tên Tống Thần này trông cũng có vẻ hơi đẹp trai đấy chứ! "À à, tôi lần này tìm cậu là vì trước đó..." Tống Thần nhíu mày nhìn bộ dáng khẩn trương của Chu Thiển, tựa hồ có chút thân thể không khỏe, nhưng vì lời mời hát bài chủ đề... "Tôi không có!

Oan uổng quá!" Chu Thiển tim đập chân run cắt ngang lời Tống Thần.

Tống Thần nhịn không được nhướn mày: "Hả?

Cái quỷ gì vậy?

Nói xem sao thấy tôi cậu lại khẩn trương thế?" "Hả?!

Ha ha ha ha ha...

Không có đâu!" Mọi người đều biết, một tràng cười ha ha đại biểu cho sự xấu hổ.

Chu Thiển cả người đều muốn khẩn trương đến co rút.

Trong lòng càng nhịn không được bàng hoàng gào thét: "Vãi chưởng, không phải là biết mình đăng bài mắng hắn, nên tìm mình tính sổ chứ?

Tiếp theo chẳng lẽ là thư luật sư!" Tuy rằng gần đây vị thế của Tống đạo trên mạng cũng là một nhân vật nổi tiếng, theo lý sẽ không chấp nhặt với một kẻ tiểu thấu minh (vô danh) như mình.

Nhưng khó bảo toàn đối phương sẽ không chơi mấy chiêu dơ, tỷ như lên mạng tùy cơ chọn ba trăm cư dân mạng từng mắng mình rồi kiện ra tòa chẳng hạn!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Chu Thiển dần dần tái mét. "Được rồi, tôi

lần này tìm cậu là muốn hỏi cậu có hứng thú và thời gian giúp tôi hát một bài cho phim quảng bá không." "Xin lỗi!" Chu Thiển kỳ thật đều không nghe rõ Tống Thần nói gì, nhưng bản năng đã đem lời trong lòng hét lên. "Hả?" Tống Thần thật sự không ngờ sẽ bị từ chối ngay tắp lự, bất đắc dĩ sờ sờ cằm.

Chẳng lẽ vì gần đây trên mạng nhiều bình luận tiêu cực quá, dọa cậu ta sợ rồi sao? "Chờ chút!

Ngài... là muốn mời tôi hát sao?" Lúc này Chu Thiển cũng phản ứng lại, có chút kích động ghé sát vào ống kính.

Cái lỗ mũi bỗng nhiên phóng đại suýt chút nữa dọa Tống Thần giật mình, Tống Thần vội vàng gật đầu nói: "Ừ ừ, đúng!

Cậu tránh xa ra chút đã." "Xin lỗi, xin lỗi (>nhân <;) Kích động quá!" "Hy vọng người không sao, cho nên... có muốn chấp nhận lời mời không?" "Muốn!" Chu Thiển lập tức gật đầu như giã tỏi, ngay tại chỗ đáp ứng.

Bởi vì Chu Thiển ẩn ẩn cảm giác, cơ hội lần này nói không chừng là một kỳ ngộ khó cầu!

Cho dù bộ phim quảng bá này có thực sự nát, nhưng nhiệt độ lúc này lại là cao nhất! "Được, bên cậu có thiết bị thu âm chứ?" Đối mặt với câu hỏi của Tống Thần, Chu Thiển lập tức gật đầu. "Có!

Có!" "Vậy được, tôi sẽ gửi mã hợp đồng điện tử cho cậu trước, sau khi ký kết, bài hát cũng sẽ gửi qua cho cậu." Tống Thần nói xong liền gửi lời mời kết bạn cho Chu Thiển.

Rất nhanh, Chu Thiển liền đồng ý, hai người trở thành bạn tốt.

Tiếp theo mọi chuyện thuận lợi, gửi hợp đồng, ký hợp đồng.

Sau đó Tống Thần gửi ca khúc "Vô Hạn" và phối nhạc cho Chu Thiển, cũng nói đại khái yêu cầu của mình.

Tống Thần tin tưởng đối phương nhất định có thể phát huy tốt bài hát này.

Nhận được bài hát, Chu Thiển lập tức tán thán ca từ và nhạc phổ một phen, kinh vi thiên nhân (ngạc nhiên như gặp người trời). "Không ngờ Tống đạo cư nhiên lại tài hoa như vậy, xem ra lời trên mạng thật sự không thể tin a...

Bài hát này, hít, cảm giác sắp nổi rồi!" Đồng thời Chu Thiển cũng không dám chậm trễ, lập tức mở thiết bị ghi âm nhẹ nhàng ngâm nga.

Chất giọng từ tính nhàn nhạt, nương theo âm nhạc chậm rãi ngân nga vang lên. "Khi gió thổi... tôi sẽ về...

Biến mất tại thế giới, tiếng gào thét cuối cùng...

Khi gió thổi...

Chương 33

tôi sẽ về..." ... 8 giờ sáng chủ nhật, Đạo Mộ Bút Ký như ước hẹn mà tới!

Không ít cư dân mạng "sa điêu" và fan chân ái đều dựa vào đồng hồ báo thức cộng thêm ý niệm lực cường đại, sôi nổi từ trên chiếc giường lớn ấm áp ngày cuối tuần, giãy giụa thoát khỏi phong ấn của chăn để bò dậy.

Hoặc cầm điện thoại, hoặc ngồi trước máy tính, không kịp chờ đợi mà làm mới các trang web video mình yêu thích.

Thời gian điểm 8 giờ 01 giây.

Trang chủ các trang web video lớn, không hẹn mà cùng thay đổi tin tức ghim trên đầu (ghim top).

Từ đủ loại video đề xuất, trong nháy mắt toàn bộ biến thành phim quảng bá khu du lịch Trường Bạch Sơn "Đạo Mộ Bút Ký"!

Đám quần chúng ăn dưa đã chờ đợi từ lâu lập tức buông công việc trong tay xuống.

Cầm lấy bàn phím đã lau chùi sáng bóng, cư dân mạng đã chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cảnh giới "Tiên nhân bàn phím"!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy ghim top thay đổi, cư dân mạng đều tranh tiên khủng hậu bấm vào.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận cư dân mạng ôm một tia hy vọng bấm vào video.

Định xem thử, rốt cuộc thần tượng nhà mình dùng thời gian nửa tháng để quay cái quái gì!

Đồng thời một tia hy vọng trong lòng cũng đang kêu gào: Nhỡ đâu là phim hay thì sao?

Phim chưa bắt đầu, màn hình đã bị bình luận (đạn mạc) che kín mít. [Tới rồi tới rồi!

Ôi!

Thượng đế của tôi!

Mau nhìn cái thanh tiến độ đáng chết kia kìa!

Thật sự có hơn ba tiếng đồng hồ!] [Chậc chậc!

Cái giọng văn dịch này, tôi nhất định phải đá nát mông con lừa kia!] [Phim quảng bá này sẽ không phải là quay toàn cảnh Trường Bạch Sơn, quay chụp cắt nối biên tập một lượt, sau đó không ngừng lặp lại kiểu đó chứ?] [Hắc hắc hắc!

Phim rác trong truyền thuyết bắt đầu rồi!] [Chiếu trên toàn bộ nền tảng!

Không cảm thấy mặt mình không đủ mất hay sao?] [Huynh đệ lầu trên!

Đây chính là hạng mục trọng điểm của Cục du lịch quốc gia đấy!

Thận trọng lời nói a!!] [Mở cửa, kiểm tra đồng hồ nước!

Nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, tên lầu trên đứng giữa!] [Ồ quao!!

Bắt đầu rồi!!

Xem ta lần nữa bước vào cảnh giới Tiên nhân bàn phím đây!!] Đầu phim chưa hiện ra, màn hình đã tràn ngập đạn mạc.

Nhưng ở một ý nghĩa nào đó, nhiệt độ đúng là đã được kéo lên kịch trần!

Đương nhiên cũng có một bộ phận người thật sự nhàm chán, bấm vào định xem thử. [Hả?

Không phải phim quảng bá sao?

Sao lại ở cái nơi kỳ lạ thế này?] [Vốn định tua nhanh xem cảnh sắc, nhưng sao hình như không có cốt truyện gì thế?] [Á đù!

Vãi chưởng trộm mộ!

Tống Thần đạo diễn này cũng trâu bò đấy!

Dám quay cả cái này!] [Thật đúng là chim sẻ mổ mông bò, xác thực ngưu bức (trâu bò)!] Tại Thượng Hải, trong một công ty truyền thông cá nhân.

Là một người làm công tác truyền thông, Tiểu Ngô bấm vào video "Đạo Mộ Bút Ký", chưa đợi bắt đầu xem đã thạo tay tắt đạn mạc đi.

Cậu không muốn bị mấy cái bình luận kỳ quái này làm nhiễu loạn tâm tình.

Đối với bộ phim có nhiệt độ phi phàm này, Tiểu Ngô tương đối cảm thấy hứng thú.

Sau khi phim kết thúc, bên truyền thông phát hành nội dung về "Đạo Mộ Bút Ký" chắc chắn cũng sẽ được người ta chú ý.

Điều này làm cho Tiểu Ngô càng thêm có động lực đi xem cái gọi là phim quảng bá này, có thể định làm một kỳ video ngắn "phun tào" (chê bai/soi mói) "Đạo Mộ Bút Ký".

Nhưng mà, vừa mới xem cái mở đầu, Tiểu Ngô liền trực tiếp bị hấp dẫn đi vào. "Hít!

Cái hình ảnh này có chút đồ vật a!!

Có phối nhạc!

Đây là phim kinh dị sao?

Đang trộm mộ?

Trời ơi!

Không phải là phim quảng bá à!?" Trong miệng không ngừng phát ra âm thanh kinh ngạc.

Sau đó màn hình chuyển đến lúc Huyết Thi sắp đăng tràng, âm thanh trong video đột nhiên biến mất không thấy.

Tiểu Ngô tưởng tai nghe bluetooth bị hỏng, lập tức tháo xuống định kiểm tra xem có chuyện gì.

Nhưng đúng lúc này, Huyết Thi trên màn hình đột nhiên nhảy bổ ra, dọa Tiểu Ngô ném văng cả tai nghe. "A a a!

Vãi chưởng!" Đương nhiên cùng lúc đó, những cư dân mạng đang xem "Đạo Mộ Bút Ký" đều giống như Tiểu Ngô.

Đều bị Huyết Thi bỗng nhiên xuất hiện dọa cho hét toáng lên, tình huống này diễn ra dưới những hình thức khác nhau ở khắp nơi.

Đạn mạc trên video cũng bắt đầu thay đổi phương hướng, từ mạn mạ bộ phim chuyển sang công kích cá nhân Tống Thần. [Vãi chưởng!!

Dọa chết bố rồi!

Con mẹ nó xác định đây không phải phim kinh dị chứ!] [Quái vật máu me đầm đìa!

Mẹ tôi vừa đang ăn cơm a!

Giờ một chút khẩu vị cũng không có!] [Tôi đi!

Tống Thần cái tên khốn khiếp này không phải cố ý làm thành cái dạng này chứ!] [Vừa nhìn là biết!

Tên khốn này cố ý hù dọa người ta!] [Tuy rằng tôi cũng bị dọa!

Nhưng tôi không thể không nói!

Cái đặc hiệu Huyết Thi này làm chân thực vãi chưởng!] [Sẽ không phải thật sự có người bị dọa đấy chứ?

Sẽ không đâu nhỉ?

Sẽ không đâu nhỉ?] [Là hiệu ứng đặc biệt sao!?

Tôi cứ tưởng là người hóa trang đấy!] [Hóa trang sao họa ra được con quái vật thiếu một miếng trên đầu!] [Mặc kệ!

Tôi muốn gào lên với Tống Thần!

Hại tôi xấu mặt trước bạn gái!] [Tống Thần người này thật không làm chuyện của con người!

Dùng danh nghĩa phim quảng bá để quay phim kinh dị!] [Lừa đảo!

Lừa gạt tôi!

Thật là một tên khốn nạn!!] Tuy rằng trong tay không ngừng gõ phím "phun tào" và mắng mỏ Tống Thần, nhưng lại không có một người nào thoát khỏi video.

Ngược lại từng người đều trừng lớn mắt nhìn màn hình, không buông tha bất cứ một chi tiết nào.

Tuy rằng hiện tại chỉ vừa mới triển khai, nhưng không ít cư dân mạng đều phản ứng lại!

Bị lừa rồi!

Bị ba chữ "Phim quảng bá" lừa gạt rồi!

Chương 34

Con mẹ nó đây đâu phải là "một bộ phim quảng bá khu du lịch"?

Con mẹ nó rõ ràng là một bộ phim điện ảnh có thủ pháp quay chụp ngưu bức, cấu thành hình ảnh càng ngưu bức, chế tác đặc hiệu càng thêm ngưu bức.

Khiến người ta xem mở đầu hoàn toàn không dừng lại được, có được không!! [Hỏng rồi!

Mắc mưu rồi!

Các huynh đệ!] [Đây không phải phim quảng bá!

Tôi nhắc lại một lần nữa!

Đây không phải phim quảng bá!] [Quản không được!

Dù sao bố mày yêu rồi!] [Miễn phí!

Xem chùa loại điện ảnh này!!

Loại điện ảnh có hình ảnh đặc hiệu này!!

Lời to rồi được không!] [Có sao nói vậy!

Xác thực!] Ngay cả khi có một số "cô nhi" trên mạng không buông tha mà tiếp tục spam đạn mạc: [Tôi đều xem xong rồi!

Cốt truyện phía sau rác rưởi vãi!] [Lừa đảo!

Cái Huyết Thi này là đặc hiệu duy nhất của cả bộ phim!

Phía sau chả có cái gì!] [Ha ha ha ha!

Tôi đều trực tiếp tua đến cuối cùng rồi!

Kết quả đoán xem là gì?] Đương nhiên cũng có một bộ phận cư dân mạng khác bắt đầu tự giác đối kháng, giúp "vi phun" (phản bác)

mấy tên "phun tử" kia. [Spoil phim chết cả nhà!] [Ở lại Lý Vân (bệnh viện tâm thần) đi!] [Mới vừa phát hành mười phút, xem xong cái gì?

Đừng có tấu hài nữa!

Được không!] [Đừng quan tâm mấy thằng ngu đó, chỉ muốn tìm chút cảm giác tồn tại thôi!] Mặc kệ thái độ của đại bộ phận cư dân mạng ra sao, bọn họ đều yên lặng tắt đạn mạc.

Yên lặng hưởng thụ bộ phim quảng bá thần kỳ này. ...

Cùng thời gian phim quảng bá lên sóng.

Trừ bỏ khán giả bình thường, không ít nhà phê bình phim, còn có đại bộ phận công ty truyền thông và giải trí trong nước, cũng đều bắt đầu hành trình xem phim của riêng mình.

Kể từ khi "Đạo Mộ Bút Ký" tuyên bố lên sóng mạng, cho đến ngày hôm nay, chỉ cần tin tức liên quan đến bộ phim quảng bá này, đó chính là trang nhất đầu đề!

Hôm nay là ngày đầu phát sóng, ngày có nhiệt độ cao nhất, tuy rằng trên mạng lúc này rợp trời dậy đất tiếng chê bai và nộ phun, nhưng giới truyền thông lại giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, ai nấy đều ma quyền sát chưởng, ong ong kéo đến!

Hiện tại, bộ phim quảng bá này rốt cuộc cũng hoàn toàn triển lộ trước mắt.

Đại bộ phận người làm truyền thông chỉ vừa mới xem xong phần mở đầu, đã bị hình ảnh được xưng tụng là đỉnh cấp, bầu không khí và chất lượng phim hấp dẫn.

Thậm chí không ít nhà phê bình phim đều buông bản thảo trong tay xuống, chuyên tâm trí chí xem phim.

Lúc này nếu làm việc, tất nhiên sẽ chỉ làm bỏ lỡ chi tiết.

Rất nhiều nhà truyền thông từng đăng bài thống thiết mắng Tống Thần, khoảng thời gian trước dựa vào việc tung tin đồn nhảm về Tống Thần và "Đạo Mộ Bút Ký" cũng coi như kiếm đủ sự chú ý và lưu lượng.

Nhưng hiện tại nhìn cốt truyện trầm bổng du dương trước mắt, bọn họ biết... có khả năng sắp gặp rắc rối to rồi!

Dù sao cư dân mạng có thể cho lưu lượng, đồng thời cũng có thể dìm chết người ta không toàn thây. ...

Lúc này, đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký" đã lại lần nữa vùi đầu vào việc quay chụp bận rộn cho phần sau của bộ phim.

Mặc một thân áo hoodie đen trùm đầu, Trương Khởi Linh tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, hướng về phía hư không trong rừng mưa động tác lưu loát mà chém mạnh.

Trương Khởi Linh thần tình nghiêm túc, giống như trong không khí trước mặt có quái vật đáng sợ vậy.

Dưới tác dụng của dây cáp (uy áp), Trương Khởi Linh đằng không, Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhanh chóng xoay chuyển, hướng về phía dưới đâm thẳng xuống!

Trong nháy mắt tiếp theo, Trương Khởi Linh như bị trọng thương, Hắc Kim Cổ Đao tuột tay văng ra, cả người cũng bay ngược ra ngoài.

Giữa không trung, Trương Khởi Linh thân hình mạnh mẽ, làm ra từng cái động tác phản nhân loại, cuối cùng an ổn tiếp đất.

Tằng Nhất Hi sắm vai Ngô Tà và Bàn Tử, chạy trốn cực nhanh trong rừng, thỉnh thoảng làm ra động tác phản kháng và né tránh, trong ánh mắt tràn ngập kinh hoảng. "Muộn Du Bình!

Cẩn thận!" Đột nhiên, Ngô Tà giống như đang nhìn thấy thứ gì đó khủng bố, vội vàng huy động dao găm tùng lâm trong tay chém mạnh

về phía trước!

Tống Thần ngồi trên ghế đạo diễn, chăm chú nhìn hình ảnh trên màn hình giám sát trước mặt.

Cảnh này đang quay đoạn Thiết Tam Giác và A Ninh cùng đám người Tam Thúc tiến vào Xà Chiểu Quỷ Thành, gặp phải một con mãng xà khổng lồ tập kích, Tiểu Ca vì cứu đám người Ngô Tà, Hắc Kim Cổ Đao bị thất lạc tại khu rừng già cổ xưa này.

Trương Khởi Linh động tác dứt khoát dũng mãnh rút ra một con dao găm nhỏ, tiếng hô hét liên hồi, không ngừng đánh rơi từng con rắn độc. "Yếu lĩnh động tác của Tiêu Dương nhớ không tồi a." Tống Thần vẻ mặt hài lòng nhìn hình ảnh trên màn hình, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn ghế.

Tuy rằng đặc hiệu làm thành loài rắn đều phải phối hợp với động tác xuất hiện, nhưng cảm giác hài hòa và mỹ cảm của động tác phải dựa vào bản thân diễn viên thực hiện. "Xem ra Tiêu Dương đã triệt để hiểu ý của tôi rồi." Nhìn Tiêu Dương tựa hồ như được Trương Khởi Linh nhập thân, Tống Thần nhịn không được du nhiên cảm khái, không uổng phí mỗi ngày giảng giải cách xây dựng nhân vật cho cậu ta.

Kỳ thật ban đầu khi Tống Thần trù bị Đạo Mộ Bút Ký, cũng có ý định do mình sắm vai Trương Khởi Linh, bất quá là một đạo diễn soái ca hệ mặt trời, so với việc sắm vai một nhân vật nào đó, cả đoàn phim càng cần hắn chưởng khống toàn trường hơn.

Tống Thần phụ trách không chỉ là một vai diễn, mà là một thế giới quan to lớn, chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

Chắc lúc này Đạo Mộ Bút Ký bắt đầu bùng nổ trên mạng rồi nhỉ?

Cũng không biết hệ thống sẽ cho khen thưởng gì, chắc phải đợi

toàn bộ phim công chiếu xong mới có thưởng, thật đáng mong chờ a...

Trong đầu Tống Thần suy tư vạn thiên, đồng thời cũng không biết có phải ảo giác hay không, tổng cảm giác nửa người trên tựa hồ có chút ngứa, ái chà, bận rộn đến mấy cũng phải tắm rửa a!

Ngồi bên cạnh Tống Thần, Từ Tử Huyên nhìn màn hình giám sát, đôi mắt cũng không khỏi kinh ngạc trừng lớn.

Đó là Tiêu Dương có điểm cười cực thấp sao?

Chỉ vỏn vẹn hơn một tháng thời gian có thể gần như hoàn toàn hòa làm một thể với nhân vật trong phim.

Tất cả đều là do Tống đạo sao?

Trong lòng Từ Tử Huyên nhịn không được quay đầu nhìn về phía Tống Thần. "Hử?" Chú ý tới ánh mắt trên mặt mình, Tống Thần kỳ quái nhìn thoáng qua Từ Tử Huyên, không quá lý giải người phụ nữ này nhìn chằm chằm mình làm gì?

Chẳng lẽ vì phần diễn của cô ta ít quá?

Muốn tranh thủ thêm đất diễn với mình?

Hít!

Chẳng lẽ tiếp theo sắp tiến vào tiết mục quy tắc ngầm trong truyền thuyết sao?

Ai nha, không tốt lắm đâu nhỉ?

Thật có chút chờ mong nha...

Từ Tử Huyên cũng bị Tống Thần nhìn chằm chằm đến hai má ửng hồng, ánh mắt hoảng loạn nhìn sang chỗ khác nói: "Đạo diễn, hôm nay là ngày Đạo Mộ Bút Ký lên sóng đúng không?

Anh cảm thấy đánh giá sẽ như thế nào?" "Như thế nào?" Nghe câu

hỏi này, Tống Thần tự tin cười, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào hình ảnh trên màn hình giám sát, "Có Trương Khởi Linh và Ngô Tà như vậy, khả năng sẽ kém sao?" Trong màn hình, một thân hắc y Trương Khởi Linh, bóng lưng uyển chuyển như thần minh hạ phàm. ...

Khán giả vẫn nhưng đắm chìm trong việc xem phim.

Trong màn hình, một lượng lớn Thi Biệt (bọ ăn xác) tập kích về phía mọi người ở trung ương.

Trong đó càng có một con Huyết Thi khủng bố được phong thủy mộ táng nuôi dưỡng ra!

Nhất thời chi gian, nguy cơ tứ phía.

Phan Tử trung thành tận tâm chắn trước mặt Tam Thúc, hô hoán Bàn Tử tới giúp một tay.

Chương 35

Ngô Tà cũng là lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng khủng bố như vậy, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy kinh hoảng.

Ngàn cân treo sợi tóc, chỉ nghe "Keng!" một tiếng.

Hắc Kim Cổ Đao như kinh hồng lướt qua, Trương Khởi Linh cô độc chắn trước đàn Thi Biệt, đối với đám người Ngô Tà phía sau nhàn nhạt mở miệng: "Đi." Lời còn chưa dứt, Trương Khởi Linh mũi chân điểm một cái bắn mạnh ra, một mình một người lao về phía đàn Thi Biệt, đao quang lấp lánh! [Hít!

Cái nhân vật Tiêu Dương này có chút đẹp trai a!

Trương Khởi Linh!

Tôi nhớ kỹ rồi!] [Vốn dĩ cái tên Tiêu Dương diễn xuất mặt than này đối với tôi không có lực hấp dẫn!

Nhưng vì sao Trương Khởi Linh lại giết tôi thế này a!!] [Đồng cảm!!

Rõ ràng đều cùng một khuôn mặt!

Trương Khởi Linh diễn xuất quá tuyệt!!] [Khá lắm!

Võ công cao!

Có đao!

Con mẹ nó đây mới là nhân vật chính chứ!!

Ngô Tà chỉ là cái đồ phế vật nhỏ!] [Mới xem xác thực là thế a!

Trương Khởi Linh có "Ngón tay Phát Khâu", còn có bảo huyết thần bí có thể chấn lui quái vật!

Chân tướng!

Tiểu Ca mới là nhân vật chính!] [Vừa rồi một màn nhỏ máu trấn áp nữ quỷ quá đẹp trai!

Tôi muốn cắt thành video ngắn phát lại!] ...

Nương theo tiếng ngâm nga của người phụ nữ quỷ dị, một cái cây khổng lồ xuất hiện trước mặt đám người Ngô Tà.

Cơ quan, Cáo mắt xanh, Cá Xà Mi Đồng, quan tài thần bí...

Khiến người ta ứng phó không xuể, tâm tình tức khắc khẩn trương.

Nhìn một màn này, cư dân mạng đều bị dọa đến mức mắt hơi híp lại.

Nhưng lại bởi vì muốn biết cốt truyện tiếp theo, cưỡng ép mình xem tiếp.

Dù sao một màn quỷ dị này, dưới sự cố tình khống chế tông màu hình ảnh của Tống Thần, cùng với nhạc nền quỷ dị làm nền, khiến người mới nhìn qua lần đầu đều nhịn không được có chút da đầu tê dại. [Tống Thần tên này không đi quay phim ma thật sự quá lãng phí!

Mấy cái cảnh này cái sau còn khủng bố hơn cái trước!] [A!

Tuy rằng có thể lý giải dáng vẻ trong mộ!

Nhưng trái tim nhỏ bé của tôi chịu không nổi!] [Trong cái quan tài quỷ dị kia có cái gì a!

Tò mò quá!] [Chỉ có mình tôi muốn biết Trương Khởi Linh đang làm gì sao?] [Không chỉ một mình bạn!

Tôi cũng muốn xem Trương Khởi Linh!] [Haizz!

Năm phút không có Trương Khởi Linh!!] ...

Giống như biết được tâm tình của cư dân mạng, một khắc sau, Trương Khởi Linh hào phát vô thương liền một lần nữa xuất hiện trong màn hình.

Không chỉ như thế, nửa người trên của Trương Khởi Linh lúc này còn đang ở trạng thái ở trần!

Từng đường nét cơ bắp tràn ngập sức mạnh phân minh, cơ bụng tràn đầy mỹ cảm sức mạnh cùng nhân ngư tuyến sâu hun hút.

Không chỗ nào không làm cho cư dân mạng trước màn hình hô to chịu không nổi, không ít fan nữ bắt đầu điên cuồng liếm màn hình. [Oa!

Cơ bắp tuyệt vời!

Yêu yêu!] [Thân hình Tiêu Dương đẹp thế này sao!!

Chịu không nổi!

Chịu không nổi!] [Hắc hắc hắc!

Cơ bụng!

Hắc hắc hắc!

Cơ bụng!] [A a a a!

Máu mũi tôi muốn phun ra rồi!] [Quyết định!

Từ hôm nay!

Tôi muốn làm fan Tiêu Dương!

Không vì cái gì khác!

Chính là vì cái cơ bụng này!] [Chậc chậc!

Đạo diễn Tống Thần hiểu chuyện đấy!

Không tồi!

Bố mày yêu rồi!] [Có phải tầm mắt của mấy người chỉ dừng lại trên cơ bắp thôi không?] Càng thêm hấp dẫn nhãn cầu chính là, trên nửa người trên của Trương Khởi Linh, hình xăm kỳ đặc gần như che kín thân thể đang chậm rãi hiện lên dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ cao!

Một đầu Kỳ Lân đen nhánh, đạp lửa đốt gió, thình lình xuất hiện trước mặt khán giả.

Thần thú Kỳ Lân trong truyền thuyết!

Khiến người xem hô to chấn động.

Cư dân mạng chú ý tới một sự tình khủng bố, đó là hình xăm Kỳ Lân trên ngực Trương Khởi Linh, tựa hồ giống như còn sống vậy!

Đồng thời khi Trương Khởi Linh hoạt động, hình xăm Kỳ Lân màu mực kia giống như cũng đi theo Trương Khởi Linh mà tê hống. [Trời đất!

Cái hình xăm Kỳ Lân này là hiệu ứng đặc biệt hả?

Giống hệt như thật, còn biết động!] [Không biết!

Nhưng đẹp trai quá đi.] [Hình xăm Kỳ Lân!

Tiểu Ca bùng nổ rồi!] Trước quan tài Lỗ Vương, một cỗ Ngọc Dung (áo giáp ngọc) trầm ngủ trong đó.

Ánh mắt Trương Khởi Linh hơi híp lại, tựa hồ trong mắt có lửa giận bùng phát. "Sống đủ lâu rồi." Trong nháy mắt tiếp theo, không đợi Ngô Tà và Tam Thúc phản ứng.

Trương Khởi Linh đột nhiên nhanh như tia chớp vươn tay ra, hai ngón tay Phát Khâu thon dài khấu chặt yết hầu Ngọc Dung. "Rắc!" một tiếng, thế nhưng trực tiếp vặn gãy cổ đối phương! [Đệch!

Con mẹ nó thật quá đẹp trai rồi!] [Yêu!

Yêu!!

Tôi hoàn toàn yêu thượng Tiểu Ca rồi!

Vừa đẹp trai vừa biết đánh nhau!] [Không chỉ như thế!

Là một soái ca cấm dục ít nói!

Nhìn rất có cảm giác thần bí a!!] [Đạo diễn Tống Thần đắp nặn nhân vật này có chút đồ vật a!] [Trương Khởi Linh yyds (mãi đỉnh)!

Tôi quyết định rồi, về sau ai còn dám anti Tiểu Ca nhà tôi, mắng Đạo Mộ Bút Ký của tôi, tôi với kẻ đó thế bất lưỡng lập!] ...

Trong vòng chưa đến năm phút khi Trương Khởi Linh để lộ hình xăm Kỳ Lân, hot search mang theo Trương Khởi Linh và hình xăm Kỳ Lân lần nữa không dù nhảy dù (nhảy vọt) lên vị trí số một bảng hot search.

Khiến nhân viên kiểm duyệt Weibo đều hô to không khoa học.

Trên bảng hot search lúc này, những từ khóa liên quan đến #Đạo Mộ Bút Ký, #Trương Khởi Linh nhỏ máu trấn nữ quỷ cũng trực tiếp nhảy dù lên mấy hạng đầu.

Chương 36

Trong đó mấy cái hot search liên quan đến Trương Khởi Linh càng có lượng thảo luận không ngừng bùng phát.

Rõ ràng, nhân vật Trương Khởi Linh này hot rồi! ...

Cốt truyện trong phim, ngay lúc cư dân mạng thảo luận về hình xăm thần bí và cơ bắp của Trương Khởi Linh, cũng đã tới một cao trào nhỏ.

Dẫn ra Quỷ Tỷ (ấn triện quỷ) và Kỳ Lân Kiệt, càng thông qua lời kể của Trương Khởi Linh, bày ra câu chuyện ngàn năm trước, kế hoạch trường sinh phục sinh của Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh.

Mọi người nhao nhao sợ đến da đầu tê dại, cư dân mạng cũng bị cốt truyện khủng bố dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Lỗ Thương Vương tiêu tốn tinh lực cả đời tìm kiếm cơ hội trường sinh, cuối cùng lại bị Thiết Diện Sinh ám toán, trở thành hòn đá kê chân thông tới trường sinh của Thiết Diện Sinh. [Oa!!

Đây là kịch bản người có thể viết ra sao?] [Xác thực!

Toàn bộ hành trình không có điểm đi vệ sinh (không có đoạn chán), đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy vui vẻ vì độ dài của một bộ phim.] [Đây đâu phải là phim quảng bá?

Bộ phim này với tư cách là phim điện ảnh chiếu rạp đều hoàn toàn dư dả!] [Tống Thần tên này rốt cuộc là quái vật gì!!

Có thể viết ra câu chuyện hay như vậy!

Còn quay nó ra được!] [Tôi có một nghi vấn không biết có nên nói hay không, trộm mộ thì trộm mộ, vì sao lại gọi là Bút Ký?

Chẳng lẽ là người thật việc thật cải biên?] [Có khả năng lắm?

Coi là thật thì thua rồi, đây là điện ảnh thôi...

Hít!

Tam Thúc mất tích!?] ...

Lúc này, trừ bỏ những cư dân mạng xông vào đầu tiên, các nhà phê bình phim, truyền thông cá nhân...

Không ít đạo diễn lớn nổi tiếng trong nước, biên kịch nổi tiếng, cùng với không ít tổng giám đốc các công ty điện ảnh đều nhận được tin tức "Phim quảng bá Trường Bạch Sơn" chưa chiếu hết đã bùng nổ truyền thông (khẩu bia tạc liệt).

Ít nhất, mười hạng đầu trên hot search toàn bộ đều liên quan đến "Đạo Mộ Bút Ký".

Căn cứ tin tức nội bộ tiết lộ ra, bất kể là đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký" hay Cục du lịch Trường Bạch Sơn đều không có mua bất cứ một cái hot search nào.

Nói cách khác, những hot search này toàn bộ đều là công lao của cư dân mạng.

Đương nhiên, từ mặt bên cũng biểu lộ chỗ khủng bố của bộ phim quảng bá này.

Từ xưa đến nay chưa từng thấy phim còn chưa chiếu hết, hot search đã bùng nổ.

Cho nên, bộ "phim quảng bá" này rốt cuộc là quái vật như thế nào mới có thể quay ra được!

Trèo đèo lội suối, đám người rốt cuộc cũng tìm được Vân Đỉnh Thiên Cung ẩn tàng bên trong Trường Bạch Sơn - địa điểm cuối cùng mà Xà Mi Đồng Ngư chỉ dẫn.

Đi theo nhóm người Tam Thúc còn có đương gia thứ tư của Lão Cửu Môn, Trần Bì A Tứ.

Trong đó âm thầm dẫn ra Lão Cửu Môn, cũng thu hút một bộ phận cư dân mạng chú ý.

Bất quá càng nhiều cư dân mạng lại bị cảnh sắc ưu mỹ mà Trường Bạch Sơn bày ra hấp dẫn. [Tuy rằng đoạn phong cảnh này quay rất đẹp, nhưng tôi cảm thấy Tống Thần vì hoàn thành nhiệm vụ phim tuyên truyền nên thuận tiện quay luôn hay sao ấy?] [Hahaha!

Tôi cũng có cảm giác đó!] [Thật đó!

Phim điện ảnh dài hơn ba tiếng, đoạn này chiếm mất hai tiếng!

Đây là lần đầu tiên có người quay núi tuyết kiểu này!] [Đàn ông đều qua loa vậy sao?

Tống Thần!] [Tôi muốn biết mấy vị lãnh đạo kia có ý kiến gì về việc này không?] [Nếu có ý kiến thì cũng sẽ không để bộ phim này cho tôi xem rồi!] [Tống Thần tên này thực sự có chút tài năng a!!] [Nhạc nền cũng hay quá xá!] [Xác thực!

Nghe rất khôi hoằng đại khí!

Tất cả nhạc nền trong phim đều không tồi chút nào!] [Ừm!

Tuyển nhiễm không khí làm người xem càng có cảm giác hơn!] ...

Trong một phòng chiếu phim chuyên nghiệp.

Đạo diễn nổi tiếng Trần Phong Hoa lúc này đang hai tay đan chéo, dung mạo nghiêm cẩn nhìn màn hình.

Sau hơn hai tiếng xem phim, trong lòng Trần đạo trào lên một loại cảm giác kỳ quái.

Về sau điện ảnh trong nước, nhất là mảng phim kỹ xảo, e là khó làm rồi!

Bộ 《Đạo Mộ Bút Ký》 này kỹ xảo quá mức hoàn mỹ!

Cốt truyện cũng kinh diễm!

Kỹ xảo trong nước hiện nay vẫn dừng lại ở mức sợ người khác không biết đó là kỹ xảo, còn Đạo Mộ Bút Ký lại là hư hư thực thực đan xen.

Những ngôi mộ táng và quái vật kia chân thực đến mức làm người ta giận sôi, trong nhất thời thậm chí không thể phân rõ rốt cuộc là hiện thực tồn tại hay là do kỹ xảo hư cấu ra.

Càng khủng bố chính là bộ phim này không ra rạp, chỉ làm một bộ phim tuyên truyền đăng tải trên mạng.

Điều này làm cho cảnh ngộ của các phim điện ảnh chiếu rạp sau này thập phần xấu hổ a.

Mặc kệ làm tốt hay không, khẳng định sẽ bị lôi ra so sánh với 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Trần đạo biết, phim trong nước quay ra xác suất lớn là không so được.

Mà không khéo chính là, ông ta đang chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng.

Hiện tại kịch bản đại khái đã hoàn thành, chỉ còn một ít chi tiết chưa hoàn thiện.

Kỹ xảo sơ bộ cũng đã làm tốt.

Vốn dĩ hết thảy những thứ này Trần đạo đều phi thường hài lòng, cho rằng bộ điện ảnh này sẽ là một cột mốc quan trọng trong lịch sử đạo diễn của mình.

Nhưng không ngờ tới, ngay tại cái thời điểm mấu chốt này, bộ phim quái dị 《Đạo Mộ Bút Ký》 lại đột ngột xuất hiện trên mạng.

Trực tiếp bá chiếm toàn mạng.

Vốn dĩ ông cùng biên kịch chỉ định xem cho vui, muốn nhìn một chút bộ "phim tuyên truyền" do toàn minh tinh chế tạo ra này như thế nào, để cho bộ não mệt mỏi được thả lỏng.

Sau đó tiếp tục làm việc với kịch bản.

Nhưng hiện tại xem xong, thả lỏng cái con khỉ khô ấy!

Trực tiếp làm cho cả người đều tê dại rồi được chưa!

Cuốn kịch bản vốn được ông nâng niu trên tay cũng bị tùy tiện ném qua một bên.

Trần đạo hiện tại đối với Tống Thần phi thường phẫn hận, thậm chí muốn loạng choạng chạy tới lớn tiếng chất vấn Tống Thần.

Mẹ nó, một bộ "phim tuyên truyền" mà quay thành cái dạng này!

Còn để cho những người như chúng tôi chơi thế nào nữa?

Tôi quay cái *** ấy!!!

Kỹ xảo của bộ điện ảnh kia trực tiếp bị phim này bạo hành, nhạc nền cũng không thể nào địch lại, kịch bản so sánh xuống thì càng là chó má cũng không bằng!

Diễn viên đội hình lại càng đừng nhắc tới!

Trần đạo không cho rằng mình có năng lực lôi kéo được nhiều minh tinh thực lực như vậy.

Tuy rằng cũng có thể, nhưng ví tiền không cho phép a!

Duy nhất có thể so sánh với Tống Thần chính là kỹ thuật đạo diễn, kỹ thuật cấu trúc hình ảnh!

Đang lúc thống khổ, Trần đạo bắt đầu không hăng hái mà thất thần, mãi cho đến khi một tiếng "Oanh" trực tiếp chấn ông tỉnh lại.

Nhìn Thanh Đồng Môn mở rộng, vô số Âm binh nối đuôi nhau đi vào, hình ảnh chấn động vô cùng.

Cùng với Trương Khởi Linh trà trộn vào trong đội ngũ Âm binh dài như rồng kia. ...

Nhìn hình ảnh trên màn hình lớn trước mặt, cái loại cảm giác hài hòa về sắc thái cùng bố cục kia...

Trần đạo cả người đều tê dại.

Đệt (Thảo nê mã)!

Chương 37

Kỹ thuật đạo diễn cũng bị bạo hành hoàn toàn nha!

Tôi về sau còn quay cái phim khỉ gì nữa a! ...

Cũng ngốc trệ giống như vậy không chỉ có Trần đạo.

Tình tiết Trương Khởi Linh đi vào Thanh Đồng Môn cũng làm cho tất cả cư dân mạng đang xem, trong nháy mắt đều trầm mặc!

Đặc biệt là nhìn Trương Khởi Linh đối với Ngô Tà nhẹ nhàng nói một câu: "Tạm biệt".

Thậm chí cư dân mạng còn ôm một cái tâm lý may mắn.

Trương Khởi Linh hẳn là cố ý thôi đi!

Tuyệt đối có thể đi ra đi!

Đạo diễn và biên kịch nhất định là cố ý thiết kế như vậy thôi a!!

Nhưng mà, nhìn Thanh Đồng Môn chậm rãi đóng lại, nhìn biểu tình thập phần thống khổ trên mặt Ngô Tà.

Cư dân mạng trực tiếp phản ứng lại.

Trương Khởi Linh, thật sự biến mất ở bên trong Thanh Đồng Môn.

Cư dân mạng thậm chí vô pháp tiếp thu, Trương Khởi Linh thực lực mạnh như vậy, Trương Khởi Linh "nhất huyết trấn quỷ", cứ dùng phương thức này mà "offline" rồi.

Thật làm cho người ta không tiếp thu được a!!

Đạn mạc trong nháy mắt lần nữa bao phủ toàn bộ hình ảnh. [A a a a!

Tôi không tiếp thu!!

Tiểu Ca nhà tôi sao lại offline rồi!] [Tôi cũng không tiếp thu a!

Vì cái gì Tiểu Ca phải đi vào cái cửa lớn kia a!?] [Đúng vậy!!

Phía trước dem hồ đều không có dự báo!

Trực tiếp đi vào!

Vì cái gì a!] [Kịch bản là ai viết a!!

Báo địa chỉ ra!

Tôi muốn gửi lưỡi dao!] [Đạo diễn Tống Thần tự biên tự đạo, có thể đi Cục Du lịch Trường Bạch Sơn đập muộn côn hắn!] [Mẹ nó!

Hoàn tiền!

Hoàn tiền!] [Nhưng mà... hình như cũng đâu có thu tiền a!!] ...

Những nhà phê bình phim, đạo diễn, biên kịch, người làm truyền thông...

đang xem phim lúc này cũng thật sâu nhíu mày, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là loại kết quả này.

Rõ ràng tốn dung lượng lớn đi đắp nặn một nhân vật hấp dẫn người xem như thế, kết quả lý do offline cũng không giảng rõ ràng.

Kịch bản này, có phải hay không có chút quá thái quá?!

Từ từ!!

Bộ phim này chẳng lẽ còn có nửa bộ sau!?

Bỗng nhiên, trong đầu mọi người chợt lóe lên lời giới thiệu ban đầu về bộ phim tuyên truyền này.

Một bộ phim tuyên truyền dài đến tám tiếng đồng hồ, nhưng hiện tại rõ ràng chỉ mới có hơn ba tiếng. "Là đang vì nửa bộ sau làm chuẩn bị sao?" Trong lòng tất cả mọi người đều đoán được một sự thật có

khả năng nhất. ...

Kết cục bộ phim.

Nương theo việc Ngô Tà thu được một tin tức ẩn nấp khác, bộ phim cũng tới đây là kết thúc, hình ảnh đi vào hắc ám.

Đồng thời, thanh âm không linh của Chu Thiển cũng chậm rãi nương theo tiếng sóng trào dâng tựa như đang ngâm xướng vang lên. "Sẽ trở về, sẽ trở về...

Khi gió thổi, tôi sẽ trở về...

Biến mất tại tiếng hò hét cuối cùng của thế giới...

Khi gió thổi, tôi sẽ trở về...

Xuyên qua trong gió tại thời không vô hạn...

Trở về, trở về...

Khi gió thổi, tôi muốn rời đi...

Thế giới cuối cùng sẽ tại trong gió tiêu tán." Những cư dân mạng vốn định trực tiếp tắt giao diện phát sóng, sau khi nghe được bài hát này cũng dừng lại ngón tay đang định bấm tắt, nhắm mắt lại nghe ca khúc, đắm chìm trong những hình ảnh vừa mới xem.

Từng màn biểu hiện của Trương Khởi Linh thật sâu khắc vào trong ký ức cư dân mạng.

Chỉ có số ít cư dân mạng còn đang không ngừng gửi đi đạn mạc. [Huynh đệ!

Tôi cảm thấy bài hát này giống như đang ám chỉ cái gì đó!] [Hả?!

Nghe cậu nói như vậy!

Tôi hình như cũng phản ứng lại rồi!] [Có phải hay không đang hát Trương Khởi Linh sẽ trở về a!!] [Đúng vậy!

Trương Khởi Linh chính là một trong những nhân vật chính a!!

Tuyệt đối!

Bài hát này tuyệt đối là ám chỉ!] [Mẹ nó!

Tôi bắt đầu chờ mong bộ tiếp theo rồi!] [Tôi cũng thế!] [Mau lên hot search bảng a!!

Để cho mọi người ôm kỳ vọng!!] [Đúng!

Đúng!!

Mới chỉ là nửa bộ đầu thôi!

Nửa bộ sau nhất định càng xuất sắc!] Lượng lớn cư dân mạng không tự giác mà thống nhất xông hướng về phía Weibo, dùng sức một người sáng tạo ra một cái hot search.

Một cái hot search về việc Trương Khởi Linh nhất định trở về.

Nhưng lại không ngờ, sức lực dùng quá lớn rồi.

Bởi vì Weibo cũng ngay tại lúc nửa bộ đầu 《Đạo Mộ Bút Ký》 kết thúc, máy chủ sập luôn. ... 11 giờ 35 phút. 《Đạo Mộ Bút Ký》 dài hơn ba tiếng đồng hồ rốt cuộc nghênh đón kết thúc.

Tất cả cư dân mạng xem xong, toàn bộ đều hãm sâu trong đó, nhịn không được mở miệng trực tiếp hô đã nghiền.

Ngay khi phim kết thúc, những người này đều nhịn không được mà hướng người nhà, bạn bè bên cạnh "bán thuốc" (giới thiệu) bộ phim tuyên truyền cấp thần này.

Ưu thế phát sóng trên toàn bộ nền tảng mạng của 《Đạo Mộ Bút Ký》 cũng dần dần hiển lộ ra.

Vốn dĩ chỉ có một bộ phận cư dân mạng vẫn luôn chú ý 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Nhưng theo việc phát sóng xong, trên bảng hot search Weibo xuất hiện từng cái hot search về 《Đạo Mộ Bút Ký》, cũng hấp dẫn càng nhiều người bấm vào trang web video, muốn xem thử bộ phim tuyên truyền chiếm cứ hơn phân nửa vị trí trên bảng hot search rốt cuộc là cái dạng gì.

Theo quy trình như vậy, trong vòng ngắn ngủi hai ba tiếng đồng hồ, 《Đạo Mộ Bút Ký》 sôi nổi đăng đỉnh đệ nhất bảng hot search của các nền tảng video lớn!

Không chỉ có như thế, nhiệt độ của 《Đạo Mộ Bút Ký》 đang lấy tốc độ khó tin hướng lên trên leo thang!

Chương 38

Thẳng đến nháy mắt Weibo bị sập, nhiệt độ đạt tới đỉnh phong.

Phải biết rằng Weibo từ khi sáng lập tới nay, số lần sập chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Đại bộ phận đều là do các loại tin tức giải trí, tai tiếng minh tinh tạo thành.

Lấy thân phận một bộ phim, một bộ phim tuyên truyền hình thành nhiệt độ làm cho Weibo sập, 《Đạo Mộ Bút Ký》 là cái đầu tiên, cũng là sáng tạo ra một cái lịch sử.

Đồng thời, những nhà phê bình phim và truyền thông giải trí đã xem phim, sôi nổi đều ở thời gian đầu tiên phát bố cảm nhận sau khi xem!

Đội ngũ phê bình phim nổi tiếng - Thiên Hạ Quan Ảnh: "《Đạo Mộ Bút Ký》, bộ phim đẹp nhất năm nay, không có chi nhất!

Là một đội ngũ xem toàn bộ phim điện ảnh công chiếu trong một năm, tôi lúc vừa mới bấm mở bộ 'phim tuyên truyền khu du lịch Trường Bạch Sơn' này, tâm tình là phi thường không thoải mái!

Rốt cuộc nó dài đến 3 tiếng 34 phút, vượt xa độ dài phim bình thường.

Làm cho đội ngũ chúng tôi lúc ấy vì lựa chọn ai đi xem mà nảy sinh nội hồng.

Nhưng sự thật chứng minh, tôi sai rồi!!

Sai đến phi thường triệt để!!

Vốn tưởng rằng 《Đạo Mộ Bút Ký》 chỉ có đội hình diễn viên

cực kỳ khoa trương kia làm mánh lới, trên thực tế không có gì đặc sắc!

Nhưng sự thật là khi xem, sẽ phát hiện trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, đội hình diễn viên ngược lại là thứ bình thường nhất!

Bởi vì bất luận cốt truyện, hình ảnh, kỹ xảo, bối cảnh, nhạc nền đều đủ để xưng là đỉnh cấp thế giới.

Đích xác!

Tuyệt đối là tiêu chuẩn đỉnh cấp thế giới!

Tại đây không thể không nhắc tới một câu, đạo diễn Tống Thần thật sự là một thiên tài khủng bố!

Phải biết rằng kịch bản cùng quay chụp đều do đạo diễn Tống Thần một tay phụ trách!

Những thứ mà 《Đạo Mộ Bút Ký》 bày ra đủ để cho vị đạo diễn trẻ tuổi này được xưng là thiên tài!

Trước mắt mà nói, 《Đạo Mộ Bút Ký》 đủ để đánh giá là phim hay nhất năm nay, thậm chí có thể là hay nhất trong 5 năm gần đây!

Quan trọng nhất chính là, hiện tại mới chỉ chiếu nửa bộ đầu!

Căn cứ tin tức lưu truyền, 《Đạo Mộ Bút Ký》 toàn thiên hẳn là dài đến tám tiếng đồng hồ, cho nên tôi cũng phi thường chờ mong bộ sau lên sóng!

Tiếp theo mời mọi người cùng tôi phân tích chi tiết các tình tiết và phục bút trong 《Đạo Mộ Bút Ký》!" ...

Đạo diễn nổi tiếng Việt Nam, Trương Tiểu Cương lúc này cũng phát biểu kiến giải của mình: "《Đạo Mộ Bút Ký》, tuyệt đối có thể xưng là thần tác!

Trực tiếp khóa chặt trần nhà điện ảnh!

Tôi dự đoán trong vòng mười năm không có khả năng xuất hiện điện ảnh siêu việt hơn!

Tống Thần cái tên quỷ tài này cũng cho tôi học được một bài học!

Bộ phim này mặc kệ là ánh sáng, bố cục hình ảnh, màu sắc hình ảnh, đều có thể xưng là thế giới tối đỉnh cấp!

Hiện tại các đạo diễn nổi tiếng trên thế giới, có thể nắm giữ trong đó một hạng cũng đã không dễ dàng.

Tống Thần vị đạo diễn tuổi còn trẻ này, mỗi một hạng đều có thể đạt tới đỉnh điểm!

Ví dụ như cái hình ảnh ở phút thứ 3:50..." ...

Nhà âm nhạc đỉnh cấp, Vương Tư Duyệt: "Vừa mới xem xong《Đạo Mộ Bút Ký》, không biết các vị cảm thụ thế nào.

Dù sao tôi cũng sắp điên rồi!

Bởi vì tất cả nhạc nền xuất hiện trong bộ phim này đều đủ để xưng là nghiệp giới đỉnh phong!

Tôi phi thường muốn biết đạo diễn Tống Thần biên khúc như thế nào!

Đạo diễn Tống Thần thật sự là thiên tài!

Không!

Thiên tài đều không đủ để hình dung!" ...

Trên mạng, các bài báo và bình luận về 《Đạo Mộ Bút Ký》 giống như măng mọc sau mưa điên cuồng toát ra, lấy tốc độ hoa cả mắt đổi mới các trang web!

Kỹ xảo trần nhà, phim huyền nghi hay nhất... các loại vinh dự như vậy, sau vài tiếng đồng hồ toàn mạng mở chiếu liền hoàn toàn xác

lập!

Đạt được cư dân mạng thống nhất tán thành!

Đồng thời, nương theo việc 《Đạo Mộ Bút Ký》 đăng nhập hot search các trang mạng lớn, còn có tên của Tống Thần!

Phải biết bình thường, trong những bộ điện ảnh thấu đủ đội hình toàn minh tinh, đạo diễn thường thường ngược lại là cái người không được coi trọng nhất.

Rốt cuộc có nhiều minh tinh đóng chính như vậy, lưu lượng lớn như vậy là quá rõ ràng!

Nhưng 《Đạo Mộ Bút Ký》 lại hoàn toàn không giống nhau!

Biên kịch, đạo diễn, phối nhạc, cắt nối biên tập, kỹ xảo toàn bộ một tay Tống Thần nắm.

Mức độ chú ý lúc này của hắn đã vượt qua tất cả các đại già (sao lớn) trong phim.

Đặc biệt là khi tuổi thật của Tống Thần chỉ có 22 tuổi bị hấp thụ ánh sáng, nhiệt độ trên mạng đạt tới đỉnh điểm.

Càng đừng nhắc tới tin tức lộ ra phía sau: 《Đạo Mộ Bút Ký》 từ lúc Tống Thần nhận nhiệm vụ dự án phim tuyên truyền, biên kịch, quay chụp, chế tác kỹ xảo, cắt nối biên tập đến lúc công chiếu... vẻn vẹn chỉ dùng không đến hai tháng thời gian.

Danh hiệu "Thiên tài Tống Thần" hoàn toàn bạo hỏa trên mạng.

Địa điểm quay phim của đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》 cũng bị cư dân mạng cường đại tìm ra.

Trong nhất thời lượng lớn cư dân mạng xông về nơi đó.

Chuẩn bị bắt giữ minh tinh trong đoàn phim, cùng với Tống Thần - người đang đứng đầu ngọn gió trên mạng. ...

Bộ phim tuyên truyền khu du lịch "bình bình vô kỳ" 《Đạo Mộ Bút Ký》 giống như một quả bom trọng lượng lớn, trong nháy mắt dẫn bạo sóng to gió lớn trên mạng.

Khi vô số người hâm mộ còn đang đắm chìm trong tình tiết phập phồng vừa mới kết thúc, thì hàng trăm phóng viên truyền thông và fan cuồng đã căn cứ địa chỉ quay phim lộ ra, sôi nổi vân tụ mà đến!

Tại địa điểm quay phim, tràng vụ đang đâu vào đấy thu thập các loại đạo cụ và màn vải xanh.

Ngồi ở ghế đạo diễn, Tống Thần nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, gần 12 giờ, đủ để lực ảnh hưởng khủng bố của phim tuyên truyền lên men rồi. "Nha, đã trễ thế này rồi, không sai biệt lắm nên rút thôi nhỉ." Tống Thần thoát nick Weibo acc phụ "Đạo Mộ Đệ Nhất Cẩu Tử", khóe miệng chậm rãi hiện ra một mạt tươi cười khó lường.

Ngay sau đó, hắn cầm lấy cái loa lớn ở phim trường, vươn vai một cái, khẽ ho một tiếng, hạ đạt chỉ lệnh dọn bãi. "Phó đạo diễn, bảo các diễn viên đều chạy nhanh rút lui đi, một lát nữa phóng viên tới là không đi được đâu, nói cho tất cả mọi người trong đoàn phim được nghỉ phép nghỉ ngơi, quay bổ sung kịch bản Trường Bạch Sơn sẽ thông báo sau trong nhóm." "Được rồi, đạo diễn!" Phó đạo diễn mặc áo gile nhỏ tung ta tung tăng chạy đi xa, lần lượt gửi thông báo.

Không bao lâu sau, xe bảo mẫu của các minh tinh dừng quanh trường quay suất tiên rời đi, diễn viên quần chúng và nhân viên công tác cũng ngồi lên xe buýt.

Cả đoàn phim khổng lồ giống như một cỗ máy tinh mật, dưới sự an bài chỉ lệnh của Tống Thần, không đến nửa giờ liền biến mất sạch sẽ.

Tại lúc đoàn phim rời đi không lâu, truyền thông và fan cuồng rốt

cuộc cũng rẽ mây mà đến, súng dài pháo ngắn đem cảnh tượng quay phim vây đến nước chảy không lọt.

Nhưng mà... trong này sớm đã không còn tung tích đoàn phim, vẻn vẹn chỉ để lại vài vị đại thúc và dì lao công đang quét tước vệ sinh. "Ai, cái cậu thanh niên bên kia, nhấc chân lên!

Đi ra biên chơi đi a." "Cô nương, cái bình nước và gậy phát sáng này còn cần không?

Không cần thì cho bác nhé." "Vỏ dưa hấu hả!

Là ai vứt lung tung thế này, đập vào hoa hoa cỏ cỏ thì làm sao bây giờ!" Nhìn hiện trường tổng vệ sinh khí thế ngất trời trước mắt, đám fan cuồng đuổi theo ngôi sao và truyền thông đều ngốc trệ.

Đoàn phim đâu?

Một cái đoàn phim lớn như vậy đâu!?

Lúc này, Tống Thần đã ngồi lên chuyến bay trở về Trường Bạch Sơn. ...

Chương 39

Trời xanh mây trắng ung dung, một chiếc máy bay từ sân bay Vân Quý đúng giờ thăng không. "Hiện tại đám chó săn kia hẳn là vồ hụt rồi đi?

Thật cơ trí như mình a." Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tống Thần vuốt ve cằm, mỉm cười.

Đối với chuyện sau khi 《Đạo Mộ Bút Ký》 chiếu lên mạng, Tống Thần sớm có dự liệu.

Vừa vặn tình tiết ở nơi đó cũng quay xong rồi, đoàn phim không cần thiết ngốc ở nơi đó nữa.

Cũng thuận tiện cho toàn thể nhân viên đoàn phim nghỉ mấy ngày.

Chủ yếu là cho những diễn viên minh tinh kia dùng để tiến hành công việc khác.

Rốt cuộc phản ứng trên mạng nhiệt liệt như vậy, tuy rằng bọn họ không phải người được lợi chủ yếu, nhưng nhiệt độ và lưu lượng của minh tinh cũng sẽ được tăng cường thật lớn.

Giá trị thương mại cũng sẽ bởi vậy thay đổi không ít, đại ngôn linh tinh đều sẽ tìm tới cửa.

Cho nên Tống Thần trực tiếp cho mấy ngày thời gian, để bọn họ dùng xử lý tốt mấy sự tình này.

Rốt cuộc người ta diễn kịch cũng không đòi thù lao đóng phim giá trên trời.

Đều là hỗ trợ lẫn nhau mà thôi.

Nhưng đối với mấy minh tinh này mà nói, mẹ nó đây là chuyện

đầu tư thấp hồi báo cao a!

Rốt cuộc vẻn vẹn chỉ tốn một tháng thời gian, lại có khả năng đạt được một bộ tác phẩm tiêu biểu!

Đối với một diễn viên, có một tác phẩm tiêu biểu quan trọng bao nhiêu, không cần nói cũng biết đi. "Mình thật đúng là một người tốt bụng a." Nghĩ như thế, Tống Thần cảm thán một câu, đồng thời nhịn không được đôi tay chống nạnh.

Có thể bả mình trâu bò hỏng rồi! ...

Lúc này, cổng Cục Du lịch Trường Bạch Sơn cũng tới một đám phóng viên.

Mấy phóng viên này đến từ hàng chục công ty giải trí, đều là phóng viên tinh nhuệ trong đó.

Vác "súng dài pháo ngắn", đứng ở cửa Cục Du lịch.

Mỗi phóng viên trước khi xuất phát đều nhận tử mệnh lệnh từ cấp trên: Kiên thủ ở cửa Cục Du lịch, không phỏng vấn được Tống Thần, không được quay về! "Hahaha!

Chờ đi!

Chờ đi!

Công phu không phụ lòng người a!" Những phóng viên giải trí vốn dĩ vẫn luôn canh giữ ở cửa Cục Du lịch càng nhịn không được mà cười to.

May mà bọn họ kiên trì ở trong gió lạnh lâu như vậy.

Hiện tại cơ hội đầu tiên đã đến trước mặt bọn họ rồi.

Lấy sự hỏa bạo của Tống Thần trên mạng lúc này!

Chỉ cần có thể bắt được bài phỏng vấn độc quyền đầu tiên của

Tống Thần, lưu lượng và độ quan tâm của công ty giải trí đó sẽ có thể một bước lên trời.

Cho nên để mấy phóng viên này tiếp tục ngốc ở trong gió lạnh bọn họ cũng vui vẻ!

Rốt cuộc sinh hoạt có hi vọng rồi a!

Nhưng hai nhóm người lại vì chuyện ai phỏng vấn trước mà bắt đầu tranh luận.

Cục Du lịch Trường Bạch Sơn cũng bị đám phóng viên ồn ào bên ngoài làm cho đầu váng mắt hoa.

Tầng cao nhất tòa nhà văn phòng!

Văn phòng Phó Cục trưởng.

Phó Cục trưởng Cục Du lịch Trường Bạch Sơn, Khương Nguyệt Thanh lúc này đầu muốn nứt ra.

Vốn dĩ vì Vương Sơn Hà không ở đây, công việc tích lũy toàn bộ đều đè ở trên người cô.

Bên ngoài những phóng viên kia hôm nay không biết uống lộn thuốc gì, lại bắt đầu ồn ào.

Hai ngày trước rõ ràng từng đứa đều giống như cà tím bị sương đánh ỉu xìu, vì sao hôm nay lại hưng phấn như vậy a?

Khương Nguyệt Thanh lập tức cầm điện thoại trước mặt, gọi cho bảo vệ ở cổng lớn hỏi: "Hôm nay có chuyện gì?

Xảy ra loạn gì sao?

Vì cái gì ồn ào như vậy?" Bảo vệ ở đầu dây bên kia nghe vậy, vội vàng khom người hội báo: "Phó Cục trưởng, hoàn toàn không có xảy ra loạn gì.

Những phóng viên ở cửa kia, hôm nay đều muốn phỏng vấn Tống Thần." Khương Nguyệt Thanh nghe được không xảy ra loạn gì, mày đang nhíu chặt mới chậm rãi giãn ra.

Nhưng ngay sau đó, Khương Nguyệt Thanh nhịn không được nghiêng đầu hỏi: "Tống Thần?

Cái tên này nghe quen tai quá a." Đương nhiên quen tai a!

Đó là cháu trai ngài đó!

Hai người trước kia không phải ngày ngày cùng nhau đi làm tan tầm sao!!

Nhân viên bảo vệ nhịn không được ở trong lòng gào thét, nhưng ngữ khí vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở nói: "Tống Thần a, Phó Cục trưởng, là điệt tử của ngài a." "Nga!

Kỳ thật là cháu ngoại." Khai một câu vui đùa, Khương Nguyệt Thanh rõ ràng tâm tình tốt hơn không ít. "Nói cho những phóng viên kia không được quấy rầy Cục Du lịch làm việc." "Vâng." Ba tháp, cúp điện thoại, Khương Nguyệt Thanh bất đắc dĩ thở dài một hơi. "Ai, Vương lão đầu hỗn đản kia vì cái gì có thể ném lại nhiều công việc như vậy a?" Nhìn báo cáo chồng chất cao cao trước mặt, Khương Nguyệt Thanh không dám tin tưởng đây đều là công việc của Cục Du lịch. "Rõ ràng Cục Du lịch chúng ta bình thường nhàn đến mức không có chuyện gì làm cơ mà." Thở dài, Khương Nguyệt Thanh khổ mặt tiếp tục xử lý công việc trong tay. "Du khách khu du lịch tăng lên gấp ba, là bắt đầu từ giữa trưa hôm nay?!" ...

Buổi chiều 5 giờ rưỡi. "Thật mệt..." Làm việc đến đầu óc choáng váng, Khương Nguyệt Thanh loạng choạng tan tầm về đến nhà. "U!" Tống Thần đang ngồi ở sô pha soái khí vẫy vẫy tay. "Thật mệt..." Uyển như tang thi, Khương Nguyệt Thanh làm lơ Tống Thần đang bày ra vẻ mặt tươi cười soái khí, đi thẳng vào trong phòng tắm.

Ngồi ở sô pha, Tống Thần vẻ mặt mộng bức nhìn bóng dáng Khương Nguyệt Thanh. "A lặc?

Làm lơ tôi?" "A a a a!!" Chính đang lúc Tống Thần nghĩ xem Khương Nguyệt Thanh chơi trò gì, trong phòng tắm Khương Nguyệt Thanh bỗng nhiên thét chói tai. "Làm sao vậy!" Nghe thấy tiếng thét, Tống Thần lập tức vọt vào trong phòng tắm.

Ba!! "A a a a!" Lần này đổi thành tiếng thét chói tai của Tống Thần. ... "Ai u ngã nhật!" Tống Thần che lại khuôn mặt bên phải sưng đỏ, vẻ mặt vô tội hướng về phía Khương Nguyệt Thanh đã thay quần áo xong nói: "Đột nhiên thảm thiết kêu to, cháu không phải là lo lắng sao?" Đáng giận a!

Mặt đau quá!

Vì cái gì một cái tát nhanh như vậy lại có thể đau như thế! "Dì chỉ là bị nước lạnh đột nhiên bắn ra làm giật mình thôi." Khương Nguyệt Thanh đỏ mặt lôi kéo quần áo, nắm chặt nắm tay đối chuẩn Tống Thần hô to. "Vậy cũng không thể đột nhiên xông vào a!

Tống Thần, cậu không còn là tiểu hài tử nữa, phải nhớ kỹ nam nữ thụ thụ bất thân!" Tống Thần che lại mặt u oán liếc Khương Nguyệt Thanh một cái.

Có việc gọi Thần Thần, không có việc gì gọi Tống Thần, a, nữ nhân, nhìn thấu.

Bất quá dưới tác dụng của phản xạ có điều kiện, nhìn nắm tay huy vũ của dì, Tống Thần đang ở trên sô pha lập tức thoan đi ra ngoài.

Nếu bị một quyền này nện ở trên người, khả năng sẽ chết! "Nói đi, vì sao đột nhiên trở lại!" Đối mặt với chất vấn của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần bất đắc dĩ. "Cháu ngay cả nhà cũng không thể về sao?

Chương 40

Bên ngoài nơi nơi đều là phóng viên đuổi theo cháu a, chỉ có trong nhà mới là an toàn nhất." Khương Nguyệt Thanh bừng tỉnh: "Quả nhiên những phóng viên kia đều là tới tìm cậu a." "??" Tống Thần vẻ mặt mộng bức nhìn về phía Khương Nguyệt Thanh, cả người không được tự nhiên hoạt động một chút. "Ai, chờ ngày mai đi làm sẽ biết." Khương Nguyệt Thanh nhớ tới đám phóng viên trước cửa Cục Du lịch liền đau đầu.

Tức khắc có bảo vệ trấn áp cũng vô pháp làm cho đám gia hỏa kia an tĩnh xuống.

Mỗi một nhân viên ra vào Cục Du lịch đều sẽ bị phóng viên phỏng vấn, mang đến cho Khương Nguyệt Thanh không ít phiền toái.

Đám phóng viên này bị đuổi đi, lại sẽ tiếp tục quay lại. "Được rồi, cháu đi tắm rửa một cái." Cả người trên dưới cảm giác ngứa ngáy kỳ quái càng ngày càng nghiêm trọng.

Tống Thần cảm thấy có chút phiền táo, đứng dậy chuẩn bị đi tắm rửa. "Bình nóng lạnh hỏng rồi a, toàn bộ đều là nước lạnh." Khương Nguyệt Thanh hảo tâm nhắc nhở Tống Thần. "Vậy cháu đi xuống tìm cái nhà tắm công cộng." Tống Thần xua xua tay, chạy một ngày đường, sớm đã phong trần mệt mỏi. "Không sợ đi xuống bị người nhận ra sao?" "Tch!

Đám phóng viên này thật phiền người." Tống Thần lập tức chặc lưỡi, khó chịu xoay người trở về phòng của mình.

Không biết vì sao, từ sau khi phim tuyên truyền đăng tải lên mạng, thân thể Tống Thần bắt đầu có loại cảm giác kỳ quái.

Thời gian càng dài, cảm giác kỳ quái trong thân thể càng ngày càng

nghiêm trọng.

Phảng phất như máu trong người đều đang thiêu đốt, cả người nóng đến hoảng. "Không ăn cơm sao?

Thần Thần." Khương Nguyệt Thanh quay đầu nhìn Tống Thần đi vào phòng, có chút kỳ quái hỏi.

Lần đầu tiên thấy "cán phạn nhân" (người mê ăn uống) như Tống Thần không ăn cơm mà về đi ngủ. "Làm đạo diễn quá mệt mỏi, không ăn uống gì." Tống Thần trở về phòng, trực tiếp phác ở trên giường.

Dùng sức duỗi tứ chi, muốn mượn này đem cảm giác khô nóng kỳ quái kia xua đi. ...

Tống Thần vừa mới nằm sấp xuống, trong nhóm chat đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》 xác thực náo nhiệt phi phàm.

Thiên Chân Vô Tà (Tằng Nhất Hi): [Lượng follow Weibo của em tăng thêm mấy trăm vạn a!!

QAQ!!

Hoàn toàn không có ý tứ đình chỉ!] Ta Là Vương Nguyệt Bán (Trần Hạo Hãn): [Không phải chuyện tốt sao!

Nói đi cũng phải nói lại, Weibo sửa xong rồi nha!

Không phải trước đó một đoạn thời gian vừa sập sao?] Tử Huyên A Ninh: [@Kỳ Lân Hình Xăm, xem chưa?

Hiện tại cậu đặc biệt hot nha!] Kỳ Lân Hình Xăm (Tiêu Dương): [Chưa xem.] Ngô Gia Tam Gia (Lưu Phẩm Hoa): [Hahaha, mọi người đều về đến nhà chưa?] Thiên Chân Vô Tà: [Chưa, đang ở công ty, người đại diện hôm nay hình như có chút việc.] Ta Là Vương Nguyệt Bán: [Đúng vậy!

Đang ở nhà, Lưu ca uống chút không?] Tử Huyên A Ninh: [Em

cũng muốn uống rượu!

Thêm em một cái!] Kỳ Lân Hình Xăm: [+1!] Thiên Chân Vô Tà: [Hiện tại trên mạng hình như náo nhiệt lắm a, toàn bộ đều là hot search về 《Đạo Mộ Bút Ký》!] Ta Là Vương Nguyệt Bán: [Đâu chỉ!

Hiện tại đi trên đường cái người ta đều nhận thức tôi!

Rõ ràng trước kia đều không ai biết tôi!] Ngô Gia Tam Gia: [Độ hot của bộ phim này phi thường cao a, lúc ấy nhận lời quả thực là một chuyện tốt.] Kỳ Lân Hình Xăm: [Đều là công lao của Tống đạo.] Thiên Chân Vô Tà: [Nói đi cũng phải nói lại, Tống đạo đâu?

Biết mấy tin tức này chưa?] Ta Là Vương Nguyệt Bán: [Hẳn là biết đi?

Nhưng cũng không có bất cứ phản hồi gì.] Ngô Gia Tam Gia: [Cậu ta hiện tại mới là người hot nhất đó, toàn thế giới đều đang tìm cậu ta.] Ta Là Vương Nguyệt Bán: [Cũng may Tống đạo không có Weibo, bằng không lượng fan của Tống đạo hẳn là nhiều nhất!] Ngô Gia Tam Gia: [Không chừng Tống đạo lúc này đang vụng trộm nhìn chúng ta nì ~] Tử Huyên A Ninh: [Cũng có khả năng ngủ rồi đi?

Rốt cuộc chạy một ngày đường!] ... "Không, hoàn toàn ngủ không được a!" Nằm ở trên giường, Tống Thần vẻ mặt oán khí nói, đem điện thoại đang không ngừng chấn động trong tay ném qua một bên. "Móa nó." Từ nãy đến giờ điện thoại vẫn không ngừng vang lên, đủ loại tin tức đều đang oanh tạc điện thoại.

Weibo cũng thế, tuy rằng Tống Thần không có Weibo chính chủ, nhưng Tống Thần có acc phụ.

Hai cái acc phụ, một cái dùng để mắng chửi người, một cái dùng làm cẩu tử bán tin tức đoàn phim, đều là loại tài khoản dễ dàng hấp dẫn cư dân mạng chú ý.

Ví dụ như hiện tại, trong hai cái tài khoản này ít nhất đều có hơn vạn tin nhắn riêng. "Ai, thân thể mình làm sao vậy a?" Tống Thần hoạt động cổ tay, nắm chặt nắm tay phát ra từng trận thanh vang.

Cảm giác không hài hòa khắp nơi trên cơ thể càng ngày càng nghiêm trọng. "Nhịn không nổi, tức khắc cảm mạo cũng muốn tắm rửa một cái!" Tống Thần nhíu mày vọt vào phòng tắm, nhanh chóng cởi sạch quần áo đứng dưới vòi hoa sen. "Hô ~~" Hít sâu mấy hơi chuẩn bị tâm lý xong, Tống Thần ôm quyết tâm mở ra công tắc.

Dòng nước băng lãnh trong nháy mắt xối lên người Tống Thần. "Ân?" Nhắm mắt cắn răng, Tống Thần lại cảm giác có chút sảng khoái.

Rõ ràng đã chuẩn bị tốt tâm lý chịu đựng thống khổ khi nước lạnh xối lên người, nhưng lại không có chút cảm giác băng lãnh nào.

Chỉ có một ít cảm giác mát mẻ. "Làm sao vậy?

Thân thể của mình rốt cuộc..." Tống Thần cúi đầu nhìn về phía thân thể của mình, bỗng nhiên nhìn thấy hai khối cơ ngực lăng giác phân minh. "?" Tống Thần nghiêng đầu, hai tay ấn ở trên cơ ngực của mình. "Mình dậy thì lần hai rồi?!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ quay chụp phim tuyên truyền 《Đạo Mộ Bút Ký》 thượng bộ, thu hoạch ngàn vạn nhân khí, khen thưởng đã phát phóng, thỉnh chú ý kiểm tra nhận.] Hệ thống đột nhiên phát ra tiếng nhắc nhở thanh thúy. "Khen thưởng?" Tống Thần nghe vậy ngẩn ra, trên mặt ngay sau đó lộ ra vẻ bừng tỉnh. "Thì ra đều là do mày giở trò quỷ a." Tống Thần hiện tại đã hiểu biến hóa kỳ dị của thân thể đến từ đâu. "Cho nên khen thưởng quay phim tuyên truyền là tập thể hình sao?

Cảm giác có điểm phổ thông nha, hệ thống không đến mức keo kiệt như vậy đi." Hệ thống: "Hệ thống xuất phẩm khen thưởng là tùy

cơ rút ra thuộc tính nhân vật tương quan, thỉnh ký chủ tự hành tìm tòi!

Mong ký chủ không ngừng cố gắng, quay chụp hoàn chỉnh phim ảnh, đến lúc đó sẽ dựa theo nhân khí thu hoạch giải khóa càng nhiều khen thưởng." "Không thể một lần cho tôi luôn sao, cần gì phải chia làm hai lần?" Tống Thần một bên phun tào, một bên sờ soạng cơ bụng, nhân ngư tuyến. "Chậc chậc, hiệu quả quá tốt rồi đi? ...Từ từ!

Ký nhiên cường hóa!

Vậy ta..." Nghĩ như thế, hai tay Tống Thần đang đặt trên cơ bụng, theo ánh mắt chậm rãi di xuống. "Tê!

Điêu Thuyền tại yêu thượng (Cơ thắt lưng cực phẩm)...

Hệ thống hiểu tôi a!" ... "Chờ gió thổi, chờ tôi về...

Ân hanh ~~ hanh ~~" Trên ghế điều khiển, bị bắt trở thành tài xế, Tống Thần vui vẻ hừ ca.

Ở ghế phụ, Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt quái dị nhìn chằm chằm sườn mặt hắn.

Tối hôm qua không phải tâm tình không tốt sao?

Một buổi tối liền biến thành cái dạng này?

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của dì, Tống Thần trở về một cái ánh mắt tự tin: Không hiểu đâu, đây là chuyện chỉ có đàn ông mới hiểu được. "Được rồi, Thần Thần, chờ một lát phải lưu ý đám phóng viên ở cửa đơn vị." Khương Nguyệt Thanh lắc đầu, không đi truy vấn nguyên nhân tâm tình Tống Thần chuyển biến.

Từ nhỏ Tống Thần đã là một đứa trẻ kỳ quái, tâm tình biến hóa làm người ta khó có thể nắm bắt.

Nhưng vì an toàn của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh dặn dò Tống Thần phải chú ý phóng viên trước Cục Du lịch.

Đám chó săn kia vì phỏng vấn tin tức Tống Thần, quả thực quá điên cuồng.

Nhưng phàm là độ tuổi phù hợp với thông tin lộ ra trên mạng, thống thống đều bị bắt lấy hỏi han một trận.

Đều đem mấy người mới vừa vào làm dọa ra bóng ma tâm lý.

Chương 41

"Không có việc gì, bọn họ lại không biết cháu trông như thế nào." Tống Thần đối với việc này đảo không có lo lắng như vậy, cũng không định xuống xe trước mặt phóng viên.

Trực tiếp một đường đi vào gara ngầm, sao có khả năng bị phát hiện chứ?

Cửa Cục Du lịch Trường Bạch Sơn.

Một bảo vệ thân trang bị đầy đủ đang cầm loa, lớn tiếng đối với gần trăm tên phóng viên hô to: "Các vị, Tống Thần trước mắt thật sự không ở trong Cục Du lịch, cụ thể đi hướng nào, tôi cũng không biết.

Sau sự việc này, Cục trưởng sẽ mang theo Tống Thần triệu khai một lần họp báo truyền thông!

Mời mọi người kiên nhẫn chờ đợi!

Hiện tại!

Mời mọi người nhanh chóng rời đi!

Không cần quấy nhiễu công việc bình thường của Cục!

Cảm ơn mọi người phối hợp!" Phóng viên ở cửa nghe vậy, không chỉ có không có bất cứ ý tứ từ bỏ nào, ngược lại không ít người trực tiếp bắt đầu đặt câu hỏi. "Vậy thời gian họp báo đâu?

Cụ thể thời gian có sao?" "Đúng vậy!

Cụ thể thời gian là lúc nào!" "Nói cho tôi một cái tin chính xác a!" ...

Nghe thanh âm phóng viên không ngừng ồn ào bên tai, bảo vệ cũng một cái đầu hai cái đại.

Hỏi tôi làm gì nha!

Cục trưởng cũng chưa nói cho tôi a!

Ông!!

Ngay tại lúc này, một chiếc siêu xe đen nhám từ xa chạy tới.

Mắt bảo vệ lập tức sáng lên, đây không phải xe Tống Thần sao!

Vậy là Phó Cục trưởng tới rồi!

Bảo vệ giống như nhìn thấy cứu tinh.

Rốt cuộc không cần nghe mấy phóng viên này hỏi đông hỏi tây nữa, những vấn đề kia thật sự hảo kỳ quái a.

Ví dụ như: Quen biết Tống Thần không?

Tống Thần thích ăn cái gì?

Tống Thần chiều cao bao nhiêu?

Tống Thần số đo ba vòng bao nhiêu?

Cùng nhau ăn cơm không?

Cùng nhau tắm rửa không?

Cùng nhau ngủ không...

Ngủ em gái mày a!

Nhưng mà, xe Tống Thần ở trong ánh mắt kỳ vọng của bảo vệ, tốc độ đều không hề giảm đi vào trong cục. "Vừa rồi ánh mắt cái cậu bảo vệ kia hình như quái quái." Ngồi ở ghế phụ, Khương Nguyệt Thanh quay đầu đối với Tống Thần nói. "Đó là ánh mắt mang theo ba phần cầu cứu, bốn phần thất vọng, hai phần giải thoát cùng một phần nhận mệnh, làm cho cháu có chút đau lòng.

Các loại biểu đồ hình quạt sao?

Nhiều quá đi." Tống Thần nhìn chằm chằm kính chiếu hậu vô ngữ bình phẩm. "Bất quá mấy phóng viên này thật đúng là kính nghiệp đến khoa trương a, truyền thông nội quyển đều nghiêm trọng như vậy sao?" Thông qua kính chiếu hậu, Tống Thần nhìn những phóng viên vác "súng dài pháo ngắn" kêu gào kia.

Cứ bị nhìn chằm chằm như vậy cũng không phải một chuyện tốt.

Nếu bị mấy phóng viên này tóm được, chỉ sợ gia để không bị hỏi ra, bọn họ đều sẽ không từ bỏ đi? "Xem ra phải giải quyết chuyện bị quá độ quan tâm rồi." Tống Thần nhỏ giọng lẩm bẩm, trong lòng bắt đầu tự hỏi làm thế nào để không bị phóng viên quấy rầy nữa. "Đang nói thầm cái gì đấy?" Bắt chéo đôi chân dài, Khương Nguyệt Thanh nhíu mày nhìn Tống Thần. "Không." "Không phải có sự tình gì gạt dì chứ!

Không phải là yêu đương rồi đi!?" "Hanh hanh ~" Đối với việc này, Tống Thần chỉ đáp lại một nụ cười nhàn nhạt.

Suýt chút nữa bị Khương Nguyệt Thanh một quyền oanh ở trên mặt. "Cười tiện như vậy, nhất định không có chuyện tốt." Khương Nguyệt Thanh đôi tay khoanh trước ngực cảm thán, trong lòng lại lặng lẽ đánh định chủ ý.

Nhất định phải biết tên nhóc Tống Thần này đang làm cái gì.

Nhưng mà, sau khi Tống Thần đi vào Cục Du lịch nửa giờ.

Một tấm ảnh chụp chân nhân của Tống Thần lộ ra ở trên Weibo.

Trong ảnh, Tống Thần thân mặc một bộ áo khoác hưu nhàn màu đen, tay phải chống cằm ngồi trước bàn làm việc.

Khuôn mặt soái khí kia mang theo một tia ưu lự, mày hơi hơi nhíu lại càng hấp dẫn người chú ý.

Làm cho người ta không cấm cảm thán, rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì, mới làm cho vị nam tử soái khí như thế này nhíu mày đâu?

Tấm ảnh chụp này trong nháy mắt điên cuồng truyền bá trên mạng.

Rất nhanh liền dẫn tới chấn động không nhỏ! [Tê!

Đây là đạo diễn Tống Thần sao!?

Thật hay giả a!

Soái như vậy sao!] [Sợ không phải cái soái ca nào muốn cọ lưu lượng đi?

Hiện tại con người a, thật vì lưu lượng cái gì cũng dám làm!] [Đúng vậy!

Dám giả trang Tống Thần, không sợ bại lộ sau bị bạo mạng sao?] [Ảnh chụp thật là Tống Thần sao?

Không phải photoshop đi!] Rất nhanh, người lộ ra ảnh chụp liền chủ động đứng ra.

Cũng là nhân viên công tác Cục Du lịch, ảnh chụp cũng là vừa mới chụp ở trong cục.

Trên mạng triệt để náo nhiệt. [Có còn muốn cho người khác sống hay không?

Thiên phú tài hoa cao như vậy thì thôi đi!

Còn hâm mộ không tới!

Nhưng nhan sắc có thể hay không mọc lệch một chút a?] [Là Tống Thần sao!!

Yêu yêu!] [Trung với tài hoa!

Yêu ở nhan trị!

Tôi lần nữa tuyên bố!

Tống Thần là ông xã tôi!] [Từ hôm nay trở đi, Tống Thần là nam thần của tôi!

Hình nền, màn hình chờ an bài thượng!] ... "Nông cạn, cho rằng khen ngợi nhan trị của tôi, tôi sẽ vui vẻ sao?" Tống Thần khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nhìn những bình luận khen ngợi nhan trị kia, khinh thường nói.

Nhưng nhìn tài khoản trong điện thoại Tống Thần, hách nhiên là tài khoản vừa mới lộ ra ảnh chụp kia.

Hết thảy đều là Tống Thần tự biên tự diễn.

Nơi nào có nhân viên công tác lộ ra ảnh chụp Tống Thần, rõ ràng là Tống Thần tự chụp mà thôi.

Ngay sau đó tài khoản Weibo của Tống Thần bản nhân cũng bị lộ ra.

Đông đảo cư dân mạng, fan 《Đạo Mộ Bút Ký》 thống thống xông hướng tài khoản Weibo này.

Chương 42

Số lượng fan của tài khoản Weibo Tống Thần bản nhân vừa mới kiến lập, lập tức lấy một loại tốc độ kinh khủng phi tốc tăng trưởng.

Lưu Phẩm Hoa, Tiêu Dương, Tằng Nhất Hi... các diễn viên chính của 《Đạo Mộ Bút Ký》 cũng sôi nổi phát Weibo tuyên truyền.

Lưu Phẩm Hoa: [@Tống Thần, đây là đại đạo diễn 《Đạo Mộ Bút Ký》 của chúng ta, mời mọi người quan tâm nhiều hơn nha!] Tiêu Dương: [Hoan nghênh đạo diễn Tống Thần, trong thời gian quay phim tôi đã học được rất nhiều ở trên người đạo diễn, đặc biệt là lúc giảng diễn, tuy rằng đạo diễn bình thường đậu bỉ (hài hước), nhưng một khi đầu nhập kỹ năng diễn xuất, tôi cảm giác phảng phất như chân chính Trương Khởi Linh nguyên hình đồng dạng! @Tống Thần] Tằng Nhất Hi: [Tôi chứng minh đạo diễn bản nhân soái hơn ảnh chụp! @Tống Thần] Nhiệt độ 《Đạo Mộ Bút Ký》 vốn chưa dập tắt lại lần nữa trực tiếp bay lên.

Cộng thêm tin tức Tống Thần toàn tân phát bố.

Tống Thần: [《Đạo Mộ Bút Ký》 nửa bộ sau dự kiến khoảng nửa tháng nữa có thể quay chụp hoàn thành, sẽ rất nhanh gặp mặt với mọi người, trước Thanh Đồng Môn, tương ước mười năm, kính thỉnh chờ mong!] Theo bài Weibo đầu tiên của tài khoản Tống Thần được phát ra, trong nhất thời, vô số cư dân mạng và fan điên cuồng vọt vào trong Weibo.

Căn cứ tin tức Tống Thần tiết lộ trong bài, fan đều thập phần cấp thiết muốn dò hỏi các loại tin tức hậu tục về 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Nhưng không đợi được Tống Thần hồi phục nhiệt tình của fan.

Ngay sau đó, máy chủ Weibo lại sập... ... "Weibo sập?

Sẽ không lại là bởi vì Tống Thần đi..." Lưu Phẩm Hoa bất đắc dĩ refesh Weibo, vừa mới vì Tống Thần đứng đài tuyên truyền, kết quả lập tức xuất hiện dòng chữ 'Máy chủ khai tiểu soa thỉnh refesh'.

Trực giác trong lòng ẩn ẩn nói cho hắn, cái nồi lần này tuyệt đối chạy không thoát Tống Thần.

Ngay sau khi Tống Thần vừa mới phát bố văn án dự cáo Đạo Mộ Bút Ký hạ bộ, máy chủ Weibo trong nháy mắt vô pháp refesh, nếu không phải như thế, vị miễn cũng quá trùng hợp.

Nếu thật sự là như vậy, kia năng lượng của Tống Thần có chút siêu hồ tưởng tượng a, công tác đào tường chân phải gia tăng tốc độ rồi!

Bất quá nhìn một màn này, Lưu Phẩm Hoa không cấm ách nhiên, bất đắc dĩ lắc đầu. "Mẹ nó, Weibo bị Tống Thần làm sập hai lần rồi a.

Tôi chờ mong, lúc lần thứ ba thì sao, a a..." ...

Tổng bộ Weibo! "Tôi không muốn nhìn thấy lần thứ ba nữa!

Biết không!!" Tổng tài giống như một con bò điên vọt từ trong văn phòng ra, vẻ mặt khó chịu đối với giám đốc bộ phận mạng bên dưới lớn tiếng chất vấn. "Mới có mấy ngày thời gian, sập hai lần!

Bộ mặt của bộ phận đều không cần nữa sao!" "Nhưng... nhưng, một nháy mắt người quan tâm Weibo Tống Thần thật sự quá nhiều, tử dũng nhiều người như vậy, thể lượng quá lớn, máy chủ của chúng ta mở rộng không đủ, duy trì không được... cũng là bình thường...

đi?" Giám đốc cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân nhỏ giọng tất tất, ý đồ vì mình giảo biện.

Nhưng ở dưới cơn cuồng phong bạo vũ nộ sất của tổng tài, hắn có vẻ đáng thương nhỏ yếu lại bất lực.

Không phải chúng tôi không nỗ lực, là Tống Thần quá cấp lực a!

Hàng trăm vạn người đồng thời quan tâm, hồi phục Weibo.

Hệ thống nơi nào tao ngộ qua loại đãi ngộ này a?

Nhất thời không kiên trì trụ, sập không phải bình thường sao? "Cút!

Lại có lần sau!

Cút xéo đi cho tôi!" "Vâng!

Có ngay!" "Nói cho toàn bộ người trong bộ phận, tối nay đều đừng đi, thông tiêu tăng ca!" Giám đốc vẻ mặt ủy khuất ngồi trở lại ghế, nhìn giao diện máy chủ sập, trong lòng âm thầm chúc phúc tổ tông mười tám đời nhà Tống Thần.

Thù oán a! ...

Cư dân mạng khi phát hiện Weibo sập, vô pháp cùng Tống Thần hữu hảo tương tác, sôi nổi đại mạ Weibo phế vật, các loại từ khóa tìm kiếm liên quan đến việc Weibo sập nhanh chóng đăng lên tin tức hot search của các nền tảng khác.

Đồng thời fan cũng không nhàn rỗi, lập tức lựa chọn cắt sang nền tảng video, chuẩn bị cày lần hai lần ba 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Cư dân mạng phát hiện, khi xem lần thứ hai thì có thể nhìn ra những chi tiết mà lần đầu không chú ý.

Làm cho cư dân mạng đối với việc xem lại 《Đạo Mộ Bút Ký》 tràn ngập hứng thú.

Đối với việc này, các nền tảng video cũng vui vẻ đến không được.

Bình bạch vô cố đạt được lượng lớn lưu lượng, một bộ 《Đạo Mộ Bút Ký》 đều sắp đỉnh hơn ba bộ phim truyền hình đang hot.

Dưới tình huống 《Đạo Mộ Bút Ký》 đồng thời phát sóng toàn mạng, nếu có thể độc quyền phát sóng, vậy lưu lượng cực đại kia, quả thực khủng bố đến không thể tưởng tượng!

Ôm bàn tính như thế, các nền tảng video lớn đương cơ lập đoạn, lập tức chuẩn bị hướng Cục Du lịch Trường Bạch Sơn mua sắm quyền chiếu phim độc gia nửa bộ sau 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Trong nhất thời, điện thoại trong văn phòng Khương Nguyệt Thanh đều muốn bị đánh nổ, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Văn phòng Bộ Tuyên truyền.

Trong văn phòng lớn một người độc hưởng truyền đến tiếng cười vui vẻ. "Chậc chậc, lại bị mình làm sập, lần này thật đúng là không trách mình a." Tống Thần nhìn kiệt tác, nhịn không được đôi tay lần nữa chống nạnh cảm thán. "Không trách mình!" Sau một tiếng cảm thán, Tống Thần thu liễm tâm tư, tức khắc khôi phục trạng thái làm việc.

Tuy rằng ngẫu nhiên khống chế nhiệt độ trên mạng đối với 《Đạo Mộ Bút Ký》 rất hữu dụng, nhưng chất lượng phim mới là mấu chốt nhất. "Lần trước vội vàng tống thẩm (gửi duyệt), ca khúc chủ đề chuẩn bị quá hấp tấp." Trong tai nghe của Tống Thần đang hồi phóng ca khúc 《Vô Hạn》, giọng hát không linh của Chu Thiển trong đầu du nhiên tiếng vọng.

Tuy rằng êm tai, nhưng ca khúc chủ đề đại kết cục cần càng thêm thiết hợp chủ đề mới được, một bộ phim tuyên truyền không có âm nhạc hoàn mỹ là không có linh hồn.

Lướt video Douyin của Chu Thiển, Tống Thần nhìn điện thoại bất đắc dĩ cười.

Không nghĩ tới chỉ để cho cậu ta hát một bài cho phim tuyên

truyền, lại làm cho Chu Thiển thay đổi hoàn toàn.

Từ một tiểu võng hồng vô danh, biến thành đại võng hồng ngàn vạn nhân khí hiện tại, vô số tống nghệ mời mọc không ngừng.

Tuy rằng sau khi Chu Thiển nổi tiếng đã đặc địa gọi điện thoại muốn mời khách cảm tạ, cũng thề son sắt bảo đảm, chỉ cần Tống Thần có nhu cầu, có thể không cần một xu tiền lương đẩy hết thảy công tác cũng phải lập tức tới tràng.

Nhưng khúc cuối phim lần này, thanh âm không linh của Chu Thiển không quá thích hợp. "Ai, nhiều ca sĩ như vậy, sao không có loại hình mình muốn nhỉ?" Tống Thần khổ não gãi gãi đầu.

Chính đương lúc này! [Đinh, chúc mừng ký chủ quay chụp 《Đạo Mộ Bút Ký》 thu hoạch nhân khí siêu hai ngàn vạn, khen thưởng đã phát tống, thỉnh chú ý kiểm tra nhận.] Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống, làm cho Tống Thần pha cảm kinh hỉ. "Khen thưởng không phải tính một lần sao?

Hệ thống thật đúng là tri kỷ nì!" Tống Thần vui vẻ mở ra hệ thống khen thưởng. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoạch đắc kỹ năng ca sĩ cấp thế giới: Thiên Lại Chi Âm!] "Kỹ năng ca sĩ sao?" Tống Thần nhìn kỹ năng toàn tân hệ thống cấp, nhịn không được sờ sờ cằm.

Trong ánh mắt hơi hơi nheo lại lập lòe một tia quang mang minh lượng. "Như vậy nói... cũng hứa lần này mình có thể... tự hát ca khúc chủ đề đại kết cục." Vừa nghĩ đến đây, Tống Thần lập tức đầu thân vào sáng tác ca khúc, đồng thời cầm lấy điện thoại, gửi một thông báo trong nhóm đoàn phim. "@Toàn thể nhân viên, 8 giờ sáng ngày kia, chuẩn bị khai công!" Kỳ Lân Hình Xăm: "Nhận được." Ngô Gia Tam Gia: "Không vấn đề, đúng giờ đến, cho đạo diễn một kinh hỉ." Ta Là Vương Nguyệt Bán: "Âu kê!" Thiên Chân Vô Tà: "Rốt cuộc khai máy rồi a!" Tử Huyên A Ninh: "Wink~" Mỗ XX không xứng có tên họ: "..."

...

Đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Địa điểm quay bổ sung đặc nhiếp: Xà Chiểu Quỷ Thành.

Trải qua hành trình quay chụp một buổi sáng khẩn trương lại kích thích, diễn viên đang nghỉ ngơi giữa giờ.

Tống Thần ngồi trên ghế đạo diễn, hai tay không ngừng gõ phi khoái trên máy tính xách tay trước người.

Từng đoạn âm phù nhạc phổ, bị Tống Thần đang bùng nổ linh cảm phi tốc nhập vào phần mềm âm nhạc trên máy tính.

Chương 43

Ngay sau đó hình thành ca khúc mỹ diệu, hồi vang trong tai Tống Thần đang đeo tai nghe bluetooth.

Đông đảo diễn viên nghỉ ngơi ăn xong cơm trưa ở một bên, đều đang lặng lẽ quan sát Tống Thần. "Đạo diễn đang làm gì vậy?" Trần Hạo Hãn nhẹ nhàng chạm chạm Tiêu Dương bên cạnh hỏi. "..." Đeo mũ trùm đầu, Tiêu Dương chỉ yên lặng nhìn Tống Thần, một lời không nói.

Nhìn biểu hiện này của Tiêu Dương, Trần Hạo Hãn bất đắc dĩ lắc đầu. "Được rồi, nhập diễn đến bây giờ còn chưa thoát ra." Ngay sau đó Trần Hạo Hãn đành phải đem tầm mắt đặt lên người Tằng Nhất Hi.

Nhìn Tằng Nhất Hi đang chơi điện thoại, khóe miệng Trần Hạo Hãn lộ ra một tia tươi cười âm hiểm.

Lặng lẽ đi tới phía sau đối phương, bỗng nhiên kêu to một tiếng. "Thiên Chân!" "A a a a!" Tằng Nhất Hi cả người đều bị dọa đến toàn thân run rẩy, điện thoại trong tay càng bị dọa ném ra ngoài.

Cũng may mặt đất lót silica gel màu xanh lục mềm mại, màn hình điện thoại mới đào thoát kết cục rơi vỡ. "Làm gì a?

Bàn ca?" Tằng Nhất Hi nhặt điện thoại lên, tức giận trừng mắt nhìn Trần Hạo Hãn một cái. "Không phải thấy cậu xem nhập thần quá, trêu chọc chút sao?" Biết làm sai sự, Trần Hạo Hãn vẻ mặt xin lỗi, sau đó lập tức lôi kéo Tằng Nhất Hi thảo luận Tống Thần đang làm gì.

Tằng Nhất Hi tự khảo một hồi sau nói: "Em cảm thấy là đang làm kỹ xảo đi.

Rốt cuộc kỹ xảo chân thực như vậy, đạo diễn nhất định tốn công phu và giá tiền lớn chế tác!" "Nga, có đạo lý!" Tống Thần: Hồ thuyết, tôi không có, tôi không phải!

Đang lúc này, một chiếc Land Rover màu đen phanh lại, dừng ở ngoại vi trường quay đặc nhiếp của đoàn phim.

Xa xa truyền đến thanh âm của Lưu Phẩm Hoa. "Chào mọi người, tôi tới muộn!" Nhân viên công tác đang nghỉ ngơi trong đoàn phim tề xoát xoát ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Phẩm Hoa, sau đó lập tức cười chào hỏi Lưu Phẩm Hoa. "Hoa ca tới lạp!" "Hoa ca, cơm hộp chuẩn bị tốt cho anh rồi, bốn mặn một canh!" Lưu Phẩm Hoa cũng nhất nhất cười đáp lại, mang theo một người bên cạnh nhanh chóng nhập tràng.

Thiên vương thân cận nhất, danh bất hư truyền. "Ân?" Ngay cả Tống Thần đang chuyên tâm chế tác ca khúc cũng ngẩng đầu nhìn về phía cửa vào.

Nhìn Lưu Phẩm Hoa đang chậm rãi đi tới cười nói. "Hoa ca, tới rồi?" "Ân, tới rồi." Đối với thiện ý Tống Thần đưa ra, Lưu Phẩm Hoa cũng thực vui vẻ.

Rốt cuộc ở trong mắt hắn, Tống Thần sớm muộn gì cũng có thể trở thành đạo diễn đỉnh cấp nhất thế giới.

Cùng Tống Thần giao hảo, là chuyện trăm lợi không một hại, đáng tiếc chính là Tống Thần đối với lời mời của công ty hắn, trước nay chưa từng đáp ứng. "Vị này là?" Tống Thần nhìn về phía nam nhân đứng sau lưng Lưu Phẩm Hoa hỏi. "Không phải diễn viên đóng Nhị thúc của Ngô Tà còn chưa tìm được người thích hợp sao?" Lưu Phẩm Hoa đem nam nhân phía sau kéo đến bên người, vui vẻ vỗ vỗ bả vai đối phương nói. "Tôi giúp cậu kéo tới một kinh hỉ, sức lao động miễn phí!" "Tống đạo, cửu ngưỡng đại danh a, tôi là Hồ Thắng Lợi." Hồ Thắng Lợi hào phóng bá khí dùng giọng lớn vang lên.

Hồ Thắng Lợi chủ động vươn tay, Tống Thần lúc này cũng nhận ra nam tử trung niên trước mặt.

Từng lấy việc sức diễn các loại nhân vật ngạnh hán mà nổi danh, lúc ấy Vương lão đầu cũng từng mời, bất quá Hồ Thắng Lợi đang ở một đoàn phim khác quay phim nên không tới được. "Cửu ngưỡng cửu ngưỡng, chào ngài, Hồ lão sư." Tống Thần lập tức nắm chặt tay đối phương vươn ra, đồng thời cẩn thận quan sát Hồ Thắng Lợi.

Lăng giác phân minh, khuôn mặt tràn ngập khí chất nam tính trung niên, cơ bắp cả người cũng thập phần hài hòa hữu lực, không có sự dầu mỡ của đàn ông trung niên.

Cùng hình tượng Ngô Nhị Bạch hắc bạch thông cật (ăn sạch hai giới hắc bạch) mang đến cảm giác bá đạo cực kỳ giống, là nhân tuyển nhân vật phi thường thích hợp!

Thấy Tống Thần đối với Hồ Thắng Lợi tương đối vừa lòng. "Vậy hai người cứ nói chuyện." Lưu Phẩm Hoa thấy thế cũng đạm đạm cười, xoay người đi tìm mấy người Tằng Nhất Hi, tham khảo kịch bản quay chụp buổi chiều.

Tống Thần kéo cho Hồ Thắng Lợi một cái ghế, đối phương cũng không khách khí, đại liệt liệt ngồi xuống, cũng bắt đầu cùng Tống Thần thảo luận vấn đề tương quan về Ngô Nhị Bạch trong 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Mấy phút sau, lời nói của Hồ Thắng Lợi lại làm cho Tống Thần cảm thấy không ít ngoài ý muốn. "Không nghĩ tới Hồ lão sư chưa xem kịch bản, lại có thể đối với cốt truyện và nhân vật lý giải sâu như vậy a." Tống Thần cười cười với Hồ Thắng Lợi, trong lòng càng đối với ông ta vừa lòng.

Chưa xem kịch bản đã có kiến giải như thế, vậy thì sức diễn không phải càng thêm thuận tiện rồi sao? "Nửa bộ đầu, tôi chính là đã

xem ba lần trở lên a, những chỗ chi tiết cũng tạm dừng quan sát." Trong lời nói của Hồ Thắng Lợi đều toát ra sự tán thán đối với 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Điều này cũng làm cho Tống Thần thân là đạo diễn cảm nhận được sự thỏa mãn cực đại.

Rốt cuộc đối với tác phẩm tán thành, cũng chính là tán thành đối với thân phận đạo diễn và biên kịch của hắn.

Vừa khéo, đạo diễn và biên kịch đều là Tống Thần.

Thực nhanh, Tống Thần liền nhận đồng Hồ Thắng Lợi sức diễn Ngô Nhị Bạch.

Bất quá để cho đối phương không nảy sinh tâm lý chênh lệch, Tống Thần khi đem một phần kịch bản đưa cho Hồ Thắng Lợi, chủ động nói: "Ngô Nhị Bạch ở trong hai bộ này đất diễn không nhiều lắm, cho nên Hồ lão sư không cần quá thất vọng, bất quá nói không chừng về sau chúng ta có thể hợp tác nhiều hơn." "Haha, được, không quan hệ, có thể tham diễn bộ phim này đã là chuyện tốt rồi." Hồ Thắng Lợi cẩn thận tiếp nhận kịch bản, chú ý tới Tống Thần lời nói có ẩn ý nói.

Hợp tác hậu tục sao?

Câu chuyện Đạo Mộ Bút Ký còn xa mới kết thúc ý tứ sao?

Hay là có phim ảnh khác đang trù bị?

Ăn xong cơm trưa, phó đạo diễn tung ta tung tăng chạy tới. "Tống đạo, mọi người đều nghỉ ngơi không sai biệt lắm, buổi chiều quay bổ sung cảnh Tử Huyên sát thanh (đóng máy), ngài xem chúng ta khi nào bắt đầu?" Tống Thần trầm ngâm, đem kịch bản phân kính đưa cho phó đạo diễn, đồng thời phân phó nói: "Để diễn viên uấn nhưỡng cảm xúc, mười phút sau khai máy." "Được rồi." Phó đạo diễn lập tức cầm

loa lớn, hướng về phía tràng vụ và quay phim hô to, "Đều động lên, mười phút sau chuẩn bị khai máy!" “Action!” Rừng rậm Xà Chiểu, bên bờ suối trong vắt.

Từ Tử Huyên trong vai A Ninh, lúc này đang ngồi bên bờ suối rửa tay.

Trải qua một đêm chiến đấu và bỏ chạy thục mạng, cả thể lực lẫn tinh thần của A Ninh đều mệt mỏi rã rời, nhưng cô vẫn cố gượng dậy.

Suy cho cùng nguy hiểm vẫn chưa đi xa, công việc mà ông chủ Cừu Đức Khảo giao phó cũng chưa hoàn thành.

Nhóm ba người Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử cũng đều nằm vật ra tảng đá bên suối nghỉ ngơi, thở hồng hộc.

Tiểu Ca vẻ mặt thoáng chút tiếc nuối, khoanh tay đứng một bên, Hắc Kim Cổ Đao vừa mới bị thất lạc trong rừng.

A Ninh vừa nãy có bất đồng ý kiến với mọi người, xảy ra chút tranh cãi, bầu không khí không được tốt lắm.

Đêm qua Ngô Tà gặp ác mộng, cái xác đào được từ trong rừng, trên cổ tay đeo chiếc tiền đồng Đương Thập độc nhất vô nhị, khiến cậu có chút tâm thần bất định.

Lúc này, Ngô Tà từ từ nhìn về phía A Ninh.

A Ninh được bao bọc trong bộ đồ da bó sát màu đen, đùi thon dài, thân hình lồi lõm quyến rũ, tràn đầy mị lực chết người.

Ngô Tà ít nhiều có chút xấu hổ, ánh mắt không nhịn được mà liếc sang chỗ khác.

Đột nhiên!

Đồng tử Ngô Tà co rút lại, cậu nhìn thấy trong nước suối có một

cái bóng đỏ đang bơi về phía A Ninh.

Cái thân thể màu đỏ không rõ điềm lành hay dữ kia, trên đầu mọc một cái bướu thịt giống hệt mào gà...

Rắn Cổ Gà Rừng (Dã Kê Bột Tử)!

Ngô Tà lập tức kinh hãi, lòng nóng như lửa đốt buột miệng hét lên: "A Ninh cẩn thận!

Nhanh lên!!" "Sao thế?" A Ninh quay đầu lại, có chút nghi hoặc, nhưng vẫn mỉm cười nhìn về phía Ngô Tà.

Trong đôi mắt trong veo như nước hồ thu kia, phản chiếu khuôn mặt kinh hoàng ngây thơ của Ngô Tà.

Khoảnh khắc tiếp theo!

"Phốc!" Con rắn mào gà từ trong nước bay vọt lên, cái miệng khổng lồ mang theo hai chiếc răng nanh sắc nhọn cắm phập vào cổ A Ninh.

"A Ninh!!" Ngô Tà như phát điên lao về phía A Ninh.

"Ách!!!" Cơn đau nhói ở cổ khiến A Ninh theo bản năng đưa tay giật mạnh con rắn mào gà trên cổ xuống, dùng hết sức bình sinh ném ra xa.

Sau đó A Ninh vẻ mặt đau đớn ôm lấy vết thương ở cổ rồi ngã gục xuống.

"Xì!" Con rắn mào gà rơi xuống đất lập tức lăn lộn, định tiếp tục tấn công người khác.

Phập!!

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, con dao găm trong tay trực tiếp đâm thẳng vào não nó.

Trương Khởi Linh xoay mạnh con dao trong tay, con rắn mào gà cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, nằm trên mặt đất bất động.

Chương 44

“.....” Sau khi đảm bảo con rắn mào gà đã chết hẳn, Trương Khởi Linh mới từ từ đứng dậy nhìn về phía không xa.

“A Ninh!

A Ninh!” Ngô Tà đang ôm lấy A Ninh vẻ mặt đau đớn mà gào thét, nhưng sau khi Trương Khởi Linh chú ý đến vết thương trên cổ A Ninh, liền bất lực lắc đầu.

Độc dịch đã đi vào động mạch, hết cứu rồi.

A Ninh mở to mắt nhìn Ngô Tà, nọc độc nhanh chóng phá hủy các chức năng cơ thể khiến cô vô cùng đau đớn.

Bàn tay run rẩy vươn ra muốn chạm vào Ngô Tà, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cánh tay ấy lại rơi xuống giữa không trung.

Nhìn A Ninh chết không nhắm mắt, Ngô Tà như bị sét đánh ngang tai, không thể tin nổi nhìn người phụ nữ trong lòng mình, cả người đờ đẫn. .....

“Cắt!!” Tống Thần ngồi sau màn hình giám sát, sau khi xem xong cảnh quay có thể gọi là hoàn hảo này, lập tức cầm bộ đàm hét lớn.

“Cảnh này được đấy!

Giữ lại trước, lát nữa quay thêm một đúp nữa!” “À cái đó...

Nhất Hi, Tử Huyên, hai người lại đây chút.” Cái chết của A Ninh có thể nói là một cảnh quay vô cùng quan trọng trong Đạo Mộ Bút Ký, bất luận là đối với sự trưởng thành của Ngô Tà, hay đối với khán giả mà nói, cảnh này đều sẽ là một bước ngoặt quan trọng của cả bộ phim, nếu có thể, Tống Thần vẫn hy vọng làm đến mức hoàn hảo.

Nghe tiếng gọi của Tống Thần, A Ninh vốn đang diễn nét chết không nhắm mắt lập tức trở nên linh hoạt.

Cô nhìn Tằng Nhất Hi đang ôm mình với vẻ mặt đau khổ, cười nói: “Chết rồi?

Tôi chết rồi hả?

Biểu cảm vừa rồi của tôi có khó coi không?” “Hả?” Tằng Nhất Hi vẫn chưa thoát khỏi trạng thái nhập vai, trong lúc vừa rơi lệ vừa nói chuyện, một cái bong bóng mũi từ trong mũi cậu chàng phập phồng hiện ra.

“!” Từ Tử Huyên lập tức ghét bỏ nhảy dựng lên khỏi vòng tay Tằng Nhất Hi.

“Có bẩn không hả trời!” “Xin lỗi chị Tử Huyên, diễn nhập tâm quá.” “Hahaha!” Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều bị bộ dạng hài hước của Tằng Nhất Hi chọc cười.

“Haizz, thật là.” Tống Thần bất lực lắc đầu, nhưng khóe miệng lại cong lên thật cao.

Đồng thời quyết định phải giữ lại hình ảnh này, sau này có thể dùng làm hậu trường phát sóng.

“Thế giới phồn hoa bên ngoài ~ Tuyết bay đầy trời.....” Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại trong túi Tống Thần vang lên.

Tống Thần lấy ra xem thông báo cuộc gọi, kết quả chú ý thấy là Vương Sơn Hà gọi tới.

Mày hắn hơi nhíu lại.

“Vương lão đầu gọi điện thoại cho mình làm gì?

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi?” .....

Trong văn phòng Cục trưởng.

“Xin lỗi nhé Cục trưởng, bên tôi đang bận quay phim...” Trong điện thoại của Vương lão truyền đến giọng nói của Tống Thần, đối với chuyện của Tống Thần, Vương lão luôn khoan dung.

“Không sao, mai nói cũng không muộn.” Sau đó, Vương lão dặn dò Tống Thần chăm chỉ quay phim rồi cúp điện thoại.

Ông thở dài ngồi xuống ghế.

Ánh mắt cũng từ điện thoại chuyển sang màn hình máy tính đang sáng trước mặt.

“Mấy cái nền tảng video này đúng là khoa trương thật...

Báo giá cái nào cái nấy đều khủng khiếp!” Nhìn một loạt báo giá từ các nền tảng video vừa nhận được trên màn hình máy tính.

Mục đích đều là để mua độc quyền phát sóng nửa sau của “Đạo Mộ Bút Ký”.

Những con số khoa trương khiến Vương lão cũng phải thót tim.

“Khá lắm, hóa ra làm phim kiếm tiền như vậy sao?” Vương lão buông máy tính xuống thở dài, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

“Đều bằng mấy chục năm tiền lương của mình rồi.” “Không uổng công mình nhìn ra giá trị của Tống Thần, tuyệt đối không thể để tiểu tử này chạy mất, chuyện độc quyền này...” Vương lão bất lực lắc đầu, dường như cảm thấy khá phiền phức.

“Thôi được rồi, quả nhiên vẫn phải đợi thằng nhóc đó về rồi bàn bạc kỹ lưỡng vậy.” Nói xong liền tắt văn kiện trên máy tính.

“Để tôi xem báo cáo giai đoạn này nào, nhắc mới nhớ, Khương Nguyệt Thanh làm quyền Cục trưởng cũng không tệ nhỉ!” “Mình có nên nghỉ hưu sớm để nhường chỗ không đây?” Vương lão cười ha hả xem bản báo cáo tổng kết công việc mà Khương Nguyệt Thanh cung

cấp.

"Ồ!

Du khách đến Trường Bạch Sơn tăng nhiều thế này cơ à, KPI du lịch mùa đông sắp hoàn thành rồi, tốt quá." Nhìn biểu đồ số lượng người đến khu du lịch tăng gấp đôi rõ rệt, mắt Vương lão sáng lên.

Ông vẫn chưa quên, việc quay "Đạo Mộ Bút Ký" là để quảng bá cho khu du lịch Trường Bạch Sơn, cứ thế này, nhiệm vụ thí điểm mà cấp trên giao xuống coi như đã hoàn thành một cách an toàn.

Vương lão thở phào nhẹ nhõm.

Tuyệt vời, không cần phải sống những ngày nơm nớp lo sợ nữa, sướng rơn người.

Thong thả bưng bình giữ nhiệt uống một ngụm trà, Vương lão tiếp tục xem xuống phần báo cáo công việc.

Dần dần, biểu cảm của Vương lão bắt đầu kỳ quái, khóe miệng đang cong lên không kìm được mà hơi co giật.

"Tình huống gì đây?

Nghi ngờ có người đang đào đất phá hoại trong khu du lịch!?"

.....

"Chậc, Vương lão đầu tìm mình chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt." Cúp điện thoại, Tống Thần thầm lẩm bẩm.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Tằng Nhất Hi đang nhìn mình chằm chằm ngay trước mặt.

Tống Thần khẽ ho một tiếng, dùng kịch bản trong tay gõ vào đầu đối phương.

"Dù sao cũng là xuất thân thần tượng, phải chú ý hình tượng chứ." Nói xong, Tống Thần liền chuyển màn hình giám sát sang cảnh Tằng

Nhất Hi ôm Từ Tử Huyên khóc lóc.

Ngón tay chỉ vào khuôn mặt nước mũi nước mắt giàn giụa của Tằng Nhất Hi trên màn hình, cười nói: "Tuy rằng nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, nhưng phải cao hơn cuộc sống, cái này có chút 'đời' quá rồi." Tống Thần mắt thấy mặt Tằng Nhất Hi đỏ bừng lên, vội vàng vỗ vỗ vai đối phương an ủi: "Không sao, không cần xấu hổ, thực ra rất chân thực." "Tống đạo, tôi..." Tằng Nhất Hi thực sự không biết nói gì, khóc trong ống kính thành cái dạng này, quả thực có chút khó coi.

"Nhất Hi, lúc diễn tiếp theo, phải thu bớt cảm xúc lại một chút." "Tuy rằng Ngô Tà đau khổ tột cùng, nhưng cậu và A Ninh chung quy không phải loại quan hệ tình lữ sinh ly tử biệt, diễn quá đà dễ biến thành phim ngôn tình, còn nữa, đừng để khí thế của Tử Huyên áp chế, nhớ kỹ, cậu mới là nhân vật chính!" Tống Thần giọng điệu nhẹ nhàng hơn một chút, đồng thời phát lại hình ảnh trên màn hình giám sát cho Tằng Nhất Hi xem.

Sau đó Tống Thần như lột tơ bóc kén, tiếp tục giảng giải một số yếu tố cậu ta cần chú ý.

Tằng Nhất Hi hai tay nắm chặt, thái độ nghiêm túc khiến Tống Thần đạm nhiên mỉm cười.

Tống Thần chỉ chỉ Từ Tử Huyên đang chỉnh trang lại lớp hóa trang ở phía xa.

"Cảnh này là cảnh cuối cùng của chị Tử Huyên rồi, cậu cũng muốn quay xong đoạn này một cách hoàn hảo đúng không?" "Đương nhiên!" Cách đó không xa, Trần Hạo Hãn huých huých Tiêu Dương bên cạnh, nhìn Tằng Nhất Hi đang nghiêm túc nghe giảng bên cạnh Tống Thần cười nói: "Nhất Hi chăm chỉ thật đấy, thái độ này nhất định sẽ đại hỏa." "Ừ." Tiêu Dương cười nhạt gật đầu.

Tham gia bộ phim tuyên truyền này là cơ hội lớn nhất của Tằng Nhất Hi, và cũng là của cậu.

Trần Hạo Hãn nhìn Tiêu Dương lúc nào cũng giữ bộ dạng Trương Khởi Linh hoàn hảo cả trong lẫn ngoài phim, cũng bất lực thở dài.

"Cậu cũng vừa phải thôi, nhập vai quá sâu rồi đấy, Tiểu Ca!" "Anh cũng có khá hơn đâu, anh Trần, giọng quê của anh cũng đổi rồi kìa." Tiêu Dương ở phim trường hiếm khi "cà khịa" Trần Hạo Hãn một câu.

Trần Hạo Hãn cứ bảo người khác nhập vai quá sâu, nhưng bản thân hắn chẳng phải ngày nào cũng coi mình là Vương Bàn Tử sao, đều tại đạo diễn "điều giáo" tốt quá mà!

Tống Thần vỗ vỗ vai Tằng Nhất Hi: "Đi đi, quay cho tốt đoạn này!

Nhớ kỹ những điểm quan trọng vừa rồi!

Còn Tử Huyên, ánh mắt khát vọng và tiếc nuối cùng những tình cảm phức tạp kia, phải phong phú hơn một chút, đều hiểu chưa?" Hai người đồng thời gật đầu nghiêm túc, đồng thanh đáp: "Đã rõ thưa đạo diễn!!" Nhìn theo hai người quay lại trường quay, Tống Thần cầm bộ đàm.

"Các bộ phận chuẩn bị, quay lại một lần nữa." Theo lệnh của Tống Thần, đoàn phim đâu vào đấy nhanh chóng khôi phục bối cảnh về trạng thái ban đầu, thậm chí ngay cả vị trí cành cây cũng không thay đổi.

"Action!!" Sắc mặt A Ninh đột nhiên tái nhợt, trong ánh mắt chớp động những cảm xúc khó nói thành lời nhưng vĩnh viễn không thể thốt ra được nữa, dường như muốn vuốt ve má Ngô Tà nhưng cánh tay lại buông thõng xuống, cả người tắt thở.

"A Ninh!" Nhìn A Ninh mềm nhũn trong lòng, tiếng gào đau đớn

xé lòng của Ngô Tà vang vọng giữa rừng rắn. .....

"Cắt!!

Tốt!

Qua!" Nghe Tống Thần khen ngợi, mọi người lập tức thả lỏng khỏi trạng thái diễn xuất, ánh mắt không tự chủ được chuyển sang người Từ Tử Huyên.

Bởi vì ai cũng biết, cảnh này là cảnh cuối cùng của Từ Tử Huyên, cũng tức là cảnh "sát thanh" (đóng máy vai diễn).

"Sao nghiêm túc thế làm gì, sau này có phải không gặp nữa đâu." Bản thân Từ Tử Huyên cũng có chút thương cảm, nhưng vì cảm xúc của mọi người nên chủ động mở miệng trêu chọc.

"Thiếu đi đại mỹ nữ là tôi, sau này quay phim mất động lực hả?" "Không sao, tôi còn có Hoắc Tú Tú mà!" Trần Hạo Hãn lập tức "cà khịa", kết quả lại bị Từ Tử Huyên đuổi đánh.

"Được rồi, được rồi!" Tống Thần chạy tới cứu Trần Hạo Hãn từ dưới tay Từ Tử Huyên ra, cầm loa lớn tiếng hô: "Tôi tuyên bố, A Ninh sát thanh!" Sau đó Tống Thần nhận bó hoa tươi từ phó đạo diễn, đưa cho Từ Tử Huyên.

"Cảm ơn đạo diễn." Từ Tử Huyên cười tươi như hoa.

Chương 45

Tống Thần cười nói: "Không cần cảm ơn, sát thanh rồi lát nữa đừng vội đi nhé, tối nay cô là nhân vật chính, đoàn phim ăn ngỗng hầm nồi sắt để tiễn hành." "Ok luôn!" Từ Tử Huyên quay lại xe bảo mẫu nghỉ ngơi, được một lúc, phó đạo diễn ghé sát tai Tống Thần nói nhỏ.

"Đạo diễn, cảnh tiếp theo quay ở Trương Gia Cổ Lâu, có thể có chút vấn đề." "Hả?

Sao thế?" Tống Thần đang nghiên cứu ca khúc chủ đề, đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

Phó đạo diễn có chút khó xử: "Đạo cụ chúng ta dựng cổ lâu không đạt được hiệu quả như anh muốn." "Thế không sao, cứ quay đi, hậu kỳ tôi làm kỹ xảo bù vào." Tống Thần tưởng chuyện gì to tát, không hề để ý nói.

"À, còn có diễn viên đóng vai Cừu Đức Khảo và Hắc Nhãn Kính (Hắc Hạt Tử), tối nay đều sẽ vào đoàn, diễn viên gạo cội đóng vai Hoắc lão thái thái thì chắc phải ngày mai." Phó đạo diễn nói tiếp.

"Tối nay có cho nghỉ một buổi không?

Hay là quay luôn?" "Hắc Nhãn Kính sao?" Nghe đến đây, Tống Thần nhìn về phía xa, diễn viên đóng vai Giải Vũ Thần, suy tư một chút rồi nói.

"Cho bọn họ làm quen trước đi, chém gió ra ngoài là nửa tháng sau công chiếu, quay phim phải khẩn trương lên, tiếp theo nếu thuận lợi, hy vọng tối nay có thể quay một số tình tiết đơn giản.

Ví dụ như ân oán tình thù giữa Hắc Nhãn Kính và Giải Tiểu Hoa chẳng hạn." .....

Màn đêm buông xuống, đống lửa trại bùng cháy trên bãi đất trống ở phim trường.

Tống Thần và các diễn viên ngồi vây quanh một vòng, nhìn nồi ngỗng hầm thơm nức mũi, bữa tiệc chia tay mừng Từ Tử Huyên sát thanh, mọi người đều ăn uống vui vẻ.

Từ Tử Huyên cầm gậy selfie, chụp ảnh chung lưu niệm với cả đoàn phim, sau đó một bài Weibo chúc mừng A Ninh sát thanh cũng được đăng tải.

"Cảm kích lần trải nghiệm #ĐạoMộBútKý này, cho tôi quen biết được nhiều bạn bè như vậy, cũng cho tôi quen biết đạo diễn Tống Thần." "Để tôi biết được sự khác biệt giữa thiên tài và người thường, thực sự còn lớn hơn giữa người và heo!" "Cảm ơn mọi người, A Ninh, tạm biệt, A Ninh!" Bên dưới dòng trạng thái là một bức ảnh chụp chung nhiệt tình của cả đoàn phim.

Một hòn đá làm dậy ngàn cơn sóng, Weibo của Từ Tử Huyên vừa đăng tải, đã có lượng lớn người hâm mộ nhanh chóng vào bình luận. 【Á á á!

Chúc mừng A Ninh sát thanh!

Chị đẹp quá đi!】【Oa!

Phát hiện Tống đạo trong đám đông!

Quả nhiên đẹp trai quá, yêu rồi yêu rồi.】【Chậc chậc, ông đạo diễn này ảo thật đấy!

Đứng giữa một rừng minh tinh mà vẫn đẹp trai nổi bật thế kia!】【Cầu xin!

Đạo diễn Tống Thần đóng phim đi!】【Cùng cầu!

Tôi cũng muốn xem Tống Thần đích thân diễn xuất!!】【Chẳng

lẽ chỉ có mình tôi đang mong chờ phần tiếp theo công chiếu sao?!

Chỉ có mình tôi thôi hả?!】【Không đâu!

Tôi cũng đang đợi phần tiếp theo đây!

Một trong những diễn viên chính đã sát thanh rồi!

Chắc sắp ra mắt rồi nhỉ?】【Nhanh lên đi!

Tôi đã xem lại ba lần rồi!

Hóng phần tiếp theo quá!】【Mới xem lại ba lần!

Tôi xem bảy lần rồi!

Ngày nào cũng phải xem!】 Dòng Weibo này dưới sự trợ giúp của đám cư dân mạng lầy lội, nhanh chóng leo lên bảng Hot Search (bảng tìm kiếm nóng).

Suy cho cùng nữ chính đã sát thanh rồi, phần tiếp theo chắc chắn sắp có rồi!

Dù sao tốc độ của Tống Thần, mọi người đều hiểu rõ.

Danh hiệu "người đàn ông nhanh nhất thế giới" đã chuẩn bị sẵn cho hắn rồi!

"Tống đạo, thế này mà cũng lên hot được." Từ Tử Huyên vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm Weibo trên điện thoại.

"Hả?

Hot rồi?" Tống Thần đang gặm đùi ngỗng, đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

Từ Tử Huyên đưa điện thoại đến trước mắt Tống Thần, giọng điệu vô cùng ngạc nhiên: "Vừa mới đăng một bài WB, chưa quá ba phút đã lên bảng Hot Search, tôi lại tăng thêm mấy vạn fan rồi." ?

Ba phút tăng mấy vạn fan?

Thuê thủy quân (nick ảo) cũng không nhanh thế!

Lời này vừa nói ra, các diễn viên vốn đang ra sức "càn quét" đồ ăn đều đồng loạt dừng đũa, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Tống Thần.

Sau một hồi trầm mặc, Tằng Nhất Hi nhỏ giọng hỏi: "Đạo diễn, tôi cũng có thể đăng một bài Weibo ở phim trường không?" "Chuyện to tát gì đâu." Tống Thần lĩnh ngộ ý đồ của các diễn viên, không để ý cười ha hả, "Đăng đi đăng đi." "Hehe!

Cảm ơn đạo diễn!" Được sự khẳng định của đạo diễn, các diễn viên chính nhao nhao đặt bát đũa xuống, bắt đầu đủ các kiểu selfie tại phim trường.

Tống Thần nhìn các diễn viên đang bận rộn, tiếc rèn sắt không thành thép mà thở dài một tiếng.

"Đúng là người đời đều say, chỉ mình ta tỉnh, chuyện này có gì phải vội?" Vừa nói, vẻ mặt Tống Thần vẫn mây trôi nước chảy, nhưng tay lại xuất chiêu nhanh như điện, nhân lúc những người khác đang bận chỉnh ảnh làm đẹp thì hắn đã tranh thủ bấm gửi!

"Ting!

Weibo đăng tải thành công!" Các diễn viên chính đồng loạt giơ ngón giữa.

A!

Phi!....

Tổng bộ Weibo.

"Giám đốc!!

Xảy ra chuyện rồi!" Một nhân viên bộ phận mạng xông vào văn phòng giám đốc, vị giám đốc vừa mới vất vả giải quyết xong vấn đề

sập server của WB, trực tiếp giật mình, làm đổ ly cà phê vào đũng quần.

Chưa đợi giám đốc kịp lau vệt cà phê nóng hổi, nhân viên đã như tranh công mở miệng.

"Đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký gần như đồng thời đăng bài lên Weibo!" "!" Giám đốc cả người đờ ra!

Sau đó nén cơn đau kịch liệt dưới hạ bộ hét lên.

"Nhanh!

Nhanh!

Mau đưa..." "Yên tâm đi!

Giám đốc!

Tôi đã đưa toàn bộ lên để xuất rồi!

Lần này chúng ta thu nhập lưu lượng mã phải được một mục tiêu nhỏ (100 triệu)!" ?!

Giám đốc cả người chết lặng.

Giây tiếp theo.

"Giám đốc!

Sao thế!

Ngất rồi à?!" Trong văn phòng vang lên tiếng kinh hô của nhân viên và tiếng gọi cấp cứu 120. .....

Sáng hôm sau.

Tống Thần lái xe đến trước cửa Cục Du lịch, vẫn bị đám phóng viên vây kín như nêm cối ở cổng làm cho giật mình.

"Vãi chưởng, đám người này không biết bỏ cuộc à?

Đáng sợ quá!” Nói rồi, hắn đạp ga, không hề dừng lại, lao thẳng xuống hầm để xe.

Tống Thần quen cửa quen nẻo đi tới văn phòng Cục trưởng, tự nhiên ngồi xuống ghế sô pha.

“Cục trưởng, lại tìm tôi à?

Có việc gì gấp không, lát nữa tôi phải nhanh chóng về phim trường, phim tuyên truyền quay sắp đến giai đoạn cuối rồi, bận lắm, thực sự không đi được đâu.” Nhìn Tống Thần gần như nằm vật ra ghế sô pha, Vương lão lại không hề để ý, chỉ mỉm cười hiền từ.

Giống như đang nhìn hậu bối thân thiết của mình vậy.

Tống Thần thấy ánh mắt Vương lão, không khỏi nheo mắt lại, trong lòng thầm hô không ổn.

Ánh mắt của Vương lão đầu cứ như đang nói: Tống Thần à, nhìn cái nồi này xem, vừa to vừa tròn nè.

Chương 46

Lần trước bị gài quay phim tuyên truyền, lần này chẳng lẽ lại bắt gánh nồi nữa!?

"Tống Thần, lần này tôi tìm cậu, chủ yếu là hỏi ý kiến của cậu, chúng ta có nên cân nhắc bán độc quyền ra ngoài không, giá cao nhất là một trăm triệu đấy." "Tôi từ chối!" Tống Thần tưởng Vương lão sẽ đào hố cho mình, còn chưa nghe hết câu đã trực tiếp đưa hai tay vẽ một dấu X lớn trước ngực.

Say No!

Nhưng một giây sau.

Phản ứng lại, Tống Thần "bật" một cái đứng dậy từ sô pha.

"What!!

Vừa rồi nói cái gì cơ?!"

.....

"Á đù, thế mà lại ra giá tới một mục tiêu nhỏ sao?" Tống Thần tuy rằng cả người nhảy dựng lên, nhưng linh hồn lại muốn nằm vật ra sô pha.

Không còn cách nào khác, cái báo giá khoa trương này thực sự có chút kích thích.

Phải biết rằng, hiện tại báo giá phim truyền hình trong nước, cao nhất cũng chỉ ba mươi triệu, tuy rằng không bao gồm các loại phân chia lợi nhuận về sau, nhưng một quyền độc quyền chiếu lần đầu mà trả một trăm triệu, quả thực khiến người ta kinh ngạc rớt hàm.

"Ừ, cũng giống phản ứng của tôi lúc nghe thấy." Vương lão nhìn bộ dạng kinh ngạc này của Tống Thần, không khỏi nhớ lại biểu cảm

há hốc mồm của mình khi tiếp nhận báo giá này.

Không phải giống, mà là y xì đúc.

"Nói chứ nền tảng video nào ra giá cao thế?

Một bộ phim độc quyền mà dùng hẳn một trăm triệu, không phải là ai đang rửa tiền đấy chứ?" Tống Thần bình tĩnh lại, lập tức hỏi Vương lão, định xem xem đại gia nhà nào mà hào phóng vậy.

"Vốn dĩ cũng không có giá cao như thế đâu." Vừa nói, Vương lão vừa đưa báo giá ban đầu của các nền tảng video cho Tống Thần xem.

"Nhưng về sau đám người này không biết vì sao bỗng nhiên cạnh tranh kịch liệt, giá cả cứ thế nước lên thì thuyền lên, khống chế cũng không được." "Ảo thật." Tuy miệng nói thế, nhưng bản thân Tống Thần vô cùng hài lòng.

Dù sao tác phẩm mình quay ra có thể bán được giá cao chẳng phải chứng minh năng lực rất mạnh sao?

Vương lão cũng gật gật đầu, "Bộ phim tuyên truyền này của chúng ta năng lượng thực sự lớn như vậy sao?" "Có khả năng là được giới trẻ yêu thích hơn." Tống Thần suy tư nói, "Chủ thể lưu lượng của các nền tảng cũng là giới trẻ." Vương lão ừ một tiếng, giọng điệu thay đổi, quay lại chủ đề chính, mắt sáng như đèn pha nhìn về phía Tống Thần.

"Lần này gọi cậu đến, là muốn nghe ý kiến của cậu với tư cách đạo diễn, tôi có nên bán hay không?" Trong ánh mắt Vương lão lấp lánh ánh sáng của Nhân dân tệ, giống như nhìn thấy một trăm triệu tiền mặt đang chất đống trước mắt vậy.

"Cục trưởng động lòng rồi?" Tống Thần nhìn Vương lão như vậy, đoán được đối phương đang nghĩ gì.

"Không động lòng sao được?

Đó là một trăm triệu đấy!

Đủ để Cục du lịch chúng ta phát triển mạnh các dự án du lịch mới, đãi ngộ và tiền thưởng của mỗi nhân viên chúng ta cũng có chỗ dựa rồi, chỉ số hạnh phúc trong công việc cứ gọi là tăng vù vù!" "Nói thì nói vậy, nhưng mục đích chúng ta quay phim tuyên truyền chẳng phải là để quảng bá khu du lịch sao?

Nếu độc quyền thì có chút không lời lãi cho lắm." "Hả?" Thấy bộ dạng của Vương lão, Tống Thần biết lão già này bị tiền bạc trước mắt làm mờ mắt rồi.

Vì thế, không khỏi thở dài tiếp tục giải thích.

"So với thù lao, tôi cần nhân khí và độ quan tâm mà đa nền tảng mang lại hơn." "Không chỉ như vậy, lần trước là toàn nền tảng chiếu miễn phí, nếu lần này tôi bán độc quyền cho riêng một nhà nào đó, khả năng sẽ bị cư dân mạng chửi rủa, ảnh hưởng không tốt đến hình tượng Cục du lịch Trường Bạch Sơn chúng ta." "Đáng sợ nhất là, lỡ như quyền độc quyền đưa cho một nền tảng nào đó, giống như cái nền tảng 'Chim cánh cụt' nào đó chơi trò thu phí xem trước, thì không ổn chút nào." Nghe Tống Thần nói xong, Vương lão bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng ha, hình như là thế thật." Vương lão nhìn Tống Thần đang điềm tĩnh trước mặt, xấu hổ gật đầu, cảm giác giác ngộ tư tưởng của mình hình như bị Tống Thần trước mắt đè bẹp.

Thằng nhóc này đối mặt với nhiều tiền như vậy mà không hề dao động, đúng là một chàng trai tốt!

Tống Thần hoàn toàn không biết, vài câu nói tùy tiện của mình, cư nhiên khiến hình tượng bản thân trong lòng Vương lão bỗng chốc trở nên cao thượng.

“Vậy chúng ta cứ thế bỏ qua một trăm triệu sao?” Vương lão bất lực thở dài.

Nếu không để Vương lão biết giá trị của phim tuyên truyền nhiều như vậy thì còn tốt, biết rồi, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu.

“Vấn đề thu nhập thực ra tôi đã sớm nghĩ tới, muốn tiền thì đâu chỉ có một cách.” Tống Thần ngồi xuống lại, vắt chéo chân, nghiễm nhiên là bộ dạng đại lão tự tin.

“Cách gì?” Vương lão nghe xong, lập tức cảm thấy hứng thú, bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe.

“Quyền độc quyền không thể bán, nhưng muốn mấy nền tảng video đó lấy không phim cũng vạn lần không được.” Tống Thần dùng ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn sô pha, chậm rãi mở miệng nói.

“Tôi có thể ký một hợp đồng, khi phát sóng Đạo Mộ Bút Ký, doanh thu quảng cáo và các doanh thu phát sóng về sau đều cần chia phần trăm với tôi.” “Nếu không đồng ý, vậy nhà đó sẽ mất quyền phát sóng.” “Xì!

Cách này... có chút quá đáng.” Đối với kiến nghị của Tống Thần, Vương lão tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

“Liệu tất cả các nền tảng video có từ chối yêu cầu của cậu không, dù sao lúc đó nửa phần đầu là miễn phí mà.” “Lần này đòi chia chác, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó nếu Tổng cục trưởng phải ra mặt thì sự tình không đẹp mặt cho lắm.” Đối mặt với sự lo lắng của Vương lão, Tống Thần vẻ mặt tự tin xua tay nói.

“Yên tâm đi, nền tảng tinh ranh như vậy sẽ không không đồng ý đâu, dù sao vẫn tốt hơn là để một miếng thịt lớn bay vào bát đối thủ.” Tống Thần đứng dậy khỏi sô pha, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Vương Sơn Hà.

“Được rồi, đoàn phim bên tôi có việc, đi trước đây.

Việc giao thiệp với các nền tảng video giao cho ông rồi, Cục trưởng, đừng phụ sự kỳ vọng của tôi đấy!” Nói xong, căn bản không cho Vương Sơn Hà cơ hội từ chối, trực tiếp đóng sầm cửa bỏ đi.

“Ấy đợi đã!” Vương lão đưa tay muốn gọi Tống Thần lại, nhưng chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa.

“Hay là cứ thử xem?” Vương lão ngồi trên sô pha nhỏ giọng lầm bầm. .....

Khu du lịch Trường Bạch Sơn, trường quay đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký.

Trong trường quay được bố trí thành Lâu Ngoại Lâu.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh ngồi đối diện nhau, sau khi hai người gọi món xong.

Cùng nhau trầm mặc gần một phút.

So với Ngô Tà đang hút thuốc phiền não, Trương Khởi Linh ngồi đối diện thì dường như đã buông bỏ chấp niệm ôm ấp bấy lâu nay.

Cả người ở trong một trạng thái đạm nhiên sâu sắc hơn, một loại an ninh tâm linh cực độ.

Cuối cùng Ngô Tà chủ động mở miệng hỏi.

“Tiểu Ca, chuyện của anh đều hoàn thành rồi sao...

Ý tôi là tất cả mọi chuyện!” “Kết thúc rồi.” “Vậy sau này định đi đâu chưa?

Tôi thấy Hàng Châu cũng không tệ...” So với Ngô Tà đang căng thẳng luống cuống tay chân, Trương Khởi Linh chỉ nhàn nhạt nhìn cậu, khẽ nói.

“Tôi phải về nơi tôi nên đến rồi.” “Vậy lần này...” “Tôi đến tạm biệt cậu.” Trương Khởi Linh hiếm khi nhìn thẳng vào mắt người khác nói chuyện.

“Tôi đã nói quan hệ của tôi với thế giới này, dường như hiện tại người duy nhất có thể tìm được, cũng chỉ có cậu.” Ngô Tà cả người cứng đờ, đương nhiên hiểu được đối phương thực sự muốn đến tạm biệt mình.

Hai người cứ thế lẳng lặng gắp thức ăn, Ngô Tà cũng lần đầu tiên quan chú Trương Khởi Linh trong suốt quá trình.

Một cử chỉ nhỏ cũng không bỏ sót.

“Anh muốn đi đâu?” “Trường Bạch Sơn.” “À, chỗ đó lạnh lắm, kém xa khí hậu Giang Nam...” Đối mặt với sự níu kéo vụng về của Ngô Tà, Trương Khởi Linh đặt đũa trong tay xuống.

“Tôi chỉ có thể đi đến đó.” Nói xong câu này, Trương Khởi Linh từ từ đứng dậy, nhìn Ngô Tà lần cuối nói: “Tạm biệt.” Đối mặt với Trương Khởi Linh đang đi xuống lầu, Ngô Tà cả người ngồi trên ghế, rít từng hơi thuốc.

Nhìn qua cửa sổ thấy Trương Khởi Linh đang đi dọc theo lề đường, từ từ biến mất ở phía xa đường Cô Sơn. ....

“Cắt!

Tốt!

Một lần là qua!” Theo tiếng hô của Tống Thần, nhân viên đoàn phim nhanh chóng từ hậu trường chui ra.

Chuyên gia trang điểm cũng đưa Tằng Nhất Hi và Tiêu Dương vừa quay lại đi trang điểm trước.

Bởi vì tiếp theo là phải quay cảnh cuối cùng rồi.

Ngồi sau màn hình giám sát, Tống Thần cũng khá cảm khái, hơn hai tháng trời, đã quen thuộc với mọi người trong đoàn phim.

Nhưng đến thời khắc sắp chia ly, cũng giống như hai người sắp phải chia ly kia vậy.

Bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung, nội bộ một hang động không tên.

Ngô Tà đang dựa vào vách tường nhắm mắt nghỉ ngơi, Trương Khởi Linh đang ở bên cạnh lặng lẽ thu dọn hành lý.

"Muộn Du Bình!" Ngô Tà trong giấc ngủ bỗng nhiên tỉnh giấc, chú ý thấy Muộn Du Bình đang thu dọn đồ đạc, Ngô Tà kỳ quái hỏi.

"Anh làm gì thế?" "Tôi đang xem những thứ gì có thể dùng được, tôi đều để lại cho cậu, sau này lúc về có thể dùng đến." "Vậy còn anh?" Đối mặt với giọng điệu bình thản của Trương Khởi Linh, Ngô Tà kinh ngạc hỏi.

"Ở trong đó, tôi cho dù là đứa trẻ sơ sinh cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng cậu thì khác, quá nguy hiểm." Trương Khởi Linh nói xong liền rút từ trong túi ra hai cái Quỷ Tỷ (Ấn ngọc), chú ý ánh mắt kỳ quái của Ngô Tà, Trương Khởi Linh chủ động giải thích.

"Một cái là Hoắc Tiên Cô đưa cho tôi." Nói xong liền đưa một cái trong đó cho Ngô Tà, đồng thời kể cho Ngô Tà nghe về Cửu Môn và mối quan hệ với Thanh Đồng Môn.

Chương 47

"Vậy thì sao!

Người vốn dĩ nên canh giữ mười năm ở trong đó là tôi!" Đối mặt với sự truy hỏi của Ngô Tà, Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà khẽ mở miệng nói: "Dùng mười năm của tôi đổi lấy sự ngây thơ của cậu." "Vậy tại sao phải thay thế tôi đi vào!" Nhìn Ngô Tà có chút mất kiểm soát, Trương Khởi Linh đặt tay phải lên cổ Ngô Tà nhỏ giọng dặn dò.

"Mười năm sau, nếu cậu còn nhớ đến tôi.

Có thể dùng Quỷ Tỷ mở Thanh Đồng Môn ra thay thế tôi." Nói xong, tay phải Trương Khởi Linh hơi dùng sức, Ngô Tà cả người ngã vào trong lòng Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà trong lòng, ánh mắt lần đầu tiên lộ ra hai chữ ôn nhu.

Sau đó Trương Khởi Linh đặt Ngô Tà nằm xuống tử tế, cả người biến mất trong bóng tối.

Nhìn màn hình chìm vào bóng tối, Tống Thần trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cầm bộ đàm hét lên.

"Cắt!!" Sau đó hắn chủ động đứng lên ghế đạo diễn, để tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, hô lớn: "Tôi tuyên bố!

Đạo Mộ Bút Ký.....

Sát thanh rồi!!!" "Tống đạo, mấy cái đồ cổ giả ở Ngô Sơn Cư có cần thu lại không?" "Đương nhiên." "Tống đạo, cái tấm phản quang này hỏng rồi, tôi có thể mang về nhà làm kỷ niệm không?" "Hả?

Cũng không vấn đề." "Tống đạo!

Tống đạo, bộ đồ da của A Ninh...” “Tôi muốn Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca!” Tống Thần: “...” “Mấy cái kia chia nhau là được rồi, đạo cụ quan trọng không được trộm đi đấy!” Không biết vì sao, Tống Thần luôn cảm thấy mỗi một người trong đoàn phim, dường như đều đang nỗ lực bắt chuyện với hắn, một luồng không khí u buồn không nỡ lan tỏa trong đoàn phim.

“Ây da da, lần đầu tiên làm đạo diễn như tôi, không biết xử lý mấy chuyện ly biệt này lắm nha.” Đoàn phim sát thanh, mỗi một người đều phải mỗi người một ngả, vừa rồi lúc tuyên bố sát thanh bầu không khí cao trào trong nháy mắt liền biến mất không thấy, cảm xúc của mỗi người dường như đều xuống thấp, dù sao mọi người cùng nhau trải qua thời gian vui vẻ lâu như vậy...

“Xem ra, phải để đạo diễn xuất hiện giải quyết loại sầu ly biệt này thôi!” Vừa nghĩ đến đây, Tống Thần quyết đoán kêu gọi toàn bộ nhân viên và diễn viên trong tổ tập hợp.

“Các đồng chí, tôi thấy cảm xúc của mọi người đều không cao trào lắm nhỉ!” “Tôi cho rằng ở thời khắc phân biệt này, tôi có cần thiết phải tiến hành một cuộc đại tổng vệ sinh đặc thù, náo nhiệt, độc đáo.” Toàn bộ nhân viên: ???

Trong cái không khí bi thương luyến tiếc thế này, đạo diễn bắt tôi làm cái gì cơ?

Tống Thần: “Cho nên mọi người đều động tay chân đi!

Dùng lao động thay thế bi thương!” Như vậy lát nữa, có thể tiết kiệm được tiền thuê dọn vệ sinh...

Tống Thần trong lòng tính toán chi li.

Cục du lịch Trường Bạch Sơn, văn phòng Cục trưởng.

Vương lão tâm tình th thấp thỏm đem yêu cầu mà Tống Thần nói,

không sai một chữ trả lời người liên hệ của các nền tảng.

Thậm chí dựa theo yêu cầu nghiêm khắc của Tống Thần, biểu lộ thái độ thập phần cứng rắn.

"Nếu giao thiệp thất bại, cũng chỉ có thể mặt dày đi tìm Tổng cục xuất diện giúp đỡ thôi." Vương lão đối với cách làm này của Tống Thần không lạc quan cho lắm.

Ting!

Ting!

Ting!

Tiếng tin nhắn trả lời vang lên liên hồi.

"Xem ra đều đang đợi nhỉ." Nhìn từng tin nhắn gần như trả lời ngay lập tức, Vương lão cuối cùng cũng nhận thức được độ hot của "Đạo Mộ Bút Ký".

Sau khi Vương lão xem hết từng tin nhắn, thần tình khiếp sợ mãi không tan.

"Thế mà lại để Tống Thần đoán đúng rồi." Đối mặt với việc Cục du lịch không những không bán độc quyền, ngược lại còn yêu cầu tiến hành chia sẻ doanh thu quảng cáo.

Các nền tảng video mạng không những không từ chối, ngược lại còn tăng thêm vài điểm phần trăm trên mức Tống Thần đề xuất.

Đừng coi thường vài điểm phần trăm này.

Trước mặt phí quảng cáo lên đến hàng chục triệu, mấy điểm phần trăm chính là lợi ích khổng lồ.

Khu du lịch Trường Bạch Sơn, khách sạn 5 sao duy nhất.

Tiệc sát thanh đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký!

Tiệc sát thanh vốn nên náo nhiệt, lúc này lại vô cùng quái dị.

Mỗi người đều đang nhanh chóng tiến hành ăn uống, càn quét lượng lớn đồ ăn, nhìn cứ như bị bỏ đói lâu ngày vậy.

"Nhìn như chết đói ấy." "Tôi lần đầu tiên thấy nhiều minh tinh chuyên tâm ăn cơm như vậy, không có một ai mở miệng nói chuyện cả." "Xem ra quay Đạo Mộ Bút Ký mệt người thật." "Loại tiệc sát thanh này lần đầu tiên mới thấy." Hai nhân viên phục vụ đứng bên cửa lớn thì thầm to nhỏ.

Các minh tinh: Trùng hợp ghê, tôi cũng lần đầu tiên ăn như hổ đói trong tiệc sát thanh đấy!

Kẻ đầu têu Tống Thần lại cười ha hả nhìn cảnh tượng này.

Thế này mới tốt, lúc nên ăn cơm, phải ăn từng miếng to như vậy mới ngon.

Bày đặt nhiều cảm xúc bi thương thế làm gì?

"Khi gió thổi ~~ sẽ quay về ~~~" "Tiếp tục ăn đi, tôi đi nghe điện thoại cái." Tống Thần đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi ra khỏi sảnh tiệc nghe điện thoại.

Mọi người trong đại sảnh cũng dừng động tác trong tay, nhìn bóng lưng Tống Thần với ánh mắt sùng bái.

Tằng Nhất Hi xoa xoa cánh tay đau nhức cảm thán: "Rõ ràng đạo diễn cũng cùng tôi làm việc cả buổi chiều, sao có vẻ như không hề mệt mỏi chút nào nhỉ?" "Tôi sớm nhìn ra đạo diễn là một con quái vật thể lực rồi." Trần Hạo Hãn gặm đùi gà nói.

"Lần trước leo núi tuyết là nhìn ra rồi, chúng ta ai nấy mệt như chó, Tống đạo ngay cả thở mạnh cũng không!" "Hahaha, chỉ vì chú yếu thôi?" "Cút đi!

Chú mày mới yếu ấy!" "Hahahaha!" Không khí trên bàn ăn bắt đầu vui vẻ, nhưng đằng sau sự vui vẻ, trong mắt mỗi người đều mang theo một nỗi buồn man mác khó tả. .....

Bên ngoài sảnh tiệc.

Tống Thần nhìn dãy số hiển thị trên điện thoại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin.

"Xem ra Vương lão đầu mang tin tốt đến cho mình rồi." Nói xong, liền trực tiếp nghe máy.

Chưa đợi Tống Thần kịp nói một tiếng, giọng nói kích động của Vương lão từ trong điện thoại đã bùng nổ.

"Tống Thần!

Cậu đúng là nhân tài mẹ nó rồi!

Bên nền tảng video đồng ý rồi!!

Đều đồng ý rồi!!" "Xì ~~ Đồng ý chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Chung quy là kiếm được tiền, nhưng một khi không đồng ý, chịu tổn thất cũng nhất định là bọn họ." Tống Thần day day cái tai bị giọng Vương lão làm chói, kiên nhẫn trả lời.

Vương lão ha hả cười: "Tin tốt lớn như vậy, tiểu tử cậu sao bình tĩnh thế?" "Nếu không thì sao?" Tống Thần nội tâm không chút dao động.

Dù sao mình cũng không phải nhà sản xuất, vẫn cứ lĩnh lương nhân viên tuyên truyền như thường thôi.

Lúc này chỉ nghe thấy Vương lão ở đầu dây bên kia, giọng nói cố tỏ ra thần bí từ từ truyền đến.

“Nếu tôi nói cho cậu biết, cũng có phần thưởng cho cậu thì sao?” “Hả?” Muốn nói cái này, tôi đây hết buồn ngủ rồi đấy!

“Hì hì, gọi Cục trưởng, có thưởng đấy?” “A a, không có việc gọi lão Vương, có việc gọi Cục trưởng, ông và Khương Nguyệt Thanh đúng là không phải người một nhà không vào một cửa mà.” Vương lão có chút bất bình bĩu môi, hơi dừng lại, tiếp tục nói.

“Xét thấy đồng chí Tống Thần lần này biểu hiện ưu dị, quay phim tuyên truyền cho khu du lịch nhận được sự coi trọng cao độ của Tổng cục, đồng thời gây ảnh hưởng tích cực rộng rãi trong xã hội, qua lãnh đạo cấp trên phê chuẩn, Cục lần này quyết định đề bạt cậu làm Trưởng ban.” “Sau này cậu là Trưởng ban tuyên truyền!

Vui không!

Bất ngờ không?” “...” Nếu không phải điện thoại không nhìn thấy mặt Vương lão, Tống Thần thực sự muốn cho Vương lão xem cái biểu cảm cạn lời của mình hiện tại.

Cái Ban tuyên truyền chỉ có một người, làm trưởng ban hay không thì có gì khác nhau chứ?

Nhưng cấp bậc chức vụ khẳng định là tăng rồi, chuyện tốt, bát cơm sắt vững rồi nha.

Đối mặt với sự trầm mặc ngắn ngủi của Tống Thần, Vương lão bên kia lúc này cũng phản ứng lại, sợ đối phương không đủ hài lòng với phần thưởng như vậy, lỡ nảy sinh tâm lý nhảy việc thì là tổn thất của cả Cục du lịch, vì thế vội vàng bổ sung.

“Khụ khụ, đương nhiên là có thưởng tiền mặt, tổng cộng mười vạn.” “Ai da không tệ nha, Cục hào phóng đấy.” Tống Thần vui vẻ.

Lời còn chưa nói xong, lại nghe thấy Vương lão nói tiếp.

“À đúng rồi, còn có chuyện này, tiền thưởng để Phó cục trưởng

Khương lĩnh giúp rồi.” “Nani!! (òωó?)!

Dựa vào cái gì mà lấy tiền thưởng của tôi a!” Nghe tin này, Tống Thần lập tức cả người đều không ổn rồi.

Tống Thần cúp điện thoại, buồn vui lẫn lộn quay lại tiệc sát thanh.

Lúc này mọi người đại đa số đều rượu say cơm no, rất nhiều nhân viên hậu cần và diễn viên chính đều đang chụp ảnh lưu niệm và selfie.

Trần Hạo Hãn đang một tay cầm điện thoại, một tay giơ một cái đầu heo.

Chương 48

"Anh em nhấn theo dõi nào, Bàn gia biểu diễn cho mọi người xem một màn ba miếng hết một cái đầu heo." "Bàn Tử đừng nghịch nữa, đạo diễn về rồi!" Tằng Nhất Hi mắt sắc phát hiện Tống Thần quay lại, vội vàng tiến lên kéo Tống Thần, chuẩn bị cùng mọi người chụp một bức ảnh đại hợp xướng tiệc sát thanh.

Tiêu Dương và Bàn Tử vội vàng ném điện thoại và đầu heo đi cũng lập tức một trái một phải, ấn chặt Tống Thần vào vị trí Center (trung tâm).

"Cà tím!!" Tách!

Nhiếp ảnh gia ấn nút chụp, một bức ảnh chụp chung tiệc sát thanh đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký hoàn thành!

Tiệc sát thanh kết thúc, từ biệt mọi người, Tống Thần nhanh chóng lái xe về nhà, vẻ mặt phẫn khái tìm Khương Nguyệt Thanh đang xem tivi.

"Thần Thần?

Sao thế?" Khương Nguyệt Thanh đang gặm khoai tây chiên nhìn Tống Thần chằm chằm.

Hình như lâu lắm rồi không thấy Thần Thần tức giận như vậy, lần trước nhìn thấy là lúc nào nhỉ!

"Khương Nguyệt Thanh!" Tống Thần chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận đang thiêu đốt trong lồng ngực, nhìn người phụ nữ trước mắt.

Tống Thần định nhân cơ hội này trút hết oán khí hơn hai mươi năm qua ra.

"Gọi ai đấy!?" Khương Nguyệt Thanh nháy mắt nổi đóa.

Nhưng nhìn bộ dạng tóc tai dựng ngược của Khương Nguyệt Thanh, không biết vì sao, Tống Thần bỗng nhiên cảm giác lửa giận trực tiếp bị đại dương dập tắt.

“Tiểu...

Tiểu dì.” Tống Thần bỗng nhiên cảm thấy mình đúng là lên cơn rồi, dám to tiếng với người phụ nữ này.

“Tìm dì làm gì?” Khương Nguyệt Thanh miệng nhai khoai tây chiên nhìn Tống Thần, nhưng nắm đấm nắm chặt kia lại khiến mày Tống Thần nhíu lại.

Tống Thần căn cứ kinh nghiệm của mình suy đoán, ăn một đấm này, khả năng sẽ chết thật đấy.

“Cái đó...

Cháu nghe Vương lão đầu nói, dì lĩnh giúp cháu tiền thưởng rồi?” Nghe giọng điệu hèn hèn của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh gật đầu, vẻ mặt đương nhiên.

“Đúng thế, sao nào?” “Đưa cháu!” Tống Thần đưa tay ra trước mặt Khương Nguyệt Thanh, thái độ cứng rắn.

Khương Nguyệt Thanh nghiêng đầu, giống như không nhìn thấy, đối với Tống Thần đang khí thế hung hăng coi như không nghe thấy.

“Không đưa!

Dì giữ lại cưới vợ cho cháu!” “Không đưa thì thôi!” Tống Thần không chút do dự, quả đoán lựa chọn nghe theo trái tim mách bảo (tòng tâm = túng).

Đùa à, vì mười vạn tệ mà đắc tội người phụ nữ này, tiền thuốc men có khi còn không đủ.

Như thể chưa có chuyện gì xảy ra, Tống Thần xoay người đi vào

nhà vệ sinh, tiếng chất vấn oang oang từ bên trong truyền ra.

"Đúng rồi, bình nóng lạnh sửa xong chưa thế?" "Chưa, thợ sửa chữa hẹn hai ngày nữa mới tới sửa." Khương Nguyệt Thanh lười biếng đáp lại, mắt vẫn dán chặt vào tivi.

Lời vừa dứt, Khương Nguyệt Thanh nghe thấy tiếng nước xối trong phòng tắm.

"Đứa nhỏ này sẽ không ngốc rồi chứ?

Trời đông lạnh giá thế này dám tắm nước lạnh!?" Khương Nguyệt Thanh không thể tin nổi nhìn về phía phòng tắm, định đợi Tống Thần ra sẽ giáo dục hẳn hoi, con trai phải biết quý trọng thân thể mình chứ.

Chẳng lẽ không biết tắm nước lạnh hại thận sao?

Trong phòng tắm, Tống Thần tắm mình dưới vòi sen nước lạnh, cảm nhận nước lạnh xối lên cơ thể, lại không hề có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

"Chậc chậc, tố chất thân thể mình khá biến thái đấy!

Cũng không biết lần trước hệ thống thưởng cho cái gì nữa?" "Bắt đầu cắt nối biên tập thôi, còn có bài hát chủ đề cũng phải nhanh chóng thu âm cho xong!" Tắm xong, Tống Thần trực tiếp ngó lơ Khương Nguyệt Thanh đang vọng tưởng triển khai giáo dục gia đình, đi thẳng về phòng, mặc kệ tiểu dì đập cửa, hắn cũng coi như điếc không nghe thấy.

Tống Thần ngồi trên ghế, hoạt động mười ngón tay, chuẩn bị công tác biên tập cuối cùng.

Mở máy tính, đem tất cả các đoạn phim đã quay xong chỉnh hợp vào mấy thư mục.

Mở phần mềm biên tập video, kỹ thuật đạo diễn đỉnh cấp trong

đầu nháy mắt thức tỉnh, bắt đầu bắt tay vào cắt nối biên tập.

Do có kỹ năng hệ thống trợ giúp, lúc quay phim hầu như không có ống kính thừa.

Cho nên Tống Thần biên tập vô cùng nhanh.

Chỉ tốn thời gian ở chỗ xử lý một số hiệu ứng kỹ xảo tinh tế, Tống Thần trầm mê trong công việc, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Bất tri bất giác, thời gian đã đến nửa đêm, tiểu dì Khương Nguyệt Thanh cũng đã sớm ngủ say.

Kết thúc biên tập bản cuối cùng, Tống Thần vươn vai đứng dậy khỏi ghế, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã bắt đầu có tuyết rơi.

Gió lạnh rít gào, tuyết vụn bay đầy trời rơi lả tả giữa đất trời.

Tống Thần đi tới trước cửa sổ, nhìn về phía dãy núi Trường Bạch sừng sững liên miên ở phương Đông Bắc xa xôi, một mảnh ngàn dặm đóng băng, trang nghiêm tĩnh mịch.

Nhìn thịnh cảnh ngày đông trước mắt, khóe miệng Tống Thần khẽ cong lên, tình không tự kìm hãm được mà ngân nga.

“Cuối cùng lại may mắn vì tịch dương vẫn còn lưu lại trên người,” “Không kịp kể chuyện xưa nhiều thăng trầm ~” “Có ngọn núi kỳ tuyệt nhất, thành toàn sự ngông cuồng của ta!” “Trăng tròn cùng thanh huy trên biển.....” Bức ảnh đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký tổ chức tiệc sát thanh, bị nhân viên đoàn phim đăng tải lên mạng, lập tức gây ra một phen bùng nổ.

Trong lúc nhất thời, hầu như tất cả mọi người đều trực tiếp hoặc gián tiếp biết được một tin tức.

Đó là nửa sau của Đạo Mộ Bút Ký, đã tiến vào giai đoạn biên tập

cuối cùng!

Dựa theo tốc độ của đạo diễn Tống Thần, chắc sẽ nhanh chóng ấn định ngày chiếu, sau đó ra mắt gặp gỡ mọi người rồi nhỉ? 【Á á á!

Không phải tin giả chứ?

Tôi bị dọa cho tỉnh cả ngủ!

Tống đạo xin hãy làm nhanh lên một chút!

Tôi đợi không nổi nữa rồi!】【Không hổ là người đàn ông nhanh nhất thế giới, tốc độ này, yêu rồi yêu rồi, nhưng đừng vì vội mà chất lượng có vấn đề nhé?

Phần trước hoàn hảo như vậy, đừng có tự vả mặt mình.】【Chị em yên tâm đi!!

Tống đạo xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm, vừa nhanh vừa chuẩn!】【Đừng cãi nhau nữa!

Chồng Tống Thần khó khăn lắm mới ngủ được bên cạnh em, thật đấy, lại phải đi dỗ rồi đây.】【Mong chờ #ĐạoMộBútKý mau chóng định ngày! @Đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký @Đạo diễn đẹp trai hệ ánh mặt trời số một vũ trụ Tống Thần @Tiêu Dương @Tằng Nhất Hi @Trần Hạo Hãn @.....!】.....

"Hừ hừ hừ ~~" Sáng sớm tinh mơ, Vương lão đến Cục du lịch chấm công tâm tình cực tốt, nhìn thông cáo biểu dương Cục du lịch Trường Bạch Sơn do Tổng cục ký phát, trong lòng sướng rơn.

Lãnh đạo cấp trên khen thưởng cao độ việc Tống Thần quay phim tuyên truyền, cái người làm Cục trưởng như ông tự nhiên cũng "một người làm quan cả họ được nhờ", biết đâu trước khi nghỉ hưu chức cấp còn có thể đề lên một bậc nữa, thật phiền não nha hahaha.

"Nếu đám phóng viên canh ở cổng kia cũng biến mất thì càng tốt,

cũng không biết phim tuyên truyền phần tiếp theo của thằng nhóc Tống Thần quay thế nào rồi, cũng không biết đường đến Cục lộ diện cái, thật là...” Ăn xong bữa sáng Vương lão trở về văn phòng, tỉa tót hoa cỏ.

Pha một ấm trà nóng, Vương lão trực tiếp ngồi vào chỗ của mình, chuẩn bị trải qua một ngày tốt đẹp.

Ting ~~ Phảng phất như nghe thấy nguyện vọng tốt đẹp của Vương lão, hòm thư trong máy tính lập tức truyền đến một email.

“Hả?

Tống Thần tiểu tử, không có việc gì gửi mail cho mình làm gì?” Vương lão ít khi lên mạng không biết đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký đã sát thanh, cho dù biết, cũng căn bản không đoán được thời gian ngắn như vậy, phim tuyên truyền đã hoàn thành biên tập cuối cùng!

Hiển nhiên bên phía Tống Thần, cũng quên béng việc thông báo tin tức này cho Vương lão.

Tống Thần: Cái này gọi là quên sao, tôi là cố tình không nói cho Vương lão đầu biết!

“Vãi chưởng?

Quay xong rồi!?

Chuyện từ lúc nào thế!

Sao không ai thông báo cho tôi?” Vương lão vẻ mặt ngơ ngác nhìn đường link Tống Thần gửi, bên trên viết rõ ràng là bản gốc nửa phần sau.

Nhìn email trên máy tính, Vương lão không khỏi tức tối uống một ngụm trà lớn.

“Thằng nhóc khốn kiếp, thật sự càng ngày càng không để ông Cục

trưởng này vào mắt rồi.” Vừa nói, Vương lão vừa ấn mở phim bắt đầu phát.

Oán niệm bất bình, trong khoảnh khắc Vương lão ấn mở liên kết bắt đầu phát video liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Ồ?

Vẫn công thức ấy, vẫn mùi vị ấy, quả nhiên không làm mình thất vọng, không hổ là người đàn ông mình chọn!” Trong hơn bốn tiếng tiếp theo, trong văn phòng Cục trưởng không ngừng truyền ra đủ loại âm thanh kỳ quái, khiến các nhân viên đi ngang qua không khỏi ghé mắt nhìn. .....

Chương 49

Tối hôm đó.

Tổng cục du lịch Kinh thành, nhận được video gốc Vương lão gửi mã hóa.

Cả đêm tiếp theo, toàn thể nhân viên Tổng cục tiến hành một cuộc họp tập thể và thẩm định phim kéo dài bốn tiếng đồng hồ.

"Ừm, ban tuyên truyền Trường Bạch Sơn không phụ sự mong đợi của mọi người, lần này vẫn giữ vững tiêu chuẩn cao!" Tổng cục trưởng khoanh tay trước ngực không khỏi cảm thán, nhưng những người xung quanh hoàn toàn chìm đắm trong phim tuyên truyền, hoàn toàn không để ý đến ý tứ của Tổng cục trưởng.

Nhưng Tổng cục trưởng đối với việc này cũng không có bất kỳ sự tức giận nào, ngược lại còn có vẻ vui mừng.

Bởi vì bộ phim tuyên truyền này có thể coi là đã đánh một đòn mở đầu đẹp mắt cho kế hoạch tuyên truyền khu du lịch!

Tổng cục trưởng vui mừng, đồng thời cũng có một chút lo lắng ẩn hiện.

"Không biết tiếp theo, phim tuyên truyền của các khu du lịch khác có thể đạt được tiêu chuẩn này không?

Cảm giác có chút khó nha..." Tổng cục trưởng lẩm bẩm tự nói, trong lòng lại bắt đầu bố cục kế hoạch phim tuyên truyền khu du lịch tiếp theo.

Nhân lúc độ hot của Đạo Mộ Bút Ký còn đó, một đợt trực tiếp đánh vang danh tiếng phim tuyên truyền trong nước, cứu vãn xu thế suy thoái của Cục du lịch trong nước!

Nhưng Tổng cục trưởng đang suy tư những điều này, không kiên trì được năm phút lại lần nữa bị hình ảnh trên màn hình thu hút tầm mắt.

“Thôi kệ, không nghĩ nữa, thực sự không được thì đến lúc đó đành phải để đồng chí Tống Thần vất vả thêm chút nữa vậy!” Tổng cục trưởng từ bỏ suy nghĩ khổ não, chuyên tâm chí chí đem tầm mắt đặt vào tình tiết trên màn hình. .....

Bảy giờ tối.

“Xem thời gian, lát nữa chắc cũng sắp xong rồi nhỉ?

Hy vọng lão Vương đầu nỗ lực chút, đừng để người ta thất vọng.” Tống Thần đang gặm sườn xào chua ngọt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ bỗng nhiên lầm bầm lầu bầu một câu không đầu không đuôi.

“Hả?

Không lo ăn cơm đi nói gì đấy?” Đứa nhỏ này đang ăn cơm ngon lành, bỗng nhiên lại giở chứng gì thế?

“Ai nói ngây thơ là có tội, sao trời đầy tinh tú vô hạn ~~” Tống Thần vừa mở miệng, chuông điện thoại trên bàn bỗng vang lên.

Tống Thần dường như không có bất kỳ thần sắc ngạc nhiên nào, giống như sớm biết sẽ có điện thoại gọi đến, cười cười với Khương Nguyệt Thanh rồi lập tức nghe máy.

“Alo?” Dưới sự chú ý của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần nghe điện thoại.

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Tống Thần giọng điệu thoải mái gật đầu.

“Ừ ừ, biết rồi.” “Haha.

Không sai, sớm dự liệu được rồi!” “Thế à, cư nhiên định vào thời

gian này sao?

Tôi nhớ rồi, đúng là hết mình, yêu thế chứ lị." Sau vài câu ngắn gọn, Tống Thần cúp điện thoại, tiếp đó vẻ mặt vui vẻ tiếp tục ăn cơm.

"Thần Thần, ai gọi điện cho cháu thế?" Khương Nguyệt Thanh không kìm nén được sự tò mò trong lòng hỏi, trong lòng lại dậy sóng.

Chẳng lẽ Thần Thần yêu đương rồi?

Bạn gái gọi à?

Vậy mình có nên mời đối phương về nhà không?

Hay là...

Có nên báo cho ba mẹ Thần Thần không?

"À, Vương lão đầu thôi." Câu trả lời của Tống Thần lập tức cắt đứt ảo tưởng của Khương Nguyệt Thanh.

"Muộn thế này tìm cháu làm gì?

Không phải lại bắt cháu gánh nồi đấy chứ?" Vốn dĩ Khương Nguyệt Thanh đều nghĩ sẵn tên con cho Tống Thần rồi, thật đáng tiếc nha.

Nhưng nghe thấy Vương lão gọi điện cho Tống Thần, lại vẻ mặt lo lắng nhìn Tống Thần.

Vương lão: Tôi ở trong mắt hai người, là cái đồ chuyên đi gài hàng sao?!

"Không, thẩm định xong phần tiếp theo của phim tuyên truyền rồi." "Ồ ồ ồ!

Biên tập xong rồi sao!

Chuyện từ bao giờ thế?" Khương Nguyệt Thanh vô cùng kích động nói.

Dì cũng là một fan cứng của đạo mộ, lại do Thần Thần quay, độ yêu thích càng tăng thêm một bậc.

"Ừ, tám giờ tối thứ bảy, giờ vàng phát sóng!" Tống Thần đối với thời gian công chiếu này cũng rất hài lòng, theo tin tức Vương lão bên kia tiết lộ.

Kênh điện ảnh của đài truyền hình Kinh thành lần này cũng sẽ phá lệ đồng thời phát sóng, thực hiện đài mạng song hành (chiếu song song cả trên tivi và mạng) theo đúng nghĩa đen, trực tiếp kéo số lượng người xem lên cao nhất.

"Đúng rồi!

Cũng phải thông báo trước một tiếng mới được." Tống Thần cầm điện thoại tìm nhóm chat đoàn phim, gửi tin tức định ngày lên sóng Đạo Mộ Bút Ký đi.

Đạo diễn đẹp trai hệ ánh mặt trời số một vũ trụ: "Toàn thể thành viên, giờ vàng tối thứ bảy, Đạo Mộ Bút Ký phần hạ chuẩn giờ lên sóng!" Ngô Gia Tam Gia: "Nhận!

Đến lúc đó tôi và công ty sẽ tuyên truyền một đợt hẳn hoi." Diễn viên Hồ Thắng Lợi: "Như trên." Thiên Chân Vô Tà: "Gào gào gào!

Tung hoa!" Tử Huyên A Ninh: "Trời ạ, không phải mới quay xong sao, đạo diễn nhanh như vậy à?" Hắc Nhãn Kính: "???

Tôi hoài nghi anh gõ sai chữ." Kỳ Lân Hình Xăm: "Ừ, nhanh." Ta Vương Nguyệt Bán: "Từ từ, cái nhanh này của anh có đứng đắn không đấy?" Tiểu Hoa: "Đây không phải xe đi nhà trẻ, mau thả tôi xuống xe!" Phan Tử: "....." Tống Thần hài lòng nhìn nhóm đoàn phim náo nhiệt, cất điện thoại chuẩn bị ăn cơm.

Mục đích của hắn, tự nhiên vốn là ám chỉ các diễn viên chính giúp phim tuyên truyền.

Tuy rằng phim quay xong rồi, nhưng nhìn mọi người đều tích cực thế này, vậy hắn cũng yên tâm rồi.

Nửa tiếng sau.....

Toàn thể nhân viên tham diễn đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký tập thể đăng bài lên WB, tin tức kinh thiên động địa này vừa ra, lập tức gây bão trên mạng.

Lưu Phẩm Hoa: 【Tám giờ tối thứ bảy, Ngô gia tam thúc lần nữa trở lại, sẽ mang đến bí mật và nguy cơ lớn hơn nhé!】 Đạo Mộ Bút Ký!

Tiêu Dương: 【Tôi không thể tiết lộ nội dung, nhưng muốn nhắc nhở mọi người chú ý đón xem!】 Đạo Mộ Bút Ký!

Từ Tử Huyên: 【Kết cục chân chính của Đạo Mộ Bút Ký sẽ được tiết lộ vào tối thứ bảy nhé!】 Đạo Mộ Bút Ký!

Tằng Nhất Hi: 【Ngô Tà lại sẽ gặp phải mạo hiểm như thế nào đây!

Nếu tò mò!

Xin hãy khóa chặt tám giờ tối thứ bảy!

Cùng tôi chứng kiến!】 Đạo Mộ Bút Ký!

Trong lúc nhất thời, mạng internet phong vân điệt đãng, phản ứng của cư dân mạng kịch liệt vượt xa tưởng tượng. 【A a a!

Đến rồi!

Đến rồi!】 【Tốc độ nhanh quá!

Mới quay xong chưa đến một tuần đã định ngày rồi!

Yêu quá!】 【Đây là tốc độ của Tống Thần sao!!

Đáng sợ!

Đáng sợ!】【Xem ra Tiêu Dương cũng diễn xuất phần sau!

Cũng có nghĩa là Trương Khởi Linh không chết!

Đúng không!】【Nhất định là như vậy!

Đó chính là Tiểu Ca mà!!】【Hả?

Sao Tống Thần không đăng bài WB?】【Không biết!!

Có khả năng quên rồi?

Hoặc là đang bận chuyện khác!】【Tôi là fan cứng của Tống Thần rồi!!

Chỉ cần sau này là phim điện ảnh Tống Thần quay!

Tôi sẽ luôn ủng hộ!】Lần này tổng bộ WB được thông báo trước, nhìn một màn này, sớm đã làm tốt chuẩn bị sung túc.

Cho dù lượng lớn hot search không ngừng làm mới, hàng chục vạn tin nhắn đủ loại trả lời, WB đều vẫn kiên cường không bị sập.

Chương 50

Nhưng.

Ngay khi giám đốc thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng cuối cùng cũng có thể an nhiên vượt qua một lần nguy cơ.

Đột nhiên, WB của Tống Thần cập nhật. 【Tác phẩm tôi hài lòng nhất hiện tại, những chi tiết trong đó cần mọi người tỉ mỉ khai quật.】 【Đồng thời cũng là tôi và đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký dâng tặng cho mọi người một bữa tiệc thị giác!】 Trước Thanh Đồng Môn, tương ước mười năm, sắp sửa lên sóng, kính mời mong chờ!

Đạo Mộ Bút Ký!

Hầu như chỉ trong khoảnh khắc, hàng triệu người hâm mộ lập tức tràn vào trong WB của Tống Thần, điên cuồng chia sẻ và bình luận. 【Thanh Đồng Môn?

Cốt truyện lần này xoay quanh việc giải cứu Tiểu Ca sao?】 【Cụm từ mười năm cảm giác có huyền cơ khác nha!】 【Đạo diễn, Tiểu Ca còn sống không?】 【Siêu yêu Thiên Chân!

Cho nên, CP Thiên Chân rốt cuộc là A Ninh hay là Tiểu Ca?】 【.....】 "Giám đốc không xong rồi!" "Máy chủ mở rộng băng thông của tôi quá tải rồi, lưu lượng thực sự quá khủng khiếp." Một tổ trưởng bộ phận mạng WB phong phong hỏa hỏa xông vào.

Lại thấy giám đốc khác thường ngày bình tĩnh, bưng tách trà húp một ngụm.

"Hoảng cái gì?

Chẳng phải lại sập rồi sao." Nội tâm giám đốc không chút dao động, thậm chí có chút muốn cười.

“Tiểu Lưu, à không, anh Lưu à, bên cạnh bàn có chỗ trống không, để lại cho tôi một chỗ, ngày mai tôi chuyển qua đó nha.” .....

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, dưới sự mong mỏi chờ đợi của hàng vạn cư dân mạng, chớp mắt đã đến thứ Sáu.

Bảy giờ rưỡi tối, bản tin thời sự vừa kết thúc.

Vô số người đã sớm đứng ngồi không yên, túc trực trước màn hình máy tính và tivi.

Chỉ cần đợi thêm nửa tiếng nữa thôi, video quảng bá Trường Bạch Sơn - "Đạo Mộ Bút Ký" sẽ chính thức lên sóng!

Đêm nay định sẵn là một đêm không ngủ.

Trên Weibo lúc này cũng vô cùng náo nhiệt, lượng lớn cư dân mạng đang tiến hành suy đoán và tưởng tượng về cốt truyện.

Trong đó, chủ đề được bàn tán nhiều nhất chính là về linh hồn của Đạo Mộ Bút Ký, thân thế và kết cục của Trương Khởi Linh.

Ở phần cuối của phần trước, hình ảnh Trương Khởi Linh khoác lên mình bộ giáp Âm binh, biến mất sau cánh cửa Thanh Đồng đã để lại ấn tượng không thể phai mờ cho tất cả mọi người.

Hình tượng Trương Khởi Linh do Tiêu Dương thủ vai cũng khiến người ta khó lòng quên được.

Chàng thiếu niên thanh tú vận đồ đen, sau lưng vác Hắc Kim Cổ Đao, cùng với bối cảnh thần bí và quá khứ ẩn sau lưng cậu ta, tất cả đều khiến người xem không nhịn được mà muốn tìm hiểu nhiều hơn.
...

Liễu Tiểu Dung, một sinh viên sắp tốt nghiệp Học viện Điện ảnh.

Cô nàng này cực kỳ mê tất đen và tất trắng, là một fan cuồng của điện ảnh nước ngoài.

Cô luôn sùng bái kỹ xảo và những cảnh quay hoành tráng của phim ngoại, đồng thời luôn tỏ thái độ khinh thường phim trong nước.

Cô cho rằng phim nội địa kỹ xảo kém, kịch bản tồi, suốt ngày chỉ biết nói chuyện yêu đương.

Nhưng kể từ lần xem nửa đầu bộ "Đạo Mộ Bút Ký", cả người cô đã thay đổi hoàn toàn.

Cô đã yêu "Đạo Mộ Bút Ký" mất rồi!

Bị hình ảnh, âm nhạc, cốt truyện cuốn hút, đặc biệt là tư duy về kỹ xảo còn vượt xa nhiều bom tấn nước ngoài.

Không chỉ vậy, cô còn gia nhập các nhóm chat, các Super Topic về "Đạo Mộ Bút Ký".

Dựa vào kiến thức và kiến giải của một sinh viên điện ảnh, cô nhanh chóng trở thành một nhân vật có tiếng nói trong cộng đồng fan.

Cô dẫn dắt một lượng lớn người cùng sở thích không ngừng cày tin tức về "Đạo Mộ Bút Ký" trên mạng.

Cho nên ngay khi diễn viên trong đoàn phim đăng bài trên Weibo, Liễu Tiểu Dung đã biết tin nửa sau sắp lên sóng.

Hiện tại, cô đang lướt xem bình luận của cư dân mạng. [Hóng quá đi mất!

Không biết cốt truyện phía sau sẽ thế nào nhỉ!] [Chắc là xoay quanh cái cửa Thanh Đồng kia thôi!

Dù sao Trương Khởi Linh cũng đi vào đó rồi!] [Có khả năng lắm!

Trương Khởi Linh là một trong những nhân vật chính mà, cậu ấy ở trong cửa Thanh Đồng, Ngô Tà nhất định sẽ vì cậu ấy mà đi vào!] [Tôi lại thấy Tam Thúc mới là bí mật lớn nhất!!

Lần trước Tam Thúc chẳng phải đã biến mất một thời gian sao?]

[Hình như nhìn từ thông tin công bố, bà chủ đứng sau màn của A Ninh cũng biết không ít thứ!] [Có khi nào là trùm cuối không?] [A a a!

Còn nửa tiếng nữa!

Không đợi được đâu!

Giờ muốn xem ngay!

Có thể trả tiền xem trước không?] [Tôi còn chả thèm chơi game nữa!

Cứ ngồi trước máy tính đợi đây này, sợ bỏ lỡ lắm!] [Tại hạ cũng thế!] [Xì!

Chỉ là một cái video quảng cáo rách thôi mà, có cần phải để tâm thế không!

Chẳng lẽ không có việc gì khác để làm à?] [Thật đấy!

Chẳng hay chút nào!!

Thật không hiểu mấy người này chờ đợi làm cái gì?

Chậc chậc!] [Vãi, không lẽ có người thích xem "Đạo Mộ Bút Ký" thật đấy à?

Không thể nào?

Không thể nào?] [Hiểu cái rắm!

Mấy thành phần âm dương quái khí cút ngay!] [Đừng để ý!

Mấy đứa anti-fan tìm cảm giác tồn tại ấy mà!] Liễu Tiểu Dung vẻ mặt phẫn hận nhìn chằm chằm những bình luận châm chọc kia.

Tuy trong lòng biết bọn họ chỉ muốn ké chút nhiệt độ, nhưng cô vẫn không nhịn được cơn giận, muốn nhảy vào đôi co. ...

Trên mạng xã hội, thành phần vô cùng phức tạp và quái gở.

Trong tình huống mọi người đều khen ngợi "Đạo Mộ Bút Ký", khó

tránh khỏi xuất hiện vài kẻ thích hát ngược chiều.

Ví dụ như một nhà phân tích điện ảnh khá nổi tiếng trên mạng, "Phân Tích Quân", đã đăng bài phê phán: [Đối với nửa sau của "Đạo Mộ Bút Ký" sắp lên sóng trên toàn bộ các nền tảng video, cách nhìn của tôi và đông đảo cư dân mạng không giống nhau.] [Mọi người đều cho rằng đây là một bộ phim hay.

Không thể phủ nhận, về mặt kỹ xảo, hình ảnh, âm nhạc, bộ phim này quả thực có những điểm đủ để trở thành đỉnh cao!] [Nhưng tôi cho rằng dụng ý chủ đề của bộ phim này lại cực kỳ không tốt!] [Phải biết rằng đây trên danh nghĩa là video quảng bá cho khu du lịch, nhưng chủ đề là gì?

Một đám người lập đội đi vào mộ huyệt trộm mộ?] [Sai lầm quá mức về mặt chủ chỉ!

Khu du lịch Trường Bạch Sơn đang cổ vũ chúng ta đến đó trộm mộ sao?] [Trong phim có lượng lớn chi tiết thần bí quỷ quái, dị đoan, tôi cho rằng đều là chiêu trò lấn át nội dung.] [Rất dễ gây ảnh hưởng xấu đến trẻ nhỏ, cho nên tôi cho rằng cái gọi là "Video quảng bá" này hoàn toàn không cần thiết phải lên sóng!!] [Tốt nhất là phong sát luôn cùng với phần đầu!] Phân Tích Quân nhìn bài viết vừa đăng tải, hài lòng gật đầu cảm thán: "Bài viết kiểu này nhất định sẽ khiến đám fan kia vào chửi mình!

Nhưng mục đích của mình cũng là thế mà!

Càng chửi tôi!

Càng mỉa mai tôi!

Lưu lượng của tôi càng nhiều!

Tiền tôi kiếm được càng lắm!" Nói xong, hắn nhìn quảng cáo "Đạo Mộ Bút Ký" trên màn hình máy tính, ôm lấy trái tim, giả bộ đầy

vẻ áy náy nói: "Xin lỗi nha ~ Đạo Mộ Bút Ký, tôi cũng không cố ý mắng đâu!

Nhưng chỉ có thế này tôi mới kiếm được tiền..." Sau đó, nhìn vào hàng trăm hàng ngàn tin nhắn riêng đổ về ở hậu đài (backend), trên mặt hắn lộ ra biểu cảm cuồng hỷ.

Bởi vì hắn biết, đợt này kiếm bộn rồi! ... "Thật náo nhiệt nha ~" Khương Nguyệt Thanh mặc chiếc quần short siêu ngắn nằm dài trên sô pha, hai đôi chân dài trắng nõn nà, tròn trịa không ngừng đung đưa lên xuống. "Thần Thần, có người đang bôi đen cậu kìa ~" Đang lau mũi, Tống Thần bỗng nhiên bị vật cứng chạm vào đầu, quay sang nhìn thì thấy Khương Nguyệt Thanh đang dùng ngón chân kẹp điện thoại, dí sát vào mặt cậu.

Từ góc độ của Tống Thần nhìn sang, chỉ thấy một mảng trắng bóc. "Khụ khụ, nói bậy gì đó!

Để tôi xem!" Tống Thần vội vàng giật lấy điện thoại từ ngón chân Khương Nguyệt Thanh, ho khan hai tiếng để che giấu gương mặt đang hơi ửng đỏ.

Chương 51

Tiếp đó, cậu nhìn nội dung trên điện thoại, sau khi đọc kỹ, Tống Thần ném điện thoại sang một bên ghế sô pha, thản nhiên nói: "Tuy là bài viết của acc marketing để ké fame, nhưng không thể không nói, nói cũng khá có lý." "Nhưng tầm nhìn chung quy vẫn quá thiển cận.

Không thể phủ nhận 'Đạo Mộ Bút Ký' với tư cách là video quảng bá quả thực có chiêu trò, nhưng đồng thời cũng đang hoằng dương lịch sử văn hóa và bề dày dân tộc ta, chỉ là đổi một góc nhìn hoàn toàn mới mà thôi." "Những năm gần đây, phương Tây như Marvel, Disney ra sức xâm lấn văn hóa.

Chấn hưng ngành du lịch nước nhà, xua đuổi giặc ngoại xâm văn hóa, thế hệ chúng ta nghĩa bất dung từ!" Nói đến đây, Tống Thần dang hai tay ra, không nhịn được bật cười một tiếng, cảm thán: "Hơn nữa!

Chắc sẽ không có ai ngốc đến mức thật sự chạy đến Trường Bạch Sơn trộm mộ đâu nhỉ?" ...

Thời gian chờ đợi nan giải trôi qua từng giây từng phút.

Khán giả và người hâm mộ nôn nóng ngóng trông, kiên nhẫn đợi chờ khoảnh khắc 8 giờ vàng ngọc.

Theo kim giây cuối cùng nhích qua, 20:00 cuối cùng cũng đến.

Thời gian vừa điểm, các nền tảng video lớn nhanh chóng đổi đề xuất trang chủ thành banner quảng bá "Đạo Mộ Bút Ký".

Những cư dân mạng đang cãi nhau ỏm tỏi trên mạng, ngay khi 8 giờ điểm, giống như bị dính ma chú, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Tất cả mọi người đều chui tọt vào vòng tay của các trang web

video, không rảnh để lướt Weibo nữa.

Hành động này khiến Weibo, vốn đang không ngừng mở rộng đường truyền máy chủ, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Quần cũng cởi rồi mà các người cho tôi xem cái này à?

Đi dứt khoát thế sao!

Tại trụ sở Weibo.

Tổ trưởng Tiểu Lưu gõ cửa đi vào. "Tổ trưởng, Giám đốc, hiện tại hầu như không còn ai hoạt động trên Weibo nữa!" Tiểu Lưu phụ trách quan sát số liệu báo cáo cho Giám đốc.

Giám đốc xem xong, chỉ thản nhiên gật đầu: "Ừ, biết rồi, cứ duy trì mở rộng băng thông mạng lưới đi." Nhớ lại trải nghiệm đau thương của hai lần trước, Giám đốc không khỏi ôm đầu, thở dài một tiếng như đã nhìn thấu hồng trần: "Sau khi xem xong 'Đạo Mộ Bút Ký', đám người đó sẽ trực tiếp tràn vào lại đấy, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với cú sốc lưu lượng đi!" "Rõ!!" Tiểu Lưu lập tức lớn tiếng đáp lại, sau đó đi ra khỏi văn phòng.

Nhưng rất nhanh, khi về đến vị trí, cậu phát hiện dường như chẳng có việc gì để làm.

Tiểu Lưu tò mò về phần sau của "Đạo Mộ Bút Ký" vừa lên sóng.

Cậu chột dạ quay đầu nhìn về phía văn phòng, thấy Giám đốc dường như đang bận xem cái gì đó, không chú ý đến bên này.

Mấy nhân viên khác phát hiện tổ trưởng đang "câu cá" (làm việc riêng), cũng nhao nhao thì thầm to nhỏ, len lén mở trang web video lên, say sưa xem.

Trong văn phòng, vị Giám đốc trải qua liên tiếp mấy cú sốc rốt cuộc cũng không gồng nổi nữa, hốc mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm màn

hình máy tính: "Tôi ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc là cái video quảng bá quái quỷ gì mà dám dắt mũi ông đây hết lần này đến lần khác!" ...

Đúng 8 giờ tối!

Các trang web video lớn đồng loạt đổi tin hot trang chủ thành poster "Đạo Mộ Bút Ký - Phần Hạ".

Đồng thời gửi thông báo đẩy đến những cư dân mạng đang mở app mà chưa biết xem gì.

Điều này cũng giúp một số người không quan tâm đến tin tức trên mạng biết được tin "Đạo Mộ Bút Ký - Phần Hạ" đã lên sóng.

Những cư dân mạng đã đợi từ lâu thì lập tức lao vào chiến trường ngay từ giây đầu tiên.

Sau khi vào màn hình phát sóng, giao diện quảng cáo quen thuộc cũng khiến đông đảo người xem trợn tròn mắt.

Nhìn cái quảng cáo dài dằng dặc tận 1 phút rưỡi kia, linh hồn thích "cà khịa" của cư dân mạng bùng nổ. [Á đù!

Tôi lạy!

Có quảng cáo!] [Tôi mua gói VIP để làm cảnh à?

Cho tôi xem cái quảng cáo 1 phút rưỡi?] [Chậc chậc!

Bộ mặt hút máu đúng là quá đáng!] [Rõ ràng Đạo Mộ Bút Ký còn không thu tiền bản quyền của mấy nền tảng này, thế mà bọn họ lại chơi chiêu này!] Tuy mọi người đều phẫn nộ với việc các nền tảng video chèn quảng cáo, nhưng không ai chủ động thoát ra.

Vì để xem "Đạo Mộ Bút Ký", cư dân mạng đành cắn răng chịu đựng thao tác tởm lợm này.

Thời gian quảng cáo nhanh chóng trôi qua.

Màn hình tối đen đi kèm với âm nhạc đỉnh cao quen thuộc của Tống Thần vang lên, khiến người xem trong nháy mắt quên đi sự khó chịu vừa rồi, toàn bộ tập trung tinh thần quan sát màn hình. [Kể từ sau khi Muộn Du Bình biến mất trong cửa Thanh Đồng, đã trôi qua vài tháng.] [Trong vài tháng này, tôi vẫn chưa từng ngừng tìm kiếm tung tích của cậu ấy, đồng thời tôi cũng bắt đầu cuộc điều tra của riêng mình!] Giống như phần đầu, mở đầu vẫn là lời tự sự của Ngô Tà.

Tiếp đó màn hình mới từ trong bóng tối từ từ sáng lên, thân ảnh Ngô Tà ngồi trong Ngô Sơn Cư lộ ra trước tầm mắt mọi người.

Dưới sự kiểm soát của đạo diễn đỉnh cấp Tống Thần, dù là cảnh quay bình thường như vậy cũng toát lên một vẻ đẹp hài hòa khó tả.

Khán giả nhìn thấy phong cách kể chuyện và hình ảnh quen thuộc liền phấn khích. [Đến rồi!!

Đến rồi!] [Hít hà!

Cảm giác quen thuộc đây rồi!

A a a!

Ngô Tà đẹp trai quá!] [Hình ảnh và âm nhạc của Tống đạo vẫn vô địch như thế!

Phê rồi!

Phê rồi!] [Quả nhiên!

Mãi mãi có thể tin tưởng năng lực kiểm soát hình ảnh của Tống Thần!

Hình ảnh xem đã mắt thật!] [Hít!

Ngô Tà nói thế có ý gì!

Quả nhiên Trương Khởi Linh chưa chết!] [Chắc chắn rồi!

Trương Khởi Linh nhất định sẽ xuất hiện!!] [Hóng!

Hóng!

Lần này sẽ lại mạo hiểm thế nào đây?] ...

Tại một công ty game online.

Tiểu Trương đang tăng ca vươn vai một cái, dừng công việc trong tay lại.

Sau khi quan sát hoàn cảnh xung quanh, cậu len lén mở video "Đạo Mộ Bút Ký" lên.

Nhưng nhìn quảng cáo hơn một phút trên đó, khóe miệng Tiểu Trương không nhịn được co giật. "Mấy cái web phim này biết chơi thật đấy." Một phút rưỡi trôi qua, ngay khoảnh khắc làn sóng bình luận (danmaku) phủ kín màn hình hiện ra, Tiểu Trương vội tắt chúng đi.

Với độ hot và lượng người xem của "Đạo Mộ Bút Ký", nếu không tắt bình luận thì có khả năng mấy tiếng tới cậu chỉ toàn xem chữ chạy chi chít trên màn hình mà thôi.

Vừa xem xong đoạn mở đầu, Tiểu Trương lập tức thẳng lưng lên. "Cái mở đầu này, quả nhiên ám chỉ Trương Khởi Linh sắp quay lại sao?" Mang theo suy nghĩ như vậy, Tiểu Trương bắt đầu tập trung tinh thần xem phim.

Ngay cả sau lưng có người đứng từ bao giờ cậu cũng không phát hiện.

Đợi đến khi đồng nghiệp ngồi đối diện chú ý thấy bà chủ xinh đẹp đang đứng sau lưng Tiểu Trương, liền lập tức nháy mắt liên tục với cậu.

Tiểu Trương chú ý tới ánh mắt kèm ám hiệu của đồng nghiệp,

trong lòng giật thót. "A a, cái này ~" Nhưng ngoài mặt cậu vẫn bất động thanh sắc lầm bầm một câu, đưa tay định chuyển màn hình.

Thế nhưng đúng lúc này, bà chủ xinh đẹp phía sau bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu mang theo chút sát khí: "Đừng động!

Xem tiếp đi!

Cậu mà dám tắt thì trừ nửa tháng lương!" !?

Tiểu Trương ngẩn người, dưới sự uy hiếp mất nửa tháng lương, cậu chỉ đành kiên trì xem tiếp.

Bà chủ xinh đẹp lúc này cũng kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, trực tiếp giật lấy một bên tai nghe từ tai Tiểu Trương đeo lên, chăm chú xem cùng.

Tiểu Trương liếc mắt nhìn bà chủ gợi cảm bên cạnh, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ người đối phương, trong lòng không khỏi có chút xao động.

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của cậu đã bị tình tiết trong phim thu hút.

Trong phim, Ngô Tà và Tam Thúc vừa tỉnh lại đã có một cuộc đối thoại sâu sắc.

Ngô Tà không còn bị Tam Thúc lừa gạt nữa, Tam Thúc nhìn Ngô Tà cũng trầm mặc.

Chương 52

Cuối cùng Tam Thúc dường như đã hạ quyết tâm, kể cho Ngô Tà nghe những chuyện đã xảy ra trong cổ mộ dưới đáy biển hai mươi năm trước.

Cũng kể cho Ngô Tà nghe ân oán của thế hệ trước ở Trường Sa, ân oán với Giải Liên Hoàn, cũng như bí mật về Chiến Quốc Bạch Thư vẫn luôn ẩn giấu phía sau. [Hít!

Không ngờ phía sau lại có nhiều câu chuyện như vậy!] [Tôi biết mà!

Hải Đáy Mộ ở phần trước không đơn giản như thế!] [Trương Khởi Linh có quen biết với Tam Thúc của hai mươi năm trước à!!

Vậy rốt cuộc Trương Khởi Linh bao nhiêu tuổi rồi!] [Hít!

Trương Khởi Linh quả nhiên không phải sự tồn tại bình thường!] [Chậc chậc!

Cảm giác Ngô Tà cả người đều không xong rồi!

Tất cả bí mật sắp bị chôn vùi!] [Kịch bản quá xuất sắc đi!!

Không ngờ phần trước lại cài cắm nhiều phục bút (chi tiết ẩn) đến thế!] Sự chuyển biến của Ngô Tà sau đó, cùng với những lựa chọn và hành động để tìm kiếm chân tướng cũng khiến Tiểu Trương và bà chủ xinh đẹp hô to đã ghiền.

Hai người tưởng rằng hướng đi của sự việc tiếp theo sẽ là màn độc diễn của Ngô Tà.

Nhưng không...

Trong phim, Ngô Tà vốn tưởng rằng đã chạm tới chân tướng,

bỗng nhiên nhận được băng ghi hình gửi từ Trương Khởi Linh.

Hướng đi của cốt truyện lập tức lại trở nên khó lường.

Nhìn thấy băng ghi hình xuất hiện, cư dân mạng đồng loạt rơi vào trạng thái phấn khích. [Tôi biết mà!

Tôi biết Trương Khởi Linh không có việc gì mà!] [Đúng ha!

Vốn tưởng sẽ là màn solo của Ngô Tà chứ!] [Chậc chậc!

Tuy hơi tiếc!

Nhưng nếu có thể nhìn thấy Trương Khởi Linh thì cũng chấp nhận được nha!] Liễu Liễu (Liễu Tiểu Dung): [Nhưng tôi cứ có cảm giác sự việc sẽ không đơn giản như vậy!

Cốt truyện của đạo diễn Tống Thần sao có thể trôi qua nhẹ nhàng thế được?] Liễu Tiểu Dung nhanh chóng chuyển đổi qua lại giữa màn hình máy tính và điện thoại, trong nhóm chat đang thảo luận điên cuồng về đoạn phim này.

Nhân lúc Ngô Tà lên máy bay, cô nhanh chóng trả lời một câu trong nhóm. [Ồ?!

Liễu Liễu đại lão có cao kiến gì không!?] [Liễu Liễu đại lão quả nhiên cũng đang theo dõi!

Mãi không thấy Liễu Liễu đại lão lên tiếng, cứ tưởng đại lão không xem!] Liễu Liễu: [Tôi sao có thể không xem chứ!

Tôi là fan số một của Tống đạo đấy!] ...

Trong phim, sự xuất hiện của A Ninh khiến cả sự việc trở nên càng thêm quỷ dị.

Đặc biệt là khi Ngô Tà phát băng ghi hình dày cộm kia, trong màn hình tivi đen trắng xuất hiện khuôn mặt giống hệt Ngô Tà, khiến cốt truyện rơi vào vòng xoáy lớn hơn. [Vãi chưởng!

Lại thêm một Ngô Tà!!!] [Hít!

Cái tên Ngô Tà này đáng sợ quá!!

Đầu tóc bù xù!] [Cảm giác như quỷ ấy!

Ngô Tà trong phim sắp bị dọa ngốc luôn rồi!!] [Hít!

Vốn tưởng là đã hiểu cốt truyện, sao giờ lại xem không hiểu gì rồi?] "Hừ, đúng là ngu ngốc." Liễu Liễu gõ phím: [Quan hệ của người này với Ngô Tà còn chưa xác định được, nhưng người này nhất định là thành viên đội khảo cổ hai mươi năm trước!] [Sao biết hay vậy!?] [Chém gió à?

Rõ ràng đâu có chút manh mối nào!!] "Haizz, đám người này ngốc chết đi được." Liễu Tiểu Dung hoạt động đôi chân đang hơi tê dại, vuốt ve lớp tất lụa.

Nhìn sự nghi ngờ trong nhóm chat, cô nàng phồng má khó chịu.

Tạm thời không thèm để ý đến bọn họ, cô chuyển màn hình điện thoại về trang chủ.

Hình nền chính là ảnh của Tống Thần. "Moa!" Hôn một cái lên ảnh Tống Thần, Liễu Tiểu Dung lại chăm chú quay về màn hình máy tính.

Lúc này, Ngô Tà một mình đến Thanh Hải. "Thanh Hải sao!!" Nhìn phong cảnh tươi đẹp trên màn hình, Liễu Tiểu Dung nhất thời chìm đắm vào khát vọng đối với cảnh đẹp đó.

Tống Thần nắm bắt ống kính quá khủng khiếp.

Cho dù là phong cảnh khu du lịch bình thường, Tống Thần đều có thể thông qua việc điều chỉnh vị trí ống kính để tạo thành một bức tranh vừa đẹp lại vừa hùng vĩ. "Tên Tống Thần này thảo nào lại lọt vào mắt xanh của Cục Du lịch, kỹ thuật quay cảnh sắc quá đỉnh!"

Tống Thần: Tôi đâu có muốn được chọn, tôi bị ép nhận nồi mà.

Trong đầu Liễu Tiểu Dung hiện lại cảnh đẹp núi tuyết ở phần trước.

Nhất thời hai mắt cô sáng rực, trong lòng đồng thời hạ quyết tâm.

Nhất định phải đi Trường Bạch Sơn một lần, ngắm nhìn cảnh sắc núi tuyết thánh khiết kia.

Người có cùng suy nghĩ với Liễu Tiểu Dung còn xa mới chỉ có một mình cô. ...

Trong công ty game. "Cảnh đẹp quá!

Muốn đi xem thử ghê!" Nhìn cảnh đẹp do Tống Thần quay, bà chủ xinh đẹp bên cạnh Tiểu Trương không nhịn được cảm thán.

Tiểu Trương nhìn bà chủ diễm lệ không gì sánh bằng bên cạnh, cùng với ánh nước phản chiếu trong mắt cô ấy.

Giữa hai người được kết nối bởi một sợi dây tai nghe.

Không biết vì sao, trong não Tiểu Trương bỗng nhiên dâng lên một luồng nhiệt huyết, nói: "Sếp!

Tôi có thể đưa sếp đi!" Giọng Tiểu Trương tuy không lớn, nhưng nghe rất rõ ràng trong văn phòng yên tĩnh.

Hít!!

Tên này điên rồi sao!?

Các đồng nghiệp không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, thằng cha Tiểu Trương này xem phim đến ngốc rồi à?

Dám tỏ tình với sếp! "....." Bà chủ xinh đẹp quay đầu nhìn Tiểu Trương, không nói một lời.

Nhiệt huyết của Tiểu Trương lúc này cũng nguội lạnh, mồ hôi

lạnh từng giọt chảy xuống từ trán.

Mình xem phim nhìn phong cảnh đến ngốc rồi sao?!

Tại sao não lại chập mạch nói ra một câu như thế!

Tiểu Trương đổ hết lỗi lên đầu Tống Thần.

Không dưng quay phong cảnh đẹp thế làm gì?

Dẫn đến việc nhất thời không giữ được mồm miệng!

Tống Thần: Trách tôi sao? "Được thôi ~" Khóe miệng bà chủ xinh đẹp khẽ nhếch lên, Tiểu Trương cả người không dám tin trừng lớn mắt.

Hoàn toàn không dám tin vào tai mình. "Sếp...

Chẳng lẽ đồng ý..." "Người ta muốn xem phim mà ~~" Bà chủ xinh đẹp vừa nói, vừa dựa sát vào Tiểu Trương hơn, đôi mắt chuyên tâm nhìn vào cốt truyện phim. "Dạ!" Tuy là trai thẳng, nhưng Tiểu Trương hiểu ý của sếp mình.

Cho nên ngoài mặt Tiểu Trương nhìn màn hình phim, nhưng trong lòng lại đang gào thét lớn.

Tống Thần, cảm ơn anh!

Sau này tôi là fan cứng của anh!!

Chương 53

... "Hắt xì!!" Đang xem "Đạo Mộ Bút Ký" cùng Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần bỗng nhiên hắt hơi một cái. "Thần Thần, cảm rồi hả?" Khương Nguyệt Thanh liếc nhìn Tống Thần đang xoa mũi, cười xấu xa nói. "Xem lần sau còn dám tắm nước lạnh nữa không!" Xoa cái mũi đang ngứa, Tống Thần như có điều suy nghĩ nói: "Cháu không phải bị cảm, giống như có ai đang nhắc tới cháu sau lưng hơn!" "Phụt, nhắc làm gì?

Chẳng lẽ cầu nhân duyên sao?" Khương Nguyệt Thanh buồn cười nói.

Tống Thần nghe xong, cũng không khách khí gạt chân Khương Nguyệt Thanh khỏi người mình ra, nói: "Nếu cháu mà quản được nhân duyên!

Việc đầu tiên là đem dì gả đi!" Khương Nguyệt Thanh đang cười bỗng nhiên biến sắc, đôi chân dài trắng nõn trực tiếp đá ra một cú xé gió.

Bốp! "Ái chà!

Vãi chưởng!" Tiếng kêu kinh hãi của Tống Thần vang vọng trong phòng. ...

Trong phim.

Căn cứ theo băng ghi hình của A Ninh, Ngô Tà một mình tìm đến ngôi nhà cổ trong băng.

Dưới thủ pháp quay phim của Tống Thần, ngôi nhà cổ vốn đã quỷ dị âm u lại càng trở nên đáng sợ hơn.

Kèm theo tiếng nhạc quỷ dị nhè nhẹ vang lên.

Khán giả xem phim đều cảm thấy lông tóc dựng đứng, sau lưng như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm.

Không ít người thậm chí sợ đến mức chủ động bật bình luận lên.

Muốn dựa vào những dòng chữ của các cư dân mạng hài hước để xua tan cảm giác kinh khủng sau lưng. [Mẹ nó!

Tống Thần quay cảnh kinh dị cũng chân thực quá rồi đấy!] [A a a!

Không dám xem!

Nhưng lại không nhịn được muốn xem!] [Thực ra cũng tốt!

Xem nhiều quen rồi!

Sẽ phát hiện thật ra cũng chẳng có gì đâu!] [Đúng!

Chỉ là Tống Thần cố ý quay kinh dị thôi mà!] [Không sai!

Trừ khi có thể trực tiếp nhảy ra một con quái vật!

Sao có thể chứ!?] [Vãi lúa!!

Mồm quạ đen à!!] [A a a a!

Sau lưng Ngô Tà là cái gì thế kia!!] [Quỷ a a!!] ...

Trong phim, Ngô Tà đang lật xem nhật ký của Trần Văn Cẩm, hoàn toàn không chú ý tới bàn trang điểm sau lưng.

Lúc này, đang có một người phụ nữ đầu tóc bù xù từ từ chải đầu.

Đang xem nhật ký, Ngô Tà bỗng nhiên phát hiện Cấm Bà ở bàn trang điểm phía sau.

Trong khung hình tối tăm, hai mắt Ngô Tà hãi hùng trợn trừng, cả người rơi vào trạng thái cực độ kinh hoàng. "Cấm Bà!!" Ngô Tà lập tức chạy ra ngoài, muốn thoát khỏi phạm vi của Cấm Bà.

Nhưng hoàn cảnh tối tăm khiến Ngô Tà đâm sầm vào tường, máu mũi không ngừng chảy ra.

Cấm Bà lại đang nhẹ nhàng truy đuổi Ngô Tà trên trần nhà.

Tình tiết này phối hợp với âm nhạc quỷ dị của Tống Thần, bầu không khí trực tiếp bị đẩy lên đến cực hạn.

Khi tất cả mọi người đều tưởng rằng Ngô Tà sắp xong đời rồi, một bàn tay bỗng nhiên vươn ra bịt miệng Ngô Tà lại. "Đừng lên tiếng." Giọng nói của Trương Khởi Linh vừa vang lên, không chỉ Ngô Tà trong phim, mà ngay cả cư dân mạng cũng sững sờ.

Theo hình ảnh Trương Khởi Linh lộ diện, cư dân mạng trong nháy mắt sôi trào. [Ồ quao!

Phù!!

Trương Khởi Linh quả nhiên không sao!] [Phải xem chứ!

Mấy cái băng ghi hình đó quả nhiên là Trương Khởi Linh gửi chuyển phát nhanh cho Ngô Tà mà!] [Chắc chắn rồi!!

Nếu không sao Trương Khởi Linh lại ở đây bảo vệ Ngô Tà chứ!] [A a a!

Ông xã Trương Khởi Linh!

Đẹp trai quá!

Vẫn lạnh lùng như xưa!!] Lượng lớn fan của Trương Khởi Linh vui vẻ nhảy cẫng lên.

Thậm chí cư dân mạng trong lúc xem phim còn rảnh tay lên Weibo đăng tin tức.

Từng dòng từng dòng hot search về Trương Khởi Linh leo lên bảng xếp hạng. ... "Dì cứ tưởng sẽ để Trương Khởi Linh đánh nhau với Cấm Bà chứ?" Khương Nguyệt Thanh nhìn tình tiết trên tivi bĩu môi.

Trên đó Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính (Hắc Hạt Tử) dẫn

theo Ngô Tà, gia nhập vào đội ngũ của A Ninh.

Nhìn dáng vẻ bĩu môi của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần phủi bụi trên quần, vừa nãy bị Khương Nguyệt Thanh đá một cước lăn ra đất. "Sao dì thích bạo lực thế, để Cấm Bà xuất hiện quá nhiều thì không còn không khí kinh dị nữa." Bỗng nhiên chú ý thấy Tống Thần điềm nhiên như không ngồi lại sô pha, Khương Nguyệt Thanh tò mò hỏi. "Không sao à?" Khương Nguyệt Thanh biết rõ cú đá vừa rồi quên thu lực, với thể chất của Tống Thần, không nên nhẹ nhàng như thế chứ? "Cháu đang nhịn đây này ~" Tống Thần ôm bụng làm ra vẻ đau khổ.

Nhưng thực tế, Tống Thần đối với đòn tấn công của Khương Nguyệt Thanh một chút cảm giác cũng không có.

Hệ thống đã cho tôi phần thưởng mà!

Năng lực cơ thể tôi mạnh đến mức vô lý đấy! ...

Long Hoa Giải Trí.

Một trong tứ đại công ty giải trí Việt Nam (bối cảnh giả tưởng), nghiệp vụ chủ yếu là điện ảnh và phim truyền hình.

Thiên vương nổi tiếng Lưu Phẩm Hoa cũng là ngôi sao danh tiếng nhất của công ty này, đồng thời cũng là một trong những cổ đông.

Lúc này trong văn phòng ở tầng cao nhất, Lưu Phẩm Hoa và Tổng giám đốc Long Hoa, hai người cầm ly rượu vang lắc lắc.

Trên màn hình khổng lồ trước mặt đang chiếu "Đạo Mộ Bút Ký".

Nhìn Tam Thúc do Lưu Phẩm Hoa thủ vai trên màn hình, Tổng giám đốc nhấp một ngụm rượu vang cảm thán: "Lão Lưu à, diễn xuất có tiến bộ không ít nha!" "Đều là nhờ đạo diễn giúp chỉ đạo, chứ bản thân tôi cũng chỉ đến thế thôi." Lưu Phẩm Hoa khiêm tốn cười cười, nhìn cảnh đoàn người xuyên qua rừng cây.

Nhớ lại cảnh tượng được Tống Thần chỉ điểm diễn xuất lúc ở đoàn phim.

Lưu Phẩm Hoa - người được đề cử Ảnh đế không biết bao nhiêu lần, đã lâu không gặp tình huống được đạo diễn giúp chỉ đạo diễn xuất rồi.

Chưa nói đến việc dưới sự giúp đỡ của đạo diễn, kỹ năng diễn xuất trở nên mạnh hơn.

Tống Thần lại làm được điều đó một cách dễ dàng. "Đạo diễn Tống Thần sao?

Chàng trai trẻ này quả thực không tồi." Tổng giám đốc Long Hoa vô cùng thưởng thức Tống Thần, nếu không cũng sẽ không đồng ý để Lưu Phẩm Hoa năm lần bảy lượt mời Tống Thần.

Giờ đây khi xem "Đạo Mộ Bút Ký", trái tim không an phận của Tổng giám đốc Long Hoa lại bắt đầu rục rịch.

Ý nghĩ muốn lôi kéo Tống Thần về dưới trướng lại trỗi dậy.

Vừa lắc rượu vang, Tổng giám đốc Long Hoa vừa hạ quyết tâm trong lòng.

Chương 54

Dù phải trả cái giá lớn đến đâu, cũng phải lôi kéo được Tống Thần! ...

Trong phim.

Ngô Tà và những người khác căn cứ vào tin tức đội khảo cổ để lại mà tìm đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Đây là tòa thành ma cổ xưa chỉ xuất hiện trong mưa lớn ở sa mạc Gobi.

Ngô Tà có dự cảm chân tướng mình cần tìm có khả năng ở đó.

Mọi người vất vả tiến lên, vận may dường như đặc biệt chiếu cố nhóm người Ngô Tà.

Ngay khi vừa đến nơi, một trận mưa lớn như trút nước đổ xuống.

Đối với việc này, cư dân mạng chỉ ngầm hiểu mà cười cười. [Quả nhiên, mặc kệ điều kiện khó khăn thế nào, chỉ cần nhân vật chính xuất hiện!

Đều không thành vấn đề!] [Ha ha!

Vốn là nơi khó mưa, nhân vật chính vừa đến!

Bạn đoán xem?

Mưa luôn!] [Ha ha ha!

Loại chuyện này chỉ có thể nói!

Hiểu thì tự hiểu!] Tình tiết hiếm khi được thả lỏng khiến trái tim đang treo ngược của cư dân mạng hạ xuống.

Thậm chí có rảnh để bắt đầu tán gẫu trên bình luận. "Không ổn!

Không ổn!" Với tư cách là người phụ nữ đã cày nát nửa đầu "Đạo Mộ Bút Ký" gần ba mươi lần, Liễu Tiểu Dung nhìn hình ảnh mọi người yên tĩnh thám hiểm trong rừng cây trước mặt, mày liễu không khỏi nhíu chặt. "Cốt truyện của Tống Thần sẽ không bình bình đạm đạm như thế đâu!

Nhất định sẽ xảy ra bước ngoặt trọng đại!" Như để hưởng ứng lời nói của Liễu Tiểu Dung.

Trong màn hình vốn đang yên tĩnh, từ trong rừng tùng bỗng nhiên dâng ra hàng chục con trăn khổng lồ đáng sợ, còn rắn nhỏ hơn thì nhiều đếm không xuể.

Trực tiếp đánh loạn đội hình của đội thám hiểm, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ngay lập tức chọn bảo vệ Ngô Tà. [Á!

Không có một tí báo trước nào, bước ngoặt làm tôi trở tay không kịp!] [Thật đấy!

Quá dọa người rồi!

Hoàn toàn không phản ứng kịp a!!] [Á đù!

Tởm quá!

Tôi ghét nhất là rắn!!] [Vãi!

Chết nhiều người quá!

Hít!

Hình ảnh có cần chân thực thế không!] ...

Nhìn Ngô Tà và những người khác gian nan đào thoát trong đàn rắn tập kích, cư dân mạng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà hào quang nhân vật chính đủ cứng, trong tình huống có thể gọi là "Cuồng Mãng Chi Tai" (Tai họa trăn khổng lồ) này đều có thể bình an vô sự thoát ra.

Nhìn A Ninh đang rửa tay bên bờ suối, nhìn bộ đồ da bó sát tôn lên thân hình cực phẩm kia, linh hồn "mê gái" của cư dân mạng thức tỉnh! [Chậc chậc!

Vợ tôi đẹp quá!] [Phí!

Vợ ông nào?

Đó rõ ràng là vợ tôi!] [Quyết đấu đi!!] [Chậc chậc!

Không lẽ có người coi diễn viên là vợ thật đấy à?

Không thể nào?

Không thể nào?] [Thì sao nào!

Kệ tôi!] Màn tương tác hài hước của cư dân mạng khiến không khí xem phim rơi vào bầu không khí nhẹ nhàng vui vẻ.

Nhưng mà, ngay khoảnh khắc tiếp theo. "...A Ninh!!" Trong màn hình bất ngờ truyền đến tiếng hét lớn của Ngô Tà.

Một con rắn mào đỏ (Dã Kê Cổ Tử) cắn chặt vào cổ A Ninh.

A Ninh giật đứt con rắn ném ra xa, bị Trương Khởi Linh một dao kết liễu.

Nhưng khi màn hình lại kéo về phía Ngô Tà và A Ninh.

Chỉ thấy A Ninh vẻ mặt đau đớn nằm trong lòng Ngô Tà, Ngô Tà mặt đầy vẻ lo lắng.

Chỉ ngắn ngủi vài giây sau, khuôn mặt A Ninh ngưng đọng sự tiếc nuối và không cam lòng, chết trong lòng Ngô Tà.

Khán giả ngồi trước màn hình, sau một hồi trầm mặc dài đằng đẵng, bỗng nhiên bùng nổ tiếng xôn xao mãnh liệt. "Vãi chưởng???" "Nữ chính bay màu rồi!?" "Đệch, thật hay giả vậy, tôi mù rồi sao?" Cư dân mạng nhìn thấy cảnh này, bị bước ngoặt đột ngột này đánh

cho ngơ ngác, tâm thái trong nháy mắt nổ tung!

Không hề có điềm báo, một màn đột ngột này khiến quá nhiều fan đang âm thầm đẩy thuyền CP Ngô Tà và A Ninh lập tức chết lặng.

Trơ mắt nhìn A Ninh nằm trong lòng Ngô Tà với ánh mắt đầy luyến tiếc và di hám, cảm giác vô lực sâu sắc sinh ra từ tận đáy lòng khiến tất cả khán giả cũng giống hệt Ngô Tà lúc này, đau lòng khó kìm nén.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, A Ninh xinh đẹp quyến rũ, nửa chính nửa tà, đã vĩnh viễn mất đi sinh mệnh tươi sống.

Tàn khốc, trắng bệch, chân thực đến mức khiến người ta phẫn nộ!

Không ai chú ý rằng, chính từ màn này bắt đầu, tất cả khán giả xem Đạo Mộ Bút Ký đều không thể tự kiềm chế, triệt để chìm vào trong cốt truyện.

Trên trang web video, hàng vạn bình luận điên cuồng ùa tới! [Vãi lúa!

Vãi lúa!

Tôi người ngợm đơ ra rồi!] [Mẹ nó trở tay không kịp a!

A Ninh không phải nhân vật nữ chính sao!?

Nói mất là mất luôn à!?] [Tôi không tin!

A Ninh chắc chắn có thể sống lại!] [Đúng!

Trương Khởi Linh đều từ trong cửa Thanh Đồng trở về!

A Ninh cũng nhất định có thể trở về, chờ xem đi, phía sau chắc chắn có phản chuyển (plot twist)!] [Tên Tống Thần này ác thật!

Nữ chính cũng có thể viết cho chết sao?

Cốt truyện mới vừa bắt đầu mà!!

Không được, muốn cô ấy sống lại nếu không tôi gửi dao lam cho hắn!] [Đi cùng đi cùng!] [Thảo nào Tử Huyên (diễn viên đóng A Ninh) lại nói lời tạm biệt A Ninh trên Weibo, hóa ra là nhân vật "hẹo" rồi!] [Vô lý!

Vô lý đùng đùng a!!] Vô số khán giả đều không thể chấp nhận vận mệnh của A Ninh thảm liệt như vậy, toàn bộ đều đau lòng bất bình thay cho nhân vật này. ...

Trong phòng khách, Khương Nguyệt Thanh xem đến đoạn bước ngoặt bất ngờ này cũng ngẩn người.

Dùng chân đá Tống Thần, không nhịn được tò mò hỏi: "Không thể nào không thể nào, Thần Thần, không phải cậu thật sự viết chết A Ninh rồi đấy chứ?" Tống Thần cố làm ra vẻ thần bí cười ha ha: "Dì đoán xem." "Hả!?" Khương Nguyệt Thanh nhướng mày liễu, "Cư nhiên không nói cho dì, bữa sáng mai khỏi ăn đi." Tống Thần: "....." ...

Cùng lúc đó, nhiều biên kịch nổi tiếng trong nước cũng nhao nhao bày tỏ sự kinh ngạc trước thao tác này của Tống Thần.

Cư nhiên có thể làm như vậy?!

Cái chết của nhân vật phụ quan trọng thường đi kèm với tình tiết long trọng.

Chương 55

Nhưng ở chỗ Tống Thần, A Ninh rõ ràng tồn tại như một nữ chính ở giai đoạn đầu, lại bị rắn độc tập kích chết một cách thảo suất như thế, thực sự khiến người ta không thể phỏng đoán ý đồ của đạo diễn.

Loại cảm giác nguy cơ không thể dự đoán và nắm bắt này quả thực khiến người ta phát điên. "Tuy nhìn thì thảo suất, nhưng ở một ý nghĩa nào đó chẳng phải khiến cả cốt truyện trở nên chân thực hơn sao?" Biên kịch nổi tiếng nhất Việt Nam, Điền Thần Huy ngồi trước máy tính bất đắc dĩ lắc đầu. "Ở điểm này, tôi không bằng cậu ta, tôi... không, tất cả biên kịch trong nước hiện nay đều không có gan dạ như vậy." Bất luận là cốt truyện tổng thể phức tạp khó lường, phục bút liên tiếp, hay là việc xây dựng từng nhân vật, Điền Thần Huy đều cho rằng mình không phải đối thủ của Tống Thần. "Tống Thần... sự xuất hiện của người này chẳng lẽ sẽ khiến cả ngành công nghiệp đi theo một cuộc biến cách vĩ đại sao?

Không nghi ngờ gì nữa, việc này khiến người ta vừa mong chờ lại vừa sợ hãi, ha ha ha..." "Đạo Mộ Bút Ký", bộ kiệt tác mang tính cột mốc này, không còn nghi ngờ gì nữa đã trở thành sự tồn tại kỳ lạ nhất trong cả ngành điện ảnh.

Bất luận là kỹ xảo, hình ảnh, âm nhạc, độ dài kịch bản, chiều sâu kịch bản, trực tiếp treo tất cả các bộ phim điện ảnh trong nước hiện nay lên đánh một lượt.

Tức nhất là, người ta chỉ là một cái video quảng bá khu du lịch thôi đấy!

Mẹ nó!

Khán giả ngồi trước màn hình chìm đắm trong phim lúc này lại không kịp đau thương cho việc A Ninh hết vai, vì những tình tiết liên tiếp sau đó của Đạo Mộ Bút Ký càng làm khán giả không kịp phản ứng. ...

Ngô Tà ôm thi thể A Ninh thật lâu không chịu buông tay, đau lòng không thôi.

Đồng thời cậu cũng hiểu ra, mỗi lần mạo hiểm đều không phải trò đùa, có thể sống sót không phải vì vận khí tốt, mà là nhờ có bạn bè và Tam Thúc bảo vệ mà thôi.

Dù đã trải qua nhiều lần mạo hiểm, sinh mệnh của bọn họ trước những nguy hiểm chưa biết vẫn yếu ớt như cũ.

Nhưng cuối cùng cô ấy lại ảm đạm tiêu tan trong lòng cậu.

Nhìn sự không nỡ và bi thương rõ rệt của Ngô Tà, cư dân mạng cũng nhao nhao bày tỏ sự đau lòng. [Vốn tưởng A Ninh và Ngô Tà có mầm mống tình cảm, kết quả trực tiếp bị bóp chết vô tình!] [Hu hu hu!

Tiểu Thiên Chân (Ngô Tà) đáng thương!

Cả người đều không ổn rồi!] [Bình thường thôi!

Có người mình thích chết trong lòng mình, cũng quá đả kích người ta rồi!] [Tôi cứ có dự cảm phía sau sẽ có dao (bi kịch)!] [Đừng mà!

Con bé này sắp bị dao đến ngốc luôn rồi!

Đừng tiếp tục nữa!] Ngô Tà tuy nội tâm cực độ bi thương, nhưng để chạm đến chân tướng bị Cửu Môn ba đời che giấu, mọi người tiếp tục đi về phía Xà Chiểu Cổ Thành, tìm kiếm suốt ba ngày ba đêm trong rừng mưa.

Cuối cùng phát hiện một hàng dấu chân, đi tới lối vào Cung Tây

Vương Mẫu.

Nhưng ở nơi đó lại phát hiện một đội thi thể.

Việc khiến Ngô Tà gần như sụp đổ đã xảy ra, Ngô Tà phát hiện đội ngũ này là do Tam Thúc dẫn đầu.

Ngô Tà nhanh chóng kiểm tra từng cái xác.

Mỗi lần lật một cái xác, biên độ run rẩy của tay Ngô Tà lại càng lớn, sợ hãi cái xác tiếp theo sẽ là thi thể của Tam Thúc.

May mắn là cho đến cuối cùng, trong số thi thể của đội ngũ cũng không có bóng dáng Tam Thúc.

Điều này khiến Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu lại bắt đầu suy tư, Tam Thúc mất tích rốt cuộc đã đi đâu? [Ái chà!

Thở phào nhẹ nhõm!

May là Tam Thúc không xảy ra chuyện!] [A!

Nếu thi thể Tam Thúc xuất hiện ở đây, đừng nói Ngô Tà, tôi cũng không chấp nhận được!] [Đúng vậy!

Lưu Thiên Vương (Lưu Phẩm Hoa) của tôi dù sao cũng là Thiên vương, không đến mức chết một cách khó hiểu thế chứ?] [Không sai!

Không sai!

Tôi không tin Tống Thần dám đối xử với Lưu Thiên Vương như thế!

Đất diễn phía sau của Lưu Thiên Vương nhất định rất nặng!] Thảo luận của cư dân mạng chưa kết thúc, âm nhạc âm phủ do Tống Thần phối lại vang lên.

Cư dân mạng trong nháy mắt không còn ham muốn gõ phím, chỉ biết rúc vào trong chăn nhỏ. ... "Nhạc phim của đạo diễn Tống Thần

đúng là quá âm gian, cứ thế này sẽ không có bạn bè đâu!" Đang uống trà sữa, Liễu Tiểu Dung bị âm nhạc đột nhiên vang lên dọa giật mình.

Trà sữa đổ ra làm ướt cả tất đen, Liễu Tiểu Dung đành vừa lau tất vừa oán thầm Tống Thần.

Nhưng tình tiết phía sau lại khiến Liễu Tiểu Dung dừng động tác trong tay lại.

Nhìn Ngô Tà và những người khác chui vào đầm bùn, truy tìm Trần Văn Cẩm trong miệng Trương Khởi Linh.

Cuối cùng, mấy người thông qua đầm bùn tiến vào Cung Tây Vương Mẫu.

Một cấu trúc được hình thành từ hang động ngầm khổng lồ và phức tạp dưới lòng đất.

Liễu Tiểu Dung ngây người nhìn hình ảnh trên màn hình.

Mắt nhìn chằm chằm không nhúc nhích, ngay cả chớp mắt cũng không dám, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào. "Đạo diễn Tống Thần cấu trúc thế giới kiểu này thế nào vậy!?

Cứ như từng tận mắt nhìn thấy ấy!" "Vị chi cũng quá chân thực rồi đi?" ...

Trong phim, mọi người vì đủ loại nguyên nhân mà phân tán, Ngô Tà một mình thám hiểm trong địa cung phức tạp.

Kết quả Ngô Tà tình cờ đến được trung tâm địa cung, ở đó phát hiện khối Vẫn Ngọc khổng lồ do Tây Vương Mẫu để lại.

Trần Văn Cẩm lúc này cũng xuất hiện bên cạnh Ngô Tà.

Hơn nữa lúc ôn chuyện với Ngô Tà, đã nói cho Ngô Tà biết một sự thật khiến cậu suýt nữa sụp đổ. "Tam Thúc của cháu không phải Tam Thúc thật?!

Là Giải Liên Hoàn giả mạo!?

Sao có thể!!" Ngô Tà không dám tin hét lên. "Là thật, Tiểu Tà." Đối mặt với biểu hiện này của Ngô Tà, Trần Văn Cẩm không có bất kỳ ngạc nhiên nào.

Bất cứ ai biết được người chú bầu bạn hơn hai mươi năm là do người khác giả mạo đều sẽ có biểu hiện này.

Sau đó Trần Văn Cẩm bắt đầu kể cho Ngô Tà nghe câu chuyện thực sự của đội khảo cổ hai mươi năm trước. [Vãi chưởng!!

Vô lý quá!

Tam Thúc thật giả!?] [Không thể nào, vậy thì Ngô Tà cũng quá thảm rồi!

Ở cùng một chỗ với người sát hại chú mình lâu như vậy!] [A a!

Đạo diễn Tống Thần đừng "đao" (ngược) nữa!

Đừng ngược Ngô Tà nữa!] [Hu hu hu!

Con bé này sắp bị ngược chết rồi!] [Thảo nào phần một Lưu Thiên Vương có bí mật lớn như thế, hóa ra một người diễn hai vai à!] [Tôi lạy, những phục bút thật thật giả giả từ phần trước đến giờ, đầu tôi ong ong luôn rồi!] [Bí mật trên người Trương Khởi Linh cũng nhiều quá!

Chân tướng rốt cuộc là gì!] ...

Trần Văn Cẩm kể cho Ngô Tà ân oán hai mươi năm, còn Ngô Tà thì căn cứ vào đó để suy đoán.

Cảm giác phía sau tất cả dường như có một bàn tay lớn đang âm thầm thúc đẩy.

Trần Văn Cẩm vì để giải quyết độc Thi Biệt Đan trên người, dứt khoát chui vào trong Vẫn Ngọc rồi biến mất không thấy.

Trương Khởi Linh cũng tung người nhảy một cái, đi theo vào trong.

Ngô Tà và Bàn Tử chọn đợi Trương Khởi Linh trở về bên ngoài Vẫn Ngọc, không ngờ, vừa đợi đã là bảy ngày bảy đêm. "Bịch!" Một tiếng!

Tiếng vật nặng rơi xuống đất đánh thức Ngô Tà và Bàn Tử.

Chương 56

Ngô Tà mở mắt, kinh hô đuổi theo: "Trương Khởi Linh!" "Tiểu Ca về rồi!" Trương Khởi Linh yếu ớt mở miệng: "Mau đi thôi, không còn thời gian nữa." Nói một câu không đầu không đuôi xong, liền ngã vật ra ngất đi. "Tiểu Ca chắc không phải nhìn thấy thứ gì đáng sợ bên trong rồi chứ!" "Không thể nào, Tiểu Ca gặp nguy hiểm cũng đâu có thế này...

Ái chà, không phải lại mất trí nhớ rồi chứ?" Ngô Tà cầm đèn pin, chiếu vào trong Vẫn Ngọc. "Tôi ngược lại muốn xem xem bên trong rốt cuộc có cái gì!" Theo ánh sáng đèn pin loang loáng trong Vẫn Ngọc tối om, một bóng người chợt lóe lên rồi biến mất.

Nhìn rõ tướng mạo người đó, Ngô Tà sợ hãi trợn to hai mắt. "Bên trong có một người phụ nữ... giống hệt Tây Vương Mẫu!" Bàn Tử khó tin: "Không phải thật sự trường sinh rồi chứ?" "Mau đi thôi!" Diễn biến quỷ dị khiến hai người không kịp nghĩ nhiều, Ngô Tà cõng Tiểu Ca lên muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này, một con Xà Mẫu (Rắn mẹ) nghìn năm đầu mọc sừng từ từ ngóc đầu lên từ trong nước, lạnh lùng nhìn chăm chú ba người.

Ngô Tà và Bàn Tử đều kinh ngạc đến ngây người. "Xà Mẫu, là Xà Mẫu trên phù điêu!" "Chạy!" Bàn Tử buột miệng kinh hô.

May mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, miếng ngọc bội Tiểu Ca mang về khiến Xà Mẫu ngừng tấn công, ba người kinh hồn chưa định, cuối cùng nhặt lại được một cái mạng.

Nhưng rất nhanh, rời khỏi Cung Tây Vương Mẫu, Ngô Tà phát hiện một vấn đề gai góc.

Bởi vì Tiểu Ca, thật sự lại mất trí nhớ rồi. ...

Nhìn Trương Khởi Linh hôn mê nằm trên giường bệnh, trái tim cư dân mạng cũng thắt lại.

Không chỉ lo lắng cho thân thể Trương Khởi Linh, càng nhiều là lo cho ký ức đã mất đi của Tiểu Ca. [Rõ ràng đã cùng Ngô Tà trải qua nhiều chuyện như thế!

Tại sao Trương Khởi Linh lại phải trải qua mất trí nhớ chứ?] [Tên Tống Thần này quả nhiên ~ không có tâm mà!] [Vốn tưởng phần sau sẽ đặc sắc, kết quả toàn bộ đều là dao - a!] [Tình cảm của mỗi nhân vật được xây dựng quá chân thực!

Giống như các nhân vật đều là người sống sờ sờ vậy!] [Đâu chỉ thế!

Những địa hình và bối cảnh kia cũng quá thật!] [Rốt cuộc Tiểu Ca có thể nhớ được Ngô Tà không!

Nếu Tiểu Ca quên cả Ngô Tà thì!

Ngô Tà cũng quá thảm rồi!] [Đúng!

CP chết rồi!

Tam Thúc là giả!

Đến cả bạn thân cũng không nhớ được!

Thật sự là một chữ Thảm a!!] ...

Trong công ty game.

Tiểu Trương nhìn bà chủ xinh đẹp rơi lệ bên cạnh, không nhịn được vươn tay đặt lên vai cô an ủi. "Hu hu hu, Ngô Tà thảm quá, Trương Khởi Linh cũng đáng thương quá..." Không ngờ bà chủ xinh đẹp trực tiếp nhào vào lòng Tiểu Trương, nước mắt thấm ướt cổ áo cậu.

Tiểu Trương nhất thời không biết nên cảm ơn Tống Thần hay oán trách Tống Thần.

Oán trách vì tên Tống Thần này viết cốt truyện thực sự quá bi thương.

Mỗi người đều được xây dựng quá chân thực, như những con người đang sống trong hiện thực vậy.

Ngay cả cốt truyện cũng giống như đang xảy ra ngoài đời.

Còn nói lời cảm ơn, thì là vì Tiểu Trương đang ôm bà chủ xinh đẹp trong lòng.

Nếu không có "Đạo Mộ Bút Ký", Tiểu Trương sao có cơ hội ôm được người đẹp về nhà chứ? ...

Dưới ánh mắt kỳ vọng của đông đảo cư dân mạng.

Trương Khởi Linh vừa tỉnh lại liền nhìn thấy Ngô Tà đang túc trực bên giường bệnh đầu tiên. "Ngô Tà..." Trương Khởi Linh khẽ mở miệng. "Muộn Du Bình, không sao chứ?" Ngô Tà kích động nắm lấy tay phải của Trương Khởi Linh.

Nếu Trương Khởi Linh quên hết, cậu nhất thời cũng không biết có nên tiếp tục tìm kiếm chân tướng nữa hay không.

Khán giả phát hiện Trương Khởi Linh tuy không quên Ngô Tà và Vương Bàn Tử, nhưng những ký ức khác đều đã mất đi không ít.

Nhưng đối với cư dân mạng, đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Dù sao trước đó bọn họ đều sắp bị Tống Thần "ngược" cho ngốc luôn rồi. [Tốt quá rồi!

Tôi biết Trương Khởi Linh sẽ không quên Ngô Tà mà!

Tống đạo cao tay!] [Đúng!

Tiểu Ca để ý đến Ngô Tà nha!

Vui quá đi!] [Phải!

Trong tình huống Tam Thúc hiện tại đều không thể tin tưởng, Tiểu Ca là chỗ dựa duy nhất của Ngô Tà rồi!] [Bàn Tử bị quên rồi hả?] [Đừng!

Người ta là Thiết Tam Giác trộm mộ, ngạnh kháng bỏ Bàn Tử ra thì quá đáng lắm!] [Nhưng hiện tại cốt truyện đứt đoạn rồi nha!

Cốt truyện tiếp theo phải làm sao đây?] ...

Ngô Tà vì giúp Trương Khởi Linh tìm lại ký ức đã mất, cùng Vương Bàn Tử bắt đầu tìm kiếm chân tướng năm xưa.

Dù sao năm đó Trương Khởi Linh cũng là một thành viên của đội khảo cổ.

Cốt truyện khó lường, không đoán được, hình ảnh được cấu tạo hoàn mỹ đỉnh cấp, khiến khán giả xem phim chìm đắm thật sâu vào trong đó.

Trong Thập Vạn Đại Sơn, tại Ba Nãi - Quảng Tây, để giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức, Ngô Tà và Bàn Tử lại dấn thân vào hiểm cảnh, thu thập những dấu vết còn sót lại của sự kiện Tây Sa.

Ở đây Ngô Tà và Vương Bàn Tử đụng độ thành viên đội khảo cổ chết đi sống lại, phát hiện khối sắt tỏa ra mùi kỳ quái.

Ngay cả những người trong cuộc giúp tìm kiếm chân tướng cũng chết đi một cách khó hiểu, những nhân vật nguy hiểm như Cầu Đức Khảo, Bàn Mã Lão Đa liên tiếp xuất hiện.

Nhưng ác mộng chỉ mới bắt đầu, nhóm người Ngô Tà tiến vào Ma Hồ (Hồ Quỷ), phát hiện cổ trại của người Dao nằm dưới nước sâu hàng trăm mét.

Sau đó càng gặp phải những chuyện kinh dị khủng khiếp: Thiết nhân táng (táng người sắt), tượng Lôi Vương, bóng trong đá, tế người sống.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cửu tử nhất sinh, nhưng lại không chọn từ bỏ.

Dưới sự nỗ lực của bọn họ, hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Khởi Linh và chân tướng thân thế rốt cuộc cũng hiện ra trước mắt người đời.

Đoạn phim này khiến cư dân mạng hô to đã ghiền.

Cốt truyện, bối cảnh, kỹ xảo đều khiến người ta cảm giác như đang ở ngay tại hiện trường. [Quá xuất sắc!

Không ngờ cốt truyện lại có thể bắt đầu xây dựng từ góc độ này!] [Thân thế Trương Khởi Linh hóa ra lợi hại như vậy!

Thảo nào máu của Trương Khởi Linh lại bá đạo thế!

Có thể trấn quỷ trừ tà!] [Quá khứ của Trương Khởi Linh rốt cuộc đã trải qua những gì?

Mất trí nhớ rốt cuộc là do cái gì tạo thành?] [Tên Tống Thần này lợi hại thật!

Tôi là người bên Quảng Tây đây!

Phong cảnh kiến trúc trong phim khớp hoàn hảo với tập tục bên tôi!] [Thật đó!

Kiến trúc trong phim giống hệt những gì ông bà tôi kể hồi nhỏ!] [Tống Thần lợi hại thế sao?

Biết cả chi tiết kiến trúc mấy chục năm trước!] [Ha ha ha ha!

Có khi nào tên Tống Thần này đã từng đi thật không?] [Nhưng tôi ở Quảng Tây, cũng khó mà tìm được loại kiến trúc mang phong cách

cổ đại nồng đậm thế này a!] [Theo tôi thấy, câu chuyện này có khả năng Ngô Tà trải qua chính là Tống Thần trải qua!

Nếu không sao gọi là Đạo Mộ Bút Ký chứ? (icon đầu chó)] [Nếu là sự kiện có thật cải biên, tôi chỉ muốn biết Tiểu Ca là ai?

Chương 57

Ha ha!] [Ác thế, Tống Thần tự mình trải qua thì có hơi khoa trương rồi đấy?] ...

Tuy tivi cũng đang chiếu Đạo Mộ Bút Ký, nhưng Khương Nguyệt Thanh vẫn nhịn không được cầm điện thoại xem bình luận. "Phụt!

Giới cư dân mạng hài hước này đúng là thú vị thật." Trên sô pha, Khương Nguyệt Thanh nhìn vô số bình luận lướt qua trên điện thoại, không nhịn được cười ra tiếng kêu nga.

Nhìn Tống Thần đang ngồi trên sô pha xem cốt truyện, Khương Nguyệt Thanh không nhịn được vươn chân chạm vào đùi Tống Thần hỏi: "Thần Thần, cậu đi trộm mộ lúc nào thế?

Sao dì không biết?" "Đừng nói bậy, cháu không có!

Đừng vu khống!" Tống Thần theo bản năng tung ra combo ba phủ nhận, sau đó ngẩn ra, ngơ ngác hỏi: "Cái gì cơ?" Nhất thời căn bản không hiểu ý của Khương Nguyệt Thanh. "Nè, xem đi!" Khương Nguyệt Thanh đưa điện thoại tới trước mặt Tống Thần nói. "Cư dân mạng hiện tại đều đang đoán tại sao cậu lại biết nhiều thứ như thế, một số người thậm chí cảm thấy Đạo Mộ Bút Ký là tự truyện của cậu, ha ha ha ha." Nói đến đây, Khương Nguyệt Thanh lại bật cười thành tiếng. "Tuy mọi người nói quá lên, nhưng cũng không biết chừng, chỉ là cậu giấu nghề thôi." "Chẳng qua quay đúng là rất chân thực, dì suýt chút nữa cũng tin rồi, ha ha." Khương Nguyệt Thanh cười đến hoa chi loạn chiến. "Thần Thần, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, khai mau, Đạo Mộ Bút Ký thật sự không phải tự truyện của cậu chứ?" Đối với Khương Nguyệt Thanh đang cười ôm bụng, Tống Thần dời tầm mắt từ một mảng trắng bóc

sang tivi, cảm thán: "Ha ha, mấy cái này mà là cháu đích thân trải qua, thì người sợ là đều phải vào tù rồi đi?" "Lấy tùy tiện một chuyện bên trong ra đều là tử hình a..." ...

Bộ phim toàn trình không có điểm nào chán (vô niệu điểm), khán giả toàn bộ đều nín thở ngưng thần chìm đắm trong cốt truyện.

Vì để phá giải bí mật Trương Gia Cổ Lâu, giúp Tiểu Ca tìm lại thân thế, Ngô Tà có được manh mối Lỗ Hoàng Bạch và Dạng Thức Lôi, được mời đến buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không ngờ ngẫu nhiên gặp được Hoắc lão thái thái có uyên nguyên với ông nội.

Trong quá trình Ngô Tà đấu khẩu với Hoắc lão thái thái, Ngô Tà ngoài ý muốn đã "Điểm Thiên Đăng".

Trong quá trình đấu giá, bất luận vật phẩm bị đẩy giá lên bao nhiêu, đều phải do người Điểm Thiên Đăng thanh toán toàn bộ, cho dù là ác ý nâng giá, mười phần không nói đạo lý.

Trên buổi đấu giá xuất hiện Quỷ Tỳ (Ấn Rồng)!

Chẳng đợi Ngô Tà hét giá, sau khi hiểu rõ luật chơi Điểm Thiên Đăng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Tà trực tiếp cứng đờ cả người. "Ba mươi triệu!" "Năm mươi triệu!" "Một trăm triệu!" "Tiêu rồi, quỹ đen đi tong rồi." "Tiêu rồi, Ngô Sơn Cư mất rồi." "Tiêu rồi, cái ông nội để lại cho tôi..." Nghe giá cả không ngừng tăng vọt phá trăm triệu, Ngô Tà cuối cùng dứt khoát từ bỏ trị liệu.

Mệt rồi, hủy diệt đi!

Thế là Ngô Tà quyết định thật nhanh tính bài chuồn, nhưng ngoài ý muốn lại bị cái giọng oang oang của Vương Bàn Tử phá hỏng kế hoạch.

Bất đắc dĩ, Ngô Tà và Trương Khởi Linh chỉ đành lấy đồ chơi ra

cùng Vương Bàn Tử chiến đấu một trận.

Ba người diễn một màn kịch hay "Thiết Tam Giác đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm".

Đây cũng là lần đầu tiên trong "Đạo Mộ Bút Ký" xuất hiện cảnh tượng người đánh nhau với người.

Qua sự chỉ đạo và điều giáo đặc biệt của Tống Thần, mỗi cú đấm vào thịt đều là hình ảnh chân thực.

Trương Khởi Linh hoàn mỹ kết hợp sức mạnh và kỹ xảo bằng những động tác đẹp trai, bảo vệ không ngừng ngã xuống cùng bàn gỗ vỡ nát.

Từng màn từng màn khiến khán giả và cư dân mạng xem mà nhiệt huyết sôi trào, hận không thể cũng xông lên đấm hai cái!

Bình luận (danmaku) trong nháy mắt bay đầy trời. [Hơn cả Bác Nhiên (Tiêu Nại)!

Hơn cả Bác Nhiên!!

Hơn cả Bác Nhiên!!!] [Mẹ nó, quá đã!] [Đúng là lúc Tiểu Ca đánh người còn đẹp trai hơn!] [Ai dám bắt nạt Thiên Chân nhà tôi?

Hỏi Trương Khởi Linh tôi chưa!] [Đẩy thuyền thôi, yêu rồi yêu rồi.] [...Vạn] Cảnh đánh đấm sướng tay đã mắt diễn ra từ trong sảnh khách sạn đánh thẳng ra bên ngoài.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bắt đầu dần rơi vào thế hạ phong, chỉ có Trương Khởi Linh là vẫn ung dung né tránh và tấn công giữa đám đông hỗn loạn.

Thanh côn sắt trong tay anh không ngừng vung lên, mỗi một đòn đều đánh ngã vài tên bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vây đuổi quá đông,

dù là Trương Khởi Linh cũng không thể một mình chấp một trăm trong tình huống phải bảo vệ cả Ngô Tà và Bàn Tử.

Tiếng kim loại va chạm chát chúa, tia lửa bắn ra tung tóe. "A!" Hoắc Tú Tú đang lái xe đến tiếp ứng suýt nữa thì bị bảo an tấn công, may mà Ngô Tà nhanh tay lẹ mắt che chắn cho cô.

Nhưng hành động cứu người này cũng khiến sau gáy Ngô Tà lộ ra sơ hở trước mặt một tên áo đen.

Hắn không chút do dự, vung côn sắt đập mạnh về phía Ngô Tà.

May thay, Vương Bàn Tử đã liều mạng dùng hai thanh côn sắt đỡ đòn, cứu Ngô Tà một bàn thua trông thấy.

Nhưng đổi lại, trên mặt Bàn Tử cũng bị treo thêm vết thương. "Tiểu Ca!

Tôi phải xử đẹp tên cầm đầu kia!" Vương Bàn Tử hét lớn với Trương Khởi Linh ở phía trước, ám chỉ tên Lưu Ly Tôn khốn kiếp đang đứng chỉ huy từ xa.

Nghe thấy tiếng gọi của Bàn Tử, Trương Khởi Linh lập tức xác định vị trí của Lưu Ly Tôn trong đám đông.

Ngô Tà cũng nhìn theo hướng đó. "Muộn Du Bình chẳng lẽ định đánh mở đường xông thẳng qua đó sao?" Câu hỏi đầy lo lắng của Ngô Tà vừa dứt, hành động tiếp theo của Trương Khởi Linh đã khiến tam quan của cậu vỡ vụn.

Vút!!!

Trương Khởi Linh xoay người, ném mạnh thanh côn sắt trong tay đi.

Thanh sắt xé gió bay qua khoảng cách bốn mươi mét, chuẩn xác đập trúng đầu Lưu Ly Tôn đang đứng giữa đám người, trực tiếp hạ

gục hắn.

Nhân cơ hội đám bảo vệ của Tân Nguyệt Phạn Điếm quay lại xem xét tình hình của chủ nhân, bộ ba Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Bàn Tử vội vàng nhảy lên xe của Hoắc Tú Tú thoát thân.

Cư dân mạng cũng bị cú ném thần sầu này làm cho hết hồn.

Màn hình bình luận vốn đang bị ngưng trệ do khán giả mải xem cảnh hành động kịch tính, giờ đây lại bùng nổ, che kín cả màn hình. [Vãi chưởng!

Cú ném đó có khoa học không vậy?] [Tiểu Ca ra tay quá ngầu!

Giữa vạn quân lấy đầu thượng tướng!] [Yêu rồi!

Yêu rồi!

Trương Khởi Linh muôn năm!

Đẹp trai quá đi mất!!] [Cú đó mà mạnh thêm tí nữa thì cái đầu tên kia nát bét rồi!

Thảm thật sự!] ... "A a a a!" Hai đôi chân dài miên man bọc trong tất đen không ngừng vùng vẫy trên giường, Liễu Tiểu Dung ôm máy tính bảng hét lên phấn khích.

Cú ném soái ca vừa rồi của Trương Khởi Linh quả thực vô địch, khiến cô nàng mê mẩn thần hồn điên đảo.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Liễu Tiểu Dung vội vàng lắc đầu: "Không được!

Không được!

Mình là fan trung thành của Tống Thần!

Không thể ngoại tình tư tưởng được!" Nói xong, cô vội cầm điện thoại lên ngắm ảnh Tống Thần trên màn hình chờ. "Ừm!

Quả nhiên chồng mình vẫn đẹp trai nhất!" Dưới nhan sắc tuyệt thế của Tống Thần, trái tim đang định 'leo tường' sang Trương Khởi Linh của Liễu Tiểu Dung lại quay về đúng chỗ.

Nhưng các cư dân mạng khác thì đã triệt để mê mẩn Trương Khởi Linh rồi.

Siêu thoại của Trương Khởi Linh trên Weibo đã leo lên top đầu bảng xếp hạng minh tinh, khiến bao nhiêu ngôi sao, thần tượng nhìn mà ngớ người.

Độ hoạt động của fan bọn họ còn không bằng một nhân vật hư cấu trong phim sao?

Quá đả kích người ta rồi!

Trong đó, người hoang mang nhất không ai khác chính là Tiêu Dương - diễn viên thủ vai Trương Khởi Linh.

Bởi vì anh nhìn thấy dòng mô tả ghim trên đầu siêu thoại: "Gia nhập siêu thoại Trương Khởi Linh, fan xin thề kiếp này chỉ yêu Tiểu Ca, Trương Khởi Linh!

Tuyệt đối không được yêu lây sang diễn viên Tiêu Dương.

Tiêu Dương là Tiêu Dương, Trương Khởi Linh là Trương Khởi Linh, mọi người phải phân biệt rạch ròi." "Cái quái gì vậy!" Tiêu Dương đau khổ ôm đầu, không dám tin hét lên, "Rõ ràng Trương Khởi Linh là do tôi diễn mà!

Tại sao mọi người không trở thành fan của tôi chứ?" ...

Chương 58

Trong phim.

Hoắc Tú Tú đưa ba người vừa trốn thoát đến một khu tứ hợp viện lớn.

Tại đây, Hoắc lão thái thái đã đợi sẵn.

Gặp lại nhau, Ngô Tà và Hoắc lão thái cuối cùng cũng bắt đầu thảo luận nghiêm túc, đồng thời dẫn ra một danh từ quan trọng: Cửu Môn!

Xem đến đây, cư dân mạng lại bắt đầu trổ tài suy đoán. [Cửu Môn?

Nhà Ngô Tà, Hoắc lão thái thái đều là một trong số đó!

Vãi chưởng!

Lại lòi ra khái niệm mới!] [Là cốt truyện về thế hệ cha ông sao?

Nghe có vẻ cũng kịch tính phết đấy!] [Ngô gia, Hoắc gia, Giải gia, Trần gia!

Mới có bốn môn thôi!

Còn năm môn nữa!] [Chà!

Không ngờ đạo mộ lại là nghề gia truyền có hệ thống như vậy!] [Chậc chậc!

Tôi có cảm giác biên kịch như đang kể chuyện có thật vậy!] [Đạo Mộ Bút Ký sẽ không phải là cuốn nhật ký thật đấy chứ?

Chậc chậc!

Nếu thế thì kích thích quá rồi!] Cư dân mạng còn đang mải mê

thảo luận về cốt truyện mới thì cảnh tiếp theo lại khiến họ càng thêm chấn động.

Hoắc lão thái thái sau khi biết Trương Khởi Linh sở hữu hình xăm Kỳ Lân, toàn thân bà run rẩy, giọng nói cũng lạc đi: "Cho tôi xem tay của cậu..." Bà nắm lấy tay Trương Khởi Linh, chỉ nhìn một cái, liền lùi lại vài bước, sắc mặt tái mét.

Ngô Tà thầm kêu không ổn, chẳng lẽ giữa họ có ân oán gì?

Nhưng không ngờ, Hoắc lão thái thái lại quỳ xuống.

Ngay cả Hoắc Tú Tú đang đứng hầu hạ bên cạnh tuy không hiểu chuyện gì cũng vội vàng quỳ theo.

Vẻ mặt túc mục của Hoắc lão thái, cùng cái quỳ gối nặng nề và kiên quyết ấy, chân thực đến mức không thể giả được.

Trong vài giây Hoắc lão thái quỳ xuống, dường như có một bàn tay vô hình bất chợt đè nặng lên vai Ngô Tà, khiến tâm thần cậu không khỏi run rẩy. [Vãi lúa!

Hoắc lão thái thái quỳ xuống trước Trương Khởi Linh!!

Quá vô lý!] [Hít hà!!

Tôi biết thân thế Trương Khởi Linh không đơn giản mà!] [Ngay cả người lợi hại như Hoắc lão thái, hô mưa gọi gió ở Bắc Kinh cũng phải chủ động quỳ gối!] [Quả nhiên Trương Khởi Linh mới là người bí ẩn nhất!

Không fan nhầm người!] [Ngô Tà đứng bên cạnh trông hoang mang buồn cười quá!] ...

Đinh linh linh, đinh linh linh.

Tiếng chuông điện thoại reo vang đánh thức Vương lão đang ngủ say. "A lô?" Vương lão bắt máy, giọng ngái ngủ. "Đang ngủ hả?

Lão Vương?" Giọng nói của Tổng cục trưởng vang lên từ đầu dây bên kia khiến Vương lão tỉnh cả ngủ. "Hả?

Tổng cục trưởng?" Vương lão bật dậy khỏi giường, suýt nữa làm kinh động đến bà xã đang ngủ bên cạnh.

Kinh nghiệm làm chồng ngoan nhiều năm giúp Vương lão phản ứng cực nhanh, rón rén xuống giường, đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại rồi mới hỏi. "Khụ khụ, xin lỗi đã làm phiền." Tổng cục trưởng khách sáo một câu rồi đi thẳng vào vấn đề, "Tôi tìm ông lần này là muốn mượn đồng chí Tống Thần một chút." Hả?

Tống Thần!

Nghe thấy tên Tống Thần, Vương lão lập tức nghiêm túc hẳn lên: "Ngài đặc biệt gọi điện mượn Tống Thần là để làm gì?" Tống Thần quay "Đạo Mộ Bút Ký" đã giúp khu du lịch Trường Bạch Sơn đạt được độ hot siêu cao.

Cậu ta hiện tại là bảo bối của cục du lịch, Vương lão phải bảo vệ cho kỹ. "Ha ha ha, đừng lo lắng thế." Tổng cục trưởng cười nhẹ trong điện thoại, "Chỉ là có một kế hoạch hoàn toàn mới, cần Tống Thần giúp đỡ thôi." "Kế hoạch mới?" Vương lão nhíu mày, trong lòng bắt đầu cân nhắc xem có nên giúp Tống Thần từ chối hay không.

Chốn quan trường quá phức tạp, ông không muốn Tống Thần dấn thân vào quá sớm.

Tính cách của Tống Thần cũng không hợp để lăn lộn ở đó. "Tôi có thể hỏi trước về kế hoạch đó không?" Vương lão cảnh giác.

Tổng cục trưởng vẫn giữ giọng điệu cười cười: "Tuy 'Đạo Mộ Bút Ký' phần sau chưa kết thúc, nhưng dựa trên phản hồi trên mạng hiện nay thì rất tốt, thậm chí vượt qua cả phần đầu." Nghe vậy, Vương lão cũng nở nụ cười tự hào: "Vậy sao?

Đó là chuyện tốt." "Cho nên tôi rất coi trọng năng lực của Tống Thần.

Lão Vương à, trải qua bao nhiêu năm rồi, tôi cũng hiểu ra một chuyện." Giọng Tổng cục trưởng bỗng chùng xuống, có chút chán nản, "Năng lực bộ phận tuyên truyền của cục ta không đủ, còn lâu mới đạt được mục tiêu của tôi." "Có thể nói thẳng được không?" Vương lão không thích nghe mấy lời quan văn sáo rỗng này, "Nửa đêm rồi, đều là đàn ông với nhau, cứ nói thẳng đi." Tổng cục trưởng cũng bị Vương lão làm cho giật mình, nhưng rồi quyết định mở toang cửa sổ nói chuyện sáng sủa: "Bộ phim tuyên truyền cho khu danh lam thắng cảnh kia, cũng cần Tống Thần quay." "À..." Trong lòng Vương lão chợt hiểu ra.

Lúc trước khi giao cho Tống Thần quay phim quảng bá, ánh mắt khinh thường của Khương Nguyệt Thanh dành cho cậu vẫn còn rành rành trước mắt. "Vậy tôi cần tìm thời gian hỏi ý kiến Tống Thần đã, viết kịch bản cần có cảm hứng mà." Vương lão không muốn nhận việc thay Tống Thần, vội chừa lại đường lui.

Tránh để Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh lại xích mích. "Ừ, hỏi ý kiến cậu ấy sớm nhé." Tổng cục trưởng cũng hiểu không thể ép buộc quá, giọng điệu hòa hoãn, "Tổng cục sẽ dốc toàn lực hỗ trợ Tống Thần quay phim, vốn liếng, diễn viên, địa điểm đều sẽ chu cấp đầy đủ." "Được, tôi hiểu rồi." Vương lão gật đầu. ...

Trong phim.

Sau khi biết tin đội của Trương Khởi Linh và Hoắc lão thái mất tích trong Trương Gia Cổ Lâu, Ngô Tà lòng nóng như lửa đốt đi tìm Phan Tử, hy vọng có thể nhờ nhân thủ của Tam Thúc giúp đỡ.

Tuy nhiên, sau khi Tam Thúc mất tích, các bàn khẩu (địa bàn làm ăn) ở Trường Sa như rắn mất đầu, lòng người ly tán, đám thuộc hạ

hoàn toàn không coi Ngô Tà và "con chó điên" Phan Tử ra gì. "Phan Tử, bố mày bình thường sợ con chó là mày, đó là vì nể mặt Tam gia còn ở đó.

Giờ Tam gia sống chết chưa rõ, mày không biết mấy chữ 'chó cậy gần nhà' viết thế nào sao?" Lời lẽ của mấy tên cầm đầu bàn khẩu cực kỳ khó nghe, thực tế là chỉ gà mắng chó, chĩa mũi dùi vào Ngô Tà còn non trẻ.

Lúc này Ngô Tà mới thực sự hiểu câu nói mà Tam Thúc hay treo bên miệng có ý nghĩa gì: "Trên đời này đáng sợ nhất không phải quỷ thần, mà là lòng người." Trong cơn bất lực và phẫn nộ, dưới sự giúp đỡ của Giải Tiểu Hoa, Ngô Tà đeo lên chiếc mặt nạ da người của Tam Thúc.

Thế là, Tam Thúc đã mất tích bấy lâu nay lại một lần nữa xuất hiện trước mắt người đời. [Hít hà!

Giải Liên Hoàn cũng nhờ mặt nạ da người mà đóng giả Tam Thúc sao?] [Không phải chứ?

Trước đó Trần Văn Cẩm chẳng bảo Tam Thúc và Giải Liên Hoàn trông giống nhau sao?] [Hả?

Nhưng có giống đến mấy cũng không thể y hệt nhau được chứ?] [Vãi!

Ngô Tà đeo mặt nạ da người xong, thật sự biến thành Tam Thúc luôn!

Mặt nạ da người xịn thế sao?!] [Huynh đệ, cậu nghiêm túc đấy à?

Rõ ràng là đổi diễn viên mà!] [Ha ha ha ha!

Có người ngây thơ vậy sao?] [Lưu Phẩm Hoa diễn xuất đỉnh thật!

Diễn ra được cái nét ngây thơ non nớt của Ngô Tà trong lốt lão

già!

Ha ha ha!] [Cũng thật làm khó Lưu ảnh đế!

Lớn tuổi rồi còn phải diễn ra cảm giác này!] Ngô Tà dưới thân phận Tam Thúc, dùng thủ đoạn thiết huyết và sấm sét, nhanh chóng chỉnh đốn lại sản nghiệp Tam Thúc để lại ở Trường Sa.

Đám tay chân ở các bàn khẩu không ai không quy thuận.

Ngô Tà, Phan Tử và Tiểu Hoa chia làm ba đường, xuất phát từ Hàng Châu, Trường Sa và Thủ đô để đi Quảng Tây.

Chuẩn bị giải cứu Trương Khởi Linh đang mất tích trong Trương Gia Cổ Lâu. [Ngầu đét!

Thiên Chân nghiêm túc làm sự nghiệp cũng đỉnh quá đi!] [Ha ha ha!

Tương tác giữa Tiểu Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng thú vị ghê!

Cảm giác rất có tình nha!] [Bàn Tử và Thiên Chân hài hước thật!

Chương 59

Bàn Tử mấy lần suýt nữa làm lộ tẩy Ngô Tà!] [Nhưng mà rốt cuộc Trương Khởi Linh đi đâu rồi?] Thời gian đảo ngược, hình ảnh biến đổi.

Trương Khởi Linh và Hoắc lão thái vì muốn điều tra chân tướng Trương Gia Cổ Lâu, đã chọn tiến vào nội bộ cổ lâu ở Ba Nãi, Quảng Tây, tìm kiếm bí mật trường sinh của dòng họ Trương, cũng như sự thật về sự suy bại của Cửu Môn năm xưa.

Nhóm Ngô Tà ở một nơi khác đụng độ đội ngũ của Cừu Đức Khảo.

Trong đó lại gặp người đàn ông bí ẩn có bờ vai sụp xuống.

Mục đích của gã vai sụp là ngăn cản nhóm Ngô Tà vào Trương Gia Cổ Lâu.

Điều đáng sợ nhất là, gã vai sụp tự xưng mình là "Trương Khởi Linh". ... [Vãi chưởng!

Cốt truyện lại bắt đầu hack não rồi!] [Trên người cũng có hình xăm Kỳ Lân!

Rốt cuộc là tình huống gì đây!?] [Lại lòi ra một Trương Khởi Linh nữa à?

Vai tan chảy sụp xuống!] [Tôi cảm thấy có liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu!] [Từ từ!!

Trương Khởi Linh không phải đã vào Trương Gia Cổ Lâu rồi sao?

Vậy có khi nào xảy ra chuyện rồi không?] Theo cốt truyện ngày càng "hack não", Weibo lại càng thêm náo nhiệt.

Bởi vì nhân vật được yêu thích nhất là Trương Khởi Linh xuất hiện phó tuyến cốt truyện mới. "A a a!

Tống Thần đúng là xấu xa!" Liễu Tiểu Dung cọ đôi chân dài mang tất đen lên ga giường, giơ cao máy tính bảng nũng nịu.

Tuy miệng thì oán trách kịch bản của Tống Thần quá phức tạp, nhưng khóe miệng Liễu Tiểu Dung lại cong lên thích thú. "Tuy xem một lần không hiểu, nhưng mình sẽ xem đi xem lại!

Nhất định sẽ có cơ hội hiểu rõ!" Là người từng xem phần đầu mười mấy lần, Liễu Tiểu Dung biết "Đạo Mộ Bút Ký" là tác phẩm đáng để xem và nghiền ngẫm nhiều lần.

Mỗi lần xem đều phát hiện ra chi tiết khác biệt. "A a ~~ Tống Thần đúng là giỏi quá đi ~ Yêu chết mất ~~" Liễu Tiểu Dung giơ cao đôi chân thon dài lắc lư, trong lòng hạ quyết tâm.

Nhất định phải gặp Tống Thần, vì việc này mà phải trả giá nỗ lực lớn đến đâu cũng không thành vấn đề. ...

Trong phim.

Để giải cứu Trương Khởi Linh bị kẹt, Ngô Tà và Vương Bàn Tử xông vào Trương Gia Cổ Lâu.

Trong cổ lâu, họ tránh né đủ loại cạm bẫy nguy hiểm, rồi phát hiện gia phả của Trương gia ở tầng ba.

Từ đó biết được ý nghĩa của cái tên Trương Khởi Linh, hóa ra mỗi đời tộc trưởng Trương gia đều sẽ được gọi là Trương Khởi Linh.

Muộn Du Bình hiện tại chính là Trương Khởi Linh đời cuối cùng của Trương gia. [Hít hà!!

Hóa ra hình xăm Kỳ Lân là biểu tượng của người Trương gia!!] [Người Trương gia có năng lực trường sinh!

Hèn gì Trương Khởi Linh hơn hai mươi năm nay vẫn cứ mãi là dáng vẻ thiếu niên!] [Vậy vấn đề là!

Trương Khởi Linh bao nhiêu tuổi rồi!] [Ha ha ha!

Sao cũng được!

Dù gì Trương Khởi Linh đẹp trai là được rồi!] [Không sai!

Tôi chỉ yêu khí chất và vẻ đẹp trai của Trương Khởi Linh!

Tuổi tác không quan trọng!] Hai người tìm kiếm bí mật xong, cuối cùng cũng phát hiện tung tích đội ngũ Hoắc lão thái để lại.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà tìm thấy một cái xác bị cháy đen, cuối cùng phát hiện trần nhà tầng trên bị khoét một lỗ hổng.

Ngô Tà: "Cái xác rơi từ trên đó xuống!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà quyết định leo lên xem thử.

Nhưng khi Ngô Tà dốc sức giúp Vương Bàn Tử leo lên, chỉ nghe thấy giọng nói kinh hoàng của Bàn Tử. "Tôi...

đệt..." Ngô Tà nghiến răng hỏi có chuyện gì.

Vương Bàn Tử trả lời: "Tìm thấy rồi, bà già và Tiểu Ca đều ở đây, nhưng mà..." "Nhưng mà?" Bàn Tử chậc một tiếng: "Cậu khoan hãy lên, lên rồi có thể không chịu đựng nổi đâu.

Tình huống không ổn, để tôi xem trước đã." Cuối cùng, dưới tác động từ âm thanh kéo lê vật nặng của Bàn Tử, Ngô Tà không nhịn được mà leo lên.

Cùng với tiếng nhạc quỷ dị, Ngô Tà nhìn thấy thi thể nằm la liệt trên đất.

Toàn bộ đều là đội ngũ do Hoắc lão thái mang theo.

Tại hiện trường, ngoại trừ Vương Bàn Tử và Ngô Tà, cả căn

phòng không còn một ai đứng vững.

Ngô Tà sững sờ tại chỗ, miệng lẩm bẩm không dám tin: "Muộn Du Bình chết rồi?!" [Vãi chưởng!!

Tôi không dám tin!!] [Không thể nào!!

Trương Khởi Linh không thể cứ thế mà đi đời nhà ma được!

Điêu quá!] [Tống Thần sẽ không ác thế chứ!

Phần trước làm Trương Khởi Linh biến mất!

Phần này không lẽ cho chết thật à!] [Hoắc lão thái thái đều chết cả rồi!

Nhìn kìa!!

Trương Khởi Linh hình như cũng...!] [Tống Thần không có tim!!

Sao có thể làm như vậy chứ!!!] "A a a a!

Trương Khởi Linh chết thật rồi!

Không dám tin!" Liễu Tiểu Dung điên cuồng đạp chân xuống giường, hoạt động cường độ cao khiến tất đen trên chân cũng bắt đầu rách ra.

Cô liên tục lắc chiếc máy tính bảng, miệng không ngừng hô không dám tin.

Đồng thời, điện thoại bên cạnh Liễu Tiểu Dung đang rung lên bần bật.

Trong nhóm chat fan "Đạo Mộ Bút Ký", tất cả fan trung thành của Trương Khởi Linh đều đang điên cuồng gửi tin nhắn, mắng chửi hành vi viết chết nhân vật chính của Tống Thần. [A a a!

Không dám tin!

Sao Tống Thần dám làm thế?] [Không chỉ viết chết A Ninh!

Lần này viết chết cả Trương Khởi Linh!

Có quá đáng không chứ!] [Sẽ không phải định giết sạch phe nhân vật chính chứ!] [Lần này là Trương Khởi Linh!

Về sau không lẽ đến lượt Vương Bàn Tử!?] [Đừng mà!

Tôi không dám tin Trương Khởi Linh sẽ chết như vậy!

Đến một cái hình ảnh đàng hoàng cũng không có!

Quá vô lý!] [Tam Thúc trước khi biến mất chẳng phải cũng không có hình ảnh sao?] [Nhưng sau đó Lưu Phẩm Hoa chả xuất hiện còn gì?

Bằng cách Ngô Tà giả làm Tam Thúc!] [Đó là diễn viên!

Cái tôi yêu chỉ là nhân vật Trương Khởi Linh thôi!] [Không sai!

Tống Thần đúng là không làm người mà!] [Ngày nào cũng đâm dao vào tim tôi!

Tống Thần không làm người!] Bắt đầu từ một người, tin nhắn "Tống Thần không làm người" bắt đầu spam kín màn hình.

Thậm chí khi Liễu Tiểu Dung phát hiện tin nhắn trong nhóm, sáu chữ "Tống Thần không làm người" đã leo lên hot search. "Tại sao lại mắng chồng tôi a!!" Liễu Tiểu Dung khó chịu nhìn điện thoại hét lên.

Cô nhanh chóng gõ phím đáp trả những kẻ đang mắng Tống Thần trong nhóm.

Chương 60

Liễu Liễu: [Sao lại mắng đạo diễn!!

Rõ ràng không có đạo diễn Tống Thần!

Thì bộ phim này cũng sẽ không xuất hiện ở đây!!] Liễu Liễu: [Không biết cảm ơn thì thôi!

Tại sao lại nói người ta không làm người chứ?] Liễu Liễu: [Tôi cảm thấy Trương Khởi Linh có khả năng chưa chết!

Phía trước trải đường nhiều như vậy!

Sẽ không offline lãng xẹt thế đâu!] Nhưng một mình Liễu Tiểu Dung trong nhóm không thể chống lại đông đảo fan Trương Khởi Linh.

Lời nói của cô nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển tin nhắn của mọi người. ... "Thần Thần, hình như cậu lại bị đưa lên hot search rồi kìa." Khương Nguyệt Thanh nhìn hot search vừa xuất hiện trên Weibo, cười xấu xa nhìn Tống Thần.

Ngón tay cô tinh nghịch chọc vào má Tống Thần, thu hút sự chú ý của cậu. "Hả?

Bình thường thôi." Tống Thần không hề ngạc nhiên, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Dù sao quay được tác phẩm xuất sắc như vậy, hình ảnh ưu tú như vậy, phối nhạc đỉnh cao, bố cục hài hòa, cư dân mạng khen ngợi không phải là bình thường sao?

Thậm chí Tống Thần còn cảm thấy leo lên hot search chậm thế này mới là kỳ quái. "Vậy sao?" Khương Nguyệt Thanh nhìn nụ cười tự tin trên mặt Tống Thần, lại nhìn sáu chữ to đùng trên hot search

"Tống Thần không làm người", một ý định trêu chọc nổi lên trong lòng. "Thần Thần nhà mình thật tự tin a ~~" Khương Nguyệt Thanh vừa sát lại gần Tống Thần, vừa len lén đưa màn hình điện thoại ra trước mắt cậu, "Xem thử cư dân mạng khen ngợi thế nào này ~~" "Để xem nào ~" Tống Thần cười cười nhìn vào màn hình điện thoại, kết quả bị cái hot search "Tống Thần không làm người" kích thích đến mức khóe miệng co giật. "Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?!

Không phải fan 'Đạo Mộ Bút Ký' sao?" Tiêu Dương: Thật trùng hợp, tôi cũng biết cảm giác bị fan kiên quyết phân biệt rạch ròi giữa tôi và Trương Khởi Linh, tức thật đấy. ...

Chính vì fan quá yêu thích nhân vật nên mới phẫn nộ khi nhân vật qua đời.

Vì vậy trong phim, khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử chuyển xác chết, ngẫu nhiên phát hiện trong mật thất còn có khá nhiều người còn sống.

Nhưng do tác động của khí độc trong thời gian dài, hơi thở của những người này suy yếu đến mức gần đất xa trời.

Thậm chí chỉ cần động tác vận chuyển nhẹ nhàng của Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng khiến họ mất đi sinh mệnh.

Điều này khiến Ngô Tà chìm sâu vào sự tự trách.

Nhưng may mắn thay, Ngô Tà phát hiện Trương Khởi Linh còn chút hơi thở yếu ớt.

Trương Khởi Linh đã dùng toàn bộ đồ đạc trên người quấn chặt lấy mình, nhờ đó giảm thiểu sát thương của khí độc.

Thậm chí vì thế mà hình xăm Kỳ Lân trên người anh hiện rõ lên.

Vương Bàn Tử cảm thán: "Tình huống của Tiểu Ca, chẳng lẽ cậu ấy đã điều chỉnh hô hấp xuống trạng thái yếu nhất?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử: "Chẳng lẽ là Quy Tức Pháp trong truyền

thuyết?" "Trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, cậu có thể đừng dùng cái giọng điệu trong phim kiếm hiệp Hồng Kông đó được không?" Vương Bàn Tử bất lực phàn nàn một câu rồi nói, "Quy tức cái chó gì, lão tử hấp quỷ thì có.

Cậu ấy tiên tiên làm cho cơ thể mình trở nên cực kỳ suy yếu, đi vào một loại trạng thái hôn mê sâu.

Nhịp tim đập cũng yếu đi, như vậy huyết áp sẽ rất thấp.

Dùng quần áo quấn chặt, tận lực giảm diện tích tiếp xúc giữa da và không khí, như vậy có thể giảm nhẹ mức độ trúng độc.

Trong tất cả mọi người, chỉ có cậu ấy trúng độc nhẹ nhất, chắc là vì nguyên nhân này." "Tự làm cơ thể suy yếu á?" Ngô Tà nghi vấn. "Hòa tan thuốc đấy, tôi yếu tôi yếu đi được chưa?

Cậu không thấy nghe xong muốn co giật à?

Cậu có thể làm mình thành ra như vậy không?" "Không hiểu." Vương Bàn Tử chỉ tay vào tay Tiểu Ca, lật cổ tay Muộn Du Bình cho Ngô Tà xem.

Ngô Tà thấy trên hai cổ tay Muộn Du Bình đều có vết thương. "Muốn suy yếu thì thả máu là được rồi, Tiểu Ca đối với việc thả máu, khẳng định tinh thông hơn tôi nhiều." "Những vết đỏ trên mặt đất kia, xem ra ngoại trừ phân và nước tiểu của đám người này, còn có máu của Tiểu Ca." Nghe xong lời Vương Bàn Tử, Ngô Tà mới chợt hiểu ra, gật đầu. [Á đù!

Tiểu Ca còn sống!!

Quá tốt rồi!] [Tốt!

Tống Thần tên này quả nhiên hiểu chuyện nha!!

Không có giết chết nhân vật chính!] [Tiểu Ca ngoan cường thật!

Giữa ranh giới sinh tử!

Dám to gan chọn cách thả máu để giảm hô hấp!] [Gan to thật!

Lỡ Ngô Tà và Vương Bàn Tử không đến kịp thì Trương Khởi Linh có khả năng đi đời luôn!] [Cho nên đây là một canh bạc!

Tiểu Ca của tôi ơi!] ...

Trong sự chờ đợi thấp thỏm của tất cả fan hâm mộ, Ngô Tà cõng Trương Khởi Linh đang trọng thương chuẩn bị thoát khỏi cổ lâu.

Nhưng nhìn Hoắc lão thái thái đã chết trên mặt đất, Ngô Tà không nỡ để người phụ nữ cả đời đầy rẫy truyền kỳ này chết cô độc ở nơi đây.

Ngô Tà trực tiếp cắt đầu bà xuống, định mang về cho hậu nhân Hoắc gia. [Hít hà!!

Ngô Tà gan thật!] [Nhưng không làm vậy cũng không còn cách nào khác!

Dù sao không thấy thi thể thì người Hoắc gia sẽ không tin!] [Haizz!

Hoắc lão thái thái một đời oanh liệt, kết cục lại như vậy!] [Cách chết đau đớn quá!

Cái Trương Gia Cổ Lâu này quá nguy hiểm rồi!] ...

Khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử khó khăn tiến về phía trước, lại một lần nữa đụng phải sương độc quỷ dị.

Nơi có thể cướp đi tính mạng con người bất cứ lúc nào, Ngô Tà thậm chí còn lạc mất Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Đi một mình trong sương mù, cậu chỉ có thể cố nín thở mà tiến lên.

Càng đi, hô hấp và ý thức của Ngô Tà càng suy giảm.

Trong lòng cậu không khỏi cảm thán, sợ là phải chết ở đây rồi.

Nhưng lúc đó, trong sương mù bỗng truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc với Ngô Tà. "Tiểu Tam gia..." "Phan Tử?" Ngô Tà kinh hãi, nhưng không có cách nào lại gần để nhìn, chỉ có thể nghe tiếng Phan Tử hét lên: "Tiểu Tam gia, mau đi đi." Giọng nói tương đối yếu ớt.

Tiếp đó, Phan Tử ho lên một tràng sù sụ. "Sao thế?" Ngô Tà lo lắng hỏi, "Sao anh lại ở đây?" Phan Tử nói trong bóng tối: "Nói ra thì dài dòng, Tiểu Tam gia, có thuốc lá không?" "Ở đây mà hút thuốc, không sợ phổi bị đốt thủng à?" Ngô Tà nghe ngữ khí của Phan Tử, cảm thấy bình tĩnh lạ thường, bỗng nhiên có một dự cảm vô cùng chẳng lành. "Ha ha ha, không sao rồi." Phan Tử nói, "...Cậu không nhìn thấy bộ dạng tôi bây giờ đâu." Tiếp đó, Phan Tử kể cho Ngô Tà nghe về hoàn cảnh và cơ quan ở đây, sau đó dùng giọng nói không hề bi thương bảo: "Nhưng cũng không còn thời gian nữa.

Tôi cũng không còn sức đâu mà thương hại tôi, đợi lát nữa cậu không ra được, cũng sẽ giống như tôi thôi, mau đi đi...

Nếu cậu có thể ra ngoài, nhớ tìm người lục soát cả vùng núi phía sau, Hoa Nhi gia sau khi ra ngoài, nhất định sẽ ở hậu sơn." Ngô Tà ném khẩu súng qua, nghe thấy tiếng Phan Tử cười: "Được rồi, Tiểu Tam gia, khá lắm, không uổng công lâm chung cầm được loại súng này, chĩa vào đầu mà bắn cũng chưa chắc đã chết được." Ngô Tà đứng dậy, nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Tiếp đó, Phan Tử cười nói: "Tiểu Tam gia, đi đi." "Đừng có đuổi tôi, đường phía trước tôi đi cũng chẳng dễ dàng gì, đợi lát nữa tôi cũng 'tèo', chúng ta có thể làm bạn trên đường xuống suối vàng." "Tiểu Tam gia, có Phan Tử tôi ở đây, có thể để cậu chịu khổ sao?" Sau đó,

Ngô Tà nghe thấy tiếng lên đạn lách cách. "Tiểu Tam gia, Phan Tử tôi không còn sức nói lời nào khác, lần cuối cùng hộ giá cho cậu một lần nữa.

Tôi đi gặp Tam gia đây, cậu lanh lợi lên một chút, cho tôi và Tam gia một cái công đạo tốt." "Anh làm gì thế?" Ngô Tà kinh ngạc hét lên.

Phan Tử nói: "Đi về phía trước đi.

Tiểu Tam gia mạnh dạn đi về phía trước nha, đi về phía trước, đừng quay đầu lại." Phan Tử nói xong thì cất tiếng hát.

Ngô Tà cẩn thận rướn người về phía trước, nỗi chua xót trong lòng không sao tả xiết, mới bước được một bước, sau gáy Ngô Tà chạm phải một sợi dây tơ.

Ngô Tà lập tức giật mình, hét lớn: "Chết chắc rồi!" Trong nháy mắt, Ngô Tà nghe thấy một tiếng súng vang lên, chiếc chuông lục giác trên sợi dây bị bắn nát vụn. "Mạnh dạn đi về phía trước!" Phan Tử cười nói.

Ngô Tà tiếp tục đi về phía trước, nước mắt tuôn rơi.

Cậu căn bản không nhìn rõ đường đi, cứ thế bước từng bước một, nghe tiếng súng không ngừng vang lên sau lưng.

Chương 61

"Con đường thông thiên...

Chín ngàn chín trăm, chín ngàn chín trăm chín nhe...

Em gái mạnh dạn đi về phía trước nha...

Đi về phía trước...

Chớ có quay đầu nha...

Kể từ đây...

Lên chiếc tú lầu hồng kia nha...

Ném cái tú cầu hồng xuống nha...

Đánh trúng vào đầu ta nha...

Cùng uống một bầu nha...

Rượu cao lương đỏ thắm nha...

Rượu cao lương đỏ thắm hey..." Cùng với tiếng hát của Phan Tử, Ngô Tà cuối cùng cũng đi hết cây cầu độc mộc, đi vào trong đường hầm.

Sương mù dần bao phủ cả hang động, Ngô Tà gần như không thể hô hấp, chỉ đành cắm đầu chạy về phía trước.

Bỗng nhiên nghe thấy sau lưng một tiếng súng vang lên, giọng nói của Phan Tử biến mất.

Nước mắt trong mắt Ngô Tà cuối cùng cũng vỡ đê tràn xuống.

Cậu cắm đầu chạy một mạch.

Phía trước lại xuất hiện một cái cầu thang dẫn xuống nước.

Ngô Tà nhảy xuống, đợi đến khi cậu nổi lên, ở bên kia hang động đầm nước độc khí, Vương Bàn Tử đang đợi ở đó kéo Ngô Tà lên.

Vẻ mặt vui mừng nói: "Được đấy, tôi đang định niệm vãng sinh chú cho cậu, không ngờ cậu còn sống." "Tiếp tục niệm đi." Ánh mắt Ngô Tà đau thương phức tạp, từ từ quay đầu nhìn Bàn Tử nói, "Niệm cho Phan Tử!" ...

Thấy Ngô Tà lặng lẽ rơi lệ, Bàn Tử vốn tính tình đại khái cũng sững sờ, dường như đã hiểu ra điều gì.

Anh quay người im lặng kéo Ngô Tà, đồng thời cõng chặt Trương Khởi Linh trên lưng, ra hiệu cho Ngô Tà đi theo.

Một bản nhạc nền bi thương tột cùng vang lên.

Trong đầu Ngô Tà hồi tưởng lại từng chút kỷ niệm với Phan Tử.

Lần đầu gặp mặt ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Phan Tử vì cứu cậu mà rơi vào bầy Thi Biệt; ở Xà Chiểu Cổ Thành luôn chăm sóc cậu khi bị thương.

Ngay cả lúc quay về bàn khẩu Trường Sa thu phục lòng người, Phan Tử đều luôn tận tâm tận lực.

Hiện tại Ngô Tà căm hận bản thân ngay cả năng lực đưa Phan Tử ra ngoài cũng không có. "Đến giây phút cuối cùng anh ấy vẫn đang bảo vệ mình a!" Cùng với tiếng khóc thất thanh của Ngô Tà, bài hát do giọng ca của Phan Tử ghi âm từ từ vang lên. "Tiểu Tam gia mạnh dạn đi về phía trước a ~ Đi về phía trước ~~ Đừng quay đầu lại ~~" "Con đường thông thiên ~~" "Chín ngàn ~ Chín trăm chín mươi ~ Chín trăm chín mươi chín nhe ~~~" Cư dân mạng vốn đã bi thương không thôi, sau khi tiếng hát vang lên, từng người một cuối cùng cũng không kìm nén được nữa.

Nước mắt tuôn rơi, khăn giấy lau nước mũi cũng từng tờ từng tờ

bị ném vào thùng rác. [Hu hu!

Phan Tử a!

Phan Tử của tôi a!!

Tại sao lại chết chứ?] [Tống Thần tên này quả nhiên không có tim!

Tôi vốn đang vui mừng vì Trương Khởi Linh sống sót!

Không ngờ một con dao bất ngờ cắm phập vào tim!] [Vãi chưởng!

Khó chịu chết mất!

Rõ ràng trước đây không thích Phan Tử đến thế!

Tại sao Phan Tử chết tôi lại khó chịu thế này chứ!] [Phan Tử thật sự rất tốt a!!

Từ đầu đến cuối đều bảo vệ Ngô Tà - vị Tiểu Tam gia này!] [Phan Tử đến cuối cùng vẫn giúp Ngô Tà thoát ra, còn mình thì vĩnh viễn ở lại trong tòa cổ lâu tối tăm đó!] [Tuy tôi biết Tống Thần muốn thể hiện sự nguy hiểm của Trương Gia Cổ Lâu!

Nhưng kết cục của Phan Tử cũng quá thảm rồi!] [Tống Thần giản trực không có tim!

A Ninh chết rồi!

Tam Thúc cũng là người giả đóng!

Cuối cùng ngay cả Phan Tử luôn túc trực bên cạnh Ngô Tà cũng không còn!] [Hu hu hu!

Tôi quyết định rồi!

Tôi muốn lập một cái Tieba cho Phan Tử!

Chuyên để tưởng niệm Phan Tử!!] [Huynh đệ!

Cùng tôi đi tấn công Weibo Tống Thần!] [Đúng!

Tấn công đi!

Dám đối xử với Phan Tử như vậy!

Giản trực không làm người!] Dưới sự kích động của màn đạn, một lượng lớn cư dân mạng rồng rắn kéo sang tài khoản Weibo của Tống Thần.

Trong đó còn lẫn cả không ít fan của A Ninh, cùng nhau thanh trừng Tống Thần.

Trên bảng hot search, các từ khóa liên quan đến "Cái chết của Phan Tử!", "Tiểu Tam gia, mạnh dạn đi về phía trước!", "Tống Thần không làm người"... lại một lần nữa chiếm sóng, đẩy hàng loạt hot search khác xuống.

Kết hợp với các hot search trước đó của "Đạo Mộ Bút Ký", bảng vàng hôm nay gần như bị bộ phim này thâu tóm toàn bộ.

Điều này khiến một nam ca sĩ dự định hôm nay phát hành bài hát mới, mặc quần da bó sát phải hét lên trong vô vọng.

Anh ta chỉ muốn lên hot search một lần thôi mà.

Tại sao không đụng trúng dưa lớn thì lại đụng phải bom tấn cấp hiện tượng như "Đạo Mộ Bút Ký" vậy a! ...

Lý Tuệ Dũng.

Một nam diễn viên hạng hai có chút tiếng tăm, từng được đại chúng biết đến nhờ vài vai diễn ngạnh hán.

Lần gần đây nhất leo lên hot search là vì từ chối diễn xuất trong một bộ phim tuyên truyền.

Và còn chủ động chê bai đạo diễn cùng kịch bản phim trước mặt đông đảo phóng viên.

Bộ phim tuyên truyền đó chính là "Đạo Mộ Bút Ký".

Thời gian trước khi phần đầu "Đạo Mộ Bút Ký" đại hỏa, Lý Tuệ Dũng bị cư dân mạng "ném đá" điên cuồng.

Đủ kiểu châm chọc, mỉa mai, âm dương quái khí.

Suýt nữa thì Weibo của Lý Tuệ Dũng bị phun cho phải đóng cửa, nhưng gã vẫn kiên cường trụ vững.

Lý do duy nhất để gã có thể cứng miệng là vai diễn gã từ chối - Phan Tử.

Trong phần đầu "Đạo Mộ Bút Ký", Phan Tử thể hiện không mấy xuất sắc, thậm chí dưới diễn xuất của Lưu Phẩm Hoa và Tiêu Dương, Phan Tử suýt nữa luân lạc thành người vô hình.

Điều này khiến Lý Tuệ Dũng mạnh miệng phát ngôn trên Weibo. [Tôi từ chối "Đạo Mộ Bút Ký" là không sai, tôi cũng thừa nhận đạo diễn và kịch bản không tệ.

Nhưng đó là do tôi chưa tìm hiểu kỹ cá nhân Tống Thần, điểm này là lỗi của tôi, nhưng tôi từ chối vai Phan Tử thì không có gì sai cả chứ?

Không thể phủ nhận hình ảnh, tiết tấu, kịch bản của "Đạo Mộ Bút Ký" đều là đỉnh cao trong ngành, nhưng vai Phan Tử lại chẳng ra gì, thậm chí có thể nói là kéo thấp đẳng cấp của "Đạo Mộ Bút Ký".] Ngôn từ của Lý Tuệ Dũng lúc đó vừa thốt ra, gần như ngay lập tức bị lượng lớn cư dân mạng công kích.

Nhưng sự thật là cư dân mạng lại không thể phản bác quan điểm của Lý Tuệ Dũng, bởi vì gã nói cũng có đạo lý.

Điều này làm cư dân mạng tức anh ách.

Nhưng lúc này, khi cốt truyện cái chết của Phan Tử được phát sóng xong, Lý Tuệ Dũng biết mình toang rồi.

Không chỉ bỏ lỡ một vai diễn có thể bạo hồng, thậm chí tiếp theo có khả năng vì những lời nói trước đó mà bị bạo lực mạng.

Chương 62

Rầm!!

Lý Tuệ Dũng phẫn nộ đấm mạnh xuống bàn, nhìn màn hình đang chiếu cảnh về Phan Tử, và hàng loạt hot search liên quan trên Weibo.

Gã không cam lòng hét lớn: "Mấy thứ này rõ ràng đều nên là của tôi!

Của tôi!" "Đều tại tên khốn Tống Thần kia!

Rõ ràng có năng lực như vậy!

Tại sao không nói sớm cho tôi biết!!" "Nhất định là đang nhắm vào tôi!!" ...

Tổng bộ Weibo.

Giám đốc bộ phận mạng vốn đang kiên trì "câu cá" tại vị trí làm việc, lúc này đang dùng khăn giấy lau nước mắt.

Ông bị cốt truyện của Phan Tử làm cho cảm động sâu sắc, nước mắt nước mũi không khống chế được mà tuôn ra.

Bởi vì sự bi thương trong lòng đã sớm như đê vỡ, phun trào mãnh liệt. "Hu hu hu, lần trước đau lòng như vậy là lần trước." Giám đốc bi thương lau nước mũi, lại không chú ý đèn đỏ cảnh báo nguy cơ trước mặt vẫn đang sáng.

Tác dụng của cái đèn này là báo trước cho giám đốc biết lưu lượng Weibo đang biến động lớn, cần giám đốc thủ công điều chỉnh đường truyền.

Nhưng lúc này, bất luận là nhân viên dưới trướng giám đốc, ai nấy đều đang bi thương lau nước mắt, không có thời gian đi quản lý

Weibo.

Giám đốc: Phan Tử đều chết rồi!

Weibo ổn định thì có tác dụng chó gì chứ!!

Hu hu hu hu!

Tống Thần, quả nhiên là kẻ thù cả đời của ta! ... "Tôi nổi tiếng rồi sao?" Lúc này diễn viên thủ vai Phan Tử - Ngụy Húc trừng lớn hai mắt không dám tin.

Nhìn hàng loạt hot search liên quan trên bảng xếp hạng.

Rõ ràng trước đây anh chỉ là một diễn viên nhỏ không tên tuổi, tuy gia nhập công ty giải trí Long Hoa, nhưng cũng chỉ có thể diễn vài vai quần chúng trong phim truyền hình.

Ở độ tuổi hơn ba mươi, sớm đã mất đi tiềm năng bạo hồng.

Nhưng không ngờ cơ duyên xảo hợp, được Lưu Phẩm Hoa giới thiệu cho Tống Thần.

Và thành công diễn vai Phan Tử, thù lao mười vạn tệ, cộng thêm cơm hộp của đoàn phim.

Nhưng Ngụy Húc thật sự không ngờ mình có thể nổi tiếng a!

Dựa vào một cảnh phim mà bản thân còn chẳng hề xuất hiện.

Ngụy Húc bỗng nhớ lại một câu Lưu Phẩm Hoa từng nói với mình.

Lưu Phẩm Hoa ngậm điếu thuốc, trong làn khói thuốc lượn lờ, vẻ mặt thâm trầm và nghiêm túc chưa từng có: "Có thể diễn xuất trong tác phẩm của Tống Thần, e rằng là chuyện may mắn nhất trong sự nghiệp diễn xuất của cậu." "...Cũng có khả năng là chuyện may mắn nhất đời cậu." ... "Thần Thần, bị tấn công rồi kìa?" Khương Nguyệt Thanh đè cả người lên lưng Tống Thần, đưa màn hình điện thoại cho

cậu xem.

Trên màn hình là trang chủ Weibo của Tống Thần, hiện tại đã bị lượng lớn cư dân mạng công hãm.

Mở ra một trang trong đó, toàn là bình luận mắng mỏ của cư dân mạng.

Sáu chữ to "Tống Thần không làm người" chiếm hơn phân nửa không gian. "Nặng quá!

Dì có thể xuống ngay không!" Cảm nhận trọng lượng trên lưng, Tống Thần bất đắc dĩ bĩu môi, eo dùng sức hất Khương Nguyệt Thanh xuống. "Tấn công tôi?

Bằng cái gì?" Tống Thần nhếch mép cười khinh thường, "Mấy lời rác rưởi này, ngay cả giáp của tôi cũng không phá được!" "Cốt truyện tiếp theo mới vừa bắt đầu, bây giờ đã bắt đầu tấn công tôi rồi à?

Về sau lại không có động lực!" Khương Nguyệt Thanh ôm cổ Tống Thần hỏi: "Ý gì?" Tống Thần chỉ đáp lại bằng một nụ cười bí hiểm. ...

Trong phim.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cõng Trương Khởi Linh một mạch xông vào, vận may tốt nên trực tiếp quay lại đường hầm lúc mới vào.

Khí độc còn sót lại trong đường hầm không ngừng tấn công hệ hô hấp của ba người.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử vừa chạy vừa thở dốc, khí độc càng xâm nhập mạnh hơn.

Rất nhanh, hô hấp và ý thức của cả hai bắt đầu suy yếu.

Không biết sức mạnh nào đã đốc thúc hai người.

Ngô Tà nội tâm chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ngô Tà cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực, khiến đôi chân không ngừng chuyển động, dốc toàn lực chạy điên cuồng.

Thậm chí còn có thể kéo theo Vương Bàn Tử sắp ngã lao ra ngoài. [Cố lên a!!

Ngô Tà a!

Đừng bỏ cuộc!!] [Thảm quá đi!

Mũi Ngô Tà bắt đầu chảy máu rồi!

Trong cổ họng cũng ho ra máu!] [Vương Bàn Tử cũng thế!

Khí độc phá hủy cơ quan hô hấp của hai người rồi!] [Ngay cả như vậy Ngô Tà cũng không buông tay Trương Khởi Linh!

Chân ái a!!] [Nhất định phải chống đỡ được!

Không thể gục ngã ở đây!

Cố lên a!

Ngô Tà!] [Tôi cứ cảm thấy không ổn!

Hình như Tống Thần lại muốn phát dao thì phải!] [Đừng mà!

Nếu ba người họ lại xảy ra chuyện thì tôi không đỡ nổi đâu!] [Đừng đâm dao nữa!

Mấy đứa nhỏ chịu không nổi!] ...

Chạy một mạch, tầm nhìn của Ngô Tà và Vương Bàn Tử dần mờ đi.

Trong lúc tầm nhìn ngày càng nhòe nhoẹt, hai người lờ mờ thấy phía trước xuất hiện ánh sáng. "Bàn Tử!

Xông lên a!" Nhìn thấy ánh sáng, Ngô Tà lập tức há miệng hét lớn, một lượng lớn máu tươi cũng đồng thời phun ra từ miệng cậu. "Ráng chịu đựng a!!

Thiên Chân!!!" Vương Bàn Tử đang cõng Trương Khởi Linh cũng không nhịn được hét lên.

Cứ thế, hai người vừa ho ra máu vừa lao ra khỏi đường hầm.

Sau đó cả hai trực tiếp ngã sấp xuống đất, miệng và mũi chảy máu, đồng thời mất đi ý thức.

Ba người ngất xỉu bên hồ nước, vừa khéo gặp đội ngũ cứu viện của Cửu Đức Khảo, mấy người họ được khiêng đi cấp cứu.

Ngô Tà bị thương đường hô hấp nghiêm trọng hơn, thậm chí phải đeo máy thở. [Quá tốt rồi!

Ngô Tà được cứu rồi!!] [Ngô Tà cũng thảm quá!

Nhìn trong họng và mũi chảy ra bao nhiêu là máu kìa!] [Xem ra đường hô hấp bị phá hủy thê thảm lắm!] [Nhưng chắc là cứu được rồi!

Tôi bây giờ chỉ muốn biết tình trạng Trương Khởi Linh thế nào?] [Ở trong mật thất khí độc lâu như vậy!

Cơ thể chắc bị phá hủy còn thảm hơn!] [Chẳng lẽ không ai quan tâm Vương Bàn Tử sao?

Thảm lắm a!] ...

Chương 63

Sự mệt mỏi của Ngô Tà vượt quá phạm vi chịu đựng của cơ thể.

Ngay cả bác sĩ cũng cho rằng có thể sống sót đã là không dễ dàng, vết thương trên người nghiêm trọng không để đâu cho hết.

Bác sĩ của đội Cửu Đức Khảo tiêm thuốc an thần, mới khiến cơ bắp toàn thân Ngô Tà thả lỏng xuống.

Ngô Tà vì chịu đau mà vẫn luôn cắn chặt cơ hàm, thời gian dài khiến cơ hàm gần như tê liệt hoàn toàn.

Sau đó tiến hành rửa phổi và điều trị trung hòa khí độc tính kiềm trong thời gian dài.

Bác sĩ trộn một loại khí vào máy thở của Ngô Tà. "Hít loại khí này vào, cảm giác như đang hít giấm vậy." Trong cơn hôn mê, Ngô Tà thở thôi cũng thấy đau đớn, hít oxy cũng không thể làm dịu nỗi đau trên cơ thể.

Tiếp đó cậu ngủ li bì mười mấy tiếng đồng hồ mới bị cơn đau nhói làm cho tỉnh lại.

Ngô Tà mới phản ứng được là đội của Cửu Đức Khảo đang đưa cậu ra khỏi núi.

Ngô Tà lập tức nói chuyện của Tiểu Hoa, bảo họ nhất định phải phái người đi tìm. [Haizz!!

Cuối cùng cũng kết thúc!

Ngô Tà dù sao cũng không sao rồi!] [Trương Khởi Linh thế nào rồi?

Sao không nhắc đến nhỉ?] Quá trình điều trị tiếp theo được lướt

qua nhanh chóng.

Hình ảnh lại xuất hiện, Ngô Tà ngồi trên giường bệnh, cả người như mất đi tinh khí thần.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại chuyện của Phan Tử.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh vẫn nằm trên giường nhắm mắt chưa tỉnh.

Cư dân mạng nhìn cảnh này mà tim muốn vỡ vụn. [Rõ ràng là một người ngây thơ như vậy, kết quả bây giờ tiều tụy thành ra thế này!] [Phía sau hình như còn có chuyện đợi Ngô Tà giải quyết a!

Hoắc gia và Giải gia lần này chết nhiều người như vậy, Ngô Tà nhất định sẽ rất phiền lòng!] [Haizz!

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đều chưa tỉnh!] ...

Năm ngày sau.

Ngô Tà đã có thể xuống giường đi lại.

Lúc ra ngoài phơi nắng, bỗng nhiên nhìn thấy một màn khiến cậu kinh ngạc, bởi vì cậu thấy Trương Khởi Linh ăn mặc chỉnh tề. "Làm gì thế?" Ngô Tà hỏi người trông coi bên cạnh. "Muốn rời đi rồi." "Rời đi?

Rời đi đâu?" Ngô Tà ngơ ngác, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Mẹ kiếp, ông đây vất vả lắm mới cứu được ra, lại muốn đi đâu?

Thế là Ngô Tà vội vàng chạy đến bên cạnh Trương Khởi Linh, lớn tiếng hỏi: "Tiểu Ca, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà, thản nhiên nói: "Không còn thời gian nữa, đến hồi kết rồi." "Tôi hỏi con mẹ nó anh muốn làm gì!" Ngô Tà hoàn toàn không hiểu, hét lớn.

Trải qua đống chuyện loạn cào cào này, cả người Ngô Tà hỗn loạn

không chịu nổi.

Nhất thời hoàn toàn không biết chân tướng rốt cuộc là tình huống gì. "Tôi phải đi hoàn thành bước cuối cùng của một sự kiện." Chỉnh lại quần áo, Trương Khởi Linh thản nhiên nói: "Tôi không còn thời gian nữa." Trương Khởi Linh thu dọn đồ đạc, bỏ vào ba lô trước ngực.

Ngô Tà thấy không ngăn cản được, vội vàng nhìn sang người bên cạnh: "Cứ để anh ta đi như vậy sao?" "Là bác sĩ cũng không thể để bệnh nhân đi thảo suất như vậy chứ.

Lão đại các người đâu?" Ngô Tà lập tức chỉ tay vào Trương Khởi Linh, hét vào mặt bác sĩ, "Tên này biết rất nhiều chuyện đấy, gọi lão đại các người ra, bắt trói hắn lại nghiêm hình bức cung đi!" "Không ngại, cơ thể cậu ta tốt hơn cậu nhiều." Bác sĩ bên cạnh lẳng lặng nói một câu, "Không hư như cậu đâu, lão đại tôi..." Ngô Tà nhìn hắn.

Chỉ thấy bác sĩ thở dài: "Dù sao tuổi cũng lớn rồi, thời gian sắp hết rồi." "Cửu Đức Khảo đã có được thứ ông ta muốn." Trương Khởi Linh thắt chặt ba lô, "Cuối cùng cũng có thể yên tĩnh rời đi rồi." "Thứ gì?" Ngô Tà tò mò hỏi.

Trương Khởi Linh nói: "Hai cái vòng, con người có đôi khi không chỉ cầu trường sinh, cũng sẽ theo đuổi cái chết." Thấy Ngô Tà không hiểu, Trương Khởi Linh cũng không giải thích thêm.

Ngô Tà thấy thế lập tức rống lên một tiếng: "Bàn Tử chết đâu rồi?

Tiểu Ca mẹ nó sắp chạy rồi!" "Vô dụng thôi, nói lời tạm biệt rồi, tên béo kia thỏa hiệp rồi." Bác sĩ bên cạnh lại lẳng lặng chêm vào một câu.

Ngô Tà bị bác sĩ làm cho ngớ người. [Ha ha ha!

Tên bác sĩ này thú vị thật!] [Ngô Tà sắp bị chọc cho ngu người rồi!

Câu nào cũng làm Ngô Tà cứng họng!] "Con đường phía sau, tôi chỉ có thể đi một mình, không có cách nào đồng hành cùng các cậu nữa.

Quá nguy hiểm, chuyện đó cũng không liên quan gì đến cậu." Trương Khởi Linh đeo ba lô chậm rãi đi ra ngoài, nghĩa vô phản cố, kiên định bất di.

Chỉ để lại Ngô Tà một mình cô độc đứng tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh đi xa.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngồi sóng vai ở chỗ cao, xa xa nhìn theo bóng lưng Trương Khởi Linh biến mất.

Ngô Tà vuốt cái mặt nạ da người trên mặt, bất lực thở dài: "Muộn Du Bình thật sự đi rồi." "À." Bàn Tử cũng gật đầu, hai người như đứa trẻ bị bỏ rơi, bị Trương Khởi Linh bỏ lại. [Ngô Tà và Vương Bàn Tử tội nghiệp quá!

Thật sự rất đáng thương!] [Hai người bị bỏ rơi trông tội quá đi!] [Có gì đâu mà không hiểu!?

Tôi lại cho rằng Trương Khởi Linh một mình rời đi là vì bảo vệ hai người Ngô Tà!] [Nhưng lần này rõ ràng Ngô Tà và Bàn Tử mới cứu Trương Khởi Linh a!!] [Không biết, Trương Khởi Linh chắc là hiểu ra điều gì đó, quyết định đi một mình giải quyết thôi!] [Con dao này tuy không sắc bén lắm!

Nhưng dao cùn cứa thịt càng đau hơn a!] [Thiết Tam Giác cứ như vậy mà tan rã sao?] Cư dân mạng nhìn tình huống như vậy, trong lòng tràn ngập bi thương.

Trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở nguy hiểm cũng không chia cắt được Đạo Mộ Thiết Tam Giác, cuối cùng Trương Khởi Linh lại chọn cách rời đi. ...

Trong phim.

Nhưng rất nhanh, từ xa liền truyền đến tiếng ồn ào của đám đông.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử tò mò nhìn về phía đó.

Đến nơi, hai người mới phát hiện hóa ra Vân Thải đã chết.

Người trong lòng của Bàn Tử là Vân Thải đã chết, nhất thời, Vương Bàn Tử trực tiếp suy sụp.

Ngô Tà cả người cũng ngơ ngác. ...

Cư dân mạng vốn đang vì Trương Khởi Linh rời đi mà đau lòng, lần này lại chết lặng. [Không phải chứ!

Lại dao!

Tại sao lại có dao nữa a!] [Đúng a!

Rõ ràng thanh tiến độ đã chạy đến thế rồi!

Tại sao lại bắt đầu điên cuồng phát dao vậy!] [Tống Thần thật sự không làm người a!

Phát dao hết đợt này đến đợt khác!] [Đừng đâm dao nữa!

Mấy đứa nhỏ sắp bị đâm cho ngu người rồi!] [Tại sao lại như vậy a!

Làm tôi chẳng còn tâm trạng đâu mà suy nghĩ chân tướng phía sau!] [Ngô Tà xem ra cũng thế!

Bị đả kích đến mức không còn thời gian đi điều tra chân tướng.] ...

Tại nhà Tống Thần.

Khương Nguyệt Thanh lúc này cũng không còn tâm trạng hồ nháo với Tống Thần, cô cũng bị một loạt cốt truyện làm cho tâm thái có chút vỡ vụn.

Cô quay đầu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tống Thần hỏi: "Thần

Thần, có phải tâm lý cậu có vấn đề không?" Khương Nguyệt Thanh cảm thấy nếu tâm lý không có vấn đề, sao có thể viết ra kịch bản như vậy. "Hả!?" Tống Thần nhíu mày nhìn Khương Nguyệt Thanh, thầm nghĩ mình đâu có đắc tội người phụ nữ này?

Sao lại ám chỉ mình có bệnh. "Không chịu kích thích gì thì sao có thể viết ra câu chuyện như vậy chứ?" Khương Nguyệt Thanh lau nước mắt nơi khóe mi, nội dung chỉ vỏn vẹn mười mấy phút lại bị Tống Thần giấu hàng chục con dao.

Đâm cho Khương Nguyệt Thanh chua xót trong lòng, nước mắt cứ chực trào ra.

Chương 64

"Lau nước mắt đi, tôi không có vấn đề tâm lý, yên tâm." Tống Thần đưa cho Khương Nguyệt Thanh vài tờ khăn giấy, sau đó lười biếng dựa vào ghế sofa cảm thán, "Bi kịch thường đi sâu vào lòng người hơn là hài kịch, không phải sao?" Nhìn đôi mắt thâm thúy của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh lau nước mắt, khó chịu bĩu môi: "Nhưng người ta thích xem hài kịch hơn." "Người ta là vị nào?" Tống Thần bỗng nhiên dở chứng trêu chọc, sau đó bị Khương Nguyệt Thanh trực tiếp đá một cước vào mặt. ...

Trong phim.

Chia tay với Vương Bàn Tử, Ngô Tà hồn xiêu phách lạc trở về Ngô Sơn Cư.

Trừ những lúc không có việc khẩn cấp, phần lớn thời gian Ngô Tà đều nằm hoặc ngồi, trong đầu tua đi tua lại những chuyện đã xảy ra.

Tất cả mọi chuyện, mọi chi tiết Ngô Tà đều không suy nghĩ, chỉ chiếu lại như phim trong đầu.

Nhưng bề ngoài Ngô Tà lại không có bất kỳ cảm xúc nào.

Tuyệt vọng là một loại cảm xúc lớn nhất, có thể nuốt chửng tất cả.

Có đôi khi Ngô Tà thậm chí ý thức được, đối với sinh mệnh đã không còn quá nhiều luyến tiếc. "Hoặc là để tôi biết chân tướng tất cả, hoặc là để tôi chết trên con đường đi tìm hiểu tất cả đi." "Đây là báo ứng tôi đáng phải nhận, bởi vì chấp niệm của tôi, hại chết rất nhiều người, nếu tôi không chết, thế giới này thật quá không công bằng." Nằm trên ghế dựa, Ngô Tà nhỏ giọng lẩm bẩm. [A!

Ngô Tà thậm chí không còn ham muốn sống nữa rồi!] [Không còn cách nào khác!

Ngay cả tôi xem còn thấy khó chịu không thôi!

Huống chi là người trong cuộc như Ngô Tà!] [Haizz!!

Thật sự là cái gọi là chân tướng này đã tai họa bao nhiêu người rồi.] ...

Khi cư dân mạng tưởng rằng Ngô Tà sẽ cứ thế chìm đắm trong đau khổ, sống qua ngày đoạn tháng, thì một tin tức đã đánh thức cậu.

Trong tình huống tình trạng sức khỏe của Cừu Đức Khảo ngày càng suy yếu, công ty của Cừu Đức Khảo bắt đầu tái cơ cấu tài sản.

Hiển nhiên, vì cổ đông lớn nhất là Cừu Đức Khảo sức khỏe chuyển biến xấu, sự kiểm soát đối với công ty bắt đầu suy yếu, các cổ đông khác bắt đầu rục rịch.

Cuộc đấu tranh ngầm ngày càng kịch liệt.

Rất nhiều người trở thành vật hy sinh của cuộc đấu tranh này, bao gồm một số cao tầng trong đội ngũ nòng cốt của Cừu Đức Khảo.

Những cao tầng này lúc ở Vân Thiên Cung có tư giao khá tốt với Ngô Tà và Bàn Tử.

Tuy liên hệ không mật thiết, nhưng có đôi khi, Ngô Tà sẽ đi thỉnh giáo vấn đề.

Cổ đông cũng sẽ lén đưa cho Ngô Tà một số kiến nghị.

Sau khi công ty hỗn loạn, những cao tầng này bắt đầu nghỉ việc.

Trong đó có vài cổ đông liền bắt đầu gửi một số hồ sơ vốn là bảo mật của công ty cho Ngô Tà.

Những hồ sơ này khi Cừu Đức Khảo còn nắm quyền là bảo mật

cấp cao nhất.

Nhưng Cừu Đức Khảo vừa ngã, mấy thứ này biến thành gân gà, căn bản không ai tin thông tin bên trong hồ sơ.

Những hồ sơ này lần lượt bị chia ra tiêu hủy.

Trong mắt những cổ đông đó, đã là công ty không coi trọng, những hồ sơ này thà rằng gửi cho người cần như Ngô Tà xem thử, biết đâu lại có ích, còn hơn là tiêu hủy.

Sau đó Ngô Tà nhận được những hồ sơ bí mật này.

Thậm chí còn nhận được một cái USB kỳ quái.

Ngô Tà xem những hồ sơ đó, toàn bộ do A Ninh dùng tiếng Anh viết ra.

Ngô Tà đối với việc này vô cùng đau đầu.

Đọc không hiểu tiếng Anh a! [Ha ha ha ha!

Sách đến lúc dùng mới hận ít a!

Ngô Tà a!!] [Thật đáng thương a!

Ngô Tà!

Khó khăn lắm mới tiếp cận được chân tướng, khổ nỗi đọc không hiểu!] [Tống Thần tên này biết cách thêm chút gia vị hài hước vào ghê!!] [Hít hà!

Ngô Tà phải làm sao!!

Muốn tra Baidu à?] [Đều đọc không hiểu!

Không cho phép người ta đi tìm phiên dịch sao?

Thật là!] ...

Lúc này trong phim.

Dùng máy tính của Tam Thúc dịch hồ sơ, Ngô Tà bỗng nhiên phát hiện một chuyện quỷ dị.

Vốn dĩ trên máy tính của cậu hồ sơ chỉ có ba mươi trang, nhưng trên máy tính của Tam Thúc lại lòi ra thêm một trang.

Nhưng do hệ điều hành máy tính quá cũ kỹ, không thể hiển thị nội dung bên trong.

Nhưng Ngô Tà theo bản năng cho rằng, chân tướng cần tìm đang nằm trong máy tính của Tam Thúc. "Tôi cần một số người giúp tôi giải mã bí mật của cái máy tính này." Ngô Tà rủ bạn bè, quyết tâm giải mã bí mật ẩn giấu trong máy tính của Tam thúc.

Trong quá trình đó, Ngô Tà tình cờ phát hiện một miệng giếng nằm ngay trong phòng của Tam thúc.

Sự tò mò thôi thúc Ngô Tà không kìm được mà dùng đèn pin soi xuống, kết quả trong giếng tịnh không có nước như giếng thường, mà lại hiện ra một cái thang kỳ lạ.

Ngô Tà vừa kinh ngạc, vừa không kìm được mà chủ động leo xuống, men theo những nấc thang đi sâu vào miệng giếng tối tăm.

Thuận theo cái thang đi xuống, Ngô Tà kinh hãi phát hiện bên trong là một mật thất.

Ngô Tà: "Phòng Tam thúc có loại mật thất này mà tôi không biết sao?" [Vãi chưởng!!

Cái tình huống gì thế này!

Một gian mật thất!] [Trong phòng Tam thúc lại có một gian mật thất, bí mật của Tam thúc đúng là đào mãi không hết nhỉ?] [Ngô Tà khổ quá đi!

Ngay cả người thân của mình cũng giấu giếm, không cách nào

chạm tới chân tướng.] [Rõ ràng chân tướng ở gần như vậy!

Nhưng Ngô Tà lại chẳng thể phát hiện ra bí mật thực sự!] ...

Tại một công ty game.

Sau vài tiếng đồng hồ xem phim, nhân viên công ty game hầu như đã tan làm hết.

Trong văn phòng tối om, chỉ còn một chiếc máy tính đang sáng đèn.

Tiểu Trương và nữ giám đốc xinh đẹp của cậu ta, à, hiện tại nên gọi là bạn gái, đang nép sát vào nhau cùng xem phim.

Nhìn cảnh Ngô Tà tiến vào giếng, căn mật thất tối tăm kia phối hợp với nhạc nền quỷ dị, hai người sợ hãi ôm chặt lấy nhau. "Sao lại quay ra cái tình tiết kinh dị thế này hả?" Bạn gái trong lòng Tiểu Trương không nhịn được bắt đầu cảm thán.

Quả nhiên xem phim kinh dị đúng là vũ khí lợi hại để tăng tiến quan hệ tình cảm, mặc dù "Đạo Mộ Bút Ký" trên danh nghĩa là một bộ phim quảng bá du lịch.

Đúng là quá ác, Tống Thần quay ra cái loại phim này, định trêu đùa tất cả người làm điện ảnh trong nước đấy à? "Á á á á!!" Một bóng đen vụt qua trên màn hình khiến nữ giám đốc trong lòng Tiểu Trương hét toáng lên, đồng thời đôi tay đang ôm Tiểu Trương cũng bất giác siết chặt. "Ách!!" Tiểu Trương mặt đỏ tía tai, hai tay vô lực quơ quào trong không trung, cuối cùng chỉ có thể nở một nụ cười gượng gạo ôm lấy bạn gái trong lòng mà cảm thán. "Đây là cảm giác hạnh phúc sao?" ... [Đinh!

Túc chủ quay xong một bộ phim quảng bá hoàn chỉnh và công chiếu, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng mới nhất, xin chú ý kiểm tra!] Trong đầu Tống Thần bỗng nhiên vang lên âm thanh của hệ thống.

Điều này làm cho Tống Thần đang nô đùa với Khương Nguyệt Thanh bỗng nhiên rùng mình một cái. "?" Khương Nguyệt Thanh đang vật tay với Tống Thần, trong đầu lóe lên một tia nghi hoặc, nhân cơ hội ấn tay Tống Thần xuống.

Sau khi thắng Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh vui vẻ giơ hai tay hoan hô: "Dì thắng rồi!

Việc rửa bát tuần sau giao hết cho cậu đấy!" Sau đó Khương Nguyệt Thanh mới từ vui vẻ chuyển sang bộ dạng lo lắng pha chút chất vấn: "Vừa rồi sao tự nhiên lại rùng mình thế hả?

Dì là dì nhỏ của cậu đấy nhé!?

Chương 65

Tình cảm đối với dì không thể biến chất được đâu đấy!" Tống Thần: "....." Toàn là mấy từ ngữ hổ báo cáo chồn gì đâu không à!

Tống Thần bất lực đảo mắt: "Đừng đùa nữa Tiểu dì, cháu chỉ bị chuột rút tí thôi, dì nói thế người ta hiểu lầm đấy, cháu không phải loại người đó đâu." "Ồ, thế à." Trên mặt Khương Nguyệt Thanh lộ ra chút biểu cảm thất vọng nho nhỏ. ...

Tống Thần không khỏi nổi đầy hắc tuyến.

Mẹ kiếp, đã bảo đừng đùa nữa mà!

Còn thế nữa là tôi báo cảnh sát đấy!

Không thèm để ý đến người phụ nữ điên khùng này nữa, Tống Thần giao lưu với hệ thống trong lòng. "Hệ thống, mở phần thưởng." [Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Kỹ thuật diễn xuất cấp Ảnh đế thế giới.] "Diễn xuất?" Tống Thần nhíu mày. ...

Màn hình tối đen trong chốc lát, thời gian một năm lặng lẽ trôi qua.

Ngô Tà từ máy tính của Tam thúc đã hiểu được chân tướng của quá khứ, về Cửu Môn, cũng như mối liên hệ và câu chuyện giữa họ.

Cũng như sự tồn tại mà Tam thúc thực sự muốn đối phó!

Nhưng dù vậy, Ngô Tà vẫn không hiểu rõ chuyện về Trương Khởi Linh.

Những màn sương mù bao quanh Ngô Tà đều sắp được giải khai.

Nhưng những bí ẩn xoay quanh Trương Khởi Linh thì vẫn mãi không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn tan đi.

Sau khi Ngô Tà và Trương Khởi Linh chia tay, Trương Khởi Linh

cũng không còn bất cứ tin tức gì nữa. [Chậc chậc!

Quả nhiên trong Thiết Tam Giác, ngây thơ chỉ có mình Ngô Tà thôi.] [Hiện tại cũng chỉ còn lại một mình Ngô Tà, Vương Bàn Tử phải trông coi cửa tiệm, Trương Khởi Linh cũng không biết đã biến mất nơi nào rồi?] [A!

Trương Khởi Linh mau xuất hiện đi mà!] Cư dân mạng nhớ nhung Trương Khởi Linh da diết, bảo hắn mau mau về xem tên nhóc Ngô Tà đáng thương này đi.

Một mình cô độc suốt một năm trời, tuy đã giải khai không ít bí mật, nhưng đối với Ngô Tà, gánh nặng tâm lý lại chẳng hề vơi đi chút nào. ...

Ngô Tà đạp xe đạp dạo quanh Tây Hồ, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người mặc áo hoodie đen.

Khoảnh khắc nhìn thấy thân hình người đó, cả người Ngô Tà cứng đờ lại.

Ngô Tà chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng trong thoáng chốc ấy, cậu ta lại không nhận ra. "Tiểu Ca." Khi Trương Khởi Linh quay đầu lại, Ngô Tà mới thực sự nhận ra. "...

Anh về rồi à?" Trương Khởi Linh đạm mạc nhìn Ngô Tà, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Tôi đến từ biệt cậu, thời gian của tôi hết rồi." [Khoan đã?!

Ý gì đây?] [Hết thời gian?!

Ý là sao?

Không lẽ lại gửi dao lam nữa hả trời!] [Tống Thần không phải lại định ngược đãi khán giả đấy chứ?

Quá đáng vừa thôi!] [Đừng mà!!

Tôi không muốn nhìn thấy Trương Khởi Linh lại biến mất lần nữa đâu!] ...

Trương Khởi Linh biến mất sau lời từ biệt, cảm giác cô tịch vô lực đó khiến Ngô Tà ngẩn ngơ ngồi một mình trong quán cơm.

Nhưng lần này, Ngô Tà không định trân mắt nhìn Trương Khởi Linh biến mất một mình như lần trước nữa.

Ngô Tà nhanh chóng quay về cửa tiệm, dặn dò đơn giản với nhân viên Vương Minh một hồi.

Màn hình đi theo động tác của Ngô Tà, chuyển đến Trường Bạch Sơn.

Ngô Tà một mình đeo ba lô hành lý nặng trĩu, cô độc đi vào trong ngọn núi tuyết thánh khiết.

Lúc này núi tuyết trên màn hình tịnh không thánh khiết như vẻ bề ngoài, ngược lại còn lộ ra cảm giác nguy hiểm chết người!

Phong tuyết trên màn hình phảng phất như muốn bay ra khỏi màn hình, khí tức lạnh lẽo dù cách màn hình cũng có thể khiến người ta cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Trong màn hình, Ngô Tà hóa thành một chấm đen nhỏ chậm rãi tiến về phía trước giữa màu trắng xóa của tuyết.

Cuối cùng, ngay khi Ngô Tà sắp sửa ngất xỉu trong núi tuyết vì chứng mù tuyết, Trương Khởi Linh rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt Ngô Tà cùng với gió tuyết.

Màn hình phóng to biểu cảm của Trương Khởi Linh, trong sự đạm mạc lại lộ ra vẻ bi thương. ...

Vân Đỉnh Thiên Cung, trước Thanh Đồng Môn!

Ngô Tà sau khi hiểu rõ mọi chuyện từ miệng Tiểu Ca, mắt bỗng

trừng lớn. "Cậu muốn... muốn thay tôi đi canh giữ Thanh Đồng Môn sao?" "Ừ." Trên màn hình, ống kính đặc tả gương mặt Ngô Tà được phóng to hết cỡ, thậm chí có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của Trương Khởi Linh phản chiếu trong đồng tử Ngô Tà.

Trương Khởi Linh đưa một cái Quỷ Tỷ cho Ngô Tà, trong ánh mắt gợn lên một tia sóng nước.

Trong ngữ điệu của hắn, lần đầu tiên ẩn chứa tình cảm phong phú đến vậy. "Ngô Tà, mười năm sau, nếu cậu còn chưa quên tôi, có thể dùng cái này đến đón tôi về." Dứt lời.

Trương Khởi Linh giơ tay, dưới ánh mắt bất bình và kinh ngạc của Ngô Tà, đánh ngất cậu.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả nhao nhao nín thở, trừng lớn mắt nhìn màn hình.

Trong bóng tối, Ngô Tà từ từ mở mắt, cảnh tượng trước mắt như mộng như ảo, không phân rõ đâu là thực đâu là hư.

Thấp thoáng, Ngô Tà chỉ nhìn thấy bóng lưng mặc áo hoodie đen trước mắt, thân hình quyết nhiên bước vào sau Thanh Đồng Môn!

Giữa bóng tối vô tận, một điểm sáng được thắp lên, bên tai mọi người vang lên một giọng nói quen thuộc. "Ngô Tà, đưa tôi về nhà, chờ tôi về nhà, dẫn tôi về nhà..." Âm thanh xa dần, mọi ánh sáng biến mất, màn hình triệt để rơi vào bóng tối trầm mặc.

Đạo Mộ Bút Ký toàn kịch chung!

Trong bóng tối, một dòng chữ hiển nhiên theo đó hiện lên.

Nhìn dòng chữ cảm ơn Cục Tuyên truyền Trường Bạch Sơn trên màn hình, cư dân mạng hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại từ trong bi thương. [A...

Thế là kết thúc rồi sao?] [Vãi!

Cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó?

Sao lại kết cục kiểu này được chứ!] [Mười năm a!

Đó là mười năm đấy!

Trương Khởi Linh thực sự phải thay thế Ngô Tà đi chịu đựng nỗi cô độc thống khổ mười năm đó sao?] [Cho nên cái bí mật Chung Cực đó rốt cuộc là gì?] [Khá lắm!

Nửa đầu phim đặc sắc bao nhiêu!

Nửa sau toàn dao là dao!] ...

Đạn mạc của cư dân mạng không những không giảm bớt khi kịch bản kết thúc, ngược lại bắt đầu dần dần tăng nhiều.

Cùng lúc đó, danh sách diễn viên cuối phim bắt đầu cuộn lên, nhạc kết phim cũng chậm rãi vang lên.

Giọng hát trầm thấp đầy từ tính của Tống Thần, phối hợp với ngữ điệu khi thì sục sôi khi thì uyển chuyển, từng nốt nhạc từ trong bóng tối len lỏi vào tai khán giả. "Ánh sáng tuy là ngọn đuốc soi sáng, thời gian thiết lập trò trốn tìm.

Ánh sáng hoán đổi lập trường sáng tối, tùy ý chảy trôi.

Xem ai đứng ở phương nào, thế cục đã trăm ngàn lỗ hổng...

Mang theo trái tim rực lửa đi về phía pháp trường khoan dung nhất.

Vết nứt đều trống rỗng vang vọng..." Màn hình đang chạy tên nhân viên đoàn phim bắt đầu chia ra một phần khác.

Giọng Tống Thần giảm nhỏ, trở thành nhạc nền làm nền cho bối cảnh.

Chương 66

"Cuối cùng lại may mắn dưới ánh tà dương, vẫn lưu lại trên người, không kể câu chuyện bao thăng trầm..." Một màn hình nhỏ bắt đầu phát sóng. "Hô ~ Hô ~" Ngô Tà phả ra hơi trắng, bước những bước chậm chạp đi trên tuyết, biểu cảm cả người trở nên mộc nột, ngẩn ngơ. "Thiên Chân!

Thiên Chân!" Giọng nói lo lắng của Vương Bàn Tử truyền đến từ ngoài màn hình, sau đó Vương Bàn Tử vẻ mặt hoảng hốt tiến vào trong khung hình.

Ngô Tà cũng rốt cuộc không kiên trì được nữa, ngã vào trong lòng Vương Bàn Tử. "Đừng ngốc a!

Cậu muốn Tiểu Hoa không nói cho tôi biết sao!

Tôi không muốn mất đi cậu!" Vương Bàn Tử ôm chặt lấy Ngô Tà trong lòng, áp mặt thật sát vào đầu Ngô Tà mà hét lớn. "Muộn...

Du...

Muộn Du Bình đi rồi." Giọng nói gần như yếu ớt không thể nghe thấy của Ngô Tà truyền ra từ trong lòng Bàn Tử.

Màn hình lại vẫn luôn quay cận cảnh biểu cảm trên mặt Vương Bàn Tử, sau khi nghe lời Ngô Tà nói.

Trên mặt Vương Bàn Tử lóe lên một tia bất lực và thương cảm.

Nhưng nhìn thoáng qua Ngô Tà trong lòng, Vương Bàn Tử đỏ mắt và mũi, gắng gượng cười nói: "Tiểu Ca chỉ lại lạc đường thôi, đến lúc đó chúng ta đón cậu ấy về nhà là được ~!" "Ừ..." Nghe giọng nói ngày càng suy yếu của Ngô Tà, nước mắt trong mắt Vương Bàn Tử cuối cùng không cầm được mà rơi xuống.

Hai tay càng thêm dùng sức ôm lấy Ngô Tà, vùi mặt vào tóc Ngô Tà lặp lại: "Đến lúc đó đón cậu ấy, đón về nhà là được, đón..." Hình ảnh và giọng nói nhân vật đến đây toàn bộ kết thúc biến mất.

Tiếng hát "Thập Niên Nhân Gian" kia cũng lần nữa vang lên hào sảng. "Có ngọn núi kỳ quật nhất, thành toàn sự ngông cuồng của ta.

Thanh huy trên biển và trăng tròn cụng chén giao bôi.

Có ngọn núi tuyết cô ngạo nhất, tĩnh lặng nghe ta tụng chương.

Người đời kinh ngạc đoạn kiều đoạn bất thường..." ...

Tiếng hát kia phảng phất có loại ma lực thâm nhập lòng người, mỗi một câu ca từ đều đi vào trong tim đông đảo cư dân mạng. [Cuối cùng Thiết Tam Giác vẫn thiếu mất một góc a!] [Bài hát này nghe hay quá!

Giọng này cũng thực sự quá hay luôn!

Rốt cuộc là ai hát vậy!?] [Bài hát đong đầy tình cảm, quả thực muốn nghe đến phát khóc, tôi phải tải về mỗi ngày đều nghe một lần!] [Bài hát của ai vậy, trước giờ chưa từng nghe, cảm giác như thể chuyên môn viết cho ước hẹn mười năm của Ngô Tà và Trương Khởi Linh vậy.] [Không biết!

Giọng này lần đầu tiên nghe, không phải là vị Thiên vương nào đó chứ?] [Nhưng người này hát hay quá đi!!

Trong tình huống kỹ thuật sung túc, mỗi một câu ca từ đều tràn ngập tình cảm!] [Chính xác!

Cảm giác hoàn toàn hát ra được cái hồn của phim!] [Mười năm sinh tử đôi bờ mịt mù, không cần suy nghĩ, tự khó quên, ngàn dặm nấm mồ cô độc, không nơi giãi bày thê lương.

Nếu bạn đi Trường Bạch Sơn một lần, xin hãy ở lại đó hai ngày,

nơi đó có một cuộc ly biệt, một lần từ biệt kéo dài mười năm.

Trên đời vốn không có cái Quỷ Tỷ thứ hai, tôi không chờ được mười năm.

Hẹn ước mười năm, cửa đồng mở, Chung Cực đóng, cố nhân rời, tuyết phiêu miểu, phong trần nhiễu, ước chưa xong, người không hiểu. "Ngô Tà, đưa tôi về nhà."] [Lầu trên văn thơ hay quá, lại emo mất một ngày, lệ tuôn rơi!] [A a a!

Rốt cuộc là ai hát vậy?

Tôi thực sự rất muốn biết, xin làm fan!] [Ca khúc chủ đề: "Thập Niên Nhân Gian", Phối nhạc: Tống Thần, Lời: Tống Thần, Trình bày: Tống Thần.] Cư dân mạng nhìn dòng chữ chạy qua, tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngơ ngác, đôi tay đang gõ phím cũng đình trệ trên bàn phím.

Đạn mạc trên màn hình, trong sát na thế mà bỗng nhiên biến mất sạch sẽ. ...

Tại nhà Tống Thần, bầu không khí lúc này cũng tương đối kỳ quái.

Khương Nguyệt Thanh vốn đang rơi lệ vì kết cục bi thương, lúc này đang trân trân nhìn chằm chằm Tống Thần.

Đôi mắt to tròn biểu đạt cảm xúc mộng bức đến cực hạn. "Thần Thần, bài hát này thật sự là cháu hát hả?

Không phải đi quy tắc ngầm ca sĩ nào đó chứ?" Khương Nguyệt Thanh chớp chớp mắt không dám tin hỏi.

Trong ký ức của cô, Tống Thần hẳn là một tên phế vật âm nhạc ngũ âm bất toàn mới đúng.

Sao đột nhiên lại biến thành hát hay thế này? "Thành thật khai báo, không phải cháu bị đột biến gen rồi chứ!" Tống Thần cũng từ ánh mắt

của Khương Nguyệt Thanh nhìn ra sự hoài nghi, biết tẩy cũ của mình đã bị Khương Nguyệt Thanh nắm rõ mồn một.

Muốn nói bừa là học được cách hát thì e là hệ thống cũng phải lộ ra.

Cho nên Tống Thần đảo mắt, một ý hay nảy ra trong đầu. "Hừ hừ, đương nhiên rồi." Chỉ thấy Tống Thần vẻ mặt tự tin xua xua tay cảm thán: "Dưới sự trợ giúp của thợ chỉnh âm triệu đô của cháu, làm ra trình độ này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" "...

Thợ chỉnh âm?" Khương Nguyệt Thanh tràn đầy hoài nghi nhìn chằm chằm Tống Thần một hồi, cuối cùng dưới ánh mắt có chút hoảng loạn của Tống Thần, miễn cưỡng tin vào cái cách nói này. "Hô ~~" Tống Thần nhân cơ hội quay đầu thở phào một hơi.

Người phụ nữ Khương Nguyệt Thanh này quá hiểu mình rồi, sau này có khả năng cần phải chú ý một chút. ...

Cùng lúc đó, cư dân mạng đang ngẩn ngơ cũng phản ứng lại.

Đạn mạc lần nữa bắt đầu bùng nổ trên màn hình. [Khoan đã, cái tên Tống Thần này quen mắt quá!

Hình như đã thấy ở đâu rồi?] [Hít hà một hơi khí lạnh, đạo diễn đích thân xuống hát ca khúc chủ đề á!

Lợi hại vậy sao!] [Hát cũng khá hay đấy chứ!!

Vậy vấn đề là!

Có cái gì đạo diễn Tống Thần không biết làm không?!] [Kịch bản, quay phim, cắt nối biên tập, phối nhạc, ca hát đều bị Tống Thần một mình bao thầu hết!

Trọng điểm là tốc độ nhanh như vậy!

Đạo diễn Tống Thần rốt cuộc là chàng trai bảo tàng gì đây!!] [Yêu

rồi!

Yêu rồi!!

Không biết đạo diễn Tống Thần có độc thân không nhỉ!?] [Cùng cầu!

Tôi đối với đạo diễn Tống Thần cũng có chút suy nghĩ không an phận!] [Huynh đệ!

Không phải ông là nam sao?] [Vãi!

Giữa đàn ông với nhau không thể có tình yêu sao!?] [Nói đi cũng phải nói lại!

Phim đều kết thúc rồi!

Sao tôi vẫn ở đây xem đạn mạc cuối phim thế này?] [Đúng thế!

Chỉ là cái phim tuyên truyền thôi mà!!

Chắc là không có after-credit (trứng phục sinh) đâu!] [Không biết, nhưng cứ xem xem!] [Hề hề, kỳ thực tôi cũng giống thế!

Biết phim kết thúc rồi!

Nhưng cứ xem xem, không nỡ rời xa Bình Tà.] [Khoan đã!!

Nhìn kìa màn hình đổi rồi!!

Có trứng phục sinh!

Vãi chưởng!] [Thật sự!

Có trứng phục sinh này!

Đạo diễn Tống Thần!

Em yêu anh!!!] ...

Chương 67

Sau khi tất cả danh sách đoàn phim chạy hết, tiếng hát của Tống Thần cũng chậm rãi kết thúc.

Trong một màn hình đen thuần, bỗng nhiên từ trung tâm có một điểm sáng lấp lánh, sau đó ánh sáng dần dần phóng to ra.

Ngô Tà trong tay ngậm một điếu thuốc ngồi ở Ngô Sơn Cư, xa xa nhìn về phía bầu trời phương xa. "Thiên Chân!

Chúng ta nên xuất phát thôi!" Giọng nói của Vương Bàn Tử truyền đến từ ngoài màn hình. "Phù ~~~ tới đây." Ngô Tà nhả điếu thuốc trong miệng ra, hai tay chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, lộ ra một khuôn mặt đã trút bỏ sự non nớt, thay vào đó là vẻ tang thương lạnh lùng, cười nói: "Ừ, đi thôi." Ống kính lui ra sau, ngoài cửa Ngô Sơn Cư, hàng trăm người làm, hơn hai mươi chiếc xe tạo thành đoàn, đồng thời bộc phát ra một tiếng gầm rú vang dội. "Xuất phát!" Màn hình tối sầm, dòng chữ hiện lên.

Đạo Mộ Bút Ký...

Hẹn gặp lại! [Vãi chưởng!

Vị đại lão này thật sự là Ngô Tà sao?

Sao cảm giác tang thương hơn nhiều thế!

Vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, không lẽ là Ngô Tà mười năm sau đấy chứ?] [Chắc chắn là vậy!

Mười năm sau Vương Bàn Tử và Ngô Tà muốn đi làm gì?

Không phải là đi đón Tiểu Ca chứ?] [Cái trứng phục sinh này đặc sắc thật!

Xem mà chả hiểu gì!] [Khẳng định là đi đón Tiểu Ca, Tiểu Ca một mình đều đợi mười năm rồi, không tin thì tôi cá một gói cay!] [+1, Tôi tin tưởng Ngô Tà khẳng định sẽ không quên Tiểu Ca!] [Cảm giác Ngô Tà này ngầu quá, phải có phần sau thì tốt biết mấy, nếu không là Tống Thần cố ý đang làm tôi thèm!] [Đã có trứng phục sinh!

Cũng chứng minh là có hy vọng quay phần sau nha!] [Có cái để mong chờ rồi!

Hy vọng có công ty điện ảnh tinh mắt nào hướng Tống Thần mua kịch bản!

Tiếp tục quay phim!] [Tốt nhất là mua cả Tống Thần luôn!

Người khác quay mùi vị không đúng đâu!!] [Ha ha ha ha!!!] ...

Đêm chủ nhật lúc mười hai giờ rưỡi. "Đạo Mộ Bút Ký" phần hạ dài bốn tiếng rưỡi, rốt cuộc cũng chiếu xong.

Cư dân mạng xem hết toàn bộ quá trình đều không nhịn được thả lỏng tựa lưng vào sô pha, thở ra một hơi thật dài.

Sau đó... từng người một đều lao về phía nhà vệ sinh, giải quyết nhu cầu sinh lý đã nhịn trong thời gian dài.

Trong nhất thời thậm chí đều không có ai lên mạng đăng bài về nội dung "Đạo Mộ Bút Ký", hầu như tất cả mọi người đều đang tiến hành chiến đấu với cái bồn cầu.

Vương Kiến Lập, một nhà phê bình phim nổi tiếng hoạt động lâu năm trên Weibo.

Dựa vào cách nhìn độc đáo đối với mỗi bộ phim, ánh mắt chuyên nghiệp, thái độ không bao giờ nhận tiền PR, cũng như những câu từ sắc bén khi bình luận.

Dù là bộ phim có danh tiếng tốt đến đâu, đều sẽ bị Vương Kiến

Lập bới móc ra lỗi về cốt truyện, kỹ xảo, diễn xuất các phương diện.

Luôn sẽ có một chỗ dở tệ bị bới ra.

Đáng sợ nhất là, trong những đánh giá của hắn tính chuyên nghiệp cực cao, fan điện ảnh không cãi lại được.

Có thể gọi là kẻ phun nước bọt đáng sợ nhất giới điện ảnh.

Cũng vì vậy, Vương Kiến Lập sở hữu lượng fan khổng lồ trên Weibo. "Ok!

Kết thúc rồi!" Màn hình máy tính trước mặt vừa chiếu xong "Đạo Mộ Bút Ký".

Đối với bộ phim này, Vương Kiến Lập cả người cảm khái rất nhiều. "Làm nghề nhiều năm, thực sự chưa từng thấy bộ phim nào đặc sắc thế này." Vương Kiến Lập vừa mở bản thảo, vừa lắc đầu cảm thán: "Mình ngay cả một lỗi cốt truyện cũng không bới ra được!

Thật sự là quá mất mặt rồi!" Miệng tuy nói những lời khó chịu như vậy, nhưng trên mặt Vương Kiến Lập lại tràn đầy nụ cười.

Đó là nụ cười mà con người sẽ bất giác lộ ra khi nhìn thấy sự vật mình yêu thích.

Vương Kiến Lập nhìn một bài viết đang nhanh chóng hình thành trên màn hình. "Đây là lần đầu tiên mình viết toàn lời khen ngợi nhỉ?

Được lắm đấy!

Tống Thần!" Theo việc Vương Kiến Lập đăng bài viết lên, ấn tượng trên mạng bắt đầu từ từ lên men.

Đông đảo cư dân mạng cũng vừa giải quyết xong nỗi buồn từ nhà vệ sinh quay lại, mở điện thoại lên việc đầu tiên là phát hiện Vương Kiến Lập đã đăng Weibo.

Bài bình luận phim về "Đạo Mộ Bút Ký" khiến đông đảo cư dân

mạng tò mò bấm vào xem.

Sau đó đám đông cư dân mạng liền bị bài viết với thái độ gần như là "liếm cẩu" (nịnh bợ) của Vương Kiến Lập dọa sợ. [Vãi chưởng!

Đây là Vương Kiến Lập tôi biết sao?

Bình thường không phải như ăn phải thuốc súng à?

Hôm nay biến thành liếm cẩu rồi!] [Chậc chậc chậc!

Không hổ là Vương Kiến Lập văn hay chữ tốt, viết bài văn nịnh bợ mà công lực vẫn thâm hậu a!] [Năm hào một bài, đại lão cho em theo phát tài với!] [Chó dữ biến hình rồi!!

Đi liếm người ta rồi!] [Ha ha ha!

Chẳng phải chứng minh "Đạo Mộ Bút Ký" lợi hại sao!

Có thể làm cho Vương Kiến Lập cái con chó Ngao Tạng này biến thành chó Teddy!] [Mặc kệ thế nào!!

Tôi lưu lại rồi!!

Đợi sau này cho Vương Kiến Lập xem!

Bộ dạng lúc làm liếm cẩu!] [Huynh đệ!

Có mấy nhà phê bình phim khác cũng đăng Weibo!

Thái độ so với Vương Kiến Lập còn nịnh bợ hơn kìa!] [Chậc chậc chậc!

Mấy tay phê bình phim này bình thường không phải từng người một đều cao ngạo lắm sao?

Hiện tại đều biến thành cái dạng này!] [Hết cách rồi!!

Tên Tống Thần này quá mạnh!

Dựa vào "Đạo Mộ Bút Ký" làm cho đám phê bình phim biến hết thành hình dạng của hắn.] [Tôi thấy đây là phim tuyên truyền hay

nhất, tiếc là rạp chiếu phim không có lịch chiếu, nếu không doanh thu phòng vé khẳng định treo lên đánh tất cả các phim khác rồi.] [Giờ mới nhớ ra, xem xong mới biết đây là phim quảng bá khu du lịch, ngày mai có cư dân mạng nào đi Trường Bạch Sơn du lịch không?] [Du lịch gì chứ, tôi chuẩn bị ngày mai đi tìm Tiểu Ca, tôi không yên tâm để cậu ấy một mình ở đó.] [Mặt cười, lầu trên nghiêm túc đấy à?

Tuy phim quay chân thực, nhưng chung quy cũng chỉ là một câu chuyện thôi mà.] [Ai biết được nhất định là giả chứ?

Khẳng định những nhân vật kia không tồn tại thực sự trong hiện thực sao?

Nếu không sao lại gọi là Đạo Mộ Bút Ký!] [Cùng đi cùng đi!] [...] Sau khi phim kết thúc, lượng lớn bình luận sôi nổi công kích các trang web video lớn, Weibo cũng như diễn đàn, thế trận tranh cãi không ngớt quả thực là vô tiền khoáng hậu.

Hiệu ứng kinh khủng của Đạo Mộ Bút Ký không những không chấm dứt theo hành trình trong câu chuyện kết thúc, ngược lại càng diễn càng mạnh, một mảnh rực lửa.

Càng ngày càng nhiều cư dân mạng gia nhập vào thảo luận, các diễn đàn lớn đều bắt đầu có chút không chống đỡ được nữa.

Cuối cùng, sau khi vị trí cuối cùng trên bảng hot search (tìm kiếm nóng) cũng bị siêu thoại "Đạo Mộ Bút Ký đi Trường Bạch Sơn tìm Tiểu Ca" chiếm cứ...

Weibo lại sập lần nữa rồi! ...

Trụ sở Weibo. "Hừ ~~ hừ ~~~" Giám đốc bộ phận mạng ngâm nga câu hát, tung tăng nhảy nhót đi vào nhà vệ sinh.

Vừa rồi trải qua lúc phim kết thúc, gã túc trực trước máy tính suốt năm phút đồng hồ, hầu như sắp xem hết phần cuối phim.

Sợ rằng Weibo bị cư dân mạng xem xong "Đạo Mộ Bút Ký" làm sập, hại gã mất việc.

Cho nên gã nín nhịn cơn buồn tiểu đợi rất lâu, nhưng không biết vì sao lần này trên mạng không có chút biến động nào.

Chương 68

Ngay cả số người đăng nhập Weibo cũng không tăng vọt, ngược lại không đông bằng lúc đang chiếu phim.

Chính vì thế giám đốc mới yên tâm đi vào nhà vệ sinh, giải phóng nỗi buồn. "Hô ~~~ sướng ~~" Giám đốc cảm giác cả người nhẹ nhõm không nhịn được rùng mình mấy cái.

Sau đó giám đốc một tay vịn, tay kia lấy điện thoại ra mở xem Weibo có phản ứng gì không.

Nhưng khi giám đốc mở Weibo, nhìn thấy trên trang hiển thị mấy chữ không thể tìm kiếm.

Giám đốc suýt nữa thì lồi cả mắt ra. "Vãi chưởng!

Sao lại sập rồi!

Vừa nãy chẳng phải không sao à! ...

Vãi!

Đái cả vào tay rồi!!" ... "Đi, về ngủ!" Tống Thần vỗ vỗ đùi Khương Nguyệt Thanh đang gác trên chân mình hét lớn, Khương Nguyệt Thanh nghe xong, cả người đỏ mặt. "Thần Thần, mời con gái đi ngủ đừng có trực tiếp như vậy nha!" "Tôi lạy dì đấy!" Tống Thần trở tay trực tiếp ném Khương Nguyệt Thanh lên sô pha, sau đó nhân lúc Khương Nguyệt Thanh chưa phản ứng, Tống Thần chuồn thẳng vào trong phòng mình.

Mặc kệ tiếng gõ cửa của Khương Nguyệt Thanh bên ngoài, hắn nằm trên giường lười biếng vươn vai cảm thán: "Cuối cùng cũng quay xong phim rồi, sắp được quay lại cuộc sống cá mặn bình tĩnh của mình rồi!!" Đinh đinh!

Đinh đinh!

Giống như không đồng ý với lời Tống Thần nói, điện thoại của Tống Thần bắt đầu rung lên điên cuồng.

Tần suất nhanh đến mức vượt xa tần suất rung của đồng hồ báo thức Tống Thần. "Tình huống gì đây!?" Tống Thần vội vàng mở điện thoại ra kiểm tra, hóa ra là nhóm chat đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký" đang điên cuồng cập nhật tin nhắn.

Ngô Tà Thiên Chân: [Công ty của em đổi cho em hợp đồng lớn hơn rồi, không phải là đại biểu em hot rồi chứ nha!?] Ta Là Vương Nguyệt Bán: [Khẳng định rồi nha!

Tiểu Thiên Chân!

Diễn xuất đoạn cuối thực sự tuyệt!

Xứng đáng có chỗ tốt hơn!] Kỳ Lân Văn Thân: [Biểu diễn đoạn cuối quả thực rất tuyệt, hợp đồng ký chưa?

Hay là suy xét công ty tôi đi?] Ta Là Vương Nguyệt Bán: [Hả?

Tiểu Ca có ý gì đây!

Công khai đào góc tường à!] Tử Huyên A Ninh: [Tốt biết bao!

Tôi sắp ghen tị chết rồi!

Tôi mới là người thảm nhất đi!

Chưa được một tiếng đã "hẹo" rồi!] Ngô Tam Thúc: [Tôi cũng có khá hơn đâu, offline cũng sớm!] Tử Huyên A Ninh: [Ngài không tử tế rồi!

Rõ ràng phía sau phân cảnh Ngô Tà đeo mặt nạ da người Tam thúc, đều là ngài diễn!] Ngô Tam Thúc: [Ha ha ha ha!

Nhìn thấu đừng nói toạc ra chứ!!] "Hừ, cũng vui vẻ phết!" Tống

Thần khó chịu hừ một tiếng, nhưng khóe miệng lại bắt đầu cong lên thật cao.

Hắn cũng bắt đầu nhớ những ngày tháng quay phim cùng đám người này. ...

Tổng cục Du lịch Kinh thành.

Công việc hiện tại vừa mới kết thúc, Tổng cục trưởng hoạt động cơ thể, vỗ vỗ cái thắt lưng cứng ngắc cảm thán: "Già rồi, già rồi a!" Sau đó đặt một bản kế hoạch trong tay lên bàn, trên trang bìa là tấm ảnh Thái Sơn khổng lồ đâm thẳng vào mây trời. "Hy vọng Tống Thần có thể giữ vững tiêu chuẩn trước sau như một." ...

Trụ sở Weibo tại Kinh thành sau một đêm gian khổ phấn đấu, cuối cùng cũng kịp sửa xong Weibo trước khi cư dân mạng ngủ dậy.

Để làm được điều này, giám đốc bộ phận mạng đã phải trả giá, lại phải trải qua những gì, không ai biết, cũng không ai quan tâm, bởi vì cư dân mạng chỉ quan tâm "Đạo Mộ Bút Ký".

Giám đốc bộ phận mạng: Mệt mỏi, kiệt sức, muốn thoát khỏi nơi này. ...

Người dẫn chương trình nổi tiếng, Hà Đạn (Hà lão sư) đăng bài. [Câu chuyện nửa đầu Đạo Mộ Bút Ký hấp dẫn lòng người, đối với tôi mà nói là một bộ phim có thể trải nghiệm kỹ xảo tuyệt vời nhất thế giới!

Đương nhiên cảm giác hình ảnh, phối nhạc cũng đều là tạo nghệ đỉnh cấp thế giới, về điều này chắc hẳn không ai sẽ phản đối đâu nhỉ? ~] [Mỗi một nhân vật dưới sự sáng tác của đạo diễn Tống Thần, dưới sự diễn xuất của các diễn viên thực lực, phảng phất như từng nhân vật sống trong thế giới của chúng ta vậy, giống như chúng ta sở hữu tình cảm và máu thịt!] [Vì vậy tôi cũng vô cùng mong đợi phần sau

công chiếu, cho nên vào tám giờ tối hôm qua, tôi đã đúng giờ bấm vào nền tảng video xem phần sau.] [Sau khi xem xong, tình cảm phức tạp thật lâu khó quên, mỗi một nhân vật ít nhiều đều đánh mất đi thứ gì đó, tuy xem thì tàn nhẫn, nhưng ngẫm kỹ lại dường như vô cùng phù hợp với hiện thực.] [Dường như những câu chuyện này đều xảy ra bên cạnh tôi vậy, đương nhiên tôi biết bên cạnh Tây Hồ không có Ngô Sơn Cư, bên trong Trường Bạch Sơn cũng không có Thanh Đồng Môn, càng không có một Trương Khởi Linh trầm mặc đang canh giữ ở đó.] [Nhưng nếu hỏi tôi có tin tưởng sự tồn tại đó không, tôi sẽ nói cho bạn biết, trong lòng tôi, Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử đều tồn tại!] [Cuối cùng xin trịnh trọng cảm ơn, đạo diễn Tống Thần đã thể hiện cho chúng tôi câu chuyện này, thể hiện cái thế giới này!] [Sau đó tôi sẽ đi Trường Bạch Sơn xem thử, đi xem ngọn núi tuyết thánh khiết xinh đẹp kia!] ...

Cư dân mạng vừa tỉnh dậy vào sáng sớm đều bị một bài viết này khơi gợi, nhao nhao bắt đầu bất giác phát ngôn dưới bài viết của Hà lão sư. [Nói đúng quá!

Tôi cảm giác Trương Khởi Linh vẫn luôn tồn tại bên cạnh chúng ta!] [Đúng!

Không sai!

Trương Khởi Linh nhất định đang tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới này!] [Ừm ừm!

Nói hay lắm!

Tôi nhất định phải đi Trường Bạch Sơn xem thử!

Đi tham bái Trương Khởi Linh quỳ lạy thánh tuyết sơn!] [Ừm ừm!

Tôi cũng đi xem ngọn núi tuyết xinh đẹp kia!] [Hề hề hề!

Tôi xuất phát rồi!

Nhà tôi cách Trường Bạch Sơn không xa!

Sắp tới rồi!] [Ồ?

Huynh đệ giống tôi đấy!

Tôi và bạn tôi hôm nay cũng muốn đi xem thánh tuyết sơn!] [Ha ha ha!

Phải xem chứ!

Bộ phim quảng bá này có chút ý tứ a!

Nếu đều đi khu du lịch Trường Bạch Sơn xem thì ý đồ của phim tuyên truyền chẳng phải đạt được rồi sao?] [Ai nói dưới Trường Bạch Sơn không có Vân Đỉnh Thiên Cung chứ?

Lại chưa có ai khai quật!

Ngộ nhỡ bên trong thực sự có thì sao!] [Vãi!

Nói đúng quá!

Trường Bạch Sơn xác thực là đầu của long mạch a!] [Ha ha ha ha!

Đừng thế chứ!

Ngộ nhỡ thật sự có người đầu óc không thông minh đi khai quật thì sao?] ...

Ánh nắng chiếu vào trong phòng Tống Thần, mi mắt Tống Thần đang nằm ngủ trên giường khẽ run.

Sau đó mắt từ từ mở ra, nhìn bầu trời xanh lam và mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ. "Hô ~~ Một ngày tốt lành." Tiếp đó Tống Thần bò dậy từ trên giường, duỗi thẳng cái eo lười bắt đầu hoạt động.

Sau khi vệ sinh cá nhân trong phòng xong xuôi, Tống Thần vẻ mặt vui vẻ mở cửa phòng xông vào phòng ăn hét lớn. "Chào buổi sáng!

Tiểu dì thân yêu!

Ăn sáng thôi!" Nhưng cảnh tượng trong phòng ăn tịnh không như Tống Thần tưởng tượng là bàn ăn bày đầy bữa sáng.

Ngược lại trống không, chẳng có cái gì cả.

Ngay cả Khương Nguyệt Thanh cũng không ở trong phòng ăn, ngược lại mặc quần short ngồi trên sô pha ăn khoai tây chiên.

Chương 69

"Cơm đâu Tiểu dì?" Đối mặt với nghi vấn của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh chỉ ồ một tiếng nói. "Sáng nay dì không làm, trên đường đi làm mua một phần đi, hoặc là đến cục du lịch ăn cũng được." "Không đi làm à?" Thân là cá mặn, Tống Thần tinh tế nghe ra ý tứ trong lời nói của Khương Nguyệt Thanh, không đi làm, quả thực quá khiến người ta ghen tị! "Sao lại không đi làm?" "Bởi vì dì là Phó cục trưởng nha ~~ Đi đi!

Ngoan nha ~" Khương Nguyệt Thanh gửi cho Tống Thần một nụ hôn gió, sau đó lại dời tầm mắt về phía tivi. "Vậy thì... cháu cũng không đi nữa." Tống Thần yếu ớt giơ tay, có chút nịnh nọt ghé sát vào người Khương Nguyệt Thanh. "Không được ~ Phó cục trưởng không đồng ý." "Xí!

Ai thèm!!" Tống Thần phồng má cầm áo khoác chạy ra khỏi cửa nhà. ... "Hửm?

Hôm nay trong cục sao lạnh tanh thế này?" Tống Thần đi vào bên trong Cục Du lịch bỗng nhiên cảm giác có chút kỳ quái.

Bình thường những nhân viên rảnh rỗi lượn lờ ở hành lang, lúc này trên lối đi lại chẳng có một bóng người.

Đi nửa ngày, Tống Thần khó khăn lắm mới đụng mặt một nhân viên đang chạy tới.

Ừ, một nhân viên chân ngắn. "Ấy ấy, đừng đi!

Anh trai." Tống Thần vội vàng kéo người kia lại.

Khá lắm, hai cái chân ngắn nhỏ sải bước tần suất rất nhanh, Tống Thần suýt nữa không bắt được. "Hả?

Đang bận đây...

Đợi đã...

Tống Thần!" "Hửm?" Tống Thần nhướng mày.

Nhân viên kia lập tức ngoan ngoãn đổi giọng: "À không, Trưởng bộ phận Tống chứ?" Nhân viên bị kéo lại vẻ mặt kinh ngạc nhìn gương mặt đẹp trai của Tống Thần, thậm chí còn muốn vươn tay sờ một cái. "Làm gì đấy!" Tống Thần gạt bàn tay đang đưa ra của đối phương, chỉ chỉ hoàn cảnh xung quanh hỏi: "Chuyện gì thế này?

Mọi người đều đi đâu hết rồi?" "Anh không biết à?" "Tôi biết cái gì?" Tống Thần bị câu hỏi của đối phương làm cho hơi mông lung, hình như mình có làm gì đâu nhỉ?

Sao mắt anh bạn này nhìn mình cứ như kiểu mình vừa làm chuyện tốt gì đó vậy?

Thấy Tống Thần biểu hiện ra ý tứ thực sự không biết, nhân viên chân ngắn đành phải kể sự thật cho Tống Thần. "Phim quảng bá của anh đấy!

Sáng nay một đám người lớn cứ như phát điên vậy!

Toàn bộ ùa vào trong khu du lịch." Nhân viên chân ngắn dường như nhớ lại cảnh tượng kinh khủng nào đó, nói: "Cái cảnh tượng đó quả thực còn đáng sợ hơn cương thi vây thành, người trong khu du lịch căn bản làm không xuể, người trong cục đều đi giúp đỡ hết rồi." Nói đến đây, nhân viên chân ngắn vội vàng giãy thoát khỏi tay Tống Thần nói: "Tôi cũng phải đi giúp đỡ đây!

Anh nếu rảnh rỗi thì cũng đi xem thử đi!" Đưa mắt nhìn đối phương sải bước chân ngắn nhỏ biến mất ở cuối hành lang.

Tống Thần gãi gãi đầu, vẻ mặt không thể tin nổi nói. "Khu du lịch đều bạo mãn (đầy ắp)?

Thật hay giả vậy?" ...

Nửa tiếng sau.

Tống Thần mặc áo lông vũ dày cộm, quấn khăn quàng cổ đi tới lối vào khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Nhìn biển người đen kịt đông nghịt ở cửa, khóe miệng Tống Thần điên cuồng co giật. "Không thể nào?

Thật sự có nhiều người đến khu du lịch như vậy sao?

Vì cái gì chứ?" "Huynh đệ, cậu không biết à?" Bỗng nhiên, một người đàn ông vỗ vai Tống Thần. "Biết cái gì?" Tống Thần quay đầu nhìn đối phương, đối phương thì bỗng nhiên kinh ngạc. "Nhìn quen quá!" "Nhận nhầm người rồi." Tống Thần siết chặt khăn quàng cổ trên mặt, trả lời ngay lập tức. "Ồ, được rồi." Đối phương chấp nhận thiết lập này, sau đó tiếp tục chủ đề phía trên nói: "Tôi đều là fan của "Đạo Mộ Bút Ký", hôm nay chúng tôi đều đến tham bái thánh tuyết sơn!

Tiện thể xem có thể tìm thấy Trương Khởi Linh hay không." Tống Thần vốn nghe đoạn trước còn thấy khá vui, nghe đến cuối sắc mặt đều bắt đầu trở nên kỳ quái. "...

Anh nghiêm túc đấy à?" "Cậu xem tôi giống đang nói đùa sao?

Hừ!" Đối phương sau khi ném cho Tống Thần một sắc mặt, liền uốn éo cái mông to tướng đi về phía lối vào khu du lịch phía xa. "Chậc chậc, cũng biết uốn éo phết." Tống Thần nhìn tráng hán cao mét chín uốn éo bước đi đầy vẻ lẳng lơ rời đi, không nhịn được tặc lưỡi cảm thán một câu. "Tôi cũng vào xem thử vậy, dù sao tôi cũng là nhân viên Cục Du lịch, à không, hình như tôi thăng chức rồi!" Miệng không ngừng lẩm bẩm, Tống Thần đi về phía nội bộ khu du lịch phía xa.

Nhưng chưa được bao lâu, Tống Thần vừa mới đi tới lối vào khu

du lịch.

Bỗng nhiên có một cô gái chỉ về hướng Tống Thần đang đứng hét lớn. "Tống Thần a!

Là Tống Thần kìa!!!" Dọa Tống Thần lập tức ôm lấy khăn quàng cổ trên mặt, che kín mít mặt mình!

Thân thể cũng theo bản năng co rụt lại.

Trong lòng lại không dám tin mà gào thét.

Mình bị lộ rồi!?

Lúc nào thế!?

Tại sao chứ!?

Chẳng lẽ mình hot đến mức này rồi sao? "A a a a!

Tống Thần!!!

Em yêu anh!" Một lượng lớn người lao về phía vị trí của Tống Thần, lưu lượng người khủng khiếp dọa Tống Thần cả người đều bắt đầu run rẩy.

Nhiều người như vậy lao về phía mình, mình e là năm sau "làm đám giỗ" trực tiếp bị giẫm chết luôn quá!?

Nhưng dòng người đông đảo trực tiếp ngó lơ Tống Thần đang run lẩy bẩy, ngược lại lao về phía một người đàn ông mặc áo lông vũ đen sau lưng Tống Thần. "A a a!

Tôi không phải Tống Thần!

Nhận nhầm người rồi!" Người đàn ông áo đen bị đám đông đè bẹp xuống đất, Tống Thần chỉ có thể từ bên trong nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết. "Quá đáng sợ rồi!" Tống Thần sợ hãi run rẩy cả người, vội vàng nhân lúc mọi người hỗn loạn, lặng lẽ chuồn đi mất.

Đồng thời trong lòng âm thầm quyết định.

Sau này tuyệt đối không thể để lộ thân phận trong đám đông, tuyệt đối không thể!! "A a a!!" Cùng lúc đó, người đàn ông đáng thương kia bị lột sạch, nhìn người đàn ông ôm thân thể thống khổ rơi lệ. "Không phải Tống Thần à!

Quá thất vọng rồi!" "Rõ ràng vừa nãy tôi hình như nhìn thấy Tống Thần mà?

Sao lại không phải nhỉ?

Kỳ lạ ghê?" ...

Cục Du lịch Trường Bạch Sơn.

Vương lão vốn thích uống trà lúc này bận tối mắt tối mũi, thậm chí ngay cả ngụm nước nóng cũng không được uống.

Chương 70

Bởi vì lúc này ông đang không ngừng phê duyệt số lượng lớn báo cáo. "Bận quá!

Bận quá đi!" Vương lão không nhớ đã bao lâu rồi không bận rộn như vậy. "À, hình như mình chưa bao giờ bận như thế." Vương lão bỗng nhiên phản ứng lại cảm thán một câu. "Hiệu quả phim quảng bá cũng tốt quá mức rồi chứ?

Biết sớm thế này thì đã cóc thèm quay!" Dưới sự tức tối, Vương lão thậm chí còn nói một câu đại nghịch bất đạo.

Đinh linh linh!

Đinh linh linh!

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, dọa Vương lão đang làm việc giật mình một cái. "A lô?

Ai đấy?

Không biết tôi đang bận à?" Vương lão đang khó chịu bắt máy không khách khí hét lớn. "Ồ?" Giọng nói nhàn nhạt của Tổng cục trưởng vang lên, biểu cảm trên mặt Vương lão cũng cứng đờ, tay phải bất lực vuốt mặt mình. "Tổng cục trưởng à?

Có chuyện gì vậy?" "Hiện tại có bận không?

Bận gì thế?" Tổng cục trưởng không trả lời câu hỏi của ông, ngược lại hỏi Vương lão một câu. "Đang bận công tác thống kê khu du lịch đây, lưu lượng người ở khu du lịch hôm nay đạt đến đỉnh cao nhất trong mười năm qua." Vương lão vừa nói, cầm chén trà uống một ngụm rồi tiếp tục: "Hiện tại tất cả mọi người trong cục đều đi giúp đỡ khu du lịch, bây giờ công tác thống kê và điều tra lưu lượng

người đều rơi xuống đầu tôi." "Ồ?

Ha ha ha, xem ra kế hoạch tuyên truyền thực sự không tồi nha." Tổng cục trưởng vui vẻ cười, Vương lão thậm chí tưởng tượng ra bộ dạng vuốt râu của lão già ở đầu dây bên kia. "Vậy Tống Thần đâu?" "Tống Thần?" Nếu không phải Tổng cục trưởng nhắc tới, Vương lão suýt thì quên mất.

Hôm nay cái tên hỗn đản Khương Nguyệt Thanh kia chủ động xin nghỉ rồi, ngay cả Tống Thần hình như cũng không đi làm.

Hai tên này sợ là phản ứng được hôm nay sẽ đặc biệt bận, cho nên trốn ở nhà lười biếng đây mà!

Tống Thần: Tôi rõ ràng có đi làm! "Nó không nói với tôi!

Chỉ lo trốn việc!" Vương lão nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm nhỏ, làm cho Tổng cục trưởng ở đầu dây bên kia có chút không hiểu ra sao. "Cái gì cơ?" "Không có gì, Tổng cục trưởng tìm Tống Thần làm gì?" Vương lão không muốn thảo luận vấn đề đau lòng này với Tổng cục trưởng, chuyển về vấn đề ban đầu. "Tìm cậu ta quay phim quảng bá chứ sao." "Hả?

Lại quay nữa!?" Vương lão liếc nhìn đống văn kiện trên bàn, một bộ phim quảng bá đã nhiều văn kiện thế này, nếu thêm một bộ nữa, tôi sợ là mệt chết mất! "Không phải cho khu du lịch Trường Bạch Sơn, là cho các khu du lịch khác." Tổng cục trưởng biết Vương lão hiểu lầm, vội vàng ngăn chặn sự tưởng tượng của đối phương. "Ồ." ...

Trên con dốc đối diện thánh tuyết sơn. "Hô ~~ Lần trước tới, rõ ràng chẳng có ma nào." Tống Thần nhìn đám người đang quỳ lạy trước thánh tuyết sơn, nghiêng đầu oán thầm một câu: "Cứ quỳ như vậy, đầu gối của họ không đau sao?

Không có việc gì làm sao cứ phải học theo Trương Khởi Linh

thế?" "Ha ha ha!

Mẹ ơi vui quá đi!" Một cậu bé lanh lợi chạy nhanh như bay, nhanh chóng vượt qua Tống Thần, chạy về phía xa. "Chậm chút!

Chậm chút!" Mẹ cậu bé đuổi theo phía sau.

Tống Thần chỉ chú ý một chút, không quan tâm đến hai mẹ con đó nữa, tiếp tục nhìn về phía du khách đang quỳ lạy. "Chậc chậc, tư thế quỳ lạy của ông anh kia lẳng lơ thật đấy ~~" Bỗng nhiên!

Dưới chân cậu bé đang chạy ở phía xa, tuyết lở ra một mảng, cậu bé ngã thẳng xuống con dốc, trượt thẳng về phía vực sâu xa xa. "A a a a!!" "Đừng mà!" Mẹ cậu bé lập tức lao về phía con mình, mắt thấy cũng sắp cùng con rơi xuống vực. "Tiêu rồi tiêu rồi!

Mau cứu đứa bé!" "Người mẹ cũng sắp rơi xuống rồi!

Ai đó mau cứu họ với!!

Cầu xin đấy!" Đám đông đứng xem nhao nhao hét lên chói tai, hai tay không ngừng vẫy loạn.

Hô ~~ Ngay khi mọi người tuyệt vọng nhìn hai mẹ con sắp mất mạng, một bóng đen trong nháy mắt bay ra...

Tống Thần vượt qua người mẹ, chộp lấy cổ chân đứa bé đang trượt.

Cánh tay dùng sức vung một cái ném đứa bé bay lên.

Đứa bé trực tiếp bị ném vào trong lòng người mẹ. "Thật là, khu du lịch thiên nhiên nguy hiểm cần phải trông chừng trẻ con chứ.

Nếu để chết người thì phim tuyên truyền của tôi chẳng phải quay công cốc sao?" Kéo khăn quàng cổ xuống thở hổn hển, Tống Thần bất lực oán thầm một câu, nhìn thấy tất cả du khách bỗng nhiên hét lớn chói tai. "A a a a!

Là Tống Thần a!" "Là người thật kìa!

Hình như đúng là người thật rồi!" "Không ngờ tên Tống Thần này thân thủ tốt như vậy sao!

Không ngờ đấy!!

Thân thủ quá đỉnh!" Đối mặt với tiếng hét chói tai của đông đảo du khách, Tống Thần vẻ mặt kinh hoàng xua hai tay hét: "Đừng hét!

Đừng hét!" Oanh long!

Oanh long!!

Tuyết trên núi lập tức hóa thành trận tuyết lở khủng khiếp ập về phía đám đông, đối với việc này Tống Thần tuyệt vọng nói một câu: "...

Sẽ lở tuyết đấy." ...

Cốc cốc! "Ai đấy?" Khương Nguyệt Thanh ngồi trên sô pha đi ra mở cửa, sau đó nhìn thấy Tống Thần cả người bẩn thỉu. "Thần Thần!

Làm sao vậy?" Khương Nguyệt Thanh lập tức kinh hoàng kéo Tống Thần kiểm tra trên dưới. "Không sao." Tống Thần nắm lấy tay Khương Nguyệt Thanh an ủi, sau đó ngẩng đầu góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trời nói: "Chỉ là ngẫu nhiên bị tuyết lở chôn vùi thôi." "Hả?" Khương Nguyệt Thanh không dám tin vào tai mình, nhưng Tống Thần lại cởi sạch quần áo, chạy vào trong phòng tắm nói: "Cháu đi tắm trước đây, cả người ướt sũng rồi, bình nóng lạnh sửa xong chưa!!" "Sửa xong rồi." Khương Nguyệt Thanh hiện tại vẫn chưa phản ứng lại, cả người ngẩn ngơ ngồi phịch xuống sô pha. "Bị tuyết lở chôn vùi?" ...

Ào ào ào!

Nước nóng từ vòi hoa sen phun ra, nhiệt độ trong phòng tắm nhanh

chóng tăng cao.

Mà theo nhiệt độ cơ thể Tống Thần dần dần tăng lên.

Từng đường vân màu đen chậm rãi hiện lên trên bề mặt cơ thể Tống Thần. "Sao mình xui xẻo thế nhỉ?

Ra cửa cái là bị tuyết chôn!

Quá đen đủi rồi!" Tống Thần trong miệng vừa oán trách, hai tay vừa kỳ cọ khắp nơi trên cơ thể.

Lúc kỳ cọ cánh tay, Tống Thần cúi đầu nhìn cánh tay mình một cái.

Bỗng nhiên phát hiện trên cánh tay có một hình vẽ kỳ lạ. "Hửm?

Cái gì đây?

Khương Nguyệt Thanh nửa đêm vẽ lên người mình à?" Tống Thần kỳ kỳ, phát hiện hoàn toàn không lau sạch được.

Chương 71

"Ủa?

Không lau được?

Tình huống gì thế?" Cho dù dùng sức mạnh hơn, Tống Thần cũng không cách nào lau sạch hình vẽ trên cánh tay.

Sau đó Tống Thần kinh ngạc phát hiện, không chỉ trên cánh tay, ngay cả trước ngực hắn cũng có.

Nhưng ngại vì góc nhìn, không thể nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ cảm thấy có chút quen mắt. "Tình huống gì đây a!?

Rốt cuộc là cái gì!?" "Thần Thần!

Sao thế?" Nghe thấy tiếng Tống Thần kinh hô truyền ra từ phòng tắm, Khương Nguyệt Thanh vội vàng đứng dậy từ sô pha, vẻ mặt lo lắng đi tới trước cửa phòng tắm.

Xuyên qua cửa kính mờ nhìn vào bên trong, sợ Tống Thần xảy ra chuyện gì trong phòng tắm, chỉ lờ mờ nhìn thấy đường nét mơ hồ của Tống Thần, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả lúc nãy khi Tống Thần về nhà, bộ dạng cả người thê thê thảm thảm đó, không khỏi khiến Khương Nguyệt Thanh tim đập chân run.

Lờ mờ nhớ lại trên quần áo của hắn có vết thương, giống như bị ma sát mạnh trên mặt đất vậy...

Trời ạ, Thần Thần nhà mình không phải là gặp phải fan cuồng biến thái rồi chứ!

Cưỡng nhân tỏa nam (ép người khó dễ)?

Đầy người đại kinh (toàn thân là 'tinh')?

Nam thượng gia nam (khó càng thêm khó)?

Quá đáng sợ rồi!

Khương Nguyệt Thanh bị suy nghĩ linh tinh của mình dọa sợ. "Không sao, chỉ là bị 'của quý' dọa sợ thôi!" Không bao lâu sau, trong phòng tắm lại truyền ra tiếng Tống Thần, dùng ngữ khí thoải mái nói ra câu nói đùa chẳng buồn cười chút nào. "???" Khương Nguyệt Thanh ngay từ đầu không phản ứng kịp, nhưng vài giây sau.

Phản ứng lại ý tứ của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh đỏ mặt tía tai đập một chưởng lên cửa kính phòng tắm, chưởng lực khủng bố suýt chút nữa đập vỡ kính cường lực.

Bàng!! "Dì sẽ gọi điện thoại mách mẹ cháu!" "Vãi chưởng!

Đừng mà Tiểu dì, cháu đùa thôi!" Nghe thấy tiếng hét sợ hãi trong phòng tắm, Khương Nguyệt Thanh hừ hừ cười một tiếng, sự xấu hổ và giận dữ cũng giảm bớt không ít.

Dù sao trước đây cô cũng hay chủ động trêu chọc Tống Thần, sức miễn dịch cũng khá mạnh. "Không có việc gì thì mau ra đây, kể cho dì nghe hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đừng để dì lo lắng cả buổi tối." Dặn dò Tống Thần xong, cô đi vào phòng Tống Thần, lấy một bộ quần áo sạch để ở cửa phòng tắm.

Chờ mãi không thấy, Tống Thần ở bên trong cứ lề mề không biết đang làm cái gì.

Không thể nhịn được nữa, Khương Nguyệt Thanh dứt khoát lấy điện thoại ra, gọi chất vấn Vương lão, trong cục hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đang yên đang lành, Thần Thần nhà mình sao lại bị tuyết chôn vùi chứ?

Cái chức lãnh đạo này làm ăn kiểu gì thế không biết!

Nhưng khi Khương Nguyệt Thanh mở điện thoại, quả thực trước tiên lại nhận được thông báo tin nóng của Weibo. "Khu du lịch Trường Bạch Sơn tuyết lở nhỏ chôn vùi nhiều du khách, may mắn được một thanh niên xả thân cứu giúp, người đó lại là..." "Hửm?" Khương Nguyệt Thanh vốn không định để ý bỗng nhiên liếc mắt, chú ý tới ba chữ Trường Bạch Sơn trong nội dung thông báo.

Lại liên hệ với chuyện Tống Thần vừa nói bị tuyết lở chôn vùi, cô như có điều suy nghĩ. "Chẳng lẽ giữa hai việc này có liên hệ?" Miệng lẩm bẩm nhỏ, Khương Nguyệt Thanh bấm vào hot search Weibo, phát hiện vốn dĩ bảng hot search bị "Đạo Mộ Bút Ký" công chiếm.

Chỉ có một cái hot search không liên quan đến "Đạo Mộ Bút Ký", ngược lại leo lên top 5 hot search.

Thế là Khương Nguyệt Thanh vội vàng bấm vào video gốc.

Hình ảnh rung lắc hẳn là do du khách dùng điện thoại quay, âm thanh hỗn loạn trong hình khiến người ta nghe không rõ.

Chỉ có thể nghe thấy người ta đang la hét, hô hoán tên người.

Nhìn đến đây Khương Nguyệt Thanh đại khái biết tuyết lở xảy ra như thế nào. "Mấy người này ở khu núi tuyết mà hét to như thế!

Không phải muốn chết à!" Cùng với sự oán thầm của Khương Nguyệt Thanh, góc quay video đột nhiên di chuyển lên trên.

Chỉ thấy một khối băng tuyết lớn từ chỗ núi tuyết trên cao rơi xuống, ập về phía đám đông du khách bên vách núi.

Góc quay video tiếp tục nhanh chóng kéo lại, nhắm ngay một người đàn ông bên vách núi, trực tiếp bắt đầu phóng to.

Theo hình ảnh phóng to, một người đàn ông đẹp trai vô cùng xuất

hiện trong khung hình.

Tống Thần đang mặc áo lông vũ sẫm màu, trong hình lúc này Tống Thần đang há to miệng nói gì đó.

Sau đó khoảnh khắc tiếp theo cả người bị tuyết lở ập xuống chôn vùi, đồng thời rất nhiều du khách cách Tống Thần không xa cũng bị tuyết lở chôn vùi.

Khương Nguyệt Thanh nhìn cảnh tượng này, không nhịn được hét lớn một câu. "Thần Thần!!" "Hả?

Lại sao nữa?

Cháu chưa tắm xong đâu!

Người phụ nữ kia, tôi nói cho cô biết đừng có quá đáng nha." Trong phòng tắm Tống Thần lập tức đáp lại một câu.

Làm cho Khương Nguyệt Thanh lập tức phản ứng lại, người Tống Thần không những không sao, còn đã về nhà rồi.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh tiếp tục xem video.

Chỉ thấy trong hình ảnh nơi bị tuyết lở chôn vùi, một bóng người trực tiếp đứng dậy từ trong lớp tuyết dày, điên cuồng phủi tuyết đọng trên người.

Tuy nhìn nhếch nhác, nhưng lại toát ra một cỗ đẹp trai khó tả.

Chính là Tống Thần vừa mới bị tuyết lở chôn vùi.

Nhìn thấy đây, người quay video không nhịn được hô lên một câu: "Tống Thần không sao!

Còn sống!" "Mau kéo anh ấy về!" Nhưng Tống Thần trong hình lại không chạy về phía nơi an toàn, ngược lại đi lại ở nơi bị tuyết lở chôn vùi.

Không bao lâu liền có thể kéo ra một du khách bị tuyết lở chôn vùi, cứ như vậy Tống Thần không ngừng cứu người trong tuyết lở.

Người quay phim không kìm được phóng to hình ảnh, quay cảnh Tống Thần chi tiết hơn.

Sau đó, Khương Nguyệt Thanh nhìn thấy Tống Thần vừa kéo người, miệng vừa không ngừng nói gì đó.

Căn cứ vào mức độ quen thuộc của Khương Nguyệt Thanh đối với khẩu hình của Tống Thần.

Mấy lời Tống Thần nói, khá lắm, mở miệng toàn là "quốc túy" (chửi thề). "Vãi chưởng con ngựa nhà nó, cái %...!" Khương Nguyệt Thanh đầy đầu hắc tuyến, trong miệng Tống Thần ở video, chả có câu nào nghe lọt tai cả.

Nhưng đông đảo cư dân mạng lại tịnh không thể nghe thấy Tống Thần đang nói gì, trong nhất thời lượng lớn bình luận khen ngợi Tống Thần xả thân cứu người ở khu du lịch tràn lên hot search. [Tôi đi!

Hôm qua phim quảng bá vừa kết thúc!

Hôm nay lại kích thích vậy sao!?] [Vãi!

Trường Bạch Sơn nguy hiểm vậy sao?

Lại có tuyết lở!] [Núi tuyết nào cũng có tuyết lở thôi!

Nhưng sự kiện lần này hình như là do đông đảo du khách đồng thời hét lớn dẫn đến!] [Ở trong núi tuyết mà hét lớn?

Không phải là muốn chết à?] [Cạn lời!

Rõ ràng lối vào khu du lịch đều viết rõ các loại chú ý hạng mục, nhưng đám người này lại cứ mặc kệ không quan tâm!] [Đúng vậy!

Lần này nếu không phải có Tống Thần!

Chắc phải chết không ít người đâu!] [Nói đi cũng phải nói lại, Tống Thần sao lại ở Trường Bạch Sơn?

Không phải là đạo diễn sao?] [Vô tri rồi chứ gì?

Chương 72

Đạo diễn chỉ là nghề tay trái của Tống Thần thôi, nghề chính của cậu ấy là nhân viên Cục Du lịch Trường Bạch Sơn đấy!] [Vãi!

Không chuyên đạo diễn mà đều có thể quay ra phim trâu bò như thế!

Để cho mấy kẻ tự xưng đạo diễn danh tiếng sống sao nổi!] [Không chỉ như thế!

Tống Thần đẹp trai như vậy!

Thân thủ cũng tốt như vậy!

Thật yêu rồi yêu rồi!] [Có sao nói vậy, Tống Thần đẹp trai thì cũng được đấy!

Chỉ kém tôi một chút thôi!] [Tống Thần đúng là chàng trai bảo tàng!

Sao không làm diễn viên hoặc minh tinh đi?

Tôi muốn ngày nào cũng nhìn thấy trên tivi!!] [Tôi cũng thế!!] ... "Haizz, chủ đề đi lệch hướng rồi nha." Khương Nguyệt Thanh nhìn bình luận vẽ gió càng ngày càng kỳ quái, đau đầu bỏ điện thoại xuống cảm thán: "Xảy ra chuyện thế này, bắt đầu từ ngày mai số người đến khu du lịch hẳn là sẽ giảm đi nhiều chứ nhỉ?" Lúc này ở trong phòng tắm, Tống Thần hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện xảy ra trên mạng.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào nửa thân trên cơ bắp rõ ràng trong gương, có những đường vân màu đen quen thuộc đang cuộn mình trên ngực và lưng, cả người rơi vào trầm tư. "Sự việc hình như có chút lớn chuyện rồi nha..." ...

Sáng hôm sau. "?!

Du khách đến khu du lịch không giảm mà còn tăng!?" Trong văn phòng Cục trưởng, Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Vương lão.

Đối với việc này Vương lão cũng khá là đau đầu, ôm lấy mái tóc chẳng còn lại bao nhiêu nói: "Đúng vậy, tôi cũng quá không hiểu nổi cách nghĩ của đám người trẻ tuổi này, thế mà bên trong có quá nửa nói thẳng là muốn đi tìm Trương Khởi Linh, hiện tại mấy đứa nhỏ này đều ăn no rửng mỡ thế sao?" Vương lão lo lắng nói: "Kết quả tin tức trực tiếp tung ra, du khách bị thu hút lại càng nhiều hơn, cứ tiếp tục như vậy, sắp đột phá lượng tải của khu du lịch rồi." Sau đó lấy ra báo cáo khu du lịch gửi lên sáng nay, chỉ vào con số tăng vọt bên trên. "...

Doanh thu sáng nay gấp đôi ngày hôm qua!

Hiệu quả phim quảng bá cũng vị chi là quá tốt rồi một chút." "Quá vô lý rồi đi?" Khương Nguyệt Thanh co giật khóe miệng, không dám tin vào số liệu báo cáo trong tay, đám du khách này đều bị làm sao thế? "Cái này để sau hẵng nói, Tống Thần hôm nay đến chưa?" Vương lão xua xua tay, uống một ngụm trà nóng hỏi Khương Nguyệt Thanh. "Chưa ạ, tôi cho cậu ấy nghỉ ngơi ở nhà hôm nay, tuy không có vết thương ngoài da, nhưng cơ thể khó tránh khỏi sẽ không chịu nổi." Đối mặt với lời của Khương Nguyệt Thanh, Vương lão gật gật đầu nói: "Vậy được, ngày mai bảo cậu ấy đến một chuyến đi, tôi cần cùng vị đạo diễn này, nói chuyện về việc chia chác lợi nhuận quảng cáo trên nền tảng video." "Đạo Mộ Bút Ký - Phần sau" đã chiếu được hai ngày.

Sức nóng của bộ phim không những không giảm sút theo thời gian mà ngược lại, nhờ sự lan truyền mạnh mẽ, uy lực của nó trên mạng càng lúc càng khủng khiếp.

Trên các nền tảng video ngắn, đủ loại video mô phỏng các cảnh

quay kinh điển trong Đạo Mộ Bút Ký tăng lên chóng mặt. "Muộn Du Bình~", "Ngô Tà~~", "Ê ê, còn tôi thì sao?"...

Các phiên bản từ "dầu mỡ", đẹp trai đến hài hước của bộ ba đạo mộ thiết tam giác được cư dân mạng diễn dịch theo đủ mọi cách.

Thậm chí trong điều kiện không có bối cảnh gốc, nhiều cư dân mạng còn chọn cách dùng xốp làm núi giả thay thế cho thánh tuyết sơn, quay lại cảnh Trương Khởi Linh quỳ gối kinh điển.

Không một ngoại lệ, hiện tại chỉ cần dính dáng đến "Đạo Mộ Bút Ký", video ngắn đó sẽ thu hút lượng lớn sự quan tâm!

Những người xem xong phim vẫn còn cảm thấy chưa đã thèm, ngoài việc xem lại phim gốc, họ còn chọn xem các video ngắn về Đạo Mộ Bút Ký.

Nhất thời, cơn sốt video ngắn lại quay ngược trở lại quảng bá cho phim, khiến lượng người xem Đạo Mộ Bút Ký tăng vọt lần nữa!

Nền tảng video thấy Đạo Mộ Bút Ký bùng nổ lần hai cũng vô cùng vui vẻ.

Tuy phim chiếu miễn phí, nhưng quảng cáo trước khi chiếu thì phát không ít.

Do đó, nền tảng kiếm bộn tiền quảng cáo.

Khoản doanh thu quảng cáo chia sẻ gửi cho Cục Du lịch Trường Bạch Sơn cũng là một con số tương đối khủng bố. ...

Đối với việc này, Vương lão vừa vui mừng, lại vừa có chút phiền não.

Vui mừng vì ba điểm.

Thứ nhất: Kế hoạch phim tuyên truyền đã có khởi đầu thành công, thậm chí là quá thành công.

Thứ hai: Doanh thu quảng cáo từ nền tảng video là hàng thật giá thật!

Thứ ba: Khu du lịch vốn vắng vẻ bao lâu nay, giờ đây hot đến mức không chịu nổi.

Không vui cũng là vì khu du lịch hiện tại quá hot.

Vấn đề an toàn cho du khách, vấn đề bảo vệ môi trường khu du lịch...

đủ thứ chuyện khiến Vương lão cảm thấy đau đầu. "Haizzz~!" Vương lão đỡ trán, thở dài thườn thượt. "Chú phiền lòng chuyện gì thế?" Tống Thần ngồi đối diện Vương lão nghiêng đầu hỏi, trong lòng thầm phàn nàn: Gọi mình đến bàn chuyện doanh thu quảng cáo, kết quả lại ngồi đó thở dài một mình.

Đùa nhau à? "Không có gì, tiền phân chia doanh thu quảng cáo, các nền tảng video đều gửi rồi." Tống Thần giữ vẻ mặt bình tĩnh đón lấy tờ báo cáo từ tay Vương lão, nhưng sau khi nhìn lướt qua, mắt cậu trợn tròn. "Vãi chưởng!!

Nhiều thế cơ á!

Một ngày một triệu hai?!" Nhìn biểu cảm chấn kinh của Tống Thần, Vương lão cũng gật đầu với vẻ mặt không dám tin tương tự. "Ừ, bất ngờ không?" "Hỏi thừa à?" Tống Thần bĩu môi ghét bỏ, vỗ vỗ tờ báo cáo trong tay: "Đây mới chỉ là phần chia sơ khởi thôi, về sau sẽ còn nữa!!" "Tiểu tử cậu quả nhiên có đầu óc, nước đi này không chỉ thu được sự chú ý mà còn kiếm được bao nhiêu là tiền." Vương lão nhìn Tống Thần đầy thán phục, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đẹp trai, có tài hoa, biết quay phim, trọng điểm là có đầu óc kinh doanh.

Đáng tiếc tính cách quá "cá mặn" (lười biếng), nếu không nhất

định có thể làm nên nghiệp lớn. "Khụ khụ, cậu cảm thấy khoản tiền này nên phân phối thế nào thì tốt hơn?" Dù sao tiền cũng là do Tống Thần kiếm về cho Cục, về phương diện phân phối cần hỏi ý kiến cậu. "Hả?

Không phải đưa hết cho cháu à?" Tống Thần nhìn Vương lão với vẻ thất vọng tràn trề, tờ báo cáo trong tay cũng tùy tiện ném xuống. "Tiểu tử cậu cũng tham thật đấy!

Yên tâm đi, tư cách là đạo diễn khẳng định sẽ có phần chia tương ứng, Cục sẽ không tham lam phần tiền này đâu.

Dù sao cậu cũng tự bỏ tiền túi làm kỹ xảo, về tình về lý cũng nên...

Khụ khụ, cứ như vậy đi." Kỹ xảo?

Kỹ xảo gì cơ?

Tự bỏ tiền túi cái quái gì?

Tống Thần nghệ mặt ra nhìn Vương lão đang nói chưa hết câu.

Nhưng rất nhanh, sự vui sướng khi sắp nhận được tiền thưởng đã xóa tan tất cả. "Cảm ơn lãnh đạo!!" Tống Thần đứng phắt dậy cúi người chào một cái, sau đó quay người chạy biến ra ngoài cửa, sợ Vương lão đổi ý. "Một triệu~~ Một triệu~~" Nhìn bóng lưng Tống Thần nhảy chân sáo rời khỏi văn phòng, Vương lão bỗng nhiên gãi đầu nói: "Quên hỏi thăm xem sức khỏe thằng nhóc này có sao không, nhưng nhìn cái dạng kia chắc là không sao rồi..." Sau đó Vương lão đưa mắt nhìn lại tờ báo cáo: "Một số thiết bị của khu du lịch cần bảo trì rồi, trong Cục cũng có thể thay một loạt máy tính mới, chậc chậc, có tiền thật tốt!" ...

Mùa đông phương Bắc, mặt trời luôn lặn sớm.

Bốn giờ chiều đã vào thời điểm hoàng hôn, loa phát thanh trong khu du lịch bắt đầu nhắc nhở du khách chuẩn bị rời đi.

Buổi tối ở Trường Bạch Sơn luôn tiềm ẩn nguy hiểm, không hề thân thiện với du khách. "Phù, mệt quá đi mất." "Còn phải nói?

Nhưng nghe đâu Phó cục trưởng nói sau đợt này sẽ có tiền thưởng đấy!" Một nhân viên chân ngắn phụ họa.

Cả Cục Du lịch đều được phái ra hỗ trợ khu du lịch, bảo vệ du khách hoạt động. "Haizz, không biết Tống Thần kia sao lại lợi hại thế, hôm qua tuyết lở kinh khủng vậy mà cậu ta chẳng hề hấn gì." Tiểu Lý cười lắc đầu, nhưng đợi mãi không thấy cô bạn chân ngắn trả lời.

Tò mò quay đầu nhìn sang đối phương, hỏi: "Sao thế?" "Hình như em vừa nhìn thấy mấy người lẻn vào trong khu du lịch." Cô nhân viên chân ngắn nhìn chằm chằm vào một bụi cây thấp, thì thào nói, vừa rồi cô loáng thoáng thấy mấy bóng người chui vào chỗ ngoặt. "Nhìn nhầm rồi chứ gì?

Ai lại đi lên Trường Bạch Sơn lúc tối muộn thế này." Tiểu Lý cười cười, trêu chọc: "Không phải tối qua được an ủi nhiều quá nên hoa mắt đấy chứ?" "Đi chết đi!!" Ngay lúc hai người đang đùa giỡn, mấy bóng người lén lút nhân lúc dòng người di chuyển, đã chui tọt vào sâu trong khu du lịch. ...

Chương 73

Hai tiếng sau, màn đêm buông xuống.

Bóng tối bao trùm toàn bộ khu du lịch Trường Bạch Sơn, màu đen và trắng trở thành tông màu chủ đạo.

Tại sườn núi Trường Bạch Sơn, một nhóm người đang tụ tập lén lút, mỗi người đều đeo một cái ba lô khá lớn.

Hầu Tử: "Đại ca, người đến đủ rồi!" Sấu Bì: "Hê hê hê, đại ca thông minh thật, nhân lúc khách du lịch đông đúc, khu du lịch không thể kiểm tra kỹ từng ba lô, để em vác đống này vào." Nói xong, gã lôi từ trong ba lô ra một cây xẻng Lạc Dương. "Hừ hừ, nếu không sao tao làm đại ca tụi mày được?" Gã đàn ông cầm đầu với vẻ mặt ngông cuồng ngạo mạn, sau đó lấy bản đồ ra xem xét. "Căn cứ theo những gì phim miêu tả, vị trí chắc cũng loanh quanh đây thôi!" Nói đoạn, gã dậm mạnh chân xuống mặt đất, khuôn mặt râu ria xồm xoàm lộ ra nụ cười gằn: "Thằng cha quay phim kia chắc chắn là người trong nghề, lão tử dám khẳng định bên dưới này nhất định có cổ mộ!!" ...

Nhìn đại ca thề thốt đanh thép, ba tên đàn em đưa mắt nhìn nhau.

Đại Bàn không nhịn được giơ tay: "Đại ca, đó chỉ là phim thôi mà, chúng ta định đào thật hả?" Đại ca: "Câm mồm!

Dám nghi ngờ đại ca à?

Chán sống rồi phỏng!" Gã cầm đầu trừng mắt nhìn đàn em, sau đó lấy ra một cuốn bí thuật phong thủy: "Căn cứ theo phong thủy học, Trường Bạch Sơn là long mạch!

Chỉ là tao không xác định được chuẩn xác long huyệt, nhưng Tống Thần lại giúp tao tìm ra rồi!" Hầu Tử: "Hít!

Đại ca nói là thằng quay phim kia cũng hiểu phong thủy à!" Sấu Bì: "Rõ ràng nhìn chỉ là tên mặt trắng thôi mà!" Đại Bàn: "Nhưng loại hình này ăn khách lắm!

Phụ nữ đều thích kiểu này!

Ghen tị thật đấy..." "Ghen tị cái rắm!

Đợi tao làm xong vụ này, thiếu gì đàn bà?" Đại ca lấy ra cái xẻng, quát khẽ: "Đừng ồn nữa!

Mau đào đi!" "Dạ dạ dạ!" x3 Sau đó bốn người nhanh chóng huy động xẻng trong tay giữa màn đêm, rất nhanh trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Keng!!

Khi đào xuống khoảng bảy tám mét, xẻng của bốn người bị một phiến đá cứng chặn lại.

Đại ca: "Hahaha!!

Công phu không phụ lòng người!

Tao biết ngay bên dưới nhất định có đồ mà!" Hầu Tử: "Nhưng đại ca, mình đào không thủng phiến đá này!

Cứng quá!" Sấu Bì: "Để em!" Nhìn Sấu Bì ném một cục gì đó lên phiến đá, ba người kia ngơ ngác nhìn nhau. "?" Sấu Bì: "C4 tự chế, hê hê hê." "Vãi chưởng!!!" x3 Ầm!!

Quả bom phá vỡ phiến đá, đồng thời tiếng nổ kịch liệt và chấn động đã gây ra một trận tuyết lở khổng lồ!

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, phòng trực ban ở cổng khu du lịch phía xa cũng bị kinh động. "Động tĩnh gì thế?

Động đất à?" "Không ổn!

Chắc chắn xảy ra chuyện rồi, mau đi báo cáo!" "Vãi chưởng, tuyết lở!" ...

Sáng hôm sau.

Tại cổng vào khu du lịch Trường Bạch Sơn, rất đông fan hâm mộ mộ danh "Đạo Mộ Bút Ký" tụ tập lại.

Nhưng không một ai có thể thành công tiến vào bên trong.

Bởi vì ngay cổng vào đang dựng một tấm biển của Cục Du lịch Trường Bạch Sơn, đồng thời có vài nhân viên Cục đứng bên cạnh, cầm loa phóng thanh hét lớn: "Xin lỗi các vị bằng hữu từ xa tới!

Hôm nay trong khu du lịch xuất hiện một số tình huống!

Trước khi chúng tôi loại bỏ được các tình huống này, mời các vị chỉ tham quan ở bên ngoài, đừng lên núi.

Tại đây tôi xin cảm ơn mọi người." Sau khi thông báo nhiều lần, họ mới bắt đầu cho du khách vào khu vực bên ngoài.

Nhưng đúng như nhân viên đã nói, các lối lên núi đều đã bị phong tỏa.

Thậm chí có nhân viên Cục Du lịch túc trực ngay đầu đường để ngăn cản du khách. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?" "Không biết?

Có khả năng trong khu du lịch xảy ra chuyện gì khủng bố chăng?" "Có khi nào tuyết lở rồi không?" "Hahaha, có khả năng lắm à nha?" Mấy du khách túm tụm lại thảo luận, họa phong càng nói càng lệch. "Haizz, tôi vốn định đi xem thánh tuyết sơn thế nào!

Biết đâu gặp được Trương Khởi Linh thì sao?" "Ồ?

Tôi lại muốn xem có gặp được đạo diễn Tống Thần không này!" "Tôi cũng muốn thế!

Cho nên rốt cuộc bên trên đã xảy ra chuyện gì?" ...

Cùng lúc đó, tại một mặt phẳng trên sườn núi.

Nơi vốn chỉ nên có một lớp tuyết mỏng tích tụ, giờ đây đã bị vài mét tuyết vùi lấp.

Vương lão, Khương Nguyệt Thanh, và Khu trưởng khu du lịch đều ngơ ngác nhìn tình cảnh này, Tống Thần thì đứng ngẩn người nghịch tuyết bên cạnh. "Tình huống gì đây?" Vương lão và Khương Nguyệt Thanh đồng thời nhìn về phía Khu trưởng.

Tuyết lở mức độ này không thể nào xảy ra không hề báo trước, cho nên với tư cách là người đứng đầu khu du lịch, sao lại không dự báo được?

Bị hai vị Cục trưởng nhìn chằm chằm, Khu trưởng lúc này cũng khó chịu vô cùng.

Tôi làm sao biết được chứ?

Tối qua còn ngon lành, sáng nay đi làm đã biến thành cái dạng này rồi.

Bỗng nhiên, một vị trưởng khoa đứng sau Vương lão đẩy kính mắt nói: "Nói mới nhớ, đây là lần tuyết lở thứ hai rồi nhỉ, lần trước là một trận nhỏ..." Nói rồi, tất cả mọi người bắt đầu chuyển tầm mắt lên người Tống Thần. "??" Tống Thần vốn đang dùng chân thử xem tuyết sâu bao nhiêu, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Quay đầu lại thì phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình chằm chằm. "Làm gì mà nhìn tôi ghê thế?" Tống Thần ngơ ngác hỏi. "Lần này quan hệ với Thần Thần không lớn đâu nhỉ?" Khương Nguyệt Thanh nói nhỏ với Vương lão.

Vương lão bĩu môi: "Khó nói...

Có khả năng vì Tống Thần lần trước xuất hiện trong khu du lịch, chẳng lẽ là do fan hâm mộ hét lớn ở đây gây ra?" "Hít!!!" Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Chỉ có Khương Nguyệt Thanh khó chịu nói: "Kể cả là fan hâm mộ làm, thì liên quan gì đến Thần Thần nhà tôi." Sau đó cô cười tủm tỉm nhìn về phía Tống Thần hỏi: "Đúng không nào?

Thần Thần?" "....." Tống Thần không đáp lời, ngược lại còn đưa tay thọc sâu vào lớp tuyết dày mà sờ soạng. "Thần Thần?" Khương Nguyệt Thanh nhìn cảnh này có chút hoảng, Vương lão cũng chấn kinh: "Chẳng lẽ thằng nhóc này bị kích thích đến phát điên rồi?" Phịch!!!

Một gã đàn ông mặt mũi hèn hạ trực tiếp bị Tống Thần dùng hai ngón tay xách từ trong tuyết lôi ra. "Vãi chưởng!

Yêu nghiệt phương nào!" Bao gồm cả Khương Nguyệt Thanh, tất cả mọi người đều không nhịn được lùi lại một bước. "Tôi cảm thấy vụ tuyết lở này nên hỏi tên này thì hơn." Nói xong, Tống Thần ném tên Hầu Tử mặt cắt không còn giọt máu xuống đất, thuận tiện bồi thêm một cước.

Nhìn cái mặt tặc mi thử nhãn (lén lút gian manh) là biết không phải thứ tốt lành gì! "Chưa chết chứ?" "Sắc mặt không bình thường, xem ra bị lạnh cóng thê thảm lắm rồi, sức sống ngoan cường ngoài dự đoán đấy, không phải là loại gián điệp hay người hành nghề đặc thù gì chứ?" "Mà tại sao lại bị tuyết lở chôn vùi nhỉ?" Mọi người vây quanh Hầu Tử xem xét, Tống Thần thì nhân cơ hội bắt đầu chạy sang chỗ khác đào bới.

Một lát sau, Sấu Bì và tên đại ca trộm mộ cũng bị Tống Thần đào ra, ném bên cạnh Hầu Tử. "Làm sao đây?

Đem về à?" Vương lão hỏi Khương Nguyệt Thanh một câu, những người khác cũng đồng ý với vấn đề này.

Ngay khi Khương Nguyệt Thanh chuẩn bị mở miệng đồng ý, Tống Thần nói: "Giao cho cháu đi." Tống Thần đi thẳng tới chỗ Sấu Bì, trước tiên ném con dao găm trên người gã ra xa.

Thuận tiện móc từ trong ngực Sấu Bì ra một cục thuốc nổ C4. "Cái quái gì đây!?" Sau khi ném cục nổ đi, Tống Thần túm cổ áo Sấu Bì, giơ tay phải lên cao.

Bốp bốp!

Trực tiếp hai cái tát giáng xuống mặt tên này, mọi người bị dọa cho lùi lại thêm một bước.

Chương 74

Chỉ có Khương Nguyệt Thanh nhìn cảnh này lại có chút nóng lòng muốn thử.

Tất cả mọi người đều không nhịn được cảm thán trong lòng: Đúng là người một nhà!

Tính cách và phương thức xử lý quả thực y hệt nhau. "Ưm!

Mặt đau quá!" Sấu Bì từ từ mở mắt, nhưng chưa đợi gã phản ứng, Tống Thần lại giơ tay.

Bốp bốp, lại hai cái tát nữa vào mặt. "Tại sao bị tuyết lở chôn?" "Hả?" Sấu Bì chưa kịp phản ứng, bốp bốp lại thêm hai cái. "Hu hu hu, ốm môn tập đảo mộc! (Chúng em đi trộm mộ!)" Bốp bốp!! "Nói tiếng người!" "Hu hu hu hu hu!!" Sấu Bì suy sụp hoàn toàn, tên này rốt cuộc là bị làm sao thế?

Chưa nói cũng hai cái tát, không quan tâm người ta nói gì cũng hai cái tát?

Làm cái gì vậy? "Cho nên... mấy người là trộm mộ?" Tống Thần ngồi xổm trước mặt Sấu Bì, vẻ mặt đầy nghi ngờ và không tin tưởng, đồng thời tay phải giơ cao phảng phất như tùy thời đều có thể giáng xuống mặt gã. "A!

Đúng đúng đúng!!" Sấu Bì lập tức ôm gò má sưng vù đau khổ hét lớn. "Thành thật khai báo, tại sao lại tới đây trộm mộ?" Tống Thần có chút mê hoặc rồi, cái nơi khỉ ho cò gáy này nhìn giống nơi có lăng mộ cổ đại lắm sao? "Đại ca em xem phim mà đến!" "Phim!?" Tất cả mọi người đều không nhịn được hét toáng lên, sau đó bỗng nhiên ngộ ra.

Đồng thời tề chỉnh quay sang nhìn lưng Tống Thần.

Bốp bốp!

Tống Thần lập tức tát hai cái lên mặt Sấu Bì, mặt gã lập tức sưng vù như mông khỉ. "Lừa quỷ hả?

Mấy lời này mày xem tao có tin nửa chữ không?" Tống Thần trưng ra vẻ mặt hung ác dọa dẫm, khiến Sấu Bì run lẩy bẩy.

Bên cạnh, tên đại ca và Hầu Tử vừa bị cảnh sát và nhân viên lôi ra, vừa tỉnh lại cũng sợ đến mức tè ra quần.

Tuyệt đối đừng để tên ác ma này phát hiện bọn họ đã tỉnh.

Nhưng Sấu Bì vẫn làm ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

Tống Thần thấy thế cũng thở dài, buông Sấu Bì ra, quay đầu nói với một người đàn ông mặc cảnh phục phía sau: "Xem ra hỏi không ra rồi, Tống cảnh quan, giao cho anh đấy." "À à." Tống cảnh quan vừa rồi xem đến ngây người vội vàng bước lên.

Vừa rồi quả thực bị khí thế của Tống Thần dọa cho đứng hình, nhất thời không phản ứng kịp.

Lấy còng tay còng mấy tên này lại, Tống cảnh quan quay đầu nói với mọi người trong Cục Du lịch: "Vậy các vị, tôi chuẩn bị đưa mấy tên này vào bệnh viện trị thương trước, sau đó sẽ đưa về đồn điều tra kỹ càng." Tống Thần và mọi người vội gật đầu.

Nhưng Tống cảnh quan lại không hề nhúc nhích, vẫn mỉm cười đứng nguyên tại chỗ. "Tống cảnh quan?..." Vương lão thấy lạ bèn bước lên hỏi ý.

Tống cảnh quan dang hai tay, chỉ chỉ mấy tên đang nằm dưới đất: "Tôi có một mình sao khuân hết được, có thể giúp một tay không!" "À à à!" Mọi người lập tức khiêng tổ đội trộm mộ ba người đi xuống núi, Tống Thần còn nhân cơ hội vớt thêm một tên nữa từ trong đống tuyết ra. ...

Ngày hôm sau, phòng họp Cục Du lịch.

Tất cả cán bộ cấp lãnh đạo đều có mặt, bao gồm cả tân Bộ trưởng bộ Tuyên truyền - Tống Thần.

Vương lão ngồi ghế chủ tọa, Khương Nguyệt Thanh ngồi vị trí Phó cục trưởng.

Thấy mọi người đã đông đủ, Vương lão gật đầu nói: "Chư vị đều đã đến đủ, vậy cuộc họp bắt đầu." Vương lão ngồi xuống, giới thiệu người bên trái: "Vị này là Trần cục trưởng của Sở Cảnh sát, mời anh giới thiệu cho chúng tôi về sự kiện lần này." Bộp bộp!

Tống Thần lập tức giơ tay vỗ tay nhiệt liệt.

Thái độ nhiệt tình khiến Trần cục trưởng có chút xấu hổ, đứng không được mà ngồi cũng không xong. "Thần Thần, thành thật một chút." Khương Nguyệt Thanh lườm Tống Thần một cái, Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

Mọi người làm sao thế?

Chẳng nhiệt tình chút nào, dù sao người ta cũng là cảnh sát, cũng là khách mà! "Khụ khụ, cảm ơn mọi người hoan nghênh." Trần cục trưởng đứng dậy ho khan hai tiếng, tiếp đó đứng dưới màn chiếu nói.

Màn hình phía sau đồng thời chiếu lên hình ảnh bộ tứ trộm mộ. "Theo thông tin mấy tên này khai báo, bọn chúng căn cứ vào bí thư phong thủy, kết hợp với "Đạo Mộ Bút Ký" để tìm ra vị trí này.

Sau đó tiến hành nổ mìn, tiếng nổ lớn gây ra tuyết lở, chưa kịp chạy thì bị tuyết vùi lấp." "Đạo Mộ Bút Ký!?" Mọi người kinh hô một tiếng, đồng loạt nhìn về phía Tống Thần ở góc phòng họp. "...Nhìn tôi làm gì?

Đó chỉ là phim thôi, lại không phải thật sự có cổ mộ." Tống Thần cạn lời, thật sự có người tin vào câu chuyện hư cấu sao, quá ly kỳ rồi!

"Vậy khẳng định là không đào được gì rồi, dù sao Đạo Mộ Bút Ký cũng chỉ là do Tống Thần bịa ra!" Khương Nguyệt Thanh bỗng nhiên nói, cô căn bản không tin Đạo Mộ Bút Ký là thật.

Những người còn lại cũng lộ ra nụ cười.

Dù sao ai hiểu đều hiểu!

Đồ hư cấu sao tìm được trong hiện thực?

Nhìn phản ứng của mọi người, Trần cục trưởng biết rõ chân tướng lại hoàn toàn không cười nổi.

Chỉ thấy ông nói với giọng nhàn nhạt: "Nhưng vấn đề hiện tại là... băng nhóm này thật sự đã đào được cổ mộ." Két~~~~!???

Không khí vui vẻ trong phòng họp im bặt, tất cả mọi người ngây ra như phỗng nhìn Trần cục trưởng.

Sau đó thống nhất chuyển tầm mắt lên người Tống Thần. "....." Tống Thần càng rơi vào trạng thái mộng bức.

Vãi chưởng?

Mình vừa nghe thấy gì thế?

Căn cứ theo phim tuyên truyền của mình mà tìm được cổ mộ thật á!

Tiếp đó Tống Thần rơi vào hoài nghi nhân sinh. "Vậy tôi?

Bị tố giác rồi?

Nhưng tôi hoàn toàn không biết gì mà?" Khương Nguyệt Thanh nhìn Tống Thần đang hoài nghi nhân sinh, trong lòng đau xót.

Cô chủ động hỏi Trần cục trưởng: "Có khi nào nhầm lẫn gì không?

Căn bản không phải cổ mộ thì sao?

Chỉ là nhìn nhầm thôi." Trần cục trưởng nghiêm túc lắc đầu: "Tôi đã liên hệ với Viện Khảo cổ từ kinh thành, sáng nay họ đã tới vị trí đó.

Sau khi dọn dẹp lớp tuyết, xác thực đã phát hiện tường bao của cổ mộ." "Ách!!" Tống Thần nghe xong câu này, trực tiếp ôm đầu.

Phảng phất như nhìn thấy cảnh mình ngồi trong lao ngục.

Trần cục trưởng lúc này cũng chú ý tới Tống Thần, đột nhiên cười nói: "Đương nhiên, đồng chí Tống Thần tiếp theo cũng phải phối hợp với chúng tôi điều tra." "Được thôi, lần này không cần phảng phất nữa rồi." Tống Thần bất đắc dĩ thở dài, cả người nằm vật ra ghế. ...

Khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Hiện tại du khách vẫn tấp nập, dòng người từ khắp nơi đổ về nườm nượp.

Họ muốn tận mắt chứng kiến cảnh sắc Trường Bạch Sơn trong "Đạo Mộ Bút Ký", trải nghiệm địa điểm mà bộ ba thiết tam giác từng thám hiểm, tham bái nơi Trương Khởi Linh quỳ lạy thánh tuyết sơn.

Nhưng khiến nhiều du khách thất vọng là nơi đẹp nhất khu du lịch - Thánh Tuyết Sơn - đang gặp vấn đề, không thể cho du khách lên núi tham quan, chỉ có thể đứng từ núi tuyết đối diện nhìn sang.

Chương 75

Trên Thánh Tuyết Sơn, lúc này hàng chục người từ Cục Khảo cổ đang khẩn trương làm việc.

Họ không ngừng dùng công cụ chuyên dụng dọn dẹp từng khối đá vỡ từ trong tuyết - những mảnh vỡ của tường đá bị nhóm trộm mộ dùng bom phá nát.

Còn đường hầm bị nổ tung, tuyết bên trong vẫn chưa được dọn sạch. "Cậu cảm thấy đây là sản vật thời đại nào?" Lão giáo sư Cục Khảo cổ tay cầm một mảnh đá vụn xem xét một hồi, quay đầu hỏi Tống Thần bên cạnh.

Thái độ thành khẩn khiến người ta có chút sợ hãi.

Tống Thần vẻ mặt bất lực giải thích: "Trương giáo sư, cháu đã nói bao nhiêu lần rồi, cháu chỉ quay phim tuyên truyền thôi, thật sự không biết trong này có cổ mộ mà!

Oan quá!" "Haha, đùa chút thôi, đừng căng thẳng thế~" Trương giáo sư vỗ vai Tống Thần, khuôn mặt hiền từ lộ ra nụ cười nhìn hậu bối đầy thiện cảm: "Tôi cũng là fan trung thành của Đạo Mộ Bút Ký đấy, xem cả hai phần rồi." "Haha, cảm ơn." Tống Thần hiện tại hoàn toàn không có tâm trạng để ý mấy cái này, nhìn cái động lớn đằng xa kia là đủ phiền lòng rồi.

Sao có thể trùng hợp thế chứ?

Mình quay phim, trong này có cổ mộ thật. "Thật sự không biết trong này có cổ mộ hả?" Trương giáo sư nhìn bộ dạng mặt mày xanh mét của Tống Thần, không nhịn được lại trêu chọc thêm câu nữa. "Cháu mà biết thì cháu đã đào rồi!" Tống Thần thở dài.

Từ hôm qua đến giờ, hầu như ai gặp cậu cũng có thái độ này.

Từng người một đều nghi ngờ cậu sớm biết trong này có cổ mộ.

Nhưng sự thật là Tống Thần hoàn toàn không biết a! "Thế à, thật đáng tiếc." Trương giáo sư thấy Tống Thần mặt mày khó ở, cũng không chọc ngoáy nữa, bắt đầu chuyên tâm dùng kính lúp nghiên cứu mảnh đá vụn. (△;) Tống Thần thì ngẩn ngơ đứng bên cạnh Trương giáo sư.

Phù~~ Phù~~ Gió lạnh trên Trường Bạch Sơn thổi vù vù, nhưng không lạnh bằng một phần mười trái tim băng giá của Tống Thần.

Thế giới này đang nhắm vào mình!

Tống Thần thầm cảm thán, ngẩng đầu một góc 45 độ nhìn trời, không để nước mắt rơi xuống.

Rõ ràng chỉ quay cái phim tuyên truyền thôi, sao giờ lại thành nghi phạm trộm mộ thế này?

Tống Thần bất lực thở dài: "Đầu tiên bị cảnh sát thẩm vấn một lượt, sau đó trực tiếp bị đưa lên núi xem khảo cổ, tiết tấu quá nhanh, còn ly kỳ hơn cả tiểu thuyết." "Quen là tốt." Trương giáo sư bên cạnh bỗng mở miệng, đồng thời đặt mảnh đá trong tay xuống: "Đời người mà, thường thường đều thao đản (khốn nạn) như vậy đấy." Trương giáo sư làm ra vẻ tiền bối, hiền từ nhìn Tống Thần. "....." Tống Thần không tiếp lời ông già này.

Nếu không phải bị bắt buộc, lý do duy nhất cậu ở đây là vì vị Trương giáo sư Cục Khảo cổ này yêu cầu.

Đối với Tống Thần, Trương giáo sư vô cùng coi trọng.

Tuy Tống Thần không phải học sinh của ông, cũng không phải người Cục Khảo cổ, nhưng từ bộ phim Đạo Mộ Bút Ký có thể thấy kiến thức về cổ mộ của Tống Thần cực kỳ phong phú.

Tuy có chút khoa trương nhưng kiến thức rất chính xác.

Điều này khiến Trương giáo sư nảy sinh lòng yêu tài, mới kiên quyết yêu cầu đưa Tống Thần tới hiện trường khảo cổ, xem cậu có kiến giải độc đáo nào không.

Trương giáo sư cũng chú ý thấy Tống Thần hứng thú không cao.

Nhìn mảnh đá trong tay, ông đảo mắt, một ý hay nảy ra, bèn chủ động đưa mảnh đá đến trước mặt Tống Thần hỏi: "Tống Thần à, cậu đoán xem niên đại của mảnh vỡ tường đá này là bao giờ?" "Hả?

Ngài nói sao?" Không biết vì sao, được Trương giáo sư bắt chuyện, Tống Thần theo bản năng đáp lại.

Trương giáo sư: "Theo quan sát của tôi, đây hẳn là kiến trúc vật đầu thời Minh!" Tống Thần dường như để quan tâm người già, cố ý lộ ra vẻ tò mò: "Ồ?

Sao ngài biết?" Được Tống Thần tung hứng vài câu, Trương giáo sư cũng nổi hứng, giọng điệu càng thêm phấn khích: "Phải căn cứ vào kinh nghiệm, căn cứ kỹ thuật nung khác nhau của mỗi triều đại, nhìn xem hoa văn trên này này!

Đồ cổ thời Minh cũng đáng tiền lắm đấy nha." "Ái chà~~~ Bỗng nhiên thấy hứng thú rồi đấy!" Hai người giao lưu rất nhanh thu hút sự chú ý của các nhân viên khảo cổ xung quanh, dần dần mọi người đều dừng tay, bắt đầu xem màn "tướng thanh" (hài kịch) của Tống Thần và Trương giáo sư. ...

Cổng khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Rất đông phóng viên giải trí nhận được tin tức, ai nấy đều như ruồi bâu lấy mật, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới cổng khu du lịch, tranh thủ lấy tin tức đầu tiên.

Tất cả đều cho rằng tin này nhất định sẽ đại bạo.

Vì sao?

Vì địa điểm xảy ra sự cố là khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Hiện tại trên mạng cái gì hot nhất?

Chính là "Đạo Mộ Bút Ký", mà đó lại là phim tuyên truyền của khu du lịch Trường Bạch Sơn!

Cho nên tin tức về nơi này làm sao không hot cho được!!

Ngoài khu du lịch, phóng viên giải trí đều chú ý thấy hôm nay có rất nhiều xe cảnh sát đỗ lại.

Ban đầu họ không để ý lắm, cho đến khi bị cảnh sát chặn lại. "Xin lỗi các vị!

Hôm nay nội bộ khu du lịch xảy ra một số chuyện, không thể cho vào." Đối mặt với cảnh sát ngăn cản, phóng viên biết không thể xông bừa. "Tôi có thể vào không?

Tôi là phóng viên đài truyền hình Kinh Thành." Lại lần nữa đến Trường Bạch Sơn, Băng Băng chủ động đi tới trước mặt cảnh sát, đưa thẻ công tác ra. "".....Có thể." Dù sao cũng là phóng viên đài truyền hình Kinh Thành, biết chừng mực trong việc đưa tin.

Cảnh sát trưởng cho Băng Băng vào.

Tiếp đó lại cho phóng viên bản địa Trường Bạch Sơn vào.

Các phóng viên giải trí khác thấy hai tốp người được vào thì bắt đầu khó chịu, nhao nhao kháng nghị với cảnh sát ở cổng, vẻ mặt ai nấy cứ như oán phụ bị tra nam bỏ rơi.

Cho đến khi cảnh sát trưởng giơ lệnh bắt giữ ra, đám phóng viên giải trí lập tức ngoan ngoãn đứng im, một lời không dám ho he.

Đã không vào được thì đứng ngoài chờ, nhất định cũng sẽ săn được tin hữu ích! ...

Nửa tiếng sau. "Phù!

Phù!" Băng Băng mồ hôi nhễ nhại cuối cùng cũng sắp leo lên tới thánh tuyết sơn, cô vỗ vỗ đôi chân đang run rẩy: "Tất cả vì tin tức!

Cố lên nào Băng Băng!" Linh hồn của một phóng viên chuyên nghiệp khiến Băng Băng đột phá giới hạn thể lực, trực tiếp ba bước làm hai leo lên tới chỗ bằng phẳng.

Sau đó, Băng Băng nhìn thấy hiện trường diễn hài kịch của Tống Thần và Trương giáo sư. "Đang làm cái gì thế??" Băng Băng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt. "Hửm?

Cô gái kia hình như là phóng viên?" Tống Thần đang làm người tung hứng cho câu chuyện chán ngắt của Trương giáo sư, mắt liếc ngang liếc dọc, là người đầu tiên chú ý tới Băng Băng. "Khụ khụ, Trương giáo sư, có phóng viên kìa." Tống Thần vội vàng cắt ngang Trương giáo sư đang kể chuyện thời Minh, thiện ý nhắc nhở ông già nói nhiều này.

Giỏi thật, hơn nửa tiếng rồi mà mồm không nghỉ. "Phóng viên?" Bị cắt ngang, Trương giáo sư vốn hơi khó chịu, kết quả nhìn thấy Băng Băng thì kinh ngạc.

Trương giáo sư đương nhiên nhận ra cô phóng viên xinh đẹp của đài truyền hình Kinh Thành, nhìn thấy người quay phim vác máy phía sau cô, ông sợ biểu hiện vừa rồi đã bị quay hết vào rồi.

Trương giáo sư không nhịn được che mặt cảm thán: "Thôi xong!

Tôi xã tử (chết xã hội/quê độ) rồi!" "Bình tĩnh, đời người mà, thường thường đều thao đản như vậy đấy." Tống Thần học theo giọng điệu lúc nãy của Trương giáo sư, vỗ vỗ vai ông. ...

Tối hôm đó, bản tin của đài truyền hình Kinh Thành đưa tin chi tiết về vấn đề của khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Đối với việc phát hiện cổ mộ chỉ thuận miệng nhắc tới, cũng không nói rõ nguyên nhân phát hiện.

Tuy nhiên trên mạng lại vì chuyện này mà dấy lên cơn bão khổng lồ.

Top 1 tìm kiếm (hot search) trực tiếp đổi chủ, hot search của "Đạo Mộ Bút Ký" bị đẩy xuống, thay vào đó là tin tức do phóng viên Băng Băng phỏng vấn: 【Kinh Thị đưa tin: Khu du lịch Trường Bạch Sơn nghi ngờ phát hiện cổ mộ thời Minh!!】 Ai cũng biết, trên mạng luôn không thiếu những thành phần rảnh rỗi chỉ biết lướt sóng hóng biến (ăn dưa).

Quần chúng ăn dưa đi làm thì lười biếng, tan làm cũng lười biếng, nằm ườn ra tìm kiếm những sự kiện kích thích mà đời thực không có.

Họ vốn đã no nê với drama của "Đạo Mộ Bút Ký", nhưng sự nhiệt tình sắp cạn.

Chương 76

Đang lúc tìm kiếm dưa mới để ăn thì bỗng nhiên nhìn thấy tin tức top 1 hot search!

Sau đó cư dân mạng như những con tra (loài lửng) trong ruộng dưa, bắt đầu nhảy nhót tưng bừng. 【Trường Bạch Sơn phát hiện cổ mộ!

Ố ồ!

Khá lắm!

Đúng là dao nhỏ cứa mông, mở mang tầm mắt!】 【Hèn chi anh tôi không cho lên thánh tuyết sơn!

Hóa ra là xảy ra chuyện này à!】 【Từ từ!

Mọi người không chú ý sao?

Chẳng lẽ những gì trong "Đạo Mộ Bút Ký" là thật!】 【Tôi cảm thấy chỉ là trùng hợp thôi!】 【Làm gì có chuyện trùng hợp thế!

Tống Thần vừa quay xong phim tuyên truyền đề tài trộm mộ!!

Kết quả Trường Bạch Sơn phát hiện cổ mộ luôn!

Phải biết Tống Thần là người của Cục Du lịch Trường Bạch Sơn đấy!!】 【Hít!

Chẳng lẽ tất cả đều do Tống Thần ngầm dẫn dắt?】 【Thế thì cũng không đến mức tự làm lộ chứ?

Thế thì "đi tù" quá!】 【Chắc không phải tự lộ đâu!

Có thể là do mấy tên không có mắt làm!】 【Vậy nghĩa là! "Đạo Mộ Bút Ký" là do Tống Thần đích thân trải qua rồi!!】 【Hít!!

Kẻ này khủng bố như vậy sao!!

Căn cứ vào vị trí của Tống Thần, vậy sợ là Tống Thần chính là nguyên mẫu của Trương Khởi Linh?!】【Tôi thấy giống Ngô Tà hơn!

Dù sao "Đạo Mộ Bút Ký" cũng là góc nhìn của Ngô Tà mà?】【Không không không!

Phải là Trương Khởi Linh!

Không thấy cảnh Tống Thần cứu người à?

Cái lực tay đó, túm một cái lên một người!】【Nhưng tính cách không giống!

Tính cách Tống Thần hoạt bát hơn!】【Mặc kệ, Trương Khởi Linh có thật rồi!

Quả nhiên cách nghĩ của tôi không sai!】【Hóa ra Tống Thần là đại lão thâm tàng bất lộ à!!

Yêu rồi yêu rồi!!】【Nếu vậy thì!

Cổ mộ bị phát hiện!

Tống Thần không bị thảm sao?】Vốn là một sự kiện đơn giản, nhưng trong trí tưởng tượng phong phú của cư dân mạng, nó bắt đầu trở nên quỷ dị.

Những giả thuyết như Tống Thần là công tử thế gia trộm mộ, người Trương gia Đông Bắc có khả năng là người Tống gia Đông Bắc ngoài đời thực... bắt đầu hoành hành trên mạng.

Hot search cũng xuất hiện vài tin tức liên quan đến Tống Thần và cổ mộ.

Không biết vì sao, rõ ràng tin gốc chưa từng nhắc tới việc Tống Thần có liên hệ với cổ mộ, nhưng trong đầu cư dân mạng đã tự động

liên kết hai thứ lại với nhau.

Sau đó, một cư dân mạng đi ngang qua Cục cảnh sát Trường Bạch Sơn còn đăng một tấm ảnh.

Trong ảnh, Tống Thần với vẻ mặt "sinh vô khả luyến" (chán sống) đang bước vào đồn cảnh sát.

Đến lúc này, độ hot trên mạng triệt để bùng nổ. 【`O Ngao~~ Tống Thần bị bắt rồi!!

Quả nhiên "Đạo Mộ Bút Ký" đều là thật!】【Vãi chưởng!

Kích thích quá!

Em có một câu hỏi!

Tống Thần đem cuộc đời mình quay thành phim để làm gì?】【Vì kích thích chứ sao!

Chậc chậc!

Giới trẻ bây giờ chơi lớn thật~】【Ồ~~~ Không ngờ Tống Thần lại là tên buồn (ngầm) tao (lẳng lơ) như thế!

Thích dùng cách này thể hiện cuộc đời!

Chậc chậc chậc!】【Không nói nhiều!

Đợi một vé Trương Khởi Linh xông vào đồn cảnh sát cứu Tống Thần nhé!】 ... "Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự vô tội mà, ngược lên ba đời lý lịch chính trị của tôi đều trong sạch!" Tống Thần lần thứ hai ngồi trên ghế thẩm vấn, vẻ mặt u oán nhìn cảnh sát đối diện. "Hôm qua không phải hỏi rồi sao?

Hôm nay lại nữa?" Tống Thần chán lắm rồi, khó khăn lắm mới thoát khỏi ông giáo sư thích tấu hài kia, kết quả vừa xuống núi lại bị điệu về đồn, ngồi lên cái ghế quen thuộc này.

Thậm chí cảnh sát đối diện cũng không đổi, vẫn là người đó. "Khụ khụ, thứ lỗi, không phải tôi muốn gặp cậu." Cậu cảnh sát bị ánh mắt u oán của Tống Thần nhìn đến đỏ mặt, vội ho khan giải thích: "Là một vị ở Ti Trọng án Kinh Thành có việc muốn hỏi." "Hả?" Tống Thần nghiêng đầu, Ti Trọng án?? "Hahaha, chào cậu, đạo diễn Tống." Lúc này một ông chú trung niên đẹp trai đẩy cửa bước vào, trên mặt mang theo nụ cười ba phần hiền hòa, bảy phần khách khí nhìn Tống Thần.

Sau đó vỗ vỗ vai cậu cảnh sát đuổi khéo ra ngoài, rồi đặt mông ngồi vào vị trí của người ta. "Tự giới thiệu, tôi tên Vương Tư Kiệt, một chuyên gia tâm lý." "Ồ?" Tống Thần dựa lưng vào ghế, vẻ mặt đầy hứng thú ồ lên một tiếng, tiếp đó hỏi: "Có chút thú vị~ Vậy tìm tôi hỏi chuyện gì đây?" Vương Tư Kiệt nhìn chằm chằm biểu cảm trên mặt Tống Thần, giọng ôn nhu hỏi: "Chủ yếu muốn hỏi chút vấn đề về cổ mộ, và việc quay Đạo Mộ Bút Ký." Nói xong, Vương Tư Kiệt bắt đầu quan sát vi biểu cảm trên mặt Tống Thần.

Mỗi người khi nói chuyện đều thể hiện những chi tiết nhỏ trên khuôn mặt, chỉ cần nắm bắt tốt là có thể biết người đó nói thật hay nói dối.

Vương Tư Kiệt có năng lực như vậy, ông là bậc thầy về vi biểu cảm và tâm lý. "(`*))) Haizz, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không biết chỗ đó có cổ mộ mà!

Tôi là lương dân!!" Tống Thần tê cả người, lúc đó thật sự chỉ tùy tiện chọn một địa điểm để quay, ai mà biết bên dưới trùng hợp có cái cổ mộ chứ!

Không nói dối, Tống Thần thật sự không biết.

Vương Tư Kiệt khẽ gật đầu, tiếp tục cười hỏi: "Vậy Tống đạo diễn có thể cho biết, linh cảm bộ tác phẩm này bắt nguồn từ đâu

không?" "Đó là vào một đêm trăng đen gió lớn, tôi nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ... (lược bỏ hơn 500 chữ)... sau đó tôi viết ra nó." Không hổ là người đàn ông làm biên kịch, bịa chuyện cứ gọi là như thần!

Khóe miệng đang mỉm cười của Vương Tư Kiệt cũng không nhịn được giật giật, nửa phần đầu ông ta còn tưởng là thật đấy.

Nếu không phải đoạn giữa lòi ra Kamen Rider, Siêu nhân Gao các kiểu thì hoàn toàn không phản ứng kịp. "Nói thật!!" Đối mặt với Vương Tư Kiệt có chút tức giận, Tống Thần lập tức trả lời ngay tắp lự: "Tôi bịa bừa đấy." Tống Thần ngơ ngác nhìn Vương Tư Kiệt, Vương Tư Kiệt cũng từ vi biểu cảm của Tống Thần biết câu này là nói thật. "Thế tràng giang đại hải phía trước là để làm gì?" Vương Tư Kiệt hỏi. "Khụ khụ, hứng lên thì chém gió tí thôi." Tống Thần cười gượng gạo, cậu cũng phát hiện ông chú này là bậc thầy tâm lý, chắc biết chút kỹ xảo quan sát.

Có thể phân biệt nói dối, đúng là một kỹ năng biến thái.

Đáng tiếc, đụng phải Tống Thần là một tên "hack game".

Chỉ cần đụng đến vấn đề sáng tác "Đạo Mộ Bút Ký", Tống Thần nói gì trong mắt Vương Tư Kiệt cũng đều là nói thật.

Đương nhiên câu chuyện chế bậy lúc trước là do Tống Thần lỡ miệng nói lăng nhăng, nếu không Vương Tư Kiệt có khi tin thật.

Tiếp đó Vương Tư Kiệt lại hỏi Tống Thần vài câu hỏi nữa.

Sau cùng ông chủ động đứng dậy bắt tay Tống Thần xin lỗi: "Ngại quá, thật ra tôi cũng không muốn thế này, nhưng chuyện lần này bên trên rất chú ý.

Trùng hợp đề tài phim tuyên truyền lại nhạy cảm, mới tạo thành tình huống này." "Hiểu mà hiểu mà, mọi người đều là làm việc công." Tống Thần gật đầu, tổ chức tin tưởng mình là tốt rồi. "À!

Đúng rồi!" Vương Tư Kiệt sắp đi ra ngoài bỗng nhiên quay lại, làm Tống Thần giật mình. "Lại làm sao?

Còn vấn đề gì à?" Vương Tư Kiệt nghiêm túc lắc đầu, sau đó móc từ trong túi ra một tấm ảnh: "Không, thực ra con gái tôi là fan của cậu, cho nên có thể cho tôi xin cái chữ ký được không?" ...

Chương 77

"A~~ Một ngày hôm nay đúng là chịu tội lớn!" Về đến nhà, Tống Thần không nhịn được than ngắn thở dài, làm một cú phi thân hoàn hảo úp mặt vào ghế sô pha mềm mại.

Sự mệt mỏi toàn thân khiến "hàm ngư chi hồn" (tâm hồn lười biếng) trong cơ thể Tống Thần bùng nổ triệt để.

Biểu hiện là Tống Thần giữ nguyên tư thế nằm trên sô pha suốt hơn ba tiếng đồng hồ, cho đến khi Khương Nguyệt Thanh tăng ca về tới nơi cũng không hề thay đổi.

Nằm trên sô pha như một con cá muối, đến lật người cũng không buồn lật. "Thần Thần, sao thế?" Khương Nguyệt Thanh cởi áo khoác dày, đôi chân thon dài dù bọc trong quần dày vẫn hiện ra dáng chân hoàn hảo. "Hừ hừ hừ hừ!" Tống Thần úp mặt trong sô pha rên hừ hừ mấy câu nghe không rõ, khiến Khương Nguyệt Thanh bất lực lắc đầu, đi về phòng thay quần áo.

Năm phút sau.

Khương Nguyệt Thanh mặc áo thun quần short bước đôi chân trắng nõn đi tới bên cạnh sô pha, đôi mắt đẹp liếc nhìn Tống Thần đang thiếu sức sống, không kìm được bật cười: "Làm gì thế Thần Thần, người trẻ tuổi phải có hoạt lực chứ!" "A a, nếu dì phải đi đồn cảnh sát hai chuyến trong hai ngày, lại còn leo núi ba bốn lần, dì sẽ hiểu cảm nhận của cháu!" "Chuyện nhỏ thôi mà, không phải đều vì chứng minh cháu trong sạch, không liên quan đến việc phát hiện cổ mộ sao?

Quy trình thôi, đừng sợ." Khương Nguyệt Thanh cười an ủi. "Mệt tim." Nói rồi, con cá mặn Tống Thần lật người lại.

Tống Thần thấy, tất cả những gì đang phải chịu đựng hiện tại đều là sự trừng phạt của Hàm Ngư đại thần.

Nếu lúc đầu cứ làm bộ dạng cá muối chết dí một chỗ, không đi quay phim tuyên truyền, thì những khổ nạn này đâu có xảy ra với mình.

Cho nên Tống Thần quyết định phải quay về với vòng tay của Hàm Ngư đại thần, mặc kệ cái gì mà phúc báo 996!

Phải làm một con cá muối đi làm chỉ biết chèo thuyền mạc ngư (lười biếng).

Hiện tại cậu là Bộ trưởng bộ Tuyên truyền, tuy bộ Tuyên truyền chỉ có một người, nhưng dù sao cũng là cán bộ nhỏ nha! "Đừng sợ, có dì nhỏ bảo kê đây!" Khương Nguyệt Thanh không thèm để ý vỗ vỗ đầu Tống Thần, sau đó đẩy cậu sang một bên, ngồi xuống sô pha, cầm điều khiển bật tivi.

Vừa khéo lại thấy chương trình khảo cổ do Băng Băng dẫn, đương nhiên là về ngôi cổ mộ vừa phát hiện trên Trường Bạch Sơn.

Nguồn gốc đau khổ của Tống Thần. ... "Hiện tại công tác khai quật của chúng tôi tại khu du lịch Trường Bạch Sơn đang tiến hành giai đoạn hai~." "Do một số yếu tố bên ngoài, khi cổ mộ lộ ra, tường đá cũng bị vỡ không ít.

Dưới sự nỗ lực của nhân viên khảo cổ, tuyết đọng và đá vụn trong mộ đạo đã được dọn sạch hoàn toàn!" Nhìn Băng Băng cười nói xinh đẹp trên tivi, ngón tay Khương Nguyệt Thanh nhẹ nhàng di chuyển trên lưng Tống Thần, hỏi: "Thần Thần, không phải cháu nói khu du lịch không phát hiện cổ mộ sao?" "Hử?

Hình như thế!" Tống Thần cuối cùng cũng rút mặt ra khỏi đệm sô pha, quay đầu nhìn hình ảnh trên tivi.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc trên màn hình, Tống Thần thấy đau cả răng.

Chính cái thứ này hại mình phong bình (danh tiếng) bị hại!

Trong màn hình tivi, dưới ống kính quay chụp, Băng Băng từ từ dựa vào sự giúp đỡ của nhân viên khảo cổ, đi vào trong cổ mộ. "Hiện tại tôi đã vào bên trong cổ mộ, mọi người xem bích họa trên tường, nội dung được kể lại hẳn là một đoạn lịch sử tôi chưa từng biết đến!

Vì vậy, đây có khả năng là một phát hiện hoàn toàn mới!" "Theo lời Trương giáo sư của Viện Khảo cổ, ngôi cổ mộ này có niên đại khoảng cuối thời Nguyên đầu thời Minh.

Thời gian cụ thể cần thêm chứng cứ chứng minh." Băng Băng nói xong với ống kính, chủ động giơ tay ra hiệu chuyển hướng sang bên cạnh: "Vị này là Trương giáo sư, mời ông giảng giải cho chúng tôi về ngôi cổ mộ này." Trương giáo sư trong hình có chút xấu hổ nhìn ống kính.

Nhưng xuất phát từ tố chất chuyên nghiệp, ông nhanh chóng bắt đầu thao thao bất tuyệt, giảng giải ý nghĩa của lần phát hiện khảo cổ này. "Thần Thần, dì cảm giác sắc mặt ông giáo sư này lạ lạ?" Khương Nguyệt Thanh quan sát sự xấu hổ mãi không tan trên mặt Trương giáo sư, luồn tay vào trong áo Tống Thần hỏi. "Nếu dì đang diễn hài trước đám đông mà bị người ta ghi hình lại dẫn đến quê độ, dì cũng sẽ như vậy thôi." Tống Thần thấy bộ dạng "xã tử" của Trương giáo sư hôm nay rất buồn cười, nhưng tay Khương Nguyệt Thanh càng lúc càng quá phận.

Tống Thần lập tức nhíu mày quát: "Bỏ tay ra!

Lưng cháu không ngứa!" Khương Nguyệt Thanh: "Xì~~ (▽~) Xì~~" ...

Trên tivi, khi nhân viên khảo cổ cẩn thận khiêng một vật thể từ sâu trong mộ đạo ra, ống kính và Trương giáo sư lập tức xúm lại.

Sau đó, một thanh trường đao kích thước không ngắn nhưng vô cùng tinh xảo xuất hiện trong khung hình.

Đồ vật trong mộ huyệt thường là thứ chứng minh niên đại mai táng cũng như thân phận đại khái của chủ mộ.

Trương giáo sư hăng hái đeo găng tay trắng, đón lấy thanh trường đao từ tay nhân viên khảo cổ.

Sau đó ông mượn ánh đèn lạnh lùng lật qua lật lại xem xét kỹ lưỡng.

Cuối cùng gật đầu xác nhận, quay sang nói với những người khác: "Mọi người xem, công nghệ rèn thanh đao này rõ ràng là công nghệ thời Minh.

Thân đao so với yêu đao (đao đeo hông) thông thường thì ngắn nhỏ hơn, có độ cong." Trương giáo sư bỗng nhiên dừng lại, lộ ra nụ cười kích động: "Có khả năng đây là Tú Xuân Đao trong truyền thuyết của thời Minh, là loại đao thống nhất dùng cho Ngự Lâm Quân và Cẩm Y Vệ!

Chỉ là do khảo cổ nước ta chưa từng phát hiện đao thật, nên vẫn luôn coi loại đao này là đao khái niệm!

Không ngờ!

Không ngờ lại được nhìn thấy ở đây!

Đối với nghiên cứu khảo cổ nước ta là một bước đột phá cực lớn!" "Chậc chậc chậc!!" "Tuyệt đấy chứ~~ Thanh đao tốt!" Tống Thần lật người, một tay chống má, không nhịn được tắc lưỡi cảm thán.

Khương Nguyệt Thanh thì trực tiếp dựa vào bụng Tống Thần, vì cơ bụng Tống Thần quá cứng nên khó chịu vỗ vài cái. "Lần này chắc không ai nghi ngờ nữa đâu nhỉ!" "Đúng thế!" Tống Thần vui vẻ gật đầu, cái Vân Thiên Cung mình viết và cái thứ này không có tí ti quan hệ nào nhé!

Lần này cư dân mạng không thể tiếp tục mượn đề tài để phát huy nữa chứ?

Nhưng sự thật chứng minh, Tống Thần lo bò trắng răng rồi.

Phòng livestream của đài truyền hình Kinh Thành vừa trải qua một lần chịu tải khủng khiếp nhất từ khi ra đời.

Hàng chục vạn cư dân mạng cùng lúc tràn vào xem trực tiếp.

Chỉ vì hiện tại đang phát sóng chuyện về cổ mộ Trường Bạch Sơn. 【Lời giáo sư có đáng tin không?

Mộ thời Minh à!】【Thế thì chả liên quan gì đến Đạo Mộ Bút Ký nhỉ!】【Khác!

Khác hoàn toàn với Đạo Mộ Bút Ký!】【Xác thực là thế!!

Dù sao người ta là Vân Thiên Cung bắt đầu từ Đông Hạ mà!!】【Haizz!

Vốn tưởng Tống Thần quay phim tài liệu cơ!

Thất vọng ghê!】【Huynh đệ!

Không thể nào!

Chẳng lẽ các ông quên thân phận thật sự của Tống Thần rồi sao?】【Hửm?】【Thế gia trộm mộ nha!

Anh bạn già của tôi ơi!】【Đúng rồi!

Thân là thế gia trộm mộ!

Chẳng lẽ không có bản lĩnh vào trong cổ mộ sao?】【Hít!!!

Có khả năng!】【Nói lại này!

Thân là thế gia trộm mộ!

Thanh Tú Xuân Đao kia có khả năng là Tống Thần cố ý đặt vào đó để dụ dỗ mọi người không?】【Hít!!

Khủng bố như vậy sao!】 Sau đó trên bảng hot search lại xuất hiện thêm một dòng tít: "Trong cổ mộ kinh hiện Tú Xuân Đao, là do Tống Thần cố ý sắp đặt!" Nghe nói, Tống Thần xem xong tin này thì rơi vào trạng thái "mộng bức" toàn tập. ...

Tám giờ sáng hôm sau. "Chậc chậc chậc, đám người này trí tưởng tượng phong phú thế mà không đi viết tiểu thuyết thì phí của giời." Sáng sớm tinh mơ tại Cục Du lịch, Tống Thần vừa ăn bánh bao ở nhà ăn, vừa xem đủ loại bình luận trên mạng.

Đối với việc cư dân mạng cứ cố tình gán chuyện cổ mộ lên đầu mình, Tống Thần chỉ có thể nói: Lợi hại, các người chơi một mình đi.

Ăn xong bữa sáng, Tống Thần về văn phòng đã xa cách từ lâu.

Nhìn căn phòng bao lâu nay không được sủng hạnh, Tống Thần hoài niệm vuốt ve bàn làm việc, giống như vuốt ve người chiến hữu gắn bó nhiều năm.

Sau đó quệt được một tay đầy bụi. "Quét dọn vệ sinh thôi." Tống Thần phủi bụi trên tay, sau đó lấy dụng cụ bắt đầu dọn dẹp. ...

Trong văn phòng Cục trưởng.

Chương 78

Cũng vừa ăn sáng xong, Vương lão ngồi trên ghế, bắt đầu suy tư xem nên xử lý sự vụ cổ mộ thế nào.

Hôm qua có không ít du khách muốn lén lút lên thánh tuyết sơn.

Sau chương trình khảo cổ tối qua, hôm nay sợ là sẽ có càng nhiều người muốn xông vào thánh tuyết sơn để tận mắt xem cổ mộ.

Vương lão vô cùng phiền não, nhất thời chưa có biện pháp tốt.

Reng reng ~~ Điện thoại reo, Vương lão nhìn số hiển thị, phát hiện là Tổng cục trưởng, vội vàng nhấc máy nghe. "Chứ còn gì nữa, cái cổ mộ này xuất hiện trực tiếp làm loạn hết bố trí của tôi rồi!!" Vương lão bất lực lắc đầu.

Vốn dĩ mọi chuyện đều là cảnh tượng hân hân hướng vinh (phát triển tốt đẹp).

Bất kể là khu du lịch hay cơn bão mạng do Đạo Mộ Bút Ký gây ra, vốn đều là chuyện tốt.

Kết quả cái cổ mộ này vừa xuất hiện, vấn đề an ninh khu du lịch càng cần phải chú ý.

Tổng cục trưởng ở đầu dây bên kia nghe Vương lão phàn nàn xong cũng thở dài: "Đúng thế, tôi vốn đang chuẩn bị hạng mục khu du lịch Thái Sơn rất tốt.

Kết quả chưa kịp mời Tống Thần viết kịch bản thì cái cổ mộ này xuất hiện, trực tiếp làm kế hoạch của tôi mắc cạn!" "Hửm?" Vương lão có chút khó hiểu, hai việc này có liên quan gì nhau sao?

Suy nghĩ không ra, Vương lão đành chủ động mở miệng hỏi Tổng cục trưởng: "Cổ mộ ở khu du lịch Trường Bạch Sơn có thể ảnh

hưởng đến kế hoạch phim tuyên truyền sao?" "Đương nhiên, nhưng cũng không nghiêm trọng đến thế." Giọng Tổng cục trưởng lộ ra vẻ thất bại nồng đậm: "Nhưng bên trên lại cho rằng hiện tại là thời kỳ nhạy cảm, kế hoạch phim tuyên truyền tốt nhất nên tạm dừng trước, quan sát hướng gió trên mạng đã." "Chuyện gì thế này?" Vương lão lắc đầu ngao ngán.

Kế hoạch phim tuyên truyền đang khởi đầu tốt đẹp lại bị một cái cổ mộ làm nhiễu loạn, đúng là thành tại "Đạo Mộ Bút Ký", mà bại cũng tại "Đạo Mộ Bút Ký"!

Vương lão đang cảm thán, giọng Tổng cục trưởng lại vang lên: "Nói đi cũng phải nói lại, trạng thái của đồng chí Tống Thần vẫn ổn chứ?

Về sau có khả năng vẫn cần cậu ấy viết kịch bản và quay phim." "Tốt lắm!" Nhắc đến Tống Thần, Vương lão lộ ra một nụ cười: "Ăn được ngủ được, sáng nay còn thấy ăn liền hai xửng bánh bao ở nhà ăn đấy." "Hahaha, khẩu vị người trẻ tuổi tốt thật!

Ghen tị ghê!" Tổng cục trưởng nghe xong cũng cười lớn, cuối cùng trước khi cúp máy còn dặn dò một câu: "Chuyện điều tra cổ mộ phải coi trọng đấy, dù sao đây cũng là trường hợp đầu tiên phát hiện trong khu du lịch!" "Vâng, tôi biết rồi." Vương lão cúp điện thoại, sau đó trực tiếp đập bàn cái rầm, hét lớn: "Bà nội nó!

Sao vòng quay phim đầu tiên không phải là tôi chứ!" Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, Vương lão vội vàng bình ổn tâm thái nói: "Vào đi." Cô nhân viên chân ngắn thò nửa người vào thông báo: "Cục trưởng, Lưu ảnh đế và người quản lý đến rồi, muốn tìm Tống Thần bàn chuyện làm ăn." "Hửm?" Vương lão khẽ nhíu mày.

Bàn làm ăn? "Để bọn họ vào phòng họp đi, rồi đi gọi Tống Thần

tới." "Vâng." ...

Trong phòng họp.

Khi Tống Thần chạy tới, Lưu Phẩm Hoa và Vương lão đang vừa uống trà vừa giao lưu.

Tống Thần nghe ngóng một chút, ừm, toàn là mấy lời khách sáo vô bổ. "Ồ?

Đạo diễn Tống, đã lâu không gặp!!" Lưu Phẩm Hoa vừa thấy Tống Thần, mắt sáng lên ngay lập tức, đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Thần, cho cậu một cái ôm nhiệt tình. "Đã lâu không gặp." Tống Thần cũng ôm đối phương, sau đó không nhịn được cà khịa một câu: "Tuy rằng chưa đến năm ngày." "Hahahaha." Câu này vừa ra, Lưu Phẩm Hoa càng cười vui vẻ hơn.

Anh kéo Tống Thần định bảo cậu ngồi cạnh mình, Vương lão thấy cảnh này không nhịn được ho khan một tiếng. "Khụ khụ." "?" Tống Thần vừa định ngồi xuống, nhìn thấy Vương lão ngồi đối diện đang ra hiệu bằng mắt, bèn quan sát tình trạng phòng họp hiện tại.

Vương lão ngồi một mình đối diện, mình lại ngồi cùng một khối với ê kíp của Lưu Phẩm Hoa.

Ông già này để ý gớm.

Thầm phàn nàn một câu, Tống Thần ngoan ngoãn đi sang ngồi bên cạnh Vương lão.

Dù sao Vương lão đối xử với cậu rất tốt, thể diện cần cho thì phải cho.

Thấy động tác đổi chỗ của Tống Thần, ánh mắt Lưu Phẩm Hoa nhìn về phía Vương lão có thêm chút ý vị sâu xa.

Nhưng biểu hiện đó chỉ thoáng qua trên mặt trong tích tắc.

Ngay sau đó, Lưu Phẩm Hoa nhìn Tống Thần cười nói: "Không ngờ hot search của Tống đạo diễn hai ngày nay nhiều thật đấy, nhìn mà tôi cũng thấy ghen tị." Nhìn sự giảo hoạt lóe lên trong mắt Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần chỉ bất lực nhún vai: "Hết cách rồi, cá nhân tôi quá ưu tú mà!

Ở đâu cũng sẽ thu hút ánh nhìn của mọi người thôi." "Nếu anh ghen tị với cái danh hiệu đó, tôi có thể nói với cư dân mạng là hai ta có họ hàng, anh là người đứng đầu thế gia trộm mộ!" "Hahahaha, thế thì không cần đâu, tôi cũng không muốn trở thành Ngô Tam Tỉnh thật sự." Thấy Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần giao lưu vui vẻ, Vương lão cười cười chủ động xen vào: "Tiểu Tống à, lần này Lưu ảnh đế tới là muốn bàn với cậu một vụ làm ăn." "Ồ?" Tống Thần nghe xong, vẻ mặt tò mò nhìn Lưu Phẩm Hoa hỏi: "Làm ăn gì thế?" Lưu Phẩm Hoa nhìn Vương lão một cái, rồi chuyển tầm mắt lên khuôn mặt đẹp trai vượt qua 99% giới giải trí của Tống Thần.

Lưu Phẩm Hoa nghiêm túc nói với Tống Thần: "Không biết Tống đạo diễn có hứng thú tiếp tục khai thác phần hậu truyện của Đạo Mộ Bút Ký không?" "Cốt truyện tiếp theo?" Tống Thần dựa người vào ghế, mi mắt rũ xuống không biết đang suy nghĩ điều gì.

Biểu hiện này của Tống Thần không làm Lưu Phẩm Hoa thất vọng, ngược lại trong lòng còn thấy vui mừng.

Tống Thần không trực tiếp từ chối đề nghị, chứng tỏ cậu ấy chắc chắn đã có ý tưởng về nội dung phần tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký".

Kể cả chưa viết ra thì trong đầu chắc chắn cũng đã có cấu tứ liên quan.

Dù sao lúc đó Tống Thần để Tằng Nhất Hi quay đoạn after-credit cuối cùng cũng vô cùng kỳ lạ.

Lưu Phẩm Hoa vẫn nhớ rõ lúc đó Tống Thần đặc biệt dặn dò thợ

trang điểm phải hóa trang cho Tằng Nhất Hi trông già dặn, phong trần hơn một chút.

Tốt nhất là dáng vẻ của chín năm sau.

Chín năm sau, chẳng phải rất gần với ước hẹn mười năm với Trương Khởi Linh sao? "Tống đạo cũng biết hiện tại trên mạng nhiệt tình đối với 'Đạo Mộ Bút Ký' vẫn không hề giảm, lại càng thêm tò mò về cốt truyện tiếp theo." Lưu Phẩm Hoa mỉm cười, đồng thời nhận lấy một bản hợp đồng từ tay người quản lý, "Công ty chúng tôi vô cùng hứng thú với câu chuyện tiếp theo, muốn trực tiếp mua đứt." Khi nói chuyện, Lưu Phẩm Hoa liếc nhìn Vương lão đang ngồi cạnh Tống Thần, thấy đối phương hơi nhíu mày, Lưu Phẩm Hoa khẽ cười nói thêm: "Đương nhiên, tôi cũng hy vọng Tống đạo sẽ làm đạo diễn khách mời chỉ đạo bộ tác phẩm này." "Hửm?" Vương lão nghe vậy thì trực tiếp không vui, ngay trước mặt tôi mà dám đào người hả?

Tôi còn đang ngồi lù lù ở đây này!

Tống Thần lúc này mới ngước mắt nhìn Lưu Phẩm Hoa, đạm đạm cười một tiếng: "Cốt truyện tiếp theo đương nhiên là có, nhưng không biết giá cả ra sao đây!" "Năm trăm vạn thì thế nào?

Dùng để mua kịch bản!" Lưu Phẩm Hoa thấy Tống Thần như vậy, biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc, tiến vào trạng thái thương thảo giá cả. "Phí đạo diễn của Tống đạo sẽ tính riêng.

Đương nhiên sẽ chi trả theo mức thù lao của đạo diễn đẳng cấp quốc tế." "Tôi cảm thấy cái giá này vô cùng công đạo." "Tôi không cần anh cảm thấy, tôi muốn tôi cảm thấy!" Tống Thần đáp trả, "Quyền sở hữu kịch bản tôi sẽ không bán, nhưng quyền quay phim thì có thể bán, giá cả anh hiểu mà!

Còn về việc quay phim..." "Khụ khụ!" Vương lão nghe đến đây lập tức ho khan vài tiếng, cắt ngang lời Tống Thần.

Đồng thời ngầm nhắc nhở mọi người: Tôi còn ở đây đấy, làm cái gì thế hả! "Đừng có tự ý thương lượng xong xuôi thế chứ, Tống Thần vẫn là người của Cục Du lịch tôi đấy." Vương lão nhắc nhở tất cả mọi người tại trường quay về vấn đề biên chế của Tống Thần.

Bị một ông già coi nhẹ cảm giác thật sự không tốt chút nào.

Tống Thần có chút khó chịu bĩu môi, nhưng đối với việc thuộc biên chế Cục Du lịch, cậu cũng không định phản bác, cũng chưa từng chủ động rời khỏi Cục.

Dù sao mấy năm nữa, sau khi Khương Nguyệt Thanh lên làm Cục trưởng, thì cả cái Cục Du lịch này Tống Thần chính là dưới một người, trên vạn người a!

Lưu Phẩm Hoa nhíu mày hỏi: "Vương cục trưởng không hy vọng phần tiếp theo của 'Đạo Mộ Bút Ký' được quay sao?

Tôi cho rằng điều này có trợ giúp rất lớn cho kế hoạch quảng bá!" Tống Thần và Vương lão đồng thời ngẩng đầu, nhớ lại cảnh tượng người đông nghìn nghịt trong khu du lịch.

Còn trợ giúp nữa thì sợ là khu du lịch chứa không nổi mất.

Vương lão và Tống Thần nhìn nhau, đều đọc được ý tứ trong mắt đối phương.

Thấy hai người không có ý định đồng ý, Lưu Phẩm Hoa cắn răng, tung ra con bài tẩy. "Nếu đạo diễn Tống Thần nhận quay, công ty chúng tôi sẽ quyên góp một khoản tiền dùng để xây dựng khu du lịch Trường Bạch Sơn." "Hít!" Nghe câu này của Lưu Phẩm Hoa, Vương lão động lòng rồi.

Sau đó ông nhìn góc nghiêng đẹp trai của Tống Thần và bắt đầu suy tính.

Tống Thần ở trong Cục cũng chẳng qua là một sự tồn tại để "ngồi

mát ăn bát vàng", nhất là trong thời kỳ kế hoạch phim tuyên truyền Thái Sơn bị đình trệ.

Vậy tại sao không phái Tống Thần ra ngoài kiếm chút tiền làm thêm nhỉ?

Vừa rèn luyện năng lực đạo diễn của Tống Thần, lại vừa có thể mang về cho Cục một khoản đầu tư.

Nghĩ đến đây, Vương lão nhìn Tống Thần mắt sáng rực lên, vươn tay vỗ vai cậu: "Làm gì thế?

Ánh mắt của ông không đúng lắm đâu đấy." Tống Thần bị ánh mắt của Vương lão đầu nhìn đến phát sợ.

Nhớ lần trước lão dùng ánh mắt này nhìn mình là lúc bắt cậu đi quay phim tuyên truyền. "Tiểu Tống à, tôi cảm thấy đề nghị của Lưu ảnh đế rất tốt." Không đợi Tống Thần nói gì, Vương lão vui vẻ tiếp lời: "Hiện tại còn trẻ, nên kiếm nhiều tiền một chút để dành cưới vợ!

Trong Cục hiện giờ cũng không bận rộn gì!" "Được rồi." Rõ ràng là vì khoản đầu tư cho Cục, ông chắc chắn là không bận không?

Tất cả mọi người hiện tại đều đang ở trong khu du lịch giúp đỡ kia kìa!

Nhìn thấu nhưng không vạch trần, Tống Thần gật đầu. "Vậy được rồi, mọi người cứ nói chuyện đi, tôi không làm phiền nữa." Vương lão vỗ vai Tống Thần, đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, để lại cho nhóm Tống Thần tiến hành thảo luận chi tiết. "Tống đạo, vậy chúng ta tiếp tục thảo luận về hợp đồng kịch bản nhé." Mãi đến khi cửa phòng họp đóng lại, Lưu Phẩm Hoa mới tiếp tục nói với Tống Thần. "Ừ, được." Tống Thần gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu cùng Lưu Phẩm Hoa thảo luận quy trình hợp tác chi tiết.

Chương 79

.....

Một giờ sau.

Sau khi Tống Thần và đội ngũ của Lưu Phẩm Hoa thảo luận, đã đưa ra được mấy kết luận: Điểm thứ nhất: Long Hoa Giải Trí bỏ vốn để quay kịch bản hoàn toàn mới của Tống Thần, tác phẩm bắt buộc phải có liên kết với Đạo Mộ Bút Ký.

Đồng thời bộ phim này sẽ được chiếu rạp.

Điểm thứ hai: Bỏ ra 6 triệu tệ mua quyền quay phim kịch bản của Tống Thần, nhưng quyền sở hữu kịch bản vẫn nằm trong tay Tống Thần.

Tống Thần sở hữu quyền kiểm soát và cải biên tuyệt đối đối với kịch bản.

Điểm thứ ba: 20 triệu tệ cộng thêm 10% doanh thu phòng vé để mời Tống Thần làm đạo diễn chỉ đạo quay phim.

Đồng thời sẽ trích 5% doanh thu phòng vé làm từ thiện, quyên tặng cho Cục Du lịch Trường Bạch Sơn.

Điểm thứ tư: Về mặt cấu tạo đoàn làm phim, Tống Thần sở hữu quyền lực kiểm soát tuyệt đối.

Điểm thứ năm: Về mặt diễn viên, Tống Thần với tư cách đạo diễn vẫn sở hữu quyền lợi tuyển chọn.

Điểm thứ sáu: Long Hoa Giải Trí sẽ phái một vị đạo diễn làm phó đạo diễn gia nhập đoàn phim. ..... "Ừm, như vậy là tạm ổn rồi." Tống Thần kiểm tra kỹ lưỡng bản hợp đồng mới một lượt, xác định không có điều khoản gài bẫy nào, liền ký tên mình lên.

Đối diện, Lưu Phẩm Hoa với tư cách cổ đông thứ hai của Long Hoa Giải Trí cũng ký tên.

Sau khi trao đổi hợp đồng, hai người nhìn nhau cười. "Không biết lần này tôi có cơ hội lên hình trong phim điện ảnh mới không hả Tống đạo?" Ký xong hợp đồng, Lưu Phẩm Hoa đứng dậy bắt tay Tống Thần hỏi. "Đáng tiếc, có cũng chỉ được vài cảnh quay thôi." Tống Thần lộ ra vẻ mặt xin lỗi, nhưng Lưu Phẩm Hoa lại tỏ vẻ mừng rỡ. "Xem ra Tống đạo đã nghĩ xong cốt truyện rồi!" Tống Thần gật đầu, trong đầu từ từ hiện lên hình ảnh một thiếu niên đi bộ giữa hoang mạc. "Đúng vậy, tên của nó gọi là 'Sa Hải' (Biển Cát)." Tại cơ quan cầu được ước thấy hoàn thành một ngày "câu cá" (lười biếng), Tống Thần về đến nhà, lại một lần nữa ngồi vững vàng trên chiếc ghế trong phòng ngủ. "Mới cách có hai tháng, mình lại bắt đầu ngồi ở đây viết kịch bản." Tống Thần cười khẽ lắc đầu, đồng thời thầm gọi trong lòng: "Hệ thống." [Đinh, ký chủ có nhu cầu gì?] Giọng nói êm tai của hệ thống vang lên trong đầu Tống Thần.

Tống Thần không chỉ một lần nghĩ, giọng của hệ thống hay thế này có khi nào là tác dụng tâm lý không. "Tôi muốn kịch bản 'Sa Hải'." Tống Thần nói thẳng với hệ thống, dù sao đều là người nhà, không cần khách sáo. [Đinh ~!] Cùng với tiếng nhắc nhở êm tai, màn hình ảo trực tiếp mở ra trước mặt Tống Thần.

Trên đó có tới hàng chục bản kịch bản ảo, khiến Tống Thần ngạc nhiên chớp mắt. "Tên kia viết Sa Hải nhiều thế à?

Không phải là đứt đoạn canh (drop truyện) sao?" Vừa nói, Tống Thần vừa tùy tiện lấy xuống một bản kịch bản ảo lật xem vài cái. "Hít, phiên bản nước ngoài à!!

Nội dung hình như cũng không đúng, trùng tên sao?" Cảm thán một câu, Tống Thần lập tức thay đổi yêu cầu với hệ thống: "Tôi muốn hậu

truyện của 'Đạo Mộ Bút Ký', 'Sa Hải'!" [Đinh ~~] Màn hình ảo lật lại một trang, lần này trên đó chỉ có một kịch bản.

Đối với việc này, Tống Thần chỉ cảm thấy hệ thống của mình thực sự quá nghiêm túc, có thể lôi ra tất cả các loại "Sa Hải" trên toàn thế giới.

Sau đó lại là thao tác quen thuộc, hệ thống đem toàn bộ nội dung kịch bản rót vào trong đầu Tống Thần.

Trong chốc lát, Tống Thần đã nắm bắt được toàn bộ từng chi tiết nhỏ của cốt truyện "Sa Hải".

Mở máy tính, tạo thư mục mới.

Mở Word, mười ngón tay hoạt động một chút rồi đặt lên bàn phím.

Cùng với tiếng gõ bàn phím cơ thanh thúy vui tai, câu chuyện thuộc về Lê Thốc và Ngô Tà bắt đầu hiện ra trên màn hình máy tính. .....

Lúc này, Vương lão đang ngồi ngay ngắn trong văn phòng Cục trưởng, vẫn chưa tan làm về nhà, đang nhắm mắt trầm tư như gặp phải bài toán khó. "Cộp, cộp...!" Ngón tay Vương lão gõ nhẹ lên mặt bàn, trong đầu cứ lặp lại cảnh tượng buổi sáng ở phòng họp.

Đối với việc để Tống Thần nhận lời mời làm phim của Long Hoa Giải Trí, Vương lão cũng không biết mình làm đúng hay sai.

Lúc đó vì một câu đầu tư của Lưu Phẩm Hoa mà hơi nóng đầu.

Cộng thêm Tống Thần lúc này ở trong Cục quả thực có chút vô công rồi nghề, mấy ngày nay thằng bé có vẻ buồn chán, làm lãnh đạo ông cũng thấy không đành lòng.

Quả thực, với độ nổi tiếng và sức nóng hiện tại của Tống Thần, hoàn toàn không thích hợp ra giúp đỡ ở khu du lịch.

Trăm phần trăm sẽ càng giúp càng loạn, tất cả du khách đều sẽ lao vào người Tống Thần.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, qua loa đồng ý như vậy, để Tống Thần nhận việc riêng, chuyện này luôn cảm giác có chút không đáng tin cậy.

Cho nên Vương lão sau khi ăn cơm trưa xong, vẫn luôn ngồi ở vị trí của mình suy nghĩ vấn đề này. "Ừm, quả nhiên là phải tìm kiếm sự giúp đỡ của lãnh đạo." Suy nghĩ hồi lâu, Vương lão rốt cuộc quyết định gọi điện thoại hỏi ý kiến Tổng cục trưởng.

Nghe xong nội dung Vương lão trình bày, Tổng cục trưởng cả người đều ở trạng thái ngơ ngác. "Cái gì cơ?

Ông bán Tống Thần rồi à?" "Không có!

Chỉ là nhận một việc tư quay phim điện ảnh thôi, hiện tại không phải đang được nghỉ phép sao, thời gian nghiệp dư cũng không vi phạm quy định chứ?" Nói xong, Vương lão sợ Tổng cục truy cứu, vội vàng bổ sung: "Nhưng tôi cứ cảm giác có chút không ổn, cho nên đặc biệt gọi hỏi ngài." "Về nguyên tắc thì không vi phạm, chỉ là... tôi cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, chỉ sợ vạn nhất ngày sau có người có tâm tư truy vấn, sợ là khó nói." Tổng cục trưởng nhất thời cũng bị tình huống này làm cho choáng váng.

Dù sao từ trước đến nay đều là Cục Du lịch mượn đạo diễn từ công ty giải trí, chứ công ty giải trí mượn đạo diễn từ Cục Du lịch thì đúng là lần đầu tiên!

Nhưng Tổng cục trưởng dù sao cũng là lãnh đạo lớn, đại não vận hành nhanh chóng, bỗng nhiên một ý tưởng hay nảy ra trong đầu. "Có rồi!" Tổng cục trưởng buột miệng thốt lên. "Ông lớn tuổi thế rồi mà..." Vương lão cũng bị chấn kinh!

Tổng cục trưởng lớn tuổi thế này mà năng lực cũng quá mạnh.

"...Ông nghĩ đi đâu đấy!

Tôi nói tôi có ý tưởng hay." Tổng cục trưởng mắng Vương lão là già mà không đứng đắn, Vương lão nghe vậy cũng ngượng ngùng gãi đầu hỏi: "Ý tưởng hay gì ạ?

Ngài cứ nói ra nghe thử xem!" "Kế hoạch tuyên truyền khu du lịch Thái Sơn không phải bị đình chỉ rồi sao?

Vì khu du lịch phát hiện cổ mộ!" "À, đúng, đúng." "Vậy tại sao chúng ta không mượn bộ phim điện ảnh lần này của Tống Thần, tuyên truyền cho khu du lịch đó luôn?

Hoặc là thêm vào một số yếu tố phù hợp chính sách, đại loại như sắp xếp cho Tống Thần một thân phận đạo diễn đặc phái.

Nếu có thể vận hành được thì rất có triển vọng, dù sao kỹ thuật quay phong cảnh của Tống Thần cũng rất lợi hại." "Hít ~~!" Lời của Tổng cục trưởng đã thức tỉnh Vương lão.

Đúng vậy!

Phần tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký" lần này, chỉ cần thêm vào bên trong một số phần tuyên truyền cảnh khu.

Lại dùng thủ pháp quay phim khủng bố của Tống Thần, đương nhiên có thể quay ra những phong cảnh chấn động lòng người.

Lúc đó Trường Bạch Sơn chẳng phải cũng hiện ra trong "Đạo Mộ Bút Ký" như vậy, rồi nhận được sự quan tâm chưa từng có trong nước, triệt để bạo hỏa sao?

Nghĩ như vậy, Vương lão lập tức bắt đầu cùng Tổng cục trưởng thảo luận các chi tiết liên quan.

Cuối cùng hai người đồng thời quyết định, để Tống Thần lúc quay phim điện ảnh kẹp thêm chút "hàng tư".

Ví dụ như căn cứ theo nhu cầu cốt truyện cần lấy cảnh tại khu du lịch nào đó, đến lúc đó trên dưới Cục Du lịch sẽ ra sức phối hợp, thuận tiện lặng lẽ tuyên truyền những thứ như năng lượng tích cực của khu du lịch! .....

Vài giờ sau, trong phòng Tống Thần. "Ưm ~~~" Tống Thần làm việc mấy tiếng đồng hồ rời hai tay khỏi bàn phím, nhìn hàng trăm trang văn bản.

Tống Thần hài lòng gật đầu, vươn vai cảm thán: "Đàn ông không thể nói không được, nhưng dù cường tráng như mình cũng có chút mệt rồi, hôm nay đến đây thôi!" Nhóm Lưu Phẩm Hoa cho Tống Thần hẳn một tháng để chuẩn bị kịch bản thật tốt.

Tống Thần cũng không từ chối, tuy rằng dưới sự trợ giúp của hệ thống, chuẩn bị kịch bản không cần thời gian dài như vậy.

Nhưng thời gian dư thừa, Tống Thần có thể dùng để chuẩn bị phối nhạc, âm nhạc cũng như công tác tuyển chọn diễn viên, thuận tiện "mang người mới" (đới tân), vô cùng vui vẻ.

Lần này vốn liếng quay phim điện ảnh tuyệt đối sung túc, Tống Thần có càng nhiều ý tưởng cũng có thể được thực hiện.

Nhưng lúc này, Tống Thần phải chuẩn bị cơm tối trước đã.

Chương 80

Dù sao người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói đến hoảng.

Lấy sườn, khoai tây các loại nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra, Tống Thần xử lý đơn giản.

Sau đó cho vào nồi áp suất bắt đầu hầm, bên kia gạo cũng được cho vào nồi cơm điện.

Làm xong những việc này, Tống Thần lại lần nữa ngồi trước tivi.

Mở truyền hình mạng lên, buồn chán ấn điều khiển từ xa, không mục đích xem lung tung. "Không có chương trình gì thú vị sao?" Tống Thần bỏ qua những kênh đang chiếu lại "Đạo Mộ Bút Ký", tiến vào một phòng livestream. "Tiến độ thám trắc hôm nay lại được tăng cường, để chúng ta tiến vào bên trong xem thử nhé!" Trong phòng livestream truyền đến giọng nói của Băng Băng, cũng làm cho ánh mắt đang không tập trung của Tống Thần khôi phục sự chú ý.

Nhìn phòng livestream quen thuộc kia, cùng với nữ MC 5.5 điểm quen thuộc trên màn hình.

Chính là phòng livestream khảo cổ cổ mộ Trường Bạch Sơn, và Băng Băng của đài truyền hình Kinh thành. "Đồ vật trong cổ mộ này có thể livestream sao?" Tống Thần nhìn thoáng qua bình luận đang chạy trên màn hình, phát hiện đều là những nội dung vô bổ. [Băng Băng vợ ơi!

Anh yêu em!], [Băng Băng đáng yêu nhất!], [Cổ mộ này kém xa Vân Đỉnh Thiên Cung] các loại.

Đối với những bình luận này của cư dân mạng, Tống Thần hoàn

toàn không đưa ra bất kỳ đánh giá nào.

Tắt bình luận đi, Tống Thần bắt đầu chăm chú xem livestream, bởi vì lúc này đang đến đoạn Trương giáo thụ phổ cập kiến thức.

Chỉ thấy Trương giáo thụ trên màn hình đeo găng tay trắng, tay vuốt ve vách đá.

Trên vách đá khắc họa một người đàn ông giơ cao thanh kiếm trong tay, chĩa vào một con rồng khổng lồ, uốn lượn vạn dặm có hình thù khủng bố.

Trương giáo thụ vừa sờ bức bích họa vừa chậm rãi nói: "Bức bích họa này hẳn là ghi lại một câu chuyện thời đó, chỉ nhìn từ ý nghĩa bề mặt của bích họa thì hẳn là câu chuyện về một vị Trảm Long Giả (người chém rồng)." [Rồng kìa!!

Xuất hiện trong bích họa!] [Chẳng lẽ rồng trong truyền thuyết thực sự tồn tại sao?!

Chỉ là chúng ta chưa bao giờ phát hiện ra thôi à?] [Vãi!

Đáng sợ thế!

Kích thích quá vậy?] [Lần đầu tiên tôi cảm thấy cái cổ mộ này có quan hệ với Tống Thần hay không cũng không quan trọng nữa rồi!] [Đồng cảm!

Nhưng tôi không thể từ bỏ khả năng Tống Thần là nguyên mẫu của Trương Khởi Linh!] [Vãi chưởng!

Tôi nghi ngờ tuổi thật của Tống Thần, nếu không với tuổi của cậu ta sao có thể nắm giữ kỹ thuật khủng bố và các loại kiến thức như vậy!] [Chẳng lẽ Tống Thần ở trong 'Đạo Mộ Bút Ký' còn giấu một tay!?

Trong cổ mộ này có chuyện liên quan đến Tống Thần!] "Chém

rồng?

Ly kỳ thế." Tống Thần nhịn không được cảm thán một câu, mở to mắt nhìn bức bích họa trong màn hình.

Đối với những bình luận kỳ quặc của cư dân mạng, Tống Thần thảy đều chọn cách lờ đi.

Khác với vách đá do Tống Thần dùng hiệu ứng đặc biệt chế tác ra, vách đá này là hàng thật giá thật trải qua mấy trăm năm thời gian lưu lại, chất địa bích họa bên trên càng chân thực hơn.

Tống Thần lúc này cũng chăm chú quan sát từng chi tiết nhỏ, tranh thủ ghi nhớ toàn bộ vào trong lòng.

Cơ hội hiếm có mới được tận mắt nhìn thấy loại bích họa trải qua mấy trăm năm này, nói không chừng có thể dùng trong phim điện ảnh mới.

Cạch ~~ Khóa cửa mở ra, Khương Nguyệt Thanh mặt đầy mệt mỏi đi vào nhà. "Thần Thần ~ Dì mệt quá!" Màn làm nũng hàng ngày với Tống Thần lại không nhận được chút hồi đáp nào, Khương Nguyệt Thanh đang cởi giày ngẩng đầu lên.

Nghe tiếng tivi vang bên tai, Khương Nguyệt Thanh cởi bốt, thay dép lê.

Đi qua hành lang vào phòng khách, kết quả nhìn thấy Tống Thần đang chăm chú xem tivi.

Trên màn hình tivi là cảnh Trương giáo thụ đang giảng giải chi tiết bích họa Trảm Long.

Trong livestream, mắt kính Trương giáo thụ phản xạ ánh sáng từ camera, bàn tay đeo găng khẽ vuốt dọc theo bích họa trong không trung, nhưng từ đầu đến cuối không chạm vào bích họa mảy may. "Từ ý nghĩa của bức bích họa này, mọi người đương nhiên cũng có thể

liếc mắt một cái là nhìn ra đây là một bức tranh chém rồng.

Nhưng chúng ta đều biết trong hiện thực không có sinh vật như rồng, cho nên cần đổi một hướng khác để giải đọc bức bích họa này." Nói xong đôi mắt dưới mắt kính của Trương giáo thụ bắt đầu hơi híp lại.

Tống Thần từng hợp tác một đoạn tướng thanh với Trương giáo thụ nên biết, đây là động tác thói quen của ông khi suy nghĩ vấn đề.

Đồng thời, lúc Trương giáo thụ suy nghĩ, Tống Thần cũng xoa cằm suy tư. "Ý nghĩa khác, chẳng lẽ..." "A!" Tống Thần trừng lớn mắt, đúng lúc này Khương Nguyệt Thanh tò mò hỏi. "Vãi chưởng!" Tống Thần đang trầm mê suy nghĩ hoàn toàn không chú ý tới Khương Nguyệt Thanh đã đến bên cạnh, thực sự bị dọa giật mình. "Đi đường không có tiếng động thế hả!" Tống Thần khó chịu oán giận với Khương Nguyệt Thanh.

Khương Nguyệt Thanh chỉ cho Tống Thần xem đôi dép lê mới mua.

Đế siêu dày, có cảm giác như giẫm lên phân (êm ái), đi đường hoàn toàn sẽ không phát ra tiếng động.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh chớp chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp, tò mò nhìn Tống Thần hỏi: "Nghĩ ra cái gì rồi nha?" Tống Thần vốn đang cân nhắc xem có nên mua một đôi dép như thế không, nhìn có vẻ thoải mái.

Nhưng câu hỏi của Khương Nguyệt Thanh kéo Tống Thần trở lại.

Tống Thần liếc nhìn Trương giáo thụ trong phòng livestream một cái, thấy đối phương vẫn đang bộ dạng suy tư vấn đề.

Sau đó lộ ra nụ cười tự tin nói: "Hừ hừ, ý nghĩa thực sự của bức bích họa Trảm Long này hẳn là chém đứt long mạch!" "Long mạch?!

Cái gì thế?" Khương Nguyệt Thanh trước là kinh ngạc, sau đó là vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Không đọc sách, không xem báo!" Tống Thần bĩu môi nhìn Khương Nguyệt Thanh, sau đó bắt đầu giải thích cho cô về chi tiết long mạch. "Long mạch, chỉ mạch núi nhấp nhô.

Vì mạch núi về hình thái có nhiều điểm tương tự với rồng, nên phong thủy học Âu Lạc ví mạch núi là rồng.

Trong kham dư học truyền thống của nước ta thời xưa, coi 'long mạch' là một loại hình thái địa lý đặc thù.

Nghe nói Côn Luân được mệnh danh là 'Vạn sơn chi tổ, long mạch chi nguyên', Trường Bạch Sơn nhà chúng ta hình như cũng có một cái long mạch đấy." "À à!" Nghe Tống Thần giải thích xong, Khương Nguyệt Thanh gật gật đầu vẻ hiểu vẻ không. "Là thật sao?

Thần Thần?" "Lừa dì làm gì?" Đối mặt với sự không tín nhiệm của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần tỏ vẻ đau lòng nhức óc.

Lúc này trong livestream Trương giáo thụ bỗng nhiên mở miệng hô lên: "Tôi biết rồi!

Con rồng này ám chỉ long mạch!!

Bích họa Trảm Long thực tế là một bức tranh chém đứt long mạch!" Sau đó Trương giáo thụ lại phổ cập kiến thức về long mạch, tuy rằng chi tiết hơn Tống Thần nói không ít, nhưng nội dung chủ thể lại không có chút biến hóa nào. [Ố ồ ô!

Ngưu bức!

Không hổ là chuyên gia!] [Tôi nhớ trong 'Đạo Mộ Bút Ký' hình như cũng đề cập đến chuyện long mạch mà?!] [Hít!

Xác thực là có!

Lúc đó nói rõ ràng Trường Bạch Sơn là long mạch!] [Khớp rồi!

Khớp rồi!

Tống Thần thật sự rất được nha!] [Ai da!

Chạy không thoát đâu nha!

Tống đạo!] [Ha ha ha!

Rõ ràng Tống Thần trốn được cảnh sát!

Lại trốn không thoát hỏa nhãn kim tinh của cư dân mạng a!

Hắc hắc hắc!] [Không hổ là quý công tử thế giới đạo mộ mà tôi công nhận!] [Còn phải nói sao!

Ha ha ha ha!] .....

Khương Nguyệt Thanh liếc qua những dòng bình luận này, lúc này đang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tống Thần. "Thần Thần, sao cháu lại biết những thứ này?" "Lúc viết 'Đạo Mộ Bút Ký' thì tìm hiểu thôi, có gì lạ đâu?" Tống Thần đã sớm chuẩn bị xong cớ, sau đó đẩy Khương Nguyệt Thanh ra phòng ăn bắt đầu ăn cơm.

Chẳng thèm quan tâm đến Trương giáo thụ đang thao thao bất tuyệt trong livestream. .....

Chương 81

Sườn sau khi hầm ở nhiệt độ cao tỏa ra mùi thơm đặc biệt, tinh hoa bên trong xương đều được hầm ra hết.

Khoai tây cũng hấp thu những tinh hoa mỹ vị này, trở nên càng thêm ngon miệng.

Ăn cùng gạo Ngũ Thường vùng Đông Bắc, càng đặc biệt mỹ vị. "Cái gì?!

Ngày mai dì bắt đầu phải đi theo Cục Khảo cổ xuống cổ mộ?" Tống Thần kinh ngạc hét lớn, dọa Khương Nguyệt Thanh đang gặm sườn ở đối diện giật mình. "À...

Dù sao cũng là phát hiện trong khu du lịch của tôi, thân là Phó cục trưởng Cục Du lịch phải đi cùng." Khương Nguyệt Thanh vừa nhét sườn vào miệng, vừa bất đắc dĩ nói. "Tuổi Vương lão đầu quá lớn rồi, chịu không nổi sự giày vò trong cổ mộ, cho nên để Phó cục trưởng là dì làm thay." "Có quá nguy hiểm không, đừng đi nữa." Tống Thần hơi nhíu mày, cổ mộ mà có thể mang theo bích họa Trảm Long, đều không phải người thường có thể chịu được. "Yên tâm đi, lại không phải chỉ có một mình dì xuống đó, còn có người của Cục Khảo cổ mà!" Khương Nguyệt Thanh đối với việc này ngược lại không lo lắng, tuy rằng chưa từng trải qua chuyện này, nhưng Khương Nguyệt Thanh đã điều tra quy trình khảo cổ cổ mộ ở các khu du lịch khác.

Toàn bộ hành trình hầu như đều là việc của Cục Khảo cổ, Cục Du lịch chỉ đi cùng mà thôi.

Tống Thần có chút không yên tâm nói: "Hay là cháu đi cùng dì nhé." "Không cần, cháu cứ ở nhà viết kịch bản cho tốt đi!

Dì nghe Vương lão đầu nói rồi!

Hơn 2500 vạn đấy!" Khương Nguyệt Thanh giơ ngón tay cái lên khen ngợi Tống Thần. "Không hổ là Thần Thần nhà mình, quả nhiên là thiên tài!" Sau đó Khương Nguyệt Thanh đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Nếu lần này dì an toàn trở về, dì..." "Dừng!" Tống Thần cắt ngang lời Khương Nguyệt Thanh sắp nói ra, hai tay vỗ lên vai cô cảm thán: "Trước khi ra cửa làm việc, đừng có cắm mấy cái 'death flag' (cờ tử vong) kiểu này a!" Sáng sớm hôm sau, mấy nhà truyền thông giải trí nổi tiếng bỗng nhiên đồng thời đăng tải một tin tức. [Chấn kinh!

Tân đạo diễn Tống Thần cùng Lưu ảnh đế đêm khuya không kéo rèm mật đàm, lại là vì...!] [Hy vọng của điện ảnh trong nước, Long Hoa Giải Trí sẽ liên thủ Tống Thần chế tạo IP đệ nhất, rốt cuộc là thao tác gì?] [Đạo diễn "Đạo Bút" lún sâu vào phong ba thẩm tra, lại sắp tiếp tục khai thác cốt truyện tiếp theo, lấy đạo diễn làm nguyên mẫu câu chuyện bút ký, vẫn đang tiếp tục, rốt cuộc là đạo đức suy đồi, hay nhân tính vặn vẹo...] Tuy rằng tiêu đề không giống nhau, các loại giật tít câu view vô liêm sỉ, nhưng nội dung tin tức lại xuất kỳ nhất trí.

Tống Thần và công ty điện ảnh giải trí đệ nhất trong nước, Long Hoa Giải Trí cùng hợp tác xuất phẩm phim điện ảnh hậu truyện "Đạo Mộ Bút Ký".

Tuy rằng chưa nhận được sự thừa nhận của Long Hoa Giải Trí, nhưng tin tức vẫn dấy lên một trận bão táp trong giới giải trí.

Tất cả minh tinh trong giới đều vì chuyện này mà hưng phấn vạn phần, khoảnh khắc nhìn thấy tin tức này, những minh tinh đang tỉnh đều nhịn không được nhảy dựng lên từ trên giường.

Những minh tinh đang ngủ thì bị người quản lý nhà mình lôi dậy từ trong chăn, sau đó bị bắt xem tin tức này.

Không một ngoại lệ, những người này cũng đồng dạng nhịn không

được nhảy dựng lên!

Hiện tại trong giới giải trí có một tin tức mà mọi người đều biết, đó là "Đạo Mộ Bút Ký" hiện tại là đại IP đệ nhất trong nước!

Diễn viên tham gia "Đạo Mộ Bút Ký" càng trực tiếp hot khắp toàn mạng.

Khoan nói đến bản thân Lưu Phẩm Hoa và Tiêu Dương đã hot.

Cứ lấy Tằng Nhất Hi, loại tiểu minh tinh trong suốt không thể trong suốt hơn trong giới giải trí lúc đó, sau khi "Đạo Mộ Bút Ký" chiếu xong hai phần, bản thân Tằng Nhất Hi trực tiếp hot toàn quốc, thăng hạng thành một trong những đỉnh lưu của giới giải trí.

Hầu như sắp đạt đến địa vị trước đó của Tiêu Dương.

Trần Hạo Hãn thủ vai Vương Bàn Tử, Từ Tử Huyên thủ vai A Ninh các loại, cũng đều có lưu lượng tăng lên khác nhau.

Thù lao báo giá trong nhóm đều có sự tăng trưởng.

Những điều này minh tinh trong giới đều nhìn ở trong mắt.

Đối với năng lực tạo sao của "Đạo Mộ Bút Ký" và Tống Thần, tất cả mọi người trong giới đều vô cùng công nhận.

Đều vô cùng muốn tham gia phim điện ảnh mới của Tống Thần.

Cho đến nay tin tức về phim mới của Tống Thần, hậu truyện "Đạo Mộ Bút Ký", tin tức này sao có thể không làm cho minh tinh giới giải trí điên cuồng chứ? .....

Nhóm chat "Đạo Mộ Bút Ký", cách tin nhắn cuối cùng gửi đi đã được vài ngày.

Mọi người trong nhóm đều vì chuyện riêng của mình mà thời gian dài không nhắn tin trong nhóm.

Mỗi người đều bận, đương nhiên Tống Thần vĩnh viễn là người bận nhất.

Dùng tần suất lên hot search mà nói.

Nhưng sáng sớm hôm nay, trời còn chưa sáng, trong nhóm "Đạo Mộ Bút Ký" đã bắt đầu hừng hực khí thế.

Thiên Chân Vô Tà (Ngô Tà): [Đạo diễn đẹp trai nhất vũ trụ vô địch, Tống đạo, sắp khai máy phim điện ảnh mới là thật sao?

Thật sao?] Ngã Vương Nguyệt Bán (Vương Bàn Tử): [Đạo diễn đẹp trai nhất vũ trụ vô địch, tôi cũng muốn biết!] Kỳ Lân Văn Thân (Trương Khởi Linh): [+1] Tử Huyên A Ninh (A Ninh): [Sao chỉ hỏi Tống đạo thế?

Sao không hỏi Lưu ca đi?

Không thấy Tống đạo và Long Hoa Giải Trí hợp tác à?] Tử Huyên A Ninh: [Lưu ca chính là cổ đông thứ hai của Long Hoa Giải Trí đấy!

Có phải không hả?

Lưu ca?

Ngô Gia Tam Gia!] Ngã Vương Nguyệt Bán: [Chấn kinh?!] Kỳ Lân Văn Thân: [Chấn kinh +1] Thiên Chân Vô Tà: [A!!!] Hắc Nhãn Kính Bất Phạ Hắc (Hắc Hạt Tử): [Đã xảy ra chuyện gì?

Tình huống gì?] Bạo Đả Hắc Nhãn Kính: [Không biết lướt lên xem lịch sử trò chuyện à?

Đồ ngốc?] Hắc Nhãn Kính Bất Phạ Hắc: [Trong phim không sướng thì đừng có mang ra ngoài phim chứ?

Nói tốt là anh em tốt, cả một đời cơ mà?] Bạo Đả Hắc Nhãn Kính: [Kiếp sau đi!] Ngô Gia Tam Gia (Phan Tử/Chú Ba): [U, cái nhóm này hôm nay sao náo nhiệt thế?] Tử Huyên A Ninh: [Lưu ca!

Lưu ca!

Thật sự hợp tác với Tống Thần quay phim điện ảnh mới rồi sao?] Ngô Gia Tam Gia: [Quan tâm làm gì nha!

Dù sao nhân vật của cô cũng không còn nữa rồi mà?] Tử Huyên A Ninh: [Xát muối vào tim!

Đau lòng!] [Ha ha ha ha ha ha!] xN Ngô Gia Tam Gia: [Ha ha ha, không đùa nữa!

Có thể xác định nói cho mọi người biết, chuyện này là thật.] Sau đó không đợi mọi người gửi tin nhắn kích động đi.

Ngô Gia Tam Gia: [Nhưng chuyện diễn viên phải xem Tống đạo nhé!

Kịch bản của Tống đạo còn chưa viết xong đâu!] [Ồ ~~ Thất vọng!!] xN Ngô Gia Tam Gia: [Nhưng mọi người vẫn nên ôm hy vọng nha, dù sao là hậu truyện, Tống đạo sẽ dùng nhân vật cũ thôi!] Tử Huyên A Ninh: [Chậc!

A Ninh đều không còn nữa!

Thật phiền phức!

Vậy chẳng phải không liên quan gì đến tôi nữa sao!] Trong nhóm lập tức rơi vào một bầu không khí vui vẻ. ..... "Ách...

Đám người này hoàn toàn không có không gian cho mình chen mồm vào a." Tống Thần nhìn nhóm chat đang điên cuồng reload tin mới, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đám minh tinh này sao đánh chữ còn nhanh hơn đạo diễn gõ code thế này?

Hỗn giới giải trí hay tư bản đây?

Đáng sợ a ~~ "Thôi kệ, mình làm việc vậy!" Tống Thần vươn vai,

động tác chậm chạp bò ra khỏi chăn.

Rời khỏi chiếc chăn ấm áp và có năng lực phong ấn, Tống Thần ngồi trước máy tính bắt đầu mở văn bản tiếp tục công việc.

Qua nỗ lực hôm qua, kịch bản Sa Hải đã viết được một phần năm.

Tống Thần định hôm nay sẽ viết xong khoảng một nửa kịch bản. "Thần Thần, bữa sáng để trên bàn!

Nhớ ăn đấy." Ngoài cửa truyền đến tiếng Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần vội vàng lên tiếng đáp ứng. "Hôm nay xuống mộ hỗ trợ quay phim cũng cẩn thận một chút!" Tống Thần cũng dặn dò Khương Nguyệt Thanh một câu, hôm nay là ngày Khương Nguyệt Thanh với tư cách Phó cục trưởng đi theo Cục Khảo cổ tới cổ mộ. "...Biết rồi!

Moa moa ~~" Khương Nguyệt Thanh dùng giọng ngự tỷ lạnh lùng phát ra tiếng hôn gió, sau đó tiếng giày cao gót của cô chậm rãi biến mất.

Tống Thần thì chuyên tâm tiến hành sáng tác kịch bản.

Tuy rằng hình ảnh ở ngay trước mắt, nhưng kịch bản và tiểu thuyết là hai hình thức nghệ thuật triển hiện hoàn toàn khác nhau, chuyện này Tống Thần quyết định phải tự mình làm, dù sao làm một đạo diễn đỉnh cấp thì công để cơ bản, đối với việc kiểm soát hiện trường quay phim sau này cũng có lợi ích rất lớn. .....

Cùng lúc đó.

Chương 82

Long Hoa Giải Trí nội bộ đang tiến hành một cuộc họp quan trọng.

Long Hoa Giải Trí với tư cách là công ty điện ảnh hàng đầu trong nước, lần này trực tiếp mua kịch bản hậu truyện "Đạo Mộ Bút Ký" hot nhất trên mạng.

Tất cả diễn viên, minh tinh trong công ty Long Hoa Giải Trí đều rung động không thôi.

Muốn dựa vào quan hệ là diễn viên của Long Hoa Giải Trí, muốn chen chân vào bộ phim điện ảnh này.

Lão tổng của Long Hoa Giải Trí hình như cũng biết ý đồ của đám diễn viên này, dứt khoát trực tiếp triệu tập một cuộc họp.

Triệu tập tất cả cao tầng và cổ đông, thảo luận về chuyện đoàn làm phim "Sa Hải".

Ví dụ như tuyên truyền tiền kỳ, vấn đề chiếu rạp các loại. "A ~~~" Lưu Phẩm Hoa lúc này ngồi tại chỗ cười vô cùng vui vẻ, lời nói của người trong nhóm đều rất dễ nghe, làm cho Lưu Phẩm Hoa vô cùng thích. "Sao vui thế?

Có tin tức tốt gì à?" Lão tổng tò mò thò đầu muốn nhìn xem nội dung bên trong. "....." "Ông chủ!!" Lời của Lưu Phẩm Hoa còn chưa nói xong, một người đàn ông xông vào phòng họp.

Lưu Phẩm Hoa nhìn người đàn ông này hơi nhíu mày, lão tổng thì cười hỏi: "Lão Tôn, sao thế?" Tôn Lỗi, đạo diễn ký hợp đồng của Long Hoa Giải Trí, đồng thời cũng là một trong vài vị đạo diễn đỉnh cấp nhất trong nước.

Mấy bộ phim nổi tiếng của Long Hoa Giải Trí đều xuất từ tay ông

ta.

Tôn Lỗi thở hổn hển, vẻ mặt khát vọng nhìn Lưu Phẩm Hoa và lão tổng hỏi: "Nghe nói kịch bản mới của Tống Thần đã mua rồi?" "Ừ!" Hai người gật đầu, Tôn Lỗi rốt cuộc không nhịn được kích động mở miệng nói: "Ông chủ, cái kịch bản này có thể giao cho tôi quay không!

Tôn Lỗi tôi dùng đầu người bảo đảm!

Bảo đảm quay ra tác phẩm khiến ngài hài lòng!!" Cướp kịch bản?

Thú vị à nha.

Lưu Phẩm Hoa thấy màn này, khóe miệng khẽ cười.

Lập tức tắt điện thoại bỏ vào túi, cả người thả lỏng dựa vào ghế, định xem diễn biến tiếp theo.

Đối với cá nhân Tôn Lỗi, Lưu Phẩm Hoa cũng khá hiểu biết.

Dù sao cùng một công ty, bao nhiêu năm nay, giữa hai người cũng có vài lần hợp tác.

Đối với Tôn Lỗi, Lưu Phẩm Hoa cho rằng ông ta có năng lực.

Nhưng hiện tại, năng lực của Tôn Lỗi đã sớm không đủ để chống đỡ đứng vững trong giới điện ảnh hiện nay.

Càng không cần nhắc đến giới điện ảnh sau khi loại phẩm chất phim như "Đạo Mộ Bút Ký" hoành không xuất thế.

Dưới sự khuấy động vô tình của Tống Thần, giới điện ảnh hiện tại đã sớm bắt đầu cuộc nội chiến điên cuồng (nội quyển).

Lão tổng liếc nhìn Lưu Phẩm Hoa đang im lặng bên cạnh một cái, phát hiện Lưu Phẩm Hoa không có ý định nói chuyện.

Vì thế lão tổng nhìn về phía Tôn Lỗi hỏi trước: "Tại sao lại muốn cái kịch bản này?

Tôi nhớ không phải mấy năm nay ông đều không có dục vọng quay phim sao?" "Thời gian trước tôi vừa hỏi, ông cũng xác định là không quay mà." Tôn Lỗi nghe ông chủ nói, trong lòng không khỏi trào dâng chua xót.

Tôn Lỗi không muốn quay sao?

Không phải, mà là vì Tôn Lỗi phát hiện hiện tại đã sớm không theo kịp sự phát triển trong giới.

Các loại thiết bị quay phim kiểu mới, thủ pháp quay phim hoàn toàn mới và chế tác hiệu ứng đặc biệt các loại.

Tôn Lỗi hoàn toàn đều không hiểu.

Danh tiếng của Tôn Lỗi trong giới điện ảnh lại càng ngày càng thấp, làm cho Tôn Lỗi vốn có lòng tự trọng cao cảm thấy vô cùng dày vò và đau khổ.

Thực sự không cam lòng cứ thế biến mất trong đám người.

Nhưng hiện tại Tôn Lỗi nhìn thấy hy vọng trở lại đỉnh cao, đó chính là kịch bản của Tống Thần.

Là tác phẩm tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký" đang bạo hỏa, bộ phim "Sa Hải" này nhất định có thể làm cho ông ta trở lại đỉnh cao.

Chỉ cần cướp được vị trí đạo diễn của Tống Thần.

Nghĩ đến đây, Tôn Lỗi lập tức ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm lão tổng nói: "Vốn dĩ không có cách nào quay phim, nhưng kịch bản của Tống Thần, tôi rất thích!

Tôi có lòng tin quay ra bộ phim điện ảnh tốt nhất!" Trong phòng họp, vì lời nói của Tôn Lỗi mà lần nữa trầm mặc.

Nhìn vẻ mặt khát vọng trên mặt Tôn Lỗi, Lưu Phẩm Hoa và lão tổng đều đọc được sự khát vọng sâu sắc đối với kịch bản của Tống

Thần.

Nhưng lão tổng thân là người làm ăn, rất nhanh liền khôi phục bình thường nói: "Sợ là không được, tôi và Tống Thần đã ký hợp đồng rồi, nếu vi phạm hợp đồng thì..." "Tiền vi phạm hợp đồng tôi trả!" Tôn Lỗi trực tiếp cướp lời lão tổng, làm cho lão tổng có chút ngạc nhiên nhướng mày.

Nhưng nghĩ thầm Tống Thần lần nữa làm đạo diễn quay phần tiếp theo, cũng là một cái mánh lới tốt.

Lão tổng lần nữa từ chối yêu cầu của Tôn Lỗi.

Tôn Lỗi sớm đã thành tinh nhìn ra một điểm, vội vàng mở miệng nói: "Ông chủ, nếu tôi làm đạo diễn, chuyện trong đoàn làm phim công ty có thể nắm quyền kiểm soát!

Đến lúc đó diễn viên, đều có thể chọn dùng diễn viên của công ty ta, hiệu quả lăng xê không cần tôi nói nữa chứ?" Nghe đến đây, tâm lão tổng hơi động.

Dùng diễn viên công ty trong phim mới, dựa theo năng lượng lăng xê sao của "Đạo Mộ Bút Ký", thì đẳng cấp diễn viên công ty đều có thể nâng lên một bậc, sau này thu nhập của công ty cũng có thể vì thế mà tăng lên!

Hình như cũng khá động lòng người đấy.

Có hi vọng rồi!

Thấy biểu tình bắt đầu do dự của lão tổng, Tôn Lỗi biết đề nghị của mình đã đả động ông chủ. "Khụ khụ, tôi nói hai câu nhé." Lưu Phẩm Hoa thấy thế, cũng biết không thể xem kịch nữa.

Nếu không ông bạn già này có khả năng thực sự vì lợi ích nhất thời, vi phạm hợp đồng giao vị trí đạo diễn cho Tôn Lỗi.

Lão tổng thấy Lưu Phẩm Hoa lên tiếng, cũng khẽ gật đầu.

Dù sao cũng là bạn già, cổ đông thứ hai của công ty, lời nói của Lưu Phẩm Hoa rất có trọng lượng.

Lưu Phẩm Hoa nhìn Tôn Lỗi nghiêm túc hỏi: "Ông thật sự muốn chỉ đạo bộ phim này?" "!" Sự khát vọng trên mặt Tôn Lỗi không lừa được người, vì thế Lưu Phẩm Hoa bắt đầu nghiêm túc hỏi: "Điểm thứ nhất, phải biết rằng kịch bản do Tống đạo viết, cũng sẽ do Tống Thần viết, ông có tự tin hiểu rõ cốt truyện hơn Tống Thần không?" "...Chắc là có thể." Biểu tình Tôn Lỗi hơi động, nhưng vẫn gượng gạo tự tin nói. "Điểm thứ hai, cấu tạo hình ảnh cấp độ như 'Đạo Mộ Bút Ký', ông có thể làm được không?" "Ách..." Biểu tình Tôn Lỗi bắt đầu có chút không tự tin. "Điểm thứ ba, phối nhạc và hiệu ứng đặc biệt của 'Đạo Mộ Bút Ký', hầu như đều do một mình Tống đạo phụ trách, ông làm được không?" "....." Biểu tình Tôn Lỗi bắt đầu co giật, và ẩn ước có chút trắng bệch. "Điểm thứ tư, tổng thời lượng của 'Đạo Mộ Bút Ký' gần chín tiếng điện ảnh, cộng thêm thời gian chế tác hậu kỳ tổng cộng dùng hai tháng, ông làm được không?" Biểu tình Tôn Lỗi triệt để xanh mét, thân thể càng nhịn không được bắt đầu run rẩy. "Điểm thứ năm, mỗi một nhân vật..." "Đừng nói nữa!

Đừng nói nữa!" Lời Lưu Phẩm Hoa còn chưa nói xong, Tôn Lỗi hét lớn rồi che mặt chạy ra khỏi phòng họp. ".....Vừa nãy hình như khóc rồi." Lão tổng quay đầu nói với Lưu Phẩm Hoa đang im lặng.

Vừa rồi quả thật thấy lúc Tôn Lỗi che mặt, nước mắt theo kẽ tay chảy ra. "Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, tôi còn chưa trực tiếp so sánh với Tống Thần đâu, cái tên phế vật này!" Lưu Phẩm Hoa cũng không ngờ tố chất tâm lý của Tôn Lỗi kém như vậy. "Emmm may mà không đổi." Lão tổng lắc đầu, nghe xong những lời vừa rồi của Lưu Phẩm Hoa.

Lão tổng cũng cảm thấy Tống Thần mạnh hơn Tôn Lỗi không chỉ

một chút.

May mà không bị úng não giao vị trí đạo diễn của Tống Thần cho Tôn Lỗi. .....

Trong phòng ngủ Tống Thần. "Sao thế?

Vương lão đầu tìm tôi làm gì?" Vốn đang bận rộn với kịch bản, Tống Thần bỗng nhiên nhận được điện thoại từ Vương lão, bèn nghe máy hỏi. "Thằng nhóc thúi, có lợi ích thì Cục trưởng, không có lợi ích thì Vương lão đầu, y hệt như Tiểu dì cậu!" Đầu dây bên kia Vương lão khó chịu hừ hừ hai tiếng.

Đối với việc này Tống Thần chỉ cười cười, ngữ khí thoải mái nói: "Không phải chứng tỏ quan hệ ba chúng ta tốt sao!" "Hừ, không nói cái này nữa!

Kịch bản mới của cậu làm đến đâu rồi?" "Ừm, không tệ." Tống Thần xoay ghế, cả người ngửa đầu nhìn trần nhà. "Khụ khụ, tổ chức bên này có một thỉnh cầu nho nhỏ." Giọng Vương lão hơi nhỏ, phảng phất có chút ngại ngùng.

Tống Thần thì có chút tò mò hỏi: "Tổ chức có nhiệm vụ?

Cứ nói!

Tôi không nhất định có thể bảo đảm làm được!" "Thái độ gì thế...

Chương 83

Từ từ!

Không nhất định á?" "Hắc hắc!" Nghịch ngợm xong tâm tình Tống Thần tốt lên, lại thành công trêu chọc Vương lão đầu một phen. "Được rồi, Vương lão đầu, tôi sẽ cố gắng hết sức!!" "Ừ, hy vọng trong phim điện ảnh mới có thể nhân cơ hội tuyên truyền khu du lịch của bọn họ, đương nhiên không cần quá lộ liễu.

Dùng thủ pháp quay phim tuyên truyền cảnh sắc tươi đẹp của khu du lịch là tốt rồi!" "Cảnh sắc tươi đẹp của khu du lịch..." Tống Thần nghe Vương lão nói xong, quay đầu liếc mắt nhìn hai chữ Sa Hải to đùng trên màn hình máy tính, Tống Thần có chút trầm mặc. "Sao thế?

Không làm được à?" Vương lão thấy Tống Thần trầm mặc, dè dặt hỏi. "Không sao, chỉ là đang suy nghĩ chút đồ vật, tôi cảm thấy có thể không chỉ tuyên truyền cảnh sắc khu du lịch." Tống Thần vẻ mặt nghiêm túc nói với điện thoại. "Hả??" Lời của Tống Thần khơi gợi hứng thú của Vương lão, nhịn không được tò mò hỏi. "Tôi lần này địa điểm quay phim là ở sa mạc, cho nên tôi có thể dưới tiền đề tuyên truyền khu du lịch, thêm vào những thứ như khiến khán giả gia tăng ý thức bảo vệ môi trường!" "Hít!!" Đầu dây bên kia Vương lão nghe xong, hít ngược một hơi khí lạnh khen ngợi: "Tốt!

Tốt quá!

Nếu có thể làm được thì nhất định phải làm!

Tôi sẽ giúp cậu nói chuyện với bên trên!" "Vâng!" Tống Thần gật đầu, trong lòng cũng nhịn không được vui vẻ.

Quả nhiên chỉ đơn thuần quay phim điện ảnh cũng không thú vị, thêm vào những thứ có ý nghĩa mới thú vị a!

Vừa cúp điện thoại, âm thanh êm tai quen thuộc trong đầu Tống Thần liền vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ tác phẩm quay phim "Đạo Mộ Bút Ký" nhân khí đạt một trăm triệu, khen thưởng đã gửi đi, mời ký chủ tự mình nhận lấy.] Lần trước hệ thống đem lại sự kinh hách, Tống Thần không khỏi gãi đầu, nhịn không được lầm bầm. "...Tự mình nhận là cái quỷ gì?

Tình huống gì thế hệ thống?

Suốt ngày dọa người." Tống Thần cũng phục rồi, lần trước khen thưởng lúc tắm rửa mới phát hiện.

Kết quả lần này lại là cái tự mình tìm kiếm. "Mẹ nó lên đâu mà tìm, đến cái manh mối cũng không cho!" Oán thầm xong, Tống Thần thành thạo đưa tay sờ xuống hạ thân, sau đó Tống Thần nắm lấy... bắp chân tràn đầy cơ bắp.

Cuối cùng đôi tay Tống Thần linh hoạt bắt đầu sờ soạng trên bắp chân, sau đó từ từ hướng lên trên.

Đùi, cơ bụng, cơ ngực, khuôn mặt đẹp trai, Tống Thần cả người trên dưới đều không buông tha. "Mỗi lần tìm khen thưởng đều giống như thám hiểm vậy!

Thật là!" Nhưng lại không tìm thấy bất kỳ sự biến hóa rõ ràng nào, làm cho Tống Thần bắt đầu nghi ngờ. "Chẳng lẽ lần này hệ thống cho khen thưởng không liên quan đến cường hóa thân thể?" Tiếp đó Tống Thần đi vào nhà vệ sinh, nhìn vào trong gương. "Ừm, vẫn đẹp trai như thế!" Hài lòng gật đầu, Tống Thần từ bỏ tìm kiếm khen thưởng của hệ thống, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện thôi.

Tâm lý tự an ủi như vậy, Tống Thần trở lại phòng, ngồi trước máy tính bắt đầu tiếp tục công việc.

Trong lúc gõ chữ, Tống Thần điều ra giao diện âm nhạc hệ thống.

Một lòng hai dụng bắt đầu phối hợp nhạc nền có thể dùng trong phim.

Đôi tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, nội dung kịch bản được cải biên từ tiểu thuyết nhanh chóng được Tống Thần hiện ra. "Với tốc độ gõ chữ của mình hoàn toàn có thể trở thành một tiểu thuyết gia a!" Điên cuồng gõ bàn phím, Tống Thần bỗng nhiên cảnh giác, mình nhưng là người đàn ông có hệ thống a!

Phối hợp với các loại đề tài mà thế giới này không có do hệ thống cung cấp, phối hợp với tốc độ tay vô địch!

Trở thành một đại thần văn học mạng nhất lưu chẳng phải là đơn giản sao!

Nghĩ như vậy Tống Thần lên mạng tra cứu thu nhập của tác giả văn học mạng. "Hít, ít thế sao?

Thu nhập của đại thần văn học mạng đỉnh cấp nhất còn không bằng mình quay một bộ phim kiếm tiền." Nhìn con số lộ ra trên đó, Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu. "Xem ra vẫn là giới giải trí kiếm tiền a, sau này mình nổi tiếng rồi, không phải có thể làm cái livestream bán hàng sao?" .....

Trường Bạch Sơn, hiện trường khảo cổ Thánh Tuyết.

Vốn là một cái hố trộm đạo khổng lồ do bốn tên trộm mộ ngu ngốc đào ra, lúc này bên trên đã dựng một cái lều quân dụng khổng lồ, dùng để ngăn cản gió lạnh và băng tuyết khắc nghiệt trên núi tuyết. "Khương phó cục trưởng, tình huống trong cổ mộ không rõ, thường niên phong bế khả năng sẽ có một số khí thể có hại, mặt nạ phòng hộ này, mời cô đeo lên đi." Một nhân viên khảo cổ đỏ mặt đi đến bên cạnh Khương Nguyệt Thanh, đưa mặt nạ phòng độc trong tay cho cô.

"Cảm ơn." Gương mặt Khương Nguyệt Thanh còn băng lãnh hơn gió lạnh âm mấy chục độ bên ngoài, sau khi nhận lấy mặt nạ phòng độc thì lạnh nhạt nói một câu.

Sau đó liền quay đầu đi về phía hố trộm đạo.

Chỉ để lại một đám nhân viên khảo cổ nam đang ngượng ngùng, từng người đều mê mẩn nhìn chằm chằm bóng lưng Khương Nguyệt Thanh.

Cho dù mặc quần áo chống rét dày cộp, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng người hoàn mỹ của Khương Nguyệt Thanh. "Vị Phó cục trưởng này trẻ quá!

Đẹp quá đi!" "Giọng nói giống hệt giọng nữ vương a!

Yêu rồi yêu rồi!

Muốn bị giẫm dưới chân quá!" "Huynh đệ!

Khẩu vị mặn thật!

Mặc dù tôi cũng muốn!" "Không biết tên là gì nhỉ!

Muốn làm quen quá!" "Thôi đi, loại cấp bậc này không đến lượt chúng ta đâu, dáng dấp không đẹp trai bằng, đến địa vị cũng không bằng người ta!" Nói xong, mấy người đàn ông bi thương cúi đầu thở dài.

Rõ ràng còn chưa bắt đầu, cảm giác thất tình đau thấu tim gan là sao nhỉ. "....." Nữ MC xinh đẹp đáng yêu Băng Băng lúc này cũng ngây ra cầm micro, vốn dĩ cô cực kỳ được hoan nghênh trong hoạt động khảo cổ.

Ngay khi Khương Nguyệt Thanh đến, liền trực tiếp mất đi sự quan tâm của các đồng bào nam.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Khương Nguyệt Thanh hấp

dẫn, sư phụ quay phim đang vác máy quay cũng không ngoại lệ.

Làm cho Băng Băng không khỏi cười lạnh trong lòng.

A, đàn ông! "Trương giáo thụ, có thể bắt đầu hoạt động hôm nay rồi chứ?" Khương Nguyệt Thanh hỏi Trương giáo thụ đang nghiên cứu trên mặt đất, Trương giáo thụ buông tấm bản đồ phong thủy trong tay xuống, đứng dậy gật đầu. "Ừ, đi thôi, hôm nay làm phiền rồi." "Không sao, chức trách mà thôi." Khương Nguyệt Thanh như nữ hoàng băng tuyết lạnh lùng gật đầu.

Thật là một mỹ nhân băng tuyết, khí chất này cũng quá có cảm giác của người bề trên rồi!

Trương giáo thụ nhìn Khương Nguyệt Thanh trước mặt không khỏi cảm thán trong lòng, Khương Nguyệt Thanh tuổi còn trẻ, mà có thể có khí chất khủng bố như vậy.

Hoàn toàn không thua kém những lão lãnh đạo lăn lộn quan trường mấy chục năm. "....." Đối mặt với sự chú ý của mọi người, Khương Nguyệt Thanh không hề để ý, cả người trên dưới không ngừng tỏa ra khí tức băng lãnh.

Lúc ở bên ngoài, Khương Nguyệt Thanh bình thường đều là bộ dáng người lạ chớ lại gần.

Thậm chí còn bị nhân viên Cục Du lịch đặt cho biệt danh: Nữ Hoàng Băng Tuyết.

Chỉ có ở trước mặt Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh mới là người dì nhỏ dính người đáng yêu. .....

Đội ngũ khảo cổ trải qua mấy ngày thăm dò, đã điều tra rõ ràng đại bộ phận tình huống ở ngoại vi trong mộ đạo.

Cho dù thêm mấy người Cục Du lịch lần đầu tiên tiến vào, cũng không hề làm chậm bước chân thăm dò. "....." Khi đi qua bích họa

Trảm Long, Khương Nguyệt Thanh hơi dừng bước chân, cẩn thận quan sát bích họa. "Khương cục trưởng có hứng thú với bức bích họa này sao?" Trương giáo thụ chú ý Khương Nguyệt Thanh phía sau dừng bước, bèn quay đầu lại nhìn, thấy Khương Nguyệt Thanh nhìn bích họa có vẻ chăm chú.

Tưởng Khương Nguyệt Thanh có hứng thú với bích họa, vì thế linh hồn tướng thanh của Trương giáo thụ bùng cháy, muốn kể cho Khương Nguyệt Thanh nghe câu chuyện liên quan. "Bức bích họa này kỳ thực hàm chứa ý nghĩa..." "Chém đứt long mạch phải không?" Giọng ngự tỷ lạnh lùng của Khương Nguyệt Thanh cắt ngang lời Trương giáo thụ, trong lòng đồng thời cảm thán: Không hổ là Thần Thần nhà mình, giỏi quá đi!

Tại nhà đang gõ chữ Tống Thần: Hắt xì!!

Chương 84

"Ừ ừ, xem ra Khương cục trưởng có xem livestream của tôi a." Trương giáo thụ theo bản năng cho rằng Khương Nguyệt Thanh xem livestream giải thích hôm qua mới biết được kiến thức này, đối với việc này Khương Nguyệt Thanh cũng không định giải thích.

Dù sao trong lòng Khương Nguyệt Thanh, tất cả bí mật của Tống Thần chỉ có mình biết là tốt nhất. "Đi thôi." Khương Nguyệt Thanh xem xong bích họa, liền bước đôi chân dài đi về phía sâu trong mộ đạo.

Đi theo nhân viên khảo cổ mở đường phía trước, Trương giáo thụ thì chăm chú nhìn người đàn ông cầm trường kiếm trên bích họa Trảm Long một lúc.

Trong lòng không biết vì sao ẩn ẩn xuất hiện một số bất an. ..... "Haizz ~~~ Không biết Tiểu dì hiện tại thế nào rồi?" Làm việc mệt mỏi, Tống Thần liếc nhìn thời gian.

Do đắm chìm trong công việc, bất tri bất giác đã qua vài giờ.

Chuyện Khương Nguyệt Thanh hôm nay xuống cổ mộ, Tống Thần có chút lo lắng nhíu mày.

Có khả năng vì nguyên nhân quay "Đạo Mộ Bút Ký", Tống Thần theo bản năng cho rằng mỗi một cái cổ mộ đều không đơn giản.

Huống chi là cổ mộ xây dựng bên trong lòng núi Trường Bạch Sơn. "Mình xem livestream chút đi, xem thế nào rồi." Tống Thần có chút lo lắng mở web, tìm được phòng livestream kênh khảo cổ, ấn vào.

Sau đó một khắc sau!

Màn hình máy tính của Tống Thần bị lượng lớn bình luận trực tiếp che kín mít. [Ngao ngao ngao ngao!

Mỹ nữ đỉnh cấp sao!!

Thật sự lần đầu tiên gặp!] [Thật sự chưa có một phòng livestream khảo cổ nào có mỹ nữ cấp bậc này!] [So với minh tinh còn đẹp hơn ấy chứ!

Chịu không nổi!

Chịu không nổi a!] [Vốn dĩ Băng Băng đã dưỡng mắt rồi!

Nhưng so sánh với vị mỹ nữ này!

Chênh lệch quá lớn!

Tôi tuyên bố, đây là vợ cả của tôi, xin lỗi Băng Băng vợ ơi! (Mặt chó jpg)] [Chậc chậc chậc!

Cổ mộ cộng thêm thiết lập mỹ nữ cũng quá tuyệt rồi!

YYDS a!] [Gia quân!

Trong vòng ba phút tôi muốn thấy toàn bộ tư liệu về mỹ nữ này trong phòng livestream, làm không được thì!

Tôi sẽ thất vọng về mọi người đấy!] [Phi!!

Tôi cũng muốn biết đây này!] [Có đại lão nào không a!

GKD!

GKD a! (Nhanh lên đi!)] .....

Bình luận của đám "dê xồm" quỷ khóc sói gào, chi chít che kín toàn bộ màn hình, Tống Thần nhất thời ngay cả nửa điểm hình ảnh cũng không nhìn thấy.

Nỗ lực mở to mắt nhìn, thậm chí do bình luận quá nhiều, nhìn đến mắt cũng sắp hoa lên.

Nhưng đúng lúc này. "Để chúng ta nhìn xem bức bích họa này!" Giọng Trương giáo thụ truyền ra, bình luận trên màn hình nhất thời biến mất không thấy tăm hơi.

Lộ ra Trương giáo thụ trên màn hình đang đối diện với một bức bích họa hoàn toàn mới để giảng giải. "Hửm?

Bình luận bị hỏng à?" Tống Thần có chút nghi hoặc gửi đi một dòng bình luận, kết quả phát hiện có thể nhìn thấy.

Tình huống quỷ dị này làm cho Tống Thần có chút không sờ được đầu óc. "Tình huống gì thế?" Đại ca quay phim phụ trách livestream hình như nghe được câu hỏi của Tống Thần, trực tiếp chuyển hình ảnh từ trên người Trương giáo thụ sang bên cạnh.

Một bóng hình quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn xuất hiện trên màn hình.

Chính là Khương Nguyệt Thanh đang sờ cằm làm ra bộ dáng suy tư.

Thuận tiện nhắc tới một câu, động tác lúc này của Khương Nguyệt Thanh và dáng vẻ Tống Thần làm ra, hầu như giống nhau như đúc. "Tiểu dì?" Tống Thần vừa mới niệm ra hai chữ, bình luận trên màn hình lần nữa giống như tang thi công thành mãnh nhiên xuất hiện.

Lần nữa che kín mít cả màn hình. [Nga nga nga!

Đạo diễn hiểu chuyện nha!

Biết chúng tôi muốn xem cái gì!] [Xem ra đạo diễn cũng là người cùng chí hướng a!!

Hiểu mà!!] [Đồng đạo?

Di!!!

Hạ tiện!

Ổi tỏa!

Hạ lưu!

Không biết xấu hổ!] [Khá lắm!

Ông cũng chẳng phải thứ tốt lành gì a!] [Dừng tay a!

Thành ngữ cổ nhân sáng tác ra không phải dùng như thế!!] [Sao ông biết, ý của cổ nhân lúc đó không phải ý này chứ?] [Hít!

Có đạo lý a!

Câu dẫn hứng thú của tôi rồi!

Tôi đi search google nghiên cứu kỹ chút!] [Nhưng mà tỷ tỷ này thật sự rất tuyệt!

Cảm giác có loại cảm giác nữ vương đại nhân!] [Nga!!

Là loại nữ vương đại nhân cầm roi da nhỏ mặc đồ da đó sao?] .....

Nhìn chủ đề bình luận lần nữa bắt đầu lệch lạc, Tống Thần lựa chọn tắt nó đi.

Sau đó cẩn thận quan sát Khương Nguyệt Thanh trong màn hình, không có loại lười biếng, gợi cảm khi ở nhà.

Ngược lại mang theo không ít lãnh thanh, tư thái cao quý. "Đây là Khương Nguyệt Thanh trong mắt người thường sao?" Ngón tay Tống Thần nhẹ nhàng chọc vài cái vào Khương Nguyệt Thanh trên màn hình, sau đó liền thu nhỏ phòng livestream xuống góc dưới bên trái.

Bắt đầu mở thư mục tiếp tục biên soạn kịch bản.

Dù sao Khương Nguyệt Thanh hiện tại đều đang làm việc trong cổ mộ, Tống Thần lại không thể nhàn rỗi được.

Nghe Trương giáo thụ giảng giải như tấu hài độc thoại, Tống

Thần làm việc ngược lại cảm giác có một phen phong vị khác.

Trong livestream.

Trương giáo thụ nhìn bích họa trước mặt, đem toàn bộ nội dung bên trên ghi nhớ vào trong não sau đó bắt đầu chậm rãi giảng giải. "Chư vị, bức bích họa này hẳn là thừa tiếp bích họa Trảm Long phía trước, nhưng càng thêm chi tiết.

Mời nhìn bên này!" Sau đó ống kính di chuyển theo ngón tay Trương giáo thụ chỉ.

Ở nơi cao nhất trên bích họa, tuy rằng trải qua thời gian mài mòn, nhưng vẫn có thể nhìn ra một người đàn ông mặc long bào màu vàng.

Đang nhắm mắt, giơ cao tay làm ra tư thế nắm quyền.

Dưới thân người đàn ông mặc long bào, rất nhiều người và chiến mã mặc trang phục kỳ quái nằm rạp xuống đất.

Phía dưới nữa là những hình vẽ nguệch ngoạc màu đỏ sẫm, chiếm cứ hoàn toàn phần đáy.

Chương 85

Tống Thần vô ý liếc nhìn phòng livestream một cái, nhìn thấy bức bích họa này.

Đối với người đàn ông mặc long bào nhắm mắt, Tống Thần ngược lại cảm thấy có chút thú vị. "Lần đầu tiên thấy bích họa miêu tả người ta nhắm mắt đấy." Nhìn đến đây, cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao gửi bình luận thảo luận. [Có ý gì thế?] [Xem không hiểu a?

Một người giết nhiều người như vậy sao?

Chiến lực hình như hơi cao quá nhỉ?] [Long bào màu vàng!

Không phải đại biểu hoàng đế sao!

Cho nên bức bích họa này vẽ cảnh một vị bạo quân giết người à?] [Nhưng trang phục của những người bị giết nhìn không giống người Hán a!] [Nga!

Tôi hiểu rồi!

Cảnh một vị hoàng đế nào đó xua đuổi giặc ngoại xâm!] [Nga nga nga!

Nói như vậy là hiểu rồi!

Xem ra không phải là bạo quân a!!] [Cụ thể là vị nào a?

Có đại lão sử học nào giảng giải không?

Cho anh em mở mang tầm mắt!] [Không dễ nói a!

Hoàng đế trong lịch sử làm được công tích này không nhiều!

Nhưng số lượng cũng không ít a!

Trọng điểm là cái mộ này xây dựng lúc nào kìa?] [Vậy đợi Trương giáo thụ quyền uy nói đi!] [Lão đầu Trương giáo thụ hiện tại lại không nói gì rồi!

Rõ ràng lúc trước cái miệng nhỏ cứ bô bô không ngừng!] .....

Trong cổ mộ.

Trương giáo thụ đang cầm kính lúp quan sát các loại chi tiết của bích họa, lẩm bẩm một mình. "Kỳ lạ rồi, mắt của người trên những bích họa này sao đều nhắm thế?" Trương giáo thụ quan sát cự ly gần, không chỉ mắt của hoàng đế trên bích họa ở trạng thái nhắm nghiền, ngay cả những người trên chiến mã cũng giống vậy, nhắm mắt đánh giặc, có thể nhìn rõ kẻ địch sao?

Trương giáo thụ có chút buồn bực, lâm vào trầm tư, Băng Băng thì cầm micro an tĩnh chờ ở bên cạnh.

Chuẩn bị ngay khi Trương giáo thụ giải quyết nghi vấn thì đi lên hỏi thăm.

Dù sao livestream cổ mộ lần này nhưng là một tiết mục bên trên coi trọng.

Thứ nhất là vì khu du lịch Trường Bạch Sơn, tất cả là do hiệu quả tuyên truyền của "Đạo Mộ Bút Ký" quá tốt.

Nếu bởi vì xuất hiện một cái cổ mộ làm cho hiệu quả tuyên truyền lãng phí vô ích thì thật là được không bù mất.

Tuy rằng trước mắt xem ra, chuyện Trường Bạch Sơn xuất hiện cổ mộ, không những không làm cho du khách giảm đi, ngược lại xem "Đạo Mộ Bút Ký" xong càng muốn đến Trường Bạch Sơn hơn.

Thứ hai là thuận tiện giúp đỡ Tống Thần thoát khỏi cái danh xưng "Quý công tử thế gia đạo mộ".

Các đại lão bên trên cực kỳ coi trọng Tống Thần, hy vọng Tống Thần có thể quay phim tuyên truyền thật tốt cho nhiều khu du lịch.

Tuyên truyền tốt văn hóa truyền thống bản quốc, đạt được mục đích văn hóa xua đuổi sự xâm nhập của phương Tây.

Cho nên tuy rằng hiện tại đình chỉ kế hoạch quay phim tuyên truyền khu du lịch Thái Sơn.

Nhưng đó chỉ là kế sách tạm thời mà thôi.

Trong kế hoạch của đại lão, tương lai mỗi khu du lịch đều phải sở hữu phim tuyên truyền văn hóa đặc thù.

Băng Băng là đương gia hoa đán của đài truyền hình Kinh thành.

Cũng bởi vì hai điểm này mới có thể bị phái tới phụ trách livestream cổ mộ.

Vốn dĩ Băng Băng cũng rất vui vẻ, mãi cho đến hôm nay đụng phải Khương Nguyệt Thanh.

Cái người phụ nữ nghiền ép cô về mọi phương diện.

Băng Băng không vui, rõ ràng trước đó mọi người đều khen cô đẹp, đáng yêu, mỹ nữ.

Kết quả Khương Nguyệt Thanh vừa đến, đánh giá của mọi người đối với cô thống nhất biến thành: Cô gái kia cũng được.

Chênh lệch quá lớn rồi!

Cho nên Băng Băng lúc ở trong mộ đạo, tổng sẽ hữu ý vô ý nhìn về phía Khương Nguyệt Thanh.

Dùng ánh mắt phức tạp mang theo hâm mộ và chán ghét.

Khương Nguyệt Thanh: "???" Nữ MC này làm gì cứ nhìn chằm chằm mình thế?

Chẳng lẽ là lesbian mà Thần Thần hay nói?

Tống Thần: "Hắt xì!" "Nga!

Tôi biết rồi!" Trương giáo thụ quan sát hồi lâu rốt cục mở miệng lên tiếng, đem sự chú ý của Băng Băng từ trên người Khương Nguyệt Thanh chuyển dời về. "Xin hỏi Trương giáo thụ, ngài phát hiện được những gì thế?" Băng Băng cười ngọt ngào trước ống kính, đưa micro cho Trương giáo thụ.

Trương giáo thụ vui vẻ đẩy kính mắt nói: "Thân phận của vị hoàng đế này, nếu tôi không phân biệt sai!

Hẳn là Hoàng đế khai quốc triều Minh!" "!!!" Mọi người tại trường quay sôi nổi nhìn về phía Trương giáo thụ.

Cái mộ này sao có thể dính dáng quan hệ với vị hoàng đế kia!?

Sau đó thấy Trương giáo thụ nôn nóng đi về phía trước quan khán những nơi khác của bích họa, mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo lên phía trước.

Nhiếp ảnh gia xuất phát từ tố chất nghề nghiệp, lần nữa quay lại bích họa một lần. .....

Tống Thần đang nhìn bình luận của cư dân mạng điêu toa đầy màn hình cười ngốc nghếch, bỗng nhiên theo ống kính quét qua, đôi đồng tử cậu đột ngột mở to.

Rầm!!

Tống Thần bỗng nhiên đứng dậy, ghế dựa phía sau trực tiếp đổ rầm xuống đất, bánh xe dưới đế đang không ngừng chuyển động.

Nhưng Tống Thần hiện tại không có tâm tình đi quản những cái đó.

Hai tay chống mặt bàn, gân xanh trên hai cánh tay dùng sức từ từ

hiện lên.

Tống Thần trừng lớn mắt, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm màn hình máy tính trước mắt.

Camera vừa quét qua bích họa cổ mộ.

Những kỵ binh vốn dĩ phải nhắm mắt, và vị hoàng đế chân đạp xương trắng chồng chất bước lên vương tọa kia, giờ phút này tất cả đều đã mở mắt! "Quỷ à?

Chẳng lẽ bích họa còn sống?" Đồng tử Tống Thần đột ngột co rút lại, không khỏi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào màn hình, nhưng đúng lúc này camera lại chuyển cảnh sang nơi khác.

Tống Thần khẽ nhíu mày, nhìn lại một màn vừa rồi, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Dù hình ảnh bích họa vừa nãy chỉ lóe lên trong chớp mắt, nhưng thị lực động thái của Tống Thần đã được hệ thống cường hóa, sớm đã đạt đến giới hạn của nhân loại, nên anh đã kịp thời bắt trọn khoảnh khắc khiến người ta chấn kinh đó.

Cư dân mạng dường như chưa phát hiện ra vấn đề, vẫn đang hứng thú bừng bừng thảo luận về bức bích họa thần bí. [Bức họa này rốt cuộc nói về cái gì thế?

Khai quốc hoàng đế thì làm sao?

Mấy người ăn mặc kỳ quái kia là tình huống gì?] [Gấp cái gì?

Bích họa còn chưa xem hết mà!] [Giáo sư Trương đã nhìn ra thông tin rồi!

Đợi xem hết bích họa là thầy ấy giải thích toàn bộ ngay thôi!] [Chuẩn cơm mẹ nấu!] [Haizz!

Xem ra cái cổ mộ này thật sự chẳng liên quan gì đến Tống Thần

rồi!] [Chậc chậc!

Vẫn còn nhớ thương Tống Thần và "Đạo Mộ Bút Ký" cơ à!] [Hết cách rồi!

Quá trùng hợp mà!

Cốt truyện trong "Đạo Mộ Bút Ký" với cái cổ mộ này giống nhau vãi chưởng!] [Ừ!

Không chừng trong 19 cái cổ mộ này cũng có một cánh Thanh Đồng Môn đấy chứ?] [Vãi chưởng!

Chương 86

Nếu mà có Thanh Đồng Môn thật thì Tống Thần "đi tù" là cái chắc!

Ha ha ha!] [Chắc phải phán mấy năm đấy!

Nếu thật sự vào đó thì... có ổn không nhỉ?] [Đâu chỉ không ổn!

Phải nói là cực kỳ không ổn!

Tống Thần mà vào tù thì phần tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký" chẳng phải là mất hút luôn sao!!] [Thế thì không được!

Tống Thần không thể vào tù!

Tôi còn muốn xem Trương Khởi Linh và phần tiếp theo!] [Trương Khởi Linh còn chưa ra khỏi Thanh Đồng Môn mà!

Không thể để Tống Thần vào song sắt trước được!] [Lạc đề rồi các thánh ơi!!

Chúng ta đang thảo luận chuyện bích họa cơ mà?] ... "Mấy tên cư dân mạng thiểu năng này cuối cùng cũng phản ứng rồi!" Tống Thần vừa không ngừng gọi điện cho Khương Nguyệt Thanh, vừa nhìn đạn mạc (bình luận chạy trên màn hình) mà chửi thầm.

Sau khi gọi cho Khương Nguyệt Thanh ba lần không được, Tống Thần đang kinh hoảng rốt cuộc cũng nhận ra vấn đề. "Trong cổ mộ không có sóng điện thoại sao...

Chết tiệt, lần sau nhất định phải đưa cho dì ấy cái điện thoại vệ tinh!" Tống Thần ném điện thoại xuống, chuẩn bị lao đến cổ mộ lôi Khương Nguyệt Thanh ra.

Bức bích họa kia quá quỷ dị, trái tim Tống Thần hiện tại đang đập

thình thịch loạn xạ.

Sự lo lắng dành cho Khương Nguyệt Thanh đã lấn át tất cả.

Khoảnh khắc lao ra khỏi cửa phòng, Tống Thần cảm giác chân mình bị một vật thể dài ngáng phải. "Ái chà!" Ngay lúc sắp ngã sấp mặt, cơ thể Tống Thần tự động phản ứng.

Một cú lộn nhào trên không đẹp mắt mà ngay cả bản thân anh cũng không ngờ mình làm được.

Bộp!

Một chân quỳ, nắm đấm phải chạm đất, Tống Thần tiếp đất bằng tư thế "siêu anh hùng" cực chuẩn. "Vãi chưởng!

Cái gì ngáng chân ông thế này!" Tống Thần kinh hoảng nhìn ra sau, muốn xem rốt cuộc thứ gì vừa hại mình suýt ngã.

Một chiếc hộp hình chữ nhật màu đen dài lẳng lặng nằm ngay cửa phòng Tống Thần. "Cái gì đây?" Tuy đang gấp gáp, nhưng Tống Thần cảm thấy vẫn có thời gian xử lý thứ này.

Chủ yếu là cái hộp dài này, anh chẳng có chút ấn tượng nào.

Sáng nay lúc ăn sáng còn chưa thấy nó đâu.

Cạch!

Tống Thần cẩn thận tiến lại gần, vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc hộp.

Khoảnh khắc ngón tay chạm vào chiếc hộp đen dài, kèm theo tiếng "cạch cạch", chiếc hộp nhanh chóng mở ra, để lộ vật bên trong. "!!!" Khoảnh khắc nhìn thấy vật bên trong hộp, cả người Tống Thần chấn động lần nữa.

Thật không ngờ, thứ đồ hư cấu lại có thể xuất hiện trong hiện thực... ...

Trong cổ mộ.

Giáo sư Trương nhờ vào ánh đèn pin, thu hết toàn bộ bức bích họa vào tầm mắt.

Đôi mắt sau tròng kính nheo lại, quan sát kỹ lưỡng.

Cuối cùng, dựa vào kiến thức lịch sử đã học, Giáo sư Trương bắt đầu suy tư, tay phải không nhịn được vuốt cằm.

Các nhân viên khảo cổ bên cạnh đều chăm chú nhìn bích họa theo ông.

Băng Băng thấy tình huống này, lo lắng không khí phòng livestream sẽ vì thế mà nguội lạnh, bèn chủ động cầm micro đứng trước ống kính mỉm cười. "Xem ra các nhân viên khảo cổ của chúng ta đều đang suy tư về hàm ý của bức bích họa này!

Mọi người hãy chờ đợi một chút nhé~" Nói xong, Băng Băng còn cố ý làm nũng trước ống kính. [Chậc chậc chậc, Băng Băng cũng dễ thương đấy!] [Tiếc là không bằng chị gái lạnh lùng, quyến rũ kia!

Hoàn toàn không bằng!] [Đạo diễn hình ảnh vừa nãy không hiểu chuyện à?

Sao giờ lại không hiểu chuyện nữa rồi?] Anh chàng quay phim có thể nhìn thấy đạn mạc, sau khi đọc xong liền chủ động chuyển ống kính sang người Khương Nguyệt Thanh đang đút hai tay vào túi quần.

Cư dân mạng lập tức hưng phấn, lượng lớn đạn mạc lại bắt đầu bùng nổ trong phòng livestream. [Ồ ồ ồ!

Quả nhiên là người hiểu chuyện!] [Không tồi!

Quả nhiên đều là đàn ông!

Mọi người đều hiểu!] [Tuy Băng Băng xinh!

Nhưng so với chị gái này thì chênh lệch không ít đâu!] [Sợ nhất là

so sánh kiểu này!

Không có so sánh thì Băng Băng vẫn đỉnh!] [Ơ kìa!!

Đang xem ngon lành cơ mà!

Sao lại chuyển ống kính đi rồi!?] [A!

Ai thèm xem ông già Giáo sư Trương chứ!

Tôi muốn xem chị gái xinh đẹp!] Tuy trên đạn mạc mọi người đều đang phàn nàn, nhưng anh quay phim thấy Giáo sư Trương dường như muốn nói gì đó nên lập tức chĩa ống kính về phía ông, dù sao đây cũng là livestream khảo cổ.

Giáo sư Trương nở nụ cười, bộ dáng tính trước kỹ càng, chậm rãi nói: "Cả bức bích họa từ đầu đến cuối phân biệt vẽ cảnh Minh triều khai quốc hoàng đế chém giết dư nghiệt của triều đại trước." "Sau đó, khai quốc hoàng đế long trọng đăng cơ, vì để duy trì hoàng vị và sự ổn định của triều đại, ông ta đã phái một vị thuật sĩ đi chém giết rồng để ổn định quốc gia." Nói đến đây, Giáo sư Trương cười ha hả: "Đương nhiên con rồng này chỉ là được vẽ hình tượng hóa mà thôi, lần trước tôi đã nói rồi, người xưa hay dùng hình tượng rồng để hình dung long mạch!" "Đến đây, chư vị có cảm thấy câu chuyện này hơi quen tai không?" [Hoàn toàn không nhé!

Tôi chỉ muốn ngắm chị gái xinh đẹp thôi!] [Ừ ừ!

Em cũng thế!

Mấy chuyện trong cổ mộ em không quan tâm!] [Cái lũ mê gái này!

Thật khiến người ta thất vọng!

Trong mắt các người chẳng lẽ chỉ có phụ nữ thôi sao?] [Không thì sao?

Chẳng lẽ lại có đàn ông?] [Cơ mà câu chuyện của Giáo sư

Trương!

Tôi cũng thấy quen tai thật!!] [Xác thực!

Hình như nghe ở đâu rồi ấy!] [Trảm long mạch?

Chém rồng?] [A!

Hình như sắp nhớ ra rồi!

Sắp rồi!] [Ồ!

Tôi biết rồi!!

Là cái sự tích Lưu Bá Ôn trảm long mạch!] ...

Giáo sư Trương cảm thấy không khí đã được hâm nóng đủ, liền chủ động mở miệng: "Đây là một truyền thuyết dân gian, câu chuyện Lưu Bá Ôn trảm long mạch.

Tương truyền năm xưa Minh triều khai quốc hoàng đế vì muốn bảo vệ quốc gia an ổn, đã phái Lưu Bá Ôn đi chặt đứt tất cả long mạch trong nước, tránh để nơi long mạch sinh ra thiên tử, kiêu hùng khác." "Lưu Bá Ôn cũng gần như chặt đứt tất cả long mạch, nhưng chỉ có một con long mạch là không bị chặt!" Giáo sư Trương vươn chân dùng lực dậm xuống mặt đất: "Đó chính là long mạch Trường Bạch Sơn dưới chân chúng ta đây!

Xem ra ngôi cổ mộ này hẳn là có quan hệ với Lưu Bá Ôn rồi!!" Giáo sư Trương nói xong, nhắm mắt lại chuẩn bị hưởng thụ tiếng khen ngợi của mọi người.

Nhưng đợi hồi lâu, vẫn không nghe thấy bất kỳ âm thanh tán dương nào. "???" Giáo sư Trương mở mắt nhìn quanh, muốn xem đám người này đang làm cái gì.

Kết quả lại phát hiện, đám người vốn vây quanh ông, lúc này không còn một ai đứng bên cạnh.

Toàn bộ đều co cụm lại cách sau lưng ông mấy chục bước, ai nấy đều mặt lộ vẻ kinh hãi nhìn về hướng của ông.

Chương 87

"Sao thế?" Giáo sư Trương ngơ ngác hỏi. "Đằng kia!

Đằng kia!" Đồ đệ của Giáo sư Trương run rẩy chỉ tay ra sau lưng ông.

Giáo sư Trương tò mò quay đầu nhìn lại.

Phù ~~ Trên bức bích họa, con cự long vốn dĩ đang nhìn về hướng khác, lúc này đang trân trân nhìn chằm chằm vào Giáo sư Trương. "A A A A!!" ...

Trên đường cao tốc, một chiếc siêu xe thể thao màu đen nhám đang điên cuồng tăng tốc với tốc độ như muốn treo bằng lái.

Tốc độ kinh khủng khiến người ta không khỏi nghi ngờ gã này có phải đang lái xe đi tìm chết hay không.

Các tài xế bị vượt mặt đều không nhịn được hét lên một câu "Quốc túy" (chửi thề), thậm chí có người còn ân cần hỏi thăm gia phả nhà hắn.

Trong xe, nhìn đồng hồ đo vòng tua máy gần như đạt đỉnh, Tống Thần vẫn đạp chết chân ga.

Dựa vào thị lực động thái xuất sắc và khả năng phản ứng cơ thể khủng bố, Tống Thần điều khiển chiếc siêu xe luồn lách giữa dòng xe cộ. "A A A A!" Bỗng nhiên, từ chiếc điện thoại đặt ở ghế phụ truyền ra tiếng hét chói tai của Giáo sư Trương. "Quả nhiên xảy ra chuyện!" Tuy không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, nhưng nghe tiếng hét thảm thiết như vậy, tim Tống Thần thắt lại, nỗi lo lắng cho Khương Nguyệt Thanh đang ở trong cổ mộ tăng lên gấp bội.

Chân phải đạp ga càng thêm dùng lực, dường như muốn đạp hỏng

cả chân ga để không ngừng tăng tốc.

Cái cổ mộ quái đản kia!

Quả nhiên mộ xây trong Trường Bạch Sơn không có cái nào đơn giản cả!

Ở ghế sau, chiếc hộp vuông vức đang rung lắc không ngừng theo những cú vượt xe của anh. ...

Bên trong cổ mộ.

Trái tim Giáo sư Trương lúc này tuyệt đối đã chịu đựng sự dao động dữ dội nhất trong vài năm gần đây.

Việc bích họa quỷ dị mở mắt khiến ông ngã ngồi xuống đất, cả người chỉ có thể dựa vào hai tay hai chân chống xuống đất lùi lại phía sau.

Sau lưng Giáo sư Trương, đám người trong mộ đạo ai nấy cũng đều biểu lộ vẻ kinh hoảng thất thố.

Khương Nguyệt Thanh không nhìn nổi nữa, nhanh chóng vươn tay kéo Giáo sư Trương về phía mọi người.

Nhưng chuyện khiến mọi người càng thêm kinh khủng đã xảy ra, mắt rồng trên bích họa di chuyển theo sự chuyển động của Giáo sư Trương.

Ánh mắt đó cứ nhìn chằm chằm vào bóng dáng ông, rồi trực tiếp nhìn thẳng vào ống kính máy quay trên tay người quay phim.

Điều này đồng thời cũng mang lại sự kích thích cực độ cho đông đảo cư dân mạng trong phòng livestream. [Đậu má!

Vãi!

Tao hoa mắt rồi sao!

Cái thứ kia hình như đang nhìn chằm chằm tao!] [Bích họa sống lại rồi!!] [Cái thứ quỷ quái gì thế này!

Vãi chưởng!!

Không khảo cổ nữa được không?

Sao lại lòi ra cái thứ nguy hiểm thế này chứ!!] [Mẹ nó còn kích thích hơn xem "Đạo Mộ Bút Ký"!] [Nói thừa!

Ít nhất tao biết mấy thứ trong "Đạo Mộ Bút Ký" sẽ không chui ra ngoài!

Nhưng cái của nợ này đáng sợ quá đi mất!] [Giáo sư Trương liệu có biết đây là cái gì không?] [Giáo sư Trương bị dọa đến liệt người rồi!

Rõ ràng ổng cũng đếch biết đây là cái gì đâu!] [Quản nó là gì!

Không phải nên mau chóng chạy đi sao!!

Còn ở lại đó làm cái gì!] [Đều bị dọa ngu người rồi!

Chạy mau đi!!] [A!

Cách màn hình mà còn thấy sợ!

Sao không mau chạy đi!] Đáng tiếc, nhân viên trong cổ mộ không thể nhìn thấy đạn mạc trên livestream. ...

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chấn kinh, thậm chí một bộ phận chân cẳng đã bắt đầu run rẩy.

Dù sao bất kỳ ai ở trong cái cổ mộ âm u thế này, bị con mắt chuyển động trên bích họa nhìn chằm chằm, cũng đều nhịn không được mà nổi da gà. "Giáo sư Trương, ông biết tình huống này là sao không?" Khương Nguyệt Thanh nhíu mày hỏi Giáo sư Trương bên cạnh, nắm tay giấu trong tay áo siết chặt nhưng vẫn hơi run rẩy.

Khương Nguyệt Thanh vừa dứt lời, mắt rồng trên bích họa bắt đầu chuyển động kịch liệt tứ phía, giống như sắp nổ tung vậy. [Vãi chưởng!

Nhìn mà khó chịu trong lòng quá!] [Buồn nôn vãi!

Cái tần suất hoạt động nhanh như thế!] [Cảm giác như cả nhãn cầu sắp nổ tung ấy!

Tởm quá đi!] "Tôi khảo cổ bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy thứ gì ly kỳ như thế này!" Giáo sư Trương tuy cũng vô cùng sợ hãi, nhưng kinh nghiệm khảo cổ nhiều năm giúp ông nhanh chóng bình ổn tâm trạng. "Là đồ sống sao?" Khương Nguyệt Thanh nheo mắt hỏi.

Tuy biết ở đây không ai biết đáp án, nhưng cô vẫn hy vọng có người trả lời.

Đế giày của Khương Nguyệt Thanh cũng đang âm thầm ma sát trên mặt đất, tìm kiếm xem có thứ gì có thể làm vũ khí hay không. "Tôi lại không hy vọng là đồ sống." Đối mặt với câu trả lời của Giáo sư Trương, Khương Nguyệt Thanh cười khổ. "Vậy chúng ta nên làm gì?" Giáo sư Trương lắc đầu: "Không biết, tuy nó chưa biểu hiện ra sự nguy hại, nhưng tràng diện này thực sự quá quỷ dị rồi." "Cũng không thể ngồi chờ chết được chứ?" Lúc Khương Nguyệt Thanh nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay phải bị người ta túm lấy.

Thậm chí còn có cảm giác bị vật cứng hình trụ va chạm.

Khương Nguyệt Thanh nhịn không được quay đầu lại, kết quả phát hiện ra là cô nàng Băng Băng đang sợ hãi.

Đối phương do kinh hoảng thất thố, lúc này đang nhắm chặt mắt run rẩy.

Hai tay càng ôm chặt lấy cánh tay Khương Nguyệt Thanh, cảm giác va chạm mà Khương Nguyệt Thanh cảm nhận được chính là cái

micro trong tay Băng Băng.

Nhìn sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi của Băng Băng, sự hoảng loạn trong lòng Khương Nguyệt Thanh giảm đi một chút.

Cô thậm chí còn chủ động vươn tay vỗ vỗ tay Băng Băng an ủi: "Không sao đâu." Nhưng ông trời dường như không thích câu nói này.

Phù!!!

Một bức tường đá bỗng nhiên từ dưới đất mọc lên, trực tiếp bịt kín đường lui của mọi người! "...Vãi chưởng!" "A A A!" "Tôi không muốn chết a!" Một màn này xảy ra khiến một số nhân viên khảo cổ tại hiện trường trực tiếp vỡ trận (phá phòng), từng người bắt đầu kinh hoảng la hét. [Mẹ nó có cơ quan kìa!!

Một bức vách đá mọc lên!] [Đệch!!

Không chỉ có bích họa sống!!

Còn có cơ quan đá nữa!

Cái cổ mộ này rốt cuộc muốn làm cái gì!] [Mộ trong "Đạo Mộ Bút Ký" cũng không khoa trương đến thế!] [Quả nhiên!

Mộ xây trong Trường Bạch Sơn không có cái nào đơn giản cả!!] [Làm sao bây giờ!

Nhiều nhân viên khảo cổ như thế hình như không có biện pháp tự cứu a!!] ...

Trong lúc đông đảo cư dân mạng cũng lâm vào kinh hoảng thất thố, Khương Nguyệt Thanh trực tiếp kéo máy quay lại, chĩa thẳng vào mặt mình nói: "Hiện tại các bạn đang xem livestream, có thể giúp tôi báo cảnh sát không!

Chúng tôi đang rất cần sự giúp đỡ!

Lặp lại lần nữa!

Giúp tôi báo cảnh sát!

Chúng tôi đang rất cần sự giúp đỡ!" Lời nói của Khương Nguyệt Thanh cũng nhắc nhở cư dân mạng, từng người nhao nhao cầm điện thoại bắt đầu gọi cảnh sát.

Chương 88

Nhất thời, đường dây nóng của các cục cảnh sát trên toàn quốc gần như bị gọi đến cháy máy. [Vãi chưởng!

Mau gọi 110 đi!!

Để cảnh sát giải quyết mấy vấn đề này!] [Tôi gọi từ sớm rồi!

Hiện tại mẹ nó đường dây nóng đều báo bận!] ... "Hôm nay xuống cổ mộ cũng phải cẩn thận một chút đấy!" Khương Nguyệt Thanh hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại lời Tống Thần dặn dò sáng nay trước khi ra cửa. "Hiện tại không phải là lúc cẩn thận nữa rồi." Khương Nguyệt Thanh trực tiếp vươn tay giật lấy micro trong tay Băng Băng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô trực tiếp ném mạnh vào con mắt đang chuyển động không ngừng trên bích họa.

Bốp!!

Micro va vào tường vỡ tan, đồng thời con mắt rồng đang chuyển động kia cũng vỡ toác.

Những giọt máu đỏ tươi bắn ra không trung, sau đó tí tách rơi xuống đất.

Nhưng lúc này mọi người tại hiện trường chẳng ai để ý điểm ấy, ai nấy đều biểu cảm chấn kinh nhìn Khương Nguyệt Thanh.

Sao mà dũng cảm thế? [Úc úc úc úc!

Tư thế ném soái quá!] [Cấp độ vận động viên quốc gia rồi!

Chắc chắn là cấp quốc gia!

Quá đỉnh!] [So sánh ra thì mấy gã đàn ông đang sợ hãi run rẩy kia thật kém cỏi!] [Xem ra con mắt trên bích họa này cũng chỉ dọa người

thôi!

Thực tế cũng chẳng có gì ghê gớm!!] [Sao lại yên tâm thế?

Vấn đề hiện tại không phải nghiêm trọng hơn à!] [Đúng rồi!

Mộ đạo đều bị cơ quan phong tỏa rồi!

Tiếp theo nên làm gì đây?] [Khoan!

Mọi người đã báo cảnh sát chưa?] [Báo rồi!

Đương nhiên là báo rồi!

Nhưng cảnh sát xử lý việc này cũng không thể nhanh thế được đâu?] So với các cư dân mạng đang kích động trong phòng livestream, đám người trong cổ mộ lại bình tĩnh hơn không ít.

Sau cú ném mãnh liệt của Khương Nguyệt Thanh, mọi người chợt phát hiện con mắt trên bích họa hình như cũng thường thôi, thậm chí có thể nói là không chịu nổi một kích.

Những người có mặt đều là người của Cục Khảo cổ, ai nấy đều đã trải qua nghiên cứu vài cái cổ mộ, tâm thái điều chỉnh khá nhanh.

Dù sao khả năng tiếp nhận của con người thường vượt xa sự tưởng tượng.

Ví dụ như hiện tại, bị tường đá chặn đường, mọi người ngược lại không còn hoảng loạn như trước.

Bởi vì biết hiện tại hoảng loạn chỉ là vô ích, chi bằng bình tĩnh suy nghĩ xem làm thế nào để thoát ra.

Giáo sư Trương đeo mặt nạ phòng độc thậm chí còn chủ động tiến lại gần bích họa, dùng tay đeo găng bảo hộ nhẹ nhàng chạm vào nó.

Đặc biệt là chỗ mắt rồng bị Khương Nguyệt Thanh đập nát.

"Hửm?" Cảm giác xúc giác không khác gì những chỗ bích họa xung quanh khiến Giáo sư Trương nhíu chặt mày. "Tình huống gì đây?" Giáo sư Trương liên tục chạm vào chỗ mắt rồng và những chỗ xung quanh để kiểm tra, nhưng cảm giác y hệt nhau khiến da đầu ông tê dại.

Thậm chí ông còn hoài nghi con mắt vừa nãy nhìn thấy chuyển động lung tung là giả. "Giáo sư, thứ giống máu này có cần thu thập không?" Trợ lý của Giáo sư Trương ngồi xổm xuống đất nhìn vũng máu, là máu chảy ra sau khi mắt rồng bị vỡ. "Thu thập đi, chú ý đừng dùng tay chạm vào, có thể chứa vật thể gây hại." Giáo sư Trương gật đầu, không quên dặn dò trợ lý một câu.

Đồng thời ông thầm thở dài trong lòng.

Haizz, tiếp theo nên làm thế nào đây?

Sau đó Giáo sư Trương nhìn về phía Khương Nguyệt Thanh đang đứng trước bức tường đá.

Bịch!

Bịch! "Đại khái dày khoảng mấy chục cm à?" Tay phải gõ vào tường đá, dựa vào âm thanh phản hồi, Khương Nguyệt Thanh nhíu mày ước lượng.

Cô từng học qua kiến thức phân biệt độ dày của đá.

Đối mặt với bức tường đá dày như vậy, Khương Nguyệt Thanh bất lực lắc đầu. "Xem ra dùng sức mạnh không phá vỡ được tường này rồi?" Khương Nguyệt Thanh chủ động đi đến trước mặt Giáo sư Trương đang nghiên cứu bích họa hỏi. "Có thể tìm thấy cơ quan mở tường đá không?" "Không biết, nhưng tôi cảm thấy có khả năng liên quan đến bức bích họa này." Giáo sư Trương cũng không chắc chắn nói, hai tay vẫn không ngừng sờ soạng trên bích họa, gần như không

buông tha bất kỳ chi tiết nào.

Khương Nguyệt Thanh chỉ nhíu mày nhìn xung quanh, không tham gia giúp Giáo sư Trương tìm kiếm.

Dù sao chuyện chuyên môn phải giao cho người chuyên nghiệp.

Nhưng cư dân mạng trong phòng livestream lại không tin lời Giáo sư Trương. [Cảm giác vô dụng!

Mấy ông chuyên gia này đúng là ông nào cũng 'hố' cả!] [Chứ còn gì nữa!

Nếu mà có tác dụng thì mấy người này có thể bị nhốt sao?] [Cá cược đi!!

Trước khi được cứu, lão Giáo sư Trương này tuyệt đối không tìm thấy công tắc cơ quan liên quan đâu!] [Tôi cũng thấy thế!

Haizz!

Lúc này mà có Tiểu Ca ở đây thì tốt rồi!] [Trương Khởi Linh mà ở đây thì tôi cảm giác mấy người này sẽ không bị mấy cái cơ quan này khống chế đâu!] [Nói thế thì chịu!

Trương Khởi Linh chỉ là nhân vật hư cấu!

Sao có thể xuất hiện ở chỗ này được!] [Thay vì mong chờ Trương Khởi Linh!

Chi bằng mong chờ Tống Thần!!

Không phải cậu ta là người của Cục Du lịch sao?] [Suỵt!

Nếu Tống Thần thật sự làm được thì...

Tiểu Ca nguyên mẫu là hàng thật giá thật rồi!] (Ám chỉ Tống Thần chính là nguyên mẫu). [Haizz!

Nhìn thấy chị gái xinh đẹp gợi cảm bị nhốt trong cổ mộ, tim tôi

đau quá!

Tôi thậm chí muốn thay thế cô ấy đi vào!] [Huynh đệ!

Đừng có 'liếm cẩu' (nịnh nọt lụy tình) như thế được không?

Nhất là liếm cẩu hư không!] ...

Tin tức lan truyền trên mạng thường cực kỳ nhanh, nhất thời tin tức cổ mộ Trường Bạch Sơn xảy ra chuyện lập tức phủ sóng toàn mạng.

Quan chức không thể ra tay ngăn chặn, bởi vì phòng livestream đang mở ngược lại trở thành phương tiện duy nhất để biết được sự an nguy của nhân viên bị mắc kẹt.

Các từ khóa liên quan trên Weibo cũng lần lượt leo lên bảng tìm kiếm nóng (hot search).

Lượng lớn quần chúng hóng hớt (ăn dưa) từng người một đều lao vào phòng livestream khảo cổ, muốn trực tiếp hóng biến ngay từ đầu.

Nhưng không ngờ hành động này lại khiến phòng livestream vốn tín hiệu đã không ổn định càng thêm tồi tệ.

Sau khi kiên trì được vài giây, phòng livestream trực tiếp sập luôn.

...

Đài truyền hình Kinh Thành.

Chủ nhiệm phụ trách phòng livestream nhận được điện thoại của cấp trên ngay lập tức.

Bị yêu cầu phải sửa chữa phòng livestream trong thời gian ngắn nhất.

Đồng thời mở rộng đường truyền, đảm bảo không để sập lần nữa, tranh thủ duy trì livestream trong thời gian dài để có thể quan sát nhân viên bị mắc kẹt bên trong cổ mộ.

Chương 89

"Haizz!

Đúng là đa sự chi thu (mùa nhiều việc rắc rối)!" Chủ nhiệm phòng livestream đau đầu thở dài.

Một nhân viên bảo trì đang làm việc bỗng nhiên chêm vào một câu: "Chủ nhiệm, bây giờ là mùa đông." "Tao chỉ cảm thán thôi!

Đừng có bắt bẻ!" ...

Cục Du lịch Trường Bạch Sơn. "Cục trưởng không xong rồi!!

Xảy ra chuyện lớn rồi!!" Một nhân viên khoa chân ngắn chạy bước nhỏ, trực tiếp tông cửa phòng cục trưởng bắt đầu la hét.

Dọa cho Vương lão đang uống trà giật nảy mình, nước trà nóng hổi đổ thẳng vào đũng quần.

Trong nháy mắt, mặt Vương lão đỏ bừng, tiếp đó lại biến thành trắng bệch. "Hít!

Xảy ra chuyện gì rồi!" Vương lão nén đau lau quần hỏi.

Nhân viên chân ngắn thở không ra hơi lập tức nín thở hét lớn: "Cổ mộ xảy ra chuyện!!

Hộc hộc~!

Phó cục trưởng bị nhốt bên trong rồi!

Hộc hộc!" "!!!" Vương lão trực tiếp kích động đứng dậy, ngay cả nước trà nóng trên quần cũng không lau nữa.

Trực tiếp cầm áo khoác lao ra cửa hét lớn: "Nhanh!

Đi cùng tôi một chuyến!

Còn nữa, đừng để Tống Thần biết chuyện này!

Cậu ta sẽ lo lắng lắm!" "!!!" Nhưng Vương lão không biết là, Tống Thần hiện tại lái xe sắp đến khu du lịch Trường Bạch Sơn rồi.

Dọc đường đi nhanh như điện xẹt khiến phía sau xe Tống Thần có tới ba bốn chiếc xe cảnh sát bám theo, hối thúc Tống Thần dừng hành vi chạy quá tốc độ và tấp vào lề kiểm tra.

Nhưng bất luận mấy cảnh sát giao thông này nỗ lực thế nào, cũng không thể bám sát đuôi xe Tống Thần, thậm chí ngay cả đèn hậu xe Tống Thần cũng sắp không thấy đâu nữa. "Đợi tôi!" Tống Thần tinh thần tập trung nhìn chằm chằm phía trước, hai tay nổi gân xanh nắm chặt vô lăng.

Do sự kích thích và kích động khi lái xe tốc độ cao, khiến tuyến thượng thận của Tống Thần không ngừng phân tiết tăng cao.

Thân nhiệt Tống Thần nóng lên không ít, nhưng anh lại không hề thấy khó chịu chút nào.

Ngược lại trạng thái cả người càng lúc càng tốt. ...

Bên ngoài cổ mộ.

Đám người canh giữ ở lối vào cổ mộ tuy cũng lo lắng, nhưng không ai chủ động tiến vào.

Nguyên nhân là sợ sau khi vào mộ đạo, lại vô tình kích hoạt cơ quan, khiến đám người bị nhốt bên trong gặp phải nguy cơ lớn hơn.

Tất cả mọi người đều không nhìn thấy tình hình bên trong, cho nên cũng chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi đội cứu viện.

Phó thủ của Giáo sư Trương là Giáo sư Tằng đang đi đi lại lại trước cửa hang đầy lo lắng.

Cảm giác kinh hoảng trong lòng khiến ông không cách nào bình

tĩnh suy nghĩ. "Rõ ràng hôm qua thăm dò vẫn an toàn, tại sao hôm nay bỗng nhiên xảy ra chuyện chứ?" Giáo sư Tằng lẩm bẩm không ngừng trong miệng.

Bỗng nhiên ông hỏi mấy nhân viên khảo cổ đang bận rộn trước máy móc: "Cứu viện bao lâu nữa mới tới?

Đã quét hình toàn bộ ngọn núi thành công chưa?" Theo chỉ lệnh của Giáo sư Tằng, đoàn đội vốn đang hơi hoảng loạn lập tức yên tĩnh lại, mỗi người tiến hành công việc trong tay. "Giáo sư Tằng, nhân viên cứu viện cần khoảng hai mươi phút nữa." "Quét hình sơn thể sắp hoàn thành, dữ liệu đang được phân tích, lập tức có thể ra kết quả." Sau khi nghe xong hai tin tức, Giáo sư Tằng gật đầu, cưỡng ép bình ổn tâm trạng căng thẳng: "Chiếu kết quả quét hình lên màn hình lớn!" "Vâng!" Nhân viên phụ trách dữ liệu quét hình nhanh chóng gõ phím.

Màn hình khổng lồ ở trung tâm lều vải lập tức chuyển sang hình ảnh cấu trúc núi 3D.

Sự tồn tại giống như mê cung chiếm cứ trung tâm ngọn núi lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người tại hiện trường. "Đùa gì vậy!

Cái cổ mộ này rốt cuộc lớn bao nhiêu hả!" Giáo sư Tằng không dám tin vào mắt mình.

Nếu ngôi cổ mộ này thực sự lớn như bản đồ quét hình, thì gần như kích thước nó bằng cả sườn núi, vậy diện tích chiếm đất xấp xỉ gần bốn vạn mét vuông!

Ực!

Giáo sư Tằng gian nan nuốt nước bọt: "Rốt cuộc là ai có thể làm đến mức độ này?" "Khoan đã!

Cổ mộ bên trong hình như đang chuyển động?" Bỗng nhiên, nhân

viên phụ trách kiểm tra dữ liệu cổ mộ hét lên.

Mô hình ảo cổ mộ trên màn hình cũng bắt đầu biến động!

Bên trong mộ đạo hình như có thứ gì đó đang nâng lên! ...

Bên trong cổ mộ.

Ầm ầm!!

Ầm ầm!!

Tiếng vang lớn và rung động bỗng nhiên xuất hiện, khiến đám người bên trong mộ đạo lập tức kinh hoảng tụ lại một chỗ.

Bụi và đá vụn từ phía trên mộ đạo không ngừng rơi xuống. "Giáo sư Trương, chuyện gì vậy!?" Khương Nguyệt Thanh hơi hoảng loạn nhìn về phía Giáo sư Trương.

Lúc này chấn động trong mộ đạo không thua gì động đất cấp bốn, rung lắc khiến mọi người chỉ có thể dựa vào tường mộ đạo, nếu không thì đứng vững cũng khó khăn.

Bản thân Giáo sư Trương càng ngơ ngác không thôi, đối với tình huống hiện tại, ông làm nghề hơn ba mươi năm, chưa từng thấy chuyện nào khoa trương như vậy.

Cạch!

Cạch!

Ngay khi Khương Nguyệt Thanh đang hỏi thì bỗng nghe thấy âm thanh quen thuộc, chính là âm thanh giống như lúc bức tường đá nâng lên trước đó. "Chạy!!" Khương Nguyệt Thanh lập tức hét lớn với mọi người.

Chưa đợi mọi người phản ứng, khoảnh khắc tiếp theo, mặt đất dưới chân bắt đầu chuyển động, có vài chỗ thậm chí bắt đầu từ từ nâng lên. "A A A A!!" Mọi người rốt cuộc cũng phản ứng lại, vội

vàng chạy về phía sâu trong mộ đạo.

Lúc này cũng chẳng màng bên trong có nguy hiểm hay không, dù sao cũng sẽ không nguy hiểm hơn ở đây. "Mau đi thôi!" Khương Nguyệt Thanh kéo Băng Băng đang mềm nhũn chân chạy theo mọi người.

Ở phía sau lưng, từng bức tường đá từ từ mọc lên từ mặt đất, trực tiếp chia cắt mộ đạo. ...

Cùng lúc đó. "Này!

Tại sao bây giờ không cho tôi lên đó hả!!" "A!

Không phải nhân viên khảo cổ ở trên đó đều bị nhốt trong cổ mộ sao?" "Cho tôi lên giúp đỡ một tay cũng được mà!" "Nữ thần của tôi cũng bị nhốt trong đó!

Tôi muốn đi cứu cô ấy!" Tại cổng khu du lịch Trường Bạch Sơn, lượng lớn cư dân mạng hóng hớt trên mạng đã tụ tập lại.

Trong đó còn lẫn cả phóng viên của các công ty giải trí.

Vốn dĩ tin tức về cổ mộ bị Cục Du lịch Trường Bạch Sơn ngăn cản nên không có phỏng vấn được.

Hiện tại cổ mộ xảy ra chuyện rồi!

Nhất định phải lấy được tin tức đầu tiên!

Cho nên mấy tay phóng viên này đều âm thầm trà trộn vào đội ngũ du khách, thuận tiện cổ động du khách xông vào thánh tuyết sơn.

Cũng may ngay khi tiến vào thánh tuyết sơn thì bị nhân viên Cục Du lịch chặn lại.

Chương 90

Nhưng mặc kệ nhân viên Cục Du lịch hét lớn nguy hiểm thế nào, xin đừng ồn ào lớn tiếng, đám du khách tụ tập ở đây vẫn không ngừng cãi cọ ầm ĩ.

Khiến cho nhân viên Cục Du lịch phụ trách ổn định khu du lịch và các cảnh viên đến hỗ trợ đều sa sầm mặt mày.

Vốn dĩ vì cổ mộ xảy ra chuyện nên tâm tình đã phiền toái, giờ lại bị đám du khách não tàn này quấy rầy. "Haizz, có thể có một người làm cho đám người này yên tĩnh lại không!" Tiểu Lý của Cục Du lịch bất lực cảm thán một câu, đồng thời tiện tay gạt cái tay đang ăn đậu hũ (sàm sỡ) mình ra.

Oong!

Oong!!

Ông trời dường như đã nghe thấy lời cầu nguyện của Tiểu Lý, kèm theo tiếng động cơ gầm rú mãnh liệt, một chiếc siêu xe màu đen nhám lao thẳng vào tầm mắt Tiểu Lý, sau đó với tốc độ hơn hai trăm dặm một giờ lao về phía đám đông. "Tiêu rồi!!" Tiểu Lý lập tức phản ứng, há miệng hét lớn: "Mọi người mau tránh ra!

Nguy hiểm!!" Phù!!

Lời Tiểu Lý còn chưa nói hết, tất cả du khách trước mặt Tiểu Lý đều biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại Tiểu Lý một mình cô độc đối mặt với chiếc siêu xe đang lao tới.

Không phải mình sắp có cơ hội xuyên không đấy chứ?

Trong thời khắc sinh tử, trong đầu Tiểu Lý bỗng hiện lên tình tiết trong tiểu thuyết.

Nhưng khiến Tiểu Lý vừa may mắn lại vừa thất vọng là, kỹ thuật lái xe của Tống Thần vô cùng tốt.

Chân đạp phanh khiến bánh xe bó cứng, đồng thời Tống Thần nhanh chóng xoay vô lăng, cả chiếc xe trong nháy mắt thực hiện một cú drift (văng đuôi) cực đẹp mắt, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt Tiểu Lý khoảng hai mươi cm. "Đứng ngây ra đó làm gì!!

Thấy xe không tránh ra, đứng tại chỗ đợi xuyên không à?" Tống Thần mở cửa xe, chửi đổng một câu với Tiểu Lý đang sợ đến ngây người, sau đó lấy chiếc hộp ở ghế sau ra.

Trong ánh mắt ngơ ngác của Tiểu Lý, Tống Thần đang chạy băng băng gần như hóa thành một đạo hắc ảnh lao thẳng lên núi tuyết phía sau.

Nhân viên Cục Du lịch tại hiện trường không ai ngăn cản, bởi vì ngoại trừ những người bị dọa ngốc như Tiểu Lý, những người còn lại đều biết quan hệ giữa Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh.

Người nhà gặp nguy hiểm, muốn đi cứu người cũng là thường tình thôi. "Vừa rồi người kia hình như là Tống Thần à?" "Hóa ra cậu ta biết lái siêu xe sao?

Ngầu quá đi!" "Hửm?

Bóng dáng Tống Thần đâu rồi?

Một cái chớp mắt đã không thấy đâu nữa?" "Trong tay hình như cầm một cái hộp hình chữ nhật?" Đám du khách đã phản ứng lại bắt đầu chụm đầu vào nhau thì thầm bàn tán. ...

Tống Thần lúc này đang chạy nhanh trong tuyết lao lên núi, tốc độ chạy đã đạt đến giới hạn của con người.

Bỗng nhiên!

Cả ngọn núi bắt đầu rung chuyển. "Tình huống gì vậy!" Bị chấn động bất ngờ ép phải dừng lại, Tống Thần nhíu mày quan sát, nhìn xuống mặt đất đang rung chuyển dưới chân. "Động đất rồi ư?" Ầm ầm ầm!

Chấn động của ngọn núi vẫn duy trì tần suất khủng khiếp, thậm chí dần dần tăng nhanh hơn. "Thật sự là!

Cũng quá ly kỳ rồi!

Trường Bạch Sơn bao lâu rồi không có động đất!" Tống Thần cả người có chút lo lắng hoảng loạn.

Bên ngoài núi đã chấn động dữ dội như vậy, thế thì cổ mộ bên trong lòng núi chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Nghĩ đến đây, Tống Thần lập tức hoảng hốt.

Thân thể hơi quen với tình trạng rung chuyển của mặt đất, Tống Thần lập tức lao về phía đỉnh núi, chiếc hộp hình chữ nhật trong tay trực tiếp đeo sau lưng.

Cả người lập tức vọt lên. ...

Giữa sườn núi.

Vương lão và nhân viên chân ngắn đang chậm chạp di chuyển.

Vương lão thì bước đi chậm rãi, còn nhân viên chân ngắn hoàn toàn vì chân ngắn, phải bước hai ba bước mới bằng người ta đi một bước. "Hộc, nhanh lên chút đi, sao còn chậm hơn ông già tôi thế hả?" Vương lão bất lực nhìn nhân viên chân ngắn đang chạy bước nhỏ phía sau.

Thanh niên bây giờ làm sao thế này?

Tốc độ đi đường còn chậm hơn cả lão già. "Tôi!

Đã cố gắng hết sức rồi!" Nhân viên chân ngắn thở hồng hộc nói,

cả người không ngừng bước nhanh về phía trước. "..." Vương lão vừa định quay đầu nhìn nhân viên chân ngắn, kết quả liền thấy một bóng đen lao thẳng lên.

Vù ~~ Một bóng đen lướt qua, tốc độ nhanh đến mức mắt Vương lão cũng nhìn không rõ. "..." Lời Vương lão còn chưa nói hết, bóng đen kia đã lướt qua giữa Vương lão và nhân viên chân ngắn.

Vương lão suýt chút nữa bị tông ngã, nhân viên chân ngắn càng là xoay mòng mòng tại chỗ. "Cái gì thế?!" Vương lão ngơ ngác nhìn theo bóng đen biến mất ở phía xa. "Vừa rồi hình như là ông già Vương?" Tống Thần đang chạy nhanh hơi nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua Vương lão bị bỏ lại phía xa.

Tuy có chút lo lắng ông già Vương ngã xuống đất, nhưng Khương Nguyệt Thanh mới là một trong những người quan trọng nhất trong lòng Tống Thần.

So sánh ra thì Tống Thần chọn cứu Khương Nguyệt Thanh trước.

Còn về phần ông già Vương, để sau này có thời gian xin lỗi vậy!

Vài phút sau.

Tống Thần đã đội gió tuyết một mạch lao lên đỉnh núi.

Nhìn thấy cái lều vải đang lắc lư trong gió tuyết, Tống Thần trực tiếp xông vào.

Bên trong lều.

Mọi người vốn đang điều tra lý do cổ mộ chấn động.

Bỗng nhiên Tống Thần xông vào, kéo theo gió tuyết ùa vào bên trong lều khi vén cửa lên.

Khiến cho đám người đang suy tư bị gió tuyết đột ngột ập vào làm cho run rẩy vì lạnh. "Ai đó!?" Giáo sư Tằng vẻ mặt căng thẳng nhìn

về phía cửa, các nhân viên khác cũng đồng loạt nhìn theo.

Chỉ thấy trong gió tuyết, một người đàn ông mặc đồ đen đứng ở cửa.

Chính là Tống Thần. "Tống Thần!

Tại sao cậu lại ở đây?" "Không phải là đạo diễn "Đạo Mộ Bút Ký" đó sao?

Rốt cuộc tại sao lại ở đây?" "Oa ~ Anh trai đẹp trai quá!" Tống Thần vốn đang mệt mỏi, ánh mắt sáng lên nhìn về phía người vừa khen.

Ái chà, không tồi nha!

Có mắt nhìn! "Tống Thần?

Tại sao cậu lại vào đây!

Ở đây hiện tại rất nguy hiểm!

Mời cậu mau chóng rời đi!" Giáo sư Tằng phải dựa vào bàn mới giữ vững không bị ngã, vẻ mặt căng thẳng lập tức hét lớn với Tống Thần.

Nếu không phải vì trong cổ mộ có người bị nhốt, Giáo sư Tằng đã sớm không ở đây rồi, động đất thật sự quá đáng sợ. "Xin lỗi, cứ coi như không nhìn thấy tôi đi!" Tống Thần nhìn cái cửa hang cách Giáo sư Tằng không xa, nói một câu xin lỗi xong, Tống Thần trực tiếp lao tới.

Chương 91

"Khoan!

Đừng đi!" Giáo sư Tằng vươn tay phải, làm ra dáng vẻ của meme Nhĩ Khang (trong Hoàn Châu Cách Cách) muốn kéo Tống Thần lại.

Nhưng bị Tống Thần dễ dàng né tránh, Tống Thần trực tiếp hóa thành một bóng đen nhảy vào trong lỗ mộ. "Ái chà!" Từ trong động truyền ra tiếng kêu của Tống Thần, Giáo sư Tằng bất lực lắc đầu cảm thán: "Cái động này sâu lắm đấy..." ...

Bên trong mộ đạo. "Vãi thật, sâu thế." Tống Thần có chút bất ngờ ngẩng đầu nhìn miệng hang phía trên, vừa rồi nhảy xuống đây Tống Thần không ngờ cái hang này lại sâu như vậy.

Cho nên vừa rồi mới bất ngờ thốt lên một câu "Ái chà".

Nhưng Tống Thần dậm chân cảm nhận lòng bàn chân hơi tê, hoạt động cơ thể cảm thán: "Hệ thống nâng cao thể chất đúng là ly kỳ thật, nhảy từ cao như vậy xuống mà chẳng hề hấn gì." Sau đó Tống Thần dựa vào những hình ảnh đã xem lúc livestream, trực tiếp lao vào mộ đạo.

Trong đường hầm tối tăm, tốc độ của Tống Thần nhanh như một bóng đen lướt đi. ...

Chạy một hồi, Tống Thần bỗng cảm thấy không ổn, hình như quên mang thiết bị chiếu sáng rồi.

Trong mộ đạo tối đen như mực, chẳng nhìn thấy cái quái gì cả! "Sơ ý rồi, cũng không biết pin điện thoại có trụ được không." Tống Thần giơ điện thoại lên soi sáng tình trạng phía trước mộ đạo, sau đó tiếp tục lao về phía trước.

Có điện thoại chiếu sáng, tốc độ hành động của Tống Thần thực sự nhanh hơn hẳn.

Không tốn bao nhiêu thời gian, Tống Thần đã đến chỗ bức bích họa.

Nhìn bức tường đá chặn đường, Tống Thần nhíu mày vỗ vỗ vào tường, cảm giác lạnh lẽo cứng rắn của tường đá khiến Tống Thần hiểu rằng không thể đập vỡ nó. "Có cơ quan không?" Tống Thần lập tức giơ điện thoại tìm kiếm xung quanh mộ đạo, xem có công tắc kích hoạt tường đá hay không.

Mười phút trôi qua.

Tống Thần phủi bụi rơi trên đầu, giơ điện thoại đối mặt với vị hoàng đế trên bích họa. "Phì!

Trừng mắt dọa ai đấy!" Tống Thần khó chịu nhìn chằm chằm đôi mắt của khai quốc hoàng đế trên bích họa, phát hiện đối phương vẫn đang nhìn chằm chằm mình.

Tống Thần lập tức khó chịu giơ cái hộp hình chữ nhật đeo sau lưng lên đập vào đó.

Bộp!

Trên bích họa phát ra một tiếng vỡ vụn, từng giọt máu từ từ chảy xuống theo tường. "Cái gì đây?" Tống Thần nhíu mày nhìn vết máu chảy xuống, lấy cái hộp vuông xuống, chuẩn bị quan sát xem rốt cuộc là thứ gì.

Sau khi ghé sát vào quan sát, Tống Thần dựa vào thị lực động thái siêu cường được hệ thống cường hóa, kết hợp với đèn pin điện thoại chiếu nghiêng vào bích họa để quan sát. "Hửm??" Khác với Giáo sư Trương không phát hiện ra gì, Tống Thần có thị lực tốt hơn đã quan sát được một số thứ chi tiết hơn.

Trong vết máu lưu lại trên bích họa, có những vật nhỏ không ngừng chuyển động.

Nhìn tổng thể giống như sinh vật dạng côn trùng cực nhỏ. "Chẳng lẽ con mắt kia được tạo thành từ mấy thứ này sao?" Tống Thần nhíu mày, trong lòng cảm giác như vừa phát hiện ra một phát hiện trọng đại.

Tống Thần nheo mắt muốn quan sát lại lần nữa.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tình trạng rung lắc không ngừng của cả mộ đạo bỗng nhiên đình trệ.

Sau đó chưa đợi Tống Thần làm gì, một luồng rung động càng mãnh liệt hơn lại ập đến.

Kèm theo sự rung động, mặt đất dưới chân Tống Thần bắt đầu bỗng nhiên từ từ nhô lên. "Vãi chưởng!" "Hửm?" Khoảnh khắc mặt đất dưới chân nâng lên, Tống Thần dời tầm mắt xuống dưới chân.

Dưới sự trợ giúp của đèn pin điện thoại, Tống Thần thấy rõ ràng gạch lát nền dưới chân khoảng mười cm bắt đầu nâng lên.

Không chỉ một khối, mà bắt đầu từ nơi bị tường đá ngăn cách.

Cứ cách mười cm lại có một bức tường đá mới nâng lên.

Đối mặt với tình huống này, Tống Thần không hề hoảng loạn, thậm chí còn bật camera điện thoại mở tính năng quay video, ghi lại tỉ mỉ quá trình tường đá nâng lên.

Khi tường đá nâng lên đến độ cao ngang eo, Tống Thần mới bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Chân phải đạp vào tường đá mượn lực, đồng thời Tống Thần

nhanh như chớp vươn tay tát một cái vào mặt bích họa.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Tống Thần vừa lùi lại, vừa dùng camera điện thoại quay lại quá trình tường đá nâng lên.

Thấy tường đá không có bất kỳ trạng thái nào muốn dừng lại, Tống Thần khẽ nhíu mày. "Đoán sai rồi sao?

Công tắc tường đá không nằm trên bích họa?" Tống Thần vốn tưởng rằng lý do tường đá nâng lên là do gõ vào bích họa dẫn đến, hiện tại xem ra hình như không phải như vậy. "Không..." Nhìn từng bức tường đá nâng lên, Tống Thần ngược lại thở phào nhẹ nhõm cảm thán: "Nếu với tốc độ này thì Khương Nguyệt Thanh, người phụ nữ kia hoàn toàn sẽ không có việc gì." Cạch! ...

Bên kia bức tường ngăn cách.

Nhìn thấy không còn bức tường đá mới nào nâng lên nữa, Khương Nguyệt Thanh dừng bước.

Trong tay đang cầm thanh Tú Xuân Đao nhặt được trong mộ đạo gõ vào tường đá, muốn xem có nguy hiểm nào khác không.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh chú ý đến khe hở khoảng mười mm giữa tường đá và mộ đạo.

Những người khác vì vận động chạy bộ kịch liệt, lúc này đều đang há miệng thở dốc.

Nhưng càng như vậy, bọn họ càng cảm thấy khó chịu.

Không khí trong cổ mộ vốn không đầy đủ, hiện tại cộng thêm sự ngăn cách của tường đá, không khí trong mộ đạo lại càng thêm khan hiếm.

Ngược lại việc mộ đạo lại bắt đầu chấn động, mọi người đã quen rồi. "Khụ khụ, mọi người thở chậm thôi, không khí trong mộ đạo quá loãng rồi!" Giáo sư Trương dẫn đầu đứng ra đề nghị, đồng thời ánh mắt nhìn về phía tường đá cũng ẩn ước lộ ra một tia tuyệt vọng.

Cứu viện hiện tại vẫn chưa tới, mộ đạo lúc này lại mọc thêm mấy chục bức tường đá dày, càng làm tăng thêm độ khó cứu viện, không khí trong mộ đạo cũng không biết có thể trụ được đến lúc được cứu hay không. "Khụ khụ, họng khó chịu quá!" Băng Băng ôm cổ vẻ mặt đau khổ, không khí trong mộ đạo vừa khô vừa lạnh rất không thích hợp để hít thở. "Kiên trì đi." Khương Nguyệt Thanh vỗ vỗ vai Băng Băng an ủi, cô cũng cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng dựa vào thể chất hơn người miễn cưỡng có thể kháng cự. "Hửm?

Kia là?" Bỗng nhiên Khương Nguyệt Thanh chú ý đến đèn báo trên máy quay bên cạnh anh quay phim sáng đèn đỏ. "Máy quay sáng đèn đỏ, không phải đại biểu cho việc livestream đã khôi phục rồi sao?" Khương Nguyệt Thanh vội vàng hỏi Băng Băng.

Băng Băng và anh quay phim cũng vội vàng nhìn về phía máy quay.

Sau khi chú ý đến vệt đèn đỏ kia, trên mặt hai người lập tức lộ ra nụ cười. "Ừ!

Khôi phục rồi!" "Tốt quá!

Giáo sư Trương, livestream khôi phục rồi!

Có thể giao lưu với bên ngoài rồi!" Khương Nguyệt Thanh vội vàng thông báo tin tức này cho Giáo sư Trương, Giáo sư Trương cũng nhanh chóng lao đến trước máy quay, dí sát mặt vào ống kính hét lớn: "Có nghe thấy không!?

Tôi là Trương Lâm Sinh của Cục Khảo cổ, tôi hiện tại đang bị nhốt trong cổ mộ Trường Bạch Sơn!" Phòng livestream vừa khởi

động lại liền tràn vào lượng lớn cư dân mạng, ngay lập tức bị khuôn mặt phóng đại của Giáo sư Trương dọa cho giật nảy mình. [Á đù!

Phòng livestream cuối cùng cũng sửa xong rồi!] [Vãi lúa!

Vừa vào đã cho tôi xem hình ảnh kích thích thế này sao?

Chương 92

Tôi chịu không nổi đâu!] [Chà!

Hóa ra khuôn mặt khi phóng đại lên nhìn xấu thế này à!!] [Chưa được cứu ra sao?

Liệu có chết ở trong đó không đấy?] [Đương nhiên là nghe thấy rồi!

Hét lớn thế làm gì!] "Giáo sư!

Người trong phòng livestream bắt đầu phản hồi bình luận rồi!" Nghe anh quay phim nói, Giáo sư Trương lập tức hài lòng nói với ống kính: "Mời chư vị đang xem livestream hãy thông báo cho nhau, tốt nhất có thể giúp tôi thông báo cho đội cứu viện.

Tôi hiện tại đang ở vị trí sâu trong mộ đạo khoảng ba trăm mét, mộ đạo lúc này bị mấy chục bức tường đá bịt kín!

Không khí trong mộ đạo cũng càng ngày càng loãng, xin hãy vừa cứu viện vừa bơm lượng lớn không khí vào trong mộ đạo!" [Ồ ồ ồ!

Hiểu rồi!

Tôi đi báo đây!] [Nhưng tôi nên đi báo cho ai đây?

Gọi cảnh sát à?] [Đăng Weibo đi!

Đẩy lên hot search!

Chắc chắn sẽ được chú ý!] [Tôi thấy đăng Zalo/Facebook cũng được đấy!

Bạn bè không theo dõi livestream cũng có thể chú ý!] [Không sai!

Chỉ cần một đồn mười, mười đồn trăm!

Sớm muộn gì người liên quan cũng xem được!!] [Làm cái khỉ gì thế!!

Đợi người liên quan xem được thì chắc chết ngắc rồi!] [Lũ này từng đứa một cũng quá không đáng tin rồi!] ... "Mấy người này cũng quá nhây rồi." Giáo sư Tằng cũng đang xem livestream bất lực lắc đầu, sau khi tắt đạn mạc, ông quay đầu nói với người bên cạnh: "Có thể tính toán lượng không khí còn lại trong mộ đạo không?

Tốt nhất là tính ra xem có thể trụ được bao lâu." Sau đó quay đầu nói với một người khác: "Bảo với đội cứu viện, mang theo một cái máy thổi gió, để bơm không khí vào trong mộ đạo." Phù ~~~ Lúc này một luồng không khí lạnh lẽo lại ập đến, mọi người trong lều cảm nhận được luồng khí lạnh quen thuộc, từng người dưới tiếng hét lớn của Giáo sư Tằng lập tức chạy đến cửa mộ đạo phòng thủ. "Đang làm gì thế?" Vương lão vén cửa lều bước vào, vẻ mặt khó hiểu nhìn mọi người, hoàn toàn không hiểu tại sao khoảnh khắc mình bước vào, toàn bộ bọn họ lại tập trung quanh mộ đạo, bộ dạng như đang phòng ngừa có người nhảy xuống vậy.

Chẳng lẽ sẽ có người chủ động nhảy xuống đó?

Không thể nào đâu nhỉ?

Không thể nào?

Tống Thần đang chạy trong mộ đạo: Hắt xì! "Ngài là Cục trưởng Vương!" Giáo sư Tằng nhận ra Vương lão, vội vàng kéo Vương lão vào trong lều, thuận tiện đóng cửa lều lại hỏi: "Sao ngài lại đến đây?" Giáo sư Tằng giữ chặt cánh tay Vương lão, sợ ông già này cũng giống Tống Thần lúc trước, trực tiếp nhảy xuống cửa mộ đạo. "Dù sao cũng xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi có thể không đến sao?" Vương lão vẻ mặt lo lắng nói, sau đó ông nhìn bàn tay đang giữ chặt mình của Giáo sư Tằng hỏi: "Ý gì đây?" "Không có ý gì..." Lời Giáo sư Tằng chưa

dứt, một nhân viên bộc trực nói thẳng: "Sợ ngài giống Tống Thần lúc trước, trực tiếp nhảy vào trong mộ đạo." "Ồ ồ, hóa ra là vậy," Vương lão thành thật gật đầu, sau đó cả người trực tiếp phản ứng lại hét lớn: "Cái gì cơ!?" "Phù!

Cơ quan phiền phức thật!" Đối mặt với từng bức tường đá nâng lên, tuy không thể làm Tống Thần bị thương, nhưng Tống Thần cũng bất lực bị ép lùi lại, ngược lại khoảng cách với vị trí của Khương Nguyệt Thanh càng ngày càng xa.

Đối với việc này Tống Thần bày tỏ sự bất lực, cái hệ thống rác rưởi kia cũng không cho phần thưởng gì tốt.

Ví dụ như sức mạnh có thể một quyền đấm vỡ tường đá chẳng hạn. [Ting, không thể lý giải.] Nghe tiếng hệ thống trong đầu, Tống Thần ghét bỏ bĩu môi.

Sau đó nhìn tường đá trước mặt, Tống Thần bất lực thở dài, xoay người nhìn về phía sâu trong mộ đạo tối tăm hơn nói: "Xem ra chỉ có thể đổi đường tiến lên thôi, hy vọng cái cổ mộ này tốt nhất là thông nhau!" Nói xong, Tống Thần liền sải bước chạy về hướng khác của mộ đạo.

Quen với tần suất rung động, Tống Thần cho dù chạy trên nền đất mộ đạo đang run rẩy không ngừng cũng như đang chạy trên đất bằng.
...

Cùng lúc đó, trong lều phía trên mộ đạo. "!!Tống Thần nhảy xuống rồi!!" Vương lão trừng lớn hai mắt nhìn mọi người, chủ yếu là nhìn Giáo sư Tằng trước mặt.

Ực.

Bị ánh mắt tràn đầy uy quyền của bề trên nhìn chằm chằm, Giáo sư Tằng nuốt một ngụm nước bọt, cơ thể run rẩy gật đầu: "Đúng

vậy, mười phút trước Tống Thần đã nhảy xuống!" "Vậy mà không lôi nó lên!

Đó là độ sâu hơn sáu mét đấy!" Vương lão lớn tiếng quát mắng đám người trước mặt.

Thật không ngờ cái xã hội hiện tại lại biến thành cái dạng này.

Những người này trơ mắt nhìn một thiếu niên trẻ tuổi đầy triển vọng nhảy vào trong mộ đạo.

Không ngăn cản thì thôi đi!

Tròn mười phút rồi cũng không lôi người ta lên!

Thực sự quá đáng!

Nói một hồi Vương lão bắt đầu lòi ra tiếng lòng: "Tuy Tống Thần thằng nhóc đó đẹp trai khiến người ta ghen tị, khiến người ta muốn đẩy nó xuống hố!

Nhưng tốt xấu gì cũng phải lôi người bị thương lên chứ!" Ông già này xấu tính thật!

Trong đầu tất cả mọi người tại hiện trường không hẹn mà cùng lóe lên một ý nghĩ. "Nhưng mà...

Tống Thần không..." "Không không cái gì!

Tránh ra!

Để tôi xem thằng bé Tống Thần ngã thành cái dạng gì rồi!" Vương lão trực tiếp đẩy một nhân viên khảo cổ đang chắn cửa hang ra, sau đó thò đầu nhìn vào trong mộ đạo. "Hơi tối, không nhìn thấy gì cả." Nhìn mộ đạo đen kịt, Vương lão bất lực nheo mắt cảm thán một câu.

Sau đó một cái đèn pin được đưa tới, Vương lão vội vàng nói cảm ơn rồi nhận lấy, sau đó bật đèn pin chiếu vào trong mộ đạo.

Muốn xem Tống Thần rốt cuộc nằm thảm thương thế nào trong đó.

Nhưng đáy mộ đạo lại sạch sẽ đến lạ thường, căn bản chẳng nhìn thấy bóng người nào. "Hửm?

Người đâu?" Ngay lúc Vương lão đang thắc mắc Tống Thần đi đâu rồi, một bóng đen nhanh chóng lướt qua mộ đạo. "!!!" Dọa cho Vương lão cả người tê dại da đầu, trực tiếp nhảy dựng lên.

Chỉ vào mộ đạo nói với Giáo sư Tằng: "Vãi chưởng!

Có quỷ a!

Vụt cái đã bay qua rồi!" "!" Giáo sư Tằng nghe xong cũng thập phần chấn kinh, sau đó quay đầu nói với nhân viên phụ trách liên hệ đội cứu viện: "Bảo bọn họ lúc đến nhớ mang theo một đại sư nhé." ... "Hửm?

Vừa nãy hình như có luồng sáng?" Tống Thần đang chạy trong mộ đạo khẽ nhíu mày.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo Tống Thần gạt bỏ ý nghĩ này, mặc kệ, hiện tại quan trọng nhất là đi lôi người phụ nữ Khương Nguyệt Thanh kia ra.

Trong mộ đạo tối tăm, dưới sự trợ giúp của đèn pin điện thoại, Tống Thần có thể nhìn rõ chi tiết khoảng năm mét trước mặt, xa hơn nữa thì dù với thị lực của Tống Thần cũng chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ.

Chạy được một lúc.

Tống Thần đến trước một ngã ba, đối mặt với hai con đường trái phải.

Tuy rằng trong đầu có một cỗ bản năng luôn nhắc nhở Tống Thần chọn bên phải.

Nhưng Tống Thần đã chọn một biện pháp cực kỳ "khoa học". "Con gà cục tác lá chanh, chọn ai người ấy...

đi đường này!" Nhìn ngón tay chỉ vào ngã rẽ bên trái, Tống Thần gật đầu, đi thẳng về bên phải.

Tuy không có lý do rõ ràng, nhưng trong đầu Tống Thần hiện lên một số kiến thức mơ hồ.

Dưới sự trợ giúp của những kiến thức này, Tống Thần bản năng có thiện cảm với ngã rẽ bên phải.

Sau khi Tống Thần tiến vào ngã rẽ bên phải, anh soi đèn pin kiểm tra toàn bộ tường mộ đạo xung quanh một lượt.

Không có bất kỳ hình vẽ hay chữ viết nào, chỉ là tường đá bình thường.

Thế là Tống Thần liền lao về phía trước trong sự chấn động của mộ đạo.

Chạy mãi, chạy mãi, Tống Thần loáng thoáng cảm giác phương hướng mộ đạo bắt đầu thay đổi.

Nhìn thì thấy mộ đạo thẳng tắp, nhưng từ trường cơ thể lại cho Tống Thần cảm giác phương hướng đang từ từ uốn cong.

Chương 93

"Xem ra vận khí của mình không tồi, nếu cái mộ đạo này cứ cong mãi..." Có khả năng sẽ đụng mặt Tiểu dì!

Nghĩ đến đây, tốc độ chạy dưới chân Tống Thần tăng lên không ít.

Đạp!

Đạp!

Bỗng nhiên!

Tống Thần đang chạy như bay dường như nghe thấy âm thanh gì đó, lập tức trượt người dừng lại trên mặt đất.

Tai khẽ động, Tống Thần bắt đầu cẩn thận nghiêng tai lắng nghe. "....Tiếng bước chân?

Hình như không chỉ có một người..." Tống Thần nhắm mắt lại, thính lực đạt đến đỉnh phong, cho dù trong mộ đạo đang không ngừng chấn động, Tống Thần vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy âm thanh không ngừng vang lên từ phía xa. "Chẳng lẽ mình đi đúng rồi!" Trong lòng Tống Thần bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

Nếu cái mộ đạo này cứ giữ độ cong như vậy, có khả năng sẽ hình thành một vòng khép kín.

Nếu Tiểu dì và mọi người đều đang không ngừng tiến lên, thì có khả năng sẽ đụng mặt.

Nghĩ đến đây, Tống Thần toàn thân tràn đầy sức mạnh, lập tức sải bước chạy về phía trước. ...

Trong cổ mộ.

Phía trên mộ đạo vẫn duy trì sự rung động nhẹ, bụi không ngừng

rơi xuống, thậm chí đôi khi có vài viên đá nhỏ rơi xuống. "Tôi phải đứng yên tại chỗ sao?

Cứ cảm thấy có chút tâm thần bất ninh." Khương Nguyệt Thanh không ngừng đi lại tại chỗ, giơ tay phủi bụi và đá vụn rơi trên đầu.

Sau đó vẻ mặt ghét bỏ chỉnh lại mặt nạ phòng độc trên mặt, ở cái nơi đầy bụi này quá lâu có thể sẽ mọc mụn.

Tương tự, Khương Nguyệt Thanh cũng phát hiện, trần mộ đạo trên đầu mọi người hình như có chút không ổn. "Nhưng chờ cứu viện thì ở đây tốt hơn chứ?" Do cố ý giảm thiểu mức độ hô hấp, giọng Giáo sư Trương hơi nhỏ. "".....Tống Thần" Đối với việc này, Khương Nguyệt Thanh cũng không tiện nói gì, chỉ khẽ nhíu mày.

Uỳnh!!

Bỗng nhiên, chấn động trong mộ đạo đột ngột dừng lại, cả mộ đạo yên tĩnh trở lại. "Hửm?!" Mọi người đều bất ngờ nhìn xung quanh mộ đạo và mặt đất.

Đợi một lúc sau, xác định không có chuyện nguy hiểm nào khác xảy ra, mọi người mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ sâu trong mộ đạo bỗng vang lên một trần tiếng bước chân yếu ớt. "Càng ngày càng gần!" Tống Thần vừa chạy vừa lắng nghe âm thanh ngày càng rõ nét bên tai, tiếng động giống hệt tiếng bước chân khiến khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Trước mắt hắn dường như hiện ra dáng vẻ Khương Nguyệt

Thanh đang mếu máo khóc lóc. "Lúc đó phải chụp lại mấy tấm ảnh, đề phòng sau này người phụ nữ kia trở mặt không nhận người!" Âm ầm!!

Đột nhiên, kèm theo một tiếng nổ lớn, rung chấn trong mộ đạo khựng lại.

Tống Thần đã quen với việc di chuyển tốc độ cao trong rung chấn, chỉ cần một cú nhảy nhẹ đã lấy lại thăng bằng. "Hả?" Tuy có chút tò mò về tình huống mới xuất hiện trong mộ đạo, nhưng lúc này Tống Thần không có tâm trạng dừng lại nghiên cứu kỹ càng.

Bởi vì âm thanh giống tiếng bước chân kia ngày càng gần hắn hơn.

Nhìn khúc cua trước mặt, Tống Thần lập tức tăng tốc lao tới.

Ngay khoảnh khắc đến khúc cua, Tống Thần vươn tay phải bám lấy góc tường, cả người trực tiếp vung lên, đáp xuống đất một cách cực kỳ đẹp mắt. "Thế nào, tư thế đẹp trai của mình chứ lị." Tống Thần nhếch mép tạo thành một độ cong hoàn hảo, vừa toát lên vẻ tự tin lại không hề tỏ ra dầu mỡ.

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Tống Thần nhắm mắt lắng nghe âm thanh bên tai, khẽ nhíu mày.

Tại sao không có tiếng vỗ tay hay hoan hô, mà chỉ toàn tiếng bước chân thế này?

Cảm thấy kỳ quái, Tống Thần từ từ mở mắt, định xem rốt cuộc là chuyện gì. "Ách!!" Những cây thương dài bằng kim loại, mũi thương sắc nhọn đang không ngừng chạm nhẹ xuống mặt đất.

Âm thanh Tống Thần nghe thấy chính là tiếng động này, cực kỳ

giống tiếng bước chân người. "Chậc!

Tạo ra tiếng bước chân để hù dọa người ta à?" Tống Thần vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm vào những bức tượng binh lính đang cầm trường thương không ngừng nện xuống đất.

Hai bức tượng đứng sừng sững một trái một phải trong mộ đạo, cánh tay dựa vào một loại cơ quan không tên nào đó, liên tục đập trường thương trong tay xuống nền đá. "Hai thứ này ở đây, tuyệt đối có cổ quái.

Cái cơ quan này mấy trăm năm rồi mà không hỏng sao?" Tống Thần vừa lẩm bẩm, hai tay vừa tháo cái ốp điện thoại ra.

Sau đó lấy hết sức bình sinh ném về phía bức tượng bên phải.

Bốp!

Vù!!

Khoảnh khắc ốp điện thoại chạm vào bức tượng bên phải, cánh tay cầm vũ khí của bức tượng lập tức vặn vẹo bất quy tắc.

Trường thương trong tay nó mang theo tiếng xé gió, vẽ ra một đường hàn quang hình bán nguyệt trong mộ đạo!

Đồng thời với việc chém đôi chiếc ốp điện thoại, nó cũng chém luôn bức tượng vô tội bên trái thành hai nửa.

Thậm chí trên tường mộ đạo cũng lưu lại một vết hằn sâu hoắm.

Làm xong tất cả, bức tượng lại bắt đầu khôi phục trạng thái gõ xuống mặt đất. "Vãi chưởng, mạnh thế!" Tống Thần thầm thấy may mắn vì mình không lao bừa vào.

Tuy hệ thống đã cường hóa cơ thể, nhưng hắn không cho rằng mình có thể đỡ nổi cú đó.

Hắn không nhịn được mà phun tào về kiểu tấn công không phân

biệt địch ta này: "Thằng trí chướng nào thiết kế cơ quan này vậy, lúc tấn công không phân biệt địch ta gì cả." Miệng tuy coi thường cái cơ quan này, nhưng Tống Thần lại không hề thả lỏng chút nào.

Cơ quan thì trí chướng, nhưng tốc độ và sức mạnh kia không phải chuyện đùa.

Cơ thể người mà đụng phải tuyệt đối sẽ bị chém làm đôi ngay.

Nhưng đối mặt với tình huống nguy cấp này, Tống Thần chỉ đứng thẳng người, mỉm cười nhẹ. "May mà mình cũng có hack." Cạch!

Tống Thần nhẹ nhàng ấn vào chiếc hộp đen sau lưng, kèm theo một tiếng động thanh thúy.

Chiếc hộp trực tiếp mở ra, vật thể bên trong cũng bắn ra ngoài.

Một thanh hắc đao, nhìn giống Đường Hoành Đao nhưng đẹp hơn nhiều.

Nếu fan của "Đạo Mộ Bút Ký" ở đây, nhất định sẽ nhận ra ngay và hét lớn: "Vãi!

Hắc Kim Cổ Đao!" Tống Thần vòng tay trái ra sau lưng, trước khi thanh đao rơi xuống đất đã trực tiếp nắm lấy cán đao. "Phù ~" Thở ra một hơi trọc khí, adrenaline trong cơ thể hắn tiết ra nhanh chóng, khiến trạng thái cơ thể tăng vọt.

Rất nhanh liền đạt đến đỉnh điểm.

Tống Thần mắt sáng lên, trực tiếp lao về phía bức tượng, dáng vẻ cầm Hắc Kim Cổ Đao hệt như người đàn ông trầm mặc kia.

Chương 94

Đạp đạp đạp!!

Sải những bước chân cực nhanh, Hắc Kim Cổ Đao mang theo tiếng xé gió.

Chỉ trong nháy mắt, Tống Thần đã lao đến trước mặt bức tượng.

Vù!!

Bức tượng bị kích hoạt cơ quan, trường thương trong tay trực tiếp quét ngang về phía Tống Thần, khí thế ẩn chứa trên thân thương dường như có thể quét sạch vạn quân. "Hà!" Đối mặt với trường thương đang ập tới, Tống Thần dùng hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Cả người nghiêng sang một bên né tránh cú quét ngang.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay đồng thời chém về phía cán thương.

Lưỡi đao chém xéo lên cán thương, theo lực đạo của Tống Thần, lưỡi đao trượt dọc theo cán trường thương.

Đồng thời chân trái Tống Thần đạp mạnh xuống đất, chân phải duỗi thẳng về phía trước, cả người mượn lực bộc phát của chân trái trượt đi.

Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt y như lúc Tống Thần quay "Đạo Mộ Bút Ký", khi Tiêu Dương đóng vai Trương Khởi Linh thực hiện động tác vậy.

Nhưng không giống Tiêu Dương phải nhờ dây cáp và hậu kỳ, Tống Thần hoàn toàn dựa vào tố chất cơ thể để thực hiện động tác khủng bố này.

Xoẹt!!!

Giữa lưỡi đao và cán thương bùng phát ra một lượng lớn tia lửa.

Sau đó Tống Thần lướt qua người bức tượng, trượt trên mặt đất hai ba mét.

Tống Thần từ từ đứng dậy, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao vung lên một cái.

Tiếp đó hắn giơ tay trái lên, kẹp sống đao vào nách áo, lưỡi đao áp sát vào lớp vải.

Cánh tay trái kẹp chặt, tay phải dùng lực rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Như vậy, những thứ bẩn thỉu trên lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao đều bị quần áo của Tống Thần lau sạch.

Giống hệt động tác lau đao kinh điển của Trương Khởi Linh.

Thực ra, động tác lau đao của Trương Khởi Linh cũng là do chính Tống Thần thiết kế.

Xoát!

Ngay khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao được rút ra.

Ầm ầm!

Đinh linh!

Cánh tay cầm trường thương của bức tượng sau lưng Tống Thần gãy lìa cái "rắc", kèm theo đó là tiếng trường thương rơi xuống đất. "Phù!" Tống Thần rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán do adrenaline tiết ra. "Xem cái biểu hiện này, mình cũng không yếu hơn Trương Khởi Linh đâu nhé!

Thậm chí có thể cân kèo 5-5!" ...

Đạp đạp đạp! "Có tiếng động!

Là tiếng bước chân sao?" Nhóm người Khương Nguyệt Thanh nhíu mày nhìn về phía mộ đạo tối om, thậm chí mấy nhân viên khảo cổ còn chủ động chiếu đèn pha vào sâu bên trong.

Trong lòng mọi người đều không nhịn được mà bắt đầu hoảng loạn.

Căng thẳng nhìn vào những nơi ánh đèn không chiếu tới được, trong bóng tối dường như có quái vật thôn tính tất cả.

Tiếng bước chân kia có lẽ là do quái vật mang tới. "Ực!" Không ít người nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh vì quá căng thẳng từ từ chảy xuống trán.

Băng Băng sợ hãi ôm chặt lấy cánh tay Khương Nguyệt Thanh, cảnh tượng hai mỹ nữ ôm nhau vô cùng hút mắt.

Nhưng lúc này tất cả đàn ông trong mộ đạo đều không có tâm trạng nào để thưởng thức.

Khương Nguyệt Thanh bị ôm thì vẻ mặt bất đắc dĩ quay đầu nhìn Băng Băng.

Có thể đừng như vậy không, một cục mềm mại cọ vào làm tôi cũng cảm thấy bớt căng thẳng rồi này.

Nhưng chưa đợi Khương Nguyệt Thanh mở miệng nói, đồng tử trong mắt Băng Băng bỗng giãn ra gấp đôi. "Á á á á á!!" Sau đó tiếng hét chói tai vang vọng khắp mộ đạo. ...

Cổng khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Mười mấy phút trước, du khách còn đang yên tĩnh vì Tống Thần đua xe vào khu du lịch, hiện tại lại nhao nhao bạo động.

Các nhân viên của cục du lịch đều khổ sở khống chế hiện trường.

Trong đó mấy vị trưởng khoa đang giải thích với cảnh sát giao

thông vừa đuổi theo Tống Thần, đồng thời chỉ vào chiếc siêu xe đang đậu cách đó không xa. "Xe ở đây, còn người thì đi đâu rồi không biết.

Chắc là chạy lên núi rồi." Tuy ngoài mặt cười nói với cảnh sát giao thông, nhưng trong lòng mọi người đều có chút oán trách mấy anh cảnh sát này.

Người ta vì cứu người nên sốt ruột mới phóng nhanh chứ?

Huống chi người bị kẹt trong cổ mộ lại là vị Phó cục trưởng cao quý lạnh lùng kia!

Quá tốc độ một chút thì đã sao?

Chuyện to tát gì đâu?

Mấy gã này đúng là chẳng giảng chút tình người nào.

Sau khi cảnh sát giao thông kiểm tra tốc độ lái xe của Tống Thần, nhìn con số đủ đạt vận tốc 270km/h trên chiếc siêu xe màu đen, vị trưởng khoa đang giao thiệp cũng phải trầm mặc.

Hình như hơi quá phận thật?

Tốc độ này mà gọi là quá một chút á!

Tống Thần, cậu được lắm!

Lần này e là phải vào đồn ngồi mấy ngày thật rồi.

Phập!

Phập!

Phập!!

Trên bầu trời bỗng truyền đến tiếng động lớn, mấy chiếc trực thăng màu đỏ đang bay nhanh tới.

Hướng về phía đỉnh núi tuyết cách đó không xa. "Trực thăng kìa!

Làm gì thế?" "Chắc chắn là cứu viện rồi!

Chẳng lẽ bay đến ngắm cảnh?" "Ồ ồ!

Thế xem ra sắp cứu được người bị kẹt rồi nhỉ!" "Chậc!

Không ổn a!

Không ổn!" "Nói đi cũng phải nói lại, tại sao tôi lại tụ tập ở đây gây rối nhỉ?" "À, vừa nãy có người nhét cho tôi một trăm tệ, bảo tôi đứng đây cho đông vui!

Còn huynh đệ thì sao?" "Ồ, tôi thấy ở đây đông người nên vào xem náo nhiệt thôi!" ...

Một phút sau.

Bốn chiếc trực thăng hạ cánh cách lều khảo cổ không xa.

Khoảnh khắc cửa khoang mở ra, hàng chục nhân viên cứu hộ mặc trang phục màu cam lập tức lao ra.

Trong tay mỗi nhân viên cứu hộ đều cầm thiết bị cứu hộ, bao gồm máy khoan cỡ lớn, kích thủy lực các loại.

Trong đó to lớn nhất là một chiếc máy phát điện khổng lồ do năm anh lính cứu hộ lực lưỡng nghiến răng nghiến lợi khiêng xuống.

Chương 95

Đây là thứ Giáo sư Trương đặc biệt xin dùng để thông khí cho cổ mộ. "Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng đến!" Giáo sư Tằng nghe thấy tiếng cánh quạt trực thăng liền lao ra khỏi lều đón tiếp nhân viên cứu hộ ngay lập tức.

Vương lão cũng vẻ mặt kích động nhìn đội cứu hộ, rồi cúi đầu trước bọn họ: "Nhờ cậy chư vị!" "Yên tâm đi!

Vương cục trưởng!" Đối mặt với cái cúi đầu của một cán bộ cấp cục trưởng, các nhân viên cứu hộ tại hiện trường lập tức đứng thẳng người, cung kính chào lại.

Vương cục trưởng rưng rưng nước mắt gật đầu.

Dưới kia dù sao cũng là người kế nhiệm của ông, và cả hậu bối ông coi trọng nhất đang ở đó!

Ngay sau đó, nhân viên cứu hộ bắt đầu triển khai tác nghiệp chuyên nghiệp.

Thả vài sợi dây thừng đặc chế xuống cửa hang mộ đạo, từng người một trượt theo dây xuống.

Tiếp đó máy phát điện và các vật nặng khác cũng được từ từ thả vào trong hang. "A!" Chứng kiến quá trình làm việc của đội cứu hộ, Vương lão bỗng nhiên không nhịn được thốt lên một tiếng.

Trực tiếp thu hút sự chú ý của Giáo sư Tằng bên cạnh, ông tưởng Vương lão có vấn đề về sức khỏe, vội vàng ghé sát hỏi: "Sao thế?

Vương cục trưởng?

Người không khỏe à?" Vương lão sầm mặt, ghé vào tai Giáo sư

Tằng nói nhỏ: "Tôi vừa mới nhớ ra, dưới kia không phải có thứ không sạch sẽ sao?

Không cần báo cho họ một tiếng à?" Nghe xong lời Vương lão, Giáo sư Tằng làm ra vẻ "tôi hiểu rồi", đáp: "Hả!

Tôi tưởng chuyện gì to tát lắm chứ?" Thấy Giáo sư Tằng có vẻ không để tâm, Vương lão khẽ nhíu mày.

Đừng bảo là vừa nãy ông đùa đấy nhé?

Không để lời tôi nói trong lòng sao?

Nhưng giây tiếp theo, Giáo sư Tằng chỉ tay về phía cửa hang nói: "Tôi đã sớm sắp xếp ổn thỏa rồi!

Không tin ngài nhìn xem!" "Hả?" Vương lão nhìn về phía cửa hang, mắt trợn tròn.

Dưới ánh nhìn của ông, một vị hòa thượng đầu trọc đang cung kính chắp tay về phía Vương lão, sau đó thuận theo dây thừng đi vào trong mộ đạo. "Cái kia?" "Hòa thượng, có thể trừ tà!" "Được lắm!" ...

Bên trong mộ đạo.

Sau khi vào mộ đạo, nhân viên cứu hộ phân công nhiệm vụ, một lượng lớn người nhanh chóng lắp ráp máy phát điện.

Hai đường ống, một bên hút không khí tươi mới từ ngoài lều, bên còn lại phụ trách bơm dưỡng khí vào cổ mộ.

Sau đó mọi người xách ống dẫn đến chỗ vách đá bị bịt kín.

Trực tiếp dí ống vào khe hở của vách đá.

Từng luồng không khí lạnh lẽo nhưng tươi mới được thổi mạnh vào bên trong vách đá, luân chuyển vào sâu trong mộ đạo.

Làm xong tất cả, nhân viên cứu hộ lại bắt đầu công trình mới.

Đập nát vách đá cản đường! ...

Cùng lúc đó, tại chỗ nhóm khảo cổ bị kẹt. "Á á á á!" Tiếng hét chói tai của Băng Băng làm đám người vốn đang căng thẳng thần kinh giật nảy mình, không ít nhân viên khảo cổ nhát gan cũng hét toáng lên theo. "Ưm!!" Khương Nguyệt Thanh trừng mắt nhìn Băng Băng, trực tiếp vươn tay bịt chặt miệng cô nàng lại, phong ấn tiếng hét chói tai kia.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh tập trung tinh thần nhìn qua đám người vào bóng tối trước mặt, muốn xem rốt cuộc bên trong có thứ gì mà khiến Băng Băng sợ đến mất lý trí hét toáng lên như vậy.

Đạp ~ Đạp ~ Đạp ~ Tiếng bước chân như dẫm lên tim mọi người vẫn cứ vang lên chậm rãi.

Nhưng lông mày Khương Nguyệt Thanh khẽ nhíu lại, có chút nghi hoặc lầm bầm: "Tiếng động hình như hoàn toàn không có ý định đến gần." "Hả?" Giáo sư Trương bị dọa đến toát mồ hôi lạnh nhìn sang Khương Nguyệt Thanh.

Vẻ ung dung tự tại, đậm chất văn hóa lúc trước hoàn toàn biến mất, nỗi sợ hãi khiến vị giáo sư trông có chút chật vật. "Đừng hét nữa." Khương Nguyệt Thanh vỗ nhẹ đầu Băng Băng an ủi, nhìn cô nàng nước mắt nước mũi tèm lem.

Khương Nguyệt Thanh cười bất đắc dĩ, trong lòng có chút cảm thán phức tạp.

Vốn định giới thiệu cô bé này cho Tống Thần làm quen, dù sao cũng khá đáng yêu, dáng người cũng nhỏ nhắn.

Không làm vợ thì làm cái [Tút! (Xử lý âm thanh đặc biệt)] cũng tốt mà.

Nếu không lỡ ngày nào đó Thần Thần ra tay với mình thì biết làm sao?

Tống Thần: Tôi nhìn giống kẻ ăn tạp lắm à! "Đưa đèn pin cho tôi, tôi đi xem thử." Khương Nguyệt Thanh nói với một nhân viên khảo cổ đang cầm đèn pin, đưa bàn tay trắng nõn thon dài ra. "Phó cục trưởng, ngài muốn đi sao?

Sẽ không quá nguy hiểm chứ!" "Có muốn đi không?" "Đèn pin cho ngài!" Nhận lấy đèn pin, khóe miệng Khương Nguyệt Thanh giật giật, cái tên này đúng là chẳng khách sáo chút nào.

Ngay sau đó, Khương Nguyệt Thanh dưới ánh mắt lo lắng nhưng lại tràn đầy hy vọng của mọi người, đi về phía bóng tối trong mộ đạo.

Đạp!

Đạp!

Đạp ~ Đạp ~ Tiếng bước chân của Khương Nguyệt Thanh và tiếng bước chân bí ẩn trong mộ đạo giao hòa với nhau.

Khiến không khí vốn đã quỷ dị trong mộ càng thêm đáng sợ, nhất là kèm theo từng cơn gió âm u không biết từ đâu thổi tới.

Khương Nguyệt Thanh giơ đèn pin chậm rãi bước đi, luôn giữ tư thế phòng ngự.

Tranh thủ có thể phản kích hoặc bỏ chạy trong thời gian ngắn nhất.

Đi được gần trăm mét, Khương Nguyệt Thanh cuối cùng cũng thấy được địa điểm phát ra tiếng bước chân bí ẩn.

Một đôi giày vải màu đen đang không ngừng gõ xuống mặt đất, tạo ra từng tiếng bước chân khe khẽ.

Một đôi giày vải có thể làm được thao tác này là nhờ vào cánh tay cơ quan vươn ra từ vách tường mộ đạo.

Chính là nhờ cánh tay không ngừng nâng lên hạ xuống mà đôi giày

vải mới liên tục phát ra tiếng bước chân.

Loại cơ quan thuật này nếu để nhân viên khảo cổ nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc và nhất định đòi nghiên cứu cho ra lẽ.

Nhưng đối với Khương Nguyệt Thanh, ý nghĩa tồn tại của thứ này dường như chỉ để hù dọa người ta mà thôi. "Cái mộ cổ này rốt cuộc chôn ai vậy?

Lại còn dùng cái thứ ác ôn thú vị này làm cơ quan nữa!" "Trong mộ đạo tối tăm quỷ dị, dùng loại cơ quan này mô phỏng tiếng bước chân.

Ngay cả Thần Thần cũng sẽ không đùa ác liệt như thế!" Khương Nguyệt Thanh ghét bỏ phun tào.

Tuy không biết chủ nhân ngôi mộ cổ này là ai, nhưng trong mắt Khương Nguyệt Thanh, đây là một kẻ có tính cách cực kỳ ác liệt.

Tiếp đó, sau khi quan sát từ xa một lúc, Khương Nguyệt Thanh xác định nó không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Cô lấy điện thoại ra quay lại toàn bộ cơ quan.

Làm xong tất cả, Khương Nguyệt Thanh bắt đầu dùng đèn pin chiếu xung quanh mộ đạo, muốn xem có thể phát hiện thứ gì khác không.

Cạch! "Á á á á á á!!" Nhưng chưa đợi Khương Nguyệt Thanh tìm được thứ gì hữu dụng.

Kèm theo một tiếng vang thanh thúy, nhóm người Giáo sư Trương hét chói tai lao từ trong mộ đạo ra. "Xảy ra chuyện gì thế?" Khương Nguyệt Thanh căng thẳng hỏi.

Lúc này mọi người cũng chạy đến bên cạnh Khương Nguyệt Thanh, nhưng lại trực tiếp lướt qua cô chạy về phía trước.

Tốc độ chạy của từng người hoàn toàn vượt qua giới hạn bản thân, trong nháy mắt vượt qua Khương Nguyệt Thanh, lao về phía sâu trong mộ đạo.

Khương Nguyệt Thanh đầu óc mơ hồ thì bị Băng Băng trực tiếp kéo đi, theo sát đại bộ đội chạy thục mạng.

Ngay cả cái cơ quan phát ra tiếng bước chân kia cũng bị đám người đâm hỏng.

Chương 96

Đôi giày vải đen mấy trăm năm chưa hỏng, dưới sự giẫm đạp của bao nhiêu người trực tiếp biến thành đống giẻ rách.

Sau đó từ sâu trong mộ đạo truyền đến tiếng hét đầy nghi hoặc của Khương Nguyệt Thanh: "Rốt cuộc là tình huống gì vậy?" ...

Một bên khác của mộ đạo.

Giải quyết xong bức tượng, Tống Thần cất Hắc Kim Cổ Đao vào lại chiếc hộp sau lưng, rồi đeo chéo nó cẩn thận. "Phù, chuyện tiếp theo xem ra không đơn giản như vậy." Tống Thần thở ra một hơi, chân phải nhẹ nhàng đá vào cây trường thương dưới đất.

Lợi dụng lực khéo léo móc nó lên mu bàn chân, sau đó chân phải hất lên, cây trường thương bay thẳng lên và bị Tống Thần chộp lấy. "Cũng khá to và dài đấy!

Ừm, dùng tạm vậy." Tống Thần vác cây trường thương dài khoảng hai mét lên vai.

Đối với việc mang theo trường thương, hắn cũng có tính toán riêng.

Tuy Hắc Kim Cổ Đao sắc bén, cũng dễ dùng, nhưng chung quy chỉ dài bằng thanh đao bình thường.

Trường thương dài hai mét thì khác, có thể làm được nhiều việc hơn.

Ví dụ lỡ gặp hố sâu, dùng trường thương có thể đo độ sâu các kiểu. "Đàn ông mà!

Nhất định phải có vũ khí dài trong tay mới được!" Tống Thần vẻ mặt nghiêm túc tự lẩm bẩm, đồng thời tay phải vô thức vuốt ve cán

thương cảm thán. "Dù sao thì một tấc dài một tấc mạnh, chỉ có độ dài này mới xứng với khí chất của mình!" Chậm rãi bước đi trong mộ đạo, lúc này Tống Thần có thể thấy rõ mộ đạo bắt đầu hơi cong lại.

Nhưng bước chân của hắn so với lúc chạy ban nãy đã chậm hơn nhiều.

Trải qua cơ quan tượng binh lính vừa rồi, nếu Tống Thần còn cho rằng đây chỉ là một ngôi mộ cổ bình thường thì đúng là đại ngốc. "Vốn tưởng phim ảnh sẽ khoa trương hơn hiện thực, nhưng không ngờ mộ cổ trong hiện thực cũng lợi hại phết." Tống Thần ghi nhớ tất cả chi tiết trong mộ cổ trên đường đi.

Tâm niệm rằng lúc quay "Sa Hải", có thể chọn dùng một số bối cảnh trong mộ cổ này để tham khảo. "Không đúng!

Mình đang nghĩ gì thế này!

Bây giờ quan trọng nhất là phải đưa người phụ nữ Khương Nguyệt Thanh kia về nhà!" Tống Thần ý thức được suy nghĩ của mình bắt đầu đi xa, vội vàng nhíu mày lắc đầu, chuyển tư duy về lại thực tại.

Nghiêm túc thẩm định con đường mộ đạo đang đi. "Mộ đạo hình như ngày càng cong, xem ra cách nghĩ của mình có khả năng thành công, cả mộ đạo này liên kết với nhau." Đi được một đoạn, Tống Thần bỗng nói. "Mà đã là mộ cổ đầy cơ quan, liệu lát nữa mình có dẫm phải cái cơ quan nào không nhỉ?" Cạch!

Tống Thần vừa dứt lời, viên gạch dưới chân trực tiếp lún xuống khoảng một phân, đồng thời vang lên tiếng cơ quan. "Haizz ~ Biết ngay mà." Tống Thần bất lực thở dài, khoảnh khắc tiếp theo ánh mắt lập tức chuyển sang vẻ lạnh lùng.

Hai tay múa may cây trường thương trong tay, cả người lập tức

cảnh giác với mọi hoàn cảnh xung quanh.

Ầm ầm!!

Tường mộ đạo bên phải đột nhiên bắn ra một cột đá lao về phía Tống Thần, dưới lực đàn hồi của cơ quan, cột đá mang theo động năng khủng bố.

Nhưng đối với Tống Thần thì đây là chuyện dễ giải quyết, hắn trực tiếp bước tới trước nhẹ nhàng nghiêng người né tránh.

Nhưng ngay khi chân Tống Thần rời khỏi viên gạch, hai bên tường mộ đạo đồng thời bắn ra hàng loạt cột đá.

Rõ ràng, người thiết kế cơ quan này không muốn để kẻ dẫm trúng cơ quan sống sót.

Thậm chí thiết kế giả còn thêm vào đó quy luật vận hành của Bát Quái Ngũ Hành.

Người bình thường gặp phải, khả năng cao sẽ bị đập thành thịt vụn.

Nhưng Tống Thần lại dựa vào năng lực cơ thể không ngừng luồn lách, né tránh giữa trận địa cột đá.

Miệng cũng vô thức lẩm bẩm: "Khảm tự, ba bước, tiếp theo Chấn tự, một bước." Miệng lẩm bẩm những điều này, Tống Thần dường như toàn thân mọc mắt, bất kể cột đá đâm tới bộ phận nào trên cơ thể, Tống Thần đều có thể dễ dàng né tránh.

Thậm chí cột đá tập kích từ phía sau, Tống Thần trực tiếp uốn eo né.

Cây trường thương hai mét trong tay dưới sự múa may của hắn, vẫn có thể xoay chuyển không ngừng trong không gian chật hẹp của trận địa cột đá.

Mấy chục giây sau.

Tống Thần hào phóng vô thương bước ra khỏi trận địa cột đá, phủi bụi bám trên người.

Trường thương trong tay đâm thẳng xuống viên gạch thứ năm trước mặt, viên gạch bị đâm lún xuống vài phân.

Trận địa cột đá phía sau cũng không bắn ra nữa, từng cây từ từ thu hồi vào trong vách tường.

Cảm nhận lượng lớn kiến thức về Kỳ Môn Bát Quái bỗng nhiên ùa vào trong đầu, Tống Thần ôm trán thở dài một hơi: "Xã hội rốt cuộc làm sao vậy, tôi chỉ là một đạo diễn mà cũng bị bức thành thế này." "Hy vọng cái người tên Khương Nguyệt Thanh kia không gặp phải cơ quan kiểu này." Tuy bề ngoài tỏ ra thư giãn, nhưng nỗi lo lắng trong lòng Tống Thần dành cho Khương Nguyệt Thanh lại tăng thêm một bậc. "Hửm?

Viên gạch này..." Vừa định tiếp tục xuất phát, Tống Thần bỗng nhìn về phía bức tường bên tay phải.

Đó là bức tường được xây bởi rất nhiều gạch xanh, kích thước mỗi viên đều giống hệt nhau.

Nhưng Tống Thần dựa vào thị lực xuất sắc, cùng với lượng lớn kiến thức đạo mộ trong đầu, trực tiếp phát hiện ra điểm khác biệt của viên gạch xanh này!

Nó nhô ra hơn một chút so với những viên xung quanh. "Ừm, nhìn cái thứ này làm người ta ngứa tay muốn cạy ra ghê!" "Nhỡ đâu đối diện bức tường là Khương Nguyệt Thanh thì sao?" Tống Thần đi tới trước viên gạch xanh nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó giơ hai ngón tay lên cảm thán: "Hệ thống chết tiệt, cho cường hóa cũng không cho trọn bộ, ngón tay của ông đây mới dài bình thường, nhìn hai cái ngón tay của

người ta dài bao nhiêu kia kìa!" "Bản Phát Khâu Chỉ fake của mình đúng là quá fake rồi!" Nói xong, Tống Thần chụm ngón trỏ và ngón giữa thành kiếm chỉ đâm về phía viên gạch xanh.

Dưới sự kết hợp song trọng của tốc độ và sức mạnh, ngón tay trực tiếp cắm vào khe hở bên dưới viên gạch.

Ánh mắt Tống Thần ngưng trọng, ngón cái ấn lên viên gạch, hai ngón tay đỡ lấy đáy viên gạch trực tiếp kẹp chặt. "Hự!!" Ba ngón tay từ từ dùng lực rút viên gạch ra từng chút một.

Cạch!!

Sau khi tùy tiện ném viên gạch xuống đất, Tống Thần cúi người nhìn vào cái lỗ vừa đào ra. "Không nhìn rõ a!!" Tống Thần đưa đèn pin điện thoại vào, lần này cuối cùng cũng thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Nhìn thấy thứ tồn tại trong đó, Tống Thần không nhịn được thốt lên kinh hô: "Vãi chưởng!" Vàng, một lượng lớn vàng!

Gần như chất đầy cả một căn phòng!

Tống Thần ghé mắt nhìn qua cái lỗ nhỏ vừa tạo ra, phát hiện cả một phòng toàn là vàng.

Hắn ước tính sơ sơ cũng phải có mấy ức lượng.

Đối mặt với lượng vàng lớn thế này, khóe miệng Tống Thần không nhịn được nhếch lên một độ cong vi diệu.

Trực tiếp nhặt viên gạch xanh vừa ném dưới đất lên, nhét lại chỗ cũ.

Làm xong xuôi, Tống Thần vỗ vỗ tay cảm thán: "Cũng biết chơi đấy, đặt một lượng lớn vàng bên trong Tử Môn.

Nếu đổi thành kẻ trộm mộ bình thường, e là bây giờ đã đăng xuất rồi." Tuy Tống Thần không biết bên trong rốt cuộc có cạm bẫy gì,

nhưng căn cứ theo phương vị, căn mật thất đó tuyệt đối là Tử Môn.

Tống Thần không cho rằng kẻ biết lợi dụng Bát Quái chế tạo cạm bẫy cột đá, lại khéo léo đem cả một phòng vàng đặt vào phương vị Tử Môn như vậy.

Thế là Tống Thần cười lắc đầu, xoay người rời đi, tiếp tục đi sâu vào trong mộ đạo.

Trực tiếp lờ đi cả căn phòng vàng kia.

Đừng hỏi tại sao, giữa Khương Nguyệt Thanh và vàng, Tống Thần cho rằng người sống quan trọng hơn.

Huống chi người đó còn là bà dì nhỏ vừa đáng yêu vừa quyến rũ nữa chứ!

Tống Thần căn bản không dám tin tưởng viễn cảnh không có Khương Nguyệt Thanh, người đã bầu bạn với hắn hơn hai mươi năm.

Thế là, Tống Thần vác trường thương đi về phía sâu trong mộ đạo.

Giống hệt một dũng sĩ đi cứu công chúa. ... "Hộc!

Hộc!

Hộc!

Chương 97

Hộc!" Một đám nhân viên khảo cổ người thì nằm sấp, người thì nằm ngửa trên mặt đất thở hổn hển.

Giáo sư Trương càng không còn chút hình tượng nào, phanh áo khoác ngoài ra, cầm bình nước cấp tốc dốc vào miệng.

Tuy ai nấy đều mệt đứt hơi, nhưng trên mặt đều lộ ra vẻ may mắn sống sót sau tai nạn.

Chỉ có Khương Nguyệt Thanh là lạc quẻ với mọi người. "Hộc ~ Hộc!

Mấy người có ý gì?" Khương Nguyệt Thanh hai tay chống eo thon, ngực phập phồng kịch liệt thở dốc.

Nhìn Băng Băng bên cạnh cũng đang mồ hôi nhễ nhại, cô khó hiểu hỏi: "Rốt cuộc nhìn thấy cái gì rồi?

Tại sao lại chạy xa thế này?" "Hộc!

Hộc!

Hộc!" Tất cả mọi người đều đang kịch liệt hô hấp, không ai trả lời được.

Chỉ có Băng Băng nén hơi thở nói một câu: "Cho em thở chút, đợi lát nữa... sẽ nói!" [Hả!

Để tôi!

Tôi biết!

Tôi biết!

Tôi nói cho!] [Thôi đi, nữ thần cũng đâu nhìn thấy comment!] [Ba hoa!

Tôi là người mới!

Tôi biết chuyện gì xảy ra!] [Chậc chậc!

Chuẩn bị tinh thần đi nhé các bạn!

Tôi bắt đầu kể chuyện đây!

Năm phút trước...] "Lúc đó từ vách đá lao ra một con quỷ!!" Băng Băng vẻ mặt kinh hoàng nói với Khương Nguyệt Thanh, thần sắc sợ hãi khi nhớ lại ký ức kinh khủng. "Quỷ?!" Khương Nguyệt Thanh nhíu chặt mày, chủ động đưa tay đặt lên trán Băng Băng kiểm tra nhiệt độ.

Sau đó lau tay vào áo Băng Băng hỏi: "Nhiệt độ cũng không cao mà?

Có phải nhìn nhầm rồi không?" Là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định, Khương Nguyệt Thanh chưa bao giờ tin có thần ma tồn tại, cho rằng tất cả đều do người ta bịa đặt. "Em không sốt!

Em thật sự nhìn thấy!

Không tin chị hỏi mọi người xem!" Băng Băng môi tái nhợt chỉ vào đám đông.

Khi Khương Nguyệt Thanh nhìn sang, mọi người cũng vẻ mặt thề thốt gật đầu: "Tôi cũng nhìn thấy!" "Ách!" Khương Nguyệt Thanh thấy tất cả mọi người đều gật đầu thừa nhận thấy quỷ, bỗng nhiên từ đầu đến chân nổi hết da gà. "Không thể nào chứ?" Chủ nghĩa vô thần của Khương Nguyệt Thanh bỗng rạn nứt một chút, đúng lúc một cơn gió âm u thổi qua, khiến gáy cô lạnh toát.

Cả người không nhịn được run rẩy, hai tay ôm lấy cánh tay xoa xoa. "Haizz, chẳng lẽ cuộc đời mình phải kết thúc ở đây sao?" Khương Nguyệt Thanh tuyệt vọng lẩm bẩm, trong lòng chợt nhớ tới cuộc đối thoại với Tống Thần trước khi ra khỏi cửa.

Sẽ biến thành bộ dạng này, chẳng lẽ thật sự là do cái flag mình dựng lên lúc đó sao? [Nữ thần đừng sợ!

Anh ôm em!] [Chậc chậc!

Đừng mơ mộng nữa!

Ôm người ta cái gì!

Đùa à!] [Cút!

Đó là vợ tôi!

Muốn ôm cũng là tôi ôm!] [Nói chứ sao lại lạc đề rồi?

Vấn đề chẳng phải là vì có quỷ sao!!] [Tôi nhìn thấy rồi!

Thật sự là nữ quỷ áo trắng tóc đen lướt qua!] [Thật hay giả đấy!!

Tôi không thấy gì cả?

Tôi chỉ thấy mọi người hét lên rồi bỏ chạy!] [Ừ!

Xác thực!

Tôi cũng không thấy a!

Rốt cuộc là tình huống gì?] [Nhưng nhiều người nhìn thấy như vậy!

Không thể nào tất cả đều bị ảo giác chứ?] [Ách!

Vấn đề này đảo lại khá nghiêm trọng!] [Khoan đã!

Tôi nhớ ra rồi!

Quỷ hay linh thể các loại không phải sẽ không bị máy quay ghi hình được sao?] [Hít hà!!

Hoa sinh!

Phát hiện điểm mù!] Cư dân mạng trong phòng livestream bắt đầu thảo luận kịch liệt, một số kẻ hiếu kỳ còn cắt ghép các đoạn clip tung

lên mạng.

Cổ mộ này vốn đã được quan tâm trên mạng, nhất là chuyện xuất hiện bóng ma vừa nổ ra, độ hot lập tức bùng nổ! ... "Thật sự có quỷ à?" Xem livestream, Vương lão và Giáo sư Tằng nhìn nhau, đều thấy được vẻ sợ hãi trong mắt đối phương.

Chợt Giáo sư Tằng nhớ tới đã mời đại sư trừ tà, vội vàng nói với Vương lão: "Không hoảng!

Tôi vừa mời đại sư rồi!" "Đúng đúng!

Để đại sư ra tay!

Tiêu diệt quỷ hồn bên trong!" Vương lão cũng vui vẻ gật đầu. "Á á á á á!!" Đột nhiên cửa hang truyền đến tiếng hét bi thảm, một cái đầu trọc sáng loáng từ trong hang lao ra.

Sau đó dưới sự chú ý của Vương lão và đám nhân viên khảo cổ, đại sư trừ tà được mời đến, đỉnh cái đầu trọc phản quang lao ra khỏi lều. "Vãi đạn!

Bần tăng chỉ là lừa đảo thôi a!

Thật sự có quỷ!

Bần tăng không đối phó được a!" ...

Đinh!

Đinh đang!

Đinh đinh đang đang!

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang vọng trong mộ đạo chật hẹp.

Tống Thần mặc một bộ đồ leo núi màu đen, múa may trường thương trong tay không ngừng đánh rơi toàn bộ tên bắn tới. "Đợt thứ

mấy rồi?" Tống Thần nhíu mày múa thương đánh rơi ám khí tập kích.

Vù!

Vù!

Cây trường thương dài hai mét trong tay Tống Thần linh hoạt vô cùng, bất kể gặp nguy hiểm gì, hắn luôn có thể lợi dụng nó để né tránh.

Tống Thần cả người đều tê dại, vác trường thương đi được đoạn đường ngắn ngủi mấy trăm mét mà gặp đủ loại sụt lún, chông đất, ám khí, tên bắn... các kiểu nguy cơ.

Chương 98

"Cái thằng thiết kế cổ mộ này não có hố à!" Tống Thần quay đầu nhìn lại mộ đạo tan hoang sau lưng, trong lòng ân cần hỏi thăm người thiết kế cổ mộ một phen.

Đột nhiên Tống Thần nhìn trường thương trong tay, một ý nghĩ khủng khiếp ập đến. "Chẳng lẽ không phải do người thiết kế, mà là do mình cầm thương sao?" Ai cũng biết, từ xưa thương binh may mắn toàn hạng E... "Bất kể có quỷ hay không!

Chúng ta đều đã cách xa khu vực cứu hộ quá rồi!" Khương Nguyệt Thanh tuy trong lòng đánh trống, nhưng vẫn gượng ép phấn chấn tinh thần.

Trong lòng không ngừng tự nhủ, thế giới này không có quỷ!

Thế giới này không có quỷ! "Đúng là quá xa rồi!

Nhưng nếu chúng ta quay lại thì..." Giáo sư Trương đẩy kính, lời tiếp theo không dám nói ra.

Nhưng mọi người ở đây đều hiểu ý ông, ai cũng tận mắt chứng kiến người...

à không, quỷ đó. "Vậy chúng ta cũng cần phải quay lại xem sao chứ?

Đội cứu hộ chắc đã tới lâu rồi." Khương Nguyệt Thanh vì không nhìn thấy sự tồn tại kia nên cũng không sợ hãi lắm.

Nhưng thấy mọi người không có chút ham muốn quay lại nào, cô khẽ cắn môi nói: "Chỉ là một con quỷ thôi mà, ở đây nhiều chàng trai trẻ thế này, dương khí chẳng lẽ không đủ trấn áp sao?

Nữ quỷ có thể hút khô tất cả chúng ta à?" Đối mặt với sự cổ vũ

của Khương Nguyệt Thanh, mắt mọi người sáng lên một chút.

Anh quay phim vác máy quay to đùng lại có sự lý giải độc đáo về lời nói của Khương Nguyệt Thanh, không nhịn được lầm bầm: "Nữ quỷ!

Hút tôi?

Hút chỗ nào?" Tuy tiếng nói nhỏ không bị người khác nghe thấy, nhưng máy quay trên vai lại thu âm rõ mồn một. [Cái giọng nói ngoài lề này là có ý gì!

Ồ!

Là bác quay phim a!] [Chậc chậc chậc!

Được đấy!

Thâm tàng bất lộ nha!] [Khá lắm!

Trực tiếp làm bố mày cũng thấy ngứa ngáy...

Nữ quỷ tư vị thế nào nhỉ?] [Huynh đệ!

Khẩu vị hơi nặng đấy!

Con người không thể...

ít nhất không nên...] ... "Được!

Tôi quay lại!" Giáo sư Trương cũng hạ quyết tâm.

Ông quét mắt nhìn mọi người, quả nhiên phát hiện ngoại trừ ông và hai vị mỹ nữ ra, còn lại toàn là trai tráng. "Dương khí quả nhiên đủ, nữ quỷ chắc sẽ không để mắt tới tôi đâu." Giáo sư Trương hài lòng gật đầu, dù sao dương khí của ông hoàn toàn không đủ để so bì với mấy cậu thanh niên này.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Giáo sư Trương "dương khí không đủ", mọi người bắt đầu chậm rãi đi ngược trở lại.

Nhưng ngoại trừ Khương Nguyệt Thanh, chân ai cũng hơi run.

Rắc!

Đột nhiên Giáo sư Trương đi đầu cứng đờ người, đứng bất động tại chỗ. "Sao thế?" Mọi người nhìn Giáo sư Trương, tất cả đều dừng bước. "Có khả năng nào không nhỉ?" Giáo sư Trương cứng ngắc quay đầu nhìn mọi người, giọng run run hỏi. "Viên gạch tôi dẫm lún xuống chỉ là do lâu năm không tu sửa, không phải cạm bẫy gì đâu..." "Hít hà!!!" Mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, nhìn chằm chằm chân trái Giáo sư Trương, bắt đầu căng thẳng. [Đậu má!

Sao đen thế!

Vừa nãy lúc chạy sao không kích hoạt a!!] [Không phải lại là cạm bẫy chứ?] [Không hoảng!

Theo như phim truyền hình diễn, tình huống này chỉ cần chân không nhấc lên!

Tuyệt đối không có vấn đề!] [Không sai!

Trong "Đạo Mộ Bút Ký" cũng có tình tiết này!] [Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ Giáo sư Trương phải đợi đội cứu hộ à?] [Thế chân tê mất à?

Ai biết đội cứu hộ bao lâu mới tới!] Cạch!

Cạch!

Nhưng sự thật nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Dù chân Giáo sư Trương không hề di chuyển, phía sau vẫn truyền đến tiếng gạch đá sụp đổ. "Chạy đi!" Khương Nguyệt Thanh lập tức kéo Băng Băng chạy về phía trước, anh quay phim cũng vác máy chạy theo.

Nhân viên khảo cổ phía sau phản ứng lại, lập tức chạy theo kéo Giáo sư Trương đang bị chuột rút chân chạy trốn.

Nhưng đàn ông chung quy tốc độ chạy vẫn nhanh hơn phụ nữ.

Rất nhanh đã vượt qua Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng.

Cảm nhận đôi giày leo núi đế dày nặng trịch dưới chân, Khương Nguyệt Thanh nghiến răng căm hận.

Tại sao lại đi đôi giày đế dày gấp đôi thế này, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ.

Nhưng tốc độ mặt đất vỡ vụn còn nhanh hơn tốc độ chạy của tất cả mọi người. "Đừng mà!" Băng Băng chạy cuối cùng trực tiếp rơi xuống, Khương Nguyệt Thanh và anh quay phim vươn tay chụp lấy Băng Băng.

Đáng tiếc chỉ có Khương Nguyệt Thanh bắt được tay cô nàng, còn anh quay phim bị cái máy quay nặng nề làm vướng víu nên vuột mất.

Trọng lực bất ngờ từ Băng Băng đang rơi xuống khiến Khương Nguyệt Thanh không chịu nổi, cả hai cùng rơi xuống vực sâu bên dưới.

Thấy hai người rơi xuống, anh quay phim vội vàng đuổi theo, nhưng dưới chân loạng choạng, ngã sấp mặt ra, máy quay trong tay cũng vô tình tuột khỏi tay, rơi xuống dưới. [Á đù vãi!

Mày ném tao xuống làm gì a!] [Đúng là không ra gì!

Cứu không được người!

Lại ném tao!] [Á á á á!!

Tao sắp chết rồi!] [Rơi xuống đó chắc chắn chết rồi!

Đừng mà!

Nữ thần của tôi a!!] [Hic!

Tôi không nỡ nhìn nữa!] ...

Một bên khác của mộ đạo. "Không ổn, hình như mình càng đi càng xuống thấp, mình đoán sai cấu tạo mộ đạo rồi sao?" Tống Thần sau khi vứt trường thương đi thì bình tĩnh đi trong mộ đạo.

Từ lúc vứt cây thương, hắn không còn dẫm phải cái bẫy nào nữa.

Tống Thần cảm giác phương hướng tiến lên hoàn toàn đảo lộn.

Điều làm hắn đau đầu không phải là phương hướng, mà là có vẻ như con đường này không hề nối với mộ đạo bên kia.

Ngược lại vị trí hắn đang đứng dường như thấp hơn rất nhiều.

Tống Thần phiền não gãi đầu, lãng phí nhiều thời gian như vậy, hắn bực bội không chịu nổi.

Chương 99

Vạn nhất trong thời gian này Khương Nguyệt Thanh xảy ra chuyện gì, Tống Thần cả đời này cũng không tha thứ cho mình.

Rắc ~ Rắc!

Tống Thần bỗng nghe thấy trần mộ đạo trên đầu hình như phát ra tiếng nứt vỡ. "Mẹ kiếp!

Không phải sắp sập đấy chứ!" Tống Thần lập tức chạy về phía trước, đồng thời trần nhà bắt đầu vỡ vụn, từng tảng đá lớn rơi xuống. "Mẹ nó chẳng phải mình đã vứt thương đi rồi sao?

May mắn của mình là E a!!" ...

Ầm ầm!!

Trần mộ đạo vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện vết nứt lớn, sau đó đá vụn và bụi đất rơi xuống ầm ầm.

Vù!!!

Trong nháy mắt, cả mộ đạo tràn ngập khói bụi, đá vụn không ngừng rơi xuống. "Khụ!

Khụ!" Trong đám bụi truyền đến tiếng ho khan đau đớn của Khương Nguyệt Thanh. "Băng Băng, không sao chứ?" Thân hình Khương Nguyệt Thanh từ từ hiện ra trong làn khói, bộ quần áo vốn sạch sẽ lúc này lấm lem bụi đất.

Cả người cô trông như vừa chui ra từ đống đất vậy. "Không... sao... khụ khụ, có thứ gì đó đập vào ngực em... sắp bị đập dẹp lép rồi!" Băng Băng đẩy cái máy quay trước ngực ra, sau đó mới từ từ ngồi dậy ho ra không ít máu. [Ồ ồ ồ!

Tôi nghe thấy tiếng hai người!

Hoàn toàn không có vấn đề gì!] [Ồ ồ ồ!

Tuy không nhìn thấy gì!

Nhưng nghe được tiếng!] [Cái máy quay này chất lượng tốt thật!

Thế mà không vỡ!] Cư dân mạng trong phòng livestream nghe thấy tiếng Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng thì vui vẻ gửi bình luận.

Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng cũng dìu nhau đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi đám khói bụi.

Hai người tuy trông chật vật nhưng trên người không có vết thương nào rõ rệt.

Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng nhìn nhau cười, vừa định nói gì đó. "Gào ~~~" Đột nhiên, một tiếng gầm rú khàn khàn của dã thú truyền vào tai hai người.

Hai người cứng ngắc quay đầu nhìn lại, bên kia làn khói, một đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm bọn họ trong bóng tối. [Vãi chưởng!

Thứ gì thế kia!] [Không phải đồ sống chứ?

Nhưng trong cổ mộ làm gì có sinh vật sống a!

Mấy trăm năm rồi!] [Trong "Đạo Mộ Bút Ký" chẳng phải cũng có cảnh tương tự sao?] [Nhưng đó là phim!

Đây là hiện thực!!] "Có khả năng nào, đôi mắt đó là ảo giác của hai chúng ta không?" Khương Nguyệt Thanh nói nhỏ với Băng Băng. "Em..." "Gào!!" Đôi mắt đỏ ngầu trong bóng tối hóa thành vệt đỏ lao về phía hai người.

Cạch!!

Giữa đường nó dẫm phải cái máy quay vốn đã vỡ, tóe ra tia lửa điện. "Á á á á!" Băng Băng sợ hãi nhắm mắt lại, không nỡ nhìn thảm trạng cái chết. "Thần Thần!

Xin lỗi!" Khương Nguyệt Thanh cũng nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình bóng Tống Thần.

Vù!!

Đúng lúc này, một bóng đen lao ra từ sau lưng Khương Nguyệt Thanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp chém về phía quái vật mắt đỏ.

Xoát!!

Máu tươi rơi xuống từ không trung, đôi mắt đỏ bị chém làm đôi.

Bùm!!

Máy quay ghi lại tất cả hình ảnh cuối cùng cũng bốc khói đen, phát nổ một tiếng rồi hỏng hẳn.

Đèn đỏ báo hiệu cũng tắt ngấm.

Hình ảnh cuối cùng trên livestream là một người đàn ông mặc đồ leo núi màu đen, đang dùng tay áo lau sạch vết máu trên đao một cách dứt khoát. ...

Phù ~~~ Khói bụi từ từ tan đi, Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng ngẩn ngơ nhìn bóng đen kia.

Máu từ từ chảy ra từ xác sinh vật bí ẩn bị chém làm đôi.

Thế nào?

Khương Nguyệt Thanh!

Nhìn ngây người rồi chứ gì!

Tống Thần đưa lưng về phía Khương Nguyệt Thanh, khóe miệng

khẽ nhếch, sống lưng thẳng tắp toát lên sự tự tin nồng đậm.

Tống Thần đã chuẩn bị sẵn sàng để được Khương Nguyệt Thanh khen ngợi.

Đồng thời điện thoại trong túi cũng đã chuyển sang giao diện máy ảnh.

Chỉ cần phát hiện Khương Nguyệt Thanh có trạng thái muốn khóc, Tống Thần sẽ điên cuồng chụp lại mấy chục tấm, sau này rửa ra treo trong thư phòng.

Chuyên dùng để... "Hắc Kim Cổ Đao!!" Băng Băng, cũng là một fan cứng của Đạo Mộ, bỗng nhiên kích động chỉ vào Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tống Thần hét lớn, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tiếng hét chói tai của cô nàng cũng trực tiếp cắt ngang dòng suy tưởng trong đầu Tống Thần.

Giọng phụ nữ to thật đấy, không hổ là MC!

Mà này, sao Khương Nguyệt Thanh không có phản ứng gì thế?

Tống Thần khẽ nhíu mày suy tư. "Trương Khởi Linh!!" Băng Băng tiếp tục hét lớn, ngón tay chỉ vào bóng lưng Tống Thần run rẩy điên cuồng.

Đồng thời Băng Băng trong lòng cũng thấy lạ, sao Khương Nguyệt Thanh không có chút phản ứng nào vậy?

Khương Nguyệt Thanh, người mà cả hai đang nhớ thương, lúc này hốc mắt ngập nước.

Mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tống Thần, răng cắn chặt môi.

Tại sao Thần Thần lại xuất hiện ở đây?

Tại sao Thần Thần lại cầm một thanh đao!

Rõ ràng ở đây nguy hiểm như vậy!

Tại sao a!

Băng Băng nhìn Khương Nguyệt Thanh biểu hiện như vậy, hơi nghiêng đầu.

Thế nào đây.

Tống Thần quay lưng chờ Khương Nguyệt Thanh hồi đáp, Băng Băng nhìn Khương Nguyệt Thanh, còn Khương Nguyệt Thanh thì rưng rưng nước mắt nhìn chằm chằm Tống Thần.

Chương 100

Hai phút sau.

Tống Thần cuối cùng cũng không nhịn được nữa, không khí này thực sự hơi ngại.

Ngón chân Tống Thần suýt thì đào ra một căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách trên mặt đất.

Thế là, Tống Thần rốt cuộc xoay người hỏi Khương Nguyệt Thanh: "Làm gì thế!

Một câu cũng không nói, tôi tạo dáng mệt lắm đấy!" Bốp!! "Ái da!" Nhưng đón chào Tống Thần là một cú đấm thẳng của Khương Nguyệt Thanh. "Tại sao lại đến chỗ nguy hiểm thế này!" Khương Nguyệt Thanh gào lên với Tống Thần, nắm đấm không ngừng nện vào ngực hắn. "Muốn chết à!!

Lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm sao!" "Khụ khụ khụ!

Nhẹ thôi!

Nhẹ thôi!

Chết người đấy!" Vốn định ngăn cản nắm đấm của Khương Nguyệt Thanh, nhưng thấy cô dù đang rơi lệ cũng muốn đấm mình, Tống Thần chọn cách từ bỏ ngăn cản, cắn răng chịu đựng.

Nhưng cho dù Tống Thần có thể chất cường hóa cũng không đỡ nổi cú đấm của Khương Nguyệt Thanh.

Tống Thần vào cổ mộ bị thương nặng nhất, hóa ra lại là do người phụ nữ mình cứu gây ra. ...

Màn hình livestream khảo cổ tối đen.

Nhưng cư dân mạng không hề hoảng loạn, ngược lại bắt đầu chủ động tua lại.

Màn hình phát lại cảnh trước khi máy quay bị hỏng.

Người đàn ông mặc bộ đồ leo núi màu đen, chậm rãi rút thanh trường đao đen sì từ nách trái ra.

Máu trên thân đao được lau sạch vào tay áo trái.

Nhìn thấy bóng lưng đó, cư dân mạng đang xem trực tiếp đều chấn kinh một hồi.

Sau khi phản ứng lại, tất cả mọi người đều không nhịn được điên cuồng gõ phím. [Là ảo giác của tôi sao?

Tôi cứ cảm thấy cái bóng lưng kia quen quen a!!

Có không!

Có không!] [Vãi chưởng!

Thật sự có!

Ông bạn này đoạt xá tôi rồi!

Cảm nhận y hệt tôi!] [Cái bóng lưng đó thật sự rất quen thuộc!

Hình như đã gặp ở đâu rồi?] [Hít hà!

Vãi đạn!

Thảo thảo thảo!

Tôi nhớ ra rồi!] [Là ai?

Mau nói!] [Cái bóng lưng đó con mẹ nó chẳng phải giống hệt cảnh Trương Khởi Linh trong "Đạo Mộ Bút Ký" sao?!

Không!] [Thanh đao trong tay cũng giống hệt Hắc Kim Cổ Đao trong phim!!] [Tôi [tút], quả thực [tút], quá ly phổ!

Giản trực là Trương Khởi Linh tái thế a!] [Hít hà!

Thật con mẹ nó ảo ma!

Mẹ tôi ơi tôi gặp Trương Khởi Linh ngoài đời thực rồi!] [Giả đúng không!!

Đó chẳng phải là nhân vật hư cấu trong phim của Tống Thần sao?

Sao có thể xuất hiện ngoài đời thực?] [Liệu có phải trộm mộ giả trang không?] [Tôi lại thấy thằng cha Tống Thần này chắc là đem nhân vật có thật ngoài đời đưa vào "Đạo Mộ Bút Ký" đấy!] [Thế thì mẹ nó giống quá rồi còn gì?] [Hít hà!

Không hổ là quý công tử thế gia trộm mộ trong truyền thuyết!

Quả nhiên "Đạo Mộ Bút Ký" là tự truyện của Tống Thần!] [Chậc chậc chậc!

Khá lắm!

Vốn không có chứng cứ!

Kết quả chứng cứ lù lù ra đây!] ["Đạo Mộ Bút Ký" là thật!

Tôi sướng rơn người rồi!] ...

Tuy không còn livestream để xem, nhưng cư dân mạng lại như được ăn dưa bở!

Vui vẻ lại điên cuồng nhảy nhót trong ruộng dưa!

Kẻ quá đáng nhất không chỉ quẩy, mà còn điên cuồng phát tán tin tức này trên mạng.

Nhất là trong đó có một công ty giải trí, trực tiếp đăng ngay một tin hot search: "Cổ mộ Trường Bạch Sơn kinh hiện Trương Khởi Linh (nghi vấn), tay cầm Hắc Kim Cổ Đao!" Trực tiếp thu hút một lượng lớn nhiệt độ và lưu lượng truy cập.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tin tức này đã leo lên top 1 hot search!

Dẫn đến sự thảo luận sôi nổi của cư dân mạng. ...

Tiêu Dương, một nam minh tinh đỉnh lưu đẹp trai người Việt Nam.

Xuất thân là hot boy trường nghệ thuật quân đội, lý lịch cuộc đời của Tiêu Dương toàn đóng các loại phim thần tượng.

Tuy nhân khí bùng nổ, nhưng vẫn luôn khổ nỗi không có tác phẩm đại biểu để chứng minh diễn xuất.

Cho đến hai tháng trước, nhận được lời mời của một vị đạo diễn đẹp trai.

Diễn vai Trương Khởi Linh trong "Đạo Mộ Bút Ký", từ đó Tiêu Dương đã có tác phẩm đại biểu tuyệt đối.

Tiêu Dương cũng cho rằng diễn "Đạo Mộ Bút Ký" là quyết định chính xác nhất trong sự nghiệp diễn xuất của mình.

Nhưng có một chuyện khiến Tiêu Dương khổ não.

Đó là tất cả diễn viên đóng "Đạo Mộ Bút Ký" đều hot rần rần!

Vai diễn của ai cũng kinh điển không chịu được!

Đi ngoài đường đều được người ta gọi tên nhân vật.

Chỉ có Tiêu Dương là khác, không biết tại sao mọi người đều phân biệt rạch ròi giữa anh và Trương Khởi Linh.

Fan của Trương Khởi Linh gần như không ai fan anh, nhưng fan của anh thì hơn một nửa là fan Trương Khởi Linh.

Chuyện này vốn đã làm Tiêu Dương đau lòng.

Hôm nay Tiêu Dương đang lướt mạng, nhìn thấy hot search "Cổ

mộ Trường Bạch Sơn kinh hiện Trương Khởi Linh".

Tiêu Dương cả người rơi vào trạng thái ngơ ngác. "Tôi không phải là Trương Khởi Linh sao!?

Trương Khởi Linh không phải do tôi diễn sao?

Vậy cái tên kia là ai?" ...

Cùng lúc đó, các diễn viên trong đoàn làm phim "Đạo Mộ Bút Ký" đang xem tin tức cũng đều ngẩn người.

Lưu Phẩm Hoa: "Trương Khởi Linh!

Thật hay giả thế!" Từ Tử Huyên: "Ly phổ quá vậy, bóng lưng giống hệt Trương Khởi Linh a! "Đạo Mộ Bút Ký" sẽ không thật sự là tự truyện của đạo diễn Tống Thần chứ?!" Tằng Nhất Hi: "Quả nhiên anh Tiêu Dương không phải Trương Khởi Linh!" Trần Hạo Hãn: "Hít hà!!

Tiểu Ca hàng thật xuất hiện sao?" Trong lều trại của viện khảo cổ.

Chương 101

Vương lão cùng một nhóm nhà nghiên cứu khảo cổ tụ tập lại, chăm chú nhìn khoảnh khắc cuối cùng trước khi tín hiệu livestream biến mất.

Mọi người nhìn chằm chằm vào bóng lưng mặc áo gió đen trên màn hình.

Tất cả đều kinh ngạc đến ngẩn người, nhao nhao cảm thán cảnh tượng này sao mà quen mắt đến thế?

Trang phục màu đen, bóng lưng soái khí, trọng điểm là... chơi đao!

Đây chẳng phải là Trương Khởi Linh rành rành ra đó sao! "Hít hà!!

Thật sự có Trương Khởi Linh!" Giáo sư Vương không nhịn được thất thanh hét lên.

Ông là người đầu tiên xem kịch bản của Tống Thần.

Vốn tưởng kịch bản của Tống Thần chỉ là câu chuyện hư cấu, nhưng hiện tại trong khu du lịch Trường Bạch Sơn không chỉ phát hiện ra cổ mộ, mà bên trong cổ mộ còn xuất hiện nhân vật nghi là Trương Khởi Linh.

Điều này khiến Vương lão cũng không nhịn được bắt đầu nghi ngờ Tống Thần.

Không lẽ tên này viết tự truyện thật? "".....Trương Khởi Linh!" Giáo sư Tằng cũng trừng lớn hai mắt, ông chính là fan cứng của "Đạo Mộ Bút Ký".

Nhìn bóng lưng quen thuộc và động tác sát phạt kia, còn cả thanh Hắc Kim Cổ Đao gần như y hệt trong phim.

Giáo sư Tằng cả người đều ngây dại: "Là Trương Khởi Linh hàng thật!" Đúng lúc này, Vương lão trừng mắt nhìn bóng lưng trên màn hình, bỗng nhiên hít sâu một hơi khí lạnh nói: "Cái bóng lưng đĩnh đạc soái khí này, cùng với khí chất khiến người ta không thể bỏ qua này!

Có thể so sánh một chín một mười với tôi, e rằng cũng chỉ có Trương Khởi Linh kia mới làm được!" Giáo sư Tằng cùng đông đảo nhân viên khảo cổ: "(.)?" Thật không biết xấu hổ. ".....Nhưng mà cái bóng lưng Trương Khởi Linh này cứ có cảm giác hơi quen mắt nhỉ?" Vương lão lẩm bẩm một mình, rơi vào trầm tư. ...

Bên trong cổ mộ. "Đã ôm đủ chưa?" Tống Thần ôm lấy Khương Nguyệt Thanh đang vùi đầu thật sâu vào lồng ngực mình.

Vừa rồi cô thật sự tưởng mình sắp chết rồi. "Đạo diễn Tống Thần!?" Băng Băng đang ngồi bệt dưới đất, lúc này nhìn thấy khuôn mặt điển trai của Tống Thần, biểu cảm trên mặt từ từ vặn vẹo.

Rõ ràng vừa rồi phải là Trương Khởi Linh mới đúng chứ!

Sao lại thành Tống Thần rồi?

Sau vài phút, cuối cùng cũng bình ổn lại cảm xúc, Khương Nguyệt Thanh đẩy Tống Thần ra, khẽ nhíu đôi mày đẹp hỏi: "Ở đâu ra vậy?" Không đợi Tống Thần trả lời, Khương Nguyệt Thanh lại chỉ vào thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tống Thần hỏi: "Cây đao này là thế nào!" "À...

đạo cụ đoàn phim thôi.

Còn về việc vì sao tôi ở đây..." Tống Thần hơi cúi người xuống, để tầm mắt mình ngang hàng với Khương Nguyệt Thanh: "Đương nhiên là vì lo lắng cho dì rồi." "Thần Thần..." Một vệt ửng hồng lại leo lên gò má Khương Nguyệt Thanh, nước mắt cảm động lại đảo quanh trong hốc mắt.

Băng Băng ở phía sau hai người lặng lẽ nhìn tất cả, tỏ vẻ: Cẩu lương lạnh lẽo vỗ tán loạn trên mặt. "Được rồi, giờ không phải lúc để cảm động đâu!" Tống Thần xoay tay múa một đường đao hoa, trực tiếp nhét Hắc Kim Cổ Đao vào lại hộp đàn sau lưng. "Tôi nghĩ chúng ta nên tìm cách thoát khỏi cái cổ mộ này, nơi này xem ra thực sự quá nguy hiểm." Đối mặt với đề nghị của Tống Thần, Băng Băng cùng Khương Nguyệt Thanh lập tức gật đầu.

Họ ngẩng đầu nhìn về phía trần hang bị sụp đổ, mộ đạo tầng trên vốn là trần nhà của tầng dưới lúc này đã sớm biến mất.

Hiện tại ba người cách trần nhà ít nhất cũng phải mười mét. "Từ trên đó rơi xuống sao?" Tống Thần cũng nương theo tầm mắt hai người nhìn lên, đồng thời trong lòng cũng đại khái hiểu được một chút về kết cấu cổ mộ.

Mộ đạo bọn họ đi hẳn là không ngừng thông xuống dưới, cho nên mới rơi xuống chỗ Khương Nguyệt Thanh đang đứng.

Sau đó Tống Thần nói suy đoán của mình cho Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng nghe. "Vậy nếu chúng ta đi theo lộ tuyến của anh, có thể quay lại địa điểm tiến vào ban đầu không?" Khương Nguyệt Thanh nghe xong cũng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. "Tuy tôi cũng muốn thế, nhưng e là không đi được." Tống Thần chỉ về phía mộ đạo xa xa đang bị lượng lớn đá vụn chôn vùi nói: "Đường tôi đi đã bị đá vụn sạt lở lấp kín rồi, căn bản không qua được.

Chúng ta cũng không thể chờ đợi đội cứu viện, mộ đạo tôi đi qua giờ cũng hỏng hết rồi, cứu viện cũng không vào được." Mặc kệ biểu cảm càng ngày càng tuyệt vọng của Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng, Tống Thần đá đá cái máy quay phim đang bốc khói dưới đất: "Thứ này cũng hỏng rồi nhỉ?

Cho nên trông cậy vào việc thông qua livestream báo cáo vị trí cũng

không thực tế." Thấy Tống Thần lúc này còn có tâm trạng chậm rãi phân tích, Băng Băng không nhịn được nỗi tuyệt vọng trong lòng hét lớn: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ!!

Chỉ có thể chờ chết sao!" Khương Nguyệt Thanh cũng chỉ cắn môi nhìn Tống Thần.

Trong lòng cô cho rằng cho dù phải chết, cũng không thể để Tống Thần chết ở đây. "Cũng chưa đến mức tuyệt vọng, tòa cổ mộ này xem ra khá lớn." Tống Thần đưa tay về phía Băng Băng đang ngồi bệt dưới đất, nói tiếp: "Tôi có thể tìm lối ra mà." Nói xong, anh trực tiếp kéo Băng Băng dậy, lại càng dứt khoát nắm lấy tay Khương Nguyệt Thanh.

Tống Thần dẫn hai cô gái đi về phía sâu trong mộ đạo. "Hu hu hu!" "Đừng khóc nữa, phiền chết đi được." "Thần Thần, nắm tay người ta không thoải mái sao?" "Dì đừng có nói linh tinh!" ...

Cùng lúc đó.

Sự sụp đổ của mộ đạo tầng trên rốt cuộc cũng dần kết thúc, mọi người bị sự sụp đổ truy đuổi cuối cùng cũng dừng bước chân bôn chạy.

Giáo sư Trương vô lực dựa vào vách đá, há miệng thở dốc.

Mẹ nó, chạy về điểm xuất phát rồi. "Sống sót rồi!

Phù!

Phù!" Một nhân viên khảo cổ trẻ tuổi trực tiếp nằm trên mặt đất khóc lóc, phòng tuyến tâm lý lúc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Kích thích ngày hôm nay mang lại thực sự quá lớn, rốt cuộc sau một lần tử lý đào sinh cũng bộc phát ra.

Trong lòng tất cả mọi người tại hiện trường đều có cảm thụ

tương đồng.

Niềm vui sướng nhàn nhạt sau khi sống sót lan tỏa giữa mọi người.

Bỗng nhiên một nhân viên khảo cổ quan sát kỹ đám đông, xác định thiếu vài người, không nhịn được bi thương mở miệng nói: "Tiểu Trần, Tiểu Cao, còn có Phó cục trưởng Khương, MC Băng Băng đều..." Lời này vừa nói ra, cảm giác vui sướng sống sót sau tai nạn biến mất tăm.

Mọi người toàn bộ trầm mặc, trừ tiếng hít thở ra, cả mộ đạo lặng ngắt như tờ.

Tư lạp!!

Tư lạp!!

Oanh!

Nhưng rất nhanh, tiếng cưa máy cắt đá từ sau vách đá truyền đến.

Kèm theo đó là tiếng la hét của nhân viên cứu hộ: "Người của cục khảo cổ có đó không?

Nghe thấy xin trả lời!

Nghe thấy xin trả lời!" "Có!

Chúng tôi ở đây!" Giáo sư Trương lập tức vỗ vào vách đá đáp lại, ánh mắt của những người khác nhìn về phía vách đá cũng bắt đầu tản mát ra tia sáng.

Bởi vì họ biết cuối cùng cũng được cứu rồi! ...

Sâu trong mộ đạo. "Thần Thần, hiện tại chúng ta không phải nên tìm kiếm lối ra sao?" Khương Nguyệt Thanh nhìn Tống Thần đang ngồi xổm xem xét một tấm bia đá, hỏi.

Băng Băng chỉ yên lặng đứng sau lưng hai người. "Thì chẳng phải tôi đang tìm đây sao?" Tống Thần nhìn chằm chằm văn tự trên bia đá, sau đó trả lời Khương Nguyệt Thanh. "Cái tấm bia đá này, lại không phải hướng dẫn sử dụng cổ mộ..." Khương Nguyệt Thanh bất lực phàn nàn một câu, nhưng cũng ngồi xuống bên cạnh Tống Thần nhìn xem. "Hít hà..." Nhìn văn tự phóng khoáng điêu khắc trên bia đá, Tống Thần nhíu mày lẩm bẩm: "Cái tên thiết kế cổ mộ này não quả nhiên có hố!

Có ai lại dùng chữ Thảo (thư pháp) khắc trên bia đá chứ!

Hoàn toàn xem không hiểu gì cả!" "Chịu... thật sự xem không hiểu." Tống Thần thực sự cạn lời.

Vốn dĩ chữ Thảo đã khó nhận biết, cộng thêm khắc trên bia đá, trải qua nhiều năm bụi bặm và ăn mòn, khiến chữ viết trên đó càng thêm khó đọc.

Chương 102

Cho dù Tống Thần nắm chắc nhận ra tất cả văn tự cổ đại các triều đại, nhưng bài văn bia cuồng thảo này thực sự khiến độ khó nhận biết tăng vọt theo đường thẳng! "Thứ như quỷ vẽ bùa này thật sự là chữ sao?" Khương Nguyệt Thanh hai tay ôm chân ngồi xổm cảm thán, đối với chữ viết trên bia đá, cô tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Thứ không hiểu thì dù cố gắng thế nào cũng không hiểu nổi, giống như tên thuốc bác sĩ kê đơn vậy, vĩnh viễn không hiểu họ viết gì.

Sau đó Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy tình cảm tương đồng.

Tên là: Từ bỏ. "Cái đó... hay là để tôi thử xem?" Băng Băng không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hai người, cúi người áp lên đầu hai người bắt đầu xem chữ trên bia đá. "Cô đọc hiểu?" "Ừ... miễn cưỡng...

ông nội tôi viết chữ Thảo cũng..." Băng Băng có chút khó mở miệng nói.

Tống Thần chỉ vào đống quỷ vẽ bùa trên bia đá hỏi: "Cũng bay bướm thế này à?" "Ừm." Tống Thần thở dài: "Cũng không dễ dàng gì..." Bị Băng Băng đè lên, Tống Thần lắc lắc đầu, cảm nhận sự mềm mại trên đỉnh đầu khiến anh có chút xấu hổ. "Hiếm thấy, Băng Băng không được thì bỏ đi.

Khả năng ông nội cô cũng không viết ra loại chữ này đâu." Khương Nguyệt Thanh cũng bị đè nhưng sắc mặt lại không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại nhắm mắt lại suy tư.

Chọn B hay là C nhỉ? "Hai người đừng có động đậy!

So với cái này thì ông nội tôi viết còn bay hơn nhiều!

Còn nữa đừng có coi thường tôi, tôi tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành văn học đấy!" Băng Băng vẻ mặt kiêu ngạo nói, sau đó ấn đầu hai người xuống, chăm chú nhìn chằm chằm chữ Thảo trên bia đá chậm rãi đọc. "Hồng Vũ thất niên, Đế Hoàng trong mộng bị Kim Long tập kích, mộng tỉnh, bất giải, vu..." "Có thể đừng dùng văn ngôn nữa, giải thích thành ý tứ thông tục một chút được không." Tống Thần lên tiếng cắt ngang Băng Băng, tuy cô nàng chỉ mới đọc vài chữ, nhưng Tống Thần đã biết nội dung phía sau. "Nếu là chuyện xưa Lưu Bá Ôn trảm long mạch thì thôi khỏi, xem xem có cái gì khác không." "Ồ." Băng Băng chu mỏ, tiếp tục nhìn xuống, xem thử có thể tìm được thông tin hữu dụng trên bia đá hay không.

Tên này cố ý đè lên đầu mình sao?

Tống Thần cảm nhận sức nặng của Băng Băng trên đầu, nhíu nhíu mày chuẩn bị rút người ra.

Nhưng ngay sau đó, tay áo Tống Thần bị kéo lại. "Hửm?" "Cảm giác không tệ chứ?" Quay đầu nhìn lại, phát hiện Khương Nguyệt Thanh đang cười như một con hồ ly nhỏ, đôi mắt hồ ly mị hoặc không ngừng ra hiệu với Tống Thần. "Cút!" Tống Thần trực tiếp đẩy Băng Băng đang đè trên người ra, ấn cô nàng xuống trước bia đá.

Dùng một nụ cười tương đối hòa ái dặn dò: "Xem cho kỹ, tôi đi lên phía trước xem có nguy hiểm gì không." Nói xong, Tống Thần vừa vác hộp đàn sau lưng đi về phía mộ đạo tối tăm.

Còn điện thoại của Tống Thần thì để lại cho Khương Nguyệt Thanh dùng chiếu sáng, điện thoại của Khương Nguyệt Thanh lúc rơi xuống đã vỡ rồi. "Tiếc ghê ~ Vốn định giới thiệu Băng Băng cho Thần Thần mà ~" Tuy miệng nói nhỏ là tiếc nuối, nhưng khóe miệng Khương Nguyệt Thanh lại cong lên thật cao.

Giống như một con hồ ly nhỏ trộm được nho vậy.

Tống Thần vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh mộ đạo.

Tường gạch xung quanh rõ ràng hoàn toàn bất đồng với trước đó, màu sắc gạch đá thâm thúy hơn.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên gạch đá. "Độ cứng cũng cao hơn không ít, tính năng bịt kín cũng tốt hơn, là vì ở sâu hơn dưới lòng đất sao?" Tống Thần suy tư về chất liệu tường mộ đạo, nhìn vào bóng tối khẽ nhíu mày. "Sẽ không phải càng đi xuống càng sâu chứ?

Hửm?

Bạn hiền." Tống Thần ngẩng đầu nhìn vào trong bóng tối xuất hiện từng đôi mắt đỏ như máu, tay phải vẫn đặt trên hộp đàn sau lưng. "Tư cáp!

Tư cáp!" "Vừa rồi là Sơn Tiêu (Khỉ mặt chó/Mandrills) âm địa sao... số lượng đại khái 15 con...

Mấy thứ sống trong mộ đạo này bình thường cũng không biết ăn cái gì, tởm thật." Tống Thần lẩm bẩm trong miệng, mắt nhìn chằm chằm vào sinh vật giống khỉ trong bóng tối.

Ngón tay nhẹ nhàng bấm vào hộp đen sau lưng. *Cạch* một tiếng.

Hắc Kim Cổ Đao nháy mắt bắn ra!

Khoảnh khắc nắm lấy chuôi đao, Tống Thần quay đầu nhìn thoáng qua hai người phụ nữ vẫn chưa có phản ứng phía sau, hoạt động cổ trái phải.

Tống Thần vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, thân thể hạ thấp xuống như một con báo. "!!" Đám Sơn Tiêu trong bóng tối cảm nhận được sát khí trên người Tống Thần, lập tức lao về phía anh.

Ba mươi mấy vệt đỏ xuất hiện trong mộ đạo tối tăm. *Đạp!*

Tống Thần cũng xách Hắc Kim Cổ Đao lao lên. ... "Xem xong chưa?" Khương Nguyệt Thanh quay đầu nhìn Băng Băng, đã qua mấy phút rồi mà không có chút động tĩnh gì.

Còn Thần Thần đang làm gì bên kia thế?

Tiếng binh binh bang bang vang lên. "Đang xem đoạn đặc sắc!

Đừng làm phiền tôi!" Băng Băng vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm chữ hành thảo trên bia đá, nghe thấy tiếng Khương Nguyệt Thanh liền lập tức ra hiệu im lặng. "Tưởng đang đọc tiểu thuyết chắc?" Khương Nguyệt Thanh bất lực phàn nàn một câu, đứng dậy lắc lắc đôi chân tê mỏi. "Thần Thần, phát hiện được..." Khương Nguyệt Thanh quay đầu nhìn về phía vị trí của Tống Thần, muốn xem anh đang làm gì.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh nhìn thấy... "Á á!!" Hắc Kim Cổ Đao dưới tay Tống Thần không ngừng đâm vào, rút ra khỏi cơ thể đám Sơn Tiêu.

Mỗi lần tiến xuất đều mang theo lượng lớn máu tươi.

Khuôn mặt dính máu của Tống Thần mang theo vẻ lạnh lùng, trong mắt lóe lên ánh đỏ bạo ngược!

Xung quanh Tống Thần là hơn mười cái xác Sơn Tiêu bị chém làm đôi. "....." Khương Nguyệt Thanh ngây dại nhìn cảnh tượng này, nhất thời đại não đều có chút trống rỗng hỗn loạn. "Hửm?" Băng Băng đang đọc bia đá cũng ngẩng đầu, trong lòng kỳ quái.

Sao không nghe thấy tiếng nhỉ?

Hai người kia sao lại im thin thít thế?

Thế là Băng Băng cũng quay đầu nhìn về phía Tống Thần.

Sau đó, cảnh tượng huyết tinh kia khiến Băng Băng cả người

cứng đờ, đại não nháy mắt trắng bệch. "A a a a a!!!" ...

Ba phút sau.

Thanh lý xong vết máu và xác Sơn Tiêu, Tống Thần quay lại bên cạnh hai người, nhưng chưa kịp tới gần... "Ọe!

Đừng qua đây!" Băng Băng co rúm người lại như chuột thấy mèo, trực tiếp trốn sau lưng Khương Nguyệt Thanh.

Căn bản không dám nhìn Tống Thần.

Tuy mười mấy phút trước khi thấy Tống Thần, tim Băng Băng còn đập thình thịch, coi anh là nam thần rung động con tim.

Nhưng hiện tại thì khác, nam thần nhuốm máu còn đáng sợ hơn ác ma. "Không sao, để cô ấy bình tĩnh một chút." Khương Nguyệt Thanh cười nói với Tống Thần, nhưng nụ cười trên mặt lại có chút không được tự nhiên. "Haizz...

Chương 103

Được rồi, nói nội dung trên bia đá đi." Tống Thần xoay người lại, không để hai người nhìn thấy mặt mình. "Đỡ hơn chưa?" Hai cô gái đồng thời gật đầu: "Đỡ hơn nhiều rồi!" Chỉnh lý tốt tâm thái, Băng Băng bắt đầu nhỏ giọng giải thích nội dung trên bia đá: "Trên này ngoại trừ kể lại chuyện Lưu Bá Ôn trảm long mạch ra, còn có một số chuyện khác.

Tòa cổ mộ này do Lưu Bá Ôn xây dựng!

Mục đích là để trấn áp long mạch, đồng thời cũng chôn cất một người bị xóa bỏ tên họ ở trong này!" ... "Chờ đã, tòa cổ mộ này dùng để trấn áp long mạch?" Tống Thần kinh ngạc xoay người nhìn Băng Băng.

Nhưng Băng Băng vừa thấy mặt Tống Thần, nháy mắt lại nhớ tới đống xác Sơn Tiêu bị phanh thây đầy đất. "Ọe!!" "Chậc!

Lắm chuyện." Tống Thần lập tức xoay người đi, giọng điệu tràn đầy khó chịu. "Đỡ chưa!" "Ọe, ừm, đỡ nhiều rồi!

Trên bia đá còn ghi chép cả tòa cổ mộ được xây dựng từ chân núi, cứ thế xây lên tận đỉnh núi!

Nơi sâu nhất của cổ mộ trấn áp long mạch, sau đó còn có mấy thứ Khảm, Tốn gì đó, những cái đó tôi xem không hiểu." Bát quái sao?!

Nghe Băng Băng nói xong, mày đang nhíu chặt của Tống Thần lặng lẽ giãn ra.

Trong lòng bắt đầu đoán được quan hệ giữa cả tòa cổ mộ và Kỳ Môn Độn Giáp. "......Sao thế?" Băng Băng nhìn Tống Thần đứng im bất động, không nhịn được kéo áo Khương Nguyệt Thanh hỏi.

Khương Nguyệt Thanh lắc đầu, đồng thời lặng lẽ chỉnh độ sáng đèn pin điện thoại xuống mức thấp nhất.

Nhìn pin điện thoại còn chưa đến 60%, trong lòng cô có chút lo lắng.

Khoảng ba phút sau. "Chúng ta đi xuống dưới đi, dù sao đi lên tuyệt đối không có cửa, chi bằng cứ đi một đường xuống tối đen." Tống Thần chủ động mở miệng, đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng không thu lại vào hộp nữa.

Qua trận chiến với Sơn Tiêu vừa rồi, Tống Thần cũng hiểu trong cổ mộ này hẳn là còn có sinh vật khác được người thiết kế dùng để thủ hộ. "Đi xuống dưới!?

Ngộ nhỡ bên dưới không có lối ra thì sao?" Băng Băng nghi vấn.

Hiện tại bọn họ đang ở độ cao khoảng 400 mét so với mực nước biển.

Nếu muốn đi xuống đáy cổ mộ ở chân núi, e là phải đi rất lâu!

Giữa đường có thể còn có cơ quan các loại. ".....Có quỷ....." Băng Băng lầm bầm nhỏ xíu không để hai người kia nghe thấy.

Khương Nguyệt Thanh chủ động đi đến bên cạnh Tống Thần, nắm lấy tay trái anh hỏi: "Có nắm chắc không?" "Đại...

Đương nhiên rồi, đi xuống dưới khẳng định sẽ có đường ra!" Vốn chỉ định nói "Đại khái", nhưng nhìn nỗi sợ hãi nồng đậm trong mắt Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần lập tức cưỡng ép đổi lời sắp nói ra: "Ít nhất tín hiệu điện thoại cũng có thể khôi phục không ít, có thể gọi điện thoại các kiểu." "Phụt...

Thật thế à?

Không, dì tin cháu." Khương Nguyệt Thanh nín khóc mỉm cười,

nhìn Tống Thần gật đầu.

Nhưng bàn tay nắm chặt tay Tống Thần càng lúc càng dùng sức lại bộc lộ Khương Nguyệt Thanh tịnh không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. "Xin hai vị đừng quên tôi....." Băng Băng túng quẫn nhắc nhở nhỏ xíu sau lưng hai người. "Biết rồi!

Đi thôi." Tống Thần lộ ra nụ cười tỏa nắng với hai người.

Thế là, Tống Thần kéo tay Khương Nguyệt Thanh, Khương Nguyệt Thanh kéo tay Băng Băng, Băng Băng không có ai để kéo, chỉ có thể tủi thân tự ôm lấy mình.

Ba người bắt đầu men theo cổ mộ đi về phía sâu. ...

Cùng lúc đó.

Trên mạng internet, vì cái bóng lưng thần bí nghi là Trương Khởi Linh xuất hiện cuối cùng trong livestream khảo cổ, đã tạo nên một cơn bão mạng.

Không ít youtuber/tiktoker nổi tiếng chủ động cắt đoạn cuối livestream thành video ngắn, phối thêm BGM gốc của "Đạo Mộ Bút Ký", trực tiếp đẩy không khí lên đỉnh điểm.

Sau đó hài lòng đăng lên nền tảng video ngắn Tiktok (Đẩu Thủ).

Rất nhanh, nhờ từ khóa "Trương Khởi Linh", video đã thu hút lượng lớn người xem và theo dõi, leo lên top trending.

Không ít người không theo dõi livestream khảo cổ hay hot search Weibo cũng vì thế mà xem được video này. [Nhìn cái gì thế này!?

Một video ngắn mới toanh về "Đạo Mộ Bút Ký"!] [Á á!

Đỉnh nha!

Trailer mới của "Đạo Mộ Bút Ký" hả?] [BGM lúc Trương Khởi Linh rút kiếm trong phim nè!

Người làm video có tâm quá!] [Không tệ!

Không tệ!

Thả tim!] [Hửm?

Hình như chưa thấy cảnh này bao giờ?

Chẳng lẽ là cảnh hậu trường chưa phát sóng?] [Hít hà!

Phụ nữ kìa!?

Hai người phụ nữ!

Trương Khởi Linh lúc nào thì đi cứu phụ nữ thế!?] [Không phải tình tiết trong phim đâu!

Đây là sự kiện có thật xảy ra trong phòng livestream khảo cổ đó!!] [Thật hay giả vậy!?

Có cần khoa trương thế không?] [Là thật!

Lúc đó tôi đang ở trong phòng livestream!

Cả cái mộ đạo sụp xuống!

Hai cô gái kia rơi vào trong đống đổ nát!] [Sau đó suýt bị quái vật tập kích!

Tại thời khắc nguy nan!

Trương Khởi Linh xuất hiện!

Một đao chém quái vật làm hai nửa!] [Vãi chưởng!!

Có cần ly kỳ thế không!!] [Trương Khởi Linh thật sự tồn tại sao!

Trời đất ơi!

Fan nhân vật giờ fan luôn người thật rồi!] [Khá lắm!!

Thảo nào tôi chỉ thích Trương Khởi Linh!

Nhìn Tiêu Dương không thuận mắt!

Hóa ra nguyên mẫu Trương Khởi Linh là người khác à!] [Tiêu Dương: Mọi người có muốn nghe tôi nói không?] [Tiêu Dương thảm thực sự!

Vốn tưởng nhờ "Đạo Mộ Bút Ký" mà bạo hồng!

Không những không hot hơn!

Ngược lại một bộ phận fan còn bị Trương Khởi Linh thật cướp mất!] [Các chị em!

Tôi đề nghị đổi ảnh đại diện siêu thoại Trương Khởi Linh thành bóng lưng anh Trương này!

Dù sao Trương Khởi Linh của chúng ta là tồn tại chân thực!

Ai lại dùng ảnh Tiêu Dương chứ!] [Đồng ý!

Tôi là quản trị viên!

Tôi đi đổi ngay!!] ...

Chương 104

Đang tập gym, Tiêu Dương bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh, toàn thân trên dưới không ngừng run rẩy. "Sao thế này?

Sao mình cảm giác sự tồn tại của mình yếu đi không ít vậy!?" Nhưng rất nhanh, Tiêu Dương tìm được nguyên nhân. "Nhất định là do mấy cái ngôn luận kỳ quái trên mạng, bảo mình không phải Trương Khởi Linh!

Hừ!

Mình diễn Trương Khởi Linh!

Trương Khởi Linh chính là mình!" ...

Long Hoa Giải Trí. "Anh Lưu, anh có muốn đốc thúc kịch bản của đạo diễn Tống Thần không?" Người quản lý nhìn điện thoại kích động hỏi Lưu Phẩm Hoa.

Theo gã thấy, hiện tại độ hot của Trương Khởi Linh cao như vậy, nếu tuyên bố kịch bản "Sa Hải" làm phần tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký" đã hoàn thành, tuyệt đối sẽ dẫn tới lượng lớn sự chú ý. "Hửm?" Lưu Phẩm Hoa đang thông qua quan hệ cá nhân điều tra hiện trạng cổ mộ Trường Bạch Sơn khẽ nhíu mày. "Không tốt." Lưu Phẩm Hoa lắc đầu từ chối cách làm của quản lý, hiện tại ông không muốn vì chuyện công việc mà đi làm phiền Tống Thần.

Bởi vì Lưu Phẩm Hoa biết phó cục trưởng cục du lịch Trường Bạch Sơn là Khương Nguyệt Thanh có quan hệ với Tống Thần.

Người thân đều mất tích trong cổ mộ, còn đi làm phiền người ta vì công việc thì quá đáng lắm.

Lưu Phẩm Hoa đuổi quản lý đi xong, suy nghĩ kỹ càng. "Mình phải

an ủi tâm trạng Tống Thần, bảo cậu ấy đừng quá lo lắng." Ôm suy nghĩ muốn an ủi Tống Thần, Lưu Phẩm Hoa gọi vào số điện thoại của cậu ta. "Tút ~ Tút ~ Tút!" Không nghe máy?

Lưu Phẩm Hoa nhíu mày, lo lắng Tống Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng ngay sau đó, điện thoại kết nối, bên trong truyền đến âm thanh ngự tỷ lạnh lùng đầy tiếng rè của sóng điện từ. "...Alo...

Xẹt xẹt!

Xẹt xẹt!" "Đạo diễn Tống?

Tín hiệu bên đó hình như không tốt lắm hả?" Lưu Phẩm Hoa nhíu mày nói với điện thoại, trong lòng không nhịn được phàn nàn.

Tín hiệu rác rưởi, làm giọng nam đầy từ tính của đạo diễn Tống biến thành giọng nữ luôn rồi.

Quá đáng thật. "Tư lạp ~~ Tư lạp ~ Cứu.....

Tôi ~!

Ở!

Cổ!

Tư lạp ~ Mộ....." Giọng nữ trong điện thoại rất nhanh biến mất, theo sau một đoạn tiếng dòng điện, cuộc gọi bị cưỡng chế ngắt. "Tình huống gì vậy?" Lưu Phẩm Hoa nhíu mày nhìn điện thoại.

Vừa rồi nghe rất rõ, hoàn toàn không phải giọng Tống Thần, mà là giọng một người phụ nữ khác.

Nhưng do tiếng dòng điện quá ồn, hoàn toàn không nghe rõ nói gì nữa. "Nhưng cứ có dự cảm không ổn..." Đặt điện thoại lên bàn, Lưu Phẩm Hoa sờ cằm, cố gắng xóa bỏ tia cảm giác không ổn trong lòng.

Nhìn video livestream khảo cổ đang phát trên máy tính trước mặt, đặc biệt là bóng dáng cầm đao lóe lên cuối cùng kia.

Trong lòng Lưu Phẩm Hoa bỗng nhiên dâng lên một ý nghĩ khủng khiếp. "Sẽ không phải cái bóng dáng này là đạo diễn Tống Thần đấy chứ?

Vì cứu dì nhỏ của cậu ta mà cầm Hắc Kim Cổ Đao xông vào cổ mộ..." Nhưng lời còn chưa dứt, Lưu Phẩm Hoa đột nhiên bật cười thành tiếng. "Mình đúng là... quay 'Sa Hải' đến nhập ma rồi, đạo diễn Tống Thần sao có thể là Trương Khởi Linh được..." Tống Thần: Vì sao xác định thế?

Trong "Sa Hải" tôi cũng chỉ lộ mỗi cái mặt thôi mà. ...

Trong cổ mộ. "Tại sao thời khắc quan trọng lại không có tín hiệu rồi!" Băng Băng nhìn điện thoại mất tín hiệu trong tay Khương Nguyệt Thanh hét lớn.

Cô nàng gần như sắp điên rồi, khoảnh khắc vừa nhìn thấy hy vọng lại bị đánh về vực sâu tuyệt vọng.

Bởi vì lúc này ba người Tống Thần đang bị lượng lớn côn trùng bay bao vây.

Cả mộ đạo bị côn trùng bay rợp trời dày đặc chiếm cứ. "....." Khương Nguyệt Thanh lúc này cũng đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Ngẩng đầu nhìn lượng lớn côn trùng màu đen bao vây ba người, mỗi con đều to khoảng hai mươi centimet.

Khẩu khí đầy răng nhọn khiến người ta không chút nghi ngờ tính công kích của chúng.

Cánh sau lưng không ngừng vỗ tạo ra tiếng ồn khiến người ta phiền muộn. "Không sao, giao cho tôi." Giọng nói nhàn nhạt của Tống Thần truyền vào tai hai cô gái, kéo hai người sắp sụp đổ từ trong tuyệt

vọng trở về. "Tương tự như ong vò vẽ khổng lồ, nhưng chủ yếu dựa vào miệng để tấn công sao..." Tay phải nắm chặt chuôi Hắc Kim Cổ Đao, mắt Tống Thần không ngừng quan sát côn trùng bay bao vây xung quanh.

Thuận tiện nhìn thoáng qua đám côn trùng vẫn đang không ngừng bay ra từ cái lỗ trên vách tường. "Số lượng đang không ngừng tăng lên..." Thình thịch!

Thình thịch!

Trong tình huống cực độ nguy cơ này, tình cảm của Tống Thần càng trở nên đạm bạc.

Thậm chí trong nhất thời, trong đầu Tống Thần ngoại trừ chém giết đám sâu bọ này ra, không còn suy nghĩ nào khác.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực.

Máu dưới tác dụng của tim đập tốc độ cao, vận chuyển nhanh chóng đến khắp nơi trên cơ thể.

Đại não đối mặt với tình huống nguy cơ cao độ, cũng thông qua dây thần kinh báo cho các bộ phận cơ thể chuẩn bị tốt chiến đấu.

Tuyến thượng thận bắt đầu cấp tốc tiết ra Adrenaline, cường hóa tinh thần và trạng thái cơ thể của Tống Thần. "Phù!!!" Miệng thở ra sương trắng nhàn nhạt, đại biểu thân nhiệt Tống Thần bắt đầu tăng vọt. "Hai người chú ý!" Ông!

Ông!

Ông!

Lời Tống Thần còn chưa dứt, đám côn trùng bay phảng phất cảm nhận được uy hiếp trí mạng, theo bản năng lao về phía Tống Thần.

Tống Thần thấy thế chỉ có thể lao lên trước, tranh thủ chừa ra đủ không gian cho Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng tránh né công kích.

Bá!

Bá!

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tống Thần như cánh tay nối dài của anh, có thể dễ dàng thực hiện các loại trảm kích vi phạm cơ thể người.

Hắc Kim Cổ Đao múa với tốc độ cao hóa thành từng đạo đao quang màu đen vây quanh Tống Thần.

Mỗi một con côn trùng thí đồ tới gần Tống Thần, khoảnh khắc chạm vào đao quang sẽ nháy mắt hóa thành hai nửa, thậm chí bốn nửa!

Không lâu sau, mặt đất quanh Tống Thần đã rơi đầy xác côn trùng. "Lợi hại quá!" Nhìn một màn này, Băng Băng trừng lớn mắt khen ngợi, còn kích thích hơn xem trên phim ảnh.

Ông!

Chương 105

Lúc Băng Băng không chú ý, phía sau lưng một con côn trùng vẫn lao về phía đầu cô. "Loại thời điểm này còn dám thất thần!" Khương Nguyệt Thanh trực tiếp kéo Băng Băng một cái, đồng thời chân phải giơ lên thật cao, một cú xoạc chân hình chữ nhất (xoạc dọc) được Khương Nguyệt Thanh dễ dàng thực hiện.

Hô!!

Đối chuẩn con côn trùng lao tới, Khương Nguyệt Thanh trực tiếp bổ một cú chẻ xuống đập nó xuống đất.

Bẹp!

Một con côn trùng béo mập trực tiếp trở thành một đống tương thịt bị đánh dấu che. "Ọe!" Thấy cảnh này dạ dày Băng Băng một trận quay cuồng, cảm giác buồn nôn trực tiếp dâng lên.

Bốp!!

Khương Nguyệt Thanh trực tiếp tát một cái lên mặt Băng Băng, đau đớn làm Băng Băng nhất thời quên luôn cảm giác buồn nôn. "Hiện tại không có thời gian cho cô thấy tởm đâu!" Đồng thời với lúc nói chuyện, Khương Nguyệt Thanh lại đá bay một con côn trùng.

Lúc này, Khương Nguyệt Thanh vô cùng may mắn vì hôm nay đi đôi bốt đế dày. "Xin lỗi." Băng Băng ôm gò má sưng đỏ vội vàng tránh né côn trùng tập kích, không dám thất thần nữa.

Bởi vì vừa rồi cô nhìn thấy trong mắt Khương Nguyệt Thanh, nếu lần sau lại rơi vào nguy cơ, đối phương có khả năng sẽ không cứu giúp. "Hộc!

Hộc!" Trong trạng thái không khí loãng, thể lực Khương Nguyệt

Thanh tiêu hao vượt xa trước kia.

Sau khi né tránh và công kích mấy chục lần, thể lực Khương Nguyệt Thanh sắp cạn đáy, Băng Băng càng bi thảm hơn.

Thậm chí vì né tránh công kích, cô còn lăn lộn trên mặt đất đầy bụi đất. "Đáng chết." Tống Thần ở xa thấy hai người bắt đầu lâm vào nguy cơ, lập tức bắt đầu lao về phía họ.

Ông!

Một con côn trùng có đuôi mang kim nhọn lặng yên không một tiếng động như một thanh lợi kiếm, đâm về phía sau lưng Tống Thần.

Trong khoảnh khắc sắp chạm vào Tống Thần, chân phải anh mạnh mẽ đạp đất.

Mượn sức phản hồi từ mặt đất, thân thể di chuyển ngang nửa mét, đồng thời với việc né tránh công kích, Hắc Kim Cổ Đao kính trực chém xuống.

Chạy tới bên cạnh Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, chém đứt côn trùng xung quanh ba người.

Sau đó nhìn đám côn trùng lại bao vây ba người lần nữa, Tống Thần tay trái ôm lấy vai Khương Nguyệt Thanh, kéo cô vào lòng.

Tay phải giơ cao Hắc Kim Cổ Đao đối chuẩn côn trùng trên không trung.

Còn Băng Băng, rất có mắt nhìn mà bò dậy từ dưới đất ôm chặt lấy đùi Tống Thần. "Hộc!

Hộc!

Hộc!" Trải qua thời gian dài chém giết và tránh né như vậy, cho dù Tống Thần được gia trì thể chất Trương Khởi Linh, cũng không kìm được cảm thấy thể lực có chút không đủ.

Hình như hơi không ổn rồi a.

Tống Thần thở dốc, trong lòng không nhịn được cảm thán, nếu một mình thì có thể đột phá vòng vây, nhưng mang theo hai người...

đặc biệt trong đó còn có một "cục nợ" thì sức mạnh hoàn toàn không đủ. "Thần Thần, xem ra dì phải chết ở đây rồi." Khương Nguyệt Thanh gắt gao ôm chặt Tống Thần, nước mắt theo gò má chảy xuống. "Đáng lẽ dì không nên kéo cháu theo, để cháu ở kinh thành làm một cậu ấm cũng rất tốt!" "Cháu còn chưa nhận mệnh đâu!" Tống Thần hét lớn một câu.

Tiếp đó hô hoán hệ thống trong đầu: Hệ thống! [Đinh!

Ký chủ có gì phân phó?

Muốn cắt nối biên tập video, chế tác hiệu ứng sao?] Nghe tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống, Tống Thần lập tức hỏi nghi vấn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Lúc cho ta hình xăm Kỳ Lân, có cho ta công hiệu của máu Kỳ Lân không? [Đinh, ký chủ, hệ thống không có quyền được biết đối với vật phẩm khen thưởng.] "Quả nhiên là cái trí tuệ nhân tạo thiểu năng!

Được rồi!

Ngựa chết làm ngựa sống chữa vậy!" Dưới ánh mắt chăm chú của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần buông vai cô ra.

Cánh tay trái trực tiếp vươn ra, dùng khuỷu tay lau sạch toàn bộ máu trên Hắc Kim Cổ Đao.

Tống Thần nhìn lưỡi đao sắc bén cảm thán: "Hy vọng sẽ không nhiễm trùng!" Sau đó, tay trái trực tiếp nắm lấy lưỡi đao kéo mạnh một cái.

Từng giọt máu tươi đỏ sẫm bay múa trong không trung, như hồng

bảo thạch chói mắt, tỏa ra hào quang yêu dị.

Đồng thời, một cỗ dao động thần bí mà nhân loại không thể cảm nhận được lan tỏa trong mộ đạo.

Ông!!

Ông!!

Tống Thần tay phải cầm đao, động tác dứt khoát quệt vào lòng bàn tay trái, một chuỗi huyết châu đỏ thẫm hiện ra.

Ngay sau đó thân hình xoay tròn, máu tươi thấm ra từ lòng bàn tay nhanh chóng vẩy một vòng tròn quanh ba người, trong máu tản mát ra mùi vị đặc thù mà nhân loại không thể cảm nhận.

Đám côn trùng vốn tàn bạo lập tức cảm thụ được cỗ khí vị thần bí cùng uy áp kỳ dị tản mát ra từ trong máu!

Bản năng sinh vật của mỗi con côn trùng đều cảnh cáo chúng tránh xa máu của Tống Thần.

Đám côn trùng đang tới gần ba người Tống Thần lúc này nhanh chóng vỗ cánh lùi lại phía sau vài mét, không dám tới gần nhóm người Tống Thần nữa. "Tuy mỗi lần nhìn thì rất ngầu, nhưng cảm giác máu bay ra từ cơ thể thật sự không tốt lắm, hơi đau." Tống Thần lúc vẩy máu từ lòng bàn tay trái lên không trung, không kìm được bĩu môi.

Đồng thời, trong lòng bỗng nhiên có một loại ý tưởng chưa trưởng thành.

Hoặc là lần sau có thể dự trữ trước một ít máu của mình?

Chứ mỗi lần đều cắt tay thì đau thật... "Thần Thần!

Cháu làm gì vậy!!" Khương Nguyệt Thanh đối mặt với hành động tự mình hại mình bất thình lình của Tống Thần, cả người đều choáng váng, vội vàng kéo tay trái Tống Thần muốn giúp cầm máu. "Chẳng lẽ

dùng máu của mình để thu hút đám sâu bọ này sao!

Thật vĩ đại!" Trong đầu Băng Băng vẽ ra một vở kịch: Tống Thần hy sinh câu dẫn côn trùng, vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân giải cứu Khương Nguyệt Thanh và cô. "Hả?" Sự căng thẳng trong giọng nói của Tống Thần đã biến mất không thấy, đầu hơi hất lên ra hiệu hai người nhìn xung quanh. "Nhìn đám côn trùng xung quanh xem." "Hả?" Băng Băng sợ hãi nhanh chóng quay đầu liếc nhìn đám côn trùng phía sau, chưa đợi nhìn rõ đã lập tức nhắm mắt quay lại hét lớn: "Trước khi chết!

Còn bắt tôi nhìn đám sâu bọ sẽ giết chết tôi!

Quá đáng lắm!" "....." Tống Thần nhìn Băng Băng đang ôm đùi mình hét lớn, một trận cạn lời.

Dùng sức nhấc chân, hất Băng Băng ra hét: "Cút ngay!

Buông tôi ra!

Đám sâu bọ đó không tới nữa đâu!" "Thật sao?" Băng Băng không tin hét lên, ngay cả mắt cũng không mở ra, ngược lại bắt đầu nói với Tống Thần: "Nói với tôi là người Việt Nam không lừa người Việt Nam đi!!" "Là thật, đám côn trùng kia căn bản không dám tới gần!" Khương Nguyệt Thanh hai tay nâng tay trái đang chảy máu của Tống Thần, mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn đám côn trùng không dám tới gần xung quanh.

Nghe ngữ khí chắc chắn của Khương Nguyệt Thanh, Băng Băng mới bán tín bán nghi mở mắt ra. "......Thật sự!?" Cẩn thận từng li từng tí nhìn đám côn trùng hút máu không dám lại gần kia, Băng Băng trợn tròn mắt đẹp, không dám tin vào một màn trước mắt. "Dùng máu của mình xua đuổi đám côn trùng khủng bố kia rời đi!

Chờ đã...

Kịch bản sao quen thế!?" Băng Băng thuộc nằm lòng kịch bản "Đạo Mộ Bút Ký" lập tức phản ứng lại.

Buông đùi Tống Thần ra đứng dậy, mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Tống Thần hét lên: "Đây chẳng phải là công năng Kỳ Lân Huyết của Trương Khởi Linh sao!!

Vì sao máu của anh cũng làm được!!" Không đợi Tống Thần nói chuyện, Băng Băng trực tiếp bắt đầu phát huy não động suy diễn.

Chương 106

Rất nhanh một ý tưởng chín muồi xuất hiện trong đại não Băng Băng, vươn ngón tay liên tục chỉ vào Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tống Thần và bàn tay trái đang nhỏ máu hét lên: "Chính là Trương Khởi Linh!!

Hắc Kim Cổ Đao và Kỳ Lân Huyết!

Đều có cả!" "Kỳ Lân Huyết?" Khương Nguyệt Thanh đang cẩn thận kiểm tra vết thương của Tống Thần khẽ nhíu mày đẹp.

Tống Thần lộ ra một cặp mắt cá chết: "Tôi không phải..." "Đừng giải thích nữa!

Thần tượng!

Tôi yêu anh chết mất!" Băng Băng lần nữa cắt ngang lời Tống Thần, trực tiếp ngay trước mặt Khương Nguyệt Thanh ôm lấy Tống Thần.

Khương Nguyệt Thanh nhìn xong cả người đều muốn xù lông!

Vội vàng vươn hai tay kéo Băng Băng ra khỏi lòng Tống Thần. "Thần Thần mới không phải Trương Khởi Linh gì đó!

Thần Thần là một trạch nam thâm niên hơn hai mươi năm!" Đứng giữa Tống Thần và Băng Băng, cô hét vào mặt Băng Băng. "Từ nhỏ gan Thần Thần đã bé!

Sao có thể trở thành đạo mộ Trương Khởi Linh được!

Lúc mười tuổi, cậu ấy nghe truyện ma còn sợ...

Ư ư ư!" Lúc Khương Nguyệt Thanh sắp bộc quang lịch sử đen tối của Tống Thần ngay trước mặt Băng Băng, Tống Thần đã phản ứng

kịp dùng tay phải bịt miệng cô lại. "Đừng nói nữa!

Đừng nói nữa!

So với việc bị bộc quang lịch sử đen tối, cháu thà bị người ta coi là Trương Khởi Linh còn hơn!" Băng Băng nhìn Tống Thần lộ ra sát ý trên người, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi nói: "Thật sự không phải nguyên mẫu Trương Khởi Linh?" "Cô nhìn tôi giống ông già trăm tuổi lắm à?" Băng Băng trên dưới quét mắt nhìn Tống Thần, đặc biệt là khuôn mặt soái khí phi phàm kia cảm thán: "Không giống, nhưng đám côn trùng sợ máu thì giải thích thế nào?" "Khả năng là vì hiệu quả của máu đồng tử cũng không khác nước tiểu đồng tử là mấy đâu!" Khương Nguyệt Thanh giãy thoát khỏi tay phải Tống Thần đưa ra cách nhìn của mình.

Băng Băng nghe vậy cực kỳ kinh ngạc: "Thật...

Thật sao?!" ".....Cầu xin các người, câm miệng đi." Tống Thần cả người đều xám xịt, cảm giác hình tượng dương quang soái khí bị Khương Nguyệt Thanh hủy hoại gần hết rồi.

Cầm Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên mặt đất, thu nó lại vào trong hộp đàn sau lưng.

Tống Thần dùng ngón trỏ tay phải chấm chấm máu trong lòng bàn tay trái, điểm vài ký hiệu lên khuôn mặt lấm lem bụi đất của Khương Nguyệt Thanh.

Còn về phần Băng Băng, Tống Thần trực tiếp vẽ cho một cái râu hình chữ bát. "Được rồi, đi thôi." Làm xong tất cả Tống Thần nói, đồng thời mắt bắt đầu cẩn thận quan sát tình huống côn trùng bay xung quanh.

Tay phải thời khắc bảo trì trạng thái cơ bắp có thể tùy thời rút Hắc Kim Cổ Đao ra từ trong hộp.

Băng Băng hai tay nhẹ nhàng sờ mặt mình hỏi: "Có ý gì?" "Dùng nước tiểu đồng tử...

à phi, dùng máu vẽ cho cái bùa giữ mạng!" "Thần Thần, dì cũng muốn!" ...

Tư lạp!

Tư lạp!!

Cưa máy cắt cường độ cao đang vận chuyển tốc độ nhanh, dưới sự khống chế của hai nhân viên cứu hộ, tiến hành cắt gọt tảng đá cuối cùng.

Lượng lớn tia lửa bắn ra tung tóe từ giữa lưỡi cưa và mặt đá.

Phía sau vách đá, nhóm người Giáo sư Trương đang nôn nóng chờ đợi, nghe tiếng cắt gọt không ngừng truyền đến từ đối diện vách đá ngày càng gần, mọi người cuối cùng cũng lộ ra nụ cười vui vẻ vì sắp được cứu.

Tiếng cưa máy duy trì vài phút, sau đó tiếp theo truyền đến tiếng va chạm mãnh liệt.

Mỗi một lần tiếng va chạm vang lên, trên vách đá đều sẽ rớt xuống lượng lớn bụi đất.

Nhưng đối mặt với tình huống này, nhóm người Giáo sư Trương không những không có chút lo lắng, ngược lại nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn. "Cái vách đá này không kiên trì được bao lâu nữa đâu!

Chúng ta sắp được cứu rồi!" Giáo sư Trương hai tay chắp lại nhìn vách đá không ngừng rung động, vui vẻ nói. "A!

A!!" Các nhân viên khảo cổ phía sau cũng hưng phấn gật đầu.

Trong đó một người có vẻ xui xẻo bỗng nhiên mở miệng nói: "Hy vọng đừng xảy ra sai sót gì!" "!!!" Mọi người nghe xong, vội vàng

muốn bịt miệng cái tên này lại!

Oanh long!!

Đáng tiếc chậm một bước, lời của thanh niên xui xẻo vừa dứt.

Vách đá trước mặt mọi người bị máy đục cỡ nhỏ của nhân viên cứu hộ đục ra một cái lỗ lớn!

Giáo sư Trương và đội trưởng đội cứu hộ thấu qua cái lỗ nhìn thấy mặt nhau.

Nhưng hai người còn chưa kịp chào hỏi.

Hô!!!

Trên trần nhà, một tảng đá hoàn toàn mới mang theo uy thế khủng bố lại nện xuống.

Oanh long!!

Lần nữa ngăn cách nhân viên cứu hộ và nhân viên khảo cổ đang chờ cứu viện. "....." Giáo sư Trương vừa giơ tay chuẩn bị chào hỏi phảng phất như bị một cục đờm già chặn lại ở cổ họng, nuốt không trôi, nhổ không ra.

Cuối cùng Giáo sư Trương chỉ có thể mang theo ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía thanh niên xui xẻo vừa mở miệng kia.

Không chỉ mỗi Giáo sư Trương, tất cả mọi người tại hiện trường đều bao hàm lửa giận trừng mắt nhìn thanh niên xui xẻo. "Ực!" Đối mặt với tình huống này, thanh niên xui xẻo chỉ có thể yên lặng ngồi xổm xuống, ôm đầu nhỏ giọng nói: "Đừng đánh mặt!" Run lẩy bẩy, đáng thương nhỏ bé lại bất lực... "Á!

A a!

Ớ!!" Nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến từ trong mộ đạo đối diện vách đá, nhân viên cứu hộ không khỏi hai mặt nhìn

nhau, nhìn tảng đá hoàn toàn mới trước mặt nhao nhao rơi vào trầm tư. "Đội trưởng!

Thứ này quá quỷ dị, đục xuyên một đạo xong lập tức sẽ giáng xuống cái mới, cơ quan cổ đại lợi hại thế sao?" Đội viên cứu hộ xách máy đục quay đầu nhìn về phía đội trưởng, trong ánh mắt tràn đầy tín hiệu cầu cứu.

Vừa rồi liên tục va chạm không ngừng, làm hai tay mấy đội viên cầm máy đục đều nhịn không được run rẩy.

Vừa đục thông, lại rơi xuống một tảng đá mới chắn đường, căn bản không kịp phản ứng, ngay cả thời gian đặt kích thủy lực cũng không có.

Ai mà đỡ được chứ?

Quá tàn nhẫn! ".....Nhìn tôi làm gì?

Mạng người quan trọng, trong mộ tình huống thế nào còn chưa biết đâu, tiếp ~ tục làm đi!" Đội trưởng đội cứu hộ cũng tê dại rồi, vội vàng phất tay bảo đội viên tiếp tục động đậy. "Xông lên!" Nhân viên cứu hộ đành phải lấy hơi lại, để đội viên phụ trách cưa máy tiếp tục bắt đầu cưa đá.

Năm phút sau. "Cố lên!

Cố lên!" Đội trưởng đội cứu hộ vẫy cờ nhỏ màu đỏ trong tay cổ vũ đội viên của mình. "Hây da!

Hây da!" Đội viên nương theo tiết tấu đội trưởng hô hào vung vẩy máy đục.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Vách đá bị cắt ra khe hở cũng bắt đầu rung động dưới sự va chạm.

Cuối cùng trong ánh mắt mong chờ của mọi người, tảng đá thứ hai rốt cuộc cũng bị nhân viên cứu hộ phá ra một cái lỗ lớn.

Rút kinh nghiệm lần trước, họ không dỡ bỏ hoàn toàn vách đá, giữ lại vị trí hai bên, để đặt vật cản nếu lại có vách đá mới rơi xuống.

Chương 107

"Yeah!!" "Úc úc úc úc!!" "Được cứu rồi!" "Sợ chết khiếp, suýt nữa tưởng phải chôn thây ở trong này rồi." Giáo sư Trương hưng phấn nhảy cẫng lên, nhân viên khảo cổ phía sau cũng từng người một hưng phấn ôm chầm lấy nhau.

Thông qua cái lỗ, Giáo sư Trương và đội trưởng đội cứu hộ hai người gật đầu ra hiệu với nhau.

Nhưng ngay sau đó.

Hô!

Oanh long!!

Vách đá vỡ vụn sau khi mất đi sự chống đỡ ở giữa, cơ quan lần nữa bị kích hoạt, oanh một tiếng, một tảng đá hoàn toàn mới lại nện xuống, ngăn cách cổ mộ với thế giới bên ngoài!

Nhân viên khảo cổ vốn đang hoan hô nhảy nhót trực tiếp cứng đờ tại chỗ, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên xám xịt. "Hít hà!" Không khí một lần nữa rơi vào xấu hổ.

Giáo sư Trương chắp tay sau lưng, bất lực nhìn vách đá liên tiếp rơi xuống trước mặt, từ từ thở dài một hơi, lập tức thập phần u sầu.

Thanh niên vừa bị đánh tơi bời thấy thế, vội vàng tự giác che mặt lại, đồng thời nhỏ giọng lầm bầm: "Lần này thật sự không liên quan đến tôi a..." ...

Sâu trong cổ mộ.

Dựa vào uy áp của máu Kỳ Lân, ba người thuận lợi thoát khỏi sự truy sát của côn trùng bay, nhanh chóng chạy trong mộ đạo tối tăm.

Bất tri bất giác mộ đạo dưới chân càng lúc càng dốc, không ngừng đâm sâu xuống bóng tối. "Mệt quá ~ Đói quá ~ Khát quá!" Băng Băng cả người như xác sống đấm đấm vào đầu và cánh tay mình, miệng không ngừng lảm nhảm.

Ục ục ~~ Ục ục ~~~ Đồng thời bụng Băng Băng cũng đang không ngừng phát ra tiếng kháng nghị. "Đồng chí phóng viên, chi bằng ngậm miệng lại để bảo tồn thể lực đi." Tống Thần siết chặt dải vải trắng trên tay trái, băng bó chặt vết thương đang rỉ máu trong lòng bàn tay. "Sơ ý quá, lần đầu tiên cắt!

Cắt vết thương hình như hơi sâu." Cảm nhận cơn đau đớn không ngừng truyền đến từ lòng bàn tay, Tống Thần nghiến răng cố nhịn không lên tiếng.

Đồng thời Tống Thần không nhịn được cảm thán trong lòng: Tay đau quá ~ Cho dù tố chất thân thể được nâng cao, đạt được tri thức và kỹ năng của Trương Khởi Linh.

Nhưng quả nhiên mình vẫn là mình a, một thanh niên tốt đẹp, soái khí lại giàu khí chất. "Nói dì đó, kéo áo khoác lên đi!" Cảm thán xong Tống Thần nhìn về phía Khương Nguyệt Thanh, thấy đối phương lộ ra vòng eo thon gọn, vội vàng dặn dò. "Biết rồi, có cần gạc không?" Khương Nguyệt Thanh kéo quần lên che bụng, lại xé lớp áo lót bên trong, lấy ra một phần vải trắng đưa cho Tống Thần.

Không sai, vải dùng băng bó trên tay Tống Thần là từ quần áo trên người Khương Nguyệt Thanh. "Không cần đâu, đừng để lạnh bụng, hiện tại cháu không có chỗ nấu trà gừng cho dì đâu." "Ồ, vậy được rồi." Khương Nguyệt Thanh thành thật kéo áo khoác lên.

Cứ như vậy, Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh hai người mang theo một Băng Băng sắp ngất đi tới bên ngoài một gian mộ thất. "Cái này căn cứ theo miêu tả trong phim!

Nhất định là căn phòng nguy hiểm!" Băng Băng căn cứ kinh nghiệm xem phim nhiều năm, thập phần chắc chắn nói. "Có ai ở đây không?

Xin làm phiền ~" Nhưng ngay sau đó, Băng Băng thấy Tống Thần vác Hắc Kim Cổ Đao kính trực bước vào bên trong mộ thất.

Khương Nguyệt Thanh theo sau giơ điện thoại làm đèn pin đi vào, giúp Tống Thần chiếu sáng. "!" Băng Băng vội vàng đi theo, đi đến bên cạnh Tống Thần nhỏ giọng hỏi: "Không sợ có nguy hiểm sao?

Ở đây nhìn quỷ dị thế mà." "Không sao." Tống Thần lắc đầu, mắt nương theo nơi Khương Nguyệt Thanh chiếu sáng quét nhìn quan sát, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào, tri thức về phong thủy cổ mộ cùng cơ quan kiến trúc trong đầu không tự chủ được hiện lên. "Người thiết kế cổ mộ này hẳn là mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, tất cả mọi thứ người này thiết kế đều dựa theo ngũ hành bát quái." Tống Thần đi đến tận cùng bên trong căn phòng, vươn ngón tay thon dài, sờ lên từng cái lỗ hổng trên vách tường nói: "Mộ thất này là Sinh Môn, sẽ không đặt cơ quan trí mạng ở đây." "Vì sao a?" Băng Băng giống như một đứa bé hiếu kỳ đặt câu hỏi, Khương Nguyệt Thanh thì an an tĩnh tĩnh chăm chú nhìn bóng lưng Tống Thần.

Trong ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng. "Đâu ra mà lắm vấn đề thế!

Nhìn đi!

Chỉ cần tôi kéo cơ quan này!" Tống Thần trước hết khó chịu liếc Băng Băng một cái, người phụ nữ này hơi phiền phức, sau đó Tống Thần ngay trước mặt hai người đưa cánh tay vào một cái lỗ trên tường. "Ngay lập tức sẽ có chuyện thần kỳ xảy ra!" Ngón tay Tống Thần trực tiếp sờ được một vòng tròn nhỏ bên trong, dựa vào chỉ lực cường nhận của ngón tay Phát Khâu (Phát Khâu chỉ), trực tiếp kéo vòng tròn nhỏ ra ngoài.

Cạch!

Tiếng cơ quan vang lên, phảng phất cả tòa cổ mộ đều rung động.

Băng Băng vội vàng nhắm mắt lại ôm đầu.

Nhưng đợi một lúc sau, phát hiện không có biến hóa gì, Băng Băng mở mắt ra. "Hình như không có phản ứng gì a?" Băng Băng quan sát xung quanh nói: "A, hình như không có biến hóa." Khương Nguyệt Thanh cũng ngồi xổm bên cạnh Tống Thần gật đầu: "Ừ ừ!" "Sẽ thế nào nhỉ?" Tống Thần nhìn miệng cơ quan trước mặt, mày hơi nhíu lại. "Không nên a?" Tống Thần vội vàng thò tay vào trong bắt đầu lập tức tiếp tục dùng ngón tay Phát Khâu, hai ngón tay hữu lực kia móc động chốt mở cơ quan. "Không đúng a!

Cơ quan này dựa theo ngũ hành bát quái phải là Sinh Môn chứ!?

Vì sao không có phản ứng!?" Tống Thần đứng dậy lùi lại mấy chục bước, sau đó cẩn thận quan sát tất cả các lỗ hổng trên tường. "Chờ đã!" Bỗng nhiên Tống Thần hình như phát hiện ra cái gì, giơ hai tay tạo thành hình khung máy ảnh.

Đem vách tường trước mặt đóng khung vào, sau đó hơi điều chuyển hình ảnh. "Hóa ra là thế!

Không chỉ lợi dụng bát quái, mà trong đó còn gia nhập thông tin về hướng đi địa thế của Trường Bạch Sơn!" Hiểu rõ tất cả, Tống Thần lần nữa đi tới trước vách tường đầy lỗ hổng.

Tay trái đưa vào lỗ hổng ở vị trí eo, sau đó tay phải thì đưa vào lỗ hổng bên cạnh vai.

Hai tay đồng thời kéo vòng tròn bên trong lỗ hổng.

Oanh long!!

Cả bức tường trước mặt bỗng nhiên chấn động, sau đó Tống

Thần nín thở bắt đầu dùng hết toàn lực đẩy vách tường phía trước.

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Nương theo tiếng kim loại chói tai, vách tường bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Trong khe hở bóng tối, lộ ra một tia sáng, trực tiếp phản chiếu lên hai khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kinh ngạc của Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng...

Ầm ầm!

Bức tường gạch bị đẩy xoay một góc chín mươi độ thì kẹt lại hoàn toàn.

Thấy vậy, Tống Thần cũng rút hai tay về, nhìn về phía nguồn sáng trước mặt. "Ồ?

Xem ra cái cổ mộ này lợi hại hơn tôi tưởng tượng nhiều." Tống Thần hơi nheo mắt để thích ứng với ánh sáng, sau đó nhìn cảnh tượng sau bức tường vừa được mở ra.

Đó là một đường hầm sâu hun hút dẫn xuống phía dưới.

Nhìn thoáng qua chỉ thấy bóng tối bao trùm nơi xa xăm, không biết mật đạo này thông tới đâu.

Điều khiến Tống Thần để ý hơn cả là hai bên mật đạo có những ngọn nến đang cháy rực.

Dựa vào lượng bụi lớn rơi xuống khi Tống Thần vừa đẩy tường mật thất, có thể đoán cánh cửa này đã hàng trăm năm chưa từng được mở ra.

Vậy mà những ngọn nến này cũng đã cháy suốt mấy trăm năm. "Là nhân ngư chúc được chế tạo từ mỡ người cá trong truyền thuyết sao?" Tống Thần còn chưa kịp suy nghĩ sâu, vô số truyền thuyết và tài liệu liên quan đã hiện lên trong đầu. "Tống Thần!

Tống Thần!

Anh biết thứ này không?" Băng Băng trốn sau lưng Tống Thần tò mò hỏi, đồng thời dịu dàng giúp hắn phủi bụi trên người.

Thấy cảnh này, Khương Nguyệt Thanh khó chịu bĩu môi.

Chương 108

Tuy Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh luôn phủ nhận quan hệ, nhưng Băng Băng lại cảm thấy Tống Thần quá giống Trương Khởi Linh.

Thần tượng trong hiện thực là Tống Thần, còn thần tượng trong mộng đương nhiên là Trương Khởi Linh rồi! "Chắc là một loại nến nhân ngư thôi." Tống Thần thản nhiên đáp một câu, chủ động bước đến trước nhân ngư chúc bắt đầu quan sát. "Cháy mấy trăm năm mà hoàn toàn không tan chảy sao?

Thật là vô lý quá đi!" "Thần Thần, cái mật đạo này thì sao?" Khương Nguyệt Thanh so với mấy cây nến thần bí thì quan tâm việc ba người có thể ra khỏi cổ mộ này không hơn. "Chiếu theo bát quái, phía dưới là vị trí của Sinh Môn." Tống Thần lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, vừa chém đứt một khối nhân ngư chúc, vừa nói: "Dựa theo tính cách rối loạn ám ảnh cưỡng chế của người thiết kế cổ mộ, chỉ cần đi xuống dưới chắc chắn sẽ có thu hoạch." "Thần Thần, thật là..." Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng đang sùng bái nhìn Tống Thần, bỗng nhiên quay người lại thì thấy một cảnh tượng chấn động.

Tống Thần đang không ngừng nhét mấy cây nhân ngư chúc đã dập tắt vào trong túi. "Anh đang làm gì vậy?" Băng Băng che miệng hỏi. "Hả?

Điện thoại cũng sắp hết pin rồi!

Tôi cần chiếu sáng mà, mấy cây nến không tắt này vừa hay tận dụng được." Tống Thần đầu cũng không ngoảnh lại nói, tốc độ thu gom nhân ngư chúc càng lúc càng nhanh. "Không, ý tôi là anh nhét vào đâu thế!" Băng Băng chỉ vào cái túi áo xung kích căng phồng của Tống

Thần, bên trong đầy ắp nhân ngư chúc. "Chúng ta không phải nên bảo vệ văn vật sao?

Đây là vật phẩm thần kỳ đó!" Nghe Băng Băng nói, Tống Thần nhìn vẻ mặt đầy chính nghĩa của cô nàng, bất lực lắc đầu: "Tôi chỉ định mang về nhà bảo vệ thật tốt thôi mà, chẳng lẽ em muốn tôi để lại nhiều thế này sao?" Sau đó, Tống Thần nở một nụ cười xấu xa với Băng Băng: "Muốn thì cứ bảo anh, đừng có vòng vo tam quốc, nè, cho em một cái." Tống Thần nhét cây nhân ngư chúc vừa nhổ được vào tay Băng Băng, dặn dò: "Bảo vệ cho tốt nhé!

Đừng làm mất đấy." "....." Băng Băng nhìn cây nhân ngư chúc trong tay, nhất thời hai luồng ý kiến 'lấy' hay 'không lấy' bắt đầu tranh luận trong đầu.

Vẻ chính nghĩa trên mặt cũng dần biến mất. "Được rồi!

Được rồi!

Chúng ta đi thôi." Cuối cùng Khương Nguyệt Thanh đứng ra, nhét cây nến vào lòng Băng Băng: "Vậy được rồi...

Em ra ngoài sẽ giao nộp cho Cục Khảo cổ!" Băng Băng cẩn thận che chắn văn vật, đi theo bậc thang xuống dưới.

Cô nàng không chú ý rằng, Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh ở phía sau đang tiến hành "chia chác" tà ác.

Mười mấy cây nhân ngư chúc được chia đều vào túi hai người, tránh để số lượng quá nhiều làm vướng víu Tống Thần.

Làm xong tất cả, hai người mới mỗi người cầm một cây nến đang cháy, đuổi theo bước chân Băng Băng phía trước. ...

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Cầu thang xoắn ốc dường như không có điểm cuối, ba người không biết đã đi bao lâu mà vẫn chưa chạm đáy.

Những cây nhân ngư chúc cháy trên tường cũng biến mất giữa đường.

Cả đường hầm ngập tràn bóng tối đậm đặc, may mà Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh có cầm theo nến để chiếu sáng.

Lại đi thêm vài phút nữa. "Khoan đã, để tôi đi trước cho." Tống Thần vốn đi cuối cùng để bọc hậu bỗng nhiên lên tiếng. "?" Tuy không hiểu, nhưng Băng Băng vẫn ngoan ngoãn nhường chỗ cho hắn. "Chú ý chút, chắc sắp đến lối ra rồi." Tống Thần khẽ dặn dò hai người phía sau.

Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng lập tức căng thẳng.

Xuất phát từ sự tin tưởng đối với Tống Thần, cả hai đều không hỏi vì sao hắn biết sắp đến lối ra.

Phù ~~ Phù ~~ Gió lạnh thổi qua hai cô gái, làm tóc họ bay rối tung.

Soạt!

Rút Hắc Kim Cổ Đao từ trong hộp ra nắm chặt, Tống Thần chậm rãi đi về phía trước.

Sau khi qua một khúc cua, hắn nhìn thấy một cánh cửa đá hình vuông. "Lối ra." Tống Thần nói khẽ một câu, rồi đi ra đầu tiên.

Khương Nguyệt Thanh lập tức theo sát, Băng Băng cũng hơi sợ hãi nhắm mắt đi theo bước chân hai người. "A!" Ba người vừa cẩn thận bước ra khỏi cửa đá liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trống trải!

Hai từ "trống trải" thậm chí không đủ để hình dung không gian trước mặt ba người.

Họ đang đứng trên một vách núi, khoảng cách đến bờ bên kia nhìn qua cũng phải hàng trăm mét.

Cúi đầu nhìn xuống, bên dưới lại là vực sâu đen kịt, không biết đáy sâu bao nhiêu.

Ngẩng đầu nhìn lên, có thể thông qua cái lỗ nhỏ trên đỉnh chóp, trực tiếp nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao.

Cả không gian này giống như trung tâm quả núi đã bị khoét rỗng.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn cả là, trong không gian trống trải này có những sợi xích sắt khổng lồ.

Chúng vươn ra từ vách đá bốn phương tám hướng, thống nhất kết nối vào một điểm trung tâm.

Tại điểm kết nối của hàng chục sợi xích sắt ấy là một cỗ quan tài nhìn như được chế tạo từ thanh đồng, treo lơ lửng giữa không trung.

Do khoảng cách quá xa, ngay cả Tống Thần cũng không thể nhìn rõ hoa văn khắc trên quan tài.

Nhưng có một điểm Tống Thần có thể xác định: Hoa văn trên quan tài thanh đồng kia chắc chắn rất lòe loẹt, nếu không sẽ không nhìn thấy chi chít như vậy. "Ực!" Băng Băng nhìn cảnh tượng hùng vĩ như thế, không nhịn được nuốt nước miếng, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: "..... Đây là cái gì vậy a!" "Quá khoa trương rồi ~~" Khương Nguyệt Thanh lúc này cũng trừng lớn hai mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết vì sao đột nhiên thốt lên một câu: "Còn khoa trương hơn cả

cảnh trong phim của Thần Thần nữa!" "Ừ, đúng thật!" Tống Thần hiếm khi không phản bác, bởi vì lúc này hắn cũng bị cảnh tượng này làm cho chấn động.

Thế là Tống Thần hiếu học hạ quyết tâm: "Được!

Phim sau tôi sẽ đưa cảnh này vào!" "Không!

Bây giờ thứ cần quan tâm không phải là phim của anh đâu!

Chẳng lẽ không phải là cái quan tài thanh đồng kia sao!!" Băng Băng nhịn không được 'cà khịa', trong lòng cũng bất lực cảm thán.

Cái quan tài kia nhìn quỷ dị thế kia cơ mà!

Còn có tâm trạng lo phim ảnh?

Đúng là... thần tượng của mình.

Bị Băng Băng nhắc nhở, Tống Thần cũng không khỏi sờ cằm, nghiêm túc ngẩng đầu quan sát cỗ quan tài thanh đồng treo lơ lửng kia. "Bên trong chôn chủ nhân ngôi mộ sao?

Kẻ đã bị xóa tên trong tro bụi lịch sử..." "......

Anh biết tất cả rồi sao!?" Đôi mắt đẹp của Băng Băng chớp chớp, ánh mắt lóe lên sự sùng bái.

Lúc này trong mắt cô, Tống Thần lần đầu tiên vượt qua Trương Khởi Linh - người vốn được xem là không gì không biết. "Em để ý mấy cái này làm gì?" Tống Thần bất lực liếc nhìn một cái, sau đó thu Hắc Kim Cổ Đao vào lại trong hộp, tay phải thò vào túi bắt đầu móc đồ. "Tôi làm sao biết bên trong chôn ai chứ?" Tống Thần vừa yếu ớt đáp trả, vừa móc ra một cây nhân ngư chúc chưa thắp.

Hắn mượn lửa từ cây nến khác để châm nó lên. "Hả?" "Hả cái đầu em ấy, tôi hiểu biết về cái cổ mộ này cũng không nhiều, tưởng tôi là Bách khoa toàn thư chắc?" Tống Thần hai tay cầm hai cây nhân ngư

chúc đi tới mép vực.

Gió từ dưới đáy vực thổi lên làm tóc mái trước trán hắn bay ngược về sau, lộ ra đôi lông mày kiếm và vầng trán cao, càng khiến hắn trông tinh thần phấn chấn, tràn đầy mị lực nam tính.

Băng Băng nhất thời nhìn đến ngây người.

Chương 109

"Không sao đâu!" Ngay khoảnh khắc Tống Thần chuẩn bị ném cây nhân ngư chúc trong tay xuống, giọng nói chứa đựng tình cảm khó tả của Băng Băng truyền vào tai hắn.

Cái giọng điệu kỳ quái đó khiến Tống Thần không nhịn được quay đầu nhìn Băng Băng đang chắp tay trước ngực, lông mày giật giật: ".....

Ý gì?" "Cho dù anh thật sự không bằng Trương Khởi Linh, nhưng anh cũng là thần tượng số một của em trong hiện thực!" Trong mắt Băng Băng lấp lánh ánh sáng mê muội.

Ánh mắt này Tống Thần rất quen thuộc, lúc ở đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký", đám fan cuồng lén lút vào đoàn phim chỉ để nhìn trộm Tiêu Dương, Lưu Phẩm Hoa... cũng có ánh mắt y hệt như vậy.

Không ngờ mình cũng có fan não tàn...

Tống Thần khóe miệng co giật vài cái.

Lúc này giọng nói của Khương Nguyệt Thanh cũng lặng lẽ truyền vào tai: "Không sao đâu Thần Thần!

Trong lòng dì cháu mãi là tuyệt nhất!" Khương Nguyệt Thanh lặng lẽ chắn trước mặt Băng Băng, tràn đầy ôn nhu nhìn Tống Thần nói. ".....

Cháu sai rồi, xem ra dì mới là fan não tàn lớn nhất." Tống Thần khóe miệng co giật, dứt khoát quay đầu đi không nhìn hai người phụ nữ đang phát cuồng nữa.

Tay phải đưa ra ngoài vực sâu rồi buông lỏng, để cây nhân ngư chúc rơi tự do xuống.

Vù!

Phù phù!

Gió mạnh cuốn theo khi rơi xuống cổ vũ cho ngọn nến trăm năm không tắt, lao vun vút vào bóng tối dưới vực sâu, ngọn lửa chập chờn nhảy múa trong gió. "Thần Thần, cháu làm gì vậy?" Khương Nguyệt Thanh không hiểu hành động lãng phí này của Tống Thần. "Suỵt!" Tống Thần ra hiệu im lặng với Khương Nguyệt Thanh, sau đó thò đầu nhìn xuống dưới vực.

Nhìn ánh lửa dần rơi xuống trong bóng tối, chiếu sáng một khoảng đen kịt, rồi lại tiếp tục rơi xuống và bị bóng tối nuốt chửng lần nữa.

Tách!

Cuối cùng tiếng nhân ngư chúc rơi xuống đất rất nhỏ, tai Tống Thần khẽ động, dựa vào thính lực xuất sắc nhạy bén bắt được âm thanh đó. "Thời gian rơi đất khoảng 8 giây, sau đó căn cứ vào sức gió hiện tại..." Tống Thần nhắm mắt bắt đầu suy tính, trong não bộ xây dựng mô hình tính toán.

Trong lòng thầm nhủ: "Tiếp cận độ cao hai trăm mét sao?

Hố sâu khổng lồ như vậy, lại còn xây dựng bên dưới quan tài, ở cổ đại cũng là một đại công trình không tưởng, không có một năm rưỡi thì không thể nào đào xong." "Hai trăm mét!?

Vách núi dựng đứng thế này!

Chúng ta căn bản không xuống được đâu!" Khương Nguyệt Thanh ôm cánh tay Tống Thần thò đầu nhìn xuống đáy vực. "Ở đây hình như cũng không có đường nào khác để đi." Dưới đáy vực tối tăm có một đốm lửa hơi sáng, chính là cây nhân ngư chúc Tống Thần vừa ném xuống.

Nến vẫn đang cháy, chứng tỏ dưới đáy vực có không khí, đây là

một tin tốt. "Ừ, vách núi dốc đứng thế này đúng là khó nhằn." Tống Thần gật đầu, không quan tâm đến cây nến dưới vực nữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc Tống Thần ngẩng đầu lên, đốm lửa bên dưới bỗng nhiên biến mất.

Do ánh lửa quá xa và yếu ớt, Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng là người bình thường căn bản không phát giác ra.

Tống Thần ngẩng đầu bắt đầu quan sát môi trường xung quanh, ánh mắt sau đó rơi vào một sợi xích sắt khổng lồ được buộc ở chỗ bệ đá, cách vị trí ba người đứng không xa. "Mọi người ở đây đừng động đậy, tôi đi một lát sẽ về." Tống Thần siết chặt dây đeo hộp kiếm, bước nhanh về phía sợi xích sắt lớn. "Chiếm tiện nghi của ai thế hả!" Khương Nguyệt Thanh khó chịu quơ nắm đấm, hét lớn vào bóng lưng Tống Thần. "Thần tượng có cách rồi sao?" Băng Băng cũng nhìn theo hướng Tống Thần, thấy chỗ đó cũng chẳng có đường đi, bèn nghiêng đầu không hiểu ý đồ của hắn.

Dưới ánh mắt chăm chú của hai người, Tống Thần nhanh chóng đi tới mép bệ đá.

Nhìn sợi xích sắt khổng lồ thô kệch rộng đến nửa mét dưới chân, Tống Thần tiên đưa chân phải xuống ướm thử.

Dùng lực giẫm vài cái, thấy xích sắt không hề suy chuyển, Tống Thần hài lòng gật đầu: "Được!

Chất lượng tốt đấy!" Nói xong, Tống Thần trực tiếp nhảy lên trên xích sắt, hai tay dang ra giữ thăng bằng. "Thần Thần!!" Khương Nguyệt Thanh thấy cảnh này, cả người muốn phát điên, trực tiếp lao về phía Tống Thần định kéo hắn lại. "Không sao." Tống Thần quay đầu nhìn Khương Nguyệt Thanh, an ủi lắc đầu: "Dì mà tùy tiện kéo tôi thì tôi lại càng nguy hiểm hơn đấy!" Nói xong, Tống Thần dang rộng hai tay giữ thăng bằng, nhanh chóng đi về phía trước.

"....." Băng Băng không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Khương Nguyệt Thanh, ngón tay run rẩy chỉ vào bóng lưng Tống Thần. "Hừ!" Khương Nguyệt Thanh lo lắng nhìn Tống Thần, đưa tay nắm chặt sợi dây xích lạnh lẽo.

Dù tay bị xích sắt lạnh như băng làm đỏ ửng, Khương Nguyệt Thanh vẫn bướng bỉnh vịn lấy nó.

Dù sức lực của cô đối với sợi xích chẳng có tác dụng gì, nhưng chỉ làm như vậy mới có thể an ủi bản thân, cảm giác như đang bảo vệ Tống Thần đang đi trên đó.

Băng Băng thấy thế cũng học theo, tiến lên nắm chặt sợi xích sắt vắt ngang không trung, dường như cũng muốn bảo vệ thần tượng.

Phù ~~ Phù ~~ Tống Thần đi trên xích sắt bị từng trận gió lạnh thổi qua, nhưng nhờ cơ bắp cường tráng và thân pháp linh hoạt, hắn vẫn giữ được thăng bằng. "Năm mét, mười mét, mười lăm mét..." Tống Thần vừa đi vừa thầm đếm khoảng cách.

Thời gian trôi qua, càng đi về phía trước, xích sắt dưới chân càng hẹp lại.

Bất tri bất giác đã đến gần cuối sợi xích.

Khoảng cách đến quan tài thanh đồng cũng chỉ còn vài mét, có thể nhìn thấy rõ ràng. "Độ dài này chắc cũng gần đủ rồi." Sau khi ước lượng sợi xích thanh đồng đủ dài để chạm đất, Tống Thần cũng dừng bước.

Nhìn quan tài thanh đồng cách đó không xa, Tống Thần rút Hắc Kim Cổ Đao từ trong hộp sau lưng ra, thản nhiên nói: "Tuy rằng theo kịch bản bình thường, tôi nên đi kiểm tra cái quan tài này.

Nhưng... thứ này xem ra không dễ chọc!" Tống Thần thay đổi ngữ khí, nhìn hình vẽ trên quan tài thanh đồng.

Chỉ cách năm mét, Tống Thần hoàn toàn có thể nhìn rõ các hoa văn rồng đủ loại kiểu dáng.

Tuy trong tầm mắt chỉ nhìn thấy hai mặt rưỡi, nhưng... "Khắc chín mươi chín đường long văn sao?" Những mặt còn lại tuy không thấy, nhưng Tống Thần có thể suy đoán từ hoa văn. "Liên hệ với bức bích họa Trảm Long Đồ bên trên, những long văn này chắc là đại diện cho long mạch.

Vừa vặn ứng với chín mươi chín long mạch bị Lưu Bá Ôn chém đứt, vậy thì kẻ nằm bên trong chẳng lẽ là..." Nghĩ đến đây, Tống Thần quả quyết quyết định mặc kệ cái quan tài thanh đồng.

Nhưng ngay khắc sau.

Cót két ~ Cót két ~ Nắp quan tài thanh đồng bỗng nhiên bắt đầu rung động, từ khe hở tràn ra một lượng lớn thi khí màu đen. "Động rồi!!

Quan tài động rồi!!" Băng Băng thấy cảnh này lập tức ôm chặt Khương Nguyệt Thanh.

Khương Nguyệt Thanh trừng lớn hai mắt, ngay cả thở cũng ngừng lại, căng thẳng nhìn bóng lưng Tống Thần, sợ mình lên tiếng sẽ làm ảnh hưởng hắn, khiến hắn trượt chân rơi xuống vực.

Thấy quan tài thanh đồng mạc danh kỳ diệu rung lên, Tống Thần cũng không khỏi rùng mình một cái.

Thứ này sẽ không phải là xác vùng dậy đấy chứ!?

Chần chờ một giây, Tống Thần lập tức giơ Hắc Kim Cổ Đao chĩa về phía quan tài thanh đồng đang chấn động không thôi. "Tôi không chọc ông đâu nhá!

Cảnh cáo!

Ông cũng đừng có chọc tôi!" Thứ đựng trong quan tài thanh đồng dường như tính khí không tốt lắm, sau khi nhận được lời cảnh cáo của Tống Thần, hắc khí bốc ra không những không giảm mà còn bắt đầu điên cuồng trào ra ngoài, làm chấn động cả sợi xích sắt dưới chân Tống Thần. "!!" Tống Thần lập tức cắm hai chân vào khoảng trống của mắt xích để kìm lại, cả người theo sợi xích dao động liên tục nhấp nhô. "Thần Thần!!" "Thần tượng!!" Hai cô gái ở xa nhìn thấy cảnh này, tim muốn ngừng đập. "Mẹ kiếp!

Tính khí lớn thế!" Tống Thần lập tức nằm rạp xuống xích sắt, tay trái và hai chân ôm chặt lấy sợi xích dưới thân.

Cả người như dính chặt vào đó.

Chương 110

Bất kể xích sắt lắc lư thế nào, Tống Thần cũng chỉ lắc lư theo nó.

Dù trong tình huống bất tiện này, tay phải Tống Thần vẫn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, mắt nhìn chằm chằm vào khe hở nắp quan tài, tùy thời chuẩn bị cho nó một cú.

Chỉ cần xích sắt ngừng rung trong khoảnh khắc, Tống Thần nắm chắc sẽ lao đến trước mặt quan tài, dùng Hắc Kim Cổ Đao dạy cho thứ kia biết chơi xích sắt nguy hiểm thế nào.

Cũng ngay lúc này, bàn tay trái Tống Thần đang bám trụ xích sắt, vết thương trong lòng bàn tay do dùng sức quá mạnh lại nứt ra lần nữa.

Máu tươi trực tiếp thấm qua vải băng bó, nhỏ xuống.

Phù ~~~ Ngay khoảnh khắc máu tươi của Tống Thần xuất hiện, hắc khí trong quan tài thanh đồng lập tức ngừng tràn ra.

Xích sắt dưới thân Tống Thần cũng ngừng dao động, từ từ ổn định lại.

Điều này khiến Tống Thần vốn đang chuẩn bị bùng nổ chiến đấu phải nhíu mày, nhưng tay trái và hai chân vẫn bám chặt lấy xích sắt, sợ thứ bên trong không giảng võ đức, đánh lén người trẻ tuổi. "Thần Thần!

Mau về đi!" "A!

Nhân lúc bây giờ bình ổn mau về đi!" Nghe tiếng hô hoán của hai cô gái phía xa, Tống Thần không có bất kỳ cử động nào, cả người lúc này như con báo săn sắp vồ mồi.

Chỉ cần quan tài thanh đồng có chút dị động, Tống Thần sẽ lao

thẳng tới, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt cả cỗ quan tài. ...

Trôi qua trọn vẹn hai phút.

Hai cô gái trên bờ cũng hét mệt rồi, chỉ có thể ngây ra nhìn Tống Thần trên xích sắt.

Tống Thần trên xích sắt: "".....

Xích sắt lạnh quá, cóng hết cả tay! (△;)" "Xem ra không có dục vọng tiếp tục động thủ nữa nhỉ?" Tống Thần nheo mắt nhìn khe hở quan tài, bên trong không còn tiếp tục tuôn ra khói đen quỷ dị nữa. "".....

Là ai....." Bỗng nhiên Tống Thần nghe thấy một câu hỏi với phát âm kỳ quái, giống giọng nữ nhân, nhưng lại vô cùng khàn khàn, nghe rất quỷ dị.

Tuy phát âm rất lạ, nhưng Tống Thần miễn cưỡng nghe rõ đối phương muốn hỏi gì. "Xuýt ~~" Tống Thần nổi da gà toàn thân, trừng mắt đảo quanh tìm nơi phát ra âm thanh.

Nhưng âm thanh quỷ dị đó không chỉ vang bên tai hắn, mà còn vọng lại trong cả không gian. "A a a!!

Thật sự có ma kìa!" Băng Băng nghe xong cũng lập tức ôm chầm lấy Khương Nguyệt Thanh, vùi đầu vào lòng cô. "Gay go rồi!" Khương Nguyệt Thanh tuy cũng sợ hãi, nhưng nhìn Tống Thần đang nằm rạp trên xích sắt phía xa lại càng lo lắng hơn. "Thần Thần sợ ma quỷ nhất!" ".....

Là ai....." "Mẹ nó chứ... chưa chết hẳn sao?" Tống Thần từ từ đứng dậy trên xích sắt, máu tươi đỏ thẫm thuận theo ngón tay trái nhỏ xuống. "Xem ra người thiết kế cổ mộ này ngoài bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế ra, năng lực nghiệp vụ cũng chả ra sao cả." Tuy biểu cảm nghiêm túc, nhưng khóe mắt Tống Thần theo bản năng giật giật.

".....

Là ai....." ".....

Là ai....." Bên tai không ngừng truyền đến tiếng hỏi quỷ dị, Tống Thần khẽ nghiến răng nhẫn nại thứ âm thanh khó nghe này.

Khóe mắt Tống Thần giật liên hồi, mồ hôi lạnh toát ra sau lưng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng dần bị siết chặt. "Đã muốn biết tên tôi như vậy... thì tôi nói cho mà biết!" ".....

Là ai....." Tống Thần làm một động tác ôm quyền tiêu chuẩn với quan tài thanh đồng cách đó không xa, máu tươi trong lòng bàn tay trái nhuộm đỏ nấm đấm phải. "Không mời mà đến, quấy nhiễu nhiều rồi, xin tiền bối lượng thứ!

Tại hạ, Trương gia ở Trường Bạch Sơn, Trương Khởi Linh!" Ôm quyền xong, ánh mắt Tống Thần ngưng trọng nhìn về phía quan tài thanh đồng, trong lòng thầm mắng: "He he, tưởng ông đây ngốc à?

Hỏi tên là nhất định phải nói tên thật sao?" Đối với việc xưng là Trương Khởi Linh, Tống Thần không thấy có gì không ổn.

Dù sao Trương Khởi Linh theo một ý nghĩa nào đó, cũng là do hắn sáng tạo ra ở thế giới này.

Bên quan tài thanh đồng chưa có phản ứng, ngược lại fan cuồng Băng Băng bên kia đã bùng nổ trước. "A a a!

Nghe thấy chưa!

Tống Thần là Trương Khởi Linh đó!" Băng Băng thỏa mãn chống nạnh. "Hừ, còn không thừa nhận là Trương Khởi Linh?

Lần này bị em phát hiện rồi nhé." Tống Thần thừa nhận thân phận Trương Khởi Linh, khiến Băng Băng nhất thời quên cả sợ hãi. "Cái não này... lý giải kiểu gì cũng thành Thần Thần đang lừa người ta

vậy!

À, lừa cái này có khả năng không phải người." Bị Băng Băng lay người, Khương Nguyệt Thanh nheo mắt 'cà khịa'.

Sau khi nhận được câu trả lời của Tống Thần, tiếng hỏi quỷ dị kia im lặng suốt nửa phút mới vang lên lần nữa. "....." "Mẹ kiếp, lão tử không phải đã nói rồi sao!

Có giỏi thì...

A!" Tống Thần nhẫn nại đến cực hạn vung tay trái về phía quan tài thanh đồng.

Giọt máu sắp rơi trên đầu ngón tay bay thẳng vào khe hở quan tài!

Cạch!!

Trong quan tài truyền đến một tiếng động nhẹ, sau đó nháy mắt trở lại bình tĩnh.

Ngay cả tiếng hỏi quỷ dị không ngừng vang vọng kia cũng biến mất. "Phù ~~ Tốt quá không có cương thi nhảy ra!" Tống Thần thả lỏng thở hắt ra một hơi, nhưng sự cảnh giác trong đáy mắt hoàn toàn không hề biến mất.

Bàn tay trái đang chảy máu vuốt dọc thân Hắc Kim Cổ Đao, máu tươi đỏ thẫm in lên lưỡi đao đen kịt một tầng hoa văn huyết sắc.

Cạch!

Cạch!

Bỗng nhiên!

Khe hở quan tài thanh đồng đột ngột mở rộng, hàng chục con rắn màu đỏ rực từ trong quan tài chui ra.

Chúng như đang chạy trốn, ồ ạt tuôn ra khỏi quan tài, men theo

xích sắt bắt đầu trườn đi.

Phập!!

Hai con rắn bò đến dưới chân Tống Thần lập tức bị Hắc Kim Cổ Đao chém làm đôi.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến Tống Thần trừng lớn mắt, máu của loài rắn quỷ dị kia dường như mang độc tính khủng khiếp, trực tiếp ăn mòn xích sắt dưới chân.

May mà trên Hắc Kim Cổ Đao có Kỳ Lân huyết của Tống Thần, giúp tiêu trừ toàn bộ độc huyết. "Bây giờ tránh xa mép vực ra một chút!" Nhìn số lượng rắn ngày càng nhiều, Tống Thần nhíu mày hét lớn về phía sau.

Tiếp đó tay phải Tống Thần dùng hết toàn lực, vung Hắc Kim Cổ Đao chém vào xích sắt dưới chân.

Keng!

Khoảnh khắc xích sắt và Hắc Kim Cổ Đao va chạm, sợi xích thô to ứng thanh đứt lìa.

Bản thân Tống Thần ngay lúc xích sắt đứt đã dùng tay trái tóm lấy một mắt xích.

Vù!!!

Chương 111

Đoạn xích sắt bị đứt bắt đầu rơi xuống phía dưới, kéo theo một trận cuồng phong.

Trọng lượng hàng vạn cân của xích sắt cộng với quán tính rơi xuống, dù là thể chất của Tống Thần, dùng một tay bám giữ cũng vô cùng vất vả.

Trên bệ đá, Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng thấy xích sắt đứt liền quay người chạy về phía sau, nhưng chưa chạy được bao xa, sợi xích dài hàng trăm mét đã đập thẳng vào vách đá.

Trọng lực hàng vạn cân dưới sự trợ giúp của quán tính trực tiếp đập vỡ vách đá tạo thành một vết nứt khổng lồ.

Ầm!

Ầm ầm!

Cả hang động đều rung chuyển vì cú va chạm này, lượng lớn đá vụn và bụi đất rơi xuống.

Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng cũng bị chấn động mãnh liệt làm ngã nhào ra đất. ...

Phía trên cổ mộ, trong lều của Cục Khảo cổ.

Ầm ầm!

Ầm ầm!!

Vương lão và Giáo sư Tằng đang sốt ruột chờ đợi trực tiếp bị chấn động bất ngờ làm suýt ngã sấp mặt.

Giáo sư Tằng vội vàng hỏi nhân viên khoa học đang giám sát núi: "Xảy ra chuyện gì vậy!?" "Bên trong núi!

Bên trong núi đột nhiên bộc phát một cơn chấn động cực lớn!" Nhân viên nhìn mô hình núi trên máy tính, lúc này trung tâm mô hình biến thành màu đỏ, bắt đầu lan tỏa gợn sóng ra xung quanh. "E rằng tâm chấn này đã dẫn phát cộng hưởng sơn thể!" "Cổ mộ thì sao!

Cổ mộ không sao chứ!?" Vương lão lập tức chạy đến trước máy tính, lòng nóng như lửa đốt hỏi.

Trong lòng ông bắt đầu càng thêm lo lắng cho Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh đang ở trong cổ mộ. "Hy vọng hai đứa nhỏ đều không sao..." Cổng vào khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Ầm ầm!

Du khách đang ngắm nhìn quần thể núi tuyết trắng xóa bỗng nhiên bị chấn động bất ngờ dọa giật mình.

Mọi người đều kinh hoảng nhìn núi tuyết và mặt đất xung quanh, cảm giác rung chuyển chân thực khiến du khách thót tim. "Động đất hả?" "Lát nữa có tuyết lở không đấy?" "Thế là thế nào?

Hôm nay hình như không thích hợp đi Trường Bạch Sơn chơi nha!" "Đúng vậy!

Đúng vậy!" "Tôi chợt nhớ ra ở nhà chưa khóa van khí gas!

Tôi về khóa gas trước đây!" Đông đảo du khách bắt đầu quay đầu đi ra phía cổng lớn. "Hề hề!

Chuồn thôi chuồn thôi!" Một tên béo đầu trọc phấn khích hét lên, đi theo bước chân của đám đông du khách.

Nhân viên Cục Du lịch vốn đang bận tối tăm mặt mũi ở cổng khu du lịch thấy lượng lớn du khách bắt đầu chủ động rút lui, bèn cảm thán đầy ẩn ý: "Từ khi bộ phim 'Đạo Mộ Bút Ký' kia công chiếu đến giờ, có khi nào lại có nhiều người rời khỏi khu du lịch thế này đâu!

Ai nấy đều hận không thể ở lì trong khu du lịch!" Nhân viên công tác bên cạnh vội vỗ vai hắn: "Đừng cảm thán nữa, vừa rồi trong khu du lịch xảy ra chấn động!

Nghi ngờ có động đất!

Mau giúp sơ tán du khách đi!" "À à!" ...

Một phút sau.

Tin tức toàn bộ khu du lịch Trường Bạch Sơn bị chấn động lan truyền chóng mặt trên mạng. [Vãi chưởng!

Khu du lịch Trường Bạch Sơn lại xảy ra chuyện à?

Có ảo quá không vậy?] [Đúng là ảo thật!

Lại lở tuyết!

Lại phát hiện cổ mộ!

Lại có nhân viên khảo cổ bị kẹt trong mộ!

Giờ lại chơi hẳn quả chấn động toàn bộ!] [Hít hà!!

Thật luôn!

Hình như từ khi khu du lịch Trường Bạch Sơn bạo hỏa đến giờ, trên mạng cứ liên tục có tin tức về nó!] [Ái chà!

Nói mới nhớ!

Hình như đúng là thế thật!] [Ừ ừ, cứ tai nạn liên miên, chưa bao giờ dừng lại!] [Chậc chậc chậc!

Chẳng lẽ là sức mạnh thần bí trong truyền thuyết?] [Tôi lại cho rằng có khả năng vốn dĩ khu du lịch Trường Bạch Sơn đã như vậy, chỉ là bây giờ độ phủ sóng lớn hơn thôi!] [Cũng có khả năng!

Nhưng tôi cho rằng nguyên nhân là do Tống Thần!

Dù sao cái cổ mộ này cũng khớp với Vân Đỉnh Thiên Cung mà!]

[Vái lạy!

Tôi lạy ông!

Mai ông bảo Tống Thần vào đó luôn đi!] ...

Mộ đạo cổ mộ.

Trải qua cơn chấn động kéo dài hơn ba mươi giây, rung chuyển cuối cùng cũng từ từ dừng lại.

Đá vụn và bụi đất cũng không còn rơi xuống nữa.

Đội cứu viện và đội khảo cổ bị vách đá ngăn cách, tất cả những người đang dựa vào góc tường đều đứng dậy.

Giáo sư Trương buông cái đầu đang ôm chặt ra. "Cái cổ mộ này xem ra không thể tiếp tục khảo sát được nữa rồi...

Nếu còn xảy ra vài lần ngoài ý muốn nữa, có khả năng cổ mộ sẽ sụp đổ...

Chỉ cần tôi có thể ra ngoài, tôi sẽ không bao giờ quay lại cái chỗ này nữa!" Anh quay phim tủi thân ngồi xổm tại chỗ, ôm chặt hai đầu gối: "Băng Băng à ~ Tôi về biết giải thích thế nào với Cục đây.

Chết thảm quá!

Hu hu hu hu!" ... "Khụ khụ, khụ khụ, đầu choáng quá!" Băng Băng từ từ bò dậy từ mặt đất, lắc lắc cái đầu để tìm lại chút tỉnh táo.

Khương Nguyệt Thanh có tố chất thân thể tốt hơn Băng Băng nhiều, lúc này đã nằm rạp bên mép vực.

Cả người kinh hoảng thất thố hét xuống phía dưới: "Thần Thần!

Thần Thần!" "Đây ~ Đây!" Tống Thần đang men theo xích sắt nhanh chóng leo lên, đối mặt với Khương Nguyệt Thanh cười nói: "Lo lắng cho tôi à?" "Mau lên!

Mau lên!

Nguy hiểm quá!" Khương Nguyệt Thanh đưa hai tay định kéo Tống Thần lên, nhưng lại không chạm được tay hắn.

Tống Thần đạp vào chỗ trống của sợi xích khổng lồ, dùng sức bám vào mép vực leo lên. "Tống Thần!

Anh không sao thật tốt quá!" Băng Băng vui vẻ chạy đến bên cạnh Tống Thần, vẻ mặt kích động nhìn hắn.

Lúc Tống Thần giới thiệu là Trương Khởi Linh với quan tài thanh đồng, Băng Băng đã hoàn toàn lún sâu, trở thành fan cuồng nhỏ của Tống Thần. "Ừ...

Cảm ơn." Tống Thần bình thản gật đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài thanh đồng vẫn treo lơ lửng giữa không trung.

Tuy thiếu đi một sợi xích, nhưng quan tài thanh đồng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mấy con rắn độc đỏ tươi kia không biết đã men theo mấy sợi xích nào biến mất tăm.

Nắp quan tài đã đóng lại, không còn tiếp tục rung lắc nữa.

Chương 112

Tiếng hỏi quỷ dị không ngừng vang vọng trong không gian trống trải kia cũng biến mất.

Chẳng lẽ âm thanh quỷ dị đó là do đám rắn độc kia xuất hiện sao?

Đối mặt với tình huống này, Tống Thần không nhịn được nhíu mày liên kết hai sự việc lại.

Không còn cách nào khác, sau khi rắn độc xuất hiện, tiếng hỏi quỷ dị kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Thấy quan tài thanh đồng không có biến hóa gì, Tống Thần mới tạm yên tâm. "Thần Thần?" Khương Nguyệt Thanh thấy Tống Thần cứ nhìn chằm chằm quan tài, không nhịn được chủ động nắm lấy tay trái hắn.

Kết quả vừa chạm vào đã thấy xúc cảm ươn ướt, ấm nóng. "Tay Thần Thần!

Vết thương lại rách ra rồi!" Khương Nguyệt Thanh thấy thế lập tức định kéo áo khoác ra, xé vải giúp Tống Thần băng bó. "Không cần, không phức tạp thế đâu." Tống Thần ấn tay Khương Nguyệt Thanh lại, lắc đầu biểu thị hiện tại không cần băng bó, đồng thời trong lòng không khỏi cảm thán.

Không hổ là thể chất Trương Khởi Linh, dù mình không giống hắn ngày ngày cắt tay lấy máu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thế này, mình cũng bắt đầu tập quen rồi. "Đi thôi, chúng ta xuống dưới." Tống Thần bất lực lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ dư thừa, nói với Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng. "Xuống dưới?

Xuống dưới á?" Băng Băng nghiêng đầu nhìn Tống Thần hỏi, nhìn

trái nhìn phải xem gần đây có chỗ nào để đi xuống không. "Không có sao?

Không phải à?" Tống Thần chỉ vào sợi xích sắt vừa mới leo lên. "Nghiêm túc đó hả..." Băng Băng cả người đều không ổn, không dám tin chỉ vào sợi xích sắt khổng lồ hỏi Tống Thần. "Yên tâm đi, vấn đề không lớn!

Tôi vừa dùng thứ đó leo lên mà!" Tống Thần đẹp trai giơ ngón cái, nở nụ cười cực kỳ tỏa nắng. "Yên tâm đi, chỉ cần có nghị lực là làm được." Băng Băng vẻ mặt tuyệt vọng nhìn xích sắt khổng lồ cảm thán: "Tôi cảm thấy đây không phải là chuyện dựa vào nghị lực là làm được đâu..." "Hây a!" "Ái chà, nhẹ chút ~" Bỗng nhiên, tiếng dùng sức của Tống Thần và tiếng nũng nịu của Khương Nguyệt Thanh truyền vào tai Băng Băng.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tống Thần đang cõng Khương Nguyệt Thanh, dùng một dải vải trắng buộc hai người lại với nhau. "?" "Hả?

Cõng xuống chứ sao, không cần từng người một đâu." "Ồ!" ...

Mười mấy phút sau, dưới đáy vực. "Phù!

Hộc!

Phù ~ Hộc!" Tống Thần chống eo thở hồng hộc. "Một lèo tám trăm mét leo trèo mệt phết!" Băng Băng và Khương Nguyệt Thanh giơ nhân ngư chúc đã thắp lên quan sát xung quanh. "Ở đây tối quá!" "Ừ, cảm giác âm u sâm sâm!" Hai cô gái ở cách Tống Thần không xa giơ nến kiểm tra môi trường xung quanh. "Hai người khoan đã!" Bỗng nhiên, Tống Thần dùng giọng điệu tràn đầy cảnh giác nhắc nhở hai người. "Sao vậy?

Thần Thần?" "Hả?" Hai cô gái đồng loạt quay đầu nhìn Tống

Thần.

Tống Thần đã nghỉ ngơi xong rút Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người họ, chỉ vào mặt đất cách đó không xa, nơi có một vết tích màu đỏ nhạt. "Cây nhân ngư chúc tôi ném xuống trước đó không thấy đâu nữa." ".....

Không thấy đâu nữa?" Băng Băng co rúm người lại giữa hai người, sợ hãi run giọng hỏi.

Tống Thần đi thẳng về phía trước ngồi xổm xuống, vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào sáp nến màu đỏ nhạt trên mặt đất.

Ngón trỏ và ngón cái vân vê, đưa lên mũi ngửi thử. "Cảm giác và mùi vị này đúng là nhân ngư chúc, quả nhiên tôi không nhớ nhầm vị trí." Tống Thần búng tạp chất trong tay đi. "Nhưng trước đó rõ ràng có thể nhìn thấy ánh lửa, hiện tại cái bộ dạng này trông giống như bị thứ gì đó trộm mất cây nến vậy." "Trong này có..." Băng Băng che miệng, cộng thêm bóng dáng người phụ nữ mặc đồ trắng từng thấy ở tầng mộ trên, một ý nghĩ khủng khiếp hiện lên trong đầu. "Dừng ngay cái trí tưởng tượng đó lại!

Tuyệt đối không thể nào là ma quỷ!" Tống Thần vẻ mặt nghiêm túc quay đầu nhìn Băng Băng cảnh cáo.

Nữ nhân kia!

Tôi cảnh cáo cô đừng có phá hoại tâm thái của tôi! "Thần Thần, vậy chúng ta nên làm gì đây?" Khương Nguyệt Thanh có chút sợ hãi khoác tay Tống Thần, đương nhiên là tay trái, tay phải để dành cho hắn vung Hắc Kim Cổ Đao. "Hết cách rồi, chỉ có thể tiếp tục đi theo vị trí của Sinh Môn." Tống Thần lập tức bước về phía trước một bước, nhưng sức nặng trên người làm bước chân hắn thêm phần nặng nề. "Haizz ~ Hai người có thể buông tôi ra được không?" Tống Thần nhìn Khương Nguyệt Thanh đang khoác tay, cùng với Băng

Băng đang ôm chặt lấy mình như bạch tuộc nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân không biết à?

Ôm chặt thế!" Nhưng lời của Tống Thần lại phản tác dụng, lực ôm của hai người phụ nữ lại càng tăng thêm.

Khương Nguyệt Thanh càng dùng sức ôm chặt cánh tay trái Tống Thần: "Thần Thần!

Dì sợ!" Băng Băng: "Em cũng thế!" Tống Thần: "Cút!

Mẹ nó tôi cũng sợ ma đây này!" Thế là, qua thương lượng, ba người duy trì một đội hình thống nhất.

Tống Thần tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đi bên phải, Khương Nguyệt Thanh nhặt được mảnh xích sắt vỡ.

Băng Băng vô dụng nhất về vũ lực ở giữa, phụ trách giơ hai cây nhân ngư chúc chiếu sáng xung quanh. "Chẳng lẽ tôi là đứa phế vật nhất trong ba người?" Câu hỏi này làm Băng Băng cả người xám xịt. "Không sao, làm phế vật cũng tốt mà, nghĩ thoáng ra chút, tối thiểu cô cũng xinh xắn." Cái miệng độc địa của Tống Thần lần nữa hóa thành lưỡi kiếm đâm vào nội tâm Băng Băng. "Ừ, Thần Thần nói đúng đấy!" Khương Nguyệt Thanh gật đầu công nhận lời Tống Thần, làm Băng Băng càng thêm khó chịu.

Cứ thế, ba người duy trì đội hình chậm rãi tiến lên, chủ yếu là để phòng ngừa thứ trộm nến kia đánh lén. "Rột rột ~ Rột rột rột ~~" "Cô có thể để nó yên tĩnh một chút không?" Tống Thần quay đầu nhìn bụng Băng Băng hỏi.

Đối với kiến nghị của Tống Thần, Băng Băng đỏ mặt nói: "Chuyện này sao mà khống chế được!

Bụng tôi đói mà!

Anh có thể chăm sóc phụ nữ một chút không!

Có thể thân...

Hả?

Thơm quá!" Băng Băng lau nước miếng bên khóe miệng, ánh mắt cả người đều trở nên mê hồ, trực tiếp tách khỏi đội ngũ, mặc kệ tiếng gọi của Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh.

Cô nàng bước đi loạng choạng đi theo mùi hương. "Thần Thần!

Làm sao vậy?" Khương Nguyệt Thanh túm lấy áo Băng Băng, nhưng Băng Băng dường như không cảm nhận được, tiếp tục đi về phía xa. "Trúng tà rồi?" Tống Thần nhíu mày nhìn bóng lưng Băng Băng, đi thẳng đến trước mặt cô, quơ quơ tay trái trước đôi mắt vô hồn của Băng Băng. "Chậc..." Thấy Băng Băng không có phản ứng gì, Tống Thần cắm cổ đao xuống đất, tay phải chấm chấm máu trên tay trái, quẹt đại lên mặt Băng Băng. "Ưm?

Tình huống gì thế?" Được kích hoạt bằng máu Tống Thần, Băng Băng cả người tỉnh lại, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Tống Thần đứng trước mặt và Khương Nguyệt Thanh đang kéo mình phía sau.

Khương Nguyệt Thanh đi đến trước mặt Băng Băng, nhéo má cô nàng: "Vừa rồi ngửi thấy gì thế?

Cả người như nhập ma vậy, cứ đòi đi về phía bên kia!" "Không cần hỏi nữa, tôi biết vì sao rồi." Tống Thần ngắt lời hai cô gái đang giao lưu, mũi hít hít vài cái ngửi không khí. ".....

Mùi này?" Bỗng nhiên Tống Thần ngửi thấy một mùi hương, bèn rút Hắc Kim Cổ Đao đang cắm dưới đất lên. "?" Khi Khương Nguyệt Thanh nhìn về phía Tống Thần, hắn đã vác Hắc Kim Cổ Đao đi lên phía trước.

Chương 113

"Thần Thần?" Khương Nguyệt Thanh lập tức kéo Băng Băng đi theo bước chân Tống Thần.

Sau đó Khương Nguyệt Thanh cũng ngửi thấy mùi hương kỳ lạ lan tỏa trong không khí, trong miệng lập tức tiết ra lượng lớn nước bọt.

ực!

Khương Nguyệt Thanh vội nuốt nước miếng, thân thể bản năng muốn đi theo mùi hương.

Tách!

Tống Thần đi phía trước trực tiếp giơ tay trái búng một cái, một giọt Kỳ Lân huyết đỏ tươi rơi trúng trán Khương Nguyệt Thanh, trực tiếp đánh thức Khương Nguyệt Thanh đang hoảng hốt.

Cô nàng giơ hai tay kinh hoảng nhìn mình. ".....

Dì sao thế này?" "Đứng yên tại chỗ, thuận tiện giữ chặt cái cô bên cạnh đi." Giọng Tống Thần truyền vào tai Khương Nguyệt Thanh.

Nhận được lời nhắc nhở, Khương Nguyệt Thanh vội nhìn Băng Băng bên cạnh, kết quả phát hiện cô nàng lại đang chảy nước miếng muốn đi theo Tống Thần.

Khương Nguyệt Thanh lập tức kéo Băng Băng lại, trực tiếp khống chế.

Tống Thần tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chậm rãi bước đi, tâm thần vẫn luôn đặt trên người Khương Nguyệt Thanh phía sau.

Ngửi mùi hương ngày càng nồng đậm trong không khí, Tống Thần

lấy tay trái đang chảy máu che mũi, ngăn cản hương khí quỷ dị mê hoặc mình.

Đi về phía trước khoảng ba mươi mét, Tống Thần liền nhìn thấy một đầm nước khổng lồ.

Trong bóng tối, đầm nước gợn sóng lăn tăn lan tỏa. "Chỗ này là đầm nước sao...

Vị trí này..." Tống Thần ngẩng đầu nhìn lên, phía trên hàn đàm khổng lồ này chính là quan tài thanh đồng thần bí kia.

Từ góc độ này nhìn lên, lượng lớn xích sắt giăng kín cả không gian.

Bùm!

Bùm! "Xem ra có kẻ không cho tôi ngắm cảnh rồi?" Tống Thần dời tầm mắt xuống mặt nước, lúc này lượng lớn bọt khí bắt đầu sủi lên.

Nhờ vào khả năng nhìn đêm xuất sắc, Tống Thần thấy một bóng đen khổng lồ từ sâu trong đầm nước lao lên.

Bùm!!

Tách!!

Một con cá khổng lồ màu trắng bạc trực tiếp bay vọt lên từ đầm nước, lao thẳng về phía Tống Thần đang vác Hắc Kim Cổ Đao. "Tống thái tiểu?" (Chỉ có thể làm món ăn thôi?) Vù!

Răng nanh trong miệng quái ngư khổng lồ phản xạ ánh nến trong tay Tống Thần.

Tống Thần khẽ nhắm mắt tránh ánh sáng chói, nhưng dù nhắm mắt, hành động đơn nhất của quái ngư đối với Tống Thần không có bất kỳ uy hiếp nào.

Huống hồ là trong tình huống không thể thay đổi vị trí giữa không trung.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay phải nháy mắt xoay ngang, đâm thẳng vào mắt quái ngư.

Tiếp đó Tống Thần dồn sức lên thân đao kéo theo thân cá.

Rầm!

Trực tiếp ấn nó xuống đất, lưỡi Hắc Kim Cổ Đao xuyên thủng não quái ngư, cắm phập xuống đất. "Tôi đã nói rồi, chỉ có thể làm món ăn thôi." Lúc này Tống Thần mới mở mắt ra, nhìn quái ngư đang không ngừng giãy giụa.

Tống Thần ghét bỏ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thân đao kéo theo máu và não tủy quái ngư.

Dùng sức vẩy một cái, tất cả tạp chất trên Hắc Kim Cổ Đao bị Tống Thần vẩy xuống đất. "Xem ra trước khi tiêu độc triệt để thì không thể dùng để cắt tay được rồi." Tống Thần ngắm nghía Hắc Kim Cổ Đao cảm thán, sau đó dời mắt sang tay trái.

Nhìn lòng bàn tay lại rướm máu vì dùng sức, biểu cảm mười phần cẩn thận. "Quả nhiên sau khi ra ngoài, tuy Kỳ Lân huyết biến thái, nhưng để đề phòng vạn nhất vẫn nên tiêm một mũi uốn ván đi." Lại vẩy vẩy Hắc Kim Cổ Đao, xác định thân đao đã sạch sẽ triệt để, Tống Thần mới quay người đi về phía hai người Khương Nguyệt Thanh.

Còn con quái ngư khổng lồ kia cũng dần ngừng giãy giụa.

Máu từ dưới thân nó chảy ra thành một vũng lớn, sau đó từ từ chảy xuống đầm nước, hóa thành từng tia máu hòa tan vào đó rồi biến mất.

Trong đầm nước lại nổi lên vài bóng đen, di chuyển theo ánh nến trong tay Tống Thần. ... "Đói quá!

Muốn ăn cái gì đó!

Mau đưa cho tôi!

Tôi muốn ăn!" Băng Băng mắt hơi đỏ lên, lắc lư thân thể, nhìn khoảng không trước mặt không ngừng đưa tay chộp lấy hư không.

Nếu không phải Khương Nguyệt Thanh túm chặt áo Băng Băng, cô nàng đã không biết chạy đi đâu rồi. "Làm sao bây giờ?" Khương Nguyệt Thanh vô cùng đau đầu trước tình huống này, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Thấy Tống Thần đi về, mắt Khương Nguyệt Thanh sáng lên, vội vàng hét: "Thần Thần!

Mau xem tình hình Băng Băng đi!" "(⊙o⊙)...

Ách!" Tống Thần thấy tình trạng Băng Băng cũng gãi đầu.

Tuy mùi hương này sẽ câu dẫn thực dục sâu kín của con người, nhưng hiệu quả cũng không đến mức rõ rệt thế chứ.

Cốp!!

Cán Hắc Kim Cổ Đao gõ nhẹ lên đầu Băng Băng, Tống Thần trầm tư xem nên giải quyết vấn đề này thế nào.

Tống Thần hoàn toàn không muốn làm rách vết thương nữa, cảm giác đau đớn ở lòng bàn tay trái không ngừng nhắc nhở hắn.

Thế là, Tống Thần trực tiếp dùng cán đao đập mạnh vào sau gáy Băng Băng.

Thông qua một luồng xảo kình đập vào huyệt vị, đánh ngất cô nàng. "Thần Thần!?" "Ngủ đi còn hơn là cái bộ dạng điên khùng vừa rồi." Tống Thần đỡ lấy Băng Băng đang ngã xuống, đẩy cô vào lòng Khương Nguyệt Thanh. "Hả!?" Bỗng nhiên, Tống Thần đang nói chuyện với Khương Nguyệt Thanh cảm thấy sống lưng lạnh toát, trực

tiếp ném cây nhân ngư chúc trong tay ra sau lưng vài mét. "Có thứ gì đó...

Cẩn thận chút." Nghe tiếng động sột soạt bên tai, Tống Thần vung Hắc Kim Cổ Đao xoay người, siết chặt dải băng trên tay trái, mắt nhìn chằm chằm vào khu vực gần cây nhân ngư chúc vừa ném đi.

Lúc này, dưới ánh sáng của nhân ngư chúc, vài con quái ngư thể hình nhỏ hơn đang bò nhanh trên mặt đất, dựa vào cái vây giống như chân bên sườn.

Răng nanh sắc bén như kim loại bạc phản xạ hàn quang trong bóng tối. "Thần Thần, đây là!" "Chắc là loài cá lưỡng cư giống như cá cóc ấy mà, vừa rồi tôi vừa xử một con đằng kia." Tống Thần giơ Hắc Kim Cổ Đao, chân hơi dùng lực đạp đất, chuẩn bị tùy thời lao lên xử lý đám quái ngư này.

Nhưng điều khiến Tống Thần bất ngờ là, đám quái ngư dường như không nhìn thấy ba người Tống Thần, mà vội vã lao về phía cây nhân ngư chúc trên mặt đất.

Dường như nhân ngư chúc đối với chúng là thứ tốt nhất, thậm chí vì để tranh giành cây nến, chúng còn bắt đầu chen chúc ẩu đả. "".....

Nội chiến rồi?

Không đúng, mục tiêu của chúng hình như là nhân ngư chúc?" Tống Thần nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao thản nhiên nhìn cảnh này, muốn mượn cơ hội quan sát.

Còn về cây nến dưới đất thì vấn đề không lớn, trong túi Tống Thần còn mười mấy cây. "Xem ra cây nhân ngư chúc trước đó đã bị chúng ăn mất." Nhìn đám quái ngư đánh nhau tranh giành nến, Tống Thần đã hiểu vì sao cây nến biến mất trước đó.

Trong vài giây Tống Thần suy nghĩ, một con quái ngư đã thành

công ăn mất cây nến.

Mất đi ánh sáng, vài con quái ngư xung quanh dường như hòa làm một thể với bóng tối.

Bộp!

Chương 114

Bộp!

Nhưng tiếng quái ngư bò trên mặt đất lại nhắc nhở Tống Thần, chúng đang ngày càng đến gần. "Thần Thần!

Mất lửa rồi!" Khương Nguyệt Thanh vội đưa cây nhân ngư chúc trong tay qua.

Vù!!

Bỗng nhiên, cái miệng lớn lấp lánh ánh bạc xuất hiện trong bóng tối giữa Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh, cắn về phía bàn tay đang cầm nến của cô.

Nhưng một tia hắc mang còn nhanh hơn cái miệng khổng lồ kia nhiều.

Hắc Kim Cổ Đao đến sau mà tới trước, đâm thẳng vào thân quái ngư, sau đó trực tiếp hất bay nó ra ngoài. "Không phải muốn ăn nhân ngư chúc, mà là muốn ăn ánh sáng sao!!" Tống Thần căn cứ vào phương hướng tấn công vừa rồi của quái ngư, trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng.

Thế là hắn lập tức hét lớn với Khương Nguyệt Thanh: "Ném nhân ngư chúc trong tay xuống đất đi, ném hết!" "Được!!" Khương Nguyệt Thanh tuy không hiểu, nhưng bản năng làm theo lời Tống Thần, ném toàn bộ nến ra xa.

Tiếng bò lổm ngổm vốn đang đến gần ba người lập tức đổi hướng.

Nhìn đám quái ngư lại xuất hiện quanh nhân ngư chúc, Tống Thần xách Hắc Kim Cổ Đao lao lên. ...

Mười mấy phút sau.

Băng Băng từ từ mở mắt, cả người cũng tỉnh lại từ trạng thái hôn mê ngơ ngác. "Tôi làm sao thế này?" Băng Băng vẻ mặt mờ mịt nhìn Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh.

Giây tiếp theo, cô nhìn thấy đống xác quái ngư chất đầy cách đó không xa. "To quá, nhiều cá quá!

Đang mơ sao?" "Không, đây một trăm phần trăm là hiện thực, không tin cô có thể tự nhéo mình." Tống Thần vô tình phá vỡ ảo tưởng của Băng Băng. "A...

Đau quá, đúng là thật!" Băng Băng tự nhéo má, đau đến chảy nước mắt.

Tống Thần bất lực lắc đầu, nói với Khương Nguyệt Thanh: "Đi thôi, cầm nhân ngư chúc ra hàn đàm xem thử, không chừng câu được không ít thứ tốt đâu." "Ừ, được." Khương Nguyệt Thanh vừa nói vừa thở ra khói trắng. "?" Chỉ có Băng Băng là ngơ ngác. ...

Tại đầm nước.

Sau khi đặt nhân ngư chúc bên bờ vài phút mà không thấy quái ngư xuất hiện, Tống Thần mới dẫn hai người lại gần hàn đàm.

Bùm.

Đưa tay phải hoàn hảo không tổn thương xuống hàn đàm, Tống Thần hơi nhíu mày: "Gọi là hàn đàm thực ra cũng không chuẩn xác lắm...

Chi bằng gọi là suối nước nóng." "Suối nước nóng!

Thật sao!?" Băng Băng và Khương Nguyệt Thanh mắt sáng lên.

Thông qua hình ảnh phản chiếu dưới nước, hai cô gái sớm đã phát hiện mình đang lấm lem bùn đất.

Nghe thấy là nước ấm, họ lập tức muốn tẩy rửa một phen.

Bùm!! "Khoan đã, hai người đừng thò tay vào." Tống Thần rút tay phải từ trong đầm nước ra, ngăn cản hai người phụ nữ đang định thò tay vào.

Hiện tại chưa xác định được nước trong đầm có độc hay không.

Tống Thần biết mình có Hệ thống cường hóa thân thể và máu Kỳ Lân nên không cần lo lắng, nhưng Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng thì không có sự trợ giúp đó, cẩn thận vẫn hơn. "Nếu không rửa tay được... thế đám cá kia có ăn được không?" Băng Băng ôm cái bụng đang đói meo hỏi, nước miếng vì cảm động (thèm ăn) lại một lần nữa không kìm được mà chảy xuống khóe miệng. "Nếu không sợ trúng độc thì có thể thử món sashimi cá sống." Tống Thần chỉ tay vào thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm bên cạnh: "Đao có thể cho mượn, dùng xong rửa sạch trả tôi là được." "Ưm, thế thì... thế thì tôi không ăn nữa..." Băng Băng tủi thân ôm lấy mình, ngồi xổm bên bờ đầm vẽ vòng tròn đầy cô độc.

Trong lúc đó, Tống Thần vẫn luôn quan sát tay phải, nhìn nước đầm trên tay từ từ bay hơi.

Sau một khoảng thời gian, thấy da tay không có bất kỳ biến hóa nào, cũng không có cảm giác khó chịu, hắn mới yên tâm gật đầu. "Xem ra không có tính ăn mòn." "Sau đó là vị trí Sinh Môn, theo quẻ tượng thôi diễn thì lẽ ra phải ở trong này mới đúng..." Bên cạnh hắn, ngọn lửa trên cây nến Nhân Ngư vẫn đang cháy từ từ. "Thần Thần!!" Đột nhiên, Khương Nguyệt Thanh nãy giờ quan sát đầm nước kêu lên một tiếng.

Tống Thần trong nháy mắt rút Hắc Kim Cổ Đao trên mặt đất, lao đến bên cạnh Khương Nguyệt Thanh với tốc độ gần như dịch chuyển tức thời. "Sao vậy?" "Trong này có một sợi xích sắt, vừa nãy tình cờ

dì mới phát hiện ra." Khương Nguyệt Thanh chỉ xuống dưới chân.

Tống Thần nhìn theo, phát hiện một sợi xích sắt chỉ lộ ra vài centimet, phần còn lại đều bị chôn vùi dưới đất. "Xích sắt!?" Nhìn thấy xích sắt, Tống Thần theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, chiếc quan tài thanh đồng bị trói bởi vô số xích sắt phía trên đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. "Tránh ra một chút." Dặn dò Khương Nguyệt Thanh xong, Tống Thần trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao làm xẻng cắm phập xuống đất, vừa khéo xuyên qua mắt xích sắt trong lòng đất.

Hai tay nắm chặt cán đao bắt đầu dùng sức điên cuồng ấn xuống.

Dưới sự gia trì của sức mạnh khủng bố, sợi xích sắt trong đất bị Tống Thần nạy lên.

Sau đó, Tống Thần kinh ngạc phát hiện sợi xích này thông thẳng xuống đầm nước. "Thủy, Thổ, Thiết Liên (Xích sắt)...

Dưới nước ẩn giấu thứ gì sao?" Nắm lấy sợi xích, Tống Thần dùng sức kéo mạnh, nhưng phát hiện đầu kia của sợi xích trong nước không biết nối với thứ gì, căn bản kéo không động. "Xem ra chỉ có thể tận mắt xuống xem dưới đáy nước có thứ gì rồi...

Vị trí Sinh Môn cũng chỉ hướng về đầm nước." Không thể xác định chắc chắn vị trí Sinh Môn, Tống Thần rốt cuộc hạ quyết tâm muốn xuống nước xem thử. "Hít ~~~" Nằm rạp bên bờ Hàn Đàm, Tống Thần hít sâu một hơi, giây tiếp theo dúi cả đầu vào trong nước.

Ùng ục ùng ục ~~ Từ từ mở mắt trong nước, Tống Thần bắt đầu quan sát cảnh tượng bên dưới. "Không bảo tôi đợi chút sao?

Cứ thế thò đầu vào rồi?" Băng Băng vẻ mặt kỳ quái nhìn sang Khương Nguyệt Thanh, ngón tay chỉ vào Tống Thần đang ngâm đầu dưới nước. "Thần Thần chắc là đang kiểm tra xem có nguy hiểm

không đó?" Khương Nguyệt Thanh cho rằng Tống Thần sẽ không làm chuyện gì mà không có chuẩn bị.

Băng Băng gãi đầu: "Vậy sao?" Ùng ục!

Ùng ục ùng ục!

Phốc!!

Bỗng nhiên mặt nước sủi lên lượng lớn bọt khí.

Ngay sau đó, đầu Tống Thần rút mạnh khỏi mặt nước, mái tóc ướt sũng vẩy ra vô số giọt nước. "Phù... khụ khụ!" Bị sặc nước hồ, Tống Thần không kìm được ho khan, tay phải trong nháy mắt nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh.

Thấy bộ dạng có phần kinh hoảng của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh vội vàng giúp hắn vỗ lưng. "Thần Thần, nhìn thấy gì rồi?" Băng Băng cũng đầy vẻ tò mò: "Thần tượng, dưới đáy nước có gì thế?" "Khụ khụ, tôi không sao, chưa xác định được." Tống Thần hắt chỗ nước thừa trong mũi ra, dặn dò hai người: "Chú ý xung quanh một chút, nếu xảy ra chuyện gì thì lập tức báo cho tôi!" Thấy Tống Thần nghiêm túc như vậy, Khương Nguyệt Thanh vội vàng gật đầu đồng ý. "Được, cẩn thận một chút." Khi Băng Băng phản ứng lại định nói gì đó thì Tống Thần đã lại một lần nữa dúi đầu xuống nước.

Dưới sự gia trì của huyết mạch Kỳ Lân, ngũ quan trở nên nhạy bén dị thường, tầm mắt xuyên qua bóng tối nhìn thẳng xuống nơi sâu thẳm của đầm nước.

Trung tâm đầm nước, màu sắc từ xanh lam nhạt dần chuyển sang màu đen thẫm.

Từ trên vách đá xung quanh kéo ra lượng lớn xích sắt, bố trí y hệt không gian bên trên.

Những sợi xích này kết nối vào trung tâm đầm nước, trói chặt một

cỗ quan tài thanh đồng khổng lồ.

Chương 115

Kích thước của nó vượt xa cỗ quan tài phía trên không trung.

Tuy bị nước khúc xạ tầm nhìn, nhưng Tống Thần ước chừng cỗ quan tài này dài ít nhất phải trên năm mét.

Khác với cái trên không trung, cỗ quan tài này bị lượng lớn xích sắt quấn quanh từng vòng từng vòng.

Thậm chí có chín cây đinh sắt khổng lồ đóng trực tiếp lên quan tài.

Không chỉ vậy, cả cỗ quan tài trong nước còn bị lật ngược, nắp quan tài hướng xuống đáy nước sâu thẳm.

Phần đáy quan tài lại đối diện với mặt nước nơi Tống Thần đang ở.

Ùng ục ~ Ùng ục!

Miệng và mũi nhả ra lượng lớn bọt khí, không khí trong lồng ngực đang trôi đi nhanh chóng.

Nhưng Tống Thần lại không hề để ý, đôi mắt dán chặt vào cỗ quan tài đảo ngược trong nước, trong đầu bắt đầu suy tư về tất cả những gì nhìn thấy trong không gian này.

Ngọn núi bị khoét rỗng, quan tài thanh đồng bị treo lơ lửng bằng xích sắt.

Ở đầm nước phía dưới lại có một cỗ quan tài thanh đồng lớn hơn, đặt ngược.

Lại liên hệ đến tính cách có phần "rối loạn ám ảnh cưỡng chế" của kẻ thiết kế ngôi mộ cổ này. "Ùng ục ùng ục! (Thì ra là thế!)" Nhả bong bóng trong nước, trong ký ức Tống Thần bỗng hiện lên một loại

hình thức mộ táng cấm kỵ.

Tên là: Càn Khôn Tử Mẫu Quan.

Loại hình thức mộ táng này có thể tận dụng triệt để phong thủy bí cục, mượn thế núi vốn trấn áp long mạch.

Tốn Cung tàng phong, treo quan tài con trên không; Ly Cung kiến thủy, trong mộ nước giấu quan tài mẹ.

Lấy quan tài con làm chướng nhãn pháp và huyệt nhãn để thu hút sự chú ý của người khác, đồng thời che giấu sự tồn tại của quan tài mẹ, tàng phong tụ thủy, cung cấp thêm thời gian để dùng âm khí uẩn dưỡng. "Phù hà!!" Không nín thở được nữa, Tống Thần ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Trong lúc lấy hơi, hắn nhìn về phía xác những con cá quái dị đã bị xử lý.

Trong đầm nước nơi đặt quan tài mẹ lại nuôi loại cá có thể nuốt chửng ánh sáng, cũng là để không cho ánh sáng mạnh phá hoại âm khí trong quan tài mẹ. "Xem ra kẻ xây dựng ngôi mộ cổ này không chỉ bị ám ảnh cưỡng chế mà còn là một kẻ đầy dã tâm, hoặc là...

để lại quan tài thanh đồng ở đây là một người khác?

Tu hú chiếm tổ chim khách cũng không chừng." Tống Thần hít thở không khí trong lành, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, bỗng phát hiện góc độ của lỗ hổng trên đỉnh cũng được thiết kế đặc thù.

Cái động này dù mặt trời ở bất kỳ thời điểm nào cũng không thể chiếu sáng vào được.

Ngược lại, ánh trăng và ánh sao thì không chịu hạn chế này.

Thiết kế như vậy cũng là để giảm thiểu dương khí, gia tăng âm khí. "Thật là âm hiểm a..." Tống Thần cầm Hắc Kim Cổ Đao, căn cứ

theo thiết kế của phong thủy cục đi sang phải ba bước.

Sau đó giơ đao lên, đâm thẳng xuống mặt đất.

Phập!

Mặt đất bỗng trào ra một lượng lớn chất lỏng màu trắng sữa, cùng lúc đó một mùi thơm kỳ lạ bắt đầu bùng phát.

Một mùi thơm mãnh liệt bỗng chốc tràn ngập không gian bán kính hàng chục mét.

Ùng ục!

Ùng ~~ Ba người ngửi thấy mùi hương này, bụng đồng thời kêu lên, một cảm giác đói khát khó tả vang vọng trong đại não.

Trong mắt Băng Băng, xác những con cá quái dị trên mặt đất không còn tanh hôi nữa mà biến thành sashimi, cá chép chua ngọt, đầu cá băm ớt, cá nướng tiêu xanh...

Băng Băng bỗng cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, giãy giụa muốn lao tới "hốc" (ăn), may mà bị Khương Nguyệt Thanh mắt nhanh tay lẹ kéo lại.

Nhưng lúc này Khương Nguyệt Thanh cũng cảm thấy trước mắt hoảng hốt, có chút không khống chế được bản thân muốn lại gần ăn ngấu nghiến. "( )!" Tống Thần lắc lắc đầu, ánh mắt dần trở nên tỉnh táo, lau nước miếng chảy bên khóe miệng, Hắc Kim Cổ Đao vung lên một đường hồ quang giữa không trung.

Phập!

Mũi đao cắm phập xuống đất gọn gàng, nhẹ nhàng hất lên.

Một cây nấm khổng lồ màu trắng trực tiếp bị Tống Thần dùng đao hất văng ra. "Cút!" Tống Thần như đánh bóng chày, vung Hắc Kim Cổ Đao đánh bay cây nấm trắng ra xa mấy chục mét.

Giữa không trung vương vãi một mảng dịch trắng, mùi vị kỳ lạ kia cũng theo cây nấm bay đi mà từ từ biến mất. "( )...

Σ(⊙▽⊙")!!" Thoát khỏi sự khống chế của Khương Nguyệt Thanh, Băng Băng đang nằm rạp trên xác cá quái dị bỗng nhiên tỉnh lại. "Xảy ra chuyện gì thế?" Khóe miệng còn chảy đầy nước miếng, Băng Băng ngơ ngác nhìn xung quanh, bỗng nhiên lòng bàn tay cảm nhận được một cảm giác trơn trơn lạnh lạnh. "?" Băng Băng cúi đầu nhìn xuống, đúng lúc đối mắt với con cá quái dị chết không nhắm mắt. "(????), A a a a!!" Băng Băng cả người điên cuồng lùi lại phía sau, trong quá trình lùi còn không dám dùng tay chống đất để đứng lên.

Cô hoảng hốt ôm chặt lấy cánh tay Khương Nguyệt Thanh hét lớn. "Tại sao?

Tại sao tôi lại thế này?" "Vấn đề nhỏ thôi, cũng chưa cắn miếng nào mà." Tống Thần vẻ mặt ghét bỏ vẩy vẩy chất lỏng màu trắng dính trên Hắc Kim Cổ Đao.

Khương Nguyệt Thanh có chút sợ hãi hỏi: "Vừa rồi là thứ gì vậy?" "Trong phong thủy cục dùng một loại tồn tại để tấn công kẻ xâm nhập, tác dụng chủ yếu là câu dẫn thực dục của con người." Tống Thần nhẹ nhàng sờ cằm suy tư. "Người bị thực dục mãnh liệt chiếm cứ đại não, không chỉ mất đi ý chí chiến đấu, thậm chí sau khi tư duy hỗn loạn sẽ trực tiếp biến thành 'món ăn' dâng tận miệng cho lũ cá quái dị ~" Nói đến đây, Tống Thần không nhịn được cười. "Đáng tiếc cái tên chủ mộ có sở thích quái đản kia đại khái không ngờ tới, tôi lại làm ngược quy trình, đám cá trong đầm bị xử lý trước rồi." Nhưng có một điểm Tống Thần giữ trong lòng không nói.

Người dưới ảnh hưởng của loại nấm kia sẽ dần biến thành quái vật phát điên, cái gì cũng ăn, bao gồm cả đồng bạn và... chính mình, cuối cùng tự ăn mình đến chết!

Thôi không nói ra dọa người nữa. "Được rồi, đối thoại kết thúc, cởi đồ đi." Giảng giải xong tác dụng của nấm trắng, Tống Thần vỗ vỗ tay, dẫn đầu thu Hắc Kim Cổ Đao vào cái hộp sau lưng. "?" Băng Băng và Khương Nguyệt Thanh nghiêng đầu nhìn Tống Thần.

Tống Thần thì ngay trước mặt các cô, trực tiếp cởi áo khoác xung kích màu đen bên ngoài ra, sau đó là áo len, áo trong... "A a a ~~~!" Hai người nhìn thấy cơ bắp lộ ra của Tống Thần lập tức bắt đầu la hét, đưa hai tay che mắt mình lại.

Đáng tiếc khe hở ngón tay mở rộng toang hoác đã làm lộ tẩy thuộc tính "mê trai" của hai người.

Khương Nguyệt Thanh: "Nuốt nước miếng!

Không ngờ dáng người Thần Thần lại đẹp thế này!

Quả nhiên làm chị dâu nuôi từ bé không sai!

Gen nhà mình tốt thật!" Băng Băng: "Kích thích quá!

Tôi có thể xem miễn phí thế này sao?" Nhìn hai người trước mặt đỏ bừng mặt, Tống Thần nhíu mày nói: "Ngẩn ra đó làm gì?

Cởi đi!" "Hả?" "Như vậy không tốt lắm đâu, lần đầu tiên mà..." Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng lập tức đỏ mặt tía tai, bất quá Khương Nguyệt Thanh ôm ngực lùi lại một bước, còn Băng Băng thì nãy giờ cứ vặn vẹo. "Đều đang nghĩ cái gì thế (He, tui biết thừa)." Tống Thần bất lực oán thầm một câu, chỉ tay xuống đầm nước. "Phía trước không có đường, nếu tôi đoán không lầm, lối ra ở dưới đầm nước, sắp có thể ra khỏi ngôi mộ này rồi.

Tiếp theo chúng ta phải lặn xuống, áo khoác trên người hút nước sẽ rất nặng, bất tiện." "Cho nên phải buộc chúng lại, tôi xé quần áo là vì mục đích này." "À à à!" Hai cô nàng hiểu ra, khuôn mặt non nớt đỏ bừng, vội vàng cởi áo khoác trên người ném cho Tống Thần.

Tống Thần dùng vải xé ra buộc chúng lại thành một quả cầu lớn vác sau lưng. "Sao không vứt luôn quần áo đi?" Khương Nguyệt Thanh nhìn Tống Thần. "Bên ngoài thiên hàn địa đống, chắc dì không muốn ngày mai lên đầu đề báo chí: Hai nữ một nam khỏa thân chết cóng trên núi Trường Bạch chứ?" "Ừ ừ ừ!!" "Đi thôi!" Tống Thần đi trước đến bên đầm nước, khởi động cơ thể rồi hỏi: "Lặn nước đều không có vấn đề gì chứ, đại khái phải nín thở khoảng ba phút." Khương Nguyệt Thanh: "Không thành vấn đề." Băng Băng: "Chắc là được, hồi đại học tôi ở trong câu lạc bộ bơi lội." "Ái chà, đa tài đa nghệ ghê, hiện tại làm phóng viên cũng 'nội quyển' (cạnh tranh gay gắt) nghiêm trọng vậy sao?" Tống Thần hoạt động gân cốt, "Đi theo tôi, chỉ cần nín thở là được." Tống Thần hít sâu một hơi, sau đó bỗng nhiên nói: "Nhớ kỹ, ở bên trong nhìn thấy cái gì cũng đừng kinh ngạc." "Vâng vâng!" x2 Phốc thông!

Phốc thông!

Chương 116

Phốc thông!

Hít sâu một hơi, ba người lần lượt nhảy xuống đầm nước.

Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng còn chưa kịp thích ứng với làn nước ấm áp, Tống Thần đã một tay một người nắm lấy tay hai cô.

Thình thịch!

Thình thịch!!

Nhịp tim cấp tốc gia tăng, nhiệt độ bề mặt da của Tống Thần cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Tại nơi ngực bị quần áo che khuất, một hình xăm Kỳ Lân đạp lửa bắt đầu dần dần hiện lên.

Oanh!!

Hai chân đạp mạnh vào vách đá phía sau, cả người Tống Thần mang theo hai người như quả ngư lôi lao vụt đi, kéo theo một dải bọt khí trắng xóa phía sau. "Ư ư ư ư!" "Oa!" Hai cô gái vừa mở mắt lập tức bị dòng nước chảy xiết kích thích phải nhắm nghiền lại.

Tống Thần hai chân vẫy mạnh trong nước, mang theo hai người lặn xuống cấp tốc.

Chỉ trong nháy mắt, ba người Tống Thần đã xuống đến độ sâu khoảng mười mét.

Tại nơi này, cỗ quan tài mẹ bằng thanh đồng khổng lồ cũng đang lẳng lặng nằm đảo ngược.

Tống Thần quan sát các loại hoa văn và đồ án trên đó ở cự ly gần, bỗng nhiên hắn trừng lớn mắt.

Một vật bằng đồng tựa rồng lại không phải rồng, trông có vẻ giống Hổ Phù thời cổ đại, bỗng nhiên từ trên nắp quan tài rơi ra, lẳng lặng trôi nổi ngay trước mắt Tống Thần. ?!

Trong lúc Tống Thần kinh ngạc nhìn "Thanh Đồng Long Phù", Băng Băng và Khương Nguyệt Thanh cũng mở mắt, việc đầu tiên là nhìn thấy cỗ quan tài mẹ khổng lồ kia.

Nhưng do lời dặn dò trước khi xuống nước của Tống Thần, tâm trạng hai cô cũng không quá khẩn trương và chấn kinh.

Ào!!!

Bỗng nhiên, dòng nước nơi ba người đang đứng dao động dữ dội, trực tiếp làm rối loạn nhịp điệu của cả ba, khiến họ không ngừng lộn nhào trong nước.

Một cái bóng đen khổng lồ không hề báo trước xuất hiện, từ dưới đáy đầm nước tối tăm lao thẳng lên.

Thứ đó thân thể to lớn, tựa như một con cá voi, mang theo cơn bão táp dưới đáy hồ hung hãn, lướt qua bên cạnh ba người, căn bản không nhìn rõ là thứ gì.

Nhưng Tống Thần khẳng định, đó tuyệt đối không phải là một con cá!

Chứng kiến cảnh này, ba người nhao nhao phát ra những âm thanh khác nhau.

Tống Thần: "Ư ư ư ư!

Ùng ục ùng ục! (Vãi chưởng!!)" Khương Nguyệt Thanh: "Ư!!

Ư!

Ư ư ư! (May mà Thần Thần nhắc trước!

Dì sẽ không sợ hãi!

Phù)" Băng Băng: "Ùng ục ùng ục ùng ục! (Không hổ là thần tượng!

Đều đã dự liệu trước rồi sao?!)" Rồng, từ xa xưa đã là tồn tại như vật tổ (totem) của Việt Nam (Trung Quốc).

Mấy ngàn năm nay, Rồng như trụ cột tinh thần tồn tại trong các loại văn hiến.

Nhưng điều khiến người ta khó chấp nhận là, dù ai cũng biết hình dáng rồng qua lời kể, nhưng lại chưa từng có một ai thực sự nhìn thấy rồng.

Thậm chí ngay cả sự tồn tại của nó cũng không thể chứng minh, các chuyên gia đều cho rằng Rồng là sinh vật do người xưa thêu dệt nên. "Ùng ục!

Ùng ục!" Khóe miệng không ngừng tràn ra bọt khí, thậm chí khoang mũi cũng bị sặc không ít nước.

Nhưng đối với Tống Thần lúc này, hắn cho rằng có khả năng mình đã nhìn thấy thứ mà người xưa từng thấy.

Người thời xưa có thể đã nhìn thấy con quái vật này nên mới thêu dệt ra sinh vật gọi là Rồng chăng?

Tuy rằng so với sự miêu tả của người xưa thì khác nhau một trời một vực.

Bị đôi mắt màu lam to hơn mình mấy vòng kia nhìn chằm chằm, cả bộ não Tống Thần gần như tê liệt.

Cái quái gì thế này?

Tại sao lại nhìn chằm chằm vào tôi?

Ào!!!

Do nó quá lớn, Tống Thần chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt phản

quang màu lam của đối phương, tất cả những chỗ còn lại đều tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn rõ.

Bóng đen nhìn chằm chằm ba người vài chục giây, tầm mắt chủ yếu dừng lại trên ngực Tống Thần.

Xèo!!

Lúc này, hình xăm Kỳ Lân Đạp Hỏa trên ngực Tống Thần chuyển từ màu đen mực sang màu đỏ rực như nham thạch.

Nhiệt độ cơ thể Tống Thần cũng theo đó không ngừng tăng lên, Băng Băng và Khương Nguyệt Thanh bên cạnh thậm chí còn cảm thấy nước đầm có chút sôi sục. "Graoooo!!!" Bỗng nhiên, bóng đen gầm lên dữ dội.

Miệng phun ra tiếng gầm khổng lồ, đồng thời trực tiếp thổi bay ba người ra sau mười mấy mét.

Sau đó bóng đen nhìn thoáng qua cỗ quan tài thanh đồng phía sau, quẫy cái đuôi to như đuôi cá voi, xoay người lặn xuống biến mất khỏi tầm mắt ba người.

Cơ hội tốt!

Chuồn!

Cả người đang cứng đờ, Tống Thần lập tức phản ứng lại, vội vàng muốn mang theo hai cô gái lặn đi trốn.

Đồng thời không nhịn được gào thét trong lòng. "Mấy tên chuyên gia bảo trên thế giới này căn bản không có rồng hoặc thủy quái đâu rồi, sao không đến đây mà trải nghiệm khoảnh khắc kinh hiểm này đi!" Nếu là ở trên mặt đất, Tống Thần có khả năng sẽ lấy Hắc Kim Cổ Đao ra "so găng" với đối phương một trận.

Nhưng ở trong nước, Tống Thần cảm thấy dù có vác súng

bazooka cũng chỉ là "giao đồ ăn" cho nó mà thôi.

Nhưng chưa đợi Tống Thần bơi được mấy mét.

Ào!!!!

Bóng đen lại một lần nữa từ sâu dưới đáy đầm lao lên, tốc độ nhanh đến mức Tống Thần chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy thân hình của nó.

Sau đó cái bóng đen to như cá voi trực tiếp xuất hiện phía trên ba người Tống Thần.

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của ba người, nó trực tiếp tóm lấy cả ba, cưỡng ép lôi bọn họ lao thẳng xuống đáy đầm nước tối tăm.

Áp lực nước xung quanh lại một lần nữa ép chặt khiến Tống Thần phát ra một tiếng rên đau đớn. "Phù hà!" Do lặn xuống cấp tốc mang theo áp lực nước gia tăng, khiến Băng Băng và Khương Nguyệt Thanh không chịu nổi áp lực mà ngất đi.

Hai người mất đi ý thức, miệng cũng vô thức há ra, bị ép nuốt vào lượng lớn nước đầm. "Ùng ục ùng ục!

Ùng ục ùng ục!" Cũng đang chịu đựng áp lực nước khủng khiếp, Tống Thần hé mắt chú ý tới cảnh này.

Hắn vội vàng vươn hai tay giúp hai cô bịt miệng và mũi lại, bảo vệ họ không bị lượng lớn nước đầm trực tiếp sặc chết.

Mũi và khóe miệng Tống Thần cũng không ngừng trào ra bọt khí.

Thình thịch!

Thình thịch!

Trong loại nguy cơ cực độ thiếu oxy lại chí mạng này, bỗng nhiên Tống Thần cảm nhận được từ trong cơ thể dâng lên một luồng nhiệt lưu, trực tiếp rót vào hình xăm Kỳ Lân trên ngực.

Chương 117

Được tiếp sức mạnh, hình xăm Kỳ Lân phảng phất như muốn bùng cháy. "Graoooo!!!" Cảm nhận được điều này, bóng đen càng như bị kích thích, tốc độ lặn xuống lại tăng tốc gấp mấy lần.

Chết tiệt, khủng bố đến mức ngay cả Tống Thần cũng không chịu nổi.

Trước khi mất đi ý thức, Tống Thần chỉ có thể chửi thầm hình xăm Kỳ Lân trong lòng một câu. "Mẹ kiếp mày gài bẫy tao hả?!

Tại sao lại đi kích thích nó a!!" ...

Trường Bạch Sơn Thiên Trì.

Được mệnh danh là nơi đẹp nhất Trường Bạch Sơn, cũng là nơi du khách đến khu du lịch Trường Bạch Sơn yêu thích nhất.

Lúc này vì những chấn động trước đó, toàn bộ du khách gần Thiên Trì đều đã theo nhân viên quản lý khu du lịch rút lui.

Hiện tại Thiên Trì không một bóng người, đơn độc phóng thích vẻ đẹp độc nhất vô nhị giữa đất trời.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, dưới mặt hồ Thiên Trì đang bình lặng, một bóng đen khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện.

Phụt!!

Cùng với bóng đen lao ra khỏi Thiên Trì, trực tiếp kéo theo cột nước khổng lồ cao đến hàng chục mét. "Graoooo!!" Bóng đen gầm lên một tiếng với bầu trời, sau đó liền ném ba người Tống Thần ra ngoài. "Khụ khụ khụ!" Bị ném lên không trung, ngực Tống Thần nóng rực, trong nháy mắt tỉnh táo mở mắt ra.

Cuối cùng Tống Thần nhìn thấy con quái vật có dung mạo thập phần tương tự với cái "Thanh Đồng Long Phù" kia, nhoáng một cái chui tọt vào trong Thiên Trì. "Thì ra là quái vật dưới đáy hồ a!" Tống Thần lúc này hoàn toàn không có tâm trạng đi quản chuyện con quái vật kia, nhìn khoảng cách với mặt đất càng ngày càng gần.

Tống Thần lập tức kéo Khương Nguyệt Thanh ở gần vào trong lòng, hai chân kẹp lấy Băng Băng kéo cô ấy lại. "Đúng là nợ các người mà!" Cuối cùng điều chỉnh phương hướng trên không trung, Tống Thần dùng lưng mình đối chuẩn với lớp tuyết đọng trên mặt đất.

Bịch!!

Ôm hai người, Tống Thần rơi thẳng vào lớp tuyết đọng dày vài mét.

Trên lớp tuyết vốn trắng tinh lại bằng phẳng bỗng nhiên xuất hiện một cái hố hình chữ "Mộc". ...

Trong Hàn Đàm.

Sau khi bóng đen cuốn ba người Tống Thần đi không lâu, cỗ quan tài thanh đồng bị vô số xích sắt trói chặt trong đầm nước bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Keng!

Keng!

Chín cây đinh sắt khổng lồ xuyên qua quan tài thanh đồng phảng phất như bị cự lực khủng bố bên trong không ngừng va chạm.

Rất nhanh, một trong những cây đinh sắt không chống đỡ nổi, từ từ bị bật ra ngoài. ...

Bãi tuyết bên cạnh Thiên Trì, lúc này trên đó đang có một cái hố

hình chữ Mộc. "Phù!

Lạnh quá!

Lạnh quá!" Một thân ướt sũng, Tống Thần từ trong đống tuyết chui ra, lúc này làn da lộ ra ngoài của hắn hiện lên một màu hồng phấn kỳ dị.

Xèo!!

Xèo!!

Bề mặt cơ thể không ngừng có khói trắng bốc lên.

Đó là nhiệt khí từ thân nhiệt cực cao của Tống Thần gặp môi trường âm bốn mươi độ.

Dưới sự trợ giúp của luồng nhiệt khí liên tục phát ra, hơi nước trên chiếc áo len ướt sũng của Tống Thần nhanh chóng bốc hơi.

Rất nhanh một chiếc áo len khô ráo xuất hiện trên người Tống Thần. "Khá lắm!

Máy sấy khô chạy bằng cơm a." Tống Thần sờ sờ chiếc áo len khô khốc trên người cảm thán, trong môi trường nhiệt độ siêu thấp này, Tống Thần không những không thấy lạnh mà ngược lại còn thấy... khá thoải mái. "Cứ cảm giác mình quên mất cái gì đó..." Tống Thần gãi gãi đầu, vừa nãy lúc từ trên không trung rơi xuống tuyết, đầu đập trực tiếp xuống đất, hiện tại vẫn còn hơi hoang mang.

Sau đó Tống Thần cúi đầu nhìn xuống, thấy Khương Nguyệt Thanh đang gác lên đùi mình. "Vãi (????)!

Quên mất!" Tống Thần vội vàng lôi Khương Nguyệt Thanh từ trong tuyết ra, nhìn Khương Nguyệt Thanh cả người quần áo đã kết băng. "Tiêu rồi!

Tiêu rồi!

Dì sắp bị chết cóng rồi!" Tống Thần vội vàng lấy đống áo khoác buộc sau lưng ra, thuận tiện lôi cả Băng Băng từ trong tuyết lên. "Cô này cũng sắp tiêu rồi!" Nhìn đống áo khoác đông cứng ngắc, Tống Thần sốt ruột nhìn sắc mặt trắng bệch của hai cô gái.

Hết cách, chỉ đành ôm cả hai vào trong lòng, ý đồ dùng thân nhiệt siêu cao hiện tại của mình để sưởi ấm cho hai người.

Nhưng tác dụng dường như không rõ ràng lắm, Tống Thần càng lúc càng sốt ruột. "Chết tiệt, mình phải làm sao bây giờ!?" Vội vàng xoa nắn hai tay và má của hai cô, nhưng thân nhiệt của họ vẫn không ngừng giảm xuống. "Chết tiệt!" Tống Thần càng thêm nôn nóng, móc Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra định chích máu cho hai người uống.

Miệng khó chịu lầm bầm: "Cái hình xăm Kỳ Lân chết tiệt này, ngoài việc gài bẫy tao ra thì mày có thể 'ra sức' một chút được không hả!" Hình xăm Kỳ Lân nơi ngực phảng phất nhận được sự phẫn nộ của Tống Thần, một dòng nhiệt lưu từ ngực bùng phát, men theo hai cánh tay truyền xuống lòng bàn tay. "Không thể nào!

Σ(⊙▽⊙"a)!!" Cảm nhận được nhiệt lưu xuất hiện, Tống Thần kinh ngạc, vội vàng đặt hai tay lên lưng hai cô gái.

Nhiệt lưu trực tiếp truyền vào cơ thể đang hạ nhiệt của họ, thân nhiệt hai người dưới sự trợ giúp của nhiệt lưu bắt đầu từ từ tăng lên. "Thật sự có hiệu quả!" Tống Thần thấy cảnh này trừng lớn mắt, trong lòng càng kinh hô.

Nội công của người khác đều dựa vào tâm pháp vận hành, nội công của mình là điều khiển bằng giọng nói sao?

Nghĩ đến đây, Tống Thần vội vàng cúi đầu hét lớn vào hình xăm Kỳ Lân trước ngực: "Mạnh thêm chút nữa!

Thêm chút sức nữa đi!" Hình xăm Kỳ Lân quả nhiên bùng phát ra

dòng nhiệt lưu lớn hơn, trực tiếp hong khô quần áo ướt sũng trên người hai cô gái. "Hóa ra là chơi như vậy à..." Tống Thần ôm hai người trong lòng cảm giác như vừa phát hiện ra tân đại lục. ...

Mười mấy phút sau.

Tống Thần đặt hai tay tại rốn hai cô gái, nhiệt lượng hình xăm Kỳ Lân truyền ra bắt đầu giảm đi không ít.

Vì vậy Tống Thần mặc lại áo khoác đã được hong khô cho hai người.

Tống Thần bắt đầu quan sát môi trường xung quanh, nhàn nhạt nhíu mày nhìn về phía hồ nước khổng lồ mênh mông bát ngát dưới bầu trời đêm cách đó không xa. "Xem ra là đã ra khỏi mộ rồi, nói cách khác nơi này là..." Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong bóng tối, Tống Thần hơi nhíu mày lục lọi ký ức. "Mình nhớ trước khi ngất đi, hình như liên tục bị cái thứ quái quỷ đen sì dài ngoằng kia ép lặn xuống đầm nước." "Nơi này hình như quen quen..." Tống Thần lẩm bẩm khẽ nói, luôn cảm thấy hoàn cảnh phụ cận vô cùng quen mắt.

Sau đó Tống Thần không ngừng quan sát tứ phía, bỗng nhiên nhìn thấy một tấm biển báo cách đó không xa trước mặt.

Hơi nheo mắt nhìn chữ trên biển báo, Tống Thần chậm rãi đọc lên: "Trường - Bạch - Sơn - Thiên - Trì!!

Vãi chưởng!

Đây là đâu thế này!!" Tống Thần không dám tin nhìn tấm biển, trong lòng càng không dám tin đây là Thiên Trì trên đỉnh núi.

Chương 118

Bởi vì ngôi mộ cổ Tống Thần đi vào nằm ở chỗ núi Thánh Tuyết, cách đỉnh núi Thiên Trì những ba ngọn núi.

Ở giữa có khoảng cách đường chim bay lên đến hơn một cây số. "Cái ngôi mộ cổ kia lớn thế sao?!" Tống Thần cả người ngẩn ra, vốn chỉ cho rằng ngôi mộ cổ kia xây trong núi Thánh Tuyết, không ngờ lại liên thông đến ngọn núi Thiên Trì tọa lạc. "Không đúng a!

Lúc đó rõ ràng mình lặn xuống dưới, tại sao lại trồi lên Thiên Trì ở trên đỉnh núi được!?" Tống Thần hoàn toàn không hiểu vấn đề này, chủ yếu là quá mức quỷ dị.

Chẳng lẽ ngôi mộ lớn trong lòng núi Trường Bạch xây ngược?

Nhưng không thông a, nếu ngôi mộ lớn đảo ngược giấu trong lòng núi, nhưng khi ở trong đó phương vị cảm tịnh không có bất kỳ khó chịu nào, thực sự có chút vi phạm định luật Newton.

Còn con sinh vật kỳ lạ sống trong đầm nước kia nữa, hiện tại nhớ lại con mắt dọc như vực sâu rừng rậm kia, vẫn mang lại cho người ta một loại cảm giác vô lực nhỏ bé thương mang.

Tống Thần tay trái tay phải làm một động tác chậm rãi, lần lượt ấn lên bụng hai người phụ nữ, đồng thời không khỏi còn sợ hãi mà thầm cảm thán: "Xem ra chỗ mình đi lúc đó có khả năng ngay cả một phần mười ngôi mộ cổ cũng không bằng, có thể sống sót đi ra thật đúng là may mắn a." "May mắn?" "Đương nhiên..." Tống Thần sửng sốt, "Tỉnh rồi!" Vốn nghe thấy câu hỏi định trả lời, Tống Thần bỗng nhiên phản ứng lại, vẻ mặt vui mừng quay đầu nhìn sang Khương Nguyệt Thanh.

Lúc này Khương Nguyệt Thanh đỏ mặt nhìn Tống Thần, cảm giác

ấm áp ở bụng làm cô có chút xấu hổ. "Làm gì mà sờ bụng dì?" "Là để phòng ngừa ngâm nước lạnh dẫn đến di...

ư ư!" Khương Nguyệt Thanh vội vàng bịt cái miệng sắp nói ra những lời khiến người ta xấu hổ của Tống Thần.

Sau đó kéo chặt chiếc áo khoác dày cộm ấm áp trên người, Khương Nguyệt Thanh vội vàng khép lại che đi thân hình cực kỳ gợi cảm. "Chúng ta đang ở đâu?" "Thiên Trì." "What!?" ...

Bầu trời đêm đen thẫm dưới sự điểm xuyết của đầy sao vô cùng xinh đẹp.

Khu du lịch Trường Bạch Sơn tuyết phủ trắng xóa đẹp dị thường.

Dưới bầu trời đêm xinh đẹp như vậy, một nam một nữ dìu nhau chậm rãi từ trên núi tuyết đi xuống.

Chính là Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh, còn Băng Băng thì đang ngủ mê man trên lưng Tống Thần.

Thể chất vốn không mạnh, Băng Băng trải qua chuyến đi mộ cổ lần này, cơ thể sớm đã mệt mỏi rã rời, lại trải qua một lần đuối nước, Băng Băng trực tiếp không chịu nổi nữa.

Hiện tại đang sốt cao hoàn toàn không tỉnh lại.

Nghe Tống Thần kể lại đại khái lý do tại sao bọn họ lại ở Thiên Trì, Khương Nguyệt Thanh nhíu chặt mày. "Nếu những gì cậu nói đều là thật?

Vậy mức độ nguy hiểm của ngôi mộ cổ kia vượt xa dự tính, không thể tiếp tục tiến hành hoạt động khảo cổ nữa, với tư cách là Phó cục trưởng, dì có trách nhiệm đại diện Trường Bạch Sơn báo cáo chuyện này lên cấp trên." "À, đúng đúng đúng..." Tống Thần gật đầu tán đồng cách nói này. "Tuy rằng có chứng chỉ chuyên gia khảo cổ trong tay, lực áp tứ đại môn phái đạo mộ, nhưng mức độ hung hiểm

của ngôi mộ này không phải chuyện đùa, làm không tốt có khi phải dùng cả trăm mạng người để lấp vào." "Trong mộ chắc chắn còn có cơ quan, tôi thậm chí còn chưa chạm tới." Khương Nguyệt Thanh nặng nề ừ một tiếng, đối với việc có thể nhặt lại một cái mạng từ trong ngôi mộ này cũng thập phần may mắn, tóm lại đa tạ Tống Thần. "Đi thôi, nhanh xuống núi hội hợp với Cục trưởng, chắc mọi người đều sốt ruột lắm rồi, cũng không biết nhóm Giáo sư Trương thế nào rồi." ...

Tại mộ đạo cổ mộ.

Tất cả các thành viên đội cứu hộ mệt lả nằm liệt trên mộ đạo.

Ngay cả Đội trưởng đội cứu hộ cũng đen mặt ngồi dưới đất, vỗ vỗ cái cưa máy đã hỏng lưỡi bên cạnh.

Nhìn vách đá không biết là khối thứ bao nhiêu chắn trước mặt, Đội trưởng đội cứu hộ tuyệt vọng ngửa đầu hét lớn. "Tại sao lại thế này a!" "Thần Thần, lát nữa nên giải thích... phương thức chúng ta đi ra thế nào?" Dưới chân núi Thiên Trì, Khương Nguyệt Thanh nhìn về phía núi Thánh Tuyết xa xa vẫn không ngừng nhấp nháy đèn đỏ cứu hộ, lông mày tú lệ hơi nhíu.

Cô nghiêm túc nhìn sang Tống Thần, trong mắt có một tia phức tạp thoáng qua.

Tống Thần tùy ý xốc Băng Băng sau lưng lên một chút, trầm tư giây lát, lơ đãng mở miệng: "Chi bằng... cứ nói tình cờ gặp cơ quan đưa ra ngoài đi, dù sao cũng không ai biết chúng ta trải qua cái gì, chẳng lẽ lại bảo có thủy quái Thiên Trì đưa chúng ta ra?

Thế thì quá ly kỳ, khẳng định không ai tin, đến lúc đó càng phiền phức." "Ừ, cũng đúng." Khương Nguyệt Thanh gật đầu, khôi phục lại dáng vẻ tinh anh thường ngày của một Phó cục trưởng.

Bắt đầu nhẩm tính trong lòng bản thảo làm thế nào để Cục Khảo cổ từ bỏ việc khai quật ngôi mộ cổ này.

Dù sao người chưa từng xuống mộ cổ, căn bản không thể hiểu được dưới mộ hung hiểm vạn phần thế nào!

Đồng thời, Cục Du lịch cũng phải tăng cường quy phạm tuần tra an ninh khu du lịch, sau này không thể để xảy ra sự kiện trộm mộ nữa. "Đi thôi, tôi phải lên núi Thánh Tuyết báo bình an, tiện thể bịa một câu chuyện." Khương Nguyệt Thanh đi trước hướng về phía núi Thánh Tuyết, Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn bộ đồ xung kích rách nát không chịu nổi cảm thán: "Chỉ mong có thể mang cho tôi bộ quần áo mới." Máu Kỳ Lân đang sôi sục trong cơ thể bắt đầu nguội đi, khiến Tống Thần chỉ mặc áo len dày và áo xung kích rách nát cảm thấy nhiệt độ xung quanh hơi lạnh. ...

Bên trong lều khảo cổ.

Vương lão vẻ mặt phiền muộn ngồi trên ghế, nhìn theo nhân viên khảo cổ mang thức ăn chui vào trong đường hầm trộm mộ, để bổ sung thể lực cho nhân viên cứu hộ đã kiệt sức bên dưới. "Haizz ~" Biết được tình hình cụ thể bên dưới, Vương lão bất lực thở dài, đập khai một vách đá lại rơi xuống một vách đá mới.

Không ngừng đẩy lùi những người khảo cổ bên trong vào sâu hơn. "Cứ thế này thì đến bao giờ mới xong..." "Không thể chủ động lựa chọn nổ mìn, tuy rằng mộ đạo hiện tại đã ổn định, nhưng chấn động của khu du lịch trước đó có khả năng đã phá hoại mộ đạo." Giáo sư Tằng cũng bất lực gãi đầu, vò mái tóc thành tổ gà. "Nếu dùng thuốc nổ, có khả năng dẫn đến sập mộ đạo." "Haizz ~~ Thằng nhóc Tống Thần và Nguyệt Thanh, không biết thế nào rồi?" Vương lão lo âu nhìn mặt đất, nội tâm tràn ngập lo lắng cho Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh.

Căn cứ theo tin tức từ nhân viên khảo cổ, Khương Nguyệt Thanh và Băng Băng trực tiếp rơi xuống phía dưới mộ đạo bị sập, độ cao chừng vài mét.

Tống Thần thì toàn trình không thấy đâu. "Nếu Tống Thần xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..." "Lão Vương, ông cũng quan tâm tôi phết nhỉ." Ào!!

Cùng với gió tuyết thổi vào lều, giọng nói của Tống Thần truyền vào tai Vương lão.

Vương lão lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa lều.

Khương Nguyệt Thanh và Tống Thần có chút chật vật lúc này đang đứng ngoài lều, sau lưng Tống Thần còn cõng một người. "Tiểu tử!!

Không sao à!

Còn có Nguyệt Thanh!" Vương lão hưng phấn lao đến trước mặt hai người, sợ hai người đứng trước mặt là ảo giác, ngay trước mặt hai người dùng sức véo má mình. "Đau!

Là thật!

Là thật!" "Thấy tôi vui đến thế, cũng không đến mức tự làm đau mình chứ?

Lão Vương." Tống Thần nhìn Vương lão đau đến chảy nước mắt, nhàn nhạt cười, sau đó nhanh chóng bước vào lều hét lớn: "Bên nào có thuốc hạ sốt nhanh và đồ dinh dưỡng, hiện tại cô ấy sốt cao ngất đi rồi." Vừa nói, Tống Thần vừa xốc Băng Băng sau lưng lên trước mặt mọi người.

Đám người trong lều nhất thời không phản ứng kịp, dù sao thì ba người mất tích bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình.

Phải biết rằng những người không mất tích hiện tại vẫn đang bị kẹt bên dưới kia kìa.

Người phản ứng nhanh nhất là Giáo sư Tằng: "Nhanh!

Nhanh!

Lên cứu người, rồi chuẩn bị thức ăn và nước nóng!" "Vâng vâng vâng!" Trong lều lập tức bận rộn hẳn lên. ...

Mười phút sau. "Giáo sư Trương bị kẹt ở bên dưới?" Tống Thần đang ăn mì tôm nghe cuộc đối thoại giữa Khương Nguyệt Thanh và Vương lão.

Ừm, vị bò hầm.

Còn Băng Băng, hiện tại đang nằm một bên được truyền đường Glucose và thuốc hạ sốt.

Không hổ là Phó cục trưởng tại chức, Khương Nguyệt Thanh chỉ dùng vài phút đã kể xong đại khái những gì đã trải qua.

Đương nhiên đã giấu đi vài thứ, ví dụ: Tống Thần ném nến Nhân Ngư, thủy quái Thiên Trì kinh khủng trong đầm nước.

Phương thức ba người thoát ra được Khương Nguyệt Thanh nói thành tình cờ kích hoạt cơ quan, ba người bị "ném" ra chân núi.

Đối với điều này Vương lão không hề nghi ngờ, cơ quan trong mộ cổ bên dưới quả thực đã để lại cho Vương lão không ít bóng ma tâm lý. "Ừ, đội cứu hộ vẫn luôn bị cơ quan ngăn trở, lại vì mộ đạo yếu ớt không dám phá giải bằng bạo lực." Vương lão nhíu mày cảm thán: "Thật là chuyện phiền toái." "Được rồi, để tôi đi xem sao." Nghe đến đây, Tống Thần húp một hơi hết sạch nước mì trong bát, thỏa mãn vỗ bụng nói. "Đi làm gì?

Chương 119

Cậu cũng đâu biết phá giải cơ quan." Vương lão liếc nhìn bộ đồ xung kích rách rưới trên người Tống Thần nói. "Đều ra nông nỗi này rồi, thành thật nghỉ ngơi đi, lát nữa đi bệnh viện kiểm tra thân thể, đề phòng có nội thương." "Cơ thể tôi không sao, còn về cơ quan thì tôi ở trong mộ cổ có gặp loại tương tự, có thể thử xem." Giáo sư Tằng vẻ mặt bất lực nhìn Tống Thần nói: "Đạo diễn Tống, không phải không tin cậu, phải biết bên dưới đều là Tiến sĩ và Thạc sĩ khảo cổ." "Ngay cả bọn họ đều không tìm ra cơ quan, chẳng lẽ cậu cho rằng mình có thể sao?" Tống Thần kiên trì nói chắc nịch: "Thử xem lại không có thai... khụ, dẫn đường!" "Vậy...

được rồi!

Dù sao cũng không còn cách nào khác." ...

Trong mộ đạo. "Đạo diễn Tống, thật sự nắm chắc không?

Phải biết đây không phải trò đùa đâu!" Giáo sư Tằng không ngừng lải nhải bên tai Tống Thần. "Yên tâm đi, tôi ở mộ đạo bên dưới đã mở cơ quan giống hệt thế này." Tống Thần tự tin nói với Giáo sư Tằng.

Sự thật là Tống Thần cũng chưa từng mở cơ quan tương tự, hắn chỉ bịa chuyện thôi, dù sao có kiến thức cơ quan học của Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) trong tay, cộng thêm một đôi ngón tay Phát Khâu, mở cái cơ quan không phải chuyện khó. "Được rồi, ở đây." Tống Thần đứng trước bức bích họa Khai Quốc Hoàng Đế, nhìn vị hoàng đế tay cầm lợi kiếm, mỉm cười nhàn nhạt. "Ngại quá nhé, thất lễ rồi." "Ở đâu cơ?" Giáo sư Tằng không hiểu nhìn Tống Thần, không biết tại sao Tống Thần lại xin lỗi bức bích họa.

Giáo sư Tằng vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tống Thần ấn

tay phải lên thanh lợi kiếm trên bức bích họa, ngón tay Phát Khâu với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng thọc vào trong đó, trực tiếp phá hoại cơ quan bên trong.

Rắc rắc!

Cùng với một tiếng động nhẹ.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Cả mộ đạo bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Phía xa, vách đá chắn giữa đội khảo cổ và đội cứu hộ bắt đầu rung lắc, sau đó từ từ nâng lên.

Đến đây, không còn bất cứ thứ gì ngăn trở, hai nhóm người ngày đêm mong nhớ rốt cuộc gặp nhau!

Đội khảo cổ và đội cứu hộ hưng phấn ôm chầm lấy nhau.

Thành viên đội khảo cổ hưng phấn ăn mừng kiếp sau trốn thoát, thành viên đội cứu hộ cũng cảm thán rốt cuộc có thể tan làm rồi. "Hu hu hu!

Cảm ơn đã cứu tôi!" "Không không không!

Tôi mới phải cảm ơn các người rốt cuộc đã ra rồi!

Để tôi không phải tiếp tục làm việc nữa!" "Hu hu hu!

Hôn một cái nhé?" "Không!

Hai cái!" ...

Mười phút sau, trong lều của đội khảo cổ truyền ra một tiếng kinh hô. "Cái gì!?

Muốn chấm dứt việc khảo sát mộ cổ!?" Giáo sư Trương đang ăn ngấu nghiến cơm hộp, bỗng nhiên bị Khương Nguyệt Thanh yêu cầu

đình chỉ tất cả việc khảo sát mộ cổ.

Khiến Giáo sư Trương không nhịn được hét lớn lên.

Khương Nguyệt Thanh nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, chấm dứt tất cả." "Tại sao lại chấm dứt hoạt động khảo cổ?

Tuy rằng hôm nay tôi bị kẹt cả một ngày..." Giáo sư Trương kể lể một ngày bi thảm, trong ký ức chỉ có những vách đá không ngừng bị phá hoại rồi lại rơi xuống. "...Nhưng cũng có lẽ cô nói đúng." "Này!

Từ bỏ cũng quá nhanh rồi đấy!" Đám đông nhân viên khảo cổ vốn đang xem kịch đều không nhịn được hét lên với Giáo sư Trương.

Giáo sư Trương xua tay.

Đương nhiên không phải ông tùy ý đưa ra quyết định, thực ra sau khi nghe xong những gì ba người gặp phải sâu trong mộ cổ, Giáo sư Trương đã hiểu.

Với thủ đoạn khảo cổ hiện tại mà mạo muội tiến vào mộ thất thì khả năng phải trả cái giá bằng máu, mức độ hung hiểm của ngôi mộ này không thể nghi ngờ, ông chỉ mới lĩnh giáo ở vòng ngoài thôi. "Ừ, cứ như vậy đi, sau này tôi sẽ trao đổi với Cục Khảo cổ về một số chuyện tôi gặp phải." Khương Nguyệt Thanh vui vẻ vì Giáo sư Trương đồng ý nhanh như vậy, đồng thời cũng hạ quyết tâm muốn tạm thời niêm phong triệt để ngôi mộ cổ này. "Ừ... xác thực cần phải tìm hiểu kỹ càng hơn những chuyện đã trải qua a." Vương lão và Giáo sư Trương gật đầu, sau đó Giáo sư Trương nói: "Chi bằng thế này đi, Phó cục trưởng Khương kể chi tiết cho tôi nghe, sau khi cô và Băng Băng rơi xuống dưới rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì đi." "Có thật sự nhìn thấy Trương Linh không!?" "Đúng a!

Đúng a!

Người cầm đao cứu các người?

Là Trương Linh bản nhân sao?" Đối với vấn đề này, Khương Nguyệt Thanh nhíu mày hỏi ngược lại: "Trương Linh?

Đó không phải nhân vật điện ảnh sao?" Nói xong, Khương Nguyệt Thanh dùng ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng trí tuệ, nhìn chằm chằm người vừa đặt câu hỏi.

Người kia cười gượng, gãi đầu, dường như cảm thấy mình hơi não tàn một chút.

Nhưng máy quay quả thực đã quay được một thân ảnh vĩ ngạn, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi một giây đồng hồ.

Có người không cam lòng, tiếp tục truy vấn: "Chúng tôi ai cũng nhìn thấy rồi, thật sự không nhìn thấy Trương Linh sao?

Hoặc là một người thần bí có thần thái giống Trương Linh, xuất hiện trong máy quay ấy!" "Người đó à..." Thần tình Khương Nguyệt Thanh chắc chắn khiến người ta không thể hoài nghi, "Quả thực đã cứu tôi, nhưng rất nhanh đã rời đi rồi, giống như thuận đường khéo gặp, căn bản đều không nhìn rõ mặt, tôi nghi ngờ e rằng là trộm mộ!" Mọi người nghe câu trả lời này xong, đều thầm cảm thán đáng tiếc.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại.

Khoan đã!

Trộm mộ?

Trương Linh chẳng phải là trộm mộ sao!

Một vài thanh niên ánh mắt biến đổi, trong nháy mắt "lên đỉnh", rơi vào trạng thái tự sướng (YY).

Còn Tống Thần đang ngoan ngoãn uống nước bên cạnh thì trực tiếp bị ngó lơ.

Dù sao mọi người đều biết danh hiệu "Đạo Mộ Quý Công Tử" chỉ

là trò đùa thôi, một đạo diễn chỉ biết quay phim tuyên truyền, hiểu cái rắm về Trương Linh!

Anh quay phim đi cùng Băng Băng không có tâm trạng tham gia mọi người chém gió, đang nhìn Băng Băng ngủ mê man với vẻ mặt lo lắng. "Không sao đâu, chỉ sốt cao thôi." Tống Thần mặc một chiếc áo lông vũ màu trắng hoàn toàn mới đứng bên cạnh nói, đồng thời đưa tới một cốc nước ấm: "Uống chút nước đi, vừa nãy cũng chưa ăn gì đúng không?" "Cảm ơn." "Không có gì..." Tống Thần nhìn Khương Nguyệt Thanh đang giao lưu với mọi người, cười nhạt. "Vậy xác định rồi, tôi phụ trách báo cáo lên trên chuyện mộ cổ." Thảo luận kết thúc, Khương Nguyệt Thanh đứng lên, với tư cách người lãnh đạo nói. "Giáo sư Trương và nhân viên Viện khảo cổ phụ trách phong tỏa đường vào mộ cổ, để phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn." "Được." Giáo sư Trương gật đầu đồng ý, sau đó lại bắt đầu đưa ra một số kiến nghị.

Ví dụ: Tiến hành quét toàn diện ngọn núi để thăm dò các loại.

Còn Vương lão ở bên cạnh nhìn Khương Nguyệt Thanh chủ đạo tất cả, trong mắt tràn đầy an ủi, người kế thừa vị trí đây rồi.

Tống Thần ở bên cạnh nhìn ánh mắt Vương lão, đều nghi ngờ ông già này thậm chí bắt đầu mơ tưởng về cuộc sống sau khi nghỉ hưu rồi.
...

Nửa giờ sau.

Đại thể thảo luận xong các hạng mục về mộ cổ, mọi người tranh thủ lúc trời chưa sáng, trong tình huống lượng lớn du khách chưa tiến vào khu du lịch, chia nhau rời đi.

Đội viên cứu hộ mệt lả ngồi trực thăng rời đi, thuận tiện mang theo Băng Băng đang sốt cao chưa tỉnh đi cùng, phụ trách đưa vào bệnh viện trị liệu.

Vương lão vác đôi chân ngắn chuẩn bị về Cục Du lịch, chuẩn bị kỹ càng các công việc liên quan và thông báo.

Nhân viên khảo cổ phụ trách công tác phong tỏa lối vào mộ đạo.

Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh hai người phong trần mệt mỏi thì bị mọi người yêu cầu về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Vốn Khương Nguyệt Thanh định về Cục Du lịch giúp đỡ công việc, nhưng bị Tống Thần một mực đòi về nhà kéo đi.

Dưới chân núi.

Khương Nguyệt Thanh dưới sự dẫn dắt của Tống Thần bước đi nhanh chóng, Tống Thần hiện tại vô cùng nhớ cái giường.

Chỉ muốn về nằm trên giường ngủ một giấc thật ngon, quên sạch chuyện quan tài thanh đồng cũng như con mắt dựng đứng khủng bố trong đầm nước kia.

Chương 120

Rất nhanh, Tống Thần liền tìm thấy chiếc siêu xe đậu ở lối vào khu du lịch. "Vẫn còn ở đây à!" Tống Thần cũng cảm thấy có chút kinh ngạc vì chiếc xe không bị cảnh sát giao thông cẩu đi.

Nhớ lúc đó sau đít xe có bốn năm chiếc xe cảnh sát lận.

Tuy rằng cuối cùng đều bị kỹ năng đua xe của Tống Thần bỏ lại phía sau. "Tại sao đối với chuyện này lại kinh ngạc?" Không hiểu quy trình, Khương Nguyệt Thanh có chút kỳ quái nhìn Tống Thần, trong đôi mắt to tròn tràn đầy nghi hoặc. "Hử??" Bỗng nhiên, Khương Nguyệt Thanh phát hiện một tờ biên lai phạt dán trên cửa sổ xe.

Mượn ánh trăng yếu ớt trong đêm, sau khi xem hết nội dung trên biên lai phạt, Khương Nguyệt Thanh xoay người đưa biên lai cho Tống Thần, vẻ mặt không dám tin hỏi: "Rốt cuộc cậu đã làm gì!

Bằng lái xe đều sắp bị tước rồi này!!" "Tôi chỉ nỗ lực thôi." Cầm lấy biên lai phạt, Tống Thần nhàn nhạt nói, đối với hậu quả này đã sớm dự liệu, thậm chí Tống Thần còn chuẩn bị sẵn tinh thần vào đồn ngồi vài ngày. "Nỗ lực cái gì?" Tuy biết không nên hỏi, nhưng Khương Nguyệt Thanh theo bản năng thốt ra.

Chỉ thấy Tống Thần giơ ngón tay cái lên nói: "Nỗ lực lái lên 300 dặm/giờ!" "Muốn chết à!" ...

Một đêm trôi qua.

Trong bệnh viện cấp tỉnh, Băng Băng đang hôn mê từ từ mở mắt, nhìn trần nhà trắng toát trước mắt.

Ngửi mùi thuốc sát trùng trong không khí, Băng Băng đau nhức cả người quay đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh. "Bệnh viện sao?

Tại sao mình lại ở đây?" Băng Băng giãy giụa ngồi dậy, đúng lúc gặp y tá mở cửa đi vào.

Y tá thấy Băng Băng đã tỉnh, không nói một lời lập tức xoay người rời khỏi phòng bệnh. "??" Băng Băng ngơ ngác nhìn bóng lưng y tá rời đi.

Không phải nên hỏi thăm tình trạng sức khỏe của tôi sao?

Rất nhanh, cửa phòng bệnh lại mở ra, lần này tiến vào không chỉ có y tá, còn có Cục trưởng Cục Cảnh sát, Thư ký Thị trưởng cùng các lãnh đạo cấp cao của đội khảo cổ...

Thấy trận trượng như vậy Băng Băng lập tức khẩn trương, hoàn toàn không biết tại sao sự việc lại phát triển thành thế này. "Đồng chí Băng Băng, không cần khẩn trương, chúng tôi chỉ hỏi vài câu thôi." Cục trưởng Cục Cảnh sát sau đó bắt đầu dò hỏi Băng Băng về những chuyện xảy ra trong mộ cổ. "Tôi... tôi chỉ nhớ tôi và Cục trưởng Khương rơi vào mộ đạo bị sập, chuyện xảy ra sau đó hoàn toàn không nhớ rõ nữa." Băng Băng ôm trán, làm ra vẻ nỗ lực nhớ lại.

Mọi người thấy vậy cũng đành phải an ủi Băng Băng nghỉ ngơi cho tốt.

Bảo cô tranh thủ nhớ lại chuyện xảy ra trong mộ cổ. "Vâng, tôi sẽ cố gắng nhớ lại." Băng Băng làm ra vẻ ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo đám đông lãnh đạo rời đi, mới chậm rãi thở phào một hơi: "Như vậy hẳn là tốt hơn rồi nhỉ?" Nói xong, Băng Băng cầm điện thoại trên đầu giường, mở Weibo lên, tìm trang chủ của Tống Thần, lưu bức ảnh duy nhất của Tống Thần trong đó lại. "Sau này sẽ gặp lại thôi ~" Ngón tay Băng Băng vuốt ve hình Tống Thần trên màn hình điện thoại, miệng khẽ lầm bầm.

Ting!

Weibo bỗng nhiên tự động nhắc nhở Băng Băng có tin hot (hot search) mới nhất được công bố.

Băng Băng tò mò ấn vào, phát hiện có liên quan đến mình. 《Cứu hộ Trường Bạch Sơn thành công, không có thương vong về người, nhà khảo cổ học tuyên bố: Sẽ tạm thời phong tỏa mộ cổ!

Sau khi quét toàn bộ ngọn núi sẽ tiến hành công tác khai quật lại!》 "Trong lúc mình hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?" Băng Băng đối với việc này không hiểu ra sao, hoàn toàn không lý giải được tại sao mộ cổ lại bị niêm phong.

Chỉ đành lập tức ấn vào hot search, bắt đầu xem kỹ nội dung liên quan, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đập vào mắt là người đăng bài.

Băng Băng kinh ngạc phát hiện, là Đài truyền hình Kinh Thành và Cục Du lịch Trường Bạch Sơn cùng đăng tải. 【8 giờ đúng giờ Kinh Thành, Cục Du lịch Trường Bạch Sơn và Cục Khảo cổ đồng thời công bố tin tức.】 【Tuyên bố Phó cục trưởng Khương bị kẹt trong mộ cổ, Giáo sư Trương, cùng các nhân viên khảo cổ tiến vào mộ cổ đã được giải cứu hoàn toàn.】 【Đối với tình huống đột phát của mộ cổ, Giáo sư Trương của Cục Khảo cổ biểu thị do trước đó thăm dò mộ cổ chưa đủ tự tin.】 【Tiếp theo sẽ tạm thời đình chỉ việc thám hiểm mộ cổ, đợi nguy hiểm hoàn toàn được loại bỏ, sẽ một lần nữa tiến vào mộ cổ tiến hành thám hiểm.】 【Về phía Cục Du lịch Trường Bạch Sơn, tuyên bố từ hôm nay, khu du lịch Trường Bạch Sơn bắt đầu hạn chế du khách tiến vào núi Thánh Tuyết.】 【Nhưng ngoài núi Thánh Tuyết ra, khu du lịch vẫn mở cửa đón chào đông đảo du khách (muốn tiêu tiền).】 【Mời các vị du khách yên tâm.】 Cuối bài viết đính kèm lượng lớn hình ảnh, trong đó có ảnh đội cứu hộ vất vả cứu người, ảnh nhóm Giáo sư Trương được cứu ra.

Ảnh Tống Thần ăn mì, ảnh Tống Thần uống nước, ảnh Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh đứng cùng nhau, Tống Thần đang... "Tại sao ảnh Tống Thần lại nhiều thế này!

Tuy rằng hiện tại nhiệt độ của Tống Thần cao, nhưng 'ké fame' như vậy thật sự tốt sao!!" Băng Băng tuy rằng lớn tiếng trách cứ hành vi của người đăng bài, nhưng hai tay lại không ngừng lưu tất cả ảnh liên quan đến Tống Thần về máy. "Khụ khụ, thật sự dùng loại mỹ nam dụ hoặc này, không biết là tên nào nghĩ ra." Băng Băng lưu xong tất cả ảnh Tống Thần, mới tiếp tục lướt điện thoại.

Sau đó nhìn thấy cảnh tượng mình đỏ mặt tía tai bị bế lên trực thăng. "Á!

Tại sao chỉ có mình tôi là bộ dạng thảm hại thế này a!" ...

Cư dân mạng sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện từ khóa trên bảng hot search lại biến đổi.

Đám cư dân mạng giường cũng chưa xuống, bắt đầu chui vào "ruộng dưa" hóng hớt, cũng từng người đưa ra ý kiến của mình. 【Chậc chậc chậc, mộ cổ bị phong tỏa rồi!

Tiếc thật a!!】【Tiếc gì!

Cũng đâu phải vĩnh viễn niêm phong!】【Tôi cho rằng chắc là thám hiểm bị cơ quan bên trong làm cho sợ rồi!

Cho nên trực tiếp đánh bài chuồn thôi!】【Đánh bài chuồn thì chưa đến mức, nhưng trong thời gian ngắn chắc sẽ không thám hiểm nữa đâu!】【Tôi thấy cái mộ cổ đó cứ để đấy là được!

Quản làm gì!

Bên trong lại không có văn vật quý trọng hoặc văn hiến!】【Không thể không có!

Chỉ có thể nói đội khảo cổ chưa tiến vào mộ thất chứa những thứ đó!】【Thôi đi!

Ở mộ đạo đều bị kẹt cứng!

Từng người đều suýt chết ở trong đó!】【Được rồi!

Người không sao là tốt rồi!

Tôi thấy thế!】【Hả!

Chẳng lẽ mọi người thật sự quan tâm mấy cái này sao?

Không phải nên quan tâm trong mộ đạo có xuất hiện Trương Linh hay không à!】【Đừng nói bừa!

Chưa chắc là Trương Linh đâu!】【Tôi cho rằng loại chuyện này!

Ở đây thảo luận cũng chả có tác dụng gì!

Chi bằng chúng ta đích thân đi xem!】【Nhưng ngọn núi có mộ cổ chẳng phải đều bị cấm vào rồi sao?

Đi cũng đâu vào được mộ cổ a!!】【Nhưng tôi có thể đi những ngọn núi khác a!

Tôi cho rằng khu du lịch Trường Bạch Sơn nhiều núi như vậy!

Chắc không chỉ có một cái mộ cổ!】【Á!

Nghe lời này!

Là muốn trộm mộ sao!】【Không có!

Tôi có thể gọi là đi làm khảo cổ!】...

Nhưng đợi đến khi các loại ảnh chụp của Tống Thần bị lộ ra, nhiệt độ trên mạng càng bay cao.【Nga hống!

Để tôi xem là ai!

Ô kìa!

Không phải Tống Thần!

Tống đạo sao!!】【Làm đạo diễn đàng hoàng không làm, không đi quay phần tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký"!

Chui vào trong mộ cổ làm gì a!】【Hiểu rồi!

Gọi là lấy tài liệu thực tế!

Chương 121

Không có những người như Tống đạo đích thân xuống mộ quan sát!

Tôi có thể xem được kịch bản đặc sắc như vậy sao!】【Khá lắm!

Thảo nào có thể viết ra và quay được câu chuyện đặc sắc như vậy!

Quả nhiên là thân thân trải qua a!】【Không hổ là Đạo Mộ thế giới quý công tử!

Danh bất hư truyền a!】【Thế này làm tôi càng mong chờ phần tiếp theo rồi!

Dù sao Tống đạo cũng vừa tận mắt nhìn thấy mộ cổ nguy hiểm thế nào a!】【Vì để quay được bộ phim hay!

Ngay cả tính mạng Tống Thần đạo diễn cũng có thể bỏ ra a!】【Rơi nước mắt! (?^?)!

Huynh đệ đều khóc cho tôi!】...

Ở nhà, Tống Thần đang ngủ bỗng nhiên mũi ngứa dữ dội. "Hắt xì!

Hắt xì!

Hắt xì!...!" Liên tục hắt xì hơi, Tống Thần trực tiếp bò dậy khỏi giường.

Cơn buồn ngủ mông lung, Tống Thần vươn tay rút khăn giấy từ bên gối. "Tình huống gì đây?

Theo thể chất của mình không lẽ nào lại bị cảm cúm?" Lau nước mũi, Tống Thần bắt đầu suy tư, tại sao lại hắt xì hơi nhiều như vậy. "Chẳng lẽ có người đang chửi mình!?" Ting ~~~ Vừa dứt lời, chiếc

điện thoại mới bên gối Tống Thần bỗng nhiên rung lên.

Còn chiếc điện thoại trước đó đã thất lạc trong mộ cổ, Tống Thần cho rằng chắc là rơi xuống đầm nước rồi.

Tống Thần cầm điện thoại, liếc nhìn thông báo cuộc gọi đến. "Lưu Phẩm Hoa?

Chẳng lẽ ông ấy đang chửi mình?" Không suy nghĩ quá nhiều, Tống Thần liền trực tiếp chọn nghe máy. "Alo?" "Là Tống Thần phải không?" Đầu dây bên kia Lưu Phẩm Hoa có chút không xác định hỏi. "Không thì tôi là ai?" Nghe giọng điệu có phần khó chịu của Tống Thần, Lưu Phẩm Hoa đầu dây bên kia ngược lại yên tâm thở phào nhẹ nhõm. "Phù, không sao là tốt rồi, hôm qua lúc gọi điện cho cậu, nói được một nửa thì tắt máy." "À à, hóa ra là cuộc điện thoại lúc đó à." Tống Thần cũng hiểu ra, giữa chừng hình như Khương Nguyệt Thanh có nghe một cuộc điện thoại. "Vậy hôm nay tìm tôi làm gì a?

Không phải chỉ đơn giản là hỏi thăm chứ?" "Đương nhiên là xem tình trạng của cậu thế nào, sau đó hiện tại trên mạng nhiệt độ về Trương Linh bùng nổ rồi, cậu biết không?" Tống Thần hơi nhíu mày hỏi: "Tình huống gì?" "Cậu không biết sao?

Hôm qua trong livestream khảo cổ, mấy giây cuối cùng biến mất, một nhân vật nghi là Trương Linh xuất hiện.

Trực tiếp dẫn đến chủ đề liên quan tới "Đạo Mộ Bút Ký" và Trương Linh nhiệt độ tăng vọt!" Đầu dây bên kia Lưu Phẩm Hoa dùng giọng điệu vui mừng nói. "Cho nên hiện tại cư dân mạng đều đang mong chờ "Sa Hải", cho nên tôi hỏi chút Tống đạo, kịch bản chuẩn bị thế nào rồi?

Dù sao tốc độ của cậu, mọi người đều hiểu!" Tống Thần: "Tôi cảm giác câu cuối cùng giọng điệu không đúng lắm a." "Không có!

Không có!" Tống Thần đối với việc này cũng không truy cứu nữa, ngồi dậy trên giường vươn vai một cái, nói với điện thoại: "Kịch bản "Sa Hải" viết xong rồi, đợi mấy ngày nữa tôi đi Thượng Hải tìm anh, sau đó bên kia tốt nhất bắt đầu chuẩn bị..." Tiến vào trạng thái công việc, Tống Thần bắt đầu cùng Lưu Phẩm Hoa giao lưu về khâu chuẩn bị tiền kỳ quay chụp "Sa Hải".

Một lần giao lưu hết nửa giờ. "Được rồi, trước mắt cứ như vậy đi, sau này đợi tôi đi Thượng Hải rồi nói tiếp." Tống Thần nói xong cúp điện thoại, thuận tay ném điện thoại lên giường.

Tống Thần bước xuống giường đi tới bên cửa sổ, nhìn mây đen dày đặc ngoài cửa sổ gần như muốn sà xuống đỉnh đầu.

Tống Thần hơi nhíu mày cảm thán: "Cái thời tiết này mà đưa vào trong phim, tuyệt đối là điềm báo cho tình tiết quan trọng xuất hiện a!" ...

Khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Quần thể núi tuyết trắng xóa cùng mây đen dày đặc, khiến cả vùng núi tuyết trông càng thêm áp lực.

Đỉnh núi Thánh Tuyết vốn nổi tiếng thánh khiết càng bị mây đen che khuất.

Trong Hàn Đàm mộ cổ.

Từ sau khi cây đinh sắt khổng lồ đầu tiên rơi xuống, chấn động bên trong quan tài thanh đồng biến mất không thấy.

Nhưng hiện tại, quan tài thanh đồng lại một lần nữa rung chuyển mãnh liệt.

Cây đinh sắt khổng lồ thứ hai kiên trì không nổi, bị một luồng sức mạnh đánh rơi khỏi quan tài.

Sau đó những cây đinh sắt còn lại cũng đi vào vết xe đổ, chín cây đinh sắt khổng lồ từ từ chìm vào đáy đầm nước tối tăm.

Keng!

Keng!!

Không còn đinh sắt, sự trói buộc của xích sắt dần dần yếu đi.

Rất nhanh từng sợi xích sắt bắt đầu không chống đỡ nổi, đứt đoạn văng ra.

Rắc rắc rắc ~~ Nắp quan tài thanh đồng đảo ngược kia bắt đầu từ từ mở ra, cùng lúc đó xuất hiện lượng lớn khói đen.

Bỗng nhiên!

Một bàn tay khô héo vàng vọt từ trong vươn ra, nắm lấy mép quan tài thanh đồng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, làn da khô héo của bàn tay kia lập tức khôi phục sự trơn bóng và trắng ngần.

Rất nhanh liền trở thành bàn tay ngọc có thể được coi là đẹp nhất trên thế giới.

Sau đó bàn tay ngọc xinh đẹp từ từ thu lại.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, trực tiếp bóp nát nắp quan tài thanh đồng...

Vài ngày sau.

Tại sân bay Thượng Hải, Tống Thần mặc một bộ đồ thường phục màu đen bước xuống máy bay.

Trước ánh mắt sáng rực của các cô tiếp viên hàng không phía sau, hắn đeo khẩu trang và kính râm màu đen lên. "Phù, nhiệt độ ở Thượng Hải quả nhiên dễ chịu hơn Đông Bắc nhiều." Cảm nhận nhiệt độ

không phải âm độ C của Thượng Hải, Tống Thần sải bước chân kiên định đi về phía khu vực lấy hành lý. "Lại lên hot search rồi à?

Ăn dưa quần chúng bây giờ năng lượng dồi dào thế sao?" Trong lúc buồn chán chờ hành lý, Tống Thần lướt điện thoại, kết quả phát hiện tiêu đề hot của Weibo lại bất tri bất giác bị mình chiếm cứ. 【Chấn động!!

Biên kịch kiêm đạo diễn của "Đạo Mộ Bút Ký", hiện thân tại sân bay Trường Bạch Sơn, mục tiêu là Thượng Hải?】 Trong bài viết đính kèm bức ảnh Tống Thần mặc đồ đen tại sân bay.

Góc chụp hoàn hảo, tôn lên vóc dáng chín đầu thân của Tống Thần, thậm chí bố cục hậu cảnh cũng rất đẹp.

Nhưng dưới góc nhìn của đạo diễn cấp thế giới như Tống Thần, bức ảnh này ít nhất có năm điểm chưa đạt. "Mình nhập vai đạo diễn sớm quá rồi sao?" Tống Thần cười khẽ lắc đầu, tiếp tục lướt màn hình xem bình luận. 【Á á á!

Dáng người chồng tôi đẹp quá đi mất!】 【Chậc chậc!

Đôi chân dài đại bác kia đúng là làm người ta chịu không nổi mà~】 【Phối đồ cũng đỉnh nữa, đúng là chàng trai bảo tàng mà tôi phát hiện ra!】 【Phi!!

Bà phát hiện cái gì!

Rõ ràng là tôi phát hiện!】 【Ồ hô!

Tống Thần rốt cuộc cũng chịu rời khỏi Trường Bạch Sơn rồi!

Xem ra là đi quay phần tiếp theo!】 【Hóng quá!

Hóng quá! (*??)!】 【Ai cũng biết Thần diễn quay phim tốc độ cực nhanh!

Vậy để tôi đoán xem phim điện ảnh này quay bao lâu thì xong?】

【Cái đó còn phải xem thời lượng phim bao nhiêu nữa.】【Theo tác phong nhất quán của Tống đạo, ít nhất cũng phải ba tiếng!】【Lại một cuộc chiến bàng quang nữa sao, haizzz ~~ xoắn quẩy quá ~~】【Ha ha ha!

Chương 122

Trước khi xem thì ai cũng ghét phim dài, lúc xem rồi thì ai cũng tập trung cao độ!】【Nhưng đây là lần đầu tiên chiếu rạp, có khi nhiều người vì không xem chùa được nên không xem đâu!】【Chắc chắn có tình huống đó, nhưng kệ người ta!

Tôi nhất định phải đi xem!】【Em cũng thế!!】【Này, có ai đi cùng tôi đến cổng Long Hoa Giải Trí để me Tống đạo diễn không?】..... "Thật là, me tôi thì hơi quá đáng rồi đấy." Tống Thần nhìn những bình luận này mà đau cả đầu, khoảnh khắc tiếp theo, hắn chú ý thấy hành lý đã theo băng chuyền trôi đến trước mặt.

Tống Thần vội vàng vươn tay vớt, trực tiếp xách hai kiện hành lý ra. "Xem ra cho dù là chức năng kiểm tra của sân bay, cũng hoàn toàn không thể soi ra vấn đề của cái hộp này." Lắc lắc chiếc hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao trong tay, Tống Thần vô cùng hài lòng với chiếc hộp đựng đao mà hệ thống tặng.

Bất kể tia hồng ngoại, cộng hưởng từ, đều không thể nhìn thấu bên trong hộp.

Càng đừng nói đến Hắc Kim Cổ Đao bên trong. "Như vậy sau này có thể mang theo Hắc Kim Cổ Đao đi lại rồi." Bằng lái xe đã bị treo, cũng không thể vì mang theo vũ khí quản chế mà bị tóm vào đồn được.

Sở dĩ mang Hắc Kim Cổ Đao theo bên người, thực sự là vì bà dì nhỏ ở nhà không yên tâm, dù sao con dao này cũng từng tàn sát qua không ít thứ!

Tiếp theo quay chụp 《Sa Hải》, để thể hiện sự hoang lương của sa mạc trong phim, hắn chuẩn bị đến khu không người thực sự để lấy

cảnh.

Ở cái nơi hoang vu hẻo lánh đó, ai biết sẽ xuất hiện thứ quỷ quái gì, mang theo con dao phòng thân cũng hợp lý chứ nhỉ? .....

Long Hoa Giải Trí nằm ở vị trí xa hoa nhất Bến Thượng Hải.

Một tòa cao ốc văn phòng cao hơn bảy mươi tầng, từ tầng năm mươi đến bảy mươi đều thuộc về Long Hoa Giải Trí.

Trọn vẹn hai mươi tầng lầu bao gồm văn phòng, phòng tập, phòng thu âm, v.v. "Khi nào Cục Du lịch của mình mới có quy mô thế này thì tốt biết mấy." Đứng ở lối vào tòa nhà, Tống Thần ngẩng đầu nhìn lên, có chút ngưỡng mộ hứa một điều ước.

Vương lão (Cục trưởng): Hứa nguyện vọng?

Mẹ nó cậu đưa tôi vào tù luôn đi! "Xin chào, Tống đạo, đã đợi ngài đã lâu." Tống Thần vừa bước chân vào tòa nhà, một giọng nữ dịu dàng đã truyền vào tai. "Hửm?" Tống Thần ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái mặc đồ công sở, đi tất đen đứng ở lối vào, hai tay chồng lên nhau đặt trước người, khẽ cúi eo. "?" "Tôi là nhân viên của Long Hoa Giải Trí, ở đây chờ Tống đạo." "Khách sáo quá, còn đứng ở cửa chờ tôi nữa." Tống Thần gật đầu, đi theo cô nhân viên tất đen đang lắc lư cái eo thon thả về phía thang máy.

Sau khi vào thang máy.

Nhìn đối phương bấm tầng, Tống Thần bỗng nhiên sờ sờ khẩu trang trên mặt hỏi: "Nhận ra tôi à?" Rõ ràng dọc đường đi không bị người khác phát hiện mà. "Công việc của tôi thường xuyên tiếp xúc với minh tinh nghệ sĩ, người có hình tượng nổi bật như Tống đạo cũng không gặp nhiều." Được người đẹp khen ngợi, Tống Thần ngại ngùng gãi đầu, tiếp đó dưới ánh mắt tràn đầy ám muội của đối phương, hắn cười nói: "Ái chà, ánh mắt của cô không tệ nha ~" Cô gái

tất đen đen mặt nhìn Tống Thần: "....." Sự tò mò và sùng bái đối với Tống Thần trong lòng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Tính cách của người này... cởi mở quá vậy sao?

Sau đó Tống Thần bắt đầu chủ động trò chuyện với đối phương, cho cô nàng kiến thức thế nào gọi là tấu hài độc thoại... .....

Đinh!

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, cô gái tất đen cúi chào Tống Thần xong liền vội vàng giẫm giày cao gót chạy biến đi. "Thả thính tôi à?

Cấp bậc chưa đủ đâu." Tống Thần nhìn bóng lưng cô gái, cười nhạt.

Đối với sự ám chỉ và quyến rũ của đối phương suốt dọc đường, Tống Thần sao có thể không hiểu?

Nhưng Tống Thần tự nhận mình là một người giữ mình trong sạch, tuyệt đối không phải vì dáng người đối phương chưa đủ chuẩn đâu. "Tống đạo làm gì nhân viên công ty tôi thế?

Người ta xấu hổ chạy mất rồi kìa." Cửa thang máy, Lưu Phẩm Hoa cười tủm tỉm nhìn Tống Thần.

Phía sau anh là Tiêu Dương, Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn và những người khác, đều được Lưu Phẩm Hoa mời đến.

Dù sao thì còn ai hút mắt hơn dàn diễn viên cũ nữa chứ. "Đừng có nói bậy, cẩn thận tôi kiện tội phỉ báng đấy." Tống Thần tháo khẩu trang, nghiêm túc nhắc nhở Lưu Phẩm Hoa. "Ha ha ha ha!" Sau đó hai người vui vẻ ôm chầm lấy nhau.

Sau khi buông ra, Lưu Phẩm Hoa mang theo vẻ mặt xin lỗi nói: "Xin lỗi nhé, tôi mà xuống dưới đón cậu thì có khi chẳng vào được

nữa." "Tự luyến vừa thôi, giờ tôi hot hơn anh nhiều." Tống Thần vừa ôm những người khác, vừa trêu chọc Lưu Phẩm Hoa. .....

Vài phút sau, trong phòng họp của Long Hoa Giải Trí.

Mọi người ngồi yên lặng trên ghế, chờ đợi Tống Thần phát kịch bản.

Tuy đều là chỗ người quen cũ, nhưng đối với lời Tống Thần, các diễn viên đều vô cùng nghe lời. "Khụ khụ, đều là người quen, tôi không nói nhiều nữa." Ngồi ở vị trí chủ tọa, Tống Thần lôi từ trong vali ra một xấp kịch bản dày cộp đưa cho người quản lý.

Các minh tinh tại trường quay nhìn xấp kịch bản dày cộp kia, đồng thanh cười: "Quả nhiên là cái mùi vị ấy!

Kịch bản quen thuộc!

Độ dày quen thuộc!" Rất nhanh, kịch bản đã được photo và phát cho từng diễn viên.

Mọi người cũng lập tức tiến vào trạng thái, bắt đầu nghiêm túc lật xem kịch bản, nhanh chóng chìm vào cốt truyện.

Nhưng ba phút sau.

Từng người một đều sợ hãi run rẩy, không ít người trực tiếp úp kịch bản trong tay xuống.

Vẻ mặt kinh hoảng nhìn Tống Thần hỏi: "Tống đạo, cậu chắc chắn đây không phải kịch bản phim kinh dị chứ?" "Phim kinh dị?

Ở đâu ra ma quỷ?" Tống Thần thuận tay cầm lấy kịch bản của Lưu Phẩm Hoa bên cạnh, tùy ý lật xem vài trang.

Bộp!

Kịch bản bị Tống Thần nhanh chóng úp lại, giống như bị gợi lại hồi ức không vui, hắn rùng mình một cái như nổi da gà toàn thân.

"Hít... ~ Thật sự quá đáng sợ!" Tống Thần hít sâu một hơi khí lạnh.

Lưu Phẩm Hoa và những người khác nhìn bộ dạng này, lập tức có chút hoang mang. "Khoan đã!

Rốt cuộc là ai viết kịch bản hả!?" "Tống đạo, không phải là câu chuyện cậu viết sao!?" Mọi người không nhịn được cái hồn thích cà khịa trong người, lớn tiếng chất vấn Tống Thần.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tống Thần, bỗng nhiên một ý nghĩ khủng khiếp xuất hiện trong lòng mọi người!

Chẳng lẽ... kịch bản này bị một sự tồn tại quỷ dị nào đó sửa lại rồi sao?

ực!

Tại hiện trường, mọi người căng thẳng nhìn Tống Thần, hung hăng nuốt nước miếng, sợ giây tiếp theo Tống Thần bị quỷ nhập.

Dù sao cũng có nghe đồn, hành động khảo cổ mộ cổ ở Trường Bạch Sơn, Tống đạo cũng ngoài ý muốn tiến vào.

Chẳng lẽ lúc đó bị thứ gì không sạch sẽ bám theo rồi?

Hít!!

Nhìn mấy người kia đều thập phần phối hợp lộ ra vẻ mặt kinh hãi không rõ nguyên do, Tống Thần khẽ ho hai tiếng. "Ngại quá, cầm nhầm kịch bản, cái cuốn này là nhật ký." "Ách....." "Đạo diễn cũng lầy quá rồi đấy?" Mấy người vô lực than thở.

Tống Thần đưa kịch bản đúng cho quản lý đi photo một ít, quay đầu phát hiện ánh mắt Lưu Phẩm Hoa nhìn mình có chút kỳ quái. "Cái đó...

Tống đạo, thật sự không sao chứ?

Đừng trách tôi lắm mồm, chủ yếu là biểu hiện vừa rồi...

Chương 123

Tôi có quen một đại sư, người trong giới đều tìm ông ấy xem, hay là..." Lưu Phẩm Hoa ngồi bên cạnh Tống Thần nhỏ giọng nói. "Ha ha, đã lâu không gặp đùa mọi người chút thôi, thế nào?

Diễn xuất của tôi không tệ chứ." Thực ra không phải đâu, cái vừa rồi xem thực sự không phải kịch bản.

Thực ra là Tống Thần ghi chép một số chi tiết trong mộ cổ, có một số là suy luận dựa trên ngũ hành bát quái.

Nhưng do kỹ năng đạo diễn cấp thế giới, những thứ Tống Thần viết ra nhìn có chút giống kịch bản.

Về phần nguyên nhân cuốn nhật ký này xuất hiện ở đây, có khả năng là lúc Khương Nguyệt Thanh giúp thu dọn hành lý đã thuận tay bỏ vào trong vali của Tống Thần.

Nhất thời khiến những diễn viên này đều hiểu lầm là kịch bản.

Nhưng các diễn viên tuy đều cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn có thể xem hiểu, cho nên tiếp tục đọc.

Còn về biểu hiện vừa rồi của Tống Thần, hoàn toàn là do ác thú vị của hắn.

Đơn thuần là muốn hù dọa họ thôi. "Cho nên kịch bản này thật sự không phải cái chúng tôi sắp quay hả?" Lưu Phẩm Hoa và mọi người khen ngợi diễn xuất của Tống Thần một hồi, rồi cầm kịch bản trong tay run rẩy nhìn Tống Thần.

Nội dung kịch bản trong tay quá chân thực, cảm giác giống như ghi chép về mộ cổ trong hiện thực vậy. "Không, đó đều không phải kịch bản." Thấy Tống Thần lắc đầu, mọi người cũng thở phào nhẹ

nhõm. "Vậy cái cuốn dày cộp này là bản gì?" Tằng Nhất Hi tò mò nhìn Tống Thần hỏi, tất cả mọi người tại đây đều nhìn về phía Tống Thần, chờ mong câu trả lời. "......

Ách....." Tống Thần bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ câu trả lời trong đầu, bỗng nhiên linh quang lóe lên: "Cái này à, cái này là tôi mấy hôm trước ở trong mộ cổ nhìn thấy một số thứ, sau đó qua sự gia công nghệ thuật của tôi mà thành sản phẩm thôi." .....

Một tiếng sau.

Mọi người rốt cuộc ngẩng đầu lên khỏi kịch bản, nghiền ngẫm số lượng lớn tình tiết trong 《Sa Hải》 mà Tống Thần miêu tả, bộ phim diễn ra mười năm sau 《Đạo Mộ Bút Ký》. "Hít...

Kịch bản của Tống đạo vẫn sắc sảo như ngày nào!" Trần Hạo Hãn dựa vào lưng ghế cảm thán nội dung kịch bản, chỉ cần đọc nội dung, Trần Hạo Hãn đã có thể trải nghiệm được sự thay đổi tâm trạng của Bàn Tử trong mười năm.

Giờ khắc này hắn phảng phất chính là bản thân Bàn Tử. "......

Đối với tôi hình như hơi khó à nha...

Ngô Tà mười năm sau khác biệt quá lớn." Tằng Nhất Hi khổ não gãi gãi đầu.

Dưới sự giúp đỡ của Tống Thần, Tằng Nhất Hi nắm bắt Ngô Tà thời kỳ Thiên Chân vô cùng tốt.

Nhưng nhìn Tà Đế gần như chưởng khống tất cả trong 《Sa Hải》, Tằng Nhất Hi cảm nhận được áp lực và khổ não mười phần, cảm thấy có khả năng diễn không tốt.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không có ý muốn từ bỏ.

Bởi vì cậu tin tưởng Tống Thần đạo diễn nhất định sẽ giúp cậu!

Thế là Tằng Nhất Hi dùng ánh mắt sáng rực nhìn về phía Tống Thần.

Tằng Nhất Hi: ●▽●, Tống đạo nhìn em đi!

Nhưng Tống Thần lại hoàn toàn không nhìn về phía Tằng Nhất Hi, vẫn luôn cúi đầu gõ điện thoại.

Tiểu dì: 【Đến Thượng Hải chưa?】 Tống Thần: 【Đến rồi!!

Đang thảo luận kịch bản.】 Tiểu dì: 【Vậy thì tốt, chuẩn bị cho kỹ, hai hôm nữa có rảnh thì về nhà một chuyến, ba mẹ cháu vừa từ Hawaii về.】 Tống Thần: 【Hai người họ lúc nào đi Hawaii?

Sao cháu không biết?!】 Tiểu dì: 【Vợ chồng hai người họ quên mất số điện thoại của cháu rồi.....】 Tống Thần: 【Có thể nói cho cháu biết, rốt cuộc cháu có phải con ruột của hai người họ không!

Người bình thường có quên số điện thoại của con trai mình không!】 Tiểu dì: 【Hết cách rồi, trong mắt đôi vợ chồng kia, cháu chỉ là cái bình dầu kéo theo tình yêu của họ mà thôi.】 Tống Thần: 【.....】 Nhìn tin nhắn Tiểu dì gửi trên điện thoại, cả người Tống Thần đều không ổn.

Cuối cùng cũng hiểu, vì sao bố mẹ hắn ngay khi hắn tốt nghiệp cấp hai, liền ném hắn cho Tiểu dì đang học đại học.

Hóa ra là mình cản trở tình yêu của họ sao!! "Tống đạo, Tống đạo." Bỗng nhiên giọng nói của Tiêu Dương cắt ngang nỗi bi thương của Tống Thần, Tống Thần lau lau giọt nước mắt không tồn tại nơi khóe mắt, hỏi: "Sao thế?" Tiêu Dương chỉ chỉ kịch bản trong tay, sau đó chỉ chỉ mình nói: "Vì sao tôi gần như không có cảnh quay nào thế này?" Tống Thần vẻ mặt bình thản nói: "Không phải cậu đang ở trong Thanh Đồng Môn ngồi tù sao?" "Cũng phải có kịch tình chứ, chừng ba bốn đoạn hồi ức thôi sao!" "Ngồi tù mà....." Tiêu Dương tự kỷ, thân

là một trong những nhân vật chính của 《Đạo Mộ Bút Ký》, trong phần tiếp theo 《Sa Hải》, cậu chỉ có thể xuất hiện trong đoạn hồi ức.

Lưu Phẩm Hoa nhìn Tiêu Dương đang thương tâm, chủ động đáp lời: "Đừng để ý quá, đất diễn của tôi còn ít hơn cậu này!" Với tư cách là Tam thúc Ngô Tam Tỉnh của Ngô Tà, trong 《Sa Hải》 ông cũng chỉ xuất hiện theo phương thức hồi ức.

Tống Thần nhìn tổ hồi ức này, bất lực lắc đầu hỏi Lưu Phẩm Hoa: "Các diễn viên khác bắt đầu tuyển chọn thử vai chưa?

Đặc biệt là người diễn Lê Thốc ấy." "Công ty tôi đã công bố tin tức 《Sa Hải》 sắp tuyển chọn diễn viên rồi, nhóm người cũ lần trước cũng đều hân hạnh chấp nhận lời mời, chắc là không có vấn đề gì đâu." Lưu Phẩm Hoa buông kịch bản trong tay xuống, chuyển sang trạng thái đồng sự công ty giao lưu với Tống Thần về hạng mục diễn viên. "Ừm, tôi không hiểu rõ về diễn viên trong giới, Hoa ca có thể tìm giúp mấy diễn viên trẻ tuổi có diễn xuất tầm mười mấy tuổi không?" "Tốt nhất là phái thực lực đang học cấp ba hoặc đại học, phải thiếu niên một chút." Tống Thần đang suy nghĩ về người đóng Lê Thốc.

Với tư cách là một trong những nhân vật chính của 《Sa Hải》, đất diễn của Lê Thốc tương đối quan trọng.

Cho nên ít nhất diễn xuất cũng phải đạt, nếu không cho dù năng lực điều giáo diễn viên của Tống Thần có mạnh đến đâu, cũng sẽ lãng phí không ít thời gian. "Ừm... yêu cầu này cũng không quá phận." Lưu Phẩm Hoa che miệng bắt đầu suy nghĩ trong giới, rốt cuộc có nam diễn viên trẻ nào thích hợp đóng Lê Thốc hay không. "Ôi thần linh ơi, ngay từ đầu tôi đã sai rồi, nếu tôi không diễn Đạo Mộ Bút Ký....." Lúc này Tiêu Dương cả người rơi vào trạng thái ủ rũ lải nhải, đắm chìm trong thế giới của mình than ngắn thở dài.

Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn thấy thế, vội vàng lên tiếng an ủi. "Hây, Tiểu Ca phải trụ vững chứ!

Tôi và Thiên Chân không thể rời xa cậu được!" "Đúng rồi Tiểu Ca, đừng lo lắng, tôi khẳng định sẽ nhanh chóng đi đón cậu về nhà, đúng không đạo diễn?" Tằng Nhất Hi cầu cứu nhìn về phía Tống Thần.

Bàn Tử Trần Hạo Hãn cũng vội vàng đáp lời: "Tống đạo, mau giúp khai thông đi chứ!" "Ồ!" Nhận được thỉnh cầu, Tống Thần chủ động đi đến trước mặt Tiêu Dương, hai vị đại soái ca mặt đối mặt nhìn nhau.

Tống Thần đặt tay phải lên vai Tiêu Dương vỗ vỗ nhẹ nói: "Đừng để ý mấy chi tiết này nha, đều là giả mà, quay xong cảnh thì đi thôi." Tống Thần khổ khẩu bà tâm nói: "Có điều nha, đừng bỗng nhiên nói tiếng địa phương, như vậy fan hâm mộ sẽ lo lắng cậu phát triển theo hướng diễn viên hài đấy." "A!

Đều là giả!

Dương ca từ bỏ giãy dụa đi!" Hai người bên cạnh vội vàng hùa theo, Tiêu Dương nghe câu này cũng bất lực gật đầu, ý đồ làm cuộc ngoan cố cuối cùng. "Vậy được rồi, nhưng đạo diễn phải nhớ sớm đón tôi về nhà đấy, còn phải thêm đất diễn cho tôi nữa!" Tống Thần: "Ok." .....

Buổi tối tám giờ!

Trên tài khoản Weibo của Long Hoa Giải Trí, ngay lập tức công bố poster dự báo của 《Đạo Mộ Bút Ký: Sa Hải》!

Một bức tranh Ngô Tà và nhóm người đi giữa sa mạc, trung tâm poster còn treo hai chữ Sa Hải thật lớn, góc dưới bên phải thì là phông chữ mạ vàng bắt mắt của Đạo Mộ Bút Ký!

Weibo đang khổ sở chờ đợi phần tiếp theo của Đạo Mộ Bút Ký,

lập tức bùng nổ.

Cư dân mạng cũng rất nể tình, trong thời gian ngắn ngủi đã đưa kỳ vọng lên hot search. 【Đến rồi!

Đến rồi!

Cuối cùng cũng bắt đầu quan tuyên!】 【Chuẩn bị bắt đầu quay rồi sao?!

Tò mò quá đi!】 【Cuối cùng lại có thể gặp bộ ba thiết tam giác Đạo Mộ!

Hóng!

Hóng!】 【Tôi nợ Tống đạo một tấm vé xem phim!

Lần này nhất định sẽ bù lại cho Tống đạo!】 【Đỉnh!

Kỳ vọng!

Chỉ là phim tuyên truyền mà đã quay hoàn mỹ như vậy!

Lần này có công ty lớn đầu tư điện ảnh!

Hiệu quả khẳng định sẽ càng tốt hơn!】 【Không biết lần này sẽ mang đến cho chúng ta bất ngờ gì đây!】 【So với hình ảnh điện ảnh và hiệu ứng đặc biệt!

Tôi càng muốn biết bộ phim này dài bao nhiêu thời gian!?】 【Theo thói quen của đạo diễn Tống Thần!

Ít nhất là bộ ba tiếng!】 【Nếu là ba tiếng!

Vé xem phim có đắt không nhỉ!?】 【Chẳng lẽ vì đắt mà không ra rạp xem sao!?】 【Xem!

Có đắt nữa cũng phải xem!】 【Hiện tại mong chờ công bố đội hình diễn viên!

Chương 124

Hy vọng nguyên ban nhân mã xuất mã!】 Trụ sở Weibo!

Tại bộ phận mạng, quản lý vừa mới may mắn thuận lợi xử lý xong việc điều động, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Quản lý ôm thùng giấy đứng ở cửa, nhìn cảnh tượng náo nhiệt gà bay chó sủa bỗng nhiên xuất hiện trong bộ phận mạng, khóe môi bất giác cong lên nhè nhẹ.

Không sai, cái cảm giác này, sướng!

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn ngân nga khúc hát quay đầu lại, Tổng giám đốc gấp gáp xông ra từ văn phòng, thấy hắn chưa đi, lập tức vui mừng ra mặt. "Lão Lý à, điện thoại cầu cứu của bộ phận mạng vừa nãy sắp làm máy tôi nổ tung rồi, khoan hẵng vội đi bộ phận thị trường, bàn giao xong công việc rồi hẵng đi nhá." Vừa nói, vừa dùng lực vỗ vỗ vai Lý quản lý, trong ánh mắt tràn đầy sự hòa (uy) ái (hiếp) khả (dụ) thân (dỗ)! "Hả?

Nhưng tôi....." Lý quản lý ánh mắt ngốc trệ, muốn nói cho Tổng giám đốc biết, tôi chuyển chức rồi!

Không làm quản lý bộ phận mạng nữa!

Chuyện bộ phận mạng không còn liên quan gì đến tôi nữa! "Không có nhưng nhị gì hết!" Ánh mắt hòa ái kia của Tổng giám đốc trực tiếp khiến Lý quản lý nghẹn lời, bàn tay đặt trên vai Lý quản lý bắt đầu từ từ gia tăng lực đạo. "Có vấn đề gì không?

Lý quản lý." "Không..... không có... không có vấn đề." Lý quản lý dục khóc vô lệ gật đầu, thùng giấy trong tay vô lực rơi xuống đất. .....

Poster dự báo 《Sa Hải》 phát hành, không chỉ thu hút sự chú ý của cư dân mạng và người hâm mộ.

Càng thu hút sự chú ý của các minh tinh trong nhóm chat, từng người đều tìm quan hệ khắp nơi.

Muốn xem có thể chen vào đoàn phim hay không, cho dù chỉ là đóng vai quần chúng cho quen mặt cũng tốt.

Dù sao hiện tại hot nhất trong nước là 《Đạo Mộ Bút Ký》, các diễn viên tham gia 《Đạo Mộ Bút Ký》 đều thu hoạch được không ít nhiệt độ.

Trong đó bao gồm cả người quản lý của Tiêu Viêm, mẹ Tiêu Viêm.

Với tư cách là sao nhí nổi danh từ nhỏ, sau khi lớn lên danh tiếng của Tiêu Viêm lại không được như trước.

Gần đây tham gia phim truyền hình, cũng là 《Lang Gia Bảng》 từ mấy năm trước.

Khiến cho người mẹ làm quản lý vô cùng lo lắng, sợ con trai là cây rụng tiền của mình bị đứt đoạn đường ngôi sao.

Khó khăn lắm gần đây mới tìm được cho con trai một tài nguyên.

Một bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu IP, hình như gọi là Đấu Khí Hóa Ngựa gì đó?

Nhưng sáng sớm hôm nay, mẹ của Tiêu Viêm bỗng nhiên nhận được lời mời thử vai nhân vật từ Long Hoa.

Trọng điểm là lời mời nam chính điện ảnh, trực tiếp khiến cả người bà sững sờ.

Bánh từ trên trời rơi xuống sao?!

Điều này cũng làm mẹ Tiêu Viêm xoắn xuýt, một bên là phim

truyền hình chuyển thể tiểu IP.

Tuy nói đạo diễn dở, biên kịch nát, nhưng Tiêu Viêm chỉ cần đi là nắm chắc vai nam chính.

Bên kia thì là phần tiếp theo của 《Đạo Mộ Bút Ký》 hiện đang hot nhất trong nước, tác phẩm đầu tiên của series này ra rạp.

Nhưng đi rồi chưa chắc đã có thể thành công tham gia diễn xuất.

Đối với việc này, mẹ Tiêu Viêm đắn đo không định, đành phải nói tin tức này cho bản thân Tiêu Viêm. "!! 《Sa Hải》 mời con!?" Nghe tin tức mẹ nói, Tiêu Viêm lập tức kinh ngạc đứng dậy.

Cậu là fan cứng của 《Đạo Mộ Bút Ký》, trong mơ thường xuyên mơ thấy cùng Thiết Tam Giác mạo hiểm trong các loại mộ cổ. "Ừ, lời mời nam chính." Mẹ Tiêu Viêm gật đầu. "Thật hay giả vậy!

Mẹ tải app trung tâm chống lừa đảo chưa?

Đừng bảo là điện thoại lừa đảo nhé!" Tiêu Viêm vui mừng khôn xiết.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Tiêu Viêm, người mẹ kiên nhẫn nói: "Mẹ cho rằng con đi bộ Đấu Khí Hóa Ngựa kia thì tốt hơn, 《Sa Hải》 tuy tốt, nhưng con chưa chắc đã được chọn đâu." "Không!" Tiêu Viêm từ nhỏ đều nghe lời lần đầu tiên phản kháng mẹ mình, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm mẹ nói. "Con muốn đến đoàn phim 《Sa Hải》 thử xem!

Con có niềm tin được chọn!" "Nhưng bên Đấu Khí Hóa Ngựa....." "Từ chối đi ạ, Đấu Khí Hóa Ngựa nghe tên đã thấy không đáng tin rồi." .....

Vài ngày sau.

Tống Thần đang nghỉ ngơi trong khách sạn thì nhận được tin nhắn

từ Lưu Phẩm Hoa.

Rất nhiều diễn viên đến thử vai đã tới Long Hoa Giải Trí, mời Tống Thần với tư cách là đạo diễn tiến hành tuyển chọn. "OK." Tống Thần gật đầu, cất kỹ chiếc hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao.

Đeo khẩu trang, mũ lưỡi trai, v.v. bước ra khỏi phòng, dọc đường đi Tống Thần cúi đầu bước nhanh.

Hiện tại Tống Thần rất hiểu rõ về độ hot của mình, từ cái Weibo bị công phá suốt hai ngày nay là có thể thấy được.

Tống Thần mà bị người ta tóm được ở bên ngoài, kết cục tuyệt đối sẽ vô cùng thảm.

Do đã đến Long Hoa Giải Trí một lần, lần này Tống Thần quen cửa quen nẻo đi vào. "Khoan đã, Tống Thần hả?" Vừa mới vào cửa, Tống Thần bị một ông chú đầu hói chặn lại. "Vâng, ai thế ạ?" Tống Thần gật đầu, sau đó nhìn vị đại thúc đầu hói hỏi. "Không nhận ra tôi!?" Tôn Lỗi vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tống Thần, ngón tay dùng sức chỉ vào mình hỏi.

Tôn Lỗi thật sự không ngờ Tống Thần thật sự không nhận ra mình, ông ta chính là một trong vài đạo diễn hàng đầu trong nước mà!

Vốn định phát tác, nhưng Tôn Lỗi nghĩ đến 《Sa Hải》.

Vì kế hoạch làm phó đạo diễn 《Sa Hải》, sau đó tranh thủ đá đít Tống Thần để trở thành đạo diễn.

Tôn Lỗi đành phải nhịn tính khí của mình lại nói: "Người trẻ tuổi không nhận ra tôi cũng bình thường, vậy mấy bộ phim như 《Thương》..... khoan đã, cậu xem chưa?" "Xin lỗi, chưa xem." "Vậy 《Xuân》 chắc xem rồi..... không, nghe rồi chứ?" Thấy Tống Thần vẻ mặt thờ ơ, Tôn Lỗi không phục thua cuộc truy hỏi. "《Bi》 thì sao?

Còn có 《Thu》, đó chính là tác phẩm thành danh của tôi!

Hai cái này tổng phải....." "Làm ơn cho qua, cảm ơn." Tống Thần trực tiếp vòng qua đối phương đi vào trong thang máy, nhìn Tôn Lỗi đang sững sờ tại chỗ. "Thần kinh à?

Trông cũng chẳng giống minh tinh." Tống Thần bất lực lắc đầu, ấn nút thang máy.

Sau khi thang máy đi lên, Tôn Lỗi ngốc trệ tại chỗ miệng không ngừng lẩm bẩm: "Cư nhiên không nhận ra tôi, không nhận ra tôi, không nhận ra tôi....." .....

Quá trình tuyển chọn diễn viên luôn khô khan vô vị như vậy.

Tống Thần nhìn một đám tiểu thịt tươi (soái ca trẻ) nhan sắc không bằng mình, diễn xuất không bằng mình diễn kịch.

Khiến Tống Thần buồn chán đến mức ngáp ngắn ngáp dài.

Khiến cho đông đảo tiểu thịt tươi thử vai đều rơi vào tình trạng tự hoài nghi bản thân.

Chẳng lẽ diễn xuất của tôi nát đến mức khiến người ta buồn ngủ sao?

Nhưng may là có Lưu Phẩm Hoa và các ảnh đế giúp đỡ, việc tuyển chọn thuận lợi tiến hành tiếp. "Tống đạo, tỉnh lại đi." Lưu Phẩm Hoa dùng khuỷu tay huých huých Tống Thần suýt thì ngủ gật, đồng thời đưa một tờ sơ yếu lý lịch cho Tống Thần nói.

Chương 125

"Tiếp theo là thử vai Lê Thốc, một hậu bối khá đáng tin cậy, lần này cậu ấy đã từ chối một bộ đại IP để đến bên này thử vai đấy." "Ồ?

IP gì?" Tống Thần tỉnh dậy, khá hứng thú với tin tức này, nhìn Tiêu Viêm đang đứng cách đó không xa hỏi. "Hình như gọi là Đấu.....

Khí Hóa Ngựa?" Lưu Phẩm Hoa nhíu mày nhớ lại ký ức trong đầu, không quá tự tin nói.

Nghe xong Tống Thần chấn động dữ dội, cả người lập tức tỉnh táo. "Vãi chưởng!" "Sao thế?

Bộ phim đó hay lắm à?" Lưu Phẩm Hoa không hiểu rõ chuyện bên mảng phim truyền hình.

Nhưng nhìn bộ dạng khiếp sợ của Tống Thần, Lưu Phẩm Hoa nhịn không được lòng hiếu kỳ hỏi. "Bộ phim truyền hình đó theo một ý nghĩa nào đó, quả thực khá là bá đạo." Trong đầu Tống Thần hiện lên những tình tiết có thể gọi là kinh khủng kia.

Ví dụ như đấu khí hóa ngựa, Đấu Đế đuổi không kịp Đấu Tôn, Đấu Đế bị bom nổ chết, cái cánh gà đấu khí hóa cánh kia..... vân vân.

Những ký ức kinh khủng đó thật khiến Tống Thần khó mà quên được.

Phải là đạo diễn keo kiệt, ngốc nghếch đến mức nào mới có thể quay ra những tình tiết như vậy.

Tống Thần lắc đầu, ném những ký ức kinh khủng đó ra khỏi não.

Nhìn Tiêu Viêm có chút căng thẳng ở cách đó không xa, Tống Thần trước tiên quan sát vóc dáng và khí chất của cậu ta.

Ừm, rất phù hợp với tuổi tác và ngoại hình của Lê Thốc.

Tống Thần hài lòng gật đầu, sau đó rút từ trên bàn ra một tờ giấy A4 đưa cho Tiêu Viêm. "Đừng căng thẳng, xem đoạn kịch bản này trước đi." "Dạ, vâng." Tiêu Viêm vội vàng nhận lấy bắt đầu xem cốt truyện.

Tuy rằng trước đó đã xem một phần kịch bản, cũng hiểu biết một chút về nhân vật Lê Thốc.

Nhưng Tiêu Viêm vừa nghĩ đến việc phải biểu diễn trước mặt thần tượng Tống Thần là lại vô cùng căng thẳng.

Tống Thần nhìn bộ dạng đọc nhanh kịch bản của Tiêu Viêm cười cười, quay đầu nói với Lưu Phẩm Hoa: "Lưu ca, lên đáp diễn một cái?" "Hửm?

Đáp diễn?" Lưu Phẩm Hoa đối với việc này cũng vô cùng hứng thú, nhận lấy kịch bản trong tay Tống Thần xem xem là đoạn nào. "Ồ, là đoạn Lê Thốc và Ngô Tà lần đầu tiên gặp mặt à." Lưu Phẩm Hoa vừa nhìn kịch bản là biết Tống Thần muốn xem Tiêu Viêm diễn đoạn nào.

Nhưng Lưu Phẩm Hoa chỉ vào ba nhân vật lẽ ra phải xuất hiện trên kịch bản hỏi: "Nhưng đoạn này lẽ ra phải có Lương Loan, mà hiện tại chỉ có Lê Thốc và tôi diễn Ngô Tà thôi à?" "Hả?

Ai diễn Ngô Tà?" Tống Thần kinh ngạc nhìn Lưu Phẩm Hoa, phảng phất như đối phương nói lời gì khiến hắn chấn kinh lắm vậy. "Tôi không diễn Ngô Tà?

Chẳng lẽ tôi diễn Lương Loan sao?" "Đúng rồi!

Tôi diễn Ngô Tà." Tống Thần vui vẻ gật đầu.

Lưu Phẩm Hoa vội vàng xua tay nói: "Đừng đùa nữa!

Tôi lớn tuổi thế này sao có thể diễn cô gái nhỏ được chứ!

Trước mặt bao nhiêu người thế này!" "Ồ?

Vậy thì, trong tình huống thiếu người, ngài....." Ba phút sau. "Tôi chuẩn bị xong rồi!" Tiêu Viêm đã chuẩn bị xong trạng thái xoay người lại, ánh mắt chuyển sang một loại cảm xúc kinh hoảng.

Chính là ánh mắt của Lê Thốc khi lần đầu tiên gặp Ngô Tà. "Tống đạo, xin hỏi diễn viên đáp diễn với tôi là?" Tiêu Viêm nhìn Tống Thần và Lưu Phẩm Hoa, sau đó thấy hai người trực tiếp đứng dậy đi ra từ sau cái bàn. "Tôi giúp cậu đáp diễn." Tống Thần vỗ vỗ vai Lưu Phẩm Hoa nói, đồng thời chỉ chỉ chính mình, tỏ vẻ hắn cũng sẽ lên. "Tống Thần đạo diễn muốn diễn xuất kìa!" "Thật hay giả vậy!

Không biết diễn xuất của Tống đạo thế nào!" "Chắc là tốt thôi!

Nghe nói diễn viên trong đoàn 《Đạo Mộ Bút Ký》 đều do Tống đạo điều giáo đấy!" "Hóng quá đi!!

Ảnh đế cùng đạo diễn cùng lên!

Số thằng nhóc này đỏ thật!" "Chậc chậc chậc!" Thấy Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần muốn giúp đáp diễn, đông đảo diễn viên đang quan sát từ xa nhịn không được thì thầm to nhỏ.

Tiêu Viêm vốn đã bình phục tâm trạng, lại lần nữa bị hai người trước mặt làm cho kích động. "Vậy phân phối thế nào ạ?

Vai diễn ấy?" Tiêu Viêm càng muốn biết rốt cuộc ai diễn Lương Loan. "Cậu diễn Lê Thốc chứ ai, còn phải hỏi." Tống Thần vẻ mặt kỳ quái nhìn Tiêu Viêm, trong lòng thầm cảm thán đứa nhỏ này não có vẻ không tốt lắm.

Sau đó vỗ vỗ Lưu Phẩm Hoa nói: "Lưu ca diễn Ngô Tà!" "Còn về Lương Loan à!" Tống Thần chỉ chỉ mình: "Tôi!" "!?

Tống đạo muốn diễn Lương Loan!?

Thật hay giả vậy!?" Tiêu Viêm đại chấn kinh hét lên, thực sự không ngờ sự hy sinh của Tống Thần lại lớn như vậy. "Phụt ha ha ha, lừa cậu đấy." Tống Thần nhìn bộ dạng kinh ngạc của mọi người nhịn không được bật cười thành tiếng, tay không ngừng vỗ lên vai Lưu Phẩm Hoa. "Thực ra là Lưu ca diễn Lương Loan." "Cũng có khá hơn bao nhiêu đâu!!" "Nói đi cũng phải nói lại, nhìn gương mặt này của Lưu ca sợ là sẽ bị tuột cảm xúc mất." Tống Thần nhìn chằm chằm gương mặt soái ca tràn đầy khí khái nam tử của Lưu Phẩm Hoa quan sát một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Để tôi chỉnh lại cho một chút nhé!" "Tống đạo, cần trang điểm đúng không?" Chuyên gia trang điểm nhận được tin tức lập tức tí tởn xách túi trang điểm tới.

Chuyên gia trang điểm vẻ mặt vui vẻ nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tống Thần, trong lòng càng hưng phấn hơn.

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội để tôi có thể tùy ý nghịch khuôn mặt đẹp trai nhỏ nhắn này rồi, linh hồn trang điểm của tôi sắp bùng cháy rồi. "Ồ, cảm ơn, cô có thể về được rồi." Tống Thần cướp lấy túi trang điểm từ tay chuyên gia trang điểm, sau đó trước mặt cô nàng mở nó ra.

Nhìn Tống Thần thành thạo lấy từ trong túi trang điểm ra mút trang điểm, phấn nền, cọ vẽ các loại dụng cụ trang điểm. "....." Chuyên gia trang điểm cả người ngốc trệ nhìn hết thảy những gì xảy ra trước mắt.

Cái người tên Tống Thần, cái vị đạo diễn Tống Thần quay 《Đạo Mộ Bút Ký》 kia, đang bắt đầu trang điểm trên mặt Lưu Ảnh đế.

Trong lúc dặm các loại phấn khác nhau lên mặt Lưu Phẩm Hoa, mười ngón tay Tống Thần luôn nhẹ nhàng lướt qua cơ bắp trên mặt Lưu Phẩm Hoa.

Đem vị trí cơ bắp lặng lẽ thay đổi một chút, khuôn mặt Lưu Phẩm Hoa cũng theo cơ bắp biến động mà bắt đầu lặng lẽ chuyển biến. "Vì sao bây giờ lại bắt đầu trang điểm rồi?" Tiêu Viêm hoàn toàn không hiểu nổi tình huống hiện tại, tâm trạng vốn căng thẳng không thôi, hiện tại hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Năm phút sau. "Hoàn mỹ, không hổ là tôi." Tống Thần ném bút trang điểm trong tay xuống, sờ cằm hài lòng nhìn Lưu Phẩm Hoa rực rỡ hẳn lên trước mặt.

Khuôn mặt đẹp trai vốn tràn đầy khí chất đàn ông trưởng thành của Lưu Phẩm Hoa, hiện tại nhìn có chút giống một mỹ nữ gợi cảm khoảng ba mươi tuổi.

Nhìn thấy cảnh này, các diễn viên ở xa đều chấn kinh. "Đùa gì vậy!

Trang điểm có thể làm được thế này sao?" "Ảo thuật hả!

Ảo thuật đúng không!!

Nhìn thì như trang điểm!

Thực ra là đổi người khác rồi chứ gì!" "Quá ly phổ!

Cả đời chưa từng thấy chuyện gì khủng khiếp như vậy!" Nhìn phản ứng khoa trương của đám người kia, Tống Thần mỉm cười.

Mới thế này thôi à, nếu không phải thiếu thời gian, tôi còn có thể dùng thuật dịch dung của Tiểu Ca đổi hẳn cái đầu khác cho anh ấy cũng được! "A, tôi muốn Tống đạo làm chuyên gia trang điểm riêng cho tôi quá!" "Tôi cho rằng cô không mời nổi đâu, mời Tống đạo quay một bộ phim ít nhất cần hai mươi triệu tệ đấy!" Nghe tiếng đối thoại từ xa, Lưu Phẩm Hoa vẫn luôn nhắm mắt mở mắt ra nói: "Ách..... có khoa trương quá không vậy, có gương cho tôi xem chút không ~" Lưu Phẩm Hoa sờ làn da trở nên non mịn cảm thán nói. "Không ngờ hóa

trang một cái mà da dẻ cũng láng mịn hẳn." "Không không không, quả thực là đổi một cái mặt khác." Các diễn viên ở xa nhìn một màn khủng khiếp này đều sững sờ, nhìn Khương Vân đang cười ha hả đứng trước mặt Lưu Phẩm Hoa càng kinh hô. "Người này là quái vật sao!

Dùng đồ trang điểm mà làm ra hiệu quả phẫu thuật thẩm mỹ a!!" "Như vậy, có thể diễn xuất mà không gặp trở ngại gì rồi chứ!" Tống Thần vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, đồng thời chỉ chỉ Lưu Phẩm Hoa phía sau gần như đã biến thành phụ nữ.

Chương 126

"......

Chắc là được ạ." Cả người Tiêu Viêm trạng thái hoàn toàn hỗn loạn. ..... "Action!" Tống Thần ngồi trên ghế sô pha nhỏ giọng nói một câu, sau đó khí chất cả người đều trở nên thâm trầm.

Hai tay nhẹ nhàng ma sát, quay đầu nhìn Lê Thốc và Lương Loan đang ngồi ở ghế sô pha bên kia.

Khí thế cả người Tống Thần đều trở nên giống hệt như Tà Đế tuổi trung niên.

Thâm trầm, bá khí, lại mang theo sự thần bí tột cùng.

Quay đầu nhìn thoáng qua Lê Thốc và Lương Loan đang kinh hoảng thất thố, cười nhạt nói: "Đã nhận tiền của tôi, vậy thì phải đi cùng tôi đến một nơi." Giọng nói trầm thấp lại đầy từ tính của Tống Thần khiến người ta không kìm được có chút kinh hãi.

Lê Thốc vẻ mặt kinh hoảng nhìn Tống Thần, nhất thời đều bị khí thế trên người Tống Thần áp đảo, phải mất nửa phút mới mở miệng nói: "Anh là ai?" Tống Thần quay đầu đối mắt với Lê Thốc, khóe miệng luôn mang theo ý cười thần bí nói: "Tôi là Ngô Tà." Nghe Tống Thần tự giới thiệu, trên mặt Lê Thốc xuất hiện sự khó hiểu, sợ hãi, cảm xúc phức tạp hòa quyện vào nhau.

Lưu Phẩm Hoa thì đem cảm xúc sợ hãi của cô gái nhỏ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Dưới diễn xuất của ba người, không khí trong cả căn phòng đều trầm xuống.

Tống Thần nhìn Lê Thốc vài giây, sau đó quay đầu nói với không

khí: "Tháo băng gạc xuống." Nói xong, Tống Thần đứng dậy.

Tiêu Viêm đóng vai Lê Thốc bắt đầu diễn một màn không thực vật, cả người một mình giãy dụa vặn vẹo. "Muốn làm gì!

Các người muốn làm gì!

Buông tôi ra!

Cứu mạng!

Buông tôi ra!

Giết người rồi!" Nhìn vẻ mặt kinh hoảng, thân thể run rẩy vì sợ hãi của Tiêu Viêm.

Tống Thần đứng trước mặt quan sát tất cả gật gật đầu, vươn tay kéo Tiêu Viêm nói: "Được rồi, thu lại cảm xúc đi." Vỗ vỗ vai Tiêu Viêm đang đứng dậy, Tống Thần hài lòng gật đầu nói: "Tuy diễn xuất có chút non nớt, nhưng không sao, đủ dùng rồi!

Chúc mừng gia nhập đoàn phim 《Sa Hải》 của tôi." "Cảm ơn đạo diễn!" Tiêu Viêm kích động gật đầu, hai mắt đỏ hoe nhìn Tống Thần cúi người cảm ơn.

Đồng thời cũng cảm ơn Lưu Phẩm Hoa bên cạnh: "Cũng đa tạ Hoa ca hy sinh như vậy!" Lưu Phẩm Hoa: "....." Bộp bộp!

Tống Thần vỗ tay, chuyển sự chú ý của mọi người về phía mình.

Nhìn đông đảo diễn viên thất ý ngoài cửa vì mất đi vị trí nam chính, Tống Thần hơi suy tư nói: "Tuy hiện tại không còn vị trí nam nhất, nhưng vẫn còn những vai diễn xuất sắc khác.

Có ai muốn thử không?" Đông đảo diễn viên vốn tưởng rằng không còn cơ hội lập tức ngẩng đầu, kinh hỉ nhìn Tống Thần.

Thế là, việc tuyển chọn diễn viên cho đoàn phim 《Sa Hải》 kéo dài đến tận đêm khuya. .....

Sáng sớm ngày thứ hai.

Đoàn phim 《Sa Hải》 lần đầu tiên tập hợp đầy đủ.

Ngoài đội hình diễn viên ra.

Quay phim, ánh sáng, trang điểm, hiện trường đều đầy đủ, đáng nhắc tới là gần như đều là người của đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Long Hoa Giải Trí vì để phối hợp tốt với tiết tấu của Tống Thần, đặc biệt mời những người này quay lại. "Khụ khụ, đã lâu không gặp các vị!" Tống Thần nhìn những gương mặt quen thuộc vui vẻ chào hỏi từng người, cuối cùng đứng ở chỗ cao nhất tuyên bố địa điểm quay phim với mọi người. "Báo cho mọi người một tin tốt, sắp tới chúng ta sẽ đi đến khu không người ở sa mạc vừa xinh đẹp lại nguy hiểm để tiến hành lấy cảnh quay phim." "!?" "Phải đi đến khu không người quay phim sao!

Nghe có vẻ nguy hiểm quá!" "Tuy đã sớm dự liệu, nhưng không ngờ thật sự phải đi sa mạc quay phim a!" "Vậy không phải mang theo đủ nước các loại đồ vật sao....." "Nói đi cũng phải nói lại, bên khu không người tín hiệu điện thoại có kém không?" "Ừm, bên đó không có trạm phát tín hiệu, cho nên!" "Cho nên?" "Phải chuẩn bị tốt truyện đen, để phòng ngừa những lúc cần thiết!" "Ồ ồ ồ ồ!" Tống Thần cũng không ngăn cản đông đảo diễn viên thảo luận, ngược lại Tống Thần còn chủ động kiến nghị nói: "Tôi nhận thấy đồ ăn vặt các loại, mỗi người mang ba phần là đủ rồi, còn truyện đen thì, đến lúc đó cho tôi mượn....." "Hây!

Đạo diễn!

Khách sáo với tôi làm gì!" "Của tôi!

Của tôi là bản in màu!!" Các diễn viên nam ngồi đây vô cùng tán

đồng lời Tống Thần. "Vậy chốt ngày kia xuất phát đi." Với tư cách là nhà đầu tư, đại biểu đoàn phim của công ty Long Hoa Giải Trí, Lưu Phẩm Hoa chủ động mở miệng nói. "Đến lúc đó tôi sẽ bao máy bay xuất phát đến khu không người ở sa mạc phía Tây.

Mời các vị chuẩn bị tốt hành lý đi." Đợi mọi người giải tán, Tống Thần ghé vào bên cạnh Lưu Phẩm Hoa, nói nhỏ: "Hoa ca, chỗ chúng ta đi khả năng hơi nguy hiểm, có một số việc tôi phải dặn dò anh đi làm trước....." La Bố Bạc, một trong tám đại cấm khu sinh mệnh của thế giới.

Từng có một tòa cổ thành Lâu Lan ở đây, nhưng đã biến mất trong bụi bặm lịch sử.

La Bố Bạc ngày nay, được gọi là vùng đất chết, trong đó gần như không có sinh mệnh tồn tại được thời gian dài.

Nhưng đối với những người đam mê thể thao mạo hiểm thách thức giới hạn, nơi này là sân bãi hoàn mỹ nhất mà thiên nhiên chế tạo ra.

Thách thức giới hạn của bản thân, là việc những người này đam mê nhất.

Mỗi năm đều sẽ có người ở đây ý đồ xuyên việt cấm khu, tiến hành khiêu chiến.

Tại La Bố Bạc, cũng phân chia cấp bậc.

Nơi ngoài cùng không cần vé vào cửa, có thể tùy ý tiến vào, nhưng những thứ như an toàn tính mạng thì hoàn toàn không được bảo đảm.

Đương nhiên, trong La Bố Bạc cũng có tồn tại khu du lịch quốc gia.

Những khu du lịch này đều do Cục Du lịch La Bố Bạc tiến hành trông coi, bảo hộ, đi vào những khu du lịch này đều cần mua vé.

Trong đó di chỉ Lâu Lan là khu du lịch có vé vào cửa đắt nhất trong nước hiện nay, 3500 tệ một người, chỉ cho phép người trong nước đi vào. .....

Đoàn phim 《Sa Hải》 tại La Bố Bạc, lúc này đang lái những chiếc xe việt dã thuê được chạy băng băng trong sa mạc.

Hàng chục chiếc xe việt dã cùng với số lượng lớn xe tải chở hàng sa mạc tạo thành đoàn xe, cho dù là trong sa mạc lấy gió cát làm chủ đạo cũng đặc biệt bắt mắt. "Trong này nhìn nguy hiểm quá." Nhìn ngoài cửa sổ xe không ngừng thổi gió cát, Tằng Nhất Hi ngồi ở hàng ghế sau nhịn không được có chút sợ hãi nói.

Cậu không nhịn được nhìn về phía Tống Thần vẫn luôn gõ máy tính bên cạnh hỏi: "Tống đạo, chúng ta thật sự muốn quay phim ở trong này sao?" "Hửm?

Không thì dùng phông xanh à?

Như vậy thị giác không quan sát được đâu." Tống Thần đang lập kế hoạch quay phim liên quan trên máy tính, may là hiệu ứng đặc biệt ở giai đoạn đầu của bộ phim này không cần đặc biệt nhiều.

Cho nên Tống Thần hiện tại không cần nhờ hệ thống chế tác hiệu ứng đặc biệt. "Nhưng....." "Tiểu Thiên Chân, hiện tại trong này vẫn có tín hiệu, đừng hoảng." Trần Hạo Hãn ở ghế phụ lái quay đầu nhìn Tằng Nhất Hi vẻ mặt lo lắng cười nói. "Tiểu Thiên Chân, đừng sợ mà, anh đây sẽ bảo vệ chú, đúng không!

Tiểu Ca nhi?" "Ừm, chắc là thế," Tiêu Dương đang lái xe nghiêng đầu nói. "Hừ, lo cho bản thân trước đi." Tằng Nhất Hi cứng miệng đáp trả một câu, lập tức nghiêm túc xem kịch bản đặc chế trong tay.

Do Tằng Nhất Hi vẫn luôn phải đi theo Tống Thần học tập tinh túy biểu diễn Ngô Tà tuổi trung niên.

Tống Thần không muốn bị một gã đàn ông ngày ngày bám theo, lại đặc biệt làm cho cậu một cái kịch bản tốt, bên trong chú thích lượng lớn chi tiết để cậu học tập. ..... "Sắp tới rồi nhỉ." Tống Thần vẫn luôn bận rộn bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi, Trần Hạo Hãn phía trước cũng mở bản đồ định vị trên điện thoại ra gật đầu. "Đúng, người dẫn đường mà Lưu ca tìm cho chúng ta đang ở thị trấn nhỏ cách đây không xa." Nói đến người dẫn đường, trong lời nói của Trần Hạo Hãn nhịn không được lộ ra thêm một phần khó chịu. "Gã dẫn đường này sư tử ngoạm, đòi tới tận hai mươi vạn mới chịu đi theo đoàn phim chúng ta hoạt động." "Thực ra không quá đắt, lần này chúng ta phải thâm nhập vào bên trong sa mạc." Tống Thần gập máy tính xách tay lại nói: "Vị dẫn đường này được mệnh danh là người thông thuộc La Bố Bạc nhất, phải bảo vệ đoàn phim chúng ta toàn trình đấy." "Một người có thể bảo vệ cả đám đàn ông chúng ta?" Trần Hạo Hãn lại không cho là đúng, đối với việc này Tống Thần chỉ cười nhạt. "Ở loại địa phương này, nguy hiểm thường thường không chỉ bắt nguồn từ con người, mà là cả thiên nhiên vĩ đại này nữa." Trong lúc mọi người nói chuyện, đoàn xe cũng đã đến bên ngoài một thị trấn nhỏ. .....

Thị trấn Tháp Khắc.

Một thị trấn nhỏ nằm ở ngoại vi La Bố Bạc, nguồn sống của người dân thị trấn nhỏ gần như đều dựa vào du khách bên ngoài.

Dựa vào việc cho thuê nhà, bán đồ ăn, nguồn nước, xăng dầu các loại để duy trì sinh hoạt.

Đoàn phim 《Sa Hải》 vừa đến nơi, đã bị lượng lớn dân trấn mời trọ, ăn cơm.

Chương 127

Không còn cách nào, cư dân thị trấn nhỏ hiếm thấy đoàn xe do hàng chục chiếc xe tạo thành.

Trong mắt bọn họ, đoàn phim 《Sa Hải》 chính là nguồn kinh tế di động. "Soái ca!

Trọ không!!

Hôm nay giảm giá nha!" "Đúng!

Đồ ăn nhà tôi là ngon nhất ở đây đấy!" "Chi bằng đến nhà tôi thử xem!

Rượu tôi ủ mùi vị cực kỳ tuyệt vời nha!" Tống Thần cùng Thiết Tam Giác Đạo Mộ vừa xuống xe đã bị lượng lớn dân trấn vây quanh, bị chào mời các loại rượu, đồ ăn vân vân. "Xin lỗi, nhường đường, nhường đường!" Tống Thần dựa vào vóc dáng to lớn của Trần Hạo Hãn hộ vệ, vất vả lắm mới chui ra khỏi đám người.

Tiêu Dương và Tằng Nhất Hi thì triệt để bị bao vây rồi.

Tống Thần và Trần Hạo Hãn hai người thấy cảnh tượng này, lập tức ôm pháp thuật "chết đạo hữu không chết bần đạo" lập tức bỏ của chạy lấy người. .....

Hai người sau đó dùng tin tức Lưu Phẩm Hoa đưa cho, tìm được một ngôi nhà cũ nát ở sâu trong thị trấn nhỏ. "Là ở đây à?" Tống Thần nhìn căn nhà cũ nát trước mặt, hơi nhíu mày gõ cửa.

Két ~~ Cửa phòng lâu năm thiếu tu sửa khi mở ra kèm theo âm thanh chói tai, một người đàn ông trung niên mặc đồ cũ nát thò người ra. "Ông là La Văn phải không?

Tôi....." "Là đoàn phim tìm tôi làm hướng dẫn viên hả, đến cũng

nhanh đấy." Lời của Trần Hạo Hãn còn chưa nói xong, đã bị ngữ khí lãnh đạm của đối phương cắt ngang, La Văn nhìn chằm chằm Tống Thần và Trần Hạo Hãn hai người quét mắt từ trên xuống dưới một vòng sau đó nói: "Hôm nay muộn rồi, sáng sớm mai tôi sẽ đi tìm các người!" Rầm!

Nói xong, đóng sập cửa phòng lại, cho Tống Thần và Trần Hạo Hãn ăn một bát canh bế môn. "Hây!

Cái thái độ gì thế này!" Trần Hạo Hãn lúc ấy nhịn không được bạo tính khí, nếu không phải Tống Thần ấn vai hắn lại, Trần Hạo Hãn đã muốn xông vào lý luận phải trái với La Văn rồi.

Trên đường về chỗ đoàn xe của đoàn phim, Trần Hạo Hãn thở hổn hển nhìn Tống Thần hỏi: "Tống đạo, bị đối xử như vậy, ngài không tức giận sao!" "Tức giận chứ." Tống Thần bình thản nói, bề ngoài không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Thấy Tống Thần biểu hiện như vậy, Trần Hạo Hãn lúc ấy sờ không được đầu óc hỏi: "Vậy vì sao ngài không để tôi lên lý luận với hắn." "Hết cách rồi, chúng ta muốn vào sa mạc phải dựa vào đối phương.....

Hơn nữa, thời gian đối phó hắn còn nhiều mà." Khóe miệng Tống Thần lộ ra một nụ cười xấu xa nhàn nhạt. "Ách.....

Tôi không hỏi ngài muốn làm gì đâu." Trần Hạo Hãn ngậm miệng không nói chuyện, lần trước lúc Tống Thần lộ ra nụ cười kiểu này, Tiêu Dương đã đắc tội hắn.

Sau đó Tiêu Dương trong quá trình quay phim bị điên cuồng điều giáo, đối với việc này Tiêu Dương chỉ có thể cười khổ nói cảm ơn với Tống Thần. .....

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hiện trường vụ của đoàn phim 《Sa Hải》, mượn sự mát mẻ của buổi sáng nhanh chóng bố trí xong địa điểm quay phim.

Sáng sớm, Tiêu Dương mặc áo hoodie đen đang vận động cơ thể.

Tại đây, sắp quay cảnh đánh nhau của Trương Khởi Linh trong hồi ức của Hắc Nhãn Kính. "Đã lâu không ngồi ở vị trí này rồi a!" Tống Thần lười biếng vươn vai trên ghế đạo diễn, nhưng giây tiếp theo nhân viên trường quay vẻ mặt lo lắng chạy đến bên cạnh Tống Thần. "Đạo diễn, xảy ra chuyện rồi, máy kéo dây cáp (wire) của tôi bị hỏng rồi." "Hửm?" Nghe câu này Tống Thần hơi nhíu mày.

Dù sao tiếp theo động tác của Tiêu Dương đều phải dựa vào dây cáp mới có thể làm được. "Làm sao bây giờ?

Đạo diễn." Nhân viên trường quay có chút lo lắng nhìn Tống Thần, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng bị Tống Thần mắng chửi.

Bởi vì bảo quản máy kéo dây cáp cũng nằm trong chức vụ công tác của trường quay. "....

Haizz, mở màn không thuận lợi rồi." Tống Thần thở dài đứng dậy, hoạt động vai nói với nhân viên trường quay: "Được rồi, để tôi đi." "Ồ, hả?

Ngài muốn..." Nhân viên trường quay nhất thời hoàn toàn không hiểu ý của Tống Thần.

Tống Thần thì nhàn nhạt nhìn Tiêu Dương một thân đồ đen nói: "Đương nhiên là tôi đóng vai Trương Khởi Linh rồi." "Nhưng máy kéo dây cáp đều hỏng rồi, đạo diễn ngài lên, những động tác kỹ xảo kia cũng....." Nhân viên trường quay ngượng ngùng không dám nói tiếp.

Tuy là đạo diễn Tống Thần, nhưng đạo diễn cũng không thể nào làm ra những động tác kỹ xảo kia trong tình huống không có sự trợ

giúp của dây cáp được a! "Như vậy đi, tập hợp tất cả mọi người lại." Tống Thần nhìn sự hoài nghi trong mắt đối phương, trong lòng cũng hiểu phải lộ ra hai tay chứng minh cho mọi người. "Vâng." Nhân viên trường quay ngoan ngoãn đi ra ngoài, rất nhanh đã tập hợp tất cả mọi người trong đoàn phim lại. "Các vị, có một tin bất hạnh muốn nói cho mọi người!" Tống Thần cầm loa đứng trên ghế đạo diễn hô to, khiến tầm mắt của mọi người đều tập trung vào trên người hắn. "Máy kéo dây cáp của tôi bị hỏng rồi, cho nên kế hoạch quay phim tiếp theo có khả năng phải thay đổi một chút!" Mọi người trong đoàn phim bên dưới nghe tin tức này lập tức bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Đều biết vốn định quay cảnh chiến đấu của Trương Khởi Linh, động tác không có dây cáp thì con người căn bản làm không nổi. "Khụ khụ!

Trước tiên đừng thảo luận vội!" Tống Thần lớn tiếng khống chế trường mặt, sau đó mượn loa lớn tiếng nói: "Quay thì vẫn phải quay đoạn kịch bản này, nhưng do máy kéo dây cáp hỏng rồi!

Cho nên tôi quyết định tôi sẽ làm diễn viên đóng thế giúp hoàn thành đoạn kịch bản này!" "????" Lời Tống Thần vừa dứt, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn Tống Thần, trong lòng trực hô, đạo diễn muốn đích thân lên sân khấu đóng phim, quay động tác kỹ xảo, đừng đùa chứ! "Ái chà, ái chà, nhìn xem không ai tin tưởng tôi à!" Tống Thần bất lực lắc đầu, nhân viên đoàn phim bên dưới lập tức hoảng trương nói: "Không, đạo diễn tôi không có ý đó!" "Vậy ý gì!" Tống Thần cầm loa lớn tiếng hỏi mọi người. "Ý của tôi là, ngài vui là được!" Toàn bộ nhân viên trong tổ đồng thanh hô, đồng thời trong lòng thầm cảm thán.

Dù sao là đạo diễn mà, chơi chút thì cứ cho chơi đi, phản chính kế

hoạch quay phim cũng không vội. ..... "Thế nào?

Vừa hay chúng ta cao bằng nhau, nhìn giống không?" Tống Thần mặc trang phục y hệt Tiêu Dương, đứng vai kề vai với Tiêu Dương, quay đầu hỏi. "Ừ ừ, không nhìn mặt thì quả thực giống hệt nhau." Nhân viên trường quay và diễn viên tại chỗ không ngừng quét mắt qua lại trên người Tiêu Dương và Tống Thần, nhịn không được gật đầu công nhận.

Hai người mặc áo hoodie đen giống hệt nhau đứng cùng một chỗ quả thực giống như copy paste vậy. "Không, tôi cảm thấy có chút không giống lắm." Tằng Nhất Hi vẻ mặt xấu xa nhìn Tiêu Dương, tay phải so so giữa Tiêu Dương và Tống Thần sau đó nói: "Dáng người Dương ca tuy tốt, nhưng không hoàn mỹ bằng Tống đạo!" "Không chỉ như thế, khí tràng của Tiêu lão đệ còn kém một chút đấy, đúng không?

Tiểu Lê Thốc." Trần Hạo Hãn cũng vẻ mặt xấu xa vỗ vỗ vai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm: "....." Tiền bối lại đào hố cho em rồi, bất kể là Dương ca hay Tống Thần đạo diễn, em đều không đắc tội nổi a!!

Tiêu Dương đen mặt nhìn hai người bạn tốt không ngừng dìm hàng mình nói: "Thật sự đủ rồi đấy!" "Không sao, biết trêu chọc, chứng tỏ quan hệ tốt mà đúng không?" Tống Thần đứng bên cạnh Tiêu Dương mỉm cười vỗ vỗ vai cậu ta cảm thán. "Nhưng mà nói cũng đúng sự thật đấy, tôi quả thực đẹp trai hơn cậu một chút xíu." "....

Ngài vui là được." Tiêu Dương đối với việc này tâm mệt thở dài, không nói chuyện nữa. "Ủa, có chút kỳ quái nha?" Nhân viên trường quay phụ trách quản lý trang phục nhìn Tống Thần sau lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao, quay đầu lại nhìn Hắc Kim Cổ Đao Tiêu Dương đang đeo trên người.

Bộ dạng tôi không hiểu gãi gãi đầu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Tôi nhớ trong đoàn phim chỉ có một thanh Hắc Kim Cổ Đao thôi mà, cái sau lưng Tống đạo là lấy ở đâu ra thế?" ..... "Được rồi, chuẩn bị bấm máy!" Tống Thần đứng bên cạnh máy quay nhìn Tiêu Dương nói. "Tùy tiện tạo một động tác tay đẹp trai là được, nhớ kỹ lúc làm màu, phải để lộ mặt của cậu ra!" "Vâng, đã hiểu." Tiêu Dương lập tức làm ra một động tác sắp nhảy lên, sau đó chọn một góc độ hoàn mỹ để lộ góc nghiêng khuôn mặt dưới ống kính. "Cut!

Sau đó đổi tôi." Tống Thần hài lòng gật đầu, sau đó đổi vị trí với Tiêu Dương, bày ra động tác y hệt Tiêu Dương vừa rồi.

Nhưng mặt Tống Thần lại bị mũ áo che kín mít, tịnh không để lộ góc nghiêng. "Nhớ kỹ phải bắt trọn động tác của tôi đấy." Tống Thần dặn dò người quay phim, sau khi nhận được câu trả lời tràn đầy tự tin của đối phương. "Action!!" Tiêu Dương mạo danh đạo diễn, đứng cạnh máy quay hô một câu bắt đầu.

Khoảnh khắc nhận được khẩu lệnh bắt đầu, cả người Tống Thần lập tức từ mặt đất bay lên không trung hơn một mét, xoay một vòng trên không rồi tiếp đất.

Ngay sau đó cả người giống như báo săn, hai tay hỗ trợ hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người trong nháy mắt lao đi vài mét trên mặt đất.

Chương 128

Thợ quay phim vội vàng di chuyển ống kính theo sát động tác của Tống Thần, nhưng cho dù như vậy, động tác của Tống Thần trong ống kính vẫn nhanh như một cái bóng đen.

Nhìn động tác của Tống Thần lúc này, mọi người trong đoàn phim vốn mang tâm lý chơi cùng Tống Thần đều sững sờ.

Động tác hình như hơi bá đạo nha, làm giống hệt như treo dây cáp vậy!

Vãi chưởng!

Hóa ra đạo diễn không nói đùa à!?

Sau khi thực hiện lại vài động tác trên không độ khó cao, diễn viên võ thuật đã chuẩn bị sẵn ở một bên cầm dao rựa chưa mở lưỡi xông ra.

Binh!

Tống Thần trực tiếp tung một cước vào ngực người xông lên đầu tiên, trực tiếp đá bay người đó trượt hai mét trên không trung, rơi xuống đất còn trượt thêm vài mét nữa. "Hít!

Không phải một cước đá chết rồi chứ!?" Mọi người quan sát từ xa nhịn không được hít sâu một hơi.

Đồng thời trong lòng càng tràn đầy kinh ngạc đối với Tống Thần, từng người đều nhìn động tác của Tống Thần mà chết lặng. "Hóa ra đạo diễn bá đạo như vậy sao!?

Động tác cũng quá đẹp rồi!

Có sức mạnh như vậy cũng quá ly phổ a!!" "Tôi đi!

Đạo diễn không phải bị Trương Khởi Linh nhập rồi chứ!?" "Có khả năng lắm!!

Nếu không vì sao Tống đạo có thể làm ra động tác phản nhân loại như vậy chứ!!" Vút!

Gió đao gào thét!

Đối mặt với những thanh dao rựa đang chém tới cùng tiếng hét lớn.

Tống Thần nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, đỡ được hai thanh dao rựa chém tới.

Bá!!

Cổ tay phải nhanh chóng lật một cái, Hắc Kim Cổ Đao hóa thành một đạo hắc quang nhanh chóng lướt qua dao rựa.

Hai thanh dao rựa ứng thanh gãy lìa, hai vị diễn viên võ thuật đương trường mộng bức tại chỗ.

Không, vì sao dao của tôi vừa chạm vào đã vỡ thế a?

Nhưng Tống Thần không cho bọn họ nhiều thời gian suy nghĩ, mỗi người một cước tiễn bay ra khỏi ống kính.

Vị diễn viên võ thuật cuối cùng thấy đồng bạn gặp nạn, đành phải nhắm mắt cầm dao chém về phía Tống Thần.

Hắc Kim Cổ Đao đỡ lấy dao rựa bẻ một cái, đánh bay dao rựa ra ngoài.

Tống Thần trực tiếp nhảy lên tại chỗ, hai chân kẹp lấy cổ diễn viên võ thuật, eo vặn một cái trên không trung kéo theo hai chân.

Trực tiếp quăng diễn viên võ thuật bay ra ngoài.

Tiếp đó Tống Thần tiếp đất trong tư thế nửa ngồi cực ngầu, động

tác dứt khoát lưu loát, thân hình rắn rỏi, tràn đầy vẻ đẹp của sức mạnh!

Không chỉ như thế, mũ áo trên đầu Tống Thần cũng vẫn luôn an ổn bất động.

Từ đầu đến cuối, đều duy trì sự thần bí và cường đại kia một cách dị thường hoàn mỹ!

Màn hành động nước chảy mây trôi, trực tiếp một đúp ăn ngay, hoàn toàn không cần NG.

Tất cả nhân viên đoàn phim và diễn viên hậu trường xem hết toàn bộ quá trình đánh nhau đều nhìn đến ngây người, một mảnh tĩnh lặng.

Tiêu Viêm đóng vai Lê Thốc, càng trợn mắt há hốc mồm, miệng há to nhét vừa một quả trứng gà, chịu đả kích lớn.

Mẹ nó, Trương Khởi Linh hàng thật chắc cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ?

Nhất thời, hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thậm chí ngay cả mấy tay quay phim cũng không hẹn mà cùng quên tắt máy.

Sau sự im lặng kéo dài, rốt cuộc cũng vang lên một tiếng. "Cut!!" "Cut!!" Tống Thần giữ nguyên động tác bán ngồi xổm, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đột ngột chỉ về hướng ngược lại với ống kính, hét lớn một tiếng.

Tiếng "Cắt!" trực tiếp phá vỡ sự yên tĩnh tại hiện trường, cũng gọi hồn anh quay phim đang ngẩn người quay trở lại, vội vàng ấn nút dừng ghi hình. "OK!

Đạo diễn!" "Hô ~~" Nghe thấy tiếng trả lời, Tống Thần từ từ thở

phào nhẹ nhõm, đứng thẳng dậy.

Thu Hắc Kim Cổ Đao vào lại vỏ, Tống Thần không đi xem lại đoạn phim ngay mà đi tới trước mặt các diễn viên đóng thế đang nằm trên đất, kéo từng người dậy. "Xin lỗi nhé, vừa rồi bắt mọi người thực hiện động tác nguy hiểm như vậy." Tống Thần mang theo vẻ mặt áy náy nói với bốn người. "Không sao, không sao!

Đạo diễn, tuy bị anh đá bay ra ngoài nhưng hoàn toàn không đau chút nào!" Bốn vị diễn viên đóng thế lập tức cười nói, đồng thời dùng lực vỗ vỗ ngực, chứng minh cho người khác thấy Tống Thần hoàn toàn không đánh họ bị thương nặng. "Hy vọng đạo diễn không trách tội bọn tôi làm hỏng đao là được, '607'." Hai vị diễn viên đóng thế nhìn thanh khảm đao bị gãy trong tay nói. "Với lại, đạo diễn à, công phu của anh thật sự quá tuấn tú!" "Đúng đấy!

Đạo diễn so với Trương Khởi Linh được thể hiện trong phim điện ảnh cũng không kém cạnh gì a!" "Đúng thế!

Công phu của đạo diễn..." Đối mặt với lời khen ngợi của bốn người, Tống Thần chỉ hơi lộ ra nụ cười: "Người không sao là tốt rồi, còn về công phu à...

Tôi có luyện một thời gian." Tống Thần cười nhạt, đồng thời vỗ vỗ cơ thể bốn người, nhân cơ hội kiểm tra luôn.

Tuy tự tin vào kỹ thuật dùng xảo kình, nhưng Tống Thần vẫn lo mấy vị diễn viên đóng thế bị thương khi ngã xuống đất.

Cuối cùng, sau khi bốn người cam đoan không sao, Tống Thần mới yên tâm xoay người rời đi. "Nếu cơ thể không thoải mái thì nhất định phải nói với trường quay nhé!

Đừng có cố nhịn!" Cuối cùng Tống Thần còn dặn dò bốn người một câu. "Tôi xem lại đoạn quay vừa rồi chút." Tống Thần đi tới bên

cạnh máy quay, bắt đầu kiểm tra cảnh vừa quay.

Đoàn làm phim cũng nhân thời gian này bắt đầu giao lưu sôi nổi. "Vãi chưởng!

Có thấy không!

Đạo diễn một cước đá bay người ta xa mấy mét!" "Điểm này tuy lợi hại!

Nhưng lợi hại hơn chẳng phải là người bị đá bay sao!

Một chút việc cũng không có à!" "Thân thủ Tống đạo tốt đến thế sao!?" "Từ từ!

Vừa rồi dáng vẻ Tống Thần đạo diễn múa Hắc Kim Cổ Đao quả thực chính là Trương Khởi Linh a!!" "Không sai!

Tống Thần đạo diễn so với Tiêu Dương càng giống Trương Khởi Linh hơn!!" "Hít hà!

Người trong cổ mộ kia liệu có phải là Tống đạo không a!

Lúc đó Tống đạo cũng ở trong cổ mộ mà!" "Tôi cảm thấy không phải đâu!

Tống đạo lúc đó chẳng phải mặc áo lông vũ màu trắng sao!" "Haizz, thế thì tiếc thật đấy!" ...

Nghe mọi người thảo luận, Tằng Nhất Hi cũng thất vọng nhìn Tiêu Dương một cái, sau đó bất đắc dĩ thở dài. "Này, vừa rồi cái ánh mắt kia là có ý gì?" Tiêu Dương cảm thấy bị mạo phạm, vội vàng hỏi Tằng Nhất Hi.

Nhưng ngay sau đó, vai Tiêu Dương bị vỗ vỗ, quay đầu nhìn thấy Trần Hạo Hãn đang trưng ra vẻ mặt an ủi. "Không sao đâu, Tiểu Ca à, cho dù hiện tại Tống Thần đạo diễn so với cậu càng giống Trương Khởi Linh hơn, nhưng trong lòng tôi cậu mới là Tiểu Ca." Tằng Nhất

Hi cũng vội vàng đồng tình gật đầu: "Không sai!

Cậu mãi mãi là Muộn Du Bình, còn về Trương Khởi Linh thì giao cho Tống Thần đạo diễn đi!" Tiêu Dương: "Tôi bị khai trừ khỏi vai Trương Khởi Linh rồi hả!?" ... "Thật sự không có việc gì sao?" "Sức mạnh của Tống Thần đạo diễn lớn hay không?

Đều bị đá bay ra ngoài rồi!" "Đúng đấy!

Sẽ không bị nứt xương hay gì chứ!?" Bốn vị diễn viên đóng thế vừa về khu nghỉ ngơi đã bị mọi người trong đoàn vây quanh hỏi đông hỏi tây.

Chương 129

Vốn dĩ Tiêu Dương cũng vô cùng tò mò muốn tới xem bốn người kia, nhưng lại bị Tống Thần trực tiếp gọi đi. "Đạo diễn, tìm tôi à?" Tiêu Dương đang đứng xem máy quay sau lưng Tống Thần, đúng lúc Tống Thần cũng xem xong nội dung trong máy.

Cho dừng hình ảnh ở tư thế duy trì cuối cùng, Tống Thần chỉ vào màn hình nói với Tiêu Dương: "Ra đằng kia tạo dáng giống động tác cuối cùng của tôi vừa rồi, nhớ là phải lộ mặt cậu ra đấy." "Ừm, vậy Tống đạo có yếu lĩnh gì không?" Tiêu Dương gật đầu, sau đó bắt đầu hỏi Tống Thần về kỹ thuật động tác.

Trong khi Tống Thần đang dặn dò Tiêu Dương, bỗng nhiên hắn chú ý tới nơi xa có một bóng người đang len lén quan sát. "Tiếp tục quay, tôi đi xử lý chút việc." Tống Thần dặn dò quay phim, sau đó liền đặt Hắc Kim Cổ Đao sau lưng xuống đất, rồi lặng lẽ tiếp cận về phía bóng người đang nấp kia. ...

Nấp tại góc tường, La Văn đang lén lút quan sát đoàn làm phim náo nhiệt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng và cảnh giác.

Từ nhỏ sinh ra ở vùng đất hoang lương, trong cuộc đời La Văn chỉ học được một điều: Lòng người còn đáng sợ hơn sa mạc nuốt chửng sinh mệnh.

Cho nên mỗi lần nhận nhiệm vụ dẫn đường, La Văn đều sẽ quan sát một thời gian những người mình sắp dẫn đi.

Vì thế sáng sớm nay, La Văn đã ở đây quan sát nhất cử nhất động của đoàn phim.

Sau đó hắn nhìn thấy thân thủ đủ để dập nát tam quan của Tống Thần. "Thân thủ của tên kia vừa rồi... là quái vật à!?" "Nhìn trộm xong

lại gọi người khác là quái vật thì hơi quá đáng đấy..." Bỗng nhiên, bên tai La Văn vang lên giọng nói của Tống Thần.

Dọa cho đồng tử La Văn trong nháy mắt phóng đại, run rẩy.

Tay phải vẫn đặt bên hông lập tức rút con dao găm đâm về phía sau.

Bộp!

Lại bị Tống Thần dễ dàng tóm lấy khống chế, cho dù La Văn dùng hết toàn bộ sức mạnh cũng không thể lay chuyển mảy may. "Động dao động kéo thì hơi quá rồi đấy, tôi chỉ bắt chuyện thôi mà." Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Tống Thần, hai mắt La Văn đỏ lên, tay trái tiếp tục rút ra con dao găm thứ hai bên hông, rạch về phía tay trái Tống Thần hòng giải phóng tay phải của mình.

Nhưng ngay sau đó, La Văn phát hiện tầm nhìn trực tiếp đảo lộn, thế giới bắt đầu quay cuồng.

La Văn trong lòng còn chưa kịp kinh hô, đầu óc đã truyền đến một trận đau đớn, ý thức chìm vào bóng tối. "Ừm, coi như bù lại chuyện hôm qua cho tôi ăn canh bế môn." Tống Thần cúi đầu nhìn La Văn bị quật ngất trên mặt đất, trên mặt lộ ra một nụ cười phúc hắc. "Không, hôm nay còn thêm chuyện hai lần vung dao với tôi nữa chứ ~~" Kéo lê La Văn quay trở lại đoàn phim, Tống Thần không kìm được âm thầm suy tư.

Quân tử báo thù, sớm một chút cũng chẳng sao.

Cho nên, nên trả thù tên khốn này thế nào đây nhỉ? ...

Cùng lúc đó.

Bên phía Tiêu Dương, sau khi được quay phim liên tục điều chỉnh so với động tác của Tống Thần, cuối cùng cũng hoàn mỹ tái hiện lại tư thế bán ngồi xổm, khác biệt duy nhất là Tiêu Dương lộ mặt.

"Được rồi!

Dương ca." Nghe tiếng hô của quay phim, Tiêu Dương thở phào nhẹ nhõm đứng dậy từ dưới đất.

Vừa chuẩn bị về trong đoàn uống nước, bỗng nhiên chú ý tới thanh Hắc Kim Cổ Đao bị Tống Thần ném trên mặt đất sau lưng quay phim. "Tống đạo bỏ quên đạo cụ à?

Quá không cẩn thận rồi." Tiêu Dương đi tới trước mặt Hắc Kim Cổ Đao, bất đắc dĩ phàn nàn thói quen hay quên của Tống Thần.

Sau đó ngồi xổm xuống chuẩn bị mang thanh đao về cùng. "Thật hết cách." Tiêu Dương nắm lấy cán đao chuẩn bị đứng lên, tay phải nắm chặt cán, eo và chân lập tức thẳng lên.

Hắc Kim Cổ Đao cũng bị sức mạnh của Tiêu Dương kéo lên vài cm.

Nhưng ngay sau đó, trọng lượng cả trăm cân của thanh đao mới thực sự hiển hiện. "Ách?" Cánh tay Tiêu Dương không dùng đủ lực bị kéo trĩu xuống, kéo theo cả người Tiêu Dương trực tiếp ngã sấp mặt. "Khụ khụ!" Ăn một miệng đầy cát, Tiêu Dương ngơ ngác ngẩng mặt lên khỏi mặt đất, nhìn Hắc Kim Cổ Đao nằm im lìm trước người, vẻ mặt dại ra. "Tình huống gì đây!

Sao cái đao này nặng thế?

Quỷ à!

Chẳng lẽ giờ mình đến cái đao cũng cầm không nổi?" Tiêu Dương ngẩn người nhìn Hắc Kim Cổ Đao nằm bất động trên cát, trên mặt lộ ra biểu cảm hoài nghi nhân sinh.

Đối mặt với tình huống này, phản ứng đầu tiên của Tiêu Dương không phải là đao có vấn đề, mà cảm thấy mình có vấn đề!

Hết cách rồi, gần đây Tiêu Dương ngày ngày bị đả kích so sánh, bắt đầu có chút thói quen tự hoài nghi bản thân.

Nhưng Tiêu Dương cả đời không chịu thua kém ai lập tức bò dậy, giơ tay phủi bụi trên người.

Hắn nhìn chằm chằm thanh đao đang nằm yên tĩnh, mười ngón tay hoạt động liên tục. "Vừa rồi nhất định là mình sơ ý, nhất định là sơ ý." Tiêu Dương lẩm bẩm trong miệng, hai chân từ từ tách ra, eo từ từ uốn cong, hai tay di chuyển chậm rãi về phía cán đao. "Đang làm gì đấy?

Đi ị đùn à?" Khi hai tay Tiêu Dương sắp chạm vào Hắc Kim Cổ Đao, giọng nói của Tống Thần vang lên từ phía sau.

Dọa Tiêu Dương giật nảy mình, cả người lập tức nhảy dựng lên hét lớn. "Đừng có ngậm máu phun người!

Ị cái gì mà ị!

Thấy tôi tụt quần chưa!?

Cẩn thận tôi kiện tội phỉ báng đấy!

Đồ khốn!" Tiêu Dương nộ khí bùng nổ, đỏ mặt quay người gầm lên.

Kết quả phát hiện Tống Thần đang trưng ra biểu cảm ngây thơ nhìn mình, trong tay còn đang kéo lê một người.

Cơn giận trên người lập tức biến mất không thấy tăm hơi, chuyển thành một loại xấu hổ khó tả. "Tống đạo, người trong tay anh là ai thế?" Tiêu Dương tò mò chỉ vào La Văn đang bị Tống Thần kéo lê. "À, người qua đường...

Đừng đánh trống lảng!

Vừa rồi khom lưng làm gì đấy?" Tống Thần cắt ngang Tiêu

Dương thi pháp, cũng lập tức tung ra một chiêu đại hống oanh tạc về phía Tiêu Dương. "Ách...

Nhặt đao của anh về..." "Cảm ơn, tôi tự làm được." Tống Thần dùng chân phải móc một cái, hất thanh Hắc Kim Cổ Đao nằm trên mặt đất lên, tay trái tiếp lấy giữa không trung. "Đi, triệu tập mọi người tới phòng tôi, tôi có việc cần thảo luận." Nói xong, Tống Thần kéo La Văn đi về phía đoàn làm phim.

Trên đường đi, tay trái không ngừng xoay chuyển Hắc Kim Cổ Đao, nhìn vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Nhìn một màn này, Tiêu Dương càng hoài nghi nhân sinh, cúi đầu nhìn hai tay của mình, cùng với cơ bắp toàn thân, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ mình là cơ bắp giả trong truyền thuyết, vai không thể vác, tay không thể xách?" ... "Đây không phải là hướng đạo sao?

Tống đạo đánh người ta ngất rồi à?" "Có khả năng là vì đối phương trông quá xấu!

Dẫn đến Tống đạo nuốt không trôi cơm!" "Cút xéo!

Tôi là loại người đó sao?" Trong phòng Tống Thần, bao gồm Tống Thần, bộ ba Đạo Mộ, tất cả mọi người vây quanh La Văn đang hôn mê. "Ưm, đầu đau quá..." La Văn ôm đầu từ từ mở mắt, sau đó nhìn thấy đám người đang vây quanh. "Tỉnh rồi?" Tống Thần cúi đầu nhìn La Văn, trên mặt mang theo nụ cười khiến La Văn hoảng hốt, nói nhỏ. "Chúc mừng, phẫu thuật thành công, là một bé gái." La Văn: "???" Bộp!!

La Văn sắc mặt trắng bệch lập tức đưa tay sờ soạng phía dưới thân mình, cho đến khi cảm thấy người anh em đã bầu bạn hơn bốn mươi năm vẫn còn đó. "Hô!" La Văn vốn đang căng cứng lập tức thở phào nhẹ nhõm, cả người thả lỏng xuống.

Chương 130

Nhanh chóng sờ soạng một vòng quanh thắt lưng, La Văn bi thảm phát hiện vũ khí toàn bộ bị tháo dỡ rồi.

Hắn buông xuôi than ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Tống Thần hỏi: "Muốn làm gì?" "Câu này không phải nên để tôi hỏi sao?

Tôi đàng hoàng chào hỏi anh, bỗng nhiên anh cầm dao đâm tôi làm gì?

Nếu không phải tôi có chút thân thủ, cái mạng nhỏ này có khi mất rồi." Tống Thần vắt chéo chân ngồi trên sô pha, thỏa thỏa ra dáng một đại lão hắc bang.

Mọi người bên cạnh Tống Thần lập tức làm ra vẻ mặt hung tợn, cầm dao găm của La Văn múa may trong không khí.

Không giúp người trong đoàn thì giúp ai?

Tại sao trông lại càng giống xã hội đen thế này?

La Văn cả người cứng đờ, bị sát khí của mọi người dọa cho có chút sợ sệt nói: "Ai...

Ai bảo cậu xuất hiện sau lưng tôi, thân thủ của cậu lại phản nhân loại như thế..." Tống Thần hai tay không ngừng hoạt động, sắc mặt âm trầm hỏi: "?

Ý là tại tôi à?" La Văn: "Không có, là lỗi của tôi!" Tống Thần nhoài người nhe răng cười: "Vậy không phải nên có chút biểu thị gì sao?" La Văn một tay ôm ngực, một tay che hạ bộ hỏi: "Như nào?" Tống Thần hai tay gác lên lưng ghế sô pha nói: "Ừm...

Để tôi xem nào...

Phí hướng đạo giảm giá một chút nhé." "Không thể nào!

Giết tôi đi!" La Văn còn chưa nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng cự tuyệt đề nghị của Tống Thần.

Không có tiền!

Ta thà chết! "Ồ ~ Là một hán tử, thế thì đổi phương thức khác vậy." "Nói một chút về những hạng mục cần chú ý khi thâm nhập sa mạc đi, đúng rồi, thái độ tốt nhất nên thành khẩn một chút," Tống Thần cúi người nhìn thẳng vào mắt La Văn. "Thuận tiện cho tôi biết, vì sao muốn giám sát đoàn phim của tôi." La Văn ngẩng đầu hỏi: "Tôi có thể không nói không?" "Hả??" Trần Hạo Hãn, Tiêu Dương, Tằng Nhất Hi, Tiêu Viêm, Hắc Nhãn Kính lập tức vây lấy La Văn, từng người đều lộ ra vẻ mặt hung tợn trừng trừng.

Mỗi người cầm dao găm, dao gọt hoa quả, tua vít trong tay bắt đầu không ngừng khoa tay múa chân trên người La Văn.

Tống Thần nhìn mà cũng không nhịn được thầm cảm thán trong lòng, đám người này lúc diễn vai phản diện còn giỏi hơn trên phim.

La Văn: "...Xin lỗi, tôi khai toàn bộ." ...

Khai báo suốt hai tiếng đồng hồ, La Văn gần như lôi cả tổ tông mười tám đời ra kể cho Tống Thần.

Cuối cùng, trong tình trạng La Văn miệng đắng lưỡi khô, gần như không thở nổi, Tống Thần mới hài lòng gật đầu. "Được rồi, có thể ngậm miệng." Gập máy tính xách tay lại, vừa rồi Tống Thần đã ghi chép toàn bộ nội dung của La Văn.

Chủ yếu là về các điểm mấu chốt khi đi trong sa mạc và các loại nguy cơ có thể xuất hiện.

Để lại cho đoàn phim một tầng bảo hiểm.

Sau khi ước định với La Văn thời gian xuất phát chuẩn giờ vào ngày kia, Tống Thần thả La Văn nguyên vẹn ra khỏi phòng. "Đi đường cẩn thận nhé." Tống Thần dựa vào cửa vẫy tay với La Văn, phát hiện La Văn quay đầu trừng mắt nhìn mình dữ tợn.

Tống Thần lập tức rống to một tiếng: "Cẩn thận dưới chân!" La Văn lập tức bị tiếng hét của Tống Thần dọa cho vấp ngã dúi dụi, khiến Tống Thần lộ ra nụ cười phúc hắc. "Được rồi, chúng ta tiếp tục quay phim thôi." Tống Thần xoay người nhìn đám người đang làm mặt hung dữ, nhàn nhạt nói. "Dạ, vâng ạ, đạo diễn." Mọi người trong phòng lập tức từ sư tử biến thành mèo con, ngoan ngoãn gật đầu với Tống Thần.

Sau đó từng người thành thật đi ra khỏi phòng Tống Thần, cho đến lượt Tiêu Dương.

Tống Thần đưa tay kéo Tiêu Dương lại: "Từ từ, khoan hãy đi, tôi có việc tìm cậu." "Sao thế đạo diễn?" Đối mặt với nghi vấn của Tiêu Dương, Tống Thần chỉ lộ ra một nụ cười phúc hắc. "Hắc hắc, hưởng thụ giây phút này đi." "Từ từ, Tống đạo định làm gì!?

Tôi không phải loại người đó!

Đừng mà!

Á á á!" Đám người vốn đã đi ra ngoài toàn bộ ghé tai vào cửa phòng nghe lén âm thanh bên trong.

Hai mươi phút sau.

Cởi trần nửa người trên, để lộ hình xăm Kỳ Lân trước ngực, Tiêu Dương bước ra khỏi phòng Tống Thần.

Nhìn đám người nghe lén ở cửa, hắn mặt vô biểu tình nói: "Đám người các cậu không thấy quá đáng à?" Tiêu Viêm: "Dương ca còn ở đây này!

Người ta là trẻ vị thành niên!" Tằng Nhất Hi: "Nhìn ánh mắt chân thành của tôi đi!

Tôi không có nghe!" Trần Hạo Hãn: "Đâu có!!

Mọi người đều là anh em!" Hắc Nhãn Kính: "Không sai!

Không sai!" Tống Thần đi ra khỏi phòng nhìn mấy người đang đối mặt nhau, vừa lau màu vẽ trên tay, vừa chào hỏi mấy kẻ nghe lén: "Đều ở đây à, đúng lúc đi cùng luôn, tôi quay mấy cảnh cuối của Tiêu Dương." "Action!" Tống Thần ngồi ngay ngắn trên ghế đạo diễn, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình giám sát, thỉnh thoảng giơ bộ đàm trong tay ra chỉ thị cho quay phim ở các vị trí. "Máy số 1 xuất hình!" "Máy số 2 đẩy tới, cho một đặc tả vào hình xăm Kỳ Lân của Trương Khởi Linh!" "Máy số 3 lấy một cảnh ngắn, cuối cùng định hình." "Thu âm hiện trường chú ý tạp âm quấy nhiễu..." Trong màn hình giám sát, Tiêu Dương cởi trần lộ ra cơ bắp hoàn mỹ, trong chốc lát đã nhập vai, khuôn mặt lạnh lùng quét nhìn bốn phía, như gặp đại địch. "Emmm...

Tổng cảm giác hình như thiếu chút gì đó?" Tống Thần tay phải chống cằm, thông qua màn hình giám sát không ngừng đánh giá Tiêu Dương.

Cố gắng tìm ra điểm chưa hoàn hảo. "Cởi trần không vấn đề, hình xăm Kỳ Lân hóa trang cũng không vấn đề, cơ bụng cũng...

A, tôi biết rồi!

Thiếu đi mồ hôi chảy trên cơ bụng, vẻ bóng bẩy của cơ bắp phản xạ dưới mồ hôi!" Tống Thần bỗng nhiên vỗ hai tay vào nhau, lập tức dặn dò nhân viên trường quay bên cạnh hai câu. "Đi lấy một bình nước, thêm một bình kem dưỡng ẩm gốc dầu, nếu không có thì lấy dầu lạc cũng được." "Vâng, đạo diễn." Tuy không hiểu, nhưng nhân viên ngoan ngoãn nghe lời Tống Thần, chạy đi tìm đạo cụ cần thiết.

Rất nhanh, nhân viên mang nước và một bình dầu lạc về. "Đạo diễn, không tìm được kem dưỡng ẩm gốc dầu thích hợp..." "Được rồi, thế dùng tạm." Thế là Tống Thần xách thùng dầu lạc đi tới bên cạnh Tiêu Dương.

Tống Thần không để ý đến Tiêu Dương, chỉ mở chai nước, trước tiên đổ nước lên người Tiêu Dương. "Ý gì đây?!" Tiêu Dương không hiểu hành động này, Tống Thần thì lùi xa quan sát một phen.

Sau đó Tống Thần thất vọng lắc đầu cảm thán: "Không bôi dầu không được a." Nói xong, Tống Thần xách thùng dầu lạc đặt dưới đất lên.

Tiêu Dương ngơ ngác nhìn Tống Thần mở nắp thùng dầu lạc.

Nhìn động tác Tống Thần đổ dầu lạc ra tay, trong đầu Tiêu Dương lập tức tràn ngập dấu hỏi chấm.

Bỗng nhiên, Tiêu Dương chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Tống Thần đang nhìn chằm chằm cơ bụng mình.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một dự cảm bất ổn, vội vàng mở miệng hỏi: "Từ từ, từ từ, sẽ không phải là làm như tôi nghĩ chứ!?" "Coi như vì nghệ thuật hiến thân đi, đúng rồi, giữ lại đoạn quay này làm hậu trường." Tống Thần 'ba kỉ' một cái ấn bàn tay dính đầy dầu lạc lên cơ bụng Tiêu Dương, câu sau là quay đầu nói với quay phim. "À à," Quay phim vội vàng bắt đầu tiến hành quay chụp, ghi lại toàn bộ cảnh Tống Thần mát-xa dầu lạc cho Tiêu Dương.

Hai phút sau, nhìn cơ bắp lấp lánh ánh dầu nhàn nhạt của Tiêu Dương.

Tống Thần đứng sau máy quay quan sát hiệu quả hình ảnh.

Trong hình, cơ thể Tiêu Dương lúc này tuy có lớp dầu bóng, nhưng nhờ khuôn mặt tuấn tú, cùng với biểu cảm lạnh lùng của vai

diễn Trương Khởi Linh, cộng thêm uy áp từ hình xăm Kỳ Lân trước ngực, khiến Tiêu Dương lúc này không hề có vẻ dầu mỡ, ngược lại toát ra một loại vẻ đẹp dương cương nam tính.

Nhưng đơn thuần như vậy Tống Thần chưa thỏa mãn.

Hắn bắt đầu vận dụng năng lực đạo diễn cấp thế giới điều chỉnh ống kính, điều chỉnh tỷ lệ ánh sáng đến góc độ thích hợp nhất.

Tống Thần mới hài lòng gật đầu. "Không tồi, không tồi, cảm giác này đúng rồi!" "Tôi cảm giác không tốt lắm..." Lời khiếu nại nhỏ nhẹ của Tiêu Dương bị mọi người lờ đi, tất cả bắt đầu vây quanh cơ thể lấp lánh ánh dầu để chụp ảnh.

Đừng nói, qua tay Tống Thần làm như vậy, cơ bắp cả người Tiêu Dương trông càng soái khí, càng có cảm giác lập thể.

Sau khúc nhạc đệm bôi dầu toàn thân.

Tống Thần rất nhanh đã quay xong cảnh cuối cùng của Tiêu Dương.

Sau đó Tống Thần liền triệu tập đoàn phim, cầm loa hét lớn. "Hôm nay là ngày cuối cùng Tiêu Dương ở đoàn phim, cho nên tối nay tôi quyết định tổ chức cho cậu ấy một tiệc chia tay long trọng!

Tối nay mọi người ăn uống thoải mái!!" "Ồ ồ ồ!!" Lời này vừa ra, liền nhận được sự hưởng ứng vui vẻ của mọi người.

Tiễn đưa hay không không quan trọng, trọng điểm là lại được uống rượu rồi!

Chương 131

Tiêu Dương: "Lễ phép đâu?

Ít nhất cũng cho tôi chút cảm xúc bi thương chứ!" ...

Tối hôm đó, lúc tám giờ, Weibo của bộ phim "Sa Hải" do Long Hoa Ngữ Lạc lập ra bỗng nhiên tung ra tin tức mới.

Đăng tải một video, chính là đoạn hậu trường Tống Thần tự tay bôi dầu lạc cho Tiêu Dương.

Video này vừa ra, đông đảo người hâm mộ không nhịn được ùa vào bình luận. [A a a!

Vốn tưởng trong thời gian quay phim sẽ không nhận được bất kỳ tin tức gì!

Nhưng hôm nay vừa nhìn!

Phát hiện Weibo cập nhật rồi!!] [Gia gia!

Weibo bạn theo dõi cập nhật rồi.] [Hít hà!

Cái video này là thứ tôi có thể xem miễn phí sao!?

Cơ bụng và cơ ngực của Tiêu Dương!!

Á hắc hắc!] [Trọng điểm chẳng lẽ không phải là Tống Thần đạo diễn đích thân bôi dầu cho Tiêu Dương sao!!] [Không không!

Trọng điểm là thùng dầu lạc đã mở nắp dưới chân Tống Thần đạo diễn!] [Phụt ha ha ha!

Cái đoàn phim này cũng quá lầy rồi đi!!

Lấy dầu lạc bôi lên người ta!

Có phải quá xấu xa rồi không!!] [Chậc chậc, thủ pháp của Tống

đạo được đấy, nói chứ có ai đẩy thuyền Tống đạo với Dương ca không a!!] [Không có!

Không có!

CP quỷ dị gì thế này!] [Khụ khụ, kỳ thực tôi phát hiện Tiêu Dương bôi dầu lạc lên người nhìn càng 'mlem' hơn!] [Thật thần kỳ!

Bôi dầu lên người lại không có vẻ ngấy, ngược lại soái khí hơn không ít nhé!] [Chính xác!

Chính xác!

Cơ bụng lấp lánh ánh sáng kia giống như vừa mới vận động xong, quá 'mlem'!] [Không thể không nói!

Tống Thần đạo diễn biết chơi thật a!

Mấy thứ này cũng có thể tung ra trước!] [Tôi không nhịn được muốn ra rạp xem ngay một màn này!] ...

Tại công ty Long Hoa, Lưu Phẩm Hoa xem xong cái Weibo này thì cười đau cả bụng. "Tôi tưởng tượng ra được bộ mặt đen sì của Tiêu Dương, ha ha ha." Lưu Phẩm Hoa vui vẻ vỗ tay vào ghế sô pha. "Thế à..." Vị tổng giám đốc bên cạnh thì để ý đến ảnh hưởng của bài đăng. "Độ quan tâm của 'Sa Hải' bùng nổ rồi, vốn nhiệt độ không thấp, qua cái video này, trên bảng Hot Search có tận ba cái liên quan đến 'Sa Hải'!

Đều nằm trong top đầu!" Tổng giám đốc Long Hoa cũng ngẩn người, phải biết bình thường hot search nhà mình đều phải bỏ tiền mua.

Đến tay Tống Thần, tùy tiện đăng một đoạn hậu trường cũng có thể lên hot search.

Lưu Phẩm Hoa vẻ mặt nghiêm túc quay đầu nói: "Cho nên tôi mới

bảo, nếu có thể đào Tống Thần về công ty chúng ta thì trăm phần trăm sẽ kiếm bộn!" "Ừ, tôi tin rồi." Tổng giám đốc Long Hoa nghiêm túc gật đầu công nhận.

Đồng thời trong lòng bắt đầu tính toán xem có nên cướp Tống Thần từ tay Cục trưởng cục du lịch (Vương Triệu) hay không. ...

Đinh linh linh, đinh linh linh.

Điện thoại trên bàn làm việc của Khương Nguyệt Thanh đang bận rộn ở Cục du lịch đột nhiên vang lên. "Alo?" Khương Nguyệt Thanh trực tiếp đưa tay trái cầm ống nghe đặt bên tai, tay phải vẫn không ngừng sửa chữa văn kiện.

Văn kiện đều liên quan đến khu du lịch Trường Bạch Sơn, giá vé cũng như thu nhập từ các cơ sở vật chất xung quanh. "Là Khương phó cục trưởng sao?" "Là tôi, ngài là Tổng cục trưởng phải không." Khương Nguyệt Thanh nghe ra giọng nói của cấp trên, thần tình có chút bất ngờ.

Tổng cục trưởng nếu có việc, chẳng phải nên gọi cho lão Vương đầu sao?

Lại gọi sang bên này. "Khụ khụ, tôi, tôi lần này tìm cô có chút việc." "Xin hỏi là việc gì?" Nghe giọng nói khách sáo của Tổng cục trưởng trong điện thoại, Khương Nguyệt Thanh vươn vai một cái, dựa vào lưng ghế.

Lập tức, cúc áo sơ mi của cô phải chịu đựng sức mạnh không nên chịu đựng mà bung ra. "Tôi nghe nói Tống Thần đồng chí có quan hệ họ hàng với Khương phó cục trưởng... là cháu ruột phải không?" "Đúng, mẹ nó là chị gái tôi." Khương Nguyệt Thanh bình thản nói, nhưng ánh mắt lại bất giác nhìn về phía khung ảnh trên bàn làm việc.

Tấm ảnh gia đình kia, bên trong Tống Thần chừng mười tuổi đang

ôm Khương Nguyệt Thanh vừa lên cấp ba. "Tổng cục trưởng, chắc ngài không phải quan tâm chuyện gia đình tôi chứ?" "Cũng không phải, kỳ thực tôi muốn nhờ Khương phó cục trưởng giúp một việc, chuyển lời tới Tống Thần đồng chí một đề nghị nho nhỏ.

Nếu tôi nói trực tiếp, cảm giác cứ như là ra chỉ thị vậy." Tổng cục trưởng dùng ngữ khí như nói đùa.

Khương Nguyệt Thanh hỏi cần chuyển lời gì. "Kỳ thực lần trước đã bảo lão Vương nói với Tống Thần đồng chí rồi, nhưng không nhấn mạnh ý tứ.

Nhờ Tống Thần đồng chí khi quay phim ở khu du lịch sa mạc, hãy đưa thêm một số yếu tố bảo vệ môi trường vào?" ...

Ngày hôm sau.

Tại căn cứ địa của đoàn phim "Sa Hải".

Sau một đêm say bí tỉ, Tống Thần gian nan bò dậy từ trên giường, ôm cái đầu đau như búa bổ. "Rượu này đúng là thứ không tốt lành gì, tại sao lại phải có cái debuff say nguội thế này chứ?" Đi ra khỏi phòng, Tống Thần nhìn thấy đông đảo diễn viên cũng đang ôm đầu khó chịu giống mình. "Hừ hừ, xem ra cũng uống nhiều lắm rồi." Mọi người làm ra trạng thái ôm đầu: "Vâng vâng!

Say nguội đau đầu quá!" Trong lòng lập tức dễ chịu hơn không ít, mọi người cùng khó chịu luôn tốt hơn là một mình mình khó chịu.

Sau đó, Tống Thần dẫn theo đoàn làm phim đang say nguội đi tới cửa phòng Tiêu Dương, cưỡng ép kéo hắn ra.

Nhìn Tiêu Dương bị chuốc rượu cả đêm, hiện tại cũng chưa tỉnh táo, mọi người trong đoàn nhìn nhau cười. "Tiêu Dương gà quá ~" Không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào, họ nhét hắn cho người quản lý mang đi, từng người giả bộ dáng vẻ đặc biệt thương cảm! "Hu hu hu!

Tạm biệt!

Trương Khởi Linh!!" "Tôi sẽ mãi mãi nhớ kỹ cậu!

Tiểu Ca!!" "Muộn Du Bình!

Tôi sẽ nhớ cậu!" ...

Theo như lời đồn, lúc quản lý của Tiêu Dương đưa Tiêu Dương đi, cả người cậu ta đều ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu tại sao nghệ sĩ nhà mình lại biến thành bộ dạng như vậy. ...

Xe đón Tiêu Dương vừa rời đi, La Văn với tư cách hướng đạo cũng đến đúng hẹn.

Nhưng sau khi đến căn cứ địa đoàn phim, La Văn phát hiện người trong đoàn đều tụ tập một chỗ, thống nhất làm động tác ôm đầu, giống như tổ chức tà giáo. "Đám người này lại giở trò quỷ gì thế?" Trải qua chuyện bị thẩm vấn hôm qua, có lúc La Văn tưởng nhầm đoàn phim này là nơi tụ tập của xã hội đen.

Mãi đến khi về nhà, La Văn mới sực phản ứng lại.

Cam!

Mắc lừa rồi!

Đám người đó đều là diễn viên mà!

Nhưng nhớ lại chiến lực không hợp thực tế của Tống Thần, La Văn bỗng nhiên lại không xác định suy nghĩ của mình. "Hả?

Chương 132

La hướng đạo đến rồi à?" Tống Thần đang ôm đầu chống lại cơn đau say nguội là người đầu tiên chú ý tới La Văn.

Bởi vì đau đớn nên hơi nhíu mày, ánh mắt khó chịu khiến biểu cảm cả người Tống Thần tăng thêm một phần sát khí.

Bị Tống Thần dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, La Văn bỗng nhiên rùng mình.

Trong lòng càng kinh hoảng: Mình đâu có đắc tội con quái vật này!

Mình cũng đâu có đến muộn!

Bên phía đoàn phim, nghe thấy giọng nói của Tống Thần. "Hướng đạo??" Đám người cũng đang ôm đầu đồng loạt quay đầu nhìn về phía La Văn, ánh mắt hung dữ y hệt Tống Thần.

La Văn bị ánh mắt hung dữ của mọi người nhìn chằm chằm càng thêm tê da đầu.

Đám người này quả nhiên không phải là đoàn làm phim bình thường! ...

Nửa giờ sau, đoàn xe của đoàn phim đã chỉnh lý xong xuôi bắt đầu chuẩn bị xuất phát.

Với tư cách hướng đạo, La Văn đương nhiên ngồi ở chiếc xe dẫn đầu.

Trần Hạo Hãn đảm nhiệm việc lái xe, nhìn mấy con dao găm, mấy bình nước trên người La Văn, không nhịn được khen một tiếng. "Được đấy, người anh em, trang bị đầy đủ phết nhỉ!" "Đi trong sa mạc, nguồn nước là quan trọng nhất." La Văn vẻ mặt bình thản ngồi ở ghế phụ lái nói.

Đám người này có phải đoàn phim đứng đắn hay không hoàn toàn không liên quan đến hắn, hắn chỉ cần dẫn đường tốt là được. "Nói đi cũng phải nói lại, người anh em không biết tôi à?

Bình thường không lên mạng sao?" Trần Hạo Hãn vẫn luôn có thắc mắc, bất kể là sau lần gặp đầu tiên tập kích Tống Thần, La Văn dường như đều làm ra vẻ không quen biết người của đoàn phim "Sa Hải".

Tuy có chút hiềm nghi tự luyến, nhưng Trần Hạo Hãn biết với tư cách diễn viên chính của "Đạo Mộ Bút Ký", bọn họ trên mạng cực kỳ nổi tiếng. "Ở đây phí lên mạng đắt..." La Văn chỉ nhàn nhạt nói một câu, sau đó trầm mặc không nói nữa.

Giống như hắn là người phải lo kiếm sống, căn bản không có thời gian đi tìm hiểu tin tức giải trí. "Ra là thế..." Trần Hạo Hãn ghé vào vô lăng cảm thán. "Nói cái gì đấy?" Lúc này, Tống Thần bỗng nhiên mở cửa xe ngồi vào ghế sau hỏi. "Chỉ tán gẫu với người anh em này chút thôi, Tống đạo, không ngờ có nơi lên mạng cũng bất tiện như vậy!" "Thế à, phải nhớ kỹ trước khi vào sa mạc thì gọi điện chào hỏi người nhà nhé." Tống Thần dặn dò Tiêu Viêm ngồi bên cạnh, Tiêu Viêm thì kháng nghị với Tống Thần rằng mình không phải trẻ con.

Khiến Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn trêu chọc một trận.

Tống Thần thì nhìn qua kính chiếu hậu, hỏi La Văn đang cứng ngắc mặt mày: "Sao thế?" "Không sao!

Không sao!" La Văn vội vàng lắc đầu, nhưng cả người vẫn vô cùng cứng ngắc ngồi ở ghế phụ lái. "Thế à, vậy mau chóng xuất phát đi." Tống Thần mở máy tính xách tay, trên màn hình hiện ra bản đồ vệ tinh.

Trên đó vẽ từng đường tuyến màu xanh, chính là lộ trình Tống Thần chế tác dựa theo nội dung La Văn kể kết hợp với bản đồ vệ tinh.

Để đề phòng tên hướng đạo này nảy sinh ý đồ xấu với đoàn phim, Tống Thần cố ý ngồi ngay sau lưng La Văn.

La Văn cảm nhận được cảm giác uy hiếp truyền đến từ sau lưng, liếm liếm môi khô khốc nói: "Về phía Tây, cách thị trấn tiếp theo hai giờ lộ trình." "Được lặc!

Xuất phát thôi!" Trần Hạo Hãn trong miệng hô câu cửa miệng đậm chất kinh thành của Vương Bàn Tử, đạp chân ga bắt đầu khởi động xe. ...

Trên sa mạc, flycam đang bay lượn, quay cảnh một đoàn xe chạy trên cát.

Trong chiếc xe đi đầu, Ngô Tà đeo kính râm đang nắm vô lăng điều khiển xe.

Trong xe, Lê Thốc, Vương Minh cùng với Mã Nhật Lạp phụ trách dẫn đường đều đang mơ màng ngủ.

Bỗng nhiên, mũi Mã Nhật Lạp phập phồng điên cuồng, mở mắt ra chồm lên hét với Ngô Tà: "Dừng xe, dừng xe!" Ngô Tà nghe xong lập tức đạp phanh, chiếc xe dừng lại gấp, làm Lê Thốc đang ngủ trong xe cũng tỉnh dậy.

Mã Nhật Lạp ngay lập tức mở cửa xuống xe, ngồi xổm xuống đào bới cát trên sa mạc. "Cut!" Bỗng nhiên, tất cả mọi người nghe thấy tiếng hét lớn của Tống Thần.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn về phía flycam đang bay, chỉ thấy dưới cồn cát có dựng một cái lều.

Trong lều, Tống Thần đeo kính râm đang ngồi trước màn hình giám sát, giơ bộ đàm lên bắt đầu nói: "Chôn cát ướt đã chuẩn bị sẵn xuống dưới cát đi, sau đó tôi tiếp tục quay, cảm xúc của mọi người tiếp tục giữ nguyên nhé!" "Từ từ!

Không thể quay nữa!" La Văn bỗng nhiên nắm lấy cánh tay Tống Thần, vẻ mặt khẩn trương nhìn bầu trời xa xa nói. "Sao thế?" Tống Thần đeo kính râm nhìn về phương hướng tầm mắt La Văn, chỉ thấy bầu trời xa xa đen kịt một mảnh, đang ập xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng tiếp cận về phía đoàn phim. "Vãi chưởng, xảy ra chuyện rồi!

Bão cát a!

Vãi chưởng!

Đệt (cỏ)!" Tống Thần nhìn bầu trời đen kịt kia, không phải mây đen áp thành, mà là bão cát đen cuồng phong tàn phá, một trong những thiên tai khủng bố nhất sa mạc La Bố Bạc!

Ngay cả một giây do dự cũng không có, Tống Thần lập tức cầm loa phóng thanh rống to. "Toàn viên chú ý!

Bão cát đến rồi!

Tất cả mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị rút lui!!!

Cầm không được thì vứt đi!

Mạng sống quan trọng nhất!" Tiếng gầm của Tống Thần qua loa khuếch đại, khiến tất cả mọi người trong đoàn phim dừng lại công việc trong tay. "Vãi chưởng?!

Cái thứ kia!" "Cảm giác trời đều tối sầm lại, mẹ nó dọa người thật!" "Hướng đạo dẫn cái đường rách nát gì thế này?

Đang yên đang lành lại gặp bão cát đen!" Nhìn bão cát khủng bố đang không ngừng đến gần, trong đám người đoàn phim khó tránh khỏi có một trận hoảng loạn.

Lúc này bụi cát chưa hoàn toàn tiếp cận, nhưng gió trong không khí đã trở nên lẫm liệt, cuốn theo sỏi đá đánh vào mặt đau rát.

Càng ngày càng nhiều bụi cát bắn vào tấm hắt sáng và các loại thiết bị quay phim, phát ra tiếng lách tách. "Đừng ngẩn ra đó nữa!

Tất cả mọi người!

Mau chóng hành động!" Rất nhanh, tất cả mọi người dưới sự chỉ huy của Tống Thần, trật tự ngay ngắn bày ra lực chấp hành như quân đội.

Các diễn viên ở gần tổ thiết bị xông tới, hỗ trợ nhân viên trường quay dỡ các thiết bị trị giá hàng chục vạn xuống, sau đó nhanh chóng xách thiết bị chạy về xe việt dã của mình.

Trong lòng mỗi người tuy ít nhiều đều có chút hoảng sợ, nhưng động tác trên tay lại càng thêm bình tĩnh.

Đều là nhờ lần trước quay "Đạo Mộ Bút Ký".

Tống Thần không ngừng điều giáo tác phong của đoàn phim, không ngờ lại thành cứu cánh lúc này.

Tuy kinh ngạc với năng lực hiệp tác nhanh chóng của đoàn phim, nhưng La Văn cầm ống nhòm bắt đầu quan sát cơn bão đen sắp ập đến từ xa! "Khoảng ba phút nữa sẽ gặp!" La Văn với tư cách là một hướng đạo sa mạc nổi danh nhất vùng này, có thể dựa vào kinh nghiệm phán đoán thời gian bão cát ập đến. "Vậy còn chờ gì nữa, mau chóng chuồn thôi!" Tống Thần cùng Trần Hạo Hãn bên cạnh đóng màn hình giám sát lại, biến nó thành hình dạng cái vali.

Hét với La Văn một câu xong, hai người xách vali bắt đầu chạy về phía đoàn xe.

Còn những thứ khác trong lều đạo diễn cũng đều bị nhân viên trường quay mang đi, trong nhất thời chỉ còn lại cái lều trơ trọi. "..." La Văn nhìn bầu trời đen kịt phía xa nghiến răng nghiến lợi, xoay người vội vàng đuổi theo Tống Thần đang chạy phía trước.

Cũng may lúc trước đang quay cảnh lái xe.

Đại bộ phận người của đoàn phim đều yên tĩnh chờ lệnh trong xe.

Mỗi chiếc xe của đoàn xe đều đã nổ máy, nhưng không có một chiếc xe nào tự tiện xuất phát.

Tất cả lái xe đều nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nhìn mấy người Tống Thần đang chạy về phía đoàn xe.

Lúc này, ngoại trừ mấy người Tống Thần ra, bên ngoài đoàn xe không còn ai nữa.

Chương 133

Tằng Nhất Hi giả trang thành Ngô Tà thành thục nắm chặt vô lăng, nhìn bầu trời hôn ám bên ngoài hét lên: "Tống đạo!

Hạo Hãn ca!

Chạy mau a!!" Tiêu Viêm ngồi ghế phụ lái bên cạnh bắt đầu nhắm mắt cầu nguyện đoàn phim có thể an toàn qua cơn nguy cơ này.

Đồng thời trong lòng lại không nhịn được có chút hưng phấn, cảm giác nhận bộ phim này đúng rồi.

Không hổ là đoàn phim "Đạo Mộ Bút Ký", vừa lên đã kích thích như vậy!

Tống Thần trực tiếp nhét Trần Hạo Hãn vào buồng lái, sau đó nhét cả nhân viên trường quay phía sau vào trong xe.

Mãi đến khi tên La Văn chạy chậm nhất lên xe, Tống Thần mới chui vào hàng ghế sau chật chội.

Rầm!!

Dùng lực đóng cửa xe lại, Tống Thần lập tức hét lớn với Trần Hạo Hãn vừa mới khởi động xe: "Bàn Tử, mau chóng lái xe!!" Bầu trời ngoài cửa sổ lúc này hoàn toàn hóa thành bóng tối, gió cát mãnh liệt va vào kính xe, giống như tùy thời đều có thể vỡ nát.

Nhưng cũng may trước khi xuất phát, Tống Thần cân nhắc tính nguy hiểm của sa mạc, sớm đã bảo Lưu Phẩm Hoa thay toàn bộ xe của đoàn phim bằng kính chống đạn kiên cố.

Nhưng Tống Thần cũng biết, hiện tại đây chỉ là món khai vị mà thôi.

Nếu thật sự bị cuốn vào trung tâm bão đen, e rằng cả chiếc xe việt dã đều sẽ bị cuốn bay lên trời. "Hây!

Các anh em ngồi vững nhé!" Trần Hạo Hãn đạp chân ga lút cán, động cơ xe việt dã dưới thân phát ra tiếng gầm rú như mãnh thú.

Ông!!!

Giây tiếp theo, cả chiếc xe việt dã trực tiếp lao vút đi.

Mọi người trong xe cảm nhận được cảm giác đẩy lưng mãnh liệt, lưng ai nấy đều dính chặt vào ghế xe.

Các xe khác thấy xe Tống Thần xuất phát cũng đều vội vàng nhấn ga đi theo. "Tôi chạy về hướng nào đây?

Hướng đạo!" Trần Hạo Hãn nắm chặt vô lăng, quay đầu hét lớn với La Văn ở ghế phụ lái.

Do mặt đất sa mạc truyền đến phản chấn, khiến hai tay Trần Hạo Hãn không ngừng rung động. "Trước tiên chạy về hướng ngược lại!

Mọi người nín thở!" La Văn hét lớn với mọi người trong xe, sau đó cũng mặc kệ những người khác có nghe thấy hay không.

Đeo kính chắn gió lên trực tiếp hạ cửa kính xe xuống.

Hô!

Lượng lớn cát bụi nương theo gió mạnh thổi vào trong xe. "Phì!

Phì!" Trần Hạo Hãn trực tiếp ăn một miệng cát, vội vàng nhổ cát trong miệng ra. "Mở cửa sổ làm cái gì a!!" Trần Hạo Hãn nổi giận đùng đùng, quay đầu chuẩn bị mắng La Văn.

Nhưng khắc này, Trần Hạo Hãn nhìn thấy La Văn nhoài nửa người trên ra ngoài cửa sổ xe, tròng mắt hắn suýt rớt ra ngoài. "Vãi chưởng!

Mày muốn chết à!" Trần Hạo Hãn vội vàng muốn đưa tay kéo La Văn về, nhưng làm như vậy, nhất thời không chú ý tình huống phía trước xe.

Phía trước là cả một cồn cát nhỏ. "Lái xe thì nhìn đường cho tôi!" Tống Thần ngồi ở hàng sau trực tiếp chui qua khoảng trống giữa ghế lái và ghế phụ, gạt tay Trần Hạo Hãn đang định kéo La Văn ra.

Đồng thời, tay kia của Tống Thần trực tiếp nắm lấy vô lăng đánh lái mạnh.

Bánh trước xe việt dã đột ngột ngoặt đi, thân xe bắt đầu nghiêng ngả. "Này này này!!" La Văn vốn đang thò người quan sát bão đen suýt chút nữa bị hất văng ra ngoài, may mà tay phải Tống Thần kịp thời tóm được chân hắn.

Tống Thần với lực tay cường hãn giữ La Văn treo lủng lẳng bên ngoài xe. "Nhả ga, đạp phanh chút!!" Nghe tiếng hét của Tống Thần bên tai, hai chân Trần Hạo Hãn theo bản năng làm theo chỉ thị.

Tống Thần thì nhân cơ hội khống chế vô lăng, nắm giữ phương hướng của xe.

Miệng không ngừng lẩm bẩm về chân ga và phanh, Trần Hạo Hãn vội vàng làm theo chỉ thị buông chân ga và đạp phanh.

Chiếc xe dưới sự hợp tác của hai người, nhẹ nhàng tránh được cồn cát phía trước.

Xe phía sau cũng đi theo xe Tống Thần, đều tránh được chướng ngại cồn cát.

La Văn lúc này dựa vào kính chắn gió ngăn cản lượng lớn gió cát tập kích, có thể dễ dàng quan sát tình trạng bão đen phía sau.

Nhìn bão đen ngày càng đến gần đoàn xe, La Văn trong lòng ước tính thời gian bị đuổi kịp.

Với tốc độ gió hiện tại, bị đuổi kịp chỉ là vấn đề thời gian.

Thế là, La Văn vội vàng quan sát tình trạng đường phía trước, xem có thể tìm được nơi tránh bão đen không.

Nhưng do tình trạng hôn ám, La Văn nhất thời cũng không nhìn rõ.

Cũng may La Văn có kinh nghiệm phong phú, rất nhanh đã tìm được vị trí có thể dùng để tránh nạn.

Sau đó hắn lập tức chui lại vào xe, vội vàng đóng cửa sổ xe lại.

Vừa phủi bụi trên mặt, vừa lớn tiếng hét: "Tôi tìm được nơi có thể tránh nạn rồi!" "Ờ!

Biết rồi!" Tống Thần đang nắm vô lăng nhàn nhạt đáp một câu, tay phải vẫn thao túng vô lăng lao về phía trước.

Tại ngay phía trước trong bóng tối có một cái bóng đen khổng lồ. "Về, về hướng kia...!" "Bình tĩnh chút, đừng kích động, tôi cũng biết rồi." Nói xong, không đợi La Văn nói phương vị chính xác, Tống Thần khống chế xe lao nhanh về phía lộ tuyến đào sinh chính xác kia. "!?" La Văn nhìn bóng đen trong bóng tối phía trước, không kìm được vẻ mặt mộng bức nhìn Tống Thần đang phong khinh vân đạm một tay lái xe.

Tên này thật sự là lần đầu tiên đến La Bố Bạc sao?

Sao cái gì cũng biết thế! "Hiểu được cách sinh tồn trong sa mạc như thế nào!?" La Văn có chút kinh ngạc trừng lớn mắt, bắt đầu trên dưới đánh giá Tống Thần đang điềm tĩnh lái xe.

Người đàn ông này ngoại trừ lúc đầu tiên nhìn thấy bão đen thì biểu cảm có chút dao động.

Thời gian còn lại dường như đều là bộ dạng nhìn thấu thế gian, đặc biệt là lúc đua xe.

Phảng phất cả người và xe hòa làm một thể, không có chút chậm trễ và thao tác dư thừa nào, còn dùng góc độ hoàn mỹ nhất thay đoàn xe phía sau ngăn cản đại bộ phận gió cát và luồng khí cản.

Khiến người ta có một loại cảm giác xe thần tại thế! "Cho nên bảo anh xem tivi nhiều chút đi, đừng lấy cớ phí mạng đắt, chương trình khoa giáo kênh 10 mãi đỉnh (yyds)!" Tống Thần tùy tiện có lệ một câu, cũng mặc kệ đối phương tin hay không, tiếp tục nắm vô lăng lao về phía trước. "Cái gì cơ!?" La Văn cùng Trần Hạo Hãn không kìm được đều trừng lớn mắt, mặt đầy hoài nghi nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tống Thần, câu nói này quả thực cho bọn hắn một đòn nặng nề. "Xem chương trình khoa giáo có thể học được mấy cái này!?" Tống Thần vẻ mặt đương nhiên hỏi ngược lại: "Không thể sao?" Ngữ khí chắc chắn không cho phép nghi ngờ kia khiến hai người thật sâu tự hoài nghi bản thân.

La Văn cảm giác bốn mươi năm cuộc đời sống uổng phí, kỹ thuật sinh tồn sa mạc mà hắn lấy làm tự hào, người ta xem chương trình khoa giáo là học được. "Không hổ là Tống đạo, tôi biết anh cái gì cũng làm được!" Trần Hạo Hãn cười hắc hắc, vẻ mặt kính bội. "Đừng có lắm mồm nữa, buông chân ga chút đi, phía trước có hố cát." Tống Thần đối với sự chấn kinh của hai người không hề để ý, đương nhiên chuyện xem tivi học kinh nghiệm sinh tồn sa mạc là giả.

Mấy kiến thức này đều mạc danh kỳ diệu xuất hiện trong não, bất tri bất giác hoàn toàn tinh thông.

Theo Tống Thần suy đoán, có khả năng cái hệ thống trí chướng kia lúc đưa hình xăm Kỳ Lân, đã nhét luôn kiến thức liên quan của Trương Khởi Linh vào não hắn.

Trong nhất thời, cả trong xe yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió cát không ngừng thổi ngoài cửa sổ.

Khoảng cách với bóng đen phía trước càng ngày càng gần.

Diện mạo chân thực của bóng đen cũng từ từ lộ ra trước mặt mọi người, là một tảng đá bị gió ăn mòn khổng lồ.

Dài đến cả trăm mét, chiều cao cũng chừng ba mươi mét.

Tống Thần vội vàng thao túng vô lăng, điều khiển xe vòng ra sau tảng đá lớn.

Chương 134

Các xe khác của đoàn xe cũng đi theo xe Tống Thần cùng nhau núp vào sau tảng đá.

Hô!

Hô!

Đoàn xe vừa vào sau tảng đá không lâu, bão cát phợp trời rợp đất ập đến đập vào tảng đá.

Tuy trận bão đen này tương đối khủng bố, nhưng trước tảng đá khổng lồ này, hoàn toàn không thể lay chuyển nó.

Đoàn xe núp sau tảng đá đương nhiên cũng an toàn vô cùng. ...

Hai mươi phút sau.

Gió cát vẫn không ngừng càn quét tảng đá lớn, bề mặt đá thậm chí bắt đầu bị gió cát xâm thực vài cm. "A ô ~~ Buồn ngủ quá, trận bão này sao mãi chưa qua thế?" Trong xe việt dã, Trần Hạo Hãn ngồi ở ghế lái gục xuống vô lăng ngáp một cái.

Buồn chán cầm bộ đàm trên xe, ấn nút gọi lẩm bẩm: "Alo, alo, Thiên Chân a, nghe thấy không?" Xẹt xẹt!

Xẹt xẹt! "Nghe thấy, chán quá Bàn Tử ơi." "Được rồi, đừng buôn chuyện nữa, lãng phí điện." Tống Thần ngồi ở ghế sau gõ bàn phím máy tính xách tay trên đùi, trên màn hình đang không ngừng cấu trúc mô hình 3D.

Hiện tại đang ở trong bão đen, tín hiệu hoàn toàn phế bỏ.

Trần Hạo Hãn có thể giao lưu với Tằng Nhất Hi là do hai xe dựa vào nhau.

La Văn ngồi ở ghế phụ lái thì nhìn tình hình ngoài cửa sổ, vẻ mặt kỳ quái ma sát con dao găm trong tay. "Thật kỳ quái, bên ngoài mười mấy năm đều không xuất hiện bão phạm vi lớn thế này." "Thế à?

Vậy tôi đúng là may mắn thật." Tống Thần biểu tình không đổi nhìn hắn một cái.

Sau đó dặn dò nhân viên trường quay bên cạnh: "Chú ý thu âm cho tốt nhé, nhớ thu cả tiếng bão đen và hình ảnh vào." "Biết rồi, đạo diễn." Người thu âm gật đầu, dán chặt máy thu âm lên cửa sổ xe. "May mắn?

Tình huống này mà may mắn?

Đầu óc không có vấn đề đấy chứ?" "Hả?" La Văn nhanh mồm nhanh miệng quên mất ngồi sau lưng là con quái vật nào, nói xong nháy mắt, La Văn cả người đều sợ hãi.

Tống Thần dường như không nghe thấy, mười ngón tay vẫn điên cuồng gõ phím.

La Văn thấy Tống Thần không phát tác phẫn nộ, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn không biết, Tống Thần đã yên lặng ghi chuyện này vào trong lòng, chuẩn bị tìm cơ hội báo thù. ...

Lại kéo dài gần ba mươi phút sau.

Trận bão cát đen khủng bố khiến thiên địa biến sắc rốt cuộc cũng đi đến hồi kết, bầu trời ẩn ẩn hửng sáng. "Xuống xe, kiểm tra tình trạng an toàn của nhân viên và xe cộ." Tống Thần đẩy cửa xuống xe, vươn vai một cái, sau đó bắt đầu thống kê tình trạng an toàn của mọi người trong đoàn.

Đoàn phim cũng toàn bộ xuống xe bắt đầu kiểm tra xe.

Cuối cùng phát hiện, chỉ có một chiếc xe xui xẻo bị đá bắn vỡ bình xăng.

Cả một bình xăng chảy hết ra đất, đều bị cát hấp thu mất. "Hết cách rồi, thiếu một chiếc xe thì khá phiền phức đấy." Tống Thần đứng trước chiếc xe hỏng bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu hỏi La Văn. "Trạm sửa xe gần nhất ở đâu?

Phải sửa bình xăng, tôi cũng cần bổ sung vật tư." "Gần nhất...

Không dễ tìm, nhưng tôi biết có một con đường quốc lộ cách đây không xa." La Văn nhìn tảng đá phong hóa khổng lồ trước mắt, nhắm mắt lại suy nghĩ phương hướng một chút rồi nói. "Được rồi, vậy tìm đường trước đã." Tống Thần gật đầu.

Quả thực trong ký ức của hắn, bản đồ vệ tinh có ghi lại gần đây có một con đường quốc lộ. "Dùng xe khác kéo chiếc xe này đi, cùng đi bổ sung vật tư." "Vâng vâng!" ...

Đoàn xe rời khỏi tảng đá lớn, bắt đầu tiến về phía Tây.

Mười mấy phút sau, đoàn xe quả nhiên tìm thấy một con đường quốc lộ, tốc độ di chuyển lập tức tăng nhanh không ít.

Dưới sự chỉ dẫn của La Văn, đoàn xe đi về phía Bắc năm mươi cây số.

Cuối cùng tìm thấy một nơi giống như trạm dịch vụ, gồm một trạm sửa chữa và một quán cơm nhỏ.

Đến trạm sửa chữa, chiếc xe bị vỡ bình xăng được kéo vào gian sửa chữa.

Tống Thần cũng không quản, một giá một vạn năm, dặn dò mấy thợ sửa chữa hung thần ác sát sửa cho tốt.

Sau đó Tống Thần dẫn đoàn phim đi vào quán cơm đối diện. "Ui

chà, các ngài đông người thế!" Bà chủ quán phong vận còn vương thấy Tống Thần dẫn theo nhiều người như vậy, lập tức hai mắt sáng rực uốn éo cái eo thon đi tới trước mặt Tống Thần. "Cũng không nhiều, sáu mươi người thôi." Tống Thần đi vào đại sảnh tìm một cái bàn ngồi xuống, nói với bà chủ quán đang khom lưng. "Trắng đấy...

à không, lên mấy món tủ đi." "Được rồi ~~" Bà chủ quán ném cho Tống Thần một cái liếc mắt đưa tình, sau đó liền uốn éo đi vào bếp sau.

Tiêu Viêm đi theo sau Tống Thần từ lúc vào quán cơm vẫn luôn quan sát hoàn cảnh.

Thấy bà chủ quán đi vào bếp sau mới ghé vào tai Tống Thần nhỏ giọng hỏi: "Tống đạo, tôi cảm thấy bầu không khí trong này hơi không đứng đắn lắm a?" Tống Thần sờ sờ vết dao chém trên mặt bàn, lông mày nhướn lên. "Không ổn à?

So với quỷ thần thì lòng người càng đáng sợ hơn, loại nơi dấu chân người hiếm thấy này, xảy ra chuyện gì cũng không kỳ quái." “Bảo mọi người chú ý một chút, ra ngoài thì phải có chút tâm lý phòng bị.” Tống Thần thấp giọng dặn dò mọi người trong đoàn phim một câu, sau đó nghênh ngang ngồi xuống ghế, cầm ấm trà trên bàn rót cho mình một chén.

Tiếp đó, hắn đặt hai ngón tay lên vành chén, đưa lên sát miệng.

Tuy nhìn qua thì giống như chuẩn bị uống nước, nhưng thực ra hắn đang nhẹ nhàng ngửi mùi vị trong nước trà, đề phòng bị người ta bỏ thứ gì kỳ quái vào.

Cánh mũi Tống Thần khẽ động, may là không bị bỏ thuốc mê, nhưng trong nước trà lại nồng nặc mùi đất tanh, ngay cả hương hoa trà đậm đặc cũng không thể che lấp được mùi đất đó.

“Phì phì!

Phì!!

Đạo diễn, vị trà lạ lắm.” Tiêu Viêm cũng vội vàng rót một chén, uống một ngụm liền nhịn không được vội vàng phun ra, bị mùi đất trong trà làm cho buồn nôn, thè lưỡi khan một trận.

“Ừm...” Tống Thần lặng lẽ đặt chén trà xuống.

Nhờ tinh thần xả thân vì nghĩa của Tiêu Viêm, Tống Thần đã thành công dập tắt dục vọng uống nước.

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên thoảng qua một trận hương thơm.

“Đạo diễn, chỗ tôi có nước đóng chai, anh uống của tôi đi.” Một bàn tay trắng nõn thon dài cầm chai nước khoáng đưa tới.

Tô Nghiên - diễn viên mới thủ vai Lương Loan trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tống Thần.

Khi đưa nước, thân thể cô nàng còn cố ý vô tình dựa sát vào người hắn.

“À, cảm ơn.” Tống Thần cảm ơn một tiếng rồi nhận lấy chai nước mở ra uống, coi như không thấy hành động lấy lòng của Tô Nghiên.

Tô Nghiên tuy được mệnh danh là tiểu hoa đán đẹp nhất thế hệ mới, vóc dáng và nhan sắc đều thuộc hàng đỉnh chóp, nhưng đối với Tống Thần, so với phụ nữ thì bầu không khí quỷ dị của cái quán này càng làm hắn để ý hơn.

Nhất là Tống Thần chú ý thấy La Văn có vẻ như thường xuyên ghé quán này, không hề có chút không thoải mái nào.

Từ sau khi vào cửa, gã ta cứ ngồi một mình trong góc uống nước

tự mang theo.

Rầm!!

Đột nhiên, cửa lớn tiệm cơm bị người ta dùng lực đẩy mạnh ra.

“Ông chủ!

Lên năm phần mì!

Nhớ cho nhiều thịt!

Chương 135

Có...” Năm người đàn ông mặc đồ phòng hộ dày cộm, vai đeo ba lô khổng lồ bước vào quán bắt đầu hét lớn.

Nhưng khi nhìn rõ trong đại sảnh đã ngồi chật kín nhân viên đoàn phim, nhất là khi tất cả mọi người đều đồng loạt quay ra nhìn chằm chằm bọn họ.

Trong đó ánh mắt của mấy người còn đặc biệt hung (sung) thần (mãn) ác (hảo) sát (kỳ).

“Ách (⊙o⊙)...” Người đàn ông cầm đầu nháy mắt ngậm miệng lại, cả người cứng đờ tại chỗ.

Tình huống gì đây!?

Vì sao cái chỗ khỉ ho cò gáy này lại có nhiều người như vậy?

Ngay khi năm người đàn ông không biết nên làm thế nào, ông chủ tiệm cơm kịp thời xuất hiện giải vây.

“Hoan nghênh quang lâm, mời ngồi bên trong.” Năm người bọc kín mít đi theo ông chủ quán sang một bên khác của đại sảnh, ngồi ở chỗ cách xa đoàn phim nhất.

Ông chủ quán sau khi ghi lại đồ ăn năm người cần, liền xoay người đi về phía bếp sau.

Khi đi ngang qua vị trí đoàn phim, ông chủ bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt có chút kinh diễm ngây dại nhìn Tô Nghiên bên cạnh Tống Thần.

Lúc này Tô Nghiên mặc một bộ đồ bò (denim) giải trí đang bắt chéo chân nhìn Tống Thần, chiếc quần bò ôm sát phô bày trọn vẹn đôi chân thon dài tròn trịa của cô.

Cộng thêm tướng mạo câu dẫn kia, trông cô chẳng khác nào một con hồ ly nhỏ đáng yêu.

Trong chốc lát, mắt ông chủ cứ nhìn chằm chằm vào Tô Nghiên, len lén nuốt nước miếng.

"Hửm?" Ánh nhìn mãnh liệt của ông chủ, ngay cả Tống Thần ngồi cạnh Tô Nghiên cũng có thể dễ dàng cảm ứng được.

Khoảnh khắc quay đầu đối mắt với ông chủ, Tống Thần nhìn thấy rõ ràng dục vọng tham lam và chiếm hữu nồng đậm trong mắt gã.

"Ông chủ, cơm của tôi xong chưa?" Ánh mắt lạnh như băng vạn năm của Tống Thần khiến ông chủ rùng mình một cái.

"Có ngay, có ngay, các vị khách nhân ngồi chờ một chút, ha ha." Tham dục trong mắt lập tức biến mất, ông chủ cười xin lỗi, vội vàng cúi đầu đi vào bếp sau.

Tống Thần nhìn theo bóng lưng ông chủ biến mất sau rèm cửa, liếc mắt nhìn Tô Nghiên đang mỉm cười bên cạnh, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Haizz ~~ Thật phiền toái, nha đầu này không biết mình đã rước lấy rắc rối rồi à." ...

Thời gian chế biến thức ăn cho hơn sáu mươi người vô cùng dài, mất trọn một tiếng đồng hồ.

Cơm nước bên phía đoàn phim mới được dọn lên hết, trong khi mì của nhóm năm người kia mãi vẫn chưa thấy đâu.

Xung quanh nhóm năm người đó tỏa ra sự khó chịu nồng nặc.

"Tống đạo ~ Không ăn sao?" Tô Nghiên gắp một miếng thịt bò bỏ vào bát Tống Thần, mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm mặt hắn.

A ~ Sao lại đẹp trai thế này!

Lại còn tài hoa nữa!

Ngay từ khi gia nhập đoàn phim 《Sa Hải》, Tô Nghiên đã nhận định Tống Thần là chân mệnh thiên tử của mình.

Không chỉ nhan sắc, vóc dáng xứng đôi, mà hắn còn có thể giúp sự nghiệp của cô tiến thêm một bước.

Dù sao kỹ thuật đạo diễn của Tống Thần hiện tại đã được công nhận là hàng đầu trong ngành.

"Ừ, cảm ơn." Tống Thần gắp thịt bò ngửi ngửi, căn cứ vào kinh nghiệm của Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) thì không khó phán đoán ra, miếng thịt này là đồ tươi mới làm hôm nay, không có thêm bất kỳ loại thuốc nào.

"Này, đại ca, bản đồ cổ thật sự có tác dụng sao?" Đang nhai thịt bò, bên tai Tống Thần bỗng nhiên nghe thấy thanh âm cực độ kìm nén, ánh mắt hắn khẽ liếc qua.

Tống Thần xác nhận đó là tiếng giao lưu của nhóm năm người kia.

Vốn không có hứng thú nghe lén, nhưng khoảnh khắc tiếp theo Tống Thần lại nghe được tin tức thú vị.

Người đàn ông được gọi là đại ca cẩn thận từng li từng tí móc từ trong ngực ra một tấm bản đồ da dê, chậm rãi mở ra nói: "Đây là bản đồ tao tốn giá lớn mua từ một tên buôn đồ cổ khốn kiếp!

Đã qua kiểm chứng, có lịch sử cả ngàn năm!" "Tấm bản đồ này ghi lại kho báu trong truyền thuyết của Lâu Lan Cổ Thành!

Không phải cái khu du lịch kia đâu, mà là Cổ Thành thật sự!" "Căn cứ theo bản đồ miêu tả, nó hẳn là nằm ngay bên dưới khu du lịch Lâu Lan!" Nói đến đây, giọng của tên đại ca càng lúc càng cao.

"Đại ca, bé mồm thôi, lỡ bị đám người kia phát hiện thì làm sao?" Một tên đàn em chỉ chỉ về phía đoàn phim, nhắc nhở đại ca mình nói nhỏ lại.

“Không sao, cách xa như vậy, không thể nào nghe rõ được.” Tên đại ca cũng liếc mắt nhìn đoàn phim, phát hiện tất cả mọi người đều đang ăn uống, nói chuyện rôm rả, căn bản không ai chú ý tới bên này.

Nhưng bọn chúng không biết, Tống Thần nghe được cuộc đối thoại rõ mồn một.

Lâu Lan Cổ Thành?

Không đơn thuần là cái khu du lịch sao?

Tống Thần hơi nhíu mày, sau sự kiện mộ cổ ở Trường Bạch Sơn lần trước, đối với mấy loại truyền thuyết về mộ cổ, kho báu này nọ, Tống Thần sẽ không nghi ngờ tính chân thực của nó.

Bởi vì hiện thực thường còn khoa trương hơn cả điện ảnh và tiểu thuyết.

Thế là Tống Thần vừa ăn cơm, vừa nghe ngóng năm người kia giao lưu.

Rất nhanh, Tống Thần đã hiểu ra năm người này vốn là một nhóm trộm mộ quy mô nhỏ, trong đó tên đại ca từng làm lính đánh thuê ở nước ngoài.

Sau khi về nước thì bắt đầu làm nghề trộm mộ.

Lần này tới La Bố Bạc là vì tên đại ca vô tình có được bản đồ kho báu Lâu Lan Cổ Thành trong truyền thuyết.

Năm tên trộm mộ vì muốn tìm kho báu mà đi vào đây, không ngờ giữa đường gặp bão cát đen, phải vội vàng đổi lộ trình tìm chỗ trốn.

Nghe xong những thứ này, Tống Thần cũng bất đắc dĩ.

Rõ ràng mình đều rất an phận, tại sao mấy chuyện bát quái hiếm lạ này cứ chủ động tìm tới cửa thế nhỉ?

Hắn rõ ràng chỉ đi quay phim thôi mà.

Thế là Tống Thần thầm hạ quyết định trong lòng: Tuyệt đối không đi lo chuyện bao đồng, đám trộm mộ muốn đi tìm chết ở Lâu Lan Cổ Thành thì cứ đi.

Tống Thần không cho rằng cơ quan trong Lâu Lan Cổ Thành sẽ dễ dàng giải quyết như vậy.

Kết cục của năm người này e rằng sẽ không tốt đẹp gì. ...

Dưới sự công kích của đống đồ ăn hương vị bình thường này, Tống Thần nhanh chóng lấp đầy bụng.

Dặn dò mọi người trong đoàn phim cứ tiếp tục ăn, Tống Thần đứng dậy đi ra cửa.

Trừ Tô Nghiên và Tiêu Viêm ra, trong đoàn không ai chú ý tới động hướng của Tống Thần.

Tất cả mọi người đều đang cắm đầu ăn ngấu nghiến thịt bò, ai nấy đều đói lả rồi.

Nhóm trộm mộ năm người cũng đang điên cuồng cúi đầu ăn mì, không còn tiếp tục thảo luận chủ đề kho báu Lâu Lan Cổ Quốc nữa, nhưng Tống Thần căn cứ vào những lời chúng nói cũng đoán ra được đại khái.

Nhưng Tống Thần mặc kệ, dù sao hiện tại quan trọng nhất vẫn là việc quay 《Sa Hải》.

Bước ra khỏi cửa tiệm cơm, Tống Thần ngẩng đầu nhìn chân trời bắt đầu chập choạng tối.

"Đã muộn thế này rồi sao?" Do hôm nay trừ việc tránh bão cát đen ra thì toàn là chạy xe, Tống Thần cũng không còn khái niệm thời gian nữa.

Cộng thêm việc quanh đây không có sóng điện thoại, Tống Thần

đã sớm cất điện thoại đi từ khi vào sa mạc, nên cũng thiếu đi phương thức xem giờ quan trọng nhất.

Tất nhiên trước khi thu điện thoại, Tống Thần đã gửi tin nhắn cho Khương Nguyệt Thanh và bố mẹ, báo cho ba người biết mình sẽ biến mất một thời gian.

Nhưng ngoại trừ Khương Nguyệt Thanh nhắn lại bảo chú ý an toàn ra, bố mẹ Tống Thần phảng phất như mất tích, bơ luôn tin nhắn của hắn.

Phù ~~ Phù ~~ Bên người thổi qua một trận gió lạnh, Tống Thần phủi phủi hạt cát trên quần áo.

Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm đặc thù của sa mạc khiến ban ngày nhiệt độ dưới ánh mặt trời có thể lên tới hơn bốn mươi độ, nhưng sau khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ thậm chí sẽ tụt thẳng xuống âm độ, sự chênh lệch này khiến người ta khó mà chịu đựng nổi.

"Xem ra tối nay cũng không thích hợp để tiếp tục xuất phát." Tống Thần lắc đầu, nhìn thoáng qua tiệm sửa xe đã đóng cửa ở đối diện, nhíu mày quay lại trong quán cơm công bố tin tức tối nay sẽ ngủ lại đây cho mọi người.

Đoàn phim đương nhiên không có ý kiến gì, trận bão cát đen hôm nay đã khiến bọn họ nảy sinh bóng ma tâm lý.

"Ừm, đã đồng ý hết rồi." Tống Thần hài lòng gật đầu, thế là đi tới cửa bếp sau gọi bà chủ.

"Sao thế?

Soái ca ~" Bà chủ quán uốn éo cái eo rắn nước đi tới trước mặt Tống Thần, mặt đỏ như hoa đào nhìn hắn hỏi.

Tống Thần lờ đi ánh mắt mập mờ của bà chủ, đưa ra yêu cầu thuê phòng với người phụ nữ vẫn còn chút nhan sắc này.

Đương nhiên không phải thuê phòng với bà chủ, mà là giúp hơn sáu mươi người trong đoàn phim thuê phòng.

"Được nha ~~ Phòng ốc bên chị đủ cả ~" Đối mặt với yêu cầu của Tống Thần, bà chủ vui vẻ đồng ý, đồng thời không ngừng ám chỉ Tống Thần nửa đêm sang tìm mình.

Chương 136

Quy mô của tiệm cơm này cũng làm Tống Thần hơi kinh ngạc.

Nhìn tiệm cơm không lớn lắm mà lại có nhiều phòng như vậy.

Ngoại trừ ông chủ và bà chủ ra, chỉ có ba người làm ở bếp sau.

Cộng thêm bầu không khí kỳ quái trong quán và những vết đao kiếm trên mặt bàn...

"Chà, có chút giống hắc điếm trong Long Môn Phi Giáp ghê." Tống Thần nhịn không được cảm thán, đồng thời hoa lệ lờ đi sự ám chỉ của bà chủ. ...

Sau khi được sự đồng ý của ông bà chủ, Tống Thần sắp xếp cho đoàn phim bắt đầu lấy đại sảnh tiệm cơm làm bối cảnh quay một số cảnh phim.

Nhóm trộm mộ năm người sau khi ăn mì xong cũng không biết đã chạy đi đâu.

La Văn thì sau khi chào hỏi Tống Thần một tiếng liền tìm một gian phòng bắt đầu nghỉ ngơi đi ngủ.

Tùy tay đặt màn hình giám sát lên bàn ăn, Tống Thần bắt đầu chỉ đạo góc độ ánh sáng và ống kính.

Tiêu Viêm, Tằng Nhất Hi và những người khác do buổi chiều quay phim vẫn chưa tẩy trang nên có thể quay luôn.

Đợi mấy diễn viên phụ khác hóa trang xong là có thể bắt đầu bấm máy.

"Tống đạo, bà chủ kia đang lén lút nhìn anh kìa." Trần Hạo Hãn cắn hạt dưa ngồi cạnh Tống Thần trêu chọc.

“Không ngờ Tống đạo nhà mình trực tiếp câu dẫn được bà chủ người ta, ông chủ quả thực có chút bi thảm a.” “Phải không?

Quan sát kỹ lại xem.” Tống Thần uống cà phê, liếc mắt nhìn về phía rèm che bếp sau.

Trần Hạo Hãn cũng nhìn theo.

Lúc này, hai cái đầu đang lén lút thò qua rèm quan sát đoàn phim, tầm mắt chủ yếu tập trung vào người Tống Thần và Tô Nghiên.

Ánh mắt nhìn Tống Thần là của bà chủ, còn ánh mắt nhìn Tô Nghiên là của ông chủ.

Thấy thế, Tống Thần nhún vai hỏi Trần Hạo Hãn: “Giờ cậu còn thấy ông chủ đáng thương không?” “Vãi chưởng!

Ông ăn chả bà ăn nem à!” Trần Hạo Hãn miệng tặc lưỡi liên tục, sau đó lại bắt đầu cắn hạt dưa. ...

“Hóa ra là đoàn làm phim điện ảnh.” Bà chủ nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai của Tống Thần mà chảy nước miếng, còn ông chủ thì nhìn chằm chằm chân dài và chỗ nhô lên của Tô Nghiên mà gật đầu.

“Em gái kia thật sự không tệ nha ~” “Sao?

Chê bà đây già à?” Bà chủ giọng điệu tuy nghe có vẻ khó chịu nhưng biểu cảm trên mặt lại không có chút phẫn nộ nào.

“Hừ, không phải bà cũng muốn lăn giường với cái thằng mặt trắng kia sao?” Bà chủ lườm một cái: “Vậy tối nay mạnh ai nấy chơi?” Ông chủ hưng phấn gật đầu, nhìn Tô Nghiên liếm môi nói: “Được!

Tôi đi chuẩn bị thuốc!” “Hắc hắc hắc!!” ...

Đêm đó, một giờ sáng.

Tất cả mọi người trong đoàn phim đều đang nghỉ ngơi trong phòng đã được phân chia.

Bên ngoài phòng Tô Nghiên, một bóng đen sờ soạng trong đêm tối mò tới cửa phòng.

"Một người một phòng, thật đáng thương nha ~" Nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, mặt ông chủ quán đỏ bừng, thần tình kích động xoa xoa hai tay.

Mấy tiếng trước, khi Tống Thần phân chia phòng cho mọi người, ông chủ vẫn luôn nấp trong bóng tối quan sát, nhìn thấy kết quả Tô Nghiên ở một mình một phòng thì suýt chút nữa vui đến phát điên.

Khó khăn lắm mới nhịn được mấy tiếng đồng hồ, đợi tất cả mọi người đi vào giấc mộng, ông chủ lập tức mò tới.

"Tiểu mỹ nhân, anh tới đây ~" Ông chủ tiên tiên thổi một ít khí gây mê vào khe cửa, nôn nóng chờ đợi vài phút sau mới dùng chìa khóa dự phòng mở cửa, rón rén bước vào căn phòng tối om.

Hướng về phía bóng người đang nằm trên giường, ông chủ chậm rãi vươn đôi tay tội lỗi ra.

"Cũng chuyên nghiệp đấy, còn biết dùng khí gây mê." Đột nhiên, bóng người trên giường phát ra giọng nam giới.

"!?" Ông chủ kinh hô muốn xoay người bỏ chạy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, theo tiếng 'tách' vang lên, đèn trong phòng vụt sáng.

Nấp sau cửa, Trần Hạo Hãn, Tiêu Viêm, Tằng Nhất Hi cùng những người khác đóng sầm cửa lại, mấy người bịt mũi miệng, đứng dàn hàng ngang chặn cửa, đồng thời dùng ánh mắt nhìn cặn bã nhìn ông chủ.

“Biết đây là phòng ai không mà mò vào!?” “Đoán xem.” Tống Thần từ trên giường đứng dậy, cầm dây thừng đứng sau lưng ông chủ.

Đám người Trần Hạo Hãn cũng cười xấu xa bức tới gần.

Ông chủ run rẩy: “Mẹ kiếp, đánh chim cả đời lại bị chim mổ vào mắt!” Bốp!

Tống Thần trực tiếp vả một phát khiến ông chủ ngã đập xuống đất, đung đưa sợi dây thừng trong tay nói: “Giả vờ cái gì?

Chỉ là một tên biến thái mà thôi.” Nhìn sợi dây thừng trong tay Tống Thần, ông chủ đang nằm bò trên đất trừng lớn mắt hét lên: “Đừng mà!

Đừng mà!” “Nào, đến bước cuối cùng rồi.” Tống Thần một chân đạp lên người ông chủ, hai tay dùng sức kéo một đầu dây thừng, thít chặt sợi dây đang trói trên người ông chủ.

“Hít ~~ A ~~ Đau quá!” Nghe tiếng hét kỳ quái của ông chủ, đám diễn viên Tiêu Viêm nhịn không được lùi lại một bước.

Nhìn ông chủ bị Tống Thần trói theo kiểu “Quy Giáp Phược” (trói kiểu mai rùa nghệ thuật), Trần Hạo Hãn rốt cuộc nhịn không được hỏi Tống Thần: “Tống đạo, tay nghề của ngài thật không tệ nha!” “Cũng được, tôi cũng là lần đầu tiên trói ở ngoài đời, không ngờ hiệu quả không tồi.” Tống Thần thắt một nút chết bằng đoạn dây thừa trên người ông chủ, sau đó đá một cước lật ngửa gã ra đất.

Sau đó, hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao từ trên giường xuống ướm thử trên người ông chủ.

“Nói đi, làm hắc điếm bao lâu rồi?” “Cũng không bao lâu...

Cũng khoảng năm năm.” Ông chủ cảm nhận sợi dây trói không ngừng ma sát, cảm giác thít chặt khiến gã vô cùng khó chịu.

“Trừ việc định giở trò đồi bại với khách nữ, còn làm những gì nữa?” Mắt ông chủ đảo liên tục trong hốc mắt, dường như đang suy nghĩ nên nói dối thế nào.

Nhưng ngay sau đó, Tống Thần cắm phập Hắc Kim Cổ Đao xuống trước mắt gã, thân đao sáng loáng như gương phản chiếu khuôn mặt sợ hãi.

“Tha mạng!

Tha mạng!

Tôi nói!

Tôi nói hết!” Ông chủ vội vàng nuốt nước miếng cầu xin tha thứ, cả người bị trói trông như con sâu róm béo mập đang lăn lộn trên mặt đất.

Sau đó dưới sự tra hỏi của Tống Thần, ông chủ đã khai ra chi tiết nghiệp vụ của cái hắc điếm này.

Hóa ra ông chủ và tiệm sửa xe đối diện là cùng một giuộc, chuyên môn trấn lột khách qua đường.

Nếu khách ít thì trực tiếp bắt chẹt giá trên trời.

Nếu khách đông như đoàn phim 《Sa Hải》 thì sẽ thừa cơ bỏ thuốc mê vào rượu nước, sau khi mọi người ngất xỉu thì cuỗm tài sản rồi bỏ trốn khỏi khách sạn, đợi nửa tháng sau mới quay lại.

Chỉ là hôm nay do ông chủ tham luyến nhan sắc của Tô Nghiên nên quên bỏ thuốc vào cơm của đoàn phim.

Nghe ông chủ kể xong, ngoại trừ Tống Thần ra, mọi người đều lửa giận ngút trời.

Trần Hạo Hãn khó chịu đá ông chủ một cái, nhìn bộ dạng hèn mọn của gã, quay đầu hỏi Tống Thần: “Trực tiếp báo cảnh sát tống cổ vào

đồn đi?" "Ở đây làm gì có đồn cảnh sát, nếu không thì đám này cũng sẽ không ngang ngược như vậy." Tống Thần ngồi xổm xuống trước mặt ông chủ, dùng thân đao Hắc Kim Cổ Đao lạnh lẽo nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má gã: "Tuy rằng chưa thực hiện được, nhưng đã gây tổn thương cho tinh thần tôi, cho nên chúng ta thương lượng một chút nhé?" Ông chủ vẻ mặt sợ hãi nhìn Tống Thần, lo lắng hắn trượt tay làm mình bị rạch mặt.

".....

Thương lượng?" Nhìn ông chủ đang mang vẻ mặt sợ hãi, khóe miệng Tống Thần khẽ nhếch lên một độ cong nguy hiểm.

"Hừ hừ ~" ...

Buổi trưa ngày hôm sau.

Tống Thần nhìn nhân viên đoàn phim không ngừng khuân vác nước và thức ăn lên xe, hài lòng vỗ vai ông chủ.

"Không tệ, không tệ, rất biết điều!" "Nên làm, nên làm mà." Trên mặt ông chủ đeo nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, gật đầu lia lịa.

Nhìn đoàn phim dọn sạch nước và thức ăn trong quán, khóe mắt ông chủ nhỏ xuống một giọt nước mắt bi thương.

Căn cứ vào cuộc "giao lưu thân thiết" tối qua với Tống Thần, hắc điếm quyết định hôm nay bán lại số nước và thức ăn này cho đoàn phim với giá gốc.

Nửa giờ sau, nhóm ông chủ cầm trên tay mười mấy tờ tiền đỏ nhìn đoàn xe cuốn theo bụi cát đi xa, trên mặt càng là hai hàng lệ tuôn rơi.

Khác với ông chủ đang bi thương, đồng bọn của cái hắc điếm này lúc này đều phẫn hận oán trách gã.

“Đều tại ông!

Tham luyến nữ sắc!” “Đúng thế!

Chỉ mải ngắm gái!

Chương 137

Quên cả bỏ thuốc!" "Lần này lỗ nặng rồi!

Bao nhiêu nước với thức ăn mà bán được có tí tiền ấy!" "Ít nhất là nửa năm làm không công rồi!" Ông chủ vốn đã phiền não vì tối qua không "ăn" được gì, trực tiếp rống lớn: "Ồn ào cái gì!

Ông đây có để bọn mày thiếu tiền chia chác đâu!

Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn lại đổ hết lên đầu ông!" Nhìn đám người sắp động thủ, rốt cuộc bà chủ vẫn còn chút nhan sắc kia đứng ra nói: "Đã đến nước này rồi!

Còn tâm trạng mà lục đục nội bộ!

Thường đi bên bờ sông thì làm sao không ướt giày!

Lần này lỗ thì lỗ!

Coi như mua bài học!" Ông chủ cũng lập tức mượn bậc thang bà chủ đưa mà xuống nước.

"Đúng, hơn nữa bây giờ chẳng phải còn năm người khách trong quán sao?" "Lần này tổn thất tiền nong!

Thì vặt từ trên người bọn chúng bù vào!" ...

"Ha ha ha, Tống đạo ra tay ác thật đấy!" Trần Hạo Hãn lái xe nhớ lại vẻ mặt như đưa đám của ông chủ lúc nãy liền không nhịn được cười.

Ngồi ở ghế sau, Tiêu Viêm cũng gật đầu lia lịa: "Đúng đúng!" Cậu chàng cũng cực kỳ ghét mấy thành phần phạm pháp này.

"Mọi người đang nói gì thế?" Chỉ có Tô Nghiên tối qua bị đổi phòng tạm thời là ngơ ngác, nhìn Tống Thần đang gõ bàn phím bên

cạnh hỏi: “Chẳng lẽ tối qua đã xảy ra chuyện gì sao?” “Ừ, đủ loại chuyện...

Dù sao cuối cùng tôi cũng lời, thu hoạch được gần ấy nước với cái giá thấp nhất!” Trần Hạo Hãn giúp Tống Thần trả lời Tô Nghiên.

Tống Thần chỉ thản nhiên gật đầu.

“.....” La Văn ngồi ở ghế phó lái một lời không nói, nhìn qua cửa kính về phía xa xăm, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

“Tiếp theo hẳn là có thể bắt đầu chính thức quay phim rồi, ở đây cách khu du lịch Lâu Lan còn khoảng một ngày đường.” Tống Thần nhìn bản đồ vệ tinh trên máy tính, bắt đầu quy hoạch kế hoạch quay chụp.

“Tranh thủ trước khi trời tối hôm nay đến được một chỗ có thể nghỉ ngơi, sau đó tiến hành quay tình tiết buổi tối.

Tranh thủ trong vòng ba ngày đến được khu du lịch Lâu Lan.” “Ok!

Đã rõ!” ...

Đêm đó, bên trong hắc điếm.

Nhìn nhóm trộm mộ năm người ăn uống no say, ông chủ cùng đồng bọn lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Trong nước đã bỏ thêm liệu chưa?” “Bỏ rồi!

Bảo đảm tối nay không đi được!” Bịch!

Bịch!

Theo lời ông chủ và đồng bọn vừa dứt, nhóm trộm mộ năm người lập tức có hai người trực tiếp gục xuống bàn.

Ba người còn lại, ngoại trừ tên đại ca, hai người kia cũng lảo đảo.

Thấy thế, ông chủ lập tức cầm một con dao phay đi về phía nhóm trộm mộ, chuẩn bị trút hết cơn giận nhận từ Tống Thần hôm qua lên đám này.

Đoàng!!

Nhưng chưa đợi ông chủ đi đến trước mặt bọn trộm mộ, nương theo một tiếng súng vang lên, cả người ông chủ đập mạnh vào cái bàn.

Máu tươi từ trên người ông chủ chảy ra, nhanh chóng tụ lại thành một vũng máu dưới thân.

"A A A A A A A A!!" Gã nhân viên hắc điếm vốn định xem kịch hay lập tức kinh hoảng xoay người muốn bỏ chạy.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Kèm theo mấy tiếng súng, hắn cũng nằm trong vũng máu.

"Đúng là chán sống, dám bỏ thuốc tao à?

Cũng không nhìn xem tao là ai?" Đại ca nhóm trộm mộ tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt đầy sẹo.

Hắn cầm súng đi tới quầy thu ngân, nhìn bà chủ đang run rẩy dưới gầm quầy: "!!.....

Truy nã.....

Trương.....

Tam!" Bà chủ nhìn mặt đại ca nhóm trộm mộ, một tấm lệnh truy nã trong đầu trùng khớp với hắn.

Trương Tam, tên tội phạm khủng bố bị truy nã năm năm trước vì tàn nhẫn sát hại một thị trấn nhỏ.

Bà chủ thật không ngờ đối phương trốn tránh suốt năm năm trời mà vẫn còn ở trong nước.

"Nhận ra tao rồi, xem ra không thể giữ lại!" Trương Tam cười tàn nhẫn, chĩa súng vào bà chủ bóp cò.

Đoàng!! ...

Nửa giờ sau.

Nhìn tiệm cơm bị lửa lớn thiêu rụi, Trương Tam dẫn theo bốn tên trộm mộ vừa mới tỉnh lại khởi động xe, hướng về phía Lâu Lan Cổ Thành xuất phát.

Thời gian trong sa mạc luôn trôi qua trong lúc lơ đãng.

Đoàn phim 《Sa Hải》 rời khỏi hắc điếm, tiến vào sa mạc quay phim tròn hai ngày.

Lại một màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Trong sa mạc đen kịt, đoàn xe của đoàn phim dưới sự sắp xếp của Tống Thần tạo thành một vòng tròn.

Ở trung tâm là quần thể lều trại của đoàn phim.

Dưới ánh sáng từ đống lửa, Tống Thần một thân áo gió đen bước ra khỏi lều, nhìn mọi người đang bận rộn ra vào.

Tống Thần lấy bộ đàm vẫn treo bên hông ra, tay phải vặn nút điều chỉnh sang kênh công việc chuyên dụng, đưa lên miệng: "Các tổ chuẩn bị nấu cơm, ăn xong sẽ tiếp tục quay cảnh buổi tối." "Rõ.", "Rõ!" Trong bộ đàm nhanh chóng truyền đến tiếng trả lời, trường quay vụ (nhân viên hậu cần) mau chóng bắt đầu thu dọn và chuẩn bị công tác.

Sắp xếp xong công việc, Tống Thần xoay người trở lại trong lều.

Mở laptop nhìn thoáng qua lượng điện không còn nhiều, Tống Thần nhíu mày mở bản đồ vệ tinh.

Do không có mạng để cập nhật địa điểm theo thời gian thực, dạng bản đồ điện tử này trông càng giống một tấm bản đồ giấy thông thường.

"Cứ cảm giác có chỗ nào đó không ổn..." Nhìn bản đồ vệ tinh, mày Tống Thần hơi nhíu lại, trong lòng không ngừng tính toán lộ trình và khoảng cách đoàn xe đã đi, ước lượng vị trí hiện tại của đoàn phim.

Tuy rằng trong đầu Tống Thần biết cách sinh tồn nơi hoang mạc, nhưng ở hoàn cảnh không quen thuộc, chỉ dựa vào một tấm bản đồ vệ tinh bất động để xác định vị trí chuẩn xác đối với Tống Thần cũng có chút khó khăn.

Bởi vì trong hoang mạc đầy cát và cồn cát này, rất ít vật tham chiếu để xác định địa điểm. ...

Trên một cồn cát cách đoàn xe của đoàn phim khoảng nửa cây số.

Năm người quấn khăn che mặt đang nằm sấp trên đỉnh cồn cát, Trương Tam hai tay cầm ống nhòm nhìn về phía đoàn phim.

Thông qua ống nhòm, Trương Tam nhìn rõ ràng diễn viên và nhân viên trường quay đang bận rộn nấu cơm ở trung tâm.

"Rốt cuộc cũng tìm thấy đám này." Khóe miệng lộ ra một nụ cười nguy hiểm, đồng thời tay phải hắn vươn ra cực nhanh, bóp chính xác vào bảy tấc của con rắn đuôi chuông đang trườn tới bên cạnh.

Khoảnh khắc ném nó xuống cồn cát bên dưới, ngón cái và ngón trỏ tay phải hắn dùng sức bóp chết nó.

Nhìn xác rắn đuôi chuông bị Trương Tam ném đi, bốn người nằm bên cạnh nhịn không được mở miệng tâng bốc thực lực của Trương Tam.

"Được rồi, không cần nói mấy lời nhảm nhí này nữa." Trương Tam nghe đàn em tâng bốc suốt ba phút, đến khi có đứa bắt đầu lặp

lại lời thoại mới khó chịu nhíu mày yêu cầu dừng lại.

“Lão Tứ, tên kia có tin tức gì không?

Cái đoàn phim này có được trang bị vũ trang không?” Nghe Trương Tam hỏi, người đàn ông bên cạnh gọi là Lão Tứ gật đầu nói: “Đại ca, căn cứ tin tức tên kia truyền tới, đám người này là đoàn phim 《Sa Hải》 đang hot trên mạng.” “Thật hay giả đấy!

Em có xem 《Đạo Mộ Bút Ký》 này!” “Em cũng xem!

Quay hay thật đấy!” “Ừm ừm!” Lời Lão Tứ vừa dứt, ba người còn lại lập tức vui vẻ lên tiếng giao lưu.

“Câm miệng!!” Trương Tam khó chịu trừng mắt một cái, ba người kia mới ngoan ngoãn tiếp tục nằm im.

Chương 138

Lão Tứ dưới ánh mắt đốc thúc của Trương Tam tiếp tục nói tin tức nhận được chiều nay: "Căn cứ tin tức tên kia truyền tới, cả đoàn phim tuy có khoảng năm mươi chỉ đạo võ thuật bảo vệ, nhưng không hề có súng ống hay vũ khí nóng." "Nhưng tên kia bảo em phải cẩn thận đạo diễn của đoàn phim, nghe nói tên đạo diễn này thân thủ mạnh như quái vật vậy." "Quái vật?" Trương Tam nhếch mép khinh thường, rút khẩu súng lục từ bao súng bên hông ra vuốt ve cảm thán: "Quái vật cũng không thể đỡ được đạn, huống chi tao không chỉ có súng lục." Nói xong, Trương Tam dẫn đầu bò từ trên cồn cát xuống, dặn dò bốn người: "Đều cầm chắc vũ khí, dùng thời gian ngắn nhất khống chế đám người đoàn phim này lại!" Dưới kính râm, đôi mắt Trương Tam lóe lên tia máu điên cuồng.

"Tao muốn dùng máu của bọn chúng mở ra lối vào kho báu Lâu Lan Cổ Quốc!" ...

Bên trong lều của Tống Thần.

"La bàn sai rồi sao?

Hay là cố ý?" Tính toán hồi lâu, Tống Thần đại khái đưa ra một kết quả không tốt.

Đó là đoàn xe đã đi lệch khỏi lộ trình chính xác, nếu không thì lúc này đáng lẽ phải đến khu di chỉ Lâu Lan rồi.

Ít nhất cũng phải ở trong thị trấn nhỏ gần khu du lịch, chứ không phải như hiện tại đang ở giữa hoang mạc mênh mông bát ngát.

"Xem ra phải đi tìm La Văn hỏi thử xem." Tống Thần nắm lấy cái hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh, nhưng chưa đợi hắn đứng dậy.

Đoàng!

Đoàng đoàng!

“A A A A A!

A A A A!!” Bên ngoài lều bỗng nhiên vang lên tiếng súng, sau đó là tiếng la hét và tiếng bước chân hoảng loạn của nhân viên đoàn phim.

Xảy ra chuyện rồi!!

Mắt Tống Thần đột nhiên trừng lớn, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Trong tiếng bước chân hoảng loạn số lượng lớn, Tống Thần mẫn cảm nghe thấy có một tiếng bước chân đang chậm rãi đến gần lều của mình.

“Trực tiếp nhắm vào mình sao?” Tống Thần khó chịu ấn lên mặt hộp, Hắc Kim Cổ Đao bật ra, hắn lập tức nắm lấy chuôi đao.

Xoay người dùng đao rạch lều, cả người vận sức lao vọt ra ngoài.

Toàn bộ quá trình, dưới động tác cực kỳ lưu loát của Tống Thần, chỉ mất chưa đến hai giây.

Tống Thần vừa rời khỏi lều hai giây, Trương Tam liền cầm súng lục và dao găm quân dụng xông vào bên trong.

Nhìn vết rách phía sau lều, trên mặt Trương Tam lộ ra nụ cười hưng phấn: “Xem ra đúng là cao thủ nha!!” Cùng lúc đó, Tống Thần lao ra khỏi lều mượn hoàn cảnh bóng tối, không ngừng di chuyển nhẹ nhàng ở ngoại vi các lều trại.

Khi chưa biết con số chính xác của kẻ tập kích, ngay cả Tống Thần cũng không dám mạo muội ra tay.

Tống Thần thì có tự tin sống sót trong mưa bom bão đạn, nhưng

diễn viên và nhân viên đoàn phim thì không có bản lĩnh đó.

Cho nên Tống Thần vẫn luôn tự bảo mình phải bình tĩnh lại.

Tìm kiếm phương án giải quyết tốt nhất để giải cứu nhân viên đoàn phim đang bị bắt giữ.

Trước đó, Tống Thần tuyệt đối không thể bại lộ trong mắt kẻ địch.

Rất nhanh hắn đã tìm được một chiếc xe việt dã để che giấu thân ảnh, thò đầu qua khe hở giữa các lều quan sát đống lửa ở trung tâm. ...

"Khẩn trương lên!

Đều đứng nghiêm cho tao!" "Đừng có chạy!

Trừ khi muốn ăn kẹo đồng!" "Cút ra kia đứng!" Ba tên trộm mộ cầm súng tiểu liên lôi hết người từ trong các lều trại bên ngoài ra, lùa về phía khu trung tâm.

Rất nhanh, hơn sáu mươi người của đoàn phim đều bị lùa vào một chỗ.

Cũng chỉ có khu đất trống chỗ đống lửa trung tâm mới chứa được nhiều người cùng lúc như vậy.

Lại có đủ ánh sáng để đám Trương Tam trông coi đám người này.

Tiêu Viêm sắc mặt trắng bệch dựa vào người Tằng Nhất Hi: "Ngô Tà, Ngô Tà!

Không phải đang đóng phim đấy chứ?

Không phải đang đóng phim đấy chứ!?" Tằng Nhất Hi sắc mặt khó coi cắn môi, tuy muốn mở miệng an ủi Tiêu Viêm nhưng nại hà cậu ta cũng chỉ là thanh niên hơn hai mươi tuổi, gặp tình huống này không hoảng loạn hét lên đã là không tệ rồi.

Trần Hạo Hãn thì lắc lắc mái tóc hơi dài cảm thán: "Mẹ nó, lần này đúng là để ông đây gặp phải rồi." Tô Nghiên mặt cắt không còn giọt máu ngồi xổm trong đám người, cố gắng che giấu hết mức những gì tốt đẹp của bản thân.

Trong lòng cô rõ ràng, sự xinh đẹp mà bình thường cô tự hào nhất, trong tình huống này ngược lại sẽ trở thành gánh nặng.

Tiếng kinh hoảng của hơn sáu mươi người vô cùng ồn ào.

Đối với Trương Tam lại càng chói tai, thế là Trương Tam giơ súng lên trời bóp cò.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng nổ kịch liệt khiến đám người đang ồn ào lập tức im bặt.

Tất cả mọi người đều kinh hoảng nhìn Trương Tam đang mỉm cười.

Lúc này vết sẹo khủng bố trên mặt Trương Tam dưới ánh lửa chiếu rọi trông vô cùng đáng sợ, như ác quỷ đang toác miệng cười.

"Được rồi ~~" Trốn sau xe ở phía xa, Tống Thần ôm cái đầu đang đau nhức thầm cảm thán.

Sao chuyện gì cũng để mình đụng phải thế này!?

Mình rõ ràng chỉ là nhân viên cục du lịch đi quay phim điện ảnh thôi mà!

Nhìn tướng mạo như ác quỷ của Trương Tam, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều ngây dại, không biết nên phản ứng thế nào.

“Hửm?

Tao đáng sợ thế sao?” Trương Tam thấy ánh mắt kinh khủng của mọi người, hiếu kỳ dùng thân dao Nepal trong tay làm gương soi.

“A.....

Cái mặt này.....

Quả thực dọa người a.....” Đoàng!!

Đột nhiên, Trương Tam không hề báo trước giơ súng lên trời bắn thêm phát nữa.

Mọi người đều bị tiếng súng bất thình lình này dọa cho run rẩy.

Bắn xong, Trương Tam cúi người nhìn Trần Hạo Hãn đứng ở hàng đầu tiên, nhe răng cười hỏi: “Đạo diễn hiện tại đang ở đâu?

Có thể gọi ra được không?” “Hả?

Phụt!” Trần Hạo Hãn chưa hiểu ý Trương Tam, đã bị hắn dùng giày quân đội đá thẳng vào bụng.

Cơn đau kịch liệt khiến Trần Hạo Hãn nhất thời không thở nổi.

“Tao bảo gọi cái tên Thất Thất Thất gì đó ra!” Trương Tam đá thêm hai ba cú khiến Trần Hạo Hãn ngã lăn ra đất, kéo theo Tiêu Viêm và Tằng Nhất Hi phía sau cũng ngã theo.

“Này!!

Cái tên gọi là Tống Thần kia!

Cút ra đây cho tao!” Trương Tam không ngừng đá Trần Hạo Hãn, vừa quay đầu hét lớn vào bóng tối.

“Cái tên này chơi bài gì thế!” Tống Thần nấp trong bóng tối nhìn một màn này mà nghiến răng khó chịu.

Nhưng lý trí ép buộc Tống Thần phải nằm im bất động tại chỗ.

Hiện tại Tống Thần nhận ra bốn tên.

Phân minh chính là nhóm trộm mộ thảo luận về Lâu Lan Cổ Thành ở tiệm cơm lúc trước.

Tống Thần nhớ rõ đối phương là một nhóm năm người.

Trong đó tên đại ca giống kẻ điên kia hình như là lính đánh thuê giải ngũ.

"Một người.....

Bốn người." Sau khi đối chiếu số lượng người cầm súng tại hiện trường, trong lòng Tống Thần bỗng nhiên sinh ra một phần bất an.

"Vậy thì ít nhất có một kẻ.....

Không đúng, hai kẻ trốn trong bóng tối sao?" Đối phương năm người có thể tìm được đoàn xe giữa sa mạc, Tống Thần không cho rằng chỉ là trùng hợp.

Chương 139

Nếu là trùng hợp, bình thường năm người có súng dám tìm tới gây sự với đoàn đội hơn sáu mươi người sao?

Xem ra đã sớm có dự mưu, thậm chí nắm giữ tình hình cấu tạo lều trại của đoàn phim vô cùng thông thạo.

Nếu không đối phương cũng sẽ không đè thấp bước chân đi về phía lều của hắn.

Mấy tình huống này liên hệ lại với nhau, Tống Thần hầu như không cần động não cũng biết nguyên nhân.

"Anh Lưu (La Văn) à, là người của anh gọi tới sao." Tống Thần bất đắc dĩ thở dài, có thể tạo thành tình huống hiện tại cũng chỉ có La Văn.

Thảo nào lúc ở tiệm cơm lại đòi nghỉ ngơi một mình sớm thế.

Mấy ngày nay cố ý dẫn đoàn phim tới đây, chắc là đã liên hệ xong với năm tên trộm mộ này rồi!

"Được lắm!

La Văn, món nợ này tôi nhớ kỹ!" Tống Thần bắt đầu tiếp tục di chuyển trong bóng tối, trong lòng dự định tìm ra hai kẻ đang ẩn nấp kia giải quyết trước.

Dù Tống Thần khom lưng di chuyển với tốc độ cao nhưng toàn bộ quá trình lại hầu như không phát ra một tiếng động nào. ...

"Khụ khụ khụ, khốn kiếp!" Trần Hạo Hãn bị đá hộc máu, vùng bụng dưới lớp áo đã tím tái một mảng.

Nhưng dù vậy, hai tay Trần Hạo Hãn vẫn gắt gao ấn chặt Tiêu

Viêm và Tằng Nhất Hi bên cạnh đang muốn động thủ.

Trần Hạo Hãn trong lòng hiểu rõ, nếu bọn họ phản kháng trước, mấy tên này tuyệt đối sẽ nổ súng.

Cho nên Trần Hạo Hãn chỉ có thể cắn răng chịu đựng đòn tấn công của Trương Tam.

"Hả?

Nhịn giỏi thật!" Đá hơn chục cái, Trương Tam nhìn bóng tối vẫn yên tĩnh xung quanh.

Hắn cũng hiểu làm thế này không thể ép Tống Thần ra mặt.

"Xem ra đạo diễn đúng là một tên nhát gan, vứt bỏ chúng mày một mình đào tẩu rồi." Trương Tam dang hai tay nói với mọi người.

Không ít người trong đoàn phim cũng vì câu nói của Trương Tam mà bắt đầu dao động.

"Mẹ kiếp!" Tiêu Viêm lập tức muốn mở miệng phản bác, nhưng bị Trần Hạo Hãn dùng sức bịt mồm.

"Đừng nói!" Trần Hạo Hãn đương nhiên biết đối phương cố ý làm bọn họ ghê tởm, nói thật thì đúng là bị ghê tởm rồi.

Nhưng theo sự hiểu biết của Trần Hạo Hãn, Tống Thần tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nhiều người như vậy.

"Hừ hừ ~~ Ra đi, La Văn." Thỏa mãn thú tính, Trương Tam nhe hàm răng sắc nhọn cười, quay đầu hét vào bóng tối.

"!?" Lời Trương Tam vừa dứt, tất cả mọi người đều không dám tin nhìn hắn.

Bọn họ đương nhiên biết La Văn là hướng dẫn viên của đoàn, mọi người đều không ngờ La Văn lại cùng một giuộc với đám khủng bố này.

Đạp, đạp, đạp.

Đế giày dày cộm dẫm lên cát sỏi, La Văn cúi đầu chậm rãi bước ra từ bóng tối.

“Khốn kiếp!

Mày bán đứng bọn tao!” “Đáng ghét!

Cái tên súc sinh này!!” “Muốn bọn tao xảy ra chuyện!

Long Hoa Giải Trí sẽ không tha cho mày đâu!” “Hiện tại toàn mạng đều đang chú ý đoàn phim!

Nếu xảy ra chuyện gì!

Tuyệt đối sẽ bị phát hiện!” “.....” Nhìn La Văn xuất hiện, mọi người cũng hiểu lời Trương Tam nói đều là thật...

La Văn đã bán đứng đoàn phim, hoặc là ngay từ đầu La Văn đã có dự tính này.

Đoàng!!

Nghe hàng chục cái miệng chửi rủa La Văn, Trương Tam nhíu mày giơ súng bắn chỉ thiên lần nữa.

Mọi người bị buộc phải im miệng, nhưng ánh mắt ai nấy đều phẫn hận nhìn chằm chằm La Văn.

“Xin lỗi các vị!

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, bên kia ra giá cao hơn!” La Văn ngẩng đầu nhìn mọi người, ánh mắt không chút dao động khiến người ta lạnh lẽo.

“Ha ha ha ha ha, nói hay lắm!

Người sống trên đời này là vì tiền!” Trương Tam nhìn vẻ tuyệt vọng trên mặt mọi người, cả người hưng phấn cười to như phê

thuốc.

Sau lưng hắn, ba tên đàn em cầm súng nhìn bộ dạng đại ca nhà mình đều nhịn không được thở dài.

Lão Tứ: "Đại ca thích nhìn biểu cảm tuyệt vọng của người khác, đúng là bị bệnh mà." Lão Nhị gật đầu: "Xác thực bị bệnh, bệnh không nhẹ, cứ như cắn thuốc vậy." Lão Ngũ thì vẻ mặt đau lòng nhìn Trương Tam, trong ánh mắt tràn đầy cảm khái: "Không còn cách nào, năm đó đại ca có thể sống sót trở về từ Trung Đông đã không dễ dàng rồi, mắc bệnh tâm lý cũng là chuyện không tránh khỏi." Lão Tứ bĩu môi: "Cũng may khoảng cách đến địa điểm ghi trên bản đồ không xa, nếu không mang theo nhiều người như vậy đúng là vấn đề." Lão Nhị: "Hừ, dù sao đến lúc đó cũng chỉ là một đống thi thể mà thôi." "Nói đi cũng phải nói lại, Lão Tam một mình trốn trong bóng tối có ổn không?

Cái tên Tống Thần kia không biết có còn ở đây không?" Lão Ngũ nhìn bóng lưng Trương Tam cười nói: "Yên tâm đi, Tam ca ở phương diện này là chuyên nghiệp, không thể có người ẩn nấp giỏi hơn anh ấy đâu." "Anh ấy là tay súng bắn tỉa lợi hại nhất tao từng thấy!" "Đúng thế!

Tao cũng chưa từng thấy tay súng bắn tỉa nào lợi hại hơn!" Nói xong, ba người chĩa súng tiểu liên vào đám đông đề phòng bạo loạn. ...

Tí tách!

Tí tách!

Máu tươi từ thân đao trơn bóng của Hắc Kim Cổ Đao không ngừng nhỏ xuống, thấm vào trong cát biến mất không thấy.

"Ách.....

Ách!" Lão Tam - thành viên nhóm trộm mộ đang ôm cổ, máu tươi không ngừng trào ra qua kẽ tay.

Lão Tam trừng lớn hai mắt, nhưng vì cổ họng đã bị cắt đứt nên không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Tống Thần rút một khẩu súng lục từ trên người gã, nhìn khẩu súng bắn tỉa đặt trước mặt Lão Tam khinh thường nói: "Mày cũng xứng chơi súng ngắm?" "Xem ra chỉ có một người canh gác." Tống Thần đâm Hắc Kim Cổ Đao vào tim Lão Tam, triệt để dập tắt sinh mệnh của gã.

Máu tươi ồ ạt chảy ra từ cổ và ngực Lão Tam, thấm ướt cả mảng cát dưới thân hai người.

"Kẻ đầu tiên." Giắt khẩu súng lục vào thắt lưng, Tống Thần vô cảm kéo mũ áo lên, lại kéo cổ áo che kín mặt.

Rõ ràng là lần đầu tiên giết người, nhưng Tống Thần lại không có quá nhiều cảm giác.

Rút Hắc Kim Cổ Đao từ ngực Lão Tam ra, vẩy sạch máu trên đao.

Thân đao Hắc Kim Cổ Đao đen nhánh hòa vào bóng tối xung quanh.

Chân phải hắn luồn xuống dưới khẩu súng bắn tỉa hơi dùng lực, hất nó bay lên không trung, tay trái bắt lấy chuẩn xác.

"Còn lại năm tên..." Giọng điệu như băng hàn thốt ra từ miệng Tống Thần, sau đó hắn biến mất trong bóng tối.

Mùi máu tanh từ thi thể Lão Tam theo gió bay về phương xa.

Trong bóng tối, từng đôi mắt lóe lục quang xuất hiện giữa sa mạc đen kịt. ...

"Được rồi, mời chư vị đi theo tôi một vòng." Ngừng cười điên cuồng, Trương Tam dùng súng chỉ vào mọi người ra lệnh.

"Từng người một ngoan ngoãn để bị trói, sau đó đi theo tao nha ~"

Trương Tam nói xong, Lão Tứ bên cạnh liền ném một cuộn dây thừng xuống đất, ra hiệu cho La Văn trói mọi người lại.

"Được." La Văn nhặt dây thừng đi tới trước mặt Trần Hạo Hãn ở hàng đầu.

"Xì!

Phổ!" Khóe miệng còn dính máu, Trần Hạo Hãn phun một bãi nước bọt lẫn máu xuống đất, ánh mắt vẫn tử tử trừng La Văn.

Nhưng trong mắt La Văn, đây chỉ là sự giãy dụa vô dụng cuối cùng của kẻ sắp chết.

Lão Tứ đang cười đi về phía Lão Nhị và Lão Ngũ, ba người nhìn nhau cười cười.

Đột nhiên, trước mắt Lão Tứ tối sầm lại, khiến gã nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên.

"....." Lão Tứ chưa kịp nói hết câu, tầm nhìn đã bị họng súng đen ngòm chiếm cứ.

Đoàng!!!

Mượn vị trí ngược sáng và bước chân tĩnh lặng, không biết từ lúc nào Tống Thần đã chạy lên nóc chiếc xe việt dã phía sau Lão Nhị và Lão Ngũ, cầm súng bắn tỉa từ trên trời giáng xuống.

Chương 140

Khẩu súng bắn tỉa dí sát đầu Lão Tứ ở cự ly 0 bắn nát đầu gã như quả dưa hấu.

Nương theo lượng lớn máu tươi bắn ra, chiếc áo gió đen trên người Tống Thần cũng bị nhuộm ướt đẫm.

Tất cả mọi người đều bị tiếng súng kinh thiên động địa và cảnh tượng khủng bố bất ngờ này làm cho kinh ngạc đến ngây dại.

Chỉ có Tống Thần là ngay khoảnh khắc nổ súng, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp vung về phía sau.

Hắc Kim Cổ Đao xoay tròn tốc độ cao bay về phía Lão Nhị và Lão Ngũ đang cầm súng.

Phập!

Trong nháy mắt cứa đứt cổ Lão Ngũ, đầu gã gần như lìa khỏi cổ, chỉ còn dính lại một lớp da.

Lão Nhị đứng phía sau do vị trí xa hơn và vóc dáng thấp bé nên chỉ bị lưỡi đao rạch ngang đôi mắt.

"A A A A!!" Bị tước đi ánh sáng trong nháy mắt, Lão Nhị thống khổ ôm mắt hét lớn.

"Khốn kiếp!!" Trương Tam phản ứng lại, nhìn Tống Thần một thân áo đen đứng trước thi thể không đầu của Lão Tứ, cả người gần như lâm vào điên cuồng.

Hắn giơ súng bắn liên tiếp về phía Tống Thần, đồng thời lao tới.

Mọi người trong đoàn phim cũng ngây ra nhìn bóng người áo đen quen thuộc kia.

“Đó là Tống Thần đạo diễn?

Hay là Trương Khởi Linh?” Tiêu Viêm bị cảnh tượng đẫm máu dọa sợ lẩm bẩm trong miệng.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!!

Ngay khoảnh khắc Trương Tam nổ súng, Tống Thần cũng rút súng lục bên hông ra.

Tương tự nhắm vào Trương Tam bắn trả, chuẩn xác bắn trúng những viên đạn Trương Tam bắn tới.

Dựa vào thị lực động thái khủng bố và tố chất thân thể được Kỳ Lân Văn Thân thức tỉnh đề thăng, mỗi một viên đạn Tống Thần bắn ra đều chặn đứng đạn của Trương Tam giữa không trung.

Không trung không ngừng bùng phát hỏa hoa do đạn va chạm.

Trên mặt đất rơi lả tả những đầu đạn dính vào nhau.

Tách tách!

Tách tách!

Do số lượng đạn ít hơn Tống Thần, súng của Trương Tam vang lên tiếng bóp cò khô khốc báo hiệu hết đạn.

Nhưng nhìn Tống Thần chỉ còn cách ba bước, Trương Tam trực tiếp cắn răng dùng dao găm trong tay chém tới.

Hắn biết rõ tốc độ bắn súng và tốc độ của mình, cho dù phải cứng rắn ăn một viên đạn của Tống Thần, Trương Tam cũng phải băm vằm Tống Thần ngay lập tức.

Đoàng!

“A!!” Tiếng súng vang lên như Trương Tam dự liệu, nhưng hắn lại không cảm nhận được đau đớn trên người mình.

Ngược lại phía sau lưng Trương Tam truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng lúc này Trương Tam không có tâm tình đi suy nghĩ xem có phải Tống Thần bắn trượt hay không.

Dao găm trong tay trực tiếp chém về phía cổ Tống Thần, hắn muốn báo thù cho Lão Ngũ!

Ít nhất phải dùng phương thức tương tự để giết chết kẻ đã giết Lão Ngũ!

Nhưng phản ứng của Tống Thần lại vượt xa tưởng tượng của Trương Tam.

Tống Thần bắn xong phát súng đầu tiên liền trực tiếp từ bỏ tiếp tục bắn, dùng súng lục làm vũ khí xoay một vòng đỡ lấy dao găm của Trương Tam.

Vút!

Trương Tam thấy thế, tay kia trực tiếp rút dao ba cạnh bên hông ra, nhưng chưa kịp rút hết đã bị Tống Thần ấn chặt cổ tay.

Hai người trong nháy mắt bắt đầu đọ sức.

Do tư thế ngồi xổm của Tống Thần không dễ phát lực, nhất thời sức mạnh hai người ngang ngửa nhau.

“Tống Thần!!!” Đột nhiên, phía sau Trương Tam truyền đến tiếng kêu đau đớn của La Văn.

Mắt Trương Tam liếc nhanh ra sau, chỉ thấy vai phải La Văn bị bắn thủng một lỗ máu, gã đang ôm chặt vết thương.

Phát súng cuối cùng kia không phải nhắm vào mình!

Mà là nhắm vào La Văn sao!?

"Phân tâm rồi." Trong khoảnh khắc Trương Tam rơi vào suy tư, giọng nói băng lãnh của Tống Thần truyền đến từ phía dưới.

Nương theo đó là lực lượng kinh khủng từ hai cánh tay, Tống Thần gắt gao túm chặt hai tay Trương Tam, hai chân đang ngồi xổm bạo phát sức mạnh đạp mạnh xuống đất.

Cả người bật lên, đầu gối phải trực tiếp húc mạnh vào ngực Trương Tam, đồng thời buông lỏng hai tay đang túm lấy hắn.

Hự!!

Cả người Trương Tam trong nháy mắt bị húc cong như con tôm, bay ngược ra sau.

Bịch!!

Không hề nương tay, sức mạnh toàn lực bạo phát của Tống Thần húc bay Trương Tam ra xa gần mười mét.

Hắn đập thẳng vào một chiếc xe việt dã mới dừng lại, cửa xe bị va chạm đến biến dạng nghiêm trọng.

Trương Tam cả người lún sâu vào trong cửa xe.

Sức mạnh quái vật của Tống Thần triển lộ không bỏ sót chút nào.

"....." Một màn này chẳng khác nào phim khoa học viễn tưởng khiến La Văn đang ôm vết thương kêu đau cũng phải ngây dại.

Trần Hạo Hãn đang bị trói tay sau lưng mắt sáng lên, trực tiếp dùng hết sức bình sinh húc đầu vào cột sống thắt lưng La Văn.

Bịch!!

Trần Hạo Hãn húc bay La Văn về phía trước, phản lực khiến hắn cảm giác tối sầm mặt mũi.

Nhưng dù vậy, Trần Hạo Hãn vẫn hét lớn: “Thiên Chân!

Lên a a!!” Tằng Nhất Hi lập tức phản ứng, lao về phía La Văn đang giãy dụa trên mặt đất.

Đồng thời lao lên còn có Tiêu Viêm, Hắc Nhãn Kính (diễn viên đóng vai này) và một đám đàn ông to khỏe.

“A A A A!” La Văn trong nháy mắt bị gần mười gã đàn ông lực lưỡng đè lên người, vết thương bị động vào đau đến mức sống không bằng chết.

“Khụ khụ, khụ khụ, được lắm!” Bị kẹt trong cửa xe, Trương Tam dùng hai tay bám vào thân xe, lôi mình ra.

Tuy miệng không ngừng ho ra máu tươi, nhưng biểu cảm trên mặt Trương Tam lại rất vui vẻ, vui vẻ đến mức vặn vẹo dữ tợn.

Cho dù xương ngực gãy vụn, nhưng thần sắc điên cuồng trong mắt Trương Tam lại đang bùng cháy mãnh liệt!

Tống Thần nhìn Trương Tam như vậy, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

“Thật phiền phức.” Ngay khi Tống Thần chuẩn bị lao tới kết liễu Trương Tam, bỗng nhiên một tiếng hú dài truyền vào tai hắn.

“Gâu ú! ~~~~” "Gào...

ú..." Nhìn về phía xa xa, dưới cồn cát tắm mình trong ánh trăng, bóng dáng một con sói đang ngẩng đầu tru lên in hằn trong mắt Tống Thần.

Hàng chục con sói hoang tập hợp thành một bầy xuất hiện trên cồn cát, Tống Thần ước tính khoảng cách chừng chưa đến một cây số.

Bị mùi máu tanh thu hút sao!?

Tống Thần kinh ngạc nhìn bầy sói đang tập kích, trong lòng cảm

xúc phức tạp vạn phần.

Tiên sư nó, vừa bị người ta bắt cóc!

Giờ lại gặp bầy sói!

Đoàn làm phim bị sao vậy?

Chương 141

Sao quả tạ chiếu mạng à?

Tống Thần cảm thấy mệt tim vô cùng, quay đầu nhìn về phía mọi người trong đoàn phim.

Kết quả phát hiện ngoại trừ nhóm người đang áp chế gã La Văn, thì tất cả thành viên đoàn phim đều đang ngẩn người.

Ánh mắt thống nhất tập trung hết lên người hắn.

Nhìn cái gì!

Nhìn tôi làm quái gì?

Nhìn bầy sói kia kìa!

Chạy trốn đi các bố trẻ!

Tô Nghiên lắp bắp: "Thần ca?

Là anh sao?" Tống Thần: Thần ca?

Là ai?

Đang gọi ai thế?

Gọi mình à? "Là Trương Khởi Linh ba!" "Không không!

Tôi cảm thấy là đạo diễn Tống Thần!" "Ừ!

Tôi cũng thấy là đạo diễn Tống Thần!

Đạo diễn Tống Thần thực sự quá soái rồi!" "Ách... nhưng đạo diễn Tống Thần giết người kìa!" "Tôi thấy giết chả có gì sai cả!

Nếu đạo diễn Tống Thần không giết thì người chết có khả năng là tôi đấy!" ...

Nhìn đoàn làm phim vẫn đang không ngừng bàn tán, sự bất lực trong lòng Tống Thần tăng lên gấp bội.

Ban đêm ở khu không người là thời điểm nguy hiểm nhất, cái đám này từng người một bị làm sao vậy, bây giờ là lúc để quan tâm chuyện đó à?

Ngay lúc này, tên trộm mộ Trương Tam rốt cuộc cũng giãy ra khỏi cửa xe, hai tay nhặt con dao găm dưới đất lên, lần nữa lao về phía Tống Thần đâm tới.

Một dao đâm hướng tim, dao còn lại đâm hướng "thằng em" của Tống Thần. "Mẹ kiếp, có thể chơi bẩn hơn được nữa không!" Tống Thần chân trái phát sau mà đến trước, ngay trước khi đòn tấn công của Trương Tam chạm tới, hắn đã tung một cú đá trúng cổ gã.

Eo và ngựa hợp nhất, lấy chân làm điểm tựa xoay người.

Chân trái trực tiếp đá bay Trương Tam ra ngoài, lần nữa đập mạnh vào một chiếc xe việt dã khác.

Lần này Trương Tam trúng một cước, sau khi rơi xuống đất, cả người hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít, trong miệng không ngừng trào ra máu bầm lẫn bọt khí.

Ngay sau đó Tống Thần quay đầu nhìn đám người đoàn phim vẫn đang ngẩn tò te, rồi nhìn bầy sói đang ngày càng áp sát.

Tống Thần rốt cuộc không nhịn được quay sang mọi người chửi ầm lên: "Nhìn cái quần què gì mà nhìn!!

Bầy sói đến đít rồi!

Muốn biến thành cứt sói hết hả!?" Mọi người trong đoàn phim bị Tống Thần hốt nhiên chửi mắng cho ngớ người, Trần Hạo Hãn đang bị trọng thương là người đầu tiên đứng dậy hét lớn: "Đều đứng ngẩn ra đó làm gì!

Mau lên xe chạy đi!" Lúc này, đám người đoàn phim bị kinh hách đến mức não bộ trì trệ rốt cuộc cũng phản ứng lại. "A a!

Chạy mau!

Chạy mau!!" "Đừng đẩy tôi!

Đừng đẩy tôi!

Ui da!

Ai giẫm chân bà thế này!" "Xe kia là của tôi!

Đừng có tranh!" Từng người kinh hoảng thất thố chạy tứ tán, trong đó không ít nhân viên trường quay còn cố thu hồi mấy cái máy quay phim dựng ở gần đó. "Đừng quản mấy thứ đó!

Chạy thoát thân trước đi!!" Tống Thần hét lớn một câu, sau đó trực tiếp túm lấy tên Trương Tam đã mất ý thức, chạy về phía Hắc Kim Cổ Đao.

Giữa đường còn thuận chân đá một phát vào tên La Văn đang bị các diễn viên đánh thành đầu heo, khiến gã ngất xỉu triệt để.

Chạy đến nơi để Hắc Kim Cổ Đao, hắn rút thanh đao đang cắm trên mặt đất ra. "A a a a!

Mắt của tao!" Nhìn tên Lão Nhị đang nằm lăn lộn trên mặt đất hét thảm, Tống Thần nhíu mày nói: "Xem ra thống khổ nhỉ, vậy để tôi giúp ông một tay nhé." Thu Hắc Kim Cổ Đao về sau lưng, hắn túm lấy cổ áo tên Lão Nhị đang lăn lộn. "Á á!

Ai đó!

Ai túm áo tao!

Đừng!

Rách quần bây giờ!" Tên Lão Nhị đã bị mù mắt không biết rốt

cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ôm đôi mắt kinh hoảng hét lớn.

Thế là, Tống Thần tay trái xách Trương Tam, tay phải xách Lão Nhị.

Cả người lao thẳng về hướng bầy sói đang chạy tới.

Ngay khoảnh khắc Tống Thần chạy ra khỏi vòng vây xe của đoàn phim, hắn liền đối mặt với bầy sói. "Gừ gừ!

Hú!" Con sói đầu đàn ngay khi nhìn thấy Tống Thần lập tức dừng bước, bản năng dã thú nhắc nhở nó, người đàn ông một thân đồ đen trước mắt vô cùng nguy hiểm. "Gào!!" Tiếng gầm của sói đầu đàn khiến bầy sói phía sau cũng dừng lại.

Là loài động vật sống theo bầy đàn, chúng tuân thủ nghiêm ngặt chỉ lệnh của con đầu đàn.

Nhưng mùi máu tanh nồng nặc trong không khí khiến bầy sói thập phần khó kìm nén dã tính, cho dù đầu đàn không động, nhưng đám sói con đã nhe răng chảy nước miếng ròng ròng. "Đói rồi hả?" Tống Thần chú ý thấy bầy sói bắt đầu không nhịn được nữa, phớt lờ lệnh của con đầu đàn mà bắt đầu chậm rãi tới gần. "Vậy cho chúng mày ăn no!" Hai cánh tay Tống Thần hơi phát lực, trực tiếp ném hai gã trên tay ra ngoài.

Trương Tam và Lão Nhị bị ném cao lên không trung, sau đó trong tiếng kêu thảm thiết của Lão Nhị rơi tõm vào giữa bầy sói.

Trên người hai gã vừa vặn đều có vết máu, khoảnh khắc rơi vào bầy sói liền trực tiếp bị chúng xâu xé. "A a a a a!

Vãi chưởng!!

A a a!" "Ha ha ha ha ha!

A ha ha ha!" Nghe tiếng gào thảm thiết của Lão Nhị và tiếng cười

điên cuồng của Trương Tam, Tống Thần bắt đầu từ từ lui lại. "Bị ăn thịt mà còn cười được, quả nhiên đầu óc có bệnh." Tống Thần nhìn Trương Tam như kẻ điên, khóe mắt giật giật rồi liếc nhìn tình hình đoàn phim.

Tuy rằng hỗn loạn, nhưng mọi người trong đoàn đều đã chen chúc lên xe việt dã.

Thấy cảnh này Tống Thần rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, tối thiểu đoàn phim trải qua một loạt sự tình như vậy mà không có nhân viên thương vong.

Uỳnh!!

Giây tiếp theo, mười mấy chiếc xe việt dã trực tiếp khởi động, tiếng động cơ gầm rú vang lên đồng thời. "...Gào!!" Bầy sói vốn đang tụ tập cắn xé hai tên trộm mộ bỗng nhiên dừng động tác.

Những đôi mắt lóe lục quang đồng loạt chằm chằm nhìn về phía Tống Thần.

Tống Thần đang chuẩn bị bỏ chạy thì cạn lời: "Đồ ăn ở kia kìa, nhìn tôi làm gì? (.)?" "Gâu ú!!!" Bầy sói tức thì lao về phía Tống Thần...

Chương 142

... "Chết tiệt!

Chết tiệt!

Lại bị bầy sói nhắm vào rồi à!?" Ngồi ở ghế lái, Trần Hạo Hãn nén cơn đau kịch liệt truyền đến từ vùng bụng, ngón tay ấn vào nút khởi động.

Sau khi xe nổ máy, Trần Hạo Hãn chú ý thấy hiện tại tất cả xe cộ của đoàn phim đều bất động.

Hắn vội vàng bật bộ đàm trong xe lên hét: "Làm cái gì đấy... khụ khụ, đều ở nguyên tại chỗ làm cái gì thế!

Khụ khụ, chờ bầy sói đến ăn thịt à!" Trong bộ đàm lập tức có mấy người lớn tiếng trả lời: "Tôi muốn đợi Tống đạo!!

Tống đạo vẫn chưa về!" "!! (Được được tốt) Tống đạo hiện tại không biết chạy đi đâu rồi!!" "Tôi vừa nãy hình như nhìn thấy Tống đạo chạy về hướng bầy sói, để tôi đi đón anh ấy!" "A!

Tôi đang ở trong xe việt dã!

Không thể nào sợ dăm ba con sói được!" ...

Tiêu Viêm ngồi ở ghế sau Trần Hạo Hãn cũng thò đầu ra hét: "Hạo Hãn ca!

Đừng chờ nữa!

Chúng ta mau đi đón Tống đạo đi!" "Được!!" Trần Hạo Hãn trực tiếp đạp chân ga, hai tay xoay vô lăng như bay, chiếc xe việt dã bẻ lái một góc lớn nhất lao về vị trí của Tống Thần.

Bịch! "Ui da!!" Giữa đường hình như cán phải cái gì đó, Trần Hạo

Hãn loáng thoáng nghe thấy một tiếng thảm thiết.

Nhưng sự lo lắng dành cho Tống Thần khiến Trần Hạo Hãn trực tiếp lờ đi âm thanh này. "Tống đạo!

Tôi tới đây!!" Trên sa mạc vừa bị xe cán qua, gã La Văn vừa bị chôn xuống cát miệng thổ máu tươi, thò bàn tay trái run rẩy lên khỏi mặt cát chỉ vào chiếc xe việt dã đang phi như bay. "...Thảo..." ... "Gào!!" Những con sói hoang với răng nanh dính đầy máu thịt nhao nhao trợn mắt, ánh lên tia sáng u lục rợn người, hung hãn lao về phía Tống Thần.

Tống Thần hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên chiếc áo khoác gió màu đen dính máu tươi của tên trộm mộ Lão Tứ, mùi máu ấy dụ hoặc, hấp dẫn thực dục và dã tính của bầy sói.

Bầy sói sa mạc bị mùi máu tanh kích phát triệt để dã tính, giờ phút này chỉ muốn xé xác Tống Thần, nuốt chửng máu thịt của hắn vào bụng. "Tch!" Đối mặt với bầy sói không ngừng áp sát, hành động có tổ chức, phân công rõ ràng, Tống Thần cũng đành phải tạm thời từ bỏ ý định rút lui.

Keng!

Tống Thần hơi ngưng mắt, soạt một cái rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Thanh đao đen tuyền, trầm trọng và sắc bén khúc xạ ánh sáng u lam lạnh lẽo dưới ánh trăng. "Gâu ú!!" Trong tiếng gầm gừ hổ thị đăm đăm, hai bóng sói lao tới.

Ánh đao Hắc Kim lóe lên, hình ảnh phản chiếu màu đen hóa thành cơn lốc xoay quanh cơ thể Tống Thần.

Hắn chém đứt ngang mõm hai con sói lao đến đầu tiên, nương theo xác sói rơi xuống đất, máu sói bắn ra càng kích thích hận ý và dã tính

của cả bầy.

Sói là một loài cực kỳ thù dai.

Chém chết hai con sói, Tống Thần đã định trước kết cục không chết không thôi với bầy sói này. "Gừ ~~ Hú ~~~!" Con sói đầu đàn dường như rất thông minh, đứng trước xác của Lão Nhị và Trương Tam không ngừng tru lên.

Nghe tiếng đầu đàn, đám sói con lao lên dường như cũng học khôn hơn.

Trong tình huống Tống Thần lấy phòng ngự làm chủ, Hắc Kim Cổ Đao rất khó một đòn trọng thương dã lang, nhiều lắm cũng chỉ rạch một đường thương tích trên người chúng.

Nhưng kết quả như vậy đối với Tống Thần cũng là chuyện tốt.

Dù sao mục đích chính của hắn khi đứng lại đối mặt bầy sói là để tranh thủ thời gian cho đoàn phim rút lui.

Uỳnh!!

Bỗng nhiên, tai Tống Thần khẽ động, nghe thấy tiếng xe đang lao tới từ phía sau.

Đến đón mình sao?

Tống Thần khóe miệng hơi nhếch lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay xoay một vòng, một đường trảm kích hình vòng cung bức lui bầy sói.

Nhìn chằm chằm con sói đầu đàn đang không ngừng tru tréo, trong mắt Tống Thần tràn ngập sát ý.

Adrenaline bài tiết mạnh mẽ khiến nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Trong trạng thái cực độ hưng phấn, hình xăm Kỳ Lân trước ngực hắn lại một lần nữa từ từ hiện lên, một nguồn sức mạnh chưa từng có bắt đầu lan tỏa toàn thân. "Nếu giữ chúng nó lại, đoàn phim về sau

sẽ gặp rắc rối to!" Một khi bị bầy sói nhắm vào ở nơi hoang dã, sẽ không dễ dàng thoát thân như trong phim đâu, sự khủng bố của bầy sói đôi khi còn đáng sợ hơn cả mãnh hổ và sư tử!

Bởi vì đó là một cuộc vây tiễu không chết không thôi!

Tống Thần cầm Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước người, cơ bắp hai chân bùng nổ sức mạnh lao thẳng về phía sói đầu đàn.

Hắn định trước khi rời đi sẽ giải quyết con đầu đàn này. "Gào!

Ú!!" Con đầu đàn trừng mắt thú nhìn Tống Thần lao tới, ngửa đầu tru một tiếng, bầy sói xung quanh lớp sau nối lớp trước lao vào Tống Thần.

Dưới chân Tống Thần bước những bộ pháp kỳ quái, cả người phảng phất hóa thành một bóng đen liên tục luồn lách tả hữu trong bầy sói. ... "Tống đạo!

Tống đạo!" Miệng gọi tên Tống Thần, Trần Hạo Hãn nén đau bụng điều khiển xe lao thẳng lên cồn cát. "Tôi tới đây!" Cùng với tiếng gầm của Trần Hạo Hãn, chiếc xe việt dã lao lên cồn cát rồi bay cao lên không trung. "A a a!

Nhiều sói quá!" Tiêu Viêm bám ở cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy lượng lớn chó sói và cái bóng đen không ngừng di chuyển thoăn thoắt giữa bầy sói. "Tôi nhìn thấy Tống đạo...

Vãi chưởng!

Đau quá!" Xe việt dã tiếp đất tạo ra chấn động kịch liệt khiến Tiêu Viêm cắn phải lưỡi, lời chưa nói hết đều bị nuốt ngược trở lại.

Két!!

Khoảnh khắc xe tiếp đất, Trần Hạo Hãn liền bắt đầu tìm kiếm vị trí Tống Thần. "Ở bên phải phía trước! (Tại hữu tiền phương!)" Tiêu

Viêm bị cắn sưng cả lưỡi vội vàng đưa tay chỉ hướng cho Trần Hạo Hãn. "Ok ok ok!" Trần Hạo Hãn lập tức đánh vô lăng chuyển hướng về phía Tống Thần.

Sau đó hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng Tống Thần thất tiến thất xuất giữa bầy sói, khung cảnh vốn chỉ có thể thấy trong điện ảnh khiến Trần Hạo Hãn mồm há hốc. "Vãi chưởng!

Ngầu lòi vậy!?" Vụt!!

Hắc Kim Cổ Đao trong quá trình né tránh dã lang, hóa thành đao quang màu đen chém lên thân thể bầy sói, chủ yếu tập trung vào tứ chi.

Tống Thần một bên kéo khóa áo khoác gió, một bên đơn thủ thao khống Hắc Kim Cổ Đao áp sát trước mặt sói đầu đàn.

Đối mặt với con đầu đàn có thể hình vượt xa sói thường, Tống Thần mỉm cười, đưa ngang Hắc Kim Cổ Đao ra phía trước.

Nhưng con đầu đàn này khá có trí tuệ, trực tiếp cúi người né tránh cú vung đao của Tống Thần.

Giây tiếp theo, mắt nó lóe hung quang, cái đầu sói khổng lồ dương lên, há cái mồm to như chậu máu đớp về phía Tống Thần.

Phù!!

Chương 143

Nhưng đầu sói vừa ngẩng lên đã bị chiếc áo khoác gió màu đen trùm kín, bên trên nồng nặc mùi máu tươi của đám Lão Tứ.

Phập!! "Gâu ~ ư ~" Ngay khoảnh khắc tầm nhìn của sói đầu đàn rơi vào bóng tối, Hắc Kim Cổ Đao từ trên đâm xuống xuyên thủng cái đầu sói đang bị áo che kín.

Cởi bỏ áo khoác, Tống Thần để trần thân trên, tay phải dùng lực ấn sâu Hắc Kim Cổ Đao vào đầu sói.

Hình xăm Kỳ Lân chiếm gần như toàn bộ nửa thân bên trái hiện ra dưới ánh trăng.

Kỳ Lân được cấu tạo từ mực đen, mỗi một chiếc vảy dường như đều đang chuyển động theo nhịp thở của Tống Thần, ngọn lửa dưới móng vuốt rực cháy như thật.

Hắc sắc Kỳ Lân phảng phất như đang đạp lửa thật sự.

Đầu rồng vốn tường hòa của Kỳ Lân lúc này lại mang theo sát ý khủng bố, như một con hung thú sắp diệt thế.

Nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân, gen trong cơ thể bầy sói dường như chịu sự áp chế tuyệt đối.

Bầy sói trong nháy mắt không còn hung tướng tất lộ, ngược lại từng con từng con đều kêu rên thảm thiết. "Ư ~~" Trong nháy mắt, mấy con sói ở gần Tống Thần nhất liền kẹp đuôi nằm rạp xuống, toàn thân không nhịn được run rẩy.

Phảng phất như đối mặt với tuyệt thế hung thú, bản năng cầu sinh của sinh vật đã áp chế hận ý và sát ý đối với Tống Thần, khiến bầy sói xung quanh toàn bộ đều cúi đầu nằm rạp.

Tiêu Viêm và Trần Hạo Hãn may mắn chứng kiến một màn này càng thêm trợn mắt há mồm. "Tôi không phải đang nằm mơ chứ?

Tống đạo hình như vừa xông vào giữa bầy sói, sau đó giết con đầu đàn?" Cơ mặt Trần Hạo Hãn co giật điên cuồng, lần này không phải vì đau bụng, mà vì quá độ chấn kinh.

Sau khi Tống Thần cởi áo khoác đen, thân hình hoàn mỹ cùng hình xăm Kỳ Lân cứ thế bạo lộ trước mắt hai người. "Hạo Hãn ca, trên người Tống đạo là hình xăm Kỳ Lân phải không!?" Tiêu Viêm chỉ vào đồ án Kỳ Lân đạp lửa màu mực trên người Tống Thần hét lớn. "Giống y hệt cái Tống đạo vẽ cho Dương Dương ca, không!

Còn chân thực hơn nhiều!!" "Vãi chưởng?

Mấy tin đồn trên mạng không phải đều là thật chứ?

Đạo Mộ Bút Ký là tự truyện của Tống đạo, nguyên mẫu Tiểu Ca chính là bản thân Tống đạo!?" "Đừng hỏi anh!

Anh bây giờ đầu óc cũng hỗn loạn lắm!" Hai người lớn tiếng tranh cãi truyền cả ra ngoài xe, khiến bầy sói vốn đang sợ hãi run rẩy quay đầu nhìn về phía chiếc xe việt dã phát ra tiếng động.

Quay đầu nhìn thoáng qua hình xăm Kỳ Lân trước ngực Tống Thần, thấy Kỳ Lân không có phát nộ, bầy sói lần nữa hung hãn, từng con đều chuyển hướng lao về phía chiếc xe.

Tống Thần không dây vào được, thì hai chiếc xe việt dã kia chọc được. "Hai cái tên này..." Tống Thần rút thanh Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên đầu con sói chúa ra, vừa chuẩn bị chạy về phía xe việt dã thì bỗng nhiên chú ý thấy nơi ngực áo của cái xác Trương Tam thò ra một góc bản đồ da cừu. ... "Gào!

Gào!

Gào!" Lượng lớn dã lang lao tới không ngừng húc vào xe việt dã,

khiến Trần Hạo Hãn và Tiêu Viêm trong xe khẩn trương. "Tống đạo!

Mau lên xe!" Trần Hạo Hãn vội vàng bật loa phóng thanh của xe hét lớn, nhưng giây tiếp theo liền chú ý thấy bầy sói đang bao vây xe. "Chờ đã!

Để tôi cắt đuôi đám sói này trước đã!" Nhưng tốc độ của Tống Thần lại nhanh hơn Trần Hạo Hãn nhiều, chưa đợi Trần Hạo Hãn đạp ga.

Bịch!

Rầm!

Tống Thần đạp lên nắp capo nhảy lên nóc xe, dùng Hắc Kim Cổ Đao dọa lui mấy con sói trước đầu xe.

Uy áp kèm theo từ hình xăm Kỳ Lân càng khiến bầy sói xung quanh trong nháy mắt ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất.

Hắn lập tức dùng cán đao Hắc Kim gõ mạnh vào trần xe, Trần Hạo Hãn trong xe hiểu ý đạp sâu chân ga kéo chiếc xe việt dã lao vút đi.

Trên nóc xe, Tống Thần vội vàng dùng tay trái bám chặt, để không bị văng ra ngoài.

Uỳnh!

Chiếc việt dã bùng nổ toàn bộ mã lực rất nhanh liền cắt đuôi được bầy sói, Tống Thần thấy tình huống an toàn, mới dùng cán đao gõ gõ cửa sổ ghế phụ lái.

Đợi khoảnh khắc Trần Hạo Hãn hạ kính xe xuống, Tống Thần cả người trượt theo cửa sổ chui tọt vào trong xe. "Đi đường nào?" Chui vào trong xe, Tống Thần lập tức mở tấm bản đồ da cừu trong tay ra hỏi. "Hả?

Không biết nữa?

Cứ đi theo đại bộ đội thôi." Trần Hạo Hãn cũng không biết, chỉ đi theo đoàn xe của đoàn phim chạy phía trước.

Lúc này Tống Thần nhìn tấm bản đồ da cừu bỗng nhiên trừng lớn mắt, lập tức mở kênh liên lạc của đoàn xe hét lớn: "Đừng đi về phía trước nữa!

Tất cả quay đầu xe lại cho tôi!!" "Dừng xe!" Hét vào bộ đàm xong, Tống Thần lập tức quay sang Trần Hạo Hãn quát.

Két!!

Lốp xe bám chặt ma sát điên cuồng với cát sỏi, chiếc việt dã trượt về phía trước mấy chục mét rồi mới dừng hẳn. "Sao vậy?

Tống đạo?

Hít hà!" Trần Hạo Hãn không hiểu nhìn sang hỏi, đồng thời mặt mày tái nhợt ôm bụng mình.

Vừa rồi phanh gấp, vết thương ở bụng bị dây an toàn thắt vào, cơn đau khiến hắn liên tục hít khí lạnh. "Đổi tôi lái xe đi, vết thương ở bụng cậu cần nghỉ ngơi." Tống Thần mở cửa xe vòng qua vị trí ghế lái, Trần Hạo Hãn lúc này không còn chối từ nữa, ngoan ngoãn ngồi sang ghế phụ, nhìn Tống Thần đang lùi xe bên cạnh cười hỏi: "Tống đạo, tôi nhớ không nhầm thì bằng lái của anh bị thu rồi mà?" Uỳnh! "À, có vấn đề gì sao?" Chiếc xe việt dã trong tay Tống Thần trực tiếp xoay một vòng tại chỗ (drift), cú drift điệu nghệ khiến mắt Tiêu Viêm ngồi sau lại sáng rực lên.

Tiêu Viêm vẻ mặt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tống Thần phía trước, cùng với thanh Hắc Kim Cổ Đao đặt bên cạnh hắn, trong lòng không nhịn được kích động cảm thán.

Tống đạo biết drift!

Có Hắc Kim Cổ Đao và hình xăm Kỳ Lân!

Quả nhiên Tống Thần chính là nguyên mẫu Trương Khởi Linh!

Vậy chẳng phải câu chuyện trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 có khả năng là thật!?

Nghĩ đến đây, mắt Tiêu Viêm càng sáng hơn.

Má ơi, để tôi gặp được nhân vật nguyên mẫu Trương Khởi Linh rồi!

Quả nhiên từ chối bộ phim "Đấu Khí Hóa Ngựa" kia là quá chính xác.

Tống Thần ném cuộn bản đồ da cừu xuống bên cạnh mông, khởi động xe tiến về phía Tây, đồng thời nói vào kênh bộ đàm đoàn xe: "Đều đi theo xe của tôi, đừng để tụt lại!" "Tống đạo, chúng ta đi đâu?" Trần Hạo Hãn ôm bụng hỏi, đồng thời trong lòng cũng có một mối lo.

Tên hướng đạo La Văn kia đã phản bội đoàn phim, không có người quen thuộc lộ tuyến sa mạc thì nên làm thế nào?

Hiện tại La Văn có khả năng đã vào bụng sói rồi, quay lại đón cũng chả cần thiết. "Đến Cục Du lịch Cổ Lâu Lan, chúng ta cách chỗ đó gần nhất." Tống Thần nhìn qua kính chiếu hậu thấy đoàn xe đã bám theo, chân phải bắt đầu đạp sâu chân ga tăng tốc.

Dự định trước khi trời sáng sẽ đến được Cục Du lịch Cổ Lâu Lan, để tránh ban đêm ở sa mạc lại xảy ra chuyện. "Tống đạo ngài biết đường sao?" Trần Hạo Hãn kinh ngạc nhìn Tống Thần.

Tiêu Viêm ngồi ghế sau thì không có chút hoài nghi nào.

Hiện tại đã hoàn toàn luân lạc thành fan cuồng của Tống Thần, đối với bất kỳ lời nào Tống Thần nói cậu ta đều sẽ không nghi ngờ.

Dù sao ai lại đi nghi ngờ một người đàn ông có hình xăm Kỳ Lân

trước ngực chứ?

Hình xăm Kỳ Lân...

Tiêu Viêm thò đầu muốn chiêm ngưỡng bộ ngực Tống Thần lần nữa, nhưng lại chú ý thấy hình xăm nơi đó vẫn biến mất tăm, chỉ có thể nhìn thấy cơ ngực trắng lóa của Tống Thần.

Chương 144

Cảnh tượng này không những không làm Tiêu Viêm thất vọng, ngược lại càng xác tín việc Tống Thần là nguyên mẫu Trương Khởi Linh. ...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa từ đối diện cồn cát từ từ nhô lên.

Trải qua một đêm, nhiệt độ sa mạc hoang lương bắt đầu tăng dần, nhưng đối với Cục Du lịch Cổ Lâu Lan thì không thành vấn đề.

Cục Du lịch Cổ Lâu Lan được xây dựng trên một ốc đảo, chuyên để bảo vệ di chỉ Cổ Lâu Lan.

Ngay cả ốc đảo cũng là nhân tạo, để nhân viên cục du lịch có thể sinh tồn thời gian dài ở đây.

Xe của đoàn phim 《Sa Hải》 từng chiếc một chậm rãi tiến vào cổng cục du lịch.

Sau khi qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra, đoàn xe mới được cho đi vào. "Tới khách sạn nghỉ ngơi thật tốt trước đã, có chuyện gì nghỉ xong rồi nói." Tống Thần dặn dò Trần Hạo Hãn và Tiêu Viêm, bảo hai người an ủi mọi người trong đoàn.

Dù sao sự tình đêm qua trong mắt người thường sợ là ác mộng.

Sắp xếp xong xuôi cho đoàn phim, Tống Thần đi về phía văn phòng cục du lịch.

Tất nhiên trước khi đi hắn đã thuận tay "mượn" áo khoác của Tiêu Viêm.

Không thể để người ta hiểu lầm mình là tên biến thái thích cởi trần chạy rông được.

Nói thêm một câu, trong trấn nhỏ Cổ Lâu Lan là có trạm phát sóng tín hiệu đấy nhé. ...

Mọi người trong đoàn phim được nhân viên cục du lịch đưa tới một khách sạn đủ sức chứa cả trăm người.

Nơi này đa số thời gian dùng để cho nhân viên Cục Khảo cổ cư trú.

May mắn là lúc chạy trốn khỏi bầy sói, ngoại trừ lều trại và một số quần áo không mang theo kịp, thì ví tiền, máy móc thiết bị đều mang theo đủ.

Sau khi vào phòng khách sạn, quay phim Vương Đại Lực ngồi trên giường đau lòng lau chùi máy quay.

Đêm qua lúc bị nhóm trộm mộ khống chế, máy quay bị trực tiếp đẩy ngã xuống đất. "May mà ống kính không hỏng, nếu không nhiệm vụ quay chụp tiếp theo chỉ có thể giảm đi một máy." Tiếp đó Vương Đại Lực bắt đầu kiểm tra chức năng bên trong.

Kết quả phát hiện máy quay đến tận bây giờ vẫn luôn ở trạng thái hoạt động. "Tình huống gì thế này, lúc trông máy có thể để tâm chút được không hả." Vương Đại Lực tiện tay mở phần phát lại, định xem máy quay đã ghi được những nội dung gì.

Nếu là nội dung vô dụng thì xóa đi cho đỡ tốn dung lượng.

Nhưng khi Vương Đại Lực nhìn thấy nội dung video, cả người không kìm được kinh ngạc trợn to hai mắt. "Vãi chưởng!?" ...

Bên phía Tống Thần, nhờ vào độ nổi tiếng xuất sắc, hắn rất nhanh đã gặp được Cục trưởng Cục Du lịch Cổ Lâu Lan.

Tống Thần không biết là, hiện tại trong thể chế, tất cả các cục trưởng đều thèm khát hắn.

Dù sao không có ai là không muốn khu du lịch mình quản lý được bạo hỏa như khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Vị cục trưởng vốn đang không ngừng tâng bốc năng lực của Tống Thần, sau khi nghe hắn kể lại tin tức bị nhóm trộm mộ bắt cóc đêm qua, lập tức kinh hoảng thất thố gọi điện cho Cục trưởng Cục Cảnh sát, cùng Tống Thần thảo luận vấn đề nghiêm túc này.

Ba tiếng sau. "Vị trí lúc đó hắn là ở khu vực này." Tống Thần vẻ mặt mệt mỏi kể lại tất cả chi tiết xong, thuận tiện đánh dấu địa điểm đoàn phim bị bắt cóc trên bản đồ.

Tất nhiên chuyện xử đẹp năm tên trộm mộ thì Tống Thần không nói.

Đồng thời cũng không sợ bị lộ, bởi vì cho dù hiện tại đi điều tra, ngoại trừ mấy bộ xương cốt bị sói gặm sạch và một ít đồ đạc đoàn phim bỏ lại, sợ là cảnh sát cũng chả tìm được gì. "À, đúng rồi, còn có cái này." Chuẩn bị rời đi, Tống Thần bỗng nhiên lấy tấm bản đồ da cừu trong tay ra, đưa cho Cục trưởng Cục Du lịch xem. "Lấy được từ trong tay bọn trộm mộ, nghe nói là bản đồ kho báu Cổ thành Lâu Lan." "?!" Cục trưởng không dám tin nhìn tấm bản đồ trên bàn, canh giữ di chỉ Cổ quốc Lâu Lan hơn ba mươi năm, ông còn không biết có chuyện kho báu gì đó.

Tống Thần cũng không để ý thái độ kinh ngạc của đối phương, chỉ vẻ mặt bình thản tường thuật: "Là như vậy đấy, lát nữa liên hệ bên trên tìm Cục Khảo cổ điều tra là được, sau đó...

Cái ánh mắt đó là sao?" Tống Thần bỗng nhiên chú ý thấy hai người đối diện đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm mình, trong miệng lầm bầm: "Quả nhiên là như thế, xem ra giống y hệt trên mạng nói." "Chỉ cần Tống Thần quay một bộ phim, là sẽ có một tòa cổ mộ thất lạc trong lịch sử được khai quật a!" "Ừ ừ!

Không hổ là Tống Thần đao, người được mệnh danh là Tân tinh giới du lịch kiêm 'Người phát hiện cổ mộ'!" "Khi nói thì thầm, có dám nói sau lưng tôi không hả?" Tống Thần cạn lời nhìn hai người đang thì thầm to nhỏ ngay trước mặt mình.

Khoảng cách chưa đến ba mét, phối hợp với thính lực xuất sắc của Tống Thần, từng chữ của hai người đều lọt vào tai hắn. "Khụ khụ, ngại quá." Cục trưởng vội vàng ho khan hai tiếng, muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ nhưng thất bại.

Thế là, Cục trưởng thân thiết đưa ra một đề nghị: "Hay là đồng chí Tống Thần cũng đi cùng đội Cục Khảo cổ thám hiểm xem sao?" "Không cần!

Cảm ơn!

Tạm biệt!" Tống Thần nghe xong, không chút do dự đáp trả Cục trưởng một cái "tam liên" rồi xoay người đẩy cửa rời đi.

Chỉ để lại hai vị cục trưởng mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng Cục trưởng Cảnh sát mở miệng trước: "Cứ cầm bản đồ đi xác minh trước đã!" Cục trưởng Cục Du lịch cũng nghiêm túc gật đầu: "Ừ, nếu là thật, vậy thì có khả năng tôi sẽ lập được phát hiện trọng đại nhất trong nhiệm kỳ, thậm chí có thể thúc đẩy lịch sử khảo cổ Cổ Lâu Lan của nước ta!" ... "Tôi cả đời này cũng không thể nào bước vào bất kỳ cái cổ mộ nào nữa, thề đấy!" Về khách sạn, Tống Thần vẫn chửi thầm trong lúc tìm phòng của mình.

Rõ ràng chỉ là trùng hợp thôi, tại sao mọi người cứ phải gán mấy chuyện này lên người mình chứ?

Cổ mộ cũng đâu phải vì mình quay phim mới xuất hiện đâu! "Tống đạo, Tống đạo!" Tống Thần vừa mở cửa phòng, sau lưng có người gọi tên hắn. "Hả?

Đại Lực?" Tống Thần quay đầu nhìn lại, phát hiện là quay phim Vương Đại Lực. "Sao thế?" Tống Thần chú ý thấy Vương Đại Lực xách theo máy quay, mở cửa phòng ra hiệu đối phương vào nói chuyện. "Sao vậy?

Máy quay có vấn đề à?" Vào phòng, Tống Thần ngồi xuống giường vươn vai hỏi.

Vương Đại Lực thì thần bí đóng cửa phòng lại. "Tống đạo, ngài xem thứ bên trong đi." "Hả?" Thấy Vương Đại Lực đưa máy quay, Tống Thần tuy nghi hoặc nhưng vẫn ấn nút phát.

Sau đó Tống Thần nhìn thấy trong màn hình cảnh mình soái khí bạo sát bầy sói từ đầu đến cuối. "....." Xem hết toàn bộ, Tống Thần trầm mặc một chút, nhìn thoáng qua Vương Đại Lực đang có chút cục súc trước mặt hỏi: "Quay lúc nào thế?

Đại Lực?" Thân là đạo diễn, Tống Thần trong thời gian ngắn ngủi đã cấu tứ xong một loạt kịch bản trong đầu.

Tỷ như lúc hắn đang một mình phấn chiến quần lang, Vương Đại Lực lẳng lặng cầm máy quay đứng quay phim? "A?

Cái máy quay này lúc đó đặt trên cồn cát chuẩn bị quay cảnh viễn (cảnh xa)." Vương Đại Lực vẻ mặt ngây thơ cắt ngang dòng suy nghĩ của Tống Thần, chỉ vào máy quay nói: "Lúc nãy tôi đặc biệt đi thu hồi về đấy!" "Thật là... vì một cái máy quay mà đi mạo hiểm tính mạng..." Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu, giơ máy quay trong tay nói với Vương Đại Lực: "Vậy cái này cứ để chỗ tôi đi, cậu về nghỉ ngơi cho khỏe." "Vâng vâng." Nhìn theo Vương Đại Lực rời đi, Tống Thần tâng tâng cái máy quay trong tay. "Hay là đưa vào trong phim nhỉ?

Dù sao cũng không lộ mặt." ... 《Sa Hải》 màn thứ 199, hiện trường quay phim.

Ban đêm trong sa mạc.

Một nhóm người vây quanh đống lửa, trong đó một diễn viên nữ mở miệng trước: "Trương Nhật Sơn!

Nếu biết điều thì đừng có đối đầu với tôi!" Trong kịch bản, người phụ nữ cười lạnh. "Cổ Đồng Kinh, không phải Khách sạn Tân Nguyệt!

Cô không che được trời đâu!" Trương Nhật Sơn đứng bên đống lửa nhìn thoáng qua đám người đang vây quanh, thản nhiên hỏi: "Ai họ Uông?

Đứng ra cho tôi xem nào." Trương Nhật Sơn chắp tay sau lưng phảng phất như chưởng khống hết thảy: "Không đứng ra hả?

Để tôi điểm danh từng người một nhé?" Thấy mọi người vẫn không có phản ứng gì, Trương Nhật Sơn trực tiếp từ trong ngực rút ra một tờ danh sách chi chít tên.

Bắt đầu chiếu theo tên trên đó niệm từng người một.

Chương 145

Mỗi khi niệm một cái tên, biểu cảm trên mặt người đó lập tức trở nên mất tự nhiên, nhanh chóng bị đồng bạn phát hiện và tránh xa vài bước.

Trương Nhật Sơn đọc tên tốc độ ngày càng nhanh, đám người vây quanh cũng dần dần hình thành hai nhóm.

Một là đội hình Cửu Môn, hai là người nhà họ Uông tiềm nhập vào Cửu Môn.

Nhưng trong đó có mấy tên Uông gia muốn vãn hồi cục diện, lập tức chỉ vào Trương Nhật Sơn hét lớn: "Trương Nhật Sơn!

Đừng có ngậm máu phun người!" Trương Nhật Sơn đều không có ý để ý tới hắn, trực tiếp từ trong ngực lại móc ra một cái USB, giơ cao lên cho mọi người xem: "Cái USB này... bên trong chứa toàn bộ bí mật về Cổ Đồng Kinh.

Có phương pháp tiến vào Cổ Đồng Kinh.

Mật mã chỉ có tôi biết.

Người nhà họ Uông bên ngoài đã bị dọn dẹp sạch sẽ, tất cả người Uông gia còn lại đều ở đây." Trương Nhật Sơn nhìn người phe Cửu Môn, ném chiếc USB trong tay ra: "Chỉ cần diệt sạch bọn chúng, cái USB này là của các người." "Trương Nhật Sơn!

Mày đánh rắm!

Vu oan cho tao đúng không!" Một tên Uông gia mắng Trương Nhật Sơn xối xả, sau đó còn đi tới bên cạnh lão bản mình.

Nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Trần gia chưởng môn nhân một đòn kết liễu. "Bắt lấy Trương Nhật Sơn!

Mau bắt lấy hắn!" Người Uông gia biết đã bại lộ, lập tức huy vũ vũ khí trong tay lao về phía Trương Nhật Sơn.

Nhưng nháy mắt đã bị Trương Nhật Sơn chế phục, khi có thêm người ra tay, hai phe rốt cuộc hỗn chiến. "Cut!!" Nhìn tràng diện càng lúc càng loạn, Tống Thần kịp thời hô ngừng, đầu tiên theo lệ cũ vỗ tay khích lệ các diễn viên. "Diễn không tồi!

Sau đó mọi người đều về vị trí đứng vừa nãy, tôi quay thêm vài góc độ nữa!" Sau đó gọi chuyên gia trang điểm chỉ vào diễn viên đóng Trương Nhật Sơn nói: "Danh Danh, chuẩn bị vẽ hình xăm Cùng Kỳ nhé!" "Ok Tống đạo!!" Diễn viên đóng vai Trương Nhật Sơn vui vẻ gật đầu, các diễn viên khác cũng nhanh chóng trở về vị trí đứng ban nãy. "Kiên trì thêm chút nữa, quay xong cảnh này là có thể về Thượng Hải rồi!" Tống Thần ngồi trên ghế đạo diễn hét với mọi người, diễn viên nghe xong cũng vui vẻ cười.

Ở sa mạc hơn một tháng, sớm đã chịu đủ cái khí hậu ác liệt này rồi.

Tống Thần thấy mọi người đã đứng vào vị trí, cũng cầm bộ đàm lên hô: "Tốt! 《Sa Hải》 màn thứ hai trăm, chuẩn bị!

Action!" ...

Đối mặt với người Uông gia tập kích, Trương Nhật Sơn không hề hoảng loạn, nhất quyền nhất cước đều phát huy lực lượng kinh khủng.

Động tác dứt khoát lưu loát đánh bay đám Uông gia lao tới.

Nhưng đối mặt với càng ngày càng nhiều người Uông gia đánh lén công kích, trên quần áo Trương Nhật Sơn cũng xuất hiện nhiều vết rách. "Hừ, hôm nay tôi muốn triệt để thanh tẩy Cửu Môn!" Nói xong Trương Nhật Sơn xé toạc áo khoác trên người, trên ngực phải hiện

lên hình xăm Cùng Kỳ, kéo dài ra sau lưng, dưới bóng đêm trông vô cùng dữ tợn.

Giác tỉnh hình xăm Cùng Kỳ, thân thủ Trương Nhật Sơn càng thêm lưu loát dứt khoát.

Một mình nhẹ nhàng điếu đả (bón hành) cho hàng chục tên Uông gia đang ập tới.

Cho dù là đao phong đánh lén sau lưng cũng có thể nhẹ nhàng né tránh!

Và cho một đòn phản kích!

Cho đến khi Trương Nhật Sơn ấn ngã tên Uông gia cuối cùng xuống đất, dao găm trong tay kính trực đâm vào thân thể đối phương... "Cut!!" Tiếng Tống Thần rốt cuộc vang lên, từ ghế đạo diễn đứng dậy cầm loa hét lớn: "Được rồi, thu vũ khí lại hết nhé!

Túi máu trong áo cũng chú ý!

Lát nữa bổ sung cái ống kính cận cảnh là có thể xong việc tối nay rồi." "Tống đạo, Tống đạo!" Lúc Tống Thần đang đích thân chỉ huy mọi người điều chỉnh ống kính, một nhân viên trường quay gấp gáp chạy đến trước mặt Tống Thần. "Sao thế?

Sao mà chân nam đá chân chiêu vậy?" "Cục trưởng Cục Du lịch phái người tới thỉnh ngài đi qua đó, tấm bản đồ da cừu kia hình như là thật, thật sự phát hiện nghi vấn có thành trì cổ ở đó!" "Hít hà ~~ Không phải thật chứ!" Tống Thần cảm thán một câu, sau đó quay đầu nhìn nhân viên trường quay hỏi: "Phát hiện cổ mộ sao lại tìm tôi?

Tôi chỉ là người quay phim thôi mà?" Đối mặt với nghi vấn của Tống Thần, nhân viên trường quay gãi đầu: "Tống đạo, chuyện này ngài đừng hỏi tôi, về phương diện cổ mộ thì ngài mới là chuyên gia chứ?" Nói xong, nhân viên kia chạy biến đi.

Tống Thần càng thêm bất lực đứng dậy hét lớn: "Cái gì mà về phương diện cổ mộ tôi là chuyên gia hả?

Có người phỉ báng tôi này!!" Cục Du lịch địa phương La Bố Bạc.

Mặc một bộ đồ thể thao đen ôm dáng, Tống Thần đứng trước cửa văn phòng Cục trưởng, giơ tay gõ cửa. "Mời vào." Nghe tiếng Cục trưởng đồng ý, Tống Thần đẩy cửa văn phòng.

Sau đó nhìn thấy Cục trưởng đứng bên bàn làm việc, cùng lượng lớn ảnh chụp trên bàn.

Qua cái nhìn ngắn ngủi, Tống Thần có thể phán định những bức ảnh này đều được chụp từ di tích Cổ Lâu Lan. "Xin lỗi, tôi đột nhiên nhớ ra bên này có chút việc." Cảm giác sự tình có thể có chút rắc rối, Tống Thần lập tức dừng bước, thậm chí bắt đầu lùi ra khỏi văn phòng. "Ngày mai tôi phải về Thượng Hải rồi, lần sau gặp lại...

à mà có thể vĩnh viễn không gặp lại, thế nhé~" Nói xong, Tống Thần định đóng cửa văn phòng lại. "Ấy, chờ đã!" Cục trưởng vội vàng gọi giật Tống Thần đang định đóng cửa, vươn tay đưa ảnh cho Tống Thần xem: "Xem mấy tấm ảnh này đi, xem có nhận ra thứ gì không?" Tuy rằng nội tâm cực độ không muốn xem, Tống Thần vẫn đi tới trước bàn làm việc.

Nhặt mấy tấm ảnh di tích lên xem, nhìn vách đá khắc đầy văn tự kỳ quái trong ảnh, mắt Tống Thần không tự chủ được híp lại.

Cục trưởng thì ở bên tai Tống Thần không ngừng lầm bầm: "Mấy tấm ảnh này đều do các đồng chí bên Cục Khảo cổ dùng flycam công nghệ cao bay vào di tích chụp được.

Hình như là kiến nghị của Giáo sư Trương bên Cục Khảo cổ, các hoạt động khảo cổ sau này đều phải dùng flycam loại trừ nguy hiểm trong mộ trước, mới cho người xuống mộ.

Cậu không biết vì sao Giáo sư Trương lại đề xuất kiến nghị này đâu nhỉ?

Biết không?" ".....

Chuyện này đừng hỏi tôi." Trong đầu Tống Thần hiện lên bộ dạng bi thảm của Giáo sư Trương lúc đó, đứa nhỏ kia chắc bị nhốt trong cổ mộ đến mức xuất hiện chướng ngại tâm lý rồi.

Nhưng Tống Thần cũng không nói cho Cục trưởng, chỉ quay đầu nhìn đối phương hỏi: "Còn nữa, Cục trưởng ngài vì sao lại cảm thấy tôi sẽ biết mấy thứ này chứ?" "Không biết cũng không sao, kỳ thật lần này gọi cậu đến là vì một chuyện khác." Cục trưởng ra hiệu Tống Thần ngồi xuống sô pha, đồng thời rót cho Tống Thần một tách trà nóng nói: "Tối hôm qua Tổng cục trưởng gọi điện thông báo cho tôi, qua quyết định của bên trên, lần này có thể sẽ đưa tin tức phát hiện di tích lên báo đài." "Vì sao?" Tống Thần người đều tê rần, lúc này Tống Thần đối với vị Tổng cục trưởng chưa từng gặp mặt kia thập phần hiếu kỳ.

Thực sự muốn xem rốt cuộc ông ta trông như thế nào, sao cứ hùa với lão già họ Vương gài mình thế nhỉ. "Theo lời Tổng cục trưởng thì lần này là để gia tăng danh tiếng và sức kêu gọi của cậu, chuẩn bị sẵn sàng cho video quảng bá khu du lịch sau này." "Ý gì đây?" Tống Thần uống một ngụm trà nóng, ôm đầu cảm thán: "Định lăng xê tôi thành idol sao?" "Ha ha ha ha, người tài giỏi thì làm nhiều việc mà." Tiếp đó Cục trưởng cùng Tống Thần tán gẫu chuyện nhà, nhưng trong lời nói luôn ẩn chứa rất nhiều ám chỉ.

Ví dụ như cháu gái của ông rất xinh đẹp, lại ví dụ như ý thức bảo vệ môi trường của con người cần được tăng cường, mười mấy năm nay phạm vi hoang mạc vẫn luôn mở rộng...

Đối với việc này Tống Thần chỉ có thể mỉm cười uống trà. (^^)~~

...

Vài ngày sau, Sân bay Quốc tế Thượng Hải.

Một nhóm người phong trần mệt mỏi chui ra từ chuyên cơ của Giải trí Long Hoa, sắc mặt mỗi người đều là màu lúa mạch cực độ khỏe mạnh.

Nhóm người này đương nhiên là đoàn phim 《Sa Hải》 vừa trở về từ khu không người La Bố Bạc.

Sau khi trải qua sự kiện trộm mộ bắt cóc, Tống Thần chủ động xin Cục cảnh sát địa phương phái một ít cảnh viên bảo hộ.

Do công lao Tống Thần nộp lên tấm bản đồ da cừu, Cục trưởng Cảnh sát nhẹ nhàng đáp ứng thỉnh cầu này.

Sau đó tiến độ quay chụp của 《Sa Hải》 rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Cũng làm cho đông đảo diễn viên cũ của 《Đạo Mộ Bút Ký》 cảm thán, tốc độ siêu nhanh nhất quán của đạo diễn Tống Thần rốt cuộc đã trở lại.

Thế là, dưới yêu cầu siêu cao của Tống Thần, đoàn phim trong vòng một tháng đã hoàn thành tất cả các cảnh quay ở sa mạc.

Còn lại chỉ là một số kịch bản quay trong thành phố mà thôi. "Rốt cuộc cũng về rồi!" Lưu Phẩm Hoa đang đợi ở đại sảnh nhìn thấy mọi người đi ra, vui vẻ giơ bảng chào mừng trong tay lắc lư.

Sau đó bị đám Trần Hạo Hãn, Hắc Nhãn Kính vây công. "Lưu ca, anh tìm cái tay hướng đạo rách nát gì thế hả!

Suýt nữa hại chết bọn em!" "!!

Không đáng tin cậy!" "Đúng đúng!

May mà cuối cùng Trương...

Chương 146

Tống đạo của chúng ta cùng cảnh sát cứu được bọn em!" Đối mặt với sự chê trách của đông đảo bạn tốt, trên mặt Lưu Phẩm Hoa cũng tràn đầy xấu hổ cùng sợ hãi.

Lúc đó biết được tay hướng đạo mình tìm đã bán đứng và bắt cóc đoàn phim, huyết áp Lưu Phẩm Hoa tăng vọt.

Cả người đều ngất xỉu trong phòng họp.

May mà thư ký mang theo thuốc cao huyết áp, nếu không Tống Thần hiện tại có khả năng phải đi bệnh viện thăm Lưu Phẩm Hoa rồi. "Được rồi, đi trước đi." Tống Thần chủ động mở miệng cắt ngang màn trùng phùng cũng chẳng cảm động gì cho cam này, sắc mặt có chút khó chịu nói: "Đổi chỗ khác đi, ánh mắt ở nơi này thực sự quá chói mắt." "Có sao?" Đám người Trần Hạo Hãn gãi gãi đầu hỏi, sau đó quan sát bốn phía một vòng rồi kinh ngạc phát hiện.

Trong sân bay, ngoại trừ người của đoàn phim 《Sa Hải》, thì hầu như tất cả ánh mắt của mọi người đều đặt lên người Tống Thần.

Thỉnh thoảng còn chỉ trỏ vào bóng lưng Tống Thần. "A... hình như đúng là khá chói mắt thật." Trần Hạo Hãn, Tăng Nhất Hi và những người khác trong lòng phức tạp, không biết nên hâm mộ Tống Thần hay đáng thương cho Tống Thần thì hơn. "Không hổ là Tống đạo!

Siêu tuyệt!" Tiêu Viêm thì một bộ dạng fan cuồng nhìn Tống Thần, khiến cho Tô Nghiên ở bên cạnh không ngừng hiến mị với Tống Thần cảm thấy nguy cơ.

Thời buổi này không chỉ có phụ nữ giành đàn ông, mà còn có cả đàn ông giành đàn ông nữa sao?

Là trung tâm của mọi ánh nhìn, Tống Thần cúi gằm đầu xuống, cố gắng lờ đi những ánh mắt xung quanh. ...

Sau khi mọi người trong đoàn phim ngồi lên xe buýt lớn do Giải trí Long Hoa cung cấp, Tống Thần rốt cuộc cũng cảm thấy tự tại, hoạt động thân thể cảm thán: "Phù ~~ Cuối cùng cũng không có mấy ánh mắt phiền phức nữa!" Sau đó lấy ra chiếc điện thoại đã tắt máy một tháng không dùng, cắm sạc dự phòng rồi khởi động máy.

Ting ting ting!

Ting ting ting!

Tin nhắn phô thiên cái địa không ngừng oanh tạc điện thoại, độ rung mãnh liệt không ngừng khiến Tống Thần nghi ngờ có khi nào làm hỏng điện thoại luôn không.

Cuối cùng sau ba phút, tất cả tin nhắn rốt cuộc cũng load xong.

Tống Thần rốt cuộc có thể thao tác điện thoại bình thường, đầu tiên kiểm tra các loại tin nhắn ngắn.

Loại bỏ một số tin rác quấy rối, Tống Thần tìm được hai tin nhắn quan trọng nhất.

Trong đó một tin là thông báo của ngân hàng. [Kính gửi ông Tống Thần, thẻ ngân hàng quý khách số 38XXXXXXXXX vừa được chuyển vào ** tệ, vui lòng kiểm tra.] "Ái chà, Lão Tống ta giờ cũng là người có tiền rồi." Tống Thần nhìn một chuỗi số 0, khóe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nửa đời sau rốt cuộc không cần dựa vào chút lương của Cục Du lịch để sống qua ngày nữa!

Có thể xa xỉ rồi!

Tắm rửa cũng có thể thêm sữa bò rồi!

Sau đó Tống Thần bấm vào tin nhắn thứ hai, tin nhắn đến từ Khương Nguyệt Thanh.

Trước tiên lờ đi bài văn nhỏ mấy trăm chữ, Tống Thần chú ý Khương Nguyệt Thanh gửi cho một đường link.

Bấm vào xem, phát hiện trang web trực tiếp chuyển sang Weibo. "Từ từ, cứ có dự cảm không ổn lắm..." Nhìn giao diện load Weibo quen thuộc, trong lòng Tống Thần bỗng nhiên xuất hiện nguy cơ. 《Phát hiện di tích Cổ Lâu Lan thực sự?

Người phát hiện lại là hắn!

Đạo diễn tân nhuệ kiêm quý công tử thế gia trộm mộ - Tống Thần!》 Tống Thần trực tiếp ném điện thoại lên đùi, giận dữ hét lớn: "Lại mẹ nó vì mấy cái chuyện rách việc này mà lên Hot Search!!" Khác với sự khó chịu của Tống Thần đối với việc này, cư dân mạng nhìn thấy tin tức lại vô cùng vui vẻ. [Nga hống!

Có dưa (drama) để ăn rồi!

Tống Thần không chuyên nghiệp đi chơi trộm mộ kìa!] [Chậc chậc chậc!

Lại tìm được một di tích!

Thật nghi ngờ mục đích quay phim của Tống Thần!] [Đừng bôi đen nha!

Tống đạo nhà tôi chỉ là lúc đi tìm di tích cổ mộ thì tiện tay quay một bộ phim thôi!] [Ha ha ha ha!

Lầu trên nói chuyện đúng là xấu xa thấu xương!] [Trường Bạch Sơn có thể là trùng hợp!

Vậy lần này di tích Cổ Lâu Lan không thể là trùng hợp nữa chứ!] [Hết cách rồi!

Có thể phán định đây là hành vi hình sự của Tống Thần!

Ha ha ha ha!] [Nói một câu công bằng!

Người qua đường thôi!

Tôi cảm giác Tống Thần chỉ là ngẫu nhiên đụng phải thôi chứ?

Làm gì có ai đi đến đâu thì ở đó xuất hiện cổ mộ chứ!] [Nhưng có trùng hợp nữa!

Cũng không thể hai lần đều như vậy chứ!] [Hầy!

Tôi có dự cảm!

Tuyệt đối sẽ có lần thứ ba cho mà xem!] [Điểm quan chú sai rồi nha!

Không phải nên quan tâm 《Sa Hải》 sao?!] [Tuy rằng quan tâm!

Nhưng hết cách rồi!

Cho dù phim quay xong còn phải đợi xếp lịch chiếu a!

Cũng đâu thể nào chiếu ngay được!] ... "Đúng rồi, cần mang đi thẩm định xếp lịch chiếu." Ngẫu nhiên nhìn thấy một bình luận, Tống Thần bỗng nhiên phản ứng lại, điện ảnh còn có vụ xếp lịch chiếu.

Không sai, Tống Thần lại nhặt điện thoại lên xem bình luận, đúng là khẩu hiềm thể trực (miệng chê nhưng thân thể thành thật). "Thôi kệ, tôi chỉ là người quay phim mà thôi, mấy chuyện này cũng không đến lượt tôi chủ đạo." Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu, thân thể dựa vào ghế bắt đầu lướt mạng, bổ sung lại tin tức đã bỏ lỡ một tháng qua.

Rất nhanh, Tống Thần liền biết được mấy chuyện khá hứng thú và có liên quan.

Chuyện thứ nhất, Cổ mộ Thánh Tuyết Sơn ở Trường Bạch Sơn

hoàn toàn phong tỏa.

Bởi vì căn cứ số liệu Cục Khảo cổ quét hình ngọn núi, cổ mộ trong lòng núi có khả năng quán thông mấy ngọn núi lận.

Cho nên Khu du lịch Trường Bạch Sơn và Cục Du lịch Trường Bạch Sơn cùng nhau ban bố chỉ lệnh.

Phong tỏa Thánh Tuyết Sơn và vài ngọn núi tuyết xung quanh, cấm du khách đi vào gây nguy hiểm.

Nhưng tương đối cũng cho du khách bồi thường.

Mỗi một du khách đến Khu du lịch Trường Bạch Sơn đều có thể miễn phí trải nghiệm một ngày ở sân trượt tuyết, chơi đùa thỏa thích.

Tống Thần: "Chắc là kết quả do Tiểu dì và lão Vương thương lượng ra.

Nếu không với tính cách của lão Vương tuyệt đối sẽ không chịu bồi thường đâu." Dù sao người nhà biết chuyện nhà, cái bộ dạng của lão Vương thì Tống Thần hiểu quá rõ.

Chuyện thứ hai Tống Thần khá để ý.

Đó là cách thời điểm phần đầu 《Đạo Mộ Bút Ký》 lên sóng đã qua hơn ba tháng.

Ba tháng vừa vặn là một quý.

Trong vòng ba tháng này.

Lượng du khách và thu nhập của các công viên giải trí như Disney, Universal Studios đều bị sụt giảm nghiêm trọng.

Điểm này có thể nhìn ra từ báo cáo kết quả hoạt động quý được công bố.

Trực tiếp sụt giảm chừng hơn một nửa, khiến hai công viên giải

trí này chịu trọng thương thảm trọng nhất kể từ khi khai trương.

Tương đối lại, kinh tế các khu du lịch bản địa đứng đầu là Trường Bạch Sơn lại đang tăng trưởng ổn định.

Nhìn tin tức này, Tống Thần cũng hiểu được vì sao Tổng cục trưởng muốn lăng xê mình.

Chỉ mới một video tuyên truyền Trường Bạch Sơn tung ra, thành tích mấy công viên giải trí do phương Tây mở đã sụt giảm như vậy.

Chương 147

Nếu làm thêm mấy bộ nữa, chẳng phải đối phương đều phải đóng cửa dẹp tiệm sao?

Trong lúc suy nghĩ mấy chuyện này, xe buýt bất tri bất giác đã đến cửa công ty Giải trí Long Hoa. "Tống đạo, Tống đạo?" Lưu Phẩm Hoa đi đến bên cạnh vỗ vỗ Tống Thần đang cúi đầu suy tư, ghé vào tai Tống Thần nhỏ giọng nói: "Tống Thần, có thể nào trong vòng một tháng đưa ra bản phim hoàn chỉnh được không?" "Một tháng?

Gấp vậy sao?" Tống Thần kỳ quái nhìn Lưu Phẩm Hoa, tuy rằng một tháng nữa là năm mới, nhưng gấp gáp như vậy cũng không kịp chiếu vào dịp Tết chứ? "Công ty đã chạy rất nhiều quan hệ, đồng thời bởi vì nguyên nhân của Tống đạo, bên trên nguyện ý cho chúng ta cơ hội đăng lên lịch chiếu phim Tết." Chuyện Lưu Phẩm Hoa nói làm Tống Thần cũng nhịn không được kinh ngạc.

Đồng thời cũng kích phát hứng thú của Tống Thần.

Quay bộ điện ảnh đầu tiên có ý nghĩa chân chính lại được chiếu vào dịp Tết, nghe không tồi!

Thế là Tống Thần vui vẻ gật đầu, tràn đầy tin tưởng nói: "Yên tâm giao cho tôi đi, tôi sẽ cố gắng làm xong trong thời gian ngắn nhất!" "Được!" Lưu Phẩm Hoa đối với việc này hào không hoài nghi, dù sao Tống Thần ở trước mặt anh đã thể hiện ra hai lần tốc độ quay chụp và biên tập siêu nhanh. ...

Một tuần sau.

Tống Thần ngồi trên ghế đạo diễn, nhìn vào màn hình monitor.

Từ trước Ngô Sơn Cư bắt đầu xuất phát lượng lớn xe cộ, nương

theo flycam trục tiệm thăng không, toàn thể đoàn xe từ từ được kéo ra xa.

Dần dần thu trọn phong cảnh Tây Hồ vào trong khung hình.

Lúc này Tống Thần mới rốt cuộc nói vào cái bộ đàm đã để bên miệng từ lâu: "Cut!!" Cuối cùng hắn chậm rãi đứng dậy chủ động vỗ tay, những người khác trong đoàn phim dưới sự dẫn dắt của Tống Thần cũng không nhịn được mà vỗ tay theo.

Trường quay, diễn viên, quay phim, ánh sáng, hóa trang, phó đạo diễn vân vân, tất cả nhân viên đoàn phim trên mặt mang theo nụ cười, nhưng trong mắt lại lấp lánh lệ quang không nỡ.

Bởi vì bọn họ biết hình ảnh vừa mới kết thúc là màn cuối cùng của 《Sa Hải》, cũng đại biểu 《Sa Hải》 đã đóng máy.

Trải qua gần hai tháng chung sống, tất cả mọi người trong đoàn phim cùng nhau trải qua sinh tử, tình cảm rất thâm hậu.

Tống Thần cũng chú ý thấy không khí đoàn phim có chút trầm lắng, cầm bộ đàm trong tay nói: "Này này, đóng máy vui vẻ đừng có ai khóc đấy nhé, ai mà khóc, tối nay bị phạt trước ba ly nha!" "..Ha ha ha ha!!

Thế thì tôi đặt trước ba ly!" "Có của bà đây nữa!

Bà muốn khóc!" "!

Hơn hai tháng qua quá không dễ dàng!!" "Lần đầu tiên tôi có cảm giác này khi đóng máy..." Tiêu Viêm nhìn đoàn phim khóc thành một mảnh, trong mắt lấp lánh lệ thủy cảm thán. "Có thể hiểu được, có thể hiểu được, không khí đưa đẩy, không khí đưa đẩy thôi." Một bên Tăng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn đang lau nước mắt gật đầu. ...

Tối hôm đó, Giải trí Long Hoa bao trọn sảnh tiệc tại khách sạn năm sao ở Bến Thượng Hải.

Cử hành tiệc đóng máy đoàn phim 《Sa Hải》.

Lưu Phẩm Hoa vai Tam Thúc, Hồ Thắng Lợi vai Nhị Thúc đều cùng đến đây.

Ngay cả Tiêu Dương cũng từ chối công việc trong tay, cố ý tới tham gia tiệc đóng máy.

Bị Trần Hạo Hãn và Tăng Nhất Hi ghét bỏ một trận, đất diễn không nhiều, uống thì lại không ít!

Đồng thời, trong tình huống Lưu Phẩm Hoa không cố ý ngăn cản, đông đảo phóng viên giải trí cũng chụp được không ít ảnh tiệc đóng máy.

Khi tiệc còn chưa kết thúc, trên mạng đã tràn ngập tin tức và hình ảnh 《Sa Hải》 đóng máy.

Trong đó không thiếu ảnh Tiêu Dương và Tống Thần thi uống rượu, Tăng Nhất Hi và Tiêu Viêm ôm nhau khóc rống, Trần Hạo Hãn kể khổ với chai rượu.

Cư dân mạng dựa vào mấy tấm ảnh này chế ra không ít meme.

Nhất thời, nhiệt độ của 《Sa Hải》 lại một lần nữa bạo hỏa mạng xã hội.

Khiến cho mấy bộ phim vốn định ra mắt dịp Tết đều hoảng sợ không ít, nhưng đối phương trong thời gian ngắn như vậy cũng không cách nào lên rạp được.

Mấy công ty đứng sau các bộ phim kia mới từ từ thả lỏng tim xuống, bọn họ không muốn đấu với loại quái vật như 《Sa Hải》 đâu.

Hiện tại giới điện ảnh có một nhận thức chung, đó là cá nhân Tống Thần có độc.

Quay một bộ 《Đạo Mộ Bút Ký》 chia làm hai phần thượng hạ, rõ ràng chất lượng video tuyên truyền đã treo lên đánh tất cả phim điện ảnh hiện tại rồi.

Sau đó bộ 《Sa Hải》 này lại là điện ảnh do chính tay Tống Thần chế tạo, chả ai muốn cụng đầu vào cả.

Nhưng mấy công ty kia không biết là, Tống Thần tham gia xong tiệc đóng máy đang ngồi trước máy tính, trên màn hình đang chạy phần mềm dựng phim.

Tiến độ cắt nối biên tập 《Sa Hải》 đã hoàn thành 90%! "A lô, Tống đạo?

Muộn thế này rồi còn có việc gì không?" Tiệc đóng máy đã kết thúc được ba ngày, Lưu Phẩm Hoa vừa mới cùng bà xã kết thúc cuộc sống sinh hoạt vợ chồng tốt đẹp thì có chút bất ngờ khi nhận được điện thoại từ Tống Thần.

Lưu Phẩm Hoa theo bản năng cho rằng Tống Thần gặp khó khăn gì đó, ví dụ như cần quay bổ sung cảnh quay chẳng hạn.

Nhưng lời nói trong điện thoại của Tống Thần khiến Lưu Phẩm Hoa trong nháy mắt thoát khỏi trạng thái "hiền giả", ly nước trong tay cũng cầm không vững mà rơi xuống đất vỡ tan.

Nhưng lúc này Lưu Phẩm Hoa chẳng thèm để ý đến đống mảnh vỡ dưới đất. "Cái gì!?

Dựng phim xong rồi sao!?" "Ừ, a... vừa mới dựng xong nên báo cho anh biết." Ở đầu dây bên kia, Tống Thần đang nằm trên giường ngáp dài, tay không ngừng tung hứng chiếc USB.

Trong đó chính là bản phim "Sa Hải" vừa mới dựng xong, bao gồm cả hiệu ứng đặc biệt, BGM, phối nhạc đều đã hoàn tất.

Ngoại trừ ca khúc đệm chưa xác định ra thì mọi thứ đã xong xuôi.

Ca khúc chủ đề vẫn do chính Tống Thần thể hiện, tên là "Nhượng Tửu".

Lưu Phẩm Hoa thốt lên: "Tốc độ thần tiên à, Tống đạo, cậu không phải là người ngoài hành tinh thật đấy chứ?" Tống Thần: "Chẳng lẽ tôi lại có hệ thống chắc?" Lưu Phẩm Hoa: "Hahaha, mấy thứ trong tiểu thuyết có khi là thật cũng nên?" Tống Thần liếc nhìn giao diện hệ thống đang lơ lửng trước mắt, tiếp tục nói với điện thoại: "Không tán gẫu nữa, ngày mai tôi sẽ gửi USB cho anh, còn về phần ca khúc đệm tôi cũng viết xong rồi.

Lúc đó anh tìm ca sĩ thích hợp hát đi nhé." Lưu Phẩm Hoa vừa đồng ý, chợt nhớ tới trước đó ca khúc chủ đề "Mười Năm Nhân Gian" của "Đạo Mộ Bút Ký" do Tống Thần hát rất hay.

Hiện tại vẫn còn nằm trên các bảng xếp hạng âm nhạc, thường xuyên xuất hiện trong các loại video ngắn cắt ghép về "Đạo Mộ Bút Ký".

Thế là Lưu Phẩm Hoa liền chủ động hỏi: "Sao Tống đạo không hát luôn đi?" Tống Thần: "Một bộ phim điện ảnh mà nhạc đệm toàn giọng nam sao được?

Cứ thế đi nhé, ngày kia tôi phải về Đông Bắc rồi." Lưu Phẩm Hoa: "Sao gấp thế làm gì?

Không ở lại Thượng Hải chơi thêm à?" "Thi bằng lái xe." Nói xong Tống Thần cúp điện thoại, chỉ để lại Lưu Phẩm Hoa vẻ mặt ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại đã tối đen. "Thi bằng lái!?

Tình huống gì vậy?

Mình nhớ Tống đạo có bằng lái rồi mà?" ...

Ngày hôm sau.

Tống Thần đến Long Hoa Giải Trí giao bản phim hoàn chỉnh cho

Lưu Phẩm Hoa, đồng thời được Lưu Phẩm Hoa mời cùng vào phòng họp.

Cùng một đám lãnh đạo cấp cao của công ty Long Hoa xem xong bản "Sa Hải".

Tống Thần lập tức bị những lời khen ngợi của các lãnh đạo nhấn chìm. "Không hổ là Tống đạo, bộ "Sa Hải" này hình ảnh thậm chí còn tinh tế hơn cả "Đạo Mộ Bút Ký"!" "Lại còn làm thành định dạng 3D!

IMAX!" "Không chỉ vậy!

Thời lượng tận bốn tiếng đồng hồ!

Hahahaha!" "Vậy giá vé của chúng ta nên định ở mức bao nhiêu đây?" "Khẳng định phải cao hơn một chút!

Phim hay thế này!

Giá vé thấp thì không hợp lý!" Các lãnh đạo phảng phất như cũng nhìn thấy doanh thu khủng khiếp mà bộ phim này mang lại.

Cuối cùng Tống Thần dưới ánh mắt thân thiết của đông đảo lãnh đạo bước ra khỏi phòng họp, trong tay cầm một xấp danh thiếp dày cộp và mấy tờ giấy nhỏ.

Danh thiếp đều là phương thức liên lạc của các sếp, còn giấy nhỏ thì là số điện thoại của con gái, cháu gái, cháu ngoại bọn họ.

Theo lời mấy vị sếp này thì đó đều là những cô gái ngoan, dáng chuẩn, mặt xinh, đều có hứng thú với Tống Thần, muốn cùng cậu tổ chức gia đình.

Đối với việc này Tống Thần tuy đã giơ tay từ chối, nhưng các sếp vẫn cứ nhét mấy tờ giấy ghi số điện thoại vào tay cậu.

Tống Thần thực sự chối không được, cuối cùng đành phải cười nhận lấy!

Chương 148

Vừa quay người liền ném hết đống danh thiếp đó đi. "Ưm ~~ Chắc tạm thời không còn việc gì nữa rồi!" Đeo kính râm và khẩu trang, Tống Thần vươn vai ở cửa công ty giải trí Long Hoa, ngay sau đó đi về phía khu trung tâm thương mại xa hoa nhất Bến Thượng Hải. "Phải chuẩn bị ít quà cho người phụ nữ Khương Nguyệt Thanh kia mới được!

Còn có Vương lão đầu, còn có chân ngắn..." Trong khi Tống Thần đang mua sắm trong trung tâm thương mại, Lưu Phẩm Hoa và các lãnh đạo Long Hoa cũng bắt đầu tiến hành tuyên truyền cho "Sa Hải", đồng thời gửi đi kiểm duyệt, chỉ cần thông qua là có thể gia nhập đường đua phim Tết.

Các nhân viên bộ phận tuyên truyền của Long Hoa Giải Trí không hề biết rằng, đêm nay sắp bắt đầu một cuộc sống tăng ca đầy "tươi đẹp"... ... "Chuyến bay D54x7 từ Thượng Hải đi Đông Bắc chuẩn bị cất cánh, xin mời quý khách đi đến cửa lên máy bay." Nghe tiếng loa thông báo, Tống Thần đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang vừa đăng một dòng trạng thái lên Weibo xong thì cất điện thoại vào trong áo.

Mang theo quà tặng mua cho bạn bè, cậu xuất phát về phía cửa lên máy bay.

Nhưng trong sân bay lại vang lên rất nhiều tiếng kinh hô. "Vãi chưởng!

Tống Thần đăng Weibo kìa!" "Hả!?

Thật hay giả thế!

Cách lần trước đăng bài cũng lâu lắm rồi!" "A a!

Ông xã tôi đăng Weibo!

Tôi phải vào xem!!" "Vãi!

Vãi! "Sa Hải" dựng xong rồi!?

Nhanh quá vậy!" "Có trailer bí ẩn kìa!

Bảo chúng ta một tiếng nữa chú ý Weibo chính thức của "Sa Hải"?

Định làm gì thế!?" "Không phải là "Sa Hải" chốt lịch chiếu rồi chứ?

Không thể nào!

Quá nhanh!" "Chắc chỉ là cái trailer thôi, nhưng cảm giác cũng rất đáng xem a!" "Mười năm fan Đạo Mộ!

Không mời mà đến!" Tiếng kinh ngạc không ngừng truyền ra từ đám đông chờ máy bay, một đồn mười, mười đồn trăm, trong sân bay nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Tạo thành một cảnh tượng tiễn đưa Tống Thần lên máy bay về nhà. ...

Weibo chính thức của "Sa Hải" do bộ phận tuyên truyền của Long Hoa Giải Trí chuyên môn phái người quản lý.

Bình thường mỗi ngày đều sẽ đăng tải một ít ảnh chụp trường quay, hậu trường các loại, do đó cũng thu hút không ít fan hâm mộ theo dõi.

Nhưng hôm nay trang chủ Weibo của "Sa Hải" bỗng nhiên tràn vào một lượng lớn người truy cập.

Dưới bài đăng mới nhất xuất hiện vô số bình luận. [Từ Weibo Tống đạo qua đây!

Chờ mong bất ngờ!] [Đồng quan điểm!

Không biết Weibo chính thức rốt cuộc sẽ tung ra bất ngờ gì đây!] [Nếu công bố ngày chiếu thì tốt biết mấy!] [Nếu chốt lịch chiếu thì chắc là vào kỳ nghỉ hè hoặc Quốc khánh năm sau nhỉ?] [Gan lớn thêm chút nữa đi!

Trực tiếp chốt lịch chiếu Tết luôn!

Trực tiếp đánh bại mấy bộ phim hài nhảm nhí dịp Tết đi!] [Sát!

Cháy lên!

Nếu thật sự chiếu Tết!

Mẹ nó tôi nguyện làm fan Tống Thần và Long Hoa Giải Trí cả đời!] Trong lúc đông đảo cư dân mạng đang coi khu bình luận như phòng chat, Weibo chính thức của "Sa Hải" lặng lẽ cập nhật một bài viết mới, là một video không có bất kỳ lời giới thiệu nào.

Đông đảo cư dân mạng nhìn giao diện video đen sì kia, đều không nhịn được mà bấm vào xem.

Video sau khi load một lúc ngắn thì bắt đầu phát.

Cư dân mạng chú ý thời lượng video là một phút.

Hô!!

Mở đầu video là một sa mạc khổng lồ, ngay sau đó màn hình tối đen.

Tiếp theo hình ảnh chuyển sang Tiêu Viêm đang nằm ngủ gục trên bàn học, trong phim tên cậu ta là Lê Thốc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Lê Thốc bị người tập kích trong đêm, lưng bị trọng thương phải vào bệnh viện.

Sau đó Lê Thốc mặc đồ bệnh nhân vẻ mặt sợ hãi hét lớn vào ống kính: "Ai!!" Người đàn ông ngồi trên sô pha đang ngậm thuốc lá từ từ quay đầu nhìn Lê Thốc, dùng giọng điệu trưởng thành pha chút tà khí

chậm rãi nói: "Tôi tên là Ngô Tà.

Có hứng thú cùng tôi làm một chuyến mạo hiểm không?" Đùng!

Đùng!

Đùng!

Theo lời nói của Ngô Tà rơi xuống, hình ảnh cùng với hiệu ứng âm thanh trầm trọng nhanh chóng chuyển cảnh.

Bầy sói tập kích trong sa mạc đen tối, bão cát đen khủng khiếp che khuất bầu trời, quái vật tứ chi thon dài trong cổ mộ tối tăm... các loại hình ảnh lướt qua nhanh chóng.

Cuối cùng, Ngô Tà đứng trên vách núi bị một cánh tay cầm dao cứa rách cổ, rơi xuống vực sâu. "Ngô Tà!!!!" Cạch!

Hình ảnh dừng lại đột ngột.

Xem xong, cư dân mạng thực sự bùng nổ! [Cái trailer này!

Hình như có chút gì đó rất cuốn nha!] [Hít hà!

Cái ông Ngô Tà này nhìn trưởng thành quá!

Trông có vẻ rất xấu xa!] [Nam chính là Tiêu Viêm sao!?

Nhìn diễn vai học sinh cấp ba kìa!] [Lần này Ngô Tà đóng vai trò tương tự Tam Thúc sao?

Dẫn người mới vào cổ mộ!] [Chẳng lẽ chỉ có mình tôi để ý hình ảnh Bàn Tử và Trương Khởi Linh lướt qua sao?] [Chẳng lẽ Tiểu Ca ra ngoài rồi à!!

Đã qua mười năm rồi sao?] [Thời gian tuyến không xác định nhỉ!] [Không nói nhiều!

Cảm giác hình ảnh của đạo diễn Tống Thần vẫn tuyệt vời như mọi khi!

Mỗi một khung hình đều có thể cắt ra làm hình nền!] [Ưm ưm ách!

Hình như tôi nhìn thấy rất nhiều sinh vật cổ mộ hoàn toàn mới!

Làm y như thật vậy!] [A a a a!

Tung ra cái trailer kiểu này quả thực muốn làm người ta thèm chết mà!] [A!

Có thể hay không trực tiếp tung ngày chiếu ra luôn đi!

Đừng có treo khẩu vị người ta như thế a!!] ...

Đáp án đương nhiên là không thể, chuyện tuyên truyền khẳng định phải treo đủ khẩu vị.

Trailer "Sa Hải" cũng không chút bất ngờ leo lên top 1 Hot Search, thậm chí phía dưới còn có mấy bài giải mã trailer cũng lên Hot Search.

Đương nhiên với tư cách là đạo diễn kiêm biên kịch, Tống Thần không bị cư dân mạng buông tha.

Họ trực tiếp tấn công Weibo của Tống Thần một lần nữa, khiến tổng bộ Weibo nhất thời tưởng lầm bị hacker tấn công, vội vàng gia cố tường lửa.

Còn đương sự Tống Thần lại đang ngủ khò khò trên máy bay. ...

Chương 149

Năm tiếng sau.

Cuối cùng cũng về đến cửa nhà, Tống Thần thở phào nhẹ nhõm, đặt đống túi lớn túi nhỏ trên tay xuống. "Mệt thật sự, lần sau cứ mua ở trung tâm thương mại gần nhà thôi, không cần xách cả một chặng đường nữa!" Cho dù có thể chất Kỳ Lân Văn gia trì, nhưng vác nhiều đồ đi cả quãng đường như vậy cũng cảm thấy hơi mệt. "Còn có người phụ nữ Khương Nguyệt Thanh kia nữa, không ra sân bay đón mình!" Ngón cái ấn lên khóa cửa điện tử nhập mật mã, nghe tiếng "cạch" mở khóa. "Con về rồi đây!" Tống Thần đẩy cửa vào, sau đó nhìn thấy một đôi vợ chồng có tướng mạo mười phần tương tự mình đang ngồi ở phòng khách.

Tóm lại có thể xưng là: nam đẹp trai rụng rời, nữ đẹp đến sủi bọt. "Ui da, cứ tưởng mở cửa phòng mình, kết quả thấy hai người lạ...

ách?

Nhất định là mình vào nhầm nhà rồi." Tống Thần miệng lẩm bẩm không ngừng, định đóng cửa lại.

Lúc này, Khương Nguyệt Thanh đang bưng một đĩa hoa quả gọt sẵn đi ra nhìn thấy Tống Thần. "Thần Thần, đứng ở cửa làm gì thế!" Sau đó cô nhìn thoáng qua đôi vợ chồng rất giống Tống Thần trên sô pha, cảm thán nói: "Chẳng lẽ vì đã lâu không gặp ba mẹ nên hưng phấn quá độ rồi sao?" "Hưng phấn cái đầu to ấy!" Tống Thần lập tức vẻ mặt ghét bỏ phản bác lại, sau đó nhìn chằm chằm cha mẹ đang cười tủm tỉm, mở miệng hỏi: "Hai người không tiếp tục đi du lịch vòng quanh thế giới, ngược lại chạy về nhà đứa con trai bị bỏ rơi này làm gì?" "Không không, đây không phải nhà cậu, lý thuyết mà nói đây

là nhà chị." Khương Nguyệt Thanh nhắc nhở Tống Thần về vấn đề quyền sở hữu căn nhà.

Tống Thần: "..." "Là cha mẹ, về thăm đứa con trai đã lâu không gặp là chuyện bình thường mà?" Mẹ Tống Thần, người trông chỉ như mới hơn ba mươi tuổi, cười nhàn nhạt.

Sau đó bà quay đầu nhìn người chồng đang nhét dưa lưới vào miệng bà, hỏi: "Đúng không, ông xã ~~" "Ừ ừ nè!

Bà xã nói đúng!

Chụt chụt." Cha của Tống Thần là Tống Quân gật đầu lia lịa, vừa gọt dưa lưới vừa nói với Tống Thần: "Mẹ con nhớ con đấy, cho nên ba đặc biệt từ Hawaii chạy về!

Cảm động không?

Chụt chụt chụt." "Nói chuyện thì làm ơn nuốt miếng dưa trong mồm xuống trước đi!" Tống Thần vẻ mặt ghét bỏ nhìn ông già nhà mình, mang tất cả đồ đạc vào phòng khách rồi đóng cửa lại. "Rõ ràng là sắp Tết mới về chứ gì." "Đã biết rồi thì đừng có nói toạc ra, rõ ràng lớn lên giống ta, tính cách lại chẳng giống chút nào." Tống Quân vừa oán thầm Tống Thần, vừa xiên một miếng dưa lưới đưa vào miệng mẹ Tống Thần. "A ~~" "A ~~" "Lớn tuổi thế rồi cũng không thấy ớn à." Tống Thần nhìn cha mẹ tú ân ái, nổi hết cả da gà, cầm một cái túi lớn màu tím đưa tới trước mặt Khương Nguyệt Thanh: "Tặng dì." "?" Khương Nguyệt Thanh tò mò nhìn cái túi màu trắng không có bất kỳ nhãn hiệu nào kia, cha mẹ Tống Thần cũng chuyển tầm mắt lên đó. "Quà thôi mà." Tống Thần thản nhiên biến cái túi xách trị giá 30 vạn tệ thành món quà không đáng giá, sau đó nhìn về phía cha mẹ hỏi: "Lần này định ở trong nước bao lâu?

Ăn Tết xong lại đi?" "Chờ bế cháu!" Mẹ Tống Thần đáp ngay lập tức, cha Tống Thần ở bên cạnh điên cuồng gật đầu. "...

Chờ đi, trong vòng mười năm đừng hòng xuất ngoại." Tống Thần khóe mắt giật giật, không thèm để ý đến cha mẹ nữa, cởi áo khoác định về phòng. "Nói đi cũng phải nói lại, con trai biết quay phim điện ảnh từ khi nào thế?" Tống Quân làm ra vẻ mặt tò mò nhìn Tống Thần, nhưng biểu cảm trong mắt xác thực tương đương nghiêm túc. "...

Năm năm trước lúc ở nước ngoài uống cà phê, con chọn học chuyên ngành điện ảnh, ba không phải quên rồi đấy chứ?" Tống Thần hai mắt vô thần nhìn ông già, trong lòng thầm than làm một người cha dù có thất bại đến đâu, cũng không thể nào không biết chuyên ngành của con trai chứ? "Vậy bộ phim "Sa Hải" mới quay bao giờ công chiếu thế!

Ba ba rất mong chờ nha ~" Nhìn bộ dạng chột dạ của Tống Quân, Tống Thần bất lực thở dài. "Không có gì bất ngờ thì dịp Tết sẽ công chiếu, hiện tại chắc là đã qua kiểm duyệt, hai ngày nữa sẽ tuyên bố lịch chiếu." "Nga nga!

Không hổ là con trai ta!" "Ừ nè!

Ông xã!

Con trai hai chúng ta bồi dưỡng thật giỏi nha!" Nhìn đôi vợ chồng đang tự cảm động, Tống Thần cùng Khương Nguyệt Thanh đồng thanh hô: "Hai người hầu như đâu có tham gia vào cuộc đời của Thần Thần/Tôi đâu chứ!" ...

Là người trong thể chế nhà nước, ý nghĩa việc Tống Thần quay phim có chút phi phàm.

Trải qua một số quan hệ phức tạp, cùng với sự đồng ý của Tổng cục trưởng, "Sa Hải" chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã thông qua kiểm duyệt.

Đương nhiên phim Tết xếp lịch chiếu rất dày đặc, muốn đột nhiên

chèn vào một bộ, lịch chiếu của các rạp đều cần phải thay đổi.

Có khả năng trực tiếp vì điểm này mà không thể gia nhập đường đua phim Tết.

Sớm cân nhắc điểm này, Long Hoa Giải Trí vì để thành công đưa "Sa Hải" chen vào dịp Tết, đã rút bộ phim vốn được chuẩn bị sẵn cho dịp này của công ty xuống.

Thay thế bằng "Sa Hải" công chiếu dịp Tết.

Hành động này trực tiếp gây ra tranh luận sôi nổi trên mạng, bởi vì còn chưa đầy nửa tháng nữa là đến Tết mà lại lâm thời đổi phim.

Bất kể ở đâu cũng làm người ta không thoải mái, nhưng lần này lại hoàn toàn khác biệt.

Cư dân mạng không những không có bất kỳ dị nghị gì đối với việc này, ngược lại còn toàn lực ủng hộ "Sa Hải" thế chỗ bộ phim ban đầu.

Cứ như vậy!

Dưới sự chúc phúc của đông đảo cư dân mạng và minh tinh, "Sa Hải" ấn định ngày chiếu vào mùng Một Tết! ...

Mùng Một Tết, ngày đầu tiên của năm mới.

Vào ngày này, mọi người thường sẽ đi thăm họ hàng, thậm chí là những người họ hàng cả năm không gặp mặt.

Sau khi điện thoại thông minh xuất hiện, những người họ hàng ở xa không thể gặp nhau thì gọi video chúc Tết.

Ví dụ như lúc này, Tống Thần vẻ mặt ghét bỏ nhìn ông già nhà mình gọi video chào hỏi họ hàng. "Thần Thần, không ăn hoa quả à?" Bà nội Tống Thần từ ái đưa quả quýt vào tay Tống Thần, vui mừng nhìn cháu trai bảo bối.

Còn ông nội Tống Thần thì cũng giống hệt Tống Thần, đang trừng mắt nhìn cha Tống Thần.

Trong ánh mắt của hai ông cháu đều tràn đầy sát ý, trong lòng càng hiện lên cùng một suy nghĩ: Có nên xử đẹp cái thằng con/ông bố hỗn đản này không, một năm chỉ có mấy ngày mới ở nhà.

Nhưng rất nhanh, sát ý của hai ông cháu liền bị lượng lớn họ hàng đến chúc Tết cắt ngang.

Tống Thần là người nổi tiếng trên mạng nên càng bị họ hàng vây quanh trêu chọc, tiếng của thất đại cô bát đại dì không ngừng vang lên bên tai Tống Thần. "Ui chao!

Tống Thần một năm không gặp!

Nhìn đẹp trai hơn hẳn nha!" "Đó là chắc chắn rồi!

Người ta một năm quay tận ba bộ phim điện ảnh, là đại đạo diễn a!!" Tống Thần: "Không có!

Không có!

Đó là phim tuyên truyền thôi." "Tống Thần thật có bản lĩnh!

Nhìn em họ con xem!

Ngày nào cũng chỉ biết ở nhà tiêu tiền!" "Chị họ cũng thế!

Giống y con cá mắm!

Tuy rằng trong nhà không thiếu tiền cũng không thể như vậy a..." Tống Thần: Đừng nói nữa, mọi người càng nói con càng hâm mộ đấy.

Tất nhiên hiện tại danh tiếng của Tống Thần trên mạng là cao nhất, cho dù là tiểu thịt tươi lưu lượng hot nhất cũng không xách giày được cho cậu.

Nhưng trong khi Tống Thần đang bận rộn ứng phó với họ hàng thì

trên mạng cũng vì "Sa Hải" sắp chiếu mà phong vân dũng động. [Á đù!!

Chờ mãi cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay!

Cuối cùng cũng đợi được "Sa Hải" công chiếu!] [Đúng vậy!

Sáng nay tôi dậy sớm lắm đấy!

Cha mẹ tôi thậm chí còn nghi ngờ tôi không ngủ!] [Hồi đó cướp vé xem phim thật sự khó!

May mà tôi lúc ấy vẫn luôn canh trước điện thoại chờ đợi!] [Tôi bên này cũng thế!

Suất chiếu đầu tiên trực tiếp bị giây sát, hết sạch vé!] [Thật sự quá ly phổ!

Phim hot thế này mà không mở bán trước nửa tháng!

Gần sát ngày chiếu ba hôm mới bắt đầu bán vé!] [Quả thực không dễ dàng a!

Tôi suýt chút nữa là không cướp được rồi!] [Vãi!

Chương 150

Thật sự có người đi tranh cướp cái vé hơn 100 tệ một tờ sao?

Thế là gần 200 nghìn rồi đấy!] [Vậy cũng phải xem thời lượng thế nào chứ!

Đây là IMAX!!

Tận 4 tiếng đồng hồ!] [Đúng!

Thời gian chia trung bình ra thì thực ra giá cả cũng bình thường thôi mà!] [Weibo chính thức có cập nhật tin tức mới!

Vãi chưởng!!!

Doanh thu đặt trước của "Sa Hải" đã đạt hai trăm triệu!

Quá ly phổ!] [Trong đó có tôi cống hiến!

Tôi cống hiến tận 1000 tệ!

Mua 6 vé!] [Tôi cũng thế!!] [Đây đâu gọi là Sa Hải!

Gọi là Biển Doanh Thu không phải tốt hơn sao!!] ...

Sau khi cơm trưa kết thúc, Tống Thần thoát khỏi đám họ hàng quấn quýt.

Dưới ánh mắt ái muội của mẹ, Tống Thần mang theo bằng lái mới toanh, lái chiếc Bentley mới của ông già đi ra ngoài.

Điều khiển xe đi ra khỏi Châu Giang Đế Cảnh, Tống Thần lái xe một đường hướng Tây.

Cậu phải đến nhà bà ngoại đón Khương Nguyệt Thanh cùng đi xem phim.

Nghĩ đến đây, Tống Thần một trận cạn lời: "Rõ ràng tự lái xe cũng

được, cứ bắt mình đi đón." Sau khi đón Khương Nguyệt Thanh ở khu biệt thự trong vành đai 2, Tống Thần lái xe lao thẳng tới rạp chiếu phim.

Là đạo diễn, phải ủng hộ điện ảnh ngay từ đầu.

Còn về việc cùng diễn viên đi chạy roadshow (quảng bá), Tống Thần trực tiếp nói có công việc của Cục Du lịch, thẳng thừng từ chối luôn.

Nếu không phải vì tiền, ai lại đi chạy roadshow vào ngày mùng Một Tết chứ?

Cũng may ông nội Tống Thần đủ nỗ lực, để cho cha Tống Thần và Tống Thần có thể không cần vì tiền mà nỗ lực. ...

Đến rạp chiếu phim, Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Trong rạp rậm rạp chằng chịt toàn là người, hầu như trong tay mỗi người đều cầm vật phẩm ăn theo "Đạo Mộ Bút Ký" và "Sa Hải".

Ví dụ như: móc chìa khóa Hắc Kim Cổ Đao, kính 3D cùng kiểu với Hắc Nhãn Kính, figure Ngô Tà, Trương Khởi Linh vân vân.

Tống Thần hiện tại cảm thấy may mắn vì đã đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai, nếu không bị phát hiện đạo diễn "Sa Hải" hiện thân ở rạp chiếu phim thì sợ là cả người đều sẽ bị fan hâm mộ cuồng nhiệt nuốt chửng mất.

Theo suất chiếu đầu tiên bắt đầu vào rạp, Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh cầm vé đi vào.

Trên đường đi Khương Nguyệt Thanh vẫn luôn ôm chặt lấy Tống Thần, cộng thêm Tống Thần luôn cúi đầu, hai người nhìn giống hệt một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Khiến cho không ít người qua đường kinh hô, cặp đôi này dáng người đều đẹp quá.

Đâu biết rằng bọn họ đã bỏ lỡ một cơ hội có thể bắt được Tống Thần. "Hô ~~ Cuối cùng cũng không cần đè nén nữa." Ngồi xuống ghế, Tống Thần tháo mũ ra, đeo lên chiếc kính 3D kiểu dáng Hắc Nhãn Kính, yên lặng chờ phim bắt đầu.

Khương Nguyệt Thanh thì quan sát một vòng, sau khi nhìn thấy bóng người ngồi kín mít trong rạp, ghé vào tai Tống Thần nhỏ giọng hỏi: "Thần Thần, đông người quá, vé xem phim của cậu đắt như thế, lần này chẳng phải lời to rồi sao?" "Cũng được, giá cả cao nữa cũng không phải do cháu quyết định!" "Vậy đến lúc đó đưa tiền cho dì, dì giữ hộ cho." "!!" Phụt!!!

Trong lúc hai người đang thì thầm to nhỏ, đèn trong rạp vụt tắt, đồng thời màn hình khổng lồ bắt đầu sáng lên.

Theo tiếng nhạc quen thuộc, một con rồng vàng xuất hiện trên nền xanh.

Tống Thần cũng nghe thấy tiếng cảm thán mang theo nức nở của các fan điện ảnh xung quanh. "Không ngờ thật sự có thể nhìn thấy tác phẩm của đạo diễn Tống Thần gắn logo rồng vàng!

Tôi cảm động quá!" "A!

Tôi vốn tưởng đạo diễn Tống Thần sẽ quay phim tuyên truyền cả đời chứ!" "Ừ, tôi vốn cũng tưởng có thể xem chùa cả đời cơ!

Kết quả hiện tại tốn bao nhiêu là tiền!" "Hu hu!

Tin tưởng tôi đi! "Sa Hải" nhất định xứng đáng!" ...

Nghe những đoạn đối thoại không ngừng truyền đến bên tai, khóe miệng Tống Thần cũng giật giật liên hồi.

Ai mà thèm quay phim tuyên truyền cả đời chứ!

Sau này tôi sẽ không quay phim điện ảnh nữa! [Đinh!!

Chúc mừng ký chủ quay phim công chiếu, hoàn thành quay một bộ phim điện ảnh, phần thưởng mời ký chủ tự mình tra tìm!] Thanh âm êm tai của hệ thống vang lên trong đầu.

Tiêu đời rồi, tôi cảm giác phần thưởng hình như không phải thứ tốt lành gì a!

Đối với cái hệ thống thiểu năng này, Tống Thần quả thực chịu đủ rồi.

Đồng thời, lúc này Tống Thần cũng bắt đầu đưa ra một quyết định trong lòng.

Phim điện ảnh ấy mà!

Ông đây muốn quay cả đời!

Cốt truyện "Sa Hải" lúc này cũng đang triển khai trên màn ảnh rộng. ...

Hô ~~ Trong hình ảnh, khung cảnh sa mạc chậm rãi được đẩy tới, dưới chất lượng hình ảnh 3D IMAX, cảm giác đại kịch bản quen thuộc của Tống Thần lại một lần nữa hiện ra trong mắt mọi người.

Phối hợp với nhạc nền Tống Thần dùng hệ thống chế tác ra, trực tiếp kéo không khí lên tới đỉnh điểm.

Các fan trong rạp nhao nhao cảm thán: "Đúng vị!

Đúng vị rồi!

Loại cảm giác hình ảnh này tuyệt thật!" "Không hổ là phim điện ảnh do Tống Thần quay!

Cái khác không nói nhiều!

Đơn thuần nói về hình ảnh, chỉnh màu là đỉnh cấp nhất!" "Phim 3D nhìn hình ảnh càng tuyệt hơn, cảm giác cả người đều hãm sâu vào trong sa mạc, thật tuyệt." Nghe tiếng mọi người thì thầm khen ngợi xung quanh, khóe miệng Tống Thần cong lên.

Quả nhiên ra rạp xem phim vẫn sướng hơn, nếu không thì đi đâu nghe người khác khen mình thế này, sướng a! "Hít hà!!" Khoảnh khắc tiếp theo, trên màn hình xuất hiện một bóng người trực tiếp khiến cả rạp hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong màn hình, một bóng người mặc áo đen quen thuộc đang chậm rãi tiến bước trên sa mạc.

Quay đầu lại giữa trời đầy gió cát, ống kính đẩy về phía trước.

Bóng người tháo khăn quàng cổ xuống, một Ngô Tà tướng mạo càng thêm trưởng thành hiện ra trong khung hình.

Giây tiếp theo, gió cát nồng đậm che khuất tất cả hình ảnh của Ngô Tà cùng mọi thứ xung quanh.

Cuối cùng từ từ hình thành hai chữ lớn: Sa Hải! "Hống!

Chính thức bắt đầu rồi!

Chính thức bắt đầu rồi!" "Không ngờ Ngô Tà này nhìn có vẻ già đi nhiều tuổi!

Tuy nhiên nhìn có chút phong vị đàn ông trưởng thành ~ Khiến người ta trong lòng có chút ngứa ngáy ~" "Tôi nhớ trailer nói "Sa Hải" là chuyện mười năm sau của "Đạo Mộ Bút Ký"!" "Vậy thì Tiểu Ca đã ra chưa!?" "Hình như lạc đề rồi, xem tiếp đi." ...

Lúc này, Tiêu Viêm thủ vai Lê Thốc chính thức đăng tràng.

Lê Thốc, không chỉ là một học sinh cấp ba học dốt đáng thương, mà còn là một thiếu niên bi thương bị cha bạo hành.

Lê Thốc như vậy, khi đối mặt với người cha bị gọi lên trường học, không muốn lại lần nữa bị bạo hành, Lê Thốc lập tức bỏ rơi cha mình.

Dựa vào sự chạy nhanh của người trẻ tuổi, Lê Thốc cầm 500 tệ bạn thân cho đi trong con hẻm tối tăm.

Sự bướng bỉnh và uất ức độc hữu của thiếu niên trên mặt được Tiêu Viêm biểu diễn đến mức nhuần nhuyễn.

Chương 151

Lại phối hợp với âm nhạc bi thương nhẹ nhàng mà Tống Thần phối cho cậu ta.

Khiến cho các fan đang xem phim trong lòng nhao nhao nảy sinh một tia cộng hưởng.

Không còn cách nào khác, ai thời trẻ mà chẳng có thời kỳ phản nghịch chứ?

Ngay cả Khương Nguyệt Thanh cũng nhớ tới lúc Tống Thần mười mấy tuổi, bị ba mẹ ném cho cô nuôi.

Vẻ mặt của Tống Thần lúc đó chẳng phải cũng giống hệt Tiêu Viêm hiện tại hay sao?

Rõ ràng trên mặt uất ức không chịu được, nhưng trong miệng lại nói những lời tổn thương người khác, cũng tổn thương cha mẹ.

Nghĩ đến đây, Khương Nguyệt Thanh nhịn không được quay đầu nhìn Tống Thần, nhìn gò má đẹp trai hiện tại của cậu, trong lòng cảm thán.

Cũng may Thần Thần không bị lớn lệch... khụ khụ, không đúng, tính cách không bị vặn vẹo. "Ngoan ngoãn xem phim đi..." Tống Thần nhỏ giọng nói bên tai Khương Nguyệt Thanh, tuy rằng hoàn toàn không biết ánh mắt của người phụ nữ này có ý gì, nhưng cứ cảm giác ánh mắt đó vô cùng thất lễ. "A!" Bỗng nhiên, trong rạp ngoại trừ Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh đang nhìn nhau, tất cả những người còn lại đều không nhịn được kinh hô một tiếng.

Khương Nguyệt Thanh vội vàng chuyển tầm mắt về phía phim. ... "Ưm ưm ưm!" Vốn đang đi đàng hoàng, Lê Thốc bỗng nhiên bị một

người bịt miệng và cổ, sự tập kích bất ngờ khiến Lê Thốc cả người điên cuồng giãy giụa. "Bố?" Chưa đợi Lê Thốc nhìn thấy bộ dạng người phía sau, cả người đã bị nhấc lên, lôi vào con hẻm nhỏ ven đường.

Lúc này Lê Thốc mới ý thức được không ổn, liều mạng giãy giụa.

Nhưng người tóm lấy Lê Thốc sức lực cực lớn, mặc kệ Lê Thốc giãy giụa thế nào cũng vô dụng, rất nhanh Lê Thốc đã bị lôi vào sâu trong hẻm.

Trong hẻm tối đen như mực, chỉ có một ngọn đèn đường sáng trắng, Lê Thốc bị ném vào góc tường, sợ hãi lập tức hét lớn: "Tôi có 500 tệ, đều cho ông, đừng cướp sắc!

Tôi... tôi... chắc là được, nhưng mà không ~ được đâu!" ... "Hahahaha!

Đame!" Rõ ràng lúc này là lời thoại nghiêm túc, kết quả để Tiêu Viêm đọc lên nghe cực kỳ buồn cười.

Chủ yếu là do Tiêu Viêm quá căng thẳng nên lúc đọc thoại ngữ khí kỳ quái.

Tất cả mọi người đều bị ngữ khí kỳ quái của Tiêu Viêm chọc cười, ngay cả Khương Nguyệt Thanh cũng không nhịn được cười một tiếng.

Tống Thần nghe tiếng cười trong rạp càng hài lòng gật đầu.

Xem ra lúc đó giữ lại cảnh quay này là chính xác, đọc thoại một cách nghiêm túc thì đâu có vui. ...

Trong phim, người đàn ông bắt cóc Lê Thốc cũng không ngờ Lê Thốc sẽ nói như vậy. "Đừng động!" Trong bóng tối truyền đến giọng một người đàn ông.

Lê Thốc ngẩng đầu nhìn, ngược sáng nên không nhìn rõ mặt người đó.

Nhưng lại thấy rõ người đàn ông kia đầy đầu đầy người đều là máu, gần như ngã xuống đất cùng lúc với cậu.

Hắn đưa tay túm chặt lấy cổ áo cậu.

Lê Thốc nhìn tình cảnh này, bình tĩnh đến lạ thường.

Trong hồi ức não hải hiện lên cảnh ông già uống rượu say thường xuyên đầu rơi máu chảy về nhà.

Lúc này trên mặt Lê Thốc tràn đầy chán ghét, liều mạng gạt tay hắn ra.

Nhưng bàn tay kia giống như kìm sắt, bẻ thế nào cũng không ra.

Thấy Lê Thốc giãy giụa, người đàn ông kia bị chọc giận, một cái tát đánh tới, trực tiếp tát Lê Thốc đến mức não ong ong.

Cướp bóc!

Nghĩ tới đây, Lê Thốc gầm lên một tiếng, mặc kệ bị ăn tát, một ngụm cắn chặt lấy tay người đàn ông.

Người đàn ông hiển nhiên bị đau, thảm thiết kêu một tiếng, buông lỏng tay. "Cơ hội tốt." Lê Thốc thầm mắng, lập tức bò dậy bỏ chạy.

Gần như trong nháy mắt, Lê Thốc nhìn thấy người đàn ông kia nhặt một cục gạch dưới đất, đập lên đầu cậu.

Lê Thốc tối sầm mắt lại.

Còn chưa kịp cảm giác cơn đau kịch liệt trên đầu thì đã ngã oặt sang một bên.

Chưa đợi Lê Thốc đứng dậy, đối phương lại bồi thêm một viên gạch, trực tiếp đập cậu choáng váng.

Lê Thốc ngã xuống đất, không còn bất kỳ cảm giác gì.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, ý thức trầm trầm ngủ đi, trong hoảng hốt, tựa hồ có một chút đau đớn, nhưng lại giống như không đau khổ đến thế.

Mình sắp bị giết rồi sao?

Lê Thốc trước khi mất đi ý thức, có chút tiếc nuối nghĩ.

Không, tựa hồ như vậy cũng tốt mà, cuộc đời rác rưởi.

Lê Thốc hoàn toàn mất đi tri giác. "Xin lỗi nhé, tôi cũng không muốn liên lụy cậu, nhưng thực sự không còn cách nào khác." Người đàn ông tập kích khẽ ho vài tiếng, lau vệt máu chảy vào mắt, run rẩy móc từ trong túi ra một con dao găm, lật người Lê Thốc lại, vạch áo sau lưng cậu ra. ... "Dừng tay!

Buông cậu bé kia ra!

Để tôi!" Bỗng nhiên, trong rạp chiếu phim một cô gái mở miệng hét lớn, đánh tan bầu không khí vốn đang căng thẳng, thậm chí bắt đầu trở nên kỳ quái. "...

Sao đàn ông lại muốn xông vào đàn ông chứ?" "Nó còn là trẻ con mà!" "Chậc chậc chậc, chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy kích thích sao?

Hề hề hề." ...

Lê Thốc tỉnh lại trong bệnh viện, phớt lờ cha mẹ đang không ngừng tranh cãi ngoài phòng bệnh.

Đưa mắt nhìn cô y tá kéo rèm cửa rời đi, Lê Thốc nằm nghiêng trên giường ánh mắt trống rỗng.

Lê Thốc cảm thấy trên người không thoải mái, giật giật.

Bỗng nhiên cảm thấy có một trận dị dạng, một mảng đau đớn lớn

từ sau lưng truyền đến.

Lê Thốc bỗng nhiên nhớ tới biểu cảm của y tá trước khi rời đi, bỗng nhiên cảm giác có chút không ổn, tay sờ về phía sau lưng... sờ vết thương sau lưng.

Vết thương hẳn là đã cầm máu, bên ngoài dán gạc.

Lê Thốc thò tay vào trong gạc, sờ soạng vết thương, vết thương đã đóng vảy, sờ vào thấy hơi đau hơi ngứa.

Sờ sờ, mồ hôi lạnh trên đầu Lê Thốc bắt đầu túa ra.

Càng sờ càng thấy không đúng, bởi vì hình dạng vết thương này, cảm giác vô cùng kỳ quái, đây thật sự là do dao chém sao?

Nghĩ như vậy Lê Thốc cắn răng xoay người, chân mềm nhũn gần như quỳ rạp xuống đất.

Nhưng Lê Thốc gắng gượng chống lên cái ghế bên cạnh, giật đứt dây truyền dịch trên tay, lảo đảo chạy vào nhà vệ sinh, xé toạc gạc sau lưng, xoay người nhìn lưng mình.

Cả tấm lưng Lê Thốc khắc một hình vẽ cực kỳ quỷ dị.

Hoàn toàn dùng dao cắt ra, tất cả vết thương đều đã đóng vảy.

Đó cũng không phải một nhát hai nhát, mà là mấy trăm vết khắc, hình thành nên vết sẹo vô cùng khủng bố.

Chương 152

"A a a a a a!" Trương Đồ (Bản đồ)?

Lê Thốc toàn thân băng lãnh, nỗi sợ hãi không thể diễn tả bao trùm toàn thân cậu, không thể kiềm chế mà gầm lên. "A a a a a!" Trong phim Lê Thốc thảm thiết hét lớn, xé rách gạc và băng vải sau lưng.

Khán giả trong rạp chiếu phim cũng nhao nhao cảm thấy da đầu tê dại, nhìn vết sẹo gần như chiếm cứ toàn bộ lưng Lê Thốc, bên tai nghe tiếng hét thảm thiết của cậu, tất cả dưới sự điều độ cố ý của Tống Thần, mọi thứ trông như thật.

Khiến cho cư dân mạng xem phim đều không nhịn được nhỏ to bàn tán. "Hít hà!

Nhìn vết thương giống thật quá, trông đau thật đấy." "Ngoại trừ đau, tâm lý chắc càng thêm sụp đổ nhỉ?

Tự dưng cái lưng đang lành lặn bị rạch thành cái dạng này, ai mà chịu nổi a!" "Tiêu Viêm diễn xuất tốt thế sao?

Nhìn cứ như đau thật vậy!" "Ừ ừ, tôi còn nghi ngờ đoàn phim thật sự làm bị thương lưng cậu ta ấy chứ!" "Hả?

Không thể nào, thế thì quá đáng lắm." Nghe trong rạp không ngừng vang lên tiếng thảo luận về vấn đề vết thương bí ẩn sau lưng Lê Thốc, Khương Nguyệt Thanh nhìn bộ dạng bị đông đảo bác sĩ đè lên giường trong màn hình.

Nhịn không được nhoài người hỏi Tống Thần: "Sẽ không thật sự làm bị thương lưng đứa nhỏ chứ?" "Sao có thể?

Chỉ là lúc quay phim, dùng dao cạo gió cạo cạo lưng cậu ta, để cậu ta cảm nhận đau đớn thôi." Tống Thần nhìn Lương Loan một thân

áo blouse trắng xuất hiện cảm thán: "Chậc chậc, quả nhiên nữ bác sĩ không tồi." "Hửm?" Nghe tiếng cảm thán nhỏ của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh nhíu mày, quay đầu liếc nhìn hình ảnh đang chiếu trên màn hình.

Đồng thời, một giọng nữ ngự tỷ mang theo sự mê hoặc trưởng thành cũng từ loa truyền ra. "Xảy ra chuyện gì rồi?" Bên trong mặc áo sơ mi hồng và tất đen, Lương Loan khoác áo blouse trắng đang đứng trước mặt Lê Thốc đang la hét.

Nhìn Lê Thốc bị đông đảo hộ lý đè trên giường giãy dụa, nhất thời cũng hiểu ra.

Phía sau đi theo mấy người bệnh ở phòng bệnh khác, bác sĩ quay người kéo rèm bên giường lại, đi sờ trán Lê Thốc.

Lê Thốc vừa nhìn thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng, bỗng nhiên thật sự tĩnh lại.

Nhìn Lương Loan xinh đẹp gợi cảm trước mắt.

Lê Thốc từ nhỏ đặc biệt "ăn" cái bài của nữ bác sĩ, không biết tại sao, chỉ cần nhìn thấy nữ bác sĩ là sẽ cảm thấy an tâm. ... "Thằng nhóc này được đấy, nhìn thấy mỹ nữ là không hét nữa." "Không ngờ Lê Thốc còn nhỏ tuổi mà khẩu vị tốt thật!" "Có sao nói vậy, nếu bác sĩ điều trị chính của tôi mà trông như thế này, hắc hắc hắc, tôi còn kích động hơn." "Cái kích động này là kích ở chỗ nào a?" "Ghét ghê ~" Đông đảo đàn ông trong rạp chiếu phim nhìn cái bộ dạng thanh niên mới lớn cục súc của Lê Thốc trước mặt nữ bác sĩ gợi cảm do Tô Nghiên thủ vai.

Khóe miệng mọi người đều không nhịn được cong lên, đồng thời gật đầu cảm thán, tôi hiểu mà!

Có người đàn ông nào mà không có tình tiết muốn được bác sĩ xinh

đẹp, y tá xinh đẹp chăm sóc chứ, khụ khụ, đương nhiên không phải là phim hành động của nước nào đó.

Ngay cả Tống Thần cũng thập phần cảm thán, rõ ràng Tô Nghiên ở đoàn phim ngày ngày câu dẫn, Tống Thần đều hoàn toàn không có cảm giác.

Nhưng nhìn Tô Nghiên đang hoạt nạp trên màn ảnh rộng, Tống Thần cảm giác có chút rung động. "Mị lực của đồng phục sao?" "!?" Khương Nguyệt Thanh bên cạnh bỗng nhiên sát giác được yếu tố, đồng thời dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn Tống Thần.

Không ngờ Thần Thần khẩu vị mặn thật, chậc chậc chậc. ...

Trong phim, Lương Loan cởi áo blouse trắng khoe ra vóc dáng tuyệt vời, lén lút đưa Lê Thốc rời khỏi bệnh viện.

Nhìn Lê Thốc lộ ra bộ dạng thiếu niên ảo tưởng trên màn hình, đàn ông trong rạp nhao nhao ngồi thẳng người dậy.

Tình tiết thú vị nha!

Hy vọng đoạn sau sẽ giống như bọn họ nghĩ!

Nhưng rất nhanh, những người này thất vọng rồi.

Bởi vì Lê Thốc bị Lương Loan đưa đến một quán ruột heo, hoàn toàn không giống nhà Lương Loan hay khách sạn trong tưởng tượng.

Khiến cho mọi người đang ngồi thẳng người từ từ xụi lơ xuống.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Vương Minh đăng tràng lại khiến mọi người có chút bất ngờ.

Tuy rằng đất diễn không nhiều, nhưng Vương Minh đã lộ mặt ở nửa sau bộ "Đạo Mộ Bút Ký".

Nếu chỉ như vậy thì không quan trọng, quan trọng là thân phận của Vương Minh - người của Ngô Sơn Cư.

Cũng là trợ thủ của Ngô Tà. ... "Nga nga nga, chẳng lẽ Ngô Tà sắp xuất hiện rồi sao?" "Chậc chậc chậc, không ngờ Vương Minh mười năm sau biến đổi đẹp trai thế!

Đều trưởng thành hơn rất nhiều!" "Ừ ừ!

Có sao nói vậy xác thực đẹp trai!

Nếu không thì sao có thể dùng mỹ nam kế câu dẫn Lương Loan chứ?" "Thật không ngờ nha!

Đại mỹ nữ như Lương Loan lại ăn cái bài này!" Nhưng giây tiếp theo, Vương Minh đang đưa hai người đi thuê phòng lại từ phía sau dùng súng điện chích điện Lương Loan ngất đi.

Mọi người trực tiếp bị cú twist nhanh chóng này làm giật mình.

Nhìn Vương Minh không ngừng truy kích Lê Thốc trong phòng, trong lòng mọi người xem phim bỗng nhiên nảy sinh một suy nghĩ.

Vãi chưởng!

Không phải trong bộ phim này Ngô Tà thành phản diện rồi chứ?

Nhìn Lê Thốc và Lương Loan một đường bắt taxi bỏ chạy, Vương Minh đuổi theo, cảm giác này trong lòng mọi người càng lúc càng mãnh liệt. ...

Trong phim, hai người bắt taxi về nhà Lương Loan cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Chờ chút nhé, hơi bừa bộn, đừng để bị dọa." Lương Loan bật đèn phòng lên.

Lê Thốc nhìn thấy một phòng khách vô cùng đơn giản... trong phòng khách ngoại trừ một cái ghế sô pha thì không còn đồ nội thất nào nữa.

Ngược lại các loại quần áo và tất lưới màu đen vứt đống khắp nơi.

Lê Thốc nhíu mày, bỗng nhiên Lương Loan hét lên kinh hãi.

Lê Thốc cũng lập tức nhìn sang, trên sô pha có một người đang ngồi.

Người đó hẳn là vẫn luôn ngồi trên sô pha nhắm mắt dưỡng thần, đến khi đèn sáng mới mở mắt ra.

Đó là một người trẻ tuổi chưa đến ba mươi, vóc dáng thon dài, mặc một bộ áo khoác màu nâu, đeo găng tay, bộ dạng nhàn nhã.

Người trẻ tuổi vô cùng bình tĩnh nhìn bọn họ, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ. "Bạn trai cô?" Lê Thốc hỏi. "Không, là ông chủ của cái tên Vương Minh kia," Lương Loan nói: "Tôi từng gặp một lần ở bệnh viện." "Tên tôi là Ngô Tà." Ngô Tà đứng dậy, châm một điếu thuốc: "Xin lỗi hai vị, thủ hạ của tôi làm việc bất lợi, hy vọng lượng thứ.

Tôi thấy, giữa chúng ta hẳn là có hiểu lầm." ... "A, là Ngô Tà kìa!

Nhìn thật sự tang thương đi không ít nha!" "Đúng vậy!

Rõ ràng tướng mạo biến hóa không lớn!

Nhưng giữa lông mày xác thực có thêm một cỗ cảm giác tang thương!" "Mấy năm nay Ngô Tà rốt cuộc đã trải qua những gì thế?!" "Haizz!

Nếu Trương Khởi Linh ở đây thì cậu ấy sẽ không thành ra thế này đâu." "Hỏng rồi!

Nhìn bộ dạng này của Ngô Tà không phải thật sự trở thành phản diện chứ?" "Đừng mà!

Tiểu Thiên Chân đáng thương của tôi không còn nữa rồi!" "Giờ không gọi là Ngô Tà nữa mà là Chân Tà rồi!" Fan điện ảnh vì Ngô Tà xuất hiện mà thập phần vui vẻ, nhưng giây tiếp theo lại cảm thấy lo

lắng cho lập trường của Ngô Tà.

Bọn họ đều thập phần yêu thích Ngô Tà, không muốn nhìn thấy nhân vật mình yêu thích trở thành phản diện. ...

Lương Loan không khỏi có chút run rẩy, cứ lùi về phía sau.

Lê Thốc cảm giác được nỗi sợ hãi của Lương Loan, lập tức cũng sợ theo, không khỏi lùi lại.

Chương 153

Mới lùi được vài bước, nghe phía sau có động tĩnh, chỉ thấy cửa thang máy mở ra, từ bên trong đi ra mấy người cao to lực lưỡng, chặn đường đi của bọn họ. "Tôi sẽ không làm hại các người, thủ hạ của tôi có chút nóng nảy.

Cho nên mới đưa ra loại chủ ý đó." Ngô Tà từ trong phòng đi ra, giơ năm ngón tay về phía hai người nói: "Cho tôi năm phút thời gian, tôi xem qua lưng của vị tiểu huynh đệ này, năm phút sau tôi sẽ rời đi." "Tôi trong máy có hình chụp!" Lương Loan lập tức nói: "Đã lấy hình đi rồi còn gì?" Lương Loan run rẩy lấy phong bì từ trong túi ra. "Loại ảnh chụp này, tôi tùy thời có thể lấy được, cái tôi muốn xem, là đồ hình thật sự, là cái dạng ở trên da thịt." "Có quan hệ gì sao?" Đối mặt với câu hỏi của Lê Thốc.

Ngô Tà vô cùng nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên có quan hệ, cho tôi xem đúng rồi, sau này tôi cũng sẽ không làm khó cậu." Nói xong rít một hơi thuốc: "Tôi phải lập tức chạy tới sa mạc Badain Jaran Cát Lâm, cho nên, xin nhanh lên một chút." Sau đó Lê Thốc bị ấn lên giường, lưng hướng lên trên, mấy gã tráng hán giữ chặt tứ chi cậu, khiến cậu không thể động đậy.

Thân trên ở trần, cái tên ông chủ kia đang dùng đèn pin chiếu sáng sau lưng cậu, mắt gần như dán vào lưng quan sát vết sẹo. "Thả tôi ra!

Thả tôi ra!

Đồ bạo lực!" Nghe tiếng kêu thảm thiết của Lê Thốc, trên mặt Ngô Tà không có bất kỳ biểu tình gì, vẫn cứ băng lãnh như vậy.

Dùng ngón tay vạch xem vết thương đã khâu của Lê Thốc xong, Ngô Tà quay đầu nhìn Lương Loan đang bị thủ hạ túm lấy, từ dưới

chân lấy ra một hộp y tế thản nhiên phân phó mệnh lệnh. "Đem chỉ khâu sau lưng cắt ra hết." "Làm cái gì?" Lương Loan lập tức mắng, "Vết thương của cậu ấy đều vừa mới khâu, đều đã rửa sạch, tuyệt đối sẽ không có đồ vật gì." Ngô Tà hoàn toàn không để ý đến lời Lương Loan, thấy Lương Loan hoàn toàn không có ý định giúp đỡ, đành phải mở hộp y tế, từ trong lấy ra một con dao phẫu thuật, sau khi xịt cồn lên trên thì nói: "Như vậy cũng tiêu độc rồi, yên tâm đi." ...

Trong rạp, "Tiêu độc thế cũng quá qua loa rồi chứ?" Một khán giả nam thấy cảnh này, cuối cùng không nhịn được hồn phách thích "bắt bẻ", mở miệng chê bai phương thức tiêu độc của Ngô Tà.

Cô bạn gái bên cạnh lập tức phản bác. "Không không!

Mặc kệ xem trọng điểm đi đừng để ý tiêu độc!" "Hả?

Sao lại không tiêu độc chứ?" "Anh có biết tiêu độc làm không tốt, có thể sẽ dẫn phát vấn đề nghiêm trọng không hả?" Nam fan bắt đầu phổ cập khoa học về tầm quan trọng của việc tiêu độc cho bạn gái.

Người phía sau thì bắt đầu phản bác: "Nhưng trọng điểm không phải là Ngô Tà trở nên lạnh lùng như thế này sao?" "!!

Ngô Tà rõ ràng là được Bàn Tử và Trương Khởi Linh bảo vệ, Ngô Tà ngây thơ như vậy cơ mà." "Hiện tại hoàn toàn biến thành một bộ dạng boss phản diện a, thật sự làm người ta chịu không nổi!" "Hu hu hu, Tiểu Ca mau về đi, Ngô Tà cần anh." "A!

Ngô Tà cần anh." Khương Nguyệt Thanh nhìn người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng cắt chỉ vết thương của Lê Thốc trên màn hình, hoàn toàn tương phản với Ngô Tà trong ký ức.

Cho dù là Tam Thúc giả mạo Ngô Tà ở giai đoạn sau của Đạo Mộ Bút Ký, cũng hoàn toàn không có dáng vẻ lạnh lùng như vậy a! "Thần Thần, thao tác này của ba con thật sự tàn nhẫn a!" Khương Nguyệt

Thanh chọc chọc Tống Thần cảm thán, Tống Thần thì quan sát mọi người trong rạp.

Thấy hầu như tất cả mọi người đều đang thảo luận về đoạn kịch tình này, cũng chỉ thản nhiên cười cười.

Giống như mình dự tính, sự tương phản mãnh liệt mới mang lại nhiều thảo luận và nhiệt độ hơn. ...

Trong phim, chỉ khâu vết thương sau lưng Lê Thốc bị Ngô Tà dùng dao cắt ra từng sợi một.

Lương Loan gần như không đành lòng nhìn, mắng to: "Rốt cuộc anh làm cái gì!" Vừa nói được một nửa đã bị người bóp cổ, không phát ra được âm thanh. "Đừng làm hại cô ấy, không phải chuyện gì to tát." Ngô Tà trong tay vừa bận rộn, vừa giải thích với Lương Loan. "Vấn đề mấu chốt quan trọng nhất của Trương Đồ trên lưng chính là không phải mỗi một vết sẹo trên Trương Đồ đều là chính xác.

Cái người khắc lên lưng cậu ta, có một số vết sẹo là cố ý khắc lên để làm lẫn lộn phán đoán của tôi." "Cho nên tôi phải giải khai những sợi chỉ này, mới có thể minh bạch đâu là những vết sẹo không có ý nghĩa dùng để yểm hộ." "Vậy dựa vào cái gì phán đoán, mấy vết thương này không phải đều xêm xêm nhau sao?" Lương Loan hỏi. "Thiên cơ bất khả lộ." Ngô Tà từ từ từng chút một làm xong những việc này, sau đó lấy ra tấm ảnh Lương Loan đưa lúc nãy.

Làm một số đánh dấu ở trên đó, cuối cùng vỗ tay một cái, đại kinh (kính?) mới buông tha Lê Thốc.

Nhưng Lê Thốc hoàn toàn không dám động, bởi vì biết lưng mình hoàn toàn toác ra rồi, chỉ cần động một cái, lượng lớn máu tươi sẽ dũng xuất! "Gọi 120 đi." Ngô Tà dẫn người chuẩn bị rời đi thì, bỗng nhiên quay đầu lại hô: "Tôi ba ngày sau xuất phát, cậu cũng chuẩn bị đi." "Ai?

Tôi?" Lương Loan vội vàng ngồi xổm bên người Lê Thốc kiểm tra vết thương, hai tay không ngừng lục lọi trong hộp y tế. "Đương nhiên." Lương Loan thở phào nhẹ nhõm, ghé vào Lê Thốc đang nằm trên giường hỏi. "Chuẩn bị cái gì?" Ngô Tà: "Đi sa mạc.

Trang bị đặc thù tôi sẽ chuẩn bị cho cậu, mang mấy cái quần lót để thay giặt là được." "Tại sao tôi cũng phải đi?" "Tôi cũng không muốn mang theo một cục nợ, nhưng tình huống trên lưng cậu ta quá phức tạp, quang dựa vào ảnh chụp tôi sợ không thỏa đáng, đem cậu ta theo bên người vẫn đáng tin hơn." Ngô Tà nói: "Ba ngày sau, tôi sẽ đến bệnh viện đón cậu, chạy trốn cũng vô dụng, tùy tiện cậu đi đâu tôi đều có thể tìm được." Nói xong Ngô Tà dẫn người ra ngoài, chỉ còn lại Lương Loan và Lê Thốc.

Hai người nghe tiếng cửa thang máy đóng lại, biết đám người kia thật sự đã xuống rồi, mới thở phào nhẹ nhõm. "Nghe này, mau gọi điện thoại đi, lưng tôi đau muốn chết." Lê Thốc hữu khí vô lực nói, "Trời ạ, rốt cuộc tôi tạo nghiệp chướng gì thế này, tôi phải lập tức đi nơi khác trốn thôi, đám người kia đầu óc có vấn đề." Lương Loan lại không để ý đến cậu, nhiêu có hứng thú nhìn vết thương của cậu, như có điều suy nghĩ.

Lê Thốc gọi mấy tiếng mới phản ứng, nói: "Chuẩn bị trốn đi đâu?" "Không biết, mua vé tùy tiện lên một chiếc xe, đi Tây Tạng, đi Miêu Cương, đi đâu thì đi, dù sao tôi muốn trốn đến một nơi bọn họ không tìm thấy tôi." "Tôi khuyên cậu đừng động cái não cân (ý nói ngu ngốc/cố chấp) đó nữa," Lương Loan sờ vết thương Lê Thốc, chậm rãi nói: "Tuyệt đối trốn không thoát lòng bàn tay của hắn đâu." "Tại sao?" "Hắn để lại một tấm ảnh trên lưng cậu.

Có khả năng quá đau, cậu không có cảm giác." Lê Thốc nỗ lực ngẩng đầu, cầm lấy tấm ảnh, gần như lập tức hét lên, cũng không biết là vì đau hay vì nhìn thấy cảnh tượng trên ảnh.

Đó là một tấm ảnh chụp chung gia đình Lê Thốc, ảnh chụp ở Hậu Hải, Lê Thốc trên ảnh còn nhỏ, chắc là học sinh tiểu học, lúc đó cha mẹ chưa ly hôn, ba người dường như đặc biệt thân mật đứng cùng nhau. "Là cha mẹ cậu nhỉ." Lương Loan nói. "Ý gì, hắn sao lại có tấm ảnh này." "Hắn đang nói cho cậu biết, nếu cậu chạy lung tung, tốt nhất mang theo cả cha mẹ cậu cùng chạy, nếu không, cậu chạy rồi, người nhà cậu sẽ thay thế cậu xui xẻo." Lê Thốc nhìn tấm ảnh, trong lòng lạnh lẽo một mảnh, không biết làm thế nào cho phải. ...

Trong rạp, fan điện ảnh nhao nhao bị một tay thao tác này của Ngô Tà dọa sợ. "Vãi chưởng!

Ngô Tà học được cách dùng người nhà uy hiếp người khác rồi!" "Thỏa thỏa là phản diện rồi chứ còn gì?" "Hu hu hu!

Tiểu Thiên Chân đáng thương của tôi không còn nữa rồi!" "Giờ không phải Ngô Tà mà là Chân Tà rồi!" "Quá khủng bố!

Lê Thốc thật đáng thương!

Không chỉ bị người ta tập kích!

Còn bị Ngô Tà uy hiếp!" "Haizz!

Không ngờ lý do Lê Thốc tiến vào thế giới đạo mộ lại là như vậy!

Ngô Tà làm người dẫn đường cũng tệ quá đi!" "Đúng!

Nhìn xem năm đó Tam Thúc ôn nhu biết bao nhiêu a!!" Tống Thần quan chú điểm lại bất đồng với fan điện ảnh, fan điện ảnh đều đang quan chú tình tiết phát triển.

Tống Thần thì đang quan sát thần sắc và trạng thái của mỗi một diễn viên, qua màn ảnh rộng phóng đại, bất kỳ một chi tiết không tốt nào đều sẽ bị bắt được.

Cũng may Tằng Nhất Hi đã qua Tống Thần điều giáo, diễn xuất

hoàn toàn có thể trụ vững khi xuất hiện trên màn ảnh rộng.

Hiện tại thủ vai Ngô Tà, mặc cho ai nhìn vào cũng đều thấy là một người đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi đã trải qua mưa gió, bão kinh lịch luyện.

Nhưng trên thực tế, bản thân Tằng Nhất Hi ở ngoài đời lại là một tên ngốc, ngày ngày cùng Trần Hạo Hãn đánh lộn ầm ĩ. ...

Xe Jeep chạy như bay trong rừng hồ dương ở biên viễn Badain Jaran, đang là giữa trưa, ánh mặt trời chói chang.

Xe Jeep phía trước cuốn bụi đất bay đầy trời.

Sa mạc Badain Jaran nằm ở cao nguyên Alxa, thuộc về sa mạc cao nguyên, tính lưu động của cồn cát vô cùng thường xuyên.

Ngô Tà, Vương Minh, Lê Thốc và một người khác tên là Mã Nhật Lạp ngồi trên cùng một chiếc xe Jeep.

Lê Thốc cảm thấy cái tên Mã Nhật Lạp này, có khả năng giải thích, có một số cách giải thích khá là buồn cười.

Trên đường đi, Ngô Tà bắt đầu nói một số chuyện có chuyện không, giảng cho Lê Thốc một ít tư liệu cậu nên biết.

Ví dụ như, trong cái đội ngũ này, Ngô Tà dùng tên giả gọi là Quan Căn.

Thân phận là một nhà văn du lịch, Lê Thốc thì làm trợ lý nhiếp ảnh tiến hành một cuộc khảo sát.

Vương Minh dùng tên thật, làm trợ lý sinh hoạt của hắn.

Mã Nhật Lạp là thổ dân địa phương, biết mấy loại ngôn ngữ địa phương.

Từ kinh thành xuất phát, tổng cộng ba chiếc xe, trên chiếc xe đi đầu là mấy giáo sư và sinh viên khảo cổ học.

Trên chiếc xe phía sau thì là người của bên đầu tư hợp tác đội khảo sát.

Trước ba chiếc xe này, có một chiếc xe của quân đội địa phương hiệp trợ.

Vương Minh trên đường đi đọc cho cậu nghe một ít kiến thức cơ sở, cũng không biết là thu thập từ đâu trên mạng.

Cồn cát cao lớn là đặc trưng hiển hách của Badain Jaran, cồn cát bình thường cao 200 đến 300 mét, đỉnh cao nhất Bilutu (Ô Châu Mộc) cao tới 528 mét.

Chương 154

Là cồn cát lớn nhất thế giới sa mạc.

Giữa các cồn cát cao lớn phân bố hơn 140 hồ nội lục nhỏ, người địa phương gọi là Hải Tử.

Hải Tử đại bộ phận là nước mặn, nhưng cũng có nước ngọt, thập phần hiếm thấy, cái cơ lý này khiến Lê Thốc suy nghĩ mãi không ra.

Xung quanh Hải Tử có lượng lớn đồng cỏ đầm lầy và đồng cỏ chịu mặn, những vùng đất trũng này là điểm chăn thả và định cư quan trọng của mục dân.

Hải Tử ở nơi này là cảnh quan như kỳ tích.

Lúc leo lên, tầm mắt lữ hành giả bị cồn cát che khuất.

Khi lữ hành giả phấn lực vượt qua cồn cát, có khả năng nhìn thấy núi cát bao quanh Hải Tử.

Khiến người ta chấn kinh là nước trong Hải Tử xanh biếc, người ta cứ tưởng nhìn thấy ảo ảnh.

Tức sử tại mùa gió cát, trong bão cát đầy trời đều là bụi đất, nhưng Hải Tử được cát bao quanh lại vẫn tinh oánh dịch thấu, không bị cát chôn vùi.

Nhưng nói tới đây, thần sắc Vương Minh lại trầm xuống. "Nhưng những năm gần đây bởi vì hoàn cảnh bị phá hoại, khiến cho nơi này hoang mạc hóa càng thêm nghiêm trọng." "Hải Tử cũng ngày càng khó tìm kiếm, đúng rồi, cậu có biết nguyên nhân gì dẫn đến việc này không?

Bạn học Lê Thốc?" Tuy rằng Lê Thốc không có ý định để ý đến Vương Minh, nhưng Vương Minh vẫn chăm chỉ không ngừng giảng

giải cho Lê Thốc về nguy hại của hoang mạc hóa, cùng với việc nên ứng đối với hoang mạc hóa như thế nào.

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Lê Thốc vẻ mặt đầy cạn lời, trong lòng cảm thán.

Nếu không biết đây không phải người tốt, tôi còn tưởng là đại sư bảo vệ môi trường cơ đấy! ... "Phụt!" Nhìn thấy cảnh này Khương Nguyệt Thanh nhịn không được che miệng cười, dùng khuỷu tay huých Tống Thần nhỏ giọng nói: "Mục đích kẹp hàng tư lợi cũng chưa biết chừng quá rõ ràng rồi chứ?

Suýt chút nữa là đứng trước mặt mọi người hét lớn hãy bảo vệ môi trường rồi." "Có sao?" Tống Thần quay đầu nhìn thoáng qua rạp chiếu phim đang yên tĩnh, năng lực nhìn đêm tốt giúp Tống Thần có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt mọi người.

Nhìn thấy mọi người đều đang cúi đầu trầm tư, Tống Thần cười cười nói: "Có thể lưu lại một đạo ấn tượng trong lòng mọi người là thành công rồi!" Sau khi trải qua việc Vương Minh phổ cập ý thức bảo vệ môi trường suốt dọc đường, Lê Thốc cuối cùng cũng biết được nơi bọn họ muốn đến.

Nơi đó được gọi là Cổ Đồng Kinh.

Lê Thốc tuy không biết cái tên này đại biểu cho điều gì, nhưng vết sẹo sau lưng lại ẩn ẩn đau nhức.

Nhìn gió cát ngập trời ngoài cửa sổ, trên mặt Lê Thốc không có bất kỳ biểu tình gì.

Đến trạm gác.

Dưới sự giúp đỡ của quân nhân địa phương, bọn họ tổ chức một đội ngũ lạc đà, người địa phương gia nhập dẫn đường.

Khi leo lên lạc đà, bắt đầu đi vào cồn cát, Lê Thốc lần đầu tiên lấy

hết dũng khí, hỏi Ngô Tà một vấn đề. "Tại sao chúng ta không đi theo đội ngũ kia?" "Đội ngũ kia vừa khéo có một nhóm người cũng muốn đi Cổ Đồng Kinh, hơn nữa còn có bối cảnh chính phủ." "Nếu chúng ta không gia nhập đội ngũ của bọn họ, như vậy ở nơi này rất dễ bị coi là kẻ địch, tôi không muốn đối đầu với quân đội đâu." Ngô Tà nhún vai: "Tôi thà trở thành một thành viên trong đó, dù sao những thứ tôi biết còn nhiều hơn bọn họ gấp mấy lần." "Thứ tôi muốn tìm cũng không xung đột với bọn họ, có người chiếu ứng tốt biết bao." Lê Thốc nghe xong nhíu mày thật chặt: "Đơn giản vậy sao?" "Cũng không hẳn, ở mức độ rất lớn, thứ bọn họ muốn tìm và thứ tôi muốn tìm có một số liên hệ." "Tôi đi theo cậu, cũng hy vọng tôi có thể tận lực bảo vệ cậu." "Nơi tôi muốn đi vô cùng nguy hiểm, nếu cậu cái gì cũng không biết, rất dễ xảy ra chuyện." Hô hấp của Lê Thốc bắt đầu trở nên nghiêm túc theo lời nói của Ngô Tà. "Vậy rốt cuộc anh muốn tìm ai?

Có quan hệ với bản đồ trên lưng tôi không?" "Tôi muốn tìm một người phụ nữ." Ngô Tà cười trên lạc đà ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm nói: "Đồ án trên lưng cậu là manh mối cuối cùng người phụ nữ kia để lại cho tôi, quá trình vô cùng phức tạp, đợi đến trại tập kết đầu tiên, tôi sẽ nói cho cậu biết đại khái sự tình." Lê Thốc: "Là người yêu của anh à?" Khóe miệng Ngô Tà nhếch lên, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu: "Không, tôi không quen cô ấy, tôi chỉ cảm thấy chuyện cô ấy trải qua và chuyện một người bạn khác của tôi trải qua có mối liên hệ nào đó." "Nếu tôi có thể biết chuyện xảy ra với cô ấy, có lẽ tôi sẽ biết chuyện gì đã xảy ra với người bạn kia của tôi." Khi nhắc đến người bạn kia, Lê Thốc rõ ràng chú ý thấy ngữ khí của Ngô Tà ôn nhu hơn rất nhiều.

Trên mặt Ngô Tà cũng lần đầu tiên mang theo nụ cười dịu dàng như vậy, trong mắt cũng ươn ướt. "Xì!" Nhìn thấy cảnh này, Lê Thốc lập tức khó chịu nói nhỏ: "Nhất định là phụ nữ, nhìn cái dạng tư xuân

kìa!" ... "Hahahaha!!" Trong rạp chiếu phim, mọi người đang xem phim đều bị lời nói của Lê Thốc chọc cười.

Là người xem dưới góc nhìn thượng đế, bọn họ đương nhiên biết người bạn mà Ngô Tà nói là ai!

Có thể làm cho Ngô Tà lộ ra biểu cảm hạnh phúc như vậy, trên thế giới này ngoại trừ vị Tiểu Ca áo đen, Trương Khởi Linh kia ra, còn có thể là ai chứ? "Hu hu hu, khóc mất!

Ngô Tà đang nhớ Trương Khởi Linh!" "Đáng ghét thật!

Rốt cuộc Trương Khởi Linh có xuất hiện không?

Không có sao?

Hoàn toàn không thấy đâu cả!" "Nhìn bộ dạng này của Ngô Tà!

Khẳng định là chưa xuất hiện rồi, nếu không Ngô Tà sao lại biến thành bộ dạng này!" "A!

Nếu Trương Khởi Linh ở đây, Ngô Tà khẳng định vẫn là bộ dáng Thiên Chân!" "Vậy vấn đề đến rồi!

Vương Bàn Tử đi đâu rồi?" Tuy rằng các nhóm fan đi cùng nhau đều đang thảo luận, nhưng mọi người đều ăn ý khống chế âm thanh trong phạm vi chỉ có hai người nghe thấy.

Tranh thủ không làm ảnh hưởng tâm trạng xem phim của người khác, đáng tiếc ngoại trừ Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh ra, trong rạp phim tất cả mọi người đều như vậy.

Cho nên Tống Thần với thính lực tốt hơn người bình thường bị ép phải nghe thấy rất nhiều thứ không nên nghe.

Đối với việc này, bản thân Tống Thần cũng vô cùng bất lực. ...

Trong phim, bạn tốt của Lê Thốc là Tô Vạn đã phát hiện tin tức Lê Thốc mất tích, cũng căn cứ vào thông tin Lê Thốc nằm viện mà tìm

được Lương Loan.

Từ miệng Lương Loan biết được tin tức Ngô Tà, Vương Minh hai người đưa Lê Thốc vào sa mạc, khiến Tô Vạn vô cùng lo lắng cho an nguy của bạn mình.

Thế là, Tô Vạn tuy chỉ là một học sinh cấp ba nhưng vì để cứu bạn tốt, bắt đầu lợi dụng bộ não thông minh cùng năng lực phú nhị đại (con nhà giàu), bóc trần từng lớp kén để điều tra tất cả về Ngô Tà.

Bên phía Lê Thốc cũng đã đến địa điểm nghỉ ngơi đầu tiên.

Bị Ngô Tà yêu cầu đóng giả làm nhiếp ảnh gia, Lê Thốc đành phải mang theo máy ảnh trong tay, làm bộ làm tịch chụp ảnh phong cảnh khắp nơi.

Bỗng nhiên, trong doanh trại có người hô to, thu hút sự chú ý của Lê Thốc.

Khi chạy tới thì phát hiện, nguyên nhân là do tìm thấy lượng lớn mảnh vỡ máy ảnh dưới cát.

Sau khi Ngô Tà biết chuyện, lập tức ra lệnh cho Vương Minh đào toàn bộ chúng lên.

Tổng cộng đào được bốn mươi cái máy ảnh, kiểu dáng đều không giống nhau, Ngô Tà lấy ra một bộ phận bắt đầu kiểm tra thẻ SD bên trong.

Lê Thốc phụ trách mấy cái thẻ nhớ, phát hiện bên trong có một tấm ảnh làm cậu vô cùng để ý.

Bởi vì lúc này ở ngay phía sau không xa, Ngô Tà đang lẳng lặng đứng trong bức ảnh.

Nhưng Ngô Tà lại giải thích rằng người trong ảnh không phải là anh.

Điều này làm cho Lê Thốc càng thêm nghi ngờ Ngô Tà, cảnh giác trong lòng cũng ngày càng tăng.

Rất nhanh, mặt trời trên sa mạc liền lặn xuống, màn đêm buông xuống, nhóm người Lê Thốc cũng đều đi vào lều trại được phân phối.

Cùng với tiếng nhạc nền quỷ dị, Lê Thốc nằm trong lều lật xem từng tấm ảnh đã chụp.

Bỗng nhiên, Lê Thốc phát hiện một tấm ảnh khiến da đầu tê dại.

Trong tấm ảnh kia, một cái bóng hình dáng giống phụ nữ đang bò trên cồn cát, nhưng Lê Thốc nhớ rõ ràng lúc mình nhìn bằng mắt thường, chỗ đó rõ ràng không có ai. ... "Hít!

Tới rồi, tới rồi, màn hù dọa kinh điển quen thuộc!" "Hừ hừ, Tống Thần diễn thật sự quá non!

Nghĩ trình độ này có thể dọa tôi sao?" "A!

Quá non nớt!" "Tôi đã trải qua sự lịch luyện của 'Đạo Mộ Bút Ký'!

Kháng tính đối với tình tiết kiểu này mạnh hơn không chỉ một chút đâu nhé!" Nghe bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu gào, khóe miệng Tống Thần hơi nhếch lên, trong lòng phúc hắc nghĩ: Thật mong chờ các người xem tiếp cốt truyện sau đó nha. ...

Trong phim, sáng sớm ngày thứ hai, Lê Thốc đang ngủ thì nghe thấy tiếng ồn ào ngoài lều.

Ngáp một cái đi ra ngoài, Lê Thốc phát hiện một đám người đang ồn ào bên cạnh Hải tử (hồ nước nhỏ trong sa mạc), bèn đi tới xem náo nhiệt.

Kết quả nhìn thấy hai người mặc đồ lặn đang vớt thiết bị thuộc về đội ngũ từ trong Hải tử lên. "Sao vậy?" Lê Thốc ngáp một cái hỏi người bên cạnh.

Người nọ nói: "Có người ném tất cả trang bị của chúng tôi xuống Hải tử rồi." Lê Thốc: "Hả?

Ai làm?" "Không biết, theo lý thuyết nơi này hẳn là an toàn, cho nên tối hôm qua cũng không sắp xếp người gác đêm.

Ai cũng không ngờ ở chỗ này sẽ có người làm ra chuyện như vậy.

Chương 155

Bất quá, lính đang vớt rồi, đồ vớt lên để sang một bên xem phơi khô xong còn dùng được không." "....." Lê Thốc xác thực bỗng nhiên liên tưởng đến tấm ảnh xem tối hôm qua, cái bóng nữ tính bò trên cồn cát kia.

Mồ hôi lạnh từ từ chảy xuống bên tai Lê Thốc.

Một bóng đen lúc này cũng xuất hiện sau lưng Lê Thốc, một đôi tay tội ác đen sì vươn về phía vai cậu.

Đúng lúc này, âm nhạc quỷ dị bắt đầu từ từ phiêu ra từ loa.

Trong rạp chiếu phim, thân thể mọi người đều cứng đờ.

Bỗng nhiên, một tiếng rên rỉ đau đớn từ trên ghế truyền ra. "Á á á á!!" Giống như gây ra phản ứng dây chuyền, những người nhát gan trong rạp đều bắt đầu thét chói tai.

Không còn cách nào, trong hoàn cảnh vốn đang căng thẳng, bỗng nhiên truyền đến thanh âm đau đớn sẽ làm cho người ta sợ hãi. "Có phải hơi quá đáng rồi không?" Khương Nguyệt Thanh nhìn Tống Thần vừa cố ý phát ra âm thanh hù dọa, hỏi.

Tống Thần vẫn luôn cúi đầu đang ôm bụng mình. "Thần Thần?" Khương Nguyệt Thanh mới phát hiện Tống Thần vốn không phải cố ý, mà là thật sự không thoải mái nên mới phát ra tiếng đau đớn.

Nhìn Tống Thần ngẩng đầu với sắc mặt tái nhợt, Khương Nguyệt Thanh lo lắng định lấy điện thoại gọi 120.

Nhưng Tống Thần nắm lấy tay cô, lắc đầu ghé vào tai cô nói: "Em chỉ bị ăn đau bụng thôi..." "Chuyện gì vậy?

Đang êm đẹp sao lại đau bụng?" Khương Nguyệt Thanh ghé sát tai

Tống Thần hỏi, giống như sợ làm Tống Thần nhớ lại chuyện kinh khủng. "Em ăn cơm... mẹ em nấu." "Hít!" Khương Nguyệt Thanh hít ngược một hơi khí lạnh, trong đầu hiện lên mấy món ăn kinh khủng.

Chuối kho thịt, dứa xào hạch đào... vân vân các loại hắc ám liệu lý. "Không được rồi, em rút trước đây." Thân thể Tống Thần run rẩy đứng dậy, tận khả năng khom lưng không cản trở fan hâm mộ phía sau xem phim, đi về phía cửa ra vào.

Ra khỏi phòng chiếu, Tống Thần chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Sau đó là một màn "xả lũ". "Phù ~ Chưa cường hóa dạ dày thì đúng là không chịu nổi cơm mẹ nấu...

Ách, đau quá!" Ngồi trên bồn cầu, Tống Thần sắc mặt trắng bệch ôm bụng, thật sự không ngờ uy lực cơm mẹ nấu lại mạnh như vậy. "Không được, mình phải dời đi sự chú ý." Tống Thần lấy điện thoại ra bắt đầu lướt Weibo, chuyển sự chú ý từ cơn đau bụng sang chỗ khác. "Hửm?

Nhanh vậy đã lên hot search?" Nhìn trên bảng hot search có mấy cái liên quan đến "Sa Hải", Tống Thần vui vẻ bấm vào.

Là một đạo diễn, chỉ muốn xem đánh giá khách quan, tuyệt đối không muốn xem cư dân mạng tâng bốc.

Bấm vào một cái hot search có nhiều bình luận nhất. [Lại một năm mới!

Một năm tốt đẹp của tôi phải bắt đầu từ việc xem "Sa Hải"!

Chờ đấy!

Tiểu gia ta đến đây!] [Đừng!

Trong rạp chiếu phim toàn là người!

Sảnh chờ cũng chật ních rồi.] [Vãi!

Vừa rồi mông tôi bị ai sờ mấy cái!

Không biết là nữ lưu manh nào làm!] [Mạnh dạn lên!

Nhỡ đâu là đàn ông làm thì sao?] [Không sai!!

Đàn ông đích thực phải làm đàn ông!

Chỉ có ẻo lả mới thích phụ nữ!!] [Họa phong lệch rồi nha!

Rõ ràng nên thảo luận "Sa Hải" mà!] [Thảo luận cái búa!

Đứa nào dám spoil cho bố!

Bố sẽ lần theo dây mạng đi đánh người đấy!

Khó khăn lắm mới xếp hàng đến lượt bố vào xem!] [Tống Thần cái đồ khốn nạn!

Không thể làm một đạo diễn nhỏ bé thôi sao?

Quay ra tác phẩm làm đám fan tụi tôi thưởng thức là được rồi!] [Hiện tại nổi tiếng quá!

Phim quay ra đều đông người xem!

Vé cũng mua không được!] [Haizz, tuy rằng đến rạp xem rất sướng!

Nhưng tôi thích xem trên mạng hơn, tối thiểu tôi có thể xem ngay lập tức!] [Hừ, thím quen thói xem chùa rồi chứ gì!] [Rạp chiếu phim xếp lịch quá thái quá! "Sa Hải" mới chiếm 20% chứ mấy!

Mấy phim kia rõ ràng đều không có người xem!] [Xác thực là vậy, cho nên tôi chọn xem một bộ phim khác trong lúc chờ đợi "Sa Hải"!] [Không!

Thân là Đạo mễ chuyên nghiệp!

Tôi tuyệt đối không có khả năng xem phim khác vào ngày "Sa Hải" công chiếu!!] [Không sai!

Không sai!

Tôi chỉ xem "Sa Hải"!] [Lũ rạp chiếu phim ngu ngốc không thể xếp cho "Sa Hải" nhiều suất chiếu hơn à!!

Căn bản không đủ xem có được không!] ... "Không có ai khen mình quay tốt à, à, cũng đúng, người đang xem phim thì sao lại lướt Weibo lúc này chứ?" Tống Thần nhanh chóng lướt từng dòng trạng thái, nhưng thủy chung không thấy có ai khen ngợi.

Hầu như toàn bộ đều đang mắng rạp chiếu phim ngu ngốc, không dành đủ sự tôn trọng cho "Sa Hải". "Nhìn kiểu này, tiếp theo suất chiếu của "Sa Hải" sẽ tăng lên thôi?" Tống Thần nhìn số liệu tỷ lệ lấp đầy ghế của các bộ phim dịp Tết vừa được công bố, ngoại trừ "Sa Hải" đạt con số kinh khủng 100% ra, tỷ lệ lấp đầy của các phim khác chỉ có thể dùng từ "như hạch" để diễn tả.

Có số liệu này làm bước đệm, nếu rạp chiếu phim còn không tăng suất chiếu cho "Sa Hải", Tống Thần chỉ có thể cảm thán bọn họ đúng là thiên tài vận hành. ...

Trong lúc Tống Thần đang phấn chiến trong nhà vệ sinh, thì trong phim, Lê Thốc cùng Ngô Tà cũng phát hiện một số thùng sắt kỳ quái trong sa mạc.

Theo ký ức không tốt lúc nhỏ của Lê Thốc, trong mấy cái thùng sắt này đều chứa vũ khí sinh hóa.

Nhưng cho dù vậy, Ngô Tà không những không hề sợ hãi, ngược lại càng thêm hứng thú với những gì xảy ra ở đây.

Đối với việc này, Lê Thốc chỉ mắng: "Đầu óc có bệnh à!?" Ngô Tà vẻ mặt mỉm cười dùng súng dí vào đầu Lê Thốc.

Lê Thốc: "Xin lỗi!! (Nhận túng)!" Nhìn hai người tương tác, các fan hâm mộ đang xem phim đều nở nụ cười nhàn nhạt. "Tôi cảm giác

hai người này tương tác thú vị thật đấy." "Đúng là có chút ý đó!

Ngô Tà hình như hung dữ hơn một chút!

Hở ra là lấy súng dọa Lê Thốc!" "Không còn cách nào!

Ai bảo Lê Thốc nghịch như khỉ, nếu Ngô Tà không dọa thì Lê Thốc sợ là muốn lên trời!" "Ngô Tà nhìn Lê Thốc với bộ dạng bất lực kia, giống hệt ánh mắt ông già nhà tôi nhìn tôi!" "Ồ, tình cảm cha con?

Có chút thú vị ha!" "Thôi đi, bố cậu ngày nào cũng cầm súng dí vào trán cậu à?" ...

Trải qua sự kiện ban ngày, đội ngũ chỉ có thể chờ đợi thiết bị phơi khô mới có thể xuất phát.

Tuy rằng những người khác chỉ cảm thấy cổ quái, nhưng Ngô Tà lại đưa ra hai giả thiết cùng ba khả năng.

Hai giả thiết là Ngô Tà đang phỏng đoán mục đích của kẻ ném thiết bị xuống nước.

Một là người đó cố ý muốn ngăn cản bọn họ đi tới Cổ Đồng Kinh.

Chương 156

Hai là dụ dỗ nhóm Ngô Tà phát hiện những thùng thiết bị sinh hóa chôn dưới đáy nước.

Ba khả năng thì là phương pháp mở cái thùng kia.

Ngô Tà tuy rằng không xác định được, nhưng lại dọa Lê Thốc ở bên cạnh sợ đến mức ngây người!

Đêm đó, Ngô Tà gọi Vương Minh, Lê Thốc, Mã Nhật La ba người khiêng một cái bè cao su đi về phía Hải tử.

Ngô Tà muốn đi vào trong Hải tử điều tra một số việc.

Lê Thốc tỏ vẻ không đi, nhưng ngay khoảnh khắc Ngô Tà móc súng lục ra, Lê Thốc lập tức khiêng bè muốn xuất phát, đồng thời đốc thúc ba người Ngô Tà nhanh lên, thời gian không đợi người.

Ngô Tà đối với việc này thật chỉ có thể cảm thán một câu: Thật tiện mà.

Vương Minh ở bên cạnh vội vàng gật đầu, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía Ngô Tà, bĩu môi không biết đang nói thầm cái gì.

Ngô Tà đẩy bè xuống Hải tử.

Ở giữa có một khúc nhạc đệm nhỏ, lúc đẩy bè.

Lê Thốc nghe Ngô Tà nói với Vương Minh: "Nếu thứ này giữa đường bị xì hơi, ba tháng tiền lương của cậu đi tong." Vương Minh: "Nên đi trừ tiền công ty sản xuất hoặc gia công chứ, mắc mớ gì trừ tiền tôi?" Ngô Tà: "Bởi vì lúc cậu bơm hơi đã không phát hiện và vá lại." Vương Minh: "Lão bản, thế cậu ăn phải dâu tây biến chất, cậu trách người rửa dâu tây hay trách người bán dâu tây?" Ngô Tà: "Tôi

trách tôi, biết biến chất rồi mà còn ăn, không phải tự tìm chết sao?" Lê Thốc, Vương Minh: "....." "Hahahaha!" Trong rạp chiếu phim, mọi người đều bị cuộc đối thoại của Ngô Tà và Vương Minh chọc cười.

Cốt truyện vốn căng thẳng quỷ dị, lại bởi vì cách làm của mấy người bọn họ mà bắt đầu trở nên nhẹ nhàng.

Đây cũng là do Tống Thần cố ý khi quay phim, không thể để cốt truyện cứ căng thẳng mãi, cũng phải thư giãn có mức độ! ...

Mã Nhật La lại nhìn khắp nơi, tầm mắt chủ yếu chuyển đổi giữa Hải tử và sa mạc.

Một nhóm người kéo bè nặng nề đẩy xuống Hải tử.

Bốn người lên bè, Mã Nhật La chèo thuyền, những người khác thu dọn trang bị.

Lê Thốc hỏi: "Ngô...

Ngô lão bản, ngài chuẩn bị làm thế nào, nơi này lớn như vậy, lại không có nước, tôi đi bộ tìm cũng phải tìm cả ngày." Ngô Tà chỉ chỉ Mã Nhật La và Vương Minh đang lặn xuống Hải tử nói: "Tôi có nhân viên." Lê Thốc: "".....

Tư bản chủ nghĩa vạn ác!" Ngô Tà hiển nhiên không định đích thân xuống dưới.

Ngồi trên bè vừa hút thuốc, vừa nhìn ánh đèn lay động dưới đáy nước. "Ngô lão bản, đã không cần tôi hỗ trợ, vậy sao còn phải mang tôi lên bè?

Không phải cố tình làm tôi khó chịu sao?" Bị gió lạnh trên sa mạc thổi, Lê Thốc có chút buồn bực nói. "Đúng, tôi đang làm cậu khó chịu." Ngô Tà gật đầu, không có chút ý tứ phủ nhận nào.

Lê Thốc nhìn mặt Ngô Tà, trong lòng càng thêm khó chịu, nghĩ

thầm tên này không phải đầu óc có vấn đề chứ. "Biết tại sao dọc đường đi tôi luôn làm cậu khó chịu không?" Ngô Tà thấy Lê Thốc không nói gì, chủ động hỏi ngược lại.

Lê Thốc lắc đầu: "Nếu cậu không phải biến thái, thì là loại người bị chứng hoang tưởng bị hại trong truyền thuyết, cho nên chắc không chỉ làm một mình tôi khó chịu." Ngô Tà tiếp lời: "Xem ra cảm giác của cậu rất tốt, tôi sẽ không tùy tiện hại cậu, cho nên cậu dám bắt đầu cãi tay đôi với tôi rồi." "Nhưng cậu không biết, tuy rằng tôi nhìn qua chỉ có chút thần kinh chất nhẹ, nhưng nếu tôi thật sự mất kiên nhẫn với cậu, nhất định sẽ chôn cậu xuống cát đấy." Lê Thốc thở dài, trong lòng cảm thán thật sự hoàn toàn không hiểu nổi con người Ngô Tà.

Ngô Tà tiếp tục nói: "Kỳ thật, tôi cứ làm cậu khó chịu, là bởi vì tôi nhìn cậu rất giống bộ dạng tôi trước kia." "Bộ dạng gì?" "Giống như hiện tại, giống một con cừu non chờ đợi bị làm thịt bất cứ lúc nào." "Cái gì cũng không biết, không biết khi nào sẽ bị hại chết, cũng không biết tại sao người khác muốn hại mình, càng không biết tại sao mình bị cuốn vào tất cả chuyện này.

Chỉ biết chờ đợi, cũng không biết sẽ chờ đến cái gì." "Ngốc X như vậy sao?" Lê Thốc hỏi, hỏi xong liền ngậm miệng, trên mặt bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nghĩ thầm: Tiêu rồi, lát nữa mình thật sự sẽ bị chôn xuống cát mất.

Ngô Tà lại chỉ nhìn cậu, nhìn nửa ngày, mới gật đầu: "Ngộ tính không tệ." Hai người không nói chuyện nữa. ... "Ai, đúng là Lê Thốc thật sự rất giống Ngô Tà trước kia a!" "Ừ ừ!

Cái gì cũng không biết!

Lại bị Tam Thúc cùng Trương Khởi Linh cuốn vào trong thế giới này." "Ngô Tà hiện tại nhìn Lê Thốc, có khả năng cũng đang tưởng

nhớ bộ dạng Thiên Chân năm đó đi!" "Ai!

Tôi cũng thật hoài niệm Thiên Chân lúc đó a!" "Tôi cảm thấy Lê Thốc với Ngô Tà hoàn toàn không giống nhau a!

Thiên Chân lúc đó đâu có tiện như Lê Thốc chứ?" "Nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi Lê Thốc không phải mắng cả mình và Ngô Tà sao?" "Phụt!

Lão bản!

Bên dưới xảy ra chuyện!" Khi Ngô Tà cùng Lê Thốc hai người buồn chán muốn đánh bài, Vương Minh từ dưới nước trồi lên. "Vương ca xảy ra chuyện gì rồi!?" Lê Thốc so với Ngô Tà còn khẩn trương đỡ Vương Minh hơn, thuận tiện thu hồi bộ bài vừa móc ra nhét vào túi.

Về phần tại sao Lê Thốc khẩn trương Vương Minh, là bởi vì cậu sợ chuyện xảy ra dưới nước hơn Ngô Tà, sợ chết!

Vương Minh chỉ lo thở dốc, không có bất kỳ ý tứ để ý tới Lê Thốc.

Mãi đến khi Ngô Tà mở miệng hỏi: "Sao vậy?" "Tạm thời không có bất kỳ phát hiện gì, không, có đồ vật không thấy đâu nữa." Vương Minh thở hổn hển nói: "Lão bản, tôi cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Cát dưới nước không ngừng cuộn lên, nhưng không có dòng nước, không biết có phải trong cát có thứ gì không." "Không thấy nữa?" Ngô Tà ném điếu thuốc xuống nước, Lê Thốc thì ghé vào bên cạnh bè nhìn xuống. "Mã Nhật La không thấy đâu nữa, tôi tìm không thấy.

Tầm nhìn quá kém, chỉ có thể cảm giác cát dưới nước toàn bộ đều đang chuyển động." Lê Thốc nhìn về phía bốn phía, phát hiện chung

quanh một mảnh tối đen, chỉ có mặt trăng phản chiếu trên mặt nước, ánh đèn dưới nước không thấy đâu nữa.

Ngô Tà cũng ghé vào đầu thuyền nhìn xung quanh, Vương Minh ở một bên không ngừng nói: "Tôi cảm thấy dưới nước có quái vật a, cái đầu khẳng định rất lớn, toàn bộ đáy nước đều đang cuộn trào." Ngô Tà vẫn luôn lẳng lặng nhìn mặt nước, đột nhiên tặc lưỡi một cái nói: "Mẹ kiếp, không thể nào." Bé ngoan hiếu kỳ Lê Thốc hỏi: "Sao vậy?" "Nước đang trôi." Ngô Tà nói.

Giật lấy kính lặn của Vương Minh, lộn một cái lao xuống nước.

Không bao lâu liền ngoi lên mặt nước, hét lớn với Lê Thốc: "Nhanh!

Cập bờ!" "Cập bờ?" "Đừng ngẩn người nữa, chèo đi!

Hải tử đang di chuyển!" ... "Xin lỗi, cho qua chút." Lúc chiếc bè của nhóm Lê Thốc bị Hải tử cuốn đi, Tống Thần với vẻ mặt tái nhợt quay lại phòng chiếu.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tống Thần như già đi mười mấy tuổi, run rẩy ngồi lại vị trí của mình. "Ỉa đến hư thoát rồi à?" Khương Nguyệt Thanh vốn đang chăm chú xem phim, đưa tay lấy nước ngọt cụng vào tay Tống Thần, lúc này mới chuyển tầm mắt từ màn hình sang, vừa vặn hiện tại tình tiết cũng không quan trọng.

Sau đó nhìn thấy Tống Thần mặt mày trắng bệch, đang ngậm ống hút uống nước ngọt ừng ực. "Sao vậy?

Thần Thần?" "Bổ sung lượng nước, vừa rồi đều bài xuất ra ngoài hết rồi..." Tống Thần uống xong ly nước ngọt trong tay, lại từ trong túi lấy ra thêm một chai nước khoáng uống tiếp. "Uống chậm thôi...

Sau này đừng ăn cơm mẹ nấu nữa." ...

Trong phim, dưới sự giúp đỡ của Hải tử di chuyển với tốc độ cao,

ba người Ngô Tà, Lê Thốc đến được một vùng sa mạc trắng.

Nhìn sa mạc trắng xóa xung quanh, ba người dùng hết sức lực kéo chiếc bè từ trong Hải tử lên.

Để phòng ngừa lỡ như Hải tử di chuyển lần nữa sẽ mang nó đi mất.

Ngô Tà cúi người xuống, vốc một nắm cát, cát trắng nóng hổi khiến anh hơi nhíu mày. "Bên trong có thạch anh, giống hệt cát bên ngoài.

Nhưng, tại sao lại màu trắng?" Lê Thốc: "Cát trắng có gì đặc biệt sao?" "Trong cát đa số là đá, màu trắng đại biểu canxi đặc biệt nhiều." Ngô Tà phủi cát trong tay đi. "Tôi không nhớ trong ảnh chụp từ trên không có khu vực này." "Cũng có thể là vấn đề ánh sáng, cho nên, nhìn từ trên trời không rõ ràng như vậy." Lê Thốc nói.

Đúng lúc này, Vương Minh đang kéo bè ở một bên đột nhiên hét lớn. "Lão bản!

Mau nhìn!" Lê Thốc và Ngô Tà chạy lên một cồn cát nhìn về phía Hải tử, thấy Vương Minh đang chỉ vào cồn cát bên cạnh.

Cát trên cồn cát bị bè kéo làm cho trượt xuống, cả mặt cát sụp đổ, lộ ra thứ chôn bên trong.

Lê Thốc và Ngô Tà chạy tới, biên độ trượt của bè càng ngày càng lớn.

Rất nhanh, tàn hài của một chiếc xe tải lộ ra một góc từ trong cồn cát.

Bộ phận sụp xuống lộ ra thùng xe tải, bên trong chứa đầy loại thùng chứa nguy hiểm đã phát hiện dưới đáy hồ trước đó.

Quan sát xe tải, Ngô Tà suy tư một lát nói: "Sắt thép rỉ sét trong sa

mạc rất chậm, dựa theo trình độ rỉ sét này thì xe tải nằm ở đây phỏng chừng ít nhất hai mươi năm rồi." "Không nhất định." Lúc này Lê Thốc bỗng nhiên phản bác: "Tôi học trong giờ địa lý, sa mạc ngày đêm chênh lệch nhiệt độ quá lớn, lúc hoàng hôn sẽ có hơi nước, những thứ này đều sẽ gia tốc tốc độ ăn mòn vật thể, huống chi nơi này gần nguồn nước.

Tôi thấy cái thùng chứa kia ở trong Hải tử, phỏng chừng xe này rớt xuống nước, sau đó bị Hải tử mang đến ốc đảo tôi nghỉ ngơi trước đó." "Không tồi nha học sinh tốt." Ngô Tà kinh ngạc, đồng thời nhìn Vương Minh hỏi.

Chương 157

"Không phải là học tra (học dốt) sao?

Vì sao lại biết mấy cái này?" "Tôi không biết a!

Lão bản." Vương Minh cũng vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, trong tài liệu thu thập được, Lê Thốc là học tra mà!

Lê Thốc chỉ nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng, đồng thời trong lòng yên lặng cảm khái.

Sở dĩ nhớ rõ như vậy, là bởi vì cô giáo giảng bài này ngực rất lớn, lên lớp đặc biệt đẹp mắt, mới dụng tâm nghe giảng.

Lúc này, một vị mỹ nữ dáng người gợi cảm xuất hiện trên màn hình, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi một giây.

Nhưng bộ vị cực kỳ nổi bật kia làm cho các nam giới đang xem phim hơi chấn động. "Chậc chậc, Lê Thốc!

Tôi hiểu mà!" "Đáng ghét a, nếu năm đó cô giáo tôi cũng có dáng người này!

Tôi cũng sẽ học giỏi!" "Lý giải!

Lý giải!

Tôi cũng cho rằng như vậy!" Đương nhiên, nam đồng bào phát ngôn như vậy khiến các bạn nữ xung quanh bĩu môi khinh thường. "Hừ, cô giáo dáng người có đẹp hơn nữa cũng không thể làm cho đám học dốt các người học giỏi được!" "!!

Một đám LSP (lão sắc phỉ)!" Ngay cả Khương Nguyệt Thanh cũng tò mò nhìn Tống Thần hỏi: "Thần Thần, thích cô giáo như vậy sao?" Đối mặt với ngữ điệu không chút tình cảm của Khương Nguyệt

Thanh, Tống Thần không hề có chút cầu sinh dục nào nói: "Loại dáng người này có một không hai, tôi lúc còn là học sinh rất khó từ chối." "Hừ!

Xem ra từ nhỏ đã không học tốt!" ...

Trong phim, ba người Ngô Tà thì tiếp tục khai quật trong cát.

Rất nhanh ba người liền đào ra một cái xác khô mặc quân trang.

Suýt chút nữa làm cho Lê Thốc hét lên ngay tại chỗ, may mà Ngô Tà dùng súng giúp Lê Thốc thu thanh.

Tiếp theo Ngô Tà đào ra một khối tường ở đầu xe, Lê Thốc tiến lên quan sát thì phát hiện trên đó viết mấy chữ to.

Cổ Đồng Kinh 056. "Giới bia!

Chúng ta tới Cổ Đồng Kinh rồi." Nghe Ngô Tà nói, phản ứng của Lê Thốc tương đương chấn kinh, vẻ mặt mờ mịt nhìn cồn cát chung quanh cảm thán. "Đây là Cổ Đồng Kinh anh muốn tìm sao?

Cũng chẳng có gì cả!" "Có, bên dưới có rất nhiều thi thể." Ngô Tà bình tĩnh chỉ chỉ sa mạc dưới chân, bên dưới tràn đầy xác khô mặc quân trang.

Sau khi suy tư một lát, Ngô Tà đưa ra suy đoán. "Cổ Đồng Kinh nơi chúng ta đang đứng hẳn không phải khu vực Cổ Đồng Kinh trong ghi chép của đội khảo sát, Cổ Đồng Kinh là cái sa mạc này!" "Chúng ta bị Hải tử đưa tới đây, đội khảo sát căn bản không biết nơi này, cho nên chúng ta ở đây rất khó chờ được cứu viện." "Vậy chúng ta không phải chết chắc rồi sao." Nghe Ngô Tà nói, Lê Thốc tưởng tượng ra bộ dạng mình biến thành xác khô nằm trong sa mạc. "Đừng tưởng tượng bộ dạng tử vong, dù sao cũng sẽ không đẹp đâu." Ngô Tà chỉ chỉ cái bè, nói với Vương Minh: "Nhiệm vụ của cậu là trông chừng cái Hải tử này, cùng cái bè ở lại đây.

Nếu Hải tử bắt đầu di chuyển, lập tức gọi tôi, tôi sẽ lập tức chạy về.

Hiện tại, tôi và tiểu huynh đệ hai người sửa sang lại nơi này, xem có thể tìm được chút đồ vật hữu dụng nào không." "Sớm biết như thế, làm chi bắt tôi kéo cái bè lên, tôi ngồi trên bè nhìn chằm chằm không được sao?" Vương Minh bĩu môi nói. "Không được, đợi lát nữa cậu tự chạy mất thì làm sao?" Ngô Tà nói, chiêu hô Lê Thốc: "Lại đây, giúp tôi chuyển thi thể ra." Lê Thốc mắng một tiếng, trong lòng cảm thán làm con tin một chút chất lượng cũng không có, nhưng cũng chỉ có thể chạy tới.

Oán trách với Ngô Tà: "Trong này có bao nhiêu xe a, sẽ có bao nhiêu người chết, chuyển ra nhiều như vậy sao chuyển hết?" Ngô Tà hoạt động cánh tay mỏi nhừ: "Có rất nhiều, toàn bộ ở dưới xe.

Cậu nhìn xem sẽ hiểu chuyện gì xảy ra." "Hoang mạc ngộ hiểm!

Hải tử di động!

Xác khô sa mạc!

Không có tiếp tế!

Không có thông tin!

Thâm hãm tuyệt địa!" Vương Minh nằm trên cồn cát cạnh Hải tử gối lên hai tay, đôi mắt dưới kính râm sáng lên. "Khi đối mặt với tuyệt cảnh như vậy!

Hãy để tôi nghĩ biện pháp cho đoàn đội đi!" Ba giây sau. "ZZZ~~" Vương Minh đang ngủ lật người, để nửa người bên trái phơi dưới ánh mặt trời ấm áp. ...

Trong rạp chiếu phim, mọi người nhìn Vương Minh ba giây thay đổi đều nhao nhao bật cười. "Vương Minh a!

Không sợ Ngô Tà nhìn thấy cậu lười biếng (mạc ngư) sao?" "Khá lắm!

Ngô Tà đều là thủ hạ kiểu gì thế này a!

Một người mong Ngô Tà chết, một người thái độ không đứng đắn!" "Nói đi cũng phải nói lại, tiếp theo sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Khó nói a!" ...

Trong lúc Vương Minh ngủ, Lê Thốc cùng Ngô Tà lôi tất cả thi thể ra đặt sang một bên.

Sau đó Ngô Tà bắt đầu lục soát buồng lái.

Kính ô tô đều còn nguyên vẹn, Ngô Tà kéo cửa, phát ra thanh âm kinh ngạc. "Khóa rồi, thói quen thật tốt." "Gõ cửa sổ đi, cảnh sát giao thông kiểm tra bằng lái." Lê Thốc cười nói. "Tôi không có tâm tình nói đùa." Ngô Tà quét sạch cát và bụi trắng trên cửa sổ, nhìn vào trong mấy lần.

Sau đó nhảy xuống, lùi lại mấy bước, mắng: "Thật mẹ nó tà môn." "Lại sao nữa?" "Tài xế chết ở bên trong rồi, trong tay ôm một thứ quái dị." Ngô Tà bộ dáng kinh ngạc. "Dọa tôi nhảy dựng." "Người chết đặc biệt lắm sao?

Cậu đối với người chết không phải rất có biện pháp sao, cái này lại sợ rồi?" "Không phải người dọa người, đồ vật trong tay dọa người." Ngô Tà chỉ chỉ thùng chứa nguy hiểm trong thùng xe, chính là thứ Lê Thốc nói có chứa vật phẩm sinh hóa nguy hiểm. "Tài xế trong tay đang ôm thứ đó, nắp đã bị mở ra rồi.

Nếu thật như cậu nói, cái thùng này chứa đồ nguy hiểm, vậy rất có khả năng là do đồ trong thùng rò rỉ dẫn đến tử vong." "A!!

Vãi chưởng!" Lê Thốc phản ứng lại, xoay người muốn bỏ chạy, sợ bị vật chất bên trong tràn ra hại chết.

Ngô Tà túm lấy cổ áo Lê Thốc không cho cậu chạy trốn, lại nhìn nhìn cửa và xe. "Đừng sợ, cách nhiều năm như vậy, tôi đứng bên cửa xe lâu thế cũng chưa chết.

Xem ra đồ trong thùng đã mất đi lực sát thương rồi." Nói xong, Ngô Tà cầm mái chèo trong tay đi tới đầu xe, cắm vào khe cửa xe, dùng sức cạy cửa xe ra.

Sau đó hai người nhìn thấy một màn kinh khủng, chỉ thấy trong buồng lái hầu như đều bị phá hoại đến nát bấy, khắp nơi là vết cào của móng tay và vết nắm đấm.

Cỗ thi thể kia mặt mũi dữ tợn nằm ở đầu xe, miệng há cực to, có vẻ cực độ thống khổ. ... "Có chút kinh dị.

Loại cảnh tượng này làm quá chân thật cũng không tốt." "Xác thực, xem đến tôi đều có chút buồn nôn." "A, Tống đạo hoàn toàn có thể không cần nghiêm túc như vậy, thi thể các loại không cần chân thật thế đâu a." "Hu hu!

Ông xã em sợ!" Bỗng nhiên, cùng với một tiếng kêu kiều mị, một cô gái phía trước rạp chiếu phim nhào vào lòng bạn trai.

Chú ý tới một màn này, đám cẩu độc thân nhịn không được thống nhất chép miệng. "Xì!

Phiền phức!" Trong đó cũng bao gồm cả Tống Thần, không có cẩu độc thân nào thích cẩu lương ném vào mặt cả. ...

Ngô Tà cầm tay xác khô triển lãm cho Lê Thốc xem: "Nhìn xem xương cốt toàn bộ đều nát, hiển nhiên thứ trong thùng làm cho hắn phát điên, cho nên có người khóa hắn trong xe." Lê Thốc vẻ mặt khó coi quay đầu, không nhìn cái thi thể thảm liệt này. "Lại đây, giúp một tay, giúp tôi khiêng hắn ra ngoài." Ngô Tà nói với Lê Thốc.

Lê Thốc cũng đi vào nắm lấy xác khô, lôi ra ngoài mấy cái.

Vừa kéo thi thể từ trên ghế xuống, Lê Thốc cảm thấy xúc cảm không đúng, trên thi thể hình như có thứ gì móc vào ghế, bị kẹt lại. "Hả?

Chương 158

Dây thừng gì đây?" Lê Thốc vừa nói vừa kéo dây thừng, sau đó thứ dưới dây thừng bị kéo ra.

Sau đó hai người nhìn thấy, là một chùm lựu đạn. "Hả??" Lê Thốc nhíu mày, chưa kịp phản ứng, lựu đạn rơi xuống, trên dây thừng chỉ còn lại cái chốt. "........!!" Ngô Tà và Lê Thốc nhìn nhau một cái, không khí lược có chút xấu hổ.

Một giây sau hai người cùng nhau hét lớn: "Chạy!" Hai người hầu như là từ trong đầu xe lăn ra ngoài, ở trên cát vừa lăn ra được bảy tám mét, lựu đạn nổ tung.

Khí lãng ập tới, toàn bộ đầu xe bị nổ thành mảnh nhỏ, bị khí lãng hất văng ra xa mười mấy mét.

May mà ở trên cồn cát, đánh vào người đều là cát.

Bởi vì sóng chấn động và khí lãng do vụ nổ sinh ra quá lớn, cho nên cát bên cạnh hai chiếc xe tải toàn bộ bị phun lên trời, những thứ vốn chôn trong cát toàn bộ lộ ra.

Đó là mười mấy chiếc tàn hài xe tải, song song với hai chiếc xe tải bị nổ nát kia.

Lê Thốc vừa định gọi Ngô Tà nhìn, lại phát hiện Ngô Tà đang nhìn chỗ khác.

Thuận theo ánh mắt Ngô Tà nhìn lại, thấy được tình cảnh làm cho người ta khó tin.

Chỉ thấy cồn cát bao quanh Hải tử, hầu như có một nửa đều lục tục bị động tĩnh thật lớn chấn động đến tơi xốp.

Lộ ra từng hàng từng hàng tàn hài xe tải, phỏng chừng có mấy

trăm chiếc.

Những chiếc xe này giống như trường long bao quanh cái Hải tử này, pha chút hùng vĩ.

Từ bên Hải tử nhìn về phía bên kia, quả thực giống như cảnh tượng trong phim bom tấn chiến tranh.

Vương Minh bị đánh thức nhìn đoàn xe bao vây Hải tử, lập tức hô to với Ngô Tà ở xa xa. "Lão bản!!

Chúng ta bị đoàn xe bao vây rồi!" "Tôi sớm nhìn thấy rồi!" Ngô Tà thở dài: "Xem ra, chúng ta gặp chuyện lớn rồi!" ... "Hít, kịch tình cao trào đợt này tiếp đợt khác a!" "Tôi luôn có dự cảm phía sau sẽ có chuyện xảy ra!

Đáng ghét a!

Rõ ràng đang mắc tiểu lại không dám đi!

Sợ bỏ lỡ kịch tình quan trọng!" "Em cũng thế!

Em cũng thế!" "Đáng ghét a (mạnh mẽ).

Tôi mà đái ra quần thì đều tại Tống Thần!" Đang uống nước ngọt, Tống Thần nghe câu này suýt chút nữa thì phun ra.

Chỉ có thể nghiêng đầu nhìn ông anh vừa nói mà đánh một dấu chấm hỏi. ... "Ai, hy vọng các ngươi yên nghỉ." Ngô Tà cắm bia mộ khắc ba chữ 'Ly Nhân Bi' vào trong cát, chắp tay trước ngực với xác khô nằm trong hố cát.

Sau đó dẫn nổ lựu đạn vừa nhặt được, dùng cát chôn vùi xác khô.

Lê Thốc ở một bên nôn khan, vừa rồi bị Vương Minh dọa chuyện xác khô ăn thịt người sống.

Ba người xử lý xong người chết, liền bắt đầu xử lý đồ vật người chết lưu lại.

Xác thực như Ngô Tà nói, trên người những người này có rất nhiều đồ.

Cuối cùng đồ vật chỉnh lý quy nạp được có đến ba bốn bao tải lớn.

Bỗng nhiên Ngô Tà nhíu nhíu mày, nói: "Không đúng!

Vừa nãy chúng ta lập bia mộ ở đâu?" Lê Thốc cùng Vương Minh nghe vậy lập tức nhìn về phía cồn cát, quả nhiên phát hiện bia mộ vừa mới cắm trên đồi thật sự không thấy đâu nữa.

Lê Thốc hỏi Vương Minh: "Có khi nào cắm không chặt, đổ xuống rồi không?" Vương Minh giận dữ nói: "Lão tử cắm vào trong cát tối thiểu cũng sâu tám chín tấc, làm sao dễ dàng đổ như vậy." Ngô Tà ngây ra, sờ sờ cằm, sau đó chủ động đứng lên nói: "Cầm vũ khí, đi, đi xem một chút." Ba người lên cồn cát nhìn, bia mộ kia đã hoàn toàn không thấy tung tích.

Ngô Tà tặc lưỡi một cái: "Chuyện lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều." Nói xong nhìn về phía Lê Thốc và Vương Minh, lộ ra một loại biểu tình đặc biệt ai oán. "Biểu tình gì đây?" Lê Thốc hỏi, trong lòng thầm than đầu óc Ngô Tà dường như thật sự có chút không bình thường. "Đáng thương cho các cậu, cũng đáng thương cho tôi.

Tôi có một loại dự cảm bất tường." Ngô Tà nói, chỉ vào chỗ vừa có bia mộ trên cồn cát: "Nhưng phàm là tôi gặp tình huống như vậy, tất nhiên sẽ xảy ra các loại sự tình quỷ dị." "Tất cả sự tình cuối cùng sẽ xâu chuỗi lại cùng một chỗ.

Các cậu xem, nơi này hẳn là không chỉ có ba người chúng ta biết động đậy, nhìn kỹ cát xem." Lê Thốc thuận theo hướng Ngô Tà chỉ nhìn lại, chỉ thấy bên kia cồn cát có một vết tích uốn lượn khúc chiết nông nông, bởi vì cát màu trắng, cho nên vết tích không rõ ràng.

Lê Thốc đi qua ngồi xổm xuống sờ sờ, cảm thấy giống như vết tích loài rắn bò sát. "Rắn?

Trong sa mạc có rắn to như vậy sao?" Lê Thốc quay đầu định nhìn Ngô Tà hỏi.

Lời còn chưa dứt, Vương Minh đột nhiên thảm thiết kêu một tiếng, cả người bị thứ gì đó lôi vào trong cát.

Lê Thốc tưởng hắn dẫm phải hố cát bị lún vào, vừa định đi kéo.

Liền nghe thấy Vương Minh tiếp tục thảm thiết kêu một tiếng, cả người giống như bị thứ gì dùng sức hút vào, biến mất trong đống cát.

Lê Thốc ngẩn người, chạy loạn xạ mấy vòng trong đống cát, phát hiện bên trong đống cát cái gì cũng không có.

Quay đầu nhìn lại Ngô Tà, phát hiện Ngô Tà đã chạy xa, vừa chạy vừa vẫy tay với Lê Thốc: "Mau chạy trốn!" "Bà nội nó chứ!

Hỏa kế rơi xuống!

Cái ông chủ này chạy nhanh thế!!" Lê Thốc lúc này mới phản ứng lại, vừa mới xoay người, cả đống cát dũng động.

Trong đống cát dường như có thứ gì đó nhúc nhích về phía cậu mấy tấc, Lê Thốc lập tức co cẳng chạy về phía Ngô Tà.

Nhưng ngay sau đó, nửa người Ngô Tà cũng bị mạnh mẽ kéo vào trong cát.

Lê Thốc hoàn toàn bị cảnh tượng này dọa mông lung, dưới điều kiện phản xạ, đứng dậy chạy về hướng khác, lại chạy ra ngoài mấy bước.

Lại quay đầu nhìn, phát hiện Ngô Tà đã hoàn toàn biến mất.

Cả sa mạc vô cùng yên tĩnh, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra. "Oh, Shit!" Lê Thốc nhìn bốn phía, chỉ có bãi cát mênh mông vô bờ

và cái Hải tử bên cạnh bãi cát. ...

Trong rạp chiếu phim, các fan đều bị kịch tình dồn dập dọa sợ. "Khá lắm!

Tốc độ Ngô Tà bán đồng đội cũng nhanh đấy chứ!" "Vãi chưởng!

Ngô Tà cũng 'bay màu' rồi sao!?" "Hít!

Tôi còn tưởng Ngô Tà có thể chạy thoát chứ!

Nói không còn là không còn luôn!

Chẳng lẽ vì không có hào quang nhân vật chính sao?" "Tôi cho rằng vô cùng có khả năng a!" "Nhưng còn lại một mình Lê Thốc thì phải làm sao?

Chỉ là một đứa bé a!" "Ai!

Lê Thốc thật thông minh!

Biết dùng thắt lưng hấp dẫn sự chú ý của quái vật!" "Nói đi cũng phải nói lại, bên dưới rốt cuộc là quái vật gì a!

Cảm giác giống như rắn!" "Không biết!

Phía sau đạo diễn Tống Thần nhất định sẽ quay ra thôi?" ...

Trong phim, dựa vào cơ trí chạy lên đầu xe, Lê Thốc hôn hôn trầm trầm ngủ thiếp đi.

Lại lần nữa vì đói bụng mà thức tỉnh, Lê Thốc nhìn bầu trời hắc ám cảm thán: "Mình sẽ không chết ở đây chứ?" Lại bỗng nhiên nghe thấy từ nơi xa xa bên ngoài xe truyền đến một trận thanh âm kỳ quái...

Nghe kỹ một chút, là tiếng hát. "Sao lại có tiếng hát?" Lê Thốc nín thở, nghĩ thầm không phải là gặp ma chứ. "Lại là quái vật lại là ma, vãi!

Ông đây không phải xuyên không rồi chứ." Lê Thốc trong miệng

nói lung tung.

Chương 159

Thật sự quá mệt mỏi, đầu óc trống rỗng.

Tiếng hát kia lại truyền vào tai Lê Thốc, lần nữa làm cho Lê Thốc suýt chút nữa hôn mê phải thanh tỉnh. "Chẳng lẽ là oan hồn Ngô Tà và Vương Minh đang hát?

Hai tên kia quả nhiên là kẻ điên, hành vi sau khi chết cũng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi." ... "Hahahaha." Trong rạp chiếu phim mọi người lại lần nữa bật cười, người xem vẫn phát hiện.

Lê Thốc cùng Ngô Tà thời kỳ Thiên Chân tuy rằng có chút tương tự, nhưng có một số điểm mấu chốt lại càng không tương tự.

Có khả năng bởi vì Lê Thốc càng thêm trẻ tuổi, so với Ngô Tà năm đó càng nhiều hơn một phần trung nhị cùng hài hước.

Càng giống Vương Bàn Tử đôi khi phụ trách tấu hài.

Nhưng dưới tình huống này, loại tấu hài tình cảm này thường thường có thể giảm bớt một chút không khí quỷ dị. ...

Trong phim, từ trên thùng xe Lê Thốc cật lực bò xuống, nhìn về phía nơi truyền đến tiếng hát.

Chỉ thấy cách đó bảy tám chiếc xe tải, có chiếc đang sáng đèn, cũng không phải đèn pha xe tải.

Mà là đèn trong thùng xe tải.

Tiếng hát kia truyền ra từ trong thùng xe tải sáng đèn đó. "Thật sự có điện, chẳng lẽ nơi này có người ở?

Có người còn sống?" Lê Thốc không nhịn được lén lút bò lên một thùng xe tải khác bên cạnh chiếc xe đó, sau đó tới gần đầu xe, từ khe

hở nhìn về phía đầu xe tải đang sáng đèn ở cự ly gần.

Thấy đèn trong chiếc xe tải kia đang sáng, trong ánh đèn có một bóng người đang lắc lư.

Lê Thốc nhịn không được nuốt nước miếng.

Oan hồn binh sĩ?

Người qua đường Giáp?

Trong đầu Lê Thốc lóe lên ý niệm, nhưng nỗi sợ hãi lúc này ngược lại đã tiêu tan không ít.

Lê Thốc và Ngô Tà khác biệt ở chỗ, đối với sự sợ hãi không biết lại tịnh không để ý.

Nhưng một giây sau, bởi vì cát dưới chân tùng nhuyễn.

Hai chân Lê Thốc trực tiếp lún vào trong sa mạc, càng chết người hơn là, thùng xe phía sau cũng nghiêng lệch.

Trực tiếp đè Lê Thốc vào trong. "Xong đời con rồi!" Lê Thốc tuyệt vọng ôm đầu, trước mắt dường như nhìn thấy Ngô Tà và Vương Minh mặc áo liệm, hai người đang vẫy tay với cậu. "Nhanh lên a, bên này của bọn anh vui lắm ~" "Cút a!

Tôi không muốn chết a!" Bỗng nhiên một tiếng vang trầm, cả thùng xe kịch liệt run lên, thấy một lỗ đạn xuất hiện trên đỉnh thùng xe.

Có người bắn một phát súng vào thùng xe. "Tôi là người sống a, tôi là người a!

Tôi là học sinh gặp nạn a!" Lê Thốc kinh hãi thất sắc, nhưng vừa nói xong, đối phương lại 'pằng pằng' hai phát súng.

Lần này đánh vào bên cạnh đầu cậu, cát văng đầy mặt. ... "Xong đời rồi!

Tiểu Lê Thốc sẽ không bị bắn chết chứ!" "Người này rốt cuộc là ai a!

Một lời không hợp liền nổ súng!" "A!

Không thể thương lượng nói chuyện sao!?" "Thân pháp Lê Thốc có thể a!

Vốn dĩ không trúng đạn, ngạnh kháng suýt chút nữa thì tự mình đâm vào!" "Từ từ!

Người kia hình như không có ý muốn giết Lê Thốc a!" "Dùng móc câu móc lấy thùng xe!

Không phải muốn đi cứu Lê Thốc chứ!" "Khó nói a!

Tống Thần tên kia quay phim thật sự đáng ghét, thiết lập nhiều phản chuyển (plot twist) như vậy làm gì!" Ngồi ở vị trí đạo diễn, bản thân Tống Thần thì bất đắc dĩ nhún vai.

Yêu cầu của các người thật nhiều, lúc có phản chuyển thì ghét bỏ phản chuyển, lúc không có phản chuyển thì lại ghét bỏ không có phản chuyển.

Thật sự khó mà thỏa mãn a!

Các bạn à. ...

Lê Thốc được cứu ra trực tiếp bị đối phương dùng báng súng đánh ngất, may mà khả năng kháng đòn của Lê Thốc mạnh, không có triệt để ngất đi.

Nhìn thân ảnh đang kéo chân mình, Lê Thốc trực tiếp nhắm ngay lưng đối phương húc đầu vào.

Trong lúc ẩu đả, ném khẩu súng trên lưng hắn ra ngoài.

Sau khi tách ra, hai người lập tức làm ra tư thế chiến đấu. "Đại thúc muốn làm gì!" Lê Thốc hét lớn: "Tại sao công kích tôi!

Tôi chỉ là người qua đường!" Người lạ tự hồ cũng đang hỏi Lê Thốc: "Cậu là ai?" "Tôi là một người gặp nạn." Lê Thốc nghĩ biện pháp để mình trấn tĩnh lại nói: "Người Bắc Kinh, tôi bị lạc đường ở đây, tôi bị vây ở đây.

Vốn dĩ có ba người, hiện tại chỉ còn lại mình tôi." Người kia ngơ ngác nghe Lê Thốc nói xong, sau đó dùng tiếng phổ thông mang theo khẩu âm hỏi lại: "Người gặp nạn, gặp nạn gì?

Từ trên máy bay rơi xuống à?" "Tôi không rõ lắm." Lê Thốc gãi gãi đầu: "Tôi nói tôi đi thuyền tới, ông tin không?" Người nọ đánh giá Lê Thốc, có chút hoài nghi hỏi: "Từ trong Hải tử tới?" "Lừa đảo là chó con." "Chó con?

Đã nhiều năm không thấy thứ đồ chơi kia rồi!" Người nọ trực tiếp trừng lớn hai mắt, một bộ dạng mê hoặc cảm thán. "Vậy tôi hỏi ông, hiện tại là năm nào?" Lê Thốc nói thời gian và đại khái tình hình.

Người nọ ngẩn người, vẻ mặt kinh hoảng xòe ngón tay hét lớn: "Ba mươi năm rồi!

Tôi ở cái nơi chó má này ba mươi năm rồi." "Đại gia!

Ông đang nói đùa với tôi à?

Rốt cuộc ông là ai?" Người nọ hai tay xoay chuyển trước người nói: "Tôi là tài xế." Lê Thốc nhìn quần áo hắn, phát hiện xác thực giống hệt trên người mấy cái xác khô kia, chỉ là so với những bộ quần áo đó thì rách nát hơn, trên người treo rất nhiều thứ.

Lê Thốc gắt gao cắn răng: Sợ là gặp ma rồi!

Bỗng nhiên đối phương quay đầu về phía một cồn cát bên cạnh, dường như đang nghe cái gì.

Lê Thốc muốn nói chuyện, lão giả lập tức xua tay với cậu, nói: "Suỵt, đừng nói chuyện trước." Lê Thốc bị dọa nhảy dựng, không

dám nói tiếp.

Cứ im lặng nghe như vậy.

Cái gì cũng không nghe thấy, chỉ thỉnh thoảng có tiếng ma sát của cát trên cồn cát sụp xuống mặt đất từ xa truyền đến.

Lê Thốc vừa định mở miệng hỏi quân trang lão giả xảy ra chuyện gì.

Người kia lần nữa dùng biểu tình phi thường khoa trương đối với cậu nói: "Suỵt....." Một giây sau lôi kéo Lê Thốc vọt về phía Hải tử.

Lúc này Lê Thốc cũng phát hiện trong sa mạc phía sau lần nữa có thứ gì đó tập kích tới. "Vãi chưởng!

Quái vật kia lại tới nữa!" "Nhảy xuống Hải tử!" Nghe lão giả nói, Lê Thốc đành phải nhịn đau sau lưng, dìm cả người xuống nước.

Tiếp theo, nghe thấy bên trong xe tải vây quanh Hải tử truyền đến tiếng va chạm kim loại, sau đó tầm mắt trước mắt trở nên hắc ám.

Lần nữa mở mắt ra, Lê Thốc phát hiện mình đang ở trong xe tải, trên người đắp một cái quân phục. "Tỉnh rồi?

Uống chút cái này cho ấm người." Quân trang lão giả mở cửa xe phát hiện Lê Thốc đã tỉnh, vội vàng đưa một bầu rượu quân dụng cho Lê Thốc. "Phụt!

Cay quá!

Chương 160

Cay quá!

Là rượu!" Lê Thốc uống một ngụm liền phun ra, hai mắt đẫm lệ nhìn quân trang lão giả. "Quái vật kia đi rồi sao?" "Tạm thời đi rồi...

Con quái vật kia ba mươi năm trước tôi..." Quân trang lão giả giới thiệu tình huống nơi này cho Lê Thốc, từ từ nói về chuyện xảy ra ở đây ba mươi năm trước. ... "Sa mạc sống lại rồi, tất cả dấu hiệu đều cho thấy, sa mạc này là vật sống." Bỗng nhiên quân trang lão giả chỉ chỉ lưng Lê Thốc. "Có thể cho tôi xem lưng cậu không, bản đồ trên lưng cậu, tôi muốn xem một chút, có giống cái tôi nhìn thấy năm đó không?" "Giống nhau?" Lê Thốc nhìn ánh mắt người nọ, cảm thấy ánh mắt người nọ có một loại sức mạnh.

Làm cho Lê Thốc ý thức được, nếu đáp ứng yêu cầu của người nọ, nhất định sẽ có được một kết quả.

Cậu bắt đầu cởi áo khoác quân đội, cởi một nửa, bỗng nhiên dừng lại, hỏi người nọ: "Không đúng, đại gia, ngài nói cũng quá lưu loát rồi, giống như học thuộc lòng vậy?..." Lê Thốc nhìn chằm chằm hàm răng sáng bóng trong miệng quân trang lão giả, trên má chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh hỏi. "Đại gia, không phải mỗi lần ăn cơm xong ngài đều ăn hai viên Doublemint chứ?" "Hắc hắc hắc hắc hắc....." Đối với thái độ hoài nghi của Lê Thốc, quân trang lão nhân cúi đầu bắt đầu cười âm trầm. "Học sinh trung học hiện tại quả nhiên không dễ lừa gạt như vậy, mạnh hơn Ngô Tà tiểu tử kia nhiều." Quân trang lão giả bắt đầu giật râu và tóc của mình xuống, những thứ đó toàn là đồ giả.

Sau đó cởi quần áo trên người ra, lại từ trong cát bên cạnh lôi ra một cái ba lô, từ bên trong lấy ra một cái áo khoác da màu đen mặc

vào.

Đợi kéo khóa kéo chỉnh tề xong, Lê Thốc mới ý thức được, tuổi thật của người này tịnh không lớn, thậm chí có thể nói là khá trẻ.

Áo khoác tu thân vừa mặc vào, làm nổi bật thân thể thon dài, có vẻ thập phần già dặn, đĩnh bạt.

Cuối cùng, người này từ trong túi lấy ra một cái kính râm đeo lên.

Lê Thốc ngẩn ra, nghĩ thầm: Nửa đêm canh ba, đeo kính râm, là vì muốn làm ngầu trước mặt mình sao?

Từ khi bị Ngô Tà theo dõi, những người tiếp xúc đầu óc đều có chút vấn đề.

Kính Râm Nam quay đầu, nói với cậu: "Tôi vốn không muốn bại lộ thân phận, nhưng bản lĩnh lừa người của tôi hiển nhiên chưa học đến nơi đến chốn." "Xin giới thiệu lại, người khác đều gọi tôi là Hắc Nhãn Kính." "Cũng có người gọi tôi là Hắc Hạt Tử!" ... "Ngon, Hắc Nhãn Kính!

Người quen cũ rồi!" "Diễn viên đều không đổi!

Quá thoải mái!

Quả nhiên phải là nguyên ban nhân mã." "Nói đi cũng phải nói lại, tôi từng thấy Tăng Nhất Hi diễn Ngô Tà mà?" "Không biết chuyện gì xảy ra, tuy rằng đều là Tăng Nhất Hi diễn, nhưng phiên bản Ngô Tà trưởng thành này có chút không thích ứng!" "Cuối cùng cũng xuất hiện một nhân vật quen biết!

Tôi còn tưởng thật sự là lão binh sống sót chứ!" "Đừng!

Hắc Nhãn Kính tên này diễn ông già cũng không tệ lắm!" "Ách, có khi nào lão đầu kia là do một vị diễn viên già đóng không?

Không có quan hệ gì với Hắc Nhãn Kính?" "Sẽ có chuyện như vậy

sao!" "Phụt!" Nghe một đôi tình nhân ngồi hai hàng ghế trước đối thoại, Tống Thần thật sự nhịn không được ý cười.

Làm cho Khương Nguyệt Thanh đang nghiêm túc xem phim có chút kỳ quái, nhíu mày tự hỏi tình tiết vừa rồi. "Buồn cười lắm sao?

Em có điểm gây cười nào chưa hiểu à?" ...

Trong phim, Hắc Nhãn Kính hoạt động thân hình tráng kiện, lộ ra một nụ cười sảng khoái. "Những lời vừa rồi nói với cậu, đều là tôi từ hoàn cảnh nơi này cùng với manh mối lưu lại trên thi thể suy đoán ra." "Tôi biết mà, giọng điệu nói chuyện giống như học thuộc lòng vậy.

Vậy khẳng định anh cũng không phải lính xe tải rồi?" Hắc Nhãn Kính chỉ chỉ mắt mình: "Cậu thấy người nửa mù có thể làm lính sao?" "Vậy anh từ đâu tới?" Lê Thốc hỏi.

Cậu rất muốn biết vấn đề này.

Mặc kệ người này là ai, nếu hắn thông qua con đường khác đi vào, vậy chứng minh có biện pháp khác có thể rời khỏi nơi này.

Hắc Nhãn Kính: "Nói ra có thể cậu không tin, tôi đi theo các cậu.

Tôi vẫn luôn giám sát ở bờ, sau đó Hải tử chuyển động, tôi tình thế cấp bách nhảy vào.

Mẹ nó, suýt chút nữa không dìm chết tôi." "Giám sát chúng tôi?" Lê Thốc nhíu mày.

Chẳng lẽ là đội khảo cổ?

Đội khảo cổ sớm phát hiện nhóm người Ngô Tà không thích hợp.

Sát giác được bị bắt cóc, cho nên ngay từ đầu đã tìm người giám sát?

Nhưng ở trong đội khảo cổ hình như chưa từng gặp người này a.

Hắc Nhãn Kính từ trong ba lô sờ soạng đông tây, mò ra một cái bình rượu dẹt bằng nhôm, vặn ra uống mấy ngụm.

Đưa tay đưa bình rượu cho Lê Thốc hỏi: "Hắc hắc hắc, làm tí không?" "Không được, không được.

Cám ơn." Lê Thốc vội vàng vươn hai tay xua xua cự tuyệt, chưa quên cảm giác vừa rồi bị rượu mạnh làm tê lưỡi.

Đồng thời nhịn không được ở trong lòng cảm thán nói: Một người thích hút thuốc, một người thích uống rượu, đợi lát nữa sẽ không lòi ra một người thích uốn tóc chứ? ... "Hahahaha, Lê Thốc cũng biết đùa đấy!" "To gan, dám trêu chọc Tướng thanh hoàng hậu của tôi!" "Không ngờ ba đại sở thích hút thuốc, uống rượu, uốn tóc của Vu lão sư ở thế giới Đạo Mộ cũng nổi tiếng như vậy!" "Thỏa thỏa là nổi tiếng ra ngoài vòng tròn rồi!" "Nói đi cũng phải nói lại, cuối cùng sẽ không thật sự lòi ra một người thích uốn tóc chứ?" "Khó nói a!

Nếu Tống Thần nổi tính xấu lên có thể thật sự làm ra được!" Lúc này Tống Thần cũng bắt đầu sờ cằm cảm thán.

Sơ suất rồi, lúc ấy nên gắn thiết lập thích uốn tóc lên người nhân vật nào đó, dù sao cái meme này cũng hay.

Tối thiểu có thể tri ân Vu lão sư! ...

Hắc Nhãn Kính hình như nhìn ra Lê Thốc đang suy nghĩ chuyện không tốt, vội vàng lắc tay nói. "Đừng đoán mò, tôi chịu sự nhờ vả của người khác, một đường bảo vệ cái tên Ngô lão bản bị bắt cóc kia.

Trước đó rất thuận lợi, không ngờ nửa đêm lại chèo thuyền." Hắc Nhãn Kính cười vỗ vỗ Lê Thốc. "Hiện tại tốt rồi, vèo một cái mất hết, còn thừa lại một cái của nợ." Giây tiếp theo, trên mặt Hắc Nhãn Kính lộ ra một bộ thần sắc khó xử nói. "Tiểu huynh đệ, hiện tại làm cho tôi khó xử a..." Lê Thốc nhíu mày thật chặt: "Nói vậy là ý gì?" Hắc Nhãn

Kính đi đến bên cạnh cậu, ôm cổ cậu nói: "Tôi vốn phải bảo vệ cái tên họ Ngô kia, nhưng vèo vèo hai cái, hai tên bạch si kia đều không thấy đâu nữa." "Hiện giờ, tình cảnh của tôi đặc biệt xấu hổ, xấu hổ chủ yếu là vì sự tồn tại của cậu." Lê Thốc nghe thấy có liên quan tới mình, vội vàng cung kính khom lưng hỏi Hắc Nhãn Kính: "Xin hãy nói chi tiết." Hắc Nhãn Kính đối với thái độ của Lê Thốc rất hài lòng, trên mặt mang theo nụ cười nói. "Tôi nợ người khác một ân tình cực lớn.

Người nọ nhờ tôi bảo vệ cái tên họ Ngô kia, hiện tại Ngô Tà rơi vào trong cát không thấy tăm hơi.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác." "Cho nên, tôi khẳng định phải nghĩ biện pháp làm rõ ràng rốt cuộc dưới cát là thứ gì, cũng tiện có cái công đạo." Nói đến đây, Hắc Nhãn Kính chỉ vào Lê Thốc nói. "Như vậy vấn đề đến rồi, tôi muốn đi xuống tìm, cậu cầm đồ của tôi chạy mất thì làm sao?" "Tôi đi!

Ở trong sa mạc này tôi có thể chạy đi đâu!

Hơn nữa anh có đồ tốt gì để tôi lấy!!" Lê Thốc cả người đều bạo táo, trong lòng cảm thán người đi cùng Ngô Tà quả nhiên đầu óc đều không bình thường.

Hắc Nhãn Tình hộ lấy cái túi nói: "Sao cậu biết trong túi tôi có đồ tốt mà lấy!" "Cho cậu xem đồ tốt của tôi!" Sau đó Hắc Nhãn Tình bắt đầu lật cái ba lô của hắn, rất nhanh từ trong ba lô lấy ra mấy gói đồ, xé ra một phần đưa cho Lê Thốc.

Lê Thốc phát hiện là cơm rang thịt sợi ớt xanh (Qingjiao rousi chaofan), lau nước miếng bên khóe miệng nói. "Bản tàn tật của Doraemon sao?

Trong túi cái gì cũng có?" "Tôi tìm cửa hàng thức ăn nhanh ở Tứ Xuyên làm đấy, hạn sử dụng mười năm, cậu chết ở đây cơm cũng chưa thiu đâu." Lê Thốc cũng không màng bắt bẻ, ba chân bốn cẳng ăn

xong, nước miếng của cậu chảy ròng ròng.

Hắc Nhãn Kính thì hai tay than ra cười nói: "Thế nào, tôi nói không sai chứ, cậu đừng có nhớ thương đồ của tôi!" Bộp!

Giây tiếp theo Hắc Nhãn Kính cảm giác đùi mình hình như bị ôm lấy, cúi đầu nhìn lại kết quả phát hiện Lê Thốc đang chảy nước miếng ròng ròng. "Ân công, cầu xin cho tôi thêm một hộp nữa đi!

Bắt tôi làm trâu làm ngựa tôi cũng nguyện ý a!" "....." Hắc Nhãn Kính cả người đều cứng đờ, đồng thời trong lòng cảm thán nói: Đứa nhỏ này thật không biết xấu hổ a!

Nhưng một giây sau, khóe miệng Hắc Nhãn Kính hơi nhếch lên, ngồi xổm xuống nhìn thẳng Lê Thốc hỏi. "Ồ?

Làm gì cũng nguyện ý sao?" Lê Thốc: "Vâng vâng!" Nghe lời này xong, Hắc Nhãn Kính lộ ra hàm răng trắng bóng: "Vậy ngủ trước một giấc đi." Nói xong, tay phải ấn vào sau cổ Lê Thốc.

Lê Thốc nháy mắt mất đi ý thức than ngã vào trong lòng Hắc Nhãn Kính, Hắc Nhãn Kính thì ngẩng đầu nhìn bóng tối trong sa mạc nói. "Được rồi, bắt đầu làm việc thôi!" "Ách... cổ đau quá." Đợi khi Lê Thốc tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã treo cao trên bầu trời.

Chương 161

"A a a a!

Ai làm!

Thả tôi xuống a!" Giây tiếp theo, Lê Thốc phát hiện mình bị cần cẩu dùng dây thừng treo giữa không trung.

Dây thừng trói chặt thân trên của cậu, hai tay bao gồm cả cánh tay đều bị trói rắn chắc, hai chân đung đưa, làm cho thân thể cậu xoay nửa vòng.

Sau đó nhìn thấy Hắc Nhãn Kính ghé vào trên đỉnh xe tải, giơ một cái kính viễn vọng, nhìn về phía cồn cát xa xa. "Cái tên Hắc Nhãn Kính chết tiệt!

Nhất định là hắn treo mình lên!" Nhìn Hắc Nhãn Kính đang chống nạnh, hai mắt Lê Thốc hơi híp lại.

Những tấm ảnh chụp trong máy ảnh trước đó sẽ không phải là...

Nhưng tình huống lúc này không cho phép Lê Thốc nghĩ nhiều, lập tức mắng to với Hắc Nhãn Kính. "Hắc Nhãn Kính!

Khốn kiếp!

Anh muốn làm gì!

Mau thả tôi xuống!" Hắc Nhãn Kính vẫn cứ giơ kính viễn vọng, quay đầu nhìn Lê Thốc cười nói: "Tôi đang câu cá a!" "Lão đại, có thể đừng nói giỡn không?

Thả tôi xuống, tôi làm trâu làm ngựa cho anh đều được." Lê Thốc ôm một tia ảo tưởng. "Đừng vội, thả ngay đây!" Từ trong kính viễn vọng nhìn thấy cát bay ở cồn cát xa xa, chân phải Hắc Nhãn Kính đạp

một cái vào cơ quan.

Dây thừng treo Lê Thốc lỏng ra, từ giữa không trung cao một chưởng rơi xuống, ngã trên mặt cát. "Ai da!" Phần eo của Lê Thốc bị trói, dây thừng nối liền với xe tải, dùng sức kéo kéo, Lê Thốc phát hiện căn bản kéo không ra.

Trên cần cẩu Hắc Nhãn Kính hô với Lê Thốc: "Chạy về phía cồn cát, chạy đến khi dây thừng kéo không nổi nữa rồi chạy về." Lê Thốc lập tức giả bộ thống khổ hô: "Ai da...

Tôi ngã gãy xương rồi, chạy không nổi nữa." Cạch!

Bỗng nhiên Lê Thốc nghe thấy tiếng đạn lên nòng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong tay Hắc Nhãn Kính đang vác một khẩu súng bắn tỉa màu đen nói: "Bớt nói nhảm, mau chạy!

Nếu không tôi bắn đấy!" "Hừ, đại trượng phu năng khuất năng thân!!" Lê Thốc cả người nhanh chóng chạy về phía cồn cát, nghe thấy Hắc Nhãn Kính ở phía sau vẫn luôn hô "Chạy chạy chạy...", thanh âm càng ngày càng nhỏ, chạy càng ngày càng xa.

Đợi Lê Thốc mệt đến mức không chịu nổi, dừng lại quay đầu nhìn, phát hiện đã cách xe tải rất xa, dây thừng cũng kéo thật dài.

Chạy bộ trên cát mệt hơn Lê Thốc tưởng tượng rất nhiều, từng ngụm thở dốc, mới lắc lư vài cái, phía xa một tiếng súng vang lên, một viên đạn đánh vào dưới chân Lê Thốc.

Lê Thốc hầu như nhảy dựng lên, lập tức bắt đầu tiếp tục chạy về phía trước, một hơi chạy lên đỉnh cồn cát, dây thừng không cách nào kéo động nữa, mới xoay người mắng to: "Tôi chạy cái chân bà nội anh ấy!" Lê Thốc cũng thực sự mệt muốn chết, đặt mông ngồi trên mặt cát, nghĩ thầm: Xa như vậy chắc là hết cách rồi đi.

Nhìn nhìn phía sau cồn cát, Lê Thốc bỗng nhiên phát hiện chỗ đó là

nơi chôn cất thi thể "Ly Nhân Bi".

Lê Thốc không khỏi ngẩn ra, nhìn đáy cồn cát, từ trong cát, vươn ra từng cánh tay.

Tất cả tay dường như đều là tay của xác khô, lòng bàn tay hướng lên trời trình trạng trảo, toàn bộ bên dưới cồn cát tất cả đều là tay, lít nha lít nhít. "Tình huống gì vậy?" Nhìn đến líu lưỡi, chẳng lẽ mấy cái thi thể này toàn bộ trá thi rồi?

Đang nghĩ ngợi, thấy trong đó mấy cánh tay động đậy, rụt vào trong cát.

Bùm!!!

Giây tiếp theo, cả sa mạc trước mặt Lê Thốc bị hất tung, trong đó hình như có quái vật tồn tại. "Hắc Nhãn Kính!

Tôi [Tiếng chửi thề bị che]!!!" Lê Thốc liều mạng chạy về phía xe cẩu của Hắc Nhãn Kính, Hắc Nhãn Kính cũng đang hét lớn. "Mau chạy về xe cẩu, thứ kia dị ứng với kim loại!" Chạy một mạch về xe cẩu, Lê Thốc bò lên nóc xe hỏi: "Phù!

Thật...

Thật...

Muốn cái mạng già của tôi!" "Yên tâm đi, ở đây tuyệt đối an toàn." Hắc Nhãn Tình hai tay trình trạng chữ thập đối với mặt cát không ngừng dũng động, Lê Thốc bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt hỏi. "Anh đang làm gì?" "Ngắm chuẩn a." "Ngắm chuẩn?

Ngắm chuẩn cái gì?" Hắc Nhãn Kính túm lấy Lê Thốc ôm vào trong lòng, tay phải bằng vào sức mạnh cường hãn xách cổ áo Lê Thốc lên. "Nào, nhân vật chính lần nữa lấp lánh lên sân khấu đi." "Lần nữa?" Lê Thốc còn chưa kịp phản ứng, nghe Hắc Nhãn Kính nín hơi quát một tiếng. "Đi đi!

Mồi nhử!" Ngay sau đó, cả thân thể Lê Thốc bị xách lên, lại bị ném giữa không trung, ngã về phía trước xe tải. "Tên Hắc Nhãn Kính chết tiệt!

Ông nhớ kỹ cho lão tử!!" Lê Thốc gào lên với Hắc Nhãn Kính rằng mọi chuyện chưa kết thúc, rồi ngã nhào xuống bãi cát trước đầu xe tải.

Nhưng phản ứng tiếp theo của Lê Thốc thậm chí khiến Hắc Nhãn Kính cũng phải kinh ngạc.

Cậu nhóc không hề do dự chút nào vì cú ngã sấp mặt, gần như ngay lập tức bản năng trỗi dậy, cậu bò dậy thật nhanh.

Tuy nhiên, do thắt lưng vẫn bị dây thừng buộc chặt, khả năng giữ thăng bằng kém, vừa đứng lên lại lảo đảo, quỳ một chân xuống.

Đúng lúc này, từ trong cát xung quanh, vô số bàn tay bất ngờ vươn ra, đồng loạt chộp tới.

Trong nháy mắt, trên người Lê Thốc có đến mười mấy chỗ bị những "bàn tay" này tóm chặt.

Tiếp đó, Lê Thốc cảm thấy cát dưới chân đột nhiên sụt lún.

Cả người cậu chìm xuống cát, tất cả những chỗ bị tóm đều truyền đến một lực lượng khổng lồ không thể kháng cự.

Đợi đến khi cát bắt đầu tràn vào mũi, trong miệng đầy cát đất, cậu mới ý thức được mình cũng giống như Ngô Tà và Vương Minh, đã bị tóm rồi.

Lúc này, ngay cả cơ hội chửi thề cũng không có, chỉ cảm thấy cơ thể bị vô số bàn tay lôi tuột xuống sâu trong cát.

Lê Thốc cảm nhận được mình đang chìm xuống nhanh chóng nhưng lại chẳng thể làm gì.

Tất cả sức lực đều phải tập trung vào việc nín thở, không để cát tràn vào mũi miệng, nhưng cảm giác ngạt thở khiến cậu vô cùng khó chịu.

Trong đầu Lê Thốc bỗng nhiên hiện lên một câu cảm thán.

Có biết cảm giác chìm vào biển cát là như thế nào không? "Không biết nha." Khán giả trong rạp chiếu phim bản năng lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Lê Thốc đang không ngừng lún xuống trên màn hình.

Giống như cơ thể trôi nổi giữa nước biển, xung quanh tối đen như mực, yên tĩnh đến mức không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Phảng phất như trái tim cũng ngừng đập trong khoảnh khắc đó!

Khán giả: "Ồ ồ ồ, hiểu rồi, hiểu rồi." Nhưng ngay giây tiếp theo, giọng nói của Lê Thốc lại vang lên trong rạp. "Không, tình huống thực tế là bố mày bị nghẹn sắp tắc thở rồi!" Lê Thốc đau khổ ôm lấy cổ, khi sắp trợn trắng mắt thì bỗng nhiên dừng lại. "Làm tốt lắm chàng trai!" Trên cần cẩu, Hắc Nhãn Kính cười cười, ấn nút cơ quan trong tay.

Lê Thốc đang ở trong cát lập tức cảm thấy sợi dây thừng trên người căng cứng.

Một luồng sức mạnh truyền đến từ phía trên, mạnh hơn hẳn lực kéo xuống dưới, hoàn toàn không thể kháng cự.

Lê Thốc trực tiếp bị cưỡng ép kéo vọt lên.

Giữa không trung, Lê Thốc chỉ có hai cảm xúc: Thứ nhất, may mà lỗ mũi hướng xuống dưới, nếu không với tốc độ đó, chắc chắn cả phổi sẽ bị nhồi đầy cát; Thứ hai, củ cải khi bị người ta nhổ lên khỏi mặt đất, chắc chắn cũng tràn đầy oán niệm y hệt thế này. "Hahaha!" Trong rạp chiếu phim lại vang lên tiếng cười vui vẻ, các fan điện ảnh thi nhau cảm thán. "Phong cách bộ phim này hình như có chút thay đổi,

tuy không khí quỷ dị, khủng bố vẫn còn đó, nhưng có thêm nhiều điểm hài hước hơn!" "Ừ ừ, tôi cũng có cảm giác đó!" "Chắc là do tính cách Lê Thốc khác với Ngô Tà đấy!

Trẻ trâu hơn mà!" "Đạo diễn Tống Thần đúng là đỉnh thật!

Kết hợp giữa hài hước và nguy hiểm mà không hề gượng gạo chút nào!" "Chuẩn!

Ngược lại càng làm người ta mong chờ cốt truyện tiếp theo!" ...

Khi Lê Thốc mở mắt ra lần nữa, cậu phát hiện mình lại bị treo lơ lửng trên chiếc xe tải kia.

Chân chỉ cách mặt đất một cánh tay, bên dưới vô số "bàn tay" vươn ra từ cát, không ngừng cào cấu về phía chân cậu.

Cậu sợ đến mức co rúm bắp chân lại, quay đầu phẫn nộ nhìn Hắc Nhãn Kính.

Chương 162

Người kia đang đứng trên đầu xe, dùng súng nhắm vào Lê Thốc. "Lão đại, chơi lớn quá rồi đấy!" Lê Thốc hét lên với Hắc Nhãn Kính, trong lòng đột nhiên đặc biệt nhớ Ngô Tà.

Tên kia tuy hay ra vẻ nhưng đối xử với cậu cũng không tệ lắm.

So với Hắc Nhãn Kính thì đúng là một trời một vực, tên này là thằng điên mà.

XHắc Nhãn Kính đưa ngón trỏ lên miệng suỵt một tiếng với Lê Thốc: "Suỵt ~ Bình tĩnh nào, nhân vật chính sắp lên sàn rồi!" Lời Hắc Nhãn Kính vừa dứt, Lê Thốc nghe thấy một tiếng "ầm".

Quay đầu nhìn lại, trong bãi cát dưới chân, tất cả những "bàn tay khô" đều rút hết về lòng đất.

Đồng thời, cát đùn lên một cái bóng khổng lồ.

Lúc này, Hắc Nhãn Kính nghiêm túc giơ súng bắn tỉa nhắm chuẩn vào sa mạc.

Tiếp đó, một thứ khổng lồ bất ngờ trồi lên từ cồn cát, gần như là "phun" ra từ trong cát.

Lê Thốc ban đầu còn cúi đầu nhìn, nhưng thứ đó mọc lên quá nhanh khiến cậu chỉ có thể ngửa đầu lên mà nhìn.

Thứ đó cao hơn hai mét, thoạt nhìn giống như một bàn tay khổng lồ vươn ra từ cát.

Chính vì nó quá lớn nên Lê Thốc nhìn không rõ, đó căn bản không phải là tay, mà là một loại xúc tu kỳ quái.

Đầu của sinh vật lạ lùng giống rắn này vươn ra bảy cái xúc tu như

ngón tay. "Cái gì thế?

Thất Đầu Xà?" Hắc Nhãn Kính dường như cũng kinh ngạc. "Rắn?" Lê Thốc hét lớn, nhìn bảy ngón tay kia bất ngờ xòe ra, giống như một cái móng vuốt khổng lồ.

Cậu bỗng nhớ đến vết sẹo dao khắc trên lưng mình.

Trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ cái thứ Hoàng Nghiêm khắc lên không phải là tay, mà là một con rắn mọc bảy cái đầu?

Đang nhìn chằm chằm bảy ngón tay kia, cảm giác hoàn toàn không giống đầu rắn.

Chắc không phải rắn đâu.

Đang suy nghĩ miên man thì cái móng vuốt khổng lồ kia đột nhiên tấn công, vồ mạnh về phía cậu.

Đồng thời, sau lưng vang lên tiếng súng, viên đạn xẹt qua gò má cậu, đánh trúng vào móng vuốt khổng lồ khiến nó bật ngửa ra sau.

Chưa đợi móng vuốt phản ứng, lại thêm một tiếng lên đạn, tiếp đó là từng phát súng liên hồi.

Dây thừng chấn động, Hắc Nhãn Kính nhảy lên cần cẩu, chạy về phía đầu cần trục, vừa chạy vừa nổ súng, tốc độ nhanh đến kinh người.

Móng vuốt khổng lồ liên tục trúng năm phát đạn nhưng không hề bắn ra tia máu nào, đạn như bắn vào cao su, ngay cả lỗ đạn cũng nhìn không rõ.

Nhưng từ động tác của nó có thể thấy xung lực của đạn khiến nó bị đau.

Bắn hết năm phát, Hắc Nhãn Kính ném súng đi, đập thẳng vào móng vuốt, rồi rút ngược một con dao găm đen từ sau lưng.

Con dao gần như đen tuyền, nhìn qua là biết rất nặng.

Khoảnh khắc rút dao, Hắc Nhãn Kính bay người từ đầu cần cẩu ra ngoài, cả người uốn cong xoay tròn giữa không trung, chém ngược xuống.

Lê Thốc hoàn toàn không hiểu nổi con người sao có thể làm được động tác đó.

Lúc rơi xuống, Hắc Nhãn Kính không đáp xuống cát mà bám ngay trên lưng "bàn tay khổng lồ", dao găm cắm phập vào "mu bàn tay".

Giây tiếp theo, Hắc Nhãn Kính hét lớn một tiếng, rút dao ra, tay xé toạc một mảng gì đó.

Hắn trực tiếp nhảy xuống từ trên mình Thất Đầu Xà, một dao cắt đứt dây thừng trói Lê Thốc.

Lê Thốc được cởi trói, ngã bịch xuống đất.

Còn Thất Đầu Xà thì chui tọt xuống lòng sa mạc, biến mất tăm. ...

Trong rạp phim, khán giả lúc này cũng bị thân thủ tuấn tú của Hắc Nhãn Kính làm cho chấn động. "Vãi chưởng!

Thân thủ đẹp trai quá!" "Không hổ là người có thể đánh một trận với Tiểu Ca!

Thực lực quá mạnh!" "Cảnh hành động này mượt mà quá đi!

Cảm giác không giống như dùng dây cáp (wire-fu) chút nào!" "Chuẩn!

Động tác cơ thể của Hắc Nhãn Kính duỗi ra nhìn quá thuận mắt!

Thậm chí còn vượt xa biểu hiện trong 'Đạo Mộ Bút Ký'!" "Là đạo diễn Tống Thần quay đấy hả?" Khương Nguyệt Thanh nhìn động tác của Hắc Nhãn Kính trên màn hình, hơi nhíu mày nói nhỏ, "Sao cứ cảm giác cái dáng người này quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi." *Gặp

trong cổ mộ chứ đâu, tôi đã 'chơi' trước mặt chị bao nhiêu lần rồi.* Tống Thần ngồi bên cạnh hơi nhếch mép, thầm trả lời câu hỏi của Khương Nguyệt Thanh trong lòng.

Không sai, đoạn hành động này của Hắc Nhãn Kính cũng là do Tống Thần đóng thế hoàn thành.

Dù sao cũng không lộ mặt, Tống Thần vì hiệu quả tốt nhất nên đích thân ra trận, giống như lúc đóng cảnh đánh nhau của Trương Khởi Linh vậy. ...

Trong phim, Lê Thốc ngã dập mông lần nữa vẫn chưa phản ứng kịp chuyện gì vừa xảy ra. "Lên đi thiếu niên, trên nóc xe tải an toàn hơn!" Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính trên nóc xe vẫy vẫy tay với cậu, hét lớn: "Cơm rang thịt lợn ớt xanh, ăn không?" Lê Thốc gào lên chửi đổng: "Ăn cái tiên sư nhà anh, bố mày sẽ không lại gần anh trong phạm vi một trăm mét!" Black Glasses tiếp tục hét: "Thế thì tốt quá, tôi ăn hai bát một mình." Lê Thốc nhíu mày, lập tức chạy ngược lại, hét lớn: "Đợi chút, để lại một bát cho tôi!" Hắc Nhãn Kính khóe miệng giật giật nhìn Lê Thốc đang điên cuồng ngấu nghiến cơm rang. "Ăn no rồi thì lên đường thôi." Anh đặt hộp cơm xuống, cười nhẹ. "Sao cơ?" "Tôi không đi ra khỏi sa mạc được." Hắc Nhãn Kính nói, "Tôi tính rồi, lương khô lần này chỉ đủ cho một người đi ra, tôi chỉ có thể đi hết nửa đường." "Thế chẳng phải anh nên giết tôi sao?

Như vậy một mình anh có thể ra ngoài rồi." Hắc Nhãn Kính cúi đầu, cách lớp kính râm, Lê Thốc không nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Ngừng một chút, hắn mới cười nói: "Cũng đúng, sao tôi không nghĩ ra nhỉ." Nói rồi sờ soạng trên người.

Lê Thốc tưởng hắn rút súng, ai ngờ Hắc Nhãn Kính chỉ lấy ra điếu thuốc châm lửa, nói: "Tôi chịu sự ủy thác của người khác, Ngô Tà tôi không thể không quản, tiếp theo tôi phải đi cứu cậu ta." Tiếp đó Hắc

Nhãn Kính giơ con dao găm lên ra hiệu cho Lê Thốc: "Lại đây giúp tôi xem cái này." Lê Thốc lại gần mới thấy trên dao cắm một thứ gì đó.

Nhìn kỹ thì phát hiện đó là thứ cắt ra từ cái móng vuốt khổng lồ kia, ở cự ly gần trông nó giống da thú hơn.

Lê Thốc: "...Da của quái vật đó à?" Hắc Nhãn Kính rít một hơi thuốc, đưa miếng da cho cậu: "Đó không phải tay, cũng không phải rắn, thứ đó là một loại thực vật, gọi là Cửu Đầu Xà Bách.

Tôi dám khẳng định, dưới lớp cát này có một khoảng trống khổng lồ, Ngô Tà và gã hỏa kế kia chắc chắn chưa chết." Lê Thốc hỏi: "Tại sao?" Hắc Nhãn Kính đáp: "Vì tập tính sinh hoạt của loài này.

Nó quen vây khốn con mồi chứ không có năng lực trực tiếp giết chết con mồi.

Cho nên tôi đoán bên dưới nhất định có không gian rỗng rất lớn." Hắc Nhãn Kính ném ba lô của mình cho Lê Thốc, tiếp tục nói: "Trong đó có thức ăn và nước.

Đi về phía Đông ba mươi cây số, có một con đường nhựa bỏ hoang, cứ theo đường đó đi về phía Bắc.

Tuy ở đó chưa chắc có xe qua lại, nhưng cứ đi dọc đường biết đâu gặp may, phải xem tạo hóa của cậu." "Thế anh không đi cùng tôi à?" Lê Thốc hỏi.

Hắc Nhãn Kính dắt hắc đao vào thắt lưng, đeo túi nhỏ lên lưng, nhảy xuống xe tải. "Trong ba lô của tôi có một cái điện thoại, bên trong chỉ lưu một số.

Đến chỗ có sóng thì gọi vào số đó.

Kể lại sự tình cho người trong điện thoại, sau đó sẽ có người vào sa mạc cứu tôi, chuyện này không liên quan đến cậu nữa." "Ồ." Lê Thốc lục lọi ba lô, phát hiện bên trong quả nhiên có một chiếc điện

thoại.

Hắc Nhãn Kính tháo kính râm, đeo lên kính bảo hộ màu đen chống gió.

Sau đó dùng một miếng vải đen không biết xé từ đâu bịt kín mũi miệng, buộc chặt lại.

Lê Thốc bỗng nhớ ra một chuyện, hỏi với theo bóng lưng Hắc Nhãn Kính: "Khoan đã, lỡ tôi chết thì anh cũng hết đường cứu luôn à?" Hắc Nhãn Kính liếc nhìn cậu một cái, vén vải đen lộ ra nụ cười: "Cho nên, nhất định phải sống sót!" Nói xong, Hắc Nhãn Kính đi về phía "Ly Nhân Bi".

Lê Thốc đeo ba lô quay người đi về hướng ngược lại, trong lòng hai người cùng vang lên tiếng lòng của riêng mình.

Hắc Nhãn Kính: "Ngàn vạn lần đừng chết nhé, thiếu niên!" Lê Thốc: "Mình nhất định phải sống sót!" ... "Phù ~ Không ngờ lại có tình tiết cảm động thế này!" Diễn viên đóng vai Hắc Nhãn Kính - Quý Dương xoa cằm cảm thán.

Nhìn Lê Thốc đang lê bước trong sa mạc trên màn hình, dù mất nước sắp chết vẫn cố đi tiếp, Quý Dương giả bộ lau nước mắt. "Kiên trì lên chàng trai!

Sau khi tách khỏi tôi là gặp đủ thứ nguy cơ!" ".....Cậu diễn sâu quá rồi đấy." Người đàn ông đẹp trai bên cạnh khóe miệng giật giật, buông lời "phũ" với Quý Dương.

Rõ ràng đã quay xong lâu rồi, mà tên này lúc nào cũng đeo cái kính râm cười đê tiện y hệt trong phim, đúng là phiền chết đi được. "Ái chà, tôi không phải đang hòa nhập vào nhân vật sao?" Quý Dương dùng khuỷu tay huých đối phương, lắc lư người cảm thán.

Chương 163

"Nếu không thì làm sao thể hiện được một Hắc Nhãn Kính xuất sắc thế này trên màn ảnh rộng chứ hả?

Tiểu Hoa Hoa ~~" "Cút!

Ông đây tên là Trương Nguyệt Thần!" Diễn viên đóng Giải Vũ Thần - Trương Nguyệt Thần vẻ mặt khó chịu gạt tay Quý Dương ra. "Hai người ngày nào cũng dính lấy nhau, thật sự phiền phức." Tiêu Dương ngồi bên cạnh ngậm chai nước khoáng nhìn hai người, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Hai tên này ở trong đoàn phim cứ là lạ, không khéo lại có gian tình. "Hây, cậu ghen tị vì tôi nhiều đất diễn chứ gì!" Quý Dương lắc ngón tay với Tiêu Dương: "Trong 'Đạo Mộ Bút Ký' làm nhân vật chính chưa đủ à?

Trương Linh ~ Lần này không phải sân nhà của cậu, là của tôi nhá!

Hahaha!" "....." Nhìn Quý Dương cười lớn, Tiêu Dương và Trương Nguyệt Thần nhìn nhau, cuối cùng đồng thanh thở dài: "Nói đi cũng phải nói lại, thân thủ của đạo diễn Thần đúng là ảo ma thật." Trương Nguyệt Thần hồi tưởng lại động tác của Hắc Nhãn Kính trong phim vừa rồi, khác với trải nghiệm của khán giả, họ được tận mắt chứng kiến đạo diễn Tống Thần hoàn thành cảnh quay khủng khiếp đó như thế nào.

Phải biết rằng lúc quay ở hiện trường đâu có con Cửu Đầu Xà to như thế, chỉ có một cái cọc gỗ để làm hậu kỳ tách nền (chroma key).

Tống Thần cứ thế nhảy thẳng từ cần cẩu xuống cọc gỗ, rồi lại nhảy ngược về cần cẩu, giữa chừng còn dùng dao găm cắt đứt dây

thừng treo diễn viên đóng thế. "Đúng là phi nhân loại mà." Nghe Trương Nguyệt Thần cảm thán, Tiêu Dương cũng cúi đầu nhớ lại những cảnh tượng khoa trương khi Tống Thần đóng thế các cảnh hành động. "Đúng là không giống người bình thường có thể làm được." Trương Nguyệt Thần cười cười: "Nếu để lộ tin tức này lên mạng, sợ là đạo diễn Tống Thần sẽ hot điên đảo mất!" Tiêu Dương: "Kể cả mọi người không biết đạo diễn Tống Thần thân thủ lợi hại thế nào thì giờ anh ấy cũng đủ hot rồi mà?" "Cũng đúng." Lúc này, Quý Dương bỗng nhiên xen vào: "Hay là lát nữa tôi đi hỏi đạo diễn xem có nên leak cái tin này ra không nhé?

Dù sao trong tay đoàn phim cũng có video hậu trường cảnh đạo diễn đóng thế mà." "Không hay lắm đâu nhỉ?" "Đúng đó!

Sẽ làm đạo diễn Tống Thần khó xử đấy?" "Nhưng mà không thấy thú vị sao?" "Không không!

Hoàn toàn không!" "!!

Hoàn toàn không!" Trong rạp chiếu phim tư nhân liên tục truyền ra tiếng phủ nhận của Tiêu Dương và Trương Nguyệt Thần, nhưng giọng điệu càng lúc càng nhỏ.

Cuối cùng biến thành một câu tràn đầy vẻ không chắc chắn: "Hình như... cũng khá thú vị?" ...

Trong phim.

Lê Thốc ngất xỉu trên đường nhựa giữa sa mạc, khi mở mắt ra lần nữa thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện.

Bên cạnh là bà chị Lương Loan xinh đẹp gợi cảm.

Nhưng do cơ thể mất nước nghiêm trọng, cộng thêm say nắng và thương thế, Lê Thốc nằm li bì suốt ba ngày mới biết hết mọi chuyện.

Khi Lê Thốc lấy ra chiếc điện thoại Hắc Nhãn Kính đưa, cậu phát

hiện khoảng cách thời gian từ lúc tách khỏi Hắc Nhãn Kính đến giờ đã trôi qua mười lăm ngày. "Đã nửa tháng rồi sao..." Lê Thốc bỗng nhớ đến lời hẹn với Hắc Nhãn Kính, đồng thời lo lắng không biết anh ta đã chết trong sa mạc chưa? "Thiếu niên, đã bảo cứu tôi cơ mà?

Tôi thành xác khô rồi đây! ( ) " Trước mắt Lê Thốc bỗng hiện ra Hắc Nhãn Kính phiên bản xác khô, đôi môi khô khốc của đối phương đang không ngừng ghé sát vào cậu. "Á á á!

Không kịp!

Không kịp!" Lê Thốc hoảng loạn lục điện thoại của Hắc Nhãn Kính trong túi ra, nhưng phát hiện máy đã hết pin tắt ngúm từ đời nào.

Lê Thốc vẻ mặt đờ đẫn nhìn điện thoại: "(?x?) Toang rồi, hình như sắp chết người rồi..." Nhưng cuối cùng Lê Thốc cũng thay pin cho điện thoại, và truyền tin tức về Hắc Nhãn Kính cùng Ngô Tà cho người ở đầu dây bên kia.

Phản ứng của đối phương lại vượt xa tưởng tượng của Lê Thốc.

Họ cực kỳ lạnh nhạt, phảng phất như căn bản chẳng quan tâm đến sống chết của đám người Ngô Tà.

Đối với Lê Thốc, chỉ cần giải quyết xong việc này là đủ, không còn nợ nần gì Hắc Nhãn Kính nữa.

Còn về Ngô Tà, Lê Thốc càng tỏ vẻ không quan tâm, dù sao đối phương cũng chỉ là một tên bắt cóc mà thôi.

Thế là, dưới sự thông báo của Lương Loan, ngày hôm sau Lê Thốc quay lại trường học.

Nhưng sau chuyến đi sa mạc, Lê Thốc bỗng nhận ra mình dường như đã bị cách ly với thế giới bình thường.

Cậu không thể nào hòa nhập vào cuộc sống học đường như trước

được nữa. ...

Trong rạp, khán giả nhìn Lê Thốc lạc lõng trên màn hình.

Tống Thần đã dùng kỹ thuật chỉnh màu đặc biệt, trong cả thế giới chỉ có Lê Thốc là có màu sắc, còn những người và động thực vật khác đều là đen trắng.

Tượng trưng cho việc Lê Thốc đã tách biệt với xung quanh, không còn là một người bình thường nữa. "Xem đến đây mới thấy Ngô Tà ác thật, làm hỏng cả cuộc đời một đứa trẻ rồi!" "Tội nghiệp bé Vịt Lê (Lê Thốc), rõ ràng chỉ là một học sinh cá biệt hay trốn học đánh nhau thôi mà, bây giờ thì..." "Gì chứ!

Tôi lại thấy Lê Thốc không đáng thương đến thế đâu." "Không đúng!

Phim chưa chiếu được một nửa đâu!

Tuyệt đối sẽ có cốt truyện phía sau!" "!

Mới chiếu được một phần tư thôi!" Ngồi giữa khán đài, Tống Thần lắc đầu: "Được đấy, khán giả bây giờ không dễ bị lừa đâu." ...

Trong phim, sự khác thường của Lê Thốc bị người anh em tốt Tô Vạn chú ý.

Thế là hai người có một cuộc giao lưu thân mật dưới gốc cây trong trường, Lê Thốc kể lại toàn bộ trải nghiệm của mình cho Tô Vạn nghe.

Tô Vạn chỉ nhún vai biểu thị: Hứ, bố không tin.

Tức đến nỗi Lê Thốc đành phải lôi cái điện thoại Hắc Nhãn Kính đưa ra, nhưng Tô Vạn chẳng hề ngạc nhiên, ngược lại còn móc từ trong túi ra một cái y hệt.

Tô Vạn bình tĩnh cho biết không chỉ điện thoại giống y hệt, mà

ngay cả pin cũng giống.

Lê Thốc: "() No." "Chuyện gì thế này?" Lê Thốc túm lấy Tô Vạn hỏi. "Tớ cũng không biết, chiều nay tớ cúp học, cậu theo tớ về nhà đi." Tô Vạn nói về đống đồ được gửi đến nhà, "Tớ có thứ còn đáng sợ hơn cho cậu xem vừa rồi." "Cúp học?

Nhưng tớ mới đi học lại ngày đầu tiên mà." Lê Thốc gãi đầu, "Tuy tớ không ham học, nhưng tớ còn chưa ngồi nóng đít nữa." "Không cần lo, giờ cậu có biến mất thì người ta cũng chẳng để ý đâu, sẽ tưởng cậu lại đi bệnh viện tái khám thôi." Tô Vạn vẻ mặt nghiêm túc nói.

Lê Thốc ngẫm nghĩ, thấy thằng bạn nói cũng có lý.

Thế là hai người vui vẻ cúp học.

Bố Tô Vạn phất lên từ sớm nên mua nhà cũng sớm.

Nhà Tô Vạn là một căn biệt thự cũ rất to, diện tích cả căn nhà phải bằng bốn cái nhà Lê Thốc cộng lại.

Phần lớn phòng đều để trống, thậm chí còn chưa trang trí.

Sân vườn thì được chăm chút kỹ lưỡng, bố cậu ta thích làm vườn, trong sân trồng đủ loại thực vật xanh tươi.

Mẹ Tô Vạn là bà nội trợ, cả ngày chơi mạt chược, vừa vào sân đã nghe thấy tiếng mạt chược vọng ra từ trong nhà.

Tô Vạn cúp học về nhà không dám đi cửa chính, lén lút trèo lên lầu từ cửa hông.

Phòng cậu ta ở tầng hai, rộng hơn cả nhà Lê Thốc.

Vào phòng xong, Tô Vạn đóng cửa lại, trong phòng tối om vì chưa kéo rèm.

Lê Thốc thấy giường Tô Vạn bừa bộn một đống, hiển nhiên bà mẹ cũng chẳng thèm dọn phòng cho con.

Cậu cũng chẳng ngạc nhiên, mấy chỗ khác tối quá nhìn không rõ.

Tô Vạn mò mẫm đi tới kéo rèm cửa ra.

Ánh nắng chiếu vào, lúc này là hơn hai giờ chiều, lúc nắng gắt nhất, cả căn phòng sáng bừng lên.

Khoảnh khắc nhìn thấy đống đồ trong phòng, Lê Thốc kinh ngạc quay đầu nhìn Tô Vạn: "Một đống chuyển phát nhanh thế này... cậu đang khoe của đấy à?" Tô Vạn không thèm để ý đến Lê Thốc, đi tới mở một cái thùng bên cạnh ra. "Biết nói thế nào nhỉ, đống này đều gửi cho cậu, nhưng cậu không có nhà nên chuyển sang nhà tớ." Sau đó Tô Vạn bắt đầu show cho Lê Thốc xem kết quả nghiên cứu trong thời gian ngắn vừa qua.

Cậu ta lôi cái thùng duy nhất đã mở từ gầm giường ra, bên trên phủ đầy báo, tiếp đó Tô Vạn lật báo ra.

Lê Thốc thử đoán xem bên trong là gì, tuy thời gian không nhiều nhưng cậu cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để không bị thứ bên dưới hù chết.

Nhưng khi báo được lật ra, cậu ngớ người.

Chương 164

Chỉ thấy một hàng hộp sắt hình chữ nhật, giống như hộp bánh trung thu phiên bản phóng to, nhìn qua còn mới tinh. "?" Tuy đoán sai nhưng Lê Thốc vẫn mở miệng hỏi, vì cậu muốn nghe một đáp án khác từ miệng Tô Vạn.

Tô Vạn cầm lấy, kéo kéo giật giật lắp ghép một hồi, "cạch" một tiếng, cái hộp sắt trong nháy mắt biến thành một khẩu súng tiểu liên. "Tiểu liên gấp gọn." Tô Vạn nói, lại lấy ra một hộp đạn dài hơn từ bên cạnh lắp vào, lên đạn. "Mỗi khẩu đều đi kèm hơn hai trăm viên đạn." "Súng giả hả?" Lê Thốc đón lấy, phát hiện khẩu súng nặng trịch, không có chút sức tay thì căn bản không cầm nổi. "Tớ thử bắn lon nước ở ngoại ô rồi." Tô Vạn lộ ra biểu cảm say mê. "Ngầu bá cháy, cái độ giật đó... không ngờ ở trong nước cũng có cơ hội chơi súng thật." "Tại sao lại gửi súng cho tớ?

Định bảo tớ làm gì?" "Không phải cho cậu, mấy khẩu súng này là gửi cho tớ." Tô Vạn lắc đầu, nhìn Lê Thốc vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Cậu nên hỏi là, định bảo cậu làm gì?" Lê Thốc kiểm kê lại, phát hiện phần đã bóc ra có năm khẩu tiểu liên gấp, tổng cộng đi kèm hơn một ngàn viên đạn.

Còn lại đều là trang bị dã ngoại: Dây thừng, đèn thám hiểm, móc khóa, GPS, lương khô nén v.v...

Thứ khiến người ta sụp đổ nhất là, sau khi bóc hết các hộp chuyển phát nhanh, họ phát hiện trong hai cái hộp đặc biệt nặng có chứa những thứ màu trắng và vàng giống như xà phòng, sờ vào là rớt bột. "Lê Thốc..." Tô Vạn lắp bắp, "Thuốc nổ C4." ...

Trong rạp chiếu phim, khán giả nín thở theo dõi.

Có một đoạn cốt truyện phát triển hoàn toàn vượt xa sự tin tưởng của họ.

Trong suy nghĩ của mọi người, Lê Thốc lạc lõng với thế giới đáng lẽ sẽ bị Ngô Tà xuất hiện mang đi lần nữa.

Chứ không phải gặp loại sự kiện quỷ dị này: Gửi súng ống, đạn dược, thậm chí có thùng còn chứa thi thể.

Nhìn Lê Thốc về nhà phát hiện mình mất tích một cách khó hiểu, trong lòng mọi người đều không nhịn được mà thấy thương cảm cho cậu học sinh cấp ba này.

Tự nhiên bị tập kích, lưng bị khắc hình thù kỳ quái, bị ép cuốn vào thế giới quỷ dị của Ngô Tà. "Chà, so ra thì tình cảnh của Ngô Tà năm xưa tốt hơn Lê Thốc nhiều!" "Chuẩn!

Ngô Tà năm xưa bị Tam thúc lôi vào cái thế giới vô trật tự này, nhưng Tam thúc thực sự vẫn luôn dùng cách của mình để bảo vệ Ngô Tà." "Ngô Tà trên đường đi luôn có Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh bầu bạn, dù gặp nguy cơ gì cũng có người đứng cùng một chiến tuyến!" "Lê Thốc lại hoàn toàn khác, không có Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đi cùng, thậm chí Ngô Tà - người đóng vai trò như Tam thúc - cũng biến mất tăm!

Chỉ để lại Lê Thốc một mình đối mặt với những điều chưa biết!" "Lê Thốc không thể kéo bạn thân của mình vào, cuối cùng chỉ có một mình." "Tên Ngô Tà này quá đáng thật!

Tôi tuyên bố tôi ghét hắn ba phút!" "Tôi năm phút!

Trừ phi Tiểu Ca xuất hiện mới dỗ được tôi!" "!

Vương Bàn Tử cũng nên lên sàn rồi chứ!

Rõ ràng tôi thấy anh ấy ở tiệc đóng máy mà!" "Nhưng tôi cứ thấy kỳ kỳ, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà trải qua bao nhiêu mạo hiểm như

thế, không thể nào bị một cái Cửu Đầu Xà Bách vây khốn được chứ?" "Không biết!

Xem tiếp đi!

Tôi cảm giác sắp đến lúc Lê Thốc show kỹ năng rồi!" "Ừ!

Tôi cũng thấy thế!" ...

Khó khăn lắm mới chấp nhận tin tức bố đi xa, Lê Thốc bị Tô Vạn gọi về nhà.

Hóa ra cái xác khô nằm trong thùng gỗ kia mở mắt, Tô Vạn trong cơn hoảng loạn đã đập nát nó.

Đối mặt với cái xác khô, hai người chọn cách gọi thêm một người bạn tốt nữa.

Người trong giang hồ - Dương Hảo!

Dưới sự giúp đỡ của Dương Hảo, ba người Lê Thốc chôn cái xác khô tại một bãi đất hoang ngoại ô. "Thiết tam giác phiên bản khác sao?" "Có chút giống, nhưng cảm giác hơi khác, dù sao Lê Thốc cũng không muốn hai người kia tham gia vào." Khán giả nhìn ba chàng trai trẻ, không khỏi nhớ đến Thiết tam giác thân yêu của họ.

Cũng là ba người, nhưng hình như chênh lệch hơi lớn. ...

Trong cơn mưa lớn, ba người ai về nhà nấy.

Dưới sự khuyên bảo của Tô Vạn, Lê Thốc bỗng nhớ đến một người.

Sáng hôm sau, Lê Thốc đến bệnh viện tìm Lương Loan.

Chuyện này phần lớn là do Lương Loan xúc tiến.

Lê Thốc cho rằng người phụ nữ này chắc chắn biết chút gì đó.

Vốn dĩ cậu không muốn dính dáng gì nữa, nhưng giờ cùng đường

rồi, chỉ có thể tra từ manh mối duy nhất này.

Kết quả đến bệnh viện hỏi, Lương Loan đã nghỉ phép năm.

Lê Thốc tìm đến tận nhà Lương Loan, gõ cửa.

Lương Loan vẻ mặt kinh ngạc.

Cô mặc một bộ đồ ngắn, quần short lộ ra đôi chân dài trắng nõn nà, thân trên chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, đúng vậy, chỉ có áo ba lỗ.

Đường cong của người phụ nữ trưởng thành khiến Lê Thốc sững sờ.

Vãi chưởng, đẹp thế!

Không được, giờ mình không có công phu để ý cái này. "Làm gì thế?" Lương Loan buông tay nắm cửa ra, cho Lê Thốc vào. "Trốn học là không tốt đâu nha." "Tôi có việc tìm chị." Lê Thốc vào xong, thấy Lương Loan nằm dài trên sô pha một cách tùy tiện, lập tức cảm thấy mắt mình không biết nên đặt vào đâu. "Chuyện gì?

Chắc không phải đến đòi năm trăm tệ đấy chứ." "Không, không cần cũng được." Lê Thốc ngồi cách xa tít, mắt cũng không dám nhìn về phía Lương Loan.

Lương Loan liếc một cái: "Sao ngồi xa thế, sợ chị ăn thịt cậu à?" Lê Thốc: "Tôi với chị lại không thân, tôi hỏi mấy câu, hỏi xong tôi đi ngay." Lương Loan thở dài, lấy sơn móng tay ra tô. "Gớm, muốn tán gẫu với chị, ăn cơm với chị thì cứ tưởng tượng chị là bạn gái cũ của cậu đi?

Thái độ kiểu đó chị không phối hợp đâu." Lê Thốc biết mồm mép phụ nữ không tha cho ai, không cần thiết tốn công đôi co.

Cậu cũng không nói nhiều, quay người cởi áo khoác ra.

Lương Loan giật mình, ngồi bật dậy. "Này!

Cái thằng nhóc thối này làm gì đấy! (O)!" Lê Thốc lấy cái "móng vuốt bảy ngón" từ trong túi ra, sau đó quay lưng lại, đặt hình xăm sau lưng và cái móng vuốt cạnh nhau.

Lương Loan nhíu mày, nhìn kỹ lưng Lê Thốc và thứ kia. "Biết cái này không?" Lê Thốc dùng tấm lưng bị thương hướng về phía Lương Loan, nhàn nhạt hỏi. "Tôi biết chị biết tất cả về chuyện này, chị cùng một giuộc với Vương Minh, nói cho tôi biết, tôi muốn biết tất cả mọi thông tin." Lương Loan nhìn Lê Thốc, bỗng nhiên chuyển chủ đề: "Thế cậu nên đi Hàng Châu một chuyến." "Hàng Châu?

Tại sao?" Lê Thốc không khỏi kinh ngạc. ...

Đứng trước cửa Ngô Sơn Cư, Lương Loan chịu trách nhiệm gõ cửa và đưa một vật gì đó cho người mở cửa.

Sau đó trong lúc chờ đợi cùng Lê Thốc, Lương Loan đỏ hoe mắt kể cho Lê Thốc nghe câu chuyện của cô, về lần đầu tiên gặp đám người Ngô Tà ở bệnh viện mười năm trước với tư cách là y tá.

Trong đó, người khiến cô ấn tượng sâu sắc nhất chính là người đàn ông bị gãy xương kèm theo mất trí nhớ. ... "Chắc chắn là Trương Khởi Linh!

Mười năm trước có thể ở cùng Ngô Tà, lại mất trí nhớ, chắc chắn là Trương Khởi Linh!" "Không cần Lương Loan nói đâu, tôi đột nhiên phát hiện người có thân thủ tốt nhất là Trương Khởi Linh lại thường hay bị thương nặng nhất." "Hết cách rồi, Trương Khởi Linh phải bảo vệ Thiên Chân và Bàn Tử, Bàn Tử lại bảo vệ Thiên Chân, cho nên cuối cùng Ngô Tà chẳng bị làm sao cả." "Khoan đã, nhìn biểu cảm hạnh phúc của Lương Loan, không phải là thích Trương Khởi Linh đấy chứ?" "Hả?

Tôi tưởng Lương Loan và Lê Thốc là một cặp!

Tình chị em là tuyệt nhất!" "Nhưng xem ra không có ý đó đâu!

Ngược lại Lương Loan vì chuyện của Trương Khởi Linh mà mười năm sau lại tham gia vào sự kiện này." "Tội nghiệp Lê Thốc của tôi, nữ chính bay màu rồi." *Mấy người thích có tuyến tình cảm thế à? * Tống Thần khóe miệng giật giật mấy cái, trong lòng càng chấn kinh trước não động đẩy thuyền CP của fan điện ảnh.

Chương 165

Làm cái gì thế, xem phim cứ phải ghép đôi mới chịu à?

Không thể không có tình cảm nam nữ, chỉ có cốt truyện thôi sao? ...

Đông Bắc, Trường Bạch Sơn.

Lúc này Đông Bắc đang đón Tết, bị chôn vùi trong lớp tuyết dày.

Người dân vui vẻ đi chơi Tết, trên các sạp hàng ở hội chùa bày bán đủ loại đồ ăn ngon, đồ chơi lạ. "Bố, nhanh lên nào!

Tối nay còn phải về xem phim nữa!" Vương Giai Giai giục giã ông bố già.

Vương Sơn Hà, hay Vương lão, bất đắc dĩ đấm đấm cái eo đau nhức thở dài. "Haizz, cái eo già của bố đau lắm, không đi nhanh được đâu." "Chuyện xem phim việc gì phải vội, không phải còn ba tiếng nữa mới chiếu sao?

Không muộn được đâu." "Xì!" Nói chuyện mà Vương lão không chú ý đến vẻ mặt bất mãn của bà vợ bên cạnh.

Đặc biệt là ánh mắt bà ấy nhìn chằm chằm vào tay phải đang đấm lưng của Vương lão, trong đó lộ ra vẻ khinh bỉ. "Bình thường bảo ông nghỉ ngơi bảo vệ cái eo cho tốt thì không nghe." Tuy mặt mũi khó ở, nhưng vợ Vương lão vẫn giúp chồng nhẹ nhàng xoa bóp vùng eo.

Đồng thời trong lòng an ủi: Haizz, chồng mình thì mình chịu thôi. "Bố, đó là 'Sa Hải' đấy, phim mới của anh Tống, bây giờ rạp chiếu phim nào cũng đông nghẹt người vì phim này!" Vương Giai Giai đưa điện thoại cho Vương lão xem, trên màn hình là ảnh chụp cảnh người chen người trong rạp. "Hít...

Đông thế cơ à?" Vương lão nhìn tấm ảnh không nhịn được hít sâu một hơi khí lạnh, kết quả không khí âm mấy chục độ làm buốt cả khí quản. "Khụ khụ khụ khụ.

Khụ khụ, không ngờ phim của thằng tiểu tử Tống Thần lại được hoan nghênh thế này." "Vé đặt trước bán được 300 triệu tệ rồi đó!" Vương Giai Giai ưỡn ngực kiêu ngạo nói.

Tuy không liên quan gì đến cô, nhưng Tống Thần dù sao cũng là Trưởng khoa, à Phó cục trưởng Cục Du lịch.

Làm tròn lên thì vinh dự này cô hưởng một phần ngàn cũng không vấn đề gì chứ?

Vương lão đương nhiên không để ý con gái đang tính toán mấy thứ kỳ quái, ông nhìn lượng người trong rạp chiếu phim.

Xoa cằm bắt đầu suy tư, miệng lẩm bẩm: "Xem ra sức ảnh hưởng của Tống Thần còn cao hơn dự tính của mình vài bậc, vậy thì video quảng bá Thái Sơn tiếp theo có thể chuẩn bị quay rồi...

Xem ra phải về bàn bạc chuyện này với Tổng cục trưởng." "Xin chào, tôi đang tìm một người tên là Trương Khởi Linh, xin hỏi ông có biết không?" Khi Vương lão đang cúi đầu suy nghĩ, bên tai bỗng vang lên một giọng nữ êm ái.

Giọng nói trong trẻo như suối chảy nhưng lại đầy mị hoặc, trực tiếp cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương lão.

Vương lão ngẩng đầu nhìn về phía trước, sau đó nhìn thấy cô gái đẹp nhất đời mình từng gặp.

Một chiếc áo khoác trắng nhạt thêu hoa bỉ ngạn đỏ, mái tóc đen dài như thác nước chạm eo, trên đầu cài một đóa hoa thủy tiên tươi non.

Nhìn kiểu dáng áo khoác thì giống trang phục nữ giới thời Minh sơ.

Vương lão hiện tại trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Chà, cô bé này xinh thật, không biết có người yêu chưa, vừa khéo thằng nhóc Tống Thần cũng đang độc thân.

Lúc này Vương Giai Giai đã bắt chuyện với chị gái xinh đẹp.

Chủ yếu nghe đối phương hỏi thăm về Trương Khởi Linh, Vương Giai Giai liền cho rằng chị gái Hán phục cũng là fan của Trương Khởi Linh.

Cô nàng trực tiếp cầm điện thoại cho chị gái xem những cảnh kinh điển của Trương Khởi Linh trong phim.

Nhưng cô lại không chú ý đến ánh mắt kỳ quái của chị gái khi nhìn thấy điện thoại.

Đối phương nhanh chóng bị động tác đẹp mắt của Trương Khởi Linh trong phim hấp dẫn.

Nhưng khi nhìn thấy Tiêu Dương thực hiện những động tác soái khí nhờ sự hỗ trợ của dây cáp trên màn hình điện thoại... "Không phải." Chị gái lạnh lùng mở miệng, đáy mắt thoáng qua tia thất vọng, sau đó thản nhiên xoay người rời đi.

Còn lại gia đình Vương lão nhìn theo bóng lưng chị gái mặc bộ Hán phục mỏng manh đi trong cái lạnh âm mấy chục độ.

Vương lão không hiểu sao cảm giác sau khi đối phương đi rồi, nhiệt độ xung quanh ấm lên không ít. "Mặc ít thế không lạnh à?" "Chắc bên trong dán miếng giữ nhiệt đấy?" "Vì đẹp mà hy sinh nhiều quá, con gái bây giờ đúng là chẳng biết quý trọng thân thể gì cả." "!!" "Đợi sau này bị lạnh tử cung, đau bụng kinh thì biết thế nào là hối hận." "!!" ...

Trong phim, Lê Thốc và Lương Loan chật vật mãi mới gặp được Giải Vũ Thần.

Mặt bị xịt bình xịt hơi cay, đầu bị tưới sữa bò, thê thảm không nỡ nhìn.

Đối mặt với câu chuyện dài dòng của Lê Thốc, Giải Vũ Thần chỉ thản nhiên uống trà, cuối cùng ném cho Lê Thốc một tấm danh thiếp rồi đuổi hai người ra ngoài.

Nhưng Lê Thốc lại phát hiện một dòng địa chỉ và một câu tiếng Anh ở mặt sau danh thiếp.

Dịch ra là: Đừng tin tưởng bất kỳ ai.

Cứ thế, Lê Thốc mang theo Lương Loan đang khóc lóc sướt mướt bắt taxi đến địa chỉ trên danh thiếp.

Bốn tiếng sau, hai người đến một ngôi nhà nông thôn quỷ dị.

Do tài xế taxi bỏ chạy giữa chừng, Lê Thốc bảo Lương Loan đợi ở cửa.

Lê Thốc nhớ lại động tác của Hắc Nhãn Kính trong sa mạc, sau đó cả người trực tiếp leo lên tường.

Trèo lên tường xong, Lê Thốc chuẩn bị chạy tiếp để điều tra ngôi nhà quỷ dị này.

Vừa nhìn sang sân đối diện, cậu đột nhiên phát hiện trên bức tường bên kia có một khuôn mặt quái dị thò lên, mặt đối mặt với cậu.

Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt khổng lồ lạnh lùng trừng trừng nhìn cậu.

Lê Thốc sững sờ hai ba giây, đột nhiên hét lên ba tiếng, cả người ngã ngửa ra sau.

Ngã xuống đất đau điếng, Lê Thốc không màng kêu đau, kéo Lương Loan ở cửa bắt đầu bỏ chạy.

Cái bóng đen kia chỉ đứng trên đầu tường nhìn theo bóng lưng Lê

Thốc. ... "Á á á á!" Khán giả trong rạp cũng thi nhau bị đôi mắt xuất hiện bất ngờ dọa sợ, dù sao kiểu hù dọa không báo trước này là đáng sợ nhất.

Nhưng những chuyện Lê Thốc gặp phải trong phim còn lâu mới kết thúc. ...

Hai người chạy một mạch ra khỏi ngõ hẻm, tìm bừa một hướng cắm đầu chạy, chạy đến khi thở không ra hơi Lê Thốc mới buông tay.

Nhìn lại phía sau thấy không có ai đuổi theo, Lê Thốc một tay chống vào cây thở hồng hộc, thậm chí còn nôn khan.

Lê Thốc chạy thành ra thế này, Lương Loan càng khỏi phải nói.

Cô xoa tay bị Lê Thốc kéo đau, gần như oặt người sang một bên.

Lê Thốc nhìn thấy gót giày cao gót của cô dường như cũng gãy luôn rồi.

Lương Loan: "Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao tự nhiên lại chạy?" Lê Thốc: "Tôi không biết tôi nhìn thấy cái gì, vãi nồi, đáng sợ quá, trong nhà đó có người ở." Lương Loan: "Trong nhà đó có người?

Cậu chắc chứ?" Lê Thốc: "Tôi không chắc đó có phải người không, nhưng chắc chắn là có thứ gì đó." "Thật á?" Lương Loan xác nhận lại.

Lê Thốc không còn hơi sức đâu mà nói nhảm, gật đầu: "Tuyệt đối không sai.

Quá khủng khiếp." "Chẳng phải bảo bên trong không có người sao?" Lương Loan cười, vẫy tay với Lê Thốc: "Đi, chị phải quay lại xem thử." "Quay lại?!

Bị bệnh à!

Người ta phát hiện ra tôi rồi!" Lương Loan giơ ngón tay chỉ Lê Thốc: "Phải nắm bắt tâm lý con người chứ, làm gì có thằng trộm nào vừa chạy xong lại quay lại ngay." Nhưng Lê Thốc từ chối lời mời của Lương Loan, cô thấy thế cũng không ép.

Đưa cho Lê Thốc một trăm tệ bảo đi mua bộ quần áo khác thay, sáng mai tập hợp ở đây.

Sau đó Lương Loan quay lại ngôi nhà nông thôn để kiểm tra. ... "Hảo gia hỏa, tôi trực tiếp gọi là hảo gia hỏa!

Tâm lý học ngược bị Lương Loan chơi rành rẽ luôn rồi!" "Chuẩn!

Chương 166

Có thể trực tiếp quay lại ngay khiến tôi cũng không ngờ tới!" "Nhưng xem ra Lê Thốc cũng đâu có vừa, cậu ta hình như không định về đâu." "Nói chứ khuôn mặt vừa nãy dọa tôi sợ thật!" "Thằng nhóc Lê Thốc cũng cứng đầu phết, người ta cho tiền mua quần áo, nó đi thẳng ra quán nét luôn." "Làm tôi nhớ lại hồi xưa, tôi cũng hay trốn học ra quán nét chơi game." "Đúng đúng, tôi cũng thế, cảm giác lên mạng thú vị hơn nhiều." "Hết cách rồi, tuổi trẻ mà!

Làm tôi nhớ lại thời thanh xuân!

Đoạn này Tống Thần quay tốt thật." ...

Ba giờ sáng, Lê Thốc đang cày game trong quán nét bỗng nhiên phản ứng lại.

Tại sao mình cứ phải nghe lời Lương Loan nhỉ?

Rõ ràng biểu hiện của người phụ nữ đó cũng rất đáng ngờ.

Thế là, Lê Thốc mặc bộ áo choàng tắm mua mười lăm tệ ở nhà tắm công cộng quay lại ngôi nhà nông thôn.

Cậu trèo tường nhảy thẳng vào bên trong, định tìm vị trí của Lương Loan trước.

Sau đó ở trong góc một căn phòng, cậu phát hiện Lương Loan đang đứng úp mặt vào tường.

Nhưng Lê Thốc gọi hai tiếng, Lương Loan trước mặt vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Đột nhiên điện thoại trong túi Lê Thốc bắt đầu rung lên.

Lấy ra xem, Lê Thốc lập tức trừng to mắt.

Vì trên màn hình hiển thị tên người gọi là Lương Loan, số cậu đã lưu lúc trên máy bay.

Nhưng điện thoại của Lương Loan không phải đang ở trong tay cô ta sao?

Lê Thốc nhìn Lương Loan đang đứng im trước mặt, phát hiện đối phương không có bất kỳ động tác nào, trong tay càng không có điện thoại để gọi.

Lê Thốc kinh hãi tột độ nhìn người trước mặt, do dự một lát, cậu bắt máy.

Giây tiếp theo, Lê Thốc nghe thấy giọng nữ gấp gáp trong điện thoại: "Cậu đang ở đâu?" Lê Thốc: "Tôi đang ở trong ngôi nhà đó đây." Lương Loan kinh ngạc kêu "A" một tiếng. "Cậu đang ở trong ngôi nhà đó?

Nhà nào?" Lê Thốc: "Cái địa chỉ tôi muốn đến ấy, tôi quay lại tìm chị." Lương Loan: "Không phải bảo sáng mai mới gặp nhau sao?

Tôi cũng đang ở trong ngôi nhà đó đây, cậu không nhìn thấy tôi à?" Lê Thốc nhìn người trước mặt, người này căn bản không nói chuyện, lại nhìn xung quanh, nói vào điện thoại: "Thực ra tôi nhìn thấy chị rồi, tôi đang ở tầng ba, theo lý thuyết, tôi đang ở ngay sau lưng chị, nhưng tình huống hơi lạ." Lương Loan: "?

Không thể nào!

Tôi hiện tại đang ở trong ngõ hẻm, cảnh sát vẫn chưa đi, tôi còn chưa vào được đây này." Lê Thốc gãi đầu, nhìn Lương Loan đang đứng úp mặt vào tường trước mặt nói: "Chắc không phải chị đang dọa tôi đấy chứ...

Không đúng, chắc chắn chị đang chơi tôi." ... "Không không, hoàn toàn không phải chơi khăm đâu!

Tiểu Lê Thốc!" "Đó thật sự là Lương Loan thứ hai đấy!

Đúng là gặp ma rồi!

Sao lại thế này?" Trong rạp chiếu phim không ít người vội vàng nói nhỏ, vì có thể thấy hình ảnh chuyển đổi giữa Lê Thốc và Lương Loan.

Điều khiến mọi người nổi da gà là bối cảnh xung quanh hai người hoàn toàn khác nhau, trong loa vang lên âm nhạc kinh dị. "Liệu có phải đạo diễn Tống Thần cố ý sắp xếp?

Lương Loan có chị em sinh đôi hay gì đó?" "Cậu thấy phối hợp với loại nhạc này thì có giống không?" Lúc này, cả rạp chiếu phim vang vọng âm nhạc cực kỳ quỷ dị, kết hợp với căn phòng tối tăm nơi Lê Thốc đang đứng.

Ừm, không khí căng đét, Tống Thần chơi chiêu này thành thạo thật. ...

Trong phim, Lương Loan rất bất mãn với lời Lê Thốc nói, đứng giữa đám đông hét lớn vào điện thoại: "Tôi rảnh đâu mà chơi khăm cậu.

Đồ dở hơi, nói năng kỳ đà kỳ quặc!

Cậu rốt cuộc đang ở đâu?

Không nói là bà đây nổi giận đấy." Lê Thốc ở đầu dây bên kia hít sâu một hơi, mặc kệ Lương Loan truy hỏi trong điện thoại.

Cậu bước tới, định ấn vai người trước mặt xoay lại.

Nhưng thử hai ba lần, đối phương hoàn toàn bất động, đồng thời Lương Loan trong điện thoại đang chửi bới ầm ĩ vì tức giận.

Lê Thốc không còn tâm trí đâu mà nghe nữa, nhìn người kỳ quái trước mặt, trong bóng tối từ từ quay đầu lại.

Lương Loan!

Không sai!

Sau khi Lê Thốc nhìn rõ mặt, cả bắp chân cũng bắt đầu run rẩy, người này có khuôn mặt y hệt Lương Loan.

Trong góc tối, Lương Loan dùng một tư thế quỷ dị quay đầu nhìn cậu, một Lương Loan khác trong điện thoại thì không ngừng chửi rủa.

Lê Thốc quyết định chạy, hết cách rồi, ở trong sa mạc Ngô Tà từng dạy cậu: Trong thế giới này, bất kể gặp chuyện gì, chạy trốn luôn là một lựa chọn không tồi.

Nhưng khuôn mặt lạnh băng của Lương Loan trước mặt trong góc tối cứ nhìn cậu không cảm xúc.

Khi Lê Thốc chuẩn bị quay người bỏ chạy thì Lương Loan trước mặt bỗng nhiên lên tiếng, bằng một giọng nam hơi quen tai với Lê Thốc. "Cúp điện thoại đi." Giọng nói rất nhẹ, nhưng xác thực là giọng đàn ông. "Đến muộn quá đấy." Lương Loan "giả" nói, đi đến trước mặt cậu, giật lấy điện thoại từ trong tay. "Tùy tiện tìm chỗ ngồi đi, nếu thấy bẩn quá thì đứng, dù sao tôi cũng không nói lâu đâu." "Anh trai Lương Loan hay là chị gái chuyển giới?" Lê Thốc hỏi. "Mượn khuôn mặt này chỉ để thoát thân dễ dàng hơn thôi, cậu chắc phải nhớ tôi chứ, cậu đến đây là nhờ danh thiếp tôi đưa mà." Giải Vũ Thần nói, "Trên mặt tôi đeo mặt nạ." Lê Thốc nhíu mày: "Thật á?

Mặt nạ?

Thật sự có thứ này sao?" Giải Vũ Thần: "Dưới ánh mặt trời thì không lừa được ai, nhưng trong điều kiện ánh sáng thế này là đủ rồi." ".....Cho nên anh biến thành Lương Loan, rốt cuộc là để làm gì?" Lê Thốc cạn lời, năm nay phạm thái tuế hay sao mà gặp toàn biến thái.

Trong đầu cậu nhớ lại ba người Ngô Tà, Vương Minh, Hắc Nhãn

Kính.

Không biết tại sao trên mặt ba người đó đều đeo một nụ cười đê tiện. "Tôi không có nhiều thời gian, trước tiên giải thích đơn giản vấn đề cậu đang đối mặt." Giải Vũ Thần giải thích cho Lê Thốc biết, căn nhà này không phải căn cậu vừa nhảy vào, đây là một căn khác giống y hệt, cậu đã bị đánh lạc hướng.

Lê Thốc: "Thế cũng không cần phải cải trang thành thế này chứ, cố tình đứng trong góc tường giả thần giả quỷ." Đối mặt với nghi vấn của Lê Thốc, Giải Vũ Thần giải thích tình huống hiện tại.

Nghe xong Lê Thốc cả người đờ đẫn. (△;) Giải Vũ Thần nhìn bộ dạng cậu cũng bất đắc dĩ thở dài: "Tất cả những thứ cậu nhận được đều đến từ một người bạn của tôi.

Vài năm trước tôi thoát khỏi một sự kiện lớn, từ từ bắt đầu đối mặt với sự nghiệp của mình.

Tôi phát hiện, trong khoảng thời gian hỗn loạn đó, những người xung quanh tôi đều thay đổi.

Khi đối mặt với sự kiện lớn kia, tôi không phát hiện ra những thay đổi nhỏ nhặt này, hiện tại tôi dần dần phát hiện, bên cạnh tôi không có ai đáng tin cậy cả." Lê Thốc bỗng nhớ lại lời Ngô Tà nói với cậu, tuy nội dung khác nhau nhưng ý tứ cũng tương tự.

Giải Vũ Thần: "Trước đây tôi có một đề nghị, tôi cần một người hoàn toàn ngoài cuộc giúp tôi thực hiện một việc, bởi vì tôi bị kiểm soát quá sâu rồi.

Không chỉ xuất phát từ đề nghị, mà theo những chuyện cậu gặp phải hiện tại, chuyện này không chỉ là đề nghị nữa, hiển nhiên cậu phải làm rồi." "Tại sao lại chọn tôi?" Lê Thốc mếu máo nằm bò ra đất, "Tôi chỉ là một học sinh, có cần phải hung hãn thế không?" "Không

phải tôi chọn cậu, tôi đoán bạn tôi thực sự không còn cách nào khác mới đưa ra quyết định này.

Cũng có thể vì phát hiện ra phẩm chất nào đó của cậu." Lê Thốc lập tức lắc đầu, hai tay vỗ ngực: "Tôi tuyệt đối không có phẩm chất đó, có thì tôi sửa không được sao?" "Không được." Giải Vũ Thần lắc đầu, cho Lê Thốc một câu trả lời tuyệt vọng. "Thông qua tối nay tôi cũng phát hiện cậu đúng là một ứng cử viên thích hợp.

Đã xảy ra chuyện rồi, vì an toàn tính mạng của bạn tôi, dù cậu không thích hợp, tôi cũng chỉ có thể đẩy chuyện này đi tiếp." Lê Thốc nghe vậy, im lặng gật đầu, nhưng nghe đến một câu bỗng cảm thấy sự tình có chút không ổn. "Đẩy?" Giải Vũ Thần: "Nghe này, bắt đầu từ lúc cậu nhận gói bưu kiện đầu tiên, cậu và những người xung quanh đều đã rơi vào nguy hiểm.

Hiện tại sở dĩ các cậu còn sống tốt là vì người khác chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cũng coi như bạn tôi lợi hại một chút...

Cho nên muốn sống sót thì chỉ có thể nghe theo tôi." Lê Thốc: "....." Thấy Lê Thốc kháng cự kế hoạch này, Giải Vũ Thần đành phải nói với cậu: "Tôi lấy ví dụ nhé, tôi tuyên bố với cả võ lâm một tin tức, manh mối Cửu Âm Chân Kinh đang ở trên người cậu, cậu cảm thấy cậu nói không có thì sẽ có ai tin không?" Lê Thốc: "......Nói vậy là lên thuyền giặc rồi, tôi không xuống được nữa hả?" Giải Vũ Thần: "Ừ." "Trời ơi!

Biết thế này tôi thà không yêu sớm, không chơi game còn hơn..." Nhìn Lê Thốc nằm ra đất khóc lóc, Giải Vũ Thần lấy từ sau lưng ra một cái bọc đặt trước mặt cậu. "Mười vạn tiền mặt, sau này phải tùy cơ ứng biến, phải biết rằng 'nó' luôn nhìn chằm chằm cậu đấy!" Dõi theo Lê Thốc bước ra khỏi phòng, trong bóng tối một thân ảnh từ từ

xuất hiện.

Trương Nhật Sơn mặc âu phục đen nói với Giải Vũ Thần: "Đứa bé này trông không ổn lắm." Giải Vũ Thần: "Nhưng là người Ngô Tà chọn, cậu ấy đã bước vào rồi." ... "Tôi đi, gần hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đẩy tuyến chính rồi sao!?" "Ngô Tà và Giải Vũ Thần bày ra kế hoạch lớn thế này, trọng điểm là mười năm, hai người họ đã gặp phải chuyện gì?" "Xem ra Ngô Tà cũng không biến thành trùm cuối phản diện đâu!

Làm mấy việc khác thường này là vì muốn bảo vệ thôi!" "Nhưng kéo Lê Thốc vào như vậy, thật sự không tốt lắm." "Lê Thốc cũng hết cách rồi, cậu ấy bị kéo vào, nếu không bị người ta tập kích thì hiện tại Lê Thốc vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi." "Tất cả đều là duyên phận, duyên phận giữa Lê Thốc và Ngô Tà." "Cảm giác phía sau sẽ đi vào cốt truyện cao trào, ánh mắt Lê Thốc vừa rồi cũng thay đổi!" "Ừ!

Chương 167

Lê Thốc cũng nên hạ quyết tâm rồi, hiện tại vấn đề duy nhất là tại sao Ngô Tà lại gửi nhiều thi thể cho Lê Thốc thế?" "Xem tiếp đi, nếu tất cả đều do Ngô Tà lên kế hoạch thì Ngô Tà cũng quá lợi hại rồi?" "Cứ xem tiếp đã." ...

Hạ quyết tâm, Lê Thốc quay về Bắc Kinh, dùng mười vạn tiền mặt Giải Vũ Thần đưa thuê một cái nhà kho.

Cậu chuyển những quan tài không ngừng được gửi đến nhà Tô Vạn vào trong kho.

Về việc này, Tô Vạn cũng không ngừng oán thán với Lê Thốc, mấy ngày Lê Thốc đi vắng, nhà cậu ta gần như biến thành nhà tang lễ.

Trong kho, lần đầu tiên Lê Thốc mở một cái thùng gỗ ra.

Trong nước đá đang tan chảy, Lê Thốc nhìn thấy rất nhiều đầu người.

Để tìm hiểu mọi chuyện, Lê Thốc nén cơn buồn nôn lấy một cái đầu từ trong đó ra, nhưng ngay sau đó cánh tay bị những sợi tóc đen dài ra quấn chặt.

Lê Thốc dùng sức giãy ra, phát hiện đó là một con rắn.

Bị rắn lông đen liên tục tấn công, Lê Thốc không những không sợ hãi mà ngược lại còn dùng đầu người trong tay đập chết nó.

Khi Tô Vạn và Dương Hảo đến, chỉ nhìn thấy con rắn lông đen bị Lê Thốc đập làm đôi.

Bỏ qua khúc nhạc đệm rắn lông đen, Lê Thốc tiếp tục xem xét những đầu lâu trong thùng.

Sau đó cậu nhìn thấy một người không nên nhìn thấy nhất: Bạn cùng lớp của cậu, Thẩm Quỳnh.

Nhìn Thẩm Quỳnh còn trẻ mà đã bị phân xác, Lê Thốc giận dữ tột độ, cậu hận thấu xương kẻ đã gửi những thi thể này.

Sau khi ở một mình cùng đống thi thể trong kho suốt một đêm, Lê Thốc xâu chuỗi mọi chuyện lại.

Trang bị thám hiểm và những người bị phân xác này vốn dĩ là một, bọn họ là một đội thám hiểm.

Bình tĩnh lại, Lê Thốc bắt đầu điều tra, thông qua các chi tiết cậu phát hiện công ty logistic chịu trách nhiệm vận chuyển thi thể chính là công ty của bố Thẩm Quỳnh, tất cả đều có liên hệ.

Sau đó Lê Thốc lên đường đến công ty logistic, muốn làm rõ những thi thể này được chuyển đi từ đâu. ...

Trong rạp, khán giả đều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm đoạn kịch tình này.

Nội dung đoạn này rất nhiều, chỗ nào cũng tràn ngập chi tiết, nhưng tiết tấu lại rất nhanh. "Tiểu Lê Thốc thật sự có dáng dấp của Ngô Tà năm xưa, một mình bình tĩnh làm những việc này!" "Hèn gì Ngô Tà chọn Lê Thốc làm việc này, đúng là người trời sinh thích hợp với thế giới này!" "Nhưng có chút xót xa, lần này Lê Thốc phải một mình quay lại sa mạc!" "Haizz, đi đi lại lại vẫn quay về sa mạc thôi!

Quả nhiên không hổ là Sa Hải." "Tôi lại tò mò về Cửu Môn xuất hiện ở đoạn giữa hơn, thiết lập này thú vị đấy!" "Nhà Ngô Tà xếp thứ năm à?

Có cả Giải Vũ Thần nữa!" "Chậc chậc chậc, cứ cảm giác chuyện về Cửu Môn này Tam thúc còn viết được nhiều lắm!" "Ừ ừ, tôi cũng rất muốn xem thêm chi tiết về Cửu Môn!" ...

Sau khi tìm được địa điểm vận chuyển thi thể, Lê Thốc cùng Tô Vạn quay lại nhà kho thì bị một lượng lớn rắn lông đen tập kích, Tô Vạn không may bị cắn vào cổ phải nhập viện.

Lê Thốc cũng nhận được gói bưu kiện cuối cùng từ chỗ Tô Vạn đang nằm viện, bên trong là một chiếc chìa khóa và một cái USB.

Về nhà, Lê Thốc mở USB lên, bên trong chỉ có một tập tin.

Mở tập tin ra xem, Lê Thốc phát hiện đoạn video này do đội mạo hiểm quay.

Đúng vậy, chính là đội mạo hiểm bị phân xác đang nằm trong nhà kho.

Điều khiến Lê Thốc chấn kinh nhất là, ở cuối video, cậu nhìn thấy bố mình.

Việc này khiến Lê Thốc lập tức mất lý trí, cậu lấy thức ăn, súng ống, định lái xe một mình đi Nội Mông.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, Lê Thốc từ bỏ cách làm này, vì cậu không có bằng lái. ... "Bằng lái, Thần Thần vừa nãy lái xe đấy à?" Khương Nguyệt Thanh bỗng nhiên hỏi Tống Thần.

Ngậm ống hút cốc coca mới toanh (vừa đi mua), Tống Thần gật đầu. "Sao thế?" "Bằng lái mới thi được rồi à?" "Không có, vừa rồi em lái xe không bằng đấy." Tống Thần nhét bằng lái vào túi sâu hơn, nhướng mày nói với Khương Nguyệt Thanh: "Đợi lát nữa em đi tự thú, lôi cả chị vào ở cùng hai ngày nhé!" "Bị điên à?

Sao tự bạo lại lôi cả người vô tội như chị vào!" Giọng nói khó chịu của Khương Nguyệt Thanh khiến Tống Thần nhếch mép, sau đó lờ đi đòn tấn công quấy rối của đối phương, tiếp tục xem phim. ...

Cuối cùng, Lê Thốc bị vô số bí mật đè nén đến mức không thở nổi, chủ động tìm hai người bạn tốt là Tô Vạn và Dương Hảo để hỏi

mọi chuyện.

Tuy hai người không biết Lê Thốc rốt cuộc đã trải qua những gì, nhưng họ vẫn an ủi cậu, thậm chí dùng cách của mình giúp Lê Thốc xử lý mọi việc.

Được hai người giúp đỡ, Lê Thốc chợt hiểu ra lời Giải Vũ Thần nói.

Liên hệ với những lời Ngô Tà miêu tả trong sa mạc, cuối cùng Lê Thốc cũng hiểu.

Có thể cậu luôn bị giám sát, nhưng do chưa giải được câu đố Ngô Tà để lại, những người bí ẩn kia vì câu đố này sẽ không làm hại cậu.

Ngược lại còn chủ động bảo vệ cậu, đợi sau khi thành quả xuất hiện mới ra mặt cướp đoạt.

Tương đương với việc Ngô Tà đã cho Lê Thốc một cái "bùa hộ mệnh".

Hiểu rõ mọi chuyện, Lê Thốc biết một nguyên tắc, đó là bất kể cậu làm gì, những người đó cũng chỉ mặc kệ cậu làm.

Vì họ không biết mục đích của Lê Thốc, chỉ tưởng cậu đang giải câu đố của Ngô Tà.

Nhưng lần này Lê Thốc đi là để cứu bố mình.

Lê Thốc vỗ vai Dương Hảo và Tô Vạn, nói qua loa ý định của mình. "Nếu như vậy tớ không cần sợ nguy hiểm, cứ ngồi tàu hỏa đi thẳng là được.

Tớ lỡ quá nhiều thời gian rồi, tớ phải bắt đầu hành động ngay." Tô Vạn đè vai Lê Thốc lại, nói: "Đợi chút, bao giờ cậu đi?" Lê Thốc nói sớm nhất cũng phải ngày kia, Tô Vạn nhìn Dương Hảo một cái.

Hai người đứng lên: "Thế đi thôi, bọn tớ cũng về thu dọn đồ đạc."

"Tại sao?" Lê Thốc kinh ngạc nhìn hai người. "Anh em à, chuyện kích thích như thế sao có thể để một mình cậu trải qua.

Huống hồ, cậu mà không an toàn thì tớ cũng chẳng an toàn, cậu mà chết trong sa mạc...

Chắc chắn họ sẽ nghi ngờ hai đứa tớ ít nhiều cũng biết chút gì đó, lúc đấy tớ còn thảm hơn.

Chi bằng cùng đi cho sảng khoái, chết cũng chết một chỗ." Dương Hảo một tay khoác vai Lê Thốc, tay kia khoác vai Tô Vạn nói: "Mấy anh em ta đều là dân chơi trong ngõ, nhìn một mình cậu đi mạo hiểm, sau này ông đây còn mặt mũi nào đối mặt với giang hồ nữa?" "Được!" Ba người đứng dưới ánh hoàng hôn vui vẻ cười vang.

Mọi người đang xem phim cũng lộ ra nụ cười. "Thiết tam giác mới!" ...

Khi ba người Lê Thốc lên tàu hỏa đi sa mạc, tại Khách sạn Tân Nguyệt, Hoắc Tú Tú đứng dậy nói: "Xuất phát rồi, tôi cũng nên hành động thôi." "Được rồi ~ Nghe ngài cả, đại tiểu thư ~" Kèm theo giọng Bắc Kinh đặc sệt, Vương Bàn Tử cười tủm tỉm đứng sau lưng Hoắc Tú Tú.

Trương Nhật Sơn thì bình thản uống trà trên tầng hai, Nhị Hưởng Hoàn trên tay nhẹ nhàng chạm xuống mặt bàn. "Phật gia..." “Chỉ là ba đứa nhóc thôi mà?

Có cần thiết phải trải qua những chuyện quá đáng như vậy không?” Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt không nỡ nhìn Lê Thốc và hai người bạn đang lên tàu hỏa trên màn ảnh.

Đương nhiên giọng nói của cô rất nhỏ, Tống Thần ở bên cạnh không nghe thấy.

Nếu không hắn nhất định sẽ phải giáo huấn lại Khương Nguyệt

Thanh một trận cho ra trò, xem phim thì đừng có nhập tâm vào hiện thực quá.

Cái đám người xem xong "Đạo Mộ Bút Ký" mà chạy đi Trường Bạch Sơn trộm mộ đã đủ ly kỳ rồi, hy vọng lần này sẽ không có ai vì "Sa Hải" mà chạy tới sa mạc tìm Cổ Đồng Kinh.

Trên màn ảnh, ba người ngoại trừ Lê Thốc ra, hai người còn lại dọc đường đi cứ cười nói vui vẻ suốt.

Bởi vì Dương Hảo và Tô Vạn cho rằng ba người bọn họ sắp tiến hành một chuyến phiêu lưu mạo hiểm thú vị.

"Thần Thần, hiện tại biên kịch viết kịch bản thật sự càng lúc càng quá đáng rồi." Lời nói của Khương Nguyệt Thanh làm Tống Thần có chút khó hiểu, hắn quay đầu nhìn cô.

"Em quá đáng á?" Trong bóng tối, Tống Thần đeo kính 3D chỉ vào mình hỏi nhỏ, đôi lông mày nhướng cao lên.

Kịch bản "Sa Hải" chẳng lẽ lại ít "dao" (bi kịch) hơn "Đạo Mộ Bút Ký" sao?

Nhóm nhân vật chính còn chưa ai chết mà.

"Chẳng lẽ vì cốt truyện quá 'hack não'?

Dì sẽ không vì chút chuyện này mà thấy khó hiểu chứ?" Tống Thần nhếch mép cười, Khương Nguyệt Thanh nhờ ánh sáng từ màn hình nhìn thấy nụ cười quái gở trên mặt hắn.

"Đang châm chọc dì não phẳng đấy hả?

Thần Thần?

Cốt truyện tuy có hơi hack não thật, nhưng dì vẫn tiếp thu được." Khương Nguyệt Thanh hất đầu một cái, mái tóc dài như tiên tử quất thẳng vào mặt Tống Thần.

Chương 168

"Hừ, đàn bà, đừng có giả bộ nữa, tôi nhìn thấu rồi!" Bị tóc dài của Khương Nguyệt Thanh tát vào mặt, Tống Thần cũng chẳng giận, trong lòng càng tin chắc là bà dì này xem không hiểu cốt truyện nên mới trút giận lên người mình.

"Nói đi cũng phải nói lại, Thần Thần, lần này trong phim không có cổ mộ hay sao?" Bỗng nhiên nghe thấy xung quanh bàn tán, Khương Nguyệt Thanh quay sang hỏi Tống Thần.

Nhân lúc cốt truyện đang ở đoạn nhẹ nhàng, khán giả xung quanh đều đang thảo luận một vấn đề.

Đó là với tư cách phần tiếp theo của "Đạo Mộ Bút Ký", "Sa Hải" hiện tại vẫn chưa thấy xuất hiện cổ mộ.

Cảm giác cứ thiếu thiếu cái mùi vị đặc trưng nào đó.

"Dì thích cổ mộ à?

Em cứ tưởng sau lần trước, dì sẽ ghét mấy thứ đó rồi chứ." Tống Thần đương nhiên cũng nghe thấy khán giả bàn tán, nhưng thấy Khương Nguyệt Thanh chủ động hỏi làm hắn có chút bất ngờ.

Dù sao trước đó hai người đã trải qua ngôi cổ mộ kinh hoàng ở Trường Bạch Sơn, ngay cả Tống Thần nửa đêm nằm mơ thấy con thú đồng kia cũng thường xuyên giật mình tỉnh giấc.

"Đúng là không thích thật, nhưng lần này không quay cảnh đi vào trong đó à?" "Không có đâu." Tống Thần thản nhiên lắc đầu, vỗ vỗ tay Khương Nguyệt Thanh nói: "Bởi vì sợ dì nhìn thấy lại sợ, nên tất cả những cảnh đáng sợ trong cổ mộ đều không đưa vào đâu." "Thần Thần~" Nghe giọng điệu cảm động của Khương Nguyệt Thanh, Tống

Thần trong lòng cười trộm.

Tuy là không có cổ mộ, nhưng tôi đâu có nói là không có mấy tình tiết hù dọa người khác đâu nha ~(∇). .....

Lê Thốc cùng những người bạn dẫn theo Lương Loan vừa gặp trên tàu hỏa, bốn người dưới sự dẫn đường của người dân bản địa đã thành công tìm được Cổ Đồng Kinh.

Dọc đường đi, phú nhị đại Tô Vạn luôn có thể móc ra những đạo cụ thích hợp vào lúc mọi người cần thiết nhất, được khán giả gọi vui là "Doraemon"!

Cái cậu chàng vác kèn Saxophone này cũng làm mọi người trong lòng vui vẻ.

Sau đó Lê Thốc gặp phải loài Tiên Nữ Hà chui xuống dưới da, rồi đến cơn gió nóng thiêu đốt đủ để thổi khô người thành xác ướp.

Khó khăn lắm mới sống sót trở về, lúc mọi người đang ngủ lại gặp phải Hải Tử (hồ nước) di động, trực tiếp đưa nhóm Lê Thốc đến vùng sa mạc trắng quen thuộc.

Nhìn khóe miệng Khương Nguyệt Thanh cứ giật giật, nhìn nụ cười xấu xa của Tống Thần mà thầm mắng: "Cảnh quay này còn dọa người hơn cả cổ mộ!" Các khán giả khác thì cảm thán vận may của nhân vật chính, như vậy mà cũng có thể thuận lợi đi hết tuyến truyện chính.

"Chậc chậc chậc, không hổ là nhân vật chính!

Thế mà cũng sống được." "Thật ra cũng khá bình thường mà, lần trước Ngô Tà chẳng phải cũng ngẫu nhiên gặp được sao?" "Tôi nghi ngờ mấy người có xem phim nghiêm túc không đấy, đã nghe Giải Vũ Thần nói rồi, không có phản ứng gì sao?

Lần này Lê Thốc gặp nạn có khả năng đều do Ngô Tà lên kế

hoạch cả rồi!" "Xem tiếp đi, Ngô Tà chắc không sao đâu nhỉ?" .....

Trong phim, tại địa điểm quen thuộc lần nữa, Lê Thốc chưa kịp thở lấy hơi đã bị Lương Loan yêu cầu đi đốt đống lửa.

Dùng giọng điệu chỉ huy bạn trai, Lê Thốc cũng không thể phản kháng gì, khiến Tô Vạn và Dương Hảo nhìn Lê Thốc giơ ngón cái hướng xuống: Dislike.

Lê Thốc: ".....

Tôi ngoại trừ chịu đựng phụ nữ, còn phải chịu đựng cả các cậu nữa hả?" Sau đó ba chàng trai trẻ ngồi xếp hàng bên đống lửa nhỏ.

Trong đó Tô Vạn móc ra cuốn "Ba năm thi đại học, năm năm giải đề" và bắt đầu làm bài tập.

Lê Thốc và Dương Hảo cũng bị trái tim to lớn của Tô Vạn làm cho ấn tượng, hai người mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong lều.

Nhưng rất nhanh, Lê Thốc bỗng nhiên bừng tỉnh, đồng thời cũng phát hiện bên ngoài lều xuất hiện nguồn sáng quỷ dị.

Ở bên trong lều chỉ có thể cảm giác ánh sáng bốn phía dường như có chút khác biệt so với vừa rồi.

Khi Lê Thốc chui ra khỏi lều ngẩng đầu nhìn lên, mặt trăng vốn có đã bị mây che khuất, bốn phía tối sầm lại, trong bóng tối có một số tia sáng kỳ lạ lơ lửng trong không khí, dường như là ảo giác.

Khi Lê Thốc đứng dậy, lập tức nhìn thấy ở cồn cát xa xa nơi ánh lửa không chiếu tới được, vùng sa mạc rộng lớn kia không biết từ lúc nào đã được phủ lên một tầng ánh sáng màu xanh lục dị thường.

Đó là những dải sáng giống như Bắc Cực Quang bốc lên từ trong sa mạc.

Những dải sáng này bao quanh cả cái Hải Tử, vặn vẹo biến hóa y

như cực quang.

Ánh trăng vừa bị che khuất, màn ánh sáng này liền giống như u linh mà xuất hiện.

Lê Thốc chạy lên một cồn cát, nhìn xuống phía dưới, thấy cả biển cát bên ngoài toàn bộ đều bị lục quang bao trùm.

Tô Vạn thông minh cho biết đây là lân quang, do nhiệt độ cát cao nung nóng thi thể dưới cát mà bốc lên.

Nhưng Lê Thốc lại không có thời gian suy nghĩ những thứ này, đứng ở trên cao nhìn thấy xa xa trên cồn cát đối diện, lúc này đang có hai ngọn đèn màu trắng nhấp nháy.

Lê Thốc lấy ống nhòm ra nhìn, kinh ngạc thấy có một người đang đứng ở lưng chừng cồn cát đó.

Người nọ trong tay giơ một ngọn đèn bão, trong bóng tối đèn bão giống như một ngôi sao cấp thấp, quỷ khí âm u.

Người nọ giơ đèn bão ngang mặt, tuy rằng ống nhòm trong tay Lê Thốc không được xịn lắm, nhưng dáng người kẻ đó rất giống Hắc Nhãn Kính.

Lê Thốc bỏ ống nhòm xuống, tưởng mình bị ảo giác, dùng lực dụi dụi mắt.

Giơ ống nhòm lên nhìn lần nữa, thấy sau lưng Hắc Nhãn Kính lại xuất hiện thêm một người, động tác y hệt.

Vương Minh!

Mặt hai người đều vừa vặn bị ánh đèn bão chiếu sáng, dường như là cố ý, trông quỷ dị vô cùng.

Hai người bất động, giống như pho tượng.

Có ma!

Mấy người này quả nhiên chết rồi. (???)!!

Sắc mặt Lê Thốc trắng bệch, run rẩy hỏi Tô Vạn: "Có mang theo kiếm gỗ đào hay thứ gì tương tự không?" "Không có....." Giọng Tô Vạn cũng có chút run rẩy.

"Biết thế tôi mang theo một cây. (--)" Lê Thốc đối với trạng thái của Tô Vạn lúc này có chút kỳ quái.

Lại không có ống nhòm, cũng đâu nhìn thấy gì mà sao lại sợ hãi, hắn bỏ ống nhòm xuống cúi đầu nhìn.

Bỗng nhiên Lê Thốc thấy dưới chân cồn cát có một người đang đứng.

Người kia giơ đèn bão lẳng lặng đứng trong bóng tối nhìn bọn họ, sắc mặt trắng bệch hoàn toàn không giống người sống.

Lê Thốc mất một lúc lâu mới nhận ra người này là ai.

Nhìn xem, là Ngô Tà.

Thật sự chết rồi sao?

Về đây như đã hẹn, hiển linh chỉ cho bọn họ một con đường sống sao?

Lê Thốc tay chân lạnh lẽo đối diện với Ngô Tà, Ngô Tà cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

"Ách....." Trong cổ họng Lê Thốc không tự chủ được phát ra một tiếng kêu nghẹn, sau đó làm ra một động tác mà chính hắn cũng không ngờ tới, quỳ sụp xuống trước mặt Ngô Tà.

"(o)// Tha mạng cho tôi!" Tô Vạn và Dương Hảo sắc mặt trắng bệch nhìn một màn này, thấy Lê Thốc quỳ xuống, hai người lập tức cũng quỳ theo.

Thế là ba người bắt đầu điên cuồng vái lạy Ngô Tà.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm những lời cầu khấn cho Ngô Tà sớm siêu sinh.

“.....OO...” Ngô Tà nhìn ba người không ngừng dập đầu, thầm nghĩ: Đợi lát nữa biết mình chưa chết, bọn nó có giết mình không nhỉ? ????

“Có giấy không?

Trương.” Ngô Tà đi tới trước mặt Lê Thốc đang quỳ, nhìn hai người quỳ bên cạnh cười nói.

“Được rồi, chúng ái khanh bình thân đi.” Nhận lấy tờ khăn giấy Lê Thốc run rẩy đưa tới, Ngô Tà ngay trước mặt ba đứa nhỏ bắt đầu lau mặt.

“Ngô Tà, anh quả nhiên chưa chết!” Lê Thốc chú ý thấy màu trắng bệch trên mặt Ngô Tà bị khăn giấy lau đi, sau khi lau xong liền khôi phục màu da bình thường.

“Vất vả rồi, làm tốt ngoài dự liệu của tôi.” Ngô Tà đứng dậy, quay về hướng hai người ở xa xa kia, dùng tay che đèn bão ra hiệu vài cái.

Đèn bão phía đối diện biến mất, Ngô Tà nhìn ba người đang trợn mắt há hốc mồm cười cười: “Đều còn sống cả.” Lê Thốc mới phản ứng lại, bò dậy, trên trán ba người đều dính đầy cát.

Lê Thốc lập tức hét lớn với Ngô Tà: “Vãi chưởng, tôi biết ngay là anh chắc chắn không bị kẹt mà, mẹ kiếp diễn kịch đấy à!” “Có một chút, tại sao những dây leo kia lại không tấn công anh?” Ngô Tà bảo Lê Thốc nhìn những thứ màu trắng trên cánh tay, trên cổ, trên mặt mình, đó là một loại bột phấn.

“Một loại bột đá, có thể trị tiêu chảy.

Loại đá này sau khi qua xử lý đặc biệt có thể ngăn cản loài thực vật kia, thợ thủ công cổ đại dùng loại đá này xây dựng lăng tẩm hạt

tâm để phòng ngừa bị thực vật phá hoại.” Lê Thốc nhặt tờ khăn giấy Ngô Tà vừa lau mặt lên, ngửi ngửi, hắt hơi một cái, đột nhiên ý thức được: “Lúc ấy chúng tôi bị tấn công, anh lại không sao, là vì trên người anh bôi cái này?” Ngô Tà gật đầu, vỗ vỗ Lê Thốc, sau đó chỉ chỉ vào chỗ vừa vỗ, xuất hiện một cái dấu tay màu trắng.

“Quần áo mặc lúc đó, Vương Minh và tôi đập bao nhiêu cái, e rằng cũng không nhớ rõ nữa.

Có trong bùn đất, trong những thứ bẩn thỉu, đều vận chuyển loại đá này.

Chương 169

Cuối cùng mới tìm ra biện pháp như vậy.” Ngô Tà ngồi xuống bên đống lửa, Dương Hảo vô cùng biết điều dâng thuốc lá lên.

Ngô Tà cũng không khách khí, nhận lấy, khều ra một cục than châm lửa, nói: “Cũng học được không ít đấy, thằng nhóc này nhân duyên tốt hơn tôi, tôi năm đó lúc khổ sở, thường xuyên ngàn dặm đi một mình.” .....

“Ngô Tà lại bắt đầu lừa gạt người khác rồi, bên cạnh hắn không phải đều có Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh bảo vệ sao!” “Hết cách rồi, Ngô Tà lúc nào cũng phải kể khổ một chút chứ.” “Không thế sao lừa được tên nhóc Lê Thốc này.” “Không phải ngay từ đầu đều là kế hoạch của Ngô Tà sao, Lê Thốc là người thứ mười tám được Ngô Tà chọn rồi!” “Vậy chẳng phải mười bảy người trước đó đều thất bại rồi sao!?” “Chuyện này đừng nói bừa, không thể suy nghĩ kỹ quá, nếu không ấn tượng đối với Ngô Tà sẽ thay đổi mất!” .....

Sau khi kể cho Lê Thốc nghe một số câu chuyện, Ngô Tà tiếp tục nhìn trời, rồi đứng dậy.

“Bất luận dùng phương pháp gì, ráng sống tiếp ba ngày nữa đi.

Còn nữa, cô gái kia trên người mang theo bản đồ, là tài nguyên quan trọng nhất để giữ mạng, bảo trọng.” “Ba ngày sau!

Anh sẽ đưa tôi ra ngoài sao!” Đối mặt với câu hỏi của Lê Thốc, Ngô Tà sắp biến mất trong cồn cát giơ ngón cái khẳng định.

Ba thiếu niên ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Ngô Tà, sau đó trên bầu trời đổ xuống cơn mưa axit.

Ba người lập tức chạy vào lều của Lương Loan trú mưa, nhưng

rất nhanh lều cũng bị ăn mòn, Lê Thốc đành phải đề nghị đi vào trong Cổ Đồng Kinh để tránh mưa axit.

Hai người kia tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng đành phải đồng ý.

Đồng thời, hình ảnh chuyển đổi.

Bên trong khách sạn Tân Nguyệt, trước mặt Trương Nhật Sơn đang ngồi uống trà là một đám người.

Đều là người của Cửu Môn, đến tìm Trương Nhật Sơn để đòi kho báu trong Cổ Đồng Kinh.

Thân là thủ lĩnh Trương gia của Cửu Môn, Trương Nhật Sơn cũng không thể một mình phản đối yêu cầu chung của nhiều nhà như vậy.

Huống hồ Trương Nhật Sơn vốn dĩ cũng không định phản đối.

Giả bộ làm ra vẻ bất lực, Trương Nhật Sơn đành phải gật đầu đáp ứng dẫn mọi người đi tới Cổ Đồng Kinh, thu lấy kho báu tồn tại ở nơi đó.

Người của Cửu Môn thấy Trương Nhật Sơn đồng ý, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười tham lam.

Hề không chú ý tới nụ cười trào phúng trên gương mặt vị trăm tuổi lão nhân "bị hiếp bức" này.

“Nhãi ranh, chơi với ông đây, còn non lắm.” Đợi đám người Cửu Môn rời đi, Giải Vũ Thần một thân âu phục trắng tu thân từ chỗ ẩn nấp đi ra.

“Cửu Môn đến lúc phải thay máu rồi.” Uống trà, Trương Nhật Sơn nhẹ nhàng thổi bã trà trôi nổi trên mặt nước.

“À, cũng đến lúc xuất phát rồi.” .....

“Từ từ, kịch tình hình như bỗng nhiên lên cao trào rồi, có chút xem

không hiểu," "Hóa ra Cửu Môn nhiều người thế sao?

Tôi cứ tưởng một môn là một gia đình thôi chứ, nhưng nhìn cũng phải có mấy chục người ấy nhỉ!" "Vãi chưởng, thế gia trộm mộ là có thật!" "Nhưng mấy vai quần chúng này nhìn mặt gian quá, suýt nữa dán chữ 'người xấu' lên mặt rồi, so với Ngô Tà còn kém xa." "Cái ông Trương Nhật Sơn với Giải Vũ Thần rốt cuộc có mục đích gì?" "Người của Cửu Môn cũng muốn đi Cổ Đồng Kinh rồi sao!?

Chẳng lẽ người Ngô Tà vẫn luôn đề phòng là Cửu Môn à?" "Không đúng chứ?

Không phải Ngô Tà cũng là người Ngô gia của Cửu Môn sao?" "Hack não quá, tuy rằng Ngô Tà lại xuất hiện, nhưng mục đích của hắn hình như vẫn luôn không rõ ràng!" "A, thứ Giải Vũ Thần nói 'thay máu' rốt cuộc là gì?" .....

Trong Cổ Đồng Kinh, nhóm Lê Thốc dọc đường bị lượng lớn Hắc Mao Xà (rắn lông đen) tấn công, đứa trẻ xui xẻo Tô Vạn trực tiếp bị Hắc Mao Xà cắn vào "cậu nhỏ".

May là từ trong ba lô lấy ra được huyết thanh tương quan, dưới sự giúp đỡ của Lương Loan kịp thời tiêm vào cơ thể, mới khiến Tô Vạn tránh khỏi kết cục tử vong.

Nhưng tiếp đó mấy người đi lại trong Cổ Đồng Kinh không ngừng gặp phải nguy cơ sinh tử.

Lê Thốc khi đối mặt với một con Cự Xà (rắn khổng lồ) mặt người màu trắng quỷ dị, không cẩn thận bị Cửu Đầu Xà Bách thụ kéo vào trong cát.

Cả người lập tức biến mất trong biển cát.

Hình ảnh chuyển đổi.

Kinh thành, Hoắc Tú Tú một mình ngồi trong tứ hợp viện.

Trên cổ đeo một con dấu Giải Vũ Thần để lại, đó là thứ duy nhất mở ra bảo khố Giải gia.

Bỗng nhiên, điện thoại trong tay Hoắc Tú Tú vang lên.

Nhìn nội dung tin nhắn trong điện thoại, Hoắc Tú Tú đứng dậy, hai người đang ngồi trên bồn hoa trong viện cũng đứng lên theo.

Đó là một gã béo và một người Tạng mặc áo bào lam.

"Chỉ có mấy người chúng ta thôi à?" Tú Tú cười khổ.

Vương Bàn Tử xốc lại ba lô: "Sao, coi thường Bàn gia ta à?" Tú Tú nhìn thoáng qua người Tạng áo lam, người nọ hành một lễ nghi của người Tạng.

"Đi thôi, kế hoạch bắt đầu rồi." Tú Tú đẩy cửa tứ hợp viện, ngoài cửa ồn ào náo nhiệt, đứng đủ các loại người, giống như Trường Sa mà năm đó Ngô Tà từng chứng kiến.

Thấy Tú Tú đi ra, những người đó đều ngừng nói chuyện phiếm, nhìn chằm chằm cô.

Tú Tú đi về phía trước vài bước, đám người kia chắn mất đường đi của cô.

Những người này đều tự xưng là người Cửu Môn, mục đích của bọn họ chỉ có một, đó là con dấu thuộc về Giải Vũ Thần trên cổ Hoắc Tú Tú.

Muốn lấy ra tất cả văn vật quý trọng của Giải gia, những thứ đó đều là một lượng tiền tài khổng lồ.

Bàn Tử vứt ba lô xuống, từ bên trong lôi ra hai dây thuốc nổ lớn, giống như dây pháo quấn lên người.

Vương Bàn Tử châm một điếu thuốc, rít một hơi nuốt khói rồi nói: "Ngại quá, tình tiết cẩu huyết, tôi xem phim Hong Kong nhiều quá rồi,

cho nên các bạn nhỏ không nên xem nhiều phim Hong Kong làm gì.

Không cần sợ, tôi không dám kích nổ đâu." Trong đám đông không một ai động đậy, lại có người hô một tiếng, có người đáp lại: "Cái tên Vương Bàn Tử này, việc gì hắn cũng làm được đấy." "Dự bị, dự bị." Bàn Tử vui vẻ nói: "Sao, muốn à, tôi cũng ngại không ném lắm.

Nể mặt chút đi." Nói xong dùng điếu thuốc trong tay châm vào một dây thuốc nổ ném vào trong đám người.

Tất cả mọi người lập tức nằm rạp xuống, thuốc nổ nổ tung, ngã rạp một mảng.

Đám người bò dậy, nhìn thấy trong khói thuốc Bàn Tử và người Tạng áo lam chắn trước mặt Tú Tú, trên người toàn vết thương do nổ, nhưng lúc nổ lại cứng rắn không hề làm bất cứ động tác né tránh nào, giống như bức tường chắn trước mặt Tú Tú.

"Mẹ kiếp đúng là hết mình, trang bức (làm màu) quá đà rồi." Bàn Tử bị thương phun ra một ngụm máu, dường như có chút buồn nôn.

Nói với người Tạng áo lam: "Kinh nghiệm không đủ, ngại quá." Người Tạng áo lam đỡ hơn Bàn Tử một chút, lau máu trên mặt, nói một câu tiếng Tạng.

Hiển nhiên là không phải lời hay ý đẹp gì.

Đối với việc này Vương Bàn Tử chỉ cười cười nói: "Về rồi mời uống rượu, hiện tại giao cho cậu đấy." Đồng thời, ngón tay Vương Bàn Tử chỉ vào một gã đang nằm rạp ở xa xa: "Thằng nhóc kia!" Người Tạng áo lam trong nháy mắt lao lên, người thanh niên bị chỉ định buộc phải chiến đấu.

Nhưng rất nhanh đã bị hạ gục, không chỉ như thế, hai ngón tay thon dài bên tay phải của người thanh niên kia còn bị người Tạng áo lam bẻ gãy.

Nhóm Vương Bàn Tử ba người lập tức mang theo người thanh niên lái xe rời đi, cuối cùng đến một căn biệt thự bí mật.

Vương Bàn Tử dùng rượu Vodka trong tay tạt vào mặt đối phương, đưa que diêm lại gần mặt hắn nói: "Biết cậu còn tỉnh mà ~" Người thanh niên mở mắt ra, Bàn Tử hỏi: "Tên là gì?" "Trần gia, Trần Hợi Thanh." "Ý tôi là tên thật trong tộc ấy, Uông gia, không phải Cửu Môn." Bàn Tử vỗ vỗ mặt người thanh niên, dùng sức bóp mặt đối phương.

Người thanh niên nhìn hắn, trầm mặc một lát: "Uông Xán." "Được đấy, vậy có thể nói cho tôi biết một chút bí mật nhỏ không nhỉ?

Ví dụ như địa điểm của Uông gia?" Vương Bàn Tử vừa nói chuyện, vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho người Tạng áo lam.

Đối phương lườm Vương Bàn Tử một cái, cởi áo trên ra, lộ ra hình xăm phượng hoàng từ cánh tay lan ra cả nửa thân trên, triển hiện cho Vương Xán xem.

"!" Nhìn thấy hình xăm phượng hoàng, Uông Xán lập tức trừng lớn đôi mắt nhìn về phía người Tạng áo lam.

"Chấn kinh không?

Tài năng a?" Vương Bàn Tử nhìn thấy biểu cảm của Vương Xán lúc này tỏ vẻ vô cùng hài lòng, lần nữa vỗ vỗ mặt Uông Xán: "Tôi biết, tộc quy có một điều, không thể làm trái bất kỳ yêu cầu nào của người có loại hình xăm này, đúng không?" Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi bóp đỏ cả mặt Vương Xán: "Ẩn tàng bên trong Cửu Môn đệ thập gia, Uông gia." .....

"Uông gia!?

Thứ gì vậy?" "Nghe có chút quen quen nhỉ?

Chẳng lẽ là gia tộc của Uông Tàng Hải, người xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung sao?" "Không biết, nhưng căn cứ theo lời Vương Bàn Tử nói đối phương nằm vùng tại Cửu Môn, hình như khớp với việc Ngô Tà không có mấy người đáng tin ở xung quanh!" "A!

Hiểu rồi!

Uông gia là trùm cuối sao!!" "Có vẻ lợi hại đấy!

Có thể ẩn tàng trong Cửu Môn a!" "Cho nên cái anh chàng đẹp trai này là người Uông gia sao?

Khá thảm, bị bẻ gãy hai ngón tay!" "Hóa ra là như vậy, thứ Ngô Tà muốn đối phó là sự tồn tại này, nhưng vì sao Ngô Tà lại muốn đối phó đối phương nhỉ?" "Á, cảm giác hack não quá!

Hoàn toàn xem không hiểu a." "Tuy rằng cốt truyện lý giải không thấu triệt, nhưng cảm giác hình ảnh lại cực kỳ mãn nhãn a ~!" Khán giả xem phim hiện tại căn cứ vào tin tức có được, hoàn toàn không có cách nào phân biệt ra bất kỳ thông tin hữu ích nào. .....

Trong phim, Lê Thốc vốn đang lún sâu trong lòng cát, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh kéo cậu thoát khỏi sa mạc.

Sau khi làm sạch hết cát trong miệng, trong tai, Lê Thốc phát hiện mình được một người đàn ông mặc áo trắng kỳ lạ cứu thoát.

Trọng điểm là, dáng vẻ của đối phương nhìn hoàn toàn không giống người có thể sinh hoạt trong Cổ Đồng Kinh.

Nhưng người đàn ông áo trắng hình như không chú ý đến trạng thái của Lê Thốc, chỉ dẫn Lê Thốc đến một căn phòng bí mật.

Chương 170

Bên trong chứa đầy vàng, làm cho Lê Thốc vô cùng chấn kinh, vốn tưởng rằng Cổ Đồng Kinh chỉ là cái di tích, nhưng không ngờ thật sự có chứa vàng bạc châu báu.

Sau đó người đàn ông áo trắng lấy ra một cái gối đầu hình tròn, bảo Lê Thốc nằm lên đó yên lặng ngủ một giấc.

Tuy cảm giác không đúng lắm, nhưng Lê Thốc vẫn nằm lên đó ngủ thiếp đi.

Sau đó, khoảnh khắc tiếp theo cậu bị Tô Vạn dùng compa chọc tỉnh.

Tiếp đó Lê Thốc kinh ngạc phát hiện lúc này mình đang bị con bạch xà khổng lồ kia quấn lấy, Tô Vạn vẫn luôn tìm cách giải cứu cậu.

Ví dụ như dùng compa đâm vào đùi cậu, đối với việc này Lê Thốc chửi ầm lên: "Đâm ông làm cái gì!

Đâm con rắn đi chứ!

Đồ đồng đội ngu như heo!" Dưới sự phấn đấu của hai thiếu niên, Lê Thốc suýt chút nữa bị bạch xà khổng lồ nuốt chửng.

Cuối cùng, từ trong bóng tối xuất hiện Hắc Nhãn Kính giải cứu hai người, đồng thời kể cho hai người nghe chuyện về bạch xà: Chú Cửu Âm.

Đồng thời, chuyện Lê Thốc nhìn thấy người đàn ông áo trắng, Hắc Nhãn Kính không hề ngạc nhiên chút nào, bắt đầu giảng giải cho Lê Thốc về chuyện pheromone.

Nghe xong Lê Thốc nhíu mày: "Tin tức?" "Đúng, vô cùng ly kỳ,

người xưa phát hiện, hormone của loại rắn này có thể bị một số người đọc được.

Cho nên, ấu xà của loại rắn này, được người xưa dùng làm công cụ truyền lại những tin tức phức tạp, từ trước khi văn tự được phát minh." Hắc Nhãn Kính đá đá con bạch sắc Chú Cửu Âm đã chết đi.

Tô Vạn hiểu ra: "Vừa rồi em mơ mơ màng màng, là vì pheromone của rắn sao?

Em có thể tiếp nhận pheromone rắn?" Hắc Nhãn Kính nhìn Lê Thốc, rồi hỏi Tô Vạn: "Trong não có xuất hiện tin tức gì không?" Tô Vạn lắc đầu: "Chỉ thấy váng đầu thôi." Hắc Nhãn Kính nói: "Vậy thì không phải." Rồi nhìn về phía Lê Thốc: "Đồng chí Áp Lê (Quả Lê), còn cậu thì sao?" "Hỗn loạn." Lê Thốc ôm đầu, lúc này bên trong có một lượng lớn ký ức không thuộc về cậu: "Vô số chi tiết, một cái hang, vàng, một người mặc đồ trắng không nam không nữ, một cái mâm quay bằng đồng.

Tôi nhớ không rõ lắm." "Ồ, đó là vì tin tức pheromone có đôi khi sẽ chồng chéo lên nhau rất nhiều, dù sao người và rắn không cùng loài, không có cách nào phân tầng đọc được." Hắc Nhãn Kính bình tĩnh giải thích với Lê Thốc.

"Cậu là người thứ hai tôi gặp có thể đọc được pheromone rắn, tôi biết người như vậy, cũng chỉ có ba người." "Ai?" "Tôi có một người bạn, chỉ cần gặp rắn, sẽ bắt đầu có các loại giấc mơ kỳ quái, vô cùng chân thực, nhưng xác thực là mơ.

Nhưng chắc là không lợi hại bằng cậu." Hắc Nhãn Kính hoạt động vai nói: "Cậu ta không thể lý giải những tin tức kia." "Tôi cũng không thể lý giải, lúc đọc được, nhìn thấy các loại đoạn ngắn và chi tiết, nhưng không có logic, không thể dùng logic để phán đoán." Lê Thốc nói, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính.

“Tôi thấy dáng vẻ của anh, tôi cảm thấy anh đã sớm biết tôi có thể đọc được pheromone rắn, vì sao lại biết?” Hắc Nhãn Kính nói: “Ngô lão bản, ngửi ra được mùi của đồng loại.” “Nghĩ hay lắm.” Lê Thốc nhăn mặt, vô cùng khó chịu nói: “Tôi không thể nào cùng một loại người với hắn!” “Hắt xì!” Ngô Tà đang trên đường đi Tây Tạng bỗng nhiên hắt hơi một cái, làm Vương Minh đang lái xe bên cạnh vẻ mặt ghét bỏ.

“Hửm?

Sao lại ghét bỏ?” Bỗng nhiên, Hắc Nhãn Kính rút Hắc Kim Đoản Đao ra, lúc này không gian chật hẹp lại lần nữa tuôn ra một con cự xà.

Hắc Nhãn Kính liền ở trước mặt Lê Thốc và Tô Vạn, biểu diễn một màn gọi là giới hạn động tác của con người và kỹ thuật chiến đấu.

Trong không gian chật hẹp, Hắc Nhãn Kính dễ dàng né tránh cự xà công kích, ngược lại cả người không ngừng vi phạm định luật Newton, nhảy nhót khắp nơi trong đường hầm.

Không bao lâu sau, Hắc Nhãn Kính dùng Hắc Kim Đoản Đao trong tay xử lý xong con cự xà kia.

Rút thanh đao cắm vào đầu rắn ra, Hắc Nhãn Kính quay đầu lại nhìn hai người đang ngẩn ngơ, tự tin lộ ra nụ cười đẹp trai hỏi: “Ngầu không?” Lê Thốc Tô Vạn: “(△;)!

Đây là động tác con người làm được sao?” Hắc Nhãn Kính gãi gãi đầu: “Khó lắm à?” Lê Thốc kích động hét lớn với Hắc Nhãn Kính: “Còn phải nói nhảm sao?

Khó lắm à cái gì?

Căn bản không phải là thứ con người có thể làm được a!!” “Vậy sao?” Hắc Nhãn Kính vẻ mặt bình thản vẩy vẩy máu trên đao nói: “Tôi

ngược lại có quen một người có thể dễ dàng làm được mấy cái này." "Thật hay giả, có người còn quái vật hơn anh?" "Đương nhiên là có, tên kia thực lực mạnh hơn tôi không ít đâu, ở trong tình trạng bình thường ấy." Hắc Nhãn Kính nói xong liền ngẩng đầu lên, dường như đang hồi ức lại ký ức.

Trên mặt xuất hiện một tia nụ cười hoài niệm. .....

Màn hình lớn trong rạp chiếu phim ngay sau đó tối sầm lại, toàn bộ hình ảnh chuyển đổi.

"Đứng lại!" Trong một khu rừng cổ, bốn gã đàn ông cầm vũ khí truy đuổi một bóng đen phía trước.

Nhưng bóng đen tốc độ vượt xa bốn người, nhoáng cái đã biến mất trong rừng.

Nhưng chưa đợi bốn người kịp phản ứng, bóng đen kia đã nhảy vọt lên cao, trên không trung lộn một vòng hai tay tiếp đất.

Hai tay dùng lực chống xuống đất, chen vào giữa hai gã đàn ông.

Hai tay cùng hai chân kẹp chặt lấy cổ, eo của một gã đàn ông, bắt đầu dùng lực kéo thân thể xoay tròn.

Hai gã đàn ông kia cũng trực tiếp bị quăng bay ra ngoài, ngã thảm hại trên mặt đất.

Hình ảnh bắt đầu chuyển dời lên người bóng đen, từ dưới chân bắt đầu di chuyển lên trên.

Giày quân đội màu đen, quần đen, áo hoodie đen trùm đầu, ngay cả vỏ đao đeo sau lưng cũng là một màu đen tuyền.

Thân hình đầy cơ bắp dưới bộ đồ bó sát màu đen càng thêm tu trưởng.

Gương mặt lạnh lùng đẹp trai của người đàn ông không có bất kỳ

biểu tình gì, dưới mũ trùm đầu lộ ra đôi mắt như hắc bảo thạch.

Người này chính là, tộc trưởng Trương gia bị mất trí nhớ, Muộn Du Bình, Trương Khởi Linh.

"A a a a!" Khoảnh khắc tiếp theo, hai thanh đao bị kẻ địch ném về phía Trương Khởi Linh, lại bị anh bình tĩnh nghiêng người né tránh công kích.

Đôi chân dài một mét hai mang theo sức mạnh vô địch trực tiếp đá bay đối phương ra ngoài.

Bản thân Trương Khởi Linh cũng mượn lực phản chấn nhảy lên, cả người linh hoạt trên không trung phát huy thân pháp.

Cho dù bị bốn người vây công, Trương Khởi Linh một thân hắc y khí chất vẫn như núi tuyết hàn lãnh.

Luôn có thể dễ dàng hóa giải thế công của đối phương sạch sẽ, đồng thời cho đối phương một đòn trí mạng.

Trong chớp mắt, Trương Khởi Linh đã giải quyết xong bốn người, gương mặt đẹp trai không chút biểu tình nhìn về phương xa, ánh mắt lạnh lùng cô tịch, cả người tản phát ra một cỗ khí tức thần bí lãnh tuấn.

Ánh mắt kia, phảng phất có thể nhìn thấu tâm tư khán giả đối diện ống kính.

Màn đánh đấm lưu loát kia làm cho mắt khán giả sáng rực lên, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười hưng phấn.

Thậm chí có một số người quá kích động trong mắt đã ầng ậc nước.

Trực tiếp diễn một màn "lệ mục" (rơi nước mắt) chân thật.

Trong đó một nhóm phụ nữ càng thêm điên cuồng bắt đầu thất

thanh thét chói tai.

“A a a a!

Trương Khởi Linh!!

Em tuyên bố chủ quyền!” “Khóc mất thôi!

Rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

Phía trước tuy rằng các nơi đều tràn ngập nội dung về Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh chân chính xuất hiện vẫn quá đẹp trai a!” “Ừ!

Không sai!

Phía trước các loại thiết lập về Trương Khởi Linh xem làm tôi đều muốn khóc!” “Trương Khởi Linh!

Trương Khởi Linh!

Đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng nhìn thấy Trương Khởi Linh!” “Vãi chưởng!

Vẫn là thân thủ quái vật như vậy a!

Hình như càng thêm khoa trương rồi!” Trương Khởi Linh mỗi một lần đem kẻ địch đánh ngã càng sẽ dẫn tới sự chú ý, càng sẽ khiến mọi người vui vẻ hét lớn.

“A a a a!

Đẹp trai quá đi!” “Chồng ơi em yêu anh!

Đó là chồng tôi!” “Nói láo!

Đó là chồng bà!

Con tiện nhân kia đừng có tranh với bà!” “Đều câm miệng!

Đừng có tranh với Ngô Tà!” Này này, phong cách hình như bắt đầu lệch lạc rồi à?

Trong rạp chiếu phim ồn ào như cái chợ vỡ, Tống Thần nhịn không được bắt đầu co giật khóe miệng, bởi vì thật sự quá ồn.

“Vãi chưởng!

Hóa ra toàn bộ đất diễn của Trương Khởi Linh trong phim đều là trong hồi ức à!!” “Thật đấy!

Trước đó cũng dùng trạng thái hồi ức xuất hiện trong đầu Ngô Tà.” “Haiz!

Có thể xuất hiện là thỏa mãn rồi!” “Động tác đánh nhau lưu loát thật!

Không có chút cảm giác lạc quẻ nào, cảm giác giống như người thật dùng công phu thật đánh nhau ở đó vậy!” “Ừ ừ, tôi cũng cảm thấy vậy!

Chương 171

Có chút kỳ quái nha?

Vì sao lúc Trương Khởi Linh đánh nhau hoàn toàn không lộ mặt nhỉ?" "Thật sự, hình như vẫn luôn đội mũ trùm đầu!" "Haiz!

Dùng thế thân mà?

Khẳng định là dùng thế thân rồi!

Không biết là ai, công phu tốt như vậy!" "Hắc Nhãn Kính tự nhận không bằng Trương Khởi Linh sao?" "Không có đâu, người ta làm được, Trương Khởi Linh cũng làm được, nhưng chắc không yếu hơn Trương Khởi Linh đâu nhỉ?" "Không biết Trương Khởi Linh về sau có xuất hiện không nhỉ?

Hình như thời gian đã qua mười năm rồi?" "Chắc là sẽ xuất hiện thôi!

Dù sao Vương Bàn Tử cũng đã xuất hiện rồi!

Thiết Tam Giác phải tái hợp chứ!" .....

"Hồi ức của anh, tôi đâu có nhìn thấy." Lê Thốc ở trước mắt Hắc Nhãn Kính huơ huơ tay, cắt đứt hồi ức của hắn.

"Người anh nói có phải mặc một bộ áo hoodie đen trùm đầu, nhìn lạnh lùng băng giá không." Đồng thời trong đầu Lê Thốc hiện lên một tấm ảnh chụp thấy ở nhà cũ Ngô gia.

Trong ảnh chụp đó, nhìn thấy Ngô Tà thời trẻ đang cười khoác vai hai người, một người nhìn là biết Bàn Tử không dễ chọc, người còn lại thì mặc áo hoodie đen trùm đầu.

Hắc Nhãn Kính tuy rằng không biết vì sao Lê Thốc lại biết, nhưng

vẫn gật đầu thừa nhận.

"Ừ, tên là Trương Khởi Linh." Lê Thốc ghi tạc cái tên kia ở đáy lòng, luôn cảm thấy người này đối với Ngô Tà rất quan trọng.

Lê Thốc hỏi Hắc Nhãn Kính: "Trương Khởi Linh..... không phải còn được gọi là Tiểu Ca nhi sao?" "Đồng học Áp Lê, cái này cậu cũng biết à?" Hắc Nhãn Kính tò mò chống nạnh nhìn Lê Thốc hỏi, đôi mắt dưới kính râm đen lấp lánh ánh sáng tò mò.

Biết Trương Khởi Linh thì còn có khả năng, bởi vì Ngô Tà cho cậu ta đủ phương hướng điều tra, từ bên trong biết được tin tức về Thiết Tam Giác năm đó là bình thường.

Nhưng biết biệt danh Tiểu Ca nhi của Trương Khởi Linh thì không bình thường chút nào.

"Hóa ra là như vậy." Lê Thốc gật đầu, trong lòng vẫn luôn có một điều thắc mắc giờ đã hiểu ra.

Trách không được lúc ấy giáo sư gọi tôi là Tiểu Ca nhi.

Ngô Tà lại kích động như vậy, rõ ràng bình thường là một người lạnh lùng thế mà lại lớn tiếng quát: "Không chuẩn gọi là Tiểu Ca nhi!". .....

"Chậc chậc chậc!

Hóa ra còn có ý này a!

Tôi lúc ấy không phản ứng kịp." Trong rạp, một fan hâm mộ bừng tỉnh đại ngộ gật đầu cảm thán.

"Hóa ra là chuyện như vậy a." "Không biết thì sau này đừng xem 'Đạo Mộ Bút Ký', quả thực mất mặt!" Người bạn bên cạnh vẻ mặt ghét bỏ phỉ nhổ, sau đó cúi đầu bắt đầu gõ gõ vào cái điện thoại giấu trong áo.

“Đang làm gì thế?” Fan hâm mộ tò mò nhìn bạn mình, xem phim mà còn nghịch điện thoại.

Từ từ!

Chẳng lẽ!?

Bên ngoài có "ghệ"!?

Ý nghĩ khủng khiếp này hiện lên, ánh mắt fan hâm mộ nhìn bạn mình bắt đầu không thiện chí rồi.

Tên độc thân này, ở bên ngoài lén lút tìm bạn gái?

“Tôi đang đăng bài lên Weibo siêu thoại, báo cho đông đảo fan hâm mộ biết, trong phim Trương Khởi Linh đã lên sàn rồi!” Người bạn vẻ mặt mang theo nụ cười hưng phấn nói: “Vốn dĩ mọi người đều cho rằng tỷ lệ Trương Khởi Linh xuất hiện trong phim chỉ có năm thành.

Nhưng tôi hiện tại nhìn thấy rồi, phải báo cho mọi người biết!” “Ồ ~ hóa ra là vậy,” (???) Sát ý trong mắt fan hâm mộ lập tức biến mất không thấy: “Nói sớm đi, suýt chút nữa tôi chém cậu rồi.” “Chém? ??” .....

Vốn dĩ các fan hâm mộ đang chờ đợi buổi công chiếu “Sa Hải” kết thúc, bỗng nhiên nhận được một tin tức quan trọng.

Đó là nhân viên đang xem phim xác nhận trong phim có Trương Khởi Linh xuất hiện.

Làm cho các fan hâm mộ đang nôn nóng chờ xem phim càng thêm có cảm giác hưng phấn!

Không kém gì khi biết tin tức ba người Nhện cùng xuất hiện trong “Spider-Man 3”.

Không chỉ fan hâm mộ vui vẻ, ngay cả giám đốc Weibo cũng vui lây.

Bởi vì một bộ phim “Sa Hải” đã kéo theo lưu lượng bằng cả một ngày của Weibo.

Vốn dĩ mùng một Tết lưu lượng Weibo sẽ không cao, nhưng hôm nay lại phá lệ khác thường.

Top tìm kiếm (Hot search) trên Weibo không giống mọi năm là "ném đá" tiết mục Xuân Vãn (Gala chào xuân), ngược lại toàn bộ đều là tin tức về “Sa Hải”.

Vào năm phút trước, tin tức Trương Khởi Linh xác nhận xuất hiện tại “Sa Hải” vừa truyền ra.

Cả cái Weibo suýt chút nữa nổ tung, cũng may hôm nay là mùng một Tết, nhiều người không có thời gian lên mạng.

Nếu không giám đốc phảng phất lại nhìn thấy dáng vẻ sập server của Weibo năm xưa.

“Haiz, Tống Thần thật làm cho tôi vừa yêu vừa hận a!” Trên Weibo, bình luận về hot search mới nhất của Sa Hải đang điên cuồng tăng lên, vô số fan hâm mộ đang chờ đợi trong rạp chiếu phim đều biết một sự kiện.

Đó là trong “Sa Hải” mà họ vất vả chờ đợi, Trương Khởi Linh xác định sẽ diễn.

Làm cho vô số fan của Trương Khởi Linh đang sốt ruột chờ đợi lại càng thêm có ham muốn chờ mong. [Á á á á!

Vui quá!

Vui quá rồi!

Trong phim có Trương Khởi Linh là tốt rồi!] [Ừ ừ!

Vốn chờ đợi đều có chút không kiên nhẫn, nhưng biết tin tốt này, tôi có thể chờ thêm bốn tiếng nữa!] [Khoa trương rồi, khoa trương

rồi, nhưng vui là thật!] [Không biết Trương Khởi Linh sẽ dùng phương thức gì lên sàn nhỉ?] [Không biết, người đang xem phim chỉ nói có Trương Khởi Linh lên sàn, lại không nói Trương Khởi Linh dùng phương thức gì lên sàn!] [Nói đi cũng phải nói lại, như này không phải là spoil phim à?

Nói cho tôi biết trong phim có Trương Khởi Linh, có phải là không tốt lắm không?] [Hả?

Không tính là spoil đâu nhỉ, dù sao tôi cũng đâu biết nội dung bên trong.] [Tôi cho rằng giống như một loại trailer, đem thứ tôi mong đợi báo trước cho tôi biết thôi.] [Ừ ừ, không sai, không sai, không tính là spoil.] [Spoil một chút cũng không sao, vấn đề không lớn, chỉ là lúc xem phim sẽ thiếu đi một chút bất ngờ, nhưng lại nhiều hơn một phần vui sướng khi chờ đợi.] [Kỳ thật nếu không có chút spoil nào thì mới không hay.] .....

Thế giới trên mạng đặc sắc như thế nào, Tống Thần hiện tại không rõ, nhưng hắn biết biểu cảm trên mặt mọi người trong rạp hiện tại rất đặc sắc.

Mấy phút trước, trên màn ảnh Lê Thốc và mọi người bị sự tồn tại không tên trong Cổ Đồng Kinh truy sát.

Do chạy trốn thể lực cạn kiệt, Lê Thốc trực tiếp lựa chọn phương thức mà ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng không ngờ tới, trực tiếp châm khối thuốc nổ C4 trong tay.

Tại thời điểm cho đám quái vật sương đen không tên kia bay màu, Lê Thốc cũng bị uy lực của bom lan đến.

Trực tiếp làm cho đầu gối gãy xương dập nát, cả người trên dưới đầy vết thương.

Hắc Nhãn Kính cùng Tô Vạn tuy rằng cách xa hơn, nhưng cũng bị

uy lực của bom lan đến, sống chết không rõ.

Bản thân Lê Thốc càng là sau khi ngất xỉu bị một đám người áo đen bí ẩn lôi đi.

Đến một không gian trống trải, sau khi Lê Thốc tỉnh lại, bọn chúng lựa chọn trắc nghiệm xem cậu có sở hữu năng lực đọc pheromone hay không.

Phương pháp trắc nghiệm rất đơn giản, dùng một con Kê Quan Xà (rắn mào gà) mang theo ký ức pheromone cắn vào cổ Lê Thốc.

Nếu Lê Thốc không thể trong vòng bốn tiếng đồng hồ đọc được thứ bên trong, sẽ bị nọc rắn độc chết.

Khi Lê Thốc bị nọc rắn tra tấn, cậu thành công đọc được ký ức trong pheromone, nhìn thấy một người đàn ông trong ký ức.

Người đàn ông kia vừa mới từ trong nước trồi lên, cười với hướng Lê Thốc đang đứng: "Đã lâu không gặp a?

Cháu trai lớn." [Lê Thốc thằng bé này hổ báo thật chứ?

Ở trong không gian chật hẹp như vậy lựa chọn kích nổ bom, là C4 đấy!] [Quá cứng!

Không chỉ làm đám quái vật chết hết!

Suýt chút nữa cũng đem mình tặng kèm luôn!

Thật sự quá ly kỳ!] [Đây là nguyên nhân Ngô Tà nói Lê Thốc không thể khống chế sao?] [Nhưng người như Lê Thốc, Ngô Tà cũng không có cách nào dự liệu cậu ta sẽ làm ra chuyện gì chứ?

Như vậy thì kế hoạch của Ngô Tà còn có thể hoàn thành sao?] [Không biết a, nhưng tôi biết Lê Thốc nhìn đau lắm.] [Có thể không đau sao?

Cả cái đầu gối đều lõm xuống, sợ là trực tiếp phế đi rồi?] [Hít hà,

Lê Thốc sẽ không tàn phế chứ?

Những kẻ đem Lê Thốc đi là ai?] [Không biết, nhưng nhìn không giống người bên phe Ngô Tà, nếu không hẳn là phải cứu cả Hắc Nhãn Kính nữa.] [Chẳng lẽ là Uông gia sao!?] [Tôi ngược lại không quan tâm mấy cái này!

Chương 172

Tôi chỉ quan tâm Tam Thúc (Ngô Tam Tỉnh) lên sàn rồi!

Ngay cả Tam Thúc cũng biết dùng pheromone truyền tin tức!] [Vãi chưởng!

Nhìn dáng vẻ này Tam Thúc mới là người thao túng phía sau màn lớn nhất a.] [Ngầu!

Không hổ là vai diễn của Lưu Ảnh đế!

Cùng với Trương Khởi Linh giống nhau, tuy rằng xuất hiện không nhiều nhưng lại chiếm cứ phần quan trọng nhất!] .....

Một bên khác, Lương Loan biến mất đã lâu rốt cuộc cũng xuất hiện.

Lúc này cô đang ở bên trong một mật thất, do trong mật thất có nước sạch, Lương Loan vừa vặn lựa chọn tắm rửa.

Đồng thời Lương Loan cũng bại lộ tấm lưng của mình, nơi đó bởi vì thân nhiệt tăng cao mà hiện lên hình xăm phượng hoàng khổng lồ.

Sau đó dựa vào tiếng còi kỳ quái của Hắc Nhãn Kính – Bài ca cơm rang, cô tìm được Hắc Nhãn Kính cùng Tô Vạn đang bị thương.

Đối mặt với việc Lương Loan muốn giúp đỡ cứu trị, Hắc Nhãn Kính giơ tay cự tuyệt cũng nói: "Tôi sắp bại rồi, Lê Thốc sắp chết rồi." "Sao lại nói thế?" Lương Loan đành phải dùng mắt thường kiểm tra các vết thương trên người Hắc Nhãn Kính.

"Cách trung tâm vụ nổ quá gần, ở trong loại không gian chật hẹp này, vụ nổ uy lực lớn như vậy, sẽ làm tổn thương nội tạng." Hắc Nhãn Kính hít sâu một hơi: "Cô hẳn là hiểu rõ hơn tôi.

Cho dù hiện tại chưa chết, cũng không chống đỡ được bao lâu, loại chuyện này không có kỳ tích.

Bảo vệ một người so với làm hại một người còn khó hơn nhiều." Hắc Nhãn Kính nhìn đồng hồ của Tô Vạn, châm một điếu thuốc nói: "Hành vi của thằng nhóc Lê Thốc, cùng những người khác đều không giống nhau, Ngô Tà lần này vận khí không tệ, đáng tiếc, trách tôi." Lương Loan thở dài, không chỉ trích, không đối thủ, không cần nói loạn.

Cũng ngồi xuống.

"Vì sao đứa bé kia lại quan trọng như vậy?" Sau đó Hắc Nhãn Kính giải thích cho Lương Loan về nguyên nhân của Hắc Mao Xà và Kê Quan Xà, trong đó chuyện về pheromone có thể truyền lại tin tức cũng nói cho cô biết.

Hắc Hạt Tử thở dài: "Pheromone rắn có thể truyền lại tin tức cụ tượng, Ngô lão bản từ lúc đó bắt đầu, dần dần lý giải được đạo lý này.

Những chuyện trước kia trăm lần vẫn không tìm ra lời giải, cũng có được lời giải thích." Hắc Hạt Tử rít xong hơi thuốc cuối cùng, nói: "Lê Thốc cũng có năng lực này.

Có thể biết được chân tướng sự việc." "Vậy vì sao Ngô lão bản không lựa chọn tự mình đọc pheromone?" Đối mặt với nghi vấn của Lương Loan, Hắc Hạt Tử thở dài nói.

"Ngô Tà không tự mình làm, bởi vì pheromone của loại rắn này có tác dụng phụ.

Tác dụng phụ không thể đảo ngược." "Tác dụng phụ?" "Tính cách sẽ phát sinh biến hóa." Hắc Hạt Tử ngẩng đầu hồi ức lại sự thay đổi của Ngô Tà những năm gần đây: "Hấp thu những pheromone này, khả

năng chỉ cần vài giây đồng hồ, nhưng tương đương với việc đem một đoạn ký ức, một đoạn kinh lịch, copy toàn bộ vào đại não cậu ấy, 120 giây sau đó, cảm giác của cậu ấy có khả năng là mười năm thời gian, cũng có thể là một trăm năm." Hắc Hạt Tử nhìn Lương Loan: "Một người 30 tuổi, đột nhiên biến thành 100 tuổi, cô cảm thấy sẽ có biến hóa như thế nào." Lương Loan có chút kinh ngạc: "Dài như vậy, có khả năng sao?" Hắc Hạt Tử lắc đầu nói: "Chuyện Ngô Tà muốn làm, e rằng không lấy trăm năm làm cơ số.

Tôi không biết về sau cậu ấy đã làm bao nhiêu nữa.

Tôi sau đó gặp lại Ngô Tà, cảm giác cậu ấy hình như đã sống cả ngàn năm.

Tóm lại, hiện tại cậu ấy không thể tiếp xúc với mấy thứ này nữa, cực hạn rồi.

Lê Thốc là hy vọng duy nhất hiện tại." Hắc Hạt Tử nói: "Đáng tiếc cậu ta sắp chết rồi." .....

Lời của Hắc Hạt Tử cũng làm cho fan hâm mộ phát ra tiếng kinh thán, qua đoạn kịch tình giải thích này, mọi người rốt cuộc cũng hiểu được vì sao tính cách Ngô Tà trong mười năm gian lại thay đổi lớn như vậy.

"Có thể đoạt được ký ức của người khác, dựa theo lời Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà trực tiếp có ký ức cả ngàn năm!?" "Quá ly kỳ rồi đi?

Ký ức ngàn năm sợ là cả người đều phải điên mất!" "Nhưng Ngô Tà không chỉ không điên!

Ngược lại còn lên kế hoạch cho một âm mưu to lớn!" "Trách không được tính cách Ngô Tà biến hóa lớn như vậy!

Hóa ra là thế a!" "Quá đã!

Cảm giác từng cái phục bút (ẩn ý) trước đó đều bắt đầu được từ

từ mở ra rồi!" "Hiện tại có thể xác định, tính cách Ngô Tà thay đổi là vì đọc pheromone thu được lượng lớn ký ức, cho nên trở nên không còn 'thiên chân' như vậy nữa!

Ở trong Sa Hải làm tất cả mọi chuyện đều là vì đối phó Uông gia!" .....

Công ty giải trí Long Hoa, Lưu Phẩm Hoa vừa kết thúc buổi tụ họp gia đình trở về công ty.

Gặp phải Hoa Tổng đang một mình ngồi trong văn phòng uống rượu vang, Lưu Phẩm Hoa vốn đã ngà ngà say lập tức vui vẻ.

"Một mình ở công ty ngốc sao?" "Hửm?" Hoa Tổng đang đeo tai nghe uống rượu vang ngẩng đầu lên, dời tầm mắt từ máy tính bảng trên bàn đi.

Nhìn Lưu Phẩm Hoa ngồi trên sấy salon hỏi: "Giờ này không phải nên ở nhà tụ họp sao?" "Kết thúc rồi a, cho nên đến công ty xem sao, kết quả đúng là em ở đây thật." Lưu Phẩm Hoa ngà ngà say sắc mặt hơi đỏ lên quơ quơ tay, nhìn ánh mắt có chút bi ai của Hoa Tổng hỏi tôi.

"Dù có thích công việc đến đâu, ngày hôm nay cũng nên nghỉ ngơi cho tốt chứ?

Nếu muốn giở trò vô lại, chi bằng về nhà ngủ một giấc." Mắt Hoa Tổng quay lại màn hình máy tính bảng, trên đó hiện tại đang phát đoạn phim "Sa Hải", kịch tình tiến đến giai đoạn Hắc Nhãn Kính kể về pheromone.

Đối với thiết lập pheromone này, Hoa Tổng cảm thấy vô cùng thích thú, trong lòng nhịn không được tự hỏi có thể đem thiết lập này chuyển dời sang tác phẩm khác của mình hay không.

Đến lúc đó có thể cùng "Sa Hải" tạo thành một đợt liên động

(collaboration), thậm chí gia nhập đại IP "Đạo Mộ Bút Ký" cũng chưa biết chừng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hoa Tổng lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Đang cười cái gì đấy?

Khúc này buồn cười lắm à?" Lưu Phẩm Hoa híp mắt rón rén đi đến sau lưng Hoa Tổng, nhìn hình ảnh trên máy tính bảng nghiêng đầu.

Điểm cười của tôi cao quá sao?

Vì sao tôi không cảm thấy kịch tình này có chỗ nào buồn cười?

"Cốt truyện không buồn cười, thậm chí rất đặc sắc, nhưng thiết lập pheromone lại làm em vui vẻ." Hoa Tổng đem ý tưởng của mình kể cho Lưu Phẩm Hoa nghe, mượn dùng điểm đặc sắc là pheromone lưu trữ ký ức để quay tác phẩm mới, móc nối với "Đạo Mộ Bút Ký" vân vân.

"Ý tưởng rất tốt, nhưng không cách nào gánh nổi cả một bộ phim." Đối với việc này, Lưu Phẩm Hoa suy nghĩ rồi lắc đầu, cho rằng ý tưởng của Hoa Tổng cũng bình thường.

Phải biết rằng ở trong "Sa Hải", thiết lập pheromone tuy rằng hay, nhưng cũng chỉ là phương thức giải mã các loại phục bút và bí mật.

Điểm mấu chốt thu hút người xem chính là bản thân cốt truyện.

Nếu chỉ nhìn cốt truyện bản thân nó thì cũng không ưu tú đến vậy, ngược lại bởi vì chỉ có người đặc biệt mới có thể đọc được, lại trở thành sảng văn đặc thù.

Bỗng nhiên, Lưu Phẩm Hoa chú ý trên máy tính bảng đang chiếu cảnh Trương Nhật Sơn dẫn theo Cửu Môn đi Cổ Đồng Kinh.

Đại não trực tiếp lóe lên một ý tưởng.

“Vậy sao không đi hỏi Tống Thần, về chuyện của Cửu Môn nhỉ?” “Cửu Môn?” Hoa Tổng nhíu mày, trong lòng trầm tư sau đó nói: “Quay kịch tình Cửu Môn xác thực khả thi, nhưng sự sắp xếp của Tống Thần đối với Cửu Môn về sau hình như không thích hợp để quay phim a.” Là người đã sớm xem xong “Sa Hải”, Hoa Tổng biết Cửu Môn về sau có thể nói là nguyên khí đại thương.

“Em cảm thấy cũng tốt mà, đến lúc đó có thể sắp xếp Ngô Tà và những người khác xuất hiện a, kịch bản kém chút, nhưng dựa vào nhân khí của Ngô Tà, Trương Khởi Linh cũng có thể thu hút không ít người chứ?” “Ừm ~~” Hai người bắt đầu trầm tư, sau đó nhìn nhau đồng thanh nói: “Quả nhiên vẫn nên đi hỏi Tống Thần đi, đến lúc đó mời hắn biên soạn kịch bản!

Lần này chi nhiều tiền chút!” Nói xong, hai người sôi nổi bị sự ăn ý kỳ quái chọc cười.

“Không hổ là vợ chồng.” “Anh cũng vậy.” .....

Trong phim, Ngô Tà và Vương Minh đã đến tuyến đường Tứ Xuyên - Tây Tạng.

Ngô Tà hiện tại mặc một bộ trang phục Lạt Ma, hai tay giơ cao đối diện với mặt trời.

“Còn 24 tiếng nữa là thu lưới, hiện tại Trương Nhật Sơn hẳn là sắp đến Cổ Đồng Kinh rồi nhỉ?” Nhìn đồng hồ, Vương Minh ghé sát vào bên người Ngô Tà hỏi, người sau chỉ nhìn mặt trời trắng bệch trên bầu trời cảm thán: “Khi ta đến Mặc Thoát, hết thảy đều sẽ kết thúc.” Trong giấc ngủ, Lê Thốc xem xong tất cả tin tức mà Ngô Tam Tỉnh để lại, tiếp đó Lê Thốc chìm vào bóng tối.

Đám người đang xem phim bắt đầu có chút chấn kinh.

“Hóa ra từ lúc ở Xà Chiểu Cổ Thành, Tam Thúc đã bắt đầu bố cục

rồi a!" "Tam Thúc hình như thật sự không muốn lôi Ngô Tà vào, nhưng lại không có cách nào tách Ngô Tà ra ngoài." "Uông gia vẫn luôn thao túng vận mệnh Cửu Môn!

Từ từ, vậy thì cái người tên Trương Nhật Sơn kia vì sao muốn dẫn dắt Cửu Môn đến Cổ Đồng Kinh?

Chẳng lẽ hắn cũng là người Uông gia sao?" "Hóa ra Ngô Tà thay đổi là bắt đầu từ đây a, hoàn toàn do Tam Thúc dẫn dắt." "Trách không được trong Sa Hải tính cách biến hóa lớn như vậy, Ngô Tà bị hắc thủ sau màn ép buộc thành cái dạng này." "Câu đố bắt đầu từ từ được giải khai cảm giác thật đã!

Dựa theo lời Ngô Tà thì sự kiện này hình như đã tiến vào giai đoạn cuối." .....

Trong phim.

Không biết qua bao lâu, bóng tối trước mắt Lê Thốc lần nữa biến mất, lần này xuất hiện khuôn mặt của Ngô Tà.

"Tôi không đáng sợ đâu." Ngô Tà dường như đang trêu chọc con rắn kia, "Mày nhất định là bắt đầu sợ hãi tao rồi phải không?" Lê Thốc lúc này mới xác định Ngô Tà xác thực không phải đang nói chuyện với mình, đồng thời nhịn không được ở trong lòng cảm thán.

Tôi thật sự vẫn luôn sợ hãi anh a, tên khốn nạn.

"Thật sự thần kỳ." Ngô Tà nói: "Hiệu quả huyết mạch của Tiểu Ca, bắt nguồn từ mày." Nói xong ngậm một điếu thuốc, châm lửa, dựa vào trên ống xi măng phía sau.

Lê Thốc: Lại là cái người tên Trương Khởi Linh đó sao?

Thật muốn xem rốt cuộc trông như thế nào, mà có thể làm cho Ngô Tà - tên khốn nạn già đời này nhớ thương như vậy.

“Thành thật chút, đừng động đậy.

Tao có chuyện quan trọng muốn truyền đạt.” Đang nói ánh mắt Ngô Tà bỗng thay đổi tiêu điểm.

Tiêu điểm hướng lên trên, nhìn thẳng vào mắt Lê Thốc.

“Hi, người lạ.” Ngô Tà đối với Lê Thốc, hoặc là Lê Thốc mượn từ bản thể con rắn pheromone nói: “Tôi không biết cậu là ai, hiện tại nhất định cậu vô cùng căm hận tôi.

Nhưng bạn của tôi, cậu đã bị tôi kéo lên thuyền giặc rồi, vì bản thân cậu, chỉ có thể kiên nhẫn nghe tôi nói tiếp.” Lê Thốc nhìn Ngô Tà, bỗng nhiên có chút ý thức được sự tình tiếp theo sẽ phát triển như thế nào.

Chương 173

"Đầu tiên điều thứ nhất, hãy quên đi tất cả mọi chuyện đã trải qua trước đó, những thứ đó đều không có bất kỳ ý nghĩa gì." Ngô Tà nói: "Sở dĩ cậu có thể nhìn thấy tôi ở trong này nói những chuyện này, là bởi vì có người vô cùng tò mò những tin tức này, nhưng họ không có thiên phú như tôi.

Hoặc là, tàn tật." Ngô Tà nhả ra một ngụm khói, nhìn qua thì thấy đã tinh lực cạn kiệt, nhưng ánh mắt của hắn vẫn băng lãnh.

"Bọn họ sẽ vô cùng trân trọng thiên phú của cậu.

Bởi vì cậu sẽ giúp bọn họ, giải tích ra những tin tức bị thất lạc đứt đoạn, đây vốn là công việc của tôi.

Đáng tiếc cho cậu, đây cũng là khởi đầu của ác mộng." "Cậu sẽ trở thành một thành viên trong đó, mấy thế kỷ nay, người ngoài có thể chân chính thâm nhập vào hạt tâm, là không tồn tại.

Duy nhất một người có cơ hội, là tôi." "Đáng tiếc, tôi từ lúc sinh ra, đã không được tín nhiệm, mất đi cơ hội tiếp cận bọn họ, vận mệnh chờ đợi tôi vô cùng đáng thương, chỉ cần có người có thể thay thế sự tồn tại của tôi, tôi liền sẽ bị vô tình xóa bỏ." "Nhưng cậu, sẽ trở thành một thành viên trong đó, cậu sẽ sống nửa đời sau trong cái nhà giam không thấy ánh mặt trời, cả ngày làm bạn cùng loài rắn.

Không có bất kỳ chuyển cơ nào, không ai biết cậu sẽ bị nhốt ở đâu.

Không có bất kỳ ai biết kết cục của cậu sẽ như thế nào." "Trước khoảnh khắc cậu nhìn thấy tôi ở trong này, cậu hoàn toàn trong sạch, không có dính dáng gì đến bất kỳ âm mưu kế hoạch nào của tôi, cậu sẽ nhận được sự tín nhiệm tuyệt đối của bọn họ." "Hiện tại, còn nửa

giờ nữa cậu sẽ tỉnh lại, trước khi tỉnh lại, cậu có hai lựa chọn, lựa chọn thứ nhất, sau khi tỉnh lại, đem tất cả tin tức thu hoạch được ở trong này, toàn bộ nói cho những người bên cạnh cậu.

Lựa chọn thứ hai, kiên nhẫn nghe tôi kể một kế hoạch, chỉ có kế hoạch này, mới có thể giúp cậu thoát khỏi những người bên cạnh đó, giành lại tự do cho nửa đời sau." Lê Thốc: "Ngô Tà đại gia mày!

Đợi ông đây nhìn thấy anh tuyệt đối phải đấm nát mũi anh!" Nhưng Ngô Tà trước mắt cũng không nghe được tiếng lòng của Lê Thốc, bắt đầu truyền đạt kế hoạch cho Lê Thốc.

Cùng lúc đó, rất nhiều người áo đen đang quan sát thân thể Lê Thốc bỗng nhiên bắt đầu di chuyển.

Đó là vì.....

Người của Cửu Môn đang hướng về phía Cổ Đồng Kinh!

Ngô Tà chậm rãi, rành mạch đem toàn bộ kế hoạch thuật lại trước mặt Lê Thốc.

Mọi ngôn từ và logic đều vô cùng rõ ràng, giảng giải đầy kiên nhẫn.

Khác với những lần tự thuật trước đây, hiển nhiên đối với kế hoạch này, Ngô Tà đã suy diễn vô số lần, cũng đã suy nghĩ xem phải kể như thế nào mới đạt hiệu suất cao nhất, rõ ràng nhất.

Lê Thốc kiên nhẫn lắng nghe.

Cậu chẳng làm được gì cả, chỉ có thể bị động tiếp nhận những thông tin này.

Nếu là Lê Thốc với tính cách trước kia, có khả năng đã nảy sinh tâm lý chán ghét mãnh liệt mà quay đầu bỏ đi.

Nhưng trong hoàn cảnh như hiện nay, Lê Thốc chỉ có thể bị ép

buộc đi lý giải và tiêu hóa nó.

Lê Thốc từng chút từng chút một hiểu được những gì Ngô Tà muốn làm.

Cho dù dùng ngôn ngữ đơn giản nhất, cách kể chuyện hiệu quả nhất, nhưng khi Ngô Tà vạch trần mối quan hệ giữa biểu hiện của mỗi bước đi và mục đích thực sự, Lê Thốc vẫn kinh ngạc tột độ.

Đến cuối cùng, khi tất cả những sự việc tưởng chừng như hào vô logic, dưới lời kể của Ngô Tà được xâu chuỗi thành một đường thẳng, Lê Thốc bắt đầu nổi da gà.

Lê Thốc bắt đầu sợ hãi, sợ hãi người đàn ông đang miêu tả mọi thứ một cách nhẹ nhàng bâng quơ này.

Trong miệng người đàn ông này, tất cả mọi chuyện cứ như một trò chơi vậy.

Liên lụy nhiều người như thế, nhiều sự hi sinh vô nghĩa như thế, bất chấp mọi chi phí, quả thực chỉ có kẻ điên mới làm ra được cái kế hoạch này.

Thế nhưng tất cả những cử động tưởng chừng vô nghĩa ấy, lại có thể đồng thời phát huy tác dụng tại một thời khắc cuối cùng.

Lê Thốc đã hiểu được vận mệnh, hiểu được vận mệnh của người trung niên này.

Ngô Tà cũng đang sáng tạo ra một loại vận mệnh.

Anh ta đã biết phương pháp thao túng vận mệnh của Uông gia, và cũng đã học được cách sử dụng nó. "Chúc may mắn." Ngô Tà cuối cùng lộ ra một nụ cười không hề có bất kỳ ý cười nào, rồi từ từ chìm vào trong một mảng bóng tối im lặng.

Cảm giác áp bách xung quanh Lê Thốc dần dần biến mất, cậu bắt

đầu cảm thấy lạnh lẽo trở lại, cảm giác được cơn đau ở đầu gối và sự tê liệt do da thịt thối rữa trên người.

Tư duy quán tính mang tính cưỡng ép trong đại não cũng chậm rãi tiêu tan, cậu bắt đầu có thể suy nghĩ một số vấn đề.

Có thể phán đoán và cảm giác.

Cậu bắt đầu ý thức được, mình sắp tỉnh lại rồi. "Người của Cửu Môn đã đến Cổ Đồng Kinh rồi, tốc độ hành động của Trương Nhật Sơn vượt quá dự liệu." "Mấy người còn lại không cần quản nữa, mang theo người này rời đi là được." "Có thể một mình chịu đựng Phí Lạc Mông mà vẫn là người hữu dụng, đối với kế hoạch của chúng ta rất quan trọng." Ý thức một lần nữa trở về trong thân thể, Lê Thốc nghe thấy bên tai không ngừng truyền đến âm thanh, đồng thời cảm thấy mình đang bị di chuyển.

Sau khi xác lập lại kế hoạch mà Ngô Tà đã báo cho mình trong lòng, Lê Thốc mở bừng đôi mắt.

Ánh mắt so với trước kia đã thay đổi rất nhiều, không còn tràn ngập sự hoảng hốt như cũ, mà mang nhiều hơn sự lạnh lùng.

Khí chất cả người cũng bắt đầu có chút thay đổi, trực tiếp từ một thiếu niên ngáo ngơ chuyển hóa thành tổng tài bá đạo.

Nếu không có hai hàng máu mũi đang chảy ròng ròng thì còn đẹp trai hơn nữa. ... "Chà, Ngô Tà liệu có phải sẽ không còn là Ngô Tà mà tôi quen thuộc nữa không?

Nhiều kế hoạch khủng bố như vậy làm sao mà nghĩ ra được chứ?" "Á á á!

Kịch tính lên cao trào rồi!

Lê Thốc bắt đầu thay đổi!" "Tiếp nhận kế hoạch và ký ức của Ngô Tà, Lê Thốc về sau sẽ làm gì đây?" "Không sai, ánh mắt trở nên

có chút giống biểu cảm của Ngô Tà rồi!

Xem ra Lê Thốc sắp thức tỉnh!" "Nhưng đầu gối Lê Thốc hình như bị dập nát rồi!

Sau này sẽ không bị thọt chứ?" "Nhất định có thể chữa khỏi mà!" "Người Uông gia hình như rất sợ đụng độ với Cửu Môn nhỉ?

Người Cửu Môn vừa đến, bọn họ liền rút lui, sao lại như vậy?" "Hầy, trùm màn nhung phía sau màn chẳng phải đều như vậy sao!" ...

Trong phim, thấy Lê Thốc tỉnh lại, người Uông gia cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ hỏi Lê Thốc xem đã thu được tin tức hay chưa. "Nói cho tôi biết, cậu đã biết những gì?" Thủ lĩnh của nhóm người áo đen cúi đầu nhìn về phía Lê Thốc.

Lê Thốc ngồi dậy, nhìn về phía tên áo đen kia, cuối cùng do dự một chút. "Có người nhờ tôi mang đến một câu nhắn." Lê Thốc mô phỏng ngữ khí của Ngô Tà nói với tên áo đen: "Các ngươi sẽ bị giết sạch." Đối với việc này, tên thủ lĩnh chỉ cười cười, quay đầu ra lệnh cho người phía sau: "Xử lý Ngô Tà đi." ...

Mặc Thoát.

Ngô Tà đang đi trên vách núi tuyết, chống chọi với gió lạnh gào thét xung quanh.

Bỗng nhiên sau lưng có động tĩnh, Ngô Tà vừa chuẩn bị xoay người lại.

Trong nháy mắt bị người ta bịt miệng từ phía sau, con dao găm cứa qua cổ, máu nóng hổi trào lên khí quản.

Ngô Tà bị đẩy ngã xuống đất, nhìn thấy đứng sau lưng mình là một người mặc áo lông vũ màu trắng.

Chỉ có một người, Ngô Tà không nhìn rõ, hắn ta chui ra từ chỗ nào

vậy?

Trong cổ họng bị rạch nát của Ngô Tà không ngừng trào máu ra, người thanh niên cắt cổ anh lạnh lùng nhìn xuống, không có chút biểu cảm nào.

Ngô Tà ôm lấy cổ mình, bò về phía sau vài bước, dùng hết khí lực cuối cùng đứng dậy, ngã ngửa về phía vách núi phía sau.

Người đàn ông mặc áo lông vũ trắng nhìn vách núi sâu không thấy đáy trước mặt, cầm điện thoại trong tay nói: "Nhiệm vụ hoàn thành, xác nhận Ngô Tà đã tử vong." ... "Vãi chưởng!

Ngô Tà thật sự bị cắt cổ!" "Không phải chứ?

Tôi vốn tưởng chỉ là trailer tung ra lừa người thôi!

Không ngờ là thật à." "Không, nam chính đều chết hết rồi?

Phía sau còn diễn cái gì nữa?" "Đừng mà!

Tiểu Ca còn chưa đợi được Ngô Tà đâu!

Ngô Tà không thể cứ thế mà chết được!" "Tống Thần cá nhân này không có tim à!!" "Thảo nào Ngô Tà muốn đem tất cả nói cho Lê Thốc, hóa ra đã sớm biết mình sẽ bị giết chết!" "Vãi!

Không được!

Nếu phía sau không có phản chuyển (plot twist) thì tôi tuyệt đối sẽ gửi dao lam đến Cục du lịch Trường Bạch Sơn!

Một thùng luôn!!" "Đúng!

Tôi cũng thế!

Tôi cũng muốn cho Tống Thần biết lửa giận của tôi!!" Những người hâm mộ phẫn nộ nhao nhao gia nhập vào đội ngũ muốn gửi dao lam cho Tống Thần.

Bọn họ không biết rằng, vị đạo diễn muốn nhận dao lam kia đang lẳng lặng ngồi giữa đám người, thậm chí còn phẫn nộ vung vẩy cánh tay phải y hệt bọn họ. "Làm vậy thật sự ổn sao?

Chương 174

Bọn họ có thể sẽ gửi dao lam đến cục thật đấy..." Khương Nguyệt Thanh ôm trán, đối với những fan hâm mộ phẫn nộ này, hiện tại cô vô cùng đau đầu.

Cho dù những khán giả này đại bộ phận chỉ là "khẩu nghiệp" cho sướng miệng, nhưng lỡ như thật sự có người đầu óc nóng lên, gửi cho Cục du lịch Trường Bạch Sơn một thùng dao lam thì sao?

Đến lúc đó, bất kể người gửi hay Cục du lịch đều sẽ gặp rắc rối.

Tống Thần chỉ cười nhạt, ghé vào bên tai Khương Nguyệt Thanh khẽ nói: "Chuyện to tát gì đâu, đến lúc đó em có thể bán dao lam kiếm thêm một khoản thu nhập ~" Khương Nguyệt Thanh không dám tin nhìn Tống Thần: "Nghiêm túc đấy hả?" "Đùa chút thôi ~" Tống Thần nhìn cảnh tượng Trương Nhật Sơn chiến đấu với người Uông gia trà trộn trong Cửu Môn trên màn ảnh, những hình ảnh cực kỳ bạo lực lại sảng khoái đó nhất thời hấp dẫn sự chú ý của khán giả.

Những tiếng thảo luận về Tống Thần trong rạp cũng dần dần biến mất, chỉ còn lại âm thanh trong phim.

Trên kính 3D của Tống Thần phản chiếu hình ảnh màn hình nhấp nháy, khóe miệng hắn hơi nhếch lên: "Tôi sao có thể quay ra một cái kết cục không tốt chứ?

Tôi chính là người thích kết thúc đại đoàn viên nhất đấy ~" Khương Nguyệt Thanh nhớ lại kết cục của "Đạo Mộ Bút Ký", nhìn ánh mắt Tống Thần như đang nhìn một kẻ lừa đảo.

Rõ ràng lúc đó tất cả mọi người đều bị "ngược" đến ngu người, cái tên này lại dám nói thích cốt truyện đại đoàn viên. "Đúng là tên lừa đảo!" Trương Nhật Sơn thành công dựa vào danh sách mà Giải Vũ

Thần kiếm được, giải quyết toàn bộ người Uông gia ẩn tàng bên trong Cửu Môn.

Tiếp đó, Trương Nhật Sơn dẫn theo những người Cửu Môn còn lại tiến vào bên trong Cổ Đồng Kinh.

Căn cứ theo lộ tuyến năm đó Trương Đại Phật Gia lưu lại, tìm được một mật thất được lát đầy vàng.

Cho dù hiện tại không có người Uông gia ở trong đó châm ngòi ly gián, những người Cửu Môn này cũng bị đống vàng dụ dỗ, bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau.

Dáng vẻ tham lam của mỗi một người đều khắc sâu vào trong mắt Trương Nhật Sơn.

Một khắc sau, trong đống vàng xuất hiện lượng lớn Hắc Mao Xà (rắn lông đen), giết chết đám người Cửu Môn này.

Những kẻ không chết dưới tay Hắc Mao Xà lại bị kịch độc trên vàng độc chết.

Đến tận đây, những người Cửu Môn tiến vào Cổ Đồng Kinh chỉ còn lại một mình Trương Nhật Sơn.

Nhìn người Cửu Môn chết đầy đất, Trương Nhật Sơn - vị tiền bối sống trăm tuổi cũng chỉ thở dài cảm thán: "Hi vọng Cửu Môn sau khi thay máu sẽ bước về hướng tốt đẹp hơn." Khán giả xem đến đoạn này đều ngây người, ngốc trệ nhìn Trương Nhật Sơn đứng một mình trong Cổ Đồng Kinh. "Khá lắm, ngoại trừ hắn ra thì đều chết hết rồi à!?" "Trương Nhật Sơn tên này ra tay tàn nhẫn vậy sao?

Mà Phật Gia là ai thế?" "Hả?

Hình như là người nắm quyền của Trương gia ở Cửu Môn đời đầu, chắc là người mấy chục năm trước rồi." "Khoan đã, Trương Nhật Sơn hình như quen biết Phật Gia, nhưng rõ ràng nhìn hắn rất trẻ

mà?" "Trên người cũng có hình xăm, tuy rằng không phải Kỳ Lân, nhưng cũng chắc là giống Trương Khởi Linh, có thể trường thọ nhỉ?" "Đúng ha!

Cũng họ Trương, liệu có quan hệ gì với Trương Khởi Linh không?" "Có khả năng lắm!

Nhưng những tuyến truyện mà đạo diễn biên kịch đều không kể chi tiết, có lẽ là vì thời lượng chăng?" "Tôi hiện tại có chút tò mò về câu chuyện của Cửu Môn rồi, một hệ thống lớn như vậy, ở giữa nhất định có những câu chuyện vô cùng thú vị." Ồ?

Mình còn chưa kể chi tiết câu chuyện Cửu Môn mà đã có người cảm thấy hứng thú rồi sao?

Tống Thần che miệng, nghe tiếng thảo luận xung quanh, trong lòng bắt đầu yên lặng suy tư.

Mình có nên quay cả Lão Cửu Môn luôn không nhỉ?

Công ty Long Hoa chắc chắn sẽ rất có hứng thú tiếp nhận đây.

Nhưng ngay sau đó, Tống Thần lắc đầu hủy bỏ ý định đi trước đón đầu này.

Tạm thời không cần vội vã viết ra câu chuyện Lão Cửu Môn.

Ít nhất chờ "Sa Hải" kết thúc, xem doanh thu phòng vé cuối cùng rồi hãy quyết định. ...

Cốt truyện nhanh chóng được đẩy tới, sau khi người Uông gia trong Cửu Môn toàn bộ bị tiêu diệt, Uông gia hoàn toàn mất đi sự chưởng khống đối với tin tức của Cửu Môn, thậm chí người Uông gia đang ở bản bộ nhất thời cũng không nhận được bất kỳ tin tức nào.

Nhưng bọn họ cũng không phản ứng kịp chuyện này, bởi vì hiện tại toàn bộ tinh lực của Uông gia đều tập trung vào việc sách phản và

nâng cao sức mạnh cho Lê Thốc.

Uông gia thông qua "lớp học trắng" truyền thụ tri thức và "lớp học đen" nâng cao vũ lực, định triệt để chuyển hóa Lê Thốc thành người Uông gia.

Sau đó thỉnh thoảng lại để cho Lê Thốc hít nhập Phí Lạc Mông để tìm tòi ký ức về Uông Tạng Hải.

Nhưng người Uông gia không thể cảm nhận Phí Lạc Mông đâu biết rằng, số Phí Lạc Mông trong tay bọn họ, phần lớn đều đã bị Ngô Tà đánh tráo từ trước.

Ký ức bên trong cũng toàn bộ là nội dung Ngô Tà dạy Lê Thốc học tập cách định vị như thế nào.

Cứ như vậy, Lê Thốc vừa lên lớp của người Uông gia, đồng thời lại phải học giáo trình của Ngô Tà.

Chuyện này khiến cho một tên học dốt (học tra) như Lê Thốc tâm lực tiều tụy.

Nhưng may mắn là dựa vào tin tức chân thực mà Ngô Tà bỏ vào trong Phí Lạc Mông, Lê Thốc thành công thâm nhập vào nội bộ Uông gia.

Sau đó, tên nhóc này thành công đem địa điểm bản bộ Uông gia thông qua máy phát điện báo gửi ra ngoài.

Trong đó còn trộn lẫn vào một câu chào hỏi thân thiết đối với đại gia đình Ngô Tà. "Hửm?

Tên nhóc này phát vị trí thì cứ phát vị trí, sao lại mắng tôi..." Tại một ngôi chùa sâu trong núi tuyết, Ngô Tà mặc một bộ trang phục Tây Tạng nhìn tin tức truyền đến trong tay, nhếch miệng cười.

Anh xoay người nói với đám Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần đã

chờ đợi từ lâu ở xung quanh: "Đi thôi, lần này chúng ta đi giải quyết Uông gia!" "Được!!" Trong tình huống Uông gia không hay biết gì, người Cửu Môn do Ngô Tà cầm đầu lao về phía địa điểm của Uông gia, trực tiếp đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Một trận chiến đấu mở ra ngay tại căn cứ bản bộ Uông gia.

Ngô Tà thì căn cứ theo tin tức Lê Thốc truyền lại, đi tìm bộ phận vận hành của Uông gia.

Dưới sự giúp đỡ của Hắc Nhãn Kính và những người khác, Ngô Tà thành công tìm được bộ phận vận hành nằm sâu dưới lòng đất.

Và gặp lại cái xác hồ ly mắt xanh (Thanh Nhãn Hồ Thi) đã từng gặp ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung mười năm trước. "Lần này, tao sẽ không sai nữa." Ngô Tà chém đầu Thanh Nhãn Hồ Thi xuống, sau đó đặt bom tại trung tâm bộ phận vận hành.

Những người khác cũng đặt bom tại các nơi ở Uông gia, chuẩn bị trực tiếp tiễn Uông gia lên trời.

Lê Thốc dưới sự truy sát của người Uông gia, trực tiếp từ trên lầu cao nhảy xuống, ngã bất tỉnh nhân sự.

Cho dù người Uông gia liều chết chống cự, nhưng sau khi bom Ngô Tà đặt phát nổ, tòa nhà bản bộ Uông gia trực tiếp sụp đổ.

Vào quan đầu cuối cùng, Ngô Tà cùng Hắc Nhãn Kính tìm được Lê Thốc đang trọng thương hôn mê, cõng cậu rời xa bản bộ Uông gia đang không ngừng phát nổ. ... "Tôi cho rằng câu nói kia của Lê Thốc nhất định tràn ngập tình cảm!" "Còn không phải sao?

Tôi mà là Lê Thốc, nhìn thấy Ngô Tà việc đầu tiên là phải đấm vào mặt hắn, quá đáng lắm luôn!" "Để Lê Thốc một mình đối mặt với loại nguy hiểm này, cũng may là Ngô Tà làm được!" "Không còn cách nào khác, Ngô Tà hiện tại vì tiêu diệt Uông gia có thể hi sinh tất cả!"

"Đoạn đấu súng làm thật không tệ nha!!

Không uổng công Ngô Tà bày mưu lâu như vậy mới diệt được Uông gia!" "Là vì cứu Lê Thốc nữa chứ?

Thời gian càng dài, Lê Thốc càng nguy hiểm!" "Nhưng Lê Thốc thảm quá, trực tiếp từ trên lầu ngã xuống, sẽ không ngã chết luôn chứ?" "Hít!

Có khả năng lắm a!" "Hít, Uông gia cứ thế mà bị diệt sao?

Không thể nào?" "Thấy vẫn còn một số người sống sót, nhưng bộ phận vận hành quan trọng nhất của bản bộ Uông gia đã biến mất, chắc là sẽ không thể gây sóng gió gì nữa đâu?" "Bộ phim kết thúc ở đây sao?" ...

Sau khi bản bộ Uông gia bị tiêu diệt, Lê Thốc được Ngô Tà cõng ra mở mắt, phát hiện mình đang ở trên xe lửa đi tới Bắc Kinh.

Trên người khắp nơi đều là vết thương đã được băng bó kỹ lưỡng, cùng với một phong thư Ngô Tà để lại.

Nhưng Lê Thốc xem cũng không xem, trực tiếp ném lá thư ra ngoài cửa sổ. "Tên khốn nạn, trực tiếp ném ông đây lên xe lửa rồi không quan tâm nữa!" "Nếu là Trương Khởi Linh thì sẽ không như vậy đâu!

Khốn nạn Ngô Tà!" Mắng thì mắng, Lê Thốc cuối cùng nhìn thế giới tươi đẹp ngoài cửa sổ, khóe miệng mỉm cười.

Tại ga xe lửa Bắc Kinh, Dương Hảo và Tô Vạn đang chờ đợi Lê Thốc trở về.

Màn hình tối đen, nương theo tiếng nhạc nền bài hát "Nhượng Tửu" vang lên, toàn bộ đèn trong rạp chiếu phim đều sáng lên.

Nhưng khán giả tại trường không một ai lựa chọn đứng dậy, cho

dù đang buồn vệ sinh cũng thành thành thật thật ngồi yên tại chỗ, chờ phần danh sách cuối phim kết thúc, mong chờ cái "trứng phục sinh" (Easter egg/thải đản) cuối cùng. "Nhất định sẽ có after-credit mà đúng không?

Tống Thần đừng làm tôi thất vọng nha!!" "Yên tâm!

Tống Thần hiểu điện ảnh như vậy!

Nhất định biết tầm quan trọng của after-credit mà!" "Tuy rằng Ngô Tà không chết, nhưng nếu không có after-credit thì tôi vẫn sẽ gửi dao lam đến Cục du lịch đấy!" Dưới sự lải nhải của đông đảo khán giả, phần danh sách cảm ơn chạy hết, một hình ảnh hoàn toàn mới lại hiện ra. ...

Hình ảnh từ trên cao chậm rãi hạ xuống, tại một khu nghĩa trang, Ngô Tà và Bàn Tử hai người cung kính thắp hương cúi đầu trước một tấm bia mộ.

Hình ảnh trực tiếp xoay chuyển, đem mặt chính bia mộ hiện ra trong khung hình, bốn chữ lớn khắc sâu vào bề mặt bia đá màu đen.

Chương 175

PHAN TỬ CHI MỘ.

Vốn đang vì được xem after-credit mà vui vẻ, nụ cười trên mặt khán giả lập tức cứng đờ.

Thân ảnh người đàn ông trong miệng luôn hô to "Tiểu Tam Gia" bỗng nhiên xuất hiện trong đầu mọi người.

Theo hình ảnh bia mộ của Phan Tử hiện ra, trong rạp chiếu phim, nháy mắt hốc mắt khán giả đều ướt át.

Nhìn Ngô Tà tế cho Phan Tử hai điếu thuốc, Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ nói: "Đã có tiền như vậy rồi, không thể cho Phan gia chút hàng cao cấp sao?

Sao kiệt sỉ thế?" "Cậu không hiểu, Phan Tử thích loại này." Ngô Tà chắp tay trước ngực, yên lặng cúi đầu trước bia mộ.

Bàn Tử ở bên cạnh nghe xong cũng bĩu môi, chậc chậc nói: "Đúng là anh em tốt a." Ngay sau đó, Vương Bàn Tử cũng chắp tay trước ngực nói với bia mộ Phan Tử: "Phan gia, hôm nay tôi xuất phát, ngài ở trên trời có linh thiêng phù hộ cho tôi nhé!

Bình bình an an đón Tiểu Ca trở về, ba người chúng ta tụ họp Thiết Tam Giác, lại cùng nhau hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp..." "Sao lớn tuổi rồi mà cậu nói nhiều thế?" Ngô Tà ghét bỏ liếc nhìn Bàn Tử, nhưng lập tức bị Bàn Tử đốp lại: "Tôi tán gẫu với Phan gia một lát thì làm sao?" Nói xong, Bàn Tử đột nhiên nhìn chằm chằm khuôn mặt có chút xa lạ của Ngô Tà, không nhịn được cảm thán: "Mười năm rồi, cậu có thể cười một cái không?

Khôi phục lại dáng vẻ thiên chân vô tà, như vậy ~ Tiểu Ca mới có

thể nhận ra chứ." "Hừ, đi thôi." Ngô Tà đút hai tay vào túi, hừ lạnh một tiếng tiêu sái xoay người rời đi.

Trên đường đi, Vương Minh, Khảm Kiên cùng mấy người làm cũ và một đám đàn em áo đen của Ngô Tà nhanh chóng chạy theo bước chân hai người Ngô Tà và Bàn Tử.

Trước nghĩa trang, một dàn xe hào hoa đang chờ đợi.

Những người áo đen nhanh chóng trở về xe của mình, Ngô Tà cũng cầm lấy bộ đàm trên xe, nghiễm nhiên một bộ dáng đại lão, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi phải đi rồi, chào hỏi với Phan gia một tiếng đi." Một giây sau. "Bíp!

Bíp bíp!

Bíp...!" Còi của mấy chục chiếc xe cùng vang lên, tiếng nổ vang dội liên tiếp, phảng phất như đang báo cho Phan gia biết bọn họ phải xuất phát.

Ngô Tà lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, cuối cùng quay đầu nhìn vị trí trống không bên cạnh, giống như đang nói với người nào đó đến muộn: "Tôi đi tìm một nơi mát mẻ để nghỉ hè đây, xuất phát thôi!" Vương Bàn Tử lập tức hưởng ứng một tiếng: "Đi thôi!" Màn hình lớn sát na chìm vào một mảnh hắc ám.

Ca khúc cuối phim vẫn do chính Tống Thần sáng tác cũng theo đó chậm rãi vang lên. "Ta vốn là thiếu niên kiêu ngạo Không tin quỷ thần không tin người Chiếm hết nhân gian muôn phần ân hậu Toàn bộ giữ lại cho một người Nơi này từ biệt nơi kia gặp Cuồng nộ bác bỏ miệng lưỡi thế gian Kỳ thực chỉ muốn gặp lại một lần..." Trong tiếng nhạc kết thúc vừa thư thả vừa kích ngang, dòng chữ lớn "Kịch Chung" theo đó hiện lên. "Đạo Mộ Bút Ký: Sa Hải" - Hoàn! ...

Nương theo màn ảnh quy về hắc ám, trong rạp một mảnh tĩnh

mịch.

Làm cho Tống Thần và Khương Nguyệt Thanh vốn định chuồn đi chỉ có thể an tĩnh ngồi tại chỗ. "Tình huống gì thế?" Khương Nguyệt Thanh nhỏ giọng hỏi Tống Thần, Tống Thần yên lặng kéo khẩu trang lên che khuất dung nhan: "Không biết...

Chắc là bị cảm động rồi chăng?" Không khí yên tĩnh mãi cho đến khi nhân viên rạp chiếu phim phụ trách quét dọn vệ sinh đẩy cửa đi vào mới biến mất.

Khán giả gần như ngay lập tức thoát ra khỏi trạng thái cảm động đặc thù kia, hưng phấn bắt đầu giao lưu với bạn bè bên cạnh. "Cái after-credit này là muốn đi đón Tiểu Ca!" "Tiểu Ca sắp từ Thanh Đồng Môn ra rồi sao!!

Quả nhiên đã mười năm rồi a!" "Khoan đã!

Tôi bỗng nhiên phản ứng lại!

Lúc kết thúc "Đạo Mộ Bút Ký", Trương Khởi Linh nói có người thao túng tất cả!

Hiện tại xem ra là Uông gia a!" "Vãi chưởng!

Nói như vậy!

Ngô Tà dự định trước khi Tiểu Ca ra ngoài, đem tất cả mọi chuyện đều giải quyết hết a!" "Đáng ghét thật!!

Tại sao không quay tiếp chứ?

Tôi thiếu chút tiền vé xem phim đó sao?" "A!

Nếu đem kịch tình đón Tiểu Ca quay ra, giá vé bao nhiêu tôi cũng chịu!" "A a a, tức quá đi!

Lần đầu tiên vì xem after-credit mà làm cho người ta khó chịu như vậy!" "Xác thực khó chịu, after-credit này trực tiếp khơi gợi hứng thú

của tôi!" "Tôi muốn đi Trường Bạch Sơn đón Tiểu Ca ra!

Ngô Tà cái tên này sao không đi sớm chút chứ!" "A!

Diệt Uông gia xong mới đi!

Tôi muốn xem!" "Mẹ kiếp!

Chỗ hấp dẫn nhất phim lại là cái after-credit!

Tống Thần quả thực quá vô nhân tính rồi!

Tại sao lại muốn làm như thế a?" "Đáng ghét!

Tôi muốn đi 'công phá' Weibo của Tống Thần!

Sao lại làm ra chuyện này chứ!" "Không chỉ như thế!

Tôi muốn đi Trường Bạch Sơn du lịch!

Tôi không tin không nhìn thấy!" "Ừm ừm!

Thêm tôi một vé!" Nhân viên công tác phụ trách dọn vệ sinh vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mọi người vẫn ngồi lì trên ghế.

Lần đầu tiên thấy phim đã kết thúc mà khán giả vẫn ngồi thảo luận kịch tình. "Nhưng tại sao thảo luận xong lại muốn 'xử' đạo diễn thế?

Đạo diễn phim này làm gì sai à?" Nhân viên công tác lớn tuổi nghe tiếng thảo luận trong rạp về Tống Thần, không hiểu gãi gãi đầu.

Tống Thần cùng Khương Nguyệt Thanh thì nhân cơ hội này chuồn ra ngoài. ...

Trong bãi đỗ xe, sau khi vào trong xe, bả vai Khương Nguyệt Thanh rốt cuộc cũng run rẩy.

Sau đó, dùng chất giọng ngự tỷ hoàn mỹ kia cười ra tiếng, tay phải không ngừng vỗ vai Tống Thần. "Ha ha ha ha, vừa rồi những fan hâm mộ kia nói muốn [Tít ---], sau đó lại [Tít ---], cuối cùng [Tít ---]!"

Khương Nguyệt Thanh cười đến chảy cả nước mắt, ngón tay nhẹ nhàng lau khóe mắt.

Cái after-credit này quay khiến người ta không thỏa mãn, treo khẩu vị người ta đến mức phát hỏa. "Như vậy cũng được, chứng tỏ bọn họ thích cái after-credit này." Tống Thần khởi động xe, tâm trạng không tệ nói: "Nếu tôi đem kịch tình quay hết thì lại không tốt, lại sẽ bị ghét bỏ chỗ này, ghét bỏ chỗ kia, lưu lại chút không gian cho bọn họ tưởng tượng cũng khá tốt!" Trong miệng tuy nói như vậy, nhưng Tống Thần nhớ lại những lời nghe được trong rạp, trong lòng yên lặng suy tư xem có nên tạm thời không về Cục du lịch đi làm hay không.

Nếu thật sự bị những fan hâm mộ điên cuồng kia bắt được, sẽ bị bạo [Tít ---], sau đó [Tít ---].

Những tràng cảnh khủng bố này khiến Tống Thần nhịn không được rùng mình một cái. "Nói gì thế hả?" Khương Nguyệt Thanh lấy điện thoại ra xem, tròn bốn tiếng đồng hồ cô không xem điện thoại rồi.

Nhân lúc Tống Thần lái xe, cô liền đề cử "Sa Hải" trong nhóm chat đại học.

Sau đó lại gửi lì xì trong nhóm nội bộ Cục du lịch, bảo mọi người đi xem "Sa Hải", hảo hảo ủng hộ tác phẩm của Tống Thần một đợt.

Lì xì trong nháy mắt bị cướp sạch, Khương Nguyệt Thanh cũng vui vẻ nhận được phản hồi "OK" của mọi người. "Hừ hừ ~~" Khương Nguyệt Thanh nhìn những phản hồi này, khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng, thậm chí bất giác ngâm nga hát.

Khiến cho Tống Thần đang lái xe bên cạnh sờ không được đầu óc.

Cùng lúc đó, tại khắp các nơi trên cả nước, hầu như đợt chiếu đầu tiên của "Sa Hải" đều đồng thời kết thúc.

Lượng lớn khán giả đi ra khỏi rạp, trong miệng đều không ngừng giao lưu về các loại chi tiết trong phim.

Cùng với nhân vật yêu thích nhất, trong đó những người thích chia sẻ lên Weibo hoặc Wechat Moment cũng ngay lập tức đăng bài.

Thậm chí trong đó có không ít cái gọi là nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp, cũng đều đã đăng bài bình luận và chấm điểm trên các trang web đánh giá phim chuyên nghiệp.

Đương nhiên, điểm số cụ thể cần phải chờ ngày hôm sau khi doanh thu phòng vé xuất hiện.

Nhưng nhìn khu bình luận tràn ngập khen ngợi, không ít cư dân mạng đang quan sát vì giá vé cao nhao nhao bắt đầu chuẩn bị mua vé xem phim.

Sau đó bộ phận cư dân mạng này phát hiện ra một sự thật bi thảm, đó là trong vòng mười ngày tới.

Tất cả các suất chiếu "Sa Hải" ở các rạp, ghế ngồi đều đã bán hết, căn bản không mua được vé! ...

Bảng tìm kiếm nóng (Hot search) Weibo gần như sắp bị tin tức về "Sa Hải" chiếm cứ.

Chương 176

Nếu không phải mấy bộ phim Tết khác có minh tinh hạng nặng tồn tại, e rằng Hot search sẽ bị "Sa Hải" một mình độc chiếm.

Điều này làm cho rất nhiều minh tinh không vui.

Có người vất vả lắm mới được lên Xuân Vãn (Gala chào xuân), vốn tưởng rằng ban ngày hôm sau có thể nhìn thấy tin tức của mình trên Hot search.

Kết quả lên Weibo xem, phợp trời dậy đất đều là tin tức về "Sa Hải", ở giữa ngẫu nhiên xen kẽ vài tin tức về các bộ phim Tết khác.

Còn về Xuân Vãn, một cái cũng không có.

Nếu bấm vào mỗi một từ khóa liên quan đến "Sa Hải", số lượng bình luận khủng bố bên dưới đều sẽ làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Nhất là sau khi tin tức [Xác nhận!

After-credit "Sa Hải" là ước hẹn mười năm.] vọt lên đầu bảng Hot search.

Tất cả những người đang chờ ở rạp chiếu phim, hoặc là chờ ở nhà xem phim đều điên cuồng. [Có after-credit!!

Ước hẹn mười năm!?

Quá sướng rồi!] [Háo hức quá đi!

Nhưng ngày kia tôi mới được xem phim!

Tức quá đi mất!] [Nói không chừng là ước hẹn mười năm, xem ra các diễn viên cũ của "Đạo Mộ Bút Ký" đều lên sàn rồi a!!] [Đừng như vậy mà!

Tôi 18 tuổi vẫn chưa mua được vé a!

Đừng có phát mấy thứ này câu dẫn tôi!] [A!

Vốn thời gian chờ đợi đã làm người ta khó chịu rồi!

Còn phát mấy thứ này!

Quá đáng ghét!] [Ai bảo không mua vé suất đầu tiên làm gì?

Phim loại này không xem công chiếu thì không có ý nghĩa rồi! (đầu chó)] [Đáng ghét! (Mạnh mẽ)!!

Muốn phản bác!

Nhưng hắn nói có đạo lý!] [Dù sao tôi chỉ có thể nói phim về tổng thể cực kỳ tuyệt vời, tuy phương hướng có chút khác biệt so với "Đạo Mộ Bút Ký", nhưng vô cùng hay!] [Ừm!

Có khả năng cái after-credit cuối cùng làm người ta...

Đến lúc đó cậu sẽ biết!] [Hống!

Rốt cuộc là thế nào lạp!

Nói chuyện một nửa phiền chết đi được!] [Hắc hắc hắc!

Không nói cho cậu biết ~~] [Mẹ kiếp!

Tên khốn nạn lầu trên!

Làm vậy tuyệt đối sẽ bị báo ứng!] ... "Vậy thì ngày kia về nhà bà ngoại nhé?" Khương Nguyệt Thanh đứng bên ngoài xe thò đầu vào hỏi Tống Thần, phía sau là biệt thự Tống gia. "Ừ, chỉ cần em và bố không ăn cơm mẹ em nấu, chắc là có thể đi vào ngày kia." Tống Thần che miệng, trong đầu hiện lên dáng vẻ vui vẻ của mẫu thân trong phòng bếp.

Vì sao trên thế giới này lại có người nấu cơm khó ăn như vậy, nhưng lại yêu thích nấu cơm như vậy chứ? "Vậy phải khống chế cho

tốt, chị cũng không muốn đến lúc đó nhận được tin cậu vào bệnh viện đâu." Khương Nguyệt Thanh chắp tay sau lưng lùi lại hai bước nói, đối với việc này Tống Thần gật đầu: "Biết rồi ạ." Sau đó hai người chào tạm biệt, Tống Thần lái chiếc Bentley mới về nhà.

Đường phố Bắc Kinh, xe cộ đi lại trên cầu vượt cho dù là vào mùng một Tết cũng vô cùng nhiều.

Sau đó, Tống Thần may mắn bị kẹt cứng ở trên cầu vượt.

Mãi đến nửa đêm, Tống Thần mới thành công xuống khỏi cầu vượt về đến nhà.

Tống Thần đẩy cửa ra liền nhìn thấy mẫu thân đang ngồi trên sô pha, nở nụ cười dì ghẻ nhìn chằm chằm hắn. "Sao về muộn thế?

Chẳng lẽ ~~ đi kiếm cháu nội cho mẹ rồi?" "Trò đùa này một chút cũng không buồn cười." Tống Thần mệt mỏi cởi áo khoác, ngồi cứng ngắc trong xe bốn tiếng đồng hồ làm Tống Thần cảm thấy rất mệt. "Phim hay không?" Khương Uyển Như cầm một ly sữa nóng đưa cho Tống Thần, sau đó ánh mắt cẩn thận đánh giá con trai mình.

Thấy không khác gì so với lúc ra cửa, Khương Uyển Như mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng có chút không thỏa mãn.

Vì sao lớn như vậy rồi mà không đi tìm bạn gái nhỉ? "Hay ạ, dù sao cũng là con quay mà." Tống Thần uống sữa gật đầu đáp lại, Khương Uyển Như nghe xong vui vẻ gật đầu. "Tốt, vậy tiền của mẹ không uổng phí rồi." Tống Thần: "Ý gì ạ?" "Hừ hừ ~~" Khương Uyển Như ngẩng đầu lên, hướng về phía Tống Thần muốn được khen ngợi nói: "Mẹ bao trọn một rạp vào ngày mai, dùng để mời nhân viên nội bộ công ty xem, thế nào, mẹ đủ ủng hộ con chứ?" ".....

Ồ ồ ồ!" Tống Thần trước tiên kinh hô một tiếng, sau đó phản ứng lại, vươn tay về phía Khương Uyển Như nói: "Vậy chi bằng cho con

thêm chút tiền mừng tuổi đi?" "Đều hai mươi hai tuổi rồi!

Còn đòi tiền mừng tuổi!" "Vì sao không thể?

Tình mẫu tử của mẹ đâu?" ...

Mùng hai Tết, phòng họp tầng cao nhất Long Hoa giải trí.

Rõ ràng là sáng sớm, phòng họp đã ngồi đầy người, những người này đại bộ phận đều là cao tầng nội bộ công ty.

Tất cả mọi người đều nhìn vị trí chủ tịch còn trống, một mảnh trầm tịch, không ai nói chuyện.

Chỉ có cổ đông lớn Lưu Phẩm Hoa đang cười chơi điện thoại.

Bầu không khí yên tĩnh như vậy không kéo dài quá lâu.

Rất nhanh, Hoa tổng mang theo nữ trợ lý đẩy cửa đi vào, nhìn các cao tầng trong phòng họp gật đầu nói: "Hôm nay mời mọi người tới mục đích là gì chắc tất cả đều biết rồi." Hoa tổng ngồi vào vị trí của mình, nữ trợ lý phía sau cũng bắt đầu đem báo cáo đang ôm trong ngực phát xuống cho từng người. "Sáng sớm hôm nay, đã thống kê ra doanh thu phòng vé và điểm đánh giá của "Sa Hải", có một số liệu cực kỳ thú vị, chư vị xem đi." Nói xong, Hoa tổng dựa vào lưng ghế nhìn mọi người. "Thật hay giả vậy!?!" Một vị đổng sự nhìn báo cáo trong tay, nhìn chuỗi con số trên đó, thân thể theo bản năng run rẩy...

Khiến cho báo cáo trong tay đều phát ra tiếng vang. "Hả?

Sao thế?" Bộ dáng của mấy vị đổng sự này làm cho Lưu Phẩm Hoa có chút tò mò, bèn chủ động buông điện thoại xuống cầm báo cáo lên xem.

Một giây sau, mắt Lưu Phẩm Hoa cũng trừng lớn.

Quán quân phòng vé hôm qua: "Sa Hải" Nhà sản xuất: Tống Thần, Tập đoàn giải trí Long Hoa.

Đơn vị phát hành: Tập đoàn giải trí Long Hoa.

Đạo diễn: Tống Thần.

Diễn viên chính: Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn, Tiêu Viêm, Tiêu Dương, Lưu Phẩm Hoa... vân vân.

Ngày công chiếu: 12/02/2021, Mùng một Tết.

Số ngày công chiếu: 1 ngày.

Doanh thu hôm nay: 535.1 triệu (hơn 5.3 ức) tệ.

Xếp hạng phòng vé: Đứng thứ nhất!

Lưu Phẩm Hoa chết lặng tại chỗ. "Vãi chưởng!

Doanh thu phòng vé này e là muốn bùng nổ rồi!?" Đến mức khi nhìn thấy dòng tiếp theo.

Hạng hai là "Thủ phú thành phố bí đao" doanh thu cũng kham khổ lắm mới phá trăm triệu.

Trong lòng không hề dao động, thậm chí một câu "Cứ thế thôi á?" "Khụ khụ khụ khụ!

Chương 177

Khụ khụ khụ khụ!" Một trận ho khan kịch liệt từ trong góc phòng họp truyền ra, nơi đó ngồi chính là Tôn Lỗi.

Một vị đạo diễn có chút danh tiếng, đồng thời cũng là người đàn ông muốn tranh đoạt vị trí đạo diễn "Sa Hải".

Vừa rồi khoảnh khắc nhìn thấy doanh thu "Sa Hải", hắn bị nước miếng của mình làm sặc, nhịn không được điên cuồng ho khan.

Nhưng cho dù như vậy, mắt hắn vẫn gắt gao nhìn chằm chằm con số cụ thể đang bay múa kia.

Không tin, không tin, không dám tin.

Tống Thần với tư cách là đạo diễn mới vào nghề, bộ phim chiếu rạp đầu tiên công chiếu doanh thu phòng vé lại tốt hơn phần lớn những bộ phim "bom tấn" trong miệng người khác! "Không hợp lý a!!" Các cao tầng nhìn Tôn Lỗi đang run rẩy cả người, mỗi một người đều thấm thía gật đầu.

Tôi hiểu mà, doanh thu khủng bố như vậy nhất định sẽ đả kích hắn lắm đây, phá vỡ kỷ lục doanh thu ngày đầu trong lịch sử điện ảnh trong nước rồi.

Trong lòng các cao tầng đồng thời xuất hiện ý nghĩ này, sau đó tầm mắt của tất cả mọi người dời khỏi người Tôn Lỗi, không còn đi chú ý hắn nữa.

Không còn cách nào khác, thế giới người trưởng thành chính là tàn nhẫn lặng lẽ không một tiếng động như vậy.

Thế nhưng bản thân Tôn Lỗi lại không nghĩ như vậy, hắn chú ý thấy ánh mắt chư vị cao tầng vẻn vẹn chỉ dừng lại trên người hắn

một lúc.

Sau đó ánh mắt thập phần ghét bỏ (ôn nhu) của mọi người liền rời khỏi người hắn. "Đáng ghét, tôi bị công ty vứt bỏ rồi sao?...

Rõ ràng tôi cũng vì công ty mà..." Tôn Lỗi cả người đều "emo" (trầm cảm), hai tay than trên mặt bàn trầm tịch xuống.

Mà ở một bên khác.

Hoa tổng bắt đầu cùng đông đảo cao tầng thảo luận vấn đề liên quan đến "Sa Hải" về sau.

Hoa tổng lật xem báo cáo đặc biệt trong tay nói: "Căn cứ theo số liệu các rạp chiếu phim truyền về thống kê, tỷ lệ lấp đầy ghế ngày hôm qua là 100%." "Thật hay giả vậy!" "Hôm qua tôi nhớ hẳn là có bốn năm suất chiếu, đều là 100% sao?" "Liệu có hơi khoa trương quá không?" "Đúng đấy, Hoa tổng, số liệu giả là không được đâu a!!" "Đúng vậy a, chúng ta tốt xấu gì cũng là công ty lớn có máu mặt, sao có thể làm ra loại chuyện này chứ!" Nghe tiếng thảo luận trong phòng họp, Hoa tổng vỗ bàn ra hiệu im lặng hào hứng nói: "Số liệu đều là chân thực, không có làm giả, cũng không có lừa gạt." Các cao tầng kinh hỉ há to miệng: "Ồ!!

Tuyệt quá!" "Hôm qua giành được quán quân phòng vé, trong tình huống suất chiếu của "Sa Hải" chỉ có 30%." Hoa tổng khóe miệng mang theo nụ cười nói: "Hai ngày tới suất chiếu của các rạp đều sẽ gia tăng tương ứng, cho nên tiếp theo tốc độ tăng trưởng doanh thu hẳn là sẽ không giảm xuống quá nhiều." "Ồ ồ ồ!" Dưới đài vang lên một tràng pháo tay, trong lòng các cao tầng có dự cảm, bộ phim "Sa Hải" này có khả năng phá vỡ kỷ lục của Long Hoa giải trí.

Ồ, kỷ lục trước đó là phim do Tôn Lỗi quay, doanh thu 1 tỷ (10 ức).

Thấy các cao tầng đều vui vẻ, trong ánh mắt Hoa tổng lập lòe ngọn lửa nói: "Chư vị!

Tôi định nhân dịp Tết này, gia tăng thật lớn lực độ tuyên truyền, mọi người thấy thế nào ~" "Tôi đi đầu ném vào 50 triệu làm phí tuyên truyền, chạy thêm chút quảng cáo!

Thừa dịp nhiệt độ "Sa Hải" hiện tại, nhất định ổn kiếm không lỗ!" Các cao tầng nghe xong, chỉ hơi cúi đầu suy tư liền lập tức đồng ý. "Tốt, tôi đồng ý!" "Đồng ý!

Dựa vào doanh thu hiện tại xem ra ổn kiếm không lỗ!" "Không sai, chỉ cần tuyên truyền tốt, "Sa Hải" có khả năng lọt vào top đầu doanh thu điện ảnh trong nước!" "Ừm!

Không sai!" ...

Cùng thời điểm đó, các nền tảng chuyên nghiệp trên mạng cũng tung ra doanh thu tương ứng và các hạng mục số liệu, điểm số của đông đảo nhà phê bình phim cũng lần lượt xuất hiện. [Tác phẩm mới của đạo diễn Tống Thần "Sa Hải" công chiếu ngày đầu, hào đoạt 530 triệu doanh thu, chiếm giữ 70% tổng doanh thu trong ngày!] [Hậu truyện "Đạo Mộ Bút Ký" - "Sa Hải" doanh thu ngày đầu phá mốc 500 triệu (5 ức), phá vỡ kỷ lục lịch sử điện ảnh trong nước!] ["Thủ phú thành phố bí đao" doanh thu hôm qua 110 triệu, mấy vị còn lại doanh thu đều không lý tưởng!] [Đạo diễn Tống Thần tái tạo thần thoại!

Ai nói quay tác phẩm fanfic không có doanh thu, "Sa Hải" cường thế vả mặt!] Từng bài báo truyền thông vào sáng sớm đã xung kích toàn bộ mạng internet.

Tất cả trang nhất báo chí giải trí, cũng không ngoại lệ đều đang nói về thần thoại hoàn toàn mới do Tống Thần sáng tạo!

Cũng làm cho không ít fan hâm mộ cảm thán "Đạo Mộ Bút Ký"

sinh không gặp thời.

Nếu không phải làm phim tuyên truyền, thành tích của "Đạo Mộ Bút Ký" cũng sẽ không lạc hậu hơn "Sa Hải".

Nhân viên trong giới phim ảnh, toàn bộ đều bị tin tức đột ngột này làm cho chấn kinh.

Công chiếu ngày đầu, đạt thành 530 triệu doanh thu!?

Con số này, vượt qua tổng doanh thu của 95% điện ảnh toàn quốc trong cả đợt công chiếu!

Trong lịch sử điện ảnh trong nước.

Phim có doanh thu có thể vượt qua 500 triệu đều rất ít, mười năm trước phim có thể phá trăm triệu đều là cực phẩm rồi.

Cho dù những năm gần đây, người xem phim càng ngày càng nhiều.

Nhưng doanh thu có thể siêu 500 triệu mang lại lợi nhuận, có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Bảng xếp hạng điện ảnh trong nước thứ 30 cũng mới có 520 triệu doanh thu.

Tống Thần với "Sa Hải" vẻn vẹn chỉ dùng một ngày, sắp sửa nhẹ nhõm vượt qua kỷ lục này!

Cả giới phim ảnh, giới giải trí triệt để nổ tung!

Cơn bão do "Sa Hải" dấy lên với tốc độ khó tin, quét sạch toàn bộ mạng internet.

Các rạp chiếu phim cũng vội vàng một lần nữa điều chỉnh lại suất chiếu.

Suất chiếu ngày thứ hai của "Sa Hải" trực tiếp tăng thêm 55%.

Thần thoại phòng vé mới chỉ vừa bắt đầu! ...

Weibo chính thức của "Sa Hải", cũng thích hợp phát hành tấm poster ăn mừng đầu tiên.

Một bàn tay trong poster xòe năm ngón tay ra, tượng trưng cho chúc mừng doanh thu ngày đầu phá 500 triệu.

Đông đảo cư dân mạng cũng nhao nhao lưu lại lời nhắn dưới bài viết, tỏ vẻ chúc mừng. [Chúc mừng!

Chúc mừng!

Doanh thu ngày đầu trực tiếp sáng tạo kỷ lục lịch sử!] [Sa Hải?

Không đúng!

Phải gọi là Biển Tiền (Tiền Hải)!

Ha ha ha!] [Không hổ là bộ phim tôi yêu thích!

Giỏi quá đi!!] [Tuy rằng Tống Thần tên kia quay cái after-credit làm tôi có chút khó chịu!

Nhưng vẫn chúc mừng!

Dù sao nếu không có hắn!

Tôi cũng không được xem tác phẩm hay như vậy!] [Ngẫu hống hống!

Weibo chính thức phản ứng cũng khá nhanh đấy chứ!

Trực tiếp đem poster tung ra rồi!] [Nhưng tôi cho rằng phía chính thức chắc cũng khá choáng váng đấy!

Bốn tấm poster trước không dùng đến, trực tiếp dùng luôn tấm poster 500 triệu!] [Ha ha ha ha!

Xác thực!] [Ái chà, tấm poster này, tôi cứ cảm giác có chỗ nào đó hình như không đúng lắm a!] [Hửm?

Chỗ nào?

Chỗ nào?

Chỗ nào không đúng?] Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện ra "trứng phục sinh" nhỏ trong poster.

Bởi vì ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay này đặc biệt thon dài, dài hơn ngón áp út cả một đoạn lớn.

Tuy rằng không nhiều, nhưng ống tay áo màu đen quen thuộc kia trong nháy mắt làm cho cư dân mạng liên tưởng đến! [Tôi đi!

Bàn tay của Trương Khởi Linh đúng không!?

Nhất định là Trương Khởi Linh!] [Không sai!

Chồng tôi!

Nhất định là chồng tôi!

Tối qua anh ấy dùng cái tay này đối với tôi ~~] [Dì ghẻ ~~ Đừng có nằm mơ nữa!

Trương Khởi Linh là của Ngô Tà!] [Không sai!

Chương 178

CP Bình Tà không được tách rời!] [Thảo nào trong phim không có Trương Khởi Linh a!

Hóa ra tiểu tử này đi làm người mẫu tay chụp poster!] [Quá đáng lắm luôn!

Trương Khởi Linh!!

Rõ ràng tôi muốn nhìn thấy anh ấy trong phim như vậy!

Kết quả chụp cái poster!

Chỉ chụp mỗi cái tay!] [Khoan đã!

Mấy tấm poster trước đó sẽ không phải cũng là tay Trương Khởi Linh chứ?] [Hít!

Có khả năng!

Chính thức "Sa Hải", mau đem bốn tấm poster chúc mừng trước đó lấy ra xem chút đi a!!] [!!

Mau lấy ra!] Dưới sự yêu cầu nhất quán của cư dân mạng, nhân viên phụ trách duy trì Weibo chính thức cũng đành phải đem bốn tấm poster trước đó tải lên.

Xem xong, cư dân mạng phát hiện bốn tấm poster đều dùng ngón tay của Trương Khởi Linh, đại biểu cho doanh thu tương ứng.

Từ một ngón tay đại biểu một trăm triệu doanh thu, đến năm ngón tay đại biểu 500 triệu.

Có thể nói là tận dụng triệt để nhiệt độ của Trương Khởi Linh.

Cư dân mạng cũng không làm cho Tống Thần thất vọng, thành công tìm ra cái "trứng phục sinh" này.

Và lan truyền khắp nơi trên Wechat Moment, đẩy nhiệt độ này lên thật cao.

Sau đó.

Một cái Hot search [Biết Trương Khởi Linh ở đâu không?

Mời quan tâm Weibo chính thức "Sa Hải"!] đăng lên mạng. ...

Kỳ nghỉ rốt cục cũng kết thúc.

Khi kỷ lục doanh thu "Sa Hải" vẫn không ngừng tăng trưởng, Tống Thần cùng Khương Nguyệt Thanh đã trở về nhà ở Trường Bạch Sơn.

Tống Thần cẩn thận từng li từng tí đem hộp cơm tình yêu mẹ làm bỏ vào trong tủ lạnh, chắp tay trước ngực vái lạy nói: "Các vị quỷ thần cứ việc hưởng thụ, đến lúc đó hãy an tâm thăng thiên đi nhé." "Cậu coi cơm mẹ nấu là đạo cụ trừ tà đấy à?" Nhìn một màn này Khương Nguyệt Thanh phun tào (cà khịa) nói.

Tống Thần nghiêm túc lắc đầu, nhìn đống lù lù được làm mờ (mosaic) trong hộp bảo quản cảm thán: "Còn mạnh hơn đạo cụ trừ tà nhiều." "Thế á?" Khương Nguyệt Thanh thu dọn các loại đồ đạc trong nhà, đem nến Nhân Ngư Tống Thần mang ra từ cổ mộ cất kỹ. "Hửm??" Khương Nguyệt Thanh nhíu mày nhìn Thanh Đồng Long Phù (Bùa rồng bằng đồng xanh) tạo hình quỷ dị trong tay, trong ấn tượng của cô, trong nhà hẳn là không có loại đồ vật này tồn tại a. "Để em xem nào." Tống Thần nghe tiếng, khoảnh khắc nhìn thấy Thanh Đồng Long Phù trong tay Khương Nguyệt Thanh.

Đông!

Máu huyết trong cơ thể Tống Thần thuận thế sôi trào, lồng ngực càng truyền đến một cỗ cảm giác nóng hổi.

Tình huống gì thế!?

Tống Thần nhíu mày, nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng lên.

Theo bản năng cướp lấy cái Thanh Đồng Long Phù lai lịch bất minh kia từ trong tay Khương Nguyệt Thanh.

Có thể ảnh hưởng đến Kỳ Lân Huyết, thứ này rốt cuộc là cái gì.

Tống Thần nắm chặt Thanh Đồng Long Phù trong tay, đồng thời cả người bắt đầu rời xa Khương Nguyệt Thanh. "Mô hình em mua, dùng để trưng bày thôi." Tuy rằng Tống Thần không biết món đồ chơi này rốt cuộc là thứ gì, nhưng đã có thể kích thích Kỳ Lân Huyết phản ứng, vậy cũng là sự tồn tại nguy hiểm.

Vì an toàn của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần cảm thấy nên để cô tránh xa một chút.

Khương Nguyệt Thanh bĩu môi: "Làm cái gì mà thần thần bí bí thế.

Cứ như chị sẽ tranh với cậu không bằng." "Em sợ chị đòi em a!" Tống Thần nhanh chóng chạy về phòng mình, khoảnh khắc đóng cửa phòng lại, tay phải ném Thanh Đồng Long Phù ra xa tít trên giường.

Vừa bình phục Kỳ Lân Huyết trong cơ thể, vừa dò hỏi hệ thống rốt cuộc đây là thứ gì. [Đinh, một loại tạo vật bằng đồng xanh, trong đó ẩn chứa thiên thạch đặc biệt] Nghe hệ thống phân tích, Tống Thần hơi nhíu mày bắt đầu suy tư món đồ chơi này rốt cuộc lấy từ đâu.

Nghĩ nửa ngày, Tống Thần loáng thoáng chỉ nhớ rõ hình như lấy được từ trong đầm nước ở cổ mộ.

Để đề phòng mất an toàn, Tống Thần lựa chọn ném nó vào trong cái hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao.

Dù sao theo hệ thống nói, năng lực che chắn của cái hộp hoàn toàn có thể ngăn cản được.

Ngày hôm sau, Tống Thần lâu lắm rồi mới lái chiếc xe thể thao, lần trước lúc lái xe, bằng lái của Tống Thần còn chưa lấy được.

Vừa tới Cục du lịch, mông Tống Thần còn chưa ngồi nóng chỗ trên ghế.

Vương lão đã gọi điện thoại bảo nhanh chóng tới văn phòng Cục trưởng một chuyến, có việc quan trọng muốn thương lượng với hắn.

Cốc, cốc! "Cục trưởng, tôi đến rồi đây." Tống Thần đẩy cửa văn phòng Cục trưởng, đi đến sau lưng Vương lão đang tỉa hoa cỏ khẽ nói.

Vương lão cả người đều bị dọa đến rùng mình, quay đầu nhìn thấy Tống Thần sau đó mới thở phào nhẹ nhõm. "Là cậu a..." "Không thì là ai?

Ngài hẹn người khác à?" Tống Thần nghiêng đầu nhìn mặt Vương lão, cứ cảm giác Vương lão hình như tiều tụy đi không ít, quanh mắt đã đeo lên quầng thâm. "Sắc mặt nhìn không được khỏe mạnh lắm, không sao chứ?" "Không sao, không sao, chỉ là gần đây chất lượng giấc ngủ có chút kém mà thôi." Vương lão lắc đầu, mang theo khuôn mặt quầng thâm cười cười, tay phải vẫy ý bảo Tống Thần ngồi xuống sô pha.

Sau đó bưng một ly nước nóng đầy kỳ tử ngồi đối diện Tống Thần, uống một ngụm lớn kỳ tử xong, mới mở miệng nói: "Lần này tìm cậu là vì chuyện bên Tổng cục trưởng." "Phim tuyên truyền sao?" Tống Thần không chút khách khí hỏi, chủ yếu là Tống Thần biết, có thể nảy sinh liên hệ với Tổng cục trưởng cũng chỉ có phim tuyên truyền.

Tuy rằng nhà Tống Thần có tiền, nhưng quan hệ với bên chính giới không lớn. "Ừ, không sai." Vương lão gật đầu, lần nữa ngậm một miệng kỳ tử nhai nói. "Thành công của "Sa Hải", cũng làm cho danh

tiếng của cậu hiện tại khá là hot, mấy người bên trên thấy tình hình này, cũng không định tiếp tục ngăn cản cậu quay phim tuyên truyền." Nói đến đây, Vương lão hình như nghĩ đến chuyện gì buồn cười nói: "Chắc không thể quay một bộ phim là tìm một cái cổ mộ đâu nhỉ?

Ha ha ha." "....." Chưa biết chừng là thật đấy.

Tống Thần ở trong lòng yên lặng lẩm bẩm, nhưng ngoài mặt chỉ duy trì một nụ cười lễ phép. "Khụ khụ." Thấy Tống Thần hình như không thích đề tài này, Vương lão đành phải ho khan hai tiếng tiếp tục nói: "Cho nên Tổng cục trưởng hi vọng cậu tiếp tục quay phim tuyên truyền, trước tiên muốn hỏi ý kiến của cậu." [Đinh!

Nhiệm vụ thành tựu hoàn toàn mới được ban bố, quay một bộ phim điện ảnh, phần thưởng nhiệm vụ: Không rõ!] Tống Thần mắt nhìn xuống, ngó lơ âm thanh hệ thống bên tai hỏi: "Có lợi ích gì không?" "Lợi ích a, đương nhiên có a," Vương lão cười hì hì nói: "Tiền thì cậu cũng không thiếu, tôi biết cậu quay phim kiếm được không ít tiền." "Tôi không thiếu?

Tôi còn chưa hoàn thành mục tiêu nhỏ đâu!" Tống Thần đối với lời của Vương lão tỏ vẻ bất mãn, tiền là thứ đồ tốt như thế ai lại chê ít chứ?

Vương lão gãi gãi cằm: "Vậy a, thế thưởng ngày nghỉ phép có lương thì sao?

Đương nhiên kỳ nghỉ cũng có tính công tư," "Mấy ngày nghỉ?" Mắt Tống Thần hơi sáng lên.

Vương lão giơ một ngón tay nói: "Một tháng!" Tống Thần lắc đầu: "Ba tháng." Vương lão lập tức cuống lên: "Không được, quá nhiều, một tháng thêm một tuần!!" "Bốn tháng!" Tống Thần cả người buông lỏng dựa vào sô pha, mặt không đổi sắc nói. "Không theo bài bản à!?" Vương lão bị phương thức mặc cả thái quá của Tống Thần làm cho

chấn kinh nói: "Nhiều nhất hai tháng, cũng không thể ngày ngày ở nhà làm cá mặn (lười biếng) được." "Được, thành giao, vậy tôi về viết kịch bản." Tống Thần gật đầu, đứng dậy định rời đi, nhưng may là Vương lão tay mắt lanh lẹ gọi Tống Thần lại. "Khoan đã, còn chưa biết là khu du lịch nào mà!" Tống Thần: "Ồ, ngại quá, khu nào thế ạ!?" "Thái Sơn!" ...

Trên Weibo, mặc dù đã qua một tuần.

Nhiệt độ trên mạng về "Sa Hải" vẫn không hề giảm đi, ngược lại nhân vì các loại chi tiết trong phim bị bóc tách ra, nhiệt độ lại không ngừng tăng lên.

Cư dân mạng thậm chí phát hiện trong "Sa Hải" có lượng lớn "trứng phục sinh" liên quan đến "Đạo Mộ Bút Ký". [Không hổ là đạo diễn Tống Thần a!! "Sa Hải" tôi xem trọn vẹn hai lần, bên trong có rất nhiều chi tiết tôi không chú ý tới!] [Không thể không nói!

Đạo diễn Tống Thần đúng là quái vật chi tiết!

Cốt truyện cách nhau mười năm, vậy mà cũng có thể liên hệ được!] [Yêu rồi yêu rồi!

Người đàn ông như vậy a!] [Lúc ấy cảm thấy khách sạn Tân Nguyệt rất kỳ quái, đều bị đập quán, kết quả ông chủ không xuất hiện!] [Đúng đúng!

Hóa ra là Trương Nhật Sơn sợ gặp tộc trưởng a, ha ha ha!] [So với mấy chi tiết này, tôi càng để ý đến cốt truyện về Cửu Môn!] [A!

Xem ra Cửu Môn hẳn là có rất nhiều câu chuyện!

Tại sao không quay một bộ về nó chứ!] [A!

Chương 179

Cửu Môn, chín gia tộc, cảm giác câu chuyện trong đó nhất định sẽ vô cùng phức tạp.] [Đạo diễn Tống Thần bao giờ mới quay phim mới a!!] [Đúng!

Tôi đi "công phá" Weibo đây!

Để cho hắn kiến thức quyết tâm của chúng ta!] [Đúng!

Không sai!

Xông lên!!] ".....

Liên quan gì đến tôi a, ngày nào cũng đòi xử tôi." Tống Thần nhìn hậu đài Weibo với mấy chục vạn tin nhắn, bất đắc dĩ thở dài cảm thán. "Nếu không giúp bọn họ giải quyết chuyện về Cửu Môn, có nên bán kịch bản Lão Cửu Môn cho Lưu ca không nhỉ?" "Nhắc mới nhớ, hiện tại tổng doanh thu chắc phải được hai tỷ (20 ức) rồi nhỉ?" Tống Thần lướt điện thoại Weibo cảm thán, thỉnh thoảng nhìn thấy bình luận thú vị trong hậu đài, liền sẽ hiểu ý cười một tiếng ghi tạc trong lòng.

Ừm, đoạn phát ngôn này hay đấy!

Nhưng một khắc sau!

Là của tôi rồi!

Nhưng Tống Thần cũng có chút đau đầu, về đề tài phim tuyên truyền Thái Sơn, tuy rằng Tổng cục trưởng không hạn định, nhưng thông qua miệng Vương lão được biết, đừng chơi cái trò trộm mộ nữa.

Không muốn trộm mộ, Tống Thần cũng không lấy ra được đề tài trộm mộ thích hợp đặt ở Thái Sơn. "Kịch bản a, chọn cái nào thì tốt

đây?" Trở lại văn phòng, Tống Thần cô độc ở trong phòng, nhìn bông tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ lẩm bẩm một mình. "Hệ thống, cho cái kiến nghị coi?" [Đinh, từ khóa tìm kiếm: Thái Sơn, kết quả tìm kiếm: .....~] Nhìn mấy chục kịch bản trên màn hình ảo trước mặt, Tống Thần bắt đầu xem tên từng quyển một.

Tống Thần đọc tốc độ rất nhanh, từng quyển kịch bản bay nhanh lướt qua.

Thực tế sở hữu năng lực đạo diễn đỉnh cấp, Tống Thần khi xem ngàn chương đầu của kịch bản, là có thể phán đoán bản kịch bản này liệu có thích hợp quay hay không.

Tống Thần cứ như vậy cần cù chăm chỉ chọn lựa kịch bản.

Đầu tiên loại bỏ mấy bản câu chuyện tình yêu cẩu huyết, lại loại bỏ mấy bản phim thần thoại càng thêm cẩu huyết.

Rất nhanh, kịch bản chỉ còn lại một quyển chưa bị lật xem.

Tống Thần nhìn tên kịch bản xong, cũng hít vào một ngụm khí lạnh. "Lần đầu tiên thấy kịch bản mang theo quy mô kỹ xảo đặc biệt (kỹ xảo ba xu) thế này, nhưng mình có thể quay tốt nó không?

Với tư cách là một bộ phim tuyên truyền, cái này liệu có phải quá to tát rồi hay không?" Tống Thần lần đầu tiên đối mặt với một kịch bản mà khổ não như vậy.

Những kịch bản gặp phải trước kia, cho dù là "Đạo Mộ Bút Ký" hay là "Sa Hải", Tống Thần đều dựa vào lòng tin đem nó quay ra, lần này kịch bản này, cho dù sở hữu năng lực đạo diễn và cấu tạo hình ảnh cấp thế giới.

Tống Thần cũng không dám cam đoan sẽ quay ra được nó.

Chỉ vì tên kịch bản này gọi là: "Đạn Chỉ Già Thiên" (Shrouding the Heavens)! ...

Trên Weibo, thảo luận về các chi tiết trong "Sa Hải" cũng càng ngày càng thành thục.

Trong đó thảo luận về cốt truyện Cửu Môn trên mạng càng ngày càng nhiều, cuối cùng nhiều đến mức lên Hot search.

Long Hoa giải trí cuối cùng cũng chú ý tới tin tức này.

Văn phòng chủ tịch.

Hoa tổng đang xem máy tính bảng, tay phải không ngừng lướt bình luận trên Weibo.

Mấy ngày nay, Hoa tổng trong thời gian ngắn chỉ cần rảnh rỗi là sẽ xem bình luận trên mạng.

Nhìn doanh thu càng ngày càng cao, điểm đánh giá điện ảnh mãi giữ ở mức cao.

Hoa tổng mỗi ngày ngủ đều có thể cười tỉnh, diễn viên "Sa Hải", kỹ xảo, tuyên truyền hậu kỳ đều là tiền túi bỏ ra.

Cùng với phí quay phim đắt nhất của đạo diễn Tống Thần.

Long Hoa giải trí tổng cộng đầu tư vào "Sa Hải" hai trăm triệu, hiện tại vẻn vẹn một tuần thời gian, doanh thu đạt 2.1 tỷ.

Quan trọng nhất là tốc độ tăng trưởng doanh thu hoàn toàn không có đình trệ, tổng doanh thu dự kiến xa xa vượt qua dự đoán ban đầu là 3 tỷ.

Cho nên bất kể thế nào, Long Hoa giải trí đều kiếm lời to.

Đương nhiên, sở hữu phần trăm chia hoa hồng phòng vé, Tống Thần cũng kiếm được một cái "mục tiêu nhỏ".

Nhìn khu bình luận tràn ngập thảo luận và chờ mong về cốt truyện Cửu Môn càng ngày càng nhiều, trong đầu Hoa tổng xuất hiện một ý tưởng chưa thành hình.

Vì thế, Hoa tổng liền chủ động hướng về phía Lưu Phẩm Hoa đang ngồi trên sô pha chơi điện thoại gào lên: "Tống Thần có kế hoạch quay tiếp phần sau không?

Tôi cảm giác có thể tiếp tục quay đấy." "Hửm?" Lưu Phẩm Hoa đang chat trong nhóm đoàn làm phim "Đạo Mộ Bút Ký" ngẩng đầu lên, nhìn Hoa tổng vẻ mặt hưng phấn thản nhiên nói. "Có phải hơi vội vàng quá không?

Hiện tại "Sa Hải" còn chưa hạ màn mà." Lưu Phẩm Hoa lật xem lịch sử trò chuyện điện thoại nói: "Hôm kia, vừa mới nói với tôi là muốn kéo dài thời gian công chiếu đấy." "Tôi không phải lo trước khỏi hoạ sao?

Ngộ nhỡ Tống Thần bị công ty khác dùng điều kiện có lợi hơn đào đi thì sao?" Hoa tổng sốt ruột lớn tiếng nói với Lưu Phẩm Hoa. "Chỉ cần lao lao nắm chặt series "Đạo Mộ Bút Ký" trong tay, công ty chúng ta sẽ có một cái IP trọng đại!" Hoa tổng càng nói càng hăng, thân thể cũng bất giác đứng lên nắm chặt tay hô: "Đến lúc đó hoạt hình, truyện tranh, tiểu thuyết, game, các loại tác phẩm cải biên đều có thể mang lại cho công ty ích lợi cực lớn a!" "Trước tiên bình tĩnh..." "Không!

Tôi bình tĩnh không được!

Mau!

Liên hệ Tống Thần!

Đánh bài tình cảm!

Để cậu ấy lựa chọn chúng ta!" Hoa tổng hai tay lắc lư Lưu Phẩm Hoa, trên mặt lộ ra nụ cười khát vọng đối với tác phẩm của Tống Thần.

Nhưng nụ cười kia trong mắt Lưu Phẩm Hoa, càng giống nụ cười si hán hơn. "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ đi!" Lưu Phẩm Hoa

đẩy mặt Hoa tổng ra, sau đó lặng lẽ gõ chữ trên điện thoại.

Nhóm chat đoàn làm phim "Đạo Mộ Bút Ký".

Lưu Phẩm Hoa: [Có vấn đề muốn hỏi mọi người, mọi người cho rằng cốt truyện phần sau của "Đạo Mộ Bút Ký" sẽ có sức ảnh hưởng phòng vé không?] Trần Hạo Hãn: [Cái đó chắc chắn là có a!

Không nói cái khác!

Kịch tình đi đón Tiểu Ca cũng có thể hấp dẫn phòng vé!] Tiêu Dương: [Không sai, tôi đang bị kẹt ở Trường Bạch Sơn đây này, muốn ra ngoài! o( )o] Tiêu Viêm: [Ý gì?

Tôi có hi vọng có thể tiếp tục diễn Lê Thốc sao?] Tằng Nhất Hi: [Ừm, tôi cũng muốn tiếp tục diễn Ngô Tà, tôi đều vì Ngô Tà mà học được hút thuốc rồi!] Từ Tử Huyên: [Người ta cũng muốn sống lại, cho dù sức diễn nhân vật khác cũng được!] Quý Dương: [Không sai, không sai, nhiệt độ trên mạng hiện tại rất hot!

Quay ra nhất định sẽ vô cùng có doanh thu!] Lưu Phẩm Hoa: [Hóa ra là như vậy, mọi người đều muốn a...

Tống đạo không ở đây sao?] Tiêu Dương: [Hiện tại chắc đang đi làm ở Cục du lịch, có thể có chuyện khác chăng?] Lưu Phẩm Hoa: [À ~ Quên mất, Tống đạo là người có biên chế trong người, vậy mọi người cảm thấy Tống đạo sẽ đồng ý tiếp tục quay không?] Tiêu Dương: [Không dễ nói, nhưng cho thêm chút tiền đi!] Trần Hạo Hãn: [Kỳ thật cũng dễ nói, cho thêm chút tiền đi!] Tiêu Viêm: [Ừm ừm, cho thêm chút tiền đi!] Tằng Nhất Hi: [Tôi cho rằng không có tật xấu, chỉ cần giá cả đủ, Tống đạo nhất định sẽ đáp ứng!

Cho thêm chút tiền đi!] Tiếp đó mấy chục người trong nhóm chat đều lặp lại tin tức "Thêm chút tiền đi".

Cuối cùng khi Tống Thần nhìn thấy, trong nhóm chat bởi vì loại tin

tức này lặp lại cả trăm lần.

Làm cho Tống Thần chỉ có thể nghiêng đầu cảm thán: "Đã xảy ra chuyện gì vậy a?" ...

Ngày hôm sau, Tống Thần đang vẽ Cửu Long Kéo Quan (Chín Rồng Kéo Quan Tài) nhận được điện thoại của Lưu Phẩm Hoa.

Biết được Long Hoa giải trí muốn kịch bản phần sau của series Đạo Mộ, cùng với việc đối phương muốn tiếp tục mời hắn làm đạo diễn quay phim.

Phí mời đạo diễn tuyệt đối sẽ không ít hơn 20 triệu, đồng thời cũng có chia hoa hồng phòng vé. "".....

Được thì cũng được." Tống Thần nhìn quan tài đồng thau được phác họa dưới ngòi bút, gãi gãi má nói với điện thoại. "Tôi chỉ có thể đưa kịch bản trước, còn về việc chỉ đạo quay phim thì cần chờ tôi quay xong phim tuyên truyền đã." "Ồ?

Có ý tưởng rồi sao?" Lưu Phẩm Hoa ở đầu dây bên kia kinh hỉ hỏi, đối với việc này, Tống Thần gật đầu nói: "Không phải nói về câu chuyện Cửu Môn sao?

Chuyện nhỏ, không biết có từng nghe qua 'Lão Cửu Môn' chưa." "Lão Cửu Môn?" "Haizz, đúng là bận đến mức không dừng lại được chút nào." Tống Thần cúp điện thoại của Lưu Phẩm Hoa, bất lực lắc đầu, sau đó tiếp tục cầm bút phác họa hình ảnh Cửu Long Kéo Quan.

Đối với cách làm của Lưu Phẩm Hoa, cậu hoàn toàn hiểu rõ.

Lợi dụng lúc "Sa Hải" đang hot, nhân cơ hội tung ra tác phẩm mới thuộc series Đạo Mộ để nắm bắt tâm lý người hâm mộ.

Đối với tiền dâng tận miệng, Tống Thần đương nhiên không có lý do từ chối.

Chương 180

Vừa hay sau khi quay xong video quảng bá cho Cục du lịch Thái Sơn, Tống Thần sẽ có kỳ nghỉ hai tháng.

Cậu định tận dụng kỳ nghỉ này để quay "Lão Cửu Môn", nên trước đó chỉ cần chuẩn bị tốt kịch bản và kế hoạch quay chụp là được.

Nhưng hiện tại, việc quan trọng nhất của Tống Thần là hoàn thành kịch bản "Đạn Chỉ Già Thiên".

Không, nói đúng hơn thì độ khó của kịch bản này cao hơn rất nhiều so với trước đây.

Thời gian Tống Thần tiêu tốn để vẽ phân cảnh storyboard hiện tại còn vượt xa hai bộ phim điện ảnh trước cộng lại.

Nhưng bản thân cậu khi vẽ phân cảnh lại vô cùng vui vẻ tận hưởng, đặc biệt là khi vẽ những trường đoạn hoành tráng.

Trong đầu Tống Thần thậm chí còn mô phỏng ra cảnh tượng được dựng bằng kỹ xảo, chân thực đến mức khiến cậu vừa vẽ vừa giữ nụ cười trên môi. *** Cùng lúc đó, Khương Nguyệt Thanh xách theo túi lớn túi nhỏ vừa bước ra khỏi siêu thị.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời dần tối đen, cô vội vã đi về phía xe của mình trong bãi đỗ. "Về hầm chút canh sườn cho Thần Thần bổ não mới được, sáng tác kịch bản cũng chẳng dễ dàng gì." Khương Nguyệt Thanh nhìn sườn heo trong túi, đôi mắt vui vẻ nheo lại cong cong như vầng trăng khuyết. "Cô có quen Trương Linh không?" Tay Khương Nguyệt Thanh vừa nắm lấy tay nắm cửa xe, một giọng nữ êm tai bỗng vang lên từ phía sau.

Rõ ràng là giọng nói rất hay, nhưng khoảnh khắc Khương Nguyệt Thanh nghe thấy, sống lưng cô lập tức toát ra mồ hôi lạnh, cơ thể bắt đầu run rẩy nhẹ.

Tình huống gì đây!?

Mắt Khương Nguyệt Thanh hơi trợn to, không hiểu sao cơ thể lại xuất hiện phản ứng như vậy, nhưng thân thể lại không nghe lời mà quay lại phía sau.

Sau khi quay lại, Khương Nguyệt Thanh nhìn thấy một cô gái mặc trang phục cổ trang.

Khí chất như đóa sen mới nở, tướng mạo lại càng xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng khi Khương Nguyệt Thanh nhìn vào đôi mắt như nước đọng của đối phương, cả người cô không nhịn được mà run lên cầm cập.

Tại sao một người xinh đẹp như vậy lại có ánh mắt trống rỗng, vô cảm đến thế?

Ánh mắt đó... giống như người chết vậy? "Cô, có quen, Trương Linh, không?" Cô gái cổ trang lặp lại câu hỏi một lần nữa, sau đó bước lên hai bước.

Khoảng cách chóp mũi của hai người chỉ còn cách nhau một milimet, cô gái cổ trang khịt mũi ngửi mùi trên người Khương Nguyệt Thanh. "Trên người, có mùi nến nhân ngư, cho nên, cô có quen Trương Linh không?" "Trương Linh?" Tim đập nhanh như đánh trống, Khương Nguyệt Thanh nghe thấy cái tên này xong liền cố trấn tĩnh lại.

Tuy trong lòng để ý đến cụm từ "nến nhân ngư" mà đối phương nói, nhưng cô vẫn chỉ tay về phía tấm poster khổng lồ treo trên tường

trung tâm thương mại phía xa. "Là cái người Trương Linh đó à?" Cô gái cổ trang quay đầu nhìn sang, trên tấm poster khổng lồ chính là hình ảnh Tiêu Dương đang sắm vai Trương Khởi Linh (Trương Linh). "".....Không phải." Cô gái cổ trang nhìn vào mắt Khương Nguyệt Thanh rồi lắc đầu, sau đó lùi lại hai bước, tránh xa cô. "Hô... hô!" Ngay khoảnh khắc đối phương rời đi, Khương Nguyệt Thanh lập tức thở hắt ra, cả người run rẩy dữ dội.

Áp lực mà cô gái cổ trang vừa mang lại quá lớn, quá lạnh lẽo, chỉ mới một lúc mà Khương Nguyệt Thanh cảm giác như sắp bị đông cứng. "Nói với Trương Linh, tôi sẽ tìm anh ấy." Giọng nói của cô gái kia lại truyền vào tai Khương Nguyệt Thanh, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, bóng dáng cổ trang kia đã biến mất không thấy tăm hơi. "....." Đối mặt với tình huống quỷ dị này, trong lòng Khương Nguyệt Thanh dâng lên một nỗi bất an.

Trong đầu cô mạc danh kỳ diệu nhớ lại một đoạn ký ức.

Đó là trong cổ mộ, Tống Thần bám trên dây xích sắt khổng lồ, đối mặt với câu hỏi vọng ra từ trong quan tài thanh đồng, cậu đã lớn tiếng hét lên cái tên Trương Linh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Khương Nguyệt Thanh lập tức lắc đầu, hai tay vỗ mạnh vào má mình: "Khương Nguyệt Thanh!

Tỉnh táo lại!

Không được mê tín dị đoan!" Miệng tuy nói vậy, nhưng cảm giác bất an trong lòng vẫn mãi không tan đi. *** Về đến nhà.

Trong lúc Khương Nguyệt Thanh nấu cơm, trong đầu cô vẫn không ngừng suy nghĩ về chuyện cô gái cổ trang.

Mỗi lần nhớ đến ánh mắt quỷ dị, tràn ngập tử khí đó, cô lại nổi da gà khắp người.

Tống Thần đang phụ bếp bên cạnh cũng chú ý tới điểm này.

Mãi đến khi bắt đầu ăn cơm, Tống Thần mới chủ động hỏi: "Hôm nay dì gặp chuyện gì à?" "Hả?" Khương Nguyệt Thanh ngậm miếng cơm trong miệng nửa ngày vẫn chưa nuốt, ngơ ngác nhìn cậu. "Hả cái đầu dì ấy, hôm nay về nhà dì cứ tâm hồn treo ngược cành cây." Tống Thần gõ gõ mặt bàn, giơ tay phải lên bắt đầu đếm: "Lúc thái rau thì ba lần suýt cắt vào tay, rửa tay xong thì không tắt vòi nước, tủ lạnh cũng..." Nghe Tống Thần liệt kê từng chuyện, Khương Nguyệt Thanh mới biết vừa rồi mình lơ đễnh đến mức nào.

Nhưng chuyện về cô gái cổ trang quỷ dị kia, cô không biết có nên nói cho Tống Thần hay không.

Nhưng dưới ánh mắt nghiêm túc của Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh không kiên trì nổi nữa, đành mở miệng kể lại chuyện gặp cô gái đó. "Là vậy đó, sau khi về nhà dì cứ thấy tâm thần không yên." "Cổ trang...

ánh mắt... nến nhân ngư...

Trương Linh..." Tống Thần lẩm bẩm mấy từ khóa, nhìn Khương Nguyệt Thanh có vẻ đang lạnh run liền ôm lấy cô.

Cậu gãi gãi đầu, đặt tay phải lên vai cô an ủi: "Không sao đâu, chắc do dì nghĩ nhiều thôi?

Có thể chỉ là fan cuồng nào đó." Tuy miệng nói vậy, nhưng Tống Thần đã âm thầm kích hoạt hình xăm Kỳ Lân, truyền nhiệt lượng vào cơ thể Khương Nguyệt Thanh, giúp cô xua tan luồng hàn khí xuất hiện một cách khó hiểu trong người.

Một lát sau, cảm thấy cơ thể ấm áp trở lại, Khương Nguyệt Thanh thở phào nhẹ nhõm, quay đầu cười với Tống Thần: "Phù, hình như không lạnh nữa rồi." "Không uổng công tôi mát-xa cho dì, lời to rồi."

Tống Thần vỗ vỗ vai cô, quay về chỗ ngồi húp một ngụm canh nóng: "Mai tôi đi Cục du lịch Thái Sơn khảo sát, dì đưa tôi ra sân bay nhé." "Hả?

Đi Thái Sơn?" Khương Nguyệt Thanh không hiểu nổi độ nhảy cóc trong chủ đề của Tống Thần, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Không thành vấn đề." *** Sáng hôm sau.

Tống Thần mang theo một vali hành lý và chiếc hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao, ngồi lên chiếc xe Mini của Khương Nguyệt Thanh.

Hai người vừa khởi hành về hướng sân bay, một bóng người mặc đồ cổ trang màu trắng đứng ở góc khuất, đôi mắt vẫn luôn dõi theo chiếc xe vừa rời khỏi khu tiểu khu.

Mãi đến khi Tống Thần lên máy bay, cô gái cổ trang xuất hiện ở ngoại vi sân bay, nhìn chiếc máy bay chở khách đang bay cao trên bầu trời. "Trương Linh... tìm anh." *** "Nhắc mới nhớ, cứ cảm giác mình quên cái gì đó?" Ngồi trên máy bay, Tống Thần nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhắm mắt suy tư một hồi.

Nhưng nghĩ mãi không ra, hóa ra là quên xin tiền Vương lão đầu để đi Thái Sơn.

Dù sao cũng nên chào hỏi một tiếng, nhưng Khương Nguyệt Thanh đã giúp lo liệu hết rồi, tác dụng của Vương lão đầu đã bị thay thế hoàn hảo.

Vương lão: Lễ phép đâu?

Ta mới là Cục trưởng! "Thôi kệ, không quan trọng." Tống Thần lắc đầu, nhìn mây trắng cuồn cuộn bên ngoài, tiếp tục cấu tứ hình ảnh điện ảnh trong đầu.

Vốn dĩ Tống Thần không có kế hoạch đi Thái Sơn, nhưng trong quá trình sáng tác kịch bản phân cảnh, cậu luôn cảm thấy thiếu thiếu

cái gì đó.

Thế là Tống Thần quyết định đích thân đến đỉnh Thái Sơn xem sao.

Tìm kiếm cảm hứng. *** Trên Weibo, mỗi khi "Sa Hải" phá vỡ một mốc trăm triệu doanh thu, Weibo chính thức đều sẽ tung ra poster tương ứng, do diễn viên đặc biệt chụp, mỗi tấm đều thu hút sự chú ý lớn của cư dân mạng.

Bởi vì trên đó không chỉ là ảnh diễn viên, mà đôi khi còn ẩn chứa không ít chi tiết (Easter eggs).

Hôm nay cư dân mạng theo thông lệ chờ đợi ở Weibo chính thức, chỉ vì hôm nay là ngày "Sa Hải" đột phá doanh thu 2,5 tỷ.

Mọi người đều mong chờ poster mới, con số doanh thu này đã đưa phim lên vị trí thứ 4 bảng xếp hạng, chỉ còn cách hạng nhất 600 triệu nữa thôi.

Không ai nghi ngờ việc "Sa Hải" sẽ trở thành tân vương phòng vé.

Vấn đề chỉ là thời gian.

Nhưng hôm nay, cư dân mạng đợi mãi, chờ mãi vẫn không thấy poster mới được tung ra.

Điều này khiến họ có chút không vui. [Chuyện gì thế!?

Đã qua nửa tiếng rồi, sao còn chưa cập nhật!] [Có chậm thì cũng không thể chậm thế này chứ?] [Chẳng lẽ không biết doanh thu đã phá mốc rồi sao?] [Không thể nào?

Chương 181

Không thể nào?

Tin tức mà đến tao còn biết thì Long Hoa Entertainment lại không biết sao?] [Chậc chậc, Long Hoa rác rưởi!

Đến ké fame nhiệt độ cũng không biết làm!

Thật sự cạn lời!] [Đơn giản là kéo chân Sa Hải của tao, thật sự đáng ghét cái công ty này!] [Năng lực nghiệp vụ quá kém?

Phải là tôi thì tôi đổi người ngay!

Đã nửa tiếng rồi!

Poster còn chưa làm xong!] [Mẹ kiếp, Long Hoa Entertainment!

Ông đây từ hôm nay trở đi anti!] Tiếng oán than dậy sóng trên mạng, mọi người không hiểu chỉ là cái poster thôi, sao phải làm khổ nhau thế.

Trong mắt một số fan quá khích, Long Hoa Entertainment không quan tâm đến biểu hiện của "Sa Hải".

Điều này khiến các fan nguyên tác (Đạo Mẫ) vô cùng tức giận, "Sa Hải" có được doanh thu này đâu phải nhờ Long Hoa, mà là nhờ đạo diễn Tống và lượng fan tích lũy từ "Đạo Mộ Bút Ký".

Không có hai điểm đó, ai thèm nể mặt Long Hoa mà ra rạp xem phim chứ?

Cơn bão đầy nộ khí trên mạng rất nhanh đã truyền đến tai Hoa tổng, nhưng đối với việc này, Hoa tổng chỉ cười nhạt dặn dò: "Nhiệt độ thu hút đủ rồi, có thể bắt đầu kế hoạch mới." Theo lệnh Hoa tổng, Weibo chính thức của "Sa Hải" vừa đăng poster chúc mừng phá mốc

2,5 tỷ, đồng thời tung ra một dòng trạng thái hoàn toàn mới: [Series điện ảnh "Đạo Mộ Bút Ký" hoàn toàn mới chính thức khởi động, do đạo diễn Tống Thần đích thân chế tác!

Hướng mọi người vén màn bí mật về Cửu Môn, những câu chuyện thú vị xảy ra trong Cửu Môn!] Ngay khi dòng trạng thái này xuất hiện, tất cả cư dân mạng đang mắng chửi Long Hoa lập tức "quay xe" không một khe hở, chuyển sang ca ngợi Long Hoa hết lời. [Ái chà chà!

Không hổ là Long Hoa Entertainment, tôi biết mấy người sẽ không làm tôi thất vọng mà!] [Lầu trên vừa mới chửi Long Hoa xong, ID còn chưa đổi kìa!] [Ố ồ!!

Phê!!

Series hoàn toàn mới!

Cửu Môn!] [Không hổ là Tống đạo!!

Hiểu tôi!

Biết tôi hứng thú với Cửu Môn nên quay phim về Cửu Môn cho tôi xem!] [Hóng quá đi!

Đáng ghét!

Ước gì mai được xem luôn!] [Tôi cũng vậy!!

Vừa xem xong Sa Hải, tôi càng hứng thú với Cửu Môn trong đó hơn!] [Hóng cốt truyện Cửu Môn, không biết Ngô Tà có xuất hiện không nhỉ?] [Không được rồi!

Tôi phải đi xem lại Sa Hải một lần nữa!

Không thì đợi phim hạ rạp là hết xem!] [Kẻ nghèo hèn như tôi thì đành đi xem lại Đạo Mộ Bút Ký vậy!!] [Anh em!

Đẩy bài này lên hot search cho tôi!!] [Hú hú hú!!

Không thành vấn đề!!] Diễn biến tiếp theo đúng như Hoa tổng dự tính, tin tức về series mới của "Đạo Mộ Bút Ký" leo thẳng lên hot search.

Tống Thần cũng được cư dân mạng đẩy lên hot search, nguyên nhân chỉ vì cậu sắp tiếp tục cầm trịch kịch bản và đạo diễn phim mới.

Không ít fan gọi Tống Thần là "Đạo diễn mạnh nhất năm".

Điều này khiến nhiều đạo diễn khác rất khó chịu, nhưng cũng câm nín không nói được gì.

Hết cách, tác phẩm của người ta quá đỉnh.

Giới minh tinh thì còn vui hơn cả fan, hiện tại ai mà chẳng biết tham gia phim của Tống Thần là có thể bạo hồng một đợt.

Cho nên hầu như tất cả minh tinh đều tìm kiếm quan hệ, xem có thể gia nhập bộ phim này không.

Thậm chí có không ít sao nữ còn định dùng "mỹ nhân kế" quyến rũ Tống Thần.

Tiếc là không ai có phương thức liên lạc của cậu.

Trên mạng sóng gió ngập trời, nhưng bản thân Tống Thần lại chẳng hay biết gì.

Nếu Tống Thần biết có hàng tá sao nữ chuẩn bị quyến rũ mình, chắc chắn cậu sẽ vui vẻ giơ hai tay hai chân hoan nghênh.

Tiếc là cậu không biết.

Lúc này Tống Thần đang bắt tay với Cục trưởng Cục du lịch Thái Sơn.

Vừa xuống máy bay, Tống Thần đã được đối phương dẫn theo đoàn đội hoành tráng ra nghênh đón.

Điều này khiến Tống Thần có chút thụ sủng nhược kinh, đồng thời âm thầm chê bai Vương lão đầu không trượng nghĩa, đối đãi chẳng có chút nghi thức nào. "Haha, đồng chí Tống Thần đúng là trăm nghe không bằng một thấy." Cục trưởng Điền Thủ Chí của Cục du lịch Thái Sơn khen ngợi vài câu, khiến Tống Thần cười tít mắt. "Cục trưởng Điền khách sáo rồi, thật ra tôi cũng đẹp trai bình thường thôi." "Hahahaha, thật hóm hỉnh." Cục trưởng Điền ra hiệu cho Tống Thần nhìn về phía trước, ở đó có một chiếc xe thương vụ của Cục du lịch đang chờ sẵn.

Tống Thần cũng vội vàng khách sáo mời Cục trưởng Điền đi trước, hai người nhường qua nhường lại tốn không ít thời gian.

Lên xe, Cục trưởng Điền đưa cho Tống Thần một chai nước khoáng đặc sản địa phương, sau đó vui vẻ hỏi: "Không biết đồng chí Tống Thần đã chọn đề tài gì cho phim tuyên truyền của khu du lịch chúng tôi vậy?" "Ực ực ực!!" Uống cạn chai nước khoáng, Tống Thần biểu thị nước rất ngon, sau đó lấy từ trong balo ra kịch bản đã chuẩn bị sẵn đưa qua.

Cục trưởng Điền vui vẻ nhận lấy, trong lòng bắt đầu mường tượng cảnh tượng du khách nườm nượp kéo đến sau này.

Mở kịch bản ra, khi nhìn thấy dòng đầu tiên, đôi mắt đang nheo cười của Cục trưởng Điền lập tức trợn tròn. "Thái Sơn chi điên, Cửu Long Kéo Quan, Đạn Chỉ Già Thiên!" "Cục trưởng Điền thấy kịch bản này thế nào?" Tống Thần quan sát vẻ mặt chấn kinh của ông, trong lòng có chút tự hào.

Kịch bản này đã qua sự lý giải đặc thù, đồng thời dưới sự trợ giúp của kỹ năng đạo diễn cấp thế giới, tác phẩm hoàn thành chắc chắn mang lại sự chấn động không kém gì nguyên tác. "Đi trước đã, xuất phát, lát nữa về Cục chúng ta bàn kỹ!" Cục trưởng Điền dặn tài xế

một tiếng, rồi quay sang cười với Tống Thần: "Về Cục mất khoảng một tiếng, trong thời gian này tôi xem trước kịch bản nhé, Bộ trưởng Tống cứ tự nhiên." "Ngài cứ tùy ý." Tống Thần gật đầu, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Cục trưởng Điền thì chăm chú lật xem kịch bản.

Tuy là lần đầu đọc, nhưng thế giới được miêu tả trong đó không thể không nói đã kích thích tâm tính thiếu niên ẩn giấu của ông.

Đàn ông mà, ai chẳng mơ tưởng chuyện tu tiên.

Giấc mộng năm xưa của Cục trưởng Điền là trở thành một tu sĩ cầm kiếm đi khắp chân trời.

Giấc mộng này kéo dài đến năm 12 tuổi, cho đến khi ông ngộ nhận là cảm nhận được dòng khí lưu động, Cục trưởng Điền phấn chấn gửi chiến thư cho đứa bạn cùng bàn hay bắt nạt mình.

Sau đó...

ông bị cô bạn cùng bàn (cũng là bà xã sau này) dùng nắm đấm tẩn cho một trận khóc thét.

Cục trưởng Điền tỉnh mộng, triệt để từ bỏ tu tiên.

Sau này lớn lên ông mới biết, cái luồng khí luân chuyển trong bụng đó không phải linh khí, mà có khả năng là... cái rắm chưa đánh ra được.

Nửa tiếng sau.

Tống Thần đang mơ màng ngủ thì bị tiếng hô kinh ngạc của Cục trưởng Điền đánh thức. "Hay!

Hay quá!" Tống Thần mở mắt ngái ngủ nhìn sang, thấy Cục trưởng Điền vẻ mặt kích động nắm chặt kịch bản.

Hai tay ông dùng sức đến mức làm kịch bản nhăn nhúm, Tống

Thần sợ ông kích động quá xé luôn kịch bản mất.

Nhưng may là Cục trưởng Điền đã ổn định lại cảm xúc, tiếp tục hứng thú bừng bừng đọc tiếp.

Tống Thần buồn chán lấy điện thoại ra, bắt đầu xem tin nhắn trong nhóm chat.

Chỉ mới một tối không xem mà tin nhắn đã lên tới 999+, khiến Tống Thần cảm thán đám người này rảnh thật.

Không phải đều là đại minh tinh sao?

Sao ai nấy đều rảnh rỗi hơn cả một nhân viên quèn như cậu thế này.

Trong nhóm chat "Đạo Mộ Bút Ký": Tằng Nhất Hi: [Anh Lưu!

Anh Lưu!

Em có được tiếp tục đóng series mới không ạ!] Tiêu Dương: [Đất diễn nhiều hay ít không quan trọng, tôi chỉ muốn biết Trương Linh có thể ra khỏi Thanh Đồng Môn chưa?] Trần Hạo Hãn: [Tôi thì sao cũng được, nhưng có hai người tuyệt đối không thể thiếu tôi!] Tiêu Viêm: [Tôi cho rằng giữa tôi và Ngô Tà còn rất nhiều chuyện phải giải quyết!

Tằng Nhất Hi!!] Tằng Nhất Hi: [Đừng mà jpg!] Lưu Phẩm Hoa: [Sao cái gì cũng hỏi tôi thế?

Tôi có biết cốt truyện đâu, kịch bản Tống đạo còn chưa làm xong mà!

Chương 182

Hơn nữa tôi cũng rất muốn tiếp tục diễn đây, tôi xuất hiện trong phim ít quá à!] Từ Tử Huyên: [Còn đỡ hơn cái người chết như tôi, chẳng ai nhớ đến A Ninh, khóc thút thít.jpg.] Tống Thần: [Thấy cô thảm quá, có hứng thú làm khách mời (cameo) trong phim mới của tôi không?

Từ Tử Huyên.] Từ Tử Huyên: [Hả!?

Khách mời phim mới của Tống đạo!

Thật hay giả vậy?

Tôi có thể sao?

Là series Đạo Mộ Bút Ký mới à?] Tống Thần: [Được chứ, nhưng thật ra không phải Đạo Mộ Bút Ký, là phim tuyên truyền tôi quay cho Thái Sơn.] Mọi người: [Phim tuyên truyền!?

Tống đạo lại đi quay phim tuyên truyền!?] Tống Thần: [Đúng vậy, ai có hứng thú làm diễn viên không?

Nói trước là cát-xê không cao đâu, nhưng cơm hộp bao no!] Tằng Nhất Hi: [Úc tôi tôi tôi!

Tôi có hứng thú!

Tôi tham gia!] Tiêu Dương: [Tôi nữa, lịch trình sắp tới đang rảnh!

Tôi có thể đi theo Tống đạo quay cả bộ!] Tiêu Viêm: [Anh ơi ~~ Nhìn em nè ~~] Tô Nghiên: [Tống đạo, người ta cũng rảnh nè ~~] Ai cũng biết tác phẩm của Tống Thần có độ hoàn thiện cực cao, bất kể hình ảnh hay kỹ xảo đều là đỉnh cấp.

Qua ba bộ phim, người trong giới đều hiểu một chuyện: Đóng

phim của Tống Thần đồng nghĩa với việc tuyên bố bạo hồng và hâm nóng tên tuổi.

Cho nên các diễn viên trong nhóm đều vui vẻ đồng ý, đồng thời trong lòng ai cũng hét lớn Tống Thần đạo diễn thật trượng nghĩa, quay phim mới cũng không quên giúp đỡ người cũ.

Nhưng đâu ai biết, vì Tống Thần lười tìm diễn viên nên mới chọn cách đỡ tốn việc nhất này.

Nhìn các diễn viên tranh nhau trong nhóm, khóe miệng Tống Thần từ từ nhếch lên: "Kế hoạch hoàn mỹ." Dù sao đối với Tống Thần, tổ chức tuyển chọn diễn viên, xem xét diễn xuất từng người một thật sự quá tốn sức.

Lại còn phải đối mặt với sự nịnh nọt của diễn viên, lợi ích của công ty quản lý phía sau...

Tống Thần mới nghĩ thôi đã thấy đầu to ra, cho nên mới có kế hoạch gọi người trong nhóm chat.

Còn về nhân viên đoàn phim, toàn bộ ê-kíp Đạo Mộ Bút Ký đã bị Long Hoa Entertainment bao trọn.

Mục tiêu công việc của họ chỉ có một: Đợi khi nào Tống Thần quay phim mới thì lập tức vào vị trí.

Khi Tống Thần nói với Lưu Phẩm Hoa muốn mượn nhân viên đoàn phim một thời gian, Lưu Phẩm Hoa không hề do dự gật đầu đồng ý ngay.

Còn nói đùa bảo Tống Thần chừa cho anh một vai khách mời trong phim tuyên truyền, tốt nhất là vai nào "ngầu" một chút.

Tống Thần đương nhiên cũng gật đầu đồng ý.

Lo xong chuyện đoàn phim và diễn viên, Tống Thần thở phào nhẹ

nhõm.

Nhưng Cục trưởng Điền bên cạnh lại thở hắt ra một hơi còn to hơn, sau đó hưng phấn hét lớn: "Quá đã!!

Kịch bản hay!!" "Cảm ơn đã khen." Tống Thần xoa xoa lỗ tai bị chấn động.

Dùng ngữ khí bình thản hoàn toàn trái ngược với Cục trưởng Điền, khiến ông cũng ý thức được mình đang ở trên xe.

Nhìn ánh mắt kỳ quái của Tống Thần và tài xế, Cục trưởng Điền lập tức ho khan hai tiếng: "Ngại quá, vừa rồi hơi kích động." "Hiểu mà, hiểu mà." Tống Thần gật đầu, đưa cho ông một bậc thang để xuống. "Ừm, tôi thấy kịch bản này rất tốt, không biết khi nào đồng chí Tống Thần có thể bắt đầu quay?" "Kịch bản phân cảnh chưa hoàn thành, đợi tôi lên Thái Sơn quan sát xong, hoàn thiện phân cảnh là có thể quay rồi." Nghe Tống Thần nói vậy, Cục trưởng Điền hài lòng gật đầu: "Vậy tôi nên chuẩn bị trù bị nhân viên đoàn phim trước nhỉ?

Tôi cũng không quen nhân tài chuyên nghiệp, không biết..." Cục trưởng Điền nhìn Tống Thần, cười có chút ngượng ngùng.

Tống Thần lập tức hiểu ý, đây là muốn hỏi xem có nhân viên liên quan không để giới thiệu.

May mà cậu đã chuẩn bị trước.

Cảm thán trong lòng một câu, Tống Thần vỗ ngực nói với Cục trưởng Điền: "Chuyện diễn viên và đoàn phim tôi đều chuẩn bị xong rồi, Cục trưởng Điền chuẩn bị cơm hộp là được." "Ồ ~~ Không hổ là Tống Thần, xem ra cậu nổi tiếng trên mạng cũng là có nguyên nhân cả!" Cục trưởng Điền cười hài lòng, thậm chí suýt giơ hai tay vỗ tay tán thưởng Tống Thần.

Bỗng nhiên, ông lại hỏi: "Nếu Bộ trưởng Tống đã chuẩn bị xong,

vậy tôi có thể bắt đầu tuyên truyền chưa?" *** Sau khi được Tống Thần cho phép, ngay tối hôm đó, Cục du lịch Thái Sơn dưới sự lãnh đạo anh minh của Cục trưởng Điền đã tung ra tin tức sắp quay phim tuyên truyền cho Thái Sơn.

Trong đó trọng điểm tiết lộ: Đạo diễn phim tuyên truyền lần này là Tống Thần! (In đậm viết hoa!) Dưới sự châm ngòi thổi gió của mấy công ty tin tức giải trí và các tài khoản marketing: [Đạo diễn trẻ tài năng Tống Thần sẽ cầm trịch phim tuyên truyền Thái Sơn hoàn toàn mới!

Kính mời mong chờ!] [Người đàn ông đó lại mang theo phim tuyên truyền trở về!

Giới điện ảnh chuẩn bị chấn động chưa!?] [Đạo diễn mạnh nhất năm, Tống Thần tái xuất, lần này là phim tuyên truyền Thái Sơn!

Có mong chờ không?] [Series Cửu Môn?

Phim tuyên truyền hoàn toàn mới!?

Tất cả đều khớp rồi!] Đủ loại tin tức giật gân chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi đã được chế tác và phát tán khắp nơi trên mạng.

Cư dân mạng lại được một phen náo nhiệt.

Không có gì bất ngờ, tin tức Tống Thần sắp quay phim tuyên truyền mới lại leo lên hot search.

Nhưng dù là trụ sở Weibo hay bản thân Tống Thần đều đã quen với thao tác này.

Thậm chí Tống Thần còn muốn chống nạnh cảm thán: "Nhìn xem thế nào gọi là đỉnh lưu!" Để cho đám người bên ngoài kia tưởng Tống Thần chỉ là tiểu thịt tươi lưu lượng thôi sao.

Fan của Tống Thần cũng bắt đầu hân hoan gia nhập các nhóm thảo

luận. [Ố ồ!

Sáng sớm tinh mơ đã thấy tin tốt thế này!] [Hắc nha!

Tôi vừa nói mà!

Tống đạo sẽ không ngoan ngoãn về Cục du lịch đi làm đâu!

Quả nhiên hôm nay thấy tin này!] [Tuyệt vời!

Trong lúc Sa Hải đang chiếu, đạo diễn Tống Thần tuyên bố quay tác phẩm mới!] [Không sai!

Theo tốc độ của đạo diễn Tống, có khả năng trước khi Sa Hải hạ rạp là chúng ta được xem rồi!] [Chuẩn!

Nhưng tôi chỉ quan tâm phim tuyên truyền mới này rốt cuộc có liên quan đến Cửu Môn không?] [Vãi chưởng!

Lầu một nói tôi mới phản ứng lại!

Có khi nào là vậy thật!] [Sướng quá đi mất!

Lại được xem tiếp series Đạo Mộ!

Tôi "high" không chịu nổi rồi!] [Xin hãy dừng sự ảo tưởng của bạn lại!] [Nhưng tôi thấy phim tuyên truyền lần này chắc không phải series Đạo Mộ đâu?] [Dự án của Cục du lịch chắc sẽ không hợp tác với Long Hoa Entertainment chứ?] [Ừm...

Nếu không phải series Đạo Mộ Bút Ký thì sẽ là đề tài gì nhỉ?

Không lẽ là phim tuyên truyền phong cảnh bình thường thật à?] [Hả!?

Tuy hình ảnh của Tống đạo rất đỉnh, nhưng phim tuyên truyền đơn thuần chắc chán lắm nhỉ?] [Chán?

Xin hãy đi xem lại Đạo Mộ Bút Ký rồi hẵng nói!!] [Đừng quên, Đạo Mộ Bút Ký cũng là phim tuyên truyền cho khu du lịch Trường

Bạch Sơn đấy!] *** "Đúng là 'Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu' (Sẽ lên đỉnh cao nhất, ngắm nhìn mọi núi nhỏ)!" Đứng trên đỉnh Thái Sơn, Tống Thần đón gió, tình không tự chủ được mà dang rộng hai tay.

Nhìn ra xa là mây mù cuồn cuộn trên dãy núi trập trùng, bầu trời xanh thẳm như được gột rửa, ráng chiều lan tỏa, chim nhạn bay từng đàn, cậu không kìm được mà tạo ra tư thế ôm trọn thiên địa.

Tống Thần thở hắt ra một hơi trọc khí, đứng sừng sững trong gió lớn trên đỉnh núi, tâm cảnh phiêu nhiên như muốn bay lên, mọi muộn phiền dạo gần đây dường như tan biến sạch sẽ, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đứng trên cao nhìn xuống, thu vào tầm mắt mọi ngọn núi nhỏ bé khiến Tống Thần thấy thần thanh khí sảng. "Chất lượng không khí cũng không tệ, tiếc là rác hơi nhiều." Tống Thần cúi người nhặt mấy chai nước khoáng du khách vứt lại, ném vào túi rác đang cầm ở tay kia.

Sáng sớm leo lên đỉnh núi, chưa kịp thưởng thức cảnh sắc, Tống Thần đã bị đống rác trên đài quan sát làm cho kinh ngạc.

Toàn là chai nước uống dở, túi bánh mì, vỏ xúc xích...

Đa phần là do du khách chờ ngắm bình minh vứt lại.

Thật sự không nỡ nhìn thẳng, khiến linh hồn công chức nhà nước vốn ít ỏi trong người Tống Thần bùng cháy.

Cướp lấy một cái túi rác khổng lồ từ tay nhân viên vệ sinh gần đó, cậu bắt đầu đi nhặt rác dọc đường.

Tống Thần vừa nhặt vừa thầm cảm thán trong lòng.

Nhất định phải đưa chuyện này vào phim tuyên truyền, khích lệ ý thức bảo vệ môi trường của mọi người mới được.

Vứt rác bừa bãi là không được!

Lỡ trúng trẻ con thì sao.

Không trúng trẻ con thì trúng hoa cỏ, ảnh hưởng người ta quang hợp, gián tiếp làm tăng hiệu ứng nhà kính.

Chương 183

Quá là tội lỗi! "Haizz, đúng là thế phong nhật hạ mà!" Mang theo túi rác đầy ắp xuống núi, chưa kịp về khách sạn nghỉ ngơi, Tống Thần đã bị Cục trưởng Điền gọi người đưa về Cục du lịch.

Trong Cục du lịch, Tống Thần thậm chí còn quen thuộc cấu tạo tòa nhà hơn cả nhân viên ở đây.

Cậu đi một mạch về hướng phòng họp, khiến nhân viên bản địa đi theo sau lâm vào trầm tư tự hoài nghi.

Đây không phải Cục du lịch của mình sao?

Tại sao người của Cục du lịch Trường Bạch Sơn lại rành rẽ hơn mình thế này?

Tống Thần nhún vai: "Hết cách, ai bảo Cục du lịch xây theo cùng một khuôn mẫu chứ?" Đẩy cửa phòng họp ra.

Tống Thần nhìn thấy phóng viên Băng Băng đang ngồi cười vui vẻ, cùng với đám diễn viên Tằng Nhất Hi. "Tống Thần!

Đã lâu không gặp!" Nữ phóng viên xinh đẹp Băng Băng vui vẻ nhìn gương mặt vẫn đẹp trai như cũ của Tống Thần, niềm vui trong lòng trào dâng.

Đã lâu không gặp rồi, vẫn đẹp trai như thế!

Trong thời gian qua cậu ấy còn quay được tác phẩm xuất sắc như "Sa Hải" nữa! "Ừ, đã lâu không gặp." Tống Thần lịch sự gật đầu với Băng Băng, vẻ mặt như thể nhất thời chưa nhớ ra Băng Băng là ai. "Tống đạo!

Em nhớ anh chết mất!" Tiêu Viêm vui vẻ nhảy đến trước mặt Tống Thần, dang hai tay ôm chầm lấy cậu.

Đối với Tống Thần, Tiêu Viêm thật sự vô cùng biết ơn.

Vì đối phương không chỉ chọn cậu diễn vai Lê Thốc, giúp sự nghiệp diễn xuất của cậu có được tác phẩm để đời như "Sa Hải", mà trong quá trình quay phim còn tay cầm tay chỉ dạy diễn xuất.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi đó, Tiêu Viêm cảm thấy học được còn nhiều hơn một năm học đại học. "Đáng ghét, lại bị tên con trai này giành trước rồi!" Tô Nghiên khó chịu nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, nhận định thiếu niên này là chướng ngại lớn nhất trên con đường theo đuổi Tống Thần.

Bất kể lúc nào, ở đâu, Tiêu Viêm cũng thích dính lấy Tống Thần.

Tống Thần lần lượt ôm Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn, Tiêu Dương xong mới nhẹ nhàng ôm Tô Nghiên.

Nhưng dù chỉ vậy cũng khiến hai má Tô Nghiên hồng rực, vui vẻ nhảy cẫng lên tại chỗ.

Cuối cùng cậu mới quay đầu nhìn sang Băng Băng, người cùng chung hoạn nạn trong chuyến đi cổ mộ trước đây. "Sao cô lại ở đây?" (Quên tôi rồi à?

Thật luôn!) Băng Băng phồng má đáng yêu, bình ổn cảm xúc rồi nhìn Tống Thần hỏi: "Tôi được đài phái đến phỏng vấn về chuyện phim tuyên truyền mới." "Ồ?

Đài truyền hình Kinh Thị cũng quan tâm tôi thế sao?" Mắt Tống Thần sáng lên, lập tức đi đến trước mặt Băng Băng, vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy tôi phải nói cho ra ngô ra khoai mới được, phim này gọi là Cửu Long Kéo Quan!" *** Tối hôm đó, Đài truyền hình Kinh Thành phát sóng video phỏng vấn Tống Thần.

Trong video, Tống Thần mặc đồ thể thao màu đen vẫn đẹp trai ngời ngời.

Dung mạo xuất chúng thậm chí còn áp đảo dàn nam minh tinh phía sau, khiến người ta nhìn vào chỉ thấy duy nhất một mình Tống Thần.

Hết cách, quá đẹp trai rồi.

Cư dân mạng xem tin tức cũng không nhịn được cảm thán: [Không thể không nói, ngoại hình đạo diễn Tống Thần đỉnh thật!] [A, còn đẹp trai hơn mấy nam minh tinh phía sau, nhắc mới nhớ, bản tin này nói về cái gì thế?] [Hả?

Không biết nữa, cứ bấm vào xem thôi?] [Tôi nhìn thấy tin Tống Thần nhận phỏng vấn là lao vào ngay!

Tôi là fan nhan sắc!] [Chậc chậc, đừng làm liếm cẩu (fan cuồng) thế chứ.] Trong video, Tống Thần nở nụ cười lịch sự công thức hóa đối diện ống kính.

Khiến người ta nhìn vào đã sinh hảo cảm, ấm áp như gió xuân. "Xin chào mọi người, tôi là Băng Băng, lần này tôi phỏng vấn đạo diễn Tống Thần, anh hãy chào mọi người đi ạ." Băng Băng cầm micro cười với ống kính trước, rồi đưa mic tới trước miệng Tống Thần. "Chào mọi người, tôi là Tống Thần." Tống Thần thoải mái đối diện ống kính, những ngày ở đoàn phim đã khiến cậu hoàn toàn quen với máy quay. "Xem ra Tống đạo rất ung dung nhỉ ~ Không hổ là đạo diễn hot nhất mạng xã hội hiện nay." Băng Băng vui vẻ trêu chọc một câu, rồi đưa mic về phía đám minh tinh sau lưng Tống Thần: "Mọi người cùng chào hỏi đi nào?" Sau khi từng người chào hỏi xong, Băng Băng mới nhìn thẻ tay, bắt đầu đặt câu hỏi chính thức. "Xin hỏi Tống đạo, chủ đề phim tuyên truyền Thái Sơn lần này đã có chưa ạ?" "Đương nhiên." Tống Thần gật đầu.

Băng Băng thuận thế hỏi tới: "Xin hỏi có thể tiết lộ chi tiết không?" "Ừm, đương nhiên có thể, chủ đề lần này đương nhiên quan trọng nhất là làm nổi bật sự khôi hoằng và đại khí của Thái Sơn...

(Lược bỏ 300 từ khen ngợi sáo rỗng)." Nghe đến mức khóe miệng Băng Băng giật giật, nhìn vẻ mặt bình thản tuôn ra những lời ca tụng của Tống Thần, cô không nhịn được thầm than: Người này sao?

Thật khiến người ta cạn lời.

Đạn mạc (bình luận chạy trên màn hình) cũng tăng vọt, chiếm trọn màn hình. [Khá lắm!

Không hổ là người đàn ông viết được kịch bản hay như vậy, văn khen ngợi cũng tuôn ra từng tràng!] [Đúng là người có văn hóa, tôi thật sự không có kỹ thuật khen người tốt như thế!] [Có thể dẫn chứng văn ngôn để khen, chậc chậc, người có văn hóa mà đi nịnh nọt thì đúng là không đùa được đâu!] [Hahaha, rõ ràng là qua loa cho xong chuyện mà, nhìn mắt Tống Thần còn chẳng thèm nhìn vào tiêu cự, rõ ràng là công nghiệp hóa rồi!] [Tôi chỉ muốn biết phim tuyên truyền này rốt cuộc có phải series Đạo Mộ mới không!] Băng Băng sau vài câu hỏi cũng đưa ra vấn đề quan trọng nhất. "Xin hỏi bộ phim tuyên truyền này cũng sẽ là đề tài Đạo Mộ sao ạ?" "Đương nhiên là không." Tống Thần cười lắc đầu: "Lần này là đề tài hoàn toàn mới, độ mới lạ rất lớn.

Còn về nội dung xin mọi người yên tâm, tuyệt đối không kém hơn Đạo Mộ Bút Ký, ngược lại thế giới quan của bộ này sẽ mở rộng hơn nữa." "Ồ ~~ Vậy thật đáng mong chờ!

Không biết có thể cho tôi biết tên phim không?" Băng Băng cười tươi như hoa nhìn Tống Thần, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Tống Thần gật đầu, giơ kịch bản xin từ chỗ Cục trưởng Điền ra trước ống kính.

Trên bìa là bốn chữ lớn mạ vàng theo lối chữ Triện đập vào mắt khán giả: **ĐẠN CHỈ GIÀ THIÊN** Video kết thúc, nhưng cư dân mạng lại bắt đầu hưng phấn. [Ố ồ!

Series hoàn toàn mới à!

Tống Thần không chọn cách ăn mày dĩ vãng với cái IP cũ sao!] [Cái tên này!

Hoàn toàn không đoán ra ý nghĩa!] [Đạo Mộ Bút Ký còn đoán sơ được nội dung, nhưng cái này thì chịu chết!] [Chưa xem nội dung nhưng cái tên nghe đại khí đấy!

Đạn Chỉ Già Thiên (Búng tay che trời)!

Nghe ngầu vãi!] [Hít hà!

Có khi nào là tác phẩm tu tiên không?] [Gan lớn thế!

Phim điện ảnh chọn thể loại thần tiên ma quái chẳng phải đều "flop" sấp mặt sao!!] [Nhưng đây đâu phải phim điện ảnh, là phim tuyên truyền mà?] [Mặc kệ, tôi tin tưởng Tống Thần, dù nội dung có chán thì dựa vào cảm giác hình ảnh của Tống đạo cũng đủ rồi!] [Không sai!

Không sai!!] [Dù sao phim tuyên truyền cũng chiếu miễn phí, đừng kén cá chọn canh nữa!] [Đúng!

Tôi cứ mong chờ phim điện ảnh Cửu Môn của Tống đạo thôi!] *** Trên mạng thảo luận sôi nổi, còn Tống Thần đang tụ tập uống rượu với đám bạn bè.

Vì thành công rực rỡ của "Sa Hải", ai nấy đều rất vui vẻ, uống không ít rượu.

Ngay cả Tiêu Viêm vừa mới thành niên cũng bị nhét cho một ly rượu vang, bảo nhấm nháp từ từ.

Những người khác bắt đầu chuốc rượu Tống Thần, trong đó Tô Nghiên là nhiệt tình nhất, suýt thì viết bốn chữ "Chuốc Say Tống Thần" lên mặt.

Tiếc là dưới sự trợ giúp của máu Kỳ Lân, Tống Thần trực tiếp hóa thân thành Chiến Thần bàn rượu, ngàn chén không say.

Cậu hạ gục tất cả những kẻ mời rượu.

Vài tiếng sau, trong phòng chỉ còn Tống Thần và Tiêu Viêm đang ôm ly rượu vang liếm láp trong góc là còn tỉnh táo. "Tống đạo, Tống đạo, anh muốn làm gì!

Thế này không tốt đâu!" Thấy Tống Thần cúi người trước mặt Tằng Nhất Hi, Tiêu Viêm lập tức căng thẳng: "Đàn ông với đàn ông là sai trái đấy, không thể rượu vào làm bậy đâu a!!" "Cút đi chỗ khác!" Tống Thần quay đầu mắng Tiêu Viêm một câu, để đối phương thấy rõ mình đang tỉnh táo: "Tôi đang tỉnh, tôi chỉ đang quan sát xem đám người này ai thích hợp diễn vai diễn kia thôi." "À à!

Vậy có ai hợp diễn nhân vật chính không?" Tiêu Viêm thở phào, nhưng nghe đến chuyện diễn vai chính phim tuyên truyền, mắt cậu lại sáng lên hỏi. "Đáng tiếc... không có ai thích hợp." Tống Thần ném Tiêu Dương đang ngủ say lên lưng Trần Hạo Hãn, nhìn đám diễn viên nằm la liệt khắp phòng, thất vọng lắc đầu. "Khí chất của bọn họ đều không hợp diễn vai chính, vì series Đạo Mộ quá hot rồi, nếu diễn vai này có khả năng khiến khán giả bị lẫn lộn (thoát vai).

Khách mời làm vai phụ thì được, sẽ khiến người xem thấy thú vị." Nghe xong lời đầy thất vọng của Tống Thần, Tiêu Viêm nhấm một ngụm rượu vang chát chúa rồi hỏi: "Vậy Tống đạo cần kiểu diễn viên nào diễn nhân vật chính ạ?" "Kiểu nào à?

Ừm, nói sao nhỉ, phải như thế này, như thế này!

Rồi phải..." Tống Thần dùng cả tay chân diễn tả loại hình diễn viên cậu cần cho Tiêu Viêm xem.

Màn biểu diễn đầy cảm xúc đó khiến Tiêu Viêm ngẩn người, cuối

cùng cả người rơi vào trầm tư. "Loại hình diễn viên Tống đạo cần, hình như em có quen thật..." "Hả?

Chương 184

Thật hay giả?" Tống Thần lập tức ngồi xuống bên cạnh Tiêu Viêm.

Chỉ thấy đối phương móc điện thoại ra tìm kiếm trên mạng, cuối cùng mở một video cho Tống Thần xem. "Đạo diễn, anh xem người này có hợp không?" "Để tôi xem nào." Tống Thần nhận lấy điện thoại, nghe thấy trong đó truyền ra giọng một chàng trai khá trẻ: "Tôi tên là Cảnh Thiên, Cảnh trong phong cảnh, Thiên trong bầu trời, Cảnh Thiên trên trời cao!" *** Vài ngày sau.

Nhân viên đoàn phim "Sa Hải" vốn đang chờ lệnh ở Thượng Hải, dưới sự chỉ đạo của Lưu Phẩm Hoa, toàn bộ đã đến Cục du lịch Thái Sơn.

Cùng lúc đó, một nam diễn viên trẻ vừa bước vào tuổi ba mươi không lâu, sau khi thử vai qua mạng với Tống Thần, cũng đã đến đúng hẹn.

Tên anh là Cổ Tiêu.

Một nam diễn viên bước chân vào làng giải trí từ năm mười mấy tuổi, năm đó từng có một bộ phim cực hot, nhưng vì xui xẻo mà bỏ lỡ vai nam chính, mãi đến những năm gần đây nhờ diễn xuất trong một bộ phim truyền hình chuyển thể từ game mới dần nổi trở lại.

Nhưng vì một số nguyên nhân thời thế, con đường bạo hồng trở lại của anh lại bị ngắt quãng một cách thô bạo.

Trong phim đó Cổ Tiêu đóng vai nam chính, một tên tiểu nhị tiệm cầm đồ cuối cùng cứu vớt nhân gian.

Tuy cũng tạo nên một làn sóng nhiệt trên mạng, nhưng nhiệt độ

nhanh chóng bị những tác phẩm xuất sắc khác cuốn đi.

Ví dụ như: "Đạo Mộ Bút Ký - Thượng", "Đạo Mộ Bút Ký - Hạ", "Sa Hải" các loại...

Có thể hơi trùng hợp, những tác phẩm này đều xuất phát từ tay một người.

Bản thân Cổ Tiêu cũng là người tùy ngộ nhi an (thích ứng trong mọi hoàn cảnh), thấy cơ hội đại hỏa trôi mất cũng không tức tối, chỉ cười nhạt cảm thán với người quản lý: "Có lẽ em không có mệnh nổi tiếng rồi." Thái độ này của Cổ Tiêu khiến người quản lý vô cùng tức giận, hận sắt không thành thép!

Thậm chí người quản lý còn thầm oán trách Tống Thần.

Cái người này sao lại tài năng thế cơ chứ?

Chưa đầy một năm mà làm ra ba bộ phim điện ảnh xuất sắc như vậy.

Cướp hết cơ hội vốn thuộc về Cổ Tiêu.

Thật quá đáng!

Ghét chết cái tên Tống Thần này!

Tống Thần chính là kẻ thù cả đời của Cổ Tiêu!

Thế nhưng, khi nhận được điện thoại từ chính Tống Thần, hỏi xem Cổ Tiêu gần đây có lịch trình để tham gia phim tuyên truyền Thái Sơn hay không, hành trình tâm lý của người quản lý vô cùng phức tạp.

Có thể tóm tắt là: Ghét bỏ (▼mãnh▼) -> Kinh ngạc Σ(⊙▽⊙" -> Kinh hỷ (*▽*) -> Ngon rồi (??▽?) -> Được Tống đạo chọn rồi!!

Ngay trong đêm, người quản lý thu dọn hành lý cho Cổ Tiêu, mua vé máy bay, đưa Cổ Tiêu xuất phát đến Cục du lịch Thái Sơn.

Cổ Tiêu: "Chị Lý, trước đây chị ghét Tống đạo lắm mà?" "Cái đó khác, trước đây cậu ta là người cản đường tôi!" Người quản lý hai mắt sáng rực giơ tay múa chân, vẻ mặt phấn khích: "Bây giờ người ta là Thần Tài của tôi!" Chị ta nắm vai Cổ Tiêu lắc lắc: "Cậu phải biết mấy diễn viên chính của Đạo Mộ Bút Ký, hiện tại nhận được hàng tá quảng cáo và hợp đồng phim!

Ai nấy đều kiếm bộn tiền rồi!

Cậu phải tranh khí lên!" "...Vâng, em sẽ cố gắng." Cổ Tiêu hùa theo cách cổ vũ của quản lý, nhưng trong lòng vẫn "Phật hệ" (bình thản) như cũ. *** "Cổ Tiêu!

Biểu cảm không đúng!

Cảm xúc không đúng!" Phó đạo diễn cầm loa mắng xối xả, bới móc đủ các vấn đề về diễn xuất của Cổ Tiêu.

Loại bỏ những lời mang cảm xúc cá nhân của phó đạo diễn, nhìn chung có thể tóm tắt vài điểm: Thích làm màu, hơi "dầu mỡ", luôn thích nhìn vào ống kính, căn bản chưa nghiên cứu kỹ kịch bản, rõ ràng có kỹ thuật diễn nhưng lại không bung ra được. "Xin lỗi, xin lỗi." Cổ Tiêu lập tức cúi người trước mọi người trong đoàn phim, bày tỏ xin lỗi vì làm chậm tiến độ.

Mọi người trong đoàn đều đáp lại bằng nụ cười.

Hết cách, Cổ Tiêu thật sự quá khách sáo, lễ nghĩa quá chu toàn.

Chỉ có phó đạo diễn phụ trách quay chụp là không hài lòng, hét vào mặt Cổ Tiêu đang cười tươi: "Đừng cúi đầu nữa, mau chóng nhập tâm vào trạng thái nhân vật đi!" "Vâng!

Phó đạo diễn!" Cổ Tiêu lập tức nói: "Tôi sẽ nhập tâm ngay!" Nhưng sau lưng lại thở dài, thầm nghĩ: Cách quay phim này hình như hoàn toàn khác với lời cậu em Tiêu Viêm kể a?

Đâu rồi cái sự "tốt tính, quay phim nhẹ nhàng" cơ chứ?

Sau đó anh nhìn cái đầu hói địa trung hải của phó đạo diễn mà thở dài: "Tại sao không phải Tống Thần đạo diễn quay vậy?" Về vấn đề này, Tống Thần biểu thị: Tôi cũng khó xử lắm chứ, kỹ xảo bộ phim này khó làm quá.

Để phối hợp với lịch trình quay, Tống Thần đã lôi hệ thống vào trong laptop.

Sau đó cùng hệ thống chế tác kỹ xảo điện ảnh.

Còn việc quay phim, Tống Thần giao những cảnh đơn giản, không có nội hàm cho phó đạo diễn dẫn dắt đoàn phim thực hiện.

Dù sao phó đạo diễn cũng đã theo Tống Thần qua ba nhiệm vụ quay chụp.

Hai bộ Đạo Mộ Bút Ký do có khoảng thời gian cách ly nên tính là hai bộ.

Tống Thần khi quay phim luôn cố ý vô tình dạy bảo kỹ thuật quay cho phó đạo diễn.

Cho nên hiện tại phó đạo diễn cũng nắm được ba thành công lực của Tống Thần.

Đừng coi thường ba thành này, xét về năng lực đạo diễn thì phó đạo diễn đã đủ sức đứng trong top 10 đạo diễn trong nước. "Đáng tiếc, tính tình nóng nảy quá." Tống Thần nhân lúc dựng mô hình rảnh rỗi, quay đầu nhìn ra phim trường.

Thấy phó đạo diễn tức đến mức nhảy dựng lên vì lỗi sai của diễn viên, cậu lắc đầu nhìn đám người bị mắng bằng ánh mắt thương hại cảm thán: "Mấy chú em, ngày khổ sắp kết thúc rồi.

Đợi tôi làm xong kỹ xảo, tôi sẽ đích thân dạy dỗ các cậu, hắc hắc

hắc ~~" Đám diễn viên đằng xa bỗng rùng mình một cái, trong lòng đồng thanh: "Tình huống gì thế?

Vừa rồi tự nhiên lạnh toát cả người!" *** Cùng với tin tức Tống Thần và đoàn phim đang quay phim tuyên truyền ở Thái Sơn lan truyền trên mạng, fan hâm mộ đều mộ danh kéo đến Thái Sơn, muốn xem có thể tình cờ gặp được Tống Thần và thần tượng hay không.

Tin tức lượng du khách đổ về Thái Sơn tăng đột biến đương nhiên Cục trưởng Điền biết ngay.

Nhìn biểu đồ tăng trưởng gần như dựng đứng 90 độ trên báo cáo, miệng Cục trưởng Điền há to mãi không khép lại được.

Không hiểu, không lý giải nổi, đại vi chấn kinh!

Tại sao lượng du khách của khu du lịch lại đột ngột tăng nhiều như vậy, đạt đỉnh điểm trong mười mấy năm qua? "Vì sao lại thế nhỉ?

Chẳng lẽ do tôi quản lý khu du lịch xuất sắc quá sao?" Đối mặt với Cục trưởng Điền đang ngơ ngác, trợ lý thường xuyên lướt mạng khẽ nhắc: "Đương nhiên là vì Tống Thần rồi, mấy du khách này đều là fan của cậu ấy, muốn đến xem có gặp được ở Thái Sơn không." Đồng thời ném cho Cục trưởng Điền ánh mắt khá khinh bỉ.

Cái ông này vừa rồi nói toạc cả tiếng lòng ra đấy à. "Ồ ồ, là vì Tống Thần à!

Phim tuyên truyền còn chưa quay xong đã hút được nhiều người thế này, kẻ này khủng bố như vậy sao!" Cục trưởng Điền kinh ngạc nói: "Nếu đợi phim tuyên truyền chiếu xong, sợ là lưu lượng khách còn tăng gấp đôi nữa!" "Đúng vậy." Trợ lý gật đầu, rồi nhắc nhở: "Rác trên núi cũng sẽ ngày càng nhiều hơn." "Ách... hình như đây cũng là vấn đề." Cục trưởng Điền đau đầu nghĩ đến đài quan sát trên đỉnh núi, du khách chờ ngắm bình minh luôn tiện tay vứt vỏ chai, bao bì đồ

ăn vặt lung tung.

Khiến cảnh quan đỉnh núi rất xấu xí.

Cục trưởng Điền gật gù cái đầu đau như búa bổ, bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết. "Tôi phải nghĩ ra cách gì đó, khó quá, đau đầu quá, cả người không khỏe rồi nè, hay là...

đi hỏi Bộ trưởng Tống xem?" Tống Thần: "???" Chân trước vừa định bước vào văn phòng thương lượng với Cục trưởng Điền về việc tạm thời phong tỏa khu Phong Thiền của Thái Sơn để quay phim, Tống Thần lập tức phanh gấp, quay người rời đi không chút lưu luyến.

Nghe xem, vừa mở miệng là thấy mùi coi người ta là công cụ rồi! *** "Tống đạo, sao em phải mặc thành cái dạng này ạ?" Tiêu Viêm kéo kéo bộ vest trên người, trông có vẻ không vừa vặn lắm, hơi rộng thùng thình.

Nhìn cứ như trẻ con cố mặc đồ người lớn. "Bởi vì hiện tại cậu diễn vai một người đàn ông sau khi tốt nghiệp có cuộc sống không như ý, nghèo đến mức không mua nổi bộ vest vừa vặn." Tống Thần ngồi trước màn hình giám sát nói, mắt vẫn dán chặt vào màn hình, không quay đầu nhìn Tiêu Viêm.

Tống Thần đang cần xác định một số chi tiết cấu thành hình ảnh, để toàn bộ khung hình trông khôi hoằng và đại khí hơn. "Tống đạo, nhắc mới nhớ, thời lượng phim điện ảnh lần này không phải hơi ngắn sao?" Tiêu Viêm lắc lắc kịch bản trong tay, tuy chỉ là vai khách mời nhưng Tống Thần đã đưa cho cậu kịch bản hoàn chỉnh.

Cầm kịch bản lên, cảm giác đầu tiên của cậu nhóc là: Kịch bản này mỏng quá.

Đối mặt với câu hỏi của Tiêu Viêm, Tống Thần chỉ đạo diễn viên

đóng vai Bàng Bác là Lưu Thiên Lâm về vấn đề diễn xuất xong mới quay sang nói: "Đầu tiên, đây không phải phim điện ảnh, là phim tuyên truyền, kịch bản cần dày thế làm gì?" Tiêu Viêm: "....." Nghe xong lời giải thích với vẻ mặt 'đương nhiên là thế' của Tống Thần, Tiêu Viêm ôm kịch bản mà không nhịn được lộ ra biểu cảm 'ông già xem điện thoại trên tàu điện ngầm' đầy hoang mang.

Hả?

Tống đạo chắc chắn không bị ai đoạt xác chứ?

Vì là phim tuyên truyền nên kịch bản ngắn?

Đậu má, anh quên lần trước "Đạo Mộ Bút Ký" là phim tuyên truyền dài 7 tiếng rưỡi cho Trường Bạch Sơn rồi à!

Chương 185

Nếu để các đồng chí Cục du lịch Thái Sơn nghe thấy, chắc họ sẽ khóc một dòng sông mất?

Thiên vị rõ ràng quá!

Tống Thần nhướn mày, ngữ khí phong khinh vân đạm: "Có hiểu không đấy, phải biết lưu lại sự huyền bí, quay hết ra thì sẽ tham nhiều mà không nát (tham thì thâm) đấy." "À đúng đúng đúng ~ Hóa ra là vậy!" Tiêu Viêm lắc lư kịch bản mỏng dính trong tay, thầm cảm thán.

Đạo diễn cứ chém gió đi.

Dù sao sau khi phim tuyên truyền này ra mắt, Tống đạo chắc chắn sẽ bị người ta dùng roi da đuổi theo bắt quay phần tiếp theo cho mà xem. *** Công việc quay phim tiến hành đâu vào đấy, thời gian cũng trôi qua nhanh chóng.

Tống Thần mượn việc phong tỏa Thái Sơn một đêm, quay xong toàn bộ cảnh trên núi, các cảnh còn lại thì đổi địa điểm quay.

Còn cảnh sắc Thái Sơn, Tống Thần đã sớm dùng flycam quay xong từ trước.

Cậu mất cả một đêm để chọn ra vài đoạn phim hoàn hảo nhất về góc độ, ánh sáng, bố cục...

Sau đó, Tống Thần dẫn đoàn phim dựng cảnh quay phân đoạn trên Sao Hỏa.

Sau trọn một tháng công chiếu, "Sa Hải" cuối cùng cũng hạ rạp.

Điều này khiến không ít nhà sản xuất phim chuẩn bị ra mắt phim gần đây thở phào nhẹ nhõm.

Vì dù đã chiếu một tháng, doanh thu ngày của "Sa Hải" vẫn rất cao, khiến người trong giới phải thốt lên là phi khoa học.

Tối hôm "Sa Hải" hạ rạp.

Doanh thu cuối cùng cũng được thống kê và đưa lên bảng xếp hạng phòng vé. **Doanh thu cuối cùng: 5,3 tỷ**, đứng vị trí thứ nhất lịch sử phòng vé (thế giới song song/bối cảnh truyện).

Trực tiếp vượt qua hạng hai (3,5 tỷ) một khoảng cách là 1,8 tỷ, sáng tạo nên một cột mốc hoàn toàn mới cho lịch sử điện ảnh. [Doanh thu cuối cùng của Sa Hải là 5,3 tỷ, chiếm giữ vị trí số 1, không biết bao giờ mới bị vượt qua?] Một tin tức liên quan cũng được mọi người đẩy lên hot search.

Trong phần bình luận, fan của các đạo diễn, diễn viên thi nhau phát biểu. [Ố ồ!

Chúc mừng tiểu Sa Hải của tôi vinh đăng hạng nhất!] [Hắc hắc hắc, tôi cũng sưu tập đủ 53 tấm poster chúc mừng đặc biệt!] [5,3 tỷ đấy các bạn ơi, thảo luận lý tính một chút, kỷ lục này bao giờ mới bị phá vỡ?] [Khó lắm?

Tận 53 cái mục tiêu nhỏ (trăm triệu) đấy!] [Ừm, đúng là khó phá, hạng hai Trường Tân Hồ mới 3,5 tỷ, khoảng cách hơi lớn!] [Sao lại là hơi lớn?

Phải biết là phim đạt 1,8 tỷ doanh thu đã tuyệt đối là phim hay rồi!] [Tôi cho rằng trong vòng ba năm tới!

Chắc chắn sẽ không có phim nào phá được kỷ lục này!] [Chậc chậc, chưa chắc đâu, lúc Sa Hải phá kỷ lục, hạng hai mới giữ vị trí đó chưa được nửa năm!] [Không sai, giờ đời sống giải trí của mọi người nâng cao rồi, doanh thu phim chỉ có ngày càng cao thôi.] [Haha, chuyện kỷ lục bị phá là sớm muộn!

Chi bằng thảo luận xem tác phẩm của đạo diễn nào sẽ phá thì hơn!] [Khó nói lắm.

Năng lực đạo diễn đều tốt, nhưng không bán được vé!] [Tôi thấy phải là Tống Thần, kỹ thuật đạo diễn quá ngầu!

Cảm giác hình ảnh đúng là đỉnh nhất tôi từng xem.] [Không sai!

Không sai!

Tôi nguyện xưng Tống Thần là đạo diễn mạnh nhất!] [Được!

Được!

Tôi thấy hoàn toàn có thể, nếu không phải hai bộ Đạo Mộ Bút Ký không ra rạp, đạo diễn Tống Thần nhất định đã thành đạo diễn trăm tỷ rồi!] Càng thảo luận càng kịch liệt, Tống Thần ngày càng được nhiều fan gọi là: Đạo diễn mạnh nhất.

Đối với việc này, không ít đạo diễn trong giới tuy bất mãn nhưng không ai dám ho he.

Vì chỉ cần fan Tống Thần hỏi lại một câu: "Doanh thu phim cao nhất là bao nhiêu?" cũng đủ khiến mấy đạo diễn tự cho là giỏi hơn Tống Thần phải câm nín.

Hết cách, tác phẩm không bằng người ta. *** Ngày hôm sau.

Đoàn phim sau một tháng ròng rã quay chụp dưới sự kiểm soát của Tống Thần đã thành công quay xong cảnh cuối cùng.

Tuyên bố đóng máy!

Nhân viên đoàn phim đã hợp tác lâu dài thành thạo thu dọn đạo cụ sạch sẽ.

Sau đó theo bước chân Tống Thần đến một khách sạn tổ chức tiệc đóng máy.

Do phim tuyên truyền lần này là Cục du lịch Thái Sơn tài trợ, nên quy mô tiệc đóng máy kém xa so với "Sa Hải", chỉ tìm một khách sạn bình thường.

Nhưng giữa chừng, Tống Thần đột nhiên hào phóng gọi thêm mấy chai rượu xịn để chúc mừng. "Tống đạo, sao tự nhiên hào phóng thế?" Trần Hạo Hãn uống đỏ cả mặt ghé sát vào Tống Thần hỏi.

Lúc này diễn viên đoàn Đạo Mộ cũng chỉ còn lại một mình anh ở đây.

Những người khác đều đã đi làm việc khác sau khi quay xong vai khách mời.

Chỉ có Trần Hạo Hãn nhất quyết bảo Tống đạo tiệc đóng máy không được thiếu tôi, ép Tống Thần xếp vai khách mời của mình xuống cuối cùng.

Bất đắc dĩ, Tống Thần đành để Trần Hạo Hãn lồng tiếng cho một con cự thú.

Tống Thần uống cạn ly rượu Cổ Tiêu mời, liếc nhìn Trần Hạo Hãn: "Tôi chẳng phải lúc nào cũng hào phóng sao?

Bữa cơm hôm kia chẳng phải tôi mời à?" "Khác chứ Tống đạo!

Đó chỉ là mì kéo bình thường thôi!" Trần Hạo Hãn lắc lư cái đầu, chỉ vào vỏ chai rượu rỗng trên bàn: "Thứ này tận bảy ngàn một chai, anh gọi cả chục thùng!

Anh phát tài rồi à?" "Không có, không có." Tống Thần tuy lắc đầu nhưng khóe miệng hơi nhếch lên đã bán đứng cậu.

Bởi vì Tống Thần vừa mới biết doanh thu cuối cùng của "Sa Hải" đã chốt, tròn 5,3 tỷ.

Trừ đi phần chia cho rạp, các loại thuế vụ...

Theo hiệp nghị ký trước khi quay, Tống Thần được chia trực tiếp 10% doanh thu phòng vé.

Tức là 530 triệu, khấu trừ thuế thu nhập cá nhân xong, Tống Thần ước tính còn hơn 400 triệu (4 cái mục tiêu nhỏ) bỏ túi, trực tiếp tuyên bố tự do tài chính.

Tống Thần cho rằng không thể chỉ mình mình vui, cũng phải để người khác vui lây.

Cho nên cậu gọi không ít rượu ngon, đương nhiên là dưới danh nghĩa cá nhân Tống Thần, không dùng tiền của Cục du lịch Thái Sơn. "Ực ực ực!" Rượu trắng thơm nồng rót vào miệng, Tống Thần đang vui vẻ chỉ thấy rượu thật ngọt.

Sau đó, Tống Thần lại lần nữa hóa thân thành Chiến Thần bàn rượu, lần này không chỉ đơn giản là hạ gục vài người.

Lần này Tống Thần trực tiếp chuốc say cả chục người trong đoàn phim nằm la liệt, còn bản thân mới chỉ hơi ngà ngà say.

Sau khi gọi điện thoại sắp xếp cho đám người say bí tỉ, Tống Thần bước đi hơi loạng choạng về phòng mình.

Tâm trạng khá tốt, cậu mở Weibo lên.

Nhìn thấy trong hậu đài tăng thêm hàng chục vạn tin nhắn riêng, xem vài tin chúc mừng xong, Tống Thần vui vẻ soạn một dòng trạng thái mới rồi đăng lên. [Đạn Chỉ Già Thiên quay chụp hoàn tất!

Tuyên bố đóng máy!

Tôi bắt đầu cắt dựng đây!] Năm phút sau, trang cá nhân Weibo của Tống Thần tê liệt.

Sau khi đăng bài lên Weibo, Tống Thần ngồi vào ghế bắt đầu công việc dựng phim.

Do thời lượng bộ phim lần này không quá dài, tốc độ cắt ghép diễn ra khá nhanh.

Tiếng chuột và bàn phím vang lên lách cách trong phòng, từng đoạn video đã quay xong được tổ hợp lại hoàn chỉnh.

Lại phối thêm một chút âm thanh đã được chỉnh sửa đôi chút.

Đặt lời thoại của từng diễn viên vào vị trí tương ứng, vì có một số chỗ thu âm hiện trường không hoàn hảo, nên Tống Thần chọn cách lồng tiếng hậu kỳ.

Bất quá đều là diễn viên gốc tự lồng tiếng, cho nên nghe không hề có chút cảm giác lạc quẻ nào.

Một tiếng sau.

Tống Thần nhìn đoạn phim tuyên truyền gần như đã hoàn thành, liếc mắt xem giờ, thuận tay mở trình duyệt đăng nhập Weibo.

Nhìn lượng bình luận dưới bài viết đăng một tiếng trước đang tăng lên điên cuồng, Tống Thần vui vẻ đăng đoạn trailer dài ba mươi giây lên Weibo.

Không còn cách nào khác, phim lần này không có người chuyên trách tạo tài khoản chính thức.

Chương 186

Cho nên dùng Weibo cá nhân của Tống Thần thay thế luôn.

Bất quá Tống Thần cảm thấy dùng Weibo của mình đăng, hiệu quả có khi còn tốt hơn.

Những cái khác không nói, chỉ riêng lượng fan hâm mộ lên đến hàng chục triệu của Tống Thần cũng đủ nói lên tất cả.

Phải biết rằng, Tống Thần chưa từng mua fan ảo.

Những lượt theo dõi này đều là người thật bấm vào từng cái một, đủ để chứng minh trọng lượng hiện tại của Tống Thần trên mạng xã hội.

Dưới bài đăng của Tống Thần, đông đảo fan hâm mộ đang thảo luận sôi nổi: [Quay xong chưa?

Quay xong chưa?

Quay xong chưa?

Chuyện quan trọng phải nói ba lần!] [Nhìn kiểu này chắc là quay xong rồi!

Nếu không Tống Thần cũng sẽ không đăng Weibo nói muốn bắt đầu dựng phim!] [Tốt quá!

Theo tốc độ của Tống Thần!

Chúng ta đại khái có thể xem trailer vào tuần sau!

Nửa tháng sau sẽ thông báo thời gian lên sóng!] [Người không hiểu xin hỏi, lần này có chiếu rạp không?] [Đại khái là không, đây có thể là phim tuyên truyền cho khu du lịch Thái Sơn, chắc sẽ giống "Đạo Mộ Bút Ký" chiếu mạng toàn bộ thôi!] [Đáng ghét thật, lại phải nạp

VIP vì tác phẩm của Tống đạo sao?] [Tin tôi đi!

Xem tác phẩm của Tống đạo giá trị vượt xa một tháng phí thành viên, đừng nản lòng!] [Mong chờ quá!

Dù sao Thái Sơn cũng là nơi phong thiền của các đời hoàng đế!

Tuyệt đối sẽ khác biệt!] [Vãi chưởng!

Đừng tán phét nữa!

Tống đạo lại đăng bài mới rồi!

Tôi đi qua đó chém gió đây!] [Đợi tôi với!

Tôi còn chưa gõ xong chữ!] Khi đông đảo fan hâm mộ rút khỏi khu bình luận đang vui vẻ, mọi người thành thạo làm mới trang Weibo.

Trong lòng thầm chửi cái Weibo rác rưởi này, phản ứng càng ngày càng chậm.

Giám đốc bộ phận mạng Weibo: "Có thể trách tôi sao?

Ai bảo nhiều người chen chúc vào một chỗ như thế!

Không bị sập server đã là công lao của tôi rồi có được không!" Sau quá trình tải lại ngắn ngủi.

Các fan thống nhất nhìn thấy trên đầu trang chủ của Tống Thần đang treo một bài viết hoàn toàn mới.

Trên bài không có bất kỳ một dòng chữ nào, chỉ treo một video có hình đại diện đen sì.

Fan hâm mộ lập tức ôm tâm trạng hồi hộp, dùng bàn tay run rẩy bấm vào màn hình phát video.

Video sau khi load một chút, trực tiếp bắt đầu phát.

Màn hình đen kịt qua vài giây ngắn ngủi, nương theo tiếng ngâm khẽ nhàn nhạt, hình ảnh bắt đầu từ từ sáng lên.

Một vùng tinh không hiện ra trong khung hình, theo góc máy từ từ di chuyển, có thể thấy rõ ràng là đang ở trong vũ trụ.

Rất nhanh, mấy sợi xích sắt khổng lồ trôi nổi giữa vũ trụ lộ ra trong màn hình.

Theo xích sắt nhẹ nhàng chuyển động, một thi thể rồng khổng lồ hiện ra, từng mảnh vảy rồng đều sống động như thật.

Chỉ cần nhìn vào cũng có thể cảm nhận được cảm giác hoang cổ mạc danh truyền đến.

Không đợi cư dân mạng kinh ngạc.

Theo bốn chữ "Đạn Chỉ Già Thiên" xuất hiện, trailer kết thúc.

Xem xong, cư dân mạng đều ngơ ngác, nhiều người không nhịn được lại bấm vào video, chọn xem lại lần nữa.

Nhìn long thi chân thực khiến người ta sợ hãi kia, fan hâm mộ không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nhưng video ba mươi giây rất nhanh đã hết.

Những fan hâm mộ chưa hiểu chuyện gì xảy ra bắt đầu thảo luận dưới khu bình luận. [Vãi, phim tuyên truyền này có ý gì vậy?

Hoàn toàn xem không hiểu a?] [Ngắn ngủi ba mươi giây!

Tống Thần làm sao vậy?

Thời lượng khủng bố kia đâu mất rồi?] [Vũ trụ, Cự Long, tuy rằng không hiểu Tống Thần muốn diễn đạt cái gì, nhưng tôi biết phim lần này có khả năng sẽ rất lợi hại!] [Có thể không lợi hại sao!

Đều lên vũ trụ rồi!] [Nhưng có quan hệ gì với Thái Sơn nhỉ?

Ái chà!!

Tôi hình như biết chi tiết cụ thể rồi!] [Chuẩn luôn!

Tôi càng muốn trực tiếp xem phim chính thức!] [Trailer này hoàn toàn câu dẫn hứng thú của tôi rồi!] [Hỏng rồi!

Huynh đệ mắc mưu rồi!

Tống Thần tung cái trailer này mục đích là để thu hút sự chú ý của chúng ta!] [Đáng ghét a!

Tuy rằng không biết có quan hệ gì với Thái Sơn!

Nhưng hiện tại tôi muốn xông lên Thái Sơn ngay!] [Tôi cũng thế!

Đợi kỳ nghỉ lễ 1/5!

Tôi muốn đích thân đi Thái Sơn xem thử!] [Nhưng mà!

Hiện tại tôi chỉ muốn bắt Tống Thần mau chóng tăng ca!

Để phim hoàn chỉnh lên sóng!] [Không sai!

Không sai!

Chúng ta phải nhắn tin nhiều vào!

Để Tống Thần thấy!

Bắt hắn tăng ca!] ...

Tống Thần tăng ca, cái chủ đề do một người dẫn đầu này, trong thời gian cực ngắn đã leo lên hot search.

Không chỉ như thế.

Phim tuyên truyền Thái Sơn "Đạn Chỉ Già Thiên" cũng đồng dạng theo sát đăng đỉnh bảng hot search.

Khiến cho đông đảo cư dân mạng không theo dõi Weibo Tống Thần đều biết phim tuyên truyền mới toanh của hắn đã đóng máy, chính thức tiến vào giai đoạn hậu kỳ.

Càng nhiều cư dân mạng sau khi xem trailer cũng nhao nhao tự giác gia nhập vào quần thể bắt Tống Thần tăng ca.

Sự tò mò của mọi người đều bị Tống Thần gợi lên rồi.

Ai cũng muốn biết rốt cuộc Tống Thần quay phim tuyên truyền Thái Sơn cốt truyện là cái dạng gì.

Vì sao có thể liên hệ với vũ trụ.

Trụ sở chính Xí Nga Video (Penguin Video).

Tổng giám đốc ngay khi xem Weibo của Tống Thần, đã chủ động gọi điện cho Tổng cục trưởng.

Bày tỏ Xí Nga Video lần này muốn mua độc quyền "Đạn Chỉ Già Thiên".

Vì thế, Xí Nga Video sẽ bỏ ra 30 triệu để mua độc quyền.

Nhưng đối với việc này, Tổng cục trưởng không hề suy nghĩ liền từ chối, tỏ vẻ phim tuyên truyền nhất định phải phát sóng toàn nền tảng.

Đối với việc này, Tổng giám đốc bất lực lắc đầu, cảm thán đã mất đi cơ hội cực tốt.

Dù sao đó cũng là tác phẩm của Tống Thần a, sau "Sa Hải", không còn ai nghi ngờ tác phẩm của Tống Thần không có triển vọng phòng vé/lượt xem.

Nếu có thể mua được quyền phát sóng độc quyền, Xí Nga Video tuyệt đối có thể dựa vào bộ phim này mà kiếm lời.

Chương 187

Tổng giám đốc nhìn hot search cư dân mạng bắt Tống Thần tăng ca trên Weibo, đôi mắt khẽ híp lại. "Phải nghĩ cách tạo quan hệ tốt với Tống đạo mới được." "Cả con người Tống Thần, hoàn toàn xứng đáng để đầu tư vào cậu ta!" Sáng sớm hôm sau, Tống Thần sau một đêm thức trắng "tu tiên" đã gửi video dựng xong cho hai người là Điền cục trưởng và Tổng cục trưởng.

Giao cho Điền cục trưởng là để người ta tận mắt xem hiệu quả phim tuyên truyền quay cho khu du lịch Thái Sơn.

Giao cho Tổng cục trưởng thì đơn thuần là để nhờ vả lo liệu mọi việc lên sóng các nền tảng mạng.

Dù sao năng lực giữa Tổng cục trưởng và Cục trưởng du lịch địa phương cũng khác biệt rất lớn, loại công cụ người cao cấp như vậy không dùng thì phí.

Một tiếng rưỡi sau, Tống Thần rốt cuộc nhận được hồi âm của hai người.

Tổng cục trưởng: "Thả tim!

Không hổ là Tống bộ trưởng của chúng ta, đỉnh của chóp, chuyện lên sóng cứ giao cho tôi." Tống Thần: "Đã rõ!" Điền cục trưởng: "Quá tuyệt vời!

Nhưng mà... liệu có tốt quá mức không nhỉ?

Chủ yếu là quay khu du lịch của tôi đẹp quá, lão phu... khụ khụ, tôi thấy 'cháy' quá." Tống Thần: "Vậy ngài cố gắng thu dọn rác rưởi cho tốt vào nhé." "Tạch", tắt đi giao diện cuộc gọi.

Tống Thần lười biếng vươn vai, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ dần

hửng sáng. "Oáp, buồn ngủ quá, ngủ một giấc trước đã." Lao lên giường, Tống Thần lười biếng ngáp một cái, chuẩn bị ngủ bù một giấc thật ngon.

Trong quá trình Tống Thần chìm vào mộng đẹp, Tổng cục trưởng một mình xem xong phim tuyên truyền Thái Sơn, lúc này đang yên lặng uống trà. "Mẹ nó đúng là 'cháy' thật." Bởi vì tin tưởng 100% vào năng lực của Tống Thần, cho nên Tổng cục trưởng lần này không tổ chức hoạt động xem thử toàn cục.

Kỳ thực chủ yếu vì Tổng cục trưởng cho rằng xem phim của Tống Thần sẽ tốn mất của toàn cục ba bốn tiếng đồng hồ.

Mỗi người đều tốn ba tiếng, vậy là lãng phí hàng trăm giờ làm việc!

Mặc dù Tổng cục trưởng nghĩ vậy, nhưng nhìn thanh tiến độ dài đến chín mươi phút trên màn hình máy tính, ông bưng chén nhấp một ngụm trà nóng, ngẩng đầu nhìn trần nhà không nhịn được cảm thán. "Sơ suất rồi..." Bất quá Tổng cục trưởng lập tức liên hệ người phụ trách của các nền tảng video mạng.

Chuẩn bị giao phim tuyên truyền cho họ, sau đó lên sóng theo thông lệ.

Qua hai lần hợp tác, lần này hoàn thành khá thuận lợi.

Các nền tảng thương lượng thời gian với nhau, cuối cùng chốt vào tám giờ tối thứ bảy tuần này, tức là ba ngày sau sẽ lên sóng.

Các nền tảng cũng sẽ chuẩn bị văn án tuyên truyền tương ứng.

Bộ phận tuyên truyền hoàn toàn không coi đây là phim quảng bá du lịch bình thường...

Ba ngày sau, năm giờ chiều. "Đạo diễn, tôi chuẩn bị về xem phim đây, tốc độ nhanh chút đi!" Cổ Tiêu đứng dưới chân núi giơ tay vẫy

vẫy, Tống Thần vừa nhặt rác trên núi xong đang ngáp ngắn ngáp dài đi xuống. "Biết rồi, biết rồi, đừng có giục tôi." Tống Thần xách túi rác đen to tướng trên tay, bên trong truyền ra tiếng vỏ chai va chạm lạch cạch. "Đồ bên trong chừng mấy chục cân vỏ chai rỗng đấy, nặng lắm biết không." "Nhưng cái dáng vẻ kia của anh hoàn toàn không giống đang xách nặng chút nào." Cổ Tiêu nhìn Tống Thần một tay nhẹ nhàng xách rác mà oán thầm, sau đó xách thử cái túi trong tay mình cảm thán: "Vì sao cùng một thời gian, đạo diễn lại có thể nhặt được nhiều rác hơn tôi thế nhỉ?" "Tôi làm sao mà biết được." Mọi người phía sau cũng xách túi rác y hệt phát ra nghi vấn tương tự.

Không ngoài dự đoán, mỗi người trong tay đều xách một cái túi nilon đen.

Bên trong đều đựng rác lấy từ trên đỉnh nơi phong thiền xuống.

Về phần tại sao đoàn làm phim phải làm việc này, đó là do hai ngày trước, Tống Thần vốn định rút lui thì bị Điền cục trưởng tìm tới.

Bị báo cho biết Cục Du lịch và khu du lịch hiện tại không đủ nhân sự, không thể vừa bảo vệ an toàn cho du khách vừa dọn dẹp rác trong khu du lịch.

Cho nên bỏ thêm tiền thuê Tống Thần và nhân viên đoàn làm phim giúp đỡ.

Tống Thần bản thân đã đồng ý, nhân viên đoàn phim sau khi biết tin cũng nhao nhao tỏ vẻ có thể làm.

Cho nên bao gồm cả Tống Thần, Cổ Tiêu, hơn bốn mươi con người, hai ngày nay vẫn luôn tiến hành hoạt động quét dọn rác trong khu du lịch.

Tuy rằng mệt, nhưng không thể không nói là rất có ý nghĩa.

Đợi sau khi Tống Thần xuống núi, mọi người đem rác bỏ vào nơi

thu gom. "Được rồi, chúng ta về xem phim thôi, tôi mượn phòng họp của Cục Du lịch rồi." Tống Thần vỗ vỗ bụi trên tay, quay đầu hào sảng nói với mọi người trong đoàn phim. "Phòng họp đó rất lớn, đủ chứa đám người chúng ta." Cổ Tiêu đưa ra nghi vấn: "Đạo diễn, vậy nhân viên Cục Du lịch không xem sao?" "Cậu cảm thấy bọn họ có thời gian xem à?" Tống Thần chỉ chỉ khu du lịch phía xa, Cổ Tiêu quay đầu nhìn lại phát hiện toàn là du khách vừa mới tới.

Những người này đều vì muốn leo lên đỉnh núi vào buổi tối để sáng sớm hôm sau ngắm mặt trời mọc.

Nhân viên Cục Du lịch đều phải phụ trách bảo vệ những du khách này, căn bản không có thời gian đi xem phim tuyên truyền. "Được rồi, thật không dễ dàng a." "Hầy, mới đến đâu, sau này sẽ càng thêm khủng bố." Tống Thần nghĩ đến khu du lịch Trường Bạch Sơn, trong những ngày sau khi "Đạo Mộ Bút Ký" kết thúc, lượng khách du lịch trực tiếp bùng nổ.

Tống Thần tự tin, sau khi kết hợp với "Đạn Chỉ Già Thiên", lượng du khách Thái Sơn cũng sẽ đón nhận sự tăng trưởng bạo phát.

Đến lúc đó, mới là lúc khảo nghiệm những nhân viên khu du lịch này. ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã đến tám giờ tối.

Cư dân mạng chờ đợi trước các nền tảng video đã sớm nóng lòng như lửa đốt.

Nhưng đối với loại cảm giác này, đông đảo cư dân mạng cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại có chút hoài niệm.

Dù sao lúc chờ đợi nửa sau của "Đạo Mộ Bút Ký" cũng là cảm giác y hệt.

Hiện tại nếm trải lại, cảm giác cũng không tệ.

Tám giờ đúng, các nền tảng video lớn thống nhất chuyển đổi trang chủ tuyên truyền.

Trang bìa trực tiếp để hình "Đạn Chỉ Già Thiên".

Cư dân mạng ngay lập tức bấm vào, thậm chí ngay cả poster trông như thế nào cũng chưa kịp nhìn.

Sau đó, phải xem quảng cáo của từng nền tảng.

Thành viên VIP trải qua quảng cáo ngắn, còn không phải VIP thì phải xem quảng cáo miễn phí dài tới ba phút.

Điểm này khiến đông đảo cư dân mạng không nhịn được oán thầm trên màn hình đạn mạc. [Tôi thực sự buồn nôn!

Mấy cái nền tảng video này nghèo đến phát điên rồi sao!?

Tôi đường đường là VIP cũng phải xem nửa phút quảng cáo!] [Mới nửa phút, mẹ tôi trực tiếp gấp mấy lần, ba phút quảng cáo!] [Rõ ràng nguồn phim đều là miễn phí có được, sao lại quá đáng gia tăng quảng cáo như vậy!] [Hừ!

Thật không biết xấu hổ!

Phi!] Ba mươi giây sau, đại bộ phận đạn mạc chửi bới lập tức biến mất không thấy.

Bởi vì những người này đều là hội viên.

Bắt đầu xem phim tuyên truyền chính thức.

Fan hâm mộ lâu năm việc đầu tiên làm là nhìn độ dài thanh tiến độ, xem rốt cuộc là ba tiếng?

Hay bốn tiếng?

Nhưng độ dài phim chỉ ở mức bình thường là chín mươi phút, khiến đông đảo fan cũ kinh ngạc gửi đạn mạc: [Trời ơi!

Mắt tôi bị hỏng rồi sao!?

Tôi mới nhìn thấy thời lượng chín mươi phút cơ á?] [Không nhìn nhầm!

Sao lại ngắn thế này!] [Vãi!

Nhất định là giả!

Nhất định còn nội dung chưa load ra.

Tống Thần sao có thể ngắn như vậy?!] [Nhất định có vấn đề!

Tống Thần không thể nào ngắn như vậy!] [Tống Thần chính là đạo diễn dài nhất trong giới!

Không thể ngắn thế được!] [Quá ngắn rồi!!

Chương 188

Quá ngắn rồi!

Tống Thần vì sao lại ngắn như vậy!] Mười mấy giây sau, tin tức "Tống Thần trở nên ngắn rồi" nhanh chóng leo lên hot search. "Cái gì gọi là tôi trở nên ngắn rồi?

Quả thực là bôi nhọ sự trong sạch của người khác!

A tui!" Ngồi ở hàng ghế trước phòng họp, Tống Thần nhìn những dòng đạn mạc này, cũng không cấm được một trận đau đầu. "Mau tắt đạn mạc đi, nhìn phiền chết." Hét lên một câu với Cổ Tiêu đang ngồi trước máy tính, Tống Thần dựa vào sô pha bắt đầu chính thức xem phim.

Mở đầu, giọng nữ ngâm nga khe khẽ nghe khiến người ta cảm thấy một nỗi đau lòng không tên.

Sau khi hình ảnh triển khai, vũ trụ tinh hà xán lạn hiện ra trong màn hình.

Vũ trụ hạo hãn thâm thúy, trong tinh không vô ngần, một chiếc máy bay thăm dò không người lái chứa vô số công nghệ trôi nổi giữa ngân hà. [Hít hà, cái mở đầu này có chút gì đó nha!!] [Vũ trụ làm thật tốt, nhìn giống y như thật~, đẹp quá.] [Bất quá tôi xác thực có chút xem không hiểu, chiếu cảnh vũ trụ là có ý gì?

Chẳng lẽ có ý nghĩa nào khác sao?] [Chẳng lẽ là một bộ phim phổ cập khoa học?] [Không thể nào đâu!

Phim khoa giáo sao có thể gọi là Đạn Chỉ Già Thiên chứ?

Nhất định có ý nghĩa khác!] [Không sai!

Tiếp tục xem sẽ biết thôi.] [Tôi chỉ muốn xem long thi trôi nổi

trong vũ trụ kia, cảm giác chỉ có cái đó mới thú vị!] Cùng với máy thăm dò không người lái tiến về phía trước, chín cái xác khổng lồ lẳng lặng nằm ngang giữa vũ trụ.

Hình ảnh xoay chuyển, ba tháng sau.

Tổng cục Hàng không Vũ trụ tiếp nhận một tổ số liệu do máy thăm dò không người lái gửi về, qua sự giải mã và khôi phục của nhân tài chuyên nghiệp, một bức tranh bất khả tư nghị hiện lên trên màn hình trung ương.

Nhìn chín cái xác khổng lồ nằm ngang giữa không trung vũ trụ kia, thân thể to lớn, cổ lão tang thương, vảy đen kịt, tràn ngập sức mạnh dã tính cùng vẻ đẹp, sắc mặt tất cả mọi người không hẹn mà cùng trở nên trắng bệch.

Mọi người toàn bộ ngây ra như phỗng nhìn sự tồn tại trong màn hình, trên mặt nhao nhao lộ ra thần sắc vô cùng chấn kinh.

Nhưng giây tiếp theo, máy thăm dò không người lái mất liên lạc.

Căn cứ vào vị trí cuối cùng máy thăm dò truyền về, khiến người của Cục Hàng không Vũ trụ nhao nhao thở dài.

Vị trí tinh không bên kia quá xa xôi, thực sự khiến người ta bất lực.

Khi mọi người đem đoạn tin tức thần bí này ẩn đi, chuẩn bị đặt một dấu chấm hết cho sự việc thì ba ngày sau.

Trên trạm không gian quốc tế đang bay quanh quỹ đạo Trái Đất, mấy phi hành gia nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ trừng lớn mắt, mặt dán chặt lên kính. "Cái gì vậy!?" "Quá ly phổ!

Tôi xuất hiện ảo giác rồi sao!?" "Vô trọng lực khiến não tôi bị ảo giác?

Không!

Không thể nào!" Trong đó một vị phi hành gia sắc mặt khó coi lắc đầu, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt lên cửa sổ quan sát dày cộm nói: "Là sự tồn tại chân thực!" Bên ngoài trạm không gian, trong vũ trụ chỉ có hắc ám và lạnh lẽo kia, chín con quái vật khổng lồ bất động trôi nổi ở đó.

Phảng phất từ tuyên cổ đã sớm nằm ngang ở đó, khiến người ta nhìn thoáng qua liền có thể cảm nhận được khí tức hoang lương trong đó.

Ngoại mạo quen thuộc kia, bất kỳ người trong nước nào cũng đều có thể dễ dàng gọi tên.

Rồng!

Không sai, chín con quái vật khổng lồ trôi nổi giữa không trung, thình lình chính là chín cái xác rồng đã chết từ lâu.

Mỗi cụ long thi ước chừng đều dài đến cả trăm mét, vảy đen kịt phảng phất như do nước thép đúc thành, lấp lóe chất cảm kim loại độc đáo.

Nhìn móng vuốt long thi, mọi người phát hiện chín con rồng đều có năm móng.

Trừ bỏ sừng rồng giống như lưu ly đen bán thấu minh, tất cả bộ vị còn lại đều là màu đen tuyền, nhưng trong đó lại có hào quang thần bí lấp lóe. [Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Cảnh tượng tuyệt quá đi!] [Long thi nằm ngang trong vũ trụ!

Quá soái rồi!

Cảnh này quá đỉnh!] [Chậc chậc chậc!

Tôi thật sự không uổng phí nạp VIP mà!] [Trailer rõ ràng chỉ có một con rồng, trong phim có tới tận chín con lận!] [Khá lắm!

Phim tuyên truyền này xem còn sướng hơn mấy bộ phim khoa học viễn tưởng kia!

Quá tuyệt vời!] [Tống Thần cá nhân đúng là quỷ tài!

Đề tài đạo mộ trước đó đã làm người ta kinh diễm!

Kết quả hiện tại làm cái còn ly phổ hơn!] [Vừa lên đã phóng đại chiêu!

Không thể không nói!

Hiệu ứng long thi này đủ cho các đạo diễn trong nước học hỏi rồi!] [Không được rồi!

Tôi mong chờ diễn biến tiếp theo quá!!] ...

Cư dân mạng trong khi gửi đạn mạc, mắt lại vẫn luôn nhìn chằm chằm vào long thi trong màn hình.

Có sao nói vậy, trong phim ảnh nước nhà, rồng xuất hiện cũng không hiếm.

Nhưng về phương diện kỹ xảo, làm ra một con cự long sống động như thật thế này là lần đầu tiên, phảng phất như chín con cự long tồn tại chân thực, Tống Thần chỉ dùng máy quay quay lại mà thôi.

Cảnh tượng thực sự chấn kinh còn chưa bắt đầu, theo màn hình di chuyển.

Long thi dài hàng trăm mét toàn bộ hiển thị trong màn hình, ở phần đuôi của chúng, đều bị buộc một sợi xích sắt đen khổng lồ.

Những sợi xích sắt đó lại nối về phía vùng vũ trụ hắc ám phía sau chín cụ long thi.

Mọi người trên trạm không gian vội vàng khởi động thiết bị quan sát, nhìn về phía vùng vũ trụ hắc ám đó.

Rất nhanh, rốt cuộc cũng nhìn thấy sự tồn tại ở tận cùng xích sắt.

Đó là một cỗ quan tài thanh đồng dài hơn hai mươi mét.

Chín sợi xích sắt đen kịt quấn quanh quan tài thanh đồng, nhìn cổ phác không hoa lệ, bên trên có một số đồ án cổ xưa mơ hồ, chỉ cần nhìn thôi cũng có thể cảm nhận trên quan tài thanh đồng tràn ngập cảm giác năm tháng thương lương.

Trạm trưởng trạm không gian nhìn một màn này trừng lớn mắt, cơ mặt co giật chậm rãi nói: "Cửu Long...

Kéo Quan!" [Vãi, cái gì thế này!!

Tôi xem không hiểu a?!] [Quản nó là cái gì!

Ông đây thấy "cháy" là được!!] [Mở đầu bùng nổ như vậy!

Phía sau định quay cái gì a!?

Hoàn toàn xem không hiểu nữa rồi!] [Kệ đi!

Chỉ vì cái mở đầu này!

Phía sau đều là rác rưởi tôi cảm thấy cũng hoàn toàn đủ rồi!] [Gật gật!

Sáng tạo và kỹ thuật của phần mở đầu này đã nghiền ép đại bộ phận phim trong nước rồi được không!!] [Không sai!

Không sai!

Phía sau sẽ không ổn sao!?

Biết hay không biết!

Biên kịch và đạo diễn của bộ phim tuyên truyền này đều là Tống Thần đấy!] [Tống Thần quay phim mà hậu kỳ sẽ lạp khố (kém chất

lượng)?

Có khả năng sao!] [A!

Tôi hiện tại càng thêm mong chờ phía sau sẽ tuyên truyền Thái Sơn như thế nào!] [Không biết!

Nhưng xem xong rồi!

Lát nữa tôi phải lấy hình Cửu Long Kéo Quan làm hình nền điện thoại!

Quá ngầu!] [Không thể không nói!

Chương 189

Phim của đạo diễn Tống Thần!

Mặc kệ tạm dừng lúc nào, mỗi một khung hình đều giống như tác phẩm nghệ thuật!] [Không thể không nói, cái gì gọi là đạo diễn mạnh nhất a!

Thời gian quay ngắn!

Chất lượng chế tác cao!

Quả thực không cho đạo diễn khác con đường sống mà!] [Hahahahahaha!

Xác thực!

Nhưng tôi thích Tống Thần như vậy!

Hahahaha!] ...

Cục Du lịch Thái Sơn, trong phòng họp.

Đám người cũng đang xem phim tuyên truyền đồng dạng vẻ mặt "mục trừng cẩu ngốc", đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thấy Cửu Long Kéo Quan hiện lên trên màn hình.

Tuy rằng dự liệu khả năng sẽ chấn kinh, nhưng không ngờ lại chân thực đến mức này.

Tầm mắt mọi người nhao nhao nhìn về phía Tống Thần đang ngồi, trong lòng cảm thán: Rốt cuộc là cái quái vật đạo diễn gì a... "Lần này là quay thể loại khoa học viễn tưởng sao?" Các đại lão trong giới điện ảnh cũng đang xem "Đạn Chỉ Già Thiên", nhìn cảm giác hình ảnh mà Tống Thần tạo ra, cảm thán hiệu ứng đỉnh cấp. "Chậc, kỹ xảo đỉnh cấp như vậy, làm sao làm ra được!" "Năng lực cấu tạo hình ảnh mạnh

thực sự có thể muốn làm gì thì làm a, mặc kệ thể loại phim nào cũng sẽ khiến người ta có thể xem tiếp." Các đạo diễn trong nước đối với việc này cảm thấy bất lực sâu sắc, đối với ống kính, năng lực kiểm soát hình ảnh, bọn họ vẫn luôn không sở trường.

Bọn họ sở trường là thêm vào nội dung phim một số nội dung mạc danh hào vô giá trị.

Những thứ này có thể thể hiện sự theo đuổi đối với nghệ thuật, mặc dù khán giả xem phim chưa bao giờ xem những thứ này.

Nhìn hình ảnh đỉnh cấp do Tống Thần chế tạo, đông đảo đạo diễn ai oán thở dài. "Vì sao trong giới điện ảnh lại đột nhiên xuất hiện cá nhân như Tống Thần a!?" "Đúng vậy, rõ ràng là một chàng trai trẻ tuổi không lớn lắm, vì sao năng lực đạo diễn lại mạnh như vậy?" "Đội ngũ kỹ xảo rốt cuộc là nhà nào?

Vì sao trong ngành chưa từng có loại tin tức này!" "Tôi cũng muốn nôn rồi!

Phim của tôi vốn dĩ chiếu dịp Tết có thể kiếm được bồn mãn bát mãn, kết quả bị thằng nhóc này quấy nhiễu, cuối cùng miễn cưỡng không lỗ vốn!" Lúc này, nhìn phim tuyên truyền, trong lòng đông đảo đạo diễn phảng phất như "nhật liễu cẩu" (bị chó cắn/đen đủi).

Cho dù là cảnh quay flycam trên không, Tống Thần cũng quay ra giống như tác phẩm nghệ thuật.

Như cư dân mạng đã nói, mỗi một khung hình cắt ra đều có thể làm hình nền.

Nếu Tống Thần chỉ luôn quay phim tuyên truyền cho khu du lịch thì tốt rồi, xung đột với các đạo diễn này không lớn.

Cùng lắm thì đạo diễn trong nước sẽ bị mắng là kỹ thuật đạo diễn không bằng Tống Thần, nhưng tiền nên kiếm vẫn có thể kiếm.

Đạo diễn bị mắng thì cứ bị mắng, không sao cả.

Nhưng Tống Thần hiện tại không chỉ quay phim tuyên truyền, hiện tại bắt đầu quay điện ảnh rồi.

Bộ phim điện ảnh đầu tiên trực tiếp đạt thành tích đứng nhất lịch sử điện ảnh trong nước.

Còn để cho người khác chơi hay không?

Chơi thế nào?

Cuối cùng, đông đảo đạo diễn rốt cuộc hiểu ra một chuyện.

Mẹ nó đều tại Long Hoa Giải Trí, nếu không phải lôi kéo con quái vật Tống Thần này vào, giới điện ảnh trong nước há chẳng phải rất tốt sao? "Xem ra phải nghĩ cách đả kích lưu lượng của Tống Thần." Chủ tịch công ty Thịnh Thái Giải Trí, nhìn Tống Thần hiện tại đang "phong đầu vô song" (nổi đình nổi đám) trên mạng lẩm bẩm.

Chỉ là không quen nhìn người trẻ tuổi này kiêu ngạo như vậy, phải đánh cho Tống Thần hơi trầm xuống, phong phú kinh nghiệm.

Tuyệt đối không phải vì phim chiếu Tết của công ty bị Tống Thần đấm cho một trận loạn xạ, cuối cùng "phác nhai" (thất bại thảm hại).

Tuyệt đối không phải! ...

Trong phim, nương theo hình ảnh Cửu Long Kéo Quan đi qua.

Màn hình chuyển tới bên trong đô thị, Diệp Hắc do Cổ Tiêu thủ vai cầm một quyển sách cổ đăng tràng.

Bộ dáng đẹp trai, phối hợp với thiết lập nhân vật tri thức đang đọc sách, trực tiếp thu hoạch sự rung động của cư dân mạng. [Oa oa! Lão Cổ nhà tôi!] [Không sai a, chậc chậc, Lão Cổ cũng tôi đi diễn phim tuyên truyền!] [Đã lâu không thấy Lão Cổ mặc đồ hiện đại, vẫn luôn xem cổ trang, hiện tại xem lại đồ hiện đại có chút không quen!]

[Chỉ một chữ soái, yêu rồi yêu rồi!] [Không sai, đạo diễn Tống Thần không chỉ quay cảnh sắc xinh đẹp, kỹ thuật quay diễn viên đẹp trai cũng phi thường bổng a!] Cư dân mạng điên cuồng tâng bốc nhan sắc nam chính cùng thủ pháp quay diễn viên đẹp trai của đạo diễn.

Nhưng đâu biết rằng, những đoạn phim đầu này đều do phó đạo diễn quay, năng lực đạo diễn của phó đạo diễn là do Tống Thần đích thân dạy dỗ.

Trình độ đạo diễn đại khái khoảng ba phần mười của Tống Thần.

Theo cốt truyện tiến triển, Diệp Hắc muốn tham gia họp lớp nhận được điện thoại của người năm đó mình theo đuổi, Lâm Giai.

Đối phương hỏi thăm Diệp Hắc có thể chở cô ta đi đến địa điểm tụ hội hay không.

Đối mặt với thỉnh cầu của bạn học cũ, Diệp Hắc vui vẻ đồng ý.

Xem đến đây cư dân mạng nhao nhao nhíu mày, có chút không hiểu cốt truyện phát triển về sau. [Hít hà, phong cách cốt truyện chuyển biến có chút nhanh a?] [Đúng vậy, vừa rồi là vũ trụ, cự long, quan tài thanh đồng, hiện tại đều là đời sống đô thị?] [Cứ xem tiếp đi, tôi cảm giác chín con cự long kia nhất định sẽ rất quan trọng, không thể nào không nhắc tới!] [Tôi hiện tại chỉ muốn biết, Tống đạo sẽ làm thế nào để nội dung khớp với tên phim đây?] [Mọi người có thấy không?

Tôi lại cảm giác cốt truyện đô thị này cũng khá thú vị!] ...

Tại bãi đỗ xe trung tâm thương mại, Diệp Hắc rời đi, tìm được Lâm Giai.

Nhưng lại đụng phải bạn nam học cùng lớp năm xưa không hợp tính, đối phương lái xe Toyota thấy Diệp Hắc cũng không lái xe tới, liền chủ động bắt đầu châm chọc và mỉa mai Diệp Hắc, đối với việc

này, bản thân Diệp Hắc cũng không để ý.

Ngược lại là Lâm Giai, người phụ nữ này yên lặng bắt đầu rời xa Diệp Hắc một bước. [Chậc chậc, cốt truyện xem làm tôi tức giận!] [A!

Rõ ràng là gọi Diệp Hắc đưa đi tụ hội!

Kết quả hiện tại bắt đầu ghét bỏ người ta không có xe!] [Không có đâu, Lâm Giai không phải nói đều là bạn học cũ, giúp đỡ Diệp Hắc khai thoát sao?] [Chàng trai trẻ, vừa nhìn là biết không hiểu, loại phụ nữ này là trà xanh cao cấp!] [Không sai!

Không sai!] [Nhưng tôi nhớ vừa rồi Diệp Hắc không phải không lái xe mà?

Vì sao bị người ta châm chọc bắt taxi cũng không phản đối a?] [Có khả năng là phong thái của nam chính chăng.] Như một vị cư dân mạng đã nói, mục tống Lâm Giai lên xe Toyota, Diệp Hắc bất đắc dĩ nhún vai. "Con người đều sẽ thay đổi a." Xoay người lái chiếc Mercedes, xuất phát về phía địa điểm tụ hội.

Mặt trời đỏ lặn xuống đường chân trời, chân trời tựa như bị máu nhuộm dần dần ảm đạm xuống.

Cả tòa thành phố giống như khoác lên một tầng áo dày xám xịt, màn đêm sắp buông xuống.

Diệp Hắc lái xe chạy trên đường phố.

Lúc này giờ khắc này, tại độ cao mấy vạn mét ngay phía trên Diệp Hắc.

Chín đầu long thi khổng lồ kéo một cỗ quan tài lớn đúc bằng thanh đồng, nằm ngang trong vũ trụ đen kịt, một màn phá lệ chấn hám dường như định hình tại vùng thâm không kia. [Oa oa oa!

Hình ảnh này!

Tôi hiểu rồi!

Diệp Hắc là chủ nhân của rồng!] [Không nhất định!

Trước tiên đừng kết luận vội, nhưng khả năng này phi thường lớn!] [Bức cách của nam chính lộ ra rồi, rõ ràng lái xe sang lại không quan tâm tiểu nhân vật trào phúng, tốt hơn loại văn thần hào vả mặt nhiều!!] Trong phim, đến nơi tụ hội, Diệp Hắc bắt đầu cùng bạn học cũ trêu chọc lẫn nhau.

Nhưng rất nhanh, bị người đàn ông lúc trước khiêu khích châm chọc Diệp Hắc lăn lộn không ra gì.

Cũng khiến cho đông đảo những kẻ "lăn lộn tốt" ra vẻ, các loại khoe khoang với Diệp Hắc.

Đối với những cảnh tượng này, Diệp Hắc vẫn luôn xem cổ tịch tu thân dưỡng tính chỉ thản nhiên cười... [Đệch!

Nắm đấm cứng rồi a!] [Mẹ nó, xã hội đúng là cái thùng nhuộm lớn, sau khi tốt nghiệp xong, vốn quan hệ có tốt đến đâu cũng sẽ biến chất!] [Con người đều có tâm so sánh mà, không còn cách nào khác nha!] [Diệp Hắc mau lên!

Đem chìa khóa Mercedes của anh ném ra đánh vào mặt bọn họ!] Nhưng cốt truyện không phát triển theo hướng cư dân mạng mong muốn, mãi cho đến khi tụ hội kết thúc, Diệp Hắc cũng không làm ra sự tình ném chìa khóa ra để "trang bức".

Chỉ bất quá cuối cùng, khi rời đi, lái chiếc Mercedes chở một vị bạn học cũ đang bi thương rời đi.

Chương 190

Lưu lại một đám người bị đánh sưng mặt!

Rõ ràng từ đầu tới cuối, mãi cho đến khi lái xe rời đi, Diệp Hắc đều không nói lời nào vả mặt những người này, nhưng chính như vậy, mới càng thêm hiện ra mấy cá nhân kia giống như thằng hề! [Chậc chậc!

Quá sướng rồi a!

Tuy rằng cốt truyện vả mặt sáo rỗng!

Nhưng không còn cách nào khác, mấy người kia diễn quá khiến người ta tức giận rồi!] [Quả nhiên, cho dù cốt truyện sáo rỗng, chỉ cần diễn xuất đủ tốt, cũng có thể khiến người ta hận đến ngứa răng!] [Không tồi, không tồi!!

Cốt truyện vả mặt này quay được đấy!

Một chút cũng không gượng gạo!] [Không sai, chủ yếu là biểu hiện của Diệp Hắc từ đầu tới cuối đều bình thản!

Tuyệt!] [Cốt truyện vả mặt sao lại thanh tân thoát tục như thế, có chút thoải mái nha ~~] [Tôi rõ ràng ra vẻ như vậy!

Lại làm cho tôi thua triệt để như thế!

Đệch!] ...

Trong không gian xa xôi, bên trong trạm vũ trụ quốc tế bay quanh trái đất, mấy phi hành gia thần sắc nghiêm túc, thần kinh trước sau ở trạng thái căng thẳng, từng người sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giữa vũ trụ thâm thúy hắc ám, chín đầu long thi khổng lồ phảng

phất từ thời viễn cổ đã tồn tại.

Dây xích sắt to như miệng bát, liên tiếp kéo theo một cỗ cự quan thanh đồng, chỉ nhìn thôi cũng cảm giác được sự cổ lão cùng tang thương vô tận.

Lãnh đạo cấp cao của Cục Hàng không Vũ trụ dưới mặt đất nhìn một màn này, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Nếu như có biến cố trọng đại vượt quá tưởng tượng phát sinh, vũ khí bí mật mang theo trên trạm không gian và tên lửa đất đối không, sẽ lập tức tồi hủy chín cụ long thi cùng cổ quan thần bí kia.

Nhưng bất kể là ai, tựa hồ tất cả mọi người đều không nguyện ý nhìn một màn này phát sinh.

Đột nhiên xuất hiện tại thâm không, Cửu Long Kéo Quan cổ lão thần bí, giá trị bản thân mang theo to lớn khiến người ta sợ hãi, nếu như phá hủy thì quá đáng tiếc!

Đúng lúc này, trạm không gian quốc tế bỗng nhiên phát ra một trận báo động ánh sáng đỏ.

Mấy nhân viên công tác nhao nhao ghé sát vào trước màn hình giám sát chính.

Một cỗ tín hiệu cổ quái thần bí khó lường, từ trên quan tài thanh đồng truyền ra. "Trời ơi, cái gì vậy?" "Nhìn bên kia!

Tựa hồ khoảng cách với chúng ta càng ngày càng gần rồi." "Có thể nhìn rõ trên cự quan thanh đồng kia rốt cuộc là thứ gì không?" "Không được!

Camera trạm không gian căn bản quay không rõ." "Lập tức truyền tư liệu quay được xuống mặt đất!" "Vâng!" Theo tín hiệu kinh qua trạm không gian truyền đi, tổ chuyên đề khoa học và thần học do các nước tổ chức nhanh chóng triển khai nghiên cứu.

Hồi lâu sau, một vị lão giáo sư dành nửa đời người nghiên cứu sự sống vũ trụ thanh âm kích động tuyên bố: "Hình khắc thú vật trên cự quan thanh đồng gần giống với một số hoang cổ hung thú ghi lại trong Sơn Hải Kinh, còn về nhân vật trong đồ án thanh đồng thì nghi là thần linh!" Ngày hôm sau, mọi người lần nữa tiến hành tụ hội tại trường cũ.

Trong đó bao gồm cả Lâm Giai, các bạn học cũ đều tìm Diệp Hắc xin lỗi, trong đó thái độ của Lâm Giai càng là thái độ tốt đẹp không thân không sơ.

Thậm chí bắt đầu giao lưu bình thường với Diệp Hắc, trong cuộc đối thoại cười híp mắt của hai người tràn ngập phương thức đối thoại của người trưởng thành. [Nhìn khiến người ta cảm giác trà xanh a, cô gái này nhìn như quan hệ tốt với Diệp Hắc, nhưng đối với người khác hình như cũng vậy a!] [Phương thức xử lý của người trưởng thành a, thiếu niên!] [Haiz, thật ghét phương thức giao lưu trong xã hội này, không thích xã giao, chỉ thích một mình sinh hoạt.] [Gật gật!

Tôi cũng vậy!

Tốt nhất là không có bất kỳ chút giao lưu nào với người khác là tốt nhất!] [Xác thực, trong xã hội này thật sự không muốn có bất kỳ sự xã giao nào!] Trong phim, đám người đi qua phố ăn vặt đại học, hồi ức lại ký ức sinh hoạt tốt đẹp thời đại học.

Trong miệng mỗi người đều không nhịn được cảm thán ký ức tốt đẹp năm đó.

Lấy đồ ăn vặt từ trong tay ông chủ quán ăn vặt do Tăng Nhất Hi thủ vai, khiến ông chủ quán ăn vặt Tăng Nhất Hi vui vẻ cười ha hả.

Rất nhanh, đám người đến mục đích cuối cùng, quán bar.

Bartender phụ trách bưng rượu cho đám người Diệp Hắc, là do

Tiêu Viêm thủ vai.

Thậm chí mỹ nữ nhảy điệu nhảy nóng bỏng, cũng lộ một mặt Tô Nghiên.

Cư dân mạng cũng giống như phát hiện ra kho báu, không nhịn được gửi đạn mạc cảm thán: [Hahaha, Tăng Nhất Hi diễn ông chủ quán ăn vặt thật ổi tỏa a, cười chết tôi!

Nếu Ngô Tà biết Tăng Nhất Hi mang khuôn mặt này lộ ra biểu tình như vậy, tuyệt đối sẽ bắn cho một phát súng!] [Hahahaha!

Biểu tình mới get!

Hehehe!] [Đúng a, diễn xuất Tăng Nhất Hi sao lại mạnh thế, diễn bộ dạng quỷ ổi tỏa thật buồn cười.] [Tiêu Viêm diễn bartender cũng vô cùng buồn cười.] [Từ ngữ giới thiệu rượu đúng là một bài một bản, từ chuyên môn thật trôi chảy a!] [Không sai, cái miệng nhỏ kia lải nhải, một lát đã thốt ra nhiều từ như vậy!] [Điểm chú ý là hai người đàn ông sao!!

Không đúng đi!

Huynh đệ!

Phải đi xem chị gái Tô Nghiên a!!] [Chụt chụt, chụt chụt, không thể không nói chân thật trắng, thật dài, thật đẹp!] [Thật hâm mộ Tống Thần a, thân là đạo diễn, có phải có thể... hehehe!] [Vì xem đạn mạc anh gửi, tôi không nhịn được bấm mở trình duyệt của tôi rồi?

Thật sự quá đáng!] Theo phim phát triển, mọi người hẹn nhau đi Thái Sơn, cùng thưởng thức mặt trời mọc.

Mục đích đến là nơi Phong Thiền!

Khi Diệp Hắc bắt đầu bước lên con đường đi tới đỉnh Thái Sơn.

Trong vũ trụ, trạm không gian quan trắc được chín đầu long thi có

động tác hoàn toàn mới. "Lại động rồi!" "Mục tiêu lệch khỏi quỹ đạo, đang trầm xuống về hướng Trái Đất!" Tại một khắc này, mấy tinh anh hàng không vũ trụ trong trạm không gian quốc tế, đồng tử cấp tốc co lại.

Trong tầm mắt có thể thấy, phi hành gia tận mắt nhìn cảnh tượng Cửu Long Kéo Quan chấn hám, bắt đầu dần dần lệch khỏi quỹ đạo dự định, tựa hồ đang chậm rãi hạ xuống về phía mặt đất? ...

Thái Sơn!

Nguy nga trầm hồn, khí thế bàng bạc.

Từ xưa đến nay, được tôn là đứng đầu ngũ nhạc, là thiên hạ đệ nhất sơn!

Thái Sơn, nãi là tượng trưng thần thánh, được Hoàng Hà và sông Vấn bao quanh, tại thời cổ được xem như nơi mặt trời sơ sinh vạn vật phát dục.

Có thể truy ngược lên thời kỳ Thượng Cổ Tam Hoàng Ngũ Đế, trong truyền thuyết là nơi gần thần tiên nhất.

Tần Thủy Hoàng Doanh Chính hoành tảo lục hợp, nhất thống thiên hạ; Hán Vũ Đế Lưu Triệt hùng tài đại lược, đánh đuổi Hung Nô, đều từng cử hành phong thiền đại điển khoáng thế tại Thái Sơn!

Trước đó, thời kỳ Thượng Cổ sớm đã có bảy mươi hai vị đế vương phong thiền tại Thái Sơn.

Trong sử liệu có ghi chép: "Xưa Vô Hoài Thị phong thiền Thái Sơn; Phục Hy phong Thái Sơn; Thần Nông phong Thái Sơn; Hoàng Đế phong Thái Sơn; Nghiêu phong Thái Sơn; Vũ phong Thái Sơn." Thời kỳ Thượng Cổ, rất nhiều Thánh Hoàng cùng Cổ Đế không một ngoại lệ, đều lựa chọn phong thiền tại đây, khiến Thái Sơn bao phủ tầng tầng mê vụ, toát ra khí tức thần bí vô tận.

Thời Xuân Thu, Khổng Thánh từng vội vã đến Thái Sơn, tìm kiếm di tích đại lễ phong thiền thượng cổ, nhưng lại tiếc nuối ra về, không thu hoạch được gì, khi đệ tử truy hỏi thì khó mà trả lời.

Dân quốc năm thứ 20, tướng quân Mã Hồng Quỳ suất lĩnh quân đội đóng tại chân núi Thái Sơn, vô ý phát hiện một tòa đàn đất ngũ sắc, bên trong có hai bộ sách ngọc, dùng "đất đá dây vàng" phong ấn, giấu dưới lòng đất.

Thời kỳ Tiên Tần thượng cổ, các vị Cổ Hoàng vì sao đều phong thiền tại đây, đến nay vẫn là một bí ẩn, có khả năng vĩnh viễn cũng không thể vén màn. ...

Nương theo thanh âm giảng giải của Diệp Hắc, hình ảnh bắt đầu toàn phương vị bày ra cảnh sắc Thái Sơn.

Dưới sự trợ giúp của ánh sáng và bố cục cực hạn.

Đem cảnh sắc xinh đẹp của Thái Sơn triển lộ không bỏ sót chút nào.

Thân núi chia làm ba tầng kết cấu địa chất bậc thang, giống như bậc thang lên trời, tọa Bắc triều Nam, thân núi thông suốt mở ra, một con đường lên trời dài mười km, thông hướng thân núi to lớn, kéo dài đến đỉnh núi.

Bất luận nhìn xa, nhìn gần, đều có thể cảm nhận loại bàng bạc đại khí đó, khiến lòng người kích động.

Trước mặt Thái Sơn tráng khoát, khiến người ta có một loại ảo giác kỳ dị, bản thân nhỏ bé như con kiến, thậm chí nhật nguyệt tinh thần trên trời cũng có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Một loại cảm giác mang tính chấn hám, khiến tâm linh người ta vì đó mà run rẩy.

Trên Thái Sơn, cây cổ thụ xanh um, thác nước bay chảy, trang

nghiêm nguy nga không mất ý linh tú, vân vụ phiếu miểu, cảm giác thần bí càng thịnh mấy phần. [Tôi đi!

Kỹ thuật quay của Tống Thần điêu bạo rồi!

Tôi xem người ta quay cảnh sắc chuyên nghiệp cũng không đẹp như vậy!] [Thái Sơn a!

Thật tuyệt!

Tôi nhất định phải đi xem thử!] [Có thể, lại có thêm một cái trong series "có ngày sẽ đi", có khả năng cả đời cũng sẽ không đi.] [Đẹp quá đi, trên đỉnh núi có thật nhiều danh lam thắng cảnh xinh đẹp!] [Dù sao cũng là nơi phong thiền của đông đảo hoàng đế, trẫm cũng muốn đi xem thử.] Tại lúc chạng vạng tối, đám người rốt cuộc leo lên đỉnh Thái Sơn - Ngọc Hoàng Đỉnh, nhìn xuống vạn núi dưới chân, nhìn xa về phía Hoàng Hà, lập tức khiến người ta hiểu sâu sắc chân nghĩa câu "Đăng Thái Sơn nhi tiểu thiên hạ" của Khổng Tử.

Chương 191

"Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu!" (Sẽ lên đến đỉnh cao nhất, ngắm nhìn các núi khác đều nhỏ bé), Thi Thánh Đỗ Phủ, cũng lưu lại thiên cổ tuyệt xướng như vậy.

Tịch dương tà lạc, nhìn về phía xa, vân phong Thái Sơn toàn bộ được khảm một tầng viền vàng xán lạn, hào quang phảng phất như kỳ trân đoạt mục lấp lánh.

Nhiên đúng lúc này, đột nhiên, trên bầu trời bỗng dưng xuất hiện mấy điểm đen nhỏ.

Trong nháy mắt, nhanh chóng biến lớn, bên tai lúc này lại cũng truyền đến tiếng gió sấm. "Ầm ầm ầm!!" Trong sự chấn hám của tất cả khán giả, chỉ thấy chín con quái vật khổng lồ không hề có dấu hiệu báo trước từ trên trời giáng xuống.

Dưới sự triển hiện của hình ảnh hiệu ứng cực hạn, giống như chín dòng ngân hà màu đen rủ xuống.

Tại một khắc này, không chỉ khán giả trước màn hình bị kinh ngốc, ngay cả tất cả du khách trên Thái Sơn cũng bị kinh hãi lăng tại đương trường.

Đó chính là Cửu Long Kéo Quan trước đó nằm ngang trong thâm không! [Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Rơi xuống rồi!] [Rồng sống lại rồi sao?!

Tôi đi!

Triển khai này cũng quá kích thích rồi đi!

Chịu không nổi a!!] [Hít!

Tôi đang cảm thán cảnh sắc xinh đẹp của Thái Sơn!

Kết quả đột nhiên cho tôi một vố này!] [Cảnh tượng này cũng con mẹ nó quá chân thực đi!

Nhìn giống y như thật a!!] Khác với cư dân mạng kinh hô cùng cảm thán, các đạo diễn cũng đang xem đối với sự triển khai của cốt truyện có chút không hiểu ra sao. "Rồng rơi xuống rồi!?

Triển khai thật kỳ quái a?" "Tôi xem phía trước dọn đường nói Diệp Hắc hiểu biết kỳ văn như vậy, tôi tưởng là muốn Diệp Hắc lên vũ trụ nghiên cứu chứ!" "Long thi rơi xuống rồi?

Chẳng lẽ không phải phim khoa học viễn tưởng sao?

Phim thảm họa?

Phim quái thú?!" Du khách trên núi đều bị một màn chấn hám đột như kỳ lai (bất ngờ xảy ra) làm cho kinh ngốc, nhất thời thậm chí đều quên cả hô hấp.

Trên cả ngọn Thái Sơn, quạ kêu không tiếng (im phăng phắc), quỷ dị đến mức khiến người ta sợ hãi.

Nhưng tịch tĩnh chỉ cực kỳ ngắn ngủi, gần như trong nháy mắt.

Thái Sơn sôi trào! "Cứu mạng a!" "Mẹ ơi!" "Chạy mau!

Cái quái gì thế này!" Tất cả mọi người đều hoảng loạn bôn đào xông về bốn phương tám hướng, muốn tận khả năng tránh xa vật thể không rõ kia.

Trên màn huỳnh quang, hình ảnh chấn hám!

Trong tịch dương huyết sắc, Cửu Long Kéo Quan, như tuệ tinh (sao chổi) rơi xuống đỉnh Thái Sơn!

Không ít cư dân mạng thậm chí chủ động tạm dừng, chụp màn hình lại.

Không còn cách nào khác, thực sự quá chấn hám rồi, chất lượng hình ảnh siêu tốt.

Rõ ràng là ảnh động tạm dừng, kết quả nhìn rõ nét giống như ảnh chụp, không có chút mơ hồ nào. [Có đại thần nào ra giải thích, vì sao tôi tạm dừng xong, hình ảnh lại rõ nét như vậy không.] [Thêm một, tôi cũng muốn biết, không phải nên bị mờ mới đúng sao?] [Sở dĩ mờ là vì khung hình không đủ, vấn đề về số khung hình.] [Phải biết rằng video chúng ta xem bình thường đều là 24 khung hình/giây, hiếm hoi chế tác tinh lương có thể đạt 60 khung hình!

Nhưng theo tôi thấy!

Ở chỗ này bộ phim tối thiểu phải có 120 khung hình?] [Ý gì?

Hoàn toàn nghe không hiểu!] [Ở trong một giây làm mới 120 bức ảnh, bất kể cắt ảnh thế nào, đều sẽ rõ nét lạp!!] [Oa oa oa!

Hóa ra là như vậy!

Hóa ra là như vậy!

Không hổ là Tống đạo a!] [Đã học được, đã học được!

Tôi gửi vào group chat bạn tốt, để bọn họ biết chỗ lợi hại này!] Phim vẫn đang tiếp tục, cũng không vì khán giả chụp màn hình mà có chút đình trệ nào.

Trong màn hình, nhìn chín bóng đen khủng bố vô cớ rơi xuống trên Thái Sơn kia, du khách phát ra tiếng la hét kinh khủng. "A a a a!!

Cứu mạng!

Ai cứu tôi với!" Sợ hãi thét lên, cô lập vô viện khóc lóc, tất cả mọi người đều đang chạy nạn.

Cửu Long Kéo Quan!

Tuy không quá nhanh, nhưng lại mang theo lôi đình vạn quân, uy thế vượt quá sức tưởng tượng của nhân loại, nặng nề nện xuống đỉnh Thái Sơn. "Ầm ầm ầm!" Trong tiếng nổ lớn chấn nhĩ dục lung, chín bóng đen khổng lồ nện xuống, thế đại lực trầm, Ngọc Hoàng Đỉnh Thái Sơn đều đang không ngừng chấn chiến, vô số thân núi nứt toác, bụi mù tràn ngập bay múa, phảng phất tận thế buông xuống.

Cổ quan thanh đồng kia cũng phát ra một tiếng "Khuông" thật lớn, hung hăng rơi xuống đỉnh núi, giống như động đất.

Vô số tảng đá từ trên thân núi lăn xuống, tiếng nổ ầm ầm không ngừng làm người ta run sợ, tiếng thét chói tai không dứt bên tai.

Một trận tai nạn khủng bố, vô số du khách thương vong, máu tươi không ngừng kích thích nhãn cầu khán giả.

Hồi lâu sau, động đất rốt cuộc chậm rãi đình chỉ.

Nhưng Thái Sơn vốn dĩ phong cảnh tú lệ, lúc này lại một mảnh bừa bộn, tất cả du khách may mắn còn sống sót đều điên cuồng chạy trốn xuống núi.

Chỉ còn lại chín đầu long thi to lớn, vô thanh vô tức nằm ngang trên đỉnh núi, khiến người ta chấn hám sợ hãi! ...

Trước máy tính, tivi, cư dân mạng đang xem phim nhìn nửa ngọn Thái Sơn bị hủy trên màn hình, khóe miệng không nhịn được co giật.

Trong đó càng có không ít đại năng, giơ tay hét lớn: "Phím ~ đến!" Sau đó trên bàn phím bay nhanh gõ chữ, biên soạn thành một dòng đạn mạc hoàn hảo gửi đi. [Vãi cả chưởng!

Cái này phải đầu tư lớn bao nhiêu a?] [Chậc chậc, không nhìn ra a, Cục Du lịch Thái Sơn quay cái phim tuyên truyền dùng nhiều kinh phí như vậy!] [Khá lắm!

Nếu không nói cho tôi biết là phim tuyên truyền Thái Sơn, tôi có khả năng thật sự không hiểu ý tứ này!] [Xác thực, điện ảnh chưa hết một nửa, Thái Sơn đã mất một nửa!] [Cục trưởng Cục Du lịch Thái Sơn nhìn thấy cảnh này, không phải sẽ xé xác Tống Thần sao?] [Hahaha, vậy tôi rất muốn xem cảnh tượng đó!

Nhất định sẽ rất thú vị!] [Không đến mức đó đâu, một bộ phim tuyên truyền mà thôi, hơn nữa, quay như vậy xong, cậu không muốn đi Thái Sơn xem thử à!?] [Có sao nói vậy, đúng là rất muốn đi!] [Oa oa!

Không hổ là nhân vật chính, trong tình huống này đều không bị thương a, chậc chậc chậc, chịu không nổi!] Trong phim, đám người Diệp Hắc nhìn đầu rồng khổng lồ nơi xa, nhao nhao trừng lớn mắt.

Hình ảnh lóe lại, nguyên lai lúc phương tài phát sinh đại loạn, đám người Diệp Hắc không hoảng loạn bôn đào.

Ngược lại mọi người tụ tập một chỗ, cho đến khi Ngọc Hoàng Đỉnh bình tĩnh lại.

Tuy rằng toàn bộ ngã trên mặt đất, nhưng không phát sinh thương vong trọng đại, chỉ có vài người bị trầy xước cánh tay mà thôi.

Đám người bò dậy nhìn hình ảnh khủng bố trước mắt, từng người đều trừng lớn mắt.

Tà dương tây lạc, hào quang màu cam rải khắp thiên địa.

Không còn cảnh đẹp, trên Thái Sơn chỉ còn lại cảnh hoang tàn rách nát đầy mắt.

Phóng tầm mắt nhìn tới, nơi cự quan thanh đồng rơi xuống, thân núi đã nứt toác, vô số khe hở hoa văn triều mặt đất tứ tán khuếch tán, từng tấc nứt nẻ. "Hình như không động nữa?

Chúng... chúng ta cũng mau chóng đi thôi." "Nhanh!

Nhanh đi!

Tôi một khắc cũng không muốn ở lại nữa!" Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị đào tẩu, bạn gái cũ của Diệp Hắc bỗng nhiên giơ tay chỉ về phía trước. "Nhìn kìa!

Đó là cái gì?" Khán giả thuận theo góc nhìn của Diệp Hắc nhìn về phía bạn gái cũ chỉ.

Chương 192

Chỉ thấy dưới lớp vỏ địa chất đỉnh Thái Sơn bị vỡ nát, lộ ra vật gì đó tinh oánh thôi xán, giống như ngọc thạch chói mắt.

Mạc danh, giống như chịu một loại hấp dẫn kỳ dị nào đó, mấy bạn học to gan, chậm rãi đến gần, thò đầu nhìn xuống.

Dưới vực sâu, mọi người thấy nửa đoạn vật thể giống như dùng ngọc thạch điêu khắc thành bộ dáng sách cổ.

Lại có một tòa tế đàn ngũ sắc tang thương khổng lồ, khiến người ta chấn kinh. "Nhìn kìa, bên kia hình như cũng có!" Có người kinh hô lên tiếng.

Ở dưới cái khe nứt vực sâu khổng lồ kia, cũng xuất hiện một tòa tế đàn ngũ sắc, đàn tròn bên trong bị chấn nứt, lộ ra một số thứ.

Trên một khối ngọc bản, từ xa nhìn lại, tựa hồ điêu khắc không ít phù văn rườm rà, khiến người ta xem không hiểu.

Mọi người nhao nhao kinh hô lên tiếng. "Đó rốt cuộc là cái gì a?" Chỉ có Diệp Hắc lúc này, bỗng nhiên trong lòng không cấm liên tưởng đến hai chữ "Phong Thiền".

Thầm đoán, cực có khả năng là thần đàn tế thiên thời cổ!

Không chỉ như thế, Diệp Hắc phát hiện, ở dưới vô số khe nứt khổng lồ chung quanh, tế đàn ngũ sắc dạng này có tới mấy chục tòa.

Diệp Hắc thích đọc sách cổ loại "Sưu kỳ", đối với loại chuyện phong thiền này hiểu biết nhiều hơn người khác, trong lòng thật sự chấn động thầm hét.

Chẳng lẽ, thời kỳ Thượng Cổ, Tam Hoàng Ngũ Đế bảy mươi hai vương, thật sự đều tiến hành phong thiền tại đây?

Hoặc hứa truyền thuyết là thật, Diệp Hắc chắc chắn suy đoán trong lòng. [Hít hà, có sao nói vậy, sẽ không phải là thật chứ?] [Đang chỉ cái gì?

Long thi sao?

Cái đó khẳng định là giả a, nghĩ gì vậy?] [Đương nhiên không phải long thi, tôi nói là đàn tròn ngũ sắc kia, không thể nào là thật được!] [Không thể không nói, qua lời giải thích của Tống Thần, nhìn quả thực giống y như thật.] [Nhưng Tống Thần lại không có mắt nhìn xuyên thấu, làm sao biết sự tồn tại bên trong nơi phong thiền chứ?

Đừng nói giỡn nữa!] [Không không, đừng quên truyền thuyết quay phim của Tống Thần a!] [Hít!!

Mỗi khi Tống Thần quay một bộ phim, đều sẽ phát hiện ra một ngôi mộ cổ hoặc là di tích tại địa phương đó sao!?] [Gật gật, không sai!

Tôi nói chính là chuyện này!] [Tà môn như vậy sao?

Bạn bè?] [Đó chẳng phải sao!

Nếu không cậu tưởng danh hiệu 'Quý công tử thế gia đạo mộ' của Tống Thần là giả a?] [Không sai, thậm chí có không ít người suy đoán, Tống Thần quay phim là để thăm dò vị trí những di tích này!] [Á!!!

Quá khủng bố rồi!] ... "Rầm!!" Mặt bàn hội nghị khổng lồ bị Tống Thần dùng sức vỗ mạnh, cả mặt bàn đều bắt đầu rung lên bần bật.

Tống Thần không để ý mặt bàn rung động, ngay trước mặt mọi người trong phòng họp, ngón tay run rẩy chỉ vào đạn mạc trên màn hình hét lớn: "Phỉ báng tôi a!

Phỉ báng tôi a!" Diệp Hắc quan sát thạch đàn ngũ sắc, thấy quan tài thanh đồng từ độ cao hàng vạn mét rơi xuống cũng không thể đập nát nó.

Khiến trong lòng Diệp Hắc không nhịn được cảm thán, rốt cuộc là loại đá cứng rắn sắc bén gì.

Bị xung kích khủng bố như vậy đập trúng, đều không thể khiến nó sinh ra một tia vỡ nát nào.

Cổ văn thần bí bên trên càng khiến Diệp Hắc nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Bất quá lý tính khiến Diệp Hắc chủ động mở miệng khuyên bảo mọi người: "Đừng nán lại nữa, nhân lúc hiện tại an toàn, mau chóng rời đi thôi." "Diệp Hắc nói đúng, chúng ta mau chóng đi thôi, ở chỗ này hoảng hốt lắm!" Nhưng khi đông đảo bạn học đang chuẩn bị rời đi, một nữ sinh lại bởi vì đứng không vững, giẫm trúng một khối đá, cả người rơi thẳng xuống phía dưới. "Vãi!" Cũng may, một nam sinh đứng gần một phen giữ chặt cô ta.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng nhao nhao vươn tay, thật vất vả mới kéo lên được.

Tuy rằng nữ sinh được kéo lên, nhưng một hòn đá lại rơi xuống vực sâu. "Ầm ầm ầm!" "Bành!" Trong chớp mắt, một đạo quang vựng ngũ sắc từ trong vực sâu bay lên, nháy mắt bao trùm lấy tất cả mọi người bao gồm cả Diệp Hắc. "Làm sao vậy?" "Cứu mạng a!" "Bành!

Bành bành!" Theo tiếng chấn động không ngừng truyền đến, cả đỉnh núi tựa hồ đều long trời lở đất.

Khắc tiếp theo, tất cả mọi người cùng nhau rơi xuống vực sâu.

Cư dân mạng nhìn một màn này càng không nhịn được gửi đạn mạc: [Tào, cảnh tượng kinh điển a, quả thực!

Mỗi lần đều sẽ có một con đàn bà ngu ngốc ra gây trở ngại a!] [Không sai, không sai!

Phụ nữ không thể ổn trọng một chút sao?

Thật sự!] [Haiz!

Đoạn cốt truyện này là cốt truyện duy nhất tôi dự liệu được, đáng tiếc lầu!] [Hừ!

Cái gì gọi là vấn đề của phụ nữ chúng tôi!] [!!

Đều thế kỷ hai mươi mốt rồi, sẽ không có người kỳ thị nữ tính chúng tôi chứ!] [Đáng ghét a!

Phụ nữ chúng tôi khi nào mới có thể đứng lên!] [Thiên thiên bị mấy gã đàn ông này khinh thị, đến loại thời điểm này, xem cái phim cũng muốn trách phụ nữ chúng tôi,] [Bỏ qua sự thật không nói, chẳng lẽ những người khác một chút sai cũng không có sao?] [Trong phim những người đàn ông kia không biết đối mặt với tình huống nguy cơ này, nữ sinh chúng tôi sẽ sợ hãi sao?

Vì sao không chủ động đứng ra!] [Vì sao không chủ động cõng mấy nữ sinh này chứ?] [Tôi đi!

Mấy quyền này cũng quá tàn nhẫn đi?

Cái gì gọi là bỏ qua sự thật không nói a!?] [A a a!

Loại thời điểm này, tôi rất muốn 'đánh quyền' a!

Nhưng tố dưỡng của tôi khiến tôi không thể làm như vậy!] [Giờ khắc này!

Tôi chỉ muốn hóa thân thành Sett (Liên Minh Huyền Thoại - Đại ca 'yêu thương' mẹ)!] ... "Đạo diễn, họa phong đạn mạc hình như hơi kỳ quái." Cổ Tiêu ngồi bên cạnh Tống Thần nhìn nam quyền và nữ quyền đối lập trên đạn mạc, khóe miệng bắt đầu điên cuồng co giật.

Trong lòng càng muốn hét lớn với người hai bên: "Đừng mắng nữa, như vậy không phá được phòng đâu!" Tống Thần vẫn luôn yên lặng chống hai tay che miệng, lúc này rốt cuộc mở miệng nói: "Họa

phong kỳ quái không phải là quan trọng nhất." "Hả?

Vậy cái gì mới là quan trọng nhất?" Cổ Tiêu lộ ra một tia tò mò, hiện tại rất muốn biết, Tống Thần người có não động khác với người thường này có cách nhìn gì đối với sự kiện đạn mạc trước mắt.

Tống Thần ngẩng đầu, dùng biểu tình nghiêm túc nhất mà Cổ Tiêu từng thấy trong lịch sử, nghiêm túc từng câu từng chữ nói: "Quan trọng là, tối nay ăn khuya món gì." "Không, cái đó mới là không quan trọng nhất." Cổ Tiêu hai mắt vô cảm nhìn Tống Thần, trong lòng bắt đầu hiểu biết một chút về não động của hắn.

Thảo nào đạo diễn Tống Thần có thể viết ra nhiều kịch bản kinh diễm như vậy, nguyên lai não động luôn ở hướng khác, trọng điểm nhìn nhận vấn đề hoàn toàn không giống người thường. "Ăn khuya rất quan trọng đó nha, người trẻ tuổi không hiểu đâu!" Tống Thần thất vọng nhìn Cổ Tiêu, đối với việc đối phương không hiểu tầm quan trọng của ăn khuya, Tống Thần tỏ vẻ thất vọng. "Tôi phải kiểm soát vóc dáng, không thể ăn khuya." Cổ Tiêu nói ra nỗi khổ của minh tinh giới giải trí, vì giữ dáng, chưa bao giờ có thể ăn uống thả cửa. "Còn có tôi so với cậu thảm hơn." Nhìn Cổ Tiêu tâm trạng rõ ràng trùng xuống, Tống Thần vỗ vỗ vai hắn đầy thương cảm mà than thở. "Thật không dễ dàng a." "Ừm." Cổ Tiêu cảm động nhìn Tống Thần, tầm mắt hai người kịch liệt va chạm trong không trung.

Cái tư duy não động này cũng quá kỳ quái rồi a.

Mọi người trong phòng họp nhìn hai người bất lực ôm đầu oán thầm, cũng may cốt truyện cao trào tiếp theo hấp dẫn tầm mắt mọi người trở lại. ...

Trong phim, đám người rơi vào trong hố lớn đứng trên tế đài khổng lồ do thạch đài ngũ sắc tạo thành.

Đem ngọc khối và bia đá bày biện yên tĩnh bên trên đụng đổ.

Nhưng nếu chỉ như vậy, mọi người cũng sẽ không nảy sinh cảm tình tuyệt vọng.

Nhưng xui xẻo ở chỗ, đồng thời với lúc mọi người rơi xuống, vết nứt khổng lồ sinh ra cũng khiến quan tài thanh đồng dưới chín cái xác rồng đồng dạng rơi xuống.

Khéo làm sao lại rơi ngay bên cạnh mọi người.

Cự quan thanh đồng cổ lão nằm ngang bên cạnh, bên trên có không ít rỉ sét đồng xanh.

Nhưng vẫn không cách nào che giấu từng bức hình khắc thanh đồng mơ hồ kia, tựa hồ đều là thần linh viễn cổ, lại còn mang theo lệ ngấn (vết nước mắt).

Bỗng nhiên, bên trong không gian hắc ám sinh ra một luồng ánh sáng ngũ sắc chói mắt.

Trên tế đàn ngũ sắc, giờ phút này quang vựng lưu chuyển, mắt thường nhìn lại, giống như mang theo lực hấp dẫn vô tận, khiến người ta hoảng hốt thất thần.

Sau đó, quang mang đại biến, quang mang của cả tế đàn ngũ sắc nháy mắt giống như không gian vỡ vụn, chôn vùi trong không trung, lập tức, chung quanh toàn bộ trở nên ảm đạm.

Không, chưa kết thúc.

Ngọc khối cùng phiến đá trưng bày trên tế đàn ngũ sắc cũng cùng nương theo quang vựng vỡ vụn ra.

Chương 193

Đá vụn theo sự phá liệt tản mạn ra, lại không bay tán loạn ra chung quanh, mà hoàn toàn dừng lại giữa không trung.

Ngay sau đó, những đá vụn này đột nhiên quang mang đại phóng, nháy mắt thắp sáng chung quanh vừa có chút ảm đạm, không đợi mọi người phản ứng, quang mang lại cấp tốc tiêu thệ.

Trong không trung, lại để lại đại lượng đồ án phồn tỏa giống như đom đóm cỡ lớn.

Mỗi một đồ án đều không giống nhau, không có một chút góc cạnh nào, phảng phất hồn nhiên thiên thành.

Khi đồ án bị mọi người nhìn thấy, cả quan tài thanh đồng cổ cũng đột nhiên kịch liệt rung động.

Trong nháy mắt, toàn bộ đồ án bay nhanh về phía quan tài thanh đồng cổ. "Đinh đương, đinh đương, đinh đương." Đột nhiên giống như lợi nhận, trực tiếp khảm vào mặt ngoài quan tài thanh đồng cổ.

Theo đồ án khảm vào trong quan tài thanh đồng cổ, quan tài thanh đồng cổ vốn đang kịch liệt rung động lại lập tức yên tĩnh trở lại.

Quang mang chung quanh một lần nữa trở về ảm đạm.

Chung quanh, lại vang lên một số thanh âm nhỏ bé. "Rào rào, rào rào, rào rào ~" Thanh âm giống như dòng suối!

Vốn dĩ những tế đàn ngũ sắc cỡ nhỏ chung quanh tế đàn ngũ sắc kia giờ khắc này cũng chậm rãi có chút lay động. "Bành!" Một tiếng chấn hưởng, một cái tế đàn ngũ sắc trong đó, xuất hiện giống như dòng sông, nhưng lại hoàn toàn không có kênh dẫn nước phun ra.

Trong kênh dẫn nước không có bất kỳ nước nào, tương đối lại có

vô tận tinh thần.

Dòng sông này, giống như thiên thủy (nước trời), hội tụ tinh thần.

Sau khi phun trào, thoáng rẽ ngoặt trên không trung, trực tiếp dũng nhập vào trên quan tài thanh đồng cổ bắt đầu cọ rửa. "Bành, bành, bành..." Giờ khắc này, tinh thần theo thiên thủy cọ rửa quan tài thanh đồng cổ xong, toàn bộ bám vào trên cổ quan.

Từ từ, tất cả tinh thần bắt đầu tích lũy.

Cả quan tài thanh đồng cổ lúc này, giống như điểm trung tâm của toàn vũ trụ.

Thiên thủy cũng chậm rãi đình chỉ.

Khắc tiếp theo, tinh thần bên trên quan tài thanh đồng cổ toàn bộ từ từ tiêu thệ.

Nhìn kỹ lại, những tinh thần kia không phải theo thiên thủy kết thúc mà tiêu thệ.

Mà là bị quan tài thanh đồng cổ từ từ hấp thu rồi!

Chỉ dùng vài tức thời gian, vô tận tinh thần kia toàn bộ tiêu thệ hầu như không còn.

Ngay sau đó, quan tài thanh đồng cổ phát ra tiếng ma sát chói tai. "Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc..." Quan tài thanh đồng cổ trực tiếp mở ra.

Nhưng, theo quan tài thanh đồng cổ mở ra, cự long giống như sơn lĩnh chung quanh lúc này bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Trong sân, sinh ra một luồng lực lượng vô hình, giống như khóa chặt mọi người.

Khắc tiếp theo, mọi người giống như bị xích sắt ngàn cân vây khốn, đột nhiên bị lôi kéo tiến vào bên trong quan tài thanh đồng cổ.

Sau khi tiến vào, cổ quan nháy mắt đóng lại.

Cả không gian ảm đạm xuống một mảnh đen kịt.

Giây tiếp theo!

Thái Sơn kịch chấn, chín đầu long thi kia đằng không bay lên. "Ầm!" Nương theo cả ngọn Thái Sơn một trận dao động kịch liệt, một đạo ánh sáng ngũ sắc quán xuyên thiên địa lấp lóe dưới tịch dương huyết hồng.

Sau đó, trong sát na tịch dương màu máu biến mất, đỉnh Thái Sơn cũng trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Bát quái đồ khổng lồ trên bầu trời cũng chậm rãi tán đi, cho đến khi biến mất không thấy.

Cửu Long Kéo Quan kia, lúc này cũng mất đi tung ảnh. ...

Ngay khoảnh khắc chiếc quan tài đồng thau bắt đầu chuyển động, các dòng bình luận (danmaku) trên màn hình biến mất sạch sẽ.

Cư dân mạng đều đang chăm chú theo dõi từng chi tiết nhỏ nhất của cốt truyện, sợ bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc đặc sắc nào.

Đôi tay của họ vốn dĩ luôn đặt trên bàn phím để sẵn sàng gõ phím.

Nhưng do hình ảnh quá mức xuất sắc, họ chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc, đôi tay đặt trên bàn phím cũng quên mất việc gõ chữ.

Mãi cho đến khi Cửu Long Kéo Quan biến mất sau dãy núi Thái Sơn.

Đôi tay đã đình trệ hồi lâu mới bắt đầu khôi phục trạng thái, bay múa trên bàn phím, gửi đi những cảm thán đầu tiên ngay lập tức. [Vãi chưởng, vãi chưởng, tuy trong lòng có muôn vàn suy nghĩ, nhưng nại hà bản thân ít học, một câu 'vãi chưởng' đi khắp thiên hạ!] [Đoạn kịch bản này cũng quá đỉnh rồi!

Trực tiếp dung hợp văn hóa nước mình!

Chơi quá mượt!] [Không chỉ có vậy đâu, vừa nãy không chú ý sao?

Cho dù hình ảnh chỉ lướt qua, nhưng từng khối gạch ngọc đều sống động như thật!] [Là Tống Thần sao?

Quá đỉnh rồi, đúng là cuồng ma chi tiết!] [Không sai, loại kịch bản này thực ra trong các phim khác cũng từng xuất hiện, nhưng bất kể là kỹ xảo, chi tiết hay thủ pháp quay phim đều bị đạo diễn Tống Thần bỏ xa cả cây số!] [Được gọi là đạo diễn mạnh nhất mà (chiến thuật ngả người ra sau tầm cỡ quốc tế).] [Ừ ừ!

Chênh lệch thực sự quá lớn, thật hy vọng các đạo diễn khác học tập cho tốt!] [Thôi đi, học không nổi đâu, chỉ biết thêm mấy cảnh tình cảm mạc danh kỳ diệu vào thôi (icon đầu chó).] [Đúng thật, bất kể là phim điện ảnh hay truyền hình đề tài gì, hình như nam nữ chính không yêu đương thì sẽ chết hay sao ấy!] [Haizz, đừng nhắc nữa!

Đừng để tôi nhớ lại mấy hình ảnh khủng bố đó.] [Cùng một mức kinh phí sản xuất, tại sao kỹ xảo phim của đạo diễn Tống Thần lại đỉnh như thật vậy!

Phản bác lại mấy bộ phim đại chế tác kia, cái nào cái nấy đều như kỹ xảo ba xu!] [Hết cách rồi, kinh phí đều bị đạo diễn, diễn viên chia chác hết rồi chứ sao!] [Hy vọng Tống đạo quay nhiều tác phẩm hơn, đả kích mạnh mẽ cái bầu không khí tồi tệ này!] [Nói đúng lắm!!] ...

Nhìn hình ảnh chín con rồng kéo quan tài đồng thau bay vút trong vũ trụ trên phim.

Rất nhiều đạo diễn nhao nhao há hốc mồm kinh ngạc, bọn họ bị cốt truyện chấn động bất thình lình của Tống Thần làm cho choáng váng. "Hít hà, Cửu Long Kéo Quan, hình ảnh chấn động thật..." "Cái não động này, bố cục này, thật sự có chút ý tứ vô địch rồi, quá chấn

động." "Phục, phục thật rồi, có thể nghĩ ra ý tưởng này, thảo nào hiện tại trên mạng lại hot như vậy!" "Ừ, tôi cũng phục, nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc là muốn đi đâu?" "Không biết, nhưng nhìn dáng vẻ này, phong cách phim dường như bắt đầu thiên về thể loại huyền huyễn rồi." "Xác rồng, quan tài đồng thau, tế đàn thần bí, Âm Dương Bát Quái Đồ... sao tôi lại không nghĩ ra được ý tưởng hay như vậy nhỉ?" Không ít đạo diễn hâm mộ nhìn cảnh tượng trong màn hình, loại đại cảnh này cho dù bọn họ có vò đầu bứt tai đến hói cả đầu cũng hoàn toàn không nghĩ ra được.

Những đạo diễn này càng xem càng tức, một bên tức giận vì bản thân không có não động như Tống Thần.

Bên kia thì tức giận vì không có kịch bản hay như vậy để quay.

Không sai, cho dù là hiện tại, vẫn có một số đạo diễn cho rằng chỉ cần có kịch bản đủ ưu tú, bọn họ cũng có thể quay ra tác phẩm không thua kém gì Tống Thần.

Tại Long Hoa Giải Trí, văn phòng chủ tịch. "Tốt!

Tốt lắm!

Quá tốt rồi!" Hoa tổng nhìn cảnh tượng trên màn hình, vui vẻ vỗ tay.

Thân là người nắm quyền công ty giải trí, sao ông ta có thể không nhìn ra năng lượng ẩn chứa trong bộ phim tuyên truyền này chứ?

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng các cảnh quay kỹ xảo.

Hiện nay trên thế giới, số lượng phim có thể so găng với "Đạn Chỉ Già Thiên" e rằng đếm trên đầu ngón tay.

Hoa tổng đã dự liệu rồi, cho dù cốt truyện phía sau của bộ phim này có dở tệ, không nỡ nhìn thẳng, thì hiệu quả của bộ phim tuyên truyền này cũng đã đạt được.

Chỉ riêng mấy cảnh Cửu Long đâm vào Thái Sơn, Âm Dương Bát Quái Đồ mở ra con đường cổ trong tinh không, cũng đủ để nâng tầm cả bộ phim lên một vị thế cực cao.

Nhìn diễn biến tiếp theo, hình như là cảnh quay tiến vào vũ trụ.

Theo nhận thức của Hoa tổng về Tống Thần, thì kỹ xảo của cậu ta làm ra sẽ chỉ càng ngày càng chân thực, càng ngày càng khoa trương, bối cảnh cũng nhất định sẽ càng ngày càng hoành tráng. "Sắp tới trên Đẩu Thủ (TikTok), Khoái Âm có khả năng toàn bộ đều là mấy cảnh quay này." Hoa tổng châm một điếu xì gà, rít một hơi rồi nhả khói, thầm cảm thán. "Hay là bảo Tống đạo thêm chút cảnh kỹ xảo khoa trương kiểu này vào trong phim Cửu Môn nhỉ?

Xem chắc sẽ sướng lắm đây?" ...

Trong phim, mọi người ở trong quan tài đồng thau đang hoảng loạn tột độ.

Bởi vì trong số ba mươi người bọn họ xuất hiện một người không nên tồn tại, đó là Bàng Bác, người vốn dĩ không tham gia buổi họp lớp.

Chương 194

Theo lời đối phương nói, tối hôm đó bị một luồng sáng đánh trúng, lúc tỉnh lại thì đã ở trong quan tài đồng thau rồi. [Chậc chậc, nghe cứ như lời thoại của phản diện ấy.] [Nói đi cũng phải nói lại, rất đáng nghi ngờ.] [Loại tình huống mạc danh kỳ diệu xuất hiện ở đây, khó tránh khỏi làm người ta nghi ngờ có liên quan đến cái Cửu Long Kéo Quan này!] [Ồ!

Cổ Tiêu diễn vai Diệp Hắc bình tĩnh ghê, lúc này rồi mà vẫn còn đang phân tích!] [Không phân tích thì làm được gì?

Dù sao cũng không ra được.] "Chắc là sẽ có người đến cứu chúng ta chứ?" "Xảy ra chuyện lớn như vậy, đội cứu viện nhất định sẽ đến đúng không?" Mấy người thì thầm to nhỏ, hoảng loạn đến cực điểm.

Nhưng lúc này, cổ quan đồng thau bỗng nhiên phát ra một trận hưởng động, chấn động kịch liệt khiến tất cả mọi người đều ngã nhào xuống đất. "Sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi?" "Tôi muốn về nhà!" Mấy bạn nữ không nhịn được mà khóc nấc lên, ôm chặt lấy nhau.

Sắc mặt các bạn nam cũng đều khó coi, tràn ngập căng thẳng và lo âu. "Ầm ầm ầm!" "Âm thanh gì vậy?" "Là người cứu viện đến rồi sao, cuối cùng cũng được cứu rồi sao!" Cổ quan đồng thau rung lắc càng ngày càng kịch liệt, không ai có thể đứng vững được nữa, toàn bộ đều nằm rạp xuống sàn trong cổ quan. "Ầm!" Ngay sau đó lại là một tiếng nổ lớn, phảng phất như thiên băng địa liệt, chấn động đến mức màng nhĩ đau nhói, vô cùng thống khổ. "Vãi chưởng!

Lại sao nữa thế?" Cùng với tiếng sấm sét cuối cùng, cả cỗ quan tài cổ như bị thứ gì đó va chạm mạnh, những ký tự và hoa văn phức tạp bên trong quan tài đồng thau dường như ẩn ẩn phát ra ánh sáng nhạt.

Mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng có người to gan muốn đi ra ngoài xem xét ngọn ngành. [Quan tài quả nhiên không tầm thường, va chạm kịch liệt như vậy mà người bên trong một chút việc cũng không có!] [Ừ ừ, vừa nãy rõ ràng phát ra một trận ánh sáng!] [Á!!

Cái cô bạn gái cũ hình như phát hiện ra lối ra rồi kìa!] [Nhưng mà vừa nãy chẳng phải đang ở trong vũ trụ sao?

Hiện tại có thể ở đâu được chứ?] Trong phim, do Lý Tiểu Mạn phát hiện quan tài đồng thau hé mở một khe hở.

Mọi người phát ra một tiếng hoan hô, tranh nhau xông về phía trước, đào tẩu khỏi không gian tối tăm lại đáng sợ này.

Nhưng khi tất cả mọi người từ trong cổ quan đồng thau đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, quả thực không kìm được mà toàn bộ đều chết lặng tại chỗ. ...

Đây là đâu?

Khoảnh đất trước mắt căn bản không phải màu sắc quen thuộc, đỏ rực một mảnh, giống như bị máu tươi ngâm qua vậy.

Nhìn về phương xa, đập vào mắt chỉ có một mảnh hoang vu, căn bản không nhìn thấy dấu chân người.

Xa hơn nữa nơi chân trời, dường như dựng đứng vô số bia đá, nhìn qua giống như bia mộ.

Giữa thiên địa một mảnh u ám, phảng phất không có bất kỳ dấu vết sự sống nào, không gian này dường như đã trầm tịch bao nhiêu năm tháng.

Đây rốt cuộc là đâu?

Vừa nãy không phải còn ở trên Thái Sơn sao?

Bỗng nhiên lại đến đây rồi?

Nơi này tuyệt đối không phải Thái Sơn! [Mẹ nó, không phải là hành tinh khác chứ?] [Dù sao cũng không thể nào là Trái Đất, không biết Cửu Long Kéo Quan đã đưa bọn họ đến đâu.] [Không biết nữa, thổ nhưỡng màu đỏ, bầu trời có hình dạng kỳ quái, ai mà biết là nơi nào chứ?] Đại bộ phận các bạn nữ bắt đầu suy sụp khóc lóc.

Diệp Hắc và Bàng Bác nhìn nhau một cái, bắt đầu quan sát tứ phía, xem thử có thể phát hiện được thứ gì không.

Sau đó bọn họ bỏ qua chín xác rồng khổng lồ, chú ý tới dưới quan tài đồng thau cũng có một cái bệ đá ngũ sắc giống như ở Thái Sơn. "Là bệ truyền tống sao?" Diệp Hắc nhìn những văn tự thần bí tràn ngập trên bệ đá, lông mày hơi nhíu lại.

Sau đó Diệp Hắc phát hiện ở một vách đá có văn tự được viết bằng chữ Chung Đỉnh (Kim văn).

Dựa vào kiến thức phong phú, Diệp Hắc nhận ra hai chữ đó. "Huỳnh Hoặc." "Nghĩa là gì?" Mọi người xung quanh đều mong chờ nhìn Diệp Hắc, hy vọng Diệp Hắc giải đọc được văn tự có thể đưa ra một lời giải thích tốt.

Nhưng Diệp Hắc lúc này cũng không có tâm tình trả lời, hai tay nắm chặt, sắc mặt khó coi nhìn vách đá. "Huỳnh huỳnh hỏa quang, ly ly loạn hoặc...

Hoặc là, chúng ta không về được nữa rồi." Diệp Hắc trầm giọng nói.

Một bạn nam bác học đa tài khác tuyệt vọng giải thích với mọi người: "Nơi này e rằng không phải Trái Đất.

Huỳnh huỳnh tự hỏa, cổ xưng Huỳnh Hoặc, là điềm báo chẳng lành, thời cổ đại gọi sao Hỏa là Huỳnh Hoặc." "Sao Hỏa!?" [Vãi

chưởng!!

Sao Hỏa!?] Độ chấn kinh của cư dân mạng một chút cũng không kém hơn đám người trong phim nửa phần.

Tại thời gian vô tận trước kia, người xưa đã sớm chú ý sao Hỏa có màu đỏ, độ sáng thường xuyên thay đổi, 'huỳnh huỳnh' (lấp lòe) tượng trưng cho lửa.

Khi vận động trên bầu trời, có lúc từ tây sang đông, có lúc lại từ đông sang tây, tình huống phức tạp, khiến người ta mê hoặc.

Huỳnh huỳnh hỏa quang, ly ly loạn hoặc.

Sao Hỏa, thời cổ đại được gọi là Huỳnh Hoặc.

Các đế vương thời xưa mê tín, cực kỳ kiêng kỵ ngôi sao tai họa này, cho rằng nó dự báo điềm chẳng lành, mỗi khi xuất hiện, không phải tể tướng bị cách chức thì là hoàng đế sắp băng hà.

Nghe Diệp Hắc sắc mặt khó coi giải thích, mọi người đều hiểu ra, bọn họ thật sự không còn ở Trái Đất nữa.

Tất cả mọi người đều nhao nhao sụp đổ, diễn cho cư dân mạng xem một màn gọi là 'chúng sinh bách thái' (muôn vẻ nghìn thái). [Hít hà, cái não động này thật sự có chút chất lượng nha!

Đến cả sao Hỏa rồi!] [Bệ truyền tống đúng là khoa trương, cái thiết lập này thật sự ly kỳ.] [Nói đi cũng phải nói lại, trên sao Hỏa thật sự có không khí sao?

Những người này thật sự sẽ không chết ngạt à?] [Đều mẹ nó có rồng với trận pháp truyền tống rồi, ông còn cùng tôi thảo luận trong vũ trụ rốt cuộc có không khí hay không à?] [Đúng đấy!

Đừng có giảng giải khoa học trong phim điện ảnh được không.] [Không không không, rõ ràng là không khoa học, hoàn toàn phát triển

theo hướng thần học rồi còn gì!] [Ừ ừ, đúng rồi, nhìn Thiên Cung cũng xuất hiện rồi kìa, không phải thần học sao?] [Hầy, quan tâm nhiều thế làm gì?

Nói cho tôi biết xem có 'cuốn' không nào!] [Hắc hắc hắc, cái khác không nói, xem thật sự sướng nha, cảm giác kỹ xảo và hình ảnh quá đỉnh!

Quả thực vô địch!] [Tôi cứ có cảm giác phía sau chắc sẽ giảng giải rõ ràng cốt truyện.] [Vãi!

Vãi!

Thiên Cung kìa!

Thiên Cung kìa!] [Chỉ là di tích thôi, nhìn xem đều tàn phá cả rồi.] [Khoan đã, chiếu theo cái kịch bản này đi xuống, e rằng sắp xuất hiện chân thần rồi chứ?] [Thần tiên đều sắp ra rồi sao?

Độ nhảy vọt của cốt truyện thật sự quá lớn rồi đi!] ...

Trong lúc cư dân mạng đang vì trong phim không ngừng xuất hiện các loại di tích mà cảm thán, thì bản thân đạo diễn Tống Thần lúc này lại đang nghe điện thoại. "Lượt xem hiện tại đã đạt đến hàng chục triệu, vẫn đang không ngừng tăng lên." Ở đầu dây bên kia, Cục trưởng Điền vui vẻ bày tỏ niềm vui với Tống Thần. "Ừm, nhanh như vậy đã có số liệu rồi sao?" Tống Thần bất ngờ cảm thán, giơ điện thoại lên nhìn thoáng qua, thấy đồng hồ hiển thị mới hơn hai giờ một chút. "Tôi cứ tưởng tôi mở phim tuyên truyền quá muộn, xem ra hình như cũng không phải." "Ừ, bên nền tảng đưa ra kỷ lục phát sóng, không tính số lần phát sóng kết thúc." Cục trưởng Điền ở đầu dây bên kia thoải mái kể cho Tống Thần nghe về sự giao thiệp phức tạp của thế giới người lớn. "Bởi vì Cục du lịch chúng tôi tặng phim miễn phí, cho nên đòi hỏi thêm một chút đặc quyền là có thể mà." "Ừ, thì ra là thế." Tống Thần gật đầu, đối với việc này không để ý lắm nói: "Không sai biệt lắm có

thể đạt kỳ vọng rồi, số liệu còn vượt xa thời kỳ đầu của 'Đạo Mộ Bút Ký'." "Ừ, hiệu quả tuyên truyền quả thực rất tuyệt." Cục trưởng Điền nhìn bảng số liệu được gửi tới trước mặt, cảm thán: "Cũng đa tạ cơ sở fan hâm mộ mà 'Đạo Mộ Bút Ký' đã tạo dựng nha." "Đâu có, đều là mọi người nâng đỡ thôi, thực ra tác phẩm cũng bình thường." Tống Thần khiêm tốn nói, nhưng những lời này lọt vào tai Cục trưởng Điền, càng nghe lại càng thấy mùi vị không đúng lắm nhỉ?

Dùng lời trên mạng thì, đây là giọng điệu 'Versailles' (khiêm tốn để khoe khoang). "Lời này thật sự làm người ta khó tiếp lời a..." ...

Trong phim, nhóm người Diệp Hắc bị Ngạc Tổ (cá sấu tổ tiên) trấn áp trong di tích cổ miếu trên sao Hỏa truy sát.

Con quái vật cá sấu có mô hình khủng bố chân thực kia khiến cư dân mạng xem mà sợ hãi hét lên.

Cũng may là dưới sự giúp đỡ của Diệp Hắc, trong tình huống chỉ tổn thất vài người, nhóm người Diệp Hắc đã chạy về được trong quan tài đồng thau.

Trong tay Diệp Hắc còn lấy được Bồ Đề Tử trong truyền thuyết.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, quan tài đồng thau lại lần nữa bắt đầu hành động.

Không biết lần này lại bắt đầu bay đến nơi nào.

Nhưng không đi được bao lâu, quan tài đồng thau bắt đầu rung lắc mãnh liệt.

Một tiếng chấn động, nắp quan tài đồng thau rơi xuống, đập mạnh sang một bên. "Nơi đó có ánh sáng." "Để tôi xem nào, rốt cuộc là đâu?" "Vừa nãy chỉ là một giấc mơ thôi đúng không?

Chúng ta về rồi?" Các bạn học vui đến phát khóc, ôm chầm lấy nhau.

Diệp Hắc cũng chậm rãi đứng dậy, nhìn các bạn học bên cạnh từng người từng người lao ra bên ngoài.

Chương 195

Không khí trong lành ập vào mặt, cỏ xanh ngát hương, hoa tươi khắp chốn, núi rừng mênh mông cổ thụ che trời, phong cảnh đẹp không sao tả xiết. "Tôi... tôi về rồi!" "Hu hu hu!" Mọi người đều đang hoan hô, có người thậm chí vui đến phát khóc, trải qua một loạt tử vong và ma nạn, cuối cùng cũng về lại nơi quen thuộc.

Chỉ có Diệp Hắc nhìn cảnh đẹp tráng lệ trước mắt, lông mày nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì. [Hít hà ~ Về Trái Đất rồi sao?

So với cốt truyện vừa nãy thì hình như có chút xấu hổ nha.] [Đúng thật, làm như vậy thì cái kết cảm giác quả thực có chút không ổn.] [Haizz, vốn tưởng rằng Tống Thần có thể làm ra cái kết hay cơ.] [Tuy rằng cốt truyện vừa nãy vô cùng đặc sắc, nhưng nếu quay về Trái Đất thì... chậc chậc.] [Đúng vậy, rõ ràng Diệp Hắc đều lấy được thần vật rồi, không nên đơn giản như vậy chứ?] "Keng!" Đột nhiên, cự quan đồng thau sau lưng mọi người mãnh liệt phát ra một tiếng chấn động kịch liệt như kim loại va chạm.

Tức thì, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, không kìm được mà toàn bộ đều quay đầu nhìn lại.

Chín cái xác rồng giờ phút này đều treo lơ lửng giữa không trung bên vách núi, cổ quan đồng thau cũng nằm ở mép vực, lung lay sắp đổ.

Theo việc chín cái xác rồng to như dãy núi bắt đầu trượt xuống phía dưới vách núi, quan tài đồng lúc này cũng bị xác rồng lôi kéo di chuyển về phía vực sâu. "Ầm ầm ầm!" Chín cái xác rồng khổng lồ kéo theo cổ quan cuối cùng phát ra âm thanh chấn động lỗ tai, trượt khỏi mép vực, rơi thẳng xuống dưới vách núi.

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, nhìn vết tích bị cổ quan ma sát tạo ra khi rơi xuống, mọi người không nói nên lời, phía bên kia núi là vách đá dựng đứng.

Nếu nắp cổ quan không mở ra kịp thời, vậy khả năng cao là tất cả bọn họ đều phải chôn cùng chín con rồng kia rồi.

Nhưng, kỳ lạ là, chín con rồng rơi xuống vách núi xong, hồi lâu vẫn chưa phát ra tiếng động chạm đáy, khiến tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc này không còn cổ quan đồng thau che chắn tầm mắt, mọi người cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng bên vách núi. "Chẳng lẽ chúng ta đang đứng trên miệng một ngọn núi lửa siêu to khổng lồ?" Trên mặt mọi người đều là vẻ kinh hãi.

Bởi vì, phía dưới vách núi trước mặt là một cái hố cực lớn sâu không thấy đáy! "Không đúng, nơi này không thể là miệng núi lửa." Diệp Hắc quả đoán phủ định phỏng đoán này.

Tỉ mỉ kiểm tra bốn phía, nơi này bốn bề là núi, chín ngọn núi lớn liên miên bất tuyệt, hình thành một vòng tròn khép kín, bên trong vòng tròn thì là một thung lũng sâu to lớn vô cùng.

Không, căn cứ vào tình hình núi non xung quanh mà xem, nơi này lý ra phải có thể dễ dàng phán đoán được đại khái sâu bao nhiêu.

Bởi vì, núi non xung quanh cũng không cao.

Thế nhưng, hiện tại bày ra trước mặt, nhìn thoáng qua, một cái hố đen ngòm căn bản không có điểm cuối, căn bản không thể ước lượng đáy sâu bao nhiêu.

Chín cái xác rồng cùng cổ quan rơi xuống đến nay, đã qua một khoảng thời gian rồi, vẫn chưa phát ra một tia âm thanh nào, cái hố đen này, rốt cuộc có tận cùng hay không? "Đây rốt cuộc là nơi nào?

Tôi từ đầu đến cuối luôn có dự cảm không lành." "Hố đen hoàn toàn không nhìn thấy đáy, chúng ta nhỡ may rơi xuống đó thì sẽ thế nào?" Thoáng chốc, tất cả mọi người đều cảm giác được, thế giới này hoặc là không giống vẻ bề ngoài bình tĩnh như hiện tại. "Không có tế đàn ngũ sắc, tại sao chúng ta lại xuất hiện ở nơi này?" "Chẳng lẽ là vũ trụ loạn lưu sao?

Chúng ta bị đưa đến thời không thác loạn rồi?" Không có ai trả lời, tất cả mọi người đều vẻ mặt nghiêm túc, quan sát bốn phía. "Ở kia có khối bia đá!" Lúc này, đột nhiên có người cao giọng hô.

Thuận theo phương hướng người đó chỉ nhìn lại.

Trên đỉnh núi là một đống đá lộn xộn, vài cây gỗ già khô héo, vắt vẻo mấy cái rễ dây leo hoàn toàn mất hết nước.

Dưới sự đan xen đó, có một nửa tấm bia đá đổ ở đấy, bên trên dấu vết nhân tạo rất rõ ràng.

Mọi người nhanh chóng đi về phía đó, đẩy ra những dây leo đung đưa giữa không trung, thổi bay lớp bụi trần cũ kỹ trên bia đá, lập tức cảm nhận được cổ vận trên đó, bên trên dường như viết ba chữ.

Nét bút trầm trọng hùng hồn, thương kình hữu lực, ẩn ẩn toát ra khí tức tang thương cổ lão, không biết đã trải qua bao nhiêu năm. "Có ai nhận biết không?

Viết cái gì vậy?" Không có ai nhận biết được rốt cuộc viết cái gì.

Diệp Hắc đi lên trước, tỉ mỉ ngưng thị chữ viết trên bia đá hồi lâu.

Chậm rãi mở miệng: "Hình như viết là Hoang Cổ Cấm..." Nói xong, Diệp Hắc mang tính suy đoán nói: "Hẳn là Hoang Cổ Cấm Địa?" Diệp Hắc lục lọi ký ức trong đầu cũng không tìm ra trong Trái Đất có bất kỳ địa danh địa chỉ nào liên quan đến cái tên này.

Đồng thời, Diệp Hắc ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xa.

Nơi đó, đang có hai mặt trăng treo cao trên không trung. "Quả nhiên nơi này không phải Trái Đất." Diệp Hắc nắm chặt Bồ Đề Tử trong tay, nhỏ giọng cảm thán.

Khắc tiếp theo, màn hình quy về trong bóng tối.

Sau đó, dòng chữ 'Bộ phim kết thúc' nhấp nháy trên màn hình. [???] [Vãi chưởng?

Kết thúc rồi sao?

Tôi xem không hiểu à?] [Kết thúc rồi?

Hả?

Kết thúc rồi à?] Cùng với việc bộ phim bắt đầu phát sóng danh sách cảm ơn sự giúp đỡ của các bên nhân viên, không ai phát hiện ra Tống Thần được cảm ơn chục lần.

Bởi vì cư dân mạng đều đang lấn cấn cái kết cục bất thình lình này, khiến rất nhiều người đều ngơ ngác.

Chủ yếu là tất cả cư dân mạng đều chưa phản ứng kịp, cũng đều không hiểu nổi cái kết cục này.

Ở đoạn kết lại vén lên một cốt truyện tuyệt vời nhất.

Sau đó đột nhiên kết thúc.

Khiến đông đảo cư dân mạng trợn tròn mắt.

Mẹ nó.

Đều sắp lên đến cao trào rồi, kết quả đột nhiên xì hơi!? [Vãi!

Tôi không hiểu!

Hoàn toàn không hiểu!] [Sao lại kết thúc rồi?

Không đúng nha!

Tại sao lại kết thúc ngay lúc vừa mở ra chương mới thế?] [Đúng

thật!

Tôi còn muốn biết Diệp Hắc sẽ làm ra chuyện gì trong tân thế giới kia cơ mà?

Kết quả đột nhiên hết phim!] [Không đúng nha!

Không đúng nha!

Đây là Tống Thần mà tôi quen biết sao?] [Hoàn toàn không giống!

Ngắn quá!

Cốt truyện kẹt ngay ở chỗ đặc sắc nhất!

Thực sự quá đáng!] [Mẹ kiếp!

Tôi có mười phần tin tưởng nghi ngờ thằng cha Tống Thần này cố ý!] [Khoan đã!

Giống như 'Đạo Mộ Bút Ký' ấy!

Bộ phim tuyên truyền này sẽ có hai phần thượng hạ sao?!] [Không thể nào!?

Tống Thần sẽ không lại chơi cái chiêu này chứ?] [Tại sao a?

Trực tiếp quay hết ra không tốt sao?

Tại sao chứ?] [Á á á á á!

Tôi tò mò quá!

Cốt truyện phía sau rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì!

Hoang Cổ Cấm Địa phía sau sẽ có cái gì?] [Nhìn dáng vẻ nam chính!

Chương 196

Hình như phát hiện ra cái gì rồi?!] [Đúng thật, mạo hiểm ở dị thế giới, lần đầu tiên thấy cốt truyện trong tiểu thuyết được quay thành phim!] [Ừ nè!

Toàn bộ quá trình kỹ xảo đều vô cùng tuyệt vời!

Vô cùng huyền huyễn!

Phù hợp với tưởng tượng trong lòng tôi!] [Đệt!

Càng nghĩ càng tức, tại sao tên khốn Tống Thần không quay hết chứ!!] [Theo thông tin các diễn viên tiết lộ, Tống Thần tên này có tính cách phúc hắc.] [Phúc hắc?

Chẳng lẽ cố ý không quay hết để làm tôi tức chết?] [Tức chết thì không đến mức, đơn thuần là treo khẩu vị thôi!] [Đệt!

Lên Weibo tấn công hắn!

Để hắn cảm nhận sự phẫn nộ của tôi!] [Không sai!

Tiện thể gửi chuyển phát nhanh dao lam cho Tống Thần luôn!] [Không sai!

Tên này luôn thích làm mấy chuyện kiểu này!

Lần trước chuyện để Phan Tử chết cũng như vậy!] [Đúng!

Còn có A Ninh!

Còn có...

Khoan đã!

Tên này thực sự quá đáng!] [Mẹ kiếp!

Tấn công!

Các anh em!!] ...

Do kết cục quá mức thảo suất (qua loa), lửa giận trong lòng cư dân mạng bắt đầu bùng cháy.

Thế là, đám cư dân mạng không tự chủ được bắt đầu tập hợp.

Bắt đầu ở Weibo, vòng bạn bè (WeChat Moments) và các nơi khác thi nhau "phun tào" (chê bai/kêu ca) việc làm của Tống Thần, chỉ trích cách làm của Tống Thần rốt cuộc khiến người ta đau lòng bao nhiêu a!

Rất nhanh, chuyện chê bai cái kết cục phim tuyên truyền mới của Tống Thần quá thảo suất đã thành công leo lên hot search.

Trong đó thê thảm nhất thuộc về trang chủ Weibo của Tống Thần, trực tiếp bị lượng lớn fan hâm mộ tấn công.

Phần bình luận của Weibo bắt đầu được làm mới với số lượng lớn, thậm chí chẳng mấy chốc đã khiến trang chủ của Tống Thần bắt đầu bị lag.

Một lát sau, sự dao động mạng kỳ quái đã bị tổng bộ Weibo chú ý.

Tại Tổng bộ Weibo, bộ phận mạng. "Giám đốc!!

Trang chủ Weibo của Tống Thần lại xuất hiện vấn đề rồi!

Cần xử lý không?" Tiếng hét quen thuộc truyền ra trong bộ phận mạng, khiến vị giám đốc mạng mới nhậm chức đau đầu ôm trán cảm thán: "Thảo nào vị tiền bối trước kia phải phí hết tâm tư chuyển bộ phận..." Giám đốc thở dài một hơi: "Ngày nào cũng chơi chiêu này thật sự làm người ta chịu không nổi mà." "Vậy đó, giám đốc, cần xử lý số liệu bất thường không?" Cấp dưới nhìn giám đốc đang than ngắn thở dài sau lưng, tò mò gãi đầu.

Tại sao mỗi một giám đốc bộ phận mạng, cuối cùng đều sẽ biến

thành cái dạng này nhỉ?

Bất quá giám đốc thì vẫn là giám đốc, cho dù mang theo cảm xúc, vẫn giữ thái độ làm việc nghiêm túc nói: "Đương nhiên phải xử lý, có lần nào trang chủ Weibo của Tống Thần bất thường mà lại là do nhiều bình luận tốt dẫn đến đâu?" "Không, lần này hình như là bị chửi." "Hả?" Giám đốc nghe thấy thế, trực tiếp trừng lớn mắt, vẻ mặt vui vẻ nói: "Thật hay giả vậy?

Tôi phải vào like... khụ khụ, vào xem thử!" ... "Á ~~ Không ngờ Cục trưởng Điền thật sự có thể nói nhiều như vậy." Tống Thần dụi mắt quay lại phòng họp, vừa nãy bị Cục trưởng Điền lải nhải đến mức buồn ngủ.

Chằm chằm ~~ Trở lại phòng họp, Tống Thần bỗng nhiên cảm nhận được lượng lớn ánh mắt, mở đôi mắt đang nhắm nghiền ra nhìn, phát hiện toàn bộ người trong phòng họp đều đang chằm chằm nhìn mình.

Trong ánh mắt không ít người đều mang theo chút tình cảm phẫn nộ mạc danh kỳ diệu.

Mình có đắc tội họ sao?

Mình chẳng phải chỉ đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại thôi à?

Tống Thần nghi hoặc nhìn một vòng ánh mắt mọi người, cuối cùng rốt cuộc không chống đỡ nổi áp lực từ ánh nhìn của đám đông, bèn hỏi: "Ánh mắt gì thế này?" "Kết phim tuyên truyền quá đáng lắm đó!

Tống đạo!" "Không sai!

Không sai!

Rõ ràng là lúc đang đặc sắc như vậy, lại trực tiếp đột ngột cắt đứt!" "Tại sao cốt truyện phía sau lại không quay ra vậy a!?" ...

Nghe tiếng ồn ào bên tai mọi người, Tống Thần gãi gãi mặt hỏi: "Không phải là một bộ phim tuyên truyền sao?

Tuyên truyền Thái Sơn là đủ rồi mà, cốt truyện về dị thế giới phía sau..." Cổ Tiêu: "Cốt truyện về dị thế giới?!" Tống Thần nhìn bộ dạng tò mò của Cổ Tiêu, cười cười nói: "Quay ra quả thực phí công vô ích, kinh phí quá đắt, thời gian cũng cần nhiều." Cổ Tiêu tuy rằng biết Tống Thần nói có đạo lý, nhưng thân là một diễn viên, một khán giả, vẫn muốn quay hết toàn bộ bộ phim, xem cho hết.

Đối với việc này, Tống Thần biểu thị: Lần sau nhất định, lần sau nhất định.

Sau đó hai tay chống hông nhìn mọi người trong đoàn làm phim ở phòng họp: "Hiện tại tôi nên hưởng thụ kỳ nghỉ sắp tới rồi được không hả?

Các bạn hữu." ...

Ngày thứ hai, lượng khách du lịch ở khu danh lam thắng cảnh Thái Sơn lại lần nữa nghênh đón sự bùng nổ.

Những cư dân mạng chịu ảnh hưởng của phim tuyên truyền, đầu tiên là bị cốt truyện thần kỳ bên trong và cảnh sắc tươi đẹp của Thái Sơn hấp dẫn.

Muốn đích thân lên Thái Sơn tận mắt ngắm nhìn cảnh đẹp Thái Sơn.

Khi bọn họ đến nơi, nhao nhao phát hiện ra cảnh đẹp của Thái Sơn.

Sau đó bọn họ chụp ảnh phong cảnh Thái Sơn đăng lên mạng, rồi thu hút sự hứng thú của người khác.

Từ đó hình thành một vòng tuần hoàn.

Một nhóm người đến Thái Sơn, chụp ảnh đăng lên mạng.

Bị một nhóm người khác nhìn thấy, sau đó đám người kia lại đến Thái Sơn, lại chụp ảnh... không ngừng lặp lại.

Sau đó dưới sự ảnh hưởng này, người đến khu danh lam thắng cảnh Thái Sơn càng ngày càng nhiều.

Cục trưởng Điền nhìn số lượng lữ khách tăng vọt.

Vừa vui vẻ, lại vừa khổ não cảm thán: "Tuy rằng mục đích đã đạt được, nhưng mọi người đều chạy đến Phong Thiền Chi Địa ngắm cảnh, liệu có tạo thành ảnh hưởng không tốt hay không nhỉ?" "Chắc Thái Sơn của chúng ta sẽ không cũng đào ra cổ mộ đâu nhỉ?

Ha ha ha..." Kể từ khi "Đạn Chỉ Già Thiên" lên sóng các nền tảng mạng đã được ba ngày.

Cùng với lượng người xem tăng trưởng, số lượng du khách đến Thái Sơn cũng không ngừng tăng vọt.

Các điểm tham quan nổi tiếng trong khu danh lam thắng cảnh có thể dùng từ 'biển người' để hình dung.

Trong đó, lưu lượng người ở Phong Thiền Chi Địa thường là đông nhất.

Đối với việc này, Cục trưởng Điền có thể nói là lo lắng tột độ, bởi vì Thái Sơn không giống các khu du lịch khác.

Ở đây do núi cao, cho nên lúc ngắm cảnh, trượt chân rơi xuống núi là vô cùng nguy hiểm.

Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi trong khu thắng cảnh Thái Sơn đều có thể thấy các loại biển báo, cảnh tỉnh mọi người chú ý an toàn dưới chân. ...

Tống Thần - kẻ tạo thành tất cả chuyện này, lúc này đang dẫn theo

mọi người trong đoàn làm phim đến sân bay. "Được rồi, tôi đến đây là phải nói bye bye rồi ~" Đeo khẩu trang kính râm, Tống Thần đối diện với mọi người trong đoàn làm phim vẫy vẫy tay.

Sau vài bộ phim điện ảnh, Tống Thần hoàn toàn không dám để lộ tướng mạo giữa bàn dân thiên hạ.

Chủ yếu là sợ bị fan hâm mộ truy đuổi, bao vây.

Đương nhiên, càng sợ hơn là bị fan hâm mộ hoàn thành màn 'gank' (đơn sát) ngoài đời thực.

Dù sao kết cục phim mấy hôm trước khiến mọi người vô cùng khó chịu, không ít fan hâm mộ đều hô hào muốn gửi lưỡi dao lam cho Tống Thần.

Mọi người trong đoàn làm phim từng người từng người đều có chút thương cảm nhìn Tống Thần, mỗi một người trong mắt đều ngấn lệ. "Được rồi, được rồi, đừng diễn nữa, tôi còn không biết sao?" Tống Thần nhìn đám người đoàn làm phim trước mắt sắp rơi nước mắt, buồn cười quát. "Lại không phải chia xa bao lâu, một thời gian nữa lại phải cùng nhau làm việc mà." Tối hôm qua và vừa nãy trên đường đi, mỗi một người đều rất vui vẻ, kết quả sắp phân biệt lại bắt đầu diễn rồi.

Chương 197

"Ha ha ha ha ha." "Đạo diễn tạm biệt nha, chú ý an toàn nhé." "Đúng đúng, chú ý thân thể." "Uống nhiều kỳ tử, dưỡng thân thể cho tốt." "Thận cũng phải bảo vệ cho tốt, Tống đạo đừng vì còn trẻ mà coi nhẹ việc bảo vệ thân thể." Đoàn làm phim từng người từng người đều nói với Tống Thần từng câu từng câu, mỗi người đều dặn dò Tống Thần, nhưng càng nói lại càng lệch lạc.

Cuối cùng, lúc đoàn làm phim rời đi.

Trong lòng Tống Thần ôm rất nhiều quà tặng nhân viên để lại, ví dụ như: 'sách đen', các loại quà tặng, kỳ tử các loại... "Thật được, một bên bắt tôi tẩm bổ, một bên bảo tôi dùng cho tốt, chu đáo ghê." Tống Thần nhìn đống đồ trong lòng không nhịn được lộ ra nụ cười, bất lực lắc đầu.

Sau đó, ngồi ở vị trí bắt đầu chờ đợi chuyến bay. ...

Cùng lúc đó, khu thắng cảnh Thái Sơn, Phong Thiền Chi Địa trên đỉnh núi.

Lúc này trên khoảng sân thượng tương đối rộng rãi, nơi vốn dĩ có thể dung nạp vài trăm người, nay đã chứa đến cả ngàn người.

Cảnh tượng hoàn toàn là người chen người, mỗi người cánh tay dán chặt vào cánh tay, đùi áp sát đùi, mông đối mông.

Thậm chí có một số người ngay cả chỗ cử động cũng không có, chỉ có thể theo dòng người nhúc nhích về phía trước. "Đừng chen nữa!

Đừng chen nữa!

Mọi người đều phải chú ý an toàn." "Chú ý an toàn a, đừng đến

gần mép vực!" "Tránh xa mép vực ra!

Tránh xa ra!

Á!

Ai sờ mông tôi đấy!!" "Đừng chen nữa!

Đừng... chỗ đó không thể sờ a!" Mấy nhân viên công tác của khu thắng cảnh Thái Sơn bị chen chúc giữa đám người, thân thể mỗi người gần như bị ép dẹp lép.

Nhưng cho dù như vậy, bọn họ vẫn phát huy chức trách của mỗi người.

Hét lớn bảo du khách chú ý an toàn, đáng tiếc là, âm thanh của họ hoàn toàn không truyền ra được giữa biển người.

Không chỉ như thế, đậu hũ (sàm sỡ) của một loại du khách cũng bị ăn sạch sẽ.

Trong tình huống người chen người này, mặt đất Phong Thiền Chi Địa lẳng lặng rung chuyển.

Răng rắc, răng rắc, răng rắc.

Thậm chí bắt đầu truyền đến từng trận cảm giác rung động, từng đường nứt nhỏ bé xuất hiện từ trên mặt đất nơi đông người nhất.

Nhưng lại không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, trái lại khách du lịch ở bên trên chen lấn càng thêm vui vẻ.

Cuối cùng, mặt đất nứt nẻ rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Từ giữa khe nứt bắt đầu băng liệt, trong nháy mắt cả mặt đất sụp đổ lún xuống.

Tiếng nổ lớn sụp đổ bất thình lình, khiến du khách cả ngọn núi Thái Sơn đều có thể nghe thấy.

Thậm chí dưới chân bọn họ đều truyền đến chấn động nhẹ, đá vụn trên núi đều bắt đầu lăn xuống. "Vãi!

Tình huống gì vậy!?" "Động đất sao?

Động đất sao??" "Mọi người đừng hoảng loạn!

Dưới chân đều cẩn thận chút!" Nhân viên khu thắng cảnh lập tức an ủi tâm lý du khách, không để mọi người chen lấn xô đẩy, khiến cảnh tượng trở nên nguy hiểm.

Lại có những du khách chú ý tới bụi đất bốc lên ở đỉnh núi xa xa, lập tức mở miệng hét lớn. "Vãi, nhìn đằng kia kìa!

Khói bụi bốc lên!" "Vãi chưởng!

Là Phong Thiền Chi Địa a!

Nơi đó xảy ra vấn đề rồi sao?!" Lúc này, tại Phong Thiền Chi Địa.

Cả khu Phong Thiền Chi Địa trực tiếp rơi xuống độ cao khoảng một mét, khách du lịch đứng ở bên trên trực tiếp ngã nhào.

Đá vụn lồi lên khiến không ít người bị trầy xước, càng nhiều du khách hơn thì bị người khác đè lên người. "Á á á!

Đau quá đi!" "Đừng đè tôi, [tiếng bíp] của tôi sắp bị đè gãy rồi a, đau quá!" "Nặng quá, người bên trên có thể đứng dậy được không." "Đừng chen tôi a, cầu xin đấy." "Tại sao nơi này lại sụp đổ a?

Tại sao lại như vậy!" "Chẳng lẽ có Cửu Long Kéo Quan sao?

Đừng mà, mẹ ơi, con không muốn đi ra ngoài vũ trụ!!" Tiếng du khách bắt đầu không ngừng truyền ra từ trong Phong Thiền Chi Địa bị sụp đổ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu rên thống khổ.

Rất nhanh, tin tức Phong Thiền Chi Địa sụp đổ đã truyền đến tai Cục trưởng Điền. "!?

Phong Thiền Chi Địa sập rồi?" Cục trưởng Điền căng thẳng đứng bật dậy từ chỗ ngồi, hét lớn với nhân viên công tác ở đầu dây bên kia. "Có thương vong về người không!?

Nhanh!

Sắp xếp nhân viên cứu hộ đến đó!

Nhớ kỹ!

Phải nhanh!" Sau khi cúp điện thoại, Cục trưởng Điền lập tức lao ra khỏi văn phòng. "Sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy chứ?" Cục trưởng Điền đang chuẩn bị đến Phong Thiền Chi Địa khổ não gãi đầu. "Tại sao lại như vậy a!!" ...

Một giờ sau, tin tức Phong Thiền Chi Địa ở Thái Sơn sụp đổ đã lan truyền trên mạng.

Hết cách rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù Cục trưởng Điền muốn giấu cũng hoàn toàn không có cách nào giấu được.

Số lượng du khách liên quan quá nhiều.

Trong tình huống hiện tại ai cũng có một cái điện thoại, loại tin tức này hoàn toàn không thể ngăn chặn. [Vãi, Phong Thiền Chi Địa sập rồi!] [Tình huống gì vậy!?

Sao lại biến thành cái dạng này a?] [Sập rồi, loại địa phương đó không phải là nơi đã tồn tại từ hàng ngàn năm trước sao?] [Vãi!

Không phải là nguyên nhân do Tống Thần chứ?] [Hả?

Ý gì a!?] [Nhìn xem, Tống Thần vừa mới quay xong phim tuyên truyền Thái Sơn, kết quả ngay lập tức xảy ra vấn đề!] [Vãi, có một vấn đề a!

Tống Thần hình như đi đến đâu, nơi đó liền xảy ra vấn đề.] [Không được rồi, cười chết tôi mất, Tống Thần tên này lại phải gánh nồi (chịu trận)!] [Hết cách rồi, quý công tử thế gia đạo mộ mà!] ...

Cùng với sự thảo luận của cư dân mạng, rất nhanh.

Một chủ đề tên là "Phong Thiền Chi Địa Thái Sơn sụp đổ, Tống Thần e rằng phải gánh nồi?!" đã leo lên hot search.

Nhưng, chưa đợi quần chúng ăn dưa bắt đầu bu vào hóng hớt.

Khắc tiếp theo, cư dân mạng kinh ngạc phát hiện, tất cả tin tức liên quan đến việc Phong Thiền Chi Địa sụp đổ trên mạng toàn bộ biến mất tăm hơi.

Chỉ có phía chính phủ xuất hiện đăng tải một thông báo chính thức. [Do nền đất Thái Sơn xuất hiện sụt lún, để phòng ngừa sụt lún lần hai gây ra thương hại, từ hôm nay, khu thắng cảnh Thái Sơn khởi động phong tỏa toàn diện.] [Ngày mở cửa trở lại sẽ có thông báo sau.] Nhìn tin tức vừa đăng này, quần chúng ăn dưa nhao nhao tròn mắt, nhất thời không khỏi đều rơi vào mờ mịt.

Tình huống gì vậy?

Cho dù lần trước Trường Bạch Sơn thật sự khai quật được một ngôi cổ mộ đời Minh, nhưng cũng chỉ phong tỏa hiện trường khai quật cổ mộ mà thôi.

Nhưng lần này, không chỉ gỡ bỏ tất cả hot search về Thái Sơn, thậm chí ngay cả toàn bộ khu thắng cảnh cũng đều ngừng mở cửa?

Ly phổ (vô lý)!

Chương 198

...

Tuy rằng tin tức trên mạng bị dìm xuống, nhưng vẫn có người nhìn thấy sự việc liên quan.

Huống hồ có người đích thân trải nghiệm, không ít du khách sau khi an toàn xuống núi đã lập tức đăng lên vòng bạn bè.

Tuyên bố tin tức bình an vô sự với bạn bè người thân, trong đó cũng tiết lộ một số nội dung về Phong Thiền Chi Địa.

Trong đó, cái tên được mọi người nhắc đến nhiều nhất là Tống Thần.

Hết cách rồi, ai bảo mấy ngày trước, Tống Thần vừa mới tung ra phim tuyên truyền về Thái Sơn.

Cũng quay cốt truyện tương tự, tình cảnh Phong Thiền Chi Địa sụp đổ vừa khéo hô ứng luôn.

Khiến cư dân mạng không thể không vì điểm này mà thảo luận nhiệt liệt. ...

Bản thân Tống Thần đang ở trung tâm nhiệt độ, lúc này đang ngủ khò khò trên máy bay.

Điện thoại bật chế độ máy bay không thể nhận được bất kỳ tin tức và liên lạc nào.

Ngay cả Cục trưởng Điền ở xa tận Thái Sơn cũng sốt ruột đến mức muốn bay lên tại chỗ.

Bởi vì sau khi Phong Thiền Chi Địa sụp đổ.

Dưới cái hố sụt lún một mét kia, giữa vô số đá tảng vụn vỡ, bên

dưới lộ ra một hang đá khổng lồ.

Cục trưởng Điền nhìn hang đá tối tăm thâm thúy bên dưới, vội vàng hỏi nhân viên công tác bên cạnh. "Đã thống kê du khách xong chưa?

Có ai rơi xuống dưới không?" "Hiện tại chưa có du khách nào chủ động tìm chúng tôi, cũng chưa có ai báo cảnh sát có người mất tích." Khoa viên bên cạnh lắc đầu, đồng thời đưa tài liệu cứu viện đã thống kê cho Cục trưởng Điền. "Ái chà, tôi bây giờ không có tâm trí xem cái này." Cục trưởng Điền phiền lòng đẩy tài liệu đối phương đưa ra, do mặt đất dưới chân không bằng phẳng, cả người Cục trưởng Điền trực tiếp mất thăng bằng ngã nhào về phía trước. "Cục trưởng, cẩn thận chút." May mà khoa viên cầm tài liệu phản ứng đủ nhanh, trực tiếp đỡ được Cục trưởng Điền.

Không để Cục trưởng Điền trực tiếp ngã sấp mặt lên đống đá vụn đầy đất, ngã thành cái dạng máu thịt be bét. "Cảm ơn a." Cục trưởng Điền được đỡ vội vàng cảm ơn đối phương, chưa đợi nói tiếp thì phát hiện ra.

Không biết từ lúc nào, Cục trưởng Cục cảnh sát đang đứng ở cách đó không xa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Cục trưởng Điền vội vàng hô với đối phương: "Cục trưởng Tằng, bên này, bên này." Đối phương chú ý tới, cũng lập tức đi về phía này.

Trải qua một đoạn đường đá vụn gập ghềnh.

Vốn chỉ có lộ trình ba mươi mét, Cục trưởng Tằng phải tốn gấp đôi thời gian mới đi đến chỗ Cục trưởng Điền. "Tình huống gì vậy?

Không phải thật sự bị chín cái xác rồng đâm vào đấy chứ?" Cục trưởng Tằng nhìn một mảnh hỗn độn trước mắt, bản năng kết hợp cảnh tượng này với hình ảnh đã xem trong phim tuyên truyền.

"Không...

đâu ra chín con rồng, là bị du khách giẫm sập!" Cục trưởng Điền nghe đối phương nhắc đến phim tuyên truyền, đầu liền đau như búa bổ.

Dọc đường đi đều bị người ta hỏi câu này vô số lần, Cục trưởng Điền giải thích đến phát phiền rồi. "Giẫm đạp?

Đang đùa tôi đấy à?" Cục trưởng Tằng mông lung nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy rằng không dám tin, nhưng đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của Cục trưởng Điền, cũng không thể không tin được.

Cục trưởng Tằng: "Có thương vong về người không?" Cục trưởng Điền lắc đầu: "Không có, nhưng chuyện phiền toái nằm ở bên kia kìa." Cục trưởng Tằng thuận theo tầm mắt Cục trưởng Điền nhìn về phía cái hố sâu thẳm cách đó không xa, không nhịn được gật đầu cảm thán: "Cái này quả thực là vấn đề lớn, sẽ không có trận pháp truyền tống chứ?" Đối diện với dáng vẻ có chút căng thẳng của Cục trưởng Tằng, khóe miệng Cục trưởng Điền không nhịn được giật giật. "Có khả năng a, cái đó đều ở trong phim tuyên truyền mà!" "Được rồi đừng quên phong tỏa khu thắng cảnh, xảy ra chuyện lớn như vậy, khu thắng cảnh không thể mở cửa được nữa." ...

Hai giờ sau.

Chuyến bay của Tống Thần cuối cùng cũng hạ cánh thành công, Tống Thần thay một chiếc áo khoác dày hơn bước xuống máy bay.

Cảm nhận cái lạnh quen thuộc trong không khí, Tống Thần gật gật đầu. "Phải là cái lạnh quen thuộc này a." Bước ra khỏi sảnh chờ, Tống Thần đứng ở chỗ lấy hành lý, chờ đợi hành lý của mình được băng chuyền đưa tới.

Bỗng nhiên Tống Thần nghe thấy mấy người bên cạnh đang nhỏ

giọng giao lưu. "Nghe nói chưa?

Thái Sơn xảy ra chuyện rồi!" "Xảy ra chuyện rồi?

Thái Sơn?

Là cái khu thắng cảnh Thái Sơn đang hot trên mạng ấy hả?

Cái Cửu Long Kéo Quan ấy á?" "Đúng đúng đúng!" "Hửm?

Thái Sơn?" Tống Thần nghe thấy chuyện này lập tức dỏng tai lên, thân thể hơi nghiêng về phía bên kia.

Bản năng hóng hớt của nhân loại khiến Tống Thần muốn nghe xem đang nói cái gì.

Huống chi, chuyện này hình như có liên quan đến mình.

Dựa vào thính lực xuất sắc, Tống Thần nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của mấy người kia.

Người qua đường Giáp: "Thái Sơn xảy ra chuyện gì?

Tôi hoàn toàn không biết a!?" Người qua đường Ất: "Này, xem đi, trên mạng cũng không có bất kỳ tin tức liên quan nào a?" Một người trong đó không ngừng lướt điện thoại trong tay, phát hiện không có bất kỳ từ khóa nào liên quan đến Thái Sơn.

Tống Thần: Không sai, tôi cũng muốn biết.

Người qua đường Bính: "Đương nhiên trên mạng tìm không ra rồi, lúc đó chỉ xuất hiện trên mạng vài phút thôi.

Trực tiếp bị phía chính phủ dìm xuống rồi, nhưng tôi có một người bạn lúc đó đang ở hiện trường Thái Sơn." Người qua đường Giáp: "Ồ ồ, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Người qua đường Bính ho khan hai tiếng, chỉnh lại ngữ khí từ từ nói: "Đó là chuyện xảy ra lúc mười giờ sáng nay, nghe nói lúc đó!

Cái Phong Thiền Chi Địa ở Thái Sơn ấy!

Trên đó thật sự là biển người tấp nập!

Sân thượng nho nhỏ chứa đến cả ngàn người!

Sau đó chỉ nghe ầm một tiếng!

Cả cái Phong Thiền Chi Địa trực tiếp sụp xuống chừng hơn một mét a!" Người qua đường Giáp: "Vãi chưởng, kịch bản có chút giống với 'Đạn Chỉ Già Thiên' a!" Mẹ nó không phải vấn đề giống hay không giống.

Tống Thần đang nghe lén ở một bên đau đầu ôm lấy đầu mình, trong lòng cảm giác đúng là 'nhật liễu cẩu' (đen như mõm chó).

Tiêu đời rồi, chuyện này nhất định sẽ bị người ta liên hệ lên người mình, không chừng lại sắp bị nhân viên liên quan điều tra.

Nghe tiếng thảo luận càng lúc càng lớn của mấy người bên tai, Tống Thần quật cường ngẩng đầu, góc 45 độ nhìn bầu trời cảm thán. "Haizz ~ Tại sao mình chỉ quay cái phim tuyên truyền thôi, mà cứ gặp phải chuyện như này nhỉ?" ...

Cùng lúc đó, tại khu vực Cổ Lâu Lan.

Theo tấm bản đồ da dê mà Tống Thần cung cấp để tìm kiếm di chỉ Cổ Lâu Lan, Cục khảo cổ thời gian qua vẫn luôn chăm chỉ tiến hành công tác khai quật.

Cuối cùng vào hôm nay, kế hoạch thám hiểm bằng flycam do Giáo sư Trương đi đầu đề xuất, đã triệt để hoàn thành.

Toàn bộ sự tồn tại bên trong di chỉ con người đã điều tra xong.

Theo lời Giáo sư Trương không ngừng nhấn mạnh, flycam gần như đã đi khắp tất cả các ngóc ngách của di tích.

Sau khi xác định triệt để không có bất kỳ cơ quan nào.

Giáo sư Trương mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hạ quyết tâm, tuyên bố chính thức bắt đầu cho nhân viên thám hiểm di tích.

Giáo sư Trương: "Xuất phát!

Thám hiểm rõ ràng cái di tích này cho tôi!" Giáo sư Trương vui vẻ nhìn các nhân viên khảo cổ bắt đầu tiến vào di tích thám hiểm.

Cả người ý khí phong phát nhìn bóng lưng mọi người. "Đã qua flycam đi trước thử nghiệm, lần này chắc chắn không thể xảy ra vấn đề!" Nhưng, nửa giờ sau.

Tại căn cứ địa nơi Giáo sư Trương đang ở, nhận được tin tức truyền về từ mấy người trong di tích.

Nghe xong, cả người Giáo sư Trương đều không ổn, ngồi phịch xuống đất ôm đầu cảm thán: "Bên dưới phát hiện sông ngầm?

Chương 199

Trong sa mạc sao lại có cái thứ này a!

Tại sao lại như vậy?

Flycam không phải đều thám trắc rồi sao?!" "Có sông ngầm!?!" Giáo sư Trương không dám tin trừng lớn hai mắt, vội vàng giành lấy tai nghe trên đầu nhân viên liên lạc.

Hét lớn với nhân viên ở đầu dây bên kia. "Xác định là sông ngầm không?

Có phải gặp ảo giác không?" "Ào ào!

Ào ào!!" Trong tai nghe truyền đến tiếng dòng nước bị tạt, đối diện trực tiếp dùng sự thật như sắt thép nói cho Giáo sư Trương biết. "...

Ngoài sông ngầm ra còn có gì nữa?" "Hiện tại chưa phát hiện." Nghe câu trả lời trong tai nghe, Giáo sư Trương bất lực thở dài dặn dò: "Phải chú ý tình trạng an toàn, phải chú ý xem sông ngầm có tồn tại nguy hiểm không, có cơ quan hay không..." Dặn dò xong hết thảy, Giáo sư Trương đặt tai nghe trong tay xuống, thở hổn hển ngồi phịch trên ghế. "Tại sao lại có sông ngầm nhỉ?

Nơi này rõ ràng là sa mạc mà." Bỗng nhiên, một nhân viên khảo cổ bỗng nhiên hét to lên: "Chẳng lẽ là Hải Tử!" "Hải Tử?!" Các nhân viên khảo cổ khác cũng nhao nhao kinh ngạc thốt lên, phảng phất như nghe được tin tức chấn động.

Chỉ có một mình Giáo sư Trương ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh, nhìn bộ dạng kinh ngạc trên mặt mỗi người.

Trong lòng Giáo sư Trương bỗng nhiên dâng lên một suy nghĩ

đáng sợ.

Chẳng lẽ trong số tất cả mọi người ở đây, chỉ có tôi là không biết, đang ở đâu sao?

Nhưng nhìn đám nhân viên khảo cổ đang không ngừng giao lưu về chuyện Hải Tử, Giáo sư Trương cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: "Cái đó, Hải Tử là cái gì a?" Giáo sư Trương vừa dứt lời, cả căn phòng lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người đều dùng ánh mắt "ông không đùa chứ" nhìn Giáo sư Trương, đối với việc này, Giáo sư Trương chỉ đành dang hai tay nói: "?

Trách tôi sao?" "Giáo sư Trương, ngài chưa xem 'Sa Hải' sao?" Chàng trai trẻ bên cạnh nhìn Giáo sư Trương với ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, có người chưa xem 'Sa Hải' sao?

Giáo sư Trương lắc đầu: "Chưa xem, Sa Hải?

Biển sa mạc à?" "Không phải a, là Sa Mạc Hải!

Một bộ phim điện ảnh!

Phim điện ảnh đạo diễn Tống Thần quay!" "Tống Thần a!

Tống Thần tôi quen mà!" Giáo sư Trương cuối cùng cũng nghe được một cái tên quen thuộc, vội vàng chen lời vào.

Tương tự cũng để lộ sự thật Giáo sư Trương chưa xem "Sa Hải", sau khi biết được chuyện trong dịp Tết Giáo sư Trương vẫn luôn nghiên cứu di tích Cổ Lâu Lan.

Sau đó mọi người lập tức bắt đầu phổ cập khoa học cho Giáo sư Trương những nội dung liên quan đến "Sa Hải".

Đạt được đủ loại giải thưởng thành tích đột phá.

Dù sao nghe xong, Giáo sư Trương chỉ có một loại cảm nhận.

Hóa ra tên nhóc Tống Thần này trâu bò như vậy sao?

Rõ ràng trước đó còn cùng tôi nói tướng thanh (tấu hài) cơ mà. ... "Hô, thật sự làm người ta nơm nớp lo sợ." Khó khăn lắm mới về được đến nhà, Tống Thần bất lực thở dài.

Dọc đường đi do ngoại hình xuất sắc của Tống Thần, bất kể Tống Thần xuất hiện ở đâu, đều sẽ thu hút một mảng lớn ánh mắt chú ý.

Khiến Tống Thần vô cùng hoảng hốt, dù sao hiện tại ngọn gió đầu sóng quá mạnh rồi.

Sau sự cố sập lần này ở Thái Sơn, danh hiệu "quay cái gì, nơi đó sẽ xuất hiện di tích" của Tống Thần càng thêm nổi tiếng.

Trải qua dọc đường đi, Tống Thần nghe thấy tất cả mọi người đều đang không ngừng thảo luận sự việc liên quan.

Tuy rằng trên mạng đã dìm toàn bộ sự việc xuống.

Nhưng không chịu nổi việc rất nhiều người đều đã nhìn thấy, dưới sự truyền miệng của mỗi người, thì tin tức bị dìm hay không bị dìm cũng như nhau.

Tống Thần chỉ cảm thấy đầu mình to ra.

Đối với việc này, Tống Thần nhận điện thoại Vương lão gọi tới, hỏi thăm Tống Thần rốt cuộc là có chuyện gì.

Tại sao lại có tình huống sạt lở ở Phong Thiền Chi Địa Thái Sơn chứ?

Đối với việc này, Tống Thần trực tiếp biểu thị: "Tôi biết thế quái nào được a?

Bản thân tôi còn đang ngơ ngác đây này?" "...

Thật sự không liên quan đến cậu sao?

Không phải cậu vừa mới quay ra cốt truyện y hệt à?" Tống Thần đang lăn lộn trên giường: "Cái đó đều là trùng hợp thôi.

Tôi quay cốt truyện Cửu Long Kéo Quan cơ mà!

Có đụng hàng đâu chứ?" Tại Cục du lịch Trường Bạch Sơn, trong văn phòng Cục trưởng. "Haizz, tại sao loại chuyện này cứ bị cậu vớ phải thế nhỉ?" Vương lão cầm một tách trà nóng thổi thổi hơi nóng nói. "Tôi biết sao được a!?" Điện thoại truyền ra lời nói khó chịu của Tống Thần, Vương lão đối với việc này cũng vô cùng khổ não.

Rõ ràng Tống Thần đứa nhỏ này vô cùng có năng lực, nhưng tại sao mỗi lần quay phim xong, luôn có thể gây ra loại chuyện này chứ?

Nhưng nghe giọng nói của Tống Thần ở đầu dây bên kia, Vương lão cũng biết hiện tại tâm trạng Tống Thần không tốt.

Bèn mở miệng chủ động chuyển chủ đề nói: "Trước tiên không nói chuyện này nữa, chúng ta đổi chủ đề vui vẻ nói chuyện đi." "Ví dụ?" Vương lão mở màn hình máy tính, tìm một tài liệu bắt đầu xem và nói: "Ví dụ chúng ta nói về thành quả mà kế hoạch phim tuyên truyền mang lại." Tống Thần đang nằm trên giường ngồi dậy, tò mò hỏi: "Thành quả." "Hắc hắc hắc." Cục trưởng Vương ở đầu dây bên kia truyền đến một tràng cười ỏi tỏa, khiến Tống Thần nổi cả da gà. "Từ lúc quay 'Đạo Mộ Bút Ký' bắt đầu lên sóng, doanh thu của các khu vui chơi giải trí do phương Tây xây dựng tại Việt Nam đều đang không ngừng sụt giảm.

Doanh thu phòng vé phim truyền bá của phương Tây cũng đang không ngừng giảm bớt, cộng thêm việc bọn họ tự tìm đường chết, chơi cái trò khắc bản ấn tượng về người phương Đông, mấy cái mắt hí, mắt xếch tôi nhìn mà thấy phiền!" Đối với sự phàn nàn của Vương lão, Tống Thần tán đồng gật đầu nói: "Không sai, không sai, khắc bản ấn tượng là không được, lại lạc đề rồi." Vương lão: "Ồ ồ, xin lỗi, ý

của tôi chủ yếu là, quay phim tuyên truyền rất tốt, đánh đổ được mấy cái văn hóa xâm lược kia rồi." Chưa đợi Tống Thần vui vẻ, Vương lão tiếp tục nói: "Nhưng chưa triệt để đánh bại, đối phương đang không ngừng tiến hành đủ loại tuyên truyền, đây đều là xâm lược văn hóa a!

Cậu phải nỗ lực lên a!" "Được, được, biết rồi." Tống Thần đau đầu cúp điện thoại của Vương lão, tứ chi dang rộng nằm trên giường, nhìn trần nhà thở ngắn than dài. "Bắt tôi nỗ lực quay phim tuyên truyền, tôi mà nỗ lực thêm nữa, e rằng trực tiếp bị người ở bên trên lôi vào điều tra mất." [Đinh, chúc mừng ký chủ quay 'Sa Hải' tổng kết doanh thu phòng vé xong, thưởng cho ký chủ: Trù nghệ cấp thế giới, Bát Cực Quyền cấp thế giới, Ca Vương cấp thế giới...] Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, Tống Thần trong khi cảm nhận đại não dũng động lượng lớn đủ loại kiến thức, bỗng nhiên phản ứng lại. "Hệ thống, mấy chuyện ở khu thắng cảnh không phải do mi làm đấy chứ?" [Đinh, không hiểu.] "Không hiểu thì không hiểu vậy, tôi cứ thành thật ru rú ở trong nhà đi thôi!" Tống Thần bị động tiếp nhận kiến thức của hệ thống nằm vật xuống giường bắt đầu ngủ. ...

Sân bay Trường Bạch Sơn, một chiếc máy bay từ nước ngoài bắt đầu hạ cánh xuống sân bay Trường Bạch Sơn.

Ba nam nữ tóc vàng bước xuống từ máy bay, trong đó mỹ nữ tóc vàng dẫn đầu tháo kính râm trên mặt xuống, cười nhạt nói: "Tống Thần, tôi ngược lại muốn tận mắt xem thử năng lực của anh bất phàm đến đâu." "Thần Thần, dì đi làm đây nhé." Khương Nguyệt Thanh vừa kéo khóa đôi bốt, vừa gọi với vào trong phòng. "Vâng ~~" Nghe thấy giọng nói lười biếng của Tống Thần vọng ra từ trong phòng, Khương Nguyệt Thanh bất lực lắc đầu. "Haizz, ngày nào cũng ru rú trong nhà thế này cũng không phải cách, xem ra phải bàn bạc với

ông già Vương, giải quyết cho xong mấy rắc rối trên người Thần Thần mới được." Nói xong, Khương Nguyệt Thanh mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này, Tống Thần đang nằm trên giường, trong căn phòng kéo rèm tối om. "Haizz, không phải bảo cư dân mạng không có ký ức sao?

Sao hiện tại đám người này vẫn còn thảo luận thế hả?" Nhìn các cư dân mạng vẫn đang không ngừng bàn tán về sự kiện Thái Sơn trên trang chủ Weibo, Tống Thần đau đầu ôm trán cảm thán. "Vốn tưởng xử lý lạnh là qua chuyện, kết quả càng bàn tán càng hăng." Lướt xem vô số bình luận một hồi, Tống Thần phiền não ném điện thoại lên giường. "Kệ đi, mình cứ ở lì trong nhà mãi, chẳng lẽ lại bắt mình cõng nồi (chịu trận) mãi được sao?" ...

Di tích cổ thành Lâu Lan, nơi có sông ngầm.

Ba người đàn ông mặc đồ lặn đang chậm rãi di chuyển trong dòng sông ngầm dưới lòng đất, nhờ vào ánh đèn gắn trên đỉnh đầu để soi sáng mặt nước dưới chân.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, tầm nhìn chưa đến mười lăm mét.

Còn hình ảnh dưới nước thì chưa đến nửa mét, ngay cả đáy sông trông như thế nào cũng không nhìn rõ.

Nhưng dù vậy, ba người vẫn chậm rãi tiến về phía trước.

Ở phía trên mặt đất, Giáo sư Trương nhờ vào camera gắn trên đầu ba người, cũng không ngừng quan sát tình hình sông ngầm. "Đây đều là nước tù, hoàn toàn không có tính lưu động." Giáo sư Trương vừa quan sát hình ảnh trên màn hình, tay phải vừa không ngừng ghi chép những gì đó vào sổ tay. "Độ sâu của nước khoảng một mét đến một mét mốt, nước đục." "Vách đá bên rìa đường hầm hẳn là phải trải qua hàng ngàn năm nước chảy xâm thực mới hình thành nên hình dạng

này, trần hang cũng có những dấu vết tương tự." Căn cứ vào những hình ảnh khác nhau, Giáo sư Trương phân tích ra được kha khá nội dung.

Khiến các nhân viên nghiên cứu xung quanh nhao nhao lên tiếng kinh ngạc: "Giáo sư Trương, ngài hiểu nhiều thật đấy." "Không còn cách nào khác, không có kinh nghiệm đi vào những ngôi mộ cổ bị ngập nước, những kiến thức này đều là học được từ hồi đó." Giáo sư Trương nhìn hình ảnh không ngừng di chuyển trên màn hình, vừa cầm lấy tai nghe bên cạnh định giao tiếp với thợ lặn.

Nhưng chưa đợi Giáo sư Trương mở miệng, chỉ nghe thấy trong tai nghe truyền đến một tiếng kinh hô.

Chương 200

Sau đó hình ảnh trên màn hình trực tiếp chìm vào bóng tối, phảng phất như tín hiệu bị cắt đứt.

Giáo sư Trương thấy vậy, lập tức đứng dậy nắm lấy tai nghe hét lớn: "Sao thế?

Sao thế!?

Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Nhưng mặc cho Giáo sư Trương la hét thế nào, trong tai nghe hoàn toàn không có âm thanh phản hồi.

Sau nửa phút gọi liên tục, Giáo sư Trương bắt đầu hoảng loạn. "Tiêu rồi, tiêu rồi, lại xảy ra chuyện rồi." Cả người ông cứng đờ tại chỗ, may mà trợ lý của Giáo sư Trương phản ứng nhanh, hét lớn với đám đông đang ngây ra. "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau gọi đội cứu hộ đi!" "Vâng vâng vâng!" Các nhân viên khảo cổ bừng tỉnh, lập tức phản ứng, từng người một đều cuống cuồng chạy ra ngoài, người đi tìm đội cứu hộ, người đi tìm flycam để tìm kiếm ba người kia.

Nói chung, ngoại trừ Giáo sư Trương tim không được tốt đang ôm ngực đau thắt, thì hầu như tất cả mọi người trong căn cứ đều hành động. "Hự ~ khụ!!" Giáo sư Trương mặt tái mét ôm lấy tim, may mà trợ lý phản ứng nhanh, vội vàng lấy thuốc của Giáo sư Trương ra đút cho đối phương. "Làm cái gì!?" Giáo sư Trương đẩy cái miệng đang ghé sát của trợ lý ra, cầm lấy viên thuốc nuốt xuống.

Trợ lý oan ức nhìn Giáo sư Trương nói: "Tôi không sợ ngài không uống được, định đích thân mớm cho ngài sao?" "Phù... phù." Uống thuốc xong, Giáo sư Trương bình ổn lại nhịp tim, sau khi cảm nhận cơn đau thắt ở tim biến mất, ông thở phào nhẹ nhõm hỏi: "Đã liên hệ đội cứu hộ chưa?

Flycam đã phái đi chưa?" "Đều phái đi hết rồi ạ." Nghe trợ lý trả lời khẳng định, Giáo sư Trương vẻ mặt lo lắng gật đầu, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Nhưng trên màn hình chỉ có một màu đen kịt, bóng tối thâm sâu khiến người ta cảm thấy có chút hoảng hốt.

Khác với Giáo sư Trương chỉ biết cúi đầu lo lắng, trợ lý đứng bên cạnh nhìn màn hình tối đen suy tư: "Sông ngầm, sau đó biến mất không thấy tăm hơi, sao cảnh này giống tình tiết trong phim Sa Hải thế nhỉ?" Nghe xong, Giáo sư Trương bỗng nhiên ngẩng đầu lên: "!?

Phim của Tống Thần quay có tình tiết tương tự sao?" Tống Thần: Có thể đừng lôi tôi vào được không? ...

Ba mươi phút sau, trong căn cứ nhận được tín hiệu của vài màn hình mới.

Trên đó chia thành nhiều khung hình, chính là hình ảnh mà các flycam đang tìm kiếm.

Giáo sư Trương và mọi người sốt ruột nhìn các màn hình, hy vọng nhờ vào flycam có thể tìm thấy ba người mất tích. "Không được rồi, vẫn không tìm thấy tung tích!" "Ngay cả đường đến sông ngầm cũng không tìm thấy, hoàn toàn không rõ bọn họ đã đi đâu?" "Nhất định phải tìm cho ra!

Đó là người của Cục Khảo cổ chúng ta!" "Đúng vậy!

Sống phải thấy người!

Chết phải thấy xác!" Mọi người mỗi người một câu không ngừng vang lên bên tai Giáo sư Trương, khiến ông vốn đang phiền não nay thái dương cứ giật liên hồi. "Giáo... sư...

Trương Giáo... sư..." Bỗng nhiên, tai nghe Giáo sư Trương vẫn đeo trên đầu truyền đến âm thanh. "Tất cả đừng nói chuyện nữa!

Suỵt!!" Giáo sư Trương hét lớn một câu với mọi người trong căn cứ.

Mọi người thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông, lập tức từng người một im bặt.

Sau đó ông lấy tay ấn vào tai nghe bắt đầu lắng nghe kỹ càng. "Giáo... sư Trương, tôi... phát hiện... di tích... lớn... tín hiệu... kém..." Trong tai nghe không ngừng truyền đến âm thanh đứt quãng, Giáo sư Trương lập tức hỏi: "Sao rồi?

Có ai bị thương không?" "Không... không có..." Nghe đối phương phản hồi, Giáo sư Trương lập tức quay đầu nhìn mọi người hô to: "Không sao rồi, chẳng qua hiện tại tín hiệu quá kém, cho nên liên lạc hơi chậm." *Rè rẹt ~ Rè rẹt ~ Rè rẹt!* Lời Giáo sư Trương vừa dứt, màn hình vốn tối đen bắt đầu chớp nháy nhiễu sóng, khoảnh khắc sau một hình ảnh rung lắc xuất hiện. "Có hình rồi!

Có hình rồi!" Giáo sư Trương và mọi người thấy màn hình có tín hiệu, lập tức xúm lại trước màn hình, chăm chú quan sát.

Theo góc quay không ngừng chuyển động, mắt của Giáo sư Trương và mọi người từ từ mở to.

Đầu tiên là đỉnh đá khổng lồ, cho Giáo sư Trương biết đây là dưới lòng đất.

Sau đó một quần thể kiến trúc khổng lồ xuất hiện trong khung hình.

Phong cách kiến trúc quen thuộc đó khiến Giáo sư Trương và mọi người phải thốt lên kinh ngạc: "Quần thể kiến trúc cổ Lâu Lan được bảo tồn hoàn hảo!?" "Quay nhiều góc độ vào, để tôi nhìn cho rõ chút!" Giáo sư Trương cầm tai nghe hét lên.

Ba quan sát viên lập tức bắt đầu điều chỉnh góc nhìn, để Giáo sư

Trương có thể nhìn rõ nơi họ đang đứng.

Giáo sư Trương càng nhìn càng chấn kinh, ngón tay run rẩy chỉ vào hình ảnh trên màn hình nói: "Đây, đây không phải là di chỉ cổ Lâu Lan phục nguyên sao!?" "Vâng, quả thực rất giống, nhưng cần tiến hành đối chiếu." Trợ lý gật đầu, hai tay thao tác nhanh trên bàn phím, chụp lại hình ảnh di tích trên màn hình.

Đưa hình ảnh di tích lên máy tính, tiến hành đối chiếu với hình ảnh di tích Lâu Lan trên mặt đất đã quay chụp trước đó.

Máy tính bắt đầu chạy so sánh dữ liệu.

Qua sự tính toán của siêu máy tính, hai nhóm ảnh số liệu nhanh chóng được đối chiếu, kiểm tra.

Rất nhanh, kết quả so sánh hiện ra trên màn hình máy tính.

Trợ lý nhìn kết quả trên màn hình, kinh ngạc đến mức kính mắt sắp rơi xuống. "Độ tương đồng: 99%!

Sao có thể chứ!

Đây chính là kiến trúc dưới lòng đất mà!" "Không có gì là không thể." Không biết từ lúc nào Giáo sư Trương đứng bên cạnh trợ lý, đẩy kính mắt nhàn nhạt nói: "Trí tuệ của người xưa cũng có những chỗ chúng ta khó mà dự đoán được." "Vâng vâng!

Nhưng cái này cũng quá khoa trương rồi." "Sao lại xây dựng một thành phố dưới lòng đất nhỉ?" "Tại sao lại giống y hệt như trên mặt đất chứ?" Đám nhân viên khảo cổ bắt đầu thảo luận về những vấn đề này, sự việc đột ngột khiến "linh hồn khảo cổ" của những người chuyên ngành này bùng cháy.

Từng người một bắt đầu động não suy nghĩ, giải quyết các vấn đề.

Chỉ có Giáo sư Trương là còn nhớ đến ba thành viên đội khảo cổ đang kiêm chức camera chạy bằng cơm ở di tích dưới lòng đất.

Bất lực nhìn đám người đang thảo luận kịch liệt, Giáo sư Trương cầm tai nghe tìm vị trí tín hiệu tốt nhất hỏi: "Có thể tìm thấy vị trí thoát ra không?" "Chúng tôi... bị dòng nước... cuốn trôi... nhưng... có thể... tìm được...!" Đối phương trả lời đứt quãng, Giáo sư Trương nhìn hình ảnh bắt đầu di chuyển, biết ba người đang tìm vị trí cửa ra. "Được, được, mau tìm lối ra rồi ra ngoài, bên tôi sẽ sắp xếp flycam tìm kiếm." Giáo sư Trương cắt ngang đám người đang tranh luận, bắt đầu dặn dò các công việc.

Trước tiên phải cứu ba người dưới kia ra đã.

Nhìn bản đồ đối chiếu trên màn hình máy tính, Giáo sư Trương tháo kính xuống, day day thái dương đang đau nhức không ngừng, cảm thán: "Haizz, chuyện lớn rồi." ...

Một giờ sau, ba người trải qua đủ loại đường hầm quanh co lòng vòng cuối cùng cũng trở lại mặt đất.

Dưới sự trợ giúp của flycam do Giáo sư Trương cung cấp, ba người cuối cùng cũng về đến căn cứ Cục Khảo cổ. "Được rồi, về nghỉ ngơi trước đi." Giáo sư Trương sau khi trao đổi chi tiết với ba người, phất tay cho họ về nghỉ.

Sắp xếp xong xuôi, Giáo sư Trương đau đầu ghi lại các chi tiết mà ba người miêu tả vào sổ tay.

Ghi chép xong, Giáo sư Trương nhẹ nhàng xoay bút. "Không gian bên dưới cụ thể lớn bao nhiêu vẫn chưa xác nhận, nhưng căn cứ theo tin tức ba người truyền về, khi đứng ở trên cao cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy điểm cuối." "Có thể phỏng đoán không gian bên dưới lớn tương đương với di tích Lâu Lan mà chúng ta phát hiện." "Nằm ở phía dưới tầng đá khổng lồ, trong tầng đá có dòng nước tồn tại, nhưng bị

nguyên do không rõ nào đó cách ly ra." "Di tích dưới lòng đất không hề chịu sự xâm thực và tổn hại của gió cát, ngược lại có dấu vết bị nước xâm thực...

Chương 201

Nhưng tại sao tòa thành cổ này lại tồn tại dưới lòng đất chứ?" Phân tích xong mọi thứ, Giáo sư Trương giải tán mọi người, bản thân cũng trở về phòng nghỉ do Cục Du lịch cung cấp.

Đồng thời trong phòng, ông bắt đầu dùng máy tính tra cứu nội dung về cổ Lâu Lan.

Cho dù kiến thức về thành cổ Lâu Lan trong đầu Giáo sư Trương đã rất phong phú, nhưng ông luôn cảm thấy thiếu một chút linh cảm.

Chỉ cần tìm được linh cảm cuối cùng này, Giáo sư Trương cho rằng có thể giải khai bí ẩn của di tích cổ dưới lòng đất.

Cho nên, Giáo sư Trương bắt đầu tra cứu kỹ càng tất cả lịch sử về cổ Lâu Lan trên mạng. "Nước Lâu Lan là tên một nước cổ ở Tây Vực, một tiểu quốc cổ đại ở phía Tây La Bố Bạc, quốc đô là thành Lâu Lan.

Năm 77 trước Công nguyên, nước Lâu Lan đổi tên thành nước Thiện Thiện, và dời đô đến thành Y Tuần, xưng thần với nhà Hán.

Đô thành cũ là thành Lâu Lan do nhà Hán phái binh đến đồn điền, phía Tây Nam thông Mạt, Tinh Tuyệt, Câu Di, Vu Điền, phía Bắc thông Xa Sư, Tây Bắc thông Yên Kỳ, phía Đông chắn Bạch Long Đôi, thông Đôn Hoàng, là yết hầu quan trọng của Con đường tơ lụa.

Người trong nước thuộc chủng tộc Ấn - Âu, ngôn ngữ thuộc ngữ hệ Ấn - Âu nhánh Tocharian.

Do sông Khổng Tước đổi dòng, nước hồ La Bố Bạc co lại, môi trường sinh tồn ngày càng ác liệt, khoảng sau năm 422 sau Công nguyên, dân chúng thành Lâu Lan vì hạn hán nghiêm trọng, đã bỏ

hoang thành Lâu Lan, dần dần di cư về phía Nam." Sau khi ôn lại lịch sử cổ Lâu Lan một lượt, Giáo sư Trương phát hiện ra một trọng điểm. "Vì hạn hán, nhưng dưới lòng đất rõ ràng có sông ngầm..." Giáo sư Trương dường như đã phát hiện ra mấu chốt của vấn đề: "Sông ngầm, nước xâm hại, chẳng lẽ... khả năng này xác thực là rất cao a." ...

Tối hôm đó, Giáo sư Trương kéo mọi người trong Cục Khảo cổ vào phòng họp, chuẩn bị trình bày phát hiện chiều nay cho mọi người. "Các đồng chí, bên tôi có một phát hiện quan trọng, mọi người nghe thử xem." Mọi người vội vàng gật đầu tán thành: "Ngài nói đi, ngài nói đi." Thấy tất cả mọi người Cục Khảo cổ đều nể mặt, Giáo sư Trương hài lòng kể lại kết quả phát hiện của mình. "Căn cứ theo điều tra của tôi nhé, thành Lâu Lan này vào lúc sông Khổng Tước đổi dòng năm đó, đã bị người Lâu Lan cổ bỏ hoang." "Nhưng tôi qua một số dã sử biết được, năm đó tịnh không phải tất cả người Lâu Lan cổ đều chọn di cư." "Hả?" Lời của Giáo sư Trương khiến đám người Cục Khảo cổ bên dưới lập tức tỉnh táo, biết ngay trọng điểm sắp đến rồi.

Cho nên phải phản ứng nhiệt tình với Giáo sư Trương, như vậy sẽ làm cho bài diễn thuyết của ông thoải mái hơn.

Quả nhiên, Giáo sư Trương tuy rằng ngoài mặt bảo mọi người trật tự, nhưng khóe miệng nhếch lên đã bộc lộ tâm trạng.

Thế là, Giáo sư Trương mang theo tâm tình tốt bắt đầu tiếp tục kể. "Theo suy đoán của tôi, những người Lâu Lan cổ không chọn di cư đó, có khả năng đã chọn đi vào lòng đất nơi có sông ngầm tồn tại." "Vừa dựa vào sông ngầm để sinh hoạt, đồng thời xây dựng nên thành phố Lâu Lan dưới lòng đất." "Vậy thì tại sao cuối cùng lại bỏ hoang thành phố cổ Lâu Lan này chứ?" Người bên dưới phòng họp giơ tay đặt câu hỏi, Giáo sư Trương đối với việc này phảng phất như đã sớm có chuẩn bị, nói: "Điểm mấu chốt của vấn đề rất đơn giản, bởi vì

sông ngầm chảy ngược." "Sông ngầm chảy ngược?" Mọi người bên dưới không hiểu vấn đề này.

Giáo sư Trương gật đầu tiếp lời: "Không sai, sông ngầm chảy ngược, mọi người có thể xem lại ghi chép quay chụp." "Có thể thấy rõ ràng khắp nơi trong cổ thành Lâu Lan đều có dấu vết nước xâm thực." "Ồ ồ ồ, không hổ là Giáo sư Trương." Bên dưới vang lên một tràng pháo tay kịch liệt, sự việc khiến mọi người khốn đốn cả buổi chiều, đã được Giáo sư Trương nhẹ nhàng giải quyết. "Vậy thưa Giáo sư, chúng ta có tiếp tục thám hiểm không?" "Ách, nếu năm đó đã bị nước sông ngầm mạc danh kỳ diệu chảy ngược vào, hiện tại cũng có khả năng lại chảy ngược lần nữa chứ?" "Ừm, đúng vậy, quá nguy hiểm." "Còn có một vấn đề, lối vào hiện tại cũng không tìm thấy nữa." Nghe tiếng bàn tán xôn xao bên dưới, Giáo sư Trương đưa hai tay ấn xuống ra hiệu cho mọi người yên lặng: "Được rồi, được rồi, thám hiểm vẫn phải tiếp tục!

Sông ngầm chảy ngược cũng không phải chuyện dễ dàng xảy ra như vậy." "Nhưng lần này tôi muốn tìm một người có kinh nghiệm để thử xem." Đám người Cục Khảo cổ ngơ ngác hỏi: "Ai cơ?" "Tống Thần a." Giáo sư Trương vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi nhớ trong phim 'Đạo Mộ Bút Ký' có sự việc về Mộ dưới đáy biển, quay cực kỳ hợp lý!" "Cho nên tôi cho rằng Tống Thần nhất định có kinh nghiệm liên quan, có thể nhẹ nhàng xử lý vấn đề này của chúng ta!" Cục Khảo cổ chúng nhân: "À à!" ... *Đinh linh linh, đinh linh linh.* "Hửm?" Tống Thần đang ngủ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, giữ trạng thái mê man vớ lấy điện thoại nghe máy. "Alo?

Xin hỏi ai đấy?" "Tôi đây, Tống Thần, Giáo sư Trương của Cục Khảo cổ đây." "Giáo sư Trương?" Ngủ đến mụ mị, Tống Thần mắt cũng không mở nổi, đại não không tỉnh táo lục lại ký ức hỗn độn hỏi: "Là cái người bị cơ quan minh mộ (mộ lộ thiên/mộ sáng) nhốt nửa

ngày đó hả?" ".....

Đúng!" Tuy lời của Tống Thần khiến Giáo sư Trương ở đầu dây bên kia vô cùng xấu hổ.

Nhưng nghe thấy giọng nói tràn ngập buồn ngủ của Tống Thần, ông cũng chọn tha thứ cho cậu.

Giáo sư Trương: Đương nhiên chọn tha thứ rồi, tôi không tha thứ thì làm được gì cậu ta chứ? "Ách ~~ Vậy Giáo sư Trương tìm tôi làm gì thế?" Tống Thần ngáp một cái, dùng khuỷu tay chống nửa người trên dậy, điện thoại áp sát vào tai hỏi. "Là thế này, Cục Khảo cổ chúng tôi căn cứ theo bản đồ da dê cung cấp trước đó..." Đứt quãng mười phút sau...

Tống Thần sắp ngủ lại lần nữa, cái đầu cứ gật gà gật gù, lắc lư qua lại.

May mà Giáo sư Trương cuối cùng cũng kịp nói xong trước khi thôi miên Tống Thần triệt để. "Cho nên Cục Khảo cổ chúng tôi cần cậu giúp đỡ, xem xem có thể giải quyết vấn đề sông ngầm và di tích dưới lòng đất hay không?" Khoan đã!

Cái quái gì thế?

Mấy người coi tôi là người không đứng đắn thật đấy à?

Cố lấy lại tinh thần, Tống Thần lại nằm ườn ra giường, đối với đề nghị của Giáo sư Trương không thèm suy nghĩ đến một giây, trực tiếp kiên định đáp lại đối phương: "Không đi!" "Hả?

Tại sao?" Giáo sư Trương ở đầu dây bên kia đầy vẻ nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu tại sao Tống Thần lại như vậy.

Rõ ràng trước đó ở Trường Bạch Sơn, lúc giao lưu với Tống Thần, Giáo sư Trương rõ ràng cảm thấy Tống Thần hiểu rất nhiều kiến thức về lịch sử, cổ mộ.

Những nội dung liên quan trong phim Tống Thần quay cũng cực kỳ chuyên nghiệp.

Cho nên Giáo sư Trương không hiểu, tại sao Tống Thần lại từ chối chứ? "Được rồi, Giáo sư Trương ngài mời người tài giỏi khác đi, tôi chỉ là một tên quay phim quèn, chả biết cái gì sất." Tống Thần nói xong, không đợi Giáo sư Trương phản ứng đã cúp điện thoại.

Trực tiếp ném điện thoại lên giường. "Kêu cái gì mà kêu?

Rốt cuộc hiện tại hình tượng của mình trong mắt người ngoài là cái gì thế hả?" ... "Cúp điện thoại rồi ư?

Rõ ràng cậu ta rất hiểu nghề mà." Giáo sư Trương vẻ mặt không hiểu nhìn màn hình điện thoại, may là trợ lý bên cạnh nghe lén toàn bộ quá trình.

Thấy Giáo sư Trương ngơ ngác, vội vàng chủ động giải thích đàng hoàng một phen.

Nội dung chủ yếu liên quan đến hậu quả sau khi Tống Thần quay phim cùng các sự kiện kỳ lạ, cũng như sự kiện Thái Sơn mới nhất.

Nghe xong Giáo sư Trương rơi vào trạng thái chấn kinh O.O... "Tên nhóc Tống Thần này là yêu quái hay gì?

Quay ở đâu là ở đó xảy ra chuyện sao?" Trợ lý gật đầu: "Vâng, cho nên hiện tại trên mạng mới đang nghi ngờ Tống Thần đấy ạ." Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cúi đầu thở dài. "Haizz, vậy chuyện của chúng ta phải làm sao đây?" ... "Chuyện này đúng là phiền phức, nếu giúp rồi, chẳng phải mình tiêu đời luôn sao?" Tống Thần bò dậy từ trên giường, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, bỗng nhiên lắc đầu thật nhanh nói. "Không đúng, không đúng, tôi vốn dĩ đâu có hiểu mấy kiến thức cổ mộ này." Suy nghĩ một lát, Tống Thần phản ứng lại, đầu sỏ gây tội tạo thành tất cả những chuyện này đều là do cái hệ thống

đáng chết kia.

Đều tại nó, nếu không có hệ thống, mình có thể biến thành bộ dạng hiện tại sao? [Đinh, xin ký chủ đừng có ném đá giấu tay (đổ vỏ).] "Câm miệng, mày cứ ngoan ngoãn mà cõng nồi đi." Tống Thần bất mãn hét lên với hệ thống trong đầu, trong lòng cũng bất mãn cảm thán.

Rõ ràng bình thường im thin thít, gần đây cứ hay bắt chuyện, đúng là phiền phức.

Nhìn thời gian, Tống Thần đi ra khỏi phòng, phát hiện Khương Nguyệt Thanh chưa về. "Chưa về à?

Vậy mình nấu cơm trước vậy." Tống Thần vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi sạch sẽ, vẩy đôi tay ướt đi về phía tủ lạnh, mở ra xem bên trong có gì. "Sườn, ngô, trứng gà, cà chua...

Đủ rồi, để mình thử trổ tài trù nghệ cấp thế giới xem sao." ... *Cộp, cộp, cộp.* "A ~~ Đi làm mệt quá, muốn nghỉ hưu quá đi." Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt mệt mỏi lê tấm thân rã rời về nhà, đứng ở cửa nhẹ nhàng thở ra hai ngụm trọc khí.

Đợi đến khi nụ cười vui vẻ lại xuất hiện trên mặt, Khương Nguyệt Thanh dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn mở khóa cửa điện tử, dùng giọng nói tràn đầy sức sống hô lớn: "Thần Thần, dì về rồi đây!" Không đợi Tống Thần trả lời, Khương Nguyệt Thanh đã bị mùi hương nồng nàn trong phòng xộc vào mũi.

Nước miếng không tự chủ được chảy ra từ khóe miệng.

Cởi áo khoác, cô bắt đầu đi theo mùi hương tìm đến nơi phát ra. "(∇) Thơm quá ~~" "Hửm?

Về rồi à?" Tống Thần đang bận rộn trong bếp quay đầu nhìn Khương Nguyệt Thanh, nhưng người sau hoàn toàn không để ý đến

lời Tống Thần.

Cô đi thẳng đến bên cạnh Tống Thần, tựa đầu vào vai cậu nhìn chằm chằm vào trong nồi hỏi: "Trong nồi hầm cái gì thế? (▽) Thơm quá ~~" "Sườn đấy, qua thủ pháp và cách làm đặc chế của tôi, đã thành công nấu ra một nồi canh sườn thơm nức mũi!" *Hít hít ~* Khương Nguyệt Thanh uyển chuyển như một chú mèo ngửi nồi canh sườn, đôi mắt to xinh đẹp tò mò nhìn Tống Thần hỏi: "Thêm gia vị đặc chế gì à?

Sao lại thơm thế?" Tống Thần nhếch miệng, ngẩng đầu tự tin nói: "`~ Da chân, tôi bỏ thêm da chân đấy!" Khương Nguyệt Thanh thất kinh: "Hả!?" Vẻ mặt cô chấn kinh nhìn Tống Thần, cả người không nhịn được lùi lại hai bước, lập tức cảm giác mùi hương từ trong nồi bay ra không... thơm nữa.

Nhưng bản năng con người khiến tâm lý Khương Nguyệt Thanh nảy sinh cảm giác kháng cự với thứ trong nồi.

Tống Thần nhìn Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt ghét bỏ, khóe miệng hơi nhếch lên nói: "Đùa thôi." Thấy Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt không tin, Tống Thần bất đắc dĩ nói: "Tôi đi đâu mà kiếm ra da chân, tôi cũng phải có chỗ lấy chứ, chẳng lẽ tôi xé da chân sống ra à?" Khương Nguyệt Thanh nhìn chằm chằm mặt Tống Thần quan sát một hồi, xác nhận Tống Thần thật sự không nói dối, mới vui vẻ chạy lại trước nồi nói: "Không có là tốt rồi!

Mau múc cho dì một bát!" "Đợi lát nữa là xong, dọn bát đũa trước đi." Năm phút sau.

Chương 202

Nhìn một bàn đầy ắp thức ăn sắc hương vị đều đủ cả, Khương Nguyệt Thanh vừa nuốt nước miếng, vừa không thể tin nổi nhìn Tống Thần hỏi: "Thần Thần, mấy cái này cháu làm á?

Làm cũng ngon quá rồi đấy?" Sau đó lộ ra vẻ mặt hoài nghi hỏi: "Vậy sao trước kia không làm ngon thế này?" "Trước kia là... là giấu nghề thôi, hôm nay bộc lộ tài năng một chút!" Tống Thần soái khí tạo dáng với Khương Nguyệt Thanh, nhưng cô nàng chỉ cắm đầu ăn uống điên cuồng, sườn, trứng gà... cứ thế chui tọt vào miệng. "Ngon, ngon, ngon quá! (??)1!" Sau bữa cơm, Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt thỏa mãn nằm trên sô pha xoa cái bụng căng tròn ợ một tiếng. "......

Ăn khỏe thật đấy." Tống Thần nhìn bốn phần thức ăn bị ăn sạch sành sanh, bất lực lắc đầu cảm thán. "Ăn nhiều thế không thấy tức bụng à?" "Đúng rồi, Thần Thần!

Có chuyện này vừa nãy quên nói với cháu!" Khương Nguyệt Thanh đang nằm trên sô pha bỗng nhiên hét lên.

Tống Thần: "Chuyện gì?" "Ngày mai cháu đến Cục Du lịch ở Trường Bạch Sơn một chuyến nhé, hôm nay có một nhóm người nước ngoài đến, tìm cháu có việc." Tống Thần đang rửa bát nhíu mày: "Người nước ngoài?" ...

Ngày hôm sau, Tống Thần lại lái chiếc xe thể thao về Cục Du lịch quen thuộc.

Tại bãi đỗ xe, Tống Thần trước khi xuống xe quan sát xung quanh xem có fan hâm mộ ẩn nấp không.

Hiện tại cậu vẫn nhớ đám fan hâm mộ kia từng nói, muốn vào Cục Du lịch để gank (đánh úp) cậu.

Theo kinh nghiệm của Tống Thần, bãi đỗ xe là nơi dễ bị tập kích nhất.

Sau khi quan sát một vòng xác nhận không có nguy hiểm gì, Tống Thần mới yên tâm xuống xe, chạy chậm một mạch vào trong thang máy.

Đi trên hành lang cách biệt hơn một tháng, Tống Thần bỗng nhiên cảm giác có chút xa lạ. "Haizz ~ Mình cũng bắt đầu sến súa rồi ~" Theo sự sắp xếp của Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần đi thẳng đến phòng tiếp khách, nghe nói nhóm người nước ngoài kia đang đợi cậu ở đó. *Cốc, cốc.* Gõ cửa phòng tiếp khách, nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh, Tống Thần trực tiếp đẩy cửa, chưa đợi mở miệng chào hỏi, đã nhìn thấy ba người nước ngoài tóc vàng mắt xanh trong phòng.

Hai nam một nữ, nam thì không quan sát kỹ, nữ thì nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Tống Thần cảm nhận chỉ có một điểm: Dinh dưỡng tốt thật. "Ngài là Tống Thần, đạo diễn Tống phải không?" Cô gái tóc vàng xinh đẹp đứng đầu đứng dậy, đi giày cao gót mười phân nên cao gần bằng Tống Thần rồi.

Giày cao gót đúng là gian lận mà, phải biết tôi cao mét tám lăm lận đấy!

Tống Thần nhìn đôi giày cao gót dưới chân đối phương, không nhịn được cảm thán trong lòng.

Tại sao phụ nữ bây giờ đều đi giày cao gót để ăn gian chiều cao, quả thực khiến đàn ông chúng tôi bị khủng hoảng chiều cao.

Tức run người!

Cái thế giới này rốt cuộc có thể tốt đẹp hơn không! "Xin chào?"

Giọng nói tiếng Việt mang nặng khẩu âm truyền vào tai Tống Thần, cô gái tóc vàng đưa tay về phía Tống Thần. "Tôi tên là Alice, thành viên hội đồng quản trị của Hoàn Cầu Films." Tống Thần bắt tay đối phương, trước tiên lọc lại lời của đối phương trong đầu một lượt, sau khi phản ứng từng chữ, mới hiểu được ý cô ta.

Tống Thần cười buông tay đối phương ra nói: "Nói tiếng Anh đi, tôi hoàn toàn không có vấn đề gì." "Tại sao?" Alice nhìn Tống Thần: "Tôi nói tiếng Việt không tốt sao?" "Được thì được, nhưng mùi thịt cừu nướng nồng quá (nói nhỏ)." Alice: "?" Tống Thần cười nói: "Không có gì, không có gì." Alice cùng Tống Thần ngồi xuống sô pha.

Alice ánh mắt đầy ý vị nhìn Tống Thần đối diện, đặc biệt là nhìn khuôn mặt điển trai của cậu, không nhịn được liếm môi.

Tống Thần thì nhìn chằm chằm hai gã đàn ông tóc vàng sau lưng Alice.

Hai người này là dân chuyên nghiệp.

Bản năng mách bảo Tống Thần như vậy, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tầm mắt Tống Thần lặng lẽ chuyển sang người Alice.

Khiến hai gã đàn ông cảm nhận được ánh nhìn kỳ lạ sinh lòng thắc mắc: Kỳ lạ?

Rõ ràng vừa rồi cảm nhận được một luồng thị tuyến cường hãn.

Nhìn hai vệ sĩ mặt lạnh như tiền, Tống Thần nhếch miệng cười nhìn Alice hỏi: "Vậy thì, cô Alice, tìm tôi có việc gì không?" Alice đang si mê nhìn nhan sắc Tống Thần lập tức cảnh tỉnh, lau nước miếng không tồn tại bên khóe miệng, vội vàng khôi phục tư thái lúc mới gặp. "Khụ khụ, lần này tôi tìm ngài Tống Thần, chủ yếu là muốn mời ngài giúp đỡ quay một bộ phim điện ảnh." Tống Thần: "Điện ảnh?" Alice gật đầu: "Đối với kỹ thuật của ngài, tôi vô cùng hiểu rõ,

ba bộ phim của ngài đều có lượt xem hàng trăm triệu trên Youtube.

Hiện tại trong giới điện ảnh toàn cầu đều là sự tồn tại vô cùng nổi tiếng!" Đối với sự tâng bốc của đối phương, Tống Thần gật đầu, bình tĩnh tỏ vẻ đã biết.

Nhưng nội tâm lại vui vẻ hét lớn: Á đù!

Không hổ là ông đây!

Alice thấy Tống Thần bình tĩnh như vậy, cũng không nhịn được gật đầu.

Thảo nào người ta có thể quay ra tác phẩm tốt như thế, nhìn khí chất điềm đạm của người ta xem.

Nhưng Alice thấy Tống Thần cảm xúc bình thường, bèn rèn sắt khi còn nóng nói: "Lần này công ty điện ảnh Hoàn Cầu chúng tôi, định đầu tư một tỷ đô la Mỹ tài trợ ngài quay một bộ phim, trong đó tiền vốn toàn bộ đều do ngài chi phối!" Alice tung ra con át chủ bài trước, định dùng ưu thế tiền bạc đập cho Tống Thần choáng váng.

Đáng tiếc MISS (trượt), Tống Thần phớt lờ đòn tấn công bằng tiền, lơ đễnh hỏi: "Định quay đề tài gì?" Alice: "Điện ảnh về đề tài Atlantis, không biết ngài có hứng thú không." "Hả?

Thế à?" Tuy Tống Thần tỏ ra vẻ không hề để ý.

Nhưng Alice lại không cảm thấy có vấn đề, dù sao căn cứ theo kinh nghiệm tiếp xúc với các đạo diễn lớn quốc tế, đạo diễn càng có năng lực, tính khí càng cổ quái.

Cho nên Alice tràn đầy nhiệt tình nói với Tống Thần: "Đương nhiên không chỉ như vậy!

Tôi có kế hoạch là khi quay Atlantis, phải thêm vào một số cảnh đẹp của đất nước tôi, quảng bá thật tốt cho đất nước tôi..." "Được

rồi, không cần đâu, tôi sẽ không quay." Tống Thần trực tiếp phất tay cắt ngang lời Alice.

Vẻ mặt chán nản đứng dậy.

Lúc chuẩn bị đẩy cửa phòng tiếp khách đi ra, Alice sau lưng vội vàng đi theo hỏi: "Tại sao lại từ chối tôi chứ?

Vì có điều kiện gì không hài lòng sao?" Tống Thần liếc mắt nhìn Alice đang đầy vẻ khó hiểu, nhàn nhạt nói: "Nhàm chán." *Cạch!* Nói xong liền đẩy cửa phòng đi ra ngoài, chỉ để lại ba kẻ tóc vàng ngơ ngác trong phòng. ...

Trên hành lang Cục Du lịch, Tống Thần bước đi nhanh chóng, khó chịu nói: "Đúng là có bệnh!

Bắt mình quay Atlantis?" Tống Thần nghĩ đến kết quả mấy lần quay phim liên tiếp, nếu thật sự quay Atlantis, sợ là Atlantis thật sự sẽ trồi lên từ đáy biển mất.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất Tống Thần từ chối đối phương không phải cái này.

Mà là vì đối phương muốn thêm phong cảnh, văn hóa quốc gia họ vào trong phim, làm cái gì vậy?

Chẳng phải rõ ràng là vì trước đó bị phim tuyên truyền của Tống Thần đả kích, lần này muốn mượn Tống Thần để lấy lại thể diện sao?

Tống Thần không đến mức ngốc như vậy, tự lấy đá ghè chân mình.

Nếu thật sự quay, không cần Tống Thần, lão Vương và cấp trên cũng không tha thứ cho cậu. "Điện ảnh không thể quay, cả đời chỉ có thể dựa vào bát cơm sắt của nhà nước sống qua ngày thôi ~" Tống Thần ngâm nga câu hát nhảy chân sáo trong hành lang.

Sau đó cậu đi đến văn phòng Phó cục trưởng một chuyến, định chào hỏi Khương Nguyệt Thanh, nhưng không tìm thấy. "Giờ này không đi làm, chạy đi đâu rồi?" Tống Thần nhìn văn phòng trống không, bộ dạng văn phòng rõ ràng không giống như có Khương Nguyệt Thanh ở đó.

Thế là, Tống Thần đành phải ôm bụng một mình về nhà.

Vừa đến cửa nhà, Kỳ Lân Huyết trong cơ thể Tống Thần bỗng nhiên sôi trào một cách khó hiểu.

Ánh mắt Tống Thần ngưng lại, cũng nháy mắt như gặp đại địch, lạnh lùng nhìn về phía cửa.

Thi khí nặng quá...

Haizz, cái ngày không có Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh.

Tống Thần mắt hơi híp lại nhìn cửa phòng nhà mình, hai chân tách ra hạ thấp trọng tâm tích tụ lực, chuẩn bị tùy thời né tránh đòn tấn công bất ngờ.

Đồng thời, mắt Tống Thần cũng đang quét nhanh xung quanh, tìm kiếm sự tồn tại đang tỏa ra âm khí.

Ngón tay cái tay phải đặt bên miệng, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cắn rách.

Không còn cách nào khác, đối với âm khí không có thực thể, thứ duy nhất trên người Tống Thần hiện tại dùng tốt, cũng chỉ có Huyết Kỳ Lân trong cơ thể.

Cho nên, Tống Thần mới thời khắc chuẩn bị cắn rách ngón tay. "Haizz, quả nhiên bình thường nên mang theo chút máu." Tống Thần hiện tại khá hối hận, rõ ràng lúc ở trong mộ cổ đều đã có ý tưởng này, tại sao sau khi ra ngoài lại không thực hiện chứ?

Dẫn đến hiện tại lại phải cắn rách ngón tay, lại không phải triệu hoán thông linh thú, cắn rách sẽ đau đấy.

Chương 203

"Hửm?

Không phản ứng?" Đứng tại chỗ, Tống Thần giằng co với luồng âm khí không xa khoảng hai ba phút, chú ý thấy âm khí không có hành vi gây thương hại chủ động, xung quanh cũng không có vật lạ tồn tại. "Dừng lại ở cửa để lại âm khí?" Tống Thần cẩn thận đi đến cửa nhà mình, tự mình đứng trong luồng âm khí đó cảm nhận. "Sợ không phải là yêu quái ngàn năm đấy chứ?

Cửu Thúc đến cũng phải quỳ ạ." Do ở trong âm khí hàn lãnh, da gà trên người Tống Thần đều dựng đứng, khiến Tống Thần không nhịn được bắt đầu xoa xoa cánh tay mình. "Lát nữa cần dùng Kỳ Lân Huyết xua tan đám âm khí này, nếu không cứ tích tụ ở cửa, dì nhỏ sợ là sẽ gặp xui xẻo..." Trong miệng lầm bầm không ngừng, Tống Thần mở cửa phòng. *Vù ~~~* Một luồng âm khí vượt xa chỗ cửa ập vào mặt Tống Thần, trình độ cường hãn thậm chí thổi tóc Tống Thần bay ngược ra sau.

Nhưng Tống Thần trong khi cảm nhận cái lạnh buốt xương ngoài cơ thể, lại ngửi thấy hai mùi hương thoang thoảng.

Một loại là mùi vị dễ chịu của Khương Nguyệt Thanh mà Tống Thần quen thuộc, mùi hương lạ lẫm còn lại thì khiến Tống Thần cả người tê dại da đầu.

Bởi vì mùi hương lạ đó từ trong ra ngoài kết hợp chặt chẽ với âm khí. "Nguy rồi!" Tống Thần gần như trong nháy mắt ngửi thấy hai mùi hương, cả người bộc phát toàn bộ tốc độ lao vào trong phòng.

Âm khí ở cửa, âm khí trong phòng còn kinh khủng hơn, cùng với mùi cơ thể thuộc về Khương Nguyệt Thanh.

Tống Thần không cần nghĩ cũng biết tình cảnh hiện tại của Khương Nguyệt Thanh vô cùng nguy hiểm.

Không màng đến vấn đề có đánh lại đối phương hay không, Tống Thần theo bản năng xông lên, ba bước thành hai bước chạy đến phòng khách.

Nhưng trong đó ngoại trừ đồ nội thất bình thường ra, đều không có gì thay đổi.

Chỉ có thêm một lượng lớn âm khí gần như có thể thực chất hóa, cùng với một tờ giấy trắng đặt lặng lẽ trên bàn trà. "Dì nhỏ, dì nhỏ!

Khương Nguyệt Thanh!!" Tống Thần ở trong phòng liên tục hô vài câu, tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau khi xác định không có bất kỳ tiếng động nào.

Tống Thần chủ động đi đến chỗ bàn trà, tay phải ngậm ngón cái, tay trái cầm tờ giấy trắng trên bàn trà lên.

Đập vào mắt là nét chữ tú lệ như của tiểu thư khuê các.

Nhìn cách viết và văn tự, Tống Thần đại khái phán đoán ra là văn tự thời đầu nhà Minh. "Vãi (????), không phải là quỷ già ngàn năm thật đấy chứ?" Chỉ cầm tờ giấy đối phương viết chữ để lại, Tống Thần cũng cảm giác ngón tay sắp đông cứng rồi, may mà Kỳ Lân Huyết trong cơ thể dưới hình xăm Kỳ Lân đang cổ động.

Kỳ Lân Huyết trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển nhanh chóng, trục xuất hàn ý xâm nhập đầu ngón tay Tống Thần ra ngoài.

Sau đó, Tống Thần bắt đầu nghiêm túc đọc bức thư. "Chậc, viết văn ngôn, còn dẫn nhập một số thơ cổ, quả thực là tăng thêm độ khó đọc hiểu cho tôi..." Tuy Tống Thần đọc rất tốn sức, nhưng cuối cùng nhờ kiến thức phong phú cũng dịch được ra.

Sau khi loại bỏ những từ ngữ tu sức, văn ngôn phức tạp, cả bức

thư tổng kết ra mấy câu đơn giản. "Trương Linh, người phụ nữ của ngươi đang ở trong tay ta, nếu muốn cô ta bình an vô sự, hãy đến cổ quốc Lâu Lan lấy giúp ta một món đồ, về phần là cái gì, đến đó tự nhiên sẽ biết." Gấp lại phong thư tràn ngập âm khí trong tay, ném nó vào trong cái hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao. "Không thể lãng phí, món này lúc cần có thể làm ám khí ném ra, âm khí bên trong người bình thường không chịu nổi đâu." Đóng nắp hộp Hắc Kim Cổ Đao lại, Tống Thần ngồi xuống bắt đầu suy nghĩ ý tứ của đối phương.

Tại sao lại gọi mình là Trương Linh?

Tại sao lại bắt mình đi cổ Lâu Lan?

Ngay cả manh mối cũng không cho mình biết! "Lúc phái người ủy thác, không thể miêu tả đạo cụ nhiệm vụ rõ ràng một chút sao?

Làm Riddler (kẻ đố vui) à!" Tống Thần phiền não gãi đầu, lập tức móc điện thoại gọi cho Khương Nguyệt Thanh.

Đối với lời của đối phương, Tống Thần không hoàn toàn tin tưởng, nhỡ đâu đối phương căn bản không bắt cóc Khương Nguyệt Thanh thì sao? *"Tút, tút, xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, sorry..."* Nghe tiếng điện thoại không ai bắt máy bên tai, tâm trạng Tống Thần càng thêm phiền não. "Chơi trò bắt cóc à?

Bài cũ rích rồi!

Có dám chơi chút gì mới mẻ không hả!

Quay phim kiểu này chẳng có ai xem đâu này!" Miệng không ngừng oán thầm hành vi của đối phương, Tống Thần thao tác điện thoại chuyển sang giao diện quay số. *Tút, tút, tút.* Sau khi ấn ba con số, Tống Thần gọi đi, điện thoại nhanh chóng được kết nối. "Alo, tôi muốn báo cảnh sát, vợ tôi... không, dì nhỏ của tôi bị người ta bắt cóc

rồi!" Sau vài phút tường thuật chi tiết, nhận được câu trả lời xác nhận nghiêm túc của cục cảnh sát, Tống Thần cúp điện thoại.

Cúi gằm mặt ngồi trên sô pha, một lúc sau vai Tống Thần bắt đầu run rẩy nhè nhẹ. "Hừ hừ hừ, hừ hắc hắc!" Tiếng cười có chút điên cuồng truyền ra từ miệng Tống Thần đang cúi đầu. *Rầm!* Tống Thần dùng sức đập xuống mặt bàn trước mặt, ánh mắt lóe lên một tia đỏ tươi điên cuồng hét lớn: "Tuy rằng không biết con ma xó nào chui ra, nhưng cũng quá coi thường thế kỷ hai mươi mốt rồi!

Tôi không tin có bản lĩnh bắt cóc một người sống sờ sờ như Khương Nguyệt Thanh đi dưới camera giám sát đầy đường!" "Dám bắt cóc nhân vật cấp Cục trưởng của nhà nước, tôi thấy ngươi thiếu sự giáo dục dưới cờ đỏ rồi!" Sau đó, Tống Thần bắt đầu chuẩn bị.

Mài Hắc Kim Cổ Đao, dùng dụng cụ lấy máu lấy ra một ít Kỳ Lân Huyết cất vào trong viên nang thủy tinh.

Chuẩn bị đồng thời tìm con quỷ bắt cóc Khương Nguyệt Thanh, cho tên khốn đó ăn trọn một bộ trảm kích trừ ma tẩm Kỳ Lân Huyết.

Trực tiếp siêu độ nó về quê cũ!

Để con quỷ già ngàn năm đó về địa ngục đoàn tụ với bố mẹ nó!

Nhưng mà, hai ngày sau. "Được, tôi biết rồi, cảm ơn." Tống Thần nghe điện thoại từ cục cảnh sát với vẻ mặt cứng đờ, tuy cảnh viên bên kia vẫn luôn an ủi Tống Thần, bảo đừng sốt ruột.

Nhưng Tống Thần biết được cục cảnh sát hiện tại hoàn toàn không tìm thấy tung tích đối phương, trong tình huống đã huy động camera giám sát toàn thành phố. "Haizz..." Tống Thần thở dài đành phải từ bỏ chờ đợi, lấy điện thoại tìm một số gọi đi. *Tút, tút, tút.* "Alo?

Giáo sư Trương phải không ạ?" ...

Khu biên giới không người sa mạc La Bố Bạc, cửa hàng bán xe. "Cho tôi một chiếc xe việt dã, đổ đầy xăng, sau đó chất thêm hai thùng xăng nữa." Tống Thần nôn nóng đi vào trong cửa hàng hét thẳng nhu cầu của mình với nhân viên, đồng thời đập một túi tiền mặt lên bàn.

Nhân viên cửa hàng vốn đang tức giận vì thái độ của Tống Thần, nhìn thấy tiền mặt trên bàn, biểu cảm chuyển đổi hoàn hảo từ phẫn nộ sang vui vẻ. "Không thành vấn đề ~~ Ngài cứ chờ đấy!" Nhân viên vơ hết tiền mặt trên bàn vào lòng, đếm kỹ lưỡng, xác nhận tiền là thật.

Liền vui sướng nhảy chân sáo chạy vào trong cửa hàng, chuẩn bị xe việt dã dùng để băng qua sa mạc cho Tống Thần.

Mười phút sau.

Dưới ánh mắt thân thiết của nhân viên, Tống Thần leo lên chiếc xe việt dã đã được chuẩn bị sẵn.

Kiểm tra tình trạng xe trước, bình xăng, sau đó kiểm tra lại xăng dự phòng trong cốp sau, sau khi tất cả đều xác nhận xong xuôi.

Tống Thần khởi động xe tiến về phía di tích cổ Lâu Lan.

Do trước đó Tống Thần đã ghi nhớ bản đồ vệ tinh sa mạc, nên vô cùng quen thuộc với vị trí của cổ Lâu Lan, chỉ cần xác định đúng hướng là nhắm mắt cũng có thể đến đích. ...

Hai ngày sau.

Cách di tích Lâu Lan dưới lòng đất một km về phía Tây, nơi đặt căn cứ tạm thời của Cục Khảo cổ. "Giáo sư Trương, xác định hôm nay lại xuống di tích dưới lòng đất lần nữa sao?" Trợ lý đứng ở cửa nhìn Giáo sư Trương, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Thời gian này, Cục Khảo cổ ngày nào cũng cho flycam xuống thăm dò di tích dưới lòng đất.

Nhưng do tín hiệu dưới đó quá kém, tiến hành đến hiện tại flycam cũng chỉ mới tìm được lối vào mà thôi.

Nhưng lại không thể xâm nhập sâu hơn để thám hiểm.

Cho nên lúc họp buổi sáng Giáo sư Trương bỗng nhiên đề xuất hôm nay phải tiến hành nhiệm vụ thám hiểm.

Khiến các lãnh đạo Cục Khảo cổ tỏ vẻ: Vãi chưởng, phát ngôn táo bạo dọa chết bảo bảo rồi.

Chương 204

Giáo sư Trương tỏ vẻ: Tôi có một đại lão sắp tới giúp tôi.

Mọi người trong Cục Khảo cổ đối với việc này không hề nghi ngờ, lập tức đồng ý đề nghị của Giáo sư Trương.

Dù sao Giáo sư Trương hành nghề bao năm, luôn là sự tồn tại đáng tin cậy nhất, đại lão của ông ấy, chắc chắn là đại lão thật.

Chỉ có trợ lý đi theo Giáo sư Trương làm việc nhiều năm cảm giác có chút không đúng lắm.

Cùng người của Cục Khảo cổ hỏi: Tại sao phải tin tưởng một người thích nói tướng thanh (hài kịch) vậy?

Giáo sư Trương nhìn bão cát đầy trời bên ngoài, hai tay đút túi áo nhàn nhạt nói: "Đương nhiên phải tiến hành thám hiểm, lúc đó tôi dường như nhìn thấy một số thứ đáng chú ý trên màn hình." ".....

Nhưng đại lão thám hiểm đâu?" "Hừ ~ hừ ~" Đối với câu hỏi của trợ lý, Giáo sư Trương nhếch miệng ngâm nga bài hát. "Giáo sư!

Ngài...

Hửm?" *Vù!!

Vù!!* Trợ lý vốn định chất vấn Giáo sư Trương, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bị tiếng gầm rú của động cơ hạng nặng từ xa thu hút sự chú ý.

Quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, trợ lý thấy từ xa trong sa mạc đang dấy lên một cột bụi cao ngất. "Đến rồi!" Khác với sự chấn kinh của trợ lý, Giáo sư Trương nhìn chiếc xe đang lao tới thì vô cùng vui vẻ. *Vù!* Tốc độ xe việt dã cực nhanh, chỉ trong hai phút đã đến trước mặt hai người Giáo sư Trương.

Tiện thể trình diễn cho hai người xem cái gọi là: Drift toàn tốc độ trên cát.

Hai người bị ép ăn một đống cát. "Giáo sư Trương, tôi đến rồi." Tống Thần đẩy cửa xe nhảy thẳng từ ghế lái ra.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của hai người, cùng với cát bụi phủ đầy người họ. "Đến rồi à?" Nhưng chưa đợi hai người trả lời câu hỏi của Tống Thần, chiếc xe đã giúp hai người giải thích nguyên nhân với Tống Thần. *Rầm!* Một tiếng!

Nắp capo bốc khói bị hất tung lên, một lượng lớn khói đen từ động cơ biến dạng từ từ bốc lên. "Làm thế nào mà lái hỏng được cả động cơ thế?" Trợ lý bị dọa sợ hãi nhìn cảnh tượng này, chỉ sợ giây tiếp theo động cơ phát nổ. "Ừm, tôi và nó đều đã cố gắng hết sức." Tống Thần lấy hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao và balo đựng một ít thức ăn từ trong xe ra.

Đi đến trước mặt Giáo sư Trương nói: "Đi thôi, hôm nay bắt đầu tiến hành thám hiểm luôn đi." "Ừm, đều chuẩn bị xong rồi, chờ chút." Giáo sư Trương gật đầu, xoay người dẫn Tống Thần đi về phía điểm tập kết.

Tống Thần lập tức đeo cái hộp đi theo, chỉ có trợ lý một mình ngơ ngác đứng tại chỗ không biết phản ứng thế nào. "Hả?

Không phải là Đạo diễn Tống sao?

Sao lại ở đây?

Chẳng lẽ đại lão là Đạo diễn Tống?" ...

Nửa giờ sau.

Tống Thần đứng ở lối vào di tích dưới lòng đất chỉnh lại tai nghe bluetooth không dây trên tai. "Đây là cái gọi là tai nghe cường hóa à?" "Không sai, tín hiệu vượt xa loại bluetooth thông thường, cộng thêm

trạm tín hiệu tôi thiết lập, chắc là có thể liên lạc được ở di tích dưới lòng đất." Giọng nói của Giáo sư Trương truyền ra từ tai nghe, Tống Thần ngẩng đầu nhìn trạm tín hiệu dựng cao cao cách đó không xa. "Thế à?

Được rồi, tôi biết rồi." Tống Thần gật đầu, nhìn ba nhân viên thám hiểm của Cục Khảo cổ sau lưng nói: "Đi thôi, biết lối vào chứ..." "Vâng!" Nhân viên thám hiểm mặc đồ lặn gật đầu, tiên phong đi vào lối vào đã tìm thấy trước đó.

Tống Thần đi theo sát phía sau, bốn người bắt đầu di chuyển trên con đường quanh co khúc khuỷu trong di tích.

Giáo sư Trương không ngừng hỏi Tống Thần đủ loại câu hỏi bên tai, khéo làm sao mấy câu hỏi này, Tống Thần chỉ cần nhìn hoàn cảnh xung quanh là có thể đại khái trả lời được. "Ừm, đáp án cậu nói không khác mấy so với tôi nghĩ." Giáo sư Trương vừa ghi chép đáp án Tống Thần nói, vừa đối chiếu với những gì mình biết.

Cuối cùng, Giáo sư Trương không nhịn được cảm thán trong lòng: "Không hổ là Tống Thần, quả nhiên vô cùng hiểu rõ mấy thứ này." Có thể trả lời tương tự như mình, vô cùng tốt, vô cùng tốt.

Trên đường đi, Giáo sư Trương vẫn luôn không ngừng trò chuyện với Tống Thần, cũng nói cho Tống Thần biết lý do mời cậu đến.

Tống Thần: "?

Cơ quan bên trong giống trong 'Đạo Mộ Bút Ký' xuất hiện sao?" Giáo sư Trương: "Không sai, flycam đã kích hoạt không ít lần.

Đây mới chỉ là di tích trên bề mặt, di tích dưới đáy sợ là..." "Được, tôi biết rồi, khi nào mới đến được di tích dưới lòng đất đây?" Tống Thần không có tâm trạng thảo luận vấn đề di tích lịch sử với Giáo sư Trương, hiện tại cậu toàn tâm toàn ý lo lắng cho Khương Nguyệt

Thanh.

Bị loại quái vật già bao phủ bởi toàn âm khí đó bắt giữ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. "Ừm, sắp đến rồi." Giáo sư Trương nhìn hình ảnh truyền về từ camera trên người ba nhân viên thám hiểm, lại căn cứ theo bản đồ flycam thống kê trước đó, nhanh chóng quét qua bản đồ. "Vậy à, vậy chúng ta đi nhanh lên chút." Nghe lời thúc giục của Tống Thần, ba người dẫn đường nhìn nhau gật đầu.

Tăng tốc bước chân nhanh chóng dẫn Tống Thần lao về phía lối vào di tích dưới lòng đất, sau đó bốn người đứng trước dòng sông chảy xiết. "Đây là lối vào, Đạo diễn Tống, có cần đeo đồ bảo hộ chống nước không?" *Tùm!!* Tống Thần hành động còn nhanh hơn lời nói của đối phương, cả người trực tiếp hóa thành một bóng đen lao xuống nước.

Mượn sức xoáy của dòng nước, Tống Thần lao thẳng vào một đường hầm sâu thẳm. *Phụt!!* Rất nhanh, Tống Thần lao ra khỏi dòng sông.

Cả người rơi thẳng xuống đất, cắn răng nén đau đớn khắp người bò dậy.

Ngẩng đầu nhìn thành phố khổng lồ dưới lòng đất trước mắt, Tống Thần siết chặt cái hộp sau lưng. "Bất kể mày muốn cái gì, nhưng dám làm hại Khương Nguyệt Thanh thì tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày." Nhìn di tích thành phố khổng lồ giống hệt trên mặt đất, chỉ là không rách nát bằng. "Thật sự giống hệt bên trên a," Tống Thần vừa vẩy bộ quần áo ướt sũng, Kỳ Lân Huyết trong cơ thể bắt đầu vận chuyển điên cuồng. *Xèo ~~* Từng trận khói trắng bắt đầu bốc lên trên bề mặt quần áo, bộ đồ ướt sũng đang khô đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Tai nghe vừa nãy rơi rồi à?" Tống Thần sờ soạng bên tai không còn tai nghe, quay đầu nhìn dòng nước đang đổ

xuống mãnh liệt. "Thôi bỏ đi, nhìn kiểu này chắc khó mà tìm lại được." Tống Thần từ bỏ ý định tìm tai nghe, bật Hắc Kim Cổ Đao từ trong hộp sau lưng ra.

Đồng thời, Thanh Đồng Long Phù mà Tống Thần vẫn luôn để trong hộp cũng rơi ra theo. *Keng!* Lúc Tống Thần nắm lấy cán Hắc Kim Cổ Đao, Thanh Đồng Long Phù rơi xuống đất. "Hửm?" Tống Thần cúi người nhặt lên, nhìn Thanh Đồng Long Phù trong tay. "Suýt thì quên mất cái này, ủa?

Cái này?" Phát hiện có chút kỳ lạ, Tống Thần nheo mắt nhìn chằm chằm Thanh Đồng Long Phù trong tay, giơ tay đưa nó ra dưới các góc độ ánh sáng khác nhau. "Văn tự?" Tống Thần nheo mắt nhìn những văn tự bí ẩn hiện ra trên Long Phù dưới góc độ ánh sáng đặc thù. "Quả thực là quá nhỏ." Tống Thần nhìn những nét chữ nhỏ xíu bên trên, cho dù với thị lực vượt xa người thường của cậu, nhất thời cũng không có cách nào nhìn rõ hoàn toàn chữ viết. "Xem ra, lúc đó mình thiết định Ngô Tà có thể nhìn rõ chữ trong cá chép đồng (Xà Mi Đồng Ngư) có hơi khoa trương rồi." Oán thầm một câu về thiết lập, Tống Thần dùng Hắc Kim Cổ Đao khắc lại tin tức hành động trước trên mặt đất.

Sau đó vừa nghiên cứu Thanh Đồng Long Phù, vừa đi về phía trước di tích dưới lòng đất. ...

Cùng lúc đó, tại căn cứ, Giáo sư Trương đang căng thẳng nắm lấy tai nghe hét lớn. "Tống Thần!

Tống Thần!

Nghe thấy thì trả lời tôi!" Trợ lý bên cạnh ôm đầu kêu rên: "Tiêu rồi, Đạo diễn Tống xảy ra chuyện rồi." "Câm miệng!

Có thể nói lời nào tốt lành hơn không!" Vốn dĩ vì chứng kiến Tống Thần biến mất trong nước nên phiền não, Giáo sư Trương bị trợ lý lải

nhải hai câu càng thêm phiền.

Khó chịu quay đầu quát trợ lý, trợ lý bị mắng cũng chỉ có thể oan ức bĩu môi. "Rõ ràng tôi nói không sai mà, để Đạo diễn Tống tham gia chuyện nguy hiểm như vậy vốn dĩ là không tốt." Trợ lý oán trách nhìn Giáo sư Trương gào lên. "Nhìn xem đều xảy ra chuyện rồi đấy thây?" Nhưng trong lòng có lo lắng cũng không dám nói ra.

Dù sao Tống Thần hiện tại cũng là đạo diễn số một số hai trong nước, về độ nổi tiếng còn áp đảo không ít tiểu thịt tươi.

Chương 205

Nếu thật sự vì nguyên nhân của Cục Khảo cổ mà mất tích, sợ là đám cư dân mạng mất lý trí kia sẽ bạo lực mạng bọn họ.

Những cảnh tượng khủng bố đó, trợ lý cả người không nhịn được run rẩy.

Quá đáng sợ!

Phớt lờ trợ lý đang lẩm bẩm bên miệng, Giáo sư Trương bắt đầu chuyển kênh liên lạc hét với ba nhân viên thám hiểm khác. "Chuẩn bị lặn xuống di tích dưới lòng đất, tìm kiếm Tống Thần!" Trong tai nghe lập tức truyền đến tiếng trả lời của ba người: "Rõ!" Lúc ba người xuống nước, Giáo sư Trương hét lên: "Phải chú ý an toàn đấy!

Ưu tiên bảo vệ bản thân là chính!" "Đã rõ." *Tùm!* Nhìn màn hình biến hóa sau khi họ xuống nước, Giáo sư Trương sốt ruột nắm chặt hai tay vào nhau, bắt đầu lo lắng cho tình huống mà ba nhân viên thám hiểm gặp phải.

Tuy ba người mặc trang phục đặc chế, chuyên môn để đối phó với dòng nước chảy xiết và xoáy nước khi rơi xuống.

Nhìn hình ảnh dòng nước phức tạp một hồi, mày Giáo sư Trương càng nhíu càng chặt.

Trong đầu không nhịn được hiện lên hình ảnh Tống Thần nhảy xuống nước, nhớ lại động tác thành thục đó, Giáo sư Trương không nhịn được nói: "Nhìn tư thế xuống nước của Tống Thần, thân thủ của cậu ta hẳn là rất tốt nhỉ?

Không nên bị dòng nước nhấn chìm như vậy mới đúng chứ?" ...

Đi trên đường, Tống Thần giơ cao Thanh Đồng Long Phù trong

tay, nhờ vào việc chuyển đổi góc độ để nhìn những dấu vết bên trên.

Bỗng nhiên, chuyển sang một góc độ khác, Tống Thần dường như phát hiện, những dấu vết trên bề mặt Long Phù giống như những đường nối liền mạch. "Xem nào, hình như không phải văn tự?

Ngược lại hơi giống bản đồ..." Tống Thần hai gối hơi khuỵu xuống, hơi dùng sức nhảy cao hơn một mét.

Nhẹ nhàng né tránh gai nhọn bỗng nhiên trồi lên dưới chân, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn nó một cái.

Cơ quan: Làm vậy tôi mất mặt lắm đấy. *Rắc rắc, rắc rắc.* Tống Thần dưới chân thỉnh thoảng giẫm phải gạch lát trên mặt đất, kích hoạt cơ quan của di tích dưới lòng đất.

Ví dụ như: Mũi tên bay, chông đất các loại.

Những cơ quan từng khiến flycam của Cục Khảo cổ nếm đủ đau khổ.

Tống Thần nhìn cũng không thèm nhìn, không phải trực tiếp nhảy qua, thì là dùng Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhẹ nhàng chém rụng toàn bộ.

Cảnh tượng này nếu để người chế tạo cơ quan nhìn thấy, sợ là tức đến xuất huyết não.

Dù sao người ta thiết kế cơ quan là để phòng ngừa kẻ địch xâm nhập, không phải để cho kẻ địch tập thể dục khởi động!

Trên đường đi, mắt Tống Thần hầu như không rời khỏi Thanh Đồng Long Phù.

Sau khi phát hiện dấu vết bên trên có thể là lộ trình bản đồ nào đó, tâm thần Tống Thần hoàn toàn đặt lên Thanh Đồng Long Phù.

Không còn cách nào khác, ai bảo cái Thanh Đồng Long Phù này lấy

được từ trong cổ mộ ở Trường Bạch Sơn chứ?

Qua hai ngày lái xe trên sa mạc, Tống Thần đại thể đã hiểu rõ, con quái vật âm khí bắt cóc Khương Nguyệt Thanh rốt cuộc là tồn tại gì.

Lần trước Tống Thần xuống cổ mộ, cũng là cổ mộ khổng lồ trong núi tuyết ở khu Trường Bạch Sơn.

Trong đó có hai quan tài thanh đồng khổng lồ, nếu thật sự dựa theo bố cục phong thủy hút âm khí cả ngàn năm.

Sinh ra quái vật tồn tại tương đương khủng bố là chuyện rất có khả năng.

Lại thêm trên bức thư tràn ngập âm khí kia, chỉ đích danh viết là Trương Linh.

Chẳng phải lúc đó Tống Thần đứng trước quan tài thanh đồng đã hô to cái tên này sao?

Hiểu được những điều này, Tống Thần càng thêm coi trọng Thanh Đồng Long Phù trong tay.

Dù sao món đồ này lúc đó lấy được từ trên quan tài thanh đồng, thứ đối phương muốn, chắc là có quan hệ với Thanh Đồng Long Phù. "Hoàn toàn xem không hiểu, liệu có liên quan đến di tích dưới lòng đất không nhỉ?" *Bốp!

Bốp!* Hắc Kim Cổ Đao gạt bay mấy chục mũi tên cơ quan bắn tới, Tống Thần ngẩng đầu, quan sát kỹ vị trí mình đang đứng.

Lúc này, Tống Thần đang ở phần trước khi vào thành phố dưới lòng đất.

Hai bên xung quanh đều là công trình kiến trúc bằng đá cao ngất, tuy tạo hình khá kỳ lạ, nhưng rõ ràng là kiểu dáng kiến trúc cổ đại.

Cho dù ở dưới lòng đất lâu như vậy, nhưng trải qua hàng ngàn

năm thời gian trôi qua.

Năm tháng vẫn lưu lại dấu vết trên những tảng đá và kiến trúc bằng đất.

Quan sát một vòng hoàn cảnh xung quanh, Tống Thần nhìn chằm chằm vào kiến trúc cao nhất ở trung tâm di tích.

Tống Thần hơi nheo mắt, lẩm bẩm một mình: "Thứ đồ chơi kia muốn, liệu có phải đang ở đó không nhỉ?" Tống Thần giơ tấm Phù rồng bằng đồng xanh trong tay, nhắm vào công trình kiến trúc ở trung tâm phía xa.

Cậu kinh ngạc phát hiện hoa văn trên bề mặt tấm phù khá tương đồng với đường nét bên ngoài của công trình.

“Trùng hợp sao? .....” Nhưng khi thấy đỉnh của tòa nhà vừa khéo trùng khớp với con mắt trên tấm phù rồng, Tống Thần liền thu nó lại và nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Kệ có trùng hợp hay không, đây cũng là phát hiện duy nhất rồi.” Thế là, Tống Thần bắt đầu chạy về phía tòa nhà cao nhất ở trung tâm thành phố di tích.

Trong lúc chạy, mắt Tống Thần thỉnh thoảng lại quan sát môi trường xung quanh.

Lúc này, cậu đang chạy trên con đường chính giữa, hai bên đường là những công trình kiến trúc được xây bằng đất bùn và đá.

Chúng chủ yếu có hình vuông, có cửa sổ và cửa lớn.

Nhưng không biết đã bị bỏ hoang bao lâu, cửa sổ và cửa ra vào đã không còn vật che chắn.

Tống Thần có thể dễ dàng nhìn thấy mọi thứ bên trong nhà: những vật dụng bằng gỗ đã mục nát và sụp đổ, những chiếc bát đất vỡ trên

sàn, và các gian phòng bị bao phủ bởi một lớp bụi dày.

Quan sát tất cả những điều này, Tống Thần nhớ lại suy đoán của giáo sư Trương.

Người Lâu Lan cổ vì khí hậu trên mặt đất ngày càng khắc nghiệt nên đã chọn di cư, một bộ phận khác không di cư thì chọn đi xuống lòng đất để xây dựng thành phố và sinh sống.

Nhưng nhiều năm sau, vì tầng đá phía trên và sông ngầm sụp đổ, nhấn chìm thành phố dưới lòng đất, họ đã chọn cách tháo chạy.

"Nhưng nhìn tình hình trong nhà, có vẻ không giống như lời giáo sư Trương nói." Tống Thần xách Hắc kim cổ đao chạy qua hàng chục căn nhà trong thời gian ngắn.

Qua quan sát, mặc dù bên ngoài và bên trong các công trình đều có dấu vết bị nước xói mòn, nhưng cấu trúc bên trong lại không cho thấy sự hoảng loạn tháo chạy như giáo sư Trương nói.

Ngược lại, nó giống như tình cảnh người ta đã thong thả dọn dẹp xong xuôi, rồi chọn bỏ lại những thứ không cần dùng đến.

Nguyên nhân chính khiến Tống Thần đưa ra suy đoán như vậy là vì suốt quãng đường đi, cậu không hề thấy một bộ hài cốt nào.

Nếu thật sự như giáo sư Trương suy đoán, dù phần lớn hài cốt đã bị dòng nước cuốn đi, thì cũng phải có một phần được giữ lại trong các căn phòng chứ.

Không thể sạch sẽ như bây giờ được.

Rắc!!

Tống Thần đang vừa chạy vừa suy nghĩ thì chân lại giẫm phải một cơ quan nữa, cậu nhíu mày nhìn bàn chân vừa nhấc lên rồi hạ xuống.

"Mấy cái cơ quan này xây dựng thật tùy hứng, chẳng có quy tắc gì

cả.” Vút!

Vút!

Vút!

Vài mũi tên nỏ từ trong con hẻm hai bên bắn ra, xé gió lao về phía Tống Thần đang đứng yên.

Nhưng tốc độ của Tống Thần vung Hắc kim cổ đao còn nhanh hơn.

Hắc kim cổ đao hóa thành những vệt đao quang màu đen lóe lên quanh người Tống Thần, chém gãy ngang lưng những mũi tên bắn tới.

Sau khi chém gãy hết tất cả tên nỏ, Tống Thần bất đắc dĩ thở dài.

“Rõ ràng là vô dụng, cứ bày ra mấy trò này làm gì, chẳng lẽ sợ người của Cục Khảo cổ vào rồi gặp nguy hiểm sao?” Cậu đá văng mũi tên gãy dưới chân, thân tên bằng gỗ đã bị thời gian ăn mòn vỡ tan thành vụn.

Vù!

Tống Thần đang định đi tiếp thì tai đột nhiên giật giật.

Một âm thanh yếu ớt, tần số siêu cao truyền vào tai cậu.

Khoảng cách ngày càng gần.

“Thứ gì!?” Tống Thần quay đầu nhìn lại phía sau, một màu tím đã chiếm trọn tầm mắt của cậu.

Phụt!!

Chương 206

Máu tươi bắn tung tóe trong không trung. .....

Ùm!

Ùm!

Ùm!

Ba nhân viên thăm dò của Cục Khảo cổ mặc bộ đồ lặn dày cộp rơi xuống từ dòng nước chảy xiết.

Giống như Tống Thần lúc trước, họ ngã rất mạnh xuống đất.

Nhưng khác với Tống Thần chỉ mặc một bộ đồ chống gió, ba nhân viên mặc đồ lặn đặc chế dày cộm chỉ nằm bò trên mặt đất một lúc.

Sau khi thích ứng với trạng thái chấn động não nhẹ, họ bò dậy như không có chuyện gì xảy ra.

"Tít, ...tít. ....." Tiếng hỏi thăm của giáo sư Trương liên tục vang lên trong tai nghe.

Tai nghe của ba người vì được đeo bên trong mũ bảo hiểm nên không bị mất như của Tống Thần.

Nhưng do đang ở vị trí khá sâu dưới lòng đất, tín hiệu vẫn bắt đầu chập chờn.

Đối với tình huống này, Cục Khảo cổ đã sớm có biện pháp giải quyết.

Ba nhân viên thăm dò lấy ra vài bộ thu sóng WiFi đặc chế từ ba lô sau lưng và bắt đầu bố trí xung quanh.

Sau khi bố trí xong, ba người bật công tắc của bộ thu sóng lên.

Rất nhanh, tại căn cứ trên mặt đất, màn hình vốn tối đen vì mất tín hiệu đã bắt đầu hiện lại hình ảnh.

"Giáo sư, có hình ảnh rồi!

Bộ thu tín hiệu đã được bố trí xong!" Người phụ tá là người đầu tiên nhìn thấy màn hình được khôi phục, vội vàng báo cho giáo sư Trương đang cố gắng liên lạc với ba người dưới lòng đất.

Giáo sư Trương gật đầu: "Ừm, tôi biết rồi." Tiếp đó, ông cầm bộ đàm hỏi ba nhân viên thăm dò: "Bây giờ có nghe tôi nói không?

Nếu có thể thì xin trả lời." "Có thể, nghe rõ, giáo sư Trương." Nghe thấy tiếng trả lời của nhân viên thăm dò, giáo sư Trương vội vàng cầm bộ đàm hỏi.

"Tốt, Tống Thần có ở bên cạnh không?" "Không phát hiện thấy bóng dáng của đạo diễn Tống, nhưng tại nơi chúng tôi rơi xuống có dấu vết của người ngã." Cùng với giọng nói của nhân viên thăm dò, giáo sư Trương chú ý thấy hình ảnh trên màn hình đã thay đổi.

Trên màn hình chính là dấu vết Tống Thần ngã xuống đất, một hình người rõ ràng in trên nền cát dày.

Thấy vậy, giáo sư Trương xoa mặt cảm thán: "Nhìn có vẻ đau thật đấy." "Nhưng trên mặt đất có thông tin đạo diễn Tống để lại." "Nhanh!

Cho tôi xem!" Giáo sư Trương vội vã muốn xem Tống Thần đã để lại gì, nhân viên thăm dò liền hướng camera để chuyển đổi hình ảnh.

Nhìn dòng chữ Tống Thần để lại cho Cục Khảo cổ, yêu cầu mọi người thăm dò ở vòng ngoài trước, vì bên trong thành phố có rất nhiều cơ quan nguy hiểm, đối với người của Cục Khảo cổ thì quá nguy hiểm.

Còn bản thân Tống Thần thì đi vào trong thăm dò trước, sau đó sẽ

ra hội họp.

“Một mình đi vào trong rồi sao?” Giáo sư Trương bất đắc dĩ lắc đầu, dặn dò ba nhân viên thăm dò.

“Vậy các cậu cứ ở vòng ngoài quan sát cẩn thận, chú ý đừng kích hoạt cơ quan.” “Rõ!” Giáo sư Trương nhìn màn hình bắt đầu chuyển động trở lại, hai tay lo lắng nắm chặt vào nhau, cảm thán.

“Không biết Tống Thần bây giờ ra sao rồi.” .....

“A!” Máu chảy xuống từ vết thương bị rạch trên má.

Cảm nhận dòng nhiệt trên mặt, Tống Thần không có thời gian để kiểm tra vết thương.

Bởi vì lúc này có một thứ còn nguy hiểm hơn đang tồn tại.

Nhìn vào bóng ảnh màu tím thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm mắt, Tống Thần nhíu chặt mày.

Chỉ dựa vào thị lực động cũng không thể bắt được bóng dáng màu tím kia.

Tống Thần cầm Hắc kim cổ đao lau vết thương trên mặt, rồi bôi máu trên ngón tay lên Hắc kim cổ đao.

“Xem ra chuyện tiếp theo sẽ bắt đầu thú vị đây, sự thật về sự diệt vong ở đây sao?” Hú!

Hú!

Hú!

Tống Thần vung Hắc kim cổ đao, tạo ra những luồng khí lưu không ngừng vung chém.

Giữa những đường đao quang màu đen, một bóng ảnh màu tím linh hoạt liên tục né tránh lên xuống giữa chúng.

“Tốc độ thật nhanh!

Cũng rất cứng cáp nữa.” Nhìn bóng ảnh màu tím dù thỉnh thoảng bị thân đao chạm vào cũng không hề hấn gì, Tống Thần hơi híp mắt lại.

Cổ tay phải đang nắm chuôi đao bắt đầu khẽ chuyển động.

Thân đao vung lên bắt đầu cuốn theo luồng khí xung quanh, luồng khí xoáy tròn ngay lập tức cuốn bóng ảnh màu tím vào trong.

Bóng ảnh màu tím vốn đang bay lượn linh hoạt quanh Tống Thần, dần dần bắt đầu bị ảnh hưởng bởi luồng khí do Hắc kim cổ đao tạo ra.

Quỹ đạo di chuyển vốn khiến Tống Thần không thể nhìn rõ, nay dưới ảnh hưởng của luồng khí đã liên tục chậm lại.

Rất nhanh, quỹ đạo di chuyển đã bị Tống Thần nhìn thấy rõ ràng.

Hắc kim cổ đao cuốn theo luồng khí được giơ lên cao, nhắm thẳng vào bóng ảnh màu tím mà chém mạnh xuống.

Vù!

Rầm!

Tống Thần dùng hết sức bình sinh, trực tiếp đập mạnh nó xuống đất.

Sức mạnh kinh khủng toàn thân bộc phát trực tiếp khiến mặt đất bị đập ra một cái hố sâu, không chỉ đơn giản là chém vào mặt đất.

“Giải quyết xong chưa!?” Tống Thần dồn sức đè chặt chuôi đao, ghé đầu nhìn xuống dưới lưỡi đao, muốn quan sát xem rốt cuộc là thứ gì mà tốc độ lại nhanh đến thế.

Lần đầu tiên gặp mặt, nếu không phải phản xạ bản năng của Tống Thần đủ nhanh.

Cậu nghiêng đầu né được đòn tấn công của bóng ảnh màu tím, nếu không thì bây giờ không chỉ đơn giản là chảy máu ở má.

".....Côn trùng?

Pha lê tím?" Sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của bóng ảnh màu tím dưới lưỡi đao, Tống Thần hơi híp mắt, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Cơ thể nó to khoảng một cái móng tay, toàn thân được bao bọc bởi vật chất giống như pha lê màu tím bán trong suốt, toàn thân đều là cấu trúc góc cạnh.

Nếu không phải hai bên thân thể nó có những chiếc chân đang cử động loạn xạ, và đôi cánh trong suốt đang rung lên với tốc độ cao.

Tống Thần có lẽ thật sự cho rằng thứ này là một viên pha lê tím biết bay.

"Sinh vật này thật sự có thể tồn tại trong thực tế sao?" Tống Thần lục lọi kiến thức trong đầu, cũng không thể tìm thấy bất kỳ sự tồn tại nào liên quan đến loại côn trùng pha lê tím này.

Đặc biệt, Tống Thần đã liên tục đè Hắc kim cổ đao xuống, nhưng mũi đao không thể đâm vào cơ thể con bọ pha lê tím.

Rõ ràng mặt đất đá cũng đã bắt đầu vỡ vụn dưới sức mạnh của Tống Thần.

"Cứng quá... pha lê tím thật cũng không cứng đến thế này chứ?" Ngay khi Tống Thần dùng hết sức chuẩn bị chém chết con bọ pha lê tím, vết thương vừa mới lành trên mặt lại rỉ máu do cậu dùng sức quá độ.

Máu tươi chảy xuống từ má Tống Thần, cuối cùng theo cằm tạo thành một giọt máu, nhỏ xuống.

Tí tách!

Thật trùng hợp, nó nhỏ ngay lên người con bọ pha lê tím.

Xèo!

Xèo!!

Lớp vỏ pha lê tím bên ngoài mà ngay cả Hắc kim cổ đao của Tống Thần cũng không thể phá hủy, dưới máu Kỳ Lân, bốc lên một lượng lớn khói trắng.

Lớp vỏ pha lê tím cứng rắn không thể phá vỡ cũng nhanh chóng tan chảy như tuyết gặp nắng gắt.

Vài giây sau, Tống Thần cảm thấy dưới lưỡi đao trống rỗng, mũi Hắc kim cổ đao đã chạm vào mặt đất.

Còn con bọ pha lê tím thì đã biến mất không còn tăm hơi.

Chương 207

“Bị máu Kỳ Lân khắc chế sao...

Quả không hổ là máu Kỳ Lân, vĩnh viễn là thần!” Tống Thần lấy từ trong túi áo ra một bình xịt trị ngoại thương, xịt lên vết thương trên mặt.

Cảm giác mát lạnh trên mặt khiến đầu óc Tống Thần bắt đầu suy nghĩ về một số vấn đề kỳ lạ.

Nguyên nhân thành cổ dưới lòng đất này bị bỏ hoang, liệu có phải vì loại côn trùng này không?

Dù sao thì lớp vỏ ngoài của chúng, ngay cả Hắc kim cổ đao cũng không thể phá vỡ, nếu không có máu Kỳ Lân, có lẽ Tống Thần cũng chẳng làm gì được nó.

Chỉ có thể là Tống Thần không giết được con bọ, và con bọ cũng không giết được Tống Thần.

Vù!

Vù!

Vù!

Trong lúc Tống Thần đang cúi đầu suy nghĩ, bên tai lại vang lên âm thanh tần số cao đó.

Cậu lập tức rút Hắc kim cổ đao khỏi mặt đất, cả người lao về phía trước vài bước, sau khi chuẩn bị sẵn sàng liền quay người chuẩn bị đối chiến.

Nhưng khi Tống Thần quay người, lại chỉ thấy vài vệt tím biến mất trong tầm mắt.

Cậu ngẩn người vài giây, nhìn về hướng những con bọ pha lê tím biến mất.

“Chết rồi!” Tống Thần phản ứng ngay lập tức, đó chính là hướng mà mấy người kia đáp xuống.

Mục tiêu của những con bọ pha lê tím đó có khả năng là các nhân viên thăm dò của Cục Khảo cổ.

“Thật phiền phức.” Sau khi định vị, Tống Thần lập tức co giò chạy.

“Ba người các cậu tốt nhất là gắng gượng cho tôi, đừng chết đấy!” .....

Tích, tích, tích.

Dụng cụ hình tròn quét qua bề mặt kiến trúc, dữ liệu thu được sẽ được truyền về căn cứ qua mạng không dây.

“Giáo sư, dữ liệu của bức tường ngoài cùng đã truyền xong toàn bộ.” Đội trưởng đội thăm dò, Vương Thủ Du, ấn nút bên cạnh mũ bảo hiểm, bật tai nghe bluetooth bên trong nói.

“Đã nhận, bên này đều đang phân tích.” Giọng của giáo sư Trương truyền lại từ tai nghe, nghe thấy câu trả lời, Vương Thủ Du hạ cánh tay đang giơ lên, thả lỏng cơ thể vận động vài cái.

Nhưng rất nhanh, cảm nhận được sức nặng của bộ đồ bảo hộ trên người, Vương Thủ Du thở dài hỏi.

“Giáo sư, có thể xin cởi bộ đồ bảo hộ ra không?

Thật sự nặng quá.” Tại căn cứ, giáo sư Trương đang so sánh dữ liệu lập tức lớn tiếng mắng.

“Cậu nghĩ gì thế!

Bộ đồ bảo hộ là để bảo vệ các cậu!

Trong di tích toàn là cơ quan chết người!

Tất cả mặc cho tử tế vào!" Vương Thủ Du: "Nhưng, đạo diễn Tống cũng có mặc đồ bảo hộ đâu." "Nếu cậu có thể một cước đá bay người ta vài mét thì cũng có thể không cần mặc." Giọng nói bình thản của giáo sư Trương truyền ra từ tai nghe, khiến Vương Thủ Du lúng túng gãi gãi chiếc mũ bảo hiểm trên đầu.

"Ha ha ha, vậy tôi chọn mặc đồ bảo hộ vậy." "Đội trưởng!

A!

A a a!" Đột nhiên, trong tai nghe của Vương Thủ Du truyền đến tiếng la hét của hai đội viên khác, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của họ, Vương Thủ Du vội vàng hét lên.

"Sao vậy?

Sao vậy?" Nhưng trong tai nghe chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của hai người, Vương Thủ Du vội vàng co giò chạy về phía hai đội viên.

"Vương Thủ Du, cẩn thận!

Camera trên người cậu bị hỏng rồi!" Giọng nói lo lắng của giáo sư Trương vang lên trong tai nghe.

Vương Thủ Du gật đầu, dồn sức kéo lê bộ đồ bảo hộ nặng nề chạy đến vị trí của hai đội viên.

Cùng lúc với giáo sư Trương đang nhìn qua camera, anh ta thấy hai nhân viên thăm dò đang bị bao vây bởi vô số tia sáng màu tím.

Hai người nằm trên đất không ngừng lăn lộn, bộ đồ bảo hộ trên người đã rách nát, ngay cả chiếc mũ bảo hiểm cứng cáp trên đầu cũng đã nứt ra vài đường.

Những giọt máu li ti không ngừng bắn ra từ người họ.

“Thứ quái gì vậy!” Vương Thủ Du trợn to mắt, cả người cứng đờ tại chỗ, không biết nên làm gì.

Vù!

Đột nhiên, một con bọ pha lê tím phát hiện ra Vương Thủ Du đang ngây người tại chỗ.

Nó xé toạc không khí lao về phía Vương Thủ Du, nhắm thẳng vào tấm kính trước mặt trên mũ bảo hiểm của anh.

Xong rồi, mình sắp chết rồi!

Nhưng, ngay khoảnh khắc con bọ pha lê tím sắp đập vỡ mặt nạ mũ bảo hiểm của Vương Thủ Du và giết chết anh ta.

Một lưỡi đao màu đen xuất hiện giữa hai người, chặn đứng thành công đòn tấn công của con bọ pha lê tím.

Cùng lúc đó, tiếng gầm giận dữ của Tống Thần cũng vang lên.

“Cút ngay!” Mùi vị của tử thần rốt cuộc là như thế nào?

Trước khi chết có thật sự sẽ hồi tưởng lại cuộc đời mình không?

Sẽ không cam lòng sao?

Sẽ sợ hãi sao?

Sẽ hối hận sao?

Vương Thủ Du cho rằng tất cả đều không phải, khi thật sự cận kề cái chết, trong đầu chỉ có một khoảng trống rỗng.

Lúc cận kề cái chết, đồng tử của Vương Thủ Du giãn ra, tiềm năng không biết từ đâu bộc phát.

Lúc này Vương Thủ Du có thể nhìn rõ hình dáng của con bọ pha lê đang bay tới với tốc độ cao.

Nhưng càng như vậy, Vương Thủ Du càng hiểu rõ, khó thoát khỏi

cái chết.

Cùng lúc đó, trong bộ não trống rỗng cũng lóe lên một hình ảnh.

Đó là buổi tiệc nhỏ của mọi người ở Cục Khảo cổ vào tối hôm qua, lúc đó, mọi người đang vui vẻ ăn lẩu, hình ảnh anh đang gắp sách bò từ nồi lẩu cay của nhà bên cạnh.

Quả nhiên, lúc đó nên ăn nồi lẩu cay mới phải.

Đây vốn dĩ là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Vương Thủ Du.

Nhưng, Tống Thần đã chen vào bằng thanh Hắc kim cổ đao, cưỡng ép kéo dài tuổi thọ của anh thêm mấy chục năm.

Keng!

Con bọ pha lê tím bay với tốc độ cao đâm vào thân Hắc kim cổ đao, sức mạnh do khối lượng cộng với tốc độ tạo ra khiến thân đao cũng bắt đầu rung nhẹ.

Điều này khiến Tống Thần, người vốn đang duỗi thẳng tay cầm đao để đâm, có chút bất ngờ.

Không ngờ thứ này sau khi tăng tốc lại mạnh đến thế!

Bất đắc dĩ, Tống Thần đành phải dùng tay trái nắm lấy cổ tay phải để trợ lực.

"Hô!

Đi!" Hắc kim cổ đao được Tống Thần dùng như gậy bóng chày, trực tiếp đánh bay con bọ pha lê tím đi.

Sau khi tiếp đất, hai chân Tống Thần trượt trên mặt đất nửa mét, sau khi dừng lại, cậu quay đầu nhìn Vương Thủ Du đang ngây người.

"Đừng ngẩn ra nữa!

Chuẩn bị cứu đội viên đi." Nói xong, Tống Thần vung Hắc kim cổ

đao bên cạnh, hai chân đạp đất lao về phía trước.

Để lại Vương Thủ Du ngẩn người tại chỗ: "Mẹ ơi, con lại có cơ hội ăn lẩu cay rồi." Tại căn cứ.

"Vãi chưởng!" Giáo sư Trương nhìn cảnh tượng trên màn hình mà kinh hô thành tiếng.

"Tống Thần!?

Thanh đao đó là gì vậy?" Tiếng kinh hô của giáo sư Trương thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Chương 208

Rất nhanh, tất cả mọi người trong căn cứ đều chen chúc sau lưng giáo sư Trương, xem qua màn hình trước mặt ông.

“Đạo diễn Tống!?” “Chạy nhanh quá đi mất!!” “Thứ trong tay cậu ấy hình như là Hắc kim cổ đao!

Ngầu quá đi!” Bị mọi người đè ép, giáo sư Trương la lên: “Đừng đè tôi nữa, tôi không thở được!” .....

“Số lượng khoảng mười con sao.....” Tống Thần vừa lao tới vừa dựa vào những bóng ảnh màu tím đang vây công hai nhân viên thăm dò để ước tính số lượng bọ pha lê tím.

Tay trái cậu lấy ra một ống thủy tinh trong suốt từ túi đeo hông.

Trong ống thủy tinh là chất lỏng màu đỏ tươi, giống như pha lê đỏ lấp lánh.

Đó chính là máu Kỳ Lân mà Tống Thần đã rút ra từ cơ thể mình, để không phải cứ cắt tay liên tục, Tống Thần đã chuẩn bị trước một ít.

Cậu bật nắp ống thủy tinh, máu Kỳ Lân bên trong được rưới lên thân đao.

“Bùa phép hoàn tất!” Tống Thần cầm Hắc kim cổ đao đã dính máu Kỳ Lân lao đến bên cạnh hai nhân viên thăm dò đang nằm sõng soài trên đất.

Keng!!

Keng!

Tay phải vung Hắc kim cổ đao chém đứt hai con bọ pha lê tím,

những con bọ bị chém thành hai nửa bắt đầu tan chảy trong không trung.

Tay trái lại lấy ra một lọ máu Kỳ Lân khác, vẩy ra không trung, lại thành công hòa tan thêm ba con bọ pha lê tím nữa.

"Không sao chứ!" Tống Thần vội vàng hét lên với hai người đang nằm trên đất, hai người toàn thân rách nát ngẩng đầu nhìn Tống Thần.

Chiếc mũ bảo hiểm vốn rất dày lúc này đã vỡ nát.

"Còn sống....." Nghe được câu trả lời, Tống Thần thở phào nhẹ nhõm, mắt không ngừng đảo quanh, bắt lấy những con bọ pha lê tím đang tấn công.

Keng!

Keng!

Keng!

Mỗi lần những con bọ bay với tốc độ cao va chạm với Hắc kim cổ đao, đều tóe ra một mảng lớn tia lửa trong không trung.

May mắn thay, Tống Thần có máu Kỳ Lân khắc chế bọ pha lê tím.

Mặc dù quá trình không thuận lợi, nhưng với cái giá là ba bình máu Kỳ Lân, Tống Thần cuối cùng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả bọ pha lê tím xung quanh.

Vương Thủ Du đã mất kết nối từ lâu lúc này mới kết nối lại được, vội vàng mang theo camera chạy tới.

Liếc nhìn Tống Thần đang cầm Hắc kim cổ đao, Vương Thủ Du thông minh không hỏi gì, trước tiên kiểm tra tình hình của các đội viên.

"Tình trạng thảm quá!" Giáo sư Trương và những người khác cũng đồng bộ nhìn thấy tình trạng của hai quan trắc viên qua camera

trên người Vương Thủ Du.

“Bộ đồ lặn được may và nhồi bằng da đặc biệt mà cũng bị phá hủy thành ra thế này!” Giáo sư Vương, người phụ trách chế tạo bộ đồ lặn, nhìn hình ảnh truyền về, đặc biệt là bộ đồ lặn rách nát trên người hai nhân viên thăm dò mà hét lớn.

“Rõ ràng là không thể nào!

Theo thiết kế của tôi, ngay cả dao kiếm cũng có thể chống lại được mà!” “Bản thể của loại côn trùng bay đó cứng hơn dao kiếm nhiều.” Giọng của Tống Thần truyền ra từ màn hình, cùng lúc đó mọi người thấy tay Tống Thần thò vào bên trong bộ đồ lặn đã bị hư hại của một nhân viên thăm dò.

Hai ngón tay thon dài kẹp ra một nửa mảnh pha lê tím vỡ?

“?” Giáo sư Trương đeo tai nghe phát ra nghi vấn, thông qua Vương Thủ Du là người duy nhất có tai nghe để truyền đạt lại.

Tống Thần đưa mảnh pha lê tím giữa hai ngón tay ra trước ống kính và nói.

“Thứ tấn công các anh là một loại côn trùng có bề ngoài được bao bọc bởi một lớp giống như pha lê tím.

Tôi cho rằng nguyên nhân di tích này bị bỏ hoang cũng có thể là vì chúng.” Giáo sư Trương nghe toàn bộ quá trình, trợn to mắt nhìn con bọ pha lê tím chỉ còn lại nửa thân thể trên màn hình.

“Hít.....

Di tích bị bỏ hoang không phải vì sông ngầm chảy ngược, mà là vì muốn từ bỏ nó, nên mới để sông ngầm chảy ngược vào?!” Tống Thần: “Ừm, không sai.” Cuộc đối thoại của hai người khiến những người xung quanh ngơ ngác không hiểu gì, chẳng biết hai người đang nói cái gì.

Nhưng lúc này giáo sư Trương không có tâm trạng giải thích cho mọi người.

Ông vội vàng cầm bộ đàm nói với Tống Thần và ba người trong đội thăm dò: "Vậy thì không thể tiếp tục ở lại chỗ cũ, lập tức quay về!" .....

Tống Thần lấy ra bình xịt cầm máu giúp hai người bị thương xử lý vết thương, rồi đưa cho Vương Thủ Du một bình máu Kỳ Lân và nói.

"Cậu đưa họ về lối ra đợi một lát, nếu những con bọ đó lại đến, thì rưới chất lỏng bên trong lên người." "Ồ." Vương Thủ Du ngoan ngoãn nhận lấy bình máu Kỳ Lân, ngẩng đầu nhìn Tống Thần bên cạnh hỏi.

"Tống Thần, anh định đi đâu." Tống Thần chỉ vào tòa nhà cao nhất trong thành phố, vẻ mặt thoải mái nói với ba người.

"Bên đó có thứ tôi quan tâm, yên tâm đi, tôi sẽ về nhanh thôi." .....

Thái Sơn, nơi phong thiện.

Sau sự kiện sụp lún mấy ngày trước, Cục Du lịch đã kinh ngạc phát hiện một cái hố sâu khổng lồ trong khe hở của những tảng đá sụp đổ.

Độ sâu của nó, theo các chuyên gia phán đoán, có lẽ đủ để đến tận đáy Thái Sơn.

Vào ngày thứ hai sau khi một bộ phận nhân viên tiến vào bên trong hố sâu để tiến hành hoạt động thăm dò.

Toàn bộ khu vực núi Thái Sơn đã bị phong tỏa.

Về việc này, Cục Du lịch Thái Sơn và các ban ngành liên quan của

địa phương không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, nhất trí giữ ở trạng thái bảo mật cao độ.

Không chỉ vậy, lực lượng vũ trang địa phương gần như đã xuất động toàn bộ, bao vây Thái Sơn.

Dây cảnh giới màu đỏ cũng đồng thời được giăng lên xung quanh, luôn cảnh báo bất kỳ ai muốn lên núi Thái Sơn.

Mấy ngày nay, Cục Thái Sơn cuối cùng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ đá vụn trên nơi phong thiện.

Hàng chục nhân viên thăm dò chuyên nghiệp đều đã sẵn sàng, vẻ mặt ai cũng đầy căng thẳng.

Xung quanh còn được bố trí vô số máy móc cỡ lớn đủ loại.

Hôm nay chính là ngày khởi động kế hoạch thăm dò bên trong Thái Sơn.

Thượng Hải, giải trí Long Hoa.

"Anh Lưu, anh Lưu, nghe gì chưa?

Nghe gì chưa?" Sếp Hoa với vẻ mặt phấn khích đẩy cửa văn phòng Lưu Phẩm Hoa, hỏi dồn dập.

Khiến Lưu Phẩm Hoa vốn đang không hiểu gì lại càng thêm ngơ ngác, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ sếp Hoa lại lên cơn rồi?

"Chờ đã, bình tĩnh trước đã, đừng kích động như vậy." Lưu Phẩm Hoa vội vàng đưa tay phải ra, vẫy vẫy trong không trung ra hiệu cho sếp Hoa bình tĩnh lại.

Mãi đến khi sếp Hoa thoát khỏi trạng thái như vợ sắp sinh con lúc nãy, Lưu Phẩm Hoa mới từ tốn hỏi.

"Xảy ra chuyện gì tốt sao?

Có liên quan gì đến tôi à?

Tôi nên biết sao?" "Cậu không biết?" Sếp Hoa với khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ vì phấn khích nhìn biểu cảm của Lưu Phẩm Hoa, có chút bất ngờ.

Thế là, với tư cách là chủ tịch công ty, ông chủ động phê bình Lưu Phẩm Hoa.

"Là một cổ đông quan trọng của công ty và là thiên vương của giới giải trí, tại sao cậu lại không chú ý đến những chuyện lớn trên mạng vậy?" Không đợi Lưu Phẩm Hoa lên tiếng, sếp Hoa đã vung tay phải nói.

"Thôi, tha cho cậu lần này, nghe tôi nói trước đã!" Sếp Hoa lấy điện thoại của mình đặt lên bàn Lưu Phẩm Hoa, ra hiệu cho Lưu Phẩm Hoa xem kỹ.

"Lần này chuyện ở Thái Sơn có lẽ rất nghiêm trọng, chắc là đã phát hiện ra thứ gì đó khá lợi hại, Thái Sơn đã hoàn toàn bị phong tỏa rồi." "Tin tức về Thái Sơn?

Không phải trên mạng đều đã bị chặn rồi sao?" Lưu Phẩm Hoa khẽ nhíu mày, nhìn video đang phát trên màn hình điện thoại, cảnh lối vào Thái Sơn bị một lượng lớn lực lượng vũ trang chiếm giữ, hỏi.

"Video này từ đâu ra vậy?" "Từ trong nhóm fan truyền ra, hôm nay có không ít fan hiếu kỳ đến Thái Sơn xem thử." Sếp Hoa lấy lại điện thoại, chuyển sang giao diện một nhóm chat cho Lưu Phẩm Hoa xem.

"Họ mang theo camera siêu nhỏ tình cờ quay được đoạn video này, suýt nữa thì bị người ta phát hiện." "Đoạn video này vừa đăng lên mạng đã bị gỡ xuống ngay lập tức, bây giờ chỉ lan truyền trong các nhóm chat thôi." Lưu Phẩm Hoa nhìn nhóm chat có số lượng tin nhắn đã sớm hơn 99+, nhíu chặt mày nói.

“Video này có vẻ không ổn lắm nhỉ?

Sao anh lại gia nhập nhóm fan của Tống Thần vậy?” Sếp Hoa vẫy vẫy tay: “Ôi dào, mấy cái đó không quan trọng, tôi cho cậu xem những thứ này là có lý do, cậu hiểu chưa?” “?” Một dấu hỏi to đùng hiện lên trên đầu Lưu Phẩm Hoa, cậu bối rối lắc đầu.

Thấy vậy, sếp Hoa bất mãn nói: “Haiz, tôi đã gợi ý cho cậu nhiều như vậy rồi, vì sự kiện Thái Sơn lần này, độ hot của Tống Thần lại càng cao hơn nữa!” Ông mở Weibo trên điện thoại, đưa cho Lưu Phẩm Hoa xem: “Rõ ràng Tống Thần không có động thái gì, nhưng bây giờ lại vô cớ lên ba hot search.” “Nguyên nhân là vì Tống Thần quay phim ở đâu thì ở đó sẽ phát hiện ra cổ mộ, di tích các loại.” “Vậy ông nói nhiều như vậy là vì Tống Thần?” Lưu Phẩm Hoa cuối cùng cũng hiểu ra, cũng hiểu được lý do tại sao sếp Hoa lại vui vẻ như vậy lúc đầu.

“Nhân lúc độ hot của Tống Thần đang cao, trực tiếp bắt đầu quảng bá cho tác phẩm tiếp theo?” “Không sai!” Sếp Hoa vui mừng vì cuối cùng Lưu Phẩm Hoa cũng hiểu ra, nghiêm túc nói với anh.

“Mặc dù bên trên muốn kiểm soát sự kiện Thái Sơn, nhưng rõ ràng, sau bộ phim tuyên truyền của Tống Thần, mọi người đều đang chú ý đến Thái Sơn.” “Vì vậy cho dù có nhanh chóng gỡ bỏ tin tức, cũng có người lưu lại và chia sẻ.” “Cho nên, bây giờ độ hot của sự kiện Thái Sơn rất cao, nếu nhân cơ hội này, chúng ta tung ra tác phẩm mới thuộc series Đạo Mộ, không nghi ngờ gì sẽ là lúc thu hoạch được độ hot lớn nhất.” Lưu Phẩm Hoa gật đầu, mặc dù có chút không tốt cho danh tiếng của Tống Thần, nhưng bản năng của thương nhân là trục lợi.

Tung ra series mới vào lúc này quả thực là thời cơ tốt nhất.

Chương 209

Thế là, Lưu Phẩm Hoa chủ động nói: "Tôi sẽ gọi điện ngay bây giờ, hỏi đạo diễn Tống về kịch bản mới." Sếp Hoa gật đầu nói: "Trên mạng tiếng hô cho phần tiếp theo của Đạo Mộ Bút Ký rất nhiệt liệt, bảng câu hỏi điều tra trước đây cũng nghiêng về việc tìm kiếm tung tích của Trương Khởi Linh, vì vậy tôi cho rằng tốt nhất nên để đạo diễn Tống viết trước kịch bản mười năm đón Trương Khởi Linh ra, còn series Cửu Môn có thể lùi lại một chút." Lưu Phẩm Hoa đang bấm số điện thoại của Tống Thần gật đầu: "Kịch bản cho bộ phim tiếp theo tôi không quyết được, phải hỏi ý kiến của chính Tống Thần, nhưng với tư cách là Ngô Tam Tỉnh của Ngô Tà, tôi cũng cảm thấy đã đến lúc đón Trương Khởi Linh từ trong Thanh Đồng Môn ra." "Dù sao thì đứa cháu lớn của tôi một mình chờ đợi mười năm, cũng quá cô đơn rồi." Tút, tút, tút.....

Hai người vừa căng thẳng vừa mong đợi nhìn vào giao diện quay số điện thoại, hy vọng giây tiếp theo có thể nghe thấy giọng của Tống Thần.

Nhưng, họ lại nghe thấy một giọng nữ rất hay.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không thể liên lạc, sorry..." Sếp Hoa và Lưu Phẩm Hoa cùng lúc nhíu mày, người trước nhìn người sau hỏi.

".....Không phải là quên đóng tiền điện thoại rồi chứ?" "....." .....

Trong di tích dưới lòng đất.

Sau khi sắp xếp cho ba người trong đội thăm dò đến một vị trí an toàn, Tống Thần một mạch chạy về phía công trình kiến trúc trung

tâm.

Trải qua hai lần sự kiện bọ pha lê tím, Tống Thần cũng đã hiểu tại sao các cơ quan trong thành phố này lại được xây dựng kỳ quái như vậy.

Đại đa số các cơ quan đều nằm ở những con hẻm nhỏ, độ cao của những mũi tên bắn ra, vân vân.

"E là người thiết kế cơ quan lúc đó muốn dùng chúng để tiêu diệt lũ bọ này?" Tống Thần một bước nhảy qua miệng hẻm, thấy cơ quan không hề được kích hoạt càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Lý do thành phố này bị bỏ hoang là vì sự xuất hiện của loại bọ pha lê tím này.

Cư dân Lâu Lan cổ lúc đó hẳn là vì muốn tiêu diệt lũ bọ này nên đã thiết lập một lượng lớn cơ quan bên trong các con hẻm nhỏ trong thành phố.

Đáng tiếc, những cơ quan này không có tác dụng gì với bọ pha lê tím.

Cuối cùng, cư dân Lâu Lan cổ không còn cách nào khác đành phải chọn cách từ bỏ thành phố dưới lòng đất mà họ đã xây dựng và sinh sống.

Nhưng trước khi đi, cư dân Lâu Lan cổ không cam tâm đã dẫn dòng sông ngầm chảy ngược vào thành phố.

Họ muốn dùng cách này để tiêu diệt bọ pha lê tím, nhưng đáng tiếc, mấy trăm năm đã trôi qua, thành phố đã sớm cũ nát, mà lũ bọ này vẫn còn sống sót.

"Thật mỉa mai." Tống Thần đứng trước công trình trung tâm, nhìn vào khối pha lê tím khổng lồ bên trong mà cảm thán.

Một lượng lớn bọ pha lê tím bay ra từ bên trong, hàng trăm đôi cánh rung động với tốc độ cao tạo ra âm thanh chói tai tần số cao khiến Tống Thần phải khẽ nheo mắt.

Tống Thần nắm chặt chuôi Hắc kim cổ đao, nhàn nhạt nói.

"Hôm nay, ta sẽ phát lòng từ bi, giúp các cư dân mấy trăm năm trước tiêu diệt các ngươi." .....

Trường Bạch Sơn, bên trong một biệt thự sáng sủa.

"Ưm....." Khương Nguyệt Thanh đang hôn mê trên giường từ từ mở đôi mắt đẹp, nhìn trần nhà xa lạ trên đầu.

Khương Nguyệt Thanh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, khắp người không có sức lực, mềm nhũn.

"Mình sao vậy?" Khương Nguyệt Thanh chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì nghe thấy một giọng nữ hay nhưng lạnh lùng nói.

"Tỉnh rồi?

Không hổ là người phụ nữ của hắn, chắc cũng có một phần huyết dịch của hắn nhỉ?" Xì ~ xì ~ Căn phòng được xây bằng những tảng đá lớn bị bao phủ bởi khói trắng dày đặc.

"Khụ, khụ, cũng sáng tạo đấy." Tống Thần bịt mũi đứng trước khối pha lê tím khổng lồ, lúc này, tất cả bọ pha lê tím trong phòng đều đã bị Tống Thần giải quyết xong.

Chỉ còn lại tinh thể khổng lồ giống pha lê tím trước mặt Tống Thần.

Keng!

Keng!

Hắc kim cổ đao đâm vào nó lập tức bị bật lại, Tống Thần phát hiện độ cứng của tinh thể này còn mạnh hơn cả trên người con bọ.

Nhưng sức đề kháng với máu Kỳ Lân vẫn bằng không.

Sau khi nhỏ vài giọt máu Kỳ Lân lên, tinh thể khổng lồ bắt đầu tan chảy trước mặt Tống Thần.

Cùng lúc đó, tinh thể cũng để lộ ra tình hình bên trong.

"Cấu trúc xã hội giống loài kiến?" Tống Thần nhìn những đường hầm chằng chịt bên trong tinh thể, không gian chứa trứng côn trùng, mắt cậu khẽ nheo lại quan sát.

Mãi đến khi Tống Thần nhìn thấy ở đáy tinh thể, một con côn trùng khổng lồ có thể gọi là béo phì.

Do cái bụng quá lớn, lớp pha lê tím trên người nó đã bong ra và biến mất.

"Bọ chúa sao?" Trong lúc Tống Thần đang quan sát đối phương, con bọ chúa to bằng lòng bàn tay cũng đảo mắt, nhìn chằm chằm vào Tống Thần.

Miệng nó sắc bén mở ra, phun về phía Tống Thần một dòng chất lỏng màu trắng.

Tống Thần dễ dàng né được, liếc mắt chú ý, ngay khoảnh khắc chất lỏng kỳ dị đó bắn xuống đất, nó đã ăn mòn và làm tan chảy mặt đất đá.

"....." Đối với việc đối phương tấn công trước, Tống Thần biểu thị địch không động, ta không động, địch động, ta cũng động.

Thế là, cậu trực tiếp cho con bọ chúa một trận tắm máu Kỳ Lân.

Cùng với tiếng kêu bi thảm của con bọ chúa khi tan chảy, Tống Thần bước lên con đường lộ ra sau khi khối pha lê tím khổng lồ tan chảy.

Cùng lúc đó, cậu cũng lấy Phù rồng bằng đồng xanh từ trong túi ra

và nắm trong tay. .....

"!?" Khương Nguyệt Thanh dùng hai tay chống nửa người trên dậy, nhìn người phụ nữ đứng bên giường mà trợn to mắt.

Vẻ ngoài xuất chúng, khí chất lạnh lùng, thân hình đẹp, và quan trọng nhất là bộ trang phục cổ trang khác hẳn với thời hiện đại.

Chính là người phụ nữ cổ trang mà Khương Nguyệt Thanh đã gặp trước đó.

"Tại sao tôi lại ở đây, cô là ai." Mặc dù trong lòng Khương Nguyệt Thanh rất căng thẳng, nhưng bề ngoài cô vẫn tỏ ra bình tĩnh và uy nghiêm, lạnh lùng cảnh cáo.

"Bắt cóc trái phép là phạm pháp." "Pháp luật?" Người phụ nữ cổ trang lộ ra một nụ cười khinh miệt: "Người có thể dùng luật Đại Minh để trừng phạt ta đã sớm không còn nữa." "Đại...

Minh luật?" Khương Nguyệt Thanh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, trong lòng thầm kêu xong đời rồi.

Lần này gặp phải kẻ điên rồi, luật Đại Minh?

Đó là chuyện của mấy trăm năm trước rồi.

"Khụ khụ, xem ra, cô rất thích triều Minh nhỉ?" Mặc dù Khương Nguyệt Thanh đã coi người phụ nữ cổ trang là kẻ điên, nhưng vì sự an toàn của bản thân, cô chủ động bắt chuyện, câu giờ.

Cô tin rằng Thần Thần sau khi phát hiện cô mất tích, nhất định sẽ báo cảnh sát.

Vì vậy, chỉ cần kéo dài thời gian đến khi đội cứu viện tìm thấy là được.

Bây giờ thế giới này đâu đâu cũng có camera, đối phương chỉ là một phụ nữ điên, dù lợi hại đến đâu cũng không thể hoàn toàn né

được camera chứ?

"Câu giờ?" Người phụ nữ cổ trang không trả lời câu hỏi của Khương Nguyệt Thanh, đôi mắt tựa lưu ly đen nhánh nhìn chằm chằm vào biểu cảm của cô, đôi môi mỏng màu hồng anh đào nhàn nhạt thốt ra những lời băng giá.

"Bỏ đi, không ai có thể tìm thấy nơi này đâu, kể cả Trương Khởi Linh." ".....Trương Khởi Linh?" Khương Nguyệt Thanh bây giờ càng chắc chắn hơn, người phụ nữ cổ trang xinh đẹp trước mặt này là một kẻ điên.

Chỉ cần việc có thể nói ra tên một nhân vật hư cấu trong đời thực, điểm này thôi đã hoàn toàn đủ rồi.

"Ngủ tiếp đi." Nhưng, không đợi Khương Nguyệt Thanh suy nghĩ nhiều hơn, người phụ nữ cổ trang vung tay ngọc, một luồng âm khí đánh thẳng vào mặt Khương Nguyệt Thanh.

"Thần Thần....." Khương Nguyệt Thanh miệng lẩm bẩm tên Tống Thần rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Người phụ nữ cổ trang nhìn Khương Nguyệt Thanh ngã xuống, nhìn sự dao động trên phần thân trên của cô, không nhịn được cúi đầu nhìn xuống mình.

Ừm, có thể nhìn thẳng thấy đầu ngón chân.

Nếu Tống Thần ở đây, nhất định sẽ cảm thán: cô nương còn trẻ mà đã thành phú bà, thành công sở hữu cả sân bay.

"....." Không biết tại sao, mặc dù người phụ nữ cổ trang không nói gì, nhưng xung quanh cơ thể cô lại nhuốm một luồng âm khí.

Cô quay người đi ra khỏi phòng, xuống sảnh tầng một.

Ở đó có một người đàn ông trung niên béo phị, cùng hai tên du côn

mặt mày gian xảo đang nằm trên đất, tất cả đều trợn trắng mắt và mất đi ý thức.

Người đàn ông trung niên là chủ nhân của biệt thự, hai người còn lại là côn đồ dưới trướng.

Mấy ngày trước, ba người họ đã gặp người phụ nữ cổ trang trên đường.

Thế là họ đưa cô về biệt thự định giở trò đồi bại, đáng tiếc đã bị phản sát dễ dàng.

Người phụ nữ cổ trang không thèm để ý đến ba người trên đất, đi thẳng đến trước tủ lạnh, lấy ra một chai Coca lạnh.

Phụt ~~ Tiếng mở nắp chai giòn tan khiến mắt cô lóe lên tia vui sướng.

"Ực, ực ~ Hà ~" Uống một hơi hết nửa chai Coca, người phụ nữ cổ trang mở hé đôi môi anh đào nhỏ nhắn thở ra khí carbon dioxide.

Cô bật TV lên, tìm kiếm một bộ phim truyền hình về triều Minh và bắt đầu xem.

Chương 210

Nhìn Chu Nguyên Chương do Hồ Thắng Lợi đóng trên màn hình, người phụ nữ cổ trang đặt chân lên ghế sofa, hai tay ôm lấy đầu gối, khóc thút thít.

“Ta sai rồi.....

Phụ hoàng.....” .....

Cùng lúc đó, Tống Thần cũng đã đến căn phòng trên đỉnh của tòa nhà.

Một căn phòng được tạo nên bởi tám cây cột đá và một mái nhà, từ đây có thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thành phố dưới lòng đất.

Thậm chí có cảm giác như có thể đưa tay chạm vào đỉnh đá phía trên.

Nhưng sự chú ý của Tống Thần không nằm ở đó, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên bước vào căn phòng này, tầm mắt của cậu đã bị bệ đá ở trung tâm thu hút hoàn toàn.

Chính xác hơn là bị tấm Phù rồng bằng đồng xanh trên bệ đá thu hút.

“Giống hệt?” Tống Thần xoay một vòng tấm Phù rồng bằng đồng xanh trong tay, so sánh với tấm phù đầy bụi trên bệ đá.

“Gần như giống hệt, nhưng hướng lại ngược lại sao?

Hay là âm dương?” Tống Thần thổi bay lớp bụi trên tấm phù đồng cắm trên bệ đá, đưa tay phải ra định rút nó ra.

Động tác của Tống Thần dừng lại, cậu thu tay phải về và bắt đầu quan sát bệ đá cắm tấm phù đồng.

“Thứ này không phải là một cơ quan chứ?” Là một đạo diễn điện ảnh, Tống Thần đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, Phù rồng bằng đồng xanh được đặt ở vị trí này, không thể chỉ đơn giản là tồn tại.

Vì vậy bệ đá bên dưới nhất định cũng không đơn giản, thế là Tống Thần bắt đầu nghiên cứu bệ đá.

Sau khi dùng Hắc kim cổ đao gõ gõ lên bệ đá, Tống Thần nhanh chóng xác định được một điều.

Bên trong bệ đá vốn rỗng, nhưng dựa vào âm thanh truyền lại, có thể phán đoán bên trong có tồn tại một số cơ quan gì đó.

“Ha, gài bẫy tôi à?

Còn non lắm.” Tống Thần trước tiên quan sát các lối thoát hiểm xung quanh, sau khi xác nhận mọi thứ hoàn hảo.

Cậu dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đưa tay phải rút tấm Phù rồng bằng đồng xanh trên bệ đá ra, sau đó cả người lập tức chạy về phía lối ra với tốc độ nhanh nhất.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ngay khi bệ đá mất đi tấm phù đồng, vô số vết nứt xuất hiện, sau đó mặt đất bên dưới bệ đá cũng bắt đầu nứt ra.

Toàn bộ tòa nhà bắt đầu rung chuyển, một lượng lớn bụi và đá không ngừng rơi xuống.

Cảnh tượng rung chuyển như vậy, ba người trong đội thăm dò ở phía ngoài thành phố dưới lòng đất cũng có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất đang rung chuyển.

“Sao vậy?

Động đất à!?” Hai người bị thương đang nằm trên đất hoảng hốt

la lớn, Vương Thủ Du đứng đó nhìn di tích dưới lòng đất đang sụp đổ nói.

“Không, nghiêm trọng hơn động đất một chút.” Ầm ầm!

Cùng với sự sụp đổ của tòa tháp trung tâm, mặt đất của toàn bộ di tích dưới lòng đất bắt đầu rung chuyển.

Những vết nứt xuất hiện trên tầng đá trên đỉnh, một lượng lớn khói bụi và hơi nước xuất hiện, toàn bộ không gian dưới lòng đất bắt đầu rung chuyển theo.

Tầng đá trên đỉnh còn xuất hiện nhiều vết nứt, dòng nước sông ngầm từ đó rò rỉ, chảy xuống.

Một lượng lớn nước từ sông ngầm chảy vào khắp nơi trong di tích dưới lòng đất, rất nhanh, nước đã ngập đến mắt cá chân.

Toàn bộ không gian dưới lòng đất như một cảnh tận thế.

“Tình hình gì vậy!

Xảy ra chuyện gì rồi!” Giáo sư Trương qua camera trên người Vương Thủ Du chỉ có thể nhìn thấy bụi đất bốc lên ở phía xa, căng thẳng hỏi Vương Thủ Du qua bộ đàm.

Nhưng lúc này Vương Thủ Du lại không có thời gian để ý đến giáo sư Trương.

Sau khi sắp xếp cho hai đội viên, và buộc dây cứu sinh vào người họ.

Vương Thủ Du với vẻ mặt quyết tâm đi về phía di tích dưới lòng đất, hai chân bước đi trong làn nước đang dần dâng cao.

“Cậu định làm gì!?” Đối mặt với câu hỏi của giáo sư Trương, Vương Thủ Du ấn nút tai nghe bluetooth, nói với giọng điệu quả quyết.

“Giáo sư, Tống Thần vừa mới cứu tôi, là một người đàn ông!

Tôi không thể bỏ mặc anh ấy được!” Giáo sư Trương: “.....” “Không cần khuyên tôi nữa!” Vương Thủ Du ưỡn ngực, nhắm mắt lại để ngăn nước mắt chảy xuống, nói.

“Nhớ nói với bố mẹ tôi, con trai họ không làm họ mất mặt!” “Được..... tôi biết rồi...” Vương Thủ Du nhắm mắt, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, sụt sịt mũi nói.

“Vậy thì... tôi đi đây!” Tại căn cứ, tất cả mọi người bao gồm cả giáo sư Trương đều bị Vương Thủ Du làm cho cảm động, nhưng không một ai mở miệng ngăn cản người đàn ông này.

Chỉ có người phụ tá đột nhiên chú ý, trong màn hình có một bóng người đang nhanh chóng lao ra từ di tích sụp đổ.

Nhìn bóng dáng đó chính là Tống Thần.

Người phụ tá vội vàng vỗ vỗ vai giáo sư Trương gọi: “Giáo sư, mau.....” Đáng tiếc, lời chưa nói hết đã bị giáo sư Trương với đôi mắt ngấn lệ cắt ngang.

“Im miệng!

Trong tình huống này!

Bảo tôi đi ngăn cản sao!

Đó là một người đàn ông!

Một người đàn ông dù đã chuẩn bị mọi thứ nhưng vẫn sẵn sàng đi vào chỗ chết!” “Đừng để quyết tâm của một người đàn ông bị lãng phí vô ích!” Mọi người cũng với đôi mắt ngấn lệ gật đầu: “Không sai!

Không sai!” Còn cảnh tượng nào ngầu hơn một người đàn ông đi vào di tích đang hủy diệt chứ?

“.....” Người phụ tá im lặng nhìn đám người này, quay người đi,

miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Đám người này đầu óc có vấn đề cả rồi, Cục Khảo cổ xong đời rồi, xong đời rồi!” .....

Di tích dưới lòng đất.

Vương Thủ Du hít một hơi thật sâu, nhắm mắt bước đi trên đôi chân nặng trĩu, hét lớn.

“Tống Thần!

Tôi đến cứu anh đây!!” “Hả?” Tống Thần chạy ngược chiều, ngơ ngác nhìn Vương Thủ Du, o((⊙ ⊙))o?

Thằng nhóc xui xẻo này la hét cái gì vậy?

Chỗ đó sụp rồi còn đi vào làm gì?

Sao lại nhắm mắt?

“Mau chạy đi, chỗ đó sụp rồi.” Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, Tống Thần hét lớn với Vương Thủ Du một câu, rồi không dừng lại mà tiếp tục chạy về phía lối ra.

“A?!

Tống Thần, anh không sao à!” Vương Thủ Du mở mắt ra, nhìn bóng lưng của Tống Thần vui mừng hét lên, nhưng Tống Thần đang chạy trối chết không thèm để ý, chỉ đưa tay phải ra hiệu cho đối phương đuổi theo.

Ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Nghe thấy tiếng sụp đổ phía sau, Vương Thủ Du cũng phản ứng lại, vội vàng đuổi theo bóng lưng Tống Thần mà chạy.

“A a a a!!

Đợi tôi với!" Tống Thần là người đầu tiên đến điểm thoát hiểm, nhìn hai nhân viên thăm dò đang được buộc dây cứu sinh.

Tầng đá trên đỉnh càng sụp đổ vỡ vụn, một lượng lớn nước sông ngầm đổ ập vào không gian dưới lòng đất.

Rất nhanh, dòng nước đã ngập đến đầu gối Tống Thần.

"Chậc, thứ này là công tắc điều khiển dòng sông ngầm sao?

Nhưng tầng đá cũng sụp rồi, cũng là thiết kế lúc đó sao?" Nhìn tấm Phù rồng bằng đồng xanh trong tay, Tống Thần khó chịu chậc một tiếng, may mà lúc nãy đã phát hiện ra sự tồn tại của cơ quan trước.

Nếu không, bây giờ Tống Thần có lẽ đã bị tòa tháp sụp đổ chôn vùi rồi.

Chương 211

Cậu cất hai tấm Phù rồng bằng đồng xanh và Hắc kim cổ đao vào hộp sau lưng.

Tống Thần nắm lấy một sợi dây cứu sinh bắt đầu buộc vào người mình, đồng thời, quay đầu hét với Vương Thủ Du đang chạy tới.

"Nhanh lên, bảo người trên đó kéo chúng ta lên!" "Ồ ồ!" Vương Thủ Du nhanh chóng cài dây cứu sinh vào eo mình, rồi ấn tai nghe bluetooth hét lớn.

"Giáo sư, mau rút lui!!" Dây cứu sinh lập tức được một lực mạnh kéo căng, bốn người Tống Thần cũng bị lực đó kéo lên trên.

Ầm!

Đỉnh đá vốn đã vỡ nát cuối cùng cũng sụp xuống, cùng với một lượng lớn đá vỡ rơi xuống, là cơ quan vốn dùng để kiểm soát nước sông ngầm.

Cơ quan đã lâu không được sửa chữa cuối cùng cũng không chống lại được sự trôi đi của thời gian, không còn có thể chống lại sức mạnh kinh khủng của dòng sông ngầm nữa và vỡ tan.

Do cơ quan điều khiển đã biến mất.

Một lượng lớn dòng nước gần như ngay lập tức nhấn chìm di tích dưới lòng đất.

Tòa di tích đã tồn tại hàng nghìn năm trở thành một phần của dòng sông ngầm. .....

Cùng lúc đó, khi di tích dưới lòng đất của Lâu Lan bị phá hủy và biến mất.

Chính xác hơn là khi Tống Thần rút tấm Phù rồng bằng đồng xanh trong bệ đá ra, các dãy núi ở nhiều nơi trên cả nước đều có phản ứng khác nhau.

Gần một trăm dãy núi trên khắp đất nước đều có phản ứng.

Trong đó bao gồm núi Thánh Tuyết ở Trường Bạch Sơn, Hoa Sơn..... và cả Thái Sơn!

Thái Sơn, nơi phong thiện.

Thái Sơn đột nhiên rung chuyển, làm gián đoạn nhiệm vụ thăm dò đang diễn ra.

Nhiều cơn chấn động mạnh khiến những cỗ máy nặng đang đậu trên nơi phong thiện bị nghiêng đổ, những người ở trên núi càng thêm chật vật.

Ai có vật gì để bám vào thì còn tốt, có thể chống đỡ để không bị ngã.

Nhưng vài người không có vật chống đỡ thì thảm thương ngã xuống đất, trên người khó tránh khỏi bị những viên đá sắc nhọn trên mặt đất làm rách da.

Trong một lúc, toàn bộ nơi phong thiện đều trở nên hỗn loạn.

Trong đó, các nhân viên thăm dò đi sâu vào trong hố cũng phát hiện ra một sự tồn tại còn kinh hoàng hơn trong cơn chấn động khủng khiếp.

Đến mức khi cục trưởng Điền nhận được toàn bộ thông tin, người ông đã tê dại.

Không hiểu, cũng không biết.

Tại sao từ sau khi quay xong bộ phim tuyên truyền Thái Sơn, Thái Sơn vốn đã yên ổn mấy nghìn năm, bây giờ lại có thể xảy ra nhiều

chuyện như vậy? .....

Trường Bạch Sơn, bên trong biệt thự.

Người phụ nữ cổ trang đang xem chương trình truyền hình, động tác cắn hạt dưa đang diễn ra bỗng dừng lại.

Xung quanh cơ thể cô còn tỏa ra âm khí như thực chất.

Một lúc sau, âm khí được người phụ nữ cổ trang thu lại vào cơ thể, cô cũng nhìn về hướng Tống Thần đang ở, đôi môi mỏng màu anh đào cong lên một góc đẹp mắt.

"Xem ra, Trương Khởi Linh đã thành công rồi." Sau đó, cả người cô biến mất trên ghế sofa, xuất hiện trong phòng của Khương Nguyệt Thanh.

Nhìn Khương Nguyệt Thanh đang hôn mê trên giường, người phụ nữ cổ trang đi đến bên giường, một luồng âm khí đậm đặc hội tụ trên ngón trỏ tay phải.

Cô nhẹ nhàng điểm vào vị trí trái tim của Khương Nguyệt Thanh, âm khí ngay lập tức tiến vào cơ thể đối phương.

"Như vậy, ta đã có điểm yếu của ngươi rồi, Trương Khởi Linh." Làm xong tất cả, người phụ nữ cổ trang mỉm cười, nhưng giây tiếp theo đột nhiên phát hiện ngón tay của mình đã lún vào trong!

"Hừ!!

Hai cục thịt này thật chướng mắt!

Sớm muộn gì ta cũng sẽ có!!" .....

Di tích trên mặt đất của Lâu Lan, tại một cái hố khổng lồ.

Lúc này, hàng chục người của Cục Khảo cổ và đội cứu viện đang vây quanh đây, lo lắng nhìn vào cái hố khổng lồ trước mặt.

“Nhanh lên, nhanh lên.” Giáo sư Trương lo lắng hét lên với người đang điều khiển máy cứu viện, dưới sự thúc giục của ông, máy cứu viện hoạt động với tốc độ cao.

Gần như đã đạt đến giới hạn của máy, thậm chí có thể thấy động cơ đã bốc lên từng đợt khói trắng.

“Giáo sư, ngài đừng thúc nữa, công suất của máy đã ở mức tối đa rồi.” May mà người phụ tá đã chủ động đứng ra an ủi giáo sư Trương đang lo lắng, nếu không ông ấy suýt nữa đã lao lên kéo dây cứu sinh rồi.

Nhân viên công tác phụ trách vận hành máy cứu viện cũng gật đầu nói.

“Đúng vậy, giáo sư, sắp kéo được bốn người ra rồi.” “Tôi đương nhiên biết, nhưng tình hình bên dưới nguy hiểm quá!

Dòng sông ngầm lại đổ vào nữa!” Giáo sư Trương lo lắng vung tay nói.

“Trừ mũ bảo hiểm của Vương Thủ Du có thể hô hấp dưới nước, ba người còn lại đều không thể nín thở dưới nước lâu được!” “Tôi sợ xảy ra nguy hiểm!” Phụt!!

Lời vừa dứt, bóng dáng của bốn người Tống Thần xuất hiện từ trong hố.

“Nhanh, nhanh!” Giáo sư Trương vội vàng bảo đội cứu viện tiến lên giúp cởi dây cứu viện trên người bốn người, giáo sư Trương nhớ rất rõ trong đó có hai nhân viên thăm dò đang bị thương.

“Đạo diễn Tống, đạo diễn Tống, ngài không sao chứ?” Nhân viên cứu viện lao lên đầu tiên nhìn Tống Thần đang nằm bò trên đất thở dốc, vội vàng giúp Tống Thần cởi dây cứu viện trên người và hỏi.

“Khụ khụ, khụ khụ, không sao.” Tống Thần ho ra một ít nước

sông, lắc đầu, trước tiên cởi dây cứu viện trên người ra, hít thở vài hơi không khí đầy cát sỏi.

Tống Thần từ từ đứng dậy, ra hiệu cho nhân viên cứu viện thấy mình không sao.

Thấy Tống Thần quả thực bình an vô sự, nhân viên cứu viện mới yên tâm gật đầu, dặn dò Tống Thần nếu có chỗ nào không thoải mái thì nhất định phải chủ động nói ra.

Dù sao bị dây cứu viện kéo lê với tốc độ cao trong một thời gian dài, đối với cơ thể con người, cũng là một việc khá thử thách.

Huống chi, Tống Thần không mặc bộ đồ lặn đặc chế.

Thiếu đi một lớp bảo vệ, áp lực mà Tống Thần phải chịu chỉ cao hơn những người khác.

"Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn." Tống Thần gật đầu, đồng thời cũng âm thầm kiểm tra cơ thể mình.

Trừ vài vết hằn do dây cứu viện siết trên người, những chỗ khác thì không có gì.

"Tốt quá rồi, Tống Thần, cậu không sao." Giáo sư Trương chạy tới vui vẻ ôm chầm lấy Tống Thần, thái độ nhiệt tình đó quả thực khiến Tống Thần có chút không quen.

Cậu vội vàng đẩy giáo sư Trương ra, tỏ ý giữa đàn ông với nhau không nên thân mật như vậy, không tốt đâu.

Nửa giờ sau.

Tống Thần cùng giáo sư Trương và mấy người khác quay về căn cứ của Cục Khảo cổ, ba nhân viên thăm dò bao gồm Vương Thủ Du thì được đưa vào cơ quan y tế để cứu chữa.

Còn về Tống Thần, sau khi tận mắt chứng kiến thân thủ khá kinh

khủng của cậu trong di tích dưới lòng đất.

Mọi người trong Cục Khảo cổ đều âm thầm nghi ngờ sự thật rằng Tống Thần chính là nguyên mẫu của Trương Khởi Linh.

Dù sao lúc đó Tống Thần cầm trong tay Hắc kim cổ đao đã khiến mọi người kinh ngạc.

Thậm chí có không ít nhân viên Cục Khảo cổ, để xác định mình không nhìn nhầm, đã tua lại video mấy lần, cho đến khi xác nhận thanh trường đao màu đen trong tay Tống Thần chính là Hắc kim cổ đao.

Nhưng mọi người cũng chỉ nghĩ trong lòng, không một ai nói ra trước mặt Tống Thần.

Nhưng Tống Thần có thể cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình đã thay đổi.

May mắn là, không khí lúng túng này không kéo dài lâu.

Giáo sư Trương sau khi sắp xếp xong tài liệu trong tay đã tìm Tống Thần, bắt đầu hỏi cậu về chuyện trong di tích dưới lòng đất.

Tống Thần cũng kể hết những gì mình phát hiện, đương nhiên là trừ chuyện về Phù rồng bằng đồng xanh.

Chủ yếu là kể về bọ pha lê tím và nguyên do thành phố dưới lòng đất bị bỏ hoang.

Đối với lời nói của Tống Thần, giáo sư Trương cũng rất tán thành, đồng thời tỏ ý với Tống Thần rằng, phát hiện lần này có khả năng thay đổi ghi chép lịch sử về Lâu Lan cổ!

Cuối cùng, sau khi nhận được một chút vỏ ngoài của bọ pha lê tím do Tống Thần mang ra.

Giáo sư Trương gật đầu, nắm chặt tay phải Tống Thần nghiêm

túc nói.

Chương 212

“Tống Thần, lần này đa tạ cậu đã giúp đỡ, nếu không đội thăm dò có khả năng đã bị lũ bọ đó giết hại rồi.” “Không có gì, tôi cũng không giúp được gì nhiều.” Tống Thần lắc đầu nói: “Dù sao thì di tích dưới lòng đất bây giờ cũng đã bị sông ngầm nhấn chìm rồi.” “Ha ha ha, về chuyện đó thì vấn đề cũng không nghiêm trọng đến thế.” Giáo sư Trương vỗ vỗ vào cuốn sổ vừa mới ghi chép, cảm thán.

“Nhờ có sự giúp đỡ của cậu, chúng ta đã xác định được những điều quan trọng, còn về di tích dưới lòng đất bị nhấn chìm, tôi có thể phái máy bay không người lái dưới nước để thám hiểm.” “Sông ngầm sớm muộn gì cũng sẽ rút đi, đến lúc đó từ từ nghiên cứu là được!” Tâm thái của giáo sư Trương khá tốt, đối với việc di tích dưới lòng đất bị nhấn chìm, ông nhìn nhận khá thoải mái.

Tóm lại bốn chữ: Vấn đề không lớn.

Thấy vậy, Tống Thần cũng chỉ có thể quyết định trong lòng, sau này có cơ hội sẽ giúp đỡ giáo sư Trương nhiều hơn ở những nơi khác.

Còn về Phù rồng bằng đồng xanh, đó là thứ không thể đưa ra được.

Dù sao thì tung tích của Khương Nguyệt Thanh hiện tại, cảnh sát vẫn chưa tìm thấy.

Tống Thần cũng chỉ có thể cảm thán, con quái vật tu vi nghìn năm này thật thông minh, có thể né tránh tất cả camera.

So với mình còn giống hack hơn.

Tống Thần trong lòng lo lắng cho Khương Nguyệt Thanh, tối hôm đó đã rời khỏi căn cứ của Cục Khảo cổ.

Tiện thể lái đi một chiếc xe việt dã sa mạc của Cục Khảo cổ, kèm theo hai thùng xăng.

Khi Tống Thần rời đi, đã xảy ra một câu chuyện nhỏ thú vị.

Khi Tống Thần chuẩn bị lái xe đi, giáo sư Trương một mình lén lút tìm Tống Thần, ngồi vào ghế phụ, lén lút hỏi cậu.

"Nể tình chiếc xe này, tôi hỏi cậu một câu, đương nhiên cậu cũng có thể chọn không trả lời." Tống Thần vỗ vỗ vô lăng cười nói: "Nể tình chiếc xe, được thôi, ông hỏi đi." Giáo sư Trương quan sát xung quanh, xác nhận không có ai nghe lén và nhìn trộm, rồi ghé sát vào tai Tống Thần hỏi.

"Cậu quả nhiên là nguyên mẫu của Trương Khởi Linh đúng không?" Tống Thần: "".....Câu hỏi này, bảo tôi trả lời thế nào đây?" Giáo sư Trương nhìn vẻ mặt khó xử của Tống Thần, não bộ thần kỳ của ông bắt đầu hoạt động, không biết đã liên tưởng đến đâu.

"Tôi hiểu, tôi hiểu cả rồi!" "Ông hiểu? o((⊙⊙))o?" Tống Thần đang suy nghĩ cách lừa giáo sư Trương, ngơ ngác nhìn giáo sư Trương trước mặt với vẻ mặt như vừa ngộ ra chân lý.

Tôi còn chưa bắt đầu lừa mà?

Sao ông đã giống như bị lừa rồi vậy?

Chỉ thấy, giáo sư Trương tay phải che miệng nói nhỏ.

"Sợ chuyện trộm mộ bị bên trên truy cứu đúng không?

Không cần giải thích, tôi hiểu cả mà!

Tôi cũng là nửa người trong nghề!" Tống Thần: ".....Không hổ là ông, đều bị phát hiện cả rồi." Nhìn giáo sư Trương vui vẻ như vừa phát hiện ra bí mật lớn, Tống Thần âm thầm thở dài.

Thôi, mệt rồi, lười giải thích, cứ để lão già này hiểu lầm đi. "Alo?

Tìm tôi có việc gì không?" Vừa về đến Trường Bạch Sơn, việc đầu tiên Tống Thần làm sau khi xuống máy bay là tìm một cái sạc dự phòng cho chiếc điện thoại đã sập nguồn.

Thế nhưng vừa mới mở máy, điện thoại của Lưu Phẩm Hoa đã gọi tới tấp.

Khiến Tống Thần còn chẳng có thời gian xem qua mấy cái thông báo khác, đành phải vội vàng bắt máy. "Cuối cùng cũng gọi được rồi, thời gian qua cậu chạy đi đâu chơi thế hả?" Lưu Phẩm Hoa thấy Tống Thần nghe máy, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày mất liên lạc với Tống Thần, anh ăn không ngon, ngủ không yên.

Chỉ sợ Tống Thần bị công ty khác cuỗm mất, đem loạt tác phẩm Đạo Mộ đi hợp tác với bên khác.

Dù sao thì giữa Tống Thần và Long Hoa Ngự Nhạc cũng chưa ký hợp đồng mới, chỉ là thỏa thuận miệng rằng Tống Thần và Long Hoa sẽ hợp tác xuất phẩm series Cửu Môn (Lão Cửu Môn).

Ban đầu Hoa tổng cảm thấy không vấn đề gì, dù sao quan hệ giữa Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần rất thân thiết!

Còn thân đến mức nào thì...

ông ấy không rõ lắm.

Nhưng Hoa tổng cho rằng qua lần hợp tác trong 《Sa Hải》, Tống Thần hẳn đã có tình hữu nghị tốt đẹp với công ty.

Tuy nhiên, mấy ngày Tống Thần biến mất ở Cổ Lâu Lan, niềm tin của Hoa tổng ngày càng giảm sút, cuối cùng còn ảnh hưởng lây sang cả Lưu Phẩm Hoa.

Thế nên Tống Thần vừa xuống máy bay mới nhận được cuộc gọi

cháy máy của Lưu ảnh đế.

Thực tế, nếu Tống Thần kiểm tra lịch sử cuộc gọi, sẽ phát hiện trong mấy ngày qua, Lưu Phẩm Hoa gọi nhỡ đến cả trăm cuộc.

Có câu nói, đến mẹ ruột Tống Thần cũng chưa chắc gọi cho hắn nhiều như thế.

Sau khi biết lý do Lưu Phẩm Hoa gọi điện, Tống Thần vẻ mặt bình thản, giả vờ cười vài tiếng rồi đáp: "Hahaha, Lưu ca lo xa quá rồi, mấy ngày nay em chạy đi Cổ Lâu Lan một chuyến." Tay trái hắn xách cái hộp chứa Hắc Kim Cổ Đao và Âm Dương Thanh Đồng Long Phù, tay phải áp điện thoại vào tai nói tiếp: "Bên đó không có sóng, cho nên điện thoại của em mới không liên lạc được.

Em không có ý định hợp tác với công ty khác đâu." Đầu dây bên kia, Lưu Phẩm Hoa nghe Tống Thần giải thích xong, không nhịn được thở phào.

Tuy cảm giác ngữ khí của Tống Thần có chút qua loa lấy lệ, nhưng Lưu Phẩm Hoa vẫn vô cùng tin tưởng lời hắn.

Đừng hỏi, hỏi chính là tin tưởng vào nhân cách mị lực của Tống đạo.

Thấy đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, Tống Thần đứng ở cửa sân bay, chuẩn bị bắt xe về nhà, chủ động hỏi: "Còn việc gì nữa không anh?

Bên em đang có chút việc riêng cần xử lý." Tống Thần hiện tại không có tâm trạng tán gẫu với Lưu Phẩm Hoa.

Từ khoảnh khắc hai chân đặt xuống đất Trường Bạch Sơn, một cảm giác bất an khó hiểu xuất hiện trong lòng hắn.

Cộng thêm việc lo lắng cho Khương Nguyệt Thanh, Tống Thần hiện tại có thể kiên nhẫn nghe điện thoại của Lưu Phẩm Hoa cũng là

nể tình giao hảo trước đó lắm rồi.

Lưu Phẩm Hoa cũng nghe ra sự thiếu kiên nhẫn trong giọng nói của Tống Thần, bèn chủ động nói ra mục đích của Hoa tổng: "Sau khi bọn tôi thảo luận, cảm thấy trước khi tung ra series Cửu Môn, thì việc đưa Trương Khởi Linh ra khỏi Thanh Đồng Môn trước sẽ tốt hơn.

Cậu thấy sao?" "Đều được, mấy anh cứ quyết định là được." Tống Thần nghe xong, không cần suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Dù sao bất kể là series Cửu Môn hay kịch bản hậu truyện của Đạo Mộ Bút Ký, đối với Tống Thần mà nói, cũng chỉ là trích xuất kịch bản từ trong hệ thống ra mà thôi, khác biệt không lớn.

Lưu Phẩm Hoa bên kia nhận được sự đồng ý xác thực của Tống Thần thì càng thêm vui vẻ: "Vậy tôi sẽ để công ty bắt đầu tuyên truyền hâm nóng dư luận một đợt, còn về kịch bản, cậu có thể từ từ viết." "Ừm, được rồi." Tống Thần vẫy một chiếc taxi rồi nói: "Vậy em cúp máy đây." ... "Cúp rồi à, tốc độ nhanh thật đấy." Nhìn màn hình điện thoại đã tắt ngúm, Lưu Phẩm Hoa lầm bầm phàn nàn về tốc độ cúp máy của Tống Thần, đúng là nhanh như điện.

Nhưng ngay khắc sau, Lưu Phẩm Hoa không khỏi cảm thán: "Mấy ngày nay gọi điện không uổng công, ít nhất cũng có một tin tốt." Sau đó, Lưu Phẩm Hoa báo tin này cho Hoa tổng và các lãnh đạo công ty.

Hoa tổng vui mừng khôn xiết, tuyên bố triệu tập cuộc họp cao cấp, đồng thời chỉ đạo bộ phận truyền thông tung ngay văn án đã chuẩn bị từ trước.

Không sai, Long Hoa Ngự Nhạc đã sớm chuẩn bị sẵn các phương án truyền thông.

Chỉ là vẫn luôn chờ đợi tin tức từ Tống Thần, lúc này chỉ cần Tống Thần gật đầu là xong.

Bất luận là văn án cho series Cửu Môn, Đạo Mộ Bút Ký, hay thậm chí là phần tiếp theo của Sa Hải, Long Hoa Ngự Nhạc đều có thể tung ra ngay lập tức, mua hot search Weibo để leo lên top 1.

Đây chính là kinh nghiệm và tầm nhìn của công ty giải trí hàng đầu trong nước.

Ba phút sau.

Hot search Weibo hạng nhất bất ngờ xuất hiện một tin tức, một tin tức khiến hàng vạn "Đạo Mễ" (fan Đạo Mộ) chấn động. 【Long Hoa Ngự Nhạc và Tống Thần tái hợp tác chế tác siêu phẩm: 《Đạo Mộ Bút Ký - Mười Năm》.

Các bạn đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?】 Hot search này vừa ra, không chỉ fan hâm mộ 《Đạo Mộ Bút Ký》 kinh ngạc, mà ngay cả các công ty điện ảnh trong ngành cũng đau đầu nhức óc.

Các ông chủ lớn càng là thống khổ ôm đầu.

Tống Thần và Long Hoa Ngự Nhạc muốn làm cái gì vậy hả? 《Sa Hải》 không phải vừa mới hạ nhiệt chưa được một tháng sao?

Sao bây giờ lại tuyên bố 《Đạo Mộ Bút Ký - Mười Năm》?

Vừa nghe tên đã biết nội dung đại thể là gì rồi!

Muốn thâu tóm thị trường điện ảnh trong nước năm nay luôn à?

Có cho người khác con đường sống không vậy?

Tuy nhiên, cảm xúc của người hâm mộ thì đơn giản hơn nhiều. 【Vãi chưởng!

Vãi cả nồi!

Tôi đang nằm mơ sao?

Tin tức này là thật đấy à?】 【Không phải tài khoản marketing

đăng tin vịt chứ?

Đừng để tôi mừng hụt nhé!】【Là tài khoản chính thức của công ty Long Hoa Ngự Nhạc đăng đấy!

Chương 213

Cho nên!

Các anh em!

Hoan hô đi!】【Thật hay giả vậy trời!

Hôm qua tôi vừa mơ thấy Tiểu Ca được Ngô Tà đón ra, hôm nay đã cho tôi xem tin tức vui thế này sao!!】【Trương Khởi Linh bên trong Thanh Đồng Môn: "!?

Cuối cùng tôi cũng được đón ra rồi sao?"】【Ôi chao!

Sớm muốn xem cảnh Ngô Tà và Bàn Tử đi đón Trương Khởi Linh rồi!】【Không sai!

Thiết Tam Giác phải tái hợp! 《Sa Hải》 chỉ thiếu mỗi Trương Khởi Linh thôi!】【Đừng nhắc 《Sa Hải》 nữa!!

Xem xong cái after-credit (trứng phục sinh), ngày nào tôi cũng mong Ngô Tà đến Trường Bạch Sơn!!

Đáng hận là cái đoàn xe nát kia mãi không chịu chạy!】【Hahahahaha!!

Không phải chạy rồi sao?】【Rơi nước mắt!

Rơi nước mắt rồi!

Vốn tưởng là series "đợi đến hết đời" (hữu sinh chi niên), không ngờ Tống Thần lại hoàn thành giấc mơ của tôi nhanh như vậy!】【Thật sự!

Tống Thần đúng là năng suất cao!

Đây là hiệu suất làm việc của nhân viên gương mẫu quốc gia sao?

Hy vọng các đạo diễn khác đều học tập!】【Có thể học được kỹ thuật quay phim của Tống Thần trước đã rồi hãy nói!!

Tốc độ không cần bàn!】【Khá lắm!

Tống Thần lại dám quay điện ảnh à?】【Hả?

Ý lầu trên là sao?

Coi thường phim điện ảnh của Tống đạo à?

Muốn bay màu hả?】【Đậu má!

Tác phẩm của đạo diễn Tống Thần quả thực là chế tác đỉnh cao của điện ảnh trong nước được không!】【Không, hiểu lầm rồi!

Ý tôi là, Tống Thần quay phim ở đâu thì ở đó sẽ xuất hiện di tích hoặc cổ mộ thật, mấy người bên trên không định bắt Tống Thần đi điều tra sao!】【Trùng hợp thôi!

Nhưng không thể phủ nhận vận may của đạo diễn Tống Thần cũng vãi chưởng thật, hahahaha!】【Suỵt!

Huynh đệ!

Đừng đăng bất kỳ tin tức gì về Thái Sơn, dễ bị xóa bài lắm đấy!!】【Ừm, tôi thấy mấy tin đó biến mất sạch rồi, trừ Weibo ra thì cũng chẳng thấy ai đăng tin về Thái Sơn nữa?】【Hahahaha, cảnh cáo người khác cho lắm vào, kết quả tự mình cũng bay màu luôn!】【Haizz!

Tôi mặc kệ!

Tống Thần mau chóng tăng ca đi!

Tôi muốn xem series Cửu Môn!!

Tôi muốn xem Mười Năm!】【Đúng!

Tống Thần tăng ca!

Tăng ca đi!!】 ... 【Tống Thần tăng ca!】 Cái chủ đề này không biết bị ai khơi mào, nhưng do hiệu ứng đám đông, vô số cư dân mạng thi nhau hưởng ứng.

Tin tức này nhẹ nhàng leo lên hot search.

Trang chủ Weibo của Tống Thần với vài bài đăng lèo tèo lại một lần nữa bị cư dân mạng vây công.

Còn về phần bản thân Tống Thần - người đang bị cư dân mạng đốc thúc tăng ca - lúc này đang đứng trước cửa nhà, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng chảy xuống.

Nhìn nữ tử cổ trang đứng đối diện, cùng với luồng âm khí nồng đậm gần như hóa thành thực chất trên người đối phương, Tống Thần nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao vừa bật ra khỏi hộp, tay trái nắm lấy lưỡi đao, thở dài: "Chủ động dâng tới tận cửa sao?" Đậu má, vừa về đến nhà đã bị Boss tìm tới tận cửa, đúng là ngạc nhiên lớn động trời mà.

Tống Thần tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

Tay trái nắm chặt lưỡi đao cứa mạnh khiến máu tươi chảy ra, dòng máu đỏ tươi như mạch máu lan tràn trên thân đao màu đen.

Tuy trong túi đã chuẩn bị sẵn Kỳ Lân Huyết dự trữ, nhưng trong tình huống nguy cấp này, bản năng khiến Tống Thần lựa chọn cách tự cứa tay xả máu cho nhanh.

Hắn không dám lơ là dù chỉ một giây, mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử cổ trang đang đứng trước cửa căn hộ số 1801.

Tống Thần chú ý đến luồng âm khí gần như ngưng tụ thành thực chất trên người đối phương, căng thẳng nuốt nước bọt.

Mẹ nó, âm khí nồng đến mức này, tồn tại đẳng cấp này thì cho dù

là Cửu Thúc (Lâm Chánh Anh) tới chắc cũng phải quỳ lạy mất thôi?

Thình thịch, thình thịch!

Tim đập mãnh liệt, Kỳ Lân Huyết toàn thân bắt đầu lưu chuyển dữ dội.

Cũng trong tình trạng nguy cơ cực độ này, cơ thể Tống Thần sinh ra phản ứng kịch liệt, adrenaline không ngừng tiết ra.

Kèm theo đó là thân nhiệt tăng cao, trạng thái cơ thể bùng nổ.

Hình xăm Kỳ Lân trước ngực từ từ hiện lên trên bề mặt da, một cỗ uy thế mạc danh tỏa ra xung quanh người Tống Thần. "Hửm?" Ngay khoảnh khắc hình xăm Kỳ Lân xuất hiện, nữ tử cổ trang đối diện gần như cảm nhận được ngay lập tức một mối đe dọa khó tả truyền đến từ người đàn ông cầm Hắc Kim Cổ Đao. "Xem ra, ngươi muốn phản kháng?" Mắt nữ tử cổ trang lóe lên tia hàn quang, bàn tay phải ẩn dưới y bào nháy mắt vươn ra. "Tốt nhất là bỏ đao xuống, ngoan ngoãn nghe lời ta thì hơn." "Hả!?" Tống Thần nghe giọng nói thanh linh của nữ tử cổ trang, còn chưa kịp có suy nghĩ gì, mắt thấy thân ảnh nữ tử cổ trang vốn đang ở cách xa vài mét bỗng chốc mờ đi.

Giây tiếp theo, cô ta đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Bốp!!

Bàn tay ngọc ngà kham xứng tác phẩm nghệ thuật của nữ tử cổ trang nhẹ nhàng ấn lên ngực Tống Thần, sau đó giống như tình nhân làm nũng, khẽ đẩy một cái.

Phù!!

Tống Thần chỉ cảm thấy ngực mình như bị voi giẫm, một cỗ lực lượng kinh khủng trực tiếp nện thẳng vào lồng ngực. "Khụ!" Cảm giác đau đớn truyền đến, cả người Tống Thần trực tiếp bị luồng sức mạnh khủng khiếp đó đánh bay về phía sau.

Oanh!!

Rầm!!

Cả người hắn đập mạnh vào bức tường phía sau, thậm chí tường cũng bị va chạm đến mức lõm vào.

Kéo theo những mảng tường vỡ và bụi đất, Tống Thần rơi từ trên tường xuống.

Hắn sắc mặt trắng bệch, quỳ một gối trên mặt đất, Hắc Kim Cổ Đao cắm mạnh xuống sàn để chống đỡ cơ thể.

Giây tiếp theo, Tống Thần tay trái ôm ngực ho khan. "Khụ khụ khụ!

Khụ, phụt!" Máu tươi đỏ thẫm theo tiếng ho bắn ra, khóe miệng càng là rỉ ra một vệt máu.

Nhưng dù vậy, Tống Thần vẫn cố nén đau đớn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nữ tử cổ trang, sợ đối phương thừa cơ xông lên bồi thêm một đòn.

Nhưng nữ tử cổ trang dường như không có ý định đánh tiếp, bàn tay ngọc đặt lên chiếc cổ trắng ngần, đôi mắt chăm chú nhìn Tống Thần đang bán quỳ dưới đất, cảm thán: "...Cũng có chút bản lĩnh..." Bàn tay ngọc dời đi, lộ ra trên cổ cô ta một vết đao sâu vài centimet.

Âm khí màu đen không ngừng dũng mãnh tràn về phía vết thương, nhưng lại bị Kỳ Lân Huyết dính xung quanh vết thương kháng cự lại.

Nỗ lực một hồi, thấy vết thương vẫn không cách nào khép miệng, nữ tử cổ trang từ bỏ việc dùng âm khí tu phục.

Ánh mắt nhìn về phía Tống Thần cũng thêm vài phần kỳ quái.

Người đàn ông này vừa rồi trong nháy mắt bị tấn công, rõ ràng có cơ hội dùng đao trong tay để đỡ đòn, nhưng hắn lại trực tiếp chọn từ

bỏ phòng thủ, ngược lại huy đao chém về phía cổ của cô ta.

Không sợ chết sao? "Khụ khụ, đa tạ quá khen!" Ôm ngực đứng dậy, Tống Thần cười cười, máu vẫn thuận theo khóe miệng chảy xuống.

Nhìn vết thương trên cổ nữ tử cổ trang, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao của Tống Thần âm thầm nghiến răng.

Không hổ là lão quái vật ngàn năm, mình đã dùng toàn lực chém xuống, nếu không nhờ Hắc Kim Cổ Đao sắc bén thì e là da cũng chẳng rách nổi chứ đừng nói chém đứt cổ.

Chương 214

Vậy mà cũng chỉ chém ra được một vết thương sâu vài phân.

Đệt, ngực trúng đòn oan rồi, mẹ nó, đau quá!

Phù!

Vẩy vẩy Hắc Kim Cổ Đao trong tay, Tống Thần xoa xoa ngực muốn giảm bớt cơn đau.

Không xoa thì thôi, xoa xong... mẹ nó, càng đau hơn. "Xem bộ dạng của ngươi, muốn đánh tiếp sao?

Dùng loại phương thức lấy thương đổi thương này?" Cảm nhận được sát khí từ Tống Thần, âm khí xung quanh nữ tử cổ trang bắt đầu dao động điên cuồng. "Khụ, tôi thấy tôi không lỗ, gãy xương cùng lắm dưỡng một thời gian là xong." Khóe miệng Tống Thần nhếch lên, lộ ra nụ cười sảng khoái không hợp thời: "Huống hồ, hiện tại xương ngực tôi còn chưa nứt đâu!

Trước khi gãy xương, chặt đầu cô xuống là được!!" Nói xong, cả người hắn huy vũ Hắc Kim Cổ Đao lao về phía nữ tử cổ trang tấn công.

Thấy thế, nữ tử cổ trang tặc lưỡi, thao túng âm khí hóa thành roi quất về phía Tống Thần.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao dính Kỳ Lân Huyết uy lực mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của cô ta, âm khí va chạm với Kỳ Lân Huyết liền bị khắc chế gắt gao.

May mắn là âm khí trên người cô ta chất lượng rất cao, nhất thời cũng miễn cưỡng chống đỡ được.

Hai người trong không gian chật hẹp nháy mắt đã qua lại mười

mấy chiêu, đánh đến vô cùng náo nhiệt.

Bỗng nhiên, Tống Thần bắt được một sơ hở của đối phương, dùng hộp gỗ sau lưng đỡ đòn tấn công của âm khí, cả người nháy mắt trượt xuống thấp, vung đao chém ngược lên.

Xoẹt!

Nhìn tay áo bị Hắc Kim Cổ Đao rạch rách, sắc mặt nữ tử cổ trang nháy mắt âm trầm. "Cút!!" Kèm theo tiếng hô đầy nộ khí, nữ tử cổ trang dậm mạnh chân xuống đất.

Oanh long!!

Rầm!!

Mặt đất dưới chân hai người nháy mắt vỡ vụn, Tống Thần và nữ tử cổ trang đồng thời rơi xuống tầng dưới.

Đất đá rơi xuống tạo ra tiếng vang lớn, chấn động cả tòa nhà.

Khác với nữ tử cổ trang mình đồng da sắt được âm khí cường hóa, Tống Thần bản thân chỉ là một người bình thường, đột nhiên rơi xuống, chân phải không cẩn thận bị đá kẹp chặt. "Chậc, đánh thì đánh, phá hoại địa hình làm gì?" Chân bị kẹt khiến động tác của Tống Thần đình trệ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, hắn thấy âm khí hóa thành móng vuốt khổng lồ lao tới tập kích mình.

Vãi chưởng!

Một con lão quái ngàn năm lại đi đánh lén một thanh niên như tôi, không giảng võ đức chút nào!

Tống Thần đang chuẩn bị vung đao ngạnh kháng đòn tấn công thì...

Phanh!!

Bỗng nhiên kèm theo một tiếng vang lớn!

Cửa phòng 1701 bật mở, một người phụ nữ trung niên tóc xoăn, miệng ngậm điếu thuốc lào, lớn tiếng chửi bới: "Làm cái gì thế!

Làm cái gì thế!

Làm cái gì thế hả!

Muốn dỡ nhà à!!" Hô!

Móng vuốt âm khí dừng lại ngay trước mặt Tống Thần, kình phong thổi tóc mái hắn vuốt ngược ra sau thành kiểu đầu Undercut bất đắc dĩ.

Nữ tử cổ trang dừng tay, khẽ cắn môi, quay đầu nhìn gương mặt "quỷ khóc thần sầu" của người phụ nữ trung niên.

Trong lòng thầm nghĩ: Đàn ông hay đàn bà vậy?

Đồng bọn của Trương Khởi Linh à?

Tống Thần cũng nhân cơ hội này một đao chém đứt móng vuốt âm khí, đồng thời rút chân phải ra khỏi đống đá vụn.

Trong lòng thở phào: Không cần ăn đòn rồi, mình ấy à, ghét nhất là bị đau.

Người phụ nữ trung niên trừng mắt nhìn Tống Thần, Tống Thần trừng mắt nhìn nữ tử cổ trang, nữ tử cổ trang lại trừng mắt nhìn người phụ nữ trung niên, bầu không khí bỗng nhiên giằng co.

Kẻ gây ra tất cả - người phụ nữ tóc xoăn ngẩng đầu nhìn trần nhà tầng 18 thủng một lỗ lớn.

Sau đó nhìn sang nữ tử cổ trang đang được âm khí bao quanh, rồi lại nhìn Tống Thần quần áo tả tơi cầm thanh đao đen sì, cùng với đống gạch đá ngổn ngang xung quanh hai người.

Não bộ người phụ nữ trung niên xoay chuyển cực nhanh, cuối cùng lộ ra nụ cười nịnh nọt: "Ngại quá, làm phiền rồi..." A, bất cẩn rồi, vốn tưởng là lũ trẻ con nghịch ngợm trước cửa.

Người phụ nữ trung niên tuy mặt không biến sắc, nhưng lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nhìn vết thương thịt lật ra trên cổ cô gái mặc đồ cổ trang, lại nhìn thanh trường đao đẫm máu trên tay Tống Thần...

OMG, hiện trường vụ án giết người sao!

Người phụ nữ trung niên hối hận rồi, tại sao không nhìn qua mắt mèo trước chứ?

Hối hận không kịp, hối hận không kịp a!

Hy vọng hai người kia đừng để ý đến mình.

Nhưng sự đời trái ngang, Tống Thần và nữ tử cổ trang không những không dời đi sự chú ý, ngược lại tầm mắt toàn bộ đều tập trung lên người bà ấy.

Chỉ khác là, nữ tử cổ trang đang quan sát xem người phụ nữ này có năng lực uy hiếp hay không.

Còn Tống Thần thì lén lút tìm cơ hội để bồi cho nữ tử cổ trang thêm một đao.

Chỉ là một người bình thường có tướng mạo kỳ lạ thôi sao?

Nữ tử cổ trang nhìn chằm chằm gương mặt "hùng thư nan biện" (khó phân biệt đực cái) của người phụ nữ trung niên một lúc, cuối cùng xác nhận đối phương hoàn toàn không có uy hiếp.

Thế là giơ tay tụ tập âm khí, chuẩn bị loại trừ bà ta.

Tống Thần vẫn luôn quan sát động tác của nữ tử cổ trang lập tức phản ứng, hét lớn với người phụ nữ trung niên: "Đại ca!

Nguy hiểm!

Mau đóng cửa lại!" Người phụ nữ trung niên vốn đang định đóng cửa, lập tức dừng động tác, quay sang chửi Tống Thần: "Đại ca cái mả mẹ nhà mày!

Bà đây là nữ!!" Tống Thần: Vãi chưởng!

Bà bị thiểu năng à!

Đóng cửa đi!

Vấn đề giới tính lúc này quan trọng lắm sao!?

Σ(⊙▽⊙"a!

Lúc này nữ tử cổ trang đã bắn ra đạn âm khí, bay thẳng về phía người phụ nữ trung niên.

Tống Thần: Xong phim rồi!

Bùm!!

Người phụ nữ trung niên bị đạn âm khí đánh trúng, nháy mắt mất đi ý thức ngã xuống. "Đại ca!!" Tống Thần gào lên bi thống tột cùng, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt cũng trào ra.

Hắn vẻ mặt đầy lo lắng lao về phía người phụ nữ trung niên đang ngã gục. "Đại ca!

Anh chết rồi!

Em sống sao đây a!" Bộ dạng bi thương chân thật đó khiến nữ tử cổ trang cũng phải ngẩn người, trong lòng không khỏi thắc mắc: Trương Khởi Linh có quan hệ tốt với cái người bán nam bán nữ này lắm sao?

Trong giây lát, âm khí quanh người nữ tử cổ trang cũng yên tĩnh lại, không còn dao động nữa.

Cơ hội tốt!!

Chương 215

Vừa lướt qua bên cạnh nữ tử cổ trang, khóe miệng Tống Thần hiện lên nụ cười giảo hoạt.

Dưới sự trợ giúp của diễn xuất cấp thế giới, sát khí toàn thân Tống Thần được che giấu hoàn hảo. "Đi chết đi cho ông!!" Đột nhiên, Tống Thần xoay người, không hề báo trước vung đao chém mạnh vào nữ tử cổ trang.

Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao vừa tẩm Kỳ Lân Huyết chém phập vào cánh tay đang vội vàng giơ lên phòng ngự của cô ta. "!" Nữ tử cổ trang vội vàng vươn tay kia giữ chặt lấy Hắc Kim Cổ Đao, ngăn cản lưỡi đao chém xuống sâu hơn.

Nhìn cánh tay suýt chút nữa bị chém đứt lìa, nữ tử cổ trang nghiến răng phẫn hận mắng: "Vô sỉ!" "Tôi với cương thi mà còn phải giảng đạo lý vô sỉ hay không sao!!

Binh bất yếm trá!" Tống Thần hai tay dùng hết toàn lực ấn Hắc Kim Cổ Đao xuống, muốn trực tiếp chém đứt cánh tay cô ta.

Không sai, tất cả phản ứng của Tống Thần từ lúc người phụ nữ trung niên bị trúng đòn âm khí, ngoại trừ sự kinh ngạc lúc đầu, thì màn bi thống phía sau toàn bộ đều là diễn kịch để đánh lừa nữ tử cổ trang.

Lúc Tống Thần lao tới cũng đã quan sát từ xa, người phụ nữ trung niên còn sống, chỉ là do âm khí xâm nhập nên ngất đi thôi. "Ách!" Kỳ Lân Huyết trên lưỡi đao bắt đầu ăn mòn vào cơ thể nữ tử cổ trang, làm khắc tinh của âm khí, Kỳ Lân Huyết khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Sức mạnh không ngừng gia tăng của Tống Thần cũng khiến nữ tử cổ trang lúc này khó lòng chống đỡ.

Mắt thấy lưỡi đao ngày càng ép sát vào cổ, nữ tử cổ trang nghiến răng thao túng âm khí hình thành roi, liên tục quất vào lưng Tống Thần.

Nhưng Tống Thần cắn răng chịu đựng tất cả, chủ yếu là nhờ Kỳ Lân Huyết rỉ ra từ vết thương trên người giúp hắn chống đỡ.

Đau đớn càng làm Tống Thần hung tính đại phát, hai tay đè Hắc Kim Cổ Đao bùng nổ sức mạnh lớn hơn.

Lưỡi đao càng lúc càng gần khiến gương mặt vốn bình thản của nữ tử cổ trang lộ ra biểu tình kinh hoảng.

Cứ thế này thì sẽ chết mất!

Ý nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu cô ta.

Tuy trong lòng cực độ không muốn thừa nhận, hấp thu âm khí cả ngàn năm để phục sinh lại bị bức đến tình cảnh này.

Nhưng tình huống trước mắt buộc cô ta phải thừa nhận, Tống Thần với thực lực không thua kém mình hoàn toàn có năng lực giết chết cô ta. "Binh bất yếm trá sao?" Nữ tử cổ trang bỗng cúi đầu lầm bầm, những roi âm khí đang tấn công Tống Thần bỗng dừng lại. "Hửm?" Tống Thần tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn thừa cơ gia tăng sức mạnh. "...Nếu ngươi không dừng tay, ta sẽ giết chết đại ca của ngươi." Nữ tử cổ trang dùng âm khí kéo người phụ nữ trung niên đang ngất xỉu lên cao, hét lớn. "Đó đích phải đại ca của tôi!

Giết hay không liên quan quái gì đến tôi!" Tống Thần bày ra bộ mặt hào không để ý mà hét lại, nhưng sức mạnh trong tay xác thực càng tăng thêm, lưỡi đao đã rạch rách cái cổ xinh đẹp của nữ tử cổ trang.

Tống Thần hiểu rõ, chỉ có giết chết người phụ nữ này nhanh hơn thì mới cứu được vị "đại ca" kia.

Người phụ nữ trung niên đang hôn mê: Đã bảo bà đây là nữ mà!!! "Vậy ta sẽ giết chết người phụ nữ của ngươi!

Đừng quên!

Nàng ta đang ở trong tay ta!" Cánh tay hóa từ âm khí lay lay người phụ nữ trung niên, nữ tử cổ trang lầm tưởng bà ta là người phụ nữ của Tống Thần.

Đối với việc này, một ngọn lửa vô danh nháy mắt bùng lên trong lòng Tống Thần. "Giết tôi thì được!

Nhưng không được sỉ nhục gu thẩm mỹ của tôi!!

Tôi là loại người có thể nhìn trúng người không phân biệt được nam nữ thế này sao!" "Khương Nguyệt Thanh!

Không phải là người phụ nữ của ngươi sao!

Ta sắp chết rồi!!

Nàng ta cũng đừng hòng sống!!" Giọng nói của nữ tử cổ trang trở nên hoảng loạn, cảm nhận lưỡi đao thâm nhập vào cổ, cùng với Kỳ Lân Huyết trên đó.

Cô ta thật sự bắt đầu sợ hãi rồi, sợ hãi sẽ chết trong tay Tống Thần.

Vì thế vội vàng lôi cái tên Khương Nguyệt Thanh ra, hy vọng có thể ngăn cản tên điên Tống Thần này!

Khương Nguyệt Thanh...

Tiểu dì...

Nghe thấy tên Khương Nguyệt Thanh, trong đầu Tống Thần lóe lên vô số ký ức về bà dì này.

Từ nhỏ đến lớn, dường như luôn tồn tại trong ký ức của hắn.

Nhìn nữ tử cổ trang đang gắng sức chống đỡ Hắc Kim Cổ Đao, Tống Thần nhíu mày.

Nếu thật sự giết chết ả, sợ là sẽ không tìm được tung tích của tiểu dì.

Nhưng lại không muốn bị đối phương coi như con rối giật dây.

Thấy vẻ do dự của Tống Thần, nữ tử cổ trang nghiến răng nói: "Ta có thể thề sẽ đưa nàng ta về, ngươi hẳn là hiểu sự tồn tại như ta mà phát thệ thì có ý nghĩa gì chứ?" Tống Thần gật đầu: "Được, vậy cô thề tuyệt đối sẽ không thương hại dì ấy!" Đối với loại tồn tại mượn xác hoàn hồn, nghịch thiên vi này như nữ tử cổ trang, chủ động thề với trời đồng nghĩa với việc chủ động báo cáo vị trí của mình cho Thiên Đạo.

Nếu vi ước, cái chết sẽ cực kỳ thê thảm. "Được, ta Chu Minh Duyệt thề với trời, chỉ cần ngươi thả ta ra, ta tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến một sợi tóc của Khương Nguyệt Thanh." Chu Minh Duyệt giơ tay phải trịnh trọng tuyên thệ, nhưng Tống Thần vẫn chưa hài lòng, ấn nhẹ Hắc Kim Cổ Đao: "Phải đưa người nguyên vẹn trở về!" "Ta thề, sau khi ngươi thả ta, ta nhất định sẽ đưa nàng ta nguyên vẹn trở về!" Mẹ nó, một chút lỗ hổng ngôn ngữ cũng không cho ta lách luật à!

Nghe Chu Minh Duyệt câu nào cũng không rời chữ "thả", Tống Thần khó chịu bĩu môi.

Đồng thời thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, vung đao cứu người phụ nữ trung niên đang bị âm khí treo lơ lửng xuống. "Khụ khụ khụ." Khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao rời khỏi cổ, Chu Minh Duyệt lập tức hóa thành một luồng âm khí, lùi xa khỏi Tống Thần.

Một lượng lớn âm khí không ngừng bao quanh vết thương trên cánh tay và cổ.

Nhìn cánh tay suýt bị Tống Thần chém đứt, sờ vết thương sâu hoắm trên cổ, Chu Minh Duyệt khó chịu trừng mắt nhìn Tống Thần, nhưng giọng điệu lại không dám quá phận: "Chuẩn bị kỹ hai miếng Long Phù kia đi, ta sẽ mang người phụ nữ của ngươi đến tìm ngươi!" Nói xong, Chu Minh Duyệt biến mất trước mặt Tống Thần. "Phù, phù!

Khụ khụ khụ khụ!" Tống Thần đứng tại chỗ trọn vẹn một phút, xác nhận Chu Minh Duyệt không có ý định quay lại, mới lập tức dựa lưng vào tường ngồi bệt xuống.

Miệng không ngừng ho ra máu, thương thế toàn thân khiến Tống Thần đau đến nghiến răng. "Trông thì gầy gầy yếu yếu, mặt mũi văn tĩnh, thế mà ra tay độc thật, đau quá... chắc không sưng lên chứ?" "Hít...

đau quá..." Nén đau đớn, Tống Thần xé rách áo trên, nhìn nửa thân trên chi chít vết bầm tím và tụ máu, cảm thán: "Mẹ nó, có cơ hội nhất định phải học cái gì đó như Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam mới được." Quan sát xong thương thế khắp người, Tống Thần ngẩng đầu nhìn hành lang tầng 18 đã biến mất. "Dọa người thật đấy, giờ mình về nhà kiểu gì đây?" Ngồi dưới đất ngửa đầu nhìn cửa nhà mình xa vời vợi, Tống Thần nhất thời lâm vào trầm tư.

Mỗi ngày leo từ tầng 17 lên cũng mệt lắm đấy.

Trong tình huống này, ban quản lý tòa nhà có giúp sửa lại cầu thang không nhỉ?

Nếu họ không quản thì mình phải làm sao?

Trong lúc Tống Thần đang điên cuồng vắt óc suy nghĩ, người phụ nữ trung niên bị vứt sang một bên rên rỉ, từ từ mở mắt.

Khoảnh khắc mở mắt, đập vào mắt bà là hình ảnh Tống Thần ở

trần nửa thân trên, lộ ra tám múi cơ bụng, cơ ngực săn chắc.

Mặc dù trên thân hình hoàn mỹ đó phủ đầy vết bầm tím và thương tích, nhưng cũng truyền tải một vẻ đẹp dị dạng đầy nam tính.

Lại thêm góc nghiêng thần thánh của Tống Thần.

Người phụ nữ trung niên trong nháy mắt say đắm, nước miếng từ từ chảy ra khóe miệng. "Là mơ sao?" Bà khẽ cảm thán, nằm trên đất vươn tay về phía Tống Thần, muốn chạm vào nam thần trong mộng... "Hửm?" Tiếng động của người phụ nữ trung niên thu hút sự chú ý của Tống Thần.

Hắn quay đầu nhìn bàn tay đang vươn về phía mình.

Tống Thần bị tóc mái che một bên mắt cười nhạt: "Tỉnh rồi à?" "Ừm, tỉnh rồi nhưng chưa tỉnh hẳn, người ta đau đầu quá đi ~ Cần anh giúp đỡ nè ~" Người phụ nữ trung niên có diện mạo kỳ lạ gật đầu, chu môi làm nũng với Tống Thần. "Thế à?

Muốn tôi đỡ dậy hả?" Tống Thần híp mắt cười đứng dậy, đi đến trước mặt bà ta rồi ngồi xổm xuống, không nhìn vào gương mặt kia, thản nhiên nói: "So với việc đỡ dậy, tôi nghĩ bà ngủ tiếp thì tốt hơn đấy?" "Hả?

Ý gì cơ?

Chương 216

Á á á!!" Người phụ nữ trung niên khó hiểu hỏi, nhưng ngay giây tiếp theo đã bị Tống Thần một chưởng đánh ngất xỉu. "Mình nhớ là để ở chỗ này mà...

À, à!

Tìm thấy rồi ~" Sau khi đánh ngất bà hàng xóm, Tống Thần lấy cái hộp đựng Hắc Kim Cổ Đao ra, mở ra lộ ra kết cấu không gian phức tạp bên trong.

Hai tay hắn lục lọi, nhanh chóng lôi ra một cuộn giấy da cừu.

Tống Thần nhẹ nhàng mở cuộn giấy, bên trong cắm đầy những cây ngân châm to nhỏ khác nhau, lấp lánh hàn quang.

Đây là phần thưởng hệ thống cấp cho Tống Thần khi số lượng người xem 《Sa Hải》 đạt mười triệu.

Tuy không có tên gọi cụ thể, nhưng qua thử nghiệm, Tống Thần biết mấy cây kim này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Cộng thêm thuật châm cứu nhận được khi quay 《Đạn Chỉ Già Thiên》 - không sai, là thuật châm cứu của hệ thống.

Tống Thần hoàn toàn nghi ngờ hệ thống của mình là một tên lười biếng, ban thưởng cũng không chịu đi tìm cái tên nào cho kêu, toàn cho mấy kỹ năng bá đạo nhưng tên thì phèn.

Tống Thần rất phiền lòng về điểm này.

Hy vọng hệ thống nghe được một câu: Rõ ràng kỹ năng lợi hại như vậy, không thể đặt cái tên nào nghe ngầu lòi một chút sao?

Toàn là kỹ năng Đạo diễn, kỹ năng Diễn viên, Thuật châm cứu,

Bát Cực Quyền, cùng lắm là thêm cái tiền tố "Cấp thế giới".

Không thể là Âm Dương Đại Bi Thủ hay cái gì đó nghe soái khí hơn à?

Vừa thầm phàn nàn hệ thống lười biếng, Tống Thần vừa rút ra vài cây ngân châm, châm vào mấy huyệt vị trên đầu người phụ nữ trung niên.

Sau một hồi châm cứu, đối phương sẽ mất đi ký ức của ngày hôm nay. "Xong rồi, đi thôi!" Sau khi xóa ký ức cho bà hàng xóm, Tống Thần trực tiếp ném bà ta vào trong nhà, còn thân thiết giúp đối phương đóng cửa lại.

Tiện thể lau sạch dấu vân tay trên tay nắm cửa.

Sau đó, hắn nhảy một phát vọt lên đoạn hành lang còn sót lại chưa đầy hai mét ở tầng 18, mở cửa vào nhà.

Chạy vào trong phòng, lấy ra băng gạc, thuốc đông máu các loại, cộng thêm sự hỗ trợ của thuật châm cứu, hắn bắt đầu xử lý thương thế trên người.

Mất tròn ba tiếng đồng hồ mới xử lý xong. "Ừm, tuy hơi đau, nhưng máu bầm đều tan hết rồi." Soi gương nhìn nửa thân trên đã khôi phục trắng trẻo, Tống Thần hài lòng gật đầu.

Dùng tay trái đang quấn băng gạc vuốt lại tóc tai, tìm một bộ quần áo sạch sẽ thay vào.

Tay nghịch một cặp Thanh Đồng Long Phù, Tống Thần về phòng ngồi trước máy tính, mở trình duyệt bắt đầu tìm kiếm cái tên "Chu Minh Duyệt".

Cũng là tên của cái nữ thi ngàn năm xinh đẹp kia, Tống Thần cứ cảm thấy cái tên này nghe quen quen ở đâu đó.

Thế là chủ động nhờ chị Google (Baidu) tra cứu.

Không ngờ, thật sự giúp Tống Thần tìm ra chút kiến thức. "Minh Thái Tổ thập nữ (con gái thứ 10), tên là Chu Minh Duyệt, mẹ không rõ, chết sớm, chưa có phong hào, chưa gả chồng." Nhìn dòng tin ngắn ngủi, da đầu Tống Thần tê dại, tay phải gãi đầu kinh ngạc: "Vãi thật, con gái Chu Nguyên Chương à...

Nếu thế, cái cổ mộ ở Thánh Tuyết Sơn kia e là được xây dựng vì cô ta?" Tống Thần nhớ lại cổ mộ có bố cục phong thủy "Tụ Ẩm Chuyển Dương", cùng hai cái quan tài thanh đồng một rỗng một có người. "Cổ mộ đó không phải do Chu Nguyên Chương xây để hồi sinh con gái đấy chứ?

Hít... nghĩ kỹ thì kinh khủng thật!" Giả thuyết này vừa xuất hiện trong đầu Tống Thần, hàng loạt câu hỏi bắt đầu thi nhau trồi lên.

Ví dụ: Chu Nguyên Chương mê tín thế sao?

Chu Minh Duyệt là đứa trẻ xui xẻo nào mà chết sớm thế?

Tại sao đã có phương pháp hồi sinh rồi mà Chu Nguyên Chương không thử?

Tại sao Chu Minh Duyệt sau khi sống lại việc đầu tiên là tìm mình gây phiền phức?

Vì mình đã vào cổ mộ sao?

Thế thì không đúng!

Cái cô Băng Băng kia chẳng phải cũng ở đó sao?

Sao không đi tìm cô ta gây chuyện?

Băng Băng: Tống Thần đồ khốn nạn!

Uổng công tôi thích anh như vậy!

Lại đi hố tôi!! ... "Haizz!" Suy nghĩ hồi lâu, Tống Thần bỗng đứng dậy, vào bếp pha cho mình một cốc nước đường đỏ. "Haizz, nghĩ nhiều làm gì, đợi Khương Nguyệt Thanh về rồi tính...

Chà, ngọt thật đấy ~~" Đang cười nham hiểm, Tống Thần uống một ngụm nước đường, cả người run lên vì ngọt.

Nhưng để bổ sung lượng máu đã mất, Tống Thần miễn cưỡng uống hết cốc nước đường đỏ, ai bảo hôm nay đại xuất huyết (mất máu nhiều) chứ? ...

Thái Sơn, bên trong hố sâu được phát hiện ở nơi Phong Thiền.

Hàng chục nhân viên thám hiểm được cần cẩu treo người, trên đầu đeo đèn pin từ từ hạ xuống.

Đối mặt với vách đá ngoằn ngoèo trong hố sâu, người đội trưởng thám hiểm hô lớn với mọi người bên trên: "Mọi người cẩn thận một chút, sau trận chấn động lần trước, tình hình bên trong đã thay đổi kịch liệt." "Rõ!" Sau khi được nhắc nhở, mọi người dựa vào sự hỗ trợ của cần cẩu phía trên, nhanh chóng tiếp cận đáy hố.

Hàng chục chiếc đèn pin đồng loạt chiếu về cùng một hướng.

Ngoại trừ đội trưởng thám hiểm đã từng xuống trước đó, tất cả những người lần đầu tiên xuống tới đáy đều không kìm được tiếng kinh hô. "...Sự tồn tại như thế này sao?" Tại nơi họ đang chăm chú nhìn về phía trước, một cánh cửa đá cao hơn mười mét, chạm khắc hàng trăm con rồng, sừng sững đứng đó. ... "Haizz ~ Chán quá ~" Ngồi lướt web trên máy tính một cách nhàm chán, Tống Thần ngẩng đầu nhìn thời gian. "A...

Đã giờ này rồi, không biết khi nào Chu Minh Duyệt mới đưa tiểu dì về." Tiện tay đặt mua một chiếc điện thoại mới nhất trên mạng, cái điện thoại cũ lúc đánh nhau đã bị vỡ nát rồi.

Phí quay phim tăng lên giúp Tống Thần trực tiếp thanh toán chiếc điện thoại trị giá hơn một vạn tệ (khoảng 35 triệu VNĐ) mà không cần suy nghĩ.

Hết cách rồi, hiện tại Tống Thần cũng là người đàn ông có tài sản bốn cái "tiểu mục tiêu" (400 triệu).

Tống Thần vỗ vỗ mông đứng dậy, xách Hắc Kim Cổ Đao ra phòng khách chuẩn bị đợi Chu Minh Duyệt tới cửa.

Đồng thời chuẩn bị sẵn hai ống Kỳ Lân Huyết.

Vết thương tay trái còn chưa lành, Tống Thần không muốn tự cắt tay nữa, dù sao đây cũng là đôi tay nghệ thuật gia, còn phải dùng để kiếm cơm!

Ngồi trên sô pha, Tống Thần có chút căng thẳng, bắt đầu suy nghĩ lát nữa nên đối phó với Chu Minh Duyệt thế nào.

Không còn cách nào khác, tuy lúc đó đã thề rồi, nhưng cô ta chỉ thề không làm hại Khương Nguyệt Thanh, chứ đâu có thề không làm hại Tống Thần. "Haizz, quả nhiên lúc đó đánh nhau hăng máu quá, nhất thời não không kịp nảy số." Tống Thần bất lực lắc đầu, cầm dựa vào cán Hắc Kim Cổ Đao ngáp một cái. "Phải đợi bao lâu mới tới đây ~" ...

Cùng lúc đó, Chu Minh Duyệt đang bị trọng thương đã quay về căn biệt thự cô ta chiếm cứ.

Một thân chật vật ôm lấy hai vết thương rõ rệt trên cổ, không ngừng rót âm khí vào vết thương, muốn áp chế Kỳ Lân Huyết bên trong. "Khụ khụ, khụ khụ, Trương Khởi Linh..." Bị một người đàn ông làm cho thê thảm thế này, Chu Minh Duyệt tức giận nghiến răng.

Bất kể là thời còn làm công chúa hay sau khi phục sinh, chưa từng có ai khiến cô ta chật vật như vậy.

Nhớ lại cảnh bị Tống Thần bức bách phát thệ, trên mặt Chu Minh

Duyệt thậm chí không còn tái nhợt như trước, ngược lại hai má nhiễm một tầng phấn hồng vì tức giận. "Dám để Bản cung chịu sỉ nhục lớn như vậy, Trương Khởi Linh..." Thân thiết hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Trương Khởi Linh, Chu Minh Duyệt mất trọn mười mấy phút mới miễn cưỡng tu phục xong bề mặt vết thương.

Nhưng bên trong vết thương vẫn nát bươm, sự va chạm giữa Kỳ Lân Huyết và âm khí trong cơ thể khiến nữ thi ngàn năm này có chút không thích ứng.

Chương 217

Cảm giác kỳ diệu này khiến Chu Minh Duyệt càng thêm ghi hận Trương Khởi Linh.

Tống Thần: Trương Khởi Linh thật đáng thương, giúp mình gánh bao nhiêu là nồi đen.

Tu phục xong bề mặt vết thương, Chu Minh Duyệt bình ổn tâm trạng, tiếp tục giữ vẻ cao lãnh bước vào trong biệt thự.

Đừng hỏi tại sao, hỏi chính là tư thái và uy nghiêm của công chúa không thể mất!

Thu hồi âm khí phong tỏa trên cửa, đẩy cửa lớn bước vào phòng khách.

Phát hiện đèn trong nhà vẫn sáng, ngay cả đèn bếp cũng sáng.

Nguy rồi, người phụ nữ kia tỉnh rồi!

Chu Minh Duyệt cau mày, vội vàng tán phát âm khí bao phủ toàn bộ căn nhà để tìm kiếm Khương Nguyệt Thanh, xem cô ấy có còn trong biệt thự hay không.

Tuy trước khi đi Chu Minh Duyệt đã dùng âm khí phong tỏa toàn bộ biệt thự, nhưng nhỡ đâu Khương Nguyệt Thanh cũng biết chút kỳ năng dị thuật thì sao?

Cũng may, giây tiếp theo âm khí đã tìm thấy hơi thở của người sống trong bếp.

Chu Minh Duyệt vội vàng đi vào bếp, sau đó phát hiện Khương Nguyệt Thanh đang trốn cạnh tủ lạnh ăn vụng đồ ăn. "Ưm!" Đang ăn vụng thì bị phát hiện, Khương Nguyệt Thanh phát ra một tiếng bi minh, hai má phồng lên như chuột hamster, khóe mắt ngấn lệ nhìn Chu

Minh Duyệt.

Tiêu rồi, mình sắp bị giết rồi!

Thần Thần, dì sợ quá!

Còn về lý do tại sao Khương Nguyệt Thanh lại trốn ở đây ăn đồ ăn.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc Chu Minh Duyệt đánh nhau với Tống Thần, Khương Nguyệt Thanh vừa khéo tỉnh lại.

Muốn chạy trốn nhưng bất lực phát hiện toàn bộ cửa nẻo trong biệt thự không cái nào mở được.

Bất đắc dĩ, bụng vừa đói vừa khát, Khương Nguyệt Thanh đành chọn nhà bếp, tìm chút đồ ăn lót dạ.

Tranh thủ trước khi chết không làm ma đói.

Chu Minh Duyệt nhìn Khương Nguyệt Thanh sau khi bị phát hiện liền bắt đầu điên cuồng nhét thức ăn vào mồm, ánh mắt lộ ra vẻ phiền chán, cảm thán: "Quả nhiên là người phụ nữ của hắn, đầu óc cũng không bình thường giống hệt hắn." Nhớ lại lúc đó chỉ cần hạ đao xuống là Trương Khởi Linh sẽ chịu nghe nói chuyện tử tế.

Thế mà hắn lại chọn cách lấy thương đổi thương, tự chém mình mấy nhát, thậm chí cuối cùng suýt chút nữa chết trong tay hắn.

Người phụ nữ này, hiện tại lại giống như ma đói điên cuồng ăn uống, đúng là đầu óc có vấn đề.

Nhưng dù vậy, đã phát lời thề Thiên Đạo rồi.

Chu Minh Duyệt nén sự khó chịu trong người, lôi Khương Nguyệt Thanh ra khỏi biệt thự, đi về phía nhà Tống Thần.

Khương Nguyệt Thanh bị lôi đi cố gắng giãy giụa, nhưng sau khi bị âm khí nhập thể liền mất hết sức lực.

Đôi mắt ngấn lệ nhìn lên bầu trời cảm thán: Mình sắp bị phơi thây nơi hoang dã sao?

Hu hu hu ~~ ...

Long Hoa Ngự Nhạc, văn phòng Lưu Phẩm Hoa.

Kể từ buổi sáng tuyên bố kế hoạch quay 《Đạo Mộ Bút Ký - Mười Năm》, điện thoại của Lưu Phẩm Hoa gần như bị gọi cháy máy.

Các ông tổng công ty giải trí, người quản lý (manager) có phương thức liên lạc đều tìm mọi cách làm thân với Lưu Phẩm Hoa.

Xem xem có thể nhét minh tinh dưới trướng công ty mình vào đoàn phim Đạo Mộ được không.

Cho dù vị trí diễn viên chính có thể không tranh được, nhưng tranh mấy vai phụ xuất sắc cũng cực tốt mà!

Đối với việc này, Lưu Phẩm Hoa có thể nói là phiền muốn chết, nhưng lại không thể mở miệng từ chối thẳng thừng đám người này.

Hết cách, đều lăn lộn trong cùng một cái vòng tròn (showbiz), ít nhiều cũng phải nể mặt nhau.

Cuối cùng, Lưu Phẩm Hoa nghĩ ra một cách cực hay, đó là đẩy hết trách nhiệm sang cho Tống Thần.

Nói với đám quản lý, ông chủ công ty giải trí kia rằng mọi việc trong đoàn phim đều do Tống Thần một tay nắm giữ.

Hợp đồng ký kết thế nào, anh cũng không làm chủ được.

Nghe thế, không ít ông chủ công ty giải trí đều bắt đầu khen ngợi Tống Thần với Lưu Phẩm Hoa, người nào người nấy đều biến thành bộ dạng "liếm cẩu" (nịnh bợ).

Rõ ràng mới mấy tiếng trước, đám người này còn đang hùa theo

mắng Tống Thần!

Hận không thể khiến Tống Thần biến mất khỏi Trái Đất!

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã thay đổi thái độ!

Con người mà, vì kiếm tiền, thỉnh thoảng làm liếm cẩu cũng tốt lắm, chỉ là thay đổi tâm thái chút thôi. "Được được, tôi nhất định sẽ nói lại với Tống Thần." Lại cúp một cuộc điện thoại nữa, Lưu Phẩm Hoa thở hắt ra một hơi, bất lực lắc đầu cảm thán: "Tại sao đám người này không đi tìm Lão Hoa (Vương Sơn Hà) chứ?

Tìm tôi làm gì cơ chứ!" Hoa tổng: Đó là vì điện thoại của tôi luôn bận, cho nên cậu mới bị tìm đó, đồ lốp dự phòng!

Lưu Phẩm Hoa lướt xem group chat náo nhiệt của đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》, thấy dàn diễn viên chính vui vẻ phát ngôn, anh cười tủm tỉm bấm gọi cho Tống Thần, muốn bàn với hắn vấn đề tuyển chọn diễn viên. "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt, sorry..." Nghe giọng tổng đài vang lên bên tai, Lưu Phẩm Hoa nhíu mày: "Lại chạy đi đâu rồi?" ...

Cùng lúc đó, tại nhà Tống Thần.

Cốc, cốc, cốc.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tống Thần giấu Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng, ra mở cửa.

Tống Thần vốn tưởng Chu Minh Duyệt tìm tới cửa, nhưng không ngờ lại là hai đồng chí cảnh sát leo từ tầng 17 lên.

Hỏi Tống Thần: "Đồng chí, hành lang là do cậu phá đấy à?" Nhìn biểu tình nghiêm túc của đối phương, Tống Thần vội vàng giấu kỹ Hắc Kim Cổ Đao: "Không phải tôi, các anh tin không?" Nhìn hai vị cảnh sát dưới chân đang nỗ lực bám vào đoạn hành lang còn sót lại để không rơi xuống, Tống Thần nhìn cánh tay đang run rẩy của họ mà

cảm thán: "Hai vị đồng chí thật kính nghiệp a." "Thì... vì nhân dân phục vụ mà...

Khoan đã!

Tống Thần!" Viên cảnh sát đang nỗ lực leo lên cười cười, ngẩng đầu định nhờ Tống Thần kéo một cái thì nhận ra gương mặt điển trai của hắn.

Gương mặt đẹp trai câu dẫn bạn gái của anh ta, khiến anh ta vĩnh viễn không quên!

Ách, ánh mắt cậu ta hung dữ quá, không phải bị phát hiện rồi chứ?

Tống Thần bị ánh mắt của viên cảnh sát nhìn từ dưới lên làm cho sởn gai ốc, Hắc Kim Cổ Đao trong tay ép chặt vào sau lưng.

Không thể để đối phương nhìn thấy, nếu không tội danh "có ý đồ tập kích cảnh sát" là không chạy thoát được đâu. "Cái đó... kéo giúp một tay với!" Vị cảnh sát còn lại rốt cuộc không chịu nổi phải lên tiếng, hai cánh tay anh ta do không đủ sức nên bắt đầu run lẩy bẩy.

Tôi cũng muốn giúp lắm, nhưng không rảnh tay a!

Cầm Hắc Kim Cổ Đao, Tống Thần nở nụ cười gượng gạo nhìn đối phương, nhưng sống chết không chịu chủ động đưa tay ra kéo. "Đồng chí!

Phải xem xét kỹ giúp tôi a!

Căn nhà này là tôi bỏ bao nhiêu tiền tích góp mới mua được đấy!!" Bỗng nhiên, phía dưới truyền đến tiếng hét của người phụ nữ trung niên. "Ôi trời ơi, tôi tỉnh dậy từ dưới sàn nhà, mở cửa ra nhìn thấy bên ngoài biến thành cái dạng gì thế này!

Nhà này không phải là nhà nguy hiểm chứ (nhà sắp sập)?" "Ấy, ấy!" Một vị cảnh sát dường như bị người phụ nữ trung niên kéo chân,

vội vàng quay đầu nói vọng xuống dưới: "Tôi biết rồi, chẳng phải đang điều tra sao?

Đừng có kéo quần tôi nữa!

Sắp tụt rồi!

Sắp tụt rồi!" A...

Hóa ra là do bà đại ca kia báo cảnh sát, quả nhiên lúc ấy nên cho bà ta ngủ thêm chút nữa.

Tống Thần cuối cùng cũng hiểu lý do cảnh sát tìm tới cửa, biết cảnh sát không phải đến tìm mình gây phiền phức thì không khỏi thở phào.

Đồng thời nhân lúc người phụ nữ trung niên kéo tụt quần hai vị cảnh sát, làm dời đi sự chú ý của họ trong nháy mắt.

Tống Thần phi như bay vào trong nhà, cất Hắc Kim Cổ Đao vào hộp, sau đó chạy bước nhỏ quay lại cửa.

Kéo hai vị cảnh sát lên, nhìn cảnh hai người vừa lên đến nơi đã vội vàng chỉnh lại cái quần suýt rơi.

Chương 218

Khóe miệng Tống Thần co giật: Hai người đàn ông chỉnh quần ngay trước mặt mình, hình ảnh này kích thích quá, tôi không dám nhìn. "Cho nên đạo diễn Tống Thần, cậu cũng không biết tại sao hành lang lại sập sao?" Cảnh sát giúp Tống Thần kiểm tra tường chịu lực trong nhà, xác nhận an toàn không có gì sai sót xong, bắt đầu hỏi Tống Thần về các vấn đề liên quan. "Không biết tại sao, sáng nay toàn bộ camera giám sát trong tòa nhà đều bị hỏng." Trong lúc đó, người phụ nữ trung niên dưới tầng vẫn luôn la lối om sòm. "Ừm, hoàn toàn không biết gì cả, lúc đó tôi vừa từ bên ngoài về, mệt quá nên ngủ rất say." Tống Thần giả bộ ngu ngơ gật đầu, dưới diễn xuất của ảnh đế cấp thế giới, hai vị cảnh sát một chút nghi ngờ cũng không có.

Thậm chí bắt đầu đồng cảm với Tống Thần, ngủ một giấc dậy nhà suýt thì sập. "Bất quá chất lượng giấc ngủ của cậu tốt thật đấy, bà đại ca...

à bà chị dưới lầu kia cũng ngủ say như chết." Vị cảnh sát còn lại lộ ra vẻ mặt hâm mộ cảm thán.

Đối với việc này, Tống Thần chỉ có thể cười gượng: "Haha, đúng vậy, đúng vậy." "Vậy đạo diễn Tống Thần chú ý an toàn khi đi lại nhé, chúng tôi sẽ sớm điều tra ra kết quả." Sau khi hỏi xong, hai vị cảnh sát đứng dậy chuẩn bị rời đi, Tống Thần cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà Chu Minh Duyệt cái lão quái vật đó biết phá hủy camera giám sát, nếu không sự việc của mình phiền phức to rồi. "Vậy chúng tôi chuẩn bị đi xuống đây!" Hai vị cảnh sát đứng ở chỗ hành lang bị vỡ, từ tầng 18 nhìn xuống mặt đất tầng 17, đang suy nghĩ xem nên

xuống thế nào.

Đúng lúc này, thang máy tầng 18 mở ra, một anh shipper đẹp trai nhảy vọt ra. "Tống giao hàng (Shipper) đây ~ Tôi tới giao hàng đây ~~ Á đù má!" Anh shipper từ trong thang máy nhảy ra, miệng đang ngâm nga hát thì trực tiếp rơi xuống tầng 17, đau đớn ngã sóng soài trên mặt đất.

May mắn là đá vụn trên sàn tầng 17 đã được dọn dẹp, nếu không anh shipper e là phải đi gặp Diêm Vương. "....." Toàn bộ quá trình chứng kiến thảm trạng này, Tống Thần và hai vị cảnh sát nhìn nhau một lúc.

Một vị cảnh sát trong đó trịnh trọng dặn dò Tống Thần: "Sau này ra ngoài, nhất định phải chú ý an toàn đấy nhé!" Tống Thần cũng nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên, hy vọng đừng để chuyện này làm rối loạn trật tự." Hai vị cảnh sát gật đầu, đưa tay lên miệng làm động tác kéo khóa, cảm thán: "Yên tâm đi, chúng tôi được huấn luyện chuyên nghiệp, miệng kín như bưng!" ...

Tối hôm đó, Tống Thần cầm điện thoại mới lướt Weibo, thấy hot search về việc hành lang trước cửa nhà mình bị sập. "Uổng công tôi tin tưởng mấy người như vậy, lại bán đứng tôi triệt để thế này!

Trác (Mẹ kiếp)!" Hóa thân thành thằng hề, Tống Thần ném điện thoại lên sô pha.

Đau đầu ôm lấy trán, cảm thán cái danh tiếng phong bình của mình, lần này coi như toang hẳn rồi.

Thảo luận trên mạng cũng không hề vượt ngoài dự liệu của Tống Thần, xem cái hot search này cư dân mạng đều cười đau cả bụng. 【Hahahaha, hành lang nhà Tống Thần bay màu rồi!】 【Tin tức này là thật hay giả thế?

Từ đâu truyền ra vậy?】【Là do một anh shipper đẹp trai truyền ra đấy, nghe nói lúc đó định giao điện thoại cho Tống Thần, vừa ra khỏi thang máy thì trực tiếp rơi xuống tầng dưới, hahahaha!】【Tôi cũng xem rồi, anh chàng đó đăng video ngắn, ở trong bệnh viện khóc lóc kể lể là đi giao cái bưu kiện mà giao thẳng vào bệnh viện luôn, hahahaha!】【Nói đi cũng phải nói lại, hành lang sập được cũng là quá ly kỳ rồi!】【Đúng là nghe rất vô lý, nhưng hình như chỉ có tầng nhà Tống Thần bị sập thôi, các tầng khác đều chắc chắn lắm!】【Tại sao lại thế nhỉ?

Chẳng lẽ Tống Thần mang theo lời nguyền gì à?】【Có khi nào Tống Thần đang quay phim trong nhà không?

Dù sao hắn cũng có cái buff "quay ở đâu, phá hoại ở đó" mà!】【Phụt hahahaha!

Không chịu nổi!

Chọc đúng chỗ ngứa của tôi!】【Nói thế thì ai dám tìm Tống Thần quay phim nữa!

Quay ở đâu là ở đó xảy ra chuyện!】【Long Hoa Ngự Nhạc dám chứ!

Có phải không cần Tống Thần nữa đâu!

Nhỡ đâu làm Long Hoa Ngự Nhạc sợ, series Đạo Mộ không còn thì làm sao!】 ... "Cái đám cư dân mạng này não có hố à!

Làm gì có cái loại buff đó!" Không nhịn được mở phần bình luận hot search ra xem, Tống Thần nhìn mấy bình luận nhiều like mà phàn nàn.

Nhưng cuối cùng Tống Thần cũng có chút không tự tin nói: "Mình sẽ không thật sự có loại thể chất này chứ?

Nghĩ kỹ thì, hình như đúng là quay ở đâu thì ở đó xảy ra vấn đề

thật!" 【Ký chủ đừng nghĩ nhiều, không có khả năng đó đâu.】 "Tao nghi ngờ nhất là mày đấy, mày là khả nghi nhất!" 【??】 Hệ thống hiện ra mấy dấu chấm hỏi rồi bắt đầu im lặng. "Thần Thần!

Thần Thần!" Tống Thần vừa định mắng hệ thống vài câu thì cửa nhà bỗng vang lên tiếng gọi của Khương Nguyệt Thanh.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tống Thần trực tiếp từ chỗ cũ bay ra, cầm Hắc Kim Cổ Đao mở cửa phòng.

Khoảnh khắc cửa mở, Khương Nguyệt Thanh trực tiếp "đái cầu chàng nhân" (lao cả người vào) nhào vào lòng Tống Thần khóc lớn. "A a a!

Thần Thần!

Dì tưởng không bao giờ còn được gặp cháu nữa!

Hu hu hu!" Cảm nhận xúc cảm quen thuộc trong lòng, Tống Thần một bên vỗ lưng an ủi Khương Nguyệt Thanh, một bên quan sát bên ngoài, tìm kiếm bóng dáng Chu Minh Duyệt.

Xác nhận đối phương thật sự không ở đó, Tống Thần mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu kiểm tra kỹ xem Khương Nguyệt Thanh có bị thương không.

Khương Nguyệt Thanh ở trong lòng Tống Thần một lúc, rốt cuộc cũng bình ổn lại tâm trạng.

Đỏ hoe mắt chỉ ra ngoài cửa, chỗ hành lang biến mất, hỏi: "Thần Thần, cháu không phải đang quay phim trong nhà đấy chứ?

Hành lang biến đâu mất tiêu rồi!" "...Sặc." "Cho nên người phụ nữ đó thả dì trước cửa nhà xong thì rời đi luôn?" Tống Thần rắc một ít Kỳ Lân Huyết trước cửa, đóng cửa lại rồi quay đầu hỏi Khương Nguyệt Thanh. "Ừm ừm." Khương Nguyệt Thanh vừa thay một bộ quần áo khác, tủi thân gật đầu.

Nhớ lại bộ dạng quỷ dị của Chu Minh Duyệt mà tim đập chân run.

Sợ cô ta nhân lúc trọng thương sẽ giết mình diệt khẩu sao?

Tống Thần cúi đầu trầm tư một lúc, cho rằng khả năng này là lớn nhất.

Dù sao loại lão quái vật ngàn năm đó khó khăn lắm mới thấy lại ánh mặt trời, khẳng định sẽ rất quý trọng mạng sống.

Khi chưa đảm bảo thương thế hồi phục hẳn thì chắc sẽ không xuất hiện trước mặt mình nữa.

Nghĩ đến đây, Tống Thần thầm cảm thán đáng tiếc.

Vốn định "thừa nước đục thả câu", nhân lúc cô ta bệnh mà lấy mạng cô ta, nhưng không ngờ cái ả này gan bé thế, không chịu xuất hiện.

Cặp Âm Dương Long Phù trong tay hắn cũng là một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Tống Thần đang khổ não xem nên giải quyết rắc rối trong tay thế nào thì Khương Nguyệt Thanh đang ngồi trên sô pha bỗng lên tiếng: "Thần Thần, hay là chúng ta chuyển nhà đi?" "Hửm?" Tống Thần nhìn Khương Nguyệt Thanh, thấy đôi mắt phiếm hồng và cơ thể vẫn còn run rẩy vì sợ hãi.

Hắn cũng hiểu lần này Chu Minh Duyệt cái lão quái vật đó đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc cho dì ấy. "Chuyển nhà sao..." Tống Thần gật đầu.

Tuy cảm thấy vẫn sẽ bị cái ả kia tìm tới, nhưng ít nhất có thể làm Khương Nguyệt Thanh yên tâm hơn một chút. "Vậy chuyển nhà đi, vừa hay cửa nhà sập rồi, ra vào cũng bất tiện." Tối hôm đó, Tống Thần vừa viết kịch bản trên máy tính, vừa lên mạng tìm thông tin nhà mới. "Mấy đại sư trên mạng này đều không đáng tin chút nào!" Lúc

rảnh rỗi, Tống Thần sẽ tìm một số vị được gọi là "đại sư" trên mạng để hỏi.

Hỏi xem nếu trước mặt xuất hiện một con nữ thi đạo hạnh ngàn năm thì nên làm thế nào.

Nhưng câu trả lời của các đại sư lại khiến Tống Thần dở khóc dở cười.

Mỗi vị đại sư được xưng tụng là đạo hạnh thâm hậu, khi nhìn thấy câu hỏi của Tống Thần...

Hỏi: Gặp nữ thi ngàn năm nên làm gì?

Đáp: Chờ chết đi.

Tuy vị nào cũng trả lời như vậy, nhưng cũng đưa ra cho Tống Thần một số kiến nghị ở các khía cạnh khác.

Ví dụ: Trước khi đối phương ra tay thì nên tự sát trước, để nữ thi trải nghiệm cảm giác giết người không thành!

Hoặc dùng mỹ nam kế (sắc dụ), quỳ xuống cầu xin tha mạng...

Các loại biện pháp vô hạ hạn (không có liêm sỉ) đều có cả.

Thậm chí có người còn giới thiệu cho Tống Thần mấy thứ vô dụng.

Ví dụ: Bùa trừ tà, kiếm gỗ đào làm từ cây đào vạn năm, ngọc tẩm máu chó mực các loại.

Tuy hình thức đa dạng, nhưng có một điểm lại thống nhất, đó là giá của mấy thứ này đều rất đắt.

Đối với việc này Tống Thần ôm đầu cảm thán: Đại sư à, nghe lời ông thì thà tôi xách dao lên khô máu với nó còn hơn. ...

Ba ngày sau.

Chương 219

"Chú ý chút, chú ý chút, cẩn thận đồ đạc!" Tống Thần đứng trước cửa một căn nhà hoàn toàn mới chỉ huy nhân viên công ty chuyển nhà khiêng đồ đạc vào. "Tống đạo, đổi nhà rồi à ~ Lần này đừng quay phim trong nhà nữa nhé, dễ xảy ra chuyện lắm ~" Đối mặt với lời trêu chọc của nhân viên chuyển nhà, Tống Thần lựa chọn móc ra mấy cái phong bao lì xì đỏ chót đập vào tay họ. "Đa tạ ông chủ!

Ông chủ hào phóng!" Nhận được lì xì, các nhân viên nhao nhao ngậm miệng, nhanh chóng tiến hành công việc chuyển nhà, hiệu suất trực tiếp tăng lên gấp mấy lần.

Nửa tiếng sau, dưới sự nỗ lực của mười mấy nhân viên, toàn bộ đồ đạc ở nhà cũ đã được chuyển sang nhà mới.

Theo yêu cầu của Tống Thần, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Nhìn căn nhà mới rộng rãi hơn, Tống Thần hài lòng gật đầu. "Đổi nhà mới rồi, tôi không tin cái ả kia có thể tìm tới cửa." Sau đó, Tống Thần bắt đầu bố trí một số vật phẩm trừ tà như kiếm gỗ đào ở cửa ra vào.

Thậm chí còn học theo giáo trình trên mạng, dùng chu sa trộn với Kỳ Lân Huyết vẽ một số bùa chú thần bí.

Làm xong tất cả, Tống Thần chống hông cảm thán: "Tuy có khả năng là vô dụng, nhưng cầu cái an tâm vậy!" ...

Tối hôm đó, Tống Thần mở tiệc ăn mừng tân gia một mình tại nhà mới, vui vẻ ăn lẩu cay tê lưỡi.

Sở dĩ chỉ có một mình, là vì Khương Nguyệt Thanh đã được Tống Thần đưa về Kinh Thành nghỉ ngơi một thời gian.

Lúc đưa Khương Nguyệt Thanh ra sân bay, đã xảy ra một chuyện nhỏ xen ngang.

Tống Thần phát hiện trong cơ thể Khương Nguyệt Thanh có một luồng âm khí ẩn giấu khá sâu.

Luồng âm khí này khiến Khương Nguyệt Thanh không thể rời xa Trường Bạch Sơn.

Nếu không thân nhiệt cả người sẽ bắt đầu giảm mạnh.

Nhìn Khương Nguyệt Thanh vẻ mặt đau đớn, trong lúc Tống Thần đang suy nghĩ nên làm thế nào, thì ở chân trời xa xa, bỗng nhiên giáng xuống một đạo lôi đình mãnh liệt.

Một tia sét dài cả ngàn mét đánh thẳng xuống mặt đất.

Cả Trường Bạch Sơn đều có thể nhìn thấy tia sét khủng khiếp này, thậm chí không ít người còn dùng điện thoại quay lại được cảnh tượng thần kỳ đó.

Ngay cả Tống Thần cũng không nhịn được cảm thán: "Không biết vị đạo hữu nào độ kiếp thất bại rồi..." Thật khéo làm sao, sau khi tia sét kết thúc, âm khí trong cơ thể Khương Nguyệt Thanh cũng biến mất một cách kỳ lạ, cả người lập tức nhảy nhót tưng bừng.

Tống Thần đối với việc này càng gãi đầu khó hiểu: "Chẳng lẽ sấm sét có hiệu quả trừ tà?" Ở phía xa, trong đống đổ nát của căn biệt thự bị sét đánh thành tro bụi.

Chu Minh Duyệt một thân cháy đen mở miệng nhả ra một vòng khói đen, bộ đồ cổ trang xinh đẹp lúc này hóa thành than bay lả tả trên người. "Khụ khụ, đáng ghét, tại sao lại đánh Bản cung?" Toàn thân trên dưới chỉ có lòng trắng mắt và hàm răng là còn màu trắng, trên cơ thể thi thoảng lại lóe lên tia điện màu bạc. "Đáng ghét, lần này phải tu dưỡng một thời gian rồi." Chu Minh Duyệt thân hóa thành âm khí biến

mất tại chỗ, hiện tại không dám tiếp tục ở ngoài nữa.

Đạo lôi đình vừa rồi trực tiếp đánh bay tu vi cả trăm năm của cô ta.

Cộng thêm Kỳ Lân Huyết trong cơ thể, hiện tại cô ta vô cùng suy yếu, nhưng đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra. "Trương Khởi Linh đáng chết, nếu không phải ngươi làm ta trọng thương!

Ta làm sao có thể bị (Thiên Đạo) chú ý!

Bị sét đánh chứ!" Người gánh nồi (oan) - Tống Thần biểu thị: Mẹ nó thế này mà cũng đổ tại tôi được à?

Tống Thần vui vẻ tiễn Khương Nguyệt Thanh lên máy bay, ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng: "Hửm?

Sao lại không đánh sấm nữa nhỉ?" ...

Ba ngày sau, Tống Thần ở nhà đợi hồi lâu cũng không thấy Chu Minh Duyệt tới cửa.

Bất đắc dĩ, đành phải mang theo Âm Dương Long Phù lên máy bay đi Thượng Hải.

Không còn cách nào khác, Lưu Phẩm Hoa mỗi ngày đều gọi mấy cuộc điện thoại để xác nhận Tống Thần không mất tích.

Mấy lần trước Tống Thần mất tích vô cớ, quả thực đã dọa vị ảnh đế này sợ chết khiếp.

Ngồi trên máy bay nghịch cặp Thanh Đồng Long Phù, Tống Thần không quên phàn nàn về Chu Minh Duyệt.

Đường đường là một nữ thi ngàn năm, thế mà nói lời không giữ lời.

Rõ ràng đã nói là sẽ đến lấy Thanh Đồng Long Phù, kết quả đợi mấy ngày cũng không thấy đâu.

Lưu Phẩm Hoa bên kia sau khi biết tin Tống Thần lên máy bay, vội vàng huy động năng lực quan hệ, triệu tập các diễn viên chính đang làm việc ở khắp nơi trở về.

Các diễn viên chính của 《Đạo Mộ Bút Ký》 nhận được tin tức cũng nhanh chóng bỏ dở công việc trong tay, bay nhanh về Thượng Hải, chuẩn bị tiến vào đoàn phim quay chụp ngay lập tức.

Trong đó, Tiêu Dương - người thủ vai Trương Khởi Linh - ngồi trên máy bay càng là kích động đến rơi lệ: "Tôi, Trương Khởi Linh, cuối cùng cũng được ra khỏi Thanh Đồng Môn rồi! o( )o" "Hừ hừ ~" Tống Thần vừa ngân nga giai điệu vừa xuống máy bay, thong thả bước đi trong lối đi VIP của sân bay, tận hưởng niềm vui không ai làm phiền.

Nghe theo lời khuyên của Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần đã làm một tấm thẻ VIP sân bay, ra vào đều đi lối riêng để giảm thiểu rắc rối.

Ví dụ như: bị fan vây công, bị úp sọt, bị "nam trên thêm nam", bị fan nữ ăn đậu hủ...

Tống Thần hư tâm học hỏi kinh nghiệm của Lưu Phẩm Hoa, sau đó đưa ra nghi vấn.

Đã đi lối VIP đỡ việc như vậy, tại sao vẫn có minh tinh bị fan vây chặn ở sân bay chứ?

Lưu Phẩm Hoa đưa ra lời giải thích: "Cậu biết đâu đấy, đó là kế hoạch của mấy minh tinh kia thì sao?

Có thể là cố ý để bị fan vây quanh nhằm tạo nhiệt độ đấy." Đối với việc này, Tống Thần chỉ có thể cảm thán làm minh tinh cũng chẳng dễ dàng gì, ngày nào hành tung cũng phải bại lộ cho fan xem.

Chẳng có chút riêng tư nào, thật sự mất tự do.

Bước ra khỏi lối đi, Tống Thần quay đầu nhìn đại sảnh, nơi đó

đang có một đám người tụ tập lại một chỗ.

Nhìn dáng vẻ thì ở giữa hẳn là có minh tinh nào đó.

Một đám fan nữ đang hoan hô la hét, bất quá âm thanh quá tạp loạn, Tống Thần cũng nghe không rõ bọn họ đang gọi tên ai. "Không ngờ lại có người chủ động để fan vây quanh ở sân bay thật, chậc chậc chậc." Tống Thần lắc đầu đi về phía cửa ra, vũ trang đầy đủ đeo kính râm, thậm chí chủ động lợi dụng diễn xuất để hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Tôi, Tống Thần, chắc chắn không thể bị fan vây ở sân bay được! "Oanh long long!" Bỗng nhiên, Tống Thần đang đi bình thường cảm nhận được mặt đất hơi rung chuyển, quay đầu nhìn lại thì thấy đám fan cuồng vừa rồi đang lao về phía này.

Chính xác mà nói, đám người kia đang truy đuổi một nam minh tinh.

Là người quen cũ của Tống Thần, người thủ vai Trương Khởi Linh - Tiêu Dương. "Nhường đường!

Nhường đường!" Tiêu Dương đang chạy trốn vẫy tay bảo Tống Thần đang chắn phía trước tránh ra.

Bỗng nhiên, nhìn Tống Thần đeo khẩu trang kính râm có chút quen mắt, cậu ta theo bản năng mở miệng hỏi: "Tống đạo?" Do đang bị fan đuổi theo, nhất thời quên mất phải hạ thấp âm lượng, dẫn đến việc không ít fan phía sau đều nghe thấy.

Bọn họ nhao nhao nhìn về phía Tống Thần có dáng người tỉ lệ hoàn hảo phía trước, lớn tiếng la hét. "A a a a!

Là đạo diễn Tống Thần bằng xương bằng thịt!" "Tuyệt quá!

Lần đầu tiên thấy người sống!

Em muốn xin chữ ký!" "Em muốn ôm đạo diễn Tống Thần!

Vui quá đi mất!" Đám fan vốn đang đuổi theo Tiêu Dương lập tức chuyển hướng, bắt đầu lao về phía Tống Thần. "Mẹ kiếp!

Cái tên hố hàng này!

Hại tôi rồi!" Tống Thần vốn đang xem kịch lập tức xoay người chạy về phía cửa ra, đồng thời khó chịu trừng mắt nhìn Tiêu Dương.

Tiêu đời rồi, đợi lúc quay phim, tôi sẽ cho cậu hối hận vì hành động hôm nay!

Tiêu Dương đang chạy trốn bỗng nhiên bị một luồng khí lạnh bao trùm. ...

Một giờ sau, tại lối vào công ty giải trí Long Hoa.

Lưu Phẩm Hoa đang đợi ở đây, nhìn Tống Thần và Tiêu Dương cùng bước xuống từ xe hành chính, có chút ngạc nhiên nói: "Sao lại đi cùng nhau thế?

Gặp nhau ở sân bay à?" "..." Tống Thần vẻ mặt âm trầm nhìn Lưu Phẩm Hoa, Tiêu Dương bên cạnh càng không nói một lời, trong ánh mắt lộ ra hai chữ "tuyệt vọng".

Chương 220

Trọng điểm là trên mặt hai người đều chi chít những dấu son môi đỏ chót. "Sao thế này?" Lưu Phẩm Hoa vội vàng kéo tài xế phụ trách đón người sang hỏi thăm, muốn tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Hai người này hiện tại là bảo bối của công ty, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện a! "Ách... nói thế nào nhỉ?" Tài xế tổ chức từ ngữ trong đầu, chậm rãi nói: "Ở sân bay, Tiêu Dương tiên sinh bị fan phát hiện trước, trong quá trình chạy trốn đã bán đứng đạo diễn Tống Thần.

Dẫn đến đạo diễn Tống Thần cũng bị fan phát hiện.

Trong lúc chạy, Tiêu Dương không cẩn thận ngã sấp xuống, ngã đè lên người đạo diễn, làm cả hai bị fan vây kín." Tài xế nhớ lại hình ảnh khủng khiếp đó, rùng mình một cái rồi nói tiếp: "Hai người đàn ông bị đám fan nữ điên cuồng kia đè xuống ăn đậu hủ một trận, nếu không phải bảo vệ sân bay nhanh tay, quần áo của Tiêu Dương suýt nữa bị lột sạch rồi." "Ách... nghe thôi cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng tráng liệt đến mức nào." Lưu Phẩm Hoa cũng hiểu ra nguyên nhân Tống Thần mặt đen như đít nồi, hóa ra là bị Tiêu Dương "đâm sau lưng". "Tôi không cố ý mà... lúc đó mồm nhanh hơn não..." Tiêu Dương khóc không ra nước mắt nhìn Tống Thần giải thích, muốn cứu vãn hình tượng trong mắt đạo diễn.

Nhưng hối hận thì đã muộn.

Tống Thần vừa rồi suýt chút nữa mất đi trinh tiết ở sân bay, một luồng oán khí không tự chủ được dâng lên.

Nhưng ngoài mặt vẫn cười cười vỗ vai Tiêu Dương: "Yên tâm đi, tôi là người nhỏ nhen thế sao?

Đừng để trong lòng, ha ha ha." Nhìn biểu cảm bì tiếu nhục bất tiếu (ngoài cười nhưng trong không cười) của Tống Thần, đặc biệt là ánh mắt lạnh lẽo không chút ý cười kia, Tiêu Dương giọng run run: "Tống đạo, anh đừng cười như thế, tôi sợ." Trong ký ức của Tiêu Dương, mỗi lần Tống Thần cười kiểu này đều chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy ra.

Trong đoàn phim luôn sẽ có một kẻ xui xẻo.

Ngày hôm sau bị Tống Thần lôi ra rèn luyện diễn xuất, Tiêu Dương đã cảm nhận ba lần rồi, lần nào cũng vừa khóc vừa cười mà hoàn thành.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dương vội vàng ném ánh mắt cầu cứu về phía Lưu Phẩm Hoa. "Đi thôi, đi họp nào." Lưu Phẩm Hoa đưa tay ra hiệu Tống Thần vào công ty, đồng thời quay đầu làm một biểu cảm "ái mạc năng trợ" (lực bất tòng tâm) với Tiêu Dương.

Tiêu Dương: Tuyệt vọng, đáng thương, yếu đuối. ...

Long Hoa giải trí, trong phòng họp tầng cao nhất.

Lúc này đã ngồi đầy người, ngoại trừ ê-kíp Đạo Mộ cũ mà Tống Thần đã chốt trước đó, còn có không ít đổng sự, cao tầng của công ty, cùng với các biên kịch trực thuộc Long Hoa.

Những người này đều bị Hoa tổng (Vương Sơn Hà) gọi đến, bắt đi theo Tống Thần học hỏi cách viết kịch bản đàng hoàng, đừng có suốt ngày chỉ biết viết yêu đương nhăng nhít.

Mẹ nó kịch bản gì cũng có thể lái sang yêu đương được.

Phim đô thị yêu đương, phim lịch sử yêu đương, phim tiên hiệp cũng yêu đương, đến phim tận thế cũng phải yêu đương.

Nếu không phải không có biên kịch giỏi để dùng, Hoa tổng thật sự muốn cho đám người này cút xéo hết.

Thiên thiên, không viết yêu đương thì hình như không biết viết kịch bản hay sao ấy, phi!

Chờ đợi không bao lâu, Tống Thần dẫn đầu đẩy cửa phòng họp bước vào.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, Tống Thần bất ngờ cảm thán một câu: "Ui chao, đông vui thế." "Tống đạo, đã lâu không gặp ~ Ái chà ~" Tằng Nhất Hi (đóng Ngô Tà) hai tháng không gặp, không biết trên người đã xảy ra chuyện gì, cả người trở nên khá là "dầu mỡ" (ngấy).

Cái giọng điệu thân mật kia làm Tống Thần cảm thấy khó chịu, da gà sau lưng dựng đứng cả lên.

Vội vàng ghi vào sổ tay nhỏ trong lòng: Hôm nay Tằng Nhất Hi thành công làm mình buồn nôn, tốt, đến lúc đó cũng phải để Tiêu Dương cảm nhận nụ cười dầu mỡ này.

Tiêu Dương vừa mới tìm chỗ ngồi xuống, đang bắt tay với Trần Hạo Hãn (đóng Bàn Tử), hoàn toàn không biết tai họa gì đang chờ đợi mình phía sau.

Cuối cùng, Lưu Phẩm Hoa nhìn phòng họp đã chật kín người, nói: "Xem ra đều đông đủ rồi, vậy chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi!

Hội thảo luận kịch bản 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》!" Theo lời Lưu Phẩm Hoa dứt xuống, mọi người trong phòng họp đồng loạt ngồi thẳng dậy, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía người đàn ông trước bàn họp.

Người đàn ông lần đầu tiên quay phim thương mại đã thành công lập kỷ lục phòng vé - Tống Thần.

Hy vọng lần này có thể nghe được chút gì đó khác biệt từ miệng Tống Thần. "Sao mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ vọng như

thế?" Tống Thần bị ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm đến mức có chút không tự nhiên, lời nói định thốt ra lại nuốt ngược trở vào.

Trong lòng nghĩ thầm, loại lúc này mà bảo tôi xem kịch bản trước thì có vẻ không hay lắm.

Thế là, Tống Thần đành phải đứng dậy trong ánh mắt mong chờ của mọi người.

Tiên ho một tiếng lấy giọng, học theo dáng vẻ hiệu trưởng đại học năm xưa diễn thuyết, nói vài câu khách sáo. "Đa tạ mọi người hôm nay đã tham gia hội thảo luận kịch bản, bản thân tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh." "Bộp bộp bộp bộp!" Tống Thần vừa dứt lời, mọi người bên dưới đồng loạt vỗ tay.

Tiếng vỗ tay mãnh liệt và vang dội khiến bên ngoài phòng họp cũng có thể nghe rõ, làm cho nhân viên đang làm việc không nhịn được ném ánh mắt tò mò về phía phòng họp. "Hôm nay phòng họp có tình huống gì thế?

Tiếng vỗ tay to vậy?

Chẳng lẽ Hoa tổng đang diễn thuyết à?" "Không, là đạo diễn Tống Thần mở họp kịch bản đấy!" "Hít!

Hóa ra là đạo diễn Tống Thần!

Thảo nào không khí trong phòng họp lại nhiệt liệt như vậy!" "A, hâm mộ quá đi!

Người ta cũng muốn tham gia cuộc họp của đạo diễn Tống Thần!" "Ai mà chẳng muốn chứ, thật sự hâm mộ mấy biên kịch được tham gia, có thể học hỏi kỹ năng biên tập kịch bản của Tống Thần!" Các biên kịch đang tham gia cuộc họp, mỗi người trong tay đều cầm một cuốn sổ nhỏ, ghi chép lại toàn bộ những gì Tống Thần nói.

Phảng phất như lời Tống Thần nói ra đều là kim ngọc lương ngôn, mỗi một câu đều có giá trị nghiên cứu.

Lâm Dục nhìn Tống Thần đang tắm mình trong tiếng vỗ tay, lại chú ý tới mấy vị biên kịch đang ghi chép lời nói sáo rỗng kia, khóe miệng càng co giật điên cuồng.

Làm gì thế?

Sao lại ghi chép mấy lời này của tôi?

Làm thế áp lực của tôi lớn lắm đấy!

Nhưng tình thế đã như vậy, Tống Thần đành phải kiên trì tiến hành một buổi diễn thuyết gượng ép.

Dưới ánh mắt khích lệ không ngừng của Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần nói hươu nói vượn suốt gần bốn mươi phút.

Cuối cùng, thực sự bịa không nổi nữa, Tống Thần vội vàng giơ tay ra hiệu mọi người dừng vỗ tay, lớn tiếng hô: "Các vị, các vị!

Tôi xin dừng phần ảo tưởng về phòng vé tại đây!

Chúng ta xem kịch bản trước đã." Thư ký đợi đã lâu ở bên cạnh vội vàng bắt đầu phát kịch bản cho từng người. "Phù, người sợ nổi danh heo sợ mập a!" Cuối cùng cũng có cơ hội nghỉ ngơi, Tống Thần ngồi xuống vị trí, thở hổn hển cảm thán. "Rõ ràng mình đâu có giỏi diễn thuyết, kết quả suýt chút nữa bị ép thành đại sư diễn thuyết..." Khi mỗi người trong phòng họp đều có một bản kịch bản, không gian lập tức yên tĩnh trở lại.

Tiếng giao lưu, tiếng vỗ tay đều biến mất, chỉ còn lại tiếng lật sách sột soạt.

Tống Thần cũng hiếm khi được thanh nhàn, chủ động lôi điện thoại ra lướt video ngắn để giết thời gian. ...

Nửa giờ sau.

Các cao tầng của Long Hoa giải trí xem xong kịch bản trước.

Khác với các diễn viên đang đọc nghiêm túc, cao tầng phần lớn đều đọc lướt nhanh, nắm bắt cốt truyện đơn giản.

Sau đó dùng ánh mắt có vẻ chuyên nghiệp nhưng thực chất chẳng biết gì để đánh giá kịch bản.

Nếu là kịch bản của biên kịch khác, họ có thể dùng kiến thức không chuyên để chỉ tay năm ngón.

Nhưng trước mặt Tống Thần, ai nấy đều cười ha hả nhìn Tống Thần đang nghịch điện thoại, không một ai dám đứng ra can thiệp chuyện kịch bản.

Sinh sợ đắc tội đại thần này, lỡ như Tống Thần chạy sang hợp tác với công ty khác thì Hoa tổng xé xác bọn họ ra mất. "Xem xong rồi à?

Đối với kịch bản có vấn đề gì không?" Tống Thần đang nghịch điện thoại cảm nhận được ánh mắt kỳ quái, ngẩng đầu lên thì thấy đám cao tầng đang cười nhìn mình.

Những khuôn mặt già nua cười như hoa cúc nở rộ, làm Tống Thần cảm thấy sau lưng có chút ngứa ngáy. "Cái đó, Tống đạo, chuyện về diễn viên có thể thương lượng một chút không?" Một vị cao tầng với nụ cười nịnh nọt nhìn Tống Thần, muốn hỏi xem có thể nhét một diễn viên vào kịch bản hay không.

Tuy biết là khó, nhưng cũng phải tranh thủ cho "tiểu tam" một chút.

Chương 221

Dù sao tối qua cũng bị người ta quấn lấy cầu xin cả đêm. "...Thương lượng?" Tống Thần liếc nhìn Lưu Phẩm Hoa, ánh mắt dò hỏi đối phương.

Không phải đã nói diễn viên đều do tôi làm chủ sao?

Tình huống gì đây?

Đối với việc này, Lưu Phẩm Hoa nháy mắt với Tống Thần ám chỉ: Đàn ông mà, cậu hiểu đấy!

Tôi hiểu cái búa, ông cũng chẳng đáng tin cậy.

Tống Thần trừng mắt nhìn Lưu Phẩm Hoa, quay đầu nhìn vị cao tầng kia hỏi: "Muốn làm vai chính à?" Tuy hỏi như vậy nhưng Tống Thần chưa bao giờ định đem vị trí vai chính tùy tiện cho đi.

Tống Thần ghét nhất là quy tắc ngầm, cũng như người không cho quy tắc ngầm.

Nhưng may mà, vị cao tầng kia chỉ muốn tranh thủ một vai diễn nhỏ, tùy tiện cho một vai lộ mặt là được, không cần quá xuất sắc, chỉ cần có thể để lại ấn tượng cho khán giả.

Đối với việc này, Tống Thần cũng gật đầu đáp ứng.

Dù sao chỉ là vai quần chúng thôi, để người của cao tầng diễn còn đỡ tốn mấy hộp cơm hộp.

Không sai, Tống Thần không những không trả cát-xê mà đến cơm hộp cũng không cho.

Đừng hỏi vì sao, hỏi thì là phải khống chế chi phí quay phim.

Cũng may cao tầng cũng không để ý chút tiền ấy, người ta coi

trọng là việc được lộ mặt trong tác phẩm của Tống Thần.

Có người đầu tiên, phía sau cũng có mấy cao tầng tìm Tống Thần xin vài vai quần chúng, ngay cả Lưu Phẩm Hoa cũng không ngoại lệ.

Hết cách rồi, đều lăn lộn trong một cái vòng tròn, quan hệ xã giao mà, đôi khi cũng là gánh nặng.

Nhưng đối với những yêu cầu này, Tống Thần lại chẳng hề để ý, ngược lại còn có chút vui vẻ.

Bởi vì mấy diễn viên khách mời này đều miễn phí, lại tiết kiệm được không ít tiền thuê diễn viên quần chúng.

À, đúng rồi!

Còn có tiền cơm hộp nữa. ...

Bốn ngày sau, một ngày hoàng đạo tốt lành.

Đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 tập trung tại một địa điểm có phong thủy cực tốt từ sáng sớm.

Chuẩn bị tổ chức một lễ khai máy long trọng, cầu may mắn cho bộ phim mới.

Đồng thời dưới sự thụ ý của Hoa tổng, gần trăm phóng viên giải trí đã đợi sẵn ở bên ngoài, súng dài súng ngắn tùy thời chuẩn bị tác nghiệp.

Tống Thần nhìn máy quay trùm vải đỏ, cái đầu heo khổng lồ bày trên bàn cúng, không nhịn được chậc chậc khen ngợi: "Chà... lần đầu tiên làm long trọng thế này." "Đều là bình thường trong giới cả thôi, ngược lại là Tống đạo ngài trước đây không để ý mấy cái này, lúc quay 《Sa Hải》 cũng chẳng làm!" Trần Hạo Hãn đứng bên cạnh cười vui vẻ, chắp tay vái vái. "Cầu vận may nha, quá trình quay phim nhất định phải thuận lợi!" "Tà môn thế sao?" Tống Thần nhìn thoáng

qua Tiêu Dương, Tằng Nhất Hi phía sau, ai nấy đều đang thành thật chắp tay. "Được rồi, tôi cũng làm." Tống Thần bất đắc dĩ làm theo mọi người, không còn cách nào khác, không thể trước mặt cả trăm phóng viên mà làm người đặc biệt nhất đoàn phim được.

Dù là đạo diễn, nhưng Tống Thần thật sự không muốn lên hot search vì mấy chuyện tào lao nữa.

Sau khi cúng bái xong, trường vụ canh giờ lành châm pháo.

Trong tiếng pháo nổ ròn rã, cả đoàn phim cùng hô to: "Đạo Mộ Bút Ký!

Khai máy đại cát!!" Toàn bộ chi tiết của lễ khai máy đều được phóng viên ghi lại.

Họ còn tận tâm chụp ảnh tướng mạo của các diễn viên tham gia.

Nghi thức kết thúc, đám đông phóng viên ùa lên.

Ai nấy đều chọn đối tượng phỏng vấn, chĩa micro vào mặt, bắt đầu hỏi đủ loại câu hỏi.

Trong đó diễn viên càng nổi tiếng thì càng nhiều phóng viên vây quanh.

Ví dụ: Trần Hạo Hãn hình tượng bưu hãn có năm phóng viên nam, Tiêu Dương đẹp trai tỏa nắng thì có đến mười mấy phóng viên.

Còn Tống Thần, hây dà, xung quanh vây kín một vòng toàn nữ phóng viên.

Số lượng nhất thời đếm không xuể, nhưng nhìn chung dáng người đều rất đẹp.

Ai nấy đều cố gắng vươn micro về phía Tống Thần, đồng thời nũng nịu gọi tên hắn, hy vọng được hắn sủng hạnh đầu tiên. "Tống đạo ~ Nhìn người ta đi!" "Đạo diễn Tống Thần, xin hãy trả lời câu hỏi

của người ta ~ Người ta mặc tất đen Paris đấy nhé!" "Mấy con hồ ly tinh này tránh ra, đạo diễn Tống Thần phải trả lời câu hỏi của tôi trước." "Đạo diễn Tống Thần nhận lấy cái này, buổi tối gọi cho người ta nha ~~" Không thể không nói, hình ảnh này khá giống cảnh các tần phi tranh sủng chốn hậu cung xưa kia.

Trần Hạo Hãn sau khi trả lời xong câu hỏi và đuổi khéo phóng viên đi, hâm mộ nhìn sang, vỗ vỗ khối cơ bụng "một múi" to tướng cảm thán: "Vì sao cùng là đàn ông mà đãi ngộ chênh lệch lớn thế nhỉ?" "Bỏ đi, khoảng cách giữa người với người đôi khi còn lớn hơn giữa người và heo," Tằng Nhất Hi cũng vừa đuổi phóng viên đi, vỗ vỗ vai Trần Hạo Hãn.

Hai người đứng cạnh nhau hoàn mỹ tái hiện cảm giác Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng cùng nhau trong phim.

Một phóng viên nhanh trí vội vàng chụp lại cảnh này.

Nhưng khi mở máy ảnh xem lại, cảm thấy bức ảnh thiếu thiếu chút gì đó.

Ngẫm nghĩ một lát, hắn chợt nhận ra.

Trực tiếp nhìn thấy Tiêu Dương vừa thoát khỏi phóng viên, đang ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên hắn vỗ đùi hiểu ra. "Tách!" Hắn chụp Tiêu Dương đang ngẩng đầu nhìn trời một tấm.

Sau đó nhìn ảnh trong máy, hài lòng gật đầu: "Thế này là đúng rồi, đến lúc đó ghép Tiêu Dương vào là xong." Sau đó phóng viên này mãn nguyện cầm máy ảnh rời đi.

Tiêu Dương: ??? ...

Tối hôm đó, các tài khoản giải trí trên Weibo đều tung tin tức.

Một lượng dưa (tin đồn/tin tức) khổng lồ ập tới cư dân mạng đang chờ đợi đã lâu. [Tôi còn tưởng phải một thời gian nữa mới quay!

Kết quả hôm nay lướt thấy ngay lễ khai máy!] [Lễ khai máy long trọng thật!

Nhìn đồ cúng trên bàn kìa, cái đầu heo to tổ chảng!

Ha ha ha!] [Vừa mới lướt video ngắn thấy phỏng vấn đạo diễn Tống Thần, chuyển sang Weibo mới phát hiện hot search toàn là tin về lễ khai máy!] [Ha ha ha!

Đạo Mộ Bút Ký của tôi có bài diện (thể diện) thật!] [Nói đi cũng phải nói lại, video phỏng vấn đạo diễn Tống Thần đẹp trai quá đi mất!

Rõ ràng không có filter nhưng vẫn đẹp trai muốn xỉu!] [Người đàn ông này vừa có tài vừa có nhan sắc đỉnh cao!

Thật sự làm người ta không chịu nổi mà!] ...

Sau đó, vị phóng viên kia đăng bức ảnh chụp Trần Hạo Hãn và Tằng Nhất Hi lên mạng xã hội.

Tất nhiên trên đó đã thành công ghép thêm Tiêu Dương đang ngẩng đầu nhìn trời vào.

Nhưng kỹ thuật Photoshop của vị phóng viên này có vẻ không tốt lắm, dẫn đến bức ảnh trông cực kỳ "giả trân".

Nhìn bức ảnh, cư dân mạng nhao nhao bày tỏ sự kích động khi thấy bộ ba Đạo Mộ tái hợp. [A a a!

Thiết Tam Giác!

Hu hu!

Lệ mục (rơi nước mắt)!

Cuối cùng cũng ở bên nhau!] [Lần này Tiêu Dương cuối cùng cũng đứng cùng Tằng Nhất Hi rồi!

Chẳng lẽ trong phim điện ảnh, chúng ta sắp được thấy Thiết Tam Giác hoàn chỉnh sao?!] [Sẽ không giống trong 《Sa Hải》 chứ?

Kiểu gì cũng không xuất hiện được bao lâu?] [Không thể nào!

Lần này công bố tuyên truyền phim, Tiêu Dương là diễn viên chính!

Không phải khách mời!] [Tiêu Dương biểu thị: Ông đây là Trương Khởi Linh!

Lần này là nhân vật chính đấy!] [Tuy nhìn ảnh thì vui thật, nhưng cứ cảm thấy có chút kỳ quái a?] Một bộ phận cư dân mạng tinh mắt phát hiện bức ảnh có vẻ hơi lạ, nhao nhao chỉ ra vấn đề.

Chương 222

[Xác thực, trong ảnh này, Tiêu Dương cảm giác không phải đang đứng cùng Tằng Nhất Hi đâu?] [Hít, không nói thì không để ý, nói ra mới thấy!

Tôi cũng cảm giác khác biệt khá lớn!] [Từ từ!

Anh em!

Bức ảnh này hình như là Photoshop!] [Vãi chưởng!

Nói thế hình như đúng thật!

Nhìn hoàn toàn không giống đứng cùng nhau chụp!] [Chẳng lẽ!

Tiêu Dương và hai người kia bất hòa sao?!

Cho nên không thể đứng cùng nhau chụp ảnh!

Phải dựa vào Photoshop thực hiện!] [Có khả năng lắm!

Dù sao lúc 《Sa Hải》, cũng không có bao nhiêu đất diễn của Trương Khởi Linh!

Có khi nào là vì cái này không?] [Hít!

Tiêu Dương nhìn không giống người như vậy a?] [Khó nói lắm!

Biết người biết mặt không biết lòng!

Huống chi lăn lộn trong giới giải trí!

Ai nấy đều là đại sư diễn xuất!] ...

Theo khu bình luận ngày càng kỳ quái, tin đồn Tiêu Dương và Tằng Nhất Hi cạch mặt nhau dần dần lan truyền trên mạng.

Vài ngày sau, tại hiện trường quay phim 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》.

Tiêu Dương khó khăn lắm mới chạm được vào điện thoại, sau khi thấy tin đồn ngày càng lan rộng thì cả người ngẩn tò te, không hiểu nổi gãi đầu hét lớn: "Vì sao lại biến thành thế này chứ?

Tôi rõ ràng đâu có làm gì đâu?" "Làm hay không làm gì!

Tiêu Dương!

Mau chuẩn bị sẵn sàng cho tôi!" Tống Thần cầm loa hét lớn với Tiêu Dương đang nằm rạp trên mặt đất trong tạo hình Trương Khởi Linh, sau đó quay đầu hỏi trường vụ: "Thuốc nổ chôn dưới đất đều xong cả rồi chứ?" "Vâng, đều xong rồi." Trường vụ mặt mũi lấm lem gật đầu, nhưng lại có chút lo lắng hỏi: "Nhưng đạo diễn, để anh Dương tự mình quay cảnh cháy nổ có phải hơi nguy hiểm không?" "Không cần lo lắng, chỉ cần các điểm nổ chính xác, không thể xảy ra chút sự cố nào đâu." Tống Thần vỗ vai trường vụ an ủi: "Huống chi, người ta cũng đồng ý phương thức quay này rồi." "Ách...

được rồi, vậy tôi đi thông báo cho anh Dương." Trường vụ nhìn Tống Thần, cứ cảm giác trong nụ cười của đạo diễn ẩn chứa thâm ý kỳ quái.

Đợi trường vụ đi khỏi, Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn nấp sau ghế đạo diễn mới chui ra.

Tằng Nhất Hi nhìn Tiêu Dương đang vẻ mặt tuyệt vọng nghe trường vụ thông báo phía xa, không nhịn được đồng cảm hỏi: "Tống đạo, vì sao lần này đối xử với anh Dương quá đáng thế?" "Bởi vì Tiêu Dương ở sân bay đã đâm sau lưng Tống đạo." Trần Hạo Hãn thường xuyên lên mạng cướp lời đáp: "Tống đạo đang âm thầm trả thù Tiêu Dương đấy!" "Nói bậy!

Tôi âm thầm trả thù Tiêu Dương chỗ nào?" Tống Thần khó chịu nhíu mày trừng mắt nhìn Trần Hạo Hãn, không đợi Tằng Nhất Hi yên tâm lại nói tiếp: "Tôi thêm cho cậu ta mấy cảnh nguy hiểm như vậy,

đều là để cốt truyện thêm đặc sắc!

Đối với cậu ta cũng có lợi mà!

Huống chi chỉ cần đi theo lộ tuyến quy định, căn bản không thể có nguy hiểm, cùng lắm là mặt mũi lấm lem thôi!" Cuối cùng, Tống Thần vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai người nói: "Âm thầm trả thù?

Không thể nào, tôi đều chơi công khai đấy chứ!" ...

Nhiệm vụ quay phim 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 diễn ra vô cùng thuận lợi.

Hết cách rồi, bất kể là thành viên đoàn phim hay diễn viên chính đều do Tống Thần một tay dìu dắt.

Mọi người đã cùng nhau trải qua khá nhiều chuyện.

Lần này quay phim ở Hàng Châu kết thúc, đoàn phim chuẩn bị di chuyển.

Khoảng cách bắt đầu quay đã được một tuần.

Tống Thần và mọi người đã quay xong các cảnh đô thị ở Hàng Châu.

Trong đó, ngày nào Tống Thần cũng biến đổi đa dạng để quay các cảnh khó khăn cho Tiêu Dương.

Tuy mỗi cảnh quay nhìn thì khó khăn và nguy hiểm, nhưng dưới sự bảo hộ của Tống Thần và đội ngũ chuyên nghiệp, Tiêu Dương đều thành công quay xong, toàn thân đến cái da cũng không trầy.

Chỉ là mỗi ngày về khách sạn đều bẩn thỉu hề hề, khiến nhân viên phục vụ nhìn thấy cũng phải ghét bỏ.

Tiêu Dương dùng cái giá máu và nước mắt để nói cho những người khác trong đoàn phim biết: Đắc tội ai thì tốt nhất cũng đừng đắc tội Tống Thần.

Bởi vì người này thật sự không hề che giấu việc muốn hành hạ bạn, mà trong quá trình hành hạ, lại còn quay ra được tác phẩm tốt hơn.

Cuối cùng, khiến người bị hành hạ cam tâm tình nguyện bị hành hạ, hu hu hu, quá khó rồi. ... "Thiên Chân, chúng ta cứ vui vẻ ở bên nhau thế này tốt biết mấy!" Nhìn Tây Hồ, Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà bên cạnh, quay đầu nhìn khuôn mặt sầm sì của Ngô Tà. "Làm sao thế, cứ xị cái mặt ra, cười cái coi." "Ha ha ha!" Ngô Tà đáp lại Vương Bàn Tử bằng một bộ mặt cười như không cười, sau đó tiếp tục đần mặt nhìn ra Tây Hồ. "Tiểu Ca, nhìn Thiên Chân kìa!" Vương Bàn Tử thấy không hiệu quả, đành quay đầu oán giận với Trương Khởi Linh. "Rõ ràng có rượu, có Tiểu Ca, có Bàn gia tôi!

Tiểu Thiên Chân còn gì bất mãn nữa chứ?" "Tôi không có bất mãn." Ngô Tà lắc đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn Tây Hồ xa xa lẩm bẩm: "Tôi chỉ đang nghĩ về chuyện của Tam thúc, rốt cuộc ông ấy đã đi đâu?" "Cắt!" Tống Thần nhìn màn hình giám sát, giơ bộ đàm hô lớn, sau đó quay đầu bảo phó đạo diễn: "Lát nữa thêm vào một đoạn tiếng sấm, có thể làm trứng phục sinh (easter egg)." "Tiếng sấm sao?" Phó đạo diễn gật đầu ghi nhớ.

Trong đoàn phim này, làm phó đạo diễn chỉ có một yêu cầu: Nghe theo chỉ thị của Tống Thần, dù sao làm theo lời Tống Thần thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó, đoàn phim quay xong cảnh cuối cùng bên bờ Tây Hồ.

Tối hôm đó, Tống Thần làm chủ bao trọn một tiệm cơm có tiếng, mời tất cả mọi người trong đoàn.

À, không bao gồm đám diễn viên quần chúng được cao tầng Long Hoa nhét vào.

Dù sao đám người này ai nấy đều mắt cao hơn đầu, nếu không

phải danh tiếng Tống Thần đủ lớn trấn trụ được, không biết bọn họ còn gây ra bao nhiêu chuyện trong đoàn.

Cũng dẫn đến việc Tống Thần không những cơm hộp không cho, đến các loại tụ tập cũng không gọi.

Cơm no rượu say, Tống Thần nâng một ly rượu trắng nhìn mọi người nói: "Các vị, nhiệm vụ quay phim một tháng qua vô cùng thuận lợi, tôi cho rằng chúng ta có thể vỗ tay ăn mừng!" "Bộp bộp bộp!

Bộp bộp bộp!" Mọi người cũng đang vui vẻ đồng loạt vỗ tay, thậm chí có vài người huýt sáo.

Không sai, chính là Tiêu Dương đang uống đến mặt đỏ bừng như mông khỉ.

Ông anh này khác biệt trong phim và ngoài đời thực sự quá lớn, trong phim Trương Khởi Linh cao lãnh bao nhiêu, hiện thực Tiêu Dương lại tấu hài bấy nhiêu. "Được rồi, được rồi, trật tự." Tiếng vỗ tay kéo dài mười mấy giây, Tống Thần giơ tay ra hiệu mọi người im lặng. "Cảnh quay tiếp theo của chúng ta là đi Trường Bạch Sơn, không sai!

Chúng ta lại phải quay về điểm xuất phát!" Nhắc đến đây, Tống Thần không khỏi nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp gỡ những người này nửa năm trước: "Đã quay lại điểm xuất phát!

Tác phẩm tôi quay không thể thua kém lúc ban đầu, đúng không!" "Đúng!!" Cũng đang hồi ức chuyện xưa, mọi người cao giọng nâng ly, mỗi người đều vui vẻ cụng ly với người bên cạnh, sau đó sảng khoái uống cạn.

Sau đó, tràng diện dần dần bắt đầu mất kiểm soát.

Ngày hôm sau, theo lời nhân viên phục vụ lúc đó hồi tưởng cảm thán: "Quá đáng sợ, ai nấy đều như phát điên, rượu trong quán gần

như bị uống sạch.

Về sau đến nước ép cũng không buông tha, bồn cầu nhà vệ sinh toàn bộ đều bị chất lỏng không rõ danh tính làm tắc nghẽn.

Lúc đó tôi còn tưởng mình sắp bị ăn thịt luôn rồi, hu hu hu hu." ...

Một tuần sau.

Khu du lịch Trường Bạch Sơn.

Du khách tấp nập vui vẻ chơi đùa trong khu cảnh quan núi tuyết.

Trong đó không ít người còn đứng trước standee nhân vật đặc chế của khu du lịch để chụp ảnh.

Ừm, không sai.

Standee nhân vật chính 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Thậm chí có cả standee đẳng thân đẹp trai của chính Tống Thần.

Tiện thể nhắc một câu, standee thu hút fan nữ nhiều nhất lại là của đạo diễn Tống Thần, không phải nhân vật trong phim.

Còn standee thu hút fan nam, không nghi ngờ gì chính là A Ninh mặc quần da.

Không còn cách nào khác, không một người đàn ông nào có thể cưỡng lại đôi chân dài mặc quần da dáng chuẩn cả. "Ha ha ha, hoan nghênh a!" Khi Tống Thần dẫn đoàn phim đến khu du lịch, Vương lão với tư cách Cục trưởng chủ động ra đón.

Chương 223

Khi Tống Thần cảm thấy thân phận tăng lên, chuẩn bị thay mặt đoàn phim bắt tay Vương lão thì...

Vương lão hoa lệ bơ đẹp Tống Thần, đi thẳng đến bắt tay thân thiết với phó đạo diễn, thái độ kia gọi là nhiệt tình.

Nhưng phó đạo diễn lại không có bất kỳ cảm giác vui vẻ nào, ngược lại cảm thấy như đang đứng giữa bão tuyết.

Bởi vì nhìn thấy Tống Thần mặt đen sì phía sau Vương lão.

Phó đạo diễn vội vàng bắn ánh mắt về phía Tống Thần, biểu thị việc này không liên quan đến mình, xin đừng ghi hận. "Vương Cục trưởng thật nghịch ngợm a ~" Tống Thần cười như không cười chen vào giữa Vương lão và phó đạo diễn, nhưng ngay lập tức bị Vương lão đẩy đầu một cái. "Chuyện gì thế này?

Về nhà không biết nói tiếng nào à?" "...Lão đầu họ Vương kia, trước mặt nhiều người như vậy cho chút mặt mũi đi chứ." Tống Thần thì thầm với Vương lão, đồng thời quay đầu trừng mắt nhìn đám người trong đoàn phim đang cười trộm.

Ánh mắt khủng bố khiến mọi người lập tức thành thật đứng nghiêm tại chỗ. "Ha ha ha, được rồi, biết cậu về quay phim, tôi sớm đã quy hoạch xong địa điểm cho cậu rồi." Vương lão thấy Tống Thần có uy nghiêm trong đoàn phim như vậy, lập tức cười vui vẻ.

Nhìn Tống Thần, ánh mắt ông cũng tràn đầy kiêu ngạo và an ủi, dù sao trong mắt Vương lão, Tống Thần cũng giống như hậu bối của mình.

Hậu bối đạt được thành tích vang dội, thân là trưởng bối sao có

thể không vui?

Vương lão vội vàng khoác vai Tống Thần nói: "Cứ yên tâm quay ở khu vực kia, khẳng định sẽ không có ai làm phiền, phải biết là chỉ có đoàn phim các cậu mới có thể tiến hành quay phim ở Trường Bạch Sơn thôi đấy!

Tôi bảo kê!" "Chỉ có đoàn phim của tôi mới có thể quay?" Tống Thần hoài nghi nhìn Vương lão, lặp lại một câu. "Người nhà cả mà?" Vương lão nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy!" "Vậy thì..." Tống Thần bỗng nhiên giơ tay chỉ về phía xa, nơi một nhóm người đang vác máy quay và tấm hắt sáng, hỏi: "Cũng là người nhà à?" Bị vạch trần lời nói dối, Vương lão lập tức lộ ra vẻ mặt xấu hổ: "Ách... cái này... khụ khụ, cậu hiểu mà." Tống Thần: "Hiểu cái đầu ông ấy, cái lão già này xấu tính thật!" Cùng lúc đó, bên trong cổ mộ dưới Thánh Tuyết Sơn.

Trong đầm nước ấm áp, một cỗ quan tài bằng đồng xanh bỗng nhiên nổi lên. "Về rồi sao?

Trương...

Khởi Linh." Giọng nữ u u hồi vang bên trong lòng núi trống trải. ...

Việc quay phim trên núi tuyết diễn ra vô cùng thuận lợi, do bản thân Tống Thần là người của Cục du lịch Trường Bạch Sơn.

Cho nên về các phương diện, khu du lịch Trường Bạch Sơn đối với đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》 cực kỳ hào phóng, gần như là muốn gì cho nấy.

Đối với việc này, Trần Hạo Hãn biểu thị không hổ là "nhà mẹ đẻ" của Tống Thần, đối xử với chúng ta thật tốt.

Tống Thần: Nhà mẹ đẻ?

Sao nghe cứ thấy sai sai?

Sau đó, ngày hôm ấy kịch bản của Trần Hạo Hãn quỷ dị xuất hiện thêm một đoạn phim hành động.

Sau mấy cảnh quay, Trần Hạo Hãn mệt nằm vật ra đất, than trời trách đất nói mình sụt mất mấy cân thịt.

Quay phim ở núi tuyết không nghi ngờ gì là vất vả, cho dù hiện tại sắp vào hè, nhưng do nhu cầu quay phim, đoàn phim ngược lại phải leo lên đỉnh núi cao hơn.

Bởi vì ở đó mới có phong cảnh núi tuyết cần thiết.

Nhưng bữa tối sau khi kết thúc quay phim mỗi ngày lại là thứ mỗi người trong đoàn đều kỳ vọng và chờ đợi.

Nguyên nhân không có gì khác, chủ yếu là vì quá ngon.

Một quán cơm tên "Cửu Nhị Linh" do Tống Thần dẫn mọi người đến, quán không lớn nhưng phong cách trang trí rất tốt.

Do một bà chủ trung niên quản lý, cơm nước đều là các món Sơn Đông và Đông Bắc chính tông.

Lượng lớn không nói, hương vị lại cực ngon.

Sau lần ăn đầu tiên, tất cả mọi người trong đoàn đều yêu cầu Tống Thần mỗi tối đều phải đến đây ăn.

Tống Thần cũng vui vẻ đồng ý, thế là mỗi tối sau khi quay xong đều dẫn theo mấy chục mạng người đến đây.

Bất tri bất giác, hôm nay đã là ngày thứ tám. "Thần Thần, hôm nay đồ ăn có hợp khẩu vị không?" Bà chủ quán đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn Tống Thần.

Tống Thần nuốt miếng thịt heo chiên giòn trong miệng xuống, nói: "Hương vị vẫn ngon như xưa, thím à, cơm thím nấu cháu ăn là ngon nhất đấy!" "Ai da da, miệng thật ngọt!" Bà chủ quán vui vẻ che má,

nhưng màn "tâng bốc" của Tống Thần còn chưa kết thúc, tiếp đó là suốt năm phút khen ngợi không trùng lặp.

Cuối cùng bà chủ quán để lại tin nhắn tối nay giảm giá 20% rồi vui vẻ rời đi. "Phù ~~" Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Tống Thần thở phào nhẹ nhõm, gắp một miếng bò hầm bỏ vào miệng.

Kết quả lại chú ý thấy Trần Hạo Hãn và những người bên cạnh đang mang vẻ mặt kinh ngạc ngốc trệ. "Sao thế?

Nhìn tôi làm gì?" Tống Thần vừa nhai thịt bò vừa tò mò hỏi.

Sao cứ nhìn chằm chằm thế, chẳng lẽ đồ ăn không ngon à? "Chỉ là chưa thấy Tống đạo tâng bốc ai lợi hại như vậy, thực sự chưa từng thấy." Trần Hạo Hãn cắn đũa cảm thán, Tằng Nhất Hi và Tiêu Dương bên cạnh cũng gật đầu phụ họa, nhưng ngay sau đó phản ứng lại.

Vội vàng quay đầu không dám nhìn mặt Tống Thần nữa, đồng thời trong lòng hai người kêu to "nguy hiểm".

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa lại cho Tống đạo lý do thêm cảnh hành động rồi!

Tống Thần: Trong mắt mấy người tôi là kẻ hẹp hòi thế sao?

Nhưng phản ứng của Tống Thần lại vượt ra khỏi dự liệu của ba người, chỉ thấy hắn nuốt miếng thịt bò xuống, thản nhiên nói: "Tâng bốc?

Vừa rồi tôi đều phát biểu từ tận đáy lòng đấy nhé." Thật hay giả vậy!

Rõ ràng nghe toàn là lời nịnh nọt!

Ba người lại lần nữa dùng biểu cảm chấn kinh nhìn Tống Thần, nhưng Trần Hạo Hãn có chút kỳ quái hỏi: "Tống đạo hình như quen biết bà chủ quán à?

Giao lưu có vẻ thông thạo, lần đầu tiên dẫn chúng tôi đến cũng quen cửa quen nẻo." "Mọi người không biết sao?

Bà chủ quán nơi này thực ra là..." "Ring ring ring!

Ring ring ring!" Lời Tống Thần còn chưa nói hết, điện thoại trong túi vang lên.

Giơ tay ra hiệu ba người im lặng, Tống Thần nhìn thoáng qua thông báo cuộc gọi, khóe miệng nhếch lên nghe máy. "Alo?

Tôi nghe đây?" Vương lão: "Nghe cái rắm, hôm nay cậu lại đến quán nhà tôi ăn cơm nữa hả?" "Đúng rồi, đúng rồi!

Tôi chẳng phải đang ủng hộ việc kinh doanh sao!" Tống Thần vui vẻ gật đầu, thuận tiện gắp một miếng thịt hầm bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. "Thím nấu ăn ngon thật đấy, a ô (~) chẹp!" Đầu dây bên kia Vương lão thở dài: "Vậy cũng không thể ngày nào cũng đến chứ, dẫn theo nhiều người như vậy, vợ tôi ngày nào về nhà cũng mệt như chó ấy." Ấn nút ghi âm cuộc gọi, Tống Thần bỗng nhiên giả vờ tín hiệu không tốt hỏi: "Hả?

Ông vừa nói gì cơ?

Tín hiệu kém quá." Vương lão hít sâu một hơi hét lên: "TÔI NÓI!

VỢ TÔI!

NGÀY NÀO CŨNG MỆT NHƯ CHÓ ẤY!" "À, xin lỗi xin lỗi, giờ nghe rõ rồi." Trên mặt Tống Thần lộ ra nụ cười phúc hắc, lão đầu Vương này mắc bẫy rồi.

Sau đó Tống Thần tán gẫu thêm vài câu với Vương lão rồi cúp máy.

Nhìn file ghi âm cuộc gọi vừa mới xuất hiện trong thư mục điện thoại, Tống Thần híp mắt cười vui vẻ.

Lần sau Vương lão đầu mà dám hố mình nữa, mình sẽ bật cái này cho thím nghe, hắc hắc hắc.

Nụ cười phúc hắc trên mặt Tống Thần khiến bộ ba bên cạnh rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu nói nhỏ. "Nụ cười của Tống đạo đáng sợ quá." "Nhất định là có kế hoạch khủng bố!

Chúng ta coi như không nhìn thấy gì đi." "Không sai, không sai, ăn cơm thôi!" ...

Ngày hôm sau.

Bên cạnh Thiên Trì, Trường Bạch Sơn.

Chương 224

Đoàn phim mượn cơ hội Cục du lịch hôm nay phong tỏa núi để tiến hành quay phim bên cạnh Thiên Trì.

Khi các diễn viên chính bắt đầu hóa trang trong lều bên cạnh...

Tống Thần trốn trong lều riêng của đạo diễn bắt đầu tiến hành cắt dựng một phần phim.

Một bóng người cũng lặng lẽ xuất hiện trên đỉnh núi, nhìn chằm chằm vào cái lều Tống Thần đang ngồi.

Bên trong lều. "Hửm?

Hình như thiếu chút ống kính." Tống Thần ghép các đoạn phim quay thời gian qua lại với nhau, dùng laptop bắt đầu kiểm tra.

Muốn xem liệu có thiếu cảnh quay nào không, lát nữa có thể bổ sung ngay tại đây.

Kết quả đúng là có một đoạn chuyển cảnh không mượt mà. "Phải bảo lão Trương thông báo cho đoàn phim." (Lão Trương là phó đạo diễn của đoàn phim.) Khi Tống Thần đang gõ phím lia lịa, trong đầu bỗng vang lên âm thanh nhắc nhở vui tai của hệ thống. [Đinh, chúc mừng ký chủ quay tác phẩm 《Đạn Chỉ Già Thiên》 đạt số lượt xem vượt quá 2 tỷ!] [Thưởng kỹ năng đặc biệt: Đại Ba Chưởng (Biệt danh: Một cái đại bức đâu tát bay màu!)] "Hả??" Vốn định lờ đi hệ thống nhắc nhở, Tống Thần cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, thực sự tò mò cái phần thưởng của hệ thống hố hàng này rốt cuộc là thứ gì. "Đại Ba Chưởng là cái quỷ gì?

Lại còn cái biệt danh kia cũng quá ly phổ rồi!" Theo thông lệ phun tào hệ thống đặt tên ngu, Tống Thần nhìn màn hình ảo trước mặt, đưa

tay ấn mở giới thiệu kỹ năng. [Đại Ba Chưởng: Trong tình huống ký chủ dùng toàn lực tay phải tát ra một chưởng, có thể tát kẻ địch trước mặt bay xa cả trăm mét.] [Số lần sử dụng mỗi tuần: 1/1] "Thời gian hồi chiêu cũng quá dài rồi chứ?" Khóe miệng Tống Thần không nhịn được giật giật mấy cái, quay đầu nhìn tay phải. "Chỉ cần toàn lực vung một chưởng sao?

Hửm?" Lúc này, một bóng người mảnh khảnh lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tống Thần, chính là Chu Minh Duyệt vừa thay một bộ đồ cổ trang.

Chu Minh Duyệt nhìn Tống Thần không chút phản ứng, đôi môi anh đào hồng nhuận lộ ra một nụ cười.

Quả nhiên trong tình huống ta toàn lực ẩn giấu khí tức, hắn cũng không thể phát hiện ra ta, lần này ta nhất định phải lấy lại Thanh Đồng Long Phù từ tay hắn.

Tiếp đó, nàng không một tiếng động vươn tay muốn tóm lấy vai Tống Thần, định khống chế hắn. "Chết đi cho ta!!" Nhưng ngay khoảnh khắc vừa chạm vào, Tống Thần sớm đã chuẩn bị sẵn sàng liền xoay người.

Tay phải duỗi thẳng trực tiếp chạm vào vai Chu Minh Duyệt, đúng lúc đang ở trạng thái toàn lực.

Sau đó, "Bốp" một tiếng.

Chu Minh Duyệt nháy mắt biến mất trước mắt Tống Thần, chỉ để lại một cái lỗ thủng khổng lồ trên lều.

Tống Thần vừa phản ứng lại nhìn cái lỗ lớn trên lều, cùng với bàn tay của mình, kinh ngạc nói: "Vãi chưởng, hiệu quả đỉnh thế??" ...

Ta tên là Chu Minh Duyệt.

Con gái thứ mười của Hoàng đế khai quốc Đại Minh triều, không

sai, chính là Thập công chúa.

Ta sinh ra trong hoàng cung, lúc chào đời, mẫu phi đã sớm buông tay trần thế, vĩnh viễn rời xa ta.

Thể chất của ta từ nhỏ cũng không tốt, lúc nào cũng mấp mé bờ vực cái chết.

Nhưng may mắn là phụ hoàng rất yêu thương ta, huynh trưởng cũng yêu chiều ta hết mực.

Tuổi thơ của ta trôi qua vô cùng mỹ mãn và vui vẻ.

Khi ta tưởng rằng mình có thể vĩnh viễn lớn lên trong sự bao bọc yêu thương của mọi người như vậy, thì tai nạn bất ngờ đã cướp đi sinh mệnh của ta.

Phụ hoàng không nỡ sớm mất đi ta, ra lệnh cho Lưu Bá Ôn sử dụng bí thuật phong thủy bát quái để hồi sinh ta.

Khi ý thức cuối cùng của ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ở trong bóng tối.

Nhưng không biết vì sao, ta lại có thể nhìn thấy mọi vật trong bóng tối, nhìn thấy những văn tự khắc bên trong quan tài thanh đồng.

Trên đó đều là tin tức phụ hoàng để lại cho ta, để ta cũng hiểu rõ trạng thái lúc này của mình.

Ta là một cái xác chết mượn âm khí hồi sinh, một hoạt tử nhân, một quái vật...

Tuy rằng ta đã tỉnh lại, nhưng lại không thể cử động và thoát khỏi trạng thái bên trong quan tài thanh đồng.

Không biết qua bao lâu, ta cảm nhận được tin tức có người sống ở gần đó.

Thông qua phương pháp đặc thù, ta thao túng âm khí điều khiển

rắn độc bên trên quan tài dò hỏi tên của đối phương. "Tại hạ, Trương Khởi Linh." Người đàn ông kia nói như vậy, sau đó bắn một giọt máu vào trong quan tài thanh đồng.

Giọt máu kia phảng phất như khắc tinh của âm khí, khiến ta nháy mắt mất đi quyền khống chế đối với lũ rắn, nhưng ta cũng nhân đó mà có được cơ hội thoát ra.

Khi ta nỗ lực thoát ra ngoài, phát hiện bóng dáng đối phương đã sớm không còn.

Không chỉ như thế, hắn còn lấy đi Thanh Đồng Long Phù mà phụ hoàng để lại cho ta, thứ đó có thể kế thừa nhiệm vụ phụ hoàng giao phó.

Thế là, ta chủ động bước ra khỏi cổ mộ, đi ra khỏi núi tuyết, vào nhân thế tìm kiếm người đàn ông tên Trương Khởi Linh.

Lại không ngờ thế giới này đã sớm không còn là dáng vẻ nơi ta từng sống.

Trong thành đâu đâu cũng là những ngôi nhà cao tầng xây bằng đá dựng đứng, cho dù là ban đêm, trên đường cũng sáng trưng.

Dân số còn nhiều hơn Đại Minh triều của ta không ít, thậm chí còn đông hơn kinh thành mà ta từng nghe kể.

Trên đường đâu đâu cũng có những cái hộp sắt chạy băng băng, trang phục mọi người mặc cũng chưa từng thấy qua.

Thế giới này trở nên thật đáng sợ.

Nhưng cho dù như vậy, ta cũng phải tìm được Trương Khởi Linh, lấy lại Thanh Đồng Long Phù từ tay hắn.

Trải qua mười mấy ngày sinh hoạt bi thảm.

Ta lần lượt trải qua bị lừa, bị chế giễu, bị ngó lơ, thậm chí có một

số kẻ muốn nhòm ngó ta.

Sau khi trải qua mấy lần sát lục, sau khi ta tìm được nơi cư trú, ta cũng đụng độ một người phụ nữ có khí tức của Trương Khởi Linh, không sai, là cái loại khí tức huyết dịch bất tường đó.

Thế là, ta theo dõi tìm được chỗ ở của hắn, nhưng lại không gặp Trương Khởi Linh.

Sau khi chờ đợi rất lâu, ta lựa chọn bắt cóc người phụ nữ kia, và để lại cho Trương Khởi Linh một bức thư.

Bảo hắn giúp ta tìm kiếm một miếng Thanh Đồng Long Phù khác.

Kỳ thực chuyện này vốn dĩ ta nên tự đi làm, nhưng thế giới này thay đổi quá lợi hại, trong quá trình học tập, ta biết được người giống như ta đi lại thế gian rất dễ bị triều đình đương đại chú ý.

Để tránh phiền phức, ta quyết định để Trương Khởi Linh giúp ta lấy được Thanh Đồng Long Phù.

Sau khi đợi vài ngày.

Ta và Trương Khởi Linh có lần chạm mặt đầu tiên vào ngày hắn trở về.

Lúc đó ta không muốn từ bỏ ý định động thủ với hắn, không ngờ, tên đàn ông này trở tay chơi bài lấy mạng đổi mạng với ta.

Ta thua rồi, thân là Thập công chúa Đại Minh, ta bị ép phải hứa hẹn dưới sự uy hiếp của tên đàn ông đó.

Ta mang theo trọng thương, đành phải trả lại người phụ nữ kia cho hắn.

Sau đó, ngày hôm sau không biết vì sao ta bị sét đánh, thân thể suýt chút nữa sụp đổ.

Để ổn định thương thế, ta chỉ có thể lựa chọn quay về quan tài

thanh đồng tiến hành tu dưỡng.

Không biết qua bao lâu, khi ta tỉnh lại lần nữa và đi ra khỏi núi tuyết, ta lại lần nữa phát hiện bóng dáng Trương Khởi Linh.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này ta toàn trình lợi dụng phương pháp ẩn giấu khí tức mà tiên sinh Lưu Bá Ôn dạy ta.

Ẩn giấu khí tức muốn tới gần Trương Khởi Linh, đồng thời nhân lúc đối phương không cầm vũ khí gai góc kia, khống chế hắn.

Sau đó... không có sau đó nữa, ta mất đi ý thức. ...

Cách đỉnh núi Thiên Trì một cây số trên núi tuyết, Chu Minh Duyệt vừa tỉnh lại đang từ từ bò ra khỏi một cái hố to. "Tại sao ta lại ở đây?" Chu Minh Duyệt mặt phải sưng vù nhìn hoàn cảnh xung quanh, vẻ mặt ngơ ngác sờ sờ má phải đang sưng lên. "Ta... mặt của ta!

Chương 225

Sao lại thành thế này!" Sờ thấy má phải sưng vù, Chu Minh Duyệt hét lên, vội vàng lấy ra một chiếc gương đồng soi mặt mình. "Ta bị người ta dùng một chưởng đánh sưng?" Chu Minh Duyệt nhìn dấu bàn tay rõ ràng trên má phải sưng húp, không dám tin sờ sờ.

Sau đó một cỗ cảm xúc tủi thân mãnh liệt từ đáy lòng dâng lên. "Phụ hoàng ta còn chưa từng đánh ta!

Hu hu hu hu!

Hu hu hu!" Cứ như vậy, một nữ thi ngàn năm nào đó vì bị người ta tát cho một cái "đại bức đâu", tủi thân khóc lóc trên núi tuyết.

Hết cách rồi, một cái đại bức đâu này đối với nữ thi ngàn năm, thực sự uy lực quá lớn.

Do tiếng khóc của nàng càng lúc càng lớn, cuối cùng dẫn đến tuyết lở, chôn vùi chính mình. ...

Bên phía Tống Thần.

Tống Thần trước tiên vá lại cái lều, sau đó bắt đầu nhìn tay phải nghiên cứu. "Vừa rồi rốt cuộc là tình huống gì?

Mình hình như đánh trúng thứ gì đó mềm mềm, mạc danh kỳ diệu có loại cảm giác sướng tay?" [Đinh, tát người ta một cái đại bức đâu thì có thể không sướng sao?] "?

Tôi tát ai cơ?" Nghe hệ thống hồi đáp, Tống Thần lật xem giao diện hệ thống, kết quả phát hiện trong cột kỹ năng đã có thay đổi. [Đại Ba Chưởng: Trong tình huống ký chủ dùng toàn lực tay phải tát ra một chưởng, có thể tát kẻ địch trước mặt bay xa cả trăm mét (uy lực tùy sức mạnh ký chủ tăng lên).] [Số lần sử dụng mỗi tuần: 0/1]

"Vãi chưởng!

Mạc danh kỳ diệu bị sử dụng rồi!

Mình sẽ không thực sự tát người ta bay mất rồi chứ?" Tống Thần sợ tới mức vội vàng chạy ra khỏi lều, triệu tập toàn bộ nhân viên đoàn phim để điểm danh.

Trong tình huống xác định không thiếu người nào, Tống Thần thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ nhất là ai trong đoàn phim bị đánh bay ra ngoài.

Dù sao đó chính là bay cả trăm mét a!!

Người bình thường căn bản không sống nổi.

Chu Minh Duyệt dưới lớp tuyết lở: Phải chịu đựng nỗi nhục nhã này!

Ta thà chết còn hơn! "Vậy vừa rồi mình tát bay ai nhỉ?!" Tuy rằng tò mò điểm này, nhưng Tống Thần thấy không có nhân viên đoàn phim nào bị thương, liền bắt đầu tiến hành công tác quay bổ sung.

Vài giờ sau.

Đoàn phim thuận lợi quay xong tất cả kịch bản ở Trường Bạch Sơn, lúc Tống Thần sắp xếp đoàn phim rút lui, gọi phó đạo diễn lại dặn dò: "Chuẩn bị tốt vé máy bay đi Tạng Thanh (Thanh Tạng), nhớ nhắc nhở mọi người chú ý phản ứng cao nguyên." Phó đạo diễn lão Trương gật đầu: "Vâng, đạo diễn, chúng ta tiếp theo đi Tạng Thanh quay sao?" "Ừ." Tống Thần gật đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời chậm rãi nói: "Chúng ta đi quay kịch bản Tàng Hải Hoa." ...

Tại Thanh Tạng, Tống Thần và mọi người vì một số thành viên trong đoàn gặp phản ứng cao nguyên mãnh liệt, buộc nhiệm vụ quay phim phải hoãn lại suốt năm ngày.

Mãi đến khi Tống Thần xác nhận tất cả mọi người đều có thể thích ứng làm việc ở cao nguyên, mới gật đầu bắt đầu dẫn dắt đoàn phim hành động.

Nhiệm vụ đầu tiên của chuyến đi này là tìm kiếm một ngôi chùa Lạt Ma làm địa điểm quay phim.

Nhưng do giao lưu tiếng Tạng có chút khó khăn, hướng dẫn viên dẫn Tống Thần và mọi người tìm mấy ngôi chùa, nhưng đều không như ý.

Những chỗ đó đều là chùa Lạt Ma cũ nát, bị bỏ hoang thời gian dài.

Phó đạo diễn vốn định thuê một ngôi chùa Lạt Ma tốt để dùng quay phim, nhưng bị tăng nhân Tây Tạng trong chùa nghiêm khắc cự tuyệt.

Bọn họ tỏ vẻ nơi tu hành thanh tịnh không thể bị đám người Tống Thần làm ô uế, trong đó có không ít ngôn ngữ quá khích.

Đối với việc này, Tống Thần cũng tỏ vẻ lý giải, ngăn cản một số nhân viên trường vụ nóng tính trong đoàn.

Cuối cùng, đoàn phim lựa chọn một ngôi chùa Lạt Ma bị bỏ hoang làm địa điểm quay.

Nhưng trước khi quay, Tống Thần dẫn dắt mọi người trong đoàn bắt đầu tu sửa lại tường thể bị hỏng.

Đơn giản là dùng vật liệu xốp có sẵn trong tay để lấp đầy, sau đó chọn bình xịt màu tương tự để phun sơn.

Về hiệu quả cuối cùng, Tống Thần biểu thị vấn đề này miễn cưỡng có thể giải quyết.

Cuối cùng sẽ tiến hành chỉnh màu và kỹ xảo lúc biên tập để cứu

vãn màu sắc bức tường.

Không chỉ công tác tu phục, đoàn phim về sau còn phải tiến hành dựng một số cảnh, cho nên hiện tại cả đoàn đều đang bận rộn. ... "Tống đạo, lời của tên kia, ngài không tức giận sao?" Trần Hạo Hãn hỏi Tống Thần đang ngồi trên thang, đồng thời hai tay đưa cho Tống Thần một miếng xốp. "Hửm?" Tống Thần nhận lấy miếng xốp dùng sức nhét vào cái lỗ trên tường, lại dùng bình xịt tạo bọt trong tay phun vào trong tường. "Lời của tên tăng nhân kia ấy, tôi vừa hỏi phiên dịch rồi, trong đó có mấy câu chửi người." Trần Hạo Hãn khó chịu phàn nàn. "Không cho mượn chùa thì thôi, lại còn chửi chúng ta!

Nếu không phải Tống đạo ngài ngăn cản, tôi nhất định phải tìm hắn hỏi cho ra lẽ." Tuy rằng mạnh miệng như vậy, nhưng Trần Hạo Hãn cũng hiểu, lựa chọn của Tống Thần là vì đoàn phim.

Dù sao cũng không thể trực tiếp đắc tội cư dân địa phương, nếu không sẽ có vấn đề đối với việc quay phim.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo Hãn không nhịn được cảm thán trong lòng: Không hổ là Tống đạo, nhìn xa trông rộng hơn tôi nhiều... "?

Có chuyện này sao!

Trời đất ơi!

Kết quả Tống Thần cho một biểu cảm chấn kinh: "Tên đầu trọc kia chửi tôi à?" "Hả?

Ngài không biết sao?" "Tôi đương nhiên không biết rồi, tôi có nghe hiểu tiếng Tạng đâu." Tống Thần lắc đầu, đối với việc này Trần Hạo Hãn cả người đều ngẩn ra. "Vậy lúc đó ngài cứ gật đầu liên tục, tôi còn tưởng ngài nghe hiểu tiếng Tạng!" Tống Thần gãi đầu: "Ha ha ha, tôi đó là gật đầu xã giao thôi." Trần Hạo Hãn: "..." "Nhưng mà..." Tống Thần lắc lắc bình sơn xịt trong tay nói nhỏ: "...lời của tên kia

xác thực làm người ta khó chịu.

Phải tìm cách làm hắn cũng không sướng mới được..." Ánh mắt Tống Thần liếc nhìn giao diện ảo của hệ thống, trong cột kỹ năng. [Tinh thông phương ngôn toàn quốc] rõ ràng nằm trong đó, Tống Thần có thể nghe hiểu tiếng Tạng, nhưng vì không muốn gây chuyện nên lúc đó mới không phát tác.

Nhưng sau khi quay xong phim, Tống Thần không sợ gây chuyện nữa đâu. ... "Tàng Hải Hoa!

Màn thứ mười một, Action!" Cùng với tiếng hô của Tống Thần vang lên trong tai nghe, toàn tổ lập tức tiến vào trạng thái quay phim.

Người quay phim vác máy quay chậm rãi đi theo sau lưng Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn.

Lúc này, Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn không còn là chính mình, mà là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hai người đi vào trong chùa Lạt Ma, trong đó Ngô Tà cõng Trương Hải Hạnh.

Ba người dừng lại ở một gian phòng khá kín gió trong chùa, nhóm lò than sưởi ấm. "Trong phòng này treo đầy thảm lông, có thể giữ cho nhiệt độ không bị thất thoát." Ngô Tà giới thiệu tình huống trong phòng với Vương Bàn Tử.

Nhưng khi Ngô Tà đi kiểm tra mấy tấm thảm lông kia thì phát hiện bụi trên đó nhiều đến mức rối tinh rối mù, đều kết thành mảng.

Ngô Tà lập tức ghét bỏ nhăn mũi lùi về phía sau, tay phải không ngừng quạt trước mũi. "Lạt Ma ở đây không giảng vệ sinh a." Vương Bàn Tử vừa sưởi ấm vừa cởi giày, một mùi thối chân nồng nặc phả vào mặt.

Ngô Tà lập tức bịt mũi hét lớn: "Vãi chưởng, chân cậu cũng quá

nặng mùi rồi, ọe!" "Được không hả?" Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà đang nôn khan, cầm đế giày lên ngửi.

Sau đó cũng bị một mùi hôi thối tập kích mũi, dạ dày lập tức bắt đầu có phản ứng. "Ọe!" Vương Bàn Tử cũng bắt đầu nôn khan, đồng thời vội vàng ném giày đi thật xa. "Trên mặt đất cũng toàn là bụi, theo lý thuyết trên núi tuyết rất ít bụi, không khí phi thường sạch sẽ, nhiều bụi thế này, mỗi ngày phải thắp bao nhiêu hương hỏa a?" Nhìn ánh mắt ghét bỏ của Ngô Tà, Vương Bàn Tử vội vàng chuyển chủ đề. "Trong chùa Lạt Ma nhiều bụi là chuyện bình thường, nhưng độ dày của lớp bụi ở đây và dấu vết trên bề mặt... chứng tỏ bụi đã rơi rất lâu, thời gian dài không có người quét tước." Ngô Tà đối với dáng vẻ vô lại của Vương Bàn Tử cũng tương đối bất đắc dĩ lắc đầu, chuyển sang quan sát hoàn cảnh xung quanh nói. "Chẳng lẽ ngôi chùa này bị hoang phế rồi?" Ôm theo suy nghĩ này, Ngô Tà để Vương Bàn Tử nghỉ ngơi, còn mình thì một đường đi lên trên, nhìn thấy những tấm thảm lông mà năm xưa Trương Khởi Linh cùng Diêm Vương Kỵ Thi đi qua.

Ngô Tà nhớ cửa thông lên tầng trên nằm sau tấm thảm lông, cầu thang cũng ở đó.

Chương 226

Nhưng cánh cửa kia đã bị khóa lại, sau cửa hẳn là bị chặn bởi một cây gỗ rất lớn.

Ngô Tà thử đẩy đẩy, sau khi thử vô hiệu, Ngô Tà rút dao găm từ sau lưng ra.

Dùng dao găm cắm vào khe cửa, dùng sức bẩy thanh gỗ lên.

Sau đó Ngô Tà đẩy cửa ra, ngửi thấy một mùi hương liệu đặc biệt khó ngửi.

Cũng may trước đó bị "chân thối" của Vương Bàn Tử tấn công, mùi này đối với Ngô Tà xem như có thể nhẫn nhịn, liền bịt mũi đi vào.

Sau cửa là một lối đi đặc biệt rộng rãi, hai bên lối đi toàn là cửa, có chút giống cách cục của nhà trọ.

Ngô Tà đi đến trước một cánh cửa, thử mở ra, nhưng phát hiện chốt gỗ sau những cánh cửa này đều đặc biệt nặng và to, dùng dao găm căn bản không thể cạy mở.

Đối với việc này, Ngô Tà đành phải quay trở lại theo đường cũ.

Khi về đến chỗ Vương Bàn Tử, phát hiện Trương Hải Hạnh đã tỉnh, tựa hồ khôi phục tỉnh táo, đang uống nước.

Ngô Tà đứng tại chỗ suy tư một chút, bắt đầu suy nghĩ nên dùng phương thức gì để nói chuyện với cô ta.

Cách thứ nhất: Trực tiếp đi tới lắc lư: "Thấy chưa, đồ ngu bị thương rồi chứ gì, bảo nghe lời ông đây thì không nghe." Cách thứ hai: Ngô Tà biến thành đặc biệt rộng lượng đi tới, an ủi: "Tôi ấy mà, tính tình cũng không tốt lắm, chuyện này tôi không nhắc lại nữa.

Thân thể thế nào rồi?" Tuy nhiên cả hai câu này chỉ tồn tại trong tưởng tượng của Ngô Tà mà thôi.

Cách sau có lẽ sẽ khiến cô ta có hảo cảm với mình, nhưng sư tử Hà Đông này mình cũng không muốn tán tỉnh, chọn cách thứ nhất đi.

Ngô Tà mô phỏng xong tình cảnh trong đầu, lựa chọn cách thứ nhất.

Cười lạnh một tiếng, Ngô Tà đi tới cười nói với Trương Hải Hạnh: "Tỉnh rồi hả, ngốc nghếch hề hề, đã bảo nghe tôi thì không nghe, không nghe thì thấy đấy, khỏa..." Ngô Tà còn chưa nói xong, chỉ thấy tay phải Trương Hải Hạnh khẽ động.

Một vật gì đó trong nháy mắt đập vào trán hắn.

Ngô Tà lập tức kêu "Ái da" một tiếng, ôm đầu ngồi xổm xuống hít khí lạnh.

Đợi một lát, cảm giác cơn đau qua đi, Ngô Tà ngẩng đầu xem là thứ gì ném mình.

Sau đó phát hiện rơi trên mặt đất chính là chén trà Trương Hải Hạnh uống nước.

Lửa giận của Ngô Tà bốc lên, đứng dậy mắng: "Bà cô già này, ông đây tốn bao nhiêu sức lực cõng cô, lấy oán báo ân à?" "Cũng không cõng không công đâu, bà đây bị ăn bớt bao nhiêu dầu, trong lòng tự biết." Trương Hải Hạnh càng thêm đanh đá hét lại.

Ngô Tà phỉ nhổ một ngụm: "Ai thèm ăn bớt dầu của cô, bà thím ngáo ngơ!" Nói xong, Ngô Tà thấy Bàn Tử đang cười ở một bên.

Không nhịn được nghĩ thầm: Mẹ kiếp, chẳng lẽ là Bàn Tử lúc mình không có ở đây đã giở trò sàm sỡ à?

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tà lắc đầu.

Bàn Tử tuy rằng ăn chơi đàng điếm thứ gì cũng biết, nhưng ranh giới đạo đức cơ bản cao hơn ai hết, đương nhiên, ranh giới đạo đức của hắn cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Vương Bàn Tử chú ý thấy Ngô Tà đang nhìn, ánh mắt khẽ động biết đối phương đang nghĩ gì, lập tức quay đầu mắng Trương Hải Hạnh: "Tiểu Thiên Chân nhà chúng tôi là ngọc thụ lâm phong tiểu lang quân, cô nương tình nguyện dâng hiến thiếu gì, thuộc về trâu cương thi gặm cỏ non đấy nhé." "!" Trương Hải Hạnh vừa phẫn nộ há miệng. "Cắt!!" Giọng nói của Tống Thần dẫn đầu truyền ra hô lớn: "Tạm dừng, đoạn này tốt." Sau đó hắn chạy đến trước mặt Tằng Nhất Hi vạch mi mắt đối phương ra: "Nhất Hi đi xử lý mắt trước đi, mắt có chút triệu chứng xuất huyết bên trong rồi." "!?" “Mắt làm sao thế?

Tình huống gì vậy?” “Nhất Hi không sao chứ?

Sao lại bị thương thế kia!” “A!

Là vấn đề ở mắt!

Nhỡ đâu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Các nhân viên công tác xung quanh nghe thấy tiếng Tống Thần, lập tức vây lại, nhao nhao hỏi han ân cần đối với Tằng Nhất Hi.

Vốn đang chuẩn bị đi xem tình hình thế nào, Trần Hạo Hãn chú ý đến người bên cạnh.

Diễn viên đóng vai Trương Hải Hạnh là Lê Lạc đang sợ hãi đến mức run rẩy.

“Sao thế?

Bị chuột rút à?” Trần Hạo Hãn vỗ vỗ vai đối phương hỏi.

Lê Lạc sợ hãi đáp: “Vừa nãy hình như do cái cốc nước tôi ném ra, làm mắt của Nhất Hi ca bị thương rồi.” Trần Hạo Hãn nhớ lại, vừa

nãy hướng ném cái cốc nước kia, hình như đúng là về phía mắt của Nhất Hi.

Lúc Tằng Nhất Hi diễn vừa rồi, mắt phải hình như cũng nhắm hờ.

Trần Hạo Hãn vốn tưởng Tằng Nhất Hi tự thêm đất diễn, giờ nhìn lại, chắc là lúc đó đã không thoải mái rồi.

Bất quá Nhất Hi cũng thật sự biết nhẫn nhịn nha.

Trần Hạo Hãn cảm thán trong lòng một câu, vội vàng bắt đầu an ủi Lê Lạc: "Yên tâm đi, không sao đâu, trong tổ chúng ta có nhân viên y tế, để họ xem cho Nhất Hi." "A... không cần đâu..." Giọng Tằng Nhất Hi bỗng nhiên truyền đến từ đỉnh đầu hai người.

Trần Hạo Hãn và Lê Lạc nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên.

Khi hai người nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Tằng Nhất Hi, nhịn không được sắc mặt đại biến, kinh hô thành tiếng.

"Vãi chưởng!" "A!

Nhất Hi ca!

Không sao chứ!?" "A...

Không sao, là Tống đạo châm cứu cho tôi." Đỉnh đầu cắm đầy kim châm, Tằng Nhất Hi quơ quơ tay, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời với hai người: "Chỉ là nhìn dọa người thôi, đầu có hơi đau chút đỉnh, nhưng mắt thì hết đau rồi." Lúc nói chuyện, máu bầm trong mắt Tằng Nhất Hi thuận theo hốc mắt từ từ chảy xuống.

"Á!!" Cảnh tượng kinh dị này để lại bóng ma tâm lý cực lớn trong lòng Trần Hạo Hãn và Lê Lạc.

Ở một bên khác, mọi người trong đoàn phim chứng kiến toàn bộ quá trình Tống Thần thi triển châm cứu, nhao nhao bắt đầu tán thưởng Tống Thần.

“Không ngờ Tống đạo còn biết châm cứu nha!

Mắt của Nhất Hi thế mà khỏi rồi.” “Đúng thế!

Đúng thế!

Châm cứu lợi hại thật!” “Quả thật!

Nhìn thủ pháp Tống đạo thi triển châm cứu tương đối ổn thỏa, không ngờ Tống đạo lại là một lão thầy thuốc Đông y!” “Tống đạo, còn cái gì anh không biết không!?” “Quá ngầu rồi!

Tống đạo, sau này em bị thương cũng muốn châm cứu ~” ...

Nghe mọi người xung quanh liên tục “thổi cầu vồng” (nịnh nọt), Tống Thần tay cầm kim châm nheo mắt cười nói: “Từng người các cậu đều tự tư thế, ngàn vạn lần đừng để bị thương, bảo vệ tốt bản thân mới là quan trọng nhất.” Sau đó, Tống Thần cầm kim châm quay đầu nhìn về phía Tiêu Dương đang tò mò, hỏi: “Sao hả?

Nhìn tò mò thế, có muốn tôi giúp châm một mũi, cho cậu cảm nhận thật tốt không?” “!?” Tiêu Dương vội vàng thu lại biểu cảm tò mò trên mặt, hai tay bắt chéo che trước người hét lớn: “Không cần đâu!

Tống đạo!

Dame (Dừng lại)!” “Được rồi, Nhất Hi quay lại đây, tôi giúp cậu rút kim.” Tống Thần trước tiên dọa cho hai người Trần Hạo Hãn sợ phát khiếp, sau đó gọi Tằng Nhất Hi một câu, rồi quay đầu nhìn về phía mọi người hô to: “Đều về vị trí cũ đi, tôi chuẩn bị tiếp tục quay phim rồi.” “Vâng!!” Một bên quay phim gãi gãi đầu, nhìn đoạn phim vừa quay lại toàn bộ cảnh Tống Thần châm cứu cho Tằng Nhất Hi.

“Cái này có cần xóa đi không nhỉ?

Thôi kệ, đợi tối đi hỏi phó đạo diễn xem sao.” Tối hôm đó, dưới

sự đồng ý của phó đạo diễn và sự giúp đỡ "thêm dầu vào lửa" của Long Hoa giải trí, đoạn video Tống Thần châm cứu cho Tằng Nhất Hi được đăng tải lên Weibo chính thức của điện ảnh 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》.

Thậm chí Hoa tổng còn ngay lập tức mua một cái Hot Search cho dòng trạng thái này.

Lý do là: Đường đường là ông chủ công ty giải trí, phim của công ty tôi mà Hot Search cũng không lên nổi sao?

Tôi không cần sĩ diện à?

Đập tiền lên Hot Search cho tôi!

Công ty chúng ta đâu có thiếu phí tuyên truyền, ai bảo 《Sa Hải》 của tôi doanh thu phòng vé đứng nhất chứ?

Ha ha ha ha!

Theo thư ký Hoa tổng báo cáo, nụ cười trên mặt Hoa tổng lúc đó tương đối gợi đòn.

Hot Search thu hút quần chúng ăn dưa với tốc độ cực nhanh. 【 Cách lần trước Tống Thần lên Hot Search cũng gần một tháng rồi nhỉ! 】 【 Ủa?

Không đúng lắm?

Sao cái Hot Search này bình luận lại ít thế? 】 【 Ờ ha?

Hình như đúng là thế thật! 】 【 Kỳ quái ghê?

Chương 227

Rõ ràng mấy cái Hot Search về Tống Thần bình luận đều phải cả mấy chục vạn chứ! 】【 Từ từ!

Nhìn kìa!

Thời gian gửi bài Weibo này, là vừa mới đăng xong! 】【 Chẳng lẽ!

Cái Hot Search này là do công ty mua sao? 】 Cư dân mạng cũng nhanh chóng phát hiện ra một điểm, cái Weibo lên Hot Search này, hẳn là cái có ít bình luận nhất trong số các Hot Search liên quan đến Tống Thần.

Cho nên tự nhiên liên tưởng đến việc cái Hot Search này là do Long Hoa giải trí mua.

Nhưng chưa đợi mọi người bắt đầu suy nghĩ về điểm này, hàng chục vạn người đã tràn vào Weibo bắt đầu xem video.

Trong đó, đối với việc Tống Thần thi triển châm cứu, ai nấy đều tỏ ra cực kỳ chấn kinh.【 Vãi!

Tống Thần tên này không phải là đạo diễn sao!?

Sao lại bắt đầu cầm kim châm rồi? 】【 Chẳng lẽ Tống Thần phát hiện quay phim không thể cứu vớt được nền du lịch trong nước!

Cho nên bắt đầu học y rồi?? 】【 Hả?

Không phải ngược rồi sao?

Không phải nên là bỏ y theo văn sao?

Ở đây lại biến thành bỏ điện ảnh theo y? 】【 Tôi không hiểu, nhưng tôi đại vi chấn kinh! 】【 Tống Thần không hổ là thần tượng

của tôi, ngay cả châm cứu cũng biết, đúng là chàng trai bảo tàng ~ 】【 Có ai hiểu Đông y ra nói một câu xem, kỹ thuật châm cứu của Tống Thần thế nào? 】【 Tôi học Đông y đây, tuy rằng khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ Tống đạo châm vào mấy huyệt vị nào, nhưng nhìn thủ pháp của Tống Thần, quả thực còn lão luyện hơn cả giáo sư của tôi! 】【 Tôi đi!

Thật hay giả thế?

Không phải thủy quân do Tống Thần thuê đấy chứ? 】【 Không sai!

Không sai!

Tôi nhìn không giống thủy quân!

Là liếm cẩu!

Tống Thần là cha nó chắc?

Ngày nào cũng liếm? 】【 Đánh rắm!

Tống Thần là đạo diễn ưu tú như thế!

Mấy người hiểu cái đếch gì! 】 ...

Tuy rằng sở hữu hàng chục triệu fans, nhưng đồng thời, số lượng anti-fan của Tống Thần cũng không nhỏ.

Trong tình huống này, anti-fan và thủy quân của các công ty giải trí khác nhao nhao đứng ra, bắt đầu dìm hàng Tống Thần.

Nhưng đối với việc này, fan của Tống Thần cũng bắt đầu chủ động đứng ra tiến hành đối chiến.

Một cuộc chiến trên mạng cứ thế nổ ra, quy mô lớn đến mức khiến người ta chấn kinh.

Tuy nhiên, kết thúc của cuộc chiến quy mô lớn này cũng tương đối

nhanh.

Bởi vì đối mặt với sự nghi ngờ của đông đảo cư dân mạng, vị cư dân mạng học Đông y kia trực tiếp tung ra thẻ sinh viên của mình.

Trực tiếp dùng sự thật chứng minh mình là sinh viên ưu tú khoa Đông y của học viện y học.

Sau đó còn lôi kéo cả đạo sư của mình, đại sư châm cứu nổi tiếng trong nước Khương Hạc Nhiên, để ông bình giá thủ pháp của Tống Thần trong video.

Khương Hạc Nhiên: 【 Thủ pháp thi châm này quả thực là Hoa Đà tái thế, trong tình huống tương tự, tôi không thể nào làm được vừa ổn định lại vừa nhanh như vậy. 】 Sau đó, giáo sư Khương Hạc Nhiên bắt đầu chỉ ra mấy điểm khó khăn lớn mà Tống Thần thi châm.

Đầu tiên là hoàn cảnh thiếu ánh sáng, sau đó là hành châm trên đầu, các loại danh từ chuyên ngành làm cư dân mạng nghe mà ngơ ngác.

Cuối cùng một vị cư dân mạng cơ trí đã tổng kết lại. 【 Tuy rằng xem không hiểu giáo sư đang nói gì.

Nhưng Tống Thần ngưu bức là được, trăm phần trăm không chạy đi đâu được! 】 【 Ha ha ha!

Không sai!

Tống Thần ngưu bức là xong chuyện! 】 【 Đúng thế!

Vị giáo sư Khương Hạc Nhiên này chính là một trong những bác sĩ Đông y lợi hại nhất trong nước rồi!!

Đều đã công nhận kỹ thuật châm cứu của Tống Thần!

Mấy tên anti với hater còn gì để nói không? 】 【 Ha ha ha!

Sớm đã biến mất tăm rồi!

Ha ha ha ha! 】 Kể từ sau khi giáo sư Khương Hạc Nhiên đứng ra công khai ủng hộ Tống Thần, toàn bộ những kẻ mắng chửi Tống Thần trên mạng đều biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng sự chấn động trên mạng lại không vì thế mà dừng lại, ngược lại bắt đầu mãnh liệt hơn. 【 Các chị em!

Trong ngày vui vẻ thế này!

Để chúng ta làm sập Weibo của Tống Thần đi!

Được không nào!? 】 【 Được nha!!

Xông lên!! 】 Sau đó, cái Weibo đã hứa cửu chưa cập nhật của Tống Thần lại một lần nữa bị lượng lớn cư dân mạng đánh sập.

Đối với việc này, giám đốc mạng của tổng bộ Weibo đặc biệt không thể lý giải.

“Đang yên đang lành đi công kích Hot Search không tốt sao, cứ nhắm vào cái trang chủ Weibo đã trầm tịch từ lâu của Tống Thần làm gì chứ?

Nếu không phải tôi phản ứng nhanh, máy chủ Weibo mẹ nó lại sập rồi!

Thật là phiền người!” *** “Lý Muộn Du Bình...

đây là nơi anh sinh ra sao?” Ngô Tà đứng tại một mảng Tàng Hồng Hoa sinh trưởng trong tuyết địa, yên lặng cảm thán, chậm rãi ngồi xổm xuống chạm vào đóa Tàng Hồng Hoa đỏ rực.

“Nhưng cho dù đã biết thân thế của anh, tôi đối với anh vẫn không hiểu rõ như vậy...” “Thiên Chân...” Vương Bàn Tử đứng ở phía xa xa xa nhìn Ngô Tà, ở bối cảnh phía sau lưng bọn họ, là núi tuyết chọc trời cùng bầu trời xanh lam thăm thẳm.

Họa diện định cách tại một cái chớp mắt này.

Chương 228

Tống Thần nhìn hình ảnh trên màn hình giám sát, trong tay cầm bộ đàm, tại kênh chuyên dụng của nhiếp ảnh gia nhỏ giọng dặn dò: "Tốt, từ từ kéo ống kính về phía xa, quân tốc, quân tốc!" Cuối cùng rốt cuộc cũng đạt tới hiệu quả Tống Thần mãn ý.

"Cut!" Tống Thần cầm bộ đàm hô, sau đó trường vụ bên cạnh gật đầu, đối với các diễn viên không nghe thấy tiếng Tống Thần hô to: "Cut!" Tằng Nhất Hi thu lại cảm xúc của mình, từ trạng thái ngồi xổm đứng lên.

Nhưng nhất thời không hoàn toàn thoát khỏi trạng thái tình cảm của nhân vật trong kịch, cả người nhìn qua có chút tang thương.

Khiến cho Trần Hạo Hãn đi tới có chút ngoài ý muốn: "Sao thế?

Chưa thoát vai à?" "Ừ, không sao, lát nữa là tốt rồi." Tằng Nhất Hi đối với Trần Hạo Hãn cười gượng, nhưng ai cũng có thể nhìn ra cảm xúc của cậu ta không cao.

Đối với việc này, Trần Hạo Hãn mắt chuyển động, thả chậm bước chân đi chậm hơn Tằng Nhất Hi vài bước.

"Này, Tiểu Thiên Chân." Trần Hạo Hãn vỗ vỗ vai Tằng Nhất Hi phía trước, khi Tằng Nhất Hi quay đầu lại, một bó Tàng Hồng Hoa đỏ tươi dí vào mặt cậu ta.

"Ca tặng chú bó hoa, cười cái coi." Tằng Nhất Hi nhìn Trần Hạo Hãn vẻ mặt làm trò, trên mặt lộ ra một tia nụ cười bất đắc dĩ nói: "Tặng em hoa, tốt xấu gì cũng tặng em một cái thật chứ, tặng cái hoa giả bằng nhựa làm gì?" "Ở trên cao nguyên thế này, anh đi đâu kiếm hoa thật cho chú a." Trần Hạo Hãn quơ quơ hoa giả trong tay nói: "Cầm cái này thấu hợp đỡ đi ha, bất quá không thể không nói, hoa này

Tống đạo làm thật sự không tệ." Cùng nhìn bó hoa, Tằng Nhất Hi cũng gật đầu công nhận: "Tống đạo cái tay nghề này xác thực không tệ." Đồng thời cúi người từ trên nền tuyết rút ra một cây Tàng Hồng Hoa xoay chuyển, nhìn từng cánh hoa phân minh cùng nhụy hoa tinh tế bên trên, cảm thán nói: "Rõ ràng các chi tiết đều nhìn tuyệt vời như vậy, một bó hoa thế này, Tống đạo chỉ dùng không đến một phút thời gian đã có thể làm ra một đóa.

Thật sự quá lợi hại, có cái gì Tống đạo không biết không?" Lúc này, Trần Hạo Hãn tới hứng thú, đem hoa trong tay cắm vào tóc mình, ngón tay nhoáng lên làm điệu bộ Hoa đán: "Người ta cho rằng a..." "!!

Đem hoa giả trong tuyết thu dọn hết lại nhé!

Đừng để lại rác rưởi cho thiên nhiên nha!" Bỗng nhiên, tiếng loa phóng thanh thấu trời của Tống Thần cắt ngang lời Trần Hạo Hãn.

Hai người quay đầu lại phát hiện mọi người trong đoàn phim đã bắt đầu thu dọn đạo cụ quay phim.

"Bắt đầu quét dọn rồi, vừa nãy hình như là cảnh sát thanh (đóng máy) hả?" "Không quan trọng, đóng hay không đóng máy, có muốn thi xem ai chạy đến chỗ trường vụ trước không?" "Có thể, người bắt đầu quét dọn vệ sinh trước tiên sẽ thắng!" Hai người liếc nhau một cái, sau đó bắt đầu thi chạy, xem ai có thể đến trước tiên để bắt đầu thu dọn rác.

Có đôi khi, đàn ông chính là ấu trĩ như vậy.

Tống Thần bên này thì bận rộn tiến hành công việc, không chỉ vừa giúp đỡ thu dọn máy móc giám sát, vừa phải thỉnh thoảng cầm loa nhắc nhở mọi người dọn dẹp rác.

Lúc này, phó đạo diễn lẳng lặng đi tới bên cạnh Tống Thần nhắc nhở: "Đạo diễn, vừa nãy là cảnh sát thanh rồi." "Tôi biết a." Tống

Thần buông máy quay phim trong tay xuống, quay đầu nhìn phó đạo diễn nói: "Chẳng lẽ tôi bỏ sót kịch tình chưa quay sao?" "Cũng không phải, chẳng qua ngài quên hô sát thanh rồi, hai ngày trước đã điều chỉnh thứ tự quay phim." Phó đạo diễn lắc đầu, vội vàng nhắc nhở Tống Thần đang quên đồ quên đạc.

"À à, trách tôi, trách tôi, bận quá quên mất." Tống Thần lập tức phản ứng lại, vội vàng mang theo áy náy nói hai câu.

Đối với việc này, phó đạo diễn cũng tỏ vẻ hiểu rõ, ở trong hoàn cảnh thiếu oxy trên cao nguyên làm việc thời gian dài, khó tránh khỏi sẽ như vậy.

Lại thêm mấy ngày trước điều chỉnh đất diễn, phụ trách đem cảnh sát thanh vốn có quay xong xuôi rồi.

Tống Thần nhất thời quên cũng là bình thường.

Cầm cái loa bên cạnh ho nhẹ hai tiếng, đối với mọi người trong đoàn phim đang bận rộn hô: "!

Mọi người dừng tay lại chút!" Nghe thấy lời Tống Thần, mọi người trong đoàn phim đang vất vả lao động nhao nhao đứng lại, tò mò nhìn về phía vị trí Tống Thần.

Tống Thần thấy mọi người nhìn sang cũng hài lòng gật đầu, giơ loa trong tay hét lớn: "Tôi tuyên bố!

Chúng ta sát thanh rồi!

Trước tiên chụp ảnh tập thể đã!" "Nga nga nga!!" Tất cả mọi người trong đoàn phim đều tụ tập bên cạnh Tống Thần, hơn sáu mươi người tổ hợp đứng cùng một chỗ.

Tống Thần đứng ở vị trí trung tâm (C vị), ngồi xổm trước người hắn là bộ ba Đạo Mộ, cùng các loại diễn viên quan trọng.

Toàn bộ mọi người trong đoàn phim trên mặt đều mang theo nụ cười vui vẻ nhìn ống kính.

Tại bối cảnh Tàng Thanh mỹ lệ, toàn bộ người trong đoàn phim đi theo Tống Thần cùng nhau hô to khẩu hiệu: "Chúng ta!

Sát thanh!!!" Chụp ảnh xong, Tống Thần lần nữa cầm loa đối với người bên cạnh hô: "Ảnh sát thanh chụp xong rồi, hiện tại đem tất cả đồ đạc thu dọn tốt, chúng ta chuẩn bị về Thượng Hải nào!" "Vâng!!" ...

Tối hôm đó, đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 đăng tải ảnh chụp và video sát thanh của đoàn phim.

Cư dân mạng nhìn ảnh chụp chung của toàn đoàn, cùng với video mọi người đồng thời vui vẻ hô sát thanh, trên mặt nhao nhao lộ ra nụ cười dì ghẻ. 【 Sát thanh rồi, sát thanh rồi, nhìn bộ dạng mọi người vui vẻ quá đi! 】 【 Tuy rằng sát thanh làm tôi vô cùng vui vẻ, nhưng tôi không thể không nói, Tống Thần lần này thời gian quay phim có chút dài rồi! 】 【 Không sai, không sai, lần này tốn chỉnh chỉnh hai tháng thời gian!

Không ra thể thống gì! 】 【 Quá làm tôi thất vọng rồi, khẳng định lúc quay phim Tống Thần lười biếng! 】 【 Không có đâu, tôi thấy địa điểm quay phim thay đổi chừng ba nơi, Tây Hồ, Trường Bạch Sơn, Tàng Thanh!

Đi mấy nơi liền đó!

Chậm chút cũng là bình thường đi? 】 【 Không quan hệ, chỉ cần phim không ngắn dưới hai tiếng đồng hồ thì tôi đều có thể tiếp nhận! 】 【 Đúng đúng!

Hy vọng lần này có thể kể dài hơn một chút!

Đừng có ngắn như vậy! 】 【 Tôi hiện tại bắt đầu mong chờ ngày

《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 định đương, hy vọng có thể nhanh chút! 】【 Nhưng hiện tại tháng 6 rồi, hẳn là định đương vào dịp nghỉ hè đi? 】 ...

"Tôi định đương vào dịp nghỉ hè nhé?

Cậu thấy sao?

Tống đạo ~" Trên tiệc sát thanh, Lưu Phẩm Hoa nâng một ly rượu trắng kính Tống Thần, sau đó nhìn sắc mặt Tống Thần thăm dò hỏi.

"Vị trí dịp nghỉ hè xác thực không tệ, tôi sẽ mau chóng cắt nối biên tập ra." Tống Thần gật đầu công nhận thời gian công chiếu, sau đó tỏ vẻ với Lưu Phẩm Hoa sẽ mau chóng cắt nối biên tập.

"Ừ ừ, cái đó không vội." Lưu Phẩm Hoa vỗ vỗ vai Tống Thần nói: "Đối với tốc độ của cậu, tôi luôn luôn yên tâm." Tống Thần biết đối phương không phải ý đó, nhưng bản năng cứ nghĩ về hướng xấu.

Nhưng nhìn biểu tình vẻ mặt nghiêm túc của Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần nâng chén rượu nói: "...Tuy rằng có chút khó chịu, nhưng cảm ơn lời khen." Tiệc sát thanh 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》.

Do nhà phát hành đứng sau là Long Hoa giải trí, một công ty giải trí được xưng là quái vật khổng lồ trong hệ thống giải trí trong nước.

Địa điểm tổ chức tiệc sát thanh cũng tốn một lượng tiền lớn, chọn khách sạn năm sao ở Ngoại Than.

Thậm chí dưới sự dặn dò của Hoa tổng, trực tiếp bao trọn sảnh xoay ở tầng cao nhất để tiến hành tiệc sát thanh.

Lý do Hoa tổng đưa ra cũng tương đối kỳ lạ.

Trước tiên nói với tài vụ rằng bộ phim trước của Tống Thần đã giúp công ty kiếm được bao nhiêu tiền, đem lại cho Long Hoa giải trí bao nhiêu danh tiếng.

Tống Thần kia không biết tìm đâu ra đội ngũ kỹ xảo, hiệu ứng đặc biệt xịn sò vô cùng, đồng thời giá cả lại rất rẻ.

Xa xa không đạt tới mức giá Hoa tổng dự tính, túc túc giúp Hoa tổng tiết kiệm được tương đối nhiều tiền.

Quả thực là đại biểu cho ngon bổ rẻ, đáng tiếc không thể thu nhập vào trong túi Long Hoa giải trí.

Nhưng Hoa tổng đâu biết rằng, thực tế căn bản không có đội ngũ kỹ xảo nào cả, đều là Tống Thần tùy miệng bịa ra.

Hiệu ứng đặc biệt cũng đều dựa vào chức năng của hệ thống để chế tác.

Mấy ngàn vạn phí đặc hiệu kia, thực tế đều chui vào túi tiền của Tống Thần.

Đương nhiên, cuối cùng cũng bị Tống Thần lấy làm quỹ từ thiện quyên góp ra ngoài, giúp đỡ trẻ em nghèo vùng núi.

Hoa tổng: Hóa ra chỉ có tôi là oan đại đầu (kẻ ngốc nhiều tiền) thôi à? ...

Trên tiệc sát thanh, mọi người trong đoàn phim vui vẻ uống rượu vang chúc mừng.

"Ha ha, ai cũng vui vẻ ghê." Lưu Phẩm Hoa nhìn người trong đoàn phim, khóe miệng cũng lộ ra một tia nụ cười.

Bất quá ông cũng không đi tới quấy rầy, không còn cách nào, ai bảo Ngô Tam Thúc trong Thập Niên không có đất diễn chứ?

Nghĩ tới đây, Lưu Phẩm Hoa u oán trừng mắt nhìn Tống Thần bên cạnh một cái.

Cái tên xấu xa này, cũng không cho người ta thêm chút đất diễn, tôi đường đường là một Thiên vương tượng ảnh lại chỉ là khách mời

thôi sao, có khó quá không?

"Mấy cái này đều không ngon..." Tống Thần hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt u oán bên cạnh, lực chú ý của hắn đều đặt ở trên đồ ăn trên bàn.

Không còn cách nào, người làm nghề "cán phạn" (ăn cơm) sinh hoạt chính là đơn giản như vậy.

Nhưng đồ ăn cùng rượu của nhà hàng cao cấp lại làm cho Tống Thần vô cùng thất vọng.

Nhìn thì cũng ra gì đấy, mùi vị bình thường, cảm giác nghi thức vô dụng thì nhiều vô kể.

Chương 229

Trong mắt Tống Thần, mấy thứ đồ chơi này không bằng một bữa đồ nướng vỉa hè cộng thêm bia cỏ cho sướng.

"Tống đạo!" Bỗng nhiên, Tằng Nhất Hi uống đến mặt đỏ bừng bước đi theo kiểu "lục thân bất nhận" tới bên cạnh Tống Thần.

Mắt không lấy được tiêu cự nhìn chằm chằm Tống Thần, nhìn đến mức Tống Thần cũng có chút nổi da gà.

"Làm gì?" Bốp!

Một tiếng, nắp một chai rượu trắng trên tay Tằng Nhất Hi trực tiếp bị bật mở, cậu ta trực tiếp rót đầy chén Tống Thần rồi nói: "Tống đạo!

Tôi kính ngài!

Ngài uống cho tôi!" Ngữ khí mời rượu này không đúng lắm nhỉ?

Sao cảm giác như cưỡng ép thế?

Tuy rằng trong lòng oán thầm, nhưng Tống Thần vẫn thành thật đem rượu trắng một hơi cạn sạch.

Sau đó, nhìn Tằng Nhất Hi đang ngửa cổ tu chai rượu trắng.

Tống Thần: "Σ(⊙▽⊙" A!

Cần phải mạnh như vậy sao?" Phụt!

Tống Thần vừa cảm thán xong, rượu trắng trong miệng Tằng Nhất Hi trực tiếp phun ra.

Trong quá trình tránh né, Tống Thần loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng rượu trắng từ trong mũi Tằng Nhất Hi phun ra.

Tằng Nhất Hi bịt mũi: “Tống đạo, tôi tiếp tục...

Phụt!” Nhìn Tằng Nhất Hi lại lần nữa chuẩn bị ngửa đầu tu chai, Tống Thần vội vàng duỗi tay ngăn cản nói: “Không đến mức, không đến mức.” Sự tao động bên này rốt cuộc cũng hấp dẫn chú ý của người khác ở xa, Tiêu Dương cùng Trần Hạo Hãn vội vàng chạy tới, hợp lực khiêng Tằng Nhất Hi đi: “Ngại quá, Tống đạo, Nhất Hi uống nhiều rồi.” “Không sao, không sao.” Tống Thần lắc đầu ra hiệu thông cảm, trong lòng cảm thán: Miễn phí xem một màn biểu diễn đài phun nước bằng người.

Giống như khúc nhạc đệm nhỏ của Tằng Nhất Hi, ở trong cả tiệc sát thanh cũng không hiếm thấy.

Điều này làm cho Tống Thần cảm thấy có chút kỳ quái, sờ sờ cằm cảm thán nói: “Đám người này thái độ không đúng lắm nhỉ?

Mấy lần tiệc sát thanh trước không phải đều khóc lóc thảm thiết lắm sao?

Sao lần này một chút động tĩnh chia ly cũng không có a?” “Đó là bởi vì cũng sẽ không phân ly nha, sau này sẽ làm việc cùng nhau, cho nên đương nhiên sẽ không thương tâm.” Lưu Phẩm Hoa lúc này đã thoát khỏi các cao tầng công ty tới chúc mừng, đi đến bên cạnh Tống Thần nói.

“Vừa nãy quên nói cho cậu, công ty quyết định vì những người này mà thành lập một tổ chuyên môn, chỉ để phục vụ cậu quay phim.” “Phục vụ tôi?

Không đến mức đó chứ?” Tống Thần đối với lời Lưu Phẩm Hoa cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng biết Long Hoa giải trí đem toàn bộ nhân viên đoàn phim 《Đạo Bút》 thu vào dưới trướng, nhưng đó cũng là nhìn vào bản

thân những người này, bình thường sẽ xuyên qua lại tại các đoàn phim khác nhau.

Chỉ có lúc chuẩn bị quay phim, mới có thể cố ý điều đến bên cạnh hỗ trợ.

Nhưng nếu theo lời Lưu Phẩm Hoa, sau này đám người kia chỉ phục vụ cậu quay phim, thì thực sự có chút quá khoa trương rồi đấy?

Tôi đâu có lăn lộn trong giới giải trí đâu?

Nhìn thần sắc ngoài ý muốn trên mặt Tống Thần, Lưu Phẩm Hoa dùng vai đụng Tống Thần một cái: "Ngoài ý muốn à?

Phía sau không phải còn có phim điện ảnh Cửu Môn sao?

Tôi đều quan tuyên (công bố) rồi nha, cậu quên rồi à?" "Tôi quên thật." Tống Thần trịnh trọng gật đầu, có sao nói vậy, gần đây Tống Thần trải qua hơi nhiều sự tình, sớm đã quên mất chuyện series Cửu Môn rồi.

"Quên cũng không sao, tôi không phải đang nói cho cậu biết rồi sao?" Lưu Phẩm Hoa quan sát những người khác xung quanh, ghé vào tai Tống Thần nói: "Lần này Hoa tổng quyết định đem phần chia hoa hồng phòng vé của cậu đề cao năm điểm, chỉ cần Tống đạo ngài mau chóng làm xong kịch bản." Sau đó Lưu Phẩm Hoa dời miệng khỏi tai Tống Thần, uống một ngụm sâm banh nói: "Long Hoa giải trí sau này đều sẽ lấy hạng mục của cậu làm chủ, thế nào?

Đủ ý tứ chưa?" Không phải vấn đề tiền bạc a...

Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao hiện tại hắn là người làm công cho quốc gia, huống chi còn muốn vì khu du lịch quay phim tuyên truyền nữa.

Tuy rằng kế hoạch phim tuyên truyền lại bởi vì chuyện Thái Sơn bị kêu dừng.

Đối với việc này, Tống Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ, thật sự không liên quan gì đến hắn a.

Cũng may bên trên cũng đơn thuần cho rằng trùng hợp, không có hỏi đến Tống Thần.

“Không phải vấn đề tiền bạc?” Bên cạnh Lưu Phẩm Hoa suy nghĩ lời Tống Thần nói, mắt hơi chuyển một chút, trong đầu bắt đầu tự hỏi.

Không phải vấn đề tiền tức là tiền quá ít, phải thêm tiền.

Hiểu rồi!

Lưu Phẩm Hoa gật đầu, bày ra một bộ dáng "tôi hoàn toàn hiểu ý cậu" nói với Tống Thần: “Vậy trên cơ sở tăng thêm phần trăm hoa hồng, lại thêm một ngàn vạn thế nào.” “...” Tống Thần đối với Lưu Phẩm Hoa cũng cạn lời, sao có thể lý giải đến tình trạng này chứ?

Dùng tiền đập vào mặt tôi, tưởng rằng khu khu một ngàn vạn, tôi sẽ...

“Một ngàn năm trăm vạn!

Tối đa hai ngàn vạn!

Tống đạo, siêu cấp nhiều rồi!” Bốp!

Một tiếng, Tống Thần nắm chặt tay Lưu Phẩm Hoa, dùng sức lắc lên lắc xuống nói: “Tiền hay không tiền không thành vấn đề, tôi chủ yếu là vì kịch tình Cửu Môn, muốn quay nó ra mà thôi.” Lưu Phẩm Hoa gật đầu, thăm dò hỏi: “Vậy chuyện tăng thêm phí đạo diễn?” Tống Thần phất phất tay, vẻ mặt tươi cười nói: “Ai nha, thêm thì cũng đã thêm rồi, cái đề tài này cũng không cần bàn nữa.” ...

Tối hôm đó, Tống Thần vào ở phòng Tổng thống khách sạn năm sao.

Đương nhiên, là Hoa tổng bỏ tiền, chi từ phí dụng bộ phận tài vụ Long Hoa giải trí.

Mỹ danh rằng: Hoàn cảnh cư trú tốt đẹp có thể làm cho Tống Thần có ham muốn sáng tác tốt hơn.

Đồng thời vì để cho Tống Thần có thể tiến hành công việc biên tập thuận lợi, Hoa tổng ở trong phòng Tổng thống chuẩn bị sẵn máy tính trị giá mười mấy vạn, chuyên môn cung cấp cho Tống Thần sử dụng.

"Chậc chậc, thêm cái phụ nữ nữa là đủ bộ." Độc thân một mình ở trong phòng Tổng thống, Tống Thần bổ nhào lên giường, ở trên giường êm ái duỗi người cảm thán.

"Ham muốn sáng tác có thể bị kích phát hay không thì không biết, nhưng tôi ở đây thấy sướng lắm." Nằm xuống xong, cồn trong cơ thể cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Bất quá Tống Thần không cố ý ngăn cản cồn làm tê liệt đại não, ngẫu nhiên cũng cần thả lỏng.

Nếu thật sự xuất hiện nguy cơ, Kỳ Lân huyết trong cơ thể Tống Thần có thể đem cồn trong máu bốc hơi đi.

Nhưng ngẫu nhiên cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Cứ như thế, Tống Thần từ từ nhắm mắt, mặc cho men say phát tác tiến vào giấc ngủ sâu. ...

Tầng cao nhất Long Hoa giải trí, văn phòng Chủ tịch hội đồng quản trị.

"Sao?

Cậu ấy đồng ý rồi hả?" Nhìn báo cáo, Hoa tổng ngẩng đầu nhìn Lưu Phẩm Hoa ngồi ở đối diện, thần sắc tương đối ngoài ý muốn nói.

“Ừ, Tống Thần hiện tại vào ở khách sạn rồi, sẽ tranh thủ lúc rảnh rỗi khi biên tập để suy nghĩ kịch bản mới.” Lưu Phẩm Hoa gật đầu, uống một ngụm trà nóng.

Không còn cách nào, lớn tuổi rồi, tốc độ tiêu hóa cồn hoàn toàn không so được với người trẻ tuổi.

Chỉ có thể dựa vào uống nước nóng giảm bớt cảm giác không thoải mái do rượu mang lại.

“Ừ, vậy còn chuyện mua bản quyền cải biên tác phẩm Đạo Mộ Bút Ký thì sao?” Hoa tổng đem văn kiện trong tay buông xuống hỏi.

“Về chuyện đó, tôi không có làm, hiện tại làm chuyện đó, cứ cảm giác tôi có chút kia cái gì.” Lưu Phẩm Hoa lắc đầu, tay phải không ngừng gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Hiện tại không cần nóng vội, quá cấp công cận lợi, ngược lại sẽ dẫn đến hậu quả không tốt đi.” “Ừ, nói cũng đúng.” Hoa tổng gật đầu nói: “Cậu suy xét chu đáo, chờ series Cửu Môn công chiếu rồi tính.” “Ừ...” Lưu Phẩm Hoa quay đầu nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ sát đất nói: “Cả cái ngành này đều đang bắt đầu thay đổi.” Lúc này, trong đầu Lưu Phẩm Hoa nhớ lại bộ dạng Tống Thần.

“Bởi vì một mình Tống Thần, trạng thái bệnh hoạn của ngành điện ảnh trong nước đã bắt đầu thay đổi rồi.” Hoa tổng gật đầu, dựa vào sô pha thở dài cảm thán: “A, không thay đổi thì không cách nào sinh tồn được.” ...

“Hửm?

Một ngày tốt lành bắt đầu từ việc nhìn thấy ánh mặt trời...” Trên giường tô tỉnh, Tống Thần duỗi cái eo lười, quay đầu chuẩn bị nhìn xem ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ.

Kết quả chỉ nhìn thấy bầu trời đen kịt bên ngoài, hoàn toàn không

có bóng dáng mặt trời.

“Tôi mới ngủ được mấy tiếng a?” Tống Thần gãi gãi đầu, từ trên giường ngồi dậy, cởi bỏ quần áo dính đầy mùi rượu trên người.

Đi vào phòng tắm tắm rửa.

Mười mấy phút sau, mặc một bộ áo choàng tắm, Tống Thần đi đến trước máy tính ngồi xuống.

Khởi động đài máy tính hoàn toàn mới, Tống Thần gọi hệ thống: “Được rồi, hệ thống hố hàng có thể kết nối với máy tính mới chưa, chuẩn bị làm hiệu ứng đặc biệt.” 【 Đinh, đã hiểu. 】 “Hừ, lần này đều không phản đối xưng hô xuẩn hóa rồi à?” Tống Thần khóe miệng nhếch lên, nhìn máy tính mới tinh bắt đầu điều chỉnh, đem dữ liệu trong ổ cứng nhập vào máy tính.

“Ổ cứng kiểu mới tiếp nhận số liệu tốc độ nhanh đấy nha.” Từ tủ lạnh bên cạnh lấy ra một lon coca lạnh, mở ra chuẩn bị uống.

Tay phải không ngừng kéo thả các đoạn video trong phần mềm biên tập, bắt đầu tiến hành ghép nối và chỉnh sửa.

Chương 230

Đồng thời, hệ thống cũng bắt đầu trợ giúp Tống Thần kiến tạo hiệu ứng đặc biệt.

Tống Thần bắt đầu làm việc song tuyến, một bên tiến hành biên tập, một bên ở trong hệ thống tiến hành chọn nhạc tạo thành phối nhạc.

"Bài hát chủ đề chọn 《Thập Niên Nhân Gian》 đi, vừa có thể hô ứng, vừa có thể khế hợp với chủ đề." Không dùng bao lâu thời gian, Tống Thần dẫn đầu chốt xong bài hát chủ đề của điện ảnh.

Sau đó, Tống Thần tại đây điên cuồng tiến hành công việc biên tập.

Dựa vào thể lực siêu tốt, tiến hành thời gian biên tập siêu dài. ...

Ngày đầu tiên ở khách sạn năm sao.

Hôm nay bởi vì say rượu, tuy rằng muốn làm việc, nhưng chỉ định xong bài hát chủ đề, bởi vì đau đầu nên lại ngủ tiếp.

Không thể không nói, đệm giường khách sạn năm sao tương đối mềm.

Ngày thứ hai ở khách sạn năm sao.

Tống Thần quyết định bò dậy làm việc, nhưng cái chăn trên người phong ấn tôi rồi, động cũng động không được.

Chỉ đành nằm trên giường nghịch điện thoại, thuận tiện tự thưởng cho mình.

Ngày thứ ba ở khách sạn năm sao.

Tống Thần nhàn rỗi không có việc gì, không muốn làm việc,

nhưng miễn cưỡng tiến hành ba tiếng đồng hồ biên tập.

Biên tập hoàn thành trailer, vui vẻ, tự thưởng cho mình.

Ngày thứ tư ở khách sạn năm sao.

Tống Thần lúc ra ngoài ăn cơm ở đại sảnh bị người bắt chuyện, suýt chút nữa bị người ta ăn đậu hủ.

Tống Thần tỏ vẻ si nữ thật đáng sợ, sau này quả nhiên vẫn nên ăn ở trong phòng thôi.

Thuận tiện đem trailer gửi cho bộ phận tuyên truyền của Long Hoa giải trí, để đối phương chước tình tiến hành thời gian tuyên bố. ...

Ngày thứ bảy ở khách sạn năm sao.

Công việc biên tập toàn bộ hoàn thành, hiệu ứng đặc biệt cũng toàn bộ thiết hợp vào trong hình ảnh.

Thuận tiện Tống Thần đem phối nhạc điện ảnh tiến hành biên bài, tạo thành một album âm nhạc, đợi đến lúc đó chuẩn bị phát hành trên nền tảng âm nhạc.

Dù sao giữ lại cũng là giữ lại, không bằng phát hành ra ngoài cho đông đảo cư dân mạng đều nghe thử.

Đem dữ liệu thành phẩm đã biên tập xong lưu vào USB, Tống Thần ở trên ghế dựa vươn vai, đem toàn bộ dữ liệu trên máy tính xóa bỏ sạch sẽ.

Phòng ngừa dữ liệu điện ảnh bị lộ ra ngoài, tuy rằng xác suất không lớn, nhưng vẫn có khả năng đó.

Nhưng dù sao cũng không phải máy tính của mình, cần ổn trọng một chút thì tốt hơn.

Tống Thần cũng không muốn lúc đó lại xảy ra chuyện phim điện ảnh bị lộ trước khi công chiếu.

Vậy thì xong đời cái rắm, như thế thì doanh thu phòng vé coi như xong.

Đến lúc đó, thu nhập của Tống Thần cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Để tránh chuyện như vậy phát sinh, Tống Thần trực tiếp lựa chọn đem máy tính format lại, sau đó để hệ thống hỗ trợ triệt để thanh trừ. 【 Đinh, ký chủ thật sự là chuyện bé xé ra to. 】 Đối mặt với hệ thống oán thầm, Tống Thần khinh thường hừ một tiếng.

"Một cái nhân công trí chướng căn bản không hiểu, nói với ngươi cũng vô dụng, nước ở trong này sâu lắm." 【???】 ...

Cách nhiều ngày rốt cuộc cũng đi ra khỏi khách sạn, Tống Thần bắt xe tới Long Hoa giải trí.

Thông suốt không trở ngại đi đến văn phòng Lưu Phẩm Hoa, đem USB giao cho ông ta.

Đồng thời cũng đem đại cương câu chuyện 《Lão Cửu Môn》 bày ra cho đối phương xem.

Lưu Phẩm Hoa nhìn đại cương trong tay, ngẩng đầu nhìn Tống Thần nói: "Kịch bản viết nhanh thế cơ à?" "Nói cái gì thế?

Tôi có thể lấy cái kịch bản rách nát ra lừa gạt sao?" Đối mặt với sự nghi ngờ của Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần phất phất tay nói: "Kịch bản trong tay chỉ là cái khung sườn đại khái thôi, viết vài cái thiết lập nhân vật chủ yếu cùng bối cảnh thiết kế." "À à, thảo nào tôi thấy mỏng thế." Lưu Phẩm Hoa lật kịch bản ra bắt đầu đọc, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy niên đại của bối cảnh thiết kế.

"Hả?

Thời gian câu chuyện này phát sinh không phải là dòng thời gian của Ngô Tà sao?" "Ừ, không phải, là ông nội của cậu ta." Tống Thần nghịch ngợm đồ trang trí trên bàn làm việc của Lưu Phẩm Hoa, dùng

tay ấn giữ ba cái cột trụ đang không ngừng chuyển động.

"Ồ?

Cũng viết về người của Đạo Mộ Bút Ký sao?

Có chút thú vị." Lưu Phẩm Hoa hiện tại còn nhớ rõ lúc ấy xem kịch bản 《Đạo Mộ Bút Ký》, lời mở đầu của nhân vật Ngô Tà, Huyết Thi Mộ trong phần mở đầu Đạo Mộ Bút Ký cũng là sự tình của niên đại kia.

"Khá lắm, đi một vòng lớn lại khớp nhau rồi, ha ha ha." Vốn Lưu Phẩm Hoa còn đang lo lắng câu chuyện Cửu Môn, Tống Thần phải viết thế nào mới có thể đặc sắc tuyệt luân đây.

Dù sao mấy nhân vật chính cùng vai phụ của 《Đạo Mộ Bút Ký》 tồn tại cảm quá mạnh, muốn kể câu chuyện Cửu Môn, tránh không được bị mấy nhân vật kia chiếm cứ đại lượng đất diễn.

Tuy rằng fans có khả năng sẽ thích, nhưng về mặt kết cấu câu chuyện có khả năng sẽ bị yếu đi một chút.

Nhưng Lưu Phẩm Hoa lại không ngờ Tống Thần đi lối tắt, sáng tạo ra sự tình đời ông nội của Ngô Tà.

Lần này không chỉ nhân vật chính Cửu Môn, mà còn cần một lứa diễn viên hoàn toàn mới.

Diễn viên mới ý vị cái gì, Lưu Phẩm Hoa quả thực quá hiểu a.

Thậm chí bắt đầu để công ty sắp xếp những diễn viên có thực lực nhưng chưa nổi tiếng tham gia tuyển vai.

Vạn nhất được Tống Thần nhìn trúng, xuất diễn một bộ 《Lão Cửu Môn》, vậy chẳng phải lãi to rồi sao!

Nghĩ tới đây, Lưu Phẩm Hoa nói với Tống Thần đang bắt đầu thất thần ở đối diện: "Câu chuyện tôi đại trí xem xong rồi, lần này là dẫn

ra câu chuyện hoàn toàn mới sao?

Lấy cái người tên Trương Đại Phật Gia kia làm chủ?" Hồi thần lại, Tống Thần gật đầu nói: "Cũng coi là thế đi, bất quá bên trong sẽ giải thích một số cái hố trong 《Đạo Mộ Bút Ký》." "Ừ, chuyện lấp hố rất không tệ, vậy còn chuyện diễn viên thì sao?" "Hả?" Tống Thần ngẩng đầu nhìn biểu tình thập phần để ý trên mặt Lưu Phẩm Hoa, ánh mắt khẽ động minh bạch đối phương muốn gì.

Vì thế, Tống Thần cười nói: "Đương nhiên là muốn tuyển một số diễn viên hoàn toàn mới rồi, tổng không thể để Nhất Hi diễn xong cháu trai, lại đi diễn ông nội chứ." "Ha ha ha, nói như vậy đảo cũng thú vị." Lưu Phẩm Hoa cười cười, tiếp đó có chút do dự nhìn Tống Thần hỏi: "Trong lòng hiện tại có nhân vật đã chọn định nào chưa?" Tuy rằng trên mặt giả bộ hào không thèm để ý, nhưng có thể hỏi ra vấn đề loại này, không phải chứng minh rất để ý việc tuyển chọn diễn viên sao.

Tống Thần trong lòng yên lặng oán thầm, sau đó nói: "Diễn viên chọn định thì chưa quyết định xong, dù sao kịch bản hiện tại cũng chưa hoàn toàn viết xong, bất quá..." "Bất quá?" Nhìn Lưu Phẩm Hoa có chút sốt ruột phát vấn, Tống Thần cười hồi phục: "Bất quá diễn viên cũng có thể từ trong Long Hoa giải trí chọn trước những người thích hợp, đủ ý tứ chưa?" "Đủ ý tứ!" Lưu Phẩm Hoa nghe xong trong lòng cũng minh bạch, Tống Thần hoàn toàn biết ông muốn gì.

Vương nắm tay chạm quyền với Tống Thần xong nói: "Vậy tôi đi xem thành phẩm 《Thập Niên》 trước đã, vừa lúc tôi vừa mới nói với Hoa tổng.

Hiện tại các cao tầng của công ty bắt đầu chuẩn bị đi tới phòng họp rồi." Đứng dậy chuẩn bị xuất phát tới phòng họp, Lưu Phẩm Hoa chú ý tới Tống Thần vẫn ngồi nguyên tại chỗ không khỏi tò mò hỏi:

“Sao thế?” “Người nhà và cao tầng từng người từng người đều nhiệt tình quá, tôi có chút chịu không nổi.” Nhớ tới con gái của mấy vị cao tầng đã thêm phương thức liên lạc kia, cũng không biết có phải con gái thật không, ngược lại thường xuyên động một chút là gửi ảnh chụp gợi cảm tới.

Thật sự làm cho Tống Thần, cái tên thanh niên hỏa khí phương cương này có chút chịu không nổi.

Tống Thần sợ hôm nay lại lần nữa gặp mặt đám cao tầng này, đối phương lại lần nữa lấy ra thứ càng dụ hoặc hơn để đối đãi thì phải làm sao.

Dù sao chỉ là quay phim điện ảnh thôi mà, lại muốn làm bố vợ người ta.

Quả thực quá đáng, Tống Thần đối với việc này chỉ muốn nói, có dám để cho con gái ra gặp mặt một lần không, tôi sẽ làm cho các ông hối hận vì sao lại dụ hoặc tôi. ...

Bất quá cuối cùng Tống Thần vẫn đi theo Lưu Phẩm Hoa tham gia hội nghị xem phim của công ty.

Dù sao hắn cũng là đạo diễn, loại hội nghị trọng đại này cần phải tham gia.

Dù sao có đôi khi có thể có vài chỗ Tống Thần không để ý, lại vừa khéo là chỗ không thể phát sóng thì sao?

Mấy điểm cần chú ý này, lão tổng công ty giải trí hiểu rõ nhiều hơn Tống Thần không ít.

Phim điện ảnh được chiếu trên màn hình lớn chuyên môn định chế tại phòng họp.

Không chỉ như thế, cái phòng họp chuyên dùng để xem phim này còn lắp đặt dàn âm thanh vòm Dolby toàn cảnh mà Hoa tổng tốn giá

lớn mua về.

Không thể không nói, âm thanh tốt, âm thanh từ chỗ nào truyền ra đều có thể cảm nhận được.

Loại hiệu ứng âm thanh này gia trì hạ, phối hợp với cảm giác hình ảnh độc đáo đặc hữu trong phim của Tống Thần, trực tiếp làm cho đông đảo cao tầng tại trường quên mất mục đích phẩm giám ban đầu, trực tiếp lâm vào trong việc thưởng thức bộ phim.

Tống Thần cũng hiếm khi trầm hạ tâm tư, từ đầu đến cuối tỉ mỉ xem lại một lần chi tiết phim.

Muốn tìm kiếm chỗ thiếu sót, đến lúc đó có thể sửa chữa hoàn thiện.

Phim điện ảnh dài hơn bốn tiếng đồng hồ bất tri bất giác đã kết thúc.

Nghe bài hát Thập Niên Nhân Gian truyền bên tai, đông đảo cao tầng vẫn chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi.

Chương 231

Trong lòng càng kinh hô: Lúc xem phim không cảm thấy, sao thời gian trôi qua nhanh thế nhỉ?

Bất quá cao tầng tại trường không ai có bất mãn đối với bộ phim, thậm chí ngay khi phim kết thúc, nhao nhao vỗ tay.

Các loại từ ngữ khen ngợi cũng hướng về phía Tống Thần mà tới.

Chỉ có một vị cao tầng yên lặng đi đến bên cạnh Hoa tổng, ghé vào tai Hoa tổng nói: "Bộ điện ảnh này phi thường tuyệt vời, nhưng tôi lại có một cách làm tuyệt vời hơn." Hoa tổng đang vỗ tay nghiêng đầu nhìn về phía đối phương hỏi: "Cách làm tuyệt vời hơn?

Nói nghe xem." "Bộ điện ảnh này phi thường xuất sắc, thậm chí có tình hoài gia trì, khả năng phá vỡ kỷ lục của 《Sa Hải》 cũng tồn tại!" "Ừ, nói không sai." Thấy Hoa tổng gật đầu tán thành cách nói của mình, vị cao tầng kia nhìn thoáng qua Tống Thần ở phía xa, cẩn thận từng li từng tí nói: "Vậy tại sao chúng ta không đem điện ảnh chia thành thượng hạ hai bộ nhỉ?

Giống như 《Đạo Mộ Bút Ký》, tôi cho rằng thu nhập như vậy..." Lời của cao tầng còn chưa nói xong, đã bị Hoa tổng giơ tay ngăn cản: "Từ từ, cái đề tài này kết thúc ở đây." "Vì sao..." Mấy vị cao tầng không lý giải, rõ ràng đây là cách có thể tối đa hóa lợi ích, vì sao Hoa tổng ngay cả suy xét cũng không suy xét đã cự tuyệt lạnh lùng như thế?

Hoa tổng nhìn thoáng qua vị cao tầng không hiểu chuyện kia, mắt nhìn chằm chằm Tống Thần đang bị mọi người vây quanh ở phía xa nói: "Ánh mắt của ông quá hẹp hòi, nhìn xa một chút, chỉ cần tôi và Tống Thần vẫn luôn hợp tác, cái IP này cũng sẽ chỉ càng ngày càng

lớn.” ...

Cao tầng Long Hoa giải trí sau khi xem xong phim, đối với năng lực của Tống Thần tỏ vẻ tán thưởng trước sau như một.

Đồng thời, Hoa tổng cũng bắt đầu điều động bộ phận tuyên truyền của Long Hoa giải trí, chuẩn bị bắt đầu tiến hành tuyên truyền điện ảnh.

Tuy rằng lúc đi qua, Tống Thần không nghe rõ lắm.

Nhưng có thể loáng thoáng nghe được các từ ngữ như: thịnh đại, sử vô tiền lệ, đốt tiền... v.v.

“Xem ra có thể mong chờ rồi.” Tống Thần khóe miệng hơi nhếch, làm cho Lưu Phẩm Hoa bên cạnh không hiểu ra sao, kỳ quái nhìn Tống Thần.

Thính lực của ông không đủ để duy trì việc nghe được giọng nói của người khác trong hoàn cảnh ồn ào.

Cho nên hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói vừa rồi của Tống Thần.

“Không có việc gì, tôi đi về chuẩn bị viết kịch bản trước...

Phòng chưa trả cho tôi đấy chứ?” Tống Thần vỗ vỗ lưng Lưu Phẩm Hoa, đánh tan sự tò mò của ông ta, tiếp đó phát xuất về chỗ ở của mình.

Không còn cách nào, trong nhà ở Thượng Hải không có chỗ ở.

Cha mẹ quanh năm làm việc ở nước ngoài, trang viên cùng biệt thự có thể cư trú ở nước ngoài thì có mấy cái.

Ngược lại ở trong nước bởi vì trưởng bối không thích chạy loạn, chỉ có mấy chỗ bất động sản ở Kinh thành cùng Trường Bạch Sơn mà thôi.

“Phòng thì chưa trả, bất quá nếu Tống đạo cảm thấy ở khách sạn không tiện, công ty cũng có mấy căn hộ chung cư ở gần đây.” Lưu Phẩm Hoa hỏi Tống Thần có muốn đến ở mấy chỗ bất động sản ông mua gần đây không.

“Chung cư sao...” Tống Thần tỉ mỉ nhớ lại mấy ngày trước sinh hoạt ở trong khách sạn.

Mỗi ngày mở cửa phòng đều không xác định có cẩu tử (paparazzi) chụp lén hay không, lúc đi nhà hàng ăn cơm, đều có khả năng sẽ bị si nữ nhào lên ăn đậu hủ.

Nghĩ tới đây, Tống Thần gật đầu đồng ý đề nghị của Lưu Phẩm Hoa.

Đáng giận, nếu không có cẩu tử chụp lén, ngẫu nhiên bị fan nữ ăn chút đậu hủ cũng là có thể chấp nhận nha.

Không còn cách nào, ai bảo mình là một thần tượng ưu lương như vậy chứ.

“Vậy đi thôi, tôi lái xe đưa cậu đi xem chung cư.” Lưu Phẩm Hoa là người thuộc phái hành động.

Tống Thần xác thực có chút lo lắng hỏi: “Hai chúng ta ra vào cùng một căn hộ, có thể hay không bị truyền scandal a?

Tôi cũng không muốn cùng đàn ông truyền ra scandal tiêu cực đâu.” Nói như tôi muốn cùng cậu truyền ra scandal lắm ấy?

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Tống Thần, Lưu Phẩm Hoa khóe miệng co giật nói: “Yên tâm đi, làm gì có nhiều cẩu tử chụp lén như vậy a?” Lưu Phẩm Hoa bảo Tống Thần cứ việc yên tâm, ông lăn lộn trong giới giải trí mấy chục năm rồi, người đàn ông như ông sao có thể bị chụp lén chứ?

“Để cho cậu xem cái gì gọi là Thiên vương chuyên nghiệp!” ...

Tối hôm đó, Tống Thần thông qua điện thoại gửi cho Lưu Phẩm Hoa mấy tấm ảnh chụp.

Trên ảnh chụp chính là Lưu Phẩm Hoa cùng Tống Thần, từ lúc ra khỏi cửa Long Hoa giải trí, cùng ngồi một chiếc xe, đến lúc đi vào chung cư, toàn bộ ảnh chụp đầy đủ cả.

Đồng thời để lại cho Lưu Phẩm Hoa một câu bình luận: "Không hổ là 《Thiên vương chuyên nghiệp》." Lưu Phẩm Hoa xem xong ảnh chụp, cả người rơi vào một loại trạng thái xám xịt.

Trong đầu nhớ lại dáng vẻ tự tin tràn đầy lúc trước, Lưu Phẩm Hoa chỉ cảm thấy mặt mình đau quá.

Đồng thời cũng có chút cảm thán nói: "Hiện tại cẩu tử đều chuyên nghiệp như vậy rồi sao!?

Tôi đã cẩn thận thế rồi, kết quả vẫn bị chụp lén." ...

Trong lúc Tống Thần bận rộn sửa sang lại đồ đạc ở nhà mới, trên mạng cũng bởi vì Long Hoa giải trí mà dấy lên phong ba cực lớn.

Dưới thế công tiền bạc tuyên truyền của Hoa tổng. 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 vừa tung ra trailer đầu tiên dài ba mươi giây, đồng thời năm cái Hot Search cũng được an bài lên luôn.

Theo lời Hoa tổng, tuy rằng có thể điệu thấp, dựa vào nhiệt độ của fans để leo lên Hot Search.

Nhưng không cần thiết, lúc nên cao điệu thì phải cao điệu.

Hot Search mỗi ngày cứ mua cho tôi một cái!

Dùng sức mà mua!

Nếu không để cho công ty khác nhìn vào, còn tưởng rằng tôi không mua nổi Hot Search à?

Cư dân mạng cũng choáng váng, gần đây tình huống gì thế này?

Hot Search có liên quan đến 《Đạo Mộ Bút Ký》 chỗ nào cũng có, trọng điểm là những Đạo Mễ (fan Đạo Mộ) như chúng tôi lại hoàn toàn không hay biết gì.

Rõ ràng mấy cái Hot Search này phải là do Đạo Mễ chúng tôi giúp 《Đạo Mộ Bút Ký》 leo lên mới đúng a?

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng tác phẩm mình thích leo lên Hot Search, cũng làm cho mọi người tương đối vui mừng. 【 Tuy rằng không biết vì sao lại lên Hot Search!

Nhưng có thể lên Hot Search là chuyện tốt a! 】 【 Chắc là Long Hoa giải trí mua Hot Search chứ gì?

Nếu không sẽ không một lúc lên hẳn năm cái Hot Search! 】 【 Long Hoa giải trí?

Chẳng lẽ không thể là do Tống Thần đạo diễn đích thân mua sao? 】 【 Thôi đi, cái gã đàn ông trước giờ chưa từng lên Weibo đó á?

Hắn có thể lên Weibo đăng một cái trạng thái mới, tôi đều tạ ơn trời đất rồi! 】 【 Không sai, xem ra nhất định là Long Hoa giải trí mua!

Chắc là 《Sa Hải》 giúp bọn họ kiếm lời lớn rồi! 】 【 Trước tiên đừng nói mấy cái này!

Để tôi xem trailer trước đã! 】 【 Nga nga nga!

Đúng đúng đúng!

Hắc!

Tiểu tử này đúng là nhân tài a! 】 ...

Bấm vào trailer ngắn ngủi ba mươi giây, nhạc nền Đạo Mộ Bút Ký quen thuộc lại lần nữa đưa tất cả mọi người trở về cảm giác lúc ban đầu.

Nghe nhạc nền quen thuộc, hình ảnh tăm tối chậm rãi triển khai.

Bóng dáng Ngô Tà cùng Vương Bàn Tử xuất hiện giữa núi tuyết, Ngô Tà mất đi ý thức bị Bàn Tử cõng sau lưng, hai người bước đi trong gió tuyết.

“Thiên Chân!

Cố lên a!!” Cùng với hình ảnh xoay chuyển, Ngô Tà thân mặc một bộ trang phục lạt ma đứng giữa một biển hoa đỏ rực.

Mắt nhìn chằm chằm ánh mặt trời hướng về phía trước nhỏ giọng nói: “Muộn Du Bình...” Bùm!

Bùm!

Bùm!

Hình ảnh lại lần nữa chuyển dời, Ngô Tà càng thêm thành thục mang theo một nhóm người chạy như điên trong rừng rậm.

Chương 232

Phảng phất như sau lưng có quái vật đang truy đuổi, Giải Vũ Thần cùng Vương Bàn Tử ở trên chỗ cao phía trước hét lớn: "Ngô Tà!" "Grào!" Một con côn trùng khổng lồ trực tiếp cắn một phát về phía màn hình, hình ảnh quy về bóng tối.

Ngô nga oa nga nga ~~ Cùng với một cỗ phối âm bàng nhiên đại khí quanh quẩn, cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ kia lại lần nữa xuất hiện trong hình ảnh.

Ca sát ~~ Cửa Thanh Đồng chậm rãi mở ra một khe hở.

Hình ảnh đến đây kết thúc, lại lần nữa trở về bóng tối. 【 A, cái trailer này...

Có sao nói vậy, hình như không giống với tưởng tượng của tôi lắm a? 】 【 Quả thực, bản gốc của tôi là Ngô Tà nhẹ nhàng đi đón Trương Khởi Linh, sau đó về Ngô Sơn Cư cùng nhau hạnh phúc sinh hoạt, nhưng hiện tại nhìn qua hình như không phải như thế a? 】 【 Không thể không nói, Tống Thần người này a, quay phim điện ảnh đúng là có một tay, cảm giác hình ảnh quay ra quá tuyệt vời. 】 【 Nhưng không phải lập tức muốn định đương rồi sao? 】 【 Đương nhiên!

Mỗi lần Tống Thần làm ra phim tuyên truyền đều như vậy a!

Nhìn như đặc sắc, thực ra cái gì cũng không tiết lộ!

Phiền! 】 【 Không sai, trailer câu dẫn người ta tâm ngứa ngáy ~ 】 【 Ai u tôi đi!

Đây đâu phải trailer!

Phân minh là video lừa tình a! 】 【 Mẹ nó tò mò quá!

Ngô Tà bị thương sao?

Bị Vương Bàn Tử cõng!?

Rồi đoạn sau Ngô Tà lại ở đâu mặc một thân áo lông, nhìn so với trong Sa Hải còn trẻ hơn! 】【 Theo tôi phân tích thì mấy đoạn video này Ngô Tà đều không ở cùng một dòng thời gian, nhìn kỹ sẽ phát hiện tuổi tác kỳ thật có thể nhìn ra được! 】【 Mẹ nó!

Mau chóng định đương đi!

Cầu xin! 】【 Chắc là dịp nghỉ hè thôi!

Lần trước sát nút một tháng đều có thể lên, lần này còn một tháng nữa!

Chắc là kịp dịp nghỉ hè! 】...

Long Hoa giải trí, văn phòng Chủ tịch hội đồng quản trị.

Thư ký mặc tất đen ôm một phần văn kiện, một đường chạy chậm đến văn phòng Chủ tịch.

"Hoa tổng, kết quả thẩm duyệt ra rồi." "Hửm?

Nhanh vậy sao?" Hoa tổng nhận lấy văn kiện trong tay thư ký, trên dưới tỉ mỉ đánh giá một phen sau đó vui vẻ cười nói: "Quá tốt rồi!

Thông báo bộ phận tuyên truyền bắt đầu chế tác văn án về việc định đương." Thư ký gật đầu, sau đó hỏi: "Vậy thời gian công chiếu thì sao?" Hoa tổng cười giơ một ngón tay, trong ngữ khí tràn ngập tự tin nói: "Một tháng sau!

Dịp nghỉ hè!

Công chiếu!" Sóng gió trên mạng, Tống Thần đang ở trong căn hộ chung cư trang hoàng hào hoa cũng không biết được.

Tuy rằng nguyên nhân lớn dẫn đến chấn động đều là do trailer hắn

biên tập ra.

Nhưng bản thân Tống Thần đối với việc này không hiểu rõ, bởi vì hắn đã trực tiếp gỡ cài đặt Weibo trên điện thoại, sợ bị cư dân mạng lại lần nữa công kích.

Không còn cách nào, Tống Thần cũng biết cái phim tuyên truyền này xem có bao nhiêu chọc tức người ta, có bao nhiêu câu khẩu vị.

Vì để tránh nhìn thấy cảnh tượng bị mắng, Tống Thần quyết định mắt không thấy, tâm không phiền.

Hai tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, từng hàng chữ theo tiếng bàn phím vang lên xuất hiện trên màn hình máy tính.

Tống Thần tập trung tinh thần bắt đầu gõ chữ, hiệu suất làm việc kia tương đương khủng bố.

Nếu để cho đông đảo tác giả văn học mạng nhìn thấy, sợ là phải hâm mộ chết tốc độ tay của Tống Thần.

Khi Tống Thần đang đắm chìm trong việc sáng tác thế giới Cửu Môn, điện thoại đặt trên bàn bỗng nhiên rung động.

Đinh linh linh, đinh linh linh.

"Hửm?

Lão đầu Vương?

Sao lại bỗng nhiên tìm tôi nhỉ?" Tống Thần cầm điện thoại nhìn thoáng qua thông báo cuộc gọi, phát hiện hóa ra là Vương lão, nhất thời không hiểu vì sao Vương lão lại đột nhiên gọi điện thoại cho hắn.

"Chẳng lẽ lão đầu Vương đã lâu không gặp tôi, nhớ tôi rồi?" Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu nháy mắt, Tống Thần cười phủ định ý nghĩ của mình, mình có việc gì đâu mà cần một lão già nhớ thương làm gì chứ?

“Alo?

Lão đầu Vương tìm tôi làm gì a?

Nhớ tôi rồi hả? o(*^▽^*)o?” Tống Thần cười nhận điện thoại, dẫn đầu đối với Vương lão ở đầu dây bên kia mở một cái nói giỡn.

“Nhớ cái đầu to của cậu ấy!

Sao còn không về đi làm hả!” Vương lão ở đầu dây bên kia ngữ khí tương đối bạo liệt, đối với Tống Thần một trận a xích.

Không còn cách nào, vốn đang ở trạng thái có chút tức giận, cộng thêm vừa gặp mặt đã bị Tống Thần trêu chọc một câu.

“A, sao tính tình lớn thế?” Tống Thần đưa điện thoại ra xa lỗ tai mình, phòng ngừa lỗ tai bị cái giọng oang oang của Vương lão làm tổn thương.

Thỉnh thoảng cùng Vương lão ở đầu dây bên kia trêu chọc hai câu, làm cho Vương lão vốn đang táo bạo không thôi trực tiếp càng thêm táo bạo.

Âm thanh truyền ra từ trong điện thoại càng lúc càng lớn.

Vương lão một cú điện thoại trực tiếp kéo dài chừng mười phút, trong đó tám phút đều là oán thầm các loại hành vi của Tống Thần.

Tỷ như: Rõ ràng kỳ nghỉ kết thúc lại không đi làm, không đi làm cũng Thôi đi, lại không báo cáo với ông.

Tống Thần còn nợ quán cơm nhà Vương lão mấy hóa đơn chưa thanh toán, ảnh chụp chữ ký cho con gái ông đâu?...

Nghe oán giận hồi lâu sau đó, Tống Thần ôm cái đầu có chút trướng đau, nhịn không được mở miệng cắt ngang Vương lão đang lải nhải: “Ai u, Cục trưởng của tôi ơi, đừng niệm nữa, đừng niệm nữa.” “Hừ!” Vương lão lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Đừng tưởng

rằng tôi không biết, trên mạng đều nói cậu đã quay xong phim điện ảnh mới rồi!

Cho nên mau chóng về đi làm cho tôi, sự tình ở Cục du lịch nhiều lắm đấy." "Chuyện đó thì có quan hệ gì với tôi, một trưởng phòng tuyên truyền?" Tống Thần gãi gãi đầu, trong ấn tượng của hắn, bộ phận tuyên truyền không phải vẫn luôn là nơi sờ cá mò tôm (lười biếng) sao.

Nếu không phải cõng nồi phụ trách nhiệm vụ quay phim tuyên truyền, bộ phận tuyên truyền hiện tại một chút việc cũng không có đâu.

Quan trọng nhất là, bộ phận tuyên truyền không phải chỉ có một mình hắn sao?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tống Thần nhìn kịch bản chưa viết xong trên màn hình máy tính, cùng với bản hợp đồng hoàn toàn mới vừa mới ký kết hôm qua, trên đó là con số kim ngạch cùng phần chia hoa hồng phòng vé khủng bố.

"Cái đó...

Cục trưởng, tôi bên này vừa mới ký một cái hợp đồng mới." Tống Thần gãi gãi đầu nói.

"Ách, muốn quay một bộ phim điện ảnh mới, hơn nữa cái đó, phim tuyên truyền không phải không cần quay mới sao?" "Không cần quay phim tuyên truyền mới, nhưng cũng phải về đi làm a, chúng ta có chế độ!" Vương lão ở đầu dây bên kia không ngừng nói, đối với việc này, Tống Thần đành phải tế ra đại sát khí của mình.

"Hay là như thế này đi, phần chia hoa hồng phòng vé lần này, tôi cho Cục du lịch năm phần trăm, thế nào?" "Phần chia hoa hồng phòng vé?" Vương lão nghe giải thích xong hơi ngẩn ra, cả người trầm tư,

nhớ lại lúc trước 《Sa Hải》 hai phần trăm hoa hồng phòng vé đem lại cho Cục du lịch khoản tiền khủng bố cỡ nào.

Không thể không thừa nhận, Vương lão động tâm.

"Vậy tôi đặc cách cho cậu thêm ba tháng nghỉ phép nữa, nhưng nếu phim tuyên truyền cần phải quay, tốt nhất cậu cứ ưu tiên điều chỉnh thời gian cho tôi nhé." "Không vấn đề." Nghe Tống Thần cười hì hì đáp ứng, Vương lão tiếp tục dặn dò vài câu sau đó cúp điện thoại.

"Hô ~" Tống Thần nhẹ nhàng thở ra, lưng dùng sức dựa vào lưng ghế dựa nhẹ nhàng lắc lư.

Nhìn kịch bản sắp hoàn thành trên màn hình máy tính, Tống Thần nhẹ nhàng thở ra cảm thán: "Được rồi, cố gắng quay phim điện ảnh mới thôi!

Nỗ lực kiếm tiền!" ...

Chương 233

Ba ngày sau.

Trang web chính thức của 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 trực tiếp tuyên bố ngày định đương.

Đồng thời tung ra phim tuyên truyền hoàn toàn mới, tuy rằng nội dung bên trong vẫn y như cũ hấp dẫn người xem, nhưng vẫn trước sau như một căn bản không lộ ra nội dung chính tuyến.

Làm cho đông đảo cư dân mạng vừa yêu vừa hận. 【 Thật sự phiền người a!

Vì sao phim tuyên truyền đều lừa người như vậy chứ! 】 【 A!

Rõ ràng hình ảnh, hiệu ứng đặc biệt đều làm tốt như vậy!

Vì sao không có đồ vật liên quan đến chủ tuyến a? 】 【 Quả thực, sống chết không chịu lộ ra nội dung chính tuyến, phiền chết đi được! 】 【 Trọng điểm là không có bóng dáng Trương Khởi Linh a!

Vì sao một chút cũng không có a!! 】 【 Không cần sốt ruột!

Tuyệt đối có!

Phải biết Tiêu Dương chính là diễn viên chính a! 】 【 Tôi chỉ muốn biết bộ điện ảnh này, hàm lượng Trương Khởi Linh có bao nhiêu a?

Có nhiều hay không! 】 【 Nếu không nhiều!

Tống Thần xong đời rồi! 】 Cư dân mạng thảo luận về sự tình liên quan đến 《Đạo Mộ Bút Ký》, còn các diễn viên chính của 《Đạo Mộ Bút Ký》 thì đang suy nghĩ về chuyện khác.

Đó là chuyện liên quan đến diễn viên chính của 《Lão Cửu

Môn》.

Tác phẩm mới 《Lão Cửu Môn》 của Tống Thần đang bắt đầu trù bị, chuyện này không biết bị ai truyền vào trong giới giải trí.

Cả giới giải trí lập tức oanh động, nhưng đông đảo minh tinh lại thống nhất lựa chọn giấu giếm tin tức này.

Đem tin tức trù bị 《Lão Cửu Môn》 toàn bộ giấu nhẹm đi.

Dù sao thiếu một cái đối thủ cạnh tranh, cơ hội được tuyển chẳng phải càng lớn hơn sao.

Nhưng mấy minh tinh, diễn viên này đâu biết rằng.

Tuy nhìn có vẻ bí ẩn, nhưng lại là tin tức mà mỗi một minh tinh đều biết được.

Ngoại trừ Long Hoa giải trí đang trù hoạch điện ảnh biết ra, còn có thể có người ngoài nào biết sao?

Hoa tổng chống nạnh cười to: Không sai!

Tất cả đều là chủ ý của tôi!

Ha ha ha ha!

Đương nhiên chuyện này, chỉ có Hoa tổng cùng người phụ trách tán bố tin tức mới biết.

Ngay cả Lưu Phẩm Hoa cũng không biết cái tin tức khiến cả giới giải trí chấn động này là do nhà mình truyền ra.

Lúc này Lưu Phẩm Hoa còn đang suy nghĩ, nội bộ công ty có phải có nội gián hay không a?

Rốt cuộc là ai đem tin tức này truyền ra ngoài vậy?

Lúc Tống Thần đang bận rộn thì chiếc điện thoại trên bàn bắt đầu rung và đổ chuông không ngừng.

Chuông reo liên tục, báo cho Tống Thần biết có hàng loạt tin nhắn mới.

Tống Thần tò mò cầm điện thoại lên xem, phát hiện trong nhóm chat có mấy chục tin nhắn chưa đọc.

Tin nhắn trong nhóm tăng lên vùn vụt, chẳng mấy chốc lại có thêm vài chục tin mới được cập nhật.

Dù thị lực của Tống Thần rất tốt nhưng anh vẫn cảm thấy hơi hoa mắt, phải dụi dụi mắt mấy cái.

Tống Thần kéo lên đầu nhóm chat để xem những tin nhắn đầu tiên.

Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến đám người này tám chuyện sôi nổi đến vậy.

Chẳng mấy chốc, Tống Thần đã đọc được tin nhắn đầu tiên, cũng là tin nhắn khởi nguồn cho cuộc bàn tán trong nhóm.

Mẹ của Tiêu Viêm dùng tài khoản của anh ta để hỏi Lưu Phẩm Hoa một tin tức.

Tiêu Viêm: 【Lưu Phẩm Hoa, chào Thiên vương Lưu, tôi là mẹ của Tiêu Viêm đây, cho hỏi chuyện Long Hoa Entertainment chuẩn bị cho phim mới có thật không ạ?】 "Tình hình gì đây?" Nhìn thấy tin nhắn này, Tống Thần rơi vào trạng thái hoang mang, hoàn toàn không hiểu được lời nói và hành động của mẹ Tiêu Viêm.

Một tin tức bí mật như vậy sao có thể nói công khai thế này?

Nhắn tin riêng không được à?

"Chả trách người ta nói 'mẹ nào con nấy', EQ thế này mà cũng lăn lộn trong giới giải trí được… Ế, khoan đã?

Sao bà ấy biết được tin này?" Tống Thần đột nhiên phản ứng lại.

Chuyện chuẩn bị cho *Lão Cửu Môn* đáng lẽ phải là chuyện bí mật chứ?

Long Hoa Entertainment không định nhân cơ hội này để tuyển chọn một lứa diễn viên mới sao?

Sao lại để lộ ra ngoài thế này?

Thế là Tống Thần lập tức lướt xuống dưới, định xem phản ứng của những người khác.

Tằng Nhất Hi: 【*Lão Cửu Môn* sắp quay rồi sao!?

Có vai nào cho Ngô Tà không ạ? @Lưu Phẩm Hoa】 Từ Tử Huyên: 【Em có thể hồi sinh được không?

Đóng một vai khác cũng được mà!】 Tiêu Dương: 【Em cũng muốn biết! @Lưu Phẩm Hoa】 Quý Dương: 【Hắc Nhãn Kính bán manh.JPG, cầu xin mọi người hãy nhìn em đi, người ta đáng thương lắm đó~】 Trương Nguyệt Thần: 【Biến nhanh đi!

Không phải tôi mới là người có cơ hội lớn nhất sao?

Tôi là đương gia của một trong Cửu Môn đó nha!】 Trần Hạo Hãn: 【Tôi, Thiên Chân, còn là đương gia của Ngô gia đây này!

Tống đạo ơi, nói chuyện chút đi! @Tống Thần!】 Tống Thần lướt tiếp và thấy một loạt tin nhắn réo tên mình.

Khóe miệng anh không nhịn được mà giật giật, anh nhìn tin nhắn trên điện thoại rồi chửi thầm.

"Trần Hạo Hãn đúng là đồ báo hại, có ai lại bán đứng tôi như vậy không?

Phiền chết đi được!" Tống Thần nhìn avatar của Trần Hạo Hãn mà nghiến răng ken két.

Vốn dĩ chuyện này chẳng liên quan gì đến anh, mọi người đều

đang hỏi Lưu Phẩm Hoa.

Sao cái tên này lại có thể thẳng thừng đẩy sang cho anh được chứ?

Thế là Tống Thần đành phải tìm Lưu Phẩm Hoa để hỏi rõ sự tình.

Kết quả phát hiện Lưu Phẩm Hoa cũng đang trong trạng thái mông lung, không những thế còn hỏi ngược lại Tống Thần nên làm gì bây giờ.

Chẳng lẽ phải nói thẳng với mấy người anh em cũ này là, xin lỗi nhé, phim mới không có vai cho các cậu đâu.

Như vậy không làm tổn thương tình cảm sao?

Đối với chuyện này, Tống Thần bày tỏ, tin tức chắc chắn là do Long Hoa Entertainment để lộ ra ngoài.

Cho nên cái nồi này anh không gánh, chuyện đắc tội với người khác anh không làm.

"Haizz, mặc kệ luôn à?" Lưu Phẩm Hoa nhìn Tống Thần gửi tin nhắn xong rồi biến mất, bi phẫn thở dài một tiếng.

"Tốt nhất đừng để tôi biết là ai làm chuyện này!!" ...

Chương 234

Giới giải trí vốn đã được công chúng chú ý, cho dù các ngôi sao đều ngầm che giấu.

Nhưng tin tức *Lão Cửu Môn* bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị tuyển chọn diễn viên đã bị lộ ra ngoài.

Cư dân mạng đồng loạt bày tỏ sự kinh ngạc, một tin tức trọng đại như vậy, tại sao đến giờ mới bị tiết lộ. 【Vãi!

Thật hay giả vậy! *Lão Cửu Môn* bắt đầu chuẩn bị rồi á!】【Long Hoa Entertainment không tử tế gì cả!

Tại sao bên chính thức không có thông báo gì hết vậy!?

Chắc là tin giả rồi?】【Chắc là không giả đâu!

Chuyện này do một tay paparazzi kỳ cựu tiết lộ đó!】【Chậc chậc chậc!

Kích thích quá đi! *Thập Niên* còn chưa chiếu!

Kết quả bây giờ lại bắt đầu chuẩn bị quay phim mới rồi!】【Sướng quá đi thôi!

Xem xong phim này lại có phim khác!

Tống Thần chăm chỉ thế sao?】【Thực ra có một điều này!

Tống Thần với tư cách là đạo diễn thì năng suất khá cao!

Nhưng do anh ấy quay phim quá nhanh!

Nên mới khiến chúng ta cảm giác khoảng thời gian chờ đợi hơi dài!】【Nhưng xem tin tức tiết lộ bây giờ thì có vẻ bộ phim này sẽ tuyển chọn lại diễn viên!】【Chắc là mấy vai phụ quan trọng thôi nhỉ?

Dù sao Ngô Tà vẫn là nhân vật chính mà!】【Không biết nữa!

Khó nói lắm!

Bây giờ tôi chỉ mong chờ *Thập Niên* ra rạp thôi!

Còn hơn một tháng nữa!

Đúng là tra tấn mà!!】...

Ba ngày sau, Tống Thần cuối cùng cũng hoàn thành kịch bản.

Cùng lúc đó, anh cũng bị Lưu Phẩm Hoa lôi từ nhà đến công ty Long Hoa Entertainment.

Mãi đến khi bị ấn ngồi xuống ghế, Tống Thần mới kịp phản ứng hỏi: "Khoan đã, lôi tôi đến đây làm gì?" "Xem kịch bản chứ sao, không phải cậu nói với tôi là kịch bản viết xong rồi à?" Lưu Phẩm Hoa chìa tay ra đòi Tống Thần cái USB chứa kịch bản.

Cả một quy trình nhanh gọn khiến Tống Thần có chút ngơ ngác.

Sao mà thành thạo thế?

Trong lúc đưa USB cho Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần nhớ lại mấy ngày bị tin nhắn oanh tạc, liền mở miệng hỏi: "Anh biết ai là người tuồn tin tức ra ngoài không?" "Biết rồi." Lưu Phẩm Hoa bất đắc dĩ gật đầu nói: "Là lão Hoa, ông ta cố ý đấy..." "Hoa tổng?

Tại sao lại làm vậy?" Tống Thần khó hiểu nhìn Lưu Phẩm Hoa, đối với thao tác của Hoa tổng, Tống Thần tỏ vẻ không hiểu nổi.

Lưu Phẩm Hoa đưa USB cho trợ lý, bảo cô ấy in kịch bản bên trong ra, sau đó quay đầu nhìn Tống Thần bắt đầu giải thích: "Ông ấy giải thích với tôi, làm vậy là để các ngôi sao trong giới chuẩn bị trước." "Chuẩn bị?" "Đương nhiên là chuẩn bị tham gia phim của cậu rồi.

Cậu phải biết phim của cậu bây giờ là hàng hot nhất trong giới,

gần như tất cả mọi người đều muốn tham gia.” Lưu Phẩm Hoa giơ ngón tay lên nói: “Tiết lộ tin tức trước sẽ khiến mọi người đều chuẩn bị, sau đó chúng ta có thể tha hồ lựa chọn diễn viên.

Không còn cảnh những ngôi sao đó bắt đầu làm cao chọn chúng ta nữa, mà là chờ đợi được chúng ta chọn.” Nói đến đây, Lưu Phẩm Hoa bắt đầu có chút đắc ý.

Phải biết rằng ông cũng thường xuyên làm nhà sản xuất, sản xuất một số tác phẩm điện ảnh truyền hình.

Khi đó nhìn thấy đám tiểu thịt tươi bây giờ, dựa vào lưu lượng mà ra vẻ ta đây trong đoàn phim.

Kẻ thì không hài lòng với kịch bản, kẻ thì ngày nào cũng đến muộn, thậm chí có đứa còn không thèm xem kịch bản, không thuộc lời thoại.

Dáng vẻ kiêu ngạo của bọn họ thật sự khiến Lưu Phẩm Hoa buồn nôn.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Tống Thần đã trực tiếp thay đổi tình huống này.

Đám tiểu thịt tươi đó đều đang phải chạy vạy khắp nơi, nhờ vả quan hệ để được tham gia phim của Tống Thần.

Sau khi nghe xong, Tống Thần gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

“Vấn đề tuyển chọn diễn viên à… Đợi xem xong kịch bản rồi bắt đầu đi.

Nếu người trong giới giải trí đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vậy thì tôi sẽ bắt đầu ‘tuyển phi’~” Lưu Phẩm Hoa nghe xong cười gật đầu.

“Tuyển phi?

Từ hình dung này cũng thú vị đấy.” ...

Weibo chính thức của *Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên* mỗi ngày đều cập nhật tư liệu mới.

Mỗi ngày đều tung ra một đoạn trailer để thu hút sự chú ý của cư dân mạng.

Mặc dù cư dân mạng mỗi ngày đều vui vẻ vì có tin tức mới, nhưng mỗi khi xem xong trailer, họ đều cảm thán.

Cảm giác như xem được thứ gì đó mới, nhưng lại như chẳng xem được gì.

Bởi vì dưới sự ám chỉ của Hoa tổng, bộ phận tuyên truyền khi tung trailer đều chọn những tình tiết đặc sắc nhưng lại không tiết lộ cốt truyện chính.

Điều này khiến cư dân mạng vừa yêu vừa hận, rần rần thúc giục bộ phim mau chóng ra rạp.

Thậm chí không ít cư dân mạng cho rằng, cách làm đáng ghét này rất có thể là do Tống Thần nghĩ ra.

Đối với chuyện này, Tống Thần tỏ ra bất lực và ngoan ngoãn gánh cái nồi đen này.

Trong giới giải trí, chấn động vì Tống Thần gây ra không hề thua kém trên mạng chút nào.

Tin tức phim mới *Lão Cửu Môn* của Tống Thần sắp tuyển chọn diễn viên lan truyền trên mạng suốt mấy ngày cuối cùng cũng được xác nhận.

Long Hoa Entertainment thừa nhận tin tức tuyển chọn, và công bố ngày tổ chức buổi tuyển chọn.

Lời mời được gửi đến rất nhiều diễn viên và diễn viên gạo cội trong giới, còn đối với đám tiểu thịt tươi có lưu lượng thì không thèm

nhắc đến.

Yêu cầu không cần tiểu thịt tươi là do Tống Thần đề xuất.

Không còn cách nào khác, vì khi quay *Thập Niên*, Tống Thần đã đồng ý cho một tiểu thịt tươi do cấp trên đề cử tham gia một vai quần chúng.

Kết quả là trong quá trình quay phim, Tống Thần suýt bị đám tiểu thịt tươi này làm cho tức chết.

Nếu không phải phó đạo diễn ngăn lại, mấy lần Tống Thần đã rút dao ra dạy dỗ đám người mắt cao hơn đầu này.

Một đám chẳng biết gì, nhưng lại tự coi vị trí của mình rất cao.

Vì vậy, Tống Thần đã tuyên bố thẳng, trong đoàn phim tuyệt đối không thể có kẻ chỉ có lưu lượng mà không có diễn xuất.

Nhưng lời của Tống Thần cũng chỉ có tác dụng trong Long Hoa Entertainment mà thôi.

Các diễn viên có đầu óc lanh lợi trong giới hiện nay đều không để tâm, không còn cách nào khác, ai cũng cực kỳ tự tin.

Gần như đại đa số đều cho rằng mình là nhất, trời là nhì.

Sự xuất hiện của một bộ phim chế tác lớn do Tống Thần đạo diễn và Long Hoa Entertainment toàn lực đầu tư khiến các diễn viên tranh giành đến vỡ đầu.

Đừng nói đến những ngôi sao hạng ba, hạng bốn, thậm chí là những ngôi sao chưa có tên tuổi, ngay cả những ngôi sao hạng nhất, hạng hai cũng tranh nhau tham gia.

Phim của Tống Thần, tham gia là nổi, đã trở thành sự thật được công nhận trong giới.

Chẳng phải đã thấy người đóng Diệp Hắc Cổ Tiêu, trực tiếp từ

một ngôi sao nhỏ hạng ba, hạng bốn vọt lên hạng hai, gần chạm đến hạng nhất đó sao?

Càng không cần phải nói đến các diễn viên chính như Tằng Nhất Hi, Tiêu Dương, Trần Hạo Hãn, bây giờ đều là đỉnh của đỉnh trong giới lưu lượng.

Ngay cả diễn viên đóng vai Phan Tử, bây giờ trên mạng thỉnh thoảng vẫn được cư dân mạng lôi ra tưởng niệm vì tình tiết cái chết của Phan Tử.

Mặc dù bản thân diễn viên vẫn sống khỏe mạnh.

Những chuyện này đều chứng minh một điều, trong phim của Tống Thần, ngay cả vai phụ cũng đều có máu có thịt, cá tính rõ ràng.

Một vai phụ như vậy chỉ cần diễn tốt là dễ dàng giúp diễn viên nổi tiếng.

Điều này sao có thể không khiến các diễn viên, ngôi sao phát cuồng được chứ? ...

Chương 235

Buổi tuyển chọn diễn viên bắt đầu sau ba ngày.

Tất cả các diễn viên muốn tham gia bộ phim cần phải chủ động đến Long Hoa Entertainment để tham gia buổi tuyển chọn.

Ban đầu, các ngôi sao đỉnh lưu tự cho rằng địa vị của mình cao, nên chỉ thông báo cho Long Hoa Entertainment rằng họ cân nhắc có thể tham gia, sau đó biến mất không thấy tăm hơi, chờ đợi Tống Thần chủ động mời tham gia.

Nhưng Tống Thần không thèm chiều chuộng thói xấu này, ngay ngày đầu tiên đã trực tiếp chốt hai vai chính: Nhị Nguyệt Hồng và Trương Phó Quan.

Thực tế, hai người này là Trương Nguyệt Thần, người đóng Giải Vũ Thần, và Từ Thiên, người đóng Trương Nhật Sơn.

Đương nhiên, chuyện hai người họ tham gia đã được định sẵn từ sớm.

Nhị Nguyệt Hồng và Giải Vũ Thần có thể tạo thành một trò đùa cho fan, còn Trương Nhật Sơn thì sao?

Không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng nhân vật đã xuất hiện trong *Sa Hải*.

Mặc dù Long Hoa Entertainment và Tống Thần biết rằng vấn đề không lớn, nhưng đối với các ngôi sao trong giới giải trí, vấn đề lại rất lớn.

Trời ạ, mới bắt đầu đã chốt hai vai chính rồi sao?

Vậy sau này còn vai nào cho mình không?

Với suy nghĩ này, các ngôi sao vào ngày thứ hai lập tức hoảng hốt đến Long Hoa Entertainment để tham gia tuyển chọn, sợ rằng vì đến muộn mà bỏ lỡ vai diễn mà mình có thể cạnh tranh được.

Một số ngôi sao ở xa càng hoảng hốt hơn, vội vàng tìm quan hệ để xin trì hoãn.

Ai nấy đều không còn giữ cái gọi là địa vị và phong thái nữa.

Thậm chí có thể nói, cả giới giải trí đều hoảng loạn vì hành động này của Tống Thần.

Bản thân Tống Thần thì giao nhiệm vụ quan trọng tuyển chọn diễn viên cho phó đạo diễn, rồi chuồn trước.

Không còn cách nào khác, lúc tuyển chọn diễn viên, đám nữ minh tinh đó đều ngấm ngầm quyến rũ Tống Thần, không ít người khoe đùi dài, khoe thỏ trắng.

Thậm chí còn đưa cho Tống Thần mấy tấm danh thiếp, ám chỉ buổi tối sẽ có bất ngờ, ví dụ như… Những chiêu trò này thực sự khiến Tống Thần bị kích thích không nhẹ.

Để không trở thành đồng đạo với một số người nào đó, Tống Thần chọn cách mắt không thấy, tâm không phiền, giao chuyện thử thách nghị lực đàn ông này cho phó đạo diễn.

Còn mình thì dẫn Trương Nguyệt Thần và Từ Thiên đến phim trường Hoành Điếm, chuẩn bị tìm địa điểm quay phim.

Nhưng anh không ngờ rằng, đám nữ minh tinh gợi cảm quyến rũ sau khi thấy Tống Thần không có ở đó, thái độ lập tức trở lại dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Sự tương phản mạnh mẽ này khiến phó đạo diễn muốn khóc không ra nước mắt. ...

Tại phim trường Hoành Điếm.

“Thì ra kiến trúc trong thực tế trông như thế này, nếu thêm bộ lọc vào đây thì…” Lần đầu tiên đến đây, Tống Thần tò mò nhìn những công trình kiến trúc xung quanh, trong đầu lại đang suy tính làm thế nào để quay những cảnh này.

“Tống đạo lần đầu đến Hoành Điếm sao?” Trương Nguyệt Thần đi theo sau Tống Thần tò mò hỏi.

“Ừ.” Tống Thần gật đầu nói: “Trước đây quay phim đều đến vùng ngoại ô hoặc phim trường phông xanh, đúng là chưa từng đến phim trường thật.” Không còn cách nào khác, ai bảo trước đây mình chỉ là một con cá mặn ở Cục Du lịch Trường Bạch Sơn chứ?

Trong lòng cảm thán, Tống Thần cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Ai có thể ngờ một nhân viên nhỏ của cục du lịch, bây giờ lại có thể trở thành một đạo diễn cực kỳ nổi tiếng ở trong nước, thậm chí cả ở nước ngoài? 【Ting!

Với sự giúp đỡ của hệ thống này, sớm muộn gì ký chủ cũng sẽ trở thành đạo diễn mạnh nhất thế giới!】 Tống Thần: ...

Tôi cảm ơn nhé.

Hai bên con đường Tống Thần đang đi, rất nhiều diễn viên quần chúng đang ngồi trên đất nhìn nhóm người Tống Thần mà kinh ngạc bàn tán.

“Người đó có phải là Tống Thần không?

Chính là Tống Thần mà?” “Tống Thần!

Anh ấy đến Hoành Điếm rồi à?” “Chẳng lẽ vì sắp quay phim mới?

Nên mới đến đây!?” “Hít!!

Phim của Tống Thần!

Nếu mình được làm diễn viên quần chúng trong đó, chẳng phải sẽ có cơ hội nổi tiếng sao?" Trong số đó, một diễn viên quần chúng trẻ tuổi tên Hồ Vân không nhịn được mà đứng dậy, chuẩn bị chặn Tống Thần lại để tự giới thiệu.

Anh ta thực sự quá cần một cơ hội để chứng minh bản thân, thực sự quá yêu thích diễn xuất, nếu không cũng sẽ không trở thành một diễn viên lang bạt ở đây.

Nhìn thấy một cơ hội lớn như Tống Thần, đương nhiên phải xông lên thử một lần.

Nhưng đúng lúc này, anh ta bị bạn mình kéo lại.

Người bạn chỉ vào mấy vệ sĩ mặc đồ đen đi sau Tống Thần.

"Làm gì vậy?

Không thấy vệ sĩ vây quanh Tống Thần à?

Hơn nữa!

Người ta là đạo diễn lớn như vậy!

Sao có thể để mắt đến đám người như chúng ta được?" "Nhưng…" Hồ Vân cắn răng, dù biết hy vọng mong manh, nhưng nếu ngay cả thử cũng không dám thử, thì đến bao giờ mới có thể ngóc đầu lên được?

Trong giới giải trí tư bản hoành hành này, cho dù diễn xuất có tốt đến đâu, nhưng không có tư bản chống lưng, thì cũng không thể nào nổi tiếng được.

Vì vậy, trong mắt Hồ Vân, sự xuất hiện của Tống Thần chính là cơ hội lớn nhất trong đời.

Cuộc tranh cãi nho nhỏ của Hồ Vân và bạn anh ta cũng đã bị Tống Thần, người đang đi dạo, chú ý đến.

Tống Thần tò mò nhìn qua, kết quả lại nhìn thấy Hồ Vân với một luồng khí chất ngang tàng.

Trong thoáng chốc, một nhân vật trong đầu Tống Thần liền trùng khớp với anh ta.

"Đây chẳng phải là Trần Bì A Tứ phiên bản đời thực sao~" Nhìn Hồ Vân đang tranh cãi với bạn, khóe miệng Tống Thần hơi nhếch lên, đi về phía họ.

"Tống đạo?

Sao vậy?" Trương Nguyệt Thần và Từ Thiên nhìn Tống Thần đột nhiên rẽ hướng, tò mò hỏi, hoàn toàn không hiểu anh định làm gì.

Nhưng dù tò mò, hai người vẫn ngoan ngoãn đi theo bước chân của Tống Thần.

Trong mắt những diễn viên cũ của *Đạo Mộ Bút Ký*, lời của Tống Thần là tuyệt đối, việc Tống Thần làm cũng không bao giờ sai!

Chỉ cần đi theo bước chân của Tống Thần, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề.

"Theo kịp, theo kịp!" Trương Nguyệt Thần vội vàng gọi hai vệ sĩ đang lơ đãng, bảo họ theo kịp, đồng thời trong lòng có chút oán trách.

Hai vệ sĩ này làm sao vậy?

Cảm giác sao mà thiếu chuyên nghiệp thế?

"Thôi đi, bỏ cuộc đi, người ta sẽ không để mắt đến chúng ta đâu!" Bạn của Hồ Vân khuyên nhủ.

Là một diễn viên quần chúng đã ở đây mấy năm, anh ta sớm đã nhìn thấu quy tắc sinh tồn ở đây.

Đồng thời cũng nhìn thấu quy tắc của giới điện ảnh và giải trí, cũng đã bi phẫn từ bỏ giấc mơ diễn viên năm xưa.

Mỗi ngày ở lại phim trường chỉ để kiếm cơm qua ngày, hoàn toàn không còn nhiệt huyết như xưa nữa.

Mặc dù không muốn đả kích sự tích cực của Hồ Vân, nhưng để tránh sau này Hồ Vân bị xã hội vùi dập, anh ta quyết định kéo Hồ Vân lại một lần, kẻo sau này bị đả kích đến mức không gượng dậy nổi.

Hồ Vân giật mạnh tay áo, mắt trừng người bạn, nhỏ giọng gầm lên.

"Buông tôi ra!

Ở đây!

Cơ hội hiếm có thế nào chứ!

Nếu không nắm lấy Tống Thần!

Anh ấy sẽ chạy mất!" Tống Thần vừa đi đến sau lưng hai người, nghe được cuộc đối thoại của họ, không nhịn được khóe miệng giật giật, càng không nhịn được mà châm chọc.

"Sao tôi phải chạy chứ?" "Đương nhiên là vì đạo diễn Tống Thần… Ế?" Hồ Vân thuận miệng trả lời, nhưng ngay sau đó cảm thấy giọng nói này có gì đó không đúng.

Đồng thời cũng phát hiện bạn thân của mình đang kinh ngạc nhìn ra sau lưng.

Chương 236

Bàn tay đang nắm áo anh ta cũng buông ra.

Đột ngột quay đầu lại, Hồ Vân nhìn thấy Tống Thần đang đứng sau lưng mình, lập tức hét lên.

“Tống!

Tống!

Tống Thần!

Không!

Đạo diễn Tống Thần!” Tống Thần mỉm cười nhìn Hồ Vân đang căng thẳng đến cà lăm, chìa tay phải ra nói: “Chào cậu, tôi là Tống Thần, không phải Tống Tống Tống Thần, đừng căng thẳng~” *Ực!* Hồ Vân nhìn bàn tay phải Tống Thần đưa ra, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, hai tay vội vàng chùi mạnh vào quần áo mình, sau đó run rẩy nắm lấy tay Tống Thần lắc lên lắc xuống.

“Tôi biết, vừa rồi vì tôi hơi căng thẳng, tôi có thể gặp được ngài… thực sự quá kích động.” Tống Thần cảm giác cánh tay mình sắp bị Hồ Vân lắc rụng ra, vội vàng dùng chút sức giữ chặt tay Hồ Vân lại: “Không cần căng thẳng, không cần căng thẳng, căng thẳng rồi thì lúc quay phim sau này làm sao đây?” “Tôi không căng thẳng, không căng… Khoan đã?

Quay phim?” Hồ Vân nhất thời hoàn toàn không hiểu lời của Tống Thần, bộ não vốn không thông minh của cậu ta gần như sắp nổ tung, cả người trực tiếp đơ tại chỗ.

Người bạn của cậu ta phản ứng nhanh hơn, một bước nhảy đến trước mặt Tống Thần hỏi: “Tống đạo, Tống đạo, ý của ngài là ngài để

mắt đến bạn tôi rồi sao?" "Cách nói của cậu có vấn đề, làm tôi thấy cứ gay gay sao ấy, chính xác là tôi muốn mời vị bạn này tham gia phim của tôi." Tống Thần lắc lắc ngón tay trỏ, ra hiệu cách nói của đối phương có vấn đề, đồng thời lắc lắc bàn tay phải đang bị Hồ Vân nắm chặt hỏi: "Hình tượng của cậu rất hợp với một vai diễn của tôi, có muốn thử không?" Cuối cùng cũng phản ứng lại, Hồ Vân căng thẳng hỏi: "Tôi có thể sao?

Tôi… tôi chỉ là…" "Chẳng lẽ cậu đang có hợp đồng phim nào sao?" Tống Thần nhìn dáng vẻ căng thẳng của Hồ Vân hỏi, rồi liếc nhìn bộ quân phục trên người cậu ta: "Nhìn bộ dạng hiện tại của cậu chắc không phải đang đóng vai sĩ quan gì đó chứ?" "Không…" Thấy Hồ Vân lắc đầu, Tống Thần trực tiếp nói: "Vậy thì tham gia phim của tôi chắc không có vấn đề gì lớn chứ?" "Không lớn!

Không lớn!" "Vậy được, để lại phương thức liên lạc nhé?" Tống Thần lấy điện thoại ra, Hồ Vân vội vàng đồng ý, cũng lấy điện thoại ra kết bạn với Tống Thần.

"Vậy được, hai ngày nữa gặp." Tống Thần vỗ vỗ vai Hồ Vân, sau đó dẫn Trương Nguyệt Thần và ba người kia đi về phía xa.

Hồ Vân hai tay ôm điện thoại, mặt ngơ ngác nhìn Tống Thần rời đi O((⊙ ⊙))o.

Tống Thần: "Nói chứ, quán cá nướng ngon lần trước ở đâu nhỉ?" Trương Nguyệt Thần: "Chuyện ba ngày trước mà ngài còn nhớ à?" Tống Thần: "Ai bảo nó hấp dẫn thế chứ, câu dẫn dạ dày của tôi mấy ngày nay rồi!" Từ Thiên huých vai Trương Nguyệt Thần: "Ây da, đừng quan tâm nhiều thế!

Cứ trực tiếp dẫn Tống đạo đi đi!" Trương Nguyệt Thần: "Được được được!

Cậu cũng thèm chứ gì?" Toàn bộ quá trình đi theo sau ba người,

hai vệ sĩ: "…" ...

"Được rồi, được rồi, đi xa rồi." Bạn của Hồ Vân vỗ vỗ Hồ Vân vẫn còn đang ngơ ngác.

"Mặc dù có hơi đả kích, nhưng tôi phải nói trước, Tống đạo có thể chỉ cho cậu diễn một vai phụ thôi." "Tôi biết, tôi cũng đâu có mơ được diễn vai chính ngay!" Hồ Vân nhìn avatar của Tống Thần trên điện thoại, sau khi tắt màn hình, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô: "Nhưng đây là một cơ hội thuộc về tôi!

Tôi nhất định phải nắm thật chắc!" *Ting!* Đột nhiên, màn hình điện thoại vừa tắt lại sáng lên.

Hai người ngay lập tức cúi đầu nhìn vào màn hình.

Vốn định xem là tin nhắn gì, kết quả phát hiện người gửi tin nhắn là Tống Thần, Hồ Vân vội vàng mở khóa điện thoại.

"Là một kịch bản sao?" Hồ Vân nhìn file văn bản điện tử Tống Thần gửi, tò mò bấm vào xem, kết quả phát hiện không chỉ là một kịch bản, mà là một kịch bản dành riêng cho một vai diễn.

Mắt Hồ Vân lập tức sáng lên, nhìn vào tên nhân vật ở đầu kịch bản, nhẹ nhàng đọc: "Trần Bì A Tứ sao…" ...

Trong quán cá nướng ở Hoành Điếm.

Nhìn thấy tin nhắn đã được nhận, Tống Thần mỉm cười đặt điện thoại xuống.

Nhìn thấy món cá nướng đang bị bốn người kia điên cuồng tiêu diệt, Tống Thần vội vàng nói: "Ê!

Đợi đã!

Để lại cho tôi một ít chứ!" Nửa tiếng sau, Tống Thần vỗ vỗ cái bụng căng tròn, thỏa mãn nói: "Thoải mái quá, tâm hồn ăn uống của

tôi đã được thỏa mãn.” Trương Nguyệt Thần: “A!

Tôi…” *Reng reng reng, reng reng reng!* Thấy điện thoại đổ chuông, Tống Thần vội vàng giơ tay ra hiệu cho Trương Nguyệt Thần và những người khác im lặng.

“Sao vậy?

Lão Trương?” Người gọi điện chính là phó đạo diễn của đoàn phim, cánh tay phải của Tống Thần, phó đạo diễn Lão Trương.

“Đạo diễn, buổi tuyển chọn diễn viên hôm nay rất thuận lợi.” “Vậy sao?

Chọn được mấy người rồi?” Tống Thần tò mò hỏi, phó đạo diễn lập tức bắt đầu than thở với Tống Thần, kể lể những diễn viên đó khó chiều ra sao.

“Ừ ừ, được rồi, tội nghiệp thật… Than xong chưa?” Nghe ròng rã ba phút than thở xong, Tống Thần mở miệng hỏi.

“Nghe có vẻ không thuận lợi lắm nhỉ?

Sao lại nói được hai chữ thuận lợi?” “À à, đó là vì diễn viên đóng Trương Đại Phật Gia đã được chốt rồi, rất hợp với khí chất mà Tống đạo yêu cầu, chỉ có một vấn đề thôi…” Tống Thần nhíu mày: “Vấn đề gì?” “Đối phương không phải người đại lục, giọng nói có chút vấn đề…” Phó đạo diễn có chút lo lắng nói.

Anh biết Tống Thần là một người theo đuổi sự hoàn hảo, diễn viên như vậy chắc sẽ không được Tống Thần đồng ý.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của phó đạo diễn, Tống Thần nghe nói diễn viên có giọng địa phương, lông mày bắt đầu hơi nhíu lại.

“Có giọng địa phương à?” Tống Thần mất ba ngày mới tìm được

một địa điểm thích hợp ở Hoành Điếm.

Anh định thuê nó làm địa điểm quay phim, nhưng không ngờ người phụ trách sau khi nhìn thấy Tống Thần lại nhất quyết không đồng ý cho thuê.

Tống Thần hoàn toàn không hiểu, vội vàng hỏi đối phương lý do.

Tại sao không cho thuê?

Vì tiền thuê không đủ sao?

Hay vì địa điểm đã cho người khác thuê?

Kết quả người phụ trách chỉ lắc đầu, cho biết những điều đó đều không phải là nguyên nhân chính.

Điều này trực tiếp khiến Tống Thần và những người khác ngơ ngác.

Tống Thần tò mò nhìn người phụ trách hỏi: "Nếu những đó đều không phải nguyên nhân?

Vậy tại sao không cho tôi thuê?" Trương Nguyệt Thần vội vàng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, có tiền sao không kiếm chứ?

Giá của chúng tôi cũng hợp lý mà?" "Haizz, không phải chuyện tiền bạc." Người phụ trách vội vàng xua tay, tỏ ý chuyện này không phải như vậy.

Điều này càng khiến mấy người Tống Thần thêm hoang mang, không phải chuyện tiền bạc, vậy là chuyện gì?

"Ây da, Tống đạo, tôi nói ra ngài đừng tức giận nhé." "Không giận, không giận." Tống Thần lắc đầu, bảo đối phương cứ yên tâm nói.

Người phụ trách nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tống Thần, sau khi chắc chắn Tống Thần thực sự sẽ không tức giận mới nói: "Là thế

này, trên mạng không phải vẫn đang lan truyền cái đó sao?

Lời nguyền của đạo diễn Tống Thần…" "Lời nguyền?

Cái gì vậy?

Sao tôi chưa nghe nói bao giờ?" Tống Thần tỏ vẻ hoàn toàn chưa từng nghe qua lời nguyền nào, nhưng Trương Nguyệt Thần đứng sau lưng lại trầm mặc.

"Haizz, Tống đạo, không phải là ngài quay ở đâu, nơi đó sẽ xảy ra vấn đề sao?" Người phụ trách cuối cùng cũng quyết định nói ra, nhìn Tống Thần với ánh mắt vừa ái ngại vừa bất lực.

"Địa điểm này của tôi xây dựng cũng tốn không ít tiền, thật sự không chịu nổi sự tàn phá của ngài đâu!!" "…" Tống Thần thực sự bị làm cho cạn lời, một tin đồn vô lý nhất lại bị người khác tin là thật, ai mà chịu nổi chứ.

Nhưng cuối cùng, với sự giúp đỡ từ năng lực của Long Hoa Entertainment, cộng thêm Tống Thần tốn không ít công sức mới thuyết phục được người phụ trách.

Anh đã phải bỏ ra nhiều tiền hơn để thuê được địa điểm này.

Đồng thời Tống Thần cũng âm thầm hạ quyết tâm, sau khi quay xong bộ phim này, tuyệt đối sẽ không để tin đồn nhảm nhí này lan truyền nữa.

Nếu không, danh tiếng một đời e rằng sẽ chẳng còn lại chút nào. ...

Sau khi thuê được địa điểm, Tống Thần bắt đầu dẫn đoàn phim vào phim trường Hoành Điếm.

Họ bắt đầu chuẩn bị cho việc quay phim, dựng lên những công trình kiến trúc cần thiết trong phim.

Phó đạo diễn thì dẫn một số diễn viên mới, bắt đầu tiến hành huấn

luyện diễn xuất hàng ngày.

Với sự giúp đỡ của Tống Thần, phó đạo diễn Lão Trương trong việc chỉ đạo diễn viên cũng có thể được xem là một trong những đạo diễn hàng đầu trong nước.

Thậm chí có không ít công ty giải trí dùng giá cao để lôi kéo Lão Trương.

Họ hứa hẹn sẽ cấp cho Lão Trương không ít vốn để quay phim.

Nhưng đều bị Lão Trương từ chối, thậm chí không có chút do dự nào, trực tiếp từ chối ngay lập tức.

Lão Trương bày tỏ chỉ đi theo Tống Thần, cũng sẽ không rời xa những người anh em cũ trong đoàn phim Đạo Mộ Bút Ký.

Bởi vì truyền kỳ điện ảnh thuộc về họ, mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi! ...

Ngày thứ ba đoàn phim bắt đầu dựng cảnh.

Lúc Tống Thần từ khách sạn đến địa điểm quay phim, nhìn thấy vô số đoàn phim đang không ngừng quay phim xung quanh, anh cảm thán nói: "Đột nhiên có nhiều hàng xóm cùng quay phim thế này, thật sự khiến người ta có chút không quen~" Đối với Tống Thần, đây thực sự là một trải nghiệm mới.

Chương 237

Khi quay phim, anh luôn dẫn đoàn phim đến những nơi có phong cảnh hùng vĩ trong tự nhiên.

Mặc dù không đến mức là khu không người, nhưng cũng có thể nói là nơi dân cư thưa thớt.

Lần này quay phim ở Hoành Điếm đông đúc người qua lại, thực sự là một cột mốc trong lịch sử đạo diễn của Tống Thần.

Nhưng vì không có kinh nghiệm, Tống Thần thường xuyên vô tình lọt vào khung hình của các đoàn phim khác.

Mấy lần bị người ta quay lại, đăng những video này lên mạng làm hậu trường, mỗi video đều thu về lượng view khổng lồ.

Cư dân mạng cũng rất thích thú với chuyện này. 【Ây da, Tống đạo sao thế?

Lại chạy vào đoàn phim người ta rồi à?】【Ha ha ha!

Nhìn là biết Tống Thần không có kinh nghiệm quay phim ở phim trường rồi, cứ đi vào ống kính của người ta.

Ha ha ha!】【Nhưng mấy ngày nay số lần lọt vào đoàn phim người ta có hơi nhiều rồi đó?】【Đúng vậy, một người thông minh như Tống Thần không nên cứ mắc lỗi sơ cấp như vậy.

Dù sao bản thân anh ấy cũng là đạo diễn lợi hại!】【Đúng thế!

Tống Thần bản thân đã là một đạo diễn lợi hại như vậy, liệu có phải Tống Thần muốn ké fame không?】【Tư duy có vấn đề, ké fame?

Ai ké fame ai còn chưa chắc đâu!】【Đúng vậy!

Nếu Tống Thần muốn có độ hot!

Cứ lên Weibo đăng một bài là được rồi!

Cần gì phải làm như vậy.】【Vậy thì đơn giản rồi, nhất định là các đoàn phim khác đang mượn độ hot của Tống Thần, không thấy dưới video có Tống Thần họ đều đang quảng cáo phim điện ảnh hoặc phim truyền hình của mình sao?】【Thật đó!

Cách làm này cũng quá đáng ghét rồi!】【Không còn cách nào, có Tống Thần là một cỗ máy tạo view miễn phí ở đó, ai mà không muốn ké chứ?】...

Thực tế, không chỉ cư dân mạng chú ý đến điểm này.

Bản thân Tống Thần cũng cảm nhận được, vì anh chú ý thấy ống kính máy quay của một số đoàn phim có chút không đúng.

Bởi vì sau hai ba lần bị quay lén, Tống Thần bắt đầu chú ý đến vấn đề này.

Anh bắt đầu cố ý né tránh ống kính của các đoàn phim khác.

Nhưng dù vậy, Tống Thần vẫn chú ý thấy mình bị quay lén.

Đối với chuyện này, Tống Thần thực sự thấy quá đủ rồi, sau đó bắt đầu vận dụng khả năng phản trinh sát xuất sắc của mình.

Trong lúc né tránh tầm nhìn của các đoàn phim khác, anh vô tình lợi dụng người và vật xung quanh để che đi bóng dáng của mình.

Khiến những người muốn quay lén Tống Thần, không còn cách nào quay được bất kỳ đoạn video nào về anh nữa.

Tại đoàn phim.

Tống Thần nhìn ngôi nhà lớn của Trương gia đã được dựng xong, trên đường đi không khỏi thở dài cảm thán.

“Ai, ngày nào cũng thế này thật phiền phức.” “Đạo diễn, mọi thứ đã chuẩn bị xong, hôm nay có thể quay rồi.” Phó đạo diễn Lão Trương tay cầm kịch bản vừa xem vừa chạy đến bên cạnh Tống Thần nhắc nhở.

Thấy Tống Thần cúi đầu ủ rũ, Lão Trương tò mò hỏi: “Sao vậy?

Đạo diễn?

Mới sáng sớm mà đã thấy mệt mỏi rồi.” “Hầy, đừng nhắc nữa.” Tống Thần bất lực chống hông, rõ ràng chỉ đến địa điểm quay phim, mà trên đường đi cứ phải cẩn thận như đang né tránh kẻ địch.

“Được rồi, chuẩn bị bắt đầu quay phim đi.” Tống Thần nhận lấy bộ đàm từ tay Lão Trương, bắt đầu gọi: “Trương Nguyệt Thần, Trương Nguyệt Thần, dẫn Trần Bào Bào ra cổng lớn, chuẩn bị quay cảnh đầu tiên.” “Nhị Nguyệt Hồng cầu dược!” “Đạo diễn, cảnh đầu tiên đã kích thích như vậy sao?” Lão Trương tò mò nhìn Tống Thần, trong lòng càng ngạc nhiên vì Tống Thần lại chọn một cảnh cao trào để quay đầu tiên.

Một cảnh tình cảm mãnh liệt như vậy, liệu diễn viên có thể diễn ra hiệu quả không?

“Luyện tập một chút, không sao, cảnh đầu tiên quay một cảnh lợi hại để mở màn không phải rất tốt sao?” Tống Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen dày đặc, cảm nhận không khí dần trở nên ẩm ướt xung quanh, mắt hơi nhắm lại.

Kỳ Môn Độn Giáp nhanh chóng tính toán trong lòng một vòng.

Tống Thần đã đại khái nắm được thời tiết sắp tới, mở mắt nhìn trời nói: “Nhìn xem, trời sắp mưa rồi, chắc sẽ là một trận mưa giông, vừa hay có thể tận dụng.” “Quay phim trong mưa giông có nguy hiểm không?

Lỡ như sét đánh trúng thiết bị thì sao?

Có gây nguy hiểm cho nhân viên không?" Lão Trương, vị phó đạo diễn này, giống như một bà mẹ già, không ngừng lo lắng hết cái này đến cái khác bên tai Tống Thần.

Nhưng không thể không nói, xuất phát điểm của những lời này là tốt.

Dù sao cũng là để bảo vệ mọi người trong đoàn phim khỏi các loại nguy hiểm.

"Thời tiết mưa giông không cần quá lo lắng, nhìn bên kia đi, tôi đã chuẩn bị sẵn rồi." Lão Trương nhìn theo hướng Tống Thần chỉ, kết quả phát hiện không biết từ lúc nào một cây kim sắt khổng lồ đã được dựng lên ở đó.

Nó xuất hiện ở đó từ lúc nào vậy?

Mình hoàn toàn không để ý.

Lão Trương kinh ngạc nhìn cây cột sắt đó, quay đầu nhìn Tống Thần không dám tin hỏi: "Chắc không phải là thứ mà tôi đang nghĩ trong đầu chứ?" Tống Thần trực tiếp gật đầu thừa nhận: "Không sai, cột thu lôi, phiên bản đặc hiệu!

Có sự giúp đỡ của thứ này!

Chúng ta sẽ không bị sét đánh!" "…" Lão Trương trầm mặc một lúc rồi nói: "Không hổ là ngài, nghĩ thật chu đáo." "Đó là đương nhiên!" Phó đạo diễn Lão Trương tiếp lời: "Với lại chúng ta chưa làm lễ khai máy." "Thứ đó không quan trọng, tôi cũng không muốn bị đám phóng viên chụp ảnh!" Tống Thần cười nói, ngay sau đó nhìn thấy Trương Nguyệt Thần dẫn theo Trần Bào Bào, và diễn viên đóng Nha Đầu đi về phía này.

"Này, bên này." Tống Thần giơ tay ra hiệu cho mấy người họ.

Trương Nguyệt Thần chú ý thấy, lập tức quay đầu gọi hai người kia một tiếng.

Ba người lập tức chạy đến trước mặt Tống Thần gọi: "Tống đạo, chúng tôi chuẩn bị xong rồi." Trương Nguyệt Thần trong bộ trường bào màu đỏ rượu nhìn Tống Thần cười nói: "Tống đạo, xem tạo hình này thế nào?" Tống Thần liếc nhìn một vòng từ trên xuống dưới rồi gật đầu khen ngợi: "Ừm, không tệ!

Rất có khí chất và cảm giác của Nhị Nguyệt Hồng, tiếc là nụ cười trên mặt có hơi bỉ ổi." Trời đất ơi!

Bỉ ổi!

Thật hay giả vậy!" Trương Nguyệt Thần vội vàng che mặt bắt đầu xoa, sợ biểu cảm trên mặt mình thật sự là bỉ ổi.

"Chào đạo diễn, (*∇`)ノ!" Trần Bào Bào đứng sau Trương Nguyệt Thần dùng một chất giọng Đài Loan chào Tống Thần.

Mặc dù Tống Thần đã nghe mấy ngày, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm thán kỳ quái.

Ai, rõ ràng khí chất và hình tượng đều rất tốt, tiếc là vừa mở miệng là hỏng hết.

Đối với chuyện này, phó đạo diễn Lão Trương vội vàng cười chào lại Trần Bào Bào, sắp xếp anh ta nhanh chóng đi ôn lại nội dung kịch bản, sắp bắt đầu quay rồi.

"Được!" Trần Bào Bào gật đầu, cầm kịch bản đi về phía không xa bắt đầu nhập tâm.

Sau đó phó đạo diễn Lão Trương ghé vào tai Tống Thần nhỏ giọng nói: "Đạo diễn, diễn viên lồng tiếng ngài cần đã tìm được rồi, giọng nói rất hợp với vai Trương Đại Phật Gia." "Ừm, tốt." Tống Thần gật đầu, vỗ vỗ Trương Nguyệt Thần đang xoa mặt hoài nghi nhân sinh:

“Được rồi, đừng xoa nữa, lát nữa làm hỏng lớp trang điểm của tôi bây giờ.” “Hỏng thì hỏng thôi.” Trương Nguyệt Thần bĩu môi nói: “Dù sao lát nữa cũng phải dầm mưa, trong mưa lớn lớp trang điểm cũng không nhìn rõ.” “Không sao, sắp xếp một cảnh mưa cũng tốt.” Tống Thần vỗ vỗ vai Trương Nguyệt Thần, tiện tay giúp anh ta chỉnh lại cổ áo: “Chẳng phải bộ hí phục này mặc trên người rất nóng sao?

Một trận mưa vừa hay giúp cậu hạ nhiệt.” “…” Trầm mặc một lúc, Trương Nguyệt Thần nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Tôi cảm ơn ngài nhé!” ... *Ầm ầm, ầm ầm!* *Ào ào!

Ào ào!* Sấm sét kèm theo mưa như trút nước, thỉnh thoảng lóe lên trong mây đen.

Mưa dữ dội như thác nước đổ xuống mặt đất, những hạt mưa dày đặc khiến tầm nhìn gần như giảm xuống mức thấp nhất.

Một người đàn ông mặc trường bào màu đỏ rượu đứng trong mưa, sau khi an ủi vợ trong xe kéo.

“Nhị gia~” Trong tiếng gọi của Nha Đầu, cả người Nhị Nguyệt Hồng nhanh chóng đi trong mưa.

Bước chân của Nhị Nguyệt Hồng trông có vẻ chậm, nhưng chỉ vài bước đã đi được một khoảng cách rất xa.

Rất nhanh, Nhị Nguyệt Hồng đã đến trước một cánh cổng sắt.

Nhìn cánh cổng sắt đóng chặt, Nhị Nguyệt Hồng tay phải nắm lấy áo bào vung lên, đứng trước cổng hét lớn: “Phật gia!!

Nhị Nguyệt Hồng đến cầu dược!” Dù tiếng mưa rơi xung quanh rất lớn, nhưng giọng của Nhị Nguyệt Hồng vẫn có thể xuyên qua tiếng mưa truyền ra ngoài.

Nhìn cánh cổng sắt không có phản ứng, biệt thự bên trong không có ai xuất hiện.

Nhị Nguyệt Hồng, người đã ướt sũng, lại hít một hơi thật sâu, mở miệng, khí từ đan điền bộc phát hét lên: “Phật gia!!

Nhị Nguyệt Hồng đến cầu dược!” “Phật gia!!

Nhị Nguyệt Hồng đến cầu dược!” “Phật gia!!

Nhị Nguyệt Hồng đến cầu dược!!!” Hét đến mức, biểu cảm của Nhị Nguyệt Hồng bắt đầu suy sụp, hai tay đập mạnh vào cánh cổng sắt trước mặt.

“Mở cửa đi!

Mở cửa đi!

Chương 238

Phật gia!

Phật gia!!" Nha Đầu ngồi trong xe kéo che ô, nhìn người yêu quỳ gối trong mưa, đôi môi trắng bệch không đành lòng run rẩy.

"Phật gia!

Mở cửa đi!

Cầu xin Phật gia ban thuốc!" "Phật… khụ khụ khụ khụ!" Đột nhiên, Trương Nguyệt Thần đang hét lớn bỗng ôm cổ họng ho sặc sụa.

Tống Thần ngồi sau máy giám sát vội vàng cầm bộ đàm hét lớn: "Cut!!" Sau đó, Tống Thần bắt đầu chỉ huy nhân viên trường quay đang trú mưa trong lều: "Nhanh!

Đưa hai diễn viên vào, lau khô người cho họ!

Đừng để bị cảm!" Rồi quay đầu hỏi phó đạo diễn Lão Trương: "Thuốc bảo vệ cổ họng chuẩn bị xong chưa, cổ họng của Trương Nguyệt Thần sợ là sắp khàn rồi." "Chuẩn bị xong rồi, có mấy loại luôn!" Phó đạo diễn giơ ra viên ngậm Kim Tảng Tử và Tây Qua Sương trong tay, Tống Thần hài lòng gật đầu: "Đợi cổ họng cậu ấy nghỉ ngơi xong, chúng ta quay lại một lần nữa, vừa rồi biểu cảm có chút không ổn." Trương Nguyệt Thần vừa quay lại lều đạo diễn, người cứng đờ, nhận lấy thuốc bảo vệ cổ họng từ tay phó đạo diễn ngậm vào miệng nói: "...Đạo diễn, hay là tôi… khụ khụ, hậu kỳ lồng tiếng đi." Tống Thần nhìn biểu cảm vô cùng khó chịu của Trương Nguyệt Thần, cũng không đành lòng mà gật đầu: "Được, xem ra cổ họng cậu thực sự không khỏe, vậy lát nữa quay phim chú ý khẩu hình nhé, để sau này hậu kỳ có thể khớp được." "Được… khụ khụ!

Được!" Trương Nguyệt Thần vui vẻ gật đầu, Tống Thần thì ngẩng đầu nhìn bầu trời phía xa tính toán: "Được rồi, mau quay đi!

Lát nữa mưa nhỏ rồi." "Vâng!" Thời gian trôi qua trong những ngày quay phim, rất nhanh đã đến ngày mở bán vé đặt trước của *Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên*.

Dưới sự hỗ trợ của chi phí tuyên truyền khổng lồ của Hoa tổng, trong một thời gian ngắn, gần như khắp các hang cùng ngõ hẻm đều có thể thấy quảng cáo của *Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên*.

Các rạp chiếu phim càng sớm đã treo poster và standee quảng cáo.

Thậm chí còn đặc biệt làm một đồng hồ đếm ngược, nhắc nhở fan còn mấy ngày nữa là chính thức công chiếu.

Hành vi này khiến các nhà phát hành phim dự định ra mắt trong cùng thời điểm vô cùng khó chịu.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, lại không thể làm gì, không thể vì sợ phim mới của Tống Thần mà đổi lịch chiếu của bộ phim đã định sẵn từ sớm được.

Thuê thủy quân bôi nhọ *Đạo Mộ Bút Ký*, kết quả cũng chỉ bị cư dân mạng xem như trò cười.

Hoàn toàn không có ai coi lời của các tài khoản marketing là thật.

Thậm chí có một số fan nóng tính còn tìm ra địa chỉ của các tài khoản marketing này, khiến đám thủy quân được thuê phải la làng là quá đáng.

Bởi vì một bộ phim có hay không, doanh thu có cao không, cuối cùng đều do những người xem phim quyết định.

Không phải là thứ mà những nhà phê bình phim, tài khoản marketing, thậm chí là điểm số của các nền tảng chuyên nghiệp có thể

kiểm soát được.

Thứ tốt thì là tốt, không thể vì một nhân vật công chúng nào đó, ép buộc chỉ vào một đống phân nói ngon, mà cư dân mạng thực sự cho là ngon được. ...

Vào ngày mở bán vé đặt trước, Tống Thần sớm đã kết thúc nhiệm vụ quay phim của một ngày.

Anh nằm trên ghế đạo diễn mở điện thoại, bấm vào ứng dụng mua vé xem phim.

Nhìn thấy còn một phút nữa là bắt đầu bán vé đặt trước, Tống Thần mỉm cười chuẩn bị bao trọn một suất chiếu để mời cả đoàn phim cùng xem.

Dù sao tác phẩm cũng là do mọi người cùng nhau nỗ lực quay ra, ngoài Tống Thần phụ trách dựng phim ra, trong đoàn phim không có ai xem được bản phim hoàn chỉnh.

"Đạo diễn, định mua vé xem phim à?" Phó đạo diễn Lão Trương thấy Tống Thần đang chọn thời gian mua, không nhịn được mà xen vào hỏi một câu.

"Ừm, bao một suất chiếu dẫn mọi người đi xem, tôi phải tìm một rạp nào có thể chứa được nhiều người như chúng ta." "Ờ…" Phó đạo diễn Lão Trương nhìn Tống Thần tự tin hỏi: "Tống đạo, ngài chắc là mua được vé không?" "Nói gì vậy, mua vé xem phim thôi mà!

Tôi lại không mua được à?" Tống Thần khó chịu quay đầu lườm phó đạo diễn một cái, tưởng đối phương đang mỉa mai mình không biết mua vé xem phim.

Nhưng, đúng lúc Tống Thần quay đầu lại, giao diện ứng dụng cũng vừa lúc bắt đầu bán vé đặt trước.

Những ghế ngồi vốn hiển thị màu xanh lá cây có thể mua trong

nháy mắt đã bán hết sạch.

Khi Tống Thần quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên màn hình điện thoại là một sơ đồ ghế ngồi xám xịt.

"Vãi!

Bán hết rồi!?" Tống Thần vội vàng chuyển sang suất chiếu tiếp theo, kết quả phát hiện cũng đã bán hết sạch, không còn một ghế trống nào.

"Hả… Bán nhanh vậy sao?" Tống Thần cả người ngây ra, một lúc sau, anh xem hết tất cả các suất chiếu đặt trước.

Kết quả đều giống nhau, tất cả đều trong trạng thái đã bán hết.

"Tôi quay phim, kết quả là tôi không săn được vé?" "Phụt… khụ khụ, cái đó, tôi không cố ý đâu." Nhìn thấy dáng vẻ hoài nghi nhân sinh của Tống Thần, phó đạo diễn không nhịn được mà bật cười, chú ý thấy bị Tống Thần lườm, vội vàng xua tay.

"Haizz…" Tống Thần bất lực thở dài, thật sự không ngờ đến kết quả này.

"Đạo diễn, thực ra không cần phải như vậy…" Phó đạo diễn từ trong túi lấy ra một tấm vé: "Thực ra tôi đã sớm đến một rạp chiếu phim gần đây thương lượng chuyện bao rạp rồi…" "Vậy sao không nói sớm với tôi?

Đợi xem tôi làm trò cười à?" Tống Thần khó chịu giật lấy tấm vé.

Đối với chuyện này, phó đạo diễn gãi đầu xin lỗi: "Không phải thấy ngài hứng thú muốn mua vé xem phim, tôi tưởng ngài muốn thử cảm giác săn vé sao?" Đối mặt với lời giải thích của phó đạo diễn, Tống Thần giơ một ngón tay khiến anh ta đau đớn tột cùng. ...

Ba ngày sau, trong ngày phim chính thức công chiếu.

Đoàn phim *Lão Cửu Môn* do Tống Thần dẫn đầu, theo chỉ dẫn của chủ rạp chiếu phim, đi từ cửa sau vào bên trong rạp.

Không còn cách nào khác, nếu đi cửa chính thì không phải là xem phim.

Bị fan hâm mộ nhìn thấy, thậm chí có thể bị sờ tay, sờ miệng, sờ… Sau lần bị Tiêu Dương hại ở sân bay, Tống Thần không bao giờ lộ mặt thật ở bất kỳ nơi công cộng nào nữa, thực sự quá đáng sợ.

"Nói thế nào nhỉ, mặc dù tôi kiếm được chút tiền, nhưng ở một ý nghĩa nào đó tôi đã mất đi tự do." Tống Thần đi trên cầu thang nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Nhưng tôi vốn không thiếu tiền, nói vậy thì hình như tôi bị lỗ rồi?" 【Ting, nhưng ký chủ đã nhận được rất nhiều kỹ năng!

Không lỗ, không lỗ.】 Tống Thần liếc nhìn cột kỹ năng đầy ắp, đại đa số đều là những kỹ năng chưa từng sử dụng, cảm thán nói: "Hình như cũng đúng vậy…" "He he he~" Phó đạo diễn bên cạnh thì hưng phấn nhìn điện thoại.

Màn hình điện thoại hiển thị thống kê doanh thu vé đặt trước của một trang web phim.

Phía trên, cột thống kê của *Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên* cao chót vót, thẳng đến đỉnh màn hình điện thoại.

Bên cạnh cột thống kê đó là mấy cột gần như không có chiều cao.

Mấy con số thảm hại đó chính là của những bộ phim cùng ra mắt với *Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên*.

Sau khi vào phòng chiếu, Tống Thần bị mọi người trong đoàn phim ấn ngồi vào vị trí xem phim trung tâm.

Phó đạo diễn thì ngồi bên cạnh Tống Thần, đưa màn hình điện

thoại cho Tống Thần xem.

"Tống đạo, Tống đạo, xem này!" "?" Tống Thần nhìn nội dung trên đó, chính xác tìm thấy mấy từ khóa: *Đạo Mộ Bút Ký*, doanh thu, phá ức.

Sau khi xem kỹ, anh cảm thán: "Ồ ồ, doanh thu vé đặt trước 320 triệu à!

À mà *Sa Hải* là bao nhiêu ấy nhỉ?" "*Sa Hải* 300 triệu, lần này vé đặt trước nhiều hơn hai mươi triệu!" "Tôi nhớ vé xem phim lần này rẻ hơn không ít mà." Tống Thần hài lòng gật đầu: "Vậy xem ra nguyên nhân là do số suất chiếu và số người mua phim tăng lên." "Thật không tệ a~~ Lại không cẩn thận phá kỷ lục rồi!" "Vâng, vâng!" Phó đạo diễn vui vẻ gật đầu, trong lòng thầm cảm thán.

Quả nhiên đi theo đạo diễn Tống Thần mới là chính xác!

Nếu tự mình làm, sao có thể phá được kỷ lục này chứ?

Lúc này, đèn trong phòng chiếu cũng đã tắt hết, chìm vào bóng tối.

Theo sau sự xuất hiện của logo rồng vàng trên màn hình xanh lá, phòng chiếu vốn đang hơi ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người đều bắt đầu tập trung tinh thần chuẩn bị xem bộ phim mới này. ...

Cùng với một bản hợp tấu cổ tranh và sáo du dương.

Hoạt ảnh logo phim mới của Long Hoa Entertainment bắt đầu chiếu trên màn hình.

Một giọt mực rơi xuống màn hình trắng, bắt đầu gợn sóng nhẹ.

Một con rồng mực bắt đầu từ từ xoay tròn trong màn hình, chất cảm độc đáo như tranh thủy mặc khiến người ta cảm nhận được không khí đậm chất văn hóa Việt Nam.

Con rồng mực cuối cùng tạo thành bốn chữ lớn: Long Hoa Entertainment.

Đoạn hoạt ảnh logo này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều rung động trong lòng, kinh ngạc nhìn màn hình đầy mỹ cảm.

Trong ký ức của họ, không có logo công ty điện ảnh nào lại làm đẹp đến vậy.

Hoa tổng đối với chuyện này bày tỏ, không còn cách nào khác, ai bảo Tống đạo của chúng ta tài năng như vậy chứ!

Tùy tay giúp một cái đã làm ra hoạt ảnh tốt như vậy!

Tống Thần: Không phải ông cầu xin tôi làm sao?

Sau khi hoạt ảnh logo của Long Hoa Entertainment kết thúc, màn hình trở về trong bóng tối.

Chương 239

*Vù vù vù!

Vù vù vù!* Một luồng tiếng gió tuyết vang lên trong màn hình đen.

Vài giây sau, một giọng nói khiến vô số fan hâm mộ phát cuồng vang lên: "Ngô Tà, nếu mười năm sau cậu vẫn còn nhớ tôi, thì hãy đến tìm tôi." Tại các rạp chiếu phim trên toàn quốc, suất chiếu đầu tiên của *Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên* gần như được phát sóng đồng thời.

Khi đông đảo khán giả xem hoạt ảnh logo mới của Long Hoa Entertainment, ngoài một số người không quan tâm ra, tất cả những người khác đều bị hoạt ảnh này làm cho kinh ngạc.

Người càng hiểu về kỹ thuật chế tác, càng cảm thấy chấn động trước kỹ thuật này.

"Vãi, xem ra Long Hoa Entertainment thật sự kiếm được tiền rồi!" "Chậc chậc, thiết kế màn hình cảm giác thủy mặc, ý tưởng sáng tạo từ con rồng mực, quá tuyệt vời!" "Trời ạ!

Không hổ là công ty giải trí có thể lôi kéo được Tống Thần!

Hiệu ứng đặc biệt của Long Hoa Entertainment thật đáng kinh ngạc!" "Đợi đã, liệu có phải là Tống Thần làm không?" "Rất có khả năng!" "Cảm giác hình ảnh thật sự tuyệt vời!

Chắc chắn đã sử dụng công nghệ hiệu ứng tinh xảo nhất, kỹ thuật chế tác lợi hại!" ...

Trong rạp chiếu phim, những người không hiểu kỹ thuật, nghe những danh từ không ngừng phát ra từ miệng một số người.

Trong lòng không hề có cảm giác khó chịu, ngược lại ai nấy đều

nghiêm túc gật đầu lắng nghe.

Không còn cách nào khác, họ quá yêu thích Tống Thần và series *Đạo Mộ Bút Ký*, vì vậy yêu ai yêu cả đường đi lối về, họ cũng yêu thích luôn công ty phát hành những bộ phim này là Long Hoa Entertainment.

Rất nhanh, hoạt ảnh logo đã kết thúc.

Khán giả nhìn màn hình tối đen không động đậy, có người tò mò.

Tình huống gì đây?

Phim chiếu có vấn đề sao?

Khi một số người chuẩn bị đứng dậy tìm nhân viên rạp chiếu phim giúp đỡ, tiếng gió tuyết dữ dội từ màn hình tối đen truyền ra.

Khiến khán giả phản ứng lại, hóa ra không có vấn đề gì, xem ra đây là thiết kế.

Khi khán giả vừa yên tâm dựa vào lưng ghế, chuẩn bị thưởng thức bộ phim.

"Ngô Tà, nếu mười năm sau cậu vẫn còn nhớ tôi, thì hãy đến tìm tôi." Giọng của Trương Linh từ trong tiếng gió tuyết truyền ra, sau đó là tiếng thở hổn hển nặng nề.

"Hộc~~hộc~~hộc!" Khán giả lập tức bật dậy khỏi ghế, thậm chí không ít người còn kinh ngạc hét lên.

"Vãi!

Trương Linh!" "Không sai!

Chắc chắn là giọng của Trương Linh!

Lời thoại này!

Lời thoại kinh điển!" "Nghe lời thoại này!

Chắc là tiếp nối kết cục của *Đạo Mộ Bút Ký* rồi!" "Không tệ!

Không tệ!

Vậy tình tiết của *Sa Hải* sẽ tiếp nối thế nào đây?

Tôi tưởng sẽ bắt đầu từ cuối phần easter egg của *Sa Hải* chứ!" "Mặc kệ!

Tôi muốn xem Bình Tà!" "Chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy tiếng thở hổn hển của đàn ông thật quyến rũ sao?

Hửm?" Khán giả trong rạp chiếu phim thảo luận sôi nổi, hình ảnh trong phim cũng dần dần hiện ra cùng với tiếng thở nặng nề.

"Muộn Du Bình…" Giọng của Ngô Tà vang lên, hình ảnh phim giống như đôi mắt người mở ra, lúc đầu là hình ảnh mờ ảo không rõ.

Sau đó hình ảnh từ từ rõ nét, mờ mờ nhìn thấy tấm lưng rộng dày không ngừng phập phồng lên xuống trước mắt.

"Bàn Tử, phải không?" Ngô Tà mở đôi môi trắng bệch, giọng yếu ớt nhỏ giọng hỏi.

"Thiên Chân!

Cậu tỉnh rồi!?" Vương Bàn Tử đang cõng Ngô Tà đi trong núi tuyết nghe thấy giọng nói yếu ớt của Ngô Tà, lập tức kinh ngạc quay đầu lại hét lớn.

"Cố gắng lên nhé!

Chúng ta sắp về rồi!

Tiểu Hoa đang đợi chúng ta ở dưới kia!" Nhưng Ngô Tà không trả lời Vương Bàn Tử, máy quay chuyển đi mới phát hiện, hóa ra Ngô Tà đã sớm hôn mê, thậm chí tiếng thở cũng bắt đầu ngày càng yếu đi.

"Hộc~hộc…" "Thiên Chân!

Đừng ngủ!

Cố lên!" Vương Bàn Tử lập tức cõng Ngô Tà bắt đầu chạy, cả người mang theo Ngô Tà mấy lần ngã trên tuyết.

Nhưng dù Vương Bàn Tử ngã thảm đến đâu, Ngô Tà vẫn được bảo vệ an toàn trên lưng.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử ngã thảm hại đã đưa Ngô Tà đến sườn núi.

Giải Vũ Thần đã đợi sẵn ở đó phát hiện ra, liền dẫn một nhóm người vội vàng đưa hai người xuống núi.

Trong suốt quá trình, mắt của Ngô Tà vẫn chưa mở ra, cứ chìm trong giấc ngủ sâu. ...

Khán giả nhìn Ngô Tà được đưa đến bệnh viện cứu chữa, nhìn bác sĩ chẩn đoán ra các bệnh nghiêm trọng như gãy xương, mù tuyết, sốt cao.

Không ít khán giả nữ trong rạp mắt đã ngấn lệ.

Lòng trắc ẩn không nhịn được mà lo lắng.

"Hóa ra lúc đó Ngô Tà thảm như vậy!" "May mà có Vương Bàn Tử đón, nếu không Ngô Tà có thể không xuống núi được!" "Thảm quá!

Thảm quá!

Nhưng dù vậy!

Ngô Tà vẫn nhớ mười năm sau sẽ đón Trương Linh." "Tình bạn như vậy!

Không đúng!

Đây không phải là tình bạn!

Là tình yêu!" "Tình yêu cái gì chứ?

Rõ ràng là tình anh em!" "Không sai!

A Ninh mới là tình yêu đích thực của Ngô Tà!" "A Ninh chết rồi được chưa!

Ai!

A Ninh!

Đôi chân dài trong chiếc quần da của tôi!" ...

Khi Ngô Tà nằm trên giường bệnh từ từ mở mắt, toàn bộ màn hình nhấp nháy chuyển cảnh.

Cùng với dòng chữ "Năm năm sau" hiện lên trên màn hình đen.

Hình ảnh trên màn hình lại một lần nữa mở ra, Ngô Tà trông đã trưởng thành hơn rất nhiều, mang theo mấy túi đồ lớn xuất hiện trong khung hình.

Đồng thời giọng của Ngô Tà làm giọng nền bắt đầu giới thiệu những trải nghiệm trong năm năm qua.

Giọng nói rõ ràng không còn linh hoạt và ngây thơ như trước, cũng khiến khán giả xem phim có chút cảm xúc.

Cũng tiết lộ những thứ sau lưng Ngô Tà, hóa ra đều là những món đồ trang sức cổ có đặc trưng của Phật giáo Tây Tạng được lấy từ Nepal về.

Mục đích của Ngô Tà ở đây là để tìm người giúp vận chuyển những thứ này ra ngoài.

Để sau này có thể vận chuyển về Hàng Châu. ...

"Ai… Năm năm thời gian, Ngô Tà cũng bắt đầu nắm quyền quản lý cửa hàng của chú Ba rồi." "Giới thiệu như vậy là để giải thích tại

sao sau này, trong *Sa Hải*, Ngô Tà lại được gọi là Tiểu Tam Gia sao?" "Ngô Tà cũng không dễ dàng gì, từ nước ngoài mang văn vật về!" "Mặc dù Ngô Tà có ý định kiếm lời, nhưng ở một ý nghĩa nào đó cũng là giúp mang văn vật từ nước ngoài về!" "Nhưng Tống Thần hình như rất am hiểu về ngành trộm mộ, văn vật nhỉ!

Ngay cả phương thức vận chuyển cũng làm tốt như vậy!" "Chậc chậc chậc!

Tống Thần thật là cừ đúng không?" "Nơi này trông quen quen!

Chương 240

Mặc Thoát… Đợi đã!

Hình như đây là nơi Ngô Tà bị cắt cổ mà!" "Ừ ừ, xem tiếp đi!

Tôi rất tò mò về diễn biến sau này!" ...

Trong phim.

Sau khi vào "quầy bưu điện", Ngô Tà nhìn thấy một bức tranh sơn dầu.

Bức tranh sơn dầu này không phải là loại tác phẩm của một họa sĩ chuyên nghiệp.

Đó là một bức tranh bình thường, thậm chí nét vẽ có chút vụng về.

Trong tranh là chân dung nghiêng của một người.

Từ mức độ bong tróc của màu sơn và màu sắc, có vẻ như nó đã được đặt ở đây một thời gian dài.

Chủ thể trong tranh là một người trẻ tuổi.

Dù Ngô Tà không hiểu về tranh sơn dầu, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cho rằng đây là một bức tranh có nét vẽ vụng về.

Nhưng lại cảm nhận được một hương vị khác biệt.

Người trong tranh sơn dầu, thân trên mặc một bộ quần áo của Lạt ma, thân dưới là một chiếc áo choàng Tây Tạng, đứng giữa núi non.

Phía sau có thể thấy những đỉnh núi tuyết của dãy Himalaya.

Không biết là ánh hoàng hôn hay bình minh, đã biến tông màu chủ đạo của cả bức tranh từ màu trắng thành màu vàng xám.

Nét vẽ vụng về, nhưng việc sử dụng màu sắc lại vô cùng táo bạo,

trực tiếp tạo ra một ý cảnh tuyệt diệu.

Nhưng những điều này đều không phải là điểm mà Ngô Tà quan tâm.

Thậm chí có thể nói, nếu không phải là khuôn mặt của người trẻ tuổi trong tranh.

Ngô Tà có thể sẽ không thèm liếc nhìn bức tranh này một cái.

Chỉ vì người trong tranh có một lời hẹn ước với anh, một lời hẹn ước kéo dài suốt năm năm.

"Muộn Du Bình?" "A a a!!!

Trương Linh!!" "Trương Linh à!

Mới mấy phút thôi mà!

Đã xuất hiện theo cách này rồi!" Không chỉ Ngô Tà trong phim phấn khích, mà các fan xem phim còn phấn khích đến mức muốn nhảy cẫng lên tại chỗ.

May mà chút lý trí cuối cùng trong đầu nhắc nhở rằng ở nơi công cộng như rạp chiếu phim thì không thể làm ra hành động thiếu văn minh như vậy được.

Nhưng dù đã kiềm chế được cơ thể, họ vẫn không nhịn được mà quay sang chia sẻ với bạn bè bên cạnh.

"Tôi biết mà!

Tôi biết mà!

Trong 'Thập Niên' không thể nào thiếu Trương Linh được!" "Tôi biết tỏng rồi!

Trương Linh là nhân vật linh hồn mà!

Không thể nào không có đâu." "Quả nhiên trailer của Tống Thần

không thể tin được một chữ, gần như toàn là lừa người!

Lần trước trong 'Sa Hải', cảnh Ngô Tà bị cắt cổ cũng thế!

Rõ ràng cuối cùng có bị làm sao đâu!" "Xem ra sau này không thể tin vào nội dung trailer được nữa rồi!" "Mấy vấn đề đó không quan trọng!

Tôi chỉ muốn biết bức tranh sơn dầu kia có ra bản đồng khoản không!

Tôi muốn sưu tầm một bộ quá!" "Ừ ừ!

Tôi cũng vậy!

Mong Long Hoa Entertainment sẽ ra sản phẩm ăn theo!" "Bảo là 'hàm lượng Trương Linh' không nhiều á?

Quá nhiều thì có!

Gần như toàn bộ đều liên quan đến Trương Linh!" "Ừ ừ!

Bây giờ tôi chỉ mong chờ Trương Linh xuất hiện ở phần sau thôi!" .....

Dù các fan đang không ngừng thảo luận, nhưng ai cũng kìm giọng ở mức nhỏ, chỉ đủ cho người bên cạnh nghe thấy.

Những fan đi một mình cũng không có ý kiến gì nhiều.

Nếu không quen người bên cạnh thì cũng khó mà giao lưu được.

Cùng lúc đó, tại một rạp chiếu phim ở Thượng Hải, trong góc khuất nhất của phòng chiếu.

Một thanh niên đeo khẩu trang, đội mũ bỗng vung tay, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Vãi, thảo nào lúc đó bắt tôi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào một chỗ rồi diễn vẻ mặt kinh ngạc!

Hóa ra là có bức tranh này à!" "Không lẽ chứ?

Lúc đó là diễn không có vật thật à?" Trần Hạo Hãn, người cũng ăn mặc kín mít, hỏi nhỏ.

Tiêu Dương ngồi bên cạnh cũng nghiêng đầu nhìn sang.

"Chứ còn gì nữa, Tống... cái người đó, lúc ấy chỉ vào bức tường rồi bảo: 'Kinh ngạc cho tôi!'" Tằng Nhất Hi phàn nàn với hai người, nhưng khi sắp nói ra tên của Tống Thần, cả người cậu ta như thể đang nhắc đến một sự tồn tại đáng sợ nào đó.

Cậu vội ngậm miệng đổi lời, ngữ điệu hoàn toàn bắt chước giọng của Tống Thần.

"Cậu học giống ghê, phụt khà!

Ưm...~" Khiến Trần Hạo Hãn ngồi bên nghe hiểu không nhịn được cười phá lên, Tiêu Dương và Tằng Nhất Hi lập tức phản ứng.

Cả hai gần như đồng thời đưa tay lên bịt miệng Trần Hạo Hãn lại, ngăn tiếng cười của cậu ta.

"Điên rồi!" Tằng Nhất Hi ghé vào tai Trần Hạo Hãn mắng khẽ: "Nếu để ba chúng ta bị phát hiện, e là không ra khỏi rạp phim nổi đâu!" Cùng lúc đó, cậu quay đầu lại liếc nhìn đám fan đang hò hét điên cuồng.

Tằng Nhất Hi không hề nghi ngờ rằng, nếu để những người này biết "Thiết tam giác" của «Đạo Mộ Bút Ký» đang ở ngay bên cạnh, họ sẽ lập tức xông tới đè bẹp ba người ra mà lột sạch.

Về điểm này, Tiêu Dương không hề nghi ngờ chút nào, vì có lần ở sân bay, cậu đã bị fan lột sạch rồi.

À, đúng rồi!

Lần đó vì chân trái vấp chân phải, cả người ngã sấp xuống rồi kéo

theo Tống Thần.

Khiến Tống Thần cũng rơi vào tình cảnh bị fan vây công, dù sau đó, Tống Thần cũng trả thù lại rất tàn nhẫn.

"Xem phim đi, đừng nói nữa." Không muốn trải qua chuyện đó lần nữa, Tiêu Dương vội kéo kéo Trần Hạo Hãn.

"Ừ ừ, được....." Trần Hạo Hãn gật đầu, thực ra chuyện Tằng Nhất Hi và Tiêu Dương lo lắng, cậu chẳng hề để trong lòng.

Đùa à, bên cạnh có hai trai đẹp như vậy, fan có thể xông vào người một tên béo như mình sao? .....

Trở lại với bộ phim.

Vì nhìn thấy bức tranh sơn dầu trông giống Trương Linh, trong đầu Ngô Tà liền hồi tưởng lại ký ức đã trải qua năm năm trước.

Sau đó, cậu lập tức đi tìm ông lão người Tạng phụ trách ở đây để hỏi về lai lịch của bức tranh sơn dầu trên tường.

Ông lão người Tạng vui vẻ gật đầu đồng ý với yêu cầu của Ngô Tà, rồi gọi người vẽ bức tranh đến trước mặt cậu.

Đó là một người đàn ông trung niên, Ngô Tà kinh ngạc phát hiện đối phương cũng là người Hán.

Cậu vội vàng dùng thái độ thân thiện hỏi bằng tiếng Hán: "Chào anh, xin hỏi bức tranh sơn dầu trong bưu điện có phải do anh vẽ không?" Trần Tuyết Hàn liếc nhìn Ngô Tà một cái, sau đó gật đầu.

Ngô Tà phát hiện đôi mắt của Trần Tuyết Hàn không có thần thái, đó là loại ánh mắt đặc trưng của những người sống một cuộc sống đặc biệt bình lặng.

Ngô Tà không khỏi thầm cảm thán: Vì cuộc sống quá bình lặng, đến mức không cần phải suy nghĩ vấn đề thường xuyên, con người tự

nhiên sẽ bước vào một trạng thái làm việc theo khuôn khổ đặc biệt.

Nhưng dù sao Ngô Tà cũng là người đã lăn lộn trong nghề năm năm, từ lâu đã không còn là con chim non ngây ngô không biết gì nữa.

Cậu đưa cho Trần Tuyết Hàn một điếu thuốc trước, sau đó bắt đầu hỏi han tình hình chi tiết về bức tranh.

Chương 241

Nhìn điếu thuốc trong tay, Trần Tuyết Hàn tỏ ra có chút bất ngờ, anh ta đánh giá Ngô Tà một lượt.

Sau đó quay đầu đóng cửa lò sưởi lại, nhìn vào mặt Ngô Tà hỏi.

“Hỏi làm gì?

Cậu quen người đó à?” Giọng của Trần Tuyết Hàn đặc biệt khàn, nhưng phát âm rất rõ ràng, không lẫn tạp âm kỳ lạ của người dân tộc Tạng ở gần đây, khiến Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Ngô Tà kể sơ qua tình hình, cũng nói về bối cảnh đại khái của Trương Linh cũng như mối quan hệ giữa hai người.

Trần Tuyết Hàn lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc, tháo đôi găng tay làm bằng khăn len trắng ra, bước ra khỏi phòng lò sưởi.

“Cậu nhầm người rồi, bức tranh sơn dầu đó được vẽ từ hai mươi năm trước, lúc đó cậu mới mấy tuổi?” Hai mươi năm trước?

Vậy thì chắc chắn không sai rồi, nếu không phải tranh của hai mươi năm trước, tôi còn hơi nghi ngờ đây không phải Muộn Du Bình ấy chứ!

Ngô Tà thầm châm chọc một câu. .....

Nghe thấy tiếng lòng của Ngô Tà, cả rạp phim bỗng vang lên một tràng cười.

“Ha ha ha, đỉnh thật!

Trí tưởng tượng của Ngô Tà phong phú ghê!” “Ngô Tà nói đúng mà!

Nếu không có điều kiện hai mươi năm, thật khó mà nhận ra đó là

Trương Linh!" "Ưu điểm lớn nhất của Trương Linh là sống lâu!

Không già!" "Ây da, đừng nói nữa, thật sự rất ghen tị với thể chất không già của Trương Linh!" "A, không chỉ không già, còn đẹp trai như vậy, lại còn cấm dục nữa!" Tiếng thảo luận của các fan, đặc biệt là fan nữ, bắt đầu đi chệch hướng, ngày càng xa vời. .....

Trong phim.

Sau khi Ngô Tà bịa chuyện để chứng minh với Trần Tuyết Hàn rằng mình thật sự đã gặp Trương Linh, cậu bắt đầu hỏi Trần Tuyết Hàn đã gặp Trương Linh ở đâu.

Trần Tuyết Hàn chỉ tay về một hướng ngoài cửa, nơi đó một màu trắng xóa, phía xa là một ngọn núi tuyết, nói: "Tôi gặp anh ta ở đó, nếu cậu muốn biết nhiều hơn, có thể đến hỏi các vị lạt ma ở đó." Ngô Tà nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, thấy trong màn tuyết mịt mù, thấp thoáng có một công trình kiến trúc ẩn mình trong màu bạc trắng.

"Chỗ đó sao?" Ngô Tà nheo mắt hỏi, nhìn về phía xa tuyết trắng, cậu bất giác nhớ lại ngày chia tay năm năm trước.

Nếu không phải Bàn Tử cõng cậu từ trên núi tuyết về, có lẽ cậu đã chết trên núi Trường Bạch rồi.

"Đó là một ngôi chùa lạt ma." Trần Tuyết Hàn liếc nhìn Ngô Tà đang chìm trong hồi ức rồi nói.

"Hai mươi năm trước, người trong tranh của tôi đã xuất hiện ở cửa ngôi chùa lạt ma đó." "Lúc đó có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?

Hoặc là, ngôi chùa lạt ma đó có gì đặc biệt?" Ngô Tà vội vàng hỏi, đồng thời thầm cảm thán.

Nơi Muộn Du Bình xuất hiện thường sẽ có hiện tượng kỳ lạ xảy ra, hoặc bản thân ngôi chùa lạt ma đó hẳn là có điểm bất thường.

Nhìn thấy cảnh này, các fan cũng không khỏi cảm thán, Ngô Tà thật sự chẳng có chút kinh nghiệm nào, nơi cậu ta xuất hiện cũng khá là… đặc biệt.

Nghe câu hỏi của Ngô Tà, Trần Tuyết Hàn suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

“Không có gì kỳ lạ, điều kỳ lạ duy nhất là, người đó vào mùa đó không thể nào xuất hiện ở nơi đó được.” Ngô Tà như một đứa trẻ tò mò, vấn đề nào cũng phải hỏi đến cùng.

“Tại sao?” “Tôi không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng cậu có thể hỏi vị đại lạt ma hiện giờ trong chùa.” Trần Tuyết Hàn nói với Ngô Tà: “Ông ấy biết nhiều hơn tôi!” Sau đó Ngô Tà biết được, bức tranh sơn dầu được vẽ ba ngày trước khi Trương Linh rời khỏi Mặc Thoát.

Nguyên tác là do vị đại lạt ma lúc bấy giờ vẽ, Trần Tuyết Hàn chỉ sao chép lại tác phẩm của đại lạt ma.

Lúc đó Trần Tuyết Hàn dùng thuốc màu thừa của đại lạt ma, thử sao chép bức tranh, bản gốc bây giờ hẳn là đang ở trong phòng của đại lạt ma.

Nghe vậy, Ngô Tà gật đầu, trong lòng thầm cảm thán.

Cũng phải, vẽ không giống lắm, nếu không phải vì biểu cảm và dáng người đặc trưng của Muộn Du Bình, mình cũng suýt không nhận ra. .....

Trong rạp, các fan đã quen với những lời bình luận nội tâm thỉnh thoảng xuất hiện của Ngô Tà.

Đồng thời một số fan có trí tưởng tượng phong phú cũng đồng loạt cảm thán.

“Bởi vì Vương Bàn Tử, nhân vật chuyên tấu hài, không có ở đây, nên Ngô Tà phải một mình đóng hai vai à?” “Thảo nào Ngô Tà trong

‘Sa Hải’ tâm tư đáng sợ như vậy, bây giờ bắt đầu có chút dấu hiệu phân liệt nhân cách rồi!” “Chậc chậc chậc, Ngô Tà thật là!

Nghe tin của Trương Linh xong, đến cả việc kinh doanh của mình cũng mặc kệ!” “Hết cách rồi, so với mấy món đồ cổ đó, chắc chắn Trương Linh quan trọng hơn!” “Nhân tiện, ngôi chùa lạt ma đó ở Mặc Thoát, lúc đó Ngô Tà bị cắt cổ cũng ở Mặc Thoát!

Hai việc này có liên quan gì không?” .....

Trong phim, Ngô Tà đi trên con đường núi duy nhất lên núi tuyết, nhìn đỉnh núi bị tuyết phủ trắng xóa, trong lòng thầm suy nghĩ và cảm thán.

Các lạt ma người Tạng đều có trình độ thẩm mỹ và kiến thức chuyên môn rất cao, các đại lạt ma đều có nhiều bằng cấp của các trường đại học danh tiếng nước ngoài.

Việc có thể vẽ được những bức tranh sơn dầu đẹp không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng Muộn Du Bình cũng không đến mức chạy đến đây, chuyên môn để người khác vẽ cho mình một bức tranh chứ?

Trong đầu Ngô Tà, hễ liên quan đến Trương Linh là lại không nhịn được mà suy nghĩ lung tung.

Nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra trên núi tuyết sau đó, Ngô Tà có chút lơ đãng.

Ngay cả phí dẫn đường mà Trần Tuyết Hàn đề xuất, cậu cũng không hề mặc cả, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Khiến Vương Minh và Khảm Kiên đi sau lưng đều tỏ ra kinh ngạc.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của Trần Tuyết Hàn, nhóm Ngô Tà men theo con đường tuyết vụn trèo lên núi, mục tiêu là ngôi chùa lạt ma.

Trên những bậc thang núi bị tuyết phủ kín, chỉ có một lối đi rất nhỏ được dọn sạch, đủ cho một người lên xuống.

Bậc thang vô cùng dốc, gần như là một mặt phẳng thẳng đứng.

Ngô Tà dẫn theo hai người làm là Vương Minh và Khảm Kiên, vốn dĩ cậu định để họ đợi ở dưới núi.

Nhưng hai người khăng khăng muốn đi cùng cậu, muốn bảo vệ cậu, nhưng bây giờ cả hai đều hối hận muốn chết.

Đường lên núi không hề đơn giản hơn xuống mộ chút nào...

Trên đường đi, Trần Tuyết Hàn kể cho tôi nghe một vài câu chuyện về ngôi chùa lạt ma này, cũng tiện thể kể một chút về cuộc đời của anh ta.

Trong đó, quan trọng nhất là chuyện của hai mươi năm trước, câu chuyện về việc Trần Tuyết Hàn dẫn một nhóm người nước ngoài do một ông già người Đức cầm đầu lên núi tuyết.

Cầu Đức Khảo?

Ngô Tà nghe thấy ba chữ "người Đức", trong đầu liền bất giác nghĩ đến Cầu Đức Khảo.

Gã người Đức nắm giữ bí mật của Cửu Môn và rất nhiều bí mật khác.

Cuối cùng, cả nhóm đã lên đến đỉnh núi trước buổi trưa, và Ngô Tà cuối cùng cũng được nhìn thấy ngôi chùa lạt ma trong truyền thuyết.

Đầu tiên là một cánh cổng chùa vô cùng đổ nát, trông rất nhỏ, cánh cửa gỗ chỉ rộng bằng nửa người.

Trong nhận thức của Ngô Tà, loại cổng này trong một ngôi chùa lạt ma quả thực là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Nhưng Ngô Tà chú ý đến một khoảng sân nhỏ phía sau cánh cổng, tuyết đã được dọn sạch, để lộ ra cối đá, bàn đá và ghế đá.

Ở cuối sân, Ngô Tà có thể thấy các ngôi miếu được xây dựng dựa vào núi, những ngôi nhà kéo dài lên trên đến vài km, trông có vẻ hùng vĩ.

Nhưng dù vậy, Ngô Tà cũng biết rằng, trong số những kiến trúc chùa miếu này không có nhiều không gian.

Mặc dù chùa miếu trông có vẻ chiếm diện tích rộng, nhưng vì được xây dựng dựa vào núi, nên không gian bên trong các công trình khá nhỏ.

Tiếp đó, Ngô Tà nhìn vào sân trong chùa, ở đó có ba vị lạt ma trẻ tuổi đang ngồi quanh cối đá sưởi ấm.

Trong một ngôi chùa lạt ma đổ nát như thế này mà cũng có lạt ma trẻ tuổi sao?

Ngô Tà khẽ nhíu mày, một cảm giác không hài hòa dâng lên trong lòng.

Nếu là Ngô Tà ngây thơ của ngày xưa có lẽ sẽ không nghi ngờ, nhưng sau năm năm rèn luyện, Ngô Tà bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng để nghi ngờ bất cứ thứ gì.

Bên kia, Trần Tuyết Hàn thấy ba vị lạt ma trẻ tuổi không hề động đậy, liền chủ động tiến lên nói rõ ý định.

Cuộc giao tiếp giữa họ hoàn toàn bằng tiếng Tạng, Ngô Tà hoàn toàn không hiểu gì.

Sau khi trao đổi, một trong các vị lạt ma dẫn nhóm Ngô Tà vào trong.

Công trình đầu tiên là lớn nhất, theo lời phiên dịch của Trần Tuyết

Hàn, Ngô Tà biết được đây là nơi các lạt ma làm pháp sự.

Phía sau nhà có một chiếc thang gỗ dẫn lên trên, nhóm Ngô Tà cứ thế leo hết tầng này đến tầng khác, cũng không biết đã qua bao lâu, bao nhiêu phòng.

Cuối cùng, vị lạt ma dẫn đầu dừng lại, Ngô Tà phát hiện mình đã đến một căn phòng tối đen như mực.

Trần Tuyết Hàn và vị lạt ma cung kính bước xuống, để lại Ngô Tà, Vương Minh và Khảm Kiên.

Chương 242

Cả ba ngơ ngác đứng trong căn phòng tối om, nhìn quanh, phát hiện nơi này dường như là một phòng thiền.

Cả căn phòng chỉ có một nơi duy nhất có ánh sáng.

Vương Minh đột nhiên vỗ vỗ Ngô Tà, giọng run rẩy nói.

“Lão bản, em sợ ~~” “Cút!” Ngô Tà bực bội lườm Vương Minh một cái, Khảm Kiên đứng sau lưng chỉ bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Một lúc sau, khi mắt dần thích nghi với ánh sáng.

Ngô Tà nhìn thấy những bóng người mờ ảo trong bóng tối, tất cả đều là những chồng kinh quyển.

Dẫn theo Vương Minh và Khảm Kiên đi vòng qua, Ngô Tà đến nơi có ánh sáng, phát hiện đó là một ô cửa sổ.

Cửa sổ được che bằng một tấm thảm len dày, nhưng tấm thảm quá cũ kỹ, đã mục nát tạo thành những lỗ nhỏ, ánh sáng lọt qua từ những lỗ đó.

Ngô Tà vừa định đưa tay kéo nó ra thì nghe thấy một giọng nói trong bóng tối.

“Đừng kéo ra, đến đây.” Ngô Tà và Vương Minh bị giọng nói dọa giật nảy mình, Khảm Kiên còn trực tiếp rút cây nỏ đeo bên hông ra.

Cả ba nhìn theo hướng phát ra âm thanh, phát hiện ở góc tối, một đốm lửa nhỏ từ từ sáng lên.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt, Ngô Tà nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của năm vị lạt ma đang ngồi ở đó.

Ngô Tà đến gần xem, mấy vị lạt ma trẻ tuổi đều đang nhắm mắt.

Chỉ có một vị lạt ma lớn tuổi đang nhìn chằm chằm vào cậu, Ngô Tà thấy vậy cũng tiến lại gần.

Cậu lại nói rõ ý định của mình một lần nữa, cũng nói rõ mục đích tìm kiếm Trương Linh.

Vị lạt ma già cũng nhắm mắt lại cảm thán.

"Quả nhiên là đi đến đó rồi." Đối với hành vi nói chuyện khó hiểu của vị lạt ma già, Ngô Tà chọn cách chắp tay nói: "Đại sư, xin ngài nói rõ hơn để tôi có thể hiểu được." Sau đó, ba người Ngô Tà theo sự chỉ dẫn của vị lạt ma già, ngồi xuống trước mặt ông, bắt đầu nghe ông kể câu chuyện của hai mươi năm trước.

Câu chuyện về lần đầu tiên ông gặp người tên Trương Linh... .....

Trong rạp chiếu phim, khán giả xem cảnh ký ức hai mươi năm trước của vị lạt ma già mà không khỏi cảm thán.

"Hít, 'Thập Niên', tôi cảm giác bây giờ mới chuẩn bị bắt đầu kể câu chuyện của Trương Linh!" "Ừ ừ!

Có vẻ là vậy!

Nhưng cũng khá thú vị!" "Lẽ nào trong bộ phim này!

Chúng ta có thể biết được thân thế của Trương Linh sao?" "Không chắc à!

Thân phận của Trương Linh quá bí ẩn!

Ngoài người nhà họ Trương và tộc trưởng Trương gia ra, dường như không có bất cứ thứ gì liên quan đến anh ấy!" "Tiểu Ca thảm quá đi!

Cứ dăm bữa nửa tháng lại mất trí nhớ, đúng là mỹ nam thảm kịch!" "Đợi đã!

Liệu có phải sẽ nối tiếp tình tiết của ‘Sa Hải’ không?” Các khán giả đang thảo luận bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình, nhưng dù vậy, mắt họ vẫn dán chặt vào màn hình, không bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Trong sự mong đợi của cư dân mạng, Trương Linh cuối cùng cũng lần đầu tiên xuất hiện trong phim.

Nhưng vẫn không phải là trước mặt Ngô Tà, mà là trong hồi ức của vị lạt ma già.

Đối với điều này, các fan đều cảm thán: “Trương Linh thật thảm, không thể xuất hiện ở nơi nào khác ngoài hồi ức sao?” Khác với sự kinh ngạc của các fan, bên phía Ngô Tà cũng nhận được một tin tức khiến cậu chấn động.

Theo thông tin của vị lạt ma già, ba mươi năm trước Trương Linh đã từng đến ngôi chùa lạt ma này.

Anh đã có một lời hẹn ước với vị đại pháp sư lạt ma lúc bấy giờ, rằng Trương Linh sẽ đi vào trong núi tuyết, tìm kiếm một bí mật trọng đại.

Nhưng vì bản thân Trương Linh trí nhớ không ổn định, sẽ thường xuyên mất đi một phần ký ức.

Vì vậy trong vòng mười năm, Trương Linh có khả năng sẽ quên mất lời hẹn ước lúc đó, khi đó cần đại pháp sư dùng vật quen thuộc của Trương Linh để dẫn đường cho anh.

Nhưng thật không may, đại pháp sư đã qua đời một năm trước khi Trương Linh ra khỏi núi.

Nhiệm vụ dẫn dụ Trương Linh này đã được đại pháp sư trịnh trọng giao lại cho vị lạt ma già trước khi lâm chung.

Mặc dù lúc đó vị lạt ma già không chấp nhận nhiệm vụ này,

nhưng không còn cách nào khác, đại pháp sư sắp chết rồi, người ta là lão đại, lời của lão đại!

Phải nghe!

Sau khi Trương Linh xuất hiện từ núi tuyết, quả nhiên không ngoài dự đoán, đã bị vị lạt ma già dùng phương pháp của đại pháp sư thu hút.

Mặc dù không còn nhớ lời hẹn ước lúc đó, nhưng Trương Linh đã giao bí mật lấy được từ trong núi tuyết cho vị lạt ma già cất giữ.

Không còn cách nào khác, Trương Linh biết nếu mình cố nhớ, vài năm sau nhất định cũng sẽ quên mất.

"Tôi có một căn bệnh, cứ cách một khoảng thời gian, tôi sẽ quên hết mọi chuyện trước đó, ngoại trừ một vài chuyện thời thơ ấu, não của tôi không thể lưu giữ những ký ức mới xảy ra." Nghe vị lạt ma già lặp lại lời của Trương Linh năm đó, khóe miệng Ngô Tà co giật vài cái, trong lòng không khỏi cảm thán.

"Cậu cũng biết mình không đáng tin cậy à?

Khoan đã!

Tên Muộn Du Bình này không thể nào năm năm sau quên luôn cả mình chứ?!" .....

"Toang rồi!

Ngô Tà phản ứng lại rồi!" "Trương Linh: Chết rồi!

Kế hoạch của tôi bị Ngô Tà phát hiện rồi!" "Vãi!

Không lẽ sau khi gặp mặt, Trương Linh thật sự hỏi Ngô Tà 'anh là ai' à?" "Đừng mà!!!

Cảnh tượng như vậy tôi không chấp nhận được đâu!" "Chắc chắn!

Nếu Tống Thần dám quay như vậy!

Tôi nhất định sẽ cho Tống Thần cảm nhận sự đau khổ!" "Chắc không đến mức đó đâu!

Không đến mức đó!

Tống Thần là người có thể viết ra kịch bản đặc sắc như vậy!

Chắc chắn sẽ không làm ra trò cẩu huyết như thế cho chúng ta xem đâu?" "Khó nói lắm!

Lỡ như tên Tống Thần đó đầu óc có vấn đề thì sao?" "Nếu đầu óc hắn có vấn đề!

Tôi sẽ cho đầu óc bên ngoài của hắn cũng có vấn đề lớn luôn!!" "Nhưng mà!

Nhìn khuôn mặt đẹp trai đó của Tống Thần, cậu nỡ ra tay sao?" "À....." Các fan cũng cười phá lên vì lời nói của Ngô Tà, nhưng đồng thời trong lòng cũng bắt đầu cầu nguyện Tống Thần đừng làm ra kịch bản cẩu huyết như vậy.

Nhưng họ đâu biết rằng, vốn dĩ Tống Thần thật sự định làm như vậy.

Nhưng vì sợ bị người ta đánh chết, nên mới từ bỏ ý định để Trương Linh quên mất Ngô Tà. .....

Cùng lúc đó, tại công ty giải trí quốc tế Ma Qua ở Kinh Thành.

Một công ty giải trí trong nước ngang hàng với Long Hoa Entertainment.

Nhưng khác với Ma Qua Ngu Nhạc chỉ sản xuất phim hài và diễn viên hài.

Long Hoa Entertainment phát triển toàn diện.

Diễn viên, ca sĩ, thần tượng, phim điện ảnh, phim truyền hình, chương trình tạp kỹ, v.v.

Long Hoa Entertainment đều có các mảng kinh doanh và bộ phận liên quan, và đều phát triển nhanh chóng.

Dù sao thì theo tính cách của Hoa tổng, cái gì cũng phải có!

Gan của bà lớn!

Nếu không thì bà cũng không dám ngay sau khi Tống Thần quay xong bộ phim quảng bá «Đạo Mộ Bút Ký», khi các công ty điện ảnh khác đều đang chọn cách quan sát, bà đã trực tiếp ra đòn mạnh, gần như dùng mức giá cao nhất trong ngành đạo diễn để lôi Tống Thần về.

Trực tiếp đánh một ván cược lớn, và sự thật đã chứng minh, Hoa tổng đã cược thành công.

Thậm chí kết quả cuối cùng không thể dùng từ "thành công" để diễn tả, mà phải nói là dùng một trăm đồng trực tiếp kiếm được hàng triệu đồng.

Đừng nghĩ là khoa trương, vì mối quan hệ hợp tác với Tống Thần, đã khiến đánh giá của công chúng về toàn bộ công ty Long Hoa Entertainment không ngừng tăng vọt.

Thậm chí chỉ dựa vào mối quan hệ hợp tác với Tống Thần, Hoa tổng dựa vào «Đạo Mộ Bút Ký» và tiền chia lợi nhuận từ IP các tác phẩm sau này!

Chương 243

cũng đủ để làm giá cổ phiếu công ty tăng lên.

Hoa tổng: Mọi người đều thử!

Nhưng chỉ có tôi thành công!

Nhưng việc giá trị thị trường của Long Hoa Entertainment tăng lên, đã khiến Ma Qua Ngu Nhạc, vốn cùng là ông lớn, cảm thấy khó chịu.

Này, mọi người rõ ràng cùng một đẳng cấp!

Dựa vào đâu mà cậu trực tiếp dựa vào một bộ phim mà bắt đầu đạp lên đầu tôi?

Không được!

Tôi phải phản công!

Đòn phản công đầu tiên của Ma Qua Ngu Nhạc là bộ phim «Thủ phủ thành phố Dưa Hấu» chiếu vào dịp Tết, đáng tiếc là đã bị «Sa Hải» đánh cho mẹ cũng không nhận ra.

Ma Qua Ngu Nhạc không phục!

Nghe tin «Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên» sẽ chiếu vào dịp nghỉ hè này.

Họ trực tiếp dời bộ phim «Nắm đấm không biết xấu hổ» sang kỳ nghỉ hè, thế tất phải cùng Long Hoa Entertainment quyết một trận tử chiến.

Nhưng ba ngày sau khi mở bán vé sớm, doanh thu 320 triệu vé đặt trước so với 50 triệu vé đã tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng.

Rõ ràng, chiến tích sau đó lại thảm bại, không thấy một chút hy

vọng nào.

Đối với điều này, tổng giám đốc của Ma Qua Ngu Nhạc, Thẩm tổng tức giận, đã triệu tập một cuộc họp cấp cao của công ty vào sáng sớm.

Ông bày tỏ sự bất mãn mạnh mẽ về việc công ty luôn bị Long Hoa Entertainment đè đầu cưỡi cổ.

Sau đó còn có một bài phát biểu kịch liệt kéo dài hơn mười phút, thề sẽ khích lệ nhân viên của mình phấn đấu vươn lên, đánh bại Long Hoa Entertainment!

Đánh bại Tống Thần!

"Phó tổng tài đâu?

Không họp à?" Thẩm tổng, người đã mệt lử sau bài phát biểu, nhân lúc uống nước, nhìn vào chiếc ghế trống của phó tổng tài nhà mình, hỏi thư ký.

"À, phó tổng tài, đi xem phim rồi ạ." Giám đốc tài chính nhanh nhảu trả lời trước cả thư ký.

"Sao cậu biết?" Thẩm tổng ngơ ngác nhìn giám đốc tài chính nhà mình hỏi.

"Hai người quan hệ tốt lắm sao?

Đi xem phim mà cũng biết, hay là cậu cũng đi xem phim à?" "Phó tổng tài đi xem «Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên», vé đó khó khăn lắm mới giành được đấy ạ." Giám đốc tài chính đẩy gọng kính nói tiếp.

"Còn về việc tại sao tôi biết, là vì phó tổng tài đã dùng quỹ công ty để thanh toán tiền vé xem phim." "!?Đi xem «Đạo Mộ Bút Ký»!!" Thẩm tổng kinh ngạc lùi lại hai bước, run rẩy đưa tay ra cảm thán.

"Mẹ nó còn để công ty thanh toán tiền vé phim?" Sau khi Thẩm

tổng nói xong, cả người ngồi phịch xuống ghế văn phòng, ngây người.

Hết cách rồi, chuyện này chẳng khác nào hai nước giao chiến, phó tổng tài với tư cách là thái tử không những không nghe lời quốc vương Thẩm tổng, mà còn mang theo một khoản tiền chạy sang nước đối địch.

Khiến Thẩm tổng chỉ biết ôm ngực kêu lớn: "Trẫm muốn cùng nó quyết một trận tử chiến, thái tử cớ sao lại đầu hàng trước?" Nhưng điều Thẩm tổng không biết là, lúc này trong cả phòng họp, chỉ có một mình ông là chưa mua vé «Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên».

Lý do những vị lãnh đạo cấp cao này ở đây họp là vì họ đã mua vé buổi tối... .....

Trong phim, sau khi nhận được bí mật và vật phẩm mà Trương Linh mang ra khỏi núi tuyết năm đó từ chỗ vị lạt ma già.

Sau khi lần lượt gửi tất cả các bưu kiện về Hàng Châu, Ngô Tà ở lại trong chùa lạt ma, bắt đầu nghiên cứu những bí mật mà vị lạt ma già đã đưa cho.

Trong đó, thứ được Ngô Tà chú ý nhất chính là một cuốn sổ tay kỳ lạ và một bức vẽ.

Ngô Tà sau khi xem qua biết được cuốn sổ tay này năm đó thuộc về một người Đức, đương nhiên không phải Cầu Đức Khảo, vì đây là thứ Trương Linh lấy được từ trên người một người Đức.

Nhìn những câu tiếng Đức được ghi lại trên đó, Ngô Tà không hiểu rốt cuộc trên đó viết gì.

Mặc dù Ngô Tà không hiểu ý nghĩa của những con chữ đó, nhưng khi cậu nhìn thấy bức vẽ kỳ lạ kia, cậu cũng biết cuốn sổ tay đó đang viết về cái gì.

Trong cuốn sổ có những hình vẽ phác thảo, trên những trang đầu tiên ghi lại một bức vẽ được chú thích bằng tiếng Tạng là "giới hạn của thế giới".

Ngô Tà nhìn thấy một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Cánh cửa đồng xanh đó được vẽ bằng những nét bút vô cùng tinh xảo, Ngô Tà cho rằng chủ nhân của cuốn sổ tay này chắc chắn là một cao thủ hội họa.

Có thể thấy cánh cửa đồng xanh đó, mặc dù không hoàn toàn giống với cánh cửa nhìn thấy ở núi Trường Bạch, nhưng Ngô Tà lại theo bản năng hiểu rằng, đó chắc chắn là cùng một thứ.

"Loại cửa khổng lồ này, không chỉ có một cánh thôi sao?

Lẽ nào ở vùng đất trung tâm của dãy Himalaya, còn có một cánh cửa đồng khổng lồ khác?" Trong đầu vang lên những trải nghiệm kinh hoàng của năm năm trước, lông mày Ngô Tà bắt đầu nhíu chặt lại.

"Lẽ nào, thứ được vẽ trên bức tranh đó, chính là chung cực?" Ngô Tà biết rằng bây giờ mình có lẽ đã bắt đầu bước vào trung tâm của một vòng xoáy đáng sợ, nếu bây giờ rút lui, có thể toàn thân trở ra.

Nhưng, nếu tiếp tục truy đuổi...

Ngô Tà trầm mặc suy nghĩ, mắt vẫn luôn dán chặt vào câu "giới hạn của thế giới" và bức vẽ bên cạnh.

"Ngô Tà, nếu mười năm sau, cậu còn nhớ lời tôi nói, hãy đến tìm tôi." Trong đầu lại vang lên lời cuối cùng của Trương Linh, Ngô Tà đang ngậm điếu thuốc trực tiếp đập bàn hét lớn.

"Mẹ kiếp!

Muộn Du Bình!

Lão tử liều với mày!" Cuối cùng, Ngô Tà bắt đầu nghiên cứu kỹ

lưỡng bức vẽ kỳ lạ đó.

Đó là một thứ giống như mai rùa, Ngô Tà cũng không biết thứ đó lớn đến mức nào.

Nhưng nhìn vào những con người ở bên cạnh trong bức tranh, đó là một thứ cực kỳ lớn, trên "mai rùa" có những vết nứt vô cùng nhỏ.

Điều khiến Ngô Tà cảm thấy đặc biệt kinh ngạc là, tác giả của bức tranh đã vẽ lại tất cả các vết nứt, có thể thấy được, đó là một bức tranh được vẽ vô cùng cẩn thận, không phải là một bức tranh vẽ ra để khoe khoang hay thể hiện kỹ năng hội họa.

Bên cạnh "mai rùa" này, có tám "mai rùa" nhỏ hơn, được sắp xếp không theo quy luật, cùng với "mai rùa" lớn tạo thành một hình dạng kỳ lạ.

Xung quanh tất cả các "mai rùa", có những thứ giống như xúc tu, hoặc, trông giống như dây cáp, kết nối với nhau như mạng nhện.

Ngô Tà chính thức bắt đầu nghiên cứu, vò đầu bứt tai, dù đã lục lọi hết kiến thức trong đầu, cũng không có bất kỳ thứ gì có thể khớp với bức vẽ kỳ lạ này.

"Giới hạn của thế giới?

Có liên quan lớn đến sự tồn tại bên trong cánh cửa đồng xanh không?" Nhưng Ngô Tà không lãng phí thời gian quá nhiều vào phương diện này, quay người bắt đầu lấy một cuốn sổ tay khác do vị lạt ma già ghi chép lại.

Những cuốn sổ tay này đều là do Tiểu Ca kể lại cho vị lạt ma già hai mươi năm trước, sau khi ra khỏi núi tuyết.

Lòng vòng một hồi cuối cùng cũng đến tay Ngô Tà, mở cuốn sổ tay ra, Ngô Tà bắt đầu đọc một cách nghiêm túc, muốn biết hai mươi năm trước, Trương Linh đã trải qua những gì.

Cùng với việc Ngô Tà bắt đầu đọc cuốn sổ tay, cậu cũng bắt đầu hiểu được những chuyện liên quan đến Trương Linh. .....

Trong rạp chiếu phim, khán giả sau khi bước vào đoạn tình tiết này đều cho rằng thực sự quá hại não.

"Ai, mặc dù biết rằng phần tình tiết này bắt đầu kết nối với một số tình tiết cài cắm của «Đạo Mộ Bút Ký», nhưng não hoàn toàn không hiểu được!" "Tình tiết quá hại não, xem không hiểu!

Mệt tim." "Vậy là Trương Linh vẫn luôn bôn ba vì chung cực sao?

Nhân tiện, chung cực rốt cuộc là gì?" "Xem không hiểu, không biết, nhưng tôi vô cùng chấn động!" Nhưng cái gọi là, có người không thích thứ gì đó, thì lại có người lại đặc biệt thích.

Không ít người thích xem phim hại não sở dĩ trở thành fan của Đạo Mộ, không phải vì từ series «Đạo Mộ Bút Ký» bắt đầu, trong các tác phẩm điện ảnh của Tống Thần luôn ẩn giấu một lượng lớn tình tiết cài cắm.

Nếu không xem kỹ các chi tiết trong phim, có thể sẽ chỉ lướt qua.

Nhưng thường thì những sự tồn tại không được coi trọng này, ngược lại thường sẽ xuất hiện với những cú lật kèo lớn ở phía sau.

Lúc đó, những người trong phim đều trở thành những người nói chuyện khó hiểu, hoặc đưa ra một lượng lớn những thứ tồn tại khiến người ta phải suy nghĩ, hại não.

Nửa sau của «Sa Hải», khi Lê Thốc nhận được một lượng lớn thi thể, càng đẩy sự kịch tính lên đến đỉnh điểm.

Khiến những khán giả yêu thích hại não vô cùng thích thú.

Họ thích suy đoán những nội dung không được nói rõ trong phim...

Thậm chí sau khi xem phim xong, họ bắt đầu phân tích từng chi

tiết trong phim, suy nghĩ về từng chi tiết và ý nghĩa ẩn sau đó.

Đặc biệt là những vấn đề mà đạo diễn khi quay phim cũng không hề suy nghĩ đến, đều bị những người này đưa ra trong quá trình phân tích phim sau này, thậm chí trong những năm gần đây, còn bắt đầu có cả thuyết âm mưu.

Ví dụ như: XX thực ra đã chết trước khi phim bắt đầu, nội dung trong phim chẳng qua chỉ là một giấc mơ trước khi chết mà thôi.

Chương 244

Mặc dù thực tế hoàn toàn không có chuyện đó.

Phó đạo diễn đối với những người này quả thực là hận thấu xương, vì không ít người trong số họ đều giải thích lung tung trên mạng về «Đạo Mộ Bút Ký» và «Sa Hải», theo cách nói của họ đã bóp méo ý nghĩa ban đầu.

Vì vậy khi quay phim, phó đạo diễn đã đề xuất với Tống Thần, liệu có thể giảm bớt một cách thích hợp các tình tiết hại não, thêm một phần kỹ xảo cho sướng mắt không?

Câu trả lời của Tống Thần cho điều này là: "Yên tâm đi, tôi hiểu khán giả muốn xem gì hơn anh." .....

Trong phim.

Ở trong chùa lạt ma vài ngày, Ngô Tà cuối cùng cũng chủ động bước ra khỏi phòng để hít thở không khí trong lành.

Đi dạo trong chùa lạt ma, Ngô Tà cũng lần đầu tiên quan sát kỹ lưỡng diện mạo thực sự của ngôi chùa.

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà đã đến một giếng trời.

Trên tường của giếng trời này có một số bức bích họa Phật giáo loang lổ, vì là bích họa ngoài trời, nên đã bong tróc chỉ còn lại một vài mảng màu, không thể phân biệt được hình vẽ.

Đột nhiên, Ngô Tà nhìn thấy một bóng lưng, một bóng lưng khiến Ngô Tà ngây người.

Ngô Tà có thể khẳng định, người đó chỉ đang ngẩn người ở đó thôi, chứ không thực sự đang xem gì cả.

Nhưng Ngô Tà không dám đến gần, vì bóng lưng này Ngô Tà quá quen thuộc.

Quen thuộc đến mức ngay khoảnh khắc đó, Ngô Tà bắt đầu nghi ngờ mình có phải đã hoảng hốt, có phải đã bước vào một không gian thời gian khác không.

"Muộn Du Bình....." Đúng vậy, Ngô Tà đã nhận ra bóng lưng của Trương Linh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Vẫn mặc một bộ đồ chống tuyết màu đen, yên lặng ngồi trên một tảng đá ở giếng trời, xung quanh đều là tuyết đọng.

Trương Linh dường như không hề lạnh chút nào, hoàn toàn hòa mình vào thế giới.

"....." Ngô Tà cứ thế ngây ngốc đứng đó, nhìn bóng lưng ấy.

Nhưng trong lòng lại không nhịn được mà sóng cuộn trào dâng, gào thét.

Chuyện gì thế này??

Không phải là mười năm sao??

Sao bây giờ lại ra rồi??

"Ồ!!!" Trong rạp chiếu phim, khán giả xem phim, vì sự xuất hiện của bóng lưng Trương Khởi Linh mà đồng loạt kinh ngạc la lên.

Nhưng khán giả nhất thời không dám quá kích động, sau mấy lần bị Tống Thần trêu đùa trước đây, khán giả đều đang nghi ngờ bóng lưng này rốt cuộc có phải là Trương Linh thật không.

Thậm chí có người mắc chứng "hướng ngoại xã hội" còn hét lớn trong rạp.

"Anh em!

Đừng vội kích động!

Chưa chắc đó là Trương Linh đâu!" Nghe tiếng hét của người anh em này, những người khác vội vàng gật đầu hưởng ứng.

"Đúng đúng, đúng, hoàn toàn không chắc có phải không," "Ừ ừ, có thể là một người có bóng lưng tương tự, Tống Thần có khả năng làm ra chuyện như vậy!" "Đúng, chúng ta phải kiềm chế, không thể bị lừa." "Không sai, dù Trương Linh thật sự đang ngồi ở đó, tôi cũng sẽ không kích động đâu." Thậm chí có vài người thông minh, nhân lúc Ngô Tà đang ngẩn người, nhanh chóng vận động bộ não của mình suy nghĩ.

Lộ trình suy nghĩ cụ thể đại khái như sau: Tên phim là Thập Niên, bây giờ mới là câu chuyện của năm năm sau, Trương Linh không thể nào ra ngoài được.

Nếu không thì tình tiết sẽ không thông suốt, thuộc về Tống Thần tự vả mặt mình.

Dù sao thì mười năm sau, sau khi «Sa Hải» kết thúc, Ngô Tà, Vương Bàn Tử mới lên đường đi đón Trương Linh.

Vì vậy từ đó suy ra, bóng lưng này chắc chắn không thể là Trương Linh!!

Nhưng Tống Thần sẽ lắc đầu cảm thán với loại người này: Cậu trai trẻ à, còn non lắm, cách chơi của tôi còn nhiều hơn cậu tưởng tượng nhiều. .....

Trong phim.

"Muộn Du Bình, có phải cậu không?

Trả lời tôi đi!" Ngô Tà nhìn bóng lưng của Trương Linh hét lên, thấy bóng lưng không có phản ứng gì mà vẫn ngồi đó, nắm đấm của Ngô Tà bất giác siết chặt.

Tiếng lòng có phần hoảng loạn càng bộc lộ sự không bình tĩnh trong lòng Ngô Tà.

Lẽ nào Muộn Du Bình từ đầu đến cuối đều lừa gạt mình?

Hoàn toàn không có chuyện mười năm này?

Hay là, sự việc lại có biến cố mới?

Muộn Du Bình sở dĩ đến đây, lẽ nào đây thực sự là mấu chốt của mọi chuyện?

Vì vậy vừa ra khỏi Thanh Đồng Môn, đã trực tiếp đến đây??

Trong lòng Ngô Tà mang theo những hoạt động phức tạp, cắn môi bước đi, bắt đầu tiến lại gần bóng lưng đó.

Nhưng dù Ngô Tà tiến lại gần thế nào, bóng lưng đó vẫn không hề có phản ứng, thực sự khiến Ngô Tà cảm thấy có chút kỳ lạ.

Mãi cho đến khi cậu đi vòng ra trước mặt bóng lưng, vẻ kinh ngạc và khó hiểu trên mặt, trong nháy mắt biến thành phức tạp hơn, thậm chí còn mang theo một chút phẫn nộ.

Vì Ngô Tà phát hiện đây không phải là một người đang ngồi, mà lại là một bức tượng đá.

Một chiếc áo chống tuyết màu đen được khoác lên người tượng đá, gọn gàng, mũ chống tuyết được đội lên đầu.

Nhìn từ phía sau trông giống hệt một người thật.

“Mẹ nó, trò đùa dai của ai vậy!

Rảnh rỗi không có việc gì làm lại khoác áo lên tượng đá làm gì!” Ngô Tà không nhịn được mà chửi một tiếng, dù sao thì vừa rồi trong lòng cậu cũng đã sóng cuộn biển gầm.

Nhưng điều vẫn khiến Ngô Tà băn khoăn là, tại sao bóng lưng của

bức tượng đá này lại giống Trương Linh đến vậy?

Thế là, Ngô Tà chủ động tiến lại gần tượng đá để xem, định xem kỹ các chi tiết trên tượng đá.

Đó là một bức tượng đá đơn giản được điêu khắc từ đá Himalaya, rất thô ráp, hoàn toàn không có chi tiết, nhưng toàn bộ hình dáng thực sự rất giống Tiểu Ca.

Ngô Tà theo thói quen nhìn vào ngón tay của tượng đá, phát hiện tác phẩm điêu khắc không có phần ngón tay tinh xảo.

"Trùng hợp sao?" Miệng nói như vậy, Ngô Tà ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt của tượng đá.

Giây tiếp theo, mắt Ngô Tà trợn tròn kinh ngạc.

Chỉ vì khuôn mặt của bức tượng đá đó, chính là dung mạo của Trương Linh, khác với phần thân thể được điêu khắc thô ráp.

Khuôn mặt của Trương Linh được điêu khắc vô cùng tinh xảo và sống động, thậm chí có thể nói là giống hệt người thật.

Nhưng đó không phải là điều khiến Ngô Tà kinh ngạc nhất, điều khiến Ngô Tà chấn động nhất là, biểu cảm trên khuôn mặt của bức tượng đá này là đang khóc.

Là dáng vẻ đang khóc của Trương Linh. ....

Trong rạp chiếu phim.

"Mẹ kiếp!

Đỉnh thật!

Mặc dù không phải Trương Linh, nhưng lại là Trương Linh!" "Hay!

Một chiêu này vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi!

Lợi hại!” “Được đấy!

Tôi vốn tưởng là một người qua đường có bóng lưng tương tự, nhưng không ngờ lại là một bức tượng đá của Trương Linh!” “Tình tiết lại bắt đầu phức tạp rồi, tại sao ở đây lại có một bức tượng đá của Trương Linh?” “Đây không phải là trọng điểm!

Tại sao biểu cảm của bức tượng đá lại là đang khóc chứ!?

Tôi không hiểu!” “Vãi, bộ phim này xem thật không uổng!

Cảm giác như sắp hé lộ quá khứ của Trương Linh rồi!” Khán giả đồng loạt bày tỏ cảm xúc của mình về bức tượng đá.

Nhưng khi nhìn thấy biểu cảm khóc lóc giống hệt Trương Linh trên tượng đá, khán giả đều ngây người.

Vì trong ấn tượng của họ, Trương Linh luôn đại diện cho sự vô địch, lạnh lùng.

Chương 245

Từ đầu đến cuối, biểu cảm trên khuôn mặt của Trương Linh gần như không hề thay đổi, luôn là một bộ dạng lạnh lùng cấm dục.

Cộng với thiết lập nhân vật mất trí nhớ, quá khứ bí ẩn, mới khiến Trương Linh trong lòng đông đảo fan Đạo Mộ có một hình tượng khó phai mờ.

Nhưng các fan Đạo Mộ cũng luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, mãi cho đến khi nhìn thấy bức tượng đá Trương Linh đang khóc, mới phản ứng lại.

Hóa ra dù mạnh mẽ đến đâu, Trương Linh vẫn là một con người, đã là người, tự nhiên nên có hỉ nộ ái ố.

Lúc này, trong lòng đông đảo fan Đạo Mộ không khỏi dâng lên một nỗi bi thương, bi thương cho con người Trương Linh.

Nhưng điều các fan Đạo Mộ không biết là, lưỡi dao của Tống Thần còn lâu mới chém xuống. .....

Trong phim, Ngô Tà bắt đầu đi tìm các lạt ma khắp chùa, hỏi họ về vấn đề bức tượng đá của Trương Linh.

Nhưng không một ai có thể giải đáp thắc mắc của Ngô Tà, vì giếng trời đó, kể từ khi ngôi chùa lạt ma được xây dựng, chưa từng có ai bước vào. manh mối về bức tượng đá bị cắt đứt, Ngô Tà không cam tâm như vậy, ngồi trong quán bar, cuối cùng cậu chọn cách gọi một cuộc điện thoại.

Một cuộc điện thoại cho người thân thiết, điện thoại của Vương Bàn Tử.

Kể từ sau khi Vân Thái qua đời, Bàn Tử ngoài lần đưa Ngô Tà ra

khỏi núi Trường Bạch, chưa bao giờ rời khỏi Ba Nãi.

Vì đó là nhà của Vân Thái.

Bàn Tử kể từ sau khi Vân Thái qua đời, trạng thái của cả người vẫn luôn không tốt.

Trong trạng thái đó, thực ra Ngô Tà cũng rất sợ Bàn Tử không thể vượt qua được.

Nhưng đối với điều này, Ngô Tà cũng không có cách nào, vì có quá nhiều hồi ức, ngay cả cậu cũng không thể đối mặt.

Chứ đừng nói đến Bàn Tử đã mất đi Vân Thái, thực tế Bàn Tử không liên lạc với Ngô Tà, cũng khiến Ngô Tà như trút được gánh nặng.

Vì chỉ cần nhìn thấy Bàn Tử, Ngô Tà cũng không khỏi nhớ đến Trương Linh, nhớ đến chú Ba, Phan Tử, A Ninh...

Nhưng con người không thể cứ sống mãi trong quá khứ mà không thoát ra được.

Mãi cho đến một năm sau khi Trương Linh biến mất trong cánh cửa đồng xanh, Ngô Tà và Bàn Tử mới nối lại liên lạc.

Điều đáng mừng là, trạng thái của Bàn Tử đã tốt hơn, có thể nói vài câu đùa rồi.

Nhưng Bàn Tử vẫn luôn chọn ở lại Ba Nãi, sống cùng với cha của Vân Thái là A Quý.

Vốn dĩ Ngô Tà cũng không muốn làm phiền cuộc sống của Bàn Tử nữa, nhưng lần này chuyện liên quan đến Trương Linh, Ngô Tà cấp bách cần sự giúp đỡ của Vương Bàn Tử.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Ngô Tà vốn nghĩ là A Quý nghe máy, vì trong mấy năm nay, thường là như vậy.

Nhưng lần này lại ngoài dự đoán của Ngô Tà, một giọng Bắc Kinh chuẩn từ trong điện thoại truyền ra.

"Làm gì đấy?

Tiểu Thiên Chân?

Nhớ tôi à?" "Hu hu hu!

Vương Bàn Tử à!

Cảm động quá!" "Bàn Tử khổ quá, phải chịu đựng sự thật người thương của mình qua đời, khiến anh ấy nhất thời khó mà vực dậy được phải không?" "Năm năm rồi..... một người như Bàn Tử lại ở một nơi như Ba Nãi suốt năm năm, thật hiếm thấy....." "Chắc chắn rồi!

Nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử là lại nhớ đến những ngày ba người ở bên nhau!" "Phải hỏi Tống Thần mới được!

Khi nào tôi mới có thể lại được nhìn thấy Thiết tam giác của Đạo Mộ tái hợp đây?" "Hôm nay!

Chính là hôm nay!" "Chắc chắn rồi!

Nếu cuối phim hôm nay!

Ba người không xuất hiện trong cùng một khung hình!

Tống Thần chết chắc!

Tôi nói đấy!" Các fan Đạo Mộ sau khi nghe giọng Bắc Kinh chuẩn đó của Vương Bàn Tử, một nụ cười không khỏi hiện lên trên khóe miệng.

Trong đầu càng không khỏi hiện ra hình ảnh ba người ở bên nhau.

Một Ngô Tà có chút ngây thơ mộng mơ, một Vương Bàn Tử với nụ cười gian xảo, và bóng lưng đeo thanh đao dài của Trương Linh.

Hình ảnh ba người đứng bên nhau là một bức tranh tuyệt đẹp trong lòng biết bao fan Đạo Mộ.

Nếu hỏi các fan Đạo Mộ có bức tranh nào đẹp hơn không, họ sẽ giới thiệu cho bạn, chú Ba như thể nắm giữ mọi thứ, Phan Tử liều mạng bảo vệ Ngô Tà, A Ninh tuyệt đẹp trong bộ đồ da.

Giải Vũ Thần đẹp trai nhiều tiền, Hắc Nhãn Kính không bao giờ rời kính râm, Vương Minh như cô vợ nhỏ, cho đến Lê Thốc mắng chửi Ngô Tà thậm tệ và cả Dương Hảo, Tô Vạn.

Hình ảnh mọi người ở bên nhau, là bức tranh đẹp nhất trong lòng các fan Đạo Mộ. .....

Trong phim, Ngô Tà và Bàn Tử bắt đầu nói chuyện qua điện thoại, trước tiên là tìm hiểu tình hình hiện tại của nhau.

Mặc dù hai người cách nhau hàng ngàn cây số, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến đối phương.

Đồng thời, trong lòng cả hai cũng cùng nhớ đến một người, một người mà năm năm sau họ phải đi đón.

Trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi, Ngô Tà kể lại toàn bộ những gì mình phát hiện ở đây cho Bàn Tử nghe.

Khi Bàn Tử nghe Ngô Tà phát hiện ra bức ảnh của Tiểu Ca, trạng thái của anh ta cũng trở nên phấn khích. .....

“Quả nhiên Vương Bàn Tử vẫn luôn nhớ đến Trương Linh!” “Sự ràng buộc của ba người à!” “Ngày Thiết tam giác trở lại!

Sắp đến rồi!!” “Cũng chỉ khi nhắc đến Ngô Tà và Trương Linh, mới có thể khiến giọng của Vương Bàn Tử trở nên kích động!” “Hết cách rồi, bây giờ trong lòng Vương Bàn Tử, quan trọng nhất sau khi Vân Thái qua đời, chỉ còn lại Ngô Tà và Trương Linh!” .....

Trong lòng vốn có chút kích động.

Ngô Tà nghe giọng điệu không ngừng truyền đến từ bên tai Vương Bàn Tử, trong lòng không khỏi cảm thán một câu.

Nhưng chẳng mấy chốc, Ngô Tà và Bàn Tử nói chuyện một hồi, Ngô Tà phát hiện sự phấn khích của Bàn Tử có chút không đúng, nghe giọng của Bàn Tử, dường như không phải vì hứng thú với sự việc, mà hình như từ trong những lời nói đó nghe ra được, anh ta đang trầm tư và nghi ngờ.

Nguyên nhân lớn nhất là, sau khi Ngô Tà kể một vài thông tin về Trương Linh, miệng của Bàn Tử luôn bất giác phát ra tiếng "chậc chậc".

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Ngô Tà, người rất hiểu Bàn Tử, trực tiếp mở miệng hỏi: "Chậc chậc cái gì, vừa nói chuyện vừa ăn ốc xào à?" "Ở đây không có món đó, mặc dù Bàn gia cũng khá thích ăn!" Trong hình, Vương Bàn Tử lộ ra vẻ mặt thèm thuồng đồ ăn ngon, khiến A Quý đứng bên cạnh nghe lén không vui, vỗ vào lưng Bàn Tử một cái.

Ý bảo chẳng lẽ cơm ông nấu không ngon sao?

Bàn Tử vừa chịu đựng sự tấn công của bố vợ, vừa nhỏ giọng nói với Ngô Tà.

"Nghe xong những chuyện này, Bàn gia luôn cảm thấy có gì đó không đúng, không, cũng có thể là tôi nghĩ nhiều rồi." "Cái gì gọi là không đúng?" Ngô Tà khó hiểu nhíu mày.

"Chỗ tôi đây không xảy ra chuyện gì, mặc dù không ẩm ướt thoải mái như Ba Nãi, nhưng để ở ẩn, cũng không tệ hơn là bao, đừng nói nữa, tôi trông đặc biệt giống dân quê mùa." "Nhưng mà, Thiên Chân nhà ta, chàng công tử thanh tân thoát tục, như đóa phù dung mới nở, đi đến đâu là phát động phong trào học tập Lôi Phong đến đó.

Không đem Tây Hồ so với Ba Nãi, lại nói Mặc Thoát là nương nương, Phật viết: Tháp Lôi Phong rồi cũng sẽ sụp đổ thôi." Bàn Tử mở miệng một tràng dài liến thoắng, trực tiếp khiến Ngô Tà ở đầu dây bên kia ngơ ngác.

"Mẹ nó ở đâu ra lắm lời lẽ vớ vẩn vậy?" Ngô Tà bất đắc dĩ ôm đầu, trong lòng không khỏi cảm thán, Bàn Tử đã hồi phục không bằng Bàn Tử u sầu trước đây.

Miệng quá dẻo, thật sự đỡ không nổi. .....

Trong rạp chiếu phim, kể từ khi Vương Bàn Tử xuất hiện, trên mặt mọi người đều mang một nụ cười nhàn nhạt.

"Ha ha ha, đúng vị rồi!

Đúng vị rồi!" "Không sai!

Trước đây cảm thấy trong phim thiếu thiếu gì đó, bây giờ Bàn Tử vừa xuất hiện!

Ai!

Đúng vị rồi!" "Thiếu cái miệng của Bàn Tử, nhịp phim cũng không đúng." "Mà cái tràng từ ngữ đó thật khiến người ta bất ngờ, không, tôi học được rồi!" "Không sai!

Mai đi khen bạn gái tôi!" "Người ta đang khen đàn ông!

Được không, dùng cho bạn gái không ổn lắm đâu?" "Ai nói bạn gái tôi là con gái?

Tư tưởng hẹp hòi quá rồi!

Chương 246

Tầm nhìn, tầm nhìn nhỏ quá rồi." .....

"Được rồi, nói chuyện chính đi!" Nghe Bàn Tử ở đầu dây bên kia không ngừng lải nhải, Ngô Tà vội vàng mở miệng mắng.

"Ha ha ha, được được được." Bàn Tử cười một tiếng rồi nói: "Cậu từ Nepal về, đi qua Mặc Thoát đúng không?" Ngô Tà theo bản năng gật đầu, gật xong mới ý thức được, Bàn Tử không ở đây, hoàn toàn không nhìn thấy, thế là vội vàng nói vào điện thoại: "Ừ." "Từ Nepal về, tại sao lại đi qua Mặc Thoát?" Vương Bàn Tử bắt đầu hỏi Ngô Tà, đồng thời nói ra những thắc mắc của mình.

"Một con chim, bay từ Nepal về, có cần phải hạ cánh ở Mặc Thoát nghỉ một chút không?" "Cậu đi làm ăn, đồ mang theo người cũng không phải hàng cồng kềnh, đáng lẽ nên đi vòng qua Mặc Thoát sẽ có tuyến đường tiện lợi hơn hoặc là trực tiếp từ Nepal bay chuyến bay quốc tế về chứ?" Nghe lời của Bàn Tử, Ngô Tà vội vàng giải thích.

"Chẳng phải là tôi không có việc gì làm quá nhàm chán sao, đi thử tuyến đường này xem sao." "Vậy người bên cạnh cậu để cậu đi à?

Biết đến Mặc Thoát là chuyện phiền phức, theo như tôi hiểu về cậu, cậu không có ý niệm này đâu, cậu bây giờ có chứng sợ đêm dài lắm mộng, đến Mặc Thoát không phù hợp với thói quen làm việc của cậu." Ngô Tà không khỏi gật đầu, trong lòng càng không khỏi cảm thán: Đúng vậy, chứng sợ đêm dài lắm mộng, là di chứng sau khi đã trải qua quá nhiều chuyện.

Vì vậy từ năm năm trước, Ngô Tà không còn làm việc tùy hứng nữa, đặc biệt theo đuổi hiệu suất cao và đi đường tắt.

Nghe giọng điệu của Ngô Tà trong điện thoại bắt đầu có sự thay

đổi, Vương Bàn Tử nói tiếp.

"Vậy tại sao cậu lại đến Mặc Thoát?

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra, âm thầm thúc đẩy cậu đưa ra quyết định này." "À..." Ngô Tà hồi tưởng lại, sắp xếp ký ức của mình rồi nói.

"Cũng không phức tạp đến vậy, thực ra là vì lúc tôi ở biên giới, để trốn thuế nên đi đường dây đen, lúc đó người dẫn tôi qua biên giới là hướng dẫn viên du lịch Mặc Thoát, anh ta kể cho tôi nghe chuyện ở Mặc Thoát," "Sau đó xe của tôi bị hỏng giữa đường, lúc đó tôi rất thảm hại, đứng bên đường đợi chín tiếng đồng hồ mới bắt được một chiếc xe đi Mặc Thoát." "Chiếc xe đó bắt buộc phải đến Mặc Thoát, không thể chuyên chở tôi, giữa đường không thể bỏ tôi xuống được.

Tôi dọc đường nói chuyện với hướng dẫn viên du lịch đó, cũng không biết tại sao lại quyết định đến Mặc Thoát." "Cậu có cảm thấy đây là định mệnh không?" Bàn Tử nghe xong hỏi, bộ não của anh ta lúc này đang vận hành điên cuồng.

"`Sau đó, cậu nhìn thấy bức ảnh của Tiểu Ca?" Bàn Tử vừa nói xong câu này, Ngô Tà đột nhiên hiểu ra, trong lòng lập tức hẫng một nhịp.

Giây tiếp theo, Ngô Tà nghe Bàn Tử ở đầu dây bên kia thở dài một tiếng nói.

"Trên đời này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy đâu, dù Tiểu Ca thật sự đã ở Mặc Thoát một thời gian dài, sao lại trùng hợp đến mức bị người ta vẽ lại, treo ở nơi cậu có thể nhìn thấy, cậu tưởng đang đóng phim truyền hình à?" "Có người đã sắp đặt sẵn?

Dùng bức chân dung của Tiểu Ca để giữ tôi lại đây?

Ở đây có một âm mưu?" Mắt Ngô Tà trợn tròn kinh ngạc, mồ hôi

lạnh bắt đầu túa ra sau lưng, tay cầm điện thoại bắt đầu run nhẹ.

“Nếu cậu nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, nên đã thả lỏng cảnh giác.

Nếu là trước đây, với tâm tư cẩn thận của cậu, tuyệt đối sẽ không bỏ qua điểm này.” Trong lúc Ngô Tà đang run rẩy trong lòng, Bàn Tử đột nhiên thở dài một tiếng nói.

“Thiên Chân, cậu vào tròng rồi.

Chúc mừng cậu đã thăng cấp thành ‘Thiên Chân bình phương’, vừa ngây thơ vừa ngáo.” “Bớt mồm mép đi.” Ngô Tà có chút buồn bực, tay phải che mặt, không để những người xung quanh trong quán bar nhìn thấy biểu cảm của mình, hỏi.

“Bây giờ làm sao?

Tôi rời đi ngay lập tức?” “Tuyệt đối đừng.

Mấy tên vô dụng bên cạnh cậu, bây giờ cậu đã vào tròng rồi, kế hoạch đang tiến hành, rất ổn định, không có nguy hiểm.” Bàn Tử lập tức ngăn chặn ý định của Ngô Tà, dù vô tình chửi luôn cả Vương Minh và Khảm Kiên.

“Nhưng nếu cậu đột nhiên tỏ ra đã nhìn thấu kế hoạch, họ chắc chắn sẽ dùng phương án thứ hai để giữ cậu lại, có thể sẽ không được tự do như vậy nữa.” Bàn Tử lập tức giảng giải mối lợi hại trong đó, cuối cùng thở dài một tiếng nói.

“Cậu cứ án binh bất động ở đó, gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến đó với tốc độ nhanh nhất.” “Anh quyết định tái xuất giang hồ à?” Ngô Tà nghe lời của Bàn Tử có chút vui mừng hỏi, bây giờ cậu thực sự có chút hoảng loạn.

Nếu Bàn Tử có thể xuất hiện, đối với Ngô Tà là một chuyện tốt.

“Cậu đã là ‘Thiên Chân bình phương’ rồi, trước khi cậu bị ‘khai căn’, tôi phải cứu cậu chứ.” Giọng của Bàn Tử bình thản, miệng không ngừng đùa giỡn với Ngô Tà.

“Hơn nữa, chuyện này cũng không thoát khỏi liên quan đến tôi, nếu cậu mất, người tiếp theo có thể là Bàn gia tôi.” “Vả lại tôi cũng không thể để cậu mất được, năm năm sau còn phải đi đón Tiểu Ca nữa chứ!” Nghe lời của Bàn Tử, lòng Ngô Tà ấm lại.

Mặc dù trong lòng có chút hoảng loạn, nhưng cũng đã bắt đầu ổn định hơn nhiều.

Ngô Tà đọc địa chỉ cho Bàn Tử nghe.

Cậu cũng biết rằng Bàn Tử nhanh nhất cũng phải mất một tuần mới đến được đây.

“Hù!!” Thở ra một hơi, đặt điện thoại xuống, Ngô Tà ngồi trong quán bar cẩn thận nhìn quanh.

Trong lòng đột nhiên phát hiện không khí ở đây không còn thư thái dễ chịu như trước, mà lại có cảm giác quỷ dị, như thể mỗi người ngồi ở đây đều muốn mưu hại mình vậy.

“Vãi chưởng, thật hay giả vậy!

Ngô Tà lại bị người ta gài bẫy rồi!” “Hít hà, Ngô Tà thảm thật sự, rõ ràng chỉ muốn sống cuộc sống bình thường mà cứ bị gài bẫy mãi.” “Nhưng Ngô Tà lúc này trông ngây thơ quá, hoàn toàn không giống Tà Đế trong 《Sa Hải》 nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.” “Ha, mười năm sau Tà Đế đã đưa tất cả vào kế hoạch của mình, một đòn phá tan âm mưu của Uông gia!” “Bây giờ không phải mười năm sau, mà là năm năm sau thôi, xem ra Ngô Tà đã có sự thay đổi cực lớn trong vòng năm năm!” “Ai, rõ ràng trong mắt Bàn Tử, Ngô Tà vẫn là cậu thiếu niên ngây thơ đó.” “Thật không mong Ngô Tà biến thành Tà Đế, cứ

giữ mãi vẻ ngây thơ thì tốt biết mấy." "Ừ ừ, thật mong Trương Khởi Linh mau xuất hiện, chỉ khi ở bên cạnh anh ấy, Ngô Tà mới có thể giữ được vẻ ngây thơ." Các Đạo Mễ xem đến tình tiết hiện tại đều bày tỏ sự đau lòng cho Ngô Tà.

Thậm chí không ít người còn thầm chửi rủa Tống Thần, biết sao được, họ đổ hết mọi bi kịch của Ngô Tà lên đầu Tống Thần, vị đạo diễn kiêm biên kịch này.

Khi Tống Thần quay phim, anh luôn thích "phát dao", mà còn phát một cách không hề báo trước.

Bất kể là A Ninh, Phan Tử, hay chú Ba mất tích, tất cả đều như vậy.

Nếu Tống Thần biết được suy nghĩ của những người hâm mộ này, anh sẽ chỉ biết nhún vai tỏ vẻ vô tội.

Mới phát vài con dao thì làm sao mà kết thúc được, sau này còn nhiều dao hơn nữa, quay phim khó khăn lắm, chỉ có thể dựa vào việc phát dao để miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

"Ồ?

Bắt đầu vào tình tiết chính rồi sao!?" Trong rạp chiếu phim, một người đàn ông tên Hứa Tam Thạch thấy bộ phim bắt đầu đi vào cốt truyện, mắt anh ta liền sáng lên.

"Mình biết ngay tình tiết liên quan đến Trương Khởi Linh ở đoạn đầu không đơn giản mà!" Là một tác giả văn học, Hứa Tam Thạch kể từ lần đầu tiên xem video 《Đạo Mộ Bút Ký》 trên một trang web video vào năm ngoái, anh đã chìm sâu trong cú sốc, không thể hiểu nổi bộ não nào có thể viết ra một tác phẩm như vậy.

Đặc biệt là sau khi xem xong tình tiết mười năm sau của 《Sa Hải》, trong lòng anh càng có thêm nhiều nghi vấn.

Sự tồn tại của Uông gia, Ngô Tà đã xác định bằng cách nào?

Mặc dù trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 có mơ hồ nhắc đến sự tồn tại của một bàn tay đen đằng sau, nhưng lúc đó Ngô Tà không thể xác định được, chỉ có thể suy đoán dựa trên hành vi của chú Ba.

Nhưng trong 《Sa Hải》, Ngô Tà không chỉ xác định được sự tồn tại của Uông gia, mà thậm chí còn biết cả các bộ phận vận hành của Uông gia.

Cũng như mục đích của đối phương là luôn tìm kiếm ký ức của Uông Tàng Hải.

Sau đó, Ngô Tà bắt đầu lợi dụng tâm lý của đối phương để tiến hành một kế hoạch bố cục vô cùng lớn.

Nhưng xem bộ phim hiện tại, ít nhất là năm năm sau, Ngô Tà vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Uông gia, cũng chưa hề hấp thụ pheromone để có được ký ức.

Bản thân bộ phim 《Sa Hải》 cũng kể rất ít về phần này.

Điều này khiến Hứa Tam Lỗi vô cùng tò mò mà cảm thán: "Chẳng lẽ sau này sẽ có tình tiết lấp cái hố này sao?" Nhưng có một chuyện vẫn luôn quanh quẩn trong lòng Hứa Tam Lỗi mãi không tan, đó là khi xem 《Đạo Mộ Bút Ký》 lần đầu tiên, anh luôn có cảm giác như đã bỏ lỡ điều gì đó...

Trong phim, sau khi cúp điện thoại với Bàn Tử, Ngô Tà quay lại chỗ xem bức tranh sơn dầu lúc trước.

Lần này, cậu để ý quan sát kỹ hơn, quả nhiên phát hiện ra bức tranh này được người ta cố tình treo ở đây.

Thậm chí cả bức tường cũng được sơn phết đặc biệt để làm nổi bật bức tranh.

Phát hiện ra điểm này, Ngô Tà cảm thấy như đang ở trong địa ngục băng giá, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt cậu vẫn không có gì thay đổi.

Cậu làm ra vẻ đang hoài niệm Trương Khởi Linh, chăm chú nhìn bức tranh một lúc lâu.

Sau đó, Ngô Tà một mình quay về tu viện lạt ma, còn đám đàn em đi theo đều bị cậu để lại dưới chân núi.

Bây giờ Ngô Tà hoàn toàn không thể xác định được, trong đám đàn em đó rốt cuộc ai đã bị mua chuộc.

Hết cách, trí nhớ kém, Ngô Tà quên mất lúc đó người kia trông như thế nào.

Để né tránh những quả bom hẹn giờ này, Ngô Tà quyết định tạo ra trạng thái một mình, đợi Bàn Tử đến rồi tính tiếp.

Đương nhiên, để bảo vệ mình, việc đầu tiên Ngô Tà làm khi trở về tu viện là kiểm tra phòng của mình.

Cậu dùng những công cụ có sẵn trong tay, chặn cửa ra vào và cửa sổ lại.

Sau đó, Ngô Tà lại tiếp tục nghiên cứu cuốn sổ tay mà Trương Khởi Linh mang ra từ núi tuyết trong phòng.

Những thứ khác đều có thể là giả, là thủ đoạn của kẻ chủ mưu dùng để lừa Ngô Tà.

Nhưng cuốn sổ tay có bút tích của Trương Khởi Linh này chắc chắn là thật, dù đã năm năm trôi qua, Ngô Tà vẫn dám khẳng định đó là nét chữ của Trương Khởi Linh.

Tiếp theo, Ngô Tà dùng những vật phẩm trong tay để sắp đặt bẫy ở khắp nơi trong phòng.

Sợi tóc, bật lửa, tất cả những thứ có thể tận dụng đều được cậu dùng đến, những cạm bẫy nhỏ này có thể cho Ngô Tà biết liệu có ai đột nhập vào phòng khi cậu không có ở đó hay không...

Trong rạp chiếu phim, các fan nhìn sợi tóc mà Ngô Tà cẩn thận đặt bên cửa sổ, cuối cùng không nhịn được mà bắt đầu châm chọc.

"Vãi, đây là chuyện người thường làm được sao!?" "Á!

Đặt sợi tóc ở cửa sổ cũng được á, ai mà để ý nổi?" "Không hổ là Ngô Tà, chả trách năm năm sau có thể biến thành lão cáo già, bây giờ đã thấy manh mối rồi." "Ngô Tà: Cẩn thận một chút có gì sai sao?" "Ha ha ha ha, tôi bắt đầu thấy thương cho phe phản diện rồi, chắc không ngờ Ngô Tà lại đặt sợi tóc ở đó đâu nhỉ?" ...

Sau khi chuẩn bị xong, Ngô Tà lại bước ra khỏi phòng.

Dù biết làm vậy sẽ hoàn toàn phơi bày mình trước sự giám sát của người khác, nhưng không còn cách nào khác, bụng đói rồi, phải đi ăn cơm.

May mà tu viện lạt ma này có không ít du khách ở lại nên cũng cung cấp dịch vụ ăn uống.

Chương 247

Trong lúc ăn cơm, Ngô Tà phát hiện có ba người Hồng Kông ở cách đó không xa đang nhìn chằm chằm mình.

Trong đó có một người phụ nữ trông khá xinh, mắt gần như không rời khỏi người Ngô Tà.

Đối mặt với tình huống này, phản ứng đầu tiên trong lòng Ngô Tà là: Thích mình sao!

Không không không, có vấn đề.

Bị Bàn Tử ảnh hưởng, Ngô Tà có chút tự luyến, nhưng sự cảnh giác trong lòng khiến cậu cảm thấy kỳ lạ, thế là cậu đứng dậy đi về phía đối phương.

Cậu bắt đầu bắt chuyện với họ bằng một cách thức khá cũ kỹ, nhưng chưa kịp nói mấy câu đã bị từ chối.

Dù trên mặt tỏ ra vô cùng ngượng ngùng, nhưng Ngô Tà để ý thấy, ngay khoảnh khắc cậu nói ra tên mình, ánh mắt của cả ba người đều có sự thay đổi khác nhau.

Điều này khiến Ngô Tà cảm thấy mọi chuyện càng tệ hơn.

Sau khi về phòng, Ngô Tà phát hiện quả nhiên có người đã vào phòng.

Cậu cảm thấy có chút kinh hãi, cứ như thể tất cả mọi người trong tu viện lạt ma này đều là những bóng ma trong bóng tối, đang âm thầm vươn bàn tay đen tối về phía mình.

Trong hoàn cảnh cực kỳ áp lực này, Ngô Tà châm một điếu thuốc rồi cảm thán: “Haiz, nếu có Tiểu Ca ở đây, mình đã không có cảm giác này rồi, phải không?” “Hu hu hu, Tiểu Ca của tôi!

Tiểu Ca của tôi!" "Rõ ràng là Tiểu Ca của tôi!

Của tôi!" "Đừng tranh, là Tiểu Ca của Ngô Tà.

Ai, nếu Trương Khởi Linh thấy Ngô Tà phải chịu nhiều tổn thương như vậy, có lẽ anh ấy đã không vào Thanh Đồng Môn rồi." "Nhưng vào Thanh Đồng Môn cũng là để bảo vệ Ngô Tà mà, vì anh ấy thay Ngô Tà gánh vác." "Mẹ kiếp, tình cảm của hai người đàn ông này làm tôi cảm động quá!" "Chắc chắn có cái gì đó!

Tuyệt đối!

Mắt nhìn của tôi không thể sai được!

Không thể nào!" "Chết tiệt, xem trailer cứ tưởng thật sự không có đất diễn của Trương Khởi Linh, kết quả nửa tiếng đầu đâu đâu cũng là Trương Khởi Linh!" "Thật đó, từ đầu đến cuối đều tràn ngập hình bóng Trương Khởi Linh, nhưng cảnh anh ấy xuất hiện thì ít quá!" "Ừ ừ, một bức tượng đá và một đoạn hồi ức, ngắn quá đi." "Ủa?

Ngô Tà đang làm gì vậy?

Đốt mì gói làm gì?" Đang lúc các Đạo Mễ say sưa bày tỏ nỗi nhớ mong Trương Khởi Linh và Ngô Tà được ở bên nhau, bỗng nhiên họ thấy trên màn hình Ngô Tà lấy ra một gói mì ăn liền và đang đốt nó.

Một người khó hiểu hỏi: "Ngô Tà, cậu ta đang làm gì vậy?" Trong phim, Ngô Tà nhanh chóng trình diễn một thao tác gọi là siêu tinh vi.

Phát hiện vị trí chiếc bật lửa trong phòng đã thay đổi, Ngô Tà lấy ra một gói mì ăn liền từ trong ba lô.

Cậu dùng bật lửa trong túi đốt cháy gói mì, nghiền thành bột thật mịn, hòa đều trong nước, dùng bàn chải đánh răng quệt lên, sau đó búng vào lông bàn chải, khiến nước đen bắn thành dạng sương lên chiếc bật lửa.

Dấu vân tay nhanh chóng hiện ra, Ngô Tà dùng băng dính dán lên để lấy mẫu.

Cứ như vậy, cậu nhanh chóng thu thập tất cả dấu vân tay trên chiếc bật lửa.

Khán giả đang xem phim đều đồng loạt bày tỏ đã học được, về nhà sẽ thử.

Đồng thời họ cũng cho rằng Tống Thần thật là quá đáng, cái gì cũng dạy cho người khác.

Tống Thần: ???

Sau khi thu thập dấu vân tay, tối hôm đó, Ngô Tà tìm mấy người đàn em.

Sau khi giao cho họ một vài việc, cậu xuống núi tìm một nơi có điện thoại, gọi một số rồi lên mạng.

Cậu quét dấu vân tay gửi cho một người bạn của mình, một người bạn tốt làm việc trong sở cảnh sát, mấy năm nay quan hệ của họ vẫn rất tốt.

May mà đối phương không biết Ngô Tà đang làm gì, nếu không có khả năng Ngô Tà đã bị người bạn này tống vào tù một thời gian.

Lần này Ngô Tà tìm bạn với lý do cần anh ta giúp tra cứu chủ nhân của dấu vân tay, xem có tiền án tiền sự gì không.

Bởi vì, nếu là người trong giới của Ngô Tà, rất có thể sẽ có tiền án.

Đương nhiên Ngô Tà thì không, cậu tương đối nhát gan, không làm ăn lớn.

Chẳng mấy chốc, dấu vân tay đã được tra ra trong cơ sở dữ liệu, nhưng chỉ có một người có tiền án.

Khi Ngô Tà nhận được bức ảnh, cậu suýt nữa đã chửi thề, vì chủ nhân của bức ảnh chính là người phụ nữ mà cậu từng bắt chuyện.

Tên là Trương Hải Hạnh, từng ngồi tù ba năm.

Sau đó, Ngô Tà bắt đầu nhờ quan hệ điều tra về chuyện liên quan, nhanh chóng phát hiện ra đối phương hiện đang làm việc tại một cơ quan đào tạo ở Hồng Kông.

Điều khiến Ngô Tà kinh hãi hơn là, gần như tất cả các huấn luyện viên của cơ quan đó lúc này đều đang ở trong tu viện lạt ma.

Ngô Tà xem ảnh của họ trên trang web của cơ quan, còn người thật thì đang ở trong tu viện.

Tình huống này khiến Ngô Tà đau đầu không thôi, cậu ôm đầu không nhịn được mà than thở: "Rốt cuộc là cơ quan đào tạo gì vậy, chuyên đào tạo người để làm tôi ghê tởm sao?

Lớp đào tạo 'Ghê tởm Ngô Tà', chuyên dạy người ta cách làm tôi phát ói à?" Nhưng khi Ngô Tà xem lại trang web của cơ quan đào tạo, cậu phát hiện ra một chuyện còn kinh khủng hơn, đó là gần 80% người của cơ quan đó đều mang họ Trương.

Ngón tay của họ đều đeo găng tay đen dày, chưa bao giờ để lộ ra ngoài.

Những người họ Trương này, tên đều có ba chữ ngay ngắn, từ chữ lót ở giữa có thể thấy họ đều là người thuộc các thế hệ khác nhau trong gia tộc.

Trước tình hình này, Ngô Tà che miệng bắt đầu suy nghĩ nhanh.

"Chẳng lẽ người của tộc Tiểu Ca tìm đến cửa rồi sao?

Chẳng lẽ họ tìm Tiểu Ca?

Vì không tìm được nên tìm mình?

Nhưng tại sao lại phải gài bẫy mình chứ?" ...

"Người nhà họ Trương xuất hiện rồi?" "Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 tuy vẫn luôn ám chỉ sự tồn tại của người nhà họ Trương, nhưng hình như chưa bao giờ xuất hiện!" "Tôi biết mà, Trương Khởi Linh đã là tộc trưởng thì chắc chắn phải có tộc nhân!" "Nhưng đám tộc nhân này cũng lạ thật, đã năm năm trôi qua rồi mới phản ứng lại là Trương Khởi Linh không có ở đó!" "Hết cách rồi, cũng không thể trách họ, ai bảo Trương Khởi Linh cứ chơi trò mất tích suốt." "Đúng vậy, đám tộc nhân này chắc tìm tung tích Trương Khởi Linh cũng vất vả lắm nhỉ?" "Ha ha ha, khó khăn lắm mới tìm được tộc trưởng nhà mình, kết quả phát hiện tộc trưởng vì Ngô Tà mà đi canh giữ Thanh Đồng Môn, tâm trạng của mấy người này mà không sụp đổ cũng là hay rồi." "Nếu tôi là người nhà họ Trương, chắc cũng không nhịn được mà nổi điên đi tìm Ngô Tà gây sự." "Ủa?

Người kia là Bàn Tử phải không?" "Không thể nào, không phải Bàn Tử nói với Ngô Tà là một tuần sau mới đến được sao?" ...

Theo tiếng kinh hô của khán giả, Ngô Tà trên đường về chỗ ở đi ngang qua một căn phòng, vô tình nhìn thấy một bóng người giống Bàn Tử bên trong.

Nhưng Ngô Tà không chủ động vào phòng, mà ngồi xuống đại sảnh tầng dưới uống trà nóng.

Sau đó cậu nghe thấy Bàn Tử la lối chê đồ ăn của quán có vấn đề, khiến anh ta mỗi sáng bảy giờ đều đúng giờ đi ngoài.

Nghe vậy, Ngô Tà mỉm cười, đặt tách trà xuống rồi trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Tà giả vờ đau bụng, vào nhà vệ sinh đợi sẵn.

Đúng bảy giờ, Bàn Tử kêu đau bụng chạy vào buồng vệ sinh bên

cạnh Ngô Tà, vừa "giải quyết", vừa từ dưới đưa cho Ngô Tà một mẩu giấy vệ sinh.

Trên đó viết chi chít lý do tại sao Bàn Tử lại ở đây.

Đọc xong, Ngô Tà hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra Bàn Tử đã phát hiện điện thoại nhà A Quý bị nghe lén từ ba tuần trước, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ ai theo dõi trong thôn.

Sau đó, Bàn Tử nhanh chóng nhận ra, mục đích của kẻ nghe lén không phải là mình, mà là Ngô Tà, người mỗi tuần đều gọi điện cho mình.

Vì vậy, Bàn Tử đã đặc biệt dựng một cái bẫy, bảo A Quý để điện thoại di động sát bên điện thoại bàn.

Mỗi lần Ngô Tà gọi đến, A Quý không nghe máy ngay, mà thông báo cho anh ta trước.

Sau đó A Quý mới nhấc máy, cả hai điện thoại đều bật loa ngoài, khiến Ngô Tà tưởng rằng Bàn Tử đang ở Quảng Tây.

Thực tế, Bàn Tử đã rời đi từ lâu, lén lút đến Hàng Châu tìm Ngô Tà.

Kết quả khi đến Hàng Châu, anh phát hiện Ngô Tà đang đi buôn lậu ở Nepal.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử đành phải đợi Ngô Tà về Mặc Thoát.

Chuẩn bị đợi một thời gian, Bàn Tử mới đến.

Cuộc điện thoại cuối cùng trước đó, Bàn Tử gần như nhận ở Lâm Chi gần đó, sau đó lập tức vào Mặc Thoát.

Còn tiếng A Quý đánh Bàn Tử trong điện thoại cũng là do Bàn Tử và A Quý diễn trò.

Sau khi vào đây, Bàn Tử vẫn chưa gặp mặt Ngô Tà, mà đợi ở cửa núi.

Sau đó anh âm thầm bảo vệ Ngô Tà suốt chặng đường.

Cuối cùng, Bàn Tử viết trên giấy vệ sinh rằng, mỗi khi Ngô Tà rời khỏi một nơi quá ba phút, chắc chắn sẽ có người theo dõi xuất hiện, nhưng đều là người địa phương, rõ ràng kinh nghiệm không phong phú, chỉ có thể dựa vào sự quen thuộc với địa hình để theo dõi Ngô Tà.

Họ không hề để ý Bàn Tử vẫn luôn theo sau.

Cuối cùng, trên giấy vệ sinh viết, Bàn Tử sẽ đi điều tra một mình, xem có thể phát hiện ra điều gì không.

Chương 248

Tạm thời chưa tìm được cách liên lạc bí mật tốt nhất với Ngô Tà, nên bảo Ngô Tà chú ý đến tất cả các nhà vệ sinh xung quanh.

Ngô Tà chán ghét ném mẩu giấy vào bồn cầu, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Hi vọng sau này trên giấy vệ sinh không có thứ gì khiến người ta buồn nôn.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, Ngô Tà thấy hai vị lạt ma đang đứng ngoài cửa, họ nói rằng vị đại lạt ma mời Ngô Tà quay lại một chuyến.

Bởi vì người đã vào núi tuyết hai mươi năm trước, hiện đã xuất hiện trong tu viện.

Ngô Tà vội vàng quay lại, trên đường đi đều bị các lạt ma trong tu viện nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ, khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau khi vào phòng ngủ của đại lạt ma, Ngô Tà thấy một người đang quay lưng uống trà.

Theo sự ra hiệu của đại lạt ma, Ngô Tà ngồi xuống bên cạnh người đó, tiện thể liếc nhìn mặt người đang uống trà.

Chính cái nhìn này đã khiến Ngô Tà bật dậy khỏi chỗ ngồi, hét lớn vào mặt đối phương: "Anh là ai!?" Người đàn ông uống trà thản nhiên quay đầu lại, gương mặt giống hệt Ngô Tà...

"Vãi!

Vãi!

Ngô Tà thứ hai!" "Thật hay giả!

Giống y như đúc!

Chuyện gì vậy!?" "Khoan, tôi nhớ trong đoạn băng ở viện điều

dưỡng cũng có một người giống hệt Ngô Tà!" "Khoan đã!

Hình như trước đó đã xuất hiện, đánh ngất Ngô Tà!" "Tôi nhớ rồi, chính là người đã dẫn đám người Đức đến cổ lầu!" Khán giả đồng loạt bày tỏ sự ngạc nhiên trước Ngô Tà thứ hai, nhưng chưa kịp tiêu hóa tình tiết gây sốc này, Giả Ngô Tà đã vừa uống một ly trà bơ, vừa thản nhiên nhìn Ngô Tà nói: "Được rồi, không cần căng thẳng như vậy, hiện tại chúng ta không có xung đột lợi ích." "Hừ, xem tôi có tin không?" Ngô Tà đứng xa xa, ánh mắt vô cùng cảnh giác nhìn Giả Ngô Tà.

Gã này vừa xuất hiện đã suýt nữa hại chết mình.

"Ồ?

Lần đó là một tai nạn." Giả Ngô Tà đặt tách trà trong tay xuống, nhìn Ngô Tà hỏi: "Cậu sẽ đến đây?" "Không biết sao?" Ngô Tà không trả lời câu hỏi của hắn, mà bắt đầu hỏi ngược lại.

Nhưng Giả Ngô Tà không trả lời câu hỏi của Ngô Tà, chỉ thản nhiên nhìn cậu.

"Chết tiệt, bị chính mặt mình nhìn chằm chằm cảm giác thật kỳ quái." Ngô Tà không chịu nổi bị cùng một khuôn mặt nhìn chằm chằm liền lên tiếng.

"Tôi ở đây chỉ là một sự tình cờ." "Cậu không phải đến điều tra chuyện ở đây sao?" Vẻ mặt Giả Ngô Tà đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngô Tà gật đầu, lần đầu tiên thấy vẻ mặt kinh ngạc trên khuôn mặt gã này.

Mà khoan, vẻ mặt kinh ngạc của mình trông như thế nào nhỉ?

Giả Ngô Tà không để ý đến suy nghĩ của Ngô Tà, trực tiếp vội vàng hỏi: "Vậy thì sao?" Ngô Tà cũng không khách sáo, trực tiếp mắng: "Liên quan gì đến anh?" Dù sao bị người ta gài bẫy cũng có

chút mất mặt, Ngô Tà không tiện nói.

“Cậu không hiểu hoàn cảnh mình đang ở.

Nếu cậu không phải đến để điều tra, vậy thì hai chúng ta gặp rắc rối lớn rồi.” Giả Ngô Tà đột nhiên đứng dậy hét lên.

Rầm!!

Cửa phòng của đại lạt ma bị đẩy mạnh ra, Ngô Tà và Giả Ngô Tà đồng thời quay đầu lại nhìn.

Kết quả là thấy đám du khách Hồng Kông đó xông vào phòng.

Giả Ngô Tà oán trách nhìn Ngô Tà cảm thán: “Ai, thật sự không có một chút ý thức nguy hiểm nào cả ~ Rõ ràng chúng ta có cùng một khuôn mặt.” “!?” Ngô Tà tức giận nhìn Giả Ngô Tà, trong lòng càng chửi lớn.

Nếu không phải gã này từ trong núi tuyết trở về, khiến mình nhất thời kinh ngạc, mình sao có thể bị theo dõi được.

“Cuối cùng cũng đợi được hai vị cùng xuất hiện, thật khiến chúng tôi phải đợi lâu.” Ngô Tà nhận ra người cầm đầu, tên hắn là Trương Long Bán, lúc này hắn đang dẫn theo hơn mười người bao vây kín căn phòng.

Ngô Tà có thể nghe ra từ giọng điệu của hắn, dường như hắn đã sớm biết sự tồn tại của gã có khuôn mặt giống mình.

“Các vị?” Giả Ngô Tà nhìn đám người đối diện hỏi: “Là thần thánh phương nào?

Tại sao phải bày mưu tính kế tôi?” “Trước khi xác định được ngài có đáng tin hay không, tôi cũng giống như ngài, sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin nào.” Trương Long Bán nhún vai, không hề tiết lộ chút thông tin nào.

“Cũng khá hiểu tôi đấy.” Giả Ngô Tà nói: “Nhưng, các vị có vẻ quá tự tin rồi.” Vừa nói xong, Giả Ngô Tà đột nhiên áp sát Ngô Tà, nhanh chóng khống chế cổ cậu.

“Mở một con đường, nếu không, mục đích của các người sẽ không thành, các người sẽ không để thằng nhóc này chết chứ?” Ngô Tà tuy trên mặt làm ra vẻ đau đớn, nhưng tai lại nghe thấy Giả Ngô Tà nhỏ giọng dặn dò: “Phối hợp với tôi, lừa bọn chúng.” “Giọng hình như hơi lớn...” Ngô Tà nhìn Trương Long Bán, người rõ ràng cũng có thể nghe thấy lời nói thầm, nói.

Trương Long Bán nhìn hai người Ngô Tà như nhìn hai tên ngốc, rõ ràng hắn thật sự đã nghe thấy lời của Giả Ngô Tà.

Ngay sau đó, một khe hở lóe lên, cô gái họ Trương phía sau giơ một thứ gì đó lên.

Ngô Tà phát hiện đó là một cây ná cao su.

Gần như ngay lập tức, cùng với tiếng xé gió, toàn thân Giả Ngô Tà chấn động, kéo Ngô Tà ngã nhào xuống đất.

Ngô Tà vội vàng lật người, sau đó thấy Giả Ngô Tà đang ôm mặt đau đớn co giật.

Ngô Tà quay đầu lại, thấy cô gái kia đang cầm ná cao su chĩa vào mình.

Để không biến thành bộ dạng như Giả Ngô Tà, Ngô Tà lập tức hét lên: “Dừng tay!

Tôi ngoan mà!” Nhưng lời chưa nói hết, ná cao su lại rung lên, Ngô Tà “Á” một tiếng, ngã nhào xuống đất, cũng ôm mặt kêu đau như Giả Ngô Tà...

“Phụt ha ha ha, quả là một bức tranh nổi tiếng thế giới.” Trần Hạo Hãn nhìn màn hình, thấy cảnh hai Ngô Tà ngã trên đất ôm mặt đau

đớn, không nhịn được mà phá lên cười.

"Được rồi, được rồi, nhỏ tiếng thôi." Tằng Nhất Hi ôm mặt, vỗ vỗ Bàn Tử, giờ phút này, anh lại cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng rát đau đớn.

Dường như đã quay lại cảnh quay lúc đó.

Nhưng Tằng Nhất Hi để hiệu quả chân thật hơn, đã chủ động chọn để đối phương dùng ná cao su thật bắn.

Đau thật sự, để diễn vai thật giả Ngô Tà, Tằng Nhất Hi đã cắn răng chịu hai phát ná cao su.

À không, thực ra không chỉ có hai phát.

Tằng Nhất Hi nhìn tình tiết đang chiếu trên phim, cảnh thật giả Ngô Tà bị người nhà họ Trương bắt lại tra hỏi.

Để khiến Ngô Tà nói ra sự thật, Trương Hải Hạnh không ngừng dùng ná cao su trong tay tấn công Giả Ngô Tà để dọa Ngô Tà.

Thậm chí khiến Giả Ngô Tà cuối cùng không nhịn được mà hét lên: "Mẹ nó thật thiên vị, trông giống nhau mà, sao chỉ đánh tôi!" "Ha ha ha ha ha ha!!" Khán giả xung quanh xem đến tình tiết này cũng không nhịn được cười, Trần Hạo Hãn còn cười đến chảy cả nước mắt.

Chỉ có Tằng Nhất Hi không có chút hứng thú cười nào, nhìn mình trên màn hình đang đau đến nhe răng trợn mắt mà cảm thán: "Ai, để quay được một bộ phim hay, thật không dễ dàng gì." "Ha ha ha ha, còn phải nói, nhưng cậu thật sự rất chuyên nghiệp." Trần Hạo Hãn nghe lời của Tằng Nhất Hi xong, cố nén cười vỗ vỗ vai anh nói: "Chỉ cần cảnh quay lại bị đánh thật này, tôi dám chắc sau này cậu chắc chắn sẽ nổi tiếng!" Tằng Nhất Hi khó chịu gạt bàn tay béo của Trần Hạo Hãn ra, nhỏ giọng hét: "Bây giờ tôi nổi rồi được chưa!" "Được được, nổi

rồi ~" Trần Hạo Hãn thuận theo lời Tằng Nhất Hi, lúc này, Tiêu Dương nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên nói: "Đừng nói nữa, bây giờ bắt đầu tình tiết quan trọng rồi." Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn lập tức ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

Trong phim, không thể phân biệt được hai Ngô Tà, người nhà họ Trương chọn cách lấy ra bảy cái đầu lâu để cho Ngô Tà xem.

Điều này trực tiếp khiến Ngô Tà phá lên chửi rủa, chỉ vì bảy cái đầu lâu đó trông giống hệt Ngô Tà.

Phản ứng của Giả Ngô Tà thì bình tĩnh hơn nhiều, đương nhiên cũng có liên quan đến việc hắn đang nằm trên đất không nhìn thấy đầu lâu.

Sau đó đối phương nói rõ lai lịch, họ không phải là bản gia Trương gia đã biến mất, cũng không phải là người nhà họ Trương thuộc dòng của Trương Đại Phật Gia.

Họ là một nhánh của Trương gia đã đến Hồng Kông tị nạn và định cư trong thời kỳ loạn lạc năm đó.

Chưa đợi Ngô Tà hết kinh ngạc, chỉ thấy người tên Trương Long Bán vỗ vỗ bảy cái đầu lâu trên bàn nói: "Chọn một cái đầu giống nhất đi, nhớ kỹ, chỉ có một cơ hội, sai lầm thì chờ chết đi." "Vãi, vãi, tình tiết nhảy nhanh quá, tôi xem không hiểu?" "Trước có một Ngô Tà giả, sau lại có thêm bảy cái đầu Ngô Tà!

Tôi không hiểu!" "Rốt cuộc là sao vậy?

Hoàn toàn không hiểu được!!" "Trương Đại Phật Gia?

Ai vậy?

Nghe có vẻ là một người rất lợi hại trong nhà họ Trương?" "Trọng điểm là Ngô Tà cũng biết, khoan đã, hình như trong 《Sa Hải》 có nhắc đến, Trương gia là một trong ba nhà đứng đầu của

Cửu Môn!" "Chẳng lẽ Trương Đại Phật Gia là người của Trương gia trong Cửu Môn sao?

Cùng tộc với Trương Khởi Linh!?" Trong lúc khán giả đang kinh ngạc trước sự phát triển của tình tiết, trong phim, Ngô Tà dựa vào khả năng phân biệt đã chọn một cái đầu lâu trông kỳ lạ nhất.

Giả Ngô Tà trên đất cũng viết lựa chọn của mình lên một mảnh giấy.

Sau khi Trương Long Bán xem xong, liền nói với Trương Hải Hạnh: "Xử lý hắn đi." Ngón tay hắn chỉ vào chính là Ngô Tà, sự lựa chọn đột ngột này không chỉ khiến Ngô Tà ngơ ngác, mà cả các Đạo Mễ đang xem phim cũng chết lặng.

"Tại sao chứ?" Các Đạo Mễ không tự chủ được mà cùng Ngô Tà phát ra câu hỏi giống nhau, nhưng Trương Long Bán rõ ràng không có ý định giải thích.

Bị đẩy ra sân, Ngô Tà nhìn Trương Hải Hạnh lấy ra một con dao găm, nhẹ nhàng ướm vào gáy mình nói: "Đừng sợ, tôi sẽ bắt đầu cắt từ tủy sống, cậu sẽ không cảm thấy đau đớn gì đâu, chỉ là khoảnh khắc đầu tiên thôi." "Tôi thật sự là Ngô Tà, các người nhầm rồi!" Ngô Tà hét lớn, đồng thời châm chọc lời Trương Hải Hạnh vừa nói.

"Làm sao cô biết không đau, cô đã bị cắt bao giờ đâu!

Tôi nói cho cô biết..." Nhưng lời của Ngô Tà chưa nói hết, dao găm của Trương Hải Hạnh đã trực tiếp hạ xuống, máu tươi từ gáy Ngô Tà phun ra.

"Xong rồi, mình chết rồi." Ngô Tà cảm nhận được dòng nhiệt ở gáy, mắt vô thần hét lên một câu.

Trong lòng càng không nhịn được mà nghĩ: Nếu Tiểu Ca từ trong Thanh Đồng Môn ra, phát hiện mình bị tộc nhân của anh ấy giết

nhầm, không biết vẻ mặt sẽ thế nào nhỉ?

"Hà tất phải giả dạng người khác?" Lưỡi dao của Trương Hải Hạnh không ngừng di chuyển sau gáy Ngô Tà, môi cô ta áp vào tai Ngô Tà nhẹ nhàng nói.

"Mẹ nó cắt nhầm người rồi..." Ngô Tà dường như dùng hết sức lực toàn thân, nặn ra một câu như vậy, cuối cùng liền ngã mềm trên đất.

Chương 249

Ngay khoảnh khắc cuối cùng trước khi Ngô Tà mất đi ý thức, cậu bỗng nhiên nghe thấy Giả Ngô Tà nói với cô gái: “Hẳn là thật rồi.

Dừng lại đi, đừng dọa chết nó thật.” Sau đó, Trương Hải Hạnh khó chịu gật đầu, lấy ra một ống tiêm đâm vào sau gáy Ngô Tà.

Ừm, đầu Ngô Tà vẫn còn trên cổ.

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà vẫn bị trói trên ghế được người ta khiêng vào trong nhà, thấy Giả Ngô Tà đang ngồi trên ghế với nụ cười trên môi nhìn mình.

Nụ cười đó khiến Ngô Tà cực kỳ khó chịu.

Nhưng tình thế ép buộc, cậu đành hỏi: “Chuyện gì vậy?

Không phải muốn cắt đầu tôi sao?” “Tôi không có hứng thú với đầu của cậu.” Giả Ngô Tà lắc lắc tay phải nói.

Ngô Tà cũng để ý thấy ngón tay của gã này dài hơn người thường rất nhiều.

“Tôi?

Cũng tự xưng là ‘tôi’ rồi?

Không phải anh cũng là hàng giả mạo thảm hại như tôi sao?” Ngô Tà ngồi trên ghế, yếu ớt nói.

“Tôi chỉ diễn thảm như cậu thôi.

Giới thiệu lại, tôi cùng tộc với Trương Khởi Linh, tên là Trương Hải Khách.” Giả Ngô Tà ngồi đối diện tôi, khuôn mặt giống hệt Ngô Tà mang theo vẻ áy náy vô cùng giả tạo nói: “Cô gái vừa nãy cắt đầu cậu tên là Trương Hải Hạnh, em gái tôi, chúng tôi đều thuộc Trương

gia hải ngoại." "Xin lỗi, để thử xem cậu có phải là Ngô Tà thật không, chúng tôi đã tốn không ít công sức.

Bởi vì, thứ mặt nạ da người đó, vào thế kỷ trước đã bị lạm dụng quá nhiều rồi." "Vậy... vừa rồi cổ của tôi bị gãy..." Ngô Tà khó hiểu hỏi.

Vừa rồi cậu thật sự cảm thấy cổ và đầu của mình mất đi liên lạc.

"Vừa rồi tôi chỉ đâm một mũi tiêm vào sau gáy cậu, tiêm một ít thuốc tê gây tê liệt, sau đó rắc một ít máu heo lên sau gáy cậu thôi." Giả Ngô Tà châm cho Ngô Tà một điếu thuốc, vỗ vỗ mặt cậu nói: "Cậu không phải thật sự ngốc đến mức tin rằng cổ mình bị gãy rồi chứ?" Mẹ kiếp, đám người này tâm địa quá xấu xa.

Ngô Tà trong lòng không khỏi cảm thán một câu, nhưng ngoài mặt không dám mắng ra tiếng.

Hết cách, mạng nhỏ đang nằm trong tay người ta mà. ...

Trong rạp chiếu phim, các Đạo Mễ cũng bị cú lật kèo đột ngột này làm cho chóng mặt.

"Hay thật, kết quả là diễn kịch à?

Tôi còn tưởng thật sự Ngô Tà sắp toi rồi chứ!" "Thật đó, vừa rồi lòng bàn tay tôi còn toát mồ hôi lạnh!" "Lại dùng máu heo lừa tôi, tôi còn tưởng là máu thật của Ngô Tà chứ!" "Phù!

Sợ chết người ta rồi, quần cũng ướt luôn này ~" "Vãi!

Anh bạn!

Không phải anh tè ra quần rồi chứ!?" ...

Trong phim, Ngô Tà bắt đầu hỏi mục đích của Trương Hải Khách rốt cuộc là gì.

Vì mục đích này mà suýt nữa làm chết mình, không phải có chút

quá đáng sao.

Trương Hải Khách bày tỏ sự áy náy, và kể cho Ngô Tà nghe về việc ba năm qua có một Ngô Tà giả ở bên ngoài, tiến hành các loại hoạt động.

Hắn chỉ vào bảy cái đầu phía sau, đều là người nhà họ Trương vì tìm kiếm Ngô Tà thật mà đã tiêu diệt hàng giả.

Sau đó, Trương Hải Khách bắt đầu kể cho Ngô Tà nghe về lịch sử của Trương gia.

Đồng thời, nhấn mạnh lịch sử chia rẽ của Trương gia.

Cũng khiến Ngô Tà hiểu được lý do tại sao Trương Đại Phật Gia, Trương Hải Khách, Trương Khởi Linh, ba nhánh rõ ràng cùng thuộc Trương gia nhưng lại không hành động cùng nhau.

Đồng thời Trương Hải Khách cho biết, nhánh của hắn vẫn luôn hoạt động ở hải ngoại.

Nhưng đã rất lâu không liên lạc với bản gia, vốn tưởng rằng bản gia không cần họ nữa.

Mãi đến đời Trương Hải Khách mới phát hiện có điều không ổn.

Bởi vì Trương gia sau khi phân rã, trong những năm tháng dài đằng đẵng, các mảnh vỡ lần lượt biến mất.

Dường như có một thế lực vô hình, sau khi phân rã toàn bộ Trương gia, bắt đầu xóa sổ họ khỏi lịch sử.

Đây là một việc vô cùng khó khăn, cho dù là cả một quốc gia cũng không thể đối phó với mạng lưới vô hình khổng lồ của Trương gia.

Nhưng, có người đã làm được.

Có người không chỉ phá vỡ mạng lưới của Trương gia, mà còn dọn sạch tất cả các mảnh vỡ của mạng lưới.

“Người đó là ai?” Ngô Tà lập tức hỏi Trương Hải Khách.

Nhưng Trương Hải Khách không trả lời, ra hiệu cho cậu tiếp tục nghe.

Trương gia hải ngoại sau khi phát hiện vấn đề này, dần dần bắt đầu vào nội địa điều tra, phát hiện ra các loại cục diện kỳ lạ.

Lão Cửu Môn mà Ngô Tà ở trong đó chỉ là một trong những vòng xoáy, nhưng vì trong đó liên quan đến chính trị và Tiểu Ca, nên đặc biệt thu hút sự chú ý.

Sau đó họ dần dần thấy được một mạng lưới khổng lồ, một mạng lưới còn lớn hơn được thiết kế hoàn toàn để chống lại mạng lưới khổng lồ của Trương gia, đang phát huy tác dụng.

Người dệt nên mạng lưới khổng lồ hơn đó, chỉ có một người.

“Lợi hại không, một người đã phá vỡ Trương gia tồn tại mấy ngàn năm đến mức này...” Trương Hải Khách nhìn Ngô Tà thản nhiên nói: “Người này đã chết gần một ngàn năm rồi.” “Là ai!” Ngô Tà nuốt một ngụm nước bọt, dù biết rằng sau khi hỏi câu hỏi này, có thể sẽ hoàn toàn bước vào vực sâu.

Nhưng liên quan đến Cửu Môn, liên quan đến Tiểu Ca, không thể không hỏi.

Trương Hải Khách lấy điếu thuốc trong miệng Ngô Tà xuống, khói thuốc từ từ bay lên giữa hai người.

“Người này họ Uông, tên là Uông Tàng Hải.” “Uông Tàng Hải?!” Cùng với việc Trương Hải Khách nói ra cái tên Uông Tàng Hải, mắt Ngô Tà trợn tròn.

Đối với cái tên này, Ngô Tà đương nhiên không xa lạ.

Bất kể là xà mi đồng ngư, mộ huyệt dưới đáy biển, cho đến Vân

Đỉnh Thiên Cung có Thanh Đồng Môn, đâu đâu cũng có quan hệ sâu sắc với cái tên này.

Sau đó, Trương Hải Khách bắt đầu kể những chuyện hắn biết, đồng thời cũng dẫn ra Uông gia vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối của lịch sử.

Lúc này, Ngô Tà cuối cùng cũng hiểu được mấy chục năm qua, chú Ba rốt cuộc đang đề phòng ai.

Nhưng chưa đợi Ngô Tà nói ra, màn hình phim đột nhiên tối sầm.

Trong khoảnh khắc màn hình đen ngắn ngủi, các fan trong rạp chiếu phim lập tức bắt đầu ồn ào.

"Vãi!

Uông Tàng Hải!" "Uông gia!

Uông gia!

Nối lại được rồi!

Nối lại được rồi!

Nối với tình tiết 《Sa Hải》 rồi!" "Hay thật!

Trương Hải Khách, gã này cũng xuất hiện trong Đạo Mộ Bút Ký," "Tất cả đều nối lại được rồi, Tống Thần đúng là quỷ tài!!" "Lần trước hắn cũng đeo mặt nạ da người của Ngô Tà, hay thật, không có bút pháp ẩn nào giấu sâu như vậy!" "Nhưng tại sao lại coi trọng Ngô Tà như vậy?

Rõ ràng người nhà họ Trương ai cũng lợi hại như thế." "Hiểu rồi!

Hóa ra Ngô Tà từ đây biết được sự tồn tại của Uông gia, cho nên sau này mới bắt đầu bố cục!" Các fan trong rạp bắt đầu thảo luận điên cuồng.

Khi màn hình sáng trở lại, hàng chục chiếc xe đang chạy trên một con đường khúc khuỷu.

Ù...

ù...

Xe chạy trên mặt đường gồ ghề tạo ra sự rung lắc, khiến Ngô Tà từ từ mở mắt.

“Là mơ sao?

Mình ngủ quên à?” “Thiên Chân?

Tỉnh rồi à?

Ngủ cũng dữ thật đấy!” Bàn Tử ngồi ở ghế phụ lái nghe thấy tiếng Ngô Tà, liền cởi kính râm quay đầu lại cười nói.

“Hay thật, vừa lên xe đã ngủ, ngủ một mạch mười mấy tiếng, mệt lắm hả!” “...” Ngô Tà ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn chằm chằm mười giây sau, ánh mắt mới chuyển về bình thường nói: “Không sao, chỉ đơn thuần là mệt thôi, tiện thể mơ thấy một vài chuyện đã qua.” Ngô Tà đưa tay phải lên che mắt, cười nhạt: “Ghen tị chất lượng giấc ngủ của tôi tốt sao?” “Hắc!

Chương 250

Cậu nhóc này!" Nhìn Bàn Tử lắc lắc mái tóc đã dài ra sau năm năm, Ngô Tà thầm nghĩ trong lòng: Không phải ký ức của người khác, là ký ức của mình, là hiện thực của mình, bây giờ mình phải đi đón Tiểu Ca!

Hấp thụ gần như toàn bộ pheromone, đầu óc Ngô Tà gần như tràn ngập ký ức của người đó, trong một thời gian dài, Ngô Tà thậm chí còn có cảm giác phân liệt.

Thỉnh thoảng bắt đầu nghi ngờ mình có phải là Ngô Tà hay không.

Dù sao ký ức mang tên Ngô Tà trước mặt ký ức mấy ngàn năm, thể tích quá nhỏ bé.

Mỗi lần Ngô Tà sắp bị những ký ức đó nuốt chửng trở thành một người khác, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh của Trương Khởi Linh.

Mỗi lần Ngô Tà đều có thể gắng gượng chống đỡ, cuối cùng dựa vào những ký ức đó, Ngô Tà đã thành công bố cục ra kế hoạch Sa Hải.

Đem tất cả mọi người xung quanh đều tính toán vào trong, thành công chiến thắng Uông gia với những siêu máy tính.

Lôi họ từ trong bóng tối của lịch sử ra, phơi bày ra ánh sáng...

Nhìn Ngô Tà đang đau đầu trong phim, không ít fan trung thành cũng nhớ lại lời của Hắc Hạt Tử từng nói.

Mỗi lần hấp thụ pheromone đều gián tiếp gánh chịu ký ức của người đó, Ngô Tà còn hấp thụ ký ức mấy ngàn năm.

Cho nên nhìn Ngô Tà có vẻ đau khổ, các fan đồng loạt bắt đầu thương xót.

Thậm chí không ít người trong lòng lại hét lớn: Tống Thần đúng là không phải người, sao lại thích phát dao như vậy?

Nhưng cũng có không ít fan lý trí phân tích vấn đề.

"Đây hẳn là di chứng sau khi Ngô Tà hấp thụ pheromone nhỉ?" "Quả nhiên Ngô Tà có thể hoàn thành màn trình diễn hack game như vậy trong 《Sa Hải》 cũng không dễ dàng gì, trông đau khổ quá!" "Hết cách rồi, đó là ký ức mấy ngàn năm mà." "Phải biết rằng sự tồn tại quan trọng nhất của một người là ký ức, thậm chí có thể nói ký ức là một dạng thể hiện của linh hồn." "Nếu tôi là Ngô Tà, bị nhét vào đầu nhiều ký ức như vậy, sợ là sớm đã điên rồi." "Cho nên mới là Ngô Tà chứ!" "Nhưng nghe Bàn Tử nói mũi Ngô Tà bị hỏng rồi?" "Mục đích của Trương Hải Khách vẫn chưa được nói rõ!

Chẳng lẽ là vì Tiểu Ca sao?" ...

Trong phim, mất trọn một tuần, đoàn xe mới từ từ đến được Nhị Đạo Bạch Hà.

Thời gian tốn kém là do Ngô Tà cố ý khống chế tốc độ di chuyển.

Dù sao như vậy tất cả mọi người đều có thể được nghỉ ngơi đầy đủ, cũng có thể giảm bớt những dục vọng thừa thãi trong lòng.

Nhị Đạo Bạch Hà rất náo nhiệt, thanh niên tụ tập ở đây, dường như khu du lịch Trường Bạch Sơn đang tổ chức hoạt động gì đó.

Trong đó không ít du khách đang vui vẻ chụp ảnh, Tống Thần thậm chí còn cố ý thêm vào cảnh sắc của Trường Bạch Sơn ở đây.

Nhìn hàng riêng mà Tống Thần cố ý thêm vào, các fan không khỏi mỉm cười.

"Hay thật, Tống Thần cuối cùng cũng nhớ ra công việc chính của mình khi quay phim." "Ha ha ha, quay cảnh sắc Trường Bạch Sơn, sợ là Cục trưởng Cục Du lịch dí Tống Thần bắt quay nhỉ?" "Tôi ở hiện

trường, tôi chứng minh lúc đó Tống Thần bị người ta dí dao vào cổ, bị yêu cầu quay cảnh khu du lịch." "Ha ha ha ha, cười chết mất." ...

Trong phim, Ngô Tà nhìn thấy nhiều du khách đang vui chơi ở đây, cũng bất đắc dĩ lắc đầu cảm thán: "Bây giờ khu không người ngày càng ít, đường cao tốc ngày càng nhiều, người người đều chạy ra ngoại ô hoang dã, cứ thế này, những thứ Uông Tàng Hải giấu giếm năm đó, e rằng cũng không giữ được lâu." Đội ngũ chia làm hai, một đội làm tiên phong tiến vào núi.

Ngô Tà và những người khác vào ở một quán trọ tên là Trường Bạch Tùng, chủ yếu là vì quản lý có quan hệ tốt với họ nên được ưu đãi.

Mùa hè ở phương Bắc khá mát mẻ, ở sân ngoài trời của nhà hàng, bà chủ giới thiệu hai món chỉ có vào mùa hè là thích lão nha và ngưu mao quảng.

Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ: "Không phải đó là cỏ dại sau sân nhà chúng ta sao?

Ăn được à?" "Không phải cỏ dại, là trồng đó, ăn ngon lắm." Bà chủ là một chị gái, nói một câu giọng Đông Bắc chuẩn: "Lát nữa anh trai về đừng nói lung tung, cẩn thận bị chặt chém!

Là trồng đó." "Bây giờ là thời đại kinh tế thị trường, ai lại đi chặt chém khách hàng chứ?" Bàn Tử không chịu, cũng dùng giọng Đông Bắc phản bác lại bà chủ, tiện tay xé một miếng đùi cừu bắt đầu gặm.

"Chặt chém khách hàng là đặc sản của nhà hàng chúng tôi." Nói xong, bà chủ ưỡn eo đi khỏi, để lại Bàn Tử một mình bĩu môi.

"Chặt chém tôi?

Chưa biết ai chặt chém ai đâu nhé?" Ngô Tà nhìn Bàn Tử làm trò mà chỉ cười, càng gần Trường Bạch Sơn, Ngô Tà cũng càng bắt đầu

thả lỏng.

“Ngô Tà!” Lúc này, Giải Vũ Thần từ ngoài cửa đi vào, mặc áo khoác da màu đen, tay còn xách hai chai rượu nho.

Sau khi đặt rượu lên bàn, anh kéo ghế ngồi xuống.

Quan sát xung quanh một vòng trước, Giải Vũ Thần nhỏ giọng nói: “Đội tiên phong có phát hiện.” Vừa nói anh vừa đặt một vật lên bàn.

“Hửm??” Ngô Tà nhìn vật trên bàn tò mò hỏi, sau khi mở tấm vải xanh bọc bên ngoài ra.

Một mũi tên có hình dạng kỳ lạ xuất hiện trên bàn.

“!!” Ngô Tà nhìn thấy mũi tên, ngay lập tức trợn tròn mắt, Bàn Tử đang gặm đùi cừu bên cạnh vội vàng hỏi: “Sao thế!

Sao thế?

Sao thế hả?!” “Mũi tên này giống hệt mũi tên phát hiện trong tro cốt của ông nội tôi.” Ngô Tà cầm mũi tên bắt đầu quan sát kỹ, đồng thời trong lòng càng chắc chắn, mũi tên này giống hệt mũi tên trong tro cốt của ông nội.

Ngô Tà từng mở hộp tro cốt của ông nội, bên trong cũng có một mũi tên y hệt.

Ngô Tà phát hiện mũi tên trong tay rỉ sét nghiêm trọng, trên đó còn có vỏ cây mục nát.

Cậu lập tức phán đoán nó hẳn là được lấy ra từ trong gỗ.

Thế là Ngô Tà lập tức nhìn về phía Giải Vũ Thần, muốn nghe rõ ngọn ngành.

Quan trọng nhất là, mũi tên này được lấy từ đâu? ...

Trong rạp chiếu phim, khán giả xem đến cảnh này đều ôm đầu.

"Toang rồi, lại sắp mở ra tình tiết mới!" "Ai, tuy tình tiết nào cũng đặc sắc, nhưng tôi muốn xem cảnh Tiểu Ca được đón ra ngoài!" "Quả nhiên thời lượng phim dài như vậy, sẽ không dễ dàng để Trương Khởi Linh ra ngoài đâu." "Tuy biết như vậy có thể khiến tình tiết phong phú hơn, nhưng tôi chỉ muốn xem cảnh Trương Khởi Linh và Ngô Tà ở bên nhau, không làm gì cũng được!" Những lời bàn luận như vậy, trong thời gian quay phim cũng đã có.

Phó đạo diễn đã hỏi Tống Thần, lo lắng việc Trương Khởi Linh mãi không xuất hiện trong phim sẽ gây ra sự bất mãn của các fan.

Tống Thần liền lắc đầu, vẻ mặt thất vọng nhìn phó đạo diễn cảm thán: "Lão Trương à, suy nghĩ của ông thật sự khiến tôi thất vọng quá." "Sao lại nói vậy?" Phó đạo diễn không hiểu hỏi, đôi mắt nhỏ lộ ra sự ngơ ngác lớn.

Tống Thần đẩy mặt phó đạo diễn ra nói: "Ha, tại sao những fan này lại trở thành fan của tôi, vì xem Ngô Tà và Trương Khởi Linh sao!?

Đương nhiên không phải rồi, lý do họ trở thành fan của tôi đương nhiên là vì tình tiết đặc sắc!" Cuối cùng, Tống Thần vỗ vỗ vai phó đạo diễn nói: "Nhớ kỹ!

Là một người sáng tạo, đừng để cái gọi là fan ảnh hưởng đến sáng tác của mình, phải tin rằng năng lực của mình là tuyệt vời nhất!

Bởi vì lý do những fan đó trở thành fan, không phải là vì năng lực của mình sao?" Bị lừa đến ngơ ngác, phó đạo diễn ngốc nghếch gật đầu: "Ồ ồ." ...

Trong phim, sau khi biết được vị trí phát hiện mũi tên, Ngô Tà hỏi bà chủ về vị trí của các xưởng gỗ xung quanh.

Điều này dẫn đến một cuộc đấu khẩu giữa Bàn Tử và bà chủ.

Bị bà chủ mắng cho một trận, Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, quay đầu nhìn Giải Vũ Thần nói: "Chị cả biết xưởng gỗ ở đâu, lát nữa bảo chị ấy dẫn chúng ta đi, A Hoa đi tiếp theo." "Tôi không phải A Hoa." Giải Vũ Thần xoa trán, tuy quen Bàn Tử đã lâu, nhưng vẫn không chịu nổi tính cách của anh ta.

"Gọi là Tiểu Hoa." Ngô Tà châm một điếu thuốc, xua tay bảo Bàn Tử đừng chen ngang.

"Xưởng gỗ đó dưới đất có cây khô, đào đất lên là từng lớp từng lớp gỗ mục." Giải Vũ Thần thuật lại báo cáo của đội tiên phong một cách chi tiết: "Nghe nói đều là do binh đoàn xây dựng năm đó vận chuyển từ trong núi sâu về, gỗ có vấn đề hoặc do vấn đề điều phối mà không được gia công vận chuyển đi, chất đống quá lâu nên mục nát.

Người trong đội am hiểu về những thứ này phán đoán, những khúc gỗ đó lúc đó chắc chắn có những mũi tên như vậy." Ngô Tà nghe xong, ngậm điếu thuốc bắt đầu suy nghĩ, tiếng nói trong lòng chỉ có một mình cậu nghe thấy.

Trong thân cây có mũi tên, không biết là cuộc chiến thời nào đã bắn vào thân cây.

Kiểu dáng mũi tên có khả năng là được sử dụng trong trận đại chiến cuối cùng giữa người Mông Cổ và Vạn Nô Vương năm đó.

Nếu một lượng lớn cây cối đều có, những cây này hẳn là đến từ một chiến trường cổ thống nhất.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Giải Vũ Thần và Bàn Tử nói: "Nơi đó nhất định có manh mối.

Dẫn theo nhiều người như vậy, đi con đường tuyết tuyến trước đó, không phải là lựa chọn đặc biệt khôn ngoan." Thấy Giải Vũ Thần

và Bàn Tử gật đầu, Ngô Tà đứng dậy vươn vai nói: “Vậy tôi ở đây nghiên cứu một chút, dù sao cũng còn một thời gian nữa mới đến ngày hẹn, coi như đi thám hiểm vậy.” ...

Trong rạp chiếu phim, lời nói của Ngô Tà đã gây ra sự bất mãn của đông đảo fan.

“Ngô Tà, sao vậy!

Thám hiểm cái gì!!

Bây giờ cậu nên xông thẳng vào Thanh Đồng Môn lôi Tiểu Ca ra đi!” “Đúng vậy!

Đúng vậy!

Thám hiểm cái gì!

Đem Trương Khởi Linh ra ngoài!

Nuôi cả đời!” “Nhìn cái vẻ cà lơ phất phơ kia kìa, Ngô Tà!!

Cậu làm tôi thất vọng quá!” “Ngô Tà thay đổi rồi, rõ ràng trước đây quan tâm Tiểu Ca như vậy, người khác gọi Tiểu Ca cũng không được, bây giờ lại như vậy!” “Thật đó!

Tôi thấy Ngô Tà thật sự nên bị dạy dỗ một trận!” Đương nhiên cũng có những người lý trí phản đối: “Những thứ này có thể đều liên quan đến sự tồn tại của Vân Đỉnh Thiên Cung, đương nhiên phải đối xử cẩn thận!” “Đúng!

Những mũi tên này liên quan đến ông nội của cậu ấy, Ngô Tà làm vậy là bình thường!” “Thật phục mấy người này, suốt ngày chỉ biết thúc giục Trương Khởi Linh!

Chương 251

Trương Khởi Linh!" "Đúng!

Để tình tiết phát triển bình thường đi!" Trong rạp chiếu phim, hai bên tranh cãi không ngớt, trong phim, Ngô Tà cũng bắt đầu cuộc phiêu lưu của mình.

Cậu gọi thêm một vài người, sau đó để bà chủ dẫn đến xưởng gỗ.

Xe đi một lúc lâu, men theo con đường núi ngày càng hẹp, đi theo con đường xi măng đến một cánh cổng sắt lớn ở lưng chừng núi.

Bàn Tử mở cổng lái xe vào, bên trong là một khoảng đất trống lớn được san phẳng, trên đó chất đống những khúc gỗ lộn xộn.

Theo lời bà chủ, gần đây cũng không có nhiều gỗ.

Nếu không, trước đó xe hoàn toàn không thể đi được.

Xe Jeep tiếp tục đi về phía trước, lên một con đường đất đầy cỏ dại, chẳng mấy chốc đã đến cửa sau của xưởng gỗ.

Ngô Tà và những người khác nhìn thấy một cánh cổng sắt cũ và nhỏ hơn, cổng sắt đã hoàn toàn rỉ sét, trên đó bò đầy dây tơ hồng.

Một bên cổng sắt có một trục quay bị rỉ sét gãy, một bên cửa gần như treo lủng lẳng.

Trên đó có bốn chữ: Nghiêm phòng cháy rừng.

Bên kia, vô số lớp dây tơ hồng bò đầy trên tường gạch, dường như có một tấm biển đã mục nát.

"Phía sau là xưởng gỗ cũ." Bà chủ chỉ vào xa xa nói với Ngô Tà, người tiên phong phát hiện ra mũi tên cũng gật đầu nói: "Người phát hiện ra thứ đó, thứ đó được phát hiện ở khu xưởng cũ." Ngô Tà dẫn

Bàn Tử xuống thử xem có thể đẩy được cổng sắt không, kết quả là vật liệu chắc chắn của cổng sắt năm đó khiến Ngô Tà phải lè lưỡi.

"Ai, người thế hệ trước thật thà thật, xem chất lượng cái cổng này tốt thật." Sau đó, Ngô Tà dẫn mọi người bám vào dây tơ hồng trèo qua cổng sắt, đi vào đám cỏ dại cao đến đầu gối.

Có thể phán đoán nơi này đã lâu không được sử dụng.

Ngô Tà và những người khác có thể thấy bên trong là một quảng trường nhỏ hơn toàn cỏ dại, không có gỗ, chỉ có vài căn nhà tranh thấp lè tè.

"Có vấn đề!

Thiên Chân!" Ngô Tà vừa đi về phía trước, thấy Bàn Tử ngồi xổm xuống hét lên.

"Sao thế?" Ngô Tà khó hiểu hỏi.

Bàn Tử nhìn người địa phương đang trèo vào, Miêu Học Đông, hét lên: "Trong xưởng gỗ có xảy ra chuyện gì không?" "Xảy ra chuyện gì?" Miêu Học Đông vừa trèo vào, ngơ ngác, không biết trả lời thế nào.

Cậu thanh niên địa phương này rõ ràng không hiểu Ngô Tà và những người này đang làm gì ở đây.

"Không xảy ra chuyện gì cả." Nhìn vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu của cậu ta, Bàn Tử lập tức hỏi: "Vậy tại sao lại khóa cửa, bên trong chẳng có gì đáng giá cả." "Hà, ông chủ, điểm chú ý của ông cũng lạ thật...

Chẳng lẽ bên trong có dã thú sao?" Miêu Học Đông đi thẳng vào trong đám cỏ, đi đến giữa quảng trường.

Ngô Tà nhìn những dòng chữ "Nghiêm phòng cháy rừng" ở khắp nơi, trong lòng không một chút áy náy mà châm một điếu thuốc...

“Này!

Ngô Tà này sao vậy?

Không có một chút ý thức cộng đồng nào cả?” “Ai u!

Thật quá đáng.” “Ngô Tà này thật sự đã trở nên xấu xa rồi, tôi nhớ Ngô Tà ngây thơ của mười năm trước!” “Năm năm trước cũng tốt mà, cũng dễ dàng bị người ta gài bẫy!” “Trọng điểm là gã này nhìn mấy lần biển báo xong, lại tiếp tục châm lửa, quá đáng thật!” ...

Ngô Tà ngậm điếu thuốc nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, phát hiện anh ta không hề thả lỏng chút nào.

Cậu lại nhìn Miêu Học Đông, thấy đối phương quay đầu lại một cách khó hiểu, nhìn Ngô Tà và những người khác đang đứng yên ở cửa.

Bất đắc dĩ gãi đầu, Ngô Tà ngồi xổm xuống bên cạnh Bàn Tử nói: “Bàn Tử, chắc không?

Nếu cuối cùng thật sự không có chuyện gì, danh tiếng của một đám thần kinh chúng ta chắc chắn sẽ lan truyền khắp làng...” “Thiên Chân, Bàn gia tôi đã bắn súng nửa đời người, thị lực có thể giảm, nhưng mắt tìm đồ chỉ càng ngày càng tinh, nơi này không ổn.” Bàn Tử quay đầu lại, đối với đám đàn em của Ngô Tà đều quen thuộc, trực tiếp hét lớn vào đám đông một tiếng: “Khảm Kiên!” Khảm Kiên cũng là lính, trong đội của Ngô Tà có không ít đàn em là lính xuất ngũ, đều rải rác trong các ngành nghề.

Họ đều là sau khi nghe chuyện của Phan Tử, bắt đầu có cảm tình với Ngô Tà mà tụ tập lại.

Người như Phan Tử, dù không còn nữa, bóng dáng và quá khứ của anh vẫn sẽ trở thành một loại sức mạnh.

“Bàn gia, ngài cứ nói.” Khảm Kiên chạy ra từ đám đông, cúi

người, ghé sát vào tai Bàn Tử nói.

"Cái cây ở góc đông bắc, ba tấc bên cạnh, đừng bắn lệch." Bàn Tử hất mái tóc dài không ngắn của mình nói, Ngô Tà và Giải Vũ Thần đều đứng bên cạnh im lặng quan sát.

Dù sao cũng đã nhiều năm như vậy, Bàn Tử đã nghiêm túc, phải coi trọng.

Thấy Bàn Tử vừa nói xong, Khảm Kiên trở tay rút ra ná cao su, cánh cung phản lực được kéo đến cực hạn, trong nháy mắt tạo ra một tiếng xé gió.

Uy lực của loại ná cao su này cực lớn, gần như ngay lập tức vang lên một tiếng.

Nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, đồng thời một người từ sau cái cây mà Bàn Tử chỉ lộn ra, ôm cổ ngã nhào trên đất.

Sau khi người đó lộn ra, trong đám cỏ và bụi cây phía sau những cây lớn xung quanh quảng trường, lập tức có động tĩnh khác.

"Không ít người nhỉ..." Ngô Tà ngồi xổm ngậm điếu thuốc cảm thán, nhưng không hề có ý định đứng dậy.

Ngay cả Giải Vũ Thần cũng không có bất kỳ động tác nào, bởi vì cả hai đều tin tưởng Bàn Tử và Khảm Kiên.

"Tự do xạ kích." Bàn Tử trực tiếp ra lệnh cho Khảm Kiên, nhận được lệnh, Khảm Kiên dùng ná cao su bắn từng người một từ sau bụi cỏ ra.

Mỗi lần ná cao su mang theo tiếng xé gió, Ngô Tà có thể nhanh chóng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Những người đang trốn bị bắn trúng những chỗ khác nhau, đau đến nhảy dựng lên, Ngô Tà nhìn mà thậm chí còn cười ra tiếng.

Chẳng mấy chốc những người đang trốn đều bị bắn chạy ra ngoài, Ngô Tà cẩn thận đếm, tổng cộng mười bảy người.

Sau khi những người này chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp, có mấy người xông về phía Ngô Tà.

Khi mấy người của Ngô Tà rút ra dùi cui, những người này đã thay đổi ý định, quay đầu chạy vào rừng ở rìa quảng trường.

Chẳng mấy chốc đã chạy không còn thấy bóng dáng, chỉ còn lại Miêu Học Đông một mình, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Tà và những người khác cất dùi cui đến bên cạnh Miêu Học Đông, hỏi: "Những người này là ai vậy?" Miêu Học Đông nhìn mấy người chạy xa, lắp bắp nói: "Không quen, không phải người địa phương." Ngay sau đó, nghe thấy trong rừng có người hét lên: "Ngô Tà, mẹ mày chờ đấy." ...

"Giọng này quen quá!" "Đúng vậy!

Cứ cảm thấy nghe ở đâu rồi, quen quen!" "Hà!

Không phải giọng của Vương Minh sao!?

Mọi người không nghe ra à?" "Không đúng!

Vương Minh không phải là người của Ngô Tà sao?" "Ừm?

Pháp luật có vấn đề, nhưng ở một ý nghĩa nào đó lại không có vấn đề!" "Không biết, có thể giữa Vương Minh và Ngô Tà đã xảy ra vấn đề gì đó?" "Trông giống như Vương Minh phản bội Ngô Tà nhỉ?" ...

"Được rồi, tôi biết là ai rồi..." Ngô Tà nghe thấy giọng nói quen thuộc, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thằng nhóc Vương Minh... ai, thật phiền phức..." Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Miêu Học Đông, Ngô Tà đến nơi mà bố cậu ta phát hiện ra mũi tên năm đó, sau đó mọi người bắt đầu lấy công cụ đào

đất.

Dù sao cũng đã nhiều năm như vậy, gỗ có thể đã sớm mục nát trong đất rồi.

Giải Vũ Thần đứng một bên nhìn vào khu rừng nơi Vương Minh biến mất, nhíu mày, vỗ vỗ Ngô Tà nói: "Ngô Tà!

Nhìn ngọn núi kia xem?" "Hửm?" Ngô Tà ngậm điếu thuốc ngẩng đầu nhìn về hướng Giải Vũ Thần chỉ, nhìn ngọn núi xa xa trông như một con dấu ngọc mà cảm thán: "Trông cũng độc đáo thật..." ...

Các fan đối với bộ dạng hiện tại của Ngô Tà, thật sự là hết nói nổi.

"Ngô Tà, đủ rồi nhé!

Cứ thế này mãi không xong đâu!" "Trương Khởi Linh mau ra trị cái tên Ngô Tà này đi!

Quá không đứng đắn!" "Ngô Tà không phải vì trước đây mưu hoạch với Uông gia, áp lực quá lớn, dẫn đến sau khi Uông gia bị diệt, quá thả lỏng rồi sao." "Có khả năng, nhưng bản thân Ngô Tà vốn dĩ là một kẻ ngầm ngáo mà!" "Chịu không nổi nữa!

Giải Vũ Thần mau đánh nó đi!" ...

Giải Vũ Thần đối với những lời nói đùa của Ngô Tà cảm thấy vô cùng bất lực, trong lòng đại khái cảm nhận phương hướng một chút rồi hỏi: "Ngọn núi đó có cùng hướng với ngọn núi chúng ta cần đến không?" Ngô Tà lắc đầu nói: "Không chắc, nhưng nếu ngọn núi đó ở gần Tam Thánh Tuyết Sơn, hoặc ở trên cùng một dãy núi, hình dạng này có thể không phải là trùng hợp." Nghe lời của Ngô Tà xong, Giải Vũ Thần rút điện thoại ra chụp ảnh ngọn núi lại.

Sau đó hỏi Miêu Học Đông ngọn núi đó, Miêu Học Đông lắc đầu: "Em không biết." Ngô Tà và những người khác đành phải tạm thời

gác lại nghi vấn này, mục đích chính hiện tại là tìm những mũi tên đó.

Sau một ngày nỗ lực, Ngô Tà và mọi người đã tốn rất nhiều sức lực đào được một cái hố không lớn không nhỏ.

Ngô Tà cũng cảm thán, chả trách năm đó Tần Thủy Hoàng phải dùng bảy mươi vạn người để đào.

Đúng là không phải việc người làm.

Sau đó, Ngô Tà gọi đội còn lại đang nghỉ ngơi dưới núi lên, tất cả mọi người bắt đầu dựng trại trong xưởng gỗ.

Họ tiếp tục thay phiên nhau tiến hành công việc khai quật.

Chương 252

Đêm đó, Ngô Tà đang ngủ bị người ta kéo ra khỏi túi ngủ.

Nhìn những mũi tên mới khai quật được trong tay, và xưởng gỗ bị đào đến không ra hình dạng.

Ngô Tà phát hiện ra một manh mối quan trọng, ở nơi phát hiện ra mũi tên có rất nhiều quả thông.

Điều này cho thấy lúc đó mũi tên đã được bắn vào trong cây thông.

Khi Ngô Tà nói phát hiện này cho Bàn Tử và Giải Vũ Thần, Bàn Tử nghiêm túc gật đầu, quay người nhìn về phía ngọn núi xa xa cảm thán: "Ít nhất chúng ta biết nơi những mũi tên này bắn vào thân cây có cây thông rụng lá.

Theo lý thuyết, lượng thông rụng lá trong rừng nguyên sinh, ít nhất phạm vi tìm kiếm của chúng ta đã giảm đi một nửa, chỉ cần 200 năm là có thể tìm xong." Bàn Tử bắt đầu làm tư thế thái cực quyền, vừa biểu diễn cho Ngô Tà xem, vừa nói: "Bàn gia tôi từ bây giờ mỗi ngày đánh thái cực quyền, có thể giúp cậu đối phó 30 năm, những ngày còn lại cố gắng lên nhé." Ngô Tà vừa phát hiện ra manh mối hoàn toàn mới: "....." Trong lòng thầm nghĩ: Mình có nên bỏ nó lại đây không nhỉ?

May mà cuối cùng dưới sự phát hiện của Giải Vũ Thần, mọi người đã phát hiện ra đường ray xe lửa vận chuyển gỗ năm đó.

Và xác nhận, chỉ cần đi theo đường ray này là có thể tìm được chiến trường cổ năm đó...

"Tại sao chúng ta phải đi dọc theo đường ray xe lửa này để vào sâu trong núi?" Bàn Tử nhìn Ngô Tà với vẻ mặt nghi ngờ, thấy Ngô Tà

gật đầu thì không nhịn được cảm thán.

“Thôi được, Bàn gia tôi chưa đón được Tiểu Ca, chưa vào được núi tuyết mà đã phải vào rừng nguyên sinh chơi một vòng rồi.” “Sao vậy?” Nghe Bàn Tử nói xong, mọi người do Khảm Kiên dẫn đầu đều nhìn về phía Ngô Tà.

Dù Ngô Tà ngày nào cũng tỏ ra cà lơ phất phơ, nhưng trong lòng mọi người, Ngô Tà mới là người lãnh đạo.

“Haizz.” Ngô Tà thở dài một hơi, quay đầu nhìn Giải Vũ Thần nói: “Nhà giàu đất nứt đố đổ vách đây rồi, cậu có biết ở đâu bán xe lửa không?” “Cậu đền tiền cho Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đi rồi hẵng nói.” Giải Vũ Thần lạnh lùng nhìn Ngô Tà, bực bội chửi một câu.

Những người khác thì mong chờ nhìn Tiểu Hoa, xem ra thực sự hy vọng có thể mua được một chiếc xe lửa.

Cuối cùng dĩ nhiên là không có xe lửa nào để mua, Ngô Tà đích thân điểm một nhóm người, tổng cộng mười hai người.

Họ mượn gần hai mươi bảy con la dưới chân núi, một nửa cưỡi, một nửa thồ đồ tiếp tế, men theo đường ray xe lửa đi sâu vào trong.

Ngô Tà mặc chiếc áo khoác chống nước tuy hơi quê mùa nhưng cực kỳ hữu dụng, chuẩn bị đầy đủ lều trại và dụng cụ chống côn trùng.

Ba con dao Bạch Cẩu Thối được buộc ngang trên lưng la, bên hông và bên cạnh ba lô.

Tiểu Mãn Ca dắt theo ba con chó ngao, ăn uống no nê, cả đoàn tiến vào rừng rậm nguyên sinh.

Suốt dọc đường không có gì để nói, họ đi liên tục bốn ngày, tiến vào khu vực trung tâm của rừng nguyên sinh, chỉ lộ ra một khoảng rừng thông trông có vẻ non tuổi.

Giải Vũ Thần cảm thấy không có khả năng, nhưng Ngô Tà vẫn cẩn thận tìm kiếm một vòng, song không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Thế là họ tiếp tục tiến về phía trước.

Buổi tối trong rừng vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, lửa trại bập bùng, mọi người nấu mì gói ăn.

Tiểu Mãn Ca ngày nào cũng có thu hoạch, không thỏ rừng thì cũng gà núi, Khảm Kiên và Bàn Tử đều thích đồ rừng.

Hai người họ ngày nào cũng nướng những món khác nhau, cuộc sống xem ra cũng không tệ. ...

Khán giả trong rạp cảm thán.

"Cảm giác cuộc sống của họ cũng thi vị phết, môi trường tốt, còn được ăn đồ rừng nữa." "Đúng là không tệ thật, xem mà sướng." "Thôi đi ông ơi, cho tôi đi tôi chịu không nổi đâu, trong rừng vừa lạnh vừa ẩm, người ở không nổi." "Đúng vậy, sống ở đó khó chịu lắm!" ...

Trong phim.

Sau một tuần, Ngô Tà và những người khác đến một vùng trũng trong núi.

Bàn Tử đi đầu đột nhiên "ờ" một tiếng, những người theo sau cũng dừng lại.

Họ tò mò nhìn theo hướng Bàn Tử đang nhìn, thì ra giữa vùng trũng có một đám dây tơ hồng khổng lồ, dày đặc, trông như một cái kén cực lớn.

Ánh mắt mọi người đều bị cái kén tơ hồng này thu hút, khi lại gần xem thì phát hiện cái kén này thực sự rất to, bên trong dường như có một tảng đá lớn.

"Chắc là ở đây rồi." Ngô Tà liếc nhìn môi trường xung quanh.

“Rừng cây ở đây thưa thớt, lại có địa hình kỳ lạ, hai bên sườn núi thoai thoải, tảng đá này đột ngột xuất hiện giữa vùng trũng rất kỳ quái.” Sau đó, mọi người bắt đầu dùng máy dò kim loại quét khắp mặt đất.

Rất nhanh đã có phát hiện, họ dùng công cụ lật lớp đất bề mặt, chẳng bao lâu sau đã xuất hiện một số mảnh sắt vụn.

Ngô Tà phát hiện những thứ này là mảnh vỡ của áo giáp cổ, sắt vụn của vũ khí, đầu mũi tên...

Do thời gian quá lâu, chúng đã bị ăn mòn đến không còn hình dạng.

“Đây là một chiến trường cổ.” Bàn Tử làm điệu bộ của Hoắc Khứ Bệnh, quay đầu chỉ vào một sườn núi.

“Tảng đá khổng lồ kia chắc là ở trên sườn núi bên đó, sau khi đội quân Mông Cổ tiến vào đây, quân đội của Vạn Nô Vương đã đẩy tảng đá này xuống, rồi theo đà lao xuống tấn công.” Ngô Tà gật đầu tán thành cách nói của Bàn Tử: “Lên đó xem thử.” ...

“Vạn Nô Vương không phải là quái vật trong Vân Đỉnh Thiên Cung sao?

Sao lại có quân đội được?” “Chắc là có thể chứ?

Đoạn sau chắc sẽ giải thích thôi!” “Nhưng tôi cảm giác sắp đến lúc Tiểu Ca xuất hiện rồi!” “Ồ?

Sao lại nói vậy?” “Mọi người có để ý không, Ngô Tà đã bất tri bất giác đến dưới chân ngọn núi tuyết hình ngọc tỷ kia rồi!

Lại còn bắt đầu thảo luận về Vạn Nô Vương nữa!” “Chẳng phải là đã đến rất gần Vân Đỉnh Thiên Cung rồi sao?

Chẳng phải là đã đến gần Trương Khởi Linh rồi sao?” “Hít!

Cậu em nói có lý!” “Không tệ, không tệ, hay lắm!

Đáng thưởng!" Một fan hâm mộ nói lớn tiếng khiến những người đang xem phim khó chịu, nhưng sau khi nghe phân tích tình tiết, mọi người đều tỏ ra tha thứ.

Không còn cách nào khác, tất cả mọi người đều đang mong chờ cuộc gặp gỡ giữa Ngô Tà và Trương Khởi Linh. ...

Trong phim, khi trèo lên đỉnh núi mà Bàn Tử chỉ, mọi người phát hiện ra một vết nứt khổng lồ trên thân núi.

Vết nứt rộng khoảng hai người, vô cùng khoa trương, để lộ ra lớp đá bên trong.

Ngô Tà cảm thán, loại vết nứt này trừ khi có động đất thì không thể hình thành được.

Cuối cùng, vì trong vết nứt toàn là đá vụn và lá rụng, Giải Vũ Thần có thân thủ tốt nhất đề nghị xuống xem trước.

Đối với điều này, Bàn Tử thở hổn hển và Ngô Tà đau lưng đều không có vấn đề gì, nghe theo cậu.

"Ai..." Thở dài một hơi, Giải Vũ Thần cẩn thận thử những vân đá lồi ra trên vách của vết nứt.

Dựa vào sự hỗ trợ của cả tay và chân để trèo xuống, tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã xuống đến nơi giao nhau giữa bóng tối và ánh sáng.

Sau đó, anh bật đèn pin, bắt đầu chiếu xuống phía dưới.

"Có nước!" Nhìn thấy một vùng nước đen ngòm bên dưới, Giải Vũ Thần ngẩng đầu hét lên.

Ngô Tà đang ngẩng đầu nhìn vào khe nứt, lúc này cũng thấy được ánh sáng phản chiếu đặc trưng của mặt nước.

Ngô Tà thở dài nói: "Cho dù đây có phải là một lối vào lòng đất

hay không, thì chắc chắn cũng không thể vào được." "Nước chảy hay nước tù?" Lời Ngô Tà vừa dứt, Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi Giải Vũ Thần ở dưới.

"Làm sao mà biết được??" Đối mặt với câu hỏi ngược của Giải Vũ Thần, Bàn Tử không do dự nói thẳng: "Gãi ít gàu xuống nước xem nó có chảy chầm chậm không." "Tôi không có gàu." Giải Vũ Thần ở dưới lập tức gầm lên giận dữ.

Bàn Tử bĩu môi hét lớn: "Bớt nói nhảm đi, ai mà chẳng có gàu, có ai cười cậu đâu." Im lặng một lúc lâu, giọng của Giải Vũ Thần lại vang lên từ bên dưới: "Nước chảy." Bàn Tử nhìn Ngô Tà, nói nhỏ: "Nước chảy có nghĩa là sông ngầm." "Nơi này suối nước nóng rất phát triển, khắp nơi đều là hệ thống nước ngầm.

Lần trước tôi đến hoàng lăng kia cũng có sông hộ thành, chứng tỏ trong miệng núi lửa ngầm khổng lồ trước đó cũng có sông ngầm tồn tại.

Đây là một manh mối." ...

Trong rạp chiếu phim, khán giả xem xong màn này của Vương Bàn Tử, ai nấy đều cho biết đã học được một chiêu mới.

"Không ngờ «Đạo Mộ Bút Ký» lại là phim khoa học phổ thông, cái gì cũng học được." "Ừ, trong hai tiếng đồng hồ, tôi đã học được cách ở nhà một mình làm thế nào lấy dấu vân tay bằng mì gói, làm thế nào phân biệt nước chảy và nước tù." "Tôi giờ càng ngày càng nghi ngờ, Tống Thần có phải đang quay phim tiểu sử của chính mình không." "Đúng thế, những thứ này người bình thường làm gì có ai dùng đến." "Ma quái thật, nhưng mà hữu dụng thật, hehehe!" ...

Trong phim, biết được bên dưới là nước chảy, Ngô Tà ra hiệu cho người ta mang một cái thùng gỗ tới.

Trong thùng có mấy chục con cá trê, trên mang mỗi con đều có một thiết bị định vị GPS.

Tất cả đều được tháo từ những chiếc đồng hồ điện tử giá 80 tệ mua sỉ ở Hoa Cường Bắc.

Sau khi dùng dây thừng đưa xuống cho Giải Vũ Thần, tất cả đều được thả xuống nước.

Ngô Tà và những người khác có thể ở trên theo dõi định vị GPS.

"Tiếc quá..." Bàn Tử có chút không nỡ nói, khiến Ngô Tà cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Sao thế?

Tuổi già rồi nên mềm lòng à?" Đối mặt với sự tò mò của Ngô Tà, Bàn Tử tiếc nuối lắc đầu.

"Mấy con cá trê này mà xào với ớt và tỏi rồi nấu canh thì ngon phải biết." Ngô Tà: "..." "Đúng là Bàn Tử, trong tình huống này mà còn nghĩ đến chuyện ăn uống!" "Nhưng Bàn Tử nói cũng đúng, làm tôi cũng thèm ăn, không ổn rồi, nước miếng chảy ra rồi." "Không không, tôi thấy cách của Bàn Tử có chút không ổn, nướng sẽ ngon hơn xào!" "Nướng cá trê ăn cũng ngon đấy chứ, ừm, làm tôi đói bụng quá." "Ngô Tà cũng cạn lời, người bên cạnh cậu ta đứa nào đứa nấy đều không đáng tin." "Giải Vũ Thần mới là người cạn lời ấy chứ, đường đường là một quý công tử mà phải dùng gàu để thử nước." "Mà tôi tò mò hơn là, Vương Minh trước đây không phải là đàn em của Ngô Tà sao?

Chương 253

Sao không đi theo Ngô Tà?" "Trong «Sa Hải», Ngô Tà không phải đã giao cửa hàng cho cậu ta rồi sao?" "Sao lại dùng cá trê nhỉ?

Không dùng loại cá khác được à?" "Chắc tại cá trê ngon?" ...

Trong phim, vì không chắc chắn về sự ổn định của núi, Ngô Tà và Giải Vũ Thần đã bác bỏ kế hoạch cho nổ núi của Bàn Tử, chủ yếu là sợ Bàn Tử chơi dại, làm sập cả ngọn núi.

Đối với sự bất mãn của Bàn Tử, Ngô Tà vỗ vai anh ta và nói nghiêm túc: "Tôi không muốn đợi Tiểu Ca ra ngoài rồi nhìn thấy cảnh tôi bị đá đè chết đâu." Trước sự khuyên can của Ngô Tà, Bàn Tử cũng đành phải lắc lắc quả thuốc nổ trong tay, chọn cách từ bỏ ý định cho nổ núi.

Sau đó Ngô Tà dẫn mọi người xuống núi chặt một ít cây khô và dây tơ hồng để đốt lửa.

Họ đợi đến ngày hôm sau, tín hiệu GPS trên người những con cá trê có thể được xem bằng thiết bị trong tay, từ đó phán đoán được kết quả của khe nứt trên núi.

Bàn Tử thì nghiên cứu tại sao dây tơ hồng ở đây lại tươi tốt như vậy, cả đêm đều ngồi trên đất nghiên cứu.

Nhưng cuối cùng cũng không nghiên cứu ra kết quả gì.

Ngô Tà thì trở về lều nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi người thấy trạng thái của Ngô Tà có chút kỳ lạ nên không ai dám làm phiền.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Tà sớm đã bước ra khỏi lều, vận động cơ thể có chút cứng ngắc.

Nhìn đồng hồ thấy cũng gần đến lúc, Ngô Tà mở máy tính, chuẩn bị xem tung tích của những con cá trê.

Nhưng ngoài dự liệu của Ngô Tà, tất cả tín hiệu cá trê có thể tìm thấy đều phân bố trong một khu vực hẹp dài.

Giống như một con rết, nằm ở một khu vực cách Ngô Tà mấy cây số.

"GPS chỉ có thể nhận diện ở ngoài trời, phân bố thành một dải hẹp dài, có khả năng là một bãi sông trên mặt đất." Ngô Tà nhanh chóng đưa ra phán đoán của mình.

Bàn Tử ở bên cạnh cảm thấy nhàm chán, quyết định cho nổ núi ở đây xem bên trong có gì.

Ngô Tà thì cùng Giải Vũ Thần chuẩn bị đến địa điểm tín hiệu để xem xét.

Thế là mọi người quyết định chia làm hai ngả.

Ngô Tà và Giải Vũ Thần dẫn theo Khảm Kiên đi theo hướng tín hiệu GPS.

Khi vượt qua đỉnh núi, Ngô Tà tưởng sẽ thấy một hồ nước hoặc một con sông nhỏ.

Nhưng không ngờ lại thấy một khu rừng, thảm thực vật vô cùng rậm rạp, không có bất kỳ hệ thống sông nước nào.

"Kỳ lạ..." Ngô Tà nhìn sự phân bố tín hiệu trên iPad.

Rõ ràng trên đó hiển thị những con cá trê đang ở trong khu rừng này.

"Chẳng lẽ, trong khu rừng này, có vũng nước thông với sông ngầm

sao?" Nghe tiếng lẩm bẩm bên tai Ngô Tà, Giải Vũ Thần bên cạnh lắc đầu nói: "Không biết, chúng ta xuống xem thử đi." Nói xong, ba người bắt đầu từ từ xuống núi, đi về phía nơi phát ra tín hiệu.

Nhạc nền lúc này cũng lặng lẽ vang lên, thứ âm nhạc quỷ dị khiến khán giả trong rạp nổi da gà.

"Mẹ kiếp, tên Tống Thần này cố ý phải không?

Cứ thích lồng mấy cái nhạc âm phủ vào." "Vãi, tôi nghe mà nổi hết cả da gà." "Ghê thật, vốn dĩ không thấy sợ, nhưng dưới sự tô điểm của âm nhạc, tôi sắp tè ra quần rồi!" "Sợ quá tè ra quần hả?" "Hahahaha, có khả năng lắm, nhưng hơi mất mặt đấy cậu bạn!" "Biết sao được, cũng có thể hiểu mà, giờ này phim của người ta đã chiếu xong rồi, mà bên này mới được chưa đến một nửa!!" "Đúng thế, một bộ phim tốn của tôi cả nửa ngày." "Nhưng mà sướng, đúng không!" ...

Trong phim, theo tiếng nhạc âm phủ chậm rãi vang lên.

Ngô Tà ba người theo ánh hoàng hôn đi vào khu rừng đó.

Trong rừng, trên mặt đất giữa những bụi cây rậm rạp và những cây thông, bò đầy dây tơ hồng, như một tấm lưới khổng lồ trải trên mặt đất, rất khó đi.

Khảm Kiên khỏe nhất đi đầu, dùng con dao dài trong tay mở đường.

Nhìn khung cảnh xung quanh, Ngô Tà càng cảm thấy kỳ lạ, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn màn hình iPad trong tay.

Nhìn tín hiệu màu đỏ nhấp nháy trên đó, lông mày Ngô Tà càng nhíu chặt.

Ba người cứ thế đi sâu vào trong rừng, cây khô ở đây ngày càng nhiều, dây tơ hồng bò lan trên mặt đất tạo thành một lớp dày, gần như bao phủ toàn bộ mặt đất trong rừng.

“!?” Tại nơi phát hiện tín hiệu, ba người Ngô Tà cũng nhìn thấy giữa những đám dây tơ hồng bao bọc là từng cái từng cái giếng cổ xiêu vẹo.

Những cái giếng khô nằm rải rác trong rừng, bò đầy dây leo, giếng này cách giếng kia chưa đầy một trượng, số lượng lên đến hàng trăm hàng nghìn, trông như những nấm mồ.

Khảm Kiên nhìn cảnh tượng hùng vĩ, nửa ngày không nói nên lời.

Giải Vũ Thần lúc này cũng liếc nhìn Ngô Tà một cái, ánh mắt đó ẩn chứa nhiều ý tứ.

Ngô Tà cũng hiểu ý của Giải Vũ Thần, dù sao ở nơi hoang sơn dã lĩnh, có nhiều giếng cổ xuất hiện cùng một chỗ như vậy, cũng thật sự kỳ lạ. ...

Khán giả trong rạp xem cảnh tượng như vậy, ai nấy đều cho rằng rất đáng sợ.

Rõ ràng chỉ là những cái giếng khô cùng với một ít cỏ khô, nhưng dưới sự điều chỉnh màu sắc và cách kiểm soát khung hình của Tống Thần, một cảm giác kinh dị quỷ dị nảy sinh trong lòng người.

“Haizz, tuy không muốn thừa nhận, nhưng tôi sợ rồi.” “Làm ơn, đoạn sau đừng có đột nhiên xuất hiện thứ gì dọa người!” “Chắc là không thể đâu!

Theo cái nết xấu của Tống Thần, chắc chắn sẽ dọa chúng ta một phen!” “Suỵt, đừng nói nữa!

Ngô Tà bắt đầu phân tích rồi!” Theo lời nói của Ngô Tà, tiếng ồn ào trong rạp lập tức biến mất. ...

“Năm đó bộ lạc Bồ Tiên Vạn Nô ẩn náu ở đây, chắc cũng không thể quanh năm trốn dưới lòng đất.

Trong những ngày thái bình, người trong bộ lạc hoạt động trên mặt đất, quả thực cần phải đào giếng lấy nước." Ngô Tà dựa vào ký ức trong đầu bắt đầu phân tích.

"Đào giếng lấy nước mà cũng nghiện à, nhiều miệng giếng thế này làm cả mảnh đất thành cái sàng rồi." Nói xong, Ngô Tà thầm đếm những miệng giếng có thể nhìn thấy, phát hiện có mấy trăm cái.

Điều này khiến cả ba cảm thấy có chút rùng rợn.

"Có khi nào họ đào xong một cái, lấy nước đến cạn rồi lại đào cái khác không?" Khảm Kiên không nhịn được nhìn Ngô Tà hỏi.

"Nước ngầm đều thông với nhau, chứ có phải bàng quang lợn đâu." Ngô Tà đến bên một miệng giếng, rút dao găm ra, chặt đứt đám dây tơ hồng trên đó, để lộ ra miệng giếng bị che khuất.

Dây tơ hồng đều bò vào trong giếng, Ngô Tà có thể thấy giếng không sâu, bên dưới toàn là lá rụng, không có nước.

Ngô Tà nhìn tín hiệu GPS trên iPad, phát hiện mấy con cá kia đều ở trong khu vực này.

"Chẳng lẽ dưới lớp lá rụng là nước?" Nghe Ngô Tà lẩm bẩm, Khảm Kiên lập tức tìm một viên gạch ném xuống, viên gạch rơi chắc nịch lên lớp lá rụng.

"Sếp, là đất cứng." Ngô Tà gật đầu, bật đèn pin bắt đầu quan sát.

Anh phát hiện đây là một cái giếng đá bình thường, được xây bằng những viên đá vỡ xếp thành vòng, trên đó mọc đầy rêu xanh.

Ngô Tà vừa định nhảy xuống xem, ngay lập tức bị Giải Vũ Thần đưa tay cản lại.

"Cậu có cần phải liều mạng thế không?" Giải Vũ Thần nhíu mày nhìn Ngô Tà: "Cậu đi tìm chết à." Khảm Kiên cũng gật đầu đồng tình:

“Sếp!

Chuyện tìm chết cứ để tôi!

Tôi gánh tiếng xấu cho.” “Cút đi.” Ngô Tà nói rồi nhảy xuống.

Lớp lá rụng bên dưới rất dày, Khảm Kiên nhảy xuống đến mắt cá chân, liền đá tung lớp lá rụng ra.

Ngô Tà thấy dưới lớp lá rụng ở đáy giếng có những cái vò, có vẻ phần lớn đã vỡ.

“Sếp, có cái này!” Khảm Kiên lật một cái tương đối còn nguyên vẹn ném lên, Giải Vũ Thần mắt lanh tay lẹ đỡ lấy trước Ngô Tà.

Nếu không, cái vò nguyên vẹn nhất này e là đã vỡ tan trong tay Ngô Tà.

“Là nó!” Ngô Tà nhận lấy cái vò từ tay Giải Vũ Thần quan sát, ngay lập tức nhận ra.

“Vò rượu dùng để ngâm hầu đầu thiêu, trước đây trong mộ đã thấy không ít.” Ngô Tà ngửi mùi trong vò, quay đầu giải thích cho Giải Vũ Thần.

“Người Đông Hạ thích uống loại rượu này, chẳng lẽ những miệng giếng này đều dùng để ướp lạnh rượu thiêu?

Dù sao nước ngầm ở đây là nước tuyết tan, lạnh thấu xương.” “Sành điệu ghê.

Mẹ nó chứ sành điệu thật.” Giải Vũ Thần nhìn những miệng giếng kia, lộ ra vẻ hơi hâm mộ.

“Đồ tư bản độc hại.” Ngô Tà nhìn vẻ mặt của Giải Vũ Thần, không cần đoán cũng biết gã này đang nghĩ gì.

“Con người theo đuổi một chút hạnh phúc nho nhỏ, ví dụ như uống rượu thiêu ướp lạnh vào mùa hè, cũng không có gì sai.

Ở trong núi sâu thế này, không có thứ gì như vậy, rất khó chịu đựng.” Giải Vũ Thần cầm cái vò đặt trước mũi ngửi ngửi, dường như ngửi thấy chút hương rượu.

Khảm Kiên trong giếng tiếp tục lật những cái vò, phát hiện cát đất bên dưới rất khô, theo phán đoán, nước giếng ở đây đã cạn khô từ mấy trăm năm trước.

Chương 254

Sau đó, Ngô Tà và Giải Vũ Thần kéo Khảm Kiên từ giếng khô lên.

Ba người mỗi người cầm một con dao, tìm từng miệng giếng một, tình hình đều y hệt, cho đến khi đi vào giữa khu rừng giếng.

Tầm nhìn của ba người mới lại thoáng đãng, tán cây luôn bao phủ trên đầu đã biến mất.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra đây vốn là một lòng sông đã cạn khô.

Ngô Tà ngồi xuống bốc một nắm đất sông, những cục đất khô khốc có thể bóp nát trong tay.

"Đất sông đã khô không biết bao nhiêu năm rồi..." Giải Vũ Thần nhìn bụi đất rơi xuống từ tay Ngô Tà, sau đó nhìn về khu rừng đối diện, phát hiện ở đó cũng rậm rạp như khu rừng sau lưng.

Nhưng lòng sông nơi ba người đang đứng lại toàn là đá vụn và bụi cây.

Lúc này bóng tối xung quanh đã sà xuống thấp, không khí cũng ngày càng lạnh.

"Cá trê có thể bò ở nơi khô như thế này sao?" Khảm Kiên ngồi xổm bên cạnh Ngô Tà tò mò hỏi, bây giờ cậu ta chỉ nghe lời của đại đương gia Ngô Tà.

"Đương nhiên là không thể." Ngô Tà lắc đầu nói: "Cá trê thành tinh thì có thể." "Vãi, vậy mấy cái tín hiệu kia?" Khảm Kiên khó hiểu gãi đầu hỏi: "Mấy con cá trê đó ở đâu, ở đây đâu có nước?" Giải Vũ Thần ở bên cạnh sờ cằm, đột nhiên nói: "Không đúng, chẳng lẽ là thế này?" Ngô Tà tò mò nhìn Giải Vũ Thần, định xem cậu ta có thể nghĩ ra

được gì.

Chỉ thấy Giải Vũ Thần nghiêm túc nói: "Có thứ gì đó đã ăn hết mấy con cá kia." Có thứ gì đó ăn hết mấy con cá trê?

Xấu hổ thay, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Ngô Tà là Bàn Tử.

Anh không nhịn được nói: "Chẳng lẽ Bàn Tử không cam tâm, nhân lúc mình không chú ý, chạy trước mình bắt hết cá trê về ăn rồi." "...Cậu bị pheromone hút đến ngớ ngẩn rồi à?" Giải Vũ Thần nhìn Ngô Tà bằng ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng, trong đó tràn ngập hai chữ thất vọng.

"Tôi đùa chút thôi mà?" Ngô Tà ngoài mặt thì nói vậy, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ và cảm thán.

Ừm, Bàn Tử chắc là không thể nào, chưa nói đến việc không tìm được mấy con cá trê này, tín hiệu GPS phân bố thành một dải dài hàng chục mét, Bàn Tử không có thân hình đó. ...

Trong rạp chiếu phim, khán giả nghe thấy tiếng lòng của Ngô Tà cũng không nhịn được cười.

"Người này sao vậy chứ?

Phong thái trong «Sa Hải» bay sạch rồi." "Có lẽ là vật cực tất phản, trước đây lạnh lùng bao nhiêu, sau này tấu hài bấy nhiêu." "Bàn Tử chắc nằm mơ cũng không ngờ Ngô Tà lại âm thầm nghĩ xấu về mình như vậy." "Hahahaha." ...

Trong phim, mặc dù Ngô Tà đang nghĩ lung tung trong đầu, nhưng Giải Vũ Thần lại đang suy nghĩ nghiêm túc.

"Có phải là loại du diên đó không." Giải Vũ Thần đưa ra một suy đoán với Ngô Tà, tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng qua lời miêu tả sau này của Ngô Tà, Giải Vũ Thần đã đại khái hiểu được du

diên là sinh vật gì.

Ngô Tà gật đầu nói: "Có lẽ." Sau đó nhìn khu rừng xung quanh đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Ngô Tà bắt đầu giới thiệu với hai người: "Loài côn trùng này hoạt động về đêm, lúc này nếu gặp phải du diên, hậu quả khó lường." Sau đó lộ ra vẻ mặt tủi thân nói.

"Bị ăn thịt xong chỉ có thể hỏa táng phân du diên bỏ vào hũ tro cốt, không biết người nhà tôi sẽ có cảm nghĩ gì." "..." Giải Vũ Thần dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ vào cằm, sau đó bắt chước giọng của Bàn Tử nói: "Bác trai, đây là hũ tro cốt của Ngô Tà, xin nén bi thương." Nhìn bộ dạng bắt chước của Giải Vũ Thần, Ngô Tà không chút nghi ngờ gật đầu nói: "Bàn Tử thật sự làm ra được chuyện như vậy!" "Hahahaha!" Trong rạp lại vang lên một trận cười.

Vì khu rừng này nằm trong một thung lũng, Ngô Tà lúc này quay lại núi cũng không kịp, nên vội vàng tìm một cây lớn trèo lên.

Trên cây đầy dây tơ hồng, loại thực vật này sẽ bò lên tán cây tạo thành một lớp giống như màn lụa, gây hại lớn cho cây chủ.

Nhưng lúc này lại vừa hay làm nơi ẩn nấp cho ba người Ngô Tà, hoàn hảo che giấu ba người trong bóng tối.

Khung cảnh chuyển đổi, mặt trăng trên trời bắt đầu ló ra khỏi tầng mây, thung lũng được ánh trăng chiếu rọi, đủ để người ta nhìn rõ.

Giải Vũ Thần ngồi trên Ngô Tà, lưng dựa vào thân cây.

Anh lấy điện thoại ra lướt lướt, thấy không có tín hiệu.

Giải Vũ Thần chán nản ngẩng đầu nhìn trời đêm qua lớp màn tơ hồng, sau đó dùng mũi chân nhẹ nhàng đá vào Ngô Tà hỏi.

"Nó có còn nhớ tôi không?" Giải Vũ Thần hỏi.

Ngô Tà dĩ nhiên biết đây là câu hỏi bâng quơ, bao nhiêu năm ăn ý rồi, thực ra lúc yên tĩnh không cần phải nói gì.

"Nhớ hay không cũng chẳng sao, tôi cũng không nhớ dáng vẻ của mình nữa." Ngô Tà cũng ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

So với mười năm trước, dáng vẻ chắc đã khác nhiều rồi nhỉ?

Chắc chắn rồi, mười năm trước chắc nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ thay thế vị trí của chú Ba.

Giải Vũ Thần cũng lặng lẽ nói: "Nếu nó không nhớ tôi, có lẽ sẽ tránh xa tôi." "Chưa chắc nó sẽ ra từ nơi đã vào, chúng ta nhiều người như vậy mạo hiểm, cuối cùng có thể đến cái bóng cũng không bắt được." "Mọi người đều có mục đích của riêng mình." Ngô Tà cúi đầu nói nhỏ.

Giải Vũ Thần đưa một miếng lương khô cho Ngô Tà, là loại bánh quy nén đặc chế.

Ngô Tà vừa gặm bánh quy nén vừa cảm thán: "Hoa gia nhà cậu đúng là biết hưởng thụ, bánh quy nén mà cũng ngon thế này." Thời gian chậm rãi trôi qua, trên bầu trời bắt đầu xuất hiện những vì sao.

Cùng lúc đó, Ngô Tà thấy dưới gốc cây trong rừng, cũng bắt đầu xuất hiện những đốm huỳnh quang.

Những đốm huỳnh quang này lấy miệng giếng làm trung tâm, bắt đầu lan rộng ra.

Sau đó do số lượng quá nhiều, khiến cho toàn bộ miệng giếng dường như biến thành phát sáng.

"Quả nhiên không sai, đây đều là du diên." Ngô Tà lập tức tỉnh táo, thuận tiện đá tỉnh Khảm Kiên đang gà gật.

Lúc này cả thung lũng cũng bị ánh huỳnh quang màu xanh lục bao phủ, trong đó có không ít điểm sáng màu đỏ, giống như những con mắt.

Nhưng ba người Ngô Tà không hề có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp.

Bởi vì những điểm sáng đó bắt đầu bò lên cây.

Ba người đều biết đây không phải là những tồn tại đẹp đẽ, mà là du diên ăn thịt người.

"Dầu hỏa." Ngô Tà hét lớn với Khảm Kiên.

Khảm Kiên từ trong ba lô lôi ra bình xịt, xịt dầu hỏa xuống thân cây bên dưới ba người.

Ngô Tà thuận thế lôi bật lửa từ trong túi ra, hai chân móc vào cây treo ngược người xuống, trực tiếp châm lửa vào dầu hỏa.

Sau đó cất bật lửa vào túi như một món bảo bối.

Không còn cách nào khác, trong mắt người hút thuốc, tầm quan trọng của bật lửa rất cao.

Dầu hỏa bị đốt cháy bùng lên trong chốc lát, tạo thành một hàng rào nhỏ xung quanh gốc cây, ngăn cản du diên tiếp cận.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng "rắc" vang lên.

Cành cây Ngô Tà móc vào gãy phựt, Ngô Tà chỉ kịp "ái da" một tiếng, cả người trực tiếp rơi xuống, ngay giữa trung tâm bầy du diên.

Nằm trên đất, Ngô Tà không chút do dự, lập tức lật người dùng bật lửa chiếu lên người.

Quả nhiên lúc này trên người anh ta đầy du diên.

"Sếp, đỡ lấy!" Khảm Kiên trên cây thấy cảnh này, vội vàng ném

bình xịt trong tay cho Ngô Tà.

Ngô Tà lấy bật lửa ra bật lên phía trước, kết hợp với bình xịt trong tay tạo thành một khẩu súng phun lửa.

Sau đó lập tức phun lửa lên người, đồng thời trong lòng cũng may mắn vì quần áo trên người có chức năng chống cháy.

Sau khi phun vài lần, trong ánh lửa bập bùng, Ngô Tà đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

Anh ngẩng đầu nhìn vào bóng tối phía trước, sau cái cây cách đó khoảng năm mét, dường như có thứ gì đó đang đứng, trông giống như bóng lưng của một người.

Bóng lưng đó khiến Ngô Tà cảm thấy vô cùng quen thuộc, bản năng cất tiếng gọi: "Tiểu Ca?" Trong rạp, mọi người nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, cùng với tiếng gọi của Ngô Tà, vừa định phấn khích thì một bộ phận những người thông thái đã lên tiếng: "Đừng vội, có thể là giả!" "Đúng thế, có thể là chiêu trò Tống Thần cố ý lừa chúng ta lần nữa!" "Đúng thế, không thấy mặt Trương Khởi Linh, tôi tuyệt đối không tin là Trương Khởi Linh!" "Đúng vậy, không thể bị Tống Thần lừa bằng một cách hết lần này đến lần khác, chúng ta cần phải nhớ lâu một chút." Nghe những lời này, những khán giả vốn đang hơi kích động cũng dần bình tĩnh lại, trong lòng không khỏi đồng tình: "Đúng vậy, nói có lý, không thể bị Tống Thần lừa nữa!" ...

Trong phim, Ngô Tà đang phun lửa đốt du diên, lập tức hét lớn lên cây: "Khảm Kiên, hướng tám giờ.

Sau cái cây!" Bây giờ Ngô Tà không có thời gian chạy qua xem bóng người đó có phải là Trương Khởi Linh hay không, nên chỉ có thể chọn cách để Khảm Kiên ra tay thăm dò.

Dù sao trước mặt Trương Khởi Linh thật sự, với năng lực của

Khảm Kiên cũng không thể gây thương tổn được.

Dù sao trong lòng Ngô Tà, không có bất kỳ ai có thể so bì thân thủ với Trương Khởi Linh.

Ngay cả sư phụ rẻ tiền của anh, Hắc Nhãn Kính, cũng hoàn toàn không làm được.

Mặc dù ở một ý nghĩa nào đó, thân thủ của Hắc Nhãn Kính đã không phải là thứ con người có thể đạt tới.

Sau khi hét xong, Ngô Tà bắt đầu xử lý đám du diên trên người, những con du diên này to bằng con tôm hùm đất.

Nếu không phải Ngô Tà đã trải qua nhiều chuyện, e là bây giờ lông tóc đã dựng đứng cả lên.

May mà chân và râu của du diên dễ bị lửa đốt cháy, quét lửa qua một lượt là toàn bộ rơi xuống đất.

Ngô Tà nhanh chóng phủi hết du diên trên người xuống.

Khảm Kiên thì ở trên cây kéo ná ra, bắn thẳng vào bóng người sau cây.

Chỉ thấy những sợi lông đen lưa thưa trên người bóng người đó rung lên, rõ ràng là đã bò đầy du diên.

Chương 255

Ngô Tà nhìn bóng người không hề động đậy, rút vũ khí bên hông chuẩn bị tiến lên, thủ thế và cách làm của anh ta y hệt Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà nhanh chóng đến trước bóng người, rồi dùng bình xịt trong tay phun ra ngọn lửa.

Ngô Tà thấy một đám du diên bò đầy trên bóng người sau cây, thậm chí có thể nói hình người này cơ bản là do du diên quấn quanh tạo thành.

"Thứ quái quỷ gì đây!!" Ngô Tà liếc mắt nhìn vào khe hở rung động của đám du diên, thấy có một bàn tay máu thịt be bét, điều khiến Ngô Tà chú ý là ngón tay của bàn tay đó rất dài.

"Vãi chưởng." Đầu óc Ngô Tà kêu ong một tiếng, hét lớn: "Là Tiểu Ca thật!!" "Vãi!" Giải Vũ Thần nghe thấy, cũng không nhịn được ở trên cây lập tức chửi thề.

Trong rạp càng là tiếng "Vãi chưởng" không ngớt.

"Vãi chưởng!

Là Tiểu Ca thật sao?

Có nhầm không vậy?

Lão đại!?" "Vãi, vãi, Tiểu Ca chết rồi?" "Đừng mà!

Tiểu Ca của tôi!

Huhuhu!" "Không thể nào?

Tống Thần không phải nên tung hỏa mù sao?

Lần này trực tiếp là thật à?" "Đừng như vậy mà!

Bảo bảo không chấp nhận được cú sốc này đâu!" "Khó quá!

Tôi không tin!

Tiểu Ca rõ ràng là vô địch!

Không thể nào như vậy được!" Khán giả lúc này sắp phát điên, không dám tin đây là Tiểu Ca thật.

Nhưng nhìn ngón tay khác thường, vị trí xuất hiện ở đây, và quan trọng nhất là phản ứng của Ngô Tà, tất cả mọi thứ đều cho thấy người này có khả năng là Tiểu Ca. ...

Trong phim, Ngô Tà gần như phát điên, cắm phập con dao trong tay xuống đất.

Ba bước gộp làm hai lao đến trước bóng người, hai tay cùng lúc hành động.

Một tay gạt, một tay dùng bình xịt trực tiếp phun lửa điên cuồng vào bóng người, đốt bay toàn bộ du diên trên người người đó.

Sau đó, một thi thể đầy vết thương trượt xuống từ trên cây.

Ngô Tà chú ý đến quần áo, ngón tay, mái tóc của người đó, đều giống Trương Khởi Linh.

Tiếc là người đó đã chết, miệng há rất to.

Ngô Tà nhíu mày nạy cằm dưới của thi thể ra, thi thể còn ấm, mới chết không lâu, trong miệng toàn là du diên, rõ ràng là bị nghẹt khí quản mà chết.

Nhưng đây không phải Tiểu Ca, chất lượng cơ bắp trên người kém xa.

Khoảnh khắc sờ vào cơ thể đối phương, Ngô Tà biết đây tuyệt đối không thể là Trương Khởi Linh.

Dù sao theo lời bác sĩ trong bệnh viện lúc đó, tỷ lệ mỡ cơ thể của Trương Khởi Linh thấp đến mức đáng sợ, quả thực không phải là con người.

Cho nên khi sờ vào cơ bắp của Trương Khởi Linh, cảm giác khác biệt rõ rệt so với người thường là rất rõ ràng.

Vì Ngô Tà đang kiểm tra thi thể mà không cử động, du diên lập tức bò đầy người anh, bắt đầu bò vào lỗ mũi và miệng.

Ngô Tà trực tiếp dùng cánh tay đẩy ra, không thèm để ý đến những con du diên muốn giết mình.

Anh chăm chú nhìn vào tay của thi thể, lúc này Giải Vũ Thần cũng đã đến bên cạnh Ngô Tà, bắt đầu cắm những que pháo sáng lạnh bên cạnh Ngô Tà, xua đi những con du diên ghê tởm này.

"Ngón tay là giả!" Ngô Tà dùng sức giật một cái, ngón tay giả trên tay thi thể liền nằm trong tay Ngô Tà.

Ngô Tà tức giận giơ lên cho Giải Vũ Thần xem, đồng thời lửa giận trong lòng cũng không kìm được mà chửi bới: "Mẹ kiếp, Vương Minh!!" Lúc này, Ngô Tà nhờ vào ánh sáng của pháo sáng lạnh, đã nhận ra diện mạo của thi thể này.

Mặc dù đội tóc giả, nhưng Ngô Tà liếc mắt một cái đã nhận ra người này là thuộc hạ của Vương Minh.

"Chó chết!!" Ngô Tà trực tiếp gầm lên vào trong rừng.

"Tao chửi mười tám đời tổ tông nhà mày!!" Tiếng chửi giận dữ vang vọng trong thung lũng, đồng thời trong lòng Ngô Tà cũng nhanh chóng suy nghĩ.

Vương Minh chắc chắn đã đi theo mình suốt chặng đường, để thuộc hạ giả làm Muộn Du Bình làm gì?

Chọc tức mình à?

Hay dẫn mình đến một nơi nào đó?

Ngô Tà thầm kêu may mắn, nếu không phải du diên đột nhiên xuất hiện, trong bóng tối thật sự có thể bị lừa.

“Ai!

Thật phiền phức!” Thở dài một hơi, Ngô Tà quay người rút dao từ dưới đất lên, rạch tay mình, máu tươi chảy ra.

Sau đó Ngô Tà bôi một dấu máu lên mắt cá chân của Giải Vũ Thần, du diên bắt đầu lùi lại, như thể máu của Ngô Tà là một sự tồn tại kinh khủng.

Trong chốc lát, du diên xung quanh ba người gần như biến mất hoàn toàn. ...

Trong rạp, khán giả thấy một màn này của Ngô Tà thì vô cùng kinh ngạc, không ít fan trung thành cảm thán: “Ngô Tà sao vậy?

Máu của cậu ấy cũng có hiệu quả của máu kỳ lân à?” “Chẳng lẽ Trương Khởi Linh đã lén đổi máu với Ngô Tà?

Nhưng trong truyện đâu có nói?” “Ừm, cái này chắc là do Ngô Tà ăn cái Kỳ Lân Kiệt gì đó đúng không?” “Hay quá, tôi cũng muốn ăn một cái, như vậy mùa hè không sợ bị muỗi đốt nữa!” “Nhìn cái chí lớn của ông kìa, không thể có tầm nhìn xa hơn một chút sao?” “Ồ?

Ví dụ?” “Ví dụ như dùng máu cậu ta làm thuốc đuổi côn trùng đặc hiệu, chắc chắn sẽ bán chạy trong giới thám hiểm!” ...

Tiện tay vẩy máu thừa xuống đất, Ngô Tà rút que pháo sáng lạnh lên.

“Cậu định đi tìm hắn báo thù à?” Giải Vũ Thần lạnh lùng hỏi Ngô Tà, không muốn Ngô Tà quên mất mục đích quan trọng nhất.

Ngô Tà nhìn Giải Vũ Thần, thản nhiên nói: “Tên ngốc đó chắc chắn đang ở gần đây, với trí thông minh của hắn chắc chắn không sống nổi đêm nay, tôi phải tìm ra hắn... cứu hắn lần cuối.” “Ngô Tà muốn đi cứu Vương Minh?

Nhưng Vương Minh trước đây không phải là thuộc hạ của Ngô Tà sao?” “Không biết nữa?

Nhưng nhìn biểu hiện của Giải Vũ Thần, hình như Vương Minh đã phản bội Ngô Tà!” “Hả?

Rõ ràng trong «Sa Hải» trông cậu ta ngốc manh như vậy, không ngờ sau này lại phản bội Ngô Tà!” “Hả!

Lúc đó toàn bộ kế hoạch của Ngô Tà, Vương Minh gần như đều biết, không có lý do gì để phản bội Ngô Tà chứ.” “Đúng vậy, cuối cùng Ngô Tà còn giao cả cửa hàng cho cậu ta!” “Có thể là vì cái này!

Lòng người không đủ rắn nuốt voi!

Vì có được cửa hàng, nên muốn nhiều hơn nữa!” “Hít, vậy sao?

Cảm giác thật xấu xa!” “Ừ ừ, đúng vậy, tôi bắt đầu ghét nhân vật Vương Minh này rồi!” “A, Ngô Tà rõ ràng đã bị phản bội, mà bây giờ còn muốn đi cứu~!

Thật là...” ...

Nhìn cảnh Ngô Tà dẫn Giải Vũ Thần và Khảm Kiên đi cứu Vương Minh, không ít khán giả đã lên tiếng bày tỏ sự không thích với nhân vật Vương Minh này.

Dưới chân Tống Thần, diễn viên đóng vai Vương Minh, Vương Thiên, đột nhiên run rẩy toàn thân.

“Sao vậy?” Tống Thần ngồi phía sau tò mò hỏi, vốn dĩ Vương Thiên không nên xuất hiện trong đoàn phim, vì trong «Lão Cửu Môn»

anh ta không tham gia diễn xuất.

Nhưng sáng nay thật trùng hợp, Vương Thiên có thời gian rảnh đến thăm đoàn phim, khi biết đoàn phim sẽ cùng nhau xem phim, người này đã mặt dày đi theo, đối với điều này, Tống Thần cũng chỉ biết bất lực.

Nhưng thấy Vương Thiên đột nhiên run rẩy, Tống Thần vô cùng tò mò, dù sao cũng sắp đến phân cảnh của anh ta.

"Tôi... tôi cũng không biết nữa, vừa rồi đột nhiên cảm thấy rất lạnh." Vương Thiên ôm hai cánh tay run rẩy, kỳ lạ nói.

"Không phải là mấy khán giả kia đang chửi tôi chứ?

Dù sao phân cảnh lúc đó cũng khá tức giận." "Ờ, không sao đâu." Tống Thần vỗ vai anh ta nói: "Tình tiết tiếp theo sẽ khiến nhân khí của cậu tăng lên." "Vâng!

Tôi tin!

Đạo diễn!" Nhìn Vương Thiên tin tưởng như vậy, câu "chắc là vậy" trong miệng Tống Thần mãi không nói ra.

Chương 256

“Đả kích cậu ta cũng không tốt, thôi không nói nữa.” ...

Trong phim, ba người Ngô Tà phát hiện ra một luồng ánh lửa ở phía xa, đại khái xác định được vị trí của Vương Minh và những người khác.

“Hai người các cậu sao lại thành ra thế này?” Giải Vũ Thần từ trong túi lấy ra cây côn, xoay thành một cây côn dài, tiện tay gạt đi những con du diên cản đường.

Cây côn này trong tay Giải Vũ Thần có thể dùng như đũa, đây đều là công phu khổ luyện từ nhỏ.

Ngô Tà dĩ nhiên biết Giải Vũ Thần đang hỏi chuyện Vương Minh, thế là dừng lại một chút, do ký ức trong đầu quá đồ sộ, thỉnh thoảng hồi tưởng lại khiến Ngô Tà cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Một người trở thành người như vậy, và có thể trở thành người như vậy, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.” Nói với Giải Vũ Thần một câu khó hiểu xong, Ngô Tà không nói thêm gì nữa, đồng thời giục hai người tăng tốc độ, đám người Vương Minh có thể không cầm cự được lâu như vậy.

Ba người bắt đầu tăng tốc trong rừng.

Vì mặt đất đầy dây tơ hồng, ánh sáng chỉ có những que pháo sáng lạnh trong tay ba người, nên dù chạy tốc độ cũng không nhanh.

Ở đây cũng toàn là rừng thông lá rụng, có một số cây lá rộng mà Ngô Tà cũng không gọi được tên, cây cối san sát, có khi hai cây gần nhau đến mức một người cũng không lách qua được.

Chạy được mười mấy phút, ba người cuối cùng cũng thấy ánh lửa

và tiếng ồn ào trên cây phía trước, biết đó là vị trí của Vương Minh và những người khác.

Ba người gật đầu ra hiệu cho nhau, từ từ tiếp cận, đồng thời lấy ống nhòm ra quan sát tình hình.

Rất nhanh, Ngô Tà thấy trên một cây thông lá kim lớn, Vương Minh và đồng bọn đang dùng đuốc đẩy lùi những con du diên đang bò lên.

Anh chú ý thấy đuốc sắp tắt, Vương Minh và đồng bọn la hét, xô đẩy nhau.

"Vương Minh sắp gặp chuyện rồi!" Khảm Kiên sốt ruột định lên giúp, nhưng bị Ngô Tà và Giải Vũ Thần giữ lại, ấn chặt tại chỗ.

"Có chút không ổn." Ánh mắt Ngô Tà từ vị trí của Vương Minh, chuyển sang khu rừng phía sau.

Anh luôn cảm thấy, khu rừng xung quanh Vương Minh, và khu rừng xung quanh bọn họ có chút không giống nhau.

Nhưng lại có một cảm giác không nói ra được, rõ ràng trông đều là cây thông.

Nhưng Ngô Tà luôn cảm thấy hình dạng cành của những cây đó rất kỳ lạ, không có cảm giác hài hòa của cây cối.

Ngô Tà đang định nghiên cứu kỹ, thì chú ý thấy đám người Vương Minh thật sự sắp không chống đỡ nổi.

Bất đắc dĩ, anh ta đi đầu dập tắt que pháo sáng, ra hiệu cho Khảm Kiên và Giải Vũ Thần.

Sau đó ba người nấp vào bụi cây, chuẩn bị đi cứu Vương Minh và những người khác.

"Đợi đã!" Ngô Tà đột nhiên vội vàng gọi hai người sắp hành động

lại, lúc này Ngô Tà dùng ống nhòm chăm chú nhìn vào bóng đen trong khu rừng xung quanh Vương Minh.

Giải Vũ Thần và Khảm Kiên cũng vội vàng tò mò nhìn sang.

Nhìn một lúc, ngay cả Giải Vũ Thần không có ống nhòm cũng hít một hơi lạnh.

"Những bóng cây đó đang di chuyển." Giải Vũ Thần ghé sát vào tai Ngô Tà nói nhỏ, lúc này thật sự không dám nói lớn.

Ngô Tà gật đầu, trong ống nhòm, Ngô Tà thấy bóng cây ở đó đang từ từ tiến lại gần Vương Minh.

Những "cây lớn" đó, đang tụ lại với tốc độ mắt thường có thể nhận thấy.

"!" Đột nhiên, Ngô Tà như nghĩ ra điều gì, từ trong túi lấy iPad ra xem.

"Quả nhiên là vậy!" Ngô Tà nhìn tất cả các điểm tín hiệu GPS, lúc này gần như toàn bộ đều ở hướng của Vương Minh.

Hình dạng cũng thay đổi, biến thành một vòng tròn.

"Đó không phải là cây, đó là những con du diên khổng lồ đang đứng." Ngô Tà cố nén sự khó chịu trong lòng nói.

"Du diên?!" Khảm Kiên bên cạnh không nhịn được hít một hơi: "Du diên có thể to bằng cây sao!?" "Trong Vân Đỉnh Thiên Cung, chuyện gì cũng có thể xảy ra." Ngô Tà giọng điệu có chút phức tạp nói, sau khi nhận thức thay đổi, Ngô Tà lại nhìn qua ống nhòm phát hiện.

Cành cây ở xa đó cực kỳ mảnh, đúng khớp với những chiếc chân dài như kim của du diên.

Nhìn bóng cây càng giống một con du diên khổng lồ đang ngửa

người lên. ...

“Vãi!

Không thể nào!

Thứ đó cũng là côn trùng sao?” “A~ Mặc dù chưa thấy rõ hình dạng!

Nhưng tôi nổi hết da gà rồi!” “Eo ơi!

Chịu không nổi!

Chịu không nổi!” “Côn trùng to như vậy!

Chẳng phải một miếng ăn một người sao?

Kinh khủng quá!” “A a a, khó chịu quá!

Vừa muốn xem vừa sợ không dám xem!” “Tin tôi đi!

Xem xong rồi!

Cùng lắm thì ngủ không được thôi chứ gì?” ...

Nhưng Vương Minh và những người khác không hề hay biết, vẫn la hét, khiến Ngô Tà có chút tức giận.

“Thật sự chẳng học được cái gì từ mình cả.” “Năm đó cậu cũng gần như vậy.” Giải Vũ Thần không cho Ngô Tà chút mặt mũi nào, hai tay nắm chặt cây côn dài trong tay hỏi: “Chúng ta nên làm gì?” “Chó chết...” Ngô Tà chửi thề một tiếng, nhìn con dao dài trong tay mà đau đầu.

Nếu những bóng đen đó là du diên to như cây, thì với con dao quèn trong tay mình, chẳng thà để Khảm Kiên trực tiếp dùng bi sắt bắn vỡ sọ Vương Minh cho cậu ta một cái chết thống khoái còn hơn.

“Làm sao bây giờ??” Khảm Kiên hỏi Ngô Tà, Ngô Tà nhìn Giải Vũ Thần, Giải Vũ Thần nhìn Ngô Tà.

Ba người trong chốc lát rơi vào bế tắc.

Giải Vũ Thần đi đầu phá vỡ sự im lặng: "Thiên hạ của cậu lúc này, chắc luôn có cách chứ." Ngô Tà xoay con dao trong tay, bộ não bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng, những ký ức không thuộc về Ngô Tà trong đầu lại bắt đầu quấy phá.

Chịu đựng cơn đau đầu, Ngô Tà đột nhiên mở ba lô ra, đổ hết lương khô và đồ lặt vặt bên trong ra.

Sau đó một dao chém trúng một con du diên trên mặt đất, nhanh tay bẻ đầu nó, ném vào túi.

"Sếp!!??" Khảm Kiên kinh ngạc, Ngô Tà chỉ bảo cậu ta ngoan ngoãn giúp một tay.

Rất nhanh ba người đã nhét đầy một túi lớn du diên, những con du diên bị bẻ đầu vẫn có thể sống một lúc, cả cái túi đều đang động đậy.

Dịch của du diên thấm ướt cả cái túi, trông vô cùng ghê tởm.

Ngô Tà đeo nó lên, chạy về phía Vương Minh.

Đồng thời hét lớn với Khảm Kiên: "Giữ khoảng cách xa nhất với tôi!" Khảm Kiên không hiểu ý Ngô Tà, nhưng Giải Vũ Thần hoàn toàn hiểu, vội vàng vỗ vai Khảm Kiên nói: "Nghe cậu ta!" ...

"Ngô Tà định làm gì vậy?" "Không biết, cũng không muốn biết, thao tác vừa rồi của Ngô Tà đã thành công làm tôi buồn nôn!" "Đúng vậy, cái dịch nhầy đó, ọe!" "A!

Lấy nhiều xác du diên như vậy làm gì?

Nhìn mà ghê!" "Lần đầu tiên tôi hy vọng hiệu ứng đặc biệt của Tống Thần đừng làm tốt như vậy, quá chân thực, quá ghê tởm!" "Thật, tôi cũng có cảm giác đó." "Biết sao được, như vậy mới chân thực chứ?

Nếu nhìn một cái đã biết là giả, cũng sẽ không có cảm giác nguy hiểm đó.” Những người đang xem phim, nhìn cái ba lô không ngừng lúc lắc sau lưng Ngô Tà trên màn hình, bề mặt liên tục rỉ ra chất lỏng nhầy nhụa khiến người ta nhìn mà khó chịu.

May mà lúc này cảnh phim đang ở trong bóng tối, các chi tiết đều không thể nhìn rõ.

Nếu không, cảnh tượng này chắc chắn sẽ trở thành ác mộng trong lòng mọi người. ...

Trong phim, Ngô Tà chạy như điên trong rừng, theo sau là Khảm Kiên và Giải Vũ Thần, ba người đang nhanh chóng tiếp cận đám người Vương Minh.

“Dừng lại!” Khảm Kiên đột nhiên dừng lại, “Ở đây có thể bắn tới rồi!” “Lên cây!” Giải Vũ Thần hai chân hơi khuỵu xuống, vài bước đã nhảy lên cây.

Sau đó đưa cây côn thép trong tay ra kéo Ngô Tà và người còn lại lên cây, ba người nhanh chóng trèo lên một cành cây có độ cao tương đương với Vương Minh ở phía trước.

Lúc này cách Vương Minh không xa, Ngô Tà có thể nhìn rõ ánh lửa.

Mấy cây gỗ khổng lồ nghi là du diên ở xung quanh, ở khoảng cách này xem, tuy vẫn không nhìn rõ, nhưng Ngô Tà có thể khẳng định đó không phải cây, đó chắc chắn là vật sống.

“Mẹ kiếp, mình đúng là nợ nần!” Chịu đau xé bỏ miếng gạc trên vết thương, sau đó Ngô Tà dùng sức mở bàn tay ra, vết thương ở lòng bàn tay lại nứt ra, máu tiếp tục chảy.

Ngô Tà dùng bàn tay đang chảy máu bắt một con du diên không đầu, dùng sức bóp một cái, trộn máu của mình và dịch của du diên lại

với nhau, ném cho Khảm Kiên nói: "Bắn vào mắt cá chân và mặt của bọn họ." Khảm Kiên cũng không hỏi gì, nhét hai viên bi sắt vào trong cơ thể du diên, sau đó kéo ná ra bắt đầu liên tục bắn những quả cầu du diên ra ngoài.

Những con du diên bị bắn ra ngoài tan rã trên không, bắn trúng người Vương Minh không nhiều.

Vương Minh lập tức phát hiện, nhìn ngó xung quanh, Ngô Tà sau đó bắt đầu ra tín hiệu bằng đèn pin.

Chương 257

Vương Minh lập tức biết là Ngô Tà, liền hét lên: “Ngô Tà!!

Cút cho tao!

Cút xa khỏi đây!” Nhưng Ngô Tà không để ý đến ý của Vương Minh, chỉ không ngừng trộn máu của mình với dịch của du diên, để Khảm Kiên bắn ra ngoài.

Rất nhanh một túi du diên đã bắn xong, tuy Vương Minh và những người khác bị bắn thê thảm, nhưng máu của Ngô Tà và dịch của du diên đã có chút tác dụng.

Vương Minh cũng phát hiện ra bí mật trong những viên đạn, lập tức dùng tư thế hiến thân cho đạn để tiếp nhận.

“Ngô Tà!!

Bắn vào tôi!!” “Tao mà có pháo Ý thì chỉ định nã vào mặt mày!” Ngô Tà miệng thì vô cùng chán ghét, nhưng tay vẫn ra tín hiệu đèn pin, bảo cậu ta nhanh lên.

Thấy Vương Minh trèo xuống cây, Ngô Tà ném đèn pin cho Giải Vũ Thần nói: “Dẫn hắn ra ngoài.” “Còn cậu?” Giải Vũ Thần lo lắng nhìn Ngô Tà nói: “Không phải lại định đi mạo hiểm chứ?!” “Tôi chỉ đi xem những thứ đó là gì thôi.” Ngô Tà chỉ vào bóng đen khổng lồ đi theo sau Vương Minh nói.

Sau đó Ngô Tà lấy súng tín hiệu bên hông ra, nhanh chóng lắp đạn tín hiệu, bắn một phát về phía đó.

Đạn tín hiệu nổ trên không, từ từ rơi xuống như một mặt trời nhỏ.

Vù, vù!

Đột nhiên, trên bóng cây ở phía xa đột nhiên bay lên vô số đôi cánh, từng con chim lớn bay ra.

Thì ra đó không phải là du diên, mà là những cây khô.

Chỉ vì trên cây đầy những con chim mặt người đứng, không chống đỡ nổi, nên lúc lắc tứ phía.

Ngô Tà nhìn thấy ngay lập tức lật người xuống cây bắt đầu chạy trốn: "Mẹ kiếp, chạy đi!

Đừng quay đầu lại!" "Vãi chưởng!" Lần đầu tiên thấy cảnh này, Khảm Kiên hét lớn một tiếng, theo sau Ngô Tà nhanh chóng chạy.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng hét kinh hãi, Ngô Tà quay đầu lại phát hiện có người bị bắt lên không trung.

"Trong tình huống này, tôi cần hỏa lực mạnh!

Bàn Tử ở đâu hả!?

Tôi nhớ cậu rồi!!" ...

"Tên Ngô Tà này cũng hai mặt thật, rõ ràng trước đó chê Bàn Tử cho nổ núi, bây giờ lại bắt đầu nhớ Bàn Tử rồi!" "Biết sao được, lúc này khác lúc khác mà!

Hahaha!" "Nhưng nhìn bộ dạng của Ngô Tà lúc này buồn cười thật, cái dáng vẻ khúm núm này buồn cười ghê!" "Sao ở đây lại xuất hiện chim mặt người nhỉ!?

Rõ ràng không phải ở Vân Đỉnh Thiên Cung!" "Chẳng phải đã nói ở đây rất gần Vân Đỉnh Thiên Cung sao!!" "Chẳng lẽ Trương Khởi Linh của tôi sắp xuất hiện?!" "May mà xung quanh tối đen, không nhìn rõ hình dạng của chim mặt người, tôi thực sự không muốn nhớ lại bộ dạng kinh khủng đó!" "Đúng vậy, Tống Thần khi thiết kế những con quái vật này, con nào con nấy đều kinh khủng!" "Haizz, đừng gợi lại

ký ức không tốt của tôi được không!

Những ký ức đó mãi mới quên được!" ...

"Vào trong giếng!" Giải Vũ Thần chạy đầu tiên hét lên trong bóng tối phía trước.

Vương Minh cầm đuốc chạy theo Ngô Tà, Ngô Tà nhìn lại phía sau rồi hét lớn: "Khảm Kiên, tắt đèn!" Gần như cùng lúc, đuốc của Vương Minh bị Khảm Kiên dùng ná bắn bay, ngay sau đó bị một bóng đen từ trên trời lao xuống vồ lấy.

Mấy con chim mặt người tranh giành ngọn đuốc trên không.

Ngô Tà thấy phía trước có một miệng giếng, liền nhảy vào, động tác vô cùng dứt khoát và điệu nghệ.

Nhưng khoảnh khắc chạm đất, chân Ngô Tà hẫng một cái, đáy giếng bên dưới đột nhiên sụp xuống, cả người Ngô Tà lọt vào trong.

"Ái da!

Vãi chưởng!" Ngô Tà rơi thẳng xuống, mỗi lần cơ thể va vào thứ gì đó giống như mặt đất, đều sẽ đâm vỡ nó rồi tiếp tục rơi xuống.

Trong lúc rơi, Ngô Tà nhắm chặt mắt cũng biết được tình hình ở đây.

Cái giếng này không nông như vẻ ngoài, bên dưới có những tấm đá, mỗi tầng đều bày đầy vò rượu.

Thực tế độ sâu của nó rất lớn, điều này Ngô Tà biết được vì đến giờ vẫn chưa chạm đất.

Cứ thế sụp xuống, trọng lượng của Ngô Tà cộng với những mảnh vò vỡ từ tầng trên rơi xuống, trọng lượng tăng lên từng tầng, khi rơi xuống đáy, Ngô Tà suýt nữa tưởng mình sắp bị đập thành tương thịt.

"Hít...

Đau...

Đau chết mất!" Ngô Tà hít một hơi lạnh bò dậy, phát hiện mông toàn là mảnh sành, thậm chí có một số còn găm vào thịt.

"Mẹ kiếp, không biết mông thành cái dạng gì rồi!" Ngô Tà khó khăn lắm mới đứng dậy chửi: "Từ lúc tôi ra mắt, khai quật ở đâu thì sập ở đó, dẫm ở đâu thì lún ở đó, sao số tôi lại đen thế này!?" "A..." Ngô Tà bất giác phát ra tiếng rên, ngẩng đầu nhìn xung quanh, đặc biệt là vị trí trên đầu.

Một màu đen kịt, ánh sáng bên trên hoàn toàn không chiếu xuống được.

Ngô Tà bật đèn pin xem xét xung quanh, kết quả phát hiện một đường hầm giếng, bốn phía đều là gạch xanh, đường hầm rất hẹp nhưng khá cao.

Dù sao Ngô Tà cũng ước chừng, đó là độ cao mà dù cố gắng thế nào cũng không thể chạm tới.

Ngô Tà vốn học kiến trúc, tuy sau này bị chú Ba lừa đi trộm mộ, nhưng kiến thức của mình vẫn chưa quên.

Anh liếc mắt là biết mục đích xây dựng ở đây như vậy.

Hy vọng mực nước trong giếng đủ cao, có thể tràn ra khỏi miệng giếng ngâm tất cả các vò rượu, đạt được mục đích làm lạnh toàn bộ rượu.

Sau đó Ngô Tà tiếp tục quan sát tình hình xung quanh, đặc biệt là trạng thái của đất dưới chân.

Rất nhanh Ngô Tà phán đoán ra đường hầm dưới đáy giếng nên thông với tất cả các miệng giếng, và có lẽ đã lâu không có nước.

Ngô Tà đứng dậy, phủi lá rụng và mảnh sành trên người, ngẩng

đầu chiếu lên miệng giếng.

Vừa chiếu lên đã thấy một khuôn mặt người khổng lồ đang nhìn mình, là chim mặt người.

Một người một chim cứ thế đối mặt, không khí bắt đầu có chút gượng gạo. ...

Trong rạp, những người đang xem phim nhìn bộ dạng quỷ dị của chim mặt người, lông tóc không khỏi dựng đứng.

Bởi vì biết sắp đến tình tiết gay cấn nhất, Ngô Tà có khả năng gặp phải nguy cơ lớn.

Nhưng ngay sau đó lại không nhịn được mà phì cười.

Chỉ vì Ngô Tà đã mở miệng nói một câu.

"Nhìn mẹ mày à?" Ngô Tà trực tiếp giơ ngón giữa với chim mặt người, đầu của con sau vặn vẹo.

Sau đó nó đột nhiên há miệng, một con khỉ trong miệng được nhổ ra, rơi xuống trước mặt Ngô Tà.

Biến cố đột ngột khiến Ngô Tà ngây người.

Sau đó Ngô Tà quay người bỏ chạy, miệng không ngừng nói: "Tuổi già rồi!

Trí nhớ cũng kém đi!" "Mẹ nó con chim này bá đạo thật!!" Ngô Tà vừa dùng đèn pin chiếu đường phía trước vừa chạy, vừa nghe thấy tiếng có người khác sụp xuống.

"Tiểu Hoa!" Ngô Tà bắt đầu hét lớn, muốn biết có phải là Giải Vũ Thần, cái tên xui xẻo đó không.

Nhưng ngay sau đó giọng của Khảm Kiên vọng lại: "Sếp, là tôi!

Ở đây an toàn, chim lớn không vào được!" "Chạy!" Ngô Tà lập

tức gầm lên, vì nghe thấy tiếng động phía sau ngày càng gần.

"Yên tâm, nó không vào được đâu, vào được cũng không chạy nhanh!

Vãi chưởng!

Cái gì thế này!!" Khảm Kiên không biết đang ở đâu trong bóng tối mà hét thảm.

"Thằng ngu đã bảo mày chạy rồi!!" Ngô Tà chưa hét xong đã bị tình trạng sụp lún phía trước buộc phải dừng lại, cầm đèn pin quay đầu chiếu lại.

Anh phát hiện con khỉ trong miệng lao thẳng tới, nhắm vào mặt Ngô Tà.

Ngô Tà phản ứng nhanh, trực tiếp đưa đèn pin trong tay lên, ấn nút màu đỏ trên đèn pin.

Đèn pin lập tức phát ra dòng điện mạnh, trực tiếp giật chết con khỉ trong miệng.

Ngô Tà chưa kịp thở một hơi, đèn pin vừa giơ lên, trong đường hầm đã đầy ắp những con khỉ trong miệng.

"Aishiba!!" Ngô Tà quay người tiếp tục chạy, đồng thời hét lớn: "Khảm Kiên, chết chưa?" "Chưa!" Khảm Kiên hét lớn đáp lại, giọng nói ở một nơi rất xa.

"Đợi tôi thêm chút nữa, thì chưa chắc!" Trong khi đó, giọng của Vương Minh bắt đầu vang lên: "Người đâu?

Người đâu?" Chú ý thấy giọng nói ở bên cạnh, Ngô Tà lập tức quay người chạy vào một ngã rẽ.

Nhưng không ngờ ở đó lại có bậc thang, Ngô Tà trực tiếp ngã xuống, vừa hay đụng phải Vương Minh.

Chương 258

Khỉ trong miệng lập tức lao tới.

Hai người tay chân loạn xạ đá bay mấy con.

Ngô Tà đang bò dậy thì thấy trong hông Vương Minh có một khẩu súng.

"Có súng mà chạy à?!

Đồ vô dụng!" Ngô Tà rút súng ra, quay người lia súng.

Vương Minh lập tức hét lớn: "Không được dùng súng!" Nhưng Ngô Tà đã bóp cò, lực giật mạnh mẽ trực tiếp hất bay cả người Ngô Tà ra ngoài, đập mạnh vào tường.

"Vãi chưởng!

Thứ quỷ gì đây!" Ngô Tà mặt mày đau đớn nhìn Vương Minh, lúc này tai anh ta ù đi nghiêm trọng, không nghe thấy gì.

Nhưng điểm tốt là những con khỉ lao tới đều biến mất, chính xác mà nói, toàn bộ đều biến thành tương thịt. ...

"Vãi, uy lực ngang ngửa tên lửa nhỏ!" "Gần như vậy!

Chẳng trách Ngô Tà bay luôn!

Ghê thật!

Súng thần công à!!" "Nhìn kìa!

Tay Ngô Tà vẹo luôn rồi!

Gãy xương rồi sao!?" "Chắc vậy!

Lực giật mạnh thế, tay người thường làm sao chịu nổi?" "Vãi!

Thằng nhóc Vương Minh này tà môn thật!" "Mà trước đó Ngô Tà

không phải muốn hỏa lực mạnh sao?

Lần này trực tiếp kéo căng luôn rồi!" "Tiếc là khẩu súng này chỉ bắn được một phát, không thì Ngô Tà chắc vô địch rồi!" "Chứ còn gì nữa?

Thiên Niên Tống Tử cũng không chịu nổi một phát như vậy đâu!" ...

"Súng gì vậy?

Bên trong lắp cái gì thế?" Ngô Tà nhìn khẩu súng đã hỏng hoàn toàn trong tay, quay đầu hỏi Vương Minh.

"Bên trong là một viên đạn kết hợp sáu phát đạn sấm sét." Ngô Tà nhìn khẩu súng trong tay, sau đó lại nhìn Vương Minh, chỉ thấy Vương Minh nói tiếp: "Người làm ra nó nói chỉ có thể bắn một lần.

Cho nên tôi để lại cho cậu trong trường hợp bất đắc dĩ." "Viên đạn cuối cùng để lại cho mình?" Vương Minh ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng." "Dùng pháo để tự sát à?" Ngô Tà không nhịn được lửa giận trừng mắt nhìn Vương Minh gầm lên: "Mẹ mày có thù oán gì lớn với mày à?

Bắn một phát vào đầu chỉ còn lại cái cằm biết không?

Người ta dọn dẹp không dễ biết không?

Pháp y cũng là người biết không?

Đừng gây thêm phiền phức cho người khác biết không?" Nhìn Vương Minh bị mắng đến tủi thân, Ngô Tà cũng không có hứng thú tiếp tục thảo luận với cậu ta về việc tại sao lại xuất hiện ở đây, dù sao bây giờ vấn đề quan trọng nhất là sống sót.

Sau đó Ngô Tà dựa vào tường nhìn cánh tay bị vẹo, ngẩng đầu cảm thán: "Chẳng lẽ thật sự phải kết thúc ở đây sao?" Sau đó lấy ra

một điếu thuốc, dùng đầu súng còn nóng đỏ để châm.

"Hù~~" Phả ra một làn khói, Ngô Tà chậm rãi nói: "Quy tắc số một của Cửu Môn Ngô Tà: Gặp khó khăn phải tìm bạn bè giúp đỡ ngay lập tức." Sau đó Ngô Tà trước mặt Vương Minh, trực tiếp ngẩng đầu hét lớn: "Yêu thọ, Giải Vũ Thần, mẹ nó mau cứu tôi!!" ...

Trong rạp, mọi người vừa mới nguôi ngoai, nhìn thấy cảnh này lại không nhịn được mà bật cười.

Thậm chí có người đang uống Coca, cười đến mức Coca phun ra từ mũi.

"Mẹ kiếp, tên Ngô Tà này ở đây lại tấu hài!" "Nếu để Lê Thốc thấy được, chắc ngày nào cũng cười vào mặt Ngô Tà mất!" "Thật sự, Ngô Tà trong «Sa Hải» ngầu bao nhiêu, thì Ngô Tà trong «Thập Niên» lại ngáo bấy nhiêu!" Ngô Tà vừa gào xong thì lập tức nhận được tín hiệu của Giải Vũ Thần.

Tín hiệu truyền đến từ bên trái, Ngô Tà lập tức chạy về phía đó.

Cách phát tín hiệu của Giải Vũ Thần rất đặc biệt, tiếng "cộc cộc" rất dễ nhận biết, có sức xuyên thấu cực mạnh, gần như cùng lúc, tất cả mọi người trong đường hầm đều nghe thấy và bắt đầu tập trung về phía đó.

Ngô Tà kéo Vương Minh chạy trong bóng tối, may mà tiếng động vang lên liên tục đã dẫn đường cho cậu.

Tại một ngã rẽ, Ngô Tà đụng phải Khảm Kiên mình đầy máu.

Vừa thấy Vương Minh, Khảm Kiên đã không nhịn được mà ra tay, cũng phải thôi, nếu không phải vì cứu Vương Minh thì hắn đã chẳng lâm vào tình thế nguy hiểm này.

Vương Minh cũng không nhịn được mà đánh trả, may mà có Ngô Tà đứng giữa cản hai người lại.

Trong lúc Ngô Tà đang ngăn hai người tiếp tục động thủ, sau lưng bỗng vang lên tiếng tín hiệu.

Rất rõ ràng, ở ngay sau bức tường, nhưng Ngô Tà quay đầu lại chẳng thấy gì.

Trong bóng tối, tiếng vô số Khẩu Trung Hầu cào tường đến gần ngày càng rõ.

Ba người Ngô Tà không dám gây ra thêm bất kỳ tiếng động nào, từ từ bò về phía bóng tối đó.

Bỗng nhiên, Ngô Tà nghe thấy tiếng hít thở, cậu liền đè đèn pin xuống và chiếu qua.

Chỉ thấy Giải Vũ Thần và đám thuộc hạ của Vương Minh đang co cụm trong một góc, trước mặt họ dùng vò rượu và gạch vỡ xây thành một chướng ngại vật, chướng ngại vật này chặn kín cả đường hầm, trông như một bức tường.

Giữa bức tường có những lỗ hổng trông như lỗ châu mai của lô cốt, đám thuộc hạ của Vương Minh đều mang theo súng kíp, nghiêm trận chờ địch.

"Cho qua với, cảm ơn!" Ngô Tà vội vàng đi tới, từng chiếc vò nhanh chóng được dời đi, trong góc có một cái lỗ chó để chui vào.

Ba người lập tức cẩn thận bò vào trong "lô cốt".

Sau đó Ngô Tà phát hiện nơi họ đang nấp có một miệng giếng, có người đang dỡ từng vò rượu trên đó xuống, xếp về phía Khẩu Trung Hầu để bịt kín hoàn toàn lối đi.

Như vậy một mặt có thể phòng ngự, một mặt có thể tạo ra một lối thoát.

"Bên trên có chim." Ngô Tà dùng khẩu hình nói với Giải Vũ Thần,

Giải Vũ Thần cũng dùng khẩu hình đáp lại.

"Hẻm Hoa Dung." Ngô Tà hiểu ngay, đồng thời thầm cảm thán trong lòng.

Không hổ là Hoa gia, nham hiểm thật!

Thì ra cách của Giải Vũ Thần không phải là đi ra ngoài, mà là trốn trong giếng, sau đó bịt miệng giếng bên dưới lại.

Lũ Khẩu Trung Hầu muốn đào đám vò rượu này ra cần có thời gian, dù có vào được thì cũng không thể ồ ạt xông lên như trong đường hầm, có thể tiêu diệt từng con một.

Còn lũ chim mặt người thì không thể chui xuống từ miệng giếng được vì cánh của chúng không thể dang ra.

Hơn nữa, những thứ này hoạt động trong bóng tối, chỉ cần Ngô Tà và mọi người cầm cự đến hừng đông là sẽ an toàn. .....

"Ghê thật, nếu không có Ngô Tà giải thích chắc tôi cũng chả hiểu gì sất~!" "Bây giờ đến xem phim cũng cần có trình độ văn hóa rồi sao!?

Khó quá!" "Đến cả điển tích Hẻm Hoa Dung cũng không biết à?

Có chút kiến thức lịch sử nào không vậy?" "Xin lỗi, thật sự không có, sách giáo khoa lịch sử không có dạy!" "Ừ ừ, đồng cảm, nếu sách giáo khoa lịch sử có dạy thì tôi chắc chắn sẽ biết!" "Haiz, toàn là lỗ hổng của nền giáo dục không đấy!!" .....

Chẳng mấy chốc, vẫn có những con Khẩu Trung Hầu bắt đầu xông về phía Ngô Tà.

Một thuộc hạ của Vương Minh không nhịn được nữa liền nổ súng, tiếng súng chói tai nhức óc.

Tất cả mọi người sợ đến rụt cổ lại, chỉ có Ngô Tà tai hơi ù đi, ghé

mắt qua lỗ châu mai nhìn ra ngoài.

Trong ánh lửa, vô số ánh sáng xanh lục lập lòe, đều là mắt của lũ Khẩu Trung Hầu.

Chắc là do sợ quá nên cướp cò.

"Còn bao nhiêu đạn?" Ngô Tà quay đầu vội hỏi, dựa vào số lượng mắt quan sát được, lũ khỉ này có vẻ hơi đông.

"Bảy viên" "Mười viên" "Bốn viên" "Chín viên" Nghe mọi người báo cáo xong, Ngô Tà không nhịn được nhìn Vương Minh mà cằn nhằn.

"Đã mang súng rồi sao không chuẩn bị thêm ít đạn?" "Vốn có mang, nhưng sau đó vào rừng bắn lợn rừng mới phát hiện toàn là đạn dỏm, bắn không nổ, chỉ có túi đạn ban đầu đưa tôi thử là đạn thật." Vương Minh ấm ức nói: "Tôi chia cái túi đó ra rồi." "...Cậu cũng giỏi thật đấy." Ngô Tà cạn lời, đến cả tâm tư mắng Vương Minh một câu cũng không còn. .....

"Ghê thật, cảm giác Vương Minh lại trở về dáng vẻ ngáo ngơ ban đầu rồi, ha ha ha!!" "Ngơ ngơ ngáo ngáo, ha ha ha!

Cười chết mất!" "Ấm ức ghê chưa, chắc Ngô Tà sắp bị tức chết rồi nhỉ?" "Nhưng với tính cách này, tại sao Vương Minh lại cản trở Ngô Tà nhỉ?

Rõ ràng trông cậu ta rất nghe lời Ngô Tà mà?" "Không biết nữa, chắc là có uẩn khúc gì đó!" "Phía sau chắc chắn sẽ giải thích thôi!

Ồ!

Khảm Kiên lợi hại thật!

Chương 259

Dùng ná thun mà như súng lục vậy!" "Vãi chưởng, chuẩn bị hơn ba nghìn viên đạn, sợ không đủ dùng à?" Người hâm mộ trong rạp thấy lũ Khẩu Trung Hầu tạm thời bị chặn lại, trong lòng cũng bớt lo đi nhiều.

Nhưng chẳng mấy chốc, đám người hết đạn cũng không thể ngăn cản bước tiến của lũ khỉ, bức tường thành bằng vò rượu cũng lung lay sắp đổ.

Ngô Tà cũng rút song đao ra, bắt đầu vung chém không ngừng.

Khảm Kiên còn ném ra mấy cái bong bóng lợn chứa nước tiểu gấu, nhưng đối với lũ Khẩu Trung Hầu thì hoàn toàn vô dụng.

Giải Vũ Thần thấy tình hình như vậy liền vội vàng gọi mọi người vừa đánh vừa lùi, cả nhóm bắt đầu rút về phía đường hầm trong giếng.

Khi tất cả mọi người đã trèo lên miệng giếng, Khảm Kiên bắn một viên đạn sắt vào một chiếc vò bên trong lô cốt.

Toàn bộ lô cốt rung chuyển, bắt đầu sụp đổ xuống khoảng trống dưới đáy giếng, chẳng mấy chốc, đáy giếng đã bị bịt kín mít.

Vẫn có thể nghe thấy tiếng va đập điên cuồng bên ngoài, nhưng âm thanh đã không còn chân thực như trước.

Lúc này, tất cả mọi người, bao gồm cả Ngô Tà, đều thở phào nhẹ nhõm.

Phiến đá và vò rượu bên trên vẫn chưa được dọn sạch, tương đương với việc cả trên và dưới đều có chướng ngại vật.

Ngô Tà cuối cùng cũng có thời gian nhìn về phía Vương Minh,

phát hiện Vương Minh cũng đang nhìn mình, nhưng cả hai đều quá mệt mỏi, dù trong lòng có nhiều điều muốn nói cũng không có tâm trạng để nói.

Ngô Tà vừa định bàn bạc với Giải Vũ Thần xem tiếp theo nên làm gì.

Bỗng nhiên, cả cái giếng rung chuyển, dường như có một vật khổng lồ nào đó đã đâm vào đống vật cản dưới chân Ngô Tà.

"Số lượng Khẩu Trung Hầu có nhiều đến mấy cũng tuyệt đối không thể gây ra động tĩnh như vậy." Ngô Tà nhíu mày suy nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người đều rụt cổ lại, tập trung nhìn xuống dưới, chỉ do dự vài giây, lại một trận rung chuyển dữ dội.

Bụi trên đầu rơi hết xuống đầu mọi người.

"Có thứ gì đó đang tăng tốc lao tới!" Ngô Tà mở to mắt nhìn Giải Vũ Thần, báo cho đối phương biết chuyện đáng sợ này, Giải Vũ Thần cũng bất lực gật đầu, chuẩn bị sẵn sàng tử chiến.

Lại một tiếng nổ lớn, bụi mù trời rơi xuống, Ngô Tà bị cay mắt, chỉ đành lắc đầu liên tục.

Bỗng nhiên phiến đá trên đỉnh đầu bắt đầu nứt ra.

Tiếp đó, Ngô Tà và mọi người nghe thấy tiếng vò ngói bị dịch chuyển trên đầu.

"Chim." Vương Minh kinh hãi nói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phiến đá bên trên đã bị chim mặt người dùng móng vuốt khoét ra một cái lỗ khổng lồ.

"Mẹ nó, trên dưới đều gặp nguy hiểm rồi!!" Giải Vũ Thần vừa dùng thanh côn trong tay đâm con chim mặt người, vừa hét về phía

Ngô Tà.

Gần như cùng lúc, một tiếng gầm lớn vang lên từ dưới lớp ngói vỡ, mặt đất cũng rung chuyển, hất văng tất cả mọi người ngã xuống đất.

Ngô Tà vừa mới bò dậy, chưa kịp đứng vững.

Tiếp đó là một tiếng nổ lớn, lớp ngói vỡ dưới chân mọi người bị hất tung lên rồi bắt đầu sụp xuống.

Một cái hố đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện, không khí lạnh lẽo tức thì tràn ra từ bên dưới, Vương Minh và đám thuộc hạ của hắn đều rơi cả xuống.

Lũ Khẩu Trung Hầu bên ngoài nhảy vào, bò về phía Ngô Tà và những người khác.

Giải Vũ Thần dùng côn đâm con khỉ đang bò lên, hét lớn với Ngô Tà: "Nhìn xuống dưới xem?" Ngô Tà lập tức giơ đèn pin chiếu vào cái hố đen tối, chỉ thấy Vương Minh đang bám vào vách hố, nhưng đều đang nhìn xuống vị trí dưới chân mình.

Đèn pin của Ngô Tà di chuyển xuống dưới chân họ, bỗng nhiên thấy một khuôn mặt trắng bệch thò ra.

Bị đèn pin chiếu vào, Bàn Tử nheo mắt mắng.

"Mẹ kiếp, oan gia ngõ hẹp, đừng có bật đèn pha được không, dân lao động phải có ý thức chứ." "Trời đất, sao lại là Bàn Tử?

Tôi cứ tưởng là quái vật chứ?" "A, tôi đã chuẩn bị tinh thần đón quái vật kỳ lạ rồi, nhưng thật sự không ngờ là Bàn Tử đó!" "Đúng là kích thích thật, không ngờ luôn!" "Nhưng sao Bàn Tử lại ở đó?

Chẳng phải ba người Ngô Tà đã tốn không ít thời gian sao?" "Về điểm này, tôi cũng không rõ, chắc sau này sẽ giải thích thôi?" "Khoan

đã!

Vừa rồi lúc Bàn Tử xuất hiện có kèm theo rung chuyển dữ dội, cộng thêm câu chuyện Bàn Tử đòi cho nổ núi lúc trước!" "Vãi, không lẽ là do Bàn Tử cho nổ núi thật à?" "Thế thì bá đạo quá rồi?

Người bình thường ai lại làm ra chuyện này?" "Người bình thường cũng không suốt ngày xuống mộ, nên tình huống này cảm thấy có thể chấp nhận được mà!?" "Khó tin, khó tin quá!" Người hâm mộ trong rạp cũng bị cách xuất hiện của Bàn Tử làm cho kinh ngạc.

Dù sao thì cũng suýt chút nữa đã hiến tế đồng đội của mình rồi.

Nhưng cảnh tượng đỉnh cao tiếp theo khiến mọi người đều phải im lặng, trừng mắt theo dõi. .....

Ngô Tà vừa mới gào xong với Bàn Tử, chưa đợi Bàn Tử trả lời, một con Khẩu Trung Hầu đã nhảy thẳng lên đầu Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử là kẻ tàn nhẫn, hắn trực tiếp đập đầu vào vách đá bên cạnh, hất văng con khỉ đang choáng váng đi.

Bò ra khỏi hố nhìn một cái, phát hiện bên trong toàn là Khẩu Trung Hầu, Bàn Tử lập tức lấy khẩu súng tiểu liên trong tay ra bắt đầu xả đạn.

"Trời đất, chuyện gì vậy?" Ngô Tà né tránh đường đạn của Bàn Tử, nhưng đúng lúc này, cậu nhìn thấy cảnh thuộc hạ của mình bò ra từ trong hố.

".....Lão bản, đừng nói nữa." Gã thuộc hạ nhớ lại cảnh bị Bàn Tử dẫn đi cho nổ núi, đó là ký ức kinh hoàng không nỡ nhớ lại.

Bàn Tử như một kẻ điên, khăng khăng đòi cho nổ tung khe nứt đó, cản cũng không cản được.

Mặc dù cuối cùng mọi người cũng vui vẻ tham gia, nhưng không

ai ngờ lại nổ ra một nơi như thế này.

Khi Ngô Tà chuẩn bị đưa tay kéo gã thuộc hạ ra khỏi hố, sau lưng bỗng nhiên lao ra mấy con Khẩu Trung Hầu, há miệng định cắn vào lưng cậu.

May mà Giải Vũ Thần vung cây gậy sắt kịp thời cứu viện, mới không để Ngô Tà bị thương.

"Sao nhiều khỉ thế?!" Bàn Tử vừa nổ súng quét vừa tức giận: "Đang làm gì thế?

Tôn Ngộ Không do Hoa nhà ta đóng giả bị lộ rồi à?" "Cút đi!

Súng!" Giải Vũ Thần ném cây côn trong tay đi, quay đầu lại khó chịu hét lên.

Bàn Tử quay người ném khẩu AK47 "hàng nội địa" trên người cho cậu ta.

Bàn Tử một tay cần bám vào vách hố, còn Giải Vũ Thần hai chân kẹp vào hai bên nên có thể cầm súng bằng hai tay, vài phát điểm xạ, hai người đã bắn nát lũ Khẩu Trung Hầu gần lối vào.

Dưới sự yểm trợ của Giải Vũ Thần, Bàn Tử bò ra khỏi hố, người bên dưới ném hết súng và đạn lên.

Khẩu AK nội địa nặng trịch vừa vào tay, Ngô Tà lửa giận bốc lên đầu, gan cũng to ra.

Cậu giơ tay xả một loạt đạn vào phiến đá trên đầu, phiến đá bị bắn thành mớ hỗn độn cùng với lũ Khẩu Trung Hầu đã thành thịt nát rơi xuống.

Ngô Tà vừa xả đạn vào miệng giếng vừa bò đi, nhanh chóng bò ra khỏi đó.

"(????) Vãi cả nồi!" Ngô Tà vừa đứng dậy, đã thấy chi chít chim

mặt người, chúng đậu trên những cái cây xung quanh, trên mép giếng, phải có đến mấy trăm con, gần như cùng lúc, tất cả "khuôn mặt" đều quay về phía Ngô Tà và mọi người.

"Toàn bộ hỏa lực!

Tự do khai hỏa!" Ngô Tà gầm lên một tiếng, bắt đầu xả đạn vào con gần nhất.

Vừa bắn bay một con, sau lưng bỗng nhói đau, thì ra một con Khẩu Trung Hầu đã bám lên lưng.

Ngô Tà quay người dùng báng súng đập một phát.

Thấy Giải Vũ Thần cũng đã lộn ra ngoài, một cú lăn đất rồi dựa lưng vào Ngô Tà, gần như cùng lúc tất cả chim mặt người đồng loạt bay lên, che khuất cả ánh trăng.

"Đạn!

Mọi người chú ý an toàn!" Tôi hét lớn, vừa cùng Giải Vũ Thần đồng thời bắt đầu xả đạn, lông vũ bay đầy trời, vài hộp đạn được ném ra từ trong miệng giếng.

Ngô Tà vứt băng đạn rỗng đi, lộn người nhặt một băng đạn mới thay vào.

Vừa điên cuồng bắn, Ngô Tà vừa hét vào miệng giếng sau lưng: "Bàn Tử!

Mẹ nó nhà cậu đừng có lề mề trong giếng nữa!!" Bỗng nhiên một cơn gió bên cạnh khiến Ngô Tà bất giác nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa thì phát hiện Giải Vũ Thần đã bị quắp lên không trung.

Ngô Tà theo bản năng giơ súng lên, nhưng vì trời quá tối, sợ bắn nhầm Giải Vũ Thần nên không dám bắn.

"Lão bản!" Đúng lúc đó, Khảm Kiên từ trong miệng giếng lộn ra,

một phát ná thun bắn cả người lẫn chim của Giải Vũ Thần rơi xuống.

Ngô Tà xông lên giẫm lên con chim mặt người đó rồi cho nó một phát súng.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tà bị Giải Vũ Thần đá ngã.

Bị đá ngã lăn ra đất, Ngô Tà vừa hay né được đòn tấn công của một con chim mặt người khác, lúc này Giải Vũ Thần lộn người dậy, xoa bụng mắng Khảm Kiên.

"Mẹ nó nhắm chuẩn rồi hẵng bắn!

Đau chết tôi rồi!" Nguy cơ mất mạng và cơn đau khiến Giải Vũ Thần cũng không nhịn được mà văng tục.

Chương 260

“Xin lỗi!

Hoa gia!” Bàn Tử cuối cùng cũng lộn ra ngoài, trong tay cầm hai quả lựu đạn.

Ném lên trời rồi hét lớn.

“Né ra!!” “Vãi!” Ngô Tà vừa mới bò dậy nhìn thấy lựu đạn trên không, cả người ngây ra.

Nhưng bản năng cơ thể khiến cậu kịp thời nhảy đi, cùng hai người kia lại tìm một miệng giếng bên cạnh và lộn vào trong.

Lựu đạn phát nổ, chiếu sáng cả bầu trời như ban ngày.

Lại một lần nữa rơi vào trong giếng, Ngô Tà gần như rơi vào giữa một đống Khẩu Trung Hầu.

Một lượng lớn Khẩu Trung Hầu lao tới, Ngô Tà vội vàng vung báng súng, một cú quét ngang, hất bay toàn bộ lũ Khẩu Trung Hầu trước mặt.

“Lão bản, tôi tới đây!!” Lúc này Khảm Kiên nhảy xuống, mình đầy máu, nhưng vẫn hoạt bát như thường.

Hắn cầm một cành cây trong tay chém loạn xạ đẩy lùi lũ khỉ, Ngô Tà bắn vài phát điểm xạ lùi về miệng giếng hỏi.

“Sao thế?” “Lão bản!

Quả lựu đạn của Bàn gia rơi thẳng vào cái giếng của tôi, nếu không phải tôi nhanh tay lộn ra ngoài, tiểu nhân đã thành sông Hằng rồi.” Khảm Kiên nhân cơ hội than khổ với Ngô Tà, vừa rồi thật sự suýt chết. ”Lão bản!

Sau này chúng ta có thể không đi cùng Bàn gia được không, Bàn gia còn đáng sợ hơn cả mấy thứ kia nữa!" Nghe Khảm Kiên tố khổ, Ngô Tà tức giận bắn bay một con Khẩu Trung Hầu đang lao tới, rồi dùng cả tứ chi bò lên lại mặt đất.

Vừa lên tới nơi đã thấy Bàn Tử bị một con chim mặt người quắp lơ lửng giữa không trung, nhưng Bàn Tử quá nặng, con chim đó không bay lên nổi.

Ngô Tà giơ súng bắn nát đầu con chim mặt người thành một đám sương máu.

Hét lớn với Bàn Tử vừa rơi xuống đất.

"Mẹ nó nhà cậu có thể không dùng thuốc nổ được không!!" Quay đầu nhìn lại, thấy chim mặt người trên không đã ít đi, gần như toàn bộ đều rơi xuống đất.

Bàn Tử bò dậy bắn thêm một phát vào con chim vừa quắp mình, sau đó làm một động tác chào kết của nhạc trưởng với Ngô Tà, "Xem hiệu suất dọn sân của Bàn gia đây, cao tay không!" Ngô Tà chỉ có thể vừa nổ súng bắn chim mặt người vừa mắng lớn: "Mẹ nó!

Mẹ nó!!" Người trong giếng lần lượt lộn ra, hỏa lực bên phía Ngô Tà ngày càng mạnh.

Giải Vũ Thần lại lộn ra ngoài cầm súng bắn.

Tất cả mọi người gần như đã giết đến đỏ mắt, cho đến khi trước mắt không còn mục tiêu nào nữa mới dừng lại.

Trên không không còn gì, dưới đất toàn là máu thịt, không khí nồng nặc mùi thuốc súng và máu.

"Hạ nòng súng xuống, tránh bắn nhầm!" Ngô Tà mình đầy vết thương cố nén đau hét lên một tiếng, sau đó chú ý thấy vô số con giun đất bắt đầu tụ lại.

Chúng bắt đầu gặm nhấm xác chim mặt người, trên mặt đất chảy những dòng sông huỳnh quang màu xanh lục.

“Đi thôi.” Bàn Tử dậm chân.

Ngô Tà ném súng cho Khảm Kiên, được người dìu đi ra ngoài khu rừng.

Tất cả lũ giun đều bị máu thịt hấp dẫn, không thèm để ý đến Ngô Tà và mọi người.

Ở khu vực bụi rậm trên sườn núi, Bàn Tử đốt một ngọn lửa thiêu rụi đám bụi cây, sau khi lửa tắt, Ngô Tà trực tiếp nằm vào đống tro tàn, nhìn bầu trời phương xa bắt đầu hửng sáng.

“Sống sót rồi...” Mắt Ngô Tà cũng từ từ nhắm lại, cả người kiệt sức ngất đi.

“Hú, trận đại chiến cuối cùng cũng kết thúc rồi!!” Cùng với việc Ngô Tà ngất đi, người hâm mộ trong rạp cũng thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng được thả lỏng.

Trận đấu súng vừa rồi thực sự quá kích thích, âm nhạc sôi động kết hợp với tiếng súng nổ, những con quái vật được tạo hình cực kỳ chi tiết và cách quay phim đặc biệt.

Trực tiếp mang lại cho mọi người cảm giác xem phim 2D mà hiệu ứng như 3D.

Trận chiến kéo dài hơn mười phút cũng khiến mọi người cảm thấy chấn động và sảng khoái.

Về điều này, không ít fan hâm mộ cảm thán.

“Xem ra mười năm qua, khoa học kỹ thuật tiến bộ, hỏa lực cũng mạnh hơn không chỉ một hai bậc!” “Trương Khởi Linh kiểu: Nếu mười năm trước tôi có những thứ này, tôi có thể phá sập cả Cổng

Đồng!" "Phải công nhận, lần này có thể thấy Long Hoa Entertainment đã chi mạnh tay, cảnh quay còn hoành tráng hơn cả bộ《Đạo Mộ Bút Ký》do Tống Thần quay nhiều!" "Điểm này đáng khen, Long Hoa Entertainment làm đúng rồi đó!" "Ừm!

Vì phần một kiếm được tiền, nên phần hai đầu tư nhiều hơn!

Ngầu quá!" "Không nói gì khác, dù sao thì tôi xem đã mắt rồi!

Thoải mái!" .....

Trong phim, Ngô Tà tỉnh lại phát hiện Giải Vũ Thần và Bàn Tử đang nấu cháo.

Sau khi cơn đau trên cơ thể thuyên giảm, Ngô Tà gắng gượng bò dậy từ mặt đất.

Cậu đi đến bên cạnh Bàn Tử cởi giày của hắn ra.

Bàn Tử không hiểu gì nhìn hành động của Ngô Tà và hỏi: "Làm gì đấy?

Cởi giày của Bàn gia làm gì?" Giải Vũ Thần cũng tỏ ra không hiểu, nhưng Ngô Tà nhanh chóng cho họ xem.

Ngô Tà đi đến bên cạnh Vương Minh, cầm chiếc giày đập mạnh vào gáy hắn, là kiểu ra tay rất tàn nhẫn.

Đập đến cái thứ hai Vương Minh mới tỉnh, xoa gáy ngơ ngác nhìn Ngô Tà.

Hắn ngơ ngác nhìn Ngô Tà hỏi: "Làm gì vậy?" "Đánh mày!! (() o(///))" Ngô Tà lao lên đánh túi bụi, đánh cho Vương Minh phải bò chạy khắp nơi.

"Ngô Tà!

Đừng tưởng đông người mà tao sợ mày!" Thấy Vương Minh còn cứng miệng, Ngô Tà càng nổi nóng, một cú phi cước khiến hắn lảo

đảo, Bàn Tử nhân cơ hội ngáng chân làm hắn ngã sấp mặt.

Ngô Tà trực tiếp ngồi lên người Vương Minh, tát liên tiếp hai cái vào mặt hắn rồi hét lên.

"Nói!

Rốt cuộc mày muốn làm gì?" "Tao muốn làm gì thì làm, chỉ cho phép mày làm không cho tao làm à, có thiên lý không!!" Vương Minh không phục, Ngô Tà lại tát thêm một cái.

Đứng dậy, một chân đạp lên ngực hắn.

Cậu ném chiếc giày trong tay cho Bàn Tử.

Vương Minh nằm trên đất, ánh mắt hung hăng nhìn Ngô Tà, mũi không ngừng thở hổn hển.

Nhưng hắn cũng không dám nói gì nữa, chủ yếu là sợ Ngô Tà lại đánh.

Một lúc lâu sau, Vương Minh nhìn Ngô Tà gào lên.

"Nếu cậu chết thì sao?

Mười năm có thể xảy ra bao nhiêu chuyện, cậu cũng đã thay đổi!

Cậu ta cũng thay đổi!

Dù không chết cũng có thể đã quên rồi!!

Liều mạng đi đón cậu ta chỉ là tâm ma của cậu thôi." Ngô Tà châm một điếu thuốc, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Minh.

Vương Minh nằm trên đất tiếp tục gào: "Cậu biết cậu ta là ai, cậu ta bảo cậu mười năm sau đi tìm, chỉ cho cậu một cái hẹn không rõ tương lai!" "Con người hay quên, cậu nghĩ rằng mười năm là đủ để quên rồi, cậu biết không ai có thể sống dưới lòng đất mười năm.

Chỉ có kẻ điên mới thực sự đi đón cậu ta!!" Ngô Tà: "……" Bàn

Tử và Giải Vũ Thần bên cạnh cũng không nhịn được quay đầu nhìn Ngô Tà, Vương Minh chỉ vào cậu ta và hét.

"Vì tâm ma của cậu mà kéo theo bao nhiêu người!

Cậu cũng kéo cả tôi vào, cuộc đời của tôi vốn không phải như vậy, không thể vì tâm ma của một người mà làm như vậy!

Bất công" Ngô Tà nhấc chân ra, nhìn vết sẹo trên tay, vẻ mặt có chút ngạc nhiên hỏi: "Vậy tâm ma của cậu là gì?" Vương Minh vẻ mặt phức tạp nhìn Ngô Tà, rất lâu không trả lời được. .....

Trong rạp, sự im lặng ngắn ngủi đã khiến khán giả bùng nổ.

"Thì ra Vương Minh vì chuyện này mà ngăn cản Ngô Tà!!

Chứ không phải phản bội Ngô Tà, mà là không muốn Ngô Tà mạo hiểm!" "Tôi biết mà!

Vương Minh trong Sa Hải nghe lời Ngô Tà như vậy không thể nào phản bội được!" "Ố ồ, tôi cảm thấy tình hình của hai người này không ổn lắm nhỉ?!" "Đúng vậy, không khí tràn ngập mùi gaygay, thật sự khiến người ta không chịu nổi ~~~" "Cảm giác tình cảm của Vương Minh dành cho Ngô Tà không bình thường nhỉ?

Hình như không đơn thuần là... cái đó đâu!" "Rõ ràng là vượt quá tình cảm nhân viên với sếp rồi!

Cái giọng chua lè, ghen với Trương Khởi Linh rõ rành rành!!" "Không nói gì khác, Tống Thần quay cảnh tình cảm giữa đàn ông với nhau đúng là có nghề thật!" "Đúng vậy, nói lại thì Tống Thần có bạn gái chưa nhỉ?" "Ồ?

Chương 261

Chẳng lẽ nghi ngờ Tống Thần?

Hì hì hì!" Tống Thần: Hắt xì!

Hắt xì!

Đứa nào nói xấu sau lưng mình thế nhỉ?? .....

Trong phim, vì lời nói của Vương Minh, cả bầu không khí đều trở nên căng thẳng.

Mọi người đều nhìn Ngô Tà, không biết cậu sẽ có phản ứng gì, Ngô Tà chỉ nhấc chân khỏi người Vương Minh.

Lạnh lùng nói với Vương Minh: "Tao cho mày hai lựa chọn, một là bây giờ quay về trông cửa hàng cho tao, hai là bây giờ tao chôn mày ở đây." Nghe lời nói lạnh lùng của Ngô Tà, vành mắt Vương Minh đỏ lên, cả người ấm ức vô cùng.

"Đến cả nói chuyện cậu cũng không thèm nói với tôi." "Cuộc hẹn của một số người không thể lỡ hẹn được." Ngô Tà nhả ra khói thuốc trong phổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vương Minh nói.

"Muộn Du Bình có lẽ sẽ không xuất hiện, tôi có lẽ sẽ chết trên đường đi, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi cần một sự giải thoát.

Tôi cần một dấu chấm hết." "Sự giải thoát này không phải đột nhiên giác ngộ là có thể giải quyết được, trong mười năm qua và cả cuộc đời trước đó, mọi thứ đều là hiện thực có thể chạm vào được, những ký ức đó cần một kết cục." Nghe lời nói của Ngô Tà, tất cả mọi người bao gồm cả Bàn Tử, Giải Vũ Thần đều cúi đầu suy nghĩ.

Nói xong những lời này, Ngô Tà nhìn Vương Minh đang ngồi trên

đất, giọng nói thay đổi.

“Nhưng, đợi tôi trở về, tôi có thể nói cho cậu biết, tại sao tôi nhất định phải làm như vậy.” Vương Minh vẻ mặt cố chấp nhìn chằm chằm Ngô Tà, lúc này, Bàn Tử đi đến bên cạnh Vương Minh, đưa tay vỗ vai hắn nói.

“Về đi.

Với chỉ số IQ của cậu, vừa không cản được tôi, cũng không cản được thằng nhóc này.” Vương Minh đứng dậy, bắt đầu thu dọn trang bị, đám thuộc hạ của hắn cũng lần lượt đứng dậy.

Trải nghiệm tối qua rõ ràng đã cho Vương Minh biết, hắn thật sự không làm được.

Nhìn Vương Minh cầm đồ mà sắp khóc, Ngô Tà ra hiệu cho Khảm Kiên, người sau gật đầu rồi ném cho hắn một ít thức ăn.

Vương Minh liếc nhìn Ngô Tà, quay đầu đi cà nhắc ra khỏi núi.

Đi được vài bước, hắn quay đầu lại thấp giọng nói: “Lão bản, nhất định phải sống sót trở về.” Thấy Ngô Tà không có bất kỳ phản ứng nào, Vương Minh đột nhiên chạy đến trước mặt Ngô Tà, giơ một tờ giấy cũ nát ra cho Ngô Tà xem.

“?” Ngô Tà nhận lấy xem, phát hiện đó là một chiếc vé xe lửa mười năm trước, đã trở nên nhàu nát.

“Vé xe lửa mười năm trước... giữ cái thứ này làm gì?” “Cậu vẫn chưa thanh toán cho tôi...” Vương Minh lí nhí nhìn Ngô Tà, Ngô Tà trực tiếp trợn tròn mắt.

“Cửa hàng tao cũng cho mày rồi, còn bắt tao thanh toán tiền vé xe lửa!?

Mẹ nó mười năm trước!” “Lúc đó cậu nói sẽ thanh toán cho tôi...

Cửa hàng cũng không phải của tôi, tôi chỉ làm thuê cho cậu thôi...” “Mày ngốc à?” Ngô Tà ôm đầu giả vờ hung dữ hét lên: “Cút, cút, về trông cửa hàng đi.” “À... vậy cậu có thanh toán cho tôi không?” “Đợi tao về rồi thanh toán, chẳng phải là 128 đồng thôi sao?” Ngô Tà cạn lời.

Vương Minh lí nhí lẩm bẩm: “Mười năm trước cậu cũng nói thế...” Ngô Tà bất lực xua tay: “Còn không cút tao đánh mày đấy!” “Vậy được rồi, lần này đừng quên nữa nhé.” Cất lại vé xe, Vương Minh đỏ hoe mắt quay đầu, ủ rũ, từ từ đi xa.

Ngô Tà cứ nhìn theo bóng lưng của Vương Minh, đột nhiên cảm thấy sống mũi hơi cay.

Đúng lúc này, Bàn Tử che mắt cảm thán.

“Mẹ nó...

Lão tử đây cũng sắp khóc rồi!” Không chỉ Bàn Tử có cảm giác này, mà cả những người trong rạp, trong khi bị cảnh Vương Minh đòi Ngô Tà thanh toán tiền vé xe lửa làm cho bật cười, cũng đều bị Vương Minh làm cho cảm động đến đỏ hoe mắt.

“Vương Minh thật sự hy vọng Ngô Tà có thể sống sót trở về!” “Có thể thấy được, Vương Minh thật sự quan tâm đến Ngô Tà, cho dù Ngô Tà đã cho cậu ta cả cửa hàng, Vương Minh vẫn cho rằng mình chỉ là một tiểu nhị của Ngô Tà.” “Haiz, tuy rằng việc Ngô Tà quan tâm đến lời hẹn với Trương Khởi Linh rất cảm động, nhưng quả thật cũng đã lơ là những người xung quanh!” “Hy vọng sau khi Trương Khởi Linh ra ngoài, Ngô Tà có thể sống một cuộc sống tốt.” “Haiz, tôi thậm chí còn cảm thấy Trương Khởi Linh có ra ngoài hay không cũng không còn là vấn đề nữa!” “Trương Khởi Linh bày tỏ sự tán thành với suy nghĩ của bạn!” .....

Trở lại với bộ phim, tuy bề ngoài không thể hiện ra, nhưng lời nói

của Vương Minh đã có tác động lớn đến Ngô Tà.

Nhưng chấp niệm trong lòng Ngô Tà đã mười năm, đâu phải chỉ vài câu nói của Vương Minh là có thể lay động.

Sau khi bình ổn tâm trạng, Ngô Tà tìm Bàn Tử hỏi tại sao hắn lại xuất hiện ở dưới đường hầm trong giếng.

Bàn Tử kể lại cho Ngô Tà nghe trải nghiệm cho nổ núi lúc đó, tiện thể vẽ một bản đồ.

Nhìn bản đồ, Ngô Tà bắt đầu vận dụng đầu óc suy nghĩ nhanh.

Nơi này cách Vân Đỉnh Thiên Cung rất xa, vùng đất trung tâm của Trường Bạch Sơn có nguồn nước dồi dào, không cần phải vận chuyển nước mưa từ đây, vậy thì địa mạch này nhất định thông đến một nơi nào đó dưới lòng đất, là mấu chốt của Đông Hạ.

Trong khu rừng này lại có nhiều chim mặt người sinh sống như vậy, rõ ràng là thông với nơi trú ngụ dưới lòng đất của chúng.

Nói xong những điều này, Ngô Tà vội vàng gọi mọi người chỉnh đốn trang bị, kiểm kê đạn dược.

Cậu tìm lang trung để xem tay, xương của lang trung bị rạn chứ không gãy, ông ta nẹp tay cho Ngô Tà, đồng thời dặn Ngô Tà cố gắng không dùng tay cầm súng.

Bị băng bó, Ngô Tà hỏi Bàn Tử.

"Tôi phải tiếp tục đi xuống.

Tình hình không khí bên dưới thế nào?" "Có nước chảy thì không khí không có vấn đề gì, nhưng khu vực dưới miệng giếng, đường nước khá hẹp, đi tiếp nữa không được, phải lặn xuống." Ngô Tà gật đầu, bảo mọi người gọi điện thoại vệ tinh mang thiết bị lặn ở bên ngoài vào.

Đêm đó, mọi người lại di chuyển thêm vài km nữa đến một nơi an toàn để cắm trại.

Đợi đến ngày hôm sau khi trang bị đến, Ngô Tà, Bàn Tử và một người rất rành về nước làm trinh sát quay lại miệng giếng.

Giải Vũ Thần thì đi theo đường bộ để kiểm tra xem phía trước có vấn đề gì không.

Mặc xong đồ lặn, ba người Ngô Tà tiến vào con sông mà Bàn Tử nói, nhìn dòng sông ngầm trong vắt thấy đáy.

Ngô Tà đeo kính lặn, nhìn đồng hồ đo khí rồi lặn xuống.

Bốn vách của đường nước đều là đá phiến đen, rất thô ráp, Ngô Tà di chuyển trong nước làm cho tạp chất trong nước hỗn loạn lên, có thể thấy những thứ như bông gòn trôi lơ lửng trước mặt.

Ngô Tà quay đầu nhìn Bàn Tử, Bàn Tử không ngừng run rẩy, tỏ ý nước quá lạnh, ra hiệu cho Ngô Tà đi nhanh lên.

Ngô Tà lập tức gật đầu bơi về phía trước, chẳng mấy chốc đã đến một không gian rộng lớn, ở đây người trinh sát đã cho Ngô Tà thấy thế nào là chuyên nghiệp.

Anh ta nhanh chóng di chuyển trong nước như một sinh vật thủy sinh, chẳng mấy chốc đã bỏ xa Ngô Tà và Bàn Tử, bơi lên phía trước để trinh sát.

Chẳng bao lâu, anh ta phát tín hiệu ở một nơi xa, thấy tín hiệu, Ngô Tà lập tức gọi Bàn Tử.

Hai người bơi lại gần người trinh sát, phát hiện nơi anh ta đang đứng, trên hai vách đá xuất hiện rất nhiều bức phù điêu.

Các bức phù điêu bị mài mòn nghiêm trọng, có thể nhìn ra hình người, nhưng gần như tất cả các chi tiết đều đã biến mất.

Trên các bức phù điêu có những lỗ sâu, bên trong có những thanh sắt đã gỉ.

Nơi này trước đây có một công trình cổ đại, vị trí của các thanh sắt đa số tập trung ở phần thân dưới của các bức phù điêu, ba người men theo các thanh sắt đi về phía trước, những lỗ sắt này từ từ đi xuống, dường như vô tận.

Ngô Tà trong lòng thầm lo lắng, oxy trong bình oxy đang dần cạn kiệt, tuy có mang theo vài bình dự phòng, nhưng nếu lần này không có kết quả, về cơ bản có thể từ bỏ con đường này.

Ba người nhanh chóng đến đáy hẻm núi, đáy hẻm toàn là những tảng đá sắc nhọn, như những chiếc răng nanh chĩa lên trên.

Dải phù điêu từ đây lại chuyển hướng lên trên, lúc này đèn cảnh báo trở về đã sáng.

Vì an toàn, phải nghiêm ngặt tuân theo cảnh báo của đồng hồ oxy để quay về.

Ngô Tà vừa định gọi hai người quay lại, một con cá bơi qua trước mặt cậu.

Ngô Tà theo bản năng dùng đèn pin chiếu tới, con cá bị đèn pin kích thích lập tức bơi đi, nổi lên trên.

Ngô Tà nhìn bóng con cá mà trợn tròn mắt.

Vì cậu nhận ra đó là một trong những con cá da trơn mà mình thả ra lúc trước, Ngô Tà có thể nhìn rõ máy phát tín hiệu trên người nó. .....

“Nối lại được rồi, nối lại được rồi, tôi biết mà, Ngô Tà thả cá da trơn lúc trước không thể nào vô ích được!” “Ồ hô!

Bây giờ tôi hơi tò mò rồi đấy, sau này sẽ xuất hiện thứ gì đây!”

“Không lẽ lại xuất hiện quái vật kinh hoàng nữa chứ?

Thế thì tôi không chịu nổi đâu!” “Hy vọng là Trương Khởi Linh!” “Ha ha ha, có thể lắm chứ?

Không phải Trương Khởi Linh thì cũng nên sắp xuất hiện rồi nhỉ?” .....

Trong phim, cậu chỉ vào con cá cho hai người kia xem, hai người nhìn đồng hồ oxy, do dự.

Người trinh sát là người đầu tiên đuổi theo, vì thế Ngô Tà và Bàn Tử đành phải theo sau.

Ngô Tà trong lòng biết đây là một ván cược, vì trong tình huống không biết đường phía trước, nếu hết oxy, ba người chỉ có một con đường chết.

Thời gian trôi qua từng chút một, oxy trong bình cũng bắt đầu cạn kiệt.

Chương 262

Đúng lúc Ngô Tà định từ bỏ, người trinh sát đi đầu lại phát tín hiệu, Ngô Tà và Bàn Tử vội vàng liều mạng bơi lên.

Áp lực nước trên người từ từ nhẹ đi, chẳng mấy chốc đầu cảm thấy mát lạnh, hai người Ngô Tà ló đầu ra khỏi mặt nước.

Bàn Tử đốt pháo sáng lạnh, chiếu sáng xung quanh.

Ngô Tà phát hiện một bãi sông ngầm, bên trên có một khe nứt, ánh sáng ban ngày chiếu vào từ khe nứt, vô số rễ cây và tơ hồng rủ xuống từ khe nứt, kèm theo tiếng nước suối nhỏ giọt.

Ba người từ từ đi lên bãi sông, cởi bỏ đồ lặn, phát hiện họ đã thông qua khu vực bị nước nhấn chìm, đến một đoạn đường nước có thể đi lại được.

"Cá đâu?" Bàn Tử nhìn Ngô Tà hỏi.

Ngô Tà thì ngồi xổm xuống, phát hiện trên mặt nước ở đây có một lớp chất nhầy màu trắng như đất sét.

Ngô Tà ngồi xổm xuống dùng tay sờ một chút rồi ngửi, một mùi tanh nồng nặc suýt nữa làm cậu nôn ra.

"Phân động vật." Nói xong, Ngô Tà ngẩng đầu nhìn kỹ, thấy trên vách núi ở đây được khoét từng cái hang.

Giống như Đôn Hoàng, dày đặc, trên mỗi cái hang đều đậu một con chim mặt người, chúng vùi đầu vào dưới cánh, đều đang ngủ.

Ba người thấy cảnh này lập tức nín thở.

Bàn Tử ấn vào khẩu súng lục mang theo, Ngô Tà vội vàng ra hiệu cho Bàn Tử đừng manh động.

Lỡ như đánh thức lũ chim mặt người này, ba người nhất định sẽ lập tức trở thành phân chim trôi nổi trên sông.

“Những con cá da trơn lúc trước chắc là bị chúng bắt ăn ở đây.” Ngô Tà nhỏ giọng nói với Bàn Tử.

“Những người Đông Hạ này coi mấy con chim rách này như thần mà thờ cúng.” Bàn Tử đá vào cục xương dưới chân, dùng khẩu hình nói: “Thú hoang ở đây đều bị ăn sạch rồi” Bạch Xà bên cạnh phát hiện một cái đầu lâu người đưa cho Ngô Tà xem.

Nhưng mắt Ngô Tà lại đang nhìn vào nửa sợi dây nịt quen thuộc, trong lòng thầm kêu tên Diệp Thành.

Năm đó hắn đã chết ở Vân Đỉnh Thiên Cung.

Chắc thi thể bị phân xác ở đây.

Ngô Tà không ngờ lại gặp được di vật của người quen, đột nhiên có cảm giác như đã qua một đời.

Vốn định rút lui, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy di vật của người quen, trong lòng Ngô Tà nảy ra một ý nghĩ.

Ở đây, có lẽ có thể tìm thấy hài cốt của một người khác.

Trên người người đó có một số thông tin, rất hữu ích cho cậu.

Khi Ngô Tà nói ý nghĩ của mình cho Bàn Tử, phản ứng đầu tiên của Bàn Tử là cho rằng Ngô Tà điên rồi.

Rõ ràng lúc này nên trực tiếp bò ra ngoài, dẫn theo đại đội quay lại, lúc đó tìm cũng không muộn.

Nhưng Ngô Tà khăng khăng muốn tìm ở đây một lượt, Bàn Tử đành chịu, nhưng cũng chỉ có thể đi cùng Ngô Tà. .....

“Bàn Tử thật sự cưng chiều Ngô Tà quá!

Thật là... quá ha!" "Ngô Tà muốn tìm hài cốt của ai vậy?" "Không rõ lắm, tôi sắp quên hết nội dung trong《Đạo Mộ Bút Ký》rồi, cái này chắc liên quan đến phần đầu nhỉ?" "Fan giả cầy, đến cả cốt truyện cũng không nhớ, còn dám tự xưng là fan." "Tôi có nói tôi là fan đâu?" "Không phải fan mà lại xem phim, còn là suất chiếu đầu đặc biệt khó mua!?" "Ồ, vì bạn gái tôi là fan, nên tôi mua vé thôi!" "Khốn kiếp!" .....

Trong phim.

Do Khẩu Trung Hầu là loài ăn tạp, ngoài các loài thú lớn, chúng thường bắt ăn một số loài lưỡng cư và gặm nhấm như chuột, ếch.

Vì vậy, những mảnh xương vụn chìm dưới đáy nước đều rất nhỏ, những mảnh xương lớn đều là con mồi lớn hơn do chim mặt người tha về.

Ba người Ngô Tà tìm cả nửa ngày, trong đó tìm thấy mười mấy bộ xương người, nhưng không tìm thấy bộ hài cốt mà Ngô Tà muốn.

Lúc này Bàn Tử cuối cùng cũng biết Ngô Tà muốn tìm thi thể của ai.

Đó là thi thể của Tứ a công trong Cửu Môn, năm đó Tứ a công cùng Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Bàn Tử và những người khác cùng đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Tiếc là không sống sót trở về, lần này Ngô Tà muốn tìm hài cốt của ông ta.

Dù sao đối phương cũng là người cùng thế hệ với ông nội mình, những điều ông ta biết chắc chắn sẽ nhiều hơn, không chừng có thông tin mà cậu cần.

Do xương bả vai của Trần Bì A Tứ đã bị người ta chém đứt, nên rất dễ nhận ra, nhưng trong số hài cốt không có bộ nào như vậy.

Ngô Tà nhìn dưới vách núi, có những vết móng tay, số lượng rất nhiều.

Bàn Tử cũng nhìn thấy và hỏi: "Chim cào à?" Ngô Tà lắc đầu: "Móng chim có ba ngạnh, những vết móng tay này đều là năm ngón.

Hoặc là khỉ mặt người, hoặc là người cào.

Nhưng móng của khỉ mặt người không lớn như vậy." "Đây không phải là điềm lành." Bàn Tử nói: "Xem ra có người cũng bị mắc kẹt ở đây như chúng ta, nhưng không bò ra được." Ngô Tà dùng tay cào mạnh vào vách đá, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

"Đây không phải là vết cào mà móng tay bình thường có thể tạo ra, thứ bò ra khỏi đây, nếu là người, thì tình trạng không bình thường." Ngô Tà thử lại vài lần nữa rồi cảm thán, đồng thời quay đầu nói nhỏ vào tai Bàn Tử.

"Ông nội tôi lúc lâm chung, nhất định đòi hỏa táng." Ngô Tà nhẹ giọng lạnh lùng nói: "Tình trạng da của Hoắc lão thái thái, tuổi thọ và tình trạng cơ thể của Trần Bì A Tứ, đều có chút kỳ quái." Bàn Tử gãi đầu hỏi: "Ý cậu là gì?" "Tôi đang nghĩ, nếu ông nội tôi không hỏa táng, thì sẽ biến thành thứ gì?" Ngô Tà thầm nghĩ trong lòng.

Trần Bì A Tứ không được hỏa táng, thi thể của ông ta có lẽ sẽ bị tha đến đây, nếu thể chất của ông ta giống như ông nội tôi, vậy thì, tôi có lẽ sẽ biết được lý do tại sao ông nội nhất định phải hỏa táng.

"Trước tiên ra ngoài đã." Ngô Tà nhìn về phía bóng tối một bên nói: "Tôi muốn vào trong xem, con đường này thông đến đâu." Bàn Tử khó chịu vỗ một phát vào người Ngô Tà.

"Lại đi nữa à?

Cậu nghĩ Bàn gia đây đi chơi với trẻ con chắc?" Nói xong cảm thấy chưa hả giận lại vỗ thêm một phát: "Không phải tôi cũng lo lắng

à, Tiểu Ca còn phải đi đón về nữa chứ!" Đối với lời nói của Bàn Tử, Ngô Tà chỉ biết cười khổ, nhưng vẫn đi theo sau lưng hắn.

Ba người cẩn thận lội nước đi vào trong bóng tối, rời khỏi nơi có ánh sáng, bên trong nhanh chóng trở thành một mảng đen kịt, tôi chỉ đi được mười mấy mét, biết không thể tiếp tục khám phá được nữa.

Ngô Tà đang định quay người, Bàn Tử đột nhiên lại kéo cậu lại, khiến Ngô Tà có chút kỳ quái.

"Tuổi già rồi, bắt đầu lẩm cẩm rồi à?" Nhất là cảm nhận được cánh tay Bàn Tử đang run rẩy, Ngô Tà vẻ mặt khó chịu nói với Bàn Tử.

"Tôi già chỗ nào?

Tuổi còn trẻ!

Tuổi còn trẻ mà mắt kém thế!" Bàn Tử không quay đầu lại mỉa mai Ngô Tà, nhưng tay phải của hắn lại không ngừng chỉ về phía trước ra hiệu cho Ngô Tà xem.

"Có gì đâu?" Ngô Tà nheo mắt, môi trường tối tăm khiến Ngô Tà không thấy gì cả.

"Không phải bị ảo giác rồi chứ?" Ngô Tà nhìn Bàn Tử tò mò hỏi, Bàn Tử dùng đèn pin chỉ vào trong nước.

Ngô Tà cúi đầu nhìn vị trí đèn pin chiếu, phát hiện những con cá nhỏ đang bơi lội giữa các khe đá, từng đàn từng đàn dày đặc bơi về phía bóng tối phía trước.

"Cá bơi ngược dòng, phía trước có mùi tanh mới như vậy." Bàn Tử giải thích một câu cho Ngô Tà, bắt đầu từ từ di chuyển chùm sáng của đèn pin theo hướng cá bơi, cuối cùng giơ đèn pin lên.

Chùm sáng chiếu vào trong bóng tối, lúc này Ngô Tà lờ mờ thấy,

xa xa trên bãi sông giao với vách đá, có một thứ hình người, đang đứng đối mặt với vách đá.

Do ở xa không nhìn rõ, Ngô Tà đang định tiến lên xem rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng vừa đi một bước đã bị Bàn Tử trực tiếp kéo lại, Bàn Tử từ trong túi lấy ra một chiếc ống nhòm công nghệ cao đưa cho Ngô Tà xem.

"Thiết bị mới, phải học cách theo kịp thời đại chứ!" Nói xong, Bàn Tử bắt đầu điều chỉnh tiêu cự nhìn về phía trước.

"Thứ này là công nghệ cao, có thể trực tiếp nhìn xuyên bóng tối..." Nói được nửa chừng, Bàn Tử đột nhiên im bặt, quay đầu vẻ mặt kinh hãi nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà còn chưa kịp hỏi, Bàn Tử đã há hốc mồm làm ra vẻ sợ hãi, nhưng vì quá sợ hãi, không nói nên lời.

Biểu hiện này của Bàn Tử khiến Ngô Tà vô cùng kinh ngạc, vì bao nhiêu năm nay, cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm hơn nữa, Bàn Tử cũng chưa từng không nói nên lời.

"Để tôi xem!" Ngô Tà giật lấy ống nhòm, nhìn về phía vệt sáng của đèn pin.

Sau đó thấy một ông già trần truồng đứng thẳng tắp trong bóng tối, dưới ánh đèn pin da người đó màu tím sẫm, cả người khô quắt như vỏ cây, hai tay buông thõng hai bên, móng tay dài đến mức chạm xuống nước.

"Tứ a công?!" Hai tay cầm ống nhòm của Ngô Tà bắt đầu run rẩy dữ dội.

Mặc dù đã có dự cảm, nhưng khi Ngô Tà thực sự nhìn thấy thi thể của người quen sau mười năm vẫn còn cứng đờ đứng ở đây, thật khó

chấp nhận.

“Tống Tử!” Bàn Tử dùng khẩu hình nói với Ngô Tà: “Đừng có ôn lại chuyện cũ, mau chạy đi.” “Phải nhìn chính diện.” Ngô Tà lắc đầu, chỉ vào bình oxy sau lưng, sau đó lại chỉ vào trong nước, ám chỉ rằng trong bình oxy vẫn còn một ít oxy.

Ngô Tà định lặn qua đó, xem cho rõ ngọn ngành.

“Mẹ kiếp, âm nhạc ma quái kết hợp với khung cảnh này đáng sợ quá!” “Không, tôi tò mò Tống Thần tìm đâu ra những địa điểm này vậy?

Đáng sợ quá!” “Chắc là cảnh dựng bằng kỹ xảo thôi?

Ngoài đời làm gì có nơi nào như thế này!?” “Kỹ xảo cũng lợi hại quá rồi!

Nhìn y như thật, hoàn toàn không có cảm giác là kỹ xảo!” “Haiz, kỹ xảo của gã Tống Thần này lợi hại không phải là sự thật đã được công nhận rồi sao?

Chương 263

Ai biết gã này tìm đâu ra đội ngũ kỹ xảo, kỹ xảo vẫn ảo diệu như mọi khi!" "Mà đó thật sự là Trần Bì A Tứ à?

Chết rồi mà thảm quá!" "A, lúc xuất hiện, khí chất ngời ngời!

Đó là người cùng thế hệ với ông nội Ngô Tà đấy!" "Không lẽ thật sự biến thành Tống Tử rồi chứ!?" "Chẳng lẽ giống như Huyết Thi à?

Hít!

Sợ quá!!" Mọi người trong rạp đều tỏ ra sợ hãi về mặt sinh lý đối với Trần Bì A Tứ ở xa, ba người Ngô Tà trong phim chuẩn bị xuất phát cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đối với Ngô Tà, Trần Bì A Tứ dù sao cũng là trưởng bối của mình, đi xem thi thể của đối phương như vậy không hay cho lắm, đối phương có khả năng đã biến thành Tống Tử.

Đối với Bàn Tử, thực sự không muốn nhìn cơ thể một ông già trần truồng, chẳng đẹp đẽ gì.

Còn về người trinh sát cuối cùng, nỗi lo của anh ta lại khá thú vị.

Ngay lúc sắp xuất phát, người trinh sát tò mò và lo lắng nhìn Ngô Tà hỏi.

"Cương thi có biết bơi không?" "Ờ," Ngô Tà bắt đầu lục lọi kỹ trong đầu, hình như không có bất kỳ cổ tịch nào ghi lại chuyện cương thi bơi lội.

Nhưng Ngô Tà đột nhiên có một ý nghĩ không lành: "Không biết, nhưng đã chết rồi, chắc không thể bị chết đuối lần nữa chứ?" "Chết chìm chết nổi, người chết nặng lắm." Bỗng nhiên Bàn Tử bên cạnh lên tiếng: "Thứ đó chìm dưới nước rồi, hết hi vọng." Cuộc đối thoại

của ba người cũng khiến người hâm mộ trong rạp có chút thất vọng, thật sự rất muốn xem cảnh Tống Tử bơi lội.

Nhưng bị Bàn Tử nói vậy, phản ứng lại thấy hình như cũng có chút không thực tế.

Nhất là người say rượu, trong tình trạng vô thức cơ thể sẽ trở nên nặng hơn.

Vậy thì cơ thể người chết chắc chắn vô thức còn nặng hơn, chắc chắn không có cách nào nổi trên mặt nước.

Tống Thần: Đúng vậy, tôi không tin trên thế giới này có thi thể nổi trên mặt nước!

Chu Minh Duyệt: Hay là nhìn tôi thử xem?? .....

"Hết hi vọng!

Hết hi vọng!

Hi vọng!

Vọng ~" Dù Bàn Tử nói rất nhỏ, trong hang động vẫn có tiếng vọng, đối với Ngô Tà nghe như có người đang thì thầm, khiến người ta rợn tóc gáy.

Đương nhiên, Ngô Tà cũng cho rằng có thể là do vừa ra khỏi nước đi một đoạn, lỗ chân lông co lại, cảm giác trong hang động ngày càng lạnh.

Nhưng so với cảm giác khó chịu của Ngô Tà và người trinh sát, Bàn Tử lại thấy âm thanh này rất thú vị.

Thế là hắn lại nói nhỏ một câu: "Ngô Tà là đồ lắm mồm." Cả hang động vang vọng tiếng nói nhỏ của Bàn Tử, và tiếng "Ngô Tà là đồ lắm mồm." Không ít người hâm mộ xem đến đây đều không nhịn được mà mỉm cười.

Thử hỏi ai mà chưa từng hét ở một nơi rộng lớn để nghe tiếng vọng chứ?

"Có ấu trĩ không vậy?" Ngô Tà khó chịu liếc Bàn Tử một cái, nghe bên tai như có mấy chục người cùng lúc mắng mình, nhất thời muốn bóp chết Bàn Tử ngay lập tức.

Bàn Tử đang chơi vui, đống mỡ trên mặt dồn lại thành một nụ cười: "Hì hì!" Sau đó ba người bắt đầu đeo kính lặn, trước khi xuất phát, Bàn Tử nắm lấy đồng hồ dưỡng khí của Ngô Tà, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

"Chưa chắc đã là Trần Bì A Tứ.

Thật sự muốn đi xem à?" "Chỉ có thể là Tiểu Ca à?" Ngô Tà khóe miệng hơi cong lên hỏi, trong lòng lại thầm nói.

Biến thành một bộ cương thi già nua dưới lòng đất, thật là một kết cục thích hợp, nhưng, đó là chuyện không thể xảy ra.

"Tiểu Ca sẽ không chết ở nơi này đâu," "Hê!

Tôi đương nhiên biết rồi!" Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau cười, để lại người trinh sát ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhìn hai người.

Chuyện gì vậy? .....

"Không thể nào là Trương Khởi Linh được!

Trương Khởi Linh là biểu tượng của sự bất khả chiến bại!" "Đúng vậy!

Tiểu Ca là nhân vật chính!

Nhân vật chính!

Linh hồn biết không?

Sao có thể chết ở đây được!” “Đúng!

Trừ phi Tống Thần không muốn làm nghề nữa, nếu không chắc chắn sẽ không quay ra cốt truyện não tàn như Trương Khởi Linh chết!” “Khoan đã!

Không ổn rồi!

Lỡ như gã Tống Thần này nổi hứng xấu xa thì sao!” “Đúng vậy!

Gã này giết nhân vật chính đâu phải lần một lần hai!” “Hít!

Tống Thần không lẽ vì hot search và lưu lượng mà cho Tiểu Ca của tôi chết chứ?” “A?!

Không đâu!

Không đâu!

Nếu hắn dám làm vậy!

Mẹ tôi cũng sẽ tiễn Tống Thần xuống gặp Tiểu Ca!” “Huynh đệ!

Sát khí đừng lớn vậy!

Tôi thấy đánh chết Tống Thần có hơi quá!

Đánh cho nửa sống nửa chết là được rồi!” “Đúng!

Phải giữ lại cái đầu, phim Cửu Môn còn chưa quay xong đâu!” “Ha ha ha, vậy trừ những chỗ cần để quay phim ra, những chỗ khác đều cho hắn nếm mùi đau khổ!!” Người hâm mộ trong rạp bắt đầu đưa ra đủ loại ý tưởng đáng sợ, khiến Tống Thần đang xem phim bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới chân bốc lên đỉnh đầu.

Cả người không nhịn được mà run lên hai cái, đối với điều này, Tống Thần chớp chớp mắt cảm thán.

“Oán niệm sâu thật!

Bực thật, cảm giác có rất nhiều người đang soi mói mình! .....

Trong phim, những viên đá cuội dưới nước trong hang động khiến Ngô Tà và mọi người mang chân vịt khó đi lại, vì vậy ba người đều chọn cách nằm xuống, lặn nông trong nước.

Nhưng vì phần men theo vách đá không sâu, chỉ miễn cưỡng ngập được ba người, ba người có thể miễn cưỡng dùng tay khuấy đáy bãi cạn để tiến lên.

Ngô Tà thích nghi rồi, lập tức bơi về phía nơi ông già đứng.

Bơi một lúc, ước chừng đã gần tới, Ngô Tà bật đèn pin, từ từ dùng một tay chống xuống đáy bãi cạn, để nửa mặt lộ ra trên mặt nước, tay kia đưa ra khỏi mặt nước, chiếu đèn pin qua.

Ngô Tà nhìn nơi ông già trần truồng vừa đứng, trống không.

"...Không thấy đâu nữa!!" Ngô Tà lập tức trợn tròn mắt, trong lòng thoáng một tia kinh hoảng.

Dù đang ngâm mình trong nước lạnh, Ngô Tà vẫn cảm nhận được sau lưng bỗng bốc lên một luồng hơi nóng.

"Vãi chưởng!" Bàn Tử và người trinh sát bên cạnh cũng ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, hai người nhìn xung quanh, phát hiện đều không thấy bóng dáng ông già đâu.

"Đi đâu dạo chơi rồi." Bàn Tử tắt bình oxy.

Bò nửa thân lên.

"Hê, lão già này lanh lẹ thật." Ngô Tà bắt đầu ước lượng thời gian trong đầu, từ lúc đó đến lúc mặc lại đồ lặn, thời gian không nhiều, chắc chắn không đi được xa.

Bàn Tử nhìn Ngô Tà, dùng ánh mắt hỏi nên làm gì.

Ngô Tà trực tiếp chiếu đèn pin xuống nước tìm kiếm, bỗng nhiên thấy cách đó khoảng hai người, trên mặt nước có một cái đầu.

Trên mặt người đó toàn là tóc, không nhìn rõ mặt, nhưng có thể thấy bóng dáng cơ thể dưới nước, móng tay rất dài, sau khi ngâm nước mềm ra, cuộn lại như rong rêu.

"Đại ca, đang tắm à??" Bàn Tử khẽ nói.

"Hay qua hỏi có cần kỳ lưng không??" Ngô Tà bất lực nhìn Bàn Tử, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu xuất phát, ba người từ từ lùi về khu vực nước sâu, chậm rãi lặn xuống.

Đèn pin chìm xuống nước, lại tiến gần hơn, hai bước nữa, chùm sáng xuyên qua làn nước đục chiếu ra thi thể dưới nước.

Đứng trong nước, da nhăn nheo trắng bệch, gần như da bọc xương.

Chương 264

Giống như tượng sáp ngâm trong dung dịch formalin.

Ngô Tà nhìn thấy hình xăm trên người hắn.

Không phải Kỳ Lân, mà là một số hình xăm của xã hội cũ.

Màu xanh nhạt, vì da nhăn nheo, không nhìn ra là gì.

Tứ a công!

Tứ a công!!

Mặc dù Ngô Tà không nhìn thấy mặt của Tứ a công, nhưng sau khi nhìn thấy hình xăm trên người ông ta, Ngô Tà lập tức nhận ra Trần Bì A Tứ đã chết mười năm trước. .....

Trong rạp, rất nhiều người hâm mộ cũng lần đầu tiên nhìn thấy một thi thể trương phồng chân thực như vậy.

Tống Thần đã đặc biệt đến những nơi liên quan để quan sát những tồn tại tương tự, khi làm kỹ xảo, anh đã đặc biệt dựa vào hệ thống để tạo ra một thi thể vô cùng chân thực.

Dựa vào sự trợ giúp của hệ thống, anh đã mô phỏng hoàn hảo trạng thái của một thi thể ngâm trong nước mười năm.

Đương nhiên đối với phim ảnh, chi tiết phải được làm tới nơi tới chốn.

Nhưng đối với một người hâm mộ xem phim, loại thi thể quá chân thực này thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu về mặt sinh lý.

Kết hợp với âm thanh ma quái mà Tống Thần cố ý thiết kế, trạng thái môi trường tối tăm, khiến bộ phim này xem còn kích thích hơn cả phim kinh dị.

“Trời đất, không lẽ Tống Thần thật sự đã tận mắt nhìn thấy à?

Sao lại chân thực thế?” “Mẹ nó!

Tôi nổi da gà hết cả rồi!

Khó chịu quá!” “Tống Thần giết người rồi à!?” “Có thể lắm chứ?

Có thể là vì Tống Thần đã tận mắt nhìn thấy?

Đến bệnh viện hay những nơi tương tự.” “Sinh viên y khoa cho biết, trong quá trình học y đã nhìn thấy không ít thứ như vậy!” “!

Tầm phào!” “Nhưng tôi chưa từng thấy!

Oẹ!

Không được!

Không thể xem!

Sợ quá!” .....

Trong phim, sau khi Bàn Tử nhìn thấy thi thể của Tứ a công, mắt hắn trợn tròn.

Hắn lập tức đưa tay nắm lấy Ngô Tà định kéo đi.

Nhưng cùng lúc đó, đôi mắt đang liếc nhìn xung quanh của Ngô Tà cũng nhìn thấy, trên cổ của bộ thi thể đó có treo một thứ gì đó.

Là gì vậy?

Dù Ngô Tà nheo mắt cũng không nhìn rõ đó là gì, nhưng trong lòng Ngô Tà dấy lên một trực giác, thứ mà người chết đã lâu vẫn treo trên người, sợi dây treo chắc chắn rất đặc biệt, chứng tỏ vật đó đối với bản thân Trần Bì A Tứ vô cùng quan trọng.

Đối với Ngô Tà, sức hấp dẫn này vô cùng lớn, dù sao năm đó Tứ a công rõ ràng biết rất nhiều chuyện.

Ngô Tà lập tức chỉ vào vật trên cổ, ra hiệu cho Bàn Tử, muốn qua

đó xem.

Bàn Tử lắc đầu, điên cuồng lắc đồng hồ dưỡng khí với Ngô Tà ra hiệu: quá nguy hiểm rồi, chúng ta mau đi thôi!

Nhưng Ngô Tà nhất quyết không bỏ cuộc, lại chỉ thêm một lần nữa, nhưng Bàn Tử vẫn lắc đầu.

Hai người lập tức giằng co, thế là Ngô Tà quyết định thay đổi tư duy, dù sao ở đây có ba người cơ mà?

Ngô Tà liếc nhìn người trinh sát, phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình, Ngô Tà lập tức chỉ vào vật trên cổ.

Nhưng ngay sau đó, cả Bàn Tử và người trinh sát đều lắc đầu.

Cho rằng thực sự quá nguy hiểm.

Nhưng Ngô Tà cũng là một kẻ bướng bỉnh, thấy cả hai đều không ủng hộ.

Ngô Tà trực tiếp giật mạnh tay Bàn Tử ra, cúi người sát xuống đáy nước, lặn ra sau lưng Tứ a công.

Nhưng chưa đợi Ngô Tà đến gần Tứ a công, bỗng nhiên trong nước rung chuyển một cái, tức thì sủi bọt trắng xóa.

Lập tức che khuất tầm nhìn của Ngô Tà, khiến Ngô Tà nhất thời cũng không nhìn thấy gì, nhưng phản ứng bản năng khiến Ngô Tà lập tức giữ vững tư thế dưới nước.

Khó khăn lắm mới giữ vững cơ thể trở lại bình thường, tầm nhìn trước mặt Ngô Tà cuối cùng cũng có thể nhìn rõ.

Nhưng Ngô Tà kinh ngạc phát hiện Tứ a công vốn đang đứng yên trước mặt, bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

Cùng lúc đó, Ngô Tà chú ý thấy trong nước có một bóng đen đang bơi lội, động tác cực giống hải hầu tử.

Không phải cương thi, Ngô Tà trong lòng rùng mình, nhớ lại di chúc của ông nội.

Thứ này không phải cương thi, nó là một loại khác.

Nhưng chưa đợi Ngô Tà phản ứng, người trinh sát ở xa đã phản ứng trước, trong nước rung chuyển một cái, người thứ hai biến mất trong làn nước đục.

Ngô Tà và Bàn Tử lùi về khu vực nước sâu, đèn pin chiếu một cái, thấy hai bóng trắng lóe lên bên cạnh, một trong số đó tức thì bơi đi xa.

Ngô Tà lập tức hiểu ra, người trinh sát sau khi phát hiện Tống Tử biết bơi, đã trực tiếp chọn cách chuồn đi.

Nhưng lúc này Ngô Tà không có tâm tư đi mắng, vì cậu cũng thật sự không biết nên làm gì.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu gặp phải thứ này, cách lần trước Ngô Tà gặp phải thứ này đã rất lâu rồi.

Lần trước sách lược mà Ngô Tà và mọi người áp dụng đều là chạy.

Thế là Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau một cái, ánh mắt của hai người lúc này đồng thời lóe lên cùng một ý nghĩ.

Không nói nhiều, chạy trước đã!

Thế là Ngô Tà và Bàn Tử lập tức bắt đầu bơi ngược lại điên cuồng, theo cái bóng đã biến mất của người trinh sát.

Hai người chạy một mạch lên bãi cạn, Bàn Tử vứt bình oxy và chân vịt đi.

Ngô Tà ngẩng đầu phát hiện người trinh sát đã bò lên trên, Bàn Tử vội vàng bắt đầu trực tiếp trèo lên vách núi.

Ngô Tà phía sau vừa vứt chân vịt, chuẩn bị lội qua vùng nước sâu

đến thắt lưng để đuổi theo, bỗng nhiên nước xung quanh gợn sóng.

Từ trong nước trực tiếp thò ra một cánh tay khô quắt, một lực cực lớn kéo Ngô Tà ngã nhào vào trong nước.

“Phụt!

Phụt!

Khụ khụ!” Ngô Tà giãy giụa bò dậy, ống thở rơi ra, trong miệng cũng vào không ít nước.

Đôi mắt mở ra nhìn thấy xung quanh toàn là bọt nước, trong lúc hoảng loạn, Ngô Tà thấy trong bọt nước có một đôi mắt trắng không có tròng đen.

Tiếp đó, một lực cực lớn kéo Ngô Tà xuống đáy nước.

Ngô Tà cảm thấy mắt cá chân đau dữ dội, rõ ràng đã bị giữ chặt.

“Phụt!!” “Thiên Chân!” Ngô Tà lần cuối cùng gắng sức ngoi lên mặt nước, thấy Bàn Tử lại nhảy xuống, liều mạng hét lớn lao về phía tôi.

Thằng ngốc này đừng có la lên!

Lũ chim mặt người sẽ bị đánh thức đấy!!

Ý nghĩ cuối cùng của Ngô Tà là la hét như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Tiếp đó Ngô Tà trực tiếp bị kéo xuống nước sâu, chút lý trí còn lại giúp Ngô Tà gắng sức nắm lấy ống thở, nhét vào miệng để tránh bị sặc nước.

Tiếp đó Ngô Tà bắt đầu điên cuồng xoay tròn trong nước, đầu không ngừng va vào đáy bãi cạn.

Ngô Tà có thể cảm giác được mình bị kéo vào một khe hẹp, tay phải nắm chặt đèn pin.

Ngô Tà biết đây là hy vọng duy nhất, chỉ cần có hai ba giây để phản ứng, là có thể có cách đối phó, nhưng tất cả các cách đều cần ánh sáng.

Tiếc là ý nghĩ thì hay, nhưng Ngô Tà hoàn toàn không có khả năng giữ chặt đèn pin.

Chương 265

Ngay sau đó đèn pin bị va đập rơi khỏi tay, Ngô Tà nhìn ánh sáng đèn pin nhanh chóng xa dần, xung quanh tức thì một mảng đen kịt.

Trong hỗn loạn, Ngô Tà thở hổn hển, nhưng ngay sau đó Ngô Tà phát hiện một sự thật bi thảm, không có oxy.

Toang rồi!!

Trong đầu Ngô Tà lóe lên ý nghĩ này, thiếu oxy cộng với tốc độ của dòng nước, khiến ý thức của Ngô Tà ngày càng mờ nhạt.

Ngô Tà không biết đã qua bao lâu, có thể chỉ có một hai phút, nhưng cảm giác như bị kéo dưới đáy nước tối tăm rất lâu.

Chẳng mấy chốc, ý thức của Ngô Tà hoàn toàn biến mất.

"Ư..." Tỉnh lại lần nữa, Ngô Tà cảm thấy ấm áp, sau nhiều năm rèn luyện bằng pheromone, tốc độ phục hồi ý thức của Ngô Tà vượt xa người thường.

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà đã bắt đầu kiểm soát được trạng thái cơ thể của mình.

Chỉ có một cảm giác, mẹ nó đau quá!

"Hay lắm, tình tiết sắp vào đến cao trào rồi!" Fan hâm mộ xem cảnh này không hề thấy bất ngờ, ngược lại còn bắt đầu mong chờ câu chuyện mà Ngô Tà sẽ gặp phải sau đó.

Rốt cuộc, chỉ cần đội nhân vật chính bắt đầu tách ra, chắc chắn sẽ có một tình tiết hoàn toàn mới và quan trọng bắt đầu.

Trải qua sự rèn luyện của hàng chục bộ phim, khán giả sớm đã hiểu được những điểm mấu chốt của điện ảnh.

Trong tình huống này, chỉ cần biết mở đầu, người ta sẽ hiểu được toàn bộ diễn biến tiếp theo.

Nhưng Tống Thần đã từng thành công phá vỡ lối suy nghĩ này mấy lần.

Ví dụ như: A Ninh đột ngột qua đời, cái chết của Phan Tử, v.v., những tình tiết bất ngờ kiểu này khiến mọi người không thể chịu nổi.

Nhưng khi mọi người thấy Ngô Tà bò dậy từ mặt đất, fan hâm mộ theo tầm mắt của cậu phát hiện ra Trần Bì A Tứ đã biến thành con thi-biệt.

Lão đang không ngừng đâm vào cánh cửa đá.

"Theo kinh nghiệm của tôi, sau cánh cửa đá này chắc chắn có thứ gì đó quan trọng!" "Ừ ừ, nghe quân nói một lời còn hơn cả một lời!" "Đúng thế, nói thừa à?

Tình huống này mà còn phải nói sao!

Nói thẳng ra là hiểu rồi còn gì!" "Ôi!

Ngô Tà định làm gì thế!?" Mọi người nhìn Ngô Tà trong phim cởi bộ đồ lặn ra, nhét một tảng đá lớn vào trong tạo thành một cây chùy sao băng tạm bợ.

"Định lên xử Trần Bì A Tứ à?" "Chậc chậc chậc, Ngô Tà cậu thanh niên này không nể nang võ đức!

Lại đi lén lút tấn công ông lão Trần Bì!" "Lén lút tấn công rồi!

Dùng cả chùy sao băng tự chế kìa!

Quá đáng quá!" "Nhưng mà, Trần Bì bây giờ chẳng phải đã thành thi-biệt rồi sao?

Sao lại không được tấn công lén?" "Nói đùa thôi mà, rõ ràng là để trêu Ngô Tà." "Nhưng phải công nhận, tay nghề làm chùy sao băng

của cậu chàng Ngô Tà này cũng không tệ, được đấy." "Nhưng thủ pháp thì tệ thật, hoàn toàn không trúng nổi Trần Bì!" "Ây!

Đánh ngã rồi!

Đánh ngã rồi!

Ngô Tà thành công rồi!

Lúc này cậu ấy không phải một mình!

Không phải!" Trong rạp chiếu phim, fan hâm mộ đang điên cuồng trêu chọc Ngô Tà, còn trong phim, Ngô Tà đang chịu áp lực cực lớn, vung vẩy cây chùy tự chế trong bóng tối.

Cuối cùng, Ngô Tà bắt đầu chơi trò kéo co với thi thể của Trần Bì A Tứ bằng cây chùy sao băng trong tay.

Nhưng khác với Trần Bì A Tứ không có não để suy nghĩ, Ngô Tà có não đã trực tiếp buộc bộ đồ lặn vào một tảng đá.

Để Trần Bì A Tứ bắt đầu kéo co với một tảng đá lớn.

Còn Ngô Tà thì nhân cơ hội đến trước vách đá, chuẩn bị xem rốt cuộc trên đó có gì.

Cậu cẩn thận nhảy xuống khỏi tảng đá, dùng sức lắc mạnh chiếc đèn dưỡng khí.

Lúc mua, người ta giới thiệu rằng thứ này được nối liền với đồng hồ đo áp suất không khí, sử dụng pin lithium, theo lý thì không nhanh hết pin như vậy.

Ngô Tà lắc đồng hồ đo áp suất để có chút ánh sáng sử dụng, lắc vài cái, đèn đỏ lại sáng lên.

Việc thứ nhất: Lập tức đi xem nội dung trên tảng đá.

Việc thứ hai: Lập tức tìm nguồn sáng thứ hai, cái này không cần

cự được bao lâu.

Ngô Tà tính toán trong đầu, đặt ra hai mục tiêu.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của đồng hồ đo áp suất, Ngô Tà thấy bóng người đang kéo chùy sao băng ở cách đó không xa, vội vàng nép vào một bên để tránh.

Cậu đến gần tảng đá mà Tứ a công vừa đối mặt, dí đèn đỏ sát vào mặt đá, gần như phải nhận diện từng chữ một.

Chữ đầu tiên: Như.

Thấy chữ này, Ngô Tà nheo mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm, đồng thời cũng biết trên vách đá có năm dòng chữ.

"Nếu hậu nhân đến được nơi này, thấy di thể của ta, lấy nửa phân xương mũi của ta, bên trong có càn khôn, có thể biết được tất cả nhân quả." Bí mật.

Thấy những chữ này, tay Ngô Tà bắt đầu run rẩy, không nhịn được quay đầu lại nhìn vào bóng tối.

Trong ấn tượng của Ngô Tà, xương mũi của Tứ a công đã bị gãy, cùng với cả hai mắt.

Ngô Tà vẫn không biết làm sao lão bị mù, nhưng lúc còn sống gần như không có bất kỳ dấu hiệu nào của người mù.

Đến giờ vẫn khiến Ngô Tà không tài nào hiểu nổi.

Nhưng có một điều Ngô Tà chắc chắn, trên người Tứ a công nhất định có bí mật.

Bởi vì Trần Bì A Tứ không phải người yếu đuối, không có gánh nặng đạo đức, giết người không chớp mắt, cũng không mấy quan tâm đến sống chết của người khác.

Gia tộc của Ngô Tà thường vì để giữ gìn đại cục mà sẽ đề phòng

quá mức 100%, dẫn đến việc truyền đạt thông tin quá ẩn ý, lưu truyền không thông suốt.

Điều này cũng khiến Ngô Tà chịu không ít khổ sở.

Nhưng Ngô Tà biết Trần Bì A Tứ chắc chắn sẽ không như vậy.

Thông tin Trần Bì A Tứ để lại khiến lòng hiếu kỳ đã lâu không trỗi dậy trong lòng Ngô Tà lại bùng lên.

Nhưng cũng có một vấn đề, Ngô Tà thật sự không biết làm thế nào để lấy được xương mũi của lão trong tình trạng này.

Thậm chí Ngô Tà còn cảm thấy Trần Bì A Tứ có thể để lại xương mũi đã là không tệ rồi.

Ngô Tà không cho rằng sau khi học được vài thứ từ Hắc Hạt Tử, cậu có thể so tài với Trần Bì A Tứ lừng danh.

Dù cho đối phương đã chết, thậm chí biến thành một con thi-biệt.

Nhưng Ngô Tà biết không thể không làm, giây tiếp theo, cậu hít một hơi thật sâu, từ từ đi vào bóng tối, đến sau lưng Trần Bì A Tứ.

Ngô Tà ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, trong lòng biết đó là cái gọi là cấm bà hương.

Sau đó, Ngô Tà bịt mũi, từ từ tiếp cận, thử tạo ra chút động tĩnh, nhưng đối phương hoàn toàn không để ý.

Thế là Ngô Tà kéo lại chiếc quần đùi, tiếp tục thử từng chút một tiến lại gần.

Bóng người trước mặt dưới ánh sáng cực kỳ mờ ảo, dần dần hiện ra đường nét, Ngô Tà toàn thân đổ mồ hôi lạnh, mồ hôi trên mặt thậm chí còn từ từ nhỏ giọt xuống đất.

Sau khi đến trước mặt Trần Bì A Tứ.

Ngô Tà có thể thấy rõ khuôn mặt gầy trơ xương, toàn bộ bị nước ngâm đến nhăn nheo và lốm đốm.

Hai mắt lồi ra nhưng không có con ngươi màu đen, toàn là màu trắng.

Móng tay của hai tay quấn chặt lấy cây chùy sao băng tự chế của Ngô Tà.

Ở chỗ xương mũi của Trần Bì A Tứ, có một vết sẹo đáng sợ, cắt ngang qua hai mắt và sống mũi.

Ngô Tà biết thứ đó hẳn là ở dưới vết sẹo, nhưng một vấn đề hiện lên trong đầu cậu.

"Mẹ nó mình nên lấy thế nào đây?

Lão có cắn mình không?" Ngô Tà nín thở, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ phải thò ngón tay vào lỗ mũi.

Vậy thì mẹ nó quá kinh khủng, quả thực buồn nôn chết người!

Ngô Tà biết phẫu thuật mũi cần phải lật môi trên lên, rạch một đường ở chỗ nối giữa môi trên và lợi, rồi lật da mặt lên, có thể lộ ra toàn bộ xương mũi.

Chương 266

Nhưng cách đó khó chạm đến phần trên của mũi.

Đương nhiên, đập nát mặt lão cũng là một cách.

Ngô Tà nắm mũi mình từ từ lùi lại, quyết định liều một phen.

Cậu định đập nát đầu của Trần Bì A Tứ, mặc dù Ngô Tà biết làm vậy là không tốt với Tứ a công, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ngô Tà đi khắp nơi tìm đá, bắt đầu xây tường bên cạnh Tứ a công.

Không lâu sau, Ngô Tà ở bên cạnh thi thể Tứ a công, xây nên một cái tháp đá, bao lão vào bên trong.

Ngô Tà biết sau khi người ta biến thành thứ này, sức lực sẽ trở nên rất lớn, vì vậy cậu cố tình xếp mấy lớp đá to bằng đầu người.

Dù sao Ngô Tà cũng học kiến trúc, đã giở trò trên kết cấu lực học, một tảng đá đè một tảng đá, xếp càng cao, sức nặng của chính nó khiến cái tháp càng vững chắc, giống như ăn óc khỉ, dùng đá bọc toàn bộ Tứ a công lại, chỉ chừa một cái đầu lộ ra ngoài.

Sau đó Ngô Tà trèo lên tháp, giơ một tảng đá nhọn, nhắm vào mặt Tứ a công mà đập xuống.

Lão lập tức động đậy, va đập lung tung trong vòng đá, đá nhanh chóng lỏng ra.

Nhưng vì thiết kế của tôi, những tảng đá bị va phải đều đổ ập lên người lão, khiến lão bị đè chặt hoàn toàn.

Ngô Tà nín thở dùng sức lại đập, cả khuôn mặt lão lõm xuống.

Vừa đập, Ngô Tà vừa hét lớn: “Xin đắc tội!

Tứ a công!” Tiếp đó, Ngô Tà dùng hết sức bình sinh đập xuống,

mặt Trần Bì A Tứ nứt toác ra.

Ngô Tà nén cơn buồn nôn, trực tiếp thò tay vào chỗ mũi, vạch xương mặt ra.

Sau đó Ngô Tà sờ thấy một cái vòng, hình như có một sợi dây đồng, thông vào bên trong khoang mũi.

Tìm thấy rồi!

"Cảnh này thật không nỡ nhìn thẳng, ha Nhất Hi?" Trần Hạo Hãn thấy Ngô Tà thò tay vào khuôn mặt vỡ nát của Trần Bì A Tứ, cả người không nhịn được run lên.

Anh quay đầu nhìn Tằng Nhất Hi bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ thương cảm mà than thở.

"Lúc đó tôi đang quay cảnh khác, không biết đã trải qua những gì, đúng không?

Tiêu Dương?" "..." Tiêu Dương bên cạnh im lặng không nói, khiến Trần Hạo Hãn kỳ quái quay đầu nhìn anh ta.

Phải xem xem tên này có bị rớt mạng không, xem một bộ phim mà lại im re thế này?

"Tôi không có cảnh nào à?

Tôi không có cảnh nào à? ..." Tiêu Dương miệng không ngừng lẩm bẩm, ánh mắt cũng bắt đầu đờ đẫn.

"Thôi xong, đứa trẻ này hết cứu rồi..." Trần Hạo Hãn bất đắc dĩ thở dài, Tằng Nhất Hi bên trái bây giờ dường như đang hồi tưởng lại ký ức kinh hoàng, cứ che mặt không nói.

Còn Tiêu Dương bên phải thì đầy oán niệm không nói, thật là khó quá mà.

Cảm xúc của Ngô Tà trong phim còn mãnh liệt hơn nhiều so với

người xem.

"Chẳng lẽ Tứ a công giấu một quả lựu đạn trong mũi sao?

Mình có bị nổ chết không?" Khi Ngô Tà sờ thấy cái vòng, phản ứng đầu tiên trong đầu cậu chính là như vậy.

Thậm chí trong đầu còn mô phỏng ra cảnh tượng, khi Tứ a công bị người ta bắt được, lấy cớ ngoáy mũi để giật chốt kíp nổ lựu đạn.

Nhưng giây tiếp theo Ngô Tà vội lắc đầu xua đi ý nghĩ này.

Không còn cách nào khác, nếu thật sự chết kiểu này, thì cũng chết thảm quá.

Tay Ngô Tà bắt đầu từ từ kéo sợi dây đồng, nhìn cả người Tứ a công trong đống đá bắt đầu co giật điên cuồng.

Khóe miệng Ngô Tà cũng giật theo, trong lòng càng cảm thán.

"Mình không chỉ đào mộ ông nội, đốt tro cốt, chém đầu Hoắc lão thái, cuối cùng còn đập nát mặt Trần Bì A Tứ.

Cửu Môn có hậu bối như mình, thật là bất hạnh cho gia môn." Cùng với lời cảm thán trong lòng, Ngô Tà từ từ kéo thứ được cái vòng dẫn ra khỏi cơ thể Trần Bì A Tứ.

Do trên đó dính đầy chất nhầy, Ngô Tà dùng đèn dưỡng khí cẩn thận quan sát, phát hiện đó là thứ cậu đã từng thấy, đó chính là chiếc chìa khóa đồng có gắn một viên ngọc ở chuôi.

Gần như cùng lúc, cậu thấy thi thể Tứ a công bắt đầu teo tóp lại, không ngừng co giật, da thịt bốc ra mùi hôi thối.

Ngô Tà lập tức lùi xa, thuận tay lấy mặt dây chuyền trên người ra.

Thi thể Tứ a công thối rữa sụp đổ, co rút vào trong đống đá.

Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai thứ trong tay.

Chiếc chìa khóa này cậu đã từng thấy trong miệng nữ thi ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, tuy cuối cùng biến mất không thấy, nhưng Ngô Tà nghĩ bây giờ có lẽ là Trương Khởi Linh đã lấy ra giao cho Trần Bì A Tứ.

Lúc đó Tiểu Ca bị mất trí nhớ là người dưới trướng Trần Bì A Tứ, có lựa chọn như vậy cũng là bình thường.

Rốt cuộc sau đó Trần Bì A Tứ đã dốc hết sức lực, lê lết thân thể chín mươi mấy tuổi đi tìm Vân Đỉnh Thiên Cung, Trương Khởi Linh cũng ở bên cạnh giúp đỡ.

Ngô Tà bây giờ bắt đầu từ từ nhìn ra những phần trước đây chưa từng chú ý, trong đầu cũng bắt đầu tổng hợp những thông tin đã biết.

Trần Bì A Tứ đã tham gia hoạt động trộm mộ liên hợp lớn nhất trong lịch sử.

Ngô Tà cho rằng trong lần hành động đó, với tính cách của lão, chắc chắn sẽ tự mình dấn thân vào nguy hiểm, sau đó hoạt động ở Quảng Tây rất lâu, cuối cùng một ngày đã tìm được Trương Khởi Linh bị mất trí nhớ.

Trần Bì A Tứ hẳn là có mục đích mà quan tâm tìm kiếm Trương Khởi Linh, bí mật trên người Trương Khởi Linh đối với lão cũng rất quan trọng.

Sau đó Tiểu Ca bị mất trí nhớ vẫn luôn làm việc cho Trần Bì A Tứ.

Ngô Tà bây giờ thậm chí còn cho rằng mục đích của Trần Bì A Tứ hẳn là tiến vào Vân Đỉnh Thiên Cung tìm Thanh Đồng Môn.

Còn về mục đích, hẳn là để giải quyết vấn đề còn sót lại trên người năm đó, thậm chí là để tìm kiếm sự trường sinh.

Trận hoạt động trộm mộ lớn nhất năm đó, nhất định đã để lại trên

người những người này một vài biến hóa kỳ quái.

Đáng tiếc là Trần Bì A Tứ có lẽ đã không thành công, ký ức của Trương Khởi Linh bắt đầu thức tỉnh ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Cuối cùng người tiến vào trong Thanh Đồng Môn là chính Trương Khởi Linh mà?

Trong rạp chiếu, đông đảo fan hâm mộ nghe tiếng lòng của Ngô Tà vang lên từ loa.

Những chi tiết cài cắm từ đầu "Đạo Mộ Bút Ký" và những chỗ kỳ lạ lúc đó, bắt đầu được tiếng lòng của Ngô Tà từ từ giải đáp.

Nhưng đồng thời cũng đào thêm không ít hố lớn, ví dụ như: sự biến dị trên người Ngô Lão Cẩu có di truyền cho Ngô Tà không.

Bởi vì Ngô Tà luôn cảm thấy gia đình mình rất kỳ quái, ngoài cha cậu ra, chú hai và chú ba đều không có con cái.

Dường như tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn, thậm chí cả sự ra đời của cậu.

"Hay thật, lúc lấp hố cũ lại đào hố mới, Tống Thần đúng là cao tay!" "Không tệ rồi, còn nhớ lấp hố là may lắm!" "Như vậy cũng làm tôi hiểu ra tại sao lúc đó Trương Khởi Linh lại xuất hiện ở đó, tại sao phải làm Thiết Diện Sinh lột da, lấy đi Quỷ Tỳ!

Hóa ra tất cả đều là để giúp Trần Bì tiến vào Vân Đỉnh Thiên Cung!" "Nhưng Trần Bì A Tứ chết trong Vân Đỉnh Thiên Cung mà!

Kế hoạch đâu có hoàn thành." "Ai, thật là một cuộc đời đáng để cảm thán." Trong phim, Ngô Tà bắt đầu nhìn vào thứ còn lại trong tay.

Thứ vẫn luôn treo trên cổ Tứ a công, hóa ra là một tấm thẻ sắt, trên đó có dập một địa chỉ, một số điện thoại.

"Hử?" Ngô Tà có chút bất ngờ, hơi tò mò tại sao trên đó lại có

những thứ này.

Cậu lật tấm thẻ lại, phát hiện mặt sau có dập chữ: "Nếu có hậu bối đến đây, thấy tấm thẻ này, tức là thấy Trần Bì Tứ ở Quảng Tây, hãy vận chuyển thi thể nguyên vẹn đến địa chỉ ghi trên mặt sau thẻ, sẽ được một đời tài phú." "Tấm thẻ thu gom thi thể à..." Ngô Tà không khỏi cảm thán, có lẽ người của Cửu Môn thế hệ trước ai cũng mang theo thứ này, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng cho việc chết trong mộ.

Ngô Tà nhìn tấm thẻ sắt, trong lòng chợt nghĩ mình có thể tùy tiện tìm một cái xác ông lão nào đó gửi đến địa chỉ kia, không chừng có thể kiếm được một khoản lớn.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tà lắc đầu cảm thán mình thật sự càng sống càng giống thương nhân.

Vừa tự mắng mình mục đích không trong sáng, Ngô Tà vừa thuận tay đeo tấm thẻ sắt lên.

Sau khi đeo lên, Ngô Tà đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng, thứ trên cổ dường như có mâu thuẫn với nội dung trên vách đá.

Rốt cuộc nếu Trần Bì A Tứ hy vọng hậu bối vận chuyển thi thể của lão về, vậy tại sao lại dẫn dắt hậu bối đi đập nát mặt lão?

Thật sự không hiểu nổi.

Ngô Tà nhảy xuống khỏi tháp đá, chỉ mặc một chiếc quần đùi bây giờ trông khá thảm hại.

Không chỉ ở nơi này mới thảm hại như vậy.

Ngô Tà lại một lần nữa đến trước vách đá, cẩn thận xem xét năm dòng chữ kia.

Chương 267

Rất nhanh, Ngô Tà không khỏi bật cười.

Bởi vì Ngô Tà nhận ra đó không phải là bút tích của Trần Bì A Tứ.

Không phải vì cậu nhận ra được nét chữ của Tứ a công, mà Ngô Tà nhận ra được bút tích của Muộn Du Bình.

Ngô Tà nhìn nét chữ quen thuộc mà cảm thán.

Lâu quá không thấy, có chút xa lạ, nhưng khi nhìn kỹ lại, lập tức nhận ra.

"Chắc là sau khi tạm biệt mình, lúc trở lại đây đã để lại phải không?" Ngô Tà đưa tay nhẹ nhàng sờ vào nét chữ trên vách đá mà cảm thán.

"Viết cho mình, biết rằng mình sẽ đến theo hẹn." Ngô Tà siết chặt nắm đấm, một cảm giác an toàn đã lâu không có đột nhiên dâng lên từ đáy lòng.

Bởi vì Ngô Tà biết nếu Trương Khởi Linh tin tưởng cậu sẽ đến theo hẹn.

Vậy thì thứ cậu đối mặt sẽ không phải là một Vân Đỉnh Thiên Cung lạnh lẽo, Trương Khởi Linh nhất định sẽ để lại thứ gì đó cho cậu.

Ký hiệu?

Gợi ý?

Sau đó, Ngô Tà nhìn về phía chiếc chìa khóa trong tay, khóe miệng bắt đầu hơi nhếch lên.

Chiếc chìa khóa này không phải Trần Bì A Tứ để lại cho hậu

nhân, mà là Trương Khởi Linh để lại cho Ngô Tà!

“Ồ ồ ồ!

Trương Khởi Linh cuối cùng cũng xuất hiện rồi!!” “Sắp ra sân rồi sao!!

Sắp ra sân rồi sao?

Mong chờ quá đi!

Trương Khởi Linh!!” “Ngô Tà giỏi quá!

Mười năm rồi mà vẫn nhận ra nét chữ của Trương Khởi Linh!

Đúng là tình yêu đích thực!!” “Trương Khởi Linh tin tưởng Ngô Tà có thể đến, Ngô Tà biết Trương Khởi Linh đang đợi!

Chậc chậc chậc!

Tình bạn thần tiên!” “Đúng là không tệ!

Cả hai đều tuyệt vời!” “Hy vọng Tống Thần biết điều một chút, cho Trương Khởi Linh ra sân sớm!” “Đúng vậy!

Lần trước lại bị lừa!

Rõ ràng là nhân vật chính, kết quả chỉ xuất hiện thoáng qua ở mấy chỗ, hoàn toàn không có người thật ra sân!” “Haizz!

Tức ghê!” Trong phim, sau khi Ngô Tà xác nhận thông tin Trương Khởi Linh để lại.

Ngô Tà bắt đầu thử đặt mình vào vị trí của đối phương để suy nghĩ, nếu là Trương Khởi Linh, biết mười năm sau sẽ có người tìm đến, sẽ chuẩn bị những gì.

“Mình sẽ để lại gợi ý ở tất cả những nơi có thể vào được. ‘Bạn của tôi, mời đi vào trong, cẩn thận dưới chân.’ Kiểu vậy phải không?” Ngô Tà sờ cằm bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng, đồng thời trong lòng cũng

nghĩ đến vài người khác.

Nếu Bàn Tử và Tiểu Hoa vào từ những nơi khác, có lẽ cũng sẽ gặp được gợi ý.

Nhưng trong lòng Ngô Tà lại có một thắc mắc khác.

Ví dụ như tại sao Trương Khởi Linh lại để lại thông tin trên bức tường đó, chẳng lẽ vì Trần Bì A Tứ sẽ đối mặt với bức tường đó sao.

Nhưng Trần Bì A Tứ sẽ di chuyển, Trương Khởi Linh đã làm như vậy thì chắc chắn rằng Trần Bì A Tứ nhất định sẽ quay lại đây.

Cũng có nghĩa là Trần Bì A Tứ hẳn là có một lộ trình hoạt động cố định, nhưng tại sao lại hoạt động theo một lộ trình cố định?

Thứ gì đang điều khiển Trần Bì A Tứ?

Chẳng phải đã chết rồi sao?

Ngô Tà rất tò mò về điều này, cộng thêm câu "có thể biết được tất cả nhân quả" mà Trương Khởi Linh để lại trên tường, câu nói này rất có trọng lượng.

Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia linh cảm, Ngô Tà giơ sợi dây đồng lên, mắt dán chặt vào chiếc chìa khóa kia.

Nhìn viên bảo thạch màu xanh đen phía sau chìa khóa, khiến Ngô Tà không khỏi nhớ đến màu sắc của Thanh Đồng Môn.

Ngô Tà phát hiện chiếc chìa khóa trong trường hợp không có ngoại lực tác động bắt đầu không ngừng quay tròn, sau đó từ từ dừng lại, chậm rãi chỉ về một hướng.

"Hửm?

Chẳng lẽ?" Ngô Tà lại xoay chiếc chìa khóa, nó nhận được ngoại lực bắt đầu quay, nhanh chóng lại dừng lại, kết quả vẫn chỉ về hướng đó.

“Hóa ra thứ này dùng như vậy!” Ngô Tà hoàn toàn hiểu được tác dụng của chiếc chìa khóa này, rất có thể là công cụ chỉ đường mà Trương Khởi Linh để lại cho cậu.

Cậu giặt sạch bộ đồ lặn rồi mặc lại, treo đèn dưỡng khí trước ngực, sau đó Ngô Tà cầm chiếc chìa khóa, thuận theo hướng nó chỉ, bắt đầu đi về phía trước.

Trước mắt là một mảnh tối đen, tôi đi được vài bước, sờ thấy tảng đá trước mặt, bắt đầu trèo lên.

Hoàn cảnh tối tăm khiến Ngô Tà cũng không nhìn thấy gì, cậu chỉ có thể đi theo sự chỉ dẫn của chiếc chìa khóa.

Rất nhanh, Ngô Tà đến một nơi kỳ lạ, mặt đất gồ ghề, nhưng do bóng tối nên hoàn toàn không thể nhìn rõ xung quanh.

Ngô Tà dù có đưa tay ra sờ cũng không sờ thấy gì.

Hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Chiếc đèn dưỡng khí treo trước ngực lại một lần nữa tắt ngấm, Ngô Tà mất đi công cụ chiếu sáng duy nhất.

Trong bóng tối, các giác quan khác của Ngô Tà bắt đầu phát huy tác dụng.

Thính giác trở nên nhạy bén, Ngô Tà có thể nghe thấy nhiều âm thanh yếu ớt hơn, có thể là tiếng nước?

Tiếng mưa?

Nhưng do hoàn cảnh tối tăm, các giác quan khác của Ngô Tà bắt đầu biến mất.

Thậm chí cậu còn không thể xác định mình đã đi trong bóng tối bao lâu, dường như chỉ có vài giây, dường như đã đi được mấy ngày.

Để ý thức của mình không bị bóng tối nuốt chửng, Ngô Tà bắt đầu

cố gắng vận động não bộ.

Cậu bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại lúc trước, đã cùng Bàn Tử bàn bạc về các khả năng.

Nơi Bàn Tử và tôi tách ra, cách đây không xa, theo kinh nghiệm của Bàn Tử, anh ấy hẳn là sẽ tìm thấy nơi này nhanh hơn Tiểu Hoa.

Nếu Bàn Tử và tôi lạc nhau, điểm hẹn của chúng tôi là gì?

Ngô Tà bắt đầu hồi tưởng lại kế hoạch đã hẹn trước, nhanh chóng đưa ra được hai chỉ tiêu.

Một là pháo hiệu, nếu Ngô Tà và những người khác ở cùng một khu vực thoáng đãng, Bàn Tử sẽ bắn pháo hiệu.

Mọi người đã hứa phải tập hợp trước rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Thứ hai là âm thanh, nếu cả hai bên đều mất hết trang bị, thì cứ cách một khoảng thời gian phải phát ra một loại huýt sáo có tiết tấu.

Ngô Tà có thể dùng ngón tay, hoặc một sợi dây phối hợp, huýt ra tiếng sáo rất chói tai, nhưng để truyền đi xa, cần một thứ gì đó có thể thổi ra âm thanh tần số cao.

Lúc này, Ngô Tà lần đầu tiên dừng lại, bắt đầu ngồi xổm xuống, tay mò mẫm trên mặt đất sang bên cạnh, hy vọng có thứ gì đó có thể sử dụng.

Và ngay sau đó, tay Ngô Tà liền sờ phải một bàn chân người, đang đứng trong bóng tối.

Vãi chưởng!!

Ngô Tà kinh hãi hét lên trong lòng, vội rụt tay lại, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tất cả lông tơ đều dựng đứng, lại vô thức mò sang bên cạnh, lại sờ phải một bàn chân khác.

Trong bóng tối ở đây, đứng đầy người!!

Ngô Tà sở dĩ nói đứng đầy người là có lý do, nếu sờ phải một bàn chân đá, Ngô Tà có thể cảm nhận được.

Bởi vì bàn chân của tượng đá không có nhiều chi tiết như vậy, đặc biệt là tượng người chôn theo, phần chân điêu khắc thường tròn trịa, từ nhiệt độ và cảm giác tay có độ cứng, sờ một cái là biết.

Nhưng bàn chân người, vì móng chân dài, có thể sờ thấy da bị nứt nẻ, mềm mại.

Ít nhất không phải tượng người da căng, nhưng Ngô Tà không thể giải thích được móng chân bị gãy, không ai điêu khắc một tượng đá mà lại điêu khắc móng chân thành như vậy.

Ngô Tà bắt đầu nghi ngờ cảm giác của mình có sai sót, dù sao cũng chỉ là một khoảnh khắc, nhưng tôi không phải người thiếu tự tin như vậy, cậu cẩn thận hồi tưởng lại.

Ngô Tà cho rằng cảm giác của mình không sai.

Chương 268

Lúc này, khán giả qua màn ảnh nhìn thấy trong bóng tối bên cạnh Ngô Tà, đứng đầy người, xếp thành hàng, da dẻ khô héo, móng tay vẫn đang mọc dài, giống hệt Tứ a công trước đó.

Những người này hẳn là người chết.

Khác với Ngô Tà không biết gì, các fan hâm mộ đang xem phim đều phát ra tiếng kinh ngạc theo bản năng.

"Á!

Vãi chưởng!

Cảnh này cũng kích thích quá rồi!" "Đúng là vãi chưởng!

May mà Ngô Tà không nhìn thấy, không thì chắc bị kích thích đến chết mất?" "Tôi thấy có khi nhìn thấy còn tốt hơn không thấy, nhìn thấy ít nhất còn biết là thứ gì!" "Kết quả bây giờ trong tình huống không nhìn thấy, Ngô Tà gần như sắp bị dọa chết rồi!" "Đúng thế!

Nếu để tôi chọn!

Tôi thà có thể nhìn thấy những thứ tồn tại trong bóng tối, còn hơn là không biết gì mà sợ hãi!!" "Ai!!

Trương Khởi Linh không thể cho một con đường tốt hơn sao!

Kiểu tiến lên này đối với Ngô Tà độ khó quá lớn rồi!" "Có lẽ Trương Khởi Linh cũng không dễ tìm đường đâu?" "Hy vọng Ngô Tà nhanh chóng hội ngộ với Bàn Tử!

Cứ thế này cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó kỳ lạ." "Nói chung vẫn chưa đến lúc tuyệt vọng." Sau khi Ngô Tà đi vòng qua đám thi thể đó, lại tiếp tục đi theo hướng chiếc chìa khóa chỉ dẫn, một mạch đi về

phía trước trong bóng tối.

Lần này đi rất lâu nhưng không gặp phải gì, cũng không có Bàn Tử xuất hiện cứu Ngô Tà, mặt đất lạnh lẽo dưới chân thỉnh thoảng xuất hiện đá vụn cản trở hướng đi của Ngô Tà.

Đi trong bóng tối, Ngô Tà bắt đầu hồi tưởng lại tất cả những câu chuyện khi gặp Trương Khởi Linh.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mộ dưới đáy biển, Vân Đỉnh Thiên Cung, cổ thành Xà Chiểu, cổ lâu Ba Nãi, v.v., những cuộc phiêu lưu và ký ức của hai người.

Điểm ký ức cuối cùng dừng lại ở Quỷ Tỳ mà Trương Khởi Linh để lại cho cậu.

Quỷ Tỳ.

Ngô Tà không biết nên mừng hay không, cậu đã để thứ này ở bên ngoài.

Lúc đó Ngô Tà sợ vào trong quá nguy hiểm, sẽ bị làm mất, nên đã để nó được vận chuyển vào cùng với đại đội.

Nhưng bây giờ đi trong bóng tối, Ngô Tà không khỏi cảm thán.

"Nếu điểm cuối của con đường này là cánh cửa đồng khổng lồ đó, vậy mình thật sự nên mang theo bên người, hy vọng mình sẽ không xui xẻo như vậy?" Nói rồi, Ngô Tà trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

Thật sự quá mệt mỏi rồi...

Cả thể xác... lẫn tinh thần...

Trong rạp chiếu, mọi người thấy Ngô Tà ngủ thiếp đi lại bắt đầu lo lắng kêu lên.

"Ngô Tà, lúc này không thể ngủ được đâu!

Ngủ là nguy hiểm lắm đấy!" "Ủa!

Chẳng phải mới đi được khoảng ba phút thôi sao?

Đã không chịu nổi rồi à?" "A!

Ngô Tà cũng yếu quá nhỉ?" "Không phải, ba phút chỉ là thời gian chúng ta cảm nhận, Ngô Tà trong phim chắc đã đi được mấy tiếng rồi?" "Đúng thế, rốt cuộc Ngô Tà còn tua lại cả bộ 'Đạo Mộ Bút Ký' trong đầu, tính theo thời gian tối thiểu, thì ít nhất cũng phải tám tiếng rồi!" "Tám tiếng thì không đến mức, tốc độ tua lại trong đầu nhanh hơn một chút." "Mấy người này lạc đề cũng nhanh quá đi!!" "Vãi chưởng!

Du diên kìa!

Ngô Tà mau chạy đi!" "Thật đấy!

Vãi chưởng!

Ngô Tà mau tỉnh lại!

Không thì bị ăn thịt mất!!" Trong phim, Ngô Tà bị cảm giác đau đớn truyền đến từ cơ thể đánh thức.

Khi mở mắt ra, Ngô Tà nhìn thấy ánh sáng, khiến cậu ngẩn người.

Ngay sau đó, cậu bị cơn đau trên cơ thể thu hút sự chú ý, quay đầu nhìn thì phát hiện đó là ánh lân tinh phát ra từ những con du diên, chúng đang chui vào vết thương trên tay và chân cậu.

"Vãi chưởng!" Ngô Tà lập tức bò dậy, cơ thể điên cuồng run rẩy để giũ bỏ đám côn trùng này, nhìn xung quanh, phát hiện mùi máu tanh đã thu hút chúng đến.

Chúng khiến môi trường tối tăm xung quanh sáng lên.

Ngô Tà thậm chí có thể nhìn rõ tình trạng cơ thể mình hiện tại.

Sau khi giũ hết du diên khỏi người, việc đầu tiên Ngô Tà làm là dùng hết sức lực vận động tứ chi, để thân nhiệt tăng trở lại.

Bởi vì Ngô Tà không giống Trương Khởi Linh có máu kỳ lân.

Máu của Ngô Tà đối với đám du diên này lúc linh lúc không, lâu dần Ngô Tà cũng phát hiện ra quy luật.

Khi tim đập nhanh, thân nhiệt tăng cao, máu của cậu có hiệu quả, nhưng khi thân nhiệt giảm xuống, máu của cậu cũng giống như máu người bình thường.

Rất nhanh, dưới sự vận động của Ngô Tà, thân nhiệt bắt đầu tăng lên, du diên lại một lần nữa bị máu trên người cậu xua đuổi.

Mặc dù du diên tha cho Ngô Tà, nhưng Ngô Tà lại không tha cho chúng.

Rốt cuộc Ngô Tà khó mà tìm được công cụ chiếu sáng tự nhiên như du diên, rất nhanh, vô số con du diên đã bị Ngô Tà thành thạo làm thành một chiếc lồng đèn.

Dưới sự trợ giúp của ánh lân tinh từ lồng đèn du diên, Ngô Tà thấy ở phía xa từng hàng binh sĩ cao lớn mặc áo giáp đang xếp hàng ngay ngắn.

Ngô Tà chú ý thấy khuôn mặt của họ rất kỳ lạ, không giống con người.

Mặc dù Ngô Tà không nhận ra họ, nhưng lại nhận ra bộ áo giáp trên người họ, chính là bộ áo giáp mà Trương Khởi Linh đã mặc lần đầu tiên tiến vào bên trong Thanh Đồng Môn.

Có được thông tin quan trọng, Ngô Tà bắt đầu đi lại khắp nơi, hy vọng có thể thấy được dấu vết mà Trương Khởi Linh để lại năm đó.

Lúc này, có thứ gì đó rơi xuống đầu Ngô Tà, cậu lập tức ngẩng

đầu lên nhìn.

Ngay lập tức, cậu thấy ở trên đỉnh cao xa xa, có mấy ánh đèn pin nhỏ xíu.

Ngô Tà đột nhiên biết đây là đâu, cũng biết người ở trên có khả năng là Bàn Tử.

Nhưng vì ánh sáng trong tay Ngô Tà quá yếu, người ở trên không thể nhìn thấy cậu.

Trong lúc nhất thời, Ngô Tà cũng không nghĩ được nhiều, hít một hơi thật sâu rồi hét lớn lên trên: "Gió ơi!!

Ta là cát!!" "Phụt!" Không ít khán giả bị tiếng hét ngớ ngẩn của Ngô Tà chọc cười, càng có nhiều người bày tỏ.

"Tên Ngô Tà này không thể hét bình thường được à?

Còn hát nữa chứ?" "Hát dở tệ, lạc tông điên cuồng, thật sự không chịu nổi!" "Ha ha ha ha, không được rồi!

Không nhịn được nữa!" Giọng của Ngô Tà vang vọng lên trên, nhanh chóng mất đi âm điệu, nhưng giai điệu vẫn còn.

Ngô Tà biết não người đối với giai điệu này phán đoán rõ ràng nhất, vì vậy cậu không thể để người ta cho rằng tiếng hét của mình là tiếng gió.

Chỉ có thể tạo ra giai điệu như vậy.

Sau khi Ngô Tà hét bốn năm tiếng, trên đó truyền đến tiếng huýt sáo rõ ràng, những tiếng ngắn dài xen kẽ.

Ngô Tà nghe xong đặc biệt vui mừng, vì đó là ám hiệu giữa cậu, Bàn Tử và Giải Vũ Thần.

Nhưng không biết người ở trên là Giải Vũ Thần hay Bàn Tử.

Sau khi tiếng huýt sáo kết thúc, tiếp đó là đá vụn rơi xuống từ trên, một thứ gì đó lăn xuống theo vách đá, vì quá cao nên lăn rất lâu mới rơi xuống một bên.

Ngô Tà chạy tới mới phát hiện đó là một chiếc ba lô.

Vội vàng chạy tới lục lọi ba lô, Ngô Tà đầu tiên lấy ra một chiếc đèn pin.

Ngô Tà kích động hôn lên nó, sau đó bật đèn pin lên, ánh sáng mạnh của đèn pin khiến mắt cậu bị chói.

Ngô Tà trước tiên dựa vào đèn pin quan sát một chút môi trường xung quanh, đặc biệt là những thi thể mặc áo giáp kia.

Tiếp đó, Ngô Tà lại lục trong ba lô ra một chiếc còi tần số cao.

Ngô Tà ngẩng đầu, miệng bắt đầu thổi còi theo ám hiệu, đồng thời ra hiệu bằng đèn pin.

Rất nhanh, trên đó bắt đầu đáp lại tín hiệu, Ngô Tà biết người ở trên là Bàn Tử.

"Xem ra lúc đó sau khi ra ngoài, đã liên lạc được với Tiểu Hoa rồi." Biết mình được cứu, Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, lại lục lọi trong ba lô, thấy bánh quy ép, bóc ra ăn vài miếng, sau đó Ngô Tà cũng dùng còi và đèn pin kể lại tình hình cho Bàn Tử.

Cậu tìm thấy trong ba lô nửa bao thuốc lá, nửa bao chỉ còn hai ba điếu, Ngô Tà vừa chửi Bàn Tử keo kiệt, vừa châm một điếu hút một hơi.

Chương 269

Trong cơn mệt mỏi cùng cực, tôi có cảm giác như lạc vào cõi tiên, cảm giác hỗn loạn tan biến hết.

Sau đó, nghỉ ngơi xong, Ngô Tà bắt đầu dùng đèn pin cùng Bàn Tử ra hiệu, bàn bạc xem tiếp theo phải làm gì.

Hai bên phân tích, Bàn Tử cho rằng vị trí của Ngô Tà có thể trực tiếp đến được nơi có Thanh Đồng Môn, bảo Ngô Tà tiếp tục tiến về phía trước.

Bàn Tử tiếp tục tiến lên sẽ vào trong miệng núi lửa, sẽ ở đó chờ Giải Vũ Thần hội hợp, mang theo Quỷ Tỳ cùng Ngô Tà gặp nhau trước cửa Thanh Đồng Môn.

Trong mười mấy tiếng đồng hồ tiếp theo, Ngô Tà không nghĩ ngợi gì khác, trong khe nứt sâu dưới chân núi Trường Bạch, một mạch chạy như điên, cho đến khi trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện những sợi xích khổng lồ.

Lần đầu tiên nhìn thấy, cảnh tượng ở đây khiến người ta chấn động, nay nhìn lại, vẫn khiến người ta rợn tóc gáy.

Từng sợi xích vắt ngang hai đầu sơn cốc.

Vô số con chim mặt người đậu trên đó, đầu co rụt lại, đang trong trạng thái ngủ đông.

Ngô Tà đã đi ra khỏi phương trận của âm binh, nín thở từ từ đi xuyên qua giữa đống xương cốt và đá lởm chởm trên mặt đất.

Cuối cùng, đèn pin của Ngô Tà xa xa dường như chiếu ra một bức tường đồng khổng lồ.

Ngô Tà nhớ lại cánh cửa đồng khổng lồ đó, được khảm vào trong

vách đá, thậm chí không nhìn rõ.

Lúc này, tim Ngô Tà căng thẳng gần như muốn nổ tung, cậu ngồi phịch xuống đất, hai chân không ngừng run rẩy.

"...Hù, thật không ngờ, mình lại quay lại đây..." Đột nhiên Ngô Tà phát hiện xa xa có một tảng đá giống như một cái bệ, Ngô Tà quyết định trèo lên đó đợi Bàn Tử.

Sau khi trèo lên bệ đá, Ngô Tà thấy một đống đồ được trải yên lặng trên tảng đá.

Cậu đi lại gần, phủi lớp bụi trên đó đi, phát hiện đó là một bộ quần áo.

Nhận diện kỹ một lúc lâu, Ngô Tà mới nhận ra đó là quần áo của Trương Khởi Linh, anh đã cởi quần áo ra để ở đây, xếp gọn gàng, dùng đá đè lên.

"Lại thay áo giáp vào rồi à?" Ngô Tà tò mò dời tảng đá ra, kéo bộ quần áo, phát hiện đều là áo khoác ngoài, còn có một đôi giày.

Ngô Tà ngửi ngửi, chỉ có một mùi phân chim.

Sau đó Ngô Tà phủi sạch bụi bẩn trên đó, rồi cởi bộ đồ lặn ra, mặc quần áo của Trương Khởi Linh vào.

Đối với hành động này của Ngô Tà, fan hâm mộ tỏ ra không hiểu, thậm chí thấy Ngô Tà thoải mái thở dài một hơi càng không nhịn được cảm thán.

"Tên Ngô Tà này không phải là thông qua việc mặc quần áo của Trương Khởi Linh, để hồi tưởng lại Trương Khởi Linh trước chứ?" "Không hẳn đâu!

Lỡ như Ngô Tà chỉ đơn thuần muốn thay một bộ quần áo thì sao?

Đồ lặn không thoáng khí mà?" "Nhưng mà, nói đi nói lại, đồ lặn

còn thoải mái hơn bộ quần áo toàn bụi của Trương Khởi Linh chứ!!" "Tôi hiểu rồi!!

Ngô Tà mặc quần áo của Trương Khởi Linh!

Để Trương Khởi Linh không có quần áo để mặc!!" Trong cơn mơ màng, mắt Ngô Tà bắt đầu mờ đi.

Nhưng cậu cố gắng gượng dậy tinh thần không để mình ngủ thiếp đi, ngồi trên bệ đá bắt đầu ngồi thiền.

Mặc dù không hiểu, nhưng Ngô Tà cũng đã học một ít từ các Lạt ma, đối với việc ngồi thiền, cậu có một lý giải độc đáo.

Đó là ngồi lâu, chân sẽ bị tê, như vậy sẽ không ngủ được.

Không ít fan hâm mộ thấy hành động này của Ngô Tà, đều gật đầu tỏ vẻ đã học được, về nhà phải thử.

Đương nhiên cũng có không ít người trêu chọc.

"Cũng dám thử à?

Một trăm phần trăm thử là thăng thiên, cảm giác tê chân không hề dễ chịu chút nào đâu nhé!" "Đúng thế, cảm giác tê chân thật sự khiến tôi đứng tại chỗ mà muốn lìa đời luôn!" "Học được rồi, rõ ràng là học hỏng rồi chứ?" "Tên Ngô Tà này thật sự không đứng đắn chút nào!

Quá ghê tởm." Trong phim, Ngô Tà dường như thật sự dựa vào việc khoanh chân mà không ngủ thiếp đi, nhưng cơn buồn ngủ không ngừng ập đến.

Khiến Ngô Tà ngáp liên tục, đầu cũng lảo đảo muốn gục xuống.

Và ngay khi Ngô Tà sắp ngủ thiếp đi, cậu thấy một bóng đen đi tới từ xa.

Khiến Ngô Tà lập tức tỉnh táo, mắt bắt đầu tập trung tinh thần quan sát bóng người ở xa, đồng thời trong lòng thầm nghĩ.

Chẳng lẽ Tiểu Ca từ trong Thanh Đồng Môn ra ngoài đi dạo?

Lòng hiếu kỳ của Ngô Tà nhanh chóng được thỏa mãn, bóng người đó nhanh chóng đi về phía Ngô Tà.

Rất nhanh, Ngô Tà đã thấy được khuôn mặt của bóng người đó, nhưng khuôn mặt đó lại khiến Ngô Tà dựng tóc gáy.

Chỉ vì khuôn mặt đó là khuôn mặt của Ngô Tà.

"Trương Hải Khách?!

Hay là người khác...

Uông gia vẫn chưa chết hết sao?!" Khi Ngô Tà thấy khuôn mặt đó, ngay lập tức nghĩ đến Trương Hải Khách đã từng đội khuôn mặt của cậu chạy lung tung, cũng như mấy Ngô Tà giả đã bị giết.

Nhưng rõ ràng tên có khuôn mặt của Ngô Tà này không phải Ngô Tà giả, trên mặt hắn còn có một vẻ mặt lạnh lùng đến cực điểm.

Râu trên mặt cũng khá lôi thôi, trông có vẻ đã lâu không được cắt tỉa.

Và ngay khi Ngô Tà cầm dao găm chuẩn bị hỏi, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện mấy người mặc trang phục, kiểu tóc khác nhau, nhưng đều có khuôn mặt của Ngô Tà.

Khiến Ngô Tà trực tiếp ngây người tại chỗ, dao găm thậm chí còn rơi xuống đất...

"Cái quái gì vậy?

Chuyện gì thế?" "Sao lại có nhiều Ngô Tà thế?!

Từ đâu ra vậy?" "Không phải chứ!!

Sắp kết thúc rồi!

Lại cho tôi xem mấy thứ kinh dị này!

Có cần phải vậy không?!" "Trời ạ!!

Tim tôi không chịu nổi sự kích thích này đâu!

Được không!" "Tên Tống Thần này rốt cuộc có ý gì?!

Có thể kể chuyện rõ ràng mạch lạc được không!

Cứ làm thế này khiến người ta khó chịu quá!!" "Ủa?

Mấy Ngô Tà này đều nằm xuống đất không động đậy à!?" "Đúng thế!

Đợi đã!

Ngô Tà vừa mới ra tay à!?" Trong phim, sau khi rất nhiều Ngô Tà xuất hiện, họ liền nằm thẳng cẳng xuống đất ngay trước mặt Ngô Tà.

Trông có vẻ như đã ngủ thiếp đi.

Ngô Tà thì siết chặt tảng đá trong tay, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phải giết hết bọn chúng.

Đột nhiên trong đầu Ngô Tà nảy ra ý nghĩ như vậy.

Ngô Tà cầm tảng đá, đến bên cạnh một Ngô Tà đang ngủ, lạnh lùng nhìn hắn.

Sau đó Ngô Tà giơ cao tảng đá lên.

Đúng lúc này, Ngô Tà đang ngủ trở mình, mở mắt nhìn Ngô Tà, trong ánh mắt không có một tia sợ hãi.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên nhận ra, dường như đã gặp cảnh này ở đâu đó.

Đối phương mệt mỏi nằm trên tảng đá, trong tay cầm một chai rượu trắng không có nhãn.

Ngô Tà đột nhiên nhớ ra, bộ dạng ban đầu khi trở về Hàng Châu,

nằm trước cửa tiệm, đối diện với Tây Hồ trước mặt, dòng người qua lại như thoi đưa.

Uống rượu trắng, vì tửu lượng kém, vừa tỉnh táo một chút, uống hai ngụm lại choáng váng.

Lúc đó, cảm thấy mệt mỏi tuyệt vọng, tất cả đều trở về điểm xuất phát, mất đi tất cả, cũng không nhận được gì.

"Những người này đều là... tôi?" Ngô Tà buông tảng đá trong tay xuống, nhìn những Ngô Tà xung quanh, cậu nhận ra họ đều là một khoảnh khắc của cậu trong mười năm qua, mỗi người, đều là một tôi trong mười năm đó.

Mặc quần áo khác nhau, mang theo sự cảnh giác khác nhau, cầm vũ khí khác nhau.

Chương 270

Mình đã chết rồi sao?

Ngô Tà có chút đờ đẫn tự hỏi, nhìn ánh lửa dưới thân mình dần dần tắt ngấm, xung quanh từ từ trở lại bóng tối, chỉ còn lại một tàn ảnh của đống lửa.

Đột nhiên, Ngô Tà cảm thấy môi mình như bị thứ gì đó liếm.

Lúc này, Ngô Tà cuối cùng nhận ra mình đã ngủ thiếp đi, vội vàng mở mắt ra phát hiện ra là con chó Tiểu Mãn Ca đang liếm mình.

"Uống đi!" Lúc này có người đưa một cốc nước cho Ngô Tà, cậu ngơ ngác nhận lấy, mới phát hiện vết thương trên tay đã được khâu lại xử lý.

"Cuối cùng cũng đến rồi à?

Tôi ngủ thiếp đi à?" Ngô Tà lắc đầu, hoàn toàn không có ấn tượng gì về việc mình đã ngủ thiếp đi, con dao găm bên cạnh cũng yên lặng nằm trên mặt đất.

Lúc này có người rót trà nóng vào cốc nước của Ngô Tà nói: "Không phải ngủ thiếp đi, là sốc." "Ra vậy." Ngô Tà uống một ngụm trà nóng, quay đầu lại, vốn tưởng sẽ thấy Bàn Tử hoặc Tiểu Hoa, hoặc những người khác.

Nhưng Ngô Tà lại thấy một người đàn ông mặc áo da, đeo kính râm, đang cầm cốc nhìn cậu.

"Tôi vẫn chưa tỉnh, đúng không?" Ngô Tà bình tĩnh uống một ngụm trà cảm thán: "Nếu không thì tên này sao lại xuất hiện ở đây?" "Đúng vậy, tôi là ảo giác của cậu, cậu sắp chết rồi." Hắc Hạt Tử cười nói với Ngô Tà: "Nhiệt độ ở đây thấp, cậu nằm trên tảng đá ngủ

thiếp đi, khả năng được tìm thấy trước khi chết cóng là rất nhỏ." "Tôi sẽ không chết.

Ảo giác của tôi trước khi chết, không thể nào là ông được." Ngô Tà vừa uống trà nóng vừa nói, mắt lại dán chặt vào con chó Tiểu Mãn Ca.

Ngô Tà đột nhiên có cảm giác không lành, Hắc Hạt Tử chắc chắn là ảo giác của cậu, nhưng tại sao lại ảo giác ra con chó chết tiệt này.

Ý thức mạnh mẽ của Ngô Tà mách bảo cậu vẫn chưa tỉnh.

Sau đó cậu đứng dậy, nhìn xung quanh.

Đột nhiên, Ngô Tà liền thấy Bàn Tử chết ở sau tảng đá mà cậu đang tựa lưng, cổ anh ta bị gãy, tay chân vặn vẹo như quẩy, lộ ra cả xương sống, một con khỉ mỏ chim đang gặm thứ gì đó trong xương sống của anh.

"Lúc xuống, bị trượt chân rơi khỏi dây xích, gãy cổ." Hắc Hạt Tử ở sau lưng Ngô Tà, khoác vai cậu, ra hiệu nhìn sang một bên khác.

Ngô Tà ngoan ngoãn quay đầu nhìn thấy đầu của Giải Vũ Thần lăn trong một đống đá vụn, cơ thể không biết ở đâu.

"Mang đầu nó về cho Tú Tú, xem con bé có thèm để ý không." Hắc Hạt Tử nói: "Bị chim mặt người xé thành từng mảnh.

Thuộc hạ của nó đi cứu…" Bên cạnh đầu lâu của Giải Vũ Thần, Khảm Kiên bị đè dưới một tảng đá, nhãn cầu bị ép lòi ra, óc chảy ra từ hốc mắt.

"Con chim ở đây dùng móng vuốt quắp đá, ném xuống như bom." Ngô Tà đi về phía đó, nhìn thi thể của các anh em xung quanh, đều tứ chi ngũ liệt, xung quanh nồng nặc mùi máu tanh và mùi nội tạng khiến người ta buồn nôn.

Không một ai còn sống!!

“Vãi nồi!

Tình hình gì đây?!

Đều chết hết rồi!?” “Không thể nào?!

Cũng không có quay cảnh đó mà?!

Tình tiết thần tiên gì đây?!” “Chẳng lẽ mình đã bỏ lỡ một đoạn sao?

Mình xuyên không rồi à?” “Tôi có thể chắc chắn nói với bạn, không bỏ lỡ đoạn nào cả, phim quay như vậy đấy!” “Không phải chứ!

Tống Thần có ý gì vậy?!

Quay một đoạn phim ma quỷ không rõ ràng gì cả!” “Tôi không tin Bàn Tử lại chết như vậy!

Phát dao cũng không thể phát thẳng như thế được!

Dù sao cũng phải đâm một nhát chứ!” “Nhất định là ảo giác của tôi!

Ảo giác của tôi!” “Đợi đã!

Chắc chắn là ảo giác của Ngô Tà!

Rõ ràng trước đó không có Hắc Hạt Tử!

Sao lại xuất hiện trực tiếp được?” Trong rạp chiếu, các fan hâm mộ bàn tán sôi nổi, hoàn toàn không hiểu đoạn phim này rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Tại sao Ngô Tà ngủ thiếp đi rồi tỉnh lại, tất cả mọi người đều chết cả?

Nếu tình hình chết chóc như vậy, Ngô Tà làm sao có thể ngủ yên ổn như thế được!

Vì vậy mọi người lập tức cho rằng, nhất định là ảo giác của Ngô Tà!

Nhất định là ảo giác của Ngô Tà!

Trong phim, Ngô Tà cũng không ngừng tự ám thị như vậy, đồng thời không ngừng muốn mình tỉnh lại.

Hắc Hạt Tử sau lưng Ngô Tà thì thản nhiên nói: "Tôi và cậu, có lẽ cũng sẽ có kết cục như vậy.

Chỉ cần có một người tiếp tục đi tiếp, những người bên cạnh sẽ không ngừng gặp phải những chuyện này." Ngô Tà cúi đầu không nói, Hắc Hạt Tử sau lưng nhìn Ngô Tà cười nói: "Không nói à?

Vậy đi theo tôi." "Đi đâu?" Hắc Hạt Tử dùng đèn pin chỉ về phía trước, Ngô Tà nhìn sang phát hiện, cánh cửa đồng khổng lồ đó đã hé mở.

Giữa hai cánh cửa đồng, xuất hiện một khe hở, đang từ từ khép lại.

"Sao?

Không dám à?" Hắc Hạt Tử nhìn Ngô Tà đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng hỏi.

"Hừ, chỉ là ảo giác, có gì mà không dám." Ngô Tà trực tiếp đi theo Hắc Hạt Tử phía trước, dưới sự dẫn dắt của hắn, một mạch đi vào bên trong Thanh Đồng Môn.

Sau khi vào trong, Ngô Tà phát hiện những tảng đá bên trong đều đang không ngừng rung động với sóng ánh sáng, trông giống như một thế giới đẹp đẽ-mộng ảo.

"Đây là phía sau Thanh Đồng Môn à?" Ngô Tà có chút kinh ngạc nhìn nơi này, trong lòng cảm thán trông cũng bình thường quá nhỉ!?

“Nhìn cho kỹ vào!” Hắc Hạt Tử chống nạnh đứng sau lưng Ngô Tà thản nhiên nói.

Ngô Tà nhìn lên vách tường của hang động, đột nhiên phát hiện trên những vách đá được che phủ bởi những hoa văn đó, đều là từng người đá được khảm vào vách đá, những người đá này toàn thân trần trụi, lớp da bên ngoài giống hệt như đá ở đây, co rúc lại như trẻ sơ sinh trong từng hốc tường, thành hàng nghìn hàng vạn.

Trên bụng của họ, có một sợi dây rốn, nối liền với đá ở đây.

Gần như cùng lúc, Ngô Tà cũng nhìn rõ những đường vân kỳ lạ đó, đều là những con số được viết bằng thẻ tre.

Những người đá này, có lớn có nhỏ, có những người chỉ bằng đứa trẻ, có người là thiếu niên, có người đã trưởng thành.

Tất cả mọi người đều có khuôn mặt giống hệt Trương Khởi Linh, không hề động đậy.

Họ yên tĩnh nằm đó, trên người được đánh dấu bằng những con số, có lẽ là dùng côn trùng ở đây làm thuốc nhuộm để viết.

Ngô Tà nhất thời không thể đếm được số lượng, vì không biết bên trong sâu đến đâu, nhưng Ngô Tà có thể thấy, trên tất cả các vách đá ở đây, mọc đầy những người đá như vậy.

“Ghi chép của Uông Tàng Hải, thuận theo dây xích đi xuống, thấy cửa đồng khổng lồ đứng sừng sững dưới chân núi trong lớp đá trầm tích, bên trong có vạn nghìn người đá, thai đá nuôi dưỡng, dây rốn nhập vào đá, vô tình vô dục, dùng thẻ tre để đếm, nhiều như cát sông Hằng, không bao giờ hết.” Hắc Hạt Tử thản nhiên nói sau lưng Ngô Tà.

“Mẹ của Tiểu Ca là một người đá à?!” Hắc Hạt Tử ngồi xổm xuống, nhặt một tảng đá trong đống đá vụn trên mặt đất, ném cho Ngô

Tà.

Ngô Tà nhận lấy phát hiện đó là hình dạng của một bàn tay người.

“Những người đá này, cứ cách một khoảng thời gian, sẽ biến trở lại thành đá, mỗi một đống đá vụn ở đây, đều là một Trương Khởi Linh.

Sau khi người vỡ nát, phải mất mười năm nữa mới mọc lại thành một người.” “Cái quái gì thế!

Mẹ nó!

Tình tiết càng ngày càng hoang đường!” “Không hiểu!

Không hiểu!

Tống Thần có ý gì vậy?!” “Đợi đã!

Có phải Ngô Tà đang nằm mơ không?

Vừa nãy Ngô Tà vẫn luôn tự ám thị mà!” “Nhưng bây giờ Ngô Tà bắt đầu tin rồi!

Quá hoang đường!” “Không còn cách nào, những chuyện xảy ra trong mơ, bản thân người mơ sẽ không cho là hoang đường, ngược lại đều sẽ cho là thật, được không?” Trong phim, Ngô Tà ném tảng đá trong tay đi, quay đầu hét lớn với Hắc Hạt Tử sau lưng.

“Mẹ nó ông đang nói nhảm!” Hắc Hạt Tử nhìn Ngô Tà thản nhiên nói: “Nó chỉ là một tảng đá, giống như bất kỳ tảng đá nào ở đây.” “Tôi đang nằm mơ.” Ngô Tà nhìn Hắc Hạt Tử hét lên: “Mẹ kiếp, mau cho tôi tỉnh lại!” “...” Ngay lúc Hắc Hạt Tử định nói gì đó, một thanh đao dài màu đen đã đâm xuyên qua ngực hắn.

“Vãi chưởng!!!” Cảnh tượng kích thích khiến Ngô Tà tỉnh lại, cậu bật người ngồi dậy.

“Oa, oa, oa, oa oa, oa!!” Nghe tiếng người bên cạnh la hét, Ngô Tà

quay đầu nhìn Bàn Tử, Tố Trinh, cả hai đều bị cậu dọa cho giật mình.

"Chết đi sống lại à!!" Bàn Tử bị Ngô Tà dọa làm đổ cả nước trà, nước trà đổ ướt hết cả ngực áo.

Ngô Tà vội vàng nhìn xung quanh, lửa than xung quanh cháy đượm, ấm áp, trên người cậu được đắp thêm áo của Bàn Tử.

Toàn thân đẫm mồ hôi lạnh, Ngô Tà quay hai vòng, tìm kiếm Hắc Hạt Tử.

Chương 271

Đồng thời cũng không ngừng véo mình, để chắc chắn mình thực sự đã tỉnh.

Mãi cho đến khi phát hiện không có sự tồn tại của Hắc Hạt Tử, cộng thêm cánh tay thực sự rất đau, Ngô Tà rưng rưng nước mắt mới yên tâm.

Lần này là hiện thực rồi, không phải mơ.

"Dọa chết tôi rồi, tôi đã ngủ bao lâu rồi?" Ngô Tà quay đầu hỏi Bàn Tử, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu tự hỏi.

Tại sao mình lại có một giấc mơ kỳ lạ như vậy, giấc mơ trong mơ?

Cái gì đang ảnh hưởng đến mình?!

Trong rạp chiếu, các fan hâm mộ nhìn Bàn Tử kể cho Ngô Tà nghe về hành trình mạo hiểm, nhưng trong đầu tất cả mọi người đều đang suy nghĩ về ý nghĩa của đoạn phim mà Ngô Tà vừa thấy.

Chẳng lẽ Tống Thần vì thời lượng không đủ nên đã quay bừa?

Điều đó cũng không đúng, bộ phim này dù xem thời gian nào cũng vượt xa phim bình thường, không đến mức phải thêm vào những tình tiết khó hiểu.

Cũng không thể vì theo đuổi tính nghệ thuật độc đáo, mọi người đều hiểu con người Tống Thần.

Anh ta thường sẽ không quay những tình tiết có ý nghĩa sâu sắc đặt ở bề mặt, dù có những tình tiết hack não, cũng sẽ âm thầm đặt ở tuyến phụ không để người ta dễ dàng phát hiện.

Vậy thì đoạn phim này đặt ở đây có ý nghĩa gì, Tống Thần đang ám chỉ điều gì sao?

Đang chỉ ra rằng sự thật đằng sau Thanh Đồng Môn không quan trọng như những tảng đá có thể thấy ở khắp nơi, còn sự tồn tại của Trương Khởi Linh thì giống như giấc mơ của Ngô Tà sao?

Hay là, đoạn phim này đang miêu tả một tầng ý nghĩa sâu xa hơn?

Về điều này, mọi người đều để lại một dấu hỏi trong lòng, cho rằng những thứ này có khả năng liên quan đến những bộ phim sau này của Tống Thần.

Trong phim, Bàn Tử đưa cho Ngô Tà hai lựa chọn.

Hai lựa chọn này cũng là do Trương Khởi Linh để lại cho Ngô Tà, trên con đường dẫn đến Thanh Đồng Môn, Trương Khởi Linh đã để lại những ký hiệu đặc biệt để dẫn đường cho mọi người.

Khi đến gần Thanh Đồng Môn, lại chia ra một ngã rẽ.

Bàn Tử cho rằng con đường kia có khả năng ẩn giấu nơi chứa đựng tất cả sự thật, hỏi Ngô Tà có muốn đi tìm hiểu không.

Nhưng đối với điều này, Ngô Tà bày tỏ, không còn quan trọng nữa, cậu sớm đã không phải là người ở trong sương mù, muốn nhìn thấu mọi thứ của năm đó nữa rồi.

Bây giờ chỉ cần đợi Trương Khởi Linh ra ngoài, là có thể đến một ngôi làng ở phương nam sống một cuộc đời bình yên.

Bàn Tử bày tỏ vậy thì phải cho anh một chức trưởng thôn, đối với điều này Ngô Tà cũng cười gật đầu đồng ý.

Sau đó, hai người để Tố Trinh rời đi chuẩn bị vật tư, còn hai người thì ở lại gần Thanh Đồng Môn.

Bắt đầu từng ngày chờ đợi ngày Trương Khởi Linh ra ngoài.

Rất nhanh, đã đến ngày cuối cùng của hẹn ước.

Ngô Tà tỉnh dậy lay tỉnh Bàn Tử, trước tiên đứng dậy rửa mặt, nhìn Thanh Đồng Môn không khỏi nghĩ.

Anh ấy sẽ xuất hiện chứ?

Câu nói đầu tiên sẽ là gì?

Lúc ra ngoài sẽ là một mình sao?

Hay một đám người?

Mình có phải tiêu diệt hết những thứ đi theo anh ấy không?

Nghĩ vậy, Ngô Tà kiểm tra đạn dược, sau đó ngồi trước cửa Thanh Đồng Môn, cầm hai khẩu súng như một chiến thần.

Nhưng Ngô Tà suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy không thích hợp.

Cuối cùng cậu đặt hai khẩu súng ra sau lưng, như vậy sẽ không dọa Tiểu Ca.

Lúc này, Bàn Tử giải quyết xong nhu cầu sinh lý đi tới, đưa cho Ngô Tà một chiếc điện thoại nói.

"Nghe chút nhạc đi.

Hôm nay nên nghe bài gì?" "Có bài gì?" Ngô Tà nhận lấy điện thoại lướt xem, nhìn danh sách nhạc, toàn là nhạc khiêu vũ quảng trường.

"Bật cái này lên chắc Tiểu Ca sẽ chui ngược vào lại mất?

Mặc dù tôi thấy cũng khá sôi động..." Ngô Tà nhìn những cái tên quen thuộc trên đó không khỏi cười nhìn Bàn Tử hỏi.

"Không có bài nào hợp cảnh hơn à?" "Có một bài, gần đây khá hot, một cô bé ở Ba Nãi tải cho tôi." Bàn Tử lấy lại, lật một hồi lâu cuối cùng cũng tìm ra: "Tên là!

See You Again.” Ngô Tà bật lên, tiếng hát tĩnh lặng, không lớn lắm, là tiếng Anh.

Hai người cứ như vậy ngồi trước cửa Thanh Đồng Môn lặng lẽ nghe nhạc.

“Its been a long day without you my friend, And I'll tell you all about it when I see you again.” Bàn Tử ngân nga, khá hay.

Còn Ngô Tà thì lặng lẽ trầm mặc, nghe rất lâu.

Dần dần, Bàn Tử ngủ thiếp đi, ngáy khe khẽ ở một bên.

Mắt Ngô Tà cũng dần dần bắt đầu buồn ngủ, mắt từ từ muốn nhắm lại.

Và trong cơn mơ màng, Ngô Tà thấy Thanh Đồng Môn đã mở.

Sau đó Ngô Tà dứt khoát đưa tay điên cuồng dụi mặt, mắt cố gắng mở to nhìn về phía Thanh Đồng Môn.

Vẫn là dáng vẻ đóng chặt như vậy.

Đối với điều này, Ngô Tà để không ngủ thiếp đi chỉ có thể không ngừng nói chuyện với Bàn Tử đang ngủ, đủ loại câu chuyện và những thứ bịa đặt đều có.

Cuối cùng, Ngô Tà cũng không biết đã thức bao lâu, những lời nói trong miệng cũng dường như lộn xộn.

Đột nhiên, Ngô Tà cảm thấy trong cơn mơ màng có một người từ từ ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Hửm?” Ngô Tà chần chừ, nghiêng đầu nhìn sang, đối phương cũng nghiêng đầu nhìn cậu.

“Ân!!” Lúc này, Bàn Tử từ từ tỉnh lại, trừng lớn hai mắt nhìn hai người trước mặt.

Ngô Tà nhìn khuôn mặt quen thuộc đối diện, trong đôi mắt điềm nhiên của đối phương phản chiếu ánh lửa.

“Cậu già rồi.” Mắt Trương Khởi Linh nhìn khuôn mặt thay đổi của Ngô Tà thản nhiên nói.

Không đợi Ngô Tà nói, Bàn Tử trực tiếp xông lên, một tay khoác vai Muộn Du Bình, làm anh loạng choạng hét lên.

“Làm sao so được với Tiểu Ca chứ.

Cuối cùng cũng chịu ra rồi!!!” “Ra ngoài là tốt rồi,” Nhìn Trương Khởi Linh bị Bàn Tử lay đông tây ngã nghiêng, Ngô Tà cười kéo tay áo xuống, che đi vết sẹo trên tay, đứng dậy.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu cười với Ngô Tà, nụ cười đó quý giá đến mức Ngô Tà trực tiếp một tay xách túi nói.

“Đi thôi.” Màn hình phim tối sầm, giọng của Trương Khởi Linh cuối cùng từ từ vang lên, trong đó xen lẫn giọng của Ngô Tà nói.

Tôi chỉ nghĩ, đã lâu không gặp. .

“Vãi chưởng?!

Hết rồi á!?” Cái kết đột ngột khiến khán giả đang xem phim trên toàn quốc đồng loạt thốt lên kinh ngạc, trong đó không ít lời cảm thán còn kèm theo những câu “hỏi thăm” thân tình.

Người hâm mộ bắt đầu thảo luận sôi nổi, chủ đề chính xoay quanh việc bộ phim kết thúc quá bất ngờ.

“Á, không phải chứ, sếp ơi, sao hết nhanh vậy?” “Đừng!

Trương Khởi Linh vừa mới xuất hiện mà đã hết rồi sao?” “Thế nào là bất ngờ!

Mẹ nó thế nào là bất ngờ!

Mẹ nó đây mới gọi là bất ngờ!" "A a a!?

Mẹ kiếp, tao vừa mới nhoẻn miệng cười!

Thế mà cụt ngủn luôn?

Đùa tao đấy à!?" "Tống Thần!

Mối thù này tao với mày không đội trời chung!" "Vãi!

Rốt cuộc vẫn bị lừa!

Chương 272

Đã bảo Trương Khởi Linh là nhân vật chính cơ mà!?" "A!

Trương Khởi Linh xuất hiện tổng cộng chưa được nửa tiếng nữa!" "Đúng vậy, tuy số lần xuất hiện không ít, nhưng chủ yếu là qua tên và hồi ức!

Người thật thì mẹ nó xuất hiện được ba giây!" "Tiền của Tiêu Dương cũng dễ kiếm quá nhỉ?

Đóng một bộ phim ngắn như vậy mà kiếm không ít tiền." "Chắc vì anh ấy là 'nhân vật linh hồn' đó?" "Linh hồn cái khỉ gì!

Tao muốn xem Ngô Tà và Trương Khởi Linh hú hí với nhau cơ!" "Hủ nữ quá đáng rồi nha!

Cặp Bình-Tà của người ta là tình huynh đệ trong sáng đấy!" "Thế còn Bàn gia của tôi thì sao?" "Thôi đừng cãi nữa!

Đừng cãi nữa!

Nhạc nổi lên rồi!

Nhạc nổi lên rồi!" Nhiều người chú ý đến màn hình đen bắt đầu hiện lên những dòng chữ.

Lời kết: Từ nay, Ngô Tà không còn cô đơn, Trương Khởi Linh không còn trống rỗng lạnh lùng, Vương Bàn Tử không còn bi thương cảm khái.

Thiết Tam Giác cuối cùng đã đoàn tụ, và tôi cũng đã hoàn thành được một tâm nguyện trong lòng.

Nguyện cho Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử, mãi ở bên nhau, sống thật tốt, thật vui vẻ.

Sau này nếu có xuống mộ, lúc đi là ba người, lúc về cũng là ba người.

Câu chuyện đã khép lại, chúc mọi điều tốt lành.

Màn hình chuyển sang màu đen, ca khúc quen thuộc "Thập Niên Nhân Gian" bắt đầu vang lên.

Nhiều fan hâm mộ nhìn những dòng chữ kết thúc trên màn hình, không hiểu sao nước mắt bỗng trào ra.

"Đậu má, cuối cùng còn chơi trò sến súa!

Tống Thần đúng là đồ chó!" "Tưởng viết vài câu cảm động là tôi sẽ tha thứ cho à?

Không bao giờ!

Hu hu hu!" "Tôi không có khóc đâu!

O( )o, chỉ là bị bụi bay vào mắt thôi." "Ừ ừ, điều kiện vệ sinh rạp phim tệ thật, hạt bụi to thế, mắt tôi đau quá!" "Hu hu hu!

Đáng ghét!

Rõ ràng viết được như vậy sao không quay thành phim đi chứ!" "Tên Tống Thần này chắc chắn cố tình làm tôi tức chết mà!" "Ê, bài 'Thập Niên Nhân Gian' này nghe có vẻ hơi khác nhỉ?

Hình như không phải một mình Tống Thần hát?" Nghe tiếng nhạc bên tai, giai điệu đầu tiên cất lên là mọi người đã nhận ra bài hát.

Dù sao thì, đã là fan cứng của "Đạo Mộ Bút Ký", ai mà không nghe đi nghe lại bài này cả trăm lần chứ.

Bài hát do Tống Thần tự sản xuất, đại diện cho tinh thần của "Đạo Mộ Bút Ký", "Thập Niên Nhân Gian".

Lần này Tống Thần đã đặc biệt làm lại một phiên bản hoàn toàn

mới, cũng là một lời tri ân đến người hâm mộ.

Điểm khác biệt duy nhất so với phiên bản của "Đạo Mộ Bút Ký" trước đó là, lần trước Tống Thần hát đơn ca, còn lần này là bản hợp xướng của toàn bộ diễn viên chính.

Việc phân chia lời hát do nhân viên chuyên nghiệp của Long Hoa Entertainment đảm nhận, giao những đoạn ca từ phù hợp cho từng diễn viên chuyên trách.

Như vậy, người nghe có thể cảm nhận sâu sắc hơn ý nghĩa trong từng câu hát.

Tuy nhiên, lúc này các fan đều đang sôi máu, chẳng ai thèm để ý đến những điều đó, chỉ muốn tẩn cho Tống Thần một trận.

Về lý do ư?

Dù cốt truyện, âm nhạc, hình ảnh của phim đều xuất sắc, nhưng tôi không hài lòng, tôi muốn xem cảnh Ngô Tà và Trương Khởi Linh hú hí cơ.

Đó là tiếng lòng của không ít fan.

Nhưng khi tiếng hát vang lên, nhiều fan lại dán mắt vào màn hình.

Đừng hiểu lầm, không phải họ xem lời bài hát, mà vì lúc này trên màn hình xuất hiện những cảnh quay hoàn toàn mới. *Ánh đuốc vẫn soi rọi,* *Bí mật thời gian chôn giấu,* *Ánh sáng hoán đổi sáng tối, lập trường tùy ý trôi chảy,* *Xem ai đứng ở nơi đâu...* Theo tiếng hát chậm rãi của Tống Thần, phía bên trái màn hình đen hiện lên một cảnh quay mới.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh, và Bàn Tử cùng nhau hợp tác, từ từ leo lên vị trí cửa ra trên đỉnh núi.

"Hộc, hộc!" Bàn Tử thở hổn hển, tay chân bấu víu leo lên, ngẩng

đầu nhìn Ngô Tà đang được Trương Khởi Linh dìu, cười mắng.

“Này!

Tiểu Ca!

Cậu không trượng nghĩa gì cả, sao chỉ giúp mỗi Thiên Chân thế!?” “Chẳng phải vừa nãy ông bảo mình khỏe lắm sao?” Ngô Tà bực bội quay lại đấu võ mồm với Bàn Tử, những lời “thăm hỏi” thân thiết liên tục vang lên giữa hai người.

Trương Khởi Linh nhìn hai người đang cãi nhau, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lặng lẽ quan sát, trong mắt anh lóe lên một tia ấm áp.

Khung hình bắt đầu từ từ lùi ra xa, toàn cảnh ngày càng mở rộng.

Bóng dáng ba người dần nhỏ lại, cảnh quay cũng từ trong hang động kéo ra ngoài, cho đến khi bao quát toàn bộ cảnh sắc Trường Bạch Sơn.

Cảnh sắc Trường Bạch Sơn vẫn đẹp và trang nghiêm như thế...

Cảnh quay kết thúc, màn hình lại trở về màu đen.

Giọng hát của Tằng Nhất Hi vang lên, xen kẽ là hình ảnh của Tiêu Dương thỉnh thoảng hiện ra. *Ván cờ đã trăm ngàn lỗ thủng,* *Nhìn trước mắt thật giả đan xen, giả thì đã sao?* *Mang theo trái tim nóng rực tàn nhẫn bước tới,* *Pháp trường khoan dung nhất,* *Vỡ nát cũng chỉ là hồi âm trống rỗng,* *Cuối cùng lại may mắn vì ánh tà dương,* *Vẫn còn lưu lại trên người,* *Chẳng kịp kể câu chuyện bao thăng trầm,* *Có vách đá kỳ quái quanh co nhất,* *Thành toàn cho sự ngông cuồng của ta...

Cảnh quay lại xuất hiện.

Giải Vũ Thần đang đợi ở cửa Thanh Đồng Môn bỗng quay đầu

lại, khung hình chuyển sang Thiết Tam Giác đang dìu nhau bước ra.

"Ông chủ!

Ông chủ!" Khảm Kiên lập tức vui mừng nhảy cẫng lên vẫy tay, nhưng ngay sau đó, vết thương trên người khiến cậu đau đến nhe răng trợn mắt.

Dù vậy, trên mặt Khảm Kiên vẫn là nụ cười hạnh phúc.

Giải Vũ Thần cũng mỉm cười vui vẻ, nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Ngô Tà, anh nhẹ nhàng nói: "Cuối cùng cũng thật sự cười thành tiếng rồi…" Màn hình lại chuyển thành màu đen, khiến nhiều khán giả không kìm được mà thở dài một tiếng.

Lúc này, bài hát được chuyển sang phần hát của Trương Nguyệt Thần, Trần Hạo Hãn, Tiêu Viêm và những người khác.

Giọng hát của bốn, năm người hòa quyện vào nhau tạo nên một cảm giác hoàn toàn khác biệt. *Ánh trăng trên biển cùng trăng tròn rót đầy ly,* *Có ngọn núi tuyết cô độc nhất,* *Lặng nghe ta ngâm thơ,* *Người đời kinh ngạc tình tiết khác thường,* *Ánh sáng có thể tìm đường hiểm trở,* *Cũng có thể soi đường thênh thang,* *Ánh sáng vá lại thế gian rách nát,* *Không cần đo lường…* Màn hình tối lại sáng lên, cảnh quay mới lại hiện ra cùng với bài hát.

Lần này, bối cảnh chuyển đến Ngô Sơn Cư ở Hàng Châu.

Vương Minh đang gục trên quầy, bĩu môi chơi game trên điện thoại.

Tiếng game vang lên không ngớt, nhưng ánh mắt Vương Minh thỉnh thoảng lại liếc ra phía cửa, như đang đợi ai đó.

Bất chợt, Vương Minh thấy ba bóng người từ từ xuất hiện trong khung cảnh sáng lòa bên ngoài.

“Ông chủ!” Vương Minh lập tức bật dậy, mặt mày hớn hở, vứt cả điện thoại đang chơi dở sang một bên.

Khung hình lại chìm vào bóng tối… Lần này, tất cả các diễn viên bắt đầu hợp xướng, âm thanh trở nên phong phú và phức tạp hơn. *Xem kế sách vô thường,* *Và lúc bàng hoàng,* *Xem cuối cùng cũng có dũng khí một mình chống chọi,* *Sự hoang đường của nhân thế,* *Mang theo trái tim nóng rực tàn nhẫn bước tới,* *Pháp trường khoan dung nhất,* *Vỡ nát cũng chỉ là hồi âm trống rỗng,* *Cuối cùng lại may mắn vì ánh tà dương,* *Vẫn còn lưu lại trên người,* *Chẳng kịp kể câu chuyện bao thăng trầm,* *Có vách đá kỳ quái quanh co nhất,* *Thành toàn sự ngông cuồng của ta,* *Ánh trăng trên biển cùng trăng tròn rót đầy ly,* *Có ngọn núi tuyết cô độc nhất,* *Lặng nghe ta ngâm thơ,* *Người đời kinh ngạc tình tiết khác thường,* *Có vách đá kỳ quái quanh co nhất,* *Thành toàn sự ngông cuồng của ta…* Tại một thôn trang ở phương Nam, trong một sân nhà được trang trí đẹp đẽ.

Ngô Tà nằm trên ghế tựa, bên cạnh là ấm trà đang bốc hơi nghi ngút, cả người nhẹ nhàng đung đưa.

Khung hình chuyển động, Trương Khởi Linh đang xem máy tính bảng trong nhà, bên cạnh Bàn Tử đang lải nhải không ngừng.

Khung hình lại chuyển, một bóng lưng trẻ tuổi xách đồ bước vào cửa.

Vừa thấy Ngô Tà trên ghế tựa, người đó liền điên cuồng hét lên.

“Ngô Tà chết tiệt!

Tao tìm mày muốn chết!

Mày trốn ở đây à!” Ngô Tà ngẩng đầu nhìn người nọ rồi bất đắc dĩ thở dài.

“Ai... tha cho tôi đi mà...

Chương 273

Lê Thốc đại gia…” “Hừ!

Mơ đi!” Khi Lê Thốc bước vào nhà, tiếng sấm bắt đầu vang lên không ngớt bên ngoài... *Người đời kinh ngạc tình tiết khác thường,* *Có nét chữ thanh mảnh nhất,* *Đều đã ố vàng theo ký ức,* *Ta lại một lần nữa mở ra chương tiếp theo~* … “Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên Thiên” - Hết.

Bộ phim đã kết thúc, sau đó là danh sách các nhân viên đoàn phim.

“Easter egg hả?

Đây là after-credit à?” “Tiếng sấm?

Có ý nghĩa gì không?

Chuyện gì thế nhỉ?” “A a a, không phải hết rồi sao?

Tại sao lại gài một chi tiết như vậy?” “Hoàn toàn không hiểu gì cả!

Rốt cuộc là sao!?” “Tại sao Lê Thốc lại xuất hiện ở đây?

Đáng ghét!

Tống Thần, cái tên chuyên đào hố này!

Sao mày không đi chết đi!” “Mấy cái đó tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm Ngô Tà và Trương Khởi Linh có phải đã ở ẩn cùng nhau không?” “Chuyện rõ ràng rành thế còn phải hỏi à?

Nhìn là biết mà!” “Đúng vậy!

Nhưng tôi muốn xem cảnh Ngô Tà và Trương Khởi Linh sống chung!” … Dù phim đã kết thúc, màn hình đã sớm tắt ngóm, thậm chí đèn trong rạp cũng đã bật sáng.

Nhưng đông đảo khán giả vẫn không có ý định rời đi, ai nấy đều ngồi yên tại chỗ, bắt đầu thảo luận với bạn bè bên cạnh, thậm chí là với những khán giả xa lạ khác.

Điều này khiến nhân viên dọn dẹp mở cửa rạp chiếu phim có chút ngớ người.

Anh ta cúi đầu nhìn dụng cụ vệ sinh trong tay, rồi lại ngẩng đầu nhìn vào rạp không một bóng người đứng dậy, cảm thán: "Tình hình gì đây?

Sao không có ai ra về cả?" Làm nhân viên rạp chiếu phim bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên anh ta thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

"Lần đầu tiên gặp trường hợp phim kết thúc ba phút rồi mà không một ai muốn rời khỏi rạp…" Nhưng một lúc sau, nhân viên lập tức phản ứng lại.

"Không được, không được, cứ thế này thì không kịp cho suất chiếu tiếp theo." Vì "Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên Thiên" quá hot, lại đúng vào dịp nghỉ lễ, lượng lớn học sinh sinh viên đều đang nghỉ.

Để tối đa hóa lợi nhuận, rạp chiếu phim đã sắp xếp lịch chiếu dày đặc.

Cộng thêm thời lượng phim của Tống Thần vốn đã dài, điều này càng làm giảm số suất chiếu.

Vì vậy, để tăng số suất, rạp đã rút ngắn khoảng cách giữa hai suất chiếu, từ một tiếng xuống còn nửa tiếng.

Thậm chí một số rạp còn cách nhau có mười phút.

Điều này vô hình trung làm tăng độ khó cho công việc dọn dẹp của nhân viên, nay lại thêm việc khán giả xem xong không chịu về.

Nhân viên lo lắng hét lớn: "Quý vị!

Quý vị!

Phim hết rồi ạ!

Mời quý vị từ từ rời rạp!

Xin hãy đi theo thứ tự!" Thấy khán giả vẫn không nhúc nhích, nhân viên chỉ có thể sốt ruột la lớn: "Quý vị ơi!

Quý vị ơi!

Xin mọi người đấy!

Thời gian gấp lắm rồi ạ!!!" … Tình huống tương tự đang diễn ra trên khắp cả nước, hầu như tất cả nhân viên rạp chiếu phim đều phải thúc giục khán giả rời đi.

Nhưng chỉ có một phòng chiếu là ngoại lệ, nhân viên không những không đuổi người xem đi, mà ngược lại còn giữ chặt không cho họ rời khỏi.

Đúng vậy, không sai, những người đang xem phim trong rạp đó chính là Tống Thần và nhóm của anh, bao gồm cả đoàn làm phim và các diễn viên chính như Trương Nguyệt Thần.

"Tống đạo ơi!

Bây giờ không ra ngoài được đâu!

Giờ mà ra ngoài là rạp phim của tôi toang đấy!" Ông chủ rạp phim níu lấy tay phải Tống Thần, khóc lóc nói.

"Tôi biết rồi, tôi biết rồi, mau buông tay tôi ra!" Tống Thần ghê tởm lắc lắc tay phải, muốn hất tay ông chủ rạp ra.

Lòng bàn tay của gã này mồ hôi nhễ nhại, khiến Tống Thần sởn cả da gà.

"Vậy thì tốt!

Vậy thì tốt!

Nhất định đừng ra ngoài, nếu ra ngoài bây giờ chắc chắn sẽ gây náo loạn!" Ông chủ rạp được Tống Thần đồng ý, lập tức vui vẻ gật đầu.

Vừa nãy ông ta đã liếc nhìn sảnh chờ bên ngoài, trời ạ, đông nghẹt người.

Ai nấy đều đội chiếc mũ lưu niệm "Đạo Mộ Bút Ký" được bán trong rạp.

Nếu ông chủ rạp không nhớ nhầm, chiếc mũ đó hình như có giá 100 tệ một cái.

Dù là rạp phim bán, nhưng ông chủ vẫn thấy món đồ này quá đắt.

Nhưng trong mắt fan hâm mộ, chiếc mũ có dấu ấn đặc biệt của "Đạo Mộ Bút Ký" này lại có giá trị sưu tầm rất lớn.

Hơn nữa, món đồ này còn là phiên bản giới hạn toàn quốc chỉ mười vạn chiếc, mỗi chiếc đều có số hiệu riêng!

Tất nhiên, rạp chiếu phim cũng chỉ chịu trách nhiệm bán hàng.

Nhà sản xuất và phát hành chính là Long Hoa Entertainment, dù sao thì bản quyền cũng nằm trong tay đối tác hợp tác là Tống Thần mà!

Hoa tổng: Đúng vậy!

Ý của tôi đấy!

Còn gì hấp dẫn hơn phiên bản giới hạn chứ!

Sau khi bán hết mũ giới hạn, tôi sẽ tung ra phiên bản thường không có số hiệu, ha ha ha!

Bất ngờ không!?

Tống Thần: Vâng vâng vâng, ngài đúng là thiên tài kinh doanh. …

Ông chủ rạp lại xin lỗi Tống Thần và mọi người một lần nữa, sau khi bước ra khỏi phòng chiếu, ông ta rất "thân thiết" khóa trái cửa lại.

Lý do mỹ miều là: để giúp họ không bị những fan đi nhầm phòng làm phiền.

Nhưng mục đích thực sự là: ông chủ rạp sợ fan đi nhầm vào phòng chiếu, gặp phải Tống Thần, dẫn đến việc một lượng lớn fan hâm mộ ùa vào gây ra đủ thứ chuyện không hay.

"Thôi được rồi, khóa lại khiến ông yên tâm thì cứ khóa đi." Tống Thần bất đắc dĩ đi về chỗ ngồi của mình, lấy điện thoại ra lướt xem, bỗng nhiên chú ý thấy vài người bên cạnh có vẻ bồn chồn không yên.

"Sao vậy?" Tống Thần tò mò hỏi, không hiểu tại sao mấy người này lại có thể đồng loạt rung chân không ngừng.

Trông họ có vẻ rất gấp gáp, trên mặt ai cũng có một vẻ khó nói.

"Đạo diễn… em… chỉ là…" Một cô gái trẻ trong số đó đỏ mặt, không dám nói ra nguyên nhân, chỉ ngồi tại chỗ cúi đầu ấp úng.

Nhưng Tống Thần để ý tần suất rung chân của cô còn nhanh hơn.

"Là sao?" "Ôi trời!

Tống đạo!" Cuối cùng, phó đạo diễn Trương vừa rung chân vừa chống hông nói với Tống Thần.

"Bọn tôi đang nhịn tiểu muốn chết đây!

Anh phải biết là tôi đã xem phim mấy tiếng đồng hồ rồi, chưa đi vệ sinh lần nào đâu!" Đối với việc này, Tống Thần tỏ ra lực bất tòng tâm, sau đó bắt đầu lướt xem hot search mới nhất trên Weibo.

Anh muốn xem phim mới lên được mấy top trending, tiện thể xem Weibo có bị fan hâm mộ tấn công nữa không.

Hết cách, Tống Thần cũng biết việc mình làm không được tử tế

cho lắm.

Nhưng chưa kịp xem hot search về việc Weibo bị tấn công, anh đã thấy hot search về Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn và Tiêu Dương.

“Chuyện gì thế này?

Ba tên này làm sao mà đột nhiên lên hot search vậy?” Tống Thần nhìn hot search trên điện thoại, cảm thấy cạn lời với ba kẻ đó.

Chương 274

Ngày ra mắt phim mà cũng phải gây ra chuyện kỳ quặc gì đó sao?

Rõ ràng tối hôm qua ai nấy đều hứa sẽ ngụy trang cẩn thận để đi xem phim, vậy mà vẫn bị fan phát hiện, rồi bị bao vây.

Cuối cùng vì tin tức này mà lên hot search.

"Ừm?

Mười phút trước?" Tống Thần bỗng chú ý đến thời gian lên hot search, phát hiện video này được quay mười phút trước, và lên top trending Weibo chỉ mới hai phút.

Cũng có nghĩa là, người quay video ba người bị lột đồ, đăng lên mạng chỉ vài phút, video đã bắt đầu leo lên top trending.

"Cũng được đấy, ba anh em…" Tống Thần chép miệng, bất đắc dĩ lắc đầu cảm thán, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên màn hình điện thoại.

"Đợi đã, sao mình cứ có cảm giác câu chuyện này đã xảy ra ở đâu đó rồi!" Tống Thần đang lướt điện thoại bỗng cảm thấy cảnh này quen quen, sau khi suy nghĩ kỹ lại, anh đột nhiên nhớ ra lần ở sân bay, Tiêu Dương cũng bị gài bẫy như vậy.

Bị một lượng lớn fan hâm mộ bao vây, không ngừng giằng co lột quần áo của anh ta.

Lúc đó, khi Tống Thần về đoàn phim, còn bị Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn trêu chọc.

Tuy sau đó hai người đã bị Tống Thần trả thù bằng cách thêm cảnh quay.

Không ngờ hai người nhanh như vậy đã gặp phải chuyện tương

tự, khiến Tống Thần có chút không nhịn được cười, vừa xem bình luận vừa lưu lại video này, chuẩn bị để sau này dùng để trêu chọc họ.

Mà chiều hướng của các bình luận cũng rất thú vị. 【Ha ha ha, đang đợi phim chán muốn chết, không ngờ lại được xem video này!!】 【Đúng vậy, chỉ hơi tiếc là rạp phim của ba người đó ở xa quá, tôi không đến kịp.】 【Thật đấy, tôi thấy mấy người trong rạp của tôi cũng đang xem hot search trên điện thoại, ai cũng xem video của ba người họ!】 【Ha ha ha!

Ba người này không phải cố tình đấy chứ?】 【Cố tình tranh hot search với 'Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên' sao?】 【Không thể nào, cái giá phải trả lớn quá nhỉ?

Nhìn kìa, sắp bị lột sạch rồi!】 【Thật đấy!

Cơ bụng của Tiêu Dương đẹp quá!

Không ngờ Tằng Nhất Hi trông thư sinh vậy mà cũng có tám múi cơ bụng nha!】 【Chậc chậc!

Sao không ai nhìn thân hình của Bàn gia chúng tôi thế!

Mọi người không phát hiện Bàn gia là người duy nhất không cố ý che đậy thân hình của mình à?

Có thể tôn trọng một chút được không?】 【Phụt ha ha ha, đó là cơ bụng chín-chín-quy-một, thật sự không phải người thường có thể thưởng thức được đâu, ha ha ha!】 【Đáng ghét!

Quả nhiên Tiêu Dương không phải là Trương Khởi Linh!

Trương Khởi Linh của tôi không thể như vậy được!】 【Đúng đúng!

Không sai!

Không sai!

Trương Khởi Linh không phải như vậy!】【Đúng thế!

Đúng thế!

Tôi tin Trương Khởi Linh thật sự chắc chắn đang ở Trường Bạch Sơn!】【Không sai!

Trương Khởi Linh của tôi chắc chắn đang ở trong Thanh Đồng Môn đợi tôi!!

Tiêu Dương chắc chắn không phải Trương Khởi Linh!

Chỉ là một diễn viên!

Sao hiểu được Trương Khởi Linh chứ!】【Nói vậy thì Tiêu Dương cũng thảm quá nhỉ?】【Tôi không quan tâm!

Tôi quyết định rồi!

Tôi sẽ lên đường đến Trường Bạch Sơn!!

Tôi phải đi cứu Trương Khởi Linh!!】【Đúng vậy!

Tôi cũng đi!

Tôi cũng đi đón Trương Khởi Linh!】【Huynh đệ!

Cho tôi một suất!】…….

Nhìn ngày càng nhiều cư dân mạng tự phát tập hợp, chuẩn bị đến Trường Bạch Sơn đón Trương Khởi Linh, Tống Thần đang xem bình luận mà dở khóc dở cười.

"Chẳng phải tôi đã đón Trương Khởi Linh ra rồi sao?

Sao ai cũng đòi đến Trường Bạch Sơn đón anh ta vậy?" Tin này mà để Vương lão biết được, e là lại tìm mình gây phiền phức mất.

Tống Thần tưởng tượng ra cảnh Vương lão ca cẩm, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Khu du lịch Trường Bạch Sơn kể từ sau khi quay xong "Đạo Mộ

Bút Ký" đã luôn trong tình trạng quá tải.

Vào mùa hè, khi tuyết trên núi tan, đáng lẽ đây là thời điểm khu du lịch Trường Bạch Sơn ít khách nhất.

Dù sao thì, phần lớn du khách đến đây đều là để ngắm cảnh tuyết sơn hùng vĩ.

Vì vậy, sau khi tuyết tan vào mùa hè, lượng khách giảm sút cũng là chuyện bình thường.

Nhưng quy luật thông thường này, sau khi Tống Thần quay xong bộ phim quảng bá cho Trường Bạch Sơn mang tên "Đạo Mộ Bút Ký", đã hoàn toàn thay đổi.

Không chỉ lượng khách vào mùa đông tăng vọt, mà ngay cả bây giờ lượng khách cũng tăng chóng mặt, không hề có dấu hiệu suy giảm, khiến Vương lão và mọi người trở tay không kịp.

Thực ra không chỉ Cục Du lịch trong nước không hiểu, mà ngay cả nhiều người trong ngành du lịch nước ngoài cũng tỏ ra khó hiểu.

Hoàn toàn không hiểu tại sao lại như vậy.

Tại sao chỉ quay một bộ phim mà có thể khiến lượng khách của một khu du lịch tăng vọt. … *Cạch!* Trong lúc Tống Thần đang lướt điện thoại, cánh cửa bị ông chủ rạp khóa lại bỗng nhiên bị mở ra.

"Ha ha ha!

Em giỏi không!

Mở được rồi!

Cửa của rạp này hỏng rồi!" Một đôi nam nữ cười nói đẩy cửa bước vào.

Một anh chàng cơ bắp cuồn cuộn, cánh tay cường tráng nắm lấy tay nắm cửa, khoe khoang sức mạnh với bạn gái.

Cả hai đang cười hì hì quay đầu lại, bỗng phát hiện cả phòng chiếu phim ngồi chật kín người.

Ánh mắt của mọi người đều đang nhìn họ một cách kỳ quái.

"Tình hình gì thế này!?" Chàng trai rõ ràng không ngờ tới tình huống này, cả người căng thẳng lùi lại một bước.

Cô bạn gái của anh ta thì trong đám đông, một mắt đã nhìn thấy Tống Thần với dung mạo như thiên thần.

"A a a!

Chồng ơi!

Mau nhìn kìa!

Tống Thần!

Là đạo diễn Tống Thần!" "……" Tống Thần đang ngơ ngác bỗng phản ứng lại, lập tức giơ điện thoại lên nhắm vào hai người họ hét lớn.

"Không được nhúc nhích!

Giơ tay lên!" Sau đó, anh quay đầu hét với mọi người trong đoàn phim: "Đứng ngây ra đó làm gì!

Lên!

Khống chế họ lại!

Đóng cửa lại cho tôi!" "Ồ ồ ồ!!" Mọi người phản ứng lại, vội vàng xông lên khống chế hai người, sau đó dưới sự chỉ huy của Tống Thần, đóng sầm cửa lại.

Sau đó, để hai người không tiết lộ tin tức ra ngoài, Tống Thần và mọi người đã chụp ảnh chung với họ để đền bù, đồng thời cũng đưa ra một lời hẹn.

Khi "Lão Cửu Môn" ra mắt, Tống Thần sẽ cung cấp cho họ vé buổi công chiếu. 【'Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên' công bố doanh thu ngày đầu: 5,4 tỷ, lại một lần nữa phá kỷ lục lịch sử điện ảnh, ai có thể cản được người đàn ông này!?】 "Trời ạ, chơi lớn vậy sao…" Sáng sớm hôm sau, Tống Thần đang ngủ trong khách sạn bị tiếng thông báo tin nhắn liên tục bên gối đánh thức.

Anh cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn dồn dập từ dì Khương Nguyệt Thanh, bố mẹ và những người khác.

Chương 275

Cả ba người đều cùng chuyển tiếp một hot search trên Weibo.

Sau khi đọc tiêu đề hot search, Tống Thần cũng phải cạn lời, thầm cảm thán không biết thiên tài nào đặt cái tiêu đề này.

Có làm title-bait thì cũng không cần phải giật tít đến mức này chứ.

"Lại phá kỷ lục rồi à… Ừm… quả không hổ là mình." Tùy tay tắt đi lời chúc sức khỏe của bà nội, Tống Thần uể oải vươn vai đứng dậy khỏi giường, mở rèm cửa nhìn ra ngoài.

"Ồ… thời tiết đẹp thật đấy." Nhìn bầu trời mây đen kịt bên ngoài, Tống Thần gật gù khen ngợi thời tiết đẹp, sau đó vào phòng tắm bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Chiếc điện thoại đặt trên giường lại bắt đầu vang lên tiếng thông báo tin nhắn không ngớt.

Tằng Nhất Hi: 【Hu hu hu!

Tống Thần, hôm qua em thảm quá!

Nhưng mà phim của em lại phá kỷ lục rồi!

Em cảm thấy em sắp trở thành diễn viên trăm tỷ phòng vé rồi!】 Trần Hạo Hãn: 【Chúc mừng Tống đạo!

À không!

Phải là cùng vui!

Cùng vui!

Phim của chúng ta đại thắng!】 【Nhưng mà sau khi trải qua chuyện hôm qua, em cũng hiểu ý của Tống đạo rồi, phải tránh xa Tiêu Dương ra, đúng là chuyên gia đào hố!】 Tiêu Dương: 【Chúc mừng

đạo diễn lại lập kỷ lục mới.

Khụ khụ, chuyện hôm qua chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

Đương nhiên, nếu Tống đạo không biết em đang ở đây thì cứ lờ đi là được.】 Lưu Phẩm Hoa: 【Ha ha ha ha!

Tuyệt vời!

Quả nhiên là giỏi nhất!

Lại một lần nữa phá kỷ lục!

Quá tuyệt vời!】 Hoa tổng: 【Tôi biết mà!

Tôi biết mà!

Mắt nhìn của tôi không thể sai được!!

Nếu bây giờ cậu đang ở trước mặt tôi!

Tôi nhất định sẽ cho cậu một cái thơm!

Lại đây thơm một cái nào~ Từ Tử Huyên: 【Chúc mừng Tống đạo lại phá kỷ lục điện ảnh.

Với lại đạo diễn ơi~~, khi nào em có thể đến đóng vai khách mời trong Lão Cửu Môn vậy?

Người ta ngày nào cũng ở nhà tập luyện vòng ba quả đào đó~ không tin anh xem nè~ [Hình ảnh]】 Trương Nguyệt Thần: 【Tống đạo, em có thể kéo dài kỳ nghỉ không ạ?

Em về nhà một chuyến, ngày mốt sẽ quay lại đoàn đúng giờ để quay phim!】 【À, vừa nãy em quên mất!

Chúc mừng Tống đạo lại tạo nên huy hoàng!】 Tiêu Viêm: 【Chúc mừng Tống đạo!

Chúc mừng Tống đạo!

Đợi anh về Bắc Kinh!

Em sẽ mời anh một bữa thật ngon để ăn mừng!】 Khương Nguyệt Thanh: 【Thần Thần, chúc mừng nhé.

Tiếp theo việc quay phim phải cố gắng lên nha.

À đúng rồi, dì về cục làm việc rồi, tình trạng sức khỏe rất tốt, cảm giác âm lãnh kia cũng không xuất hiện nữa.】 Bố: 【Con trai giỏi, không hổ là giống của ta!!

Ha ha ha ha!】 【Khụ khụ, khi nào có kinh phí, chia cho bố một ít, đừng để mẹ con biết nhé!】 Mẹ: 【Con trai ngoan làm tốt lắm!

Thật tuyệt!

Tiền kiếm được đừng tiêu lung tung, nhớ để dành lấy vợ đấy nhé.

À, đừng cho bố con tiền nha~】 Ông nội: 【Cháu ngoan, phim của cháu hay thật, ông nội xem rồi!

À, bà nội con cũng vậy, mắt bà lão rồi không dùng điện thoại được, bảo ông tiện thể nói với cháu, ăn uống đầy đủ nhé!】 Vương lão: 【Nghe nói lại phá kỷ lục điện ảnh rồi?

Không tệ, không tệ.

Nhưng ta nghe nói trên mạng có rất nhiều người định đến Trường Bạch Sơn tìm Trương Khởi Linh?】 【Cậu có thể ngăn họ lại không, bây giờ trong khu du lịch đông người quá rồi!

Không thể tiếp nhận thêm lượng lớn du khách nữa!

Những địa điểm nguy hiểm đều không trông coi xuể!】 … Cầm điện thoại lên lần nữa, Tống Thần nhìn hơn 99 tin nhắn, bất đắc dĩ thở dài, bắt đầu trả lời từng người một.

Điều mệt mỏi nhất là không thể trả lời chung trong nhóm chat, mà phải trả lời riêng từng người, dựa vào tin nhắn của đối phương để trả lời cho phù hợp.

Hết cách, ai bảo trong đó có những người mà Tống Thần không thể đắc tội được chứ.

"May là mình cho mọi người nghỉ một ngày, nếu không mình cũng không có thời gian trả lời nhiều tin nhắn như vậy…" Tống Thần vừa cảm thán, hai tay vừa nhanh chóng gõ trên màn hình điện thoại.

Gõ gõ một lúc, Tống Thần chợt nhận ra Weibo của mình hình như đã lâu không cập nhật.

Trong tình huống phá kỷ lục phòng vé như hôm nay, nếu không đăng một bài Weibo thì có lỗi với những fan ngày ngày vào "tấn công" trang cá nhân của anh quá.

Thế là, sau khi trả lời xong tin nhắn của bố mẹ, Tống Thần chuyển sang giao diện Weibo.

Trước khi biên tập bài đăng chúc mừng, anh đặc biệt vào xem hot search.

Ừm, chính là cái hot search có chữ "Bùng nổ" đó.

Hết cách, trong số mấy hot search chúc mừng Tống Thần phá kỷ lục phòng vé, đây là cái duy nhất leo lên top 1.

Về nguyên nhân leo top, Tống Thần quan sát xong phát hiện ra, bài Weibo này gần như được đăng cùng lúc với thời điểm cập nhật doanh thu phòng vé hàng ngày.

Nói cách khác, nhờ vào chênh lệch thời gian mà nó đã thành công vượt qua các hot search cùng loại, leo thẳng lên đầu bảng.

Mọi người cũng nhờ bài Weibo này mới biết Tống Thần lại một lần nữa phá kỷ lục doanh thu ngày đầu của lịch sử điện ảnh.

Vì vậy, mọi người đều vào bình luận dưới hot search này, và những bình luận đó cũng giúp hot search này giữ được độ nóng lâu

dài, khiến nó không thể nào tụt khỏi vị trí đầu bảng. 【Ồ!

Tống Thần lại phá kỷ lục doanh thu ngày đầu rồi!

Chậc chậc chậc!

Quá đỉnh!!】 【Không hổ là đạo diễn tôi coi trọng, quả nhiên không làm tôi thất vọng!】 【Ha ha ha!

Đây mới gọi là đạo diễn số một trong nước!

Lần này có thể được gọi là danh xứng với thực rồi nhỉ?】 【Đúng vậy!

Lần trước với 'Sa Hải', có người nói Tống Thần chỉ gặp may thôi.

Lần này lại phá kỷ lục!

Để xem những kẻ đó còn cứng miệng được không!!】 【Ha ha ha!

Tôi phải đi vào trang của mấy đạo diễn nổi tiếng kia xem, tôi nhớ trước đây họ nói kỹ thuật quay phim của Tống Thần không được, chỉ dựa vào kỹ xảo thôi!】 【Tôi khinh!

Phim của mấy người đó mà có được một bộ tầm cỡ như 'Đạo Mộ Bút Ký', tôi sẽ không bao giờ chê bai họ nữa!】 【Đúng!!】 【Thôi!

Đừng nói nữa!

Chúng ta thảo luận chi tiết trong phim đi!】 【Không được!

Không được spoil!

Tôi còn chưa đi xem đâu!】 【Đúng đúng!

Đừng spoil phim!

Chúng ta thảo luận xem khi nào tên Tống Thần kia mới nhớ ra mật khẩu Weibo đi!】 【Chuyện đó là không thể rồi!

Chắc chắn không thể!】 …….

“Không nhớ mật khẩu à?” Tống Thần nhìn những bình luận trêu chọc, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười.

Chương 276

“Để tôi đăng một bài Weibo cho các người xem!

Cho các người biết thế nào là bất ngờ!” Nói xong, Tống Thần hai tay nhanh chóng gõ trên điện thoại.

Rất nhanh, một bài Weibo do chính tay Tống Thần viết, vô cùng nóng hổi đã được đăng lên trang chủ của anh.

Trụ sở chính của Weibo, nơi luôn theo dõi trang chủ của Tống Thần, sau khi nhận được thông báo này, giám đốc bộ phận mạng lập tức phản ứng, hét lớn: “Nhanh!

Nhanh!

Sắp xếp lại đường truyền!

Ưu tiên hàng đầu!” Giám đốc bộ phận mạng lập tức chỉ huy nhân viên điều chỉnh đường truyền, mục đích chỉ có một.

Đó là trong thời gian ngắn nhất, dù trang chủ của Tống Thần bị một lượng lớn người truy cập, cũng không thể để Weibo bị sập.

Đây là cuộc chiến đặt cược vào danh dự của giám đốc bộ phận mạng!

Tống Thần: 【Nghe nói mọi người đang tìm tôi?

Nói tôi quên mật khẩu Weibo?

Vậy thì tôi nói cho các bạn biết, không có đâu nhé~】 Kèm theo ảnh!

Tống Thần cùng đoàn phim “Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên” giơ tay hình chữ V chụp ảnh.

Tống Thần: 【Nhân đây, tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người đã

cùng tôi nỗ lực, nếu không có các bạn sẽ không có bộ phim phá kỷ lục doanh thu ngày đầu này!

Cảm ơn mọi người!

Đẹp đôi quá đi~ Bài Weibo này vừa đăng chưa đầy hai phút, một lượng lớn người đã ùa vào bình luận. 【Thưa các cụ!

Người các cụ theo dõi cuối cùng đã nhớ ra mật khẩu tài khoản rồi!】【Tên này cuối cùng cũng biết đăng một bài Weibo rồi!】【A!

Có cần khoe khoang vậy không?

Hửm?

Nếu không phải vì doanh thu lại lập kỷ lục, tên Tống Thần này chắc chắn sẽ không đăng Weibo!】【Tin tôi đi!

Nếu doanh thu không phá kỷ lục, hắn ta chắc chắn sẽ không đăng Weibo!】【Đáng ghét!

Người đàn ông này~ còn đăng ảnh chung nữa!】【Mẹ kiếp, không nói gì khác, người đàn ông này thật sự đẹp trai, trong đám minh tinh đúng là hạc giữa bầy gà!】【Thế à?

Thôi được rồi!

Tạm được bằng tám phần đẹp trai của tôi.】【Chậc chậc chậc, đồ không biết xấu hổ!】【Tống Thần!

Nhớ cho tôi đấy nhé!

Phải giữ vững việc đăng Weibo liên tục nhé!】【Đúng vậy!

Mỗi ngày đều phải đăng Weibo cho tôi!

Phải đăng liên tục!

Không được dừng lại!】… "Ngày nào cũng đăng thì tha cho tôi đi!" Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ không thể nào ngày nào cũng

đăng Weibo.

Mỗi ngày bận rộn như vậy, lấy đâu ra thời gian đăng chứ.

Hơn nữa sau này, Tống Thần còn phải chuẩn bị quay "Lão Cửu Môn".

Lần này vì những lý do như dựng bối cảnh từ trước, thời gian quay phim sẽ ngắn hơn nhiều so với dự kiến ban đầu.

Dù sao thì, kỳ nghỉ của Tống Thần cũng có hạn, là công chức nhà nước, không thể ngày nào cũng không đi làm được.

Tuy Vương lão, cục trưởng, đã đồng ý, nhưng quy tắc vẫn là quy tắc, không thể tùy tiện phá vỡ.

Sau khi xem một lúc các phản hồi trên Weibo, Tống Thần tiếp tục trả lời nốt những tin nhắn chưa xong.

Sau đó, anh ném điện thoại sang một bên, cả người nằm dài trên giường cảm thán: "A~~ muốn cứ nằm trên giường thế này không nhúc nhích, hoàn toàn không có ham muốn làm việc!" Chiếc nệm mềm mại khiến Tống Thần khẽ nheo mắt, nhắm mắt lại hồi tưởng về giấc mơ đẹp trước đó.

Tống Thần muốn thử xem có thể ngủ lại để kết nối lại giấc mơ đẹp đó không.

Nhưng công việc này có vẻ khó hơn Tống Thần tưởng tượng, anh nhất thời không thể kết nối lại được.

"Reng reng~ reng reng~~" Trong lúc Tống Thần sắp ngủ lại, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cắt ngang giấc mơ sắp kết nối lại của anh.

"Ai vậy?

Nửa đêm nửa hôm?" Tống Thần có chút bực bội mở mắt, tay phải

mò mẫm trên đỉnh đầu, thành công tóm được chiếc điện thoại.

Anh xoay nhanh chiếc điện thoại trong tay, đưa lên trước mắt nhìn.

Phát hiện là Lưu Phẩm Hoa gọi, Tống Thần có chút bất ngờ cảm thán: "Lại gọi điện nữa à?

Chẳng phải vừa mới nhắn tin sao?

Lẽ nào chê tin nhắn tôi gửi quá công thức hóa à?" Nói vậy, Tống Thần vuốt màn hình nhận cuộc gọi, đặt điện thoại bên tai hỏi: "Alo?

Anh Lưu tìm em có chuyện gì vậy?" "Cuối cùng cậu cũng nghe máy rồi, gọi mãi không được, anh còn tưởng cậu ngủ rồi chứ!" Giọng Lưu Phẩm Hoa ở đầu dây bên kia có chút gấp gáp, không còn vẻ bình tĩnh và điềm đạm như thường ngày, điều này khiến Tống Thần có chút ngạc nhiên.

"Sao vậy?

Giọng anh nghe gấp gáp thế." Tống Thần ngồi dậy, trong lòng thầm nghĩ không lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi.

Tại Thượng Hải, trong văn phòng trên tầng cao nhất của Long Hoa Entertainment, Lưu Phẩm Hoa đứng trước cửa sổ kính sát đất nhìn thành phố xinh đẹp, nói vào điện thoại: "Xảy ra chuyện à?

Cũng có một chút." Trong lúc nói, Lưu Phẩm Hoa lấy một lá thư mời mạ vàng từ chiếc bàn bên cạnh ra xem.

"Ừm?!" Tống Thần cảnh giác nói trước: "Không phải lại muốn đưa kịch bản phim cho em đấy chứ?

Bộ này còn chưa quay xong đâu!" "Đương nhiên là không rồi, phim ảnh đâu thể quay liên tục như vậy được!" Lưu Phẩm Hoa lắc đầu cười nói: "Không thể để cậu cứ quay phim mãi được, từ năm

ngoái đến giờ hình như cậu chưa được nghỉ ngơi phải không?" "Vâng, cho nên xin đừng bóc lột em nữa~" Tống Thần giả vờ giọng điệu oan ức hỏi đối phương, sau đó lại nói tiếp: "Đương nhiên, cũng đừng dùng tiền bạc để dụ dỗ em nhé!

Em không chịu được thử thách đâu." "Cậu nhóc này… bây giờ công ty có kế hoạch khác rồi!

Lấy đâu ra nhiều tiền cho cậu quay phim nữa." Lưu Phẩm Hoa tuy trong lòng cũng muốn tiếp tục rót vốn để Tống Thần quay phim, nhưng Long Hoa Entertainment là một công ty lớn, có nhiều nghiệp vụ khác.

Cũng có nhiều diễn viên và ca sĩ cần đào tạo, không thể chỉ xoay quanh một mình Tống Thần được.

"À không!

Không!

Lại bị cậu dẫn đi lạc đề rồi!" Lưu Phẩm Hoa cười lắc đầu, nhìn lá thư mời mạ vàng trong tay nói: "Lần này anh tìm cậu, chủ yếu là vì 'Sa Hải' đã được đề cử cho Giải thưởng Kim Tượng năm nay.

Đồng thời, cậu cũng được mời làm khách mời." "Em á?" Tống Thần gãi đầu, có chút tò mò hỏi: "Em đi làm gì chứ?

Em có phải người trong giới giải trí đâu." "Nhưng cậu là đạo diễn của 'Sa Hải', là người đàn ông hai lần liên tiếp phá kỷ lục lịch sử điện ảnh…" Lưu Phẩm Hoa đối với Tống Thần thật sự khâm phục, rõ ràng không phải đạo diễn chuyên nghiệp, nhưng lại có thể làm được những việc mà các đạo diễn lớn không làm được.

"Cậu có biết Giải thưởng Kim Tượng để mời được cậu đã tốn bao nhiêu công sức không?

Họ tìm khắp nơi phương thức liên lạc của cậu, ngay cả Cục Du

lịch Trường Bạch Sơn cũng đã thử liên hệ.

Cuối cùng mới chọn cách gửi thư đến công ty anh." "Vậy thật làm khó họ rồi… nhưng em chưa từng tham gia lễ trao giải nào như vậy cả…" Tống Thần cười khổ nói vào điện thoại.

Tuy hồi nhỏ từng theo bố mẹ tham gia các bữa tiệc lớn, nhưng đó đều là những buổi tiệc tổ chức để giao tế, còn loại tiệc tối chuyên để trao giải như thế này, Tống Thần thật sự chưa từng tham gia.

Quan trọng là Tống Thần không quen đứng trước mặt người khác để nhận giải.

Đúng vậy, Tống Thần cho rằng chỉ cần tham gia lễ trao giải, chắc chắn sẽ giành được giải thưởng tương ứng.

"Thôi nào, tham gia một lần cũng khá thú vị đấy." Lưu Phẩm Hoa trực tiếp giúp Tống Thần quyết định, sau đó nhìn lướt qua lịch trình nói: "Lễ trao giải sẽ được tổ chức ở Thượng Hải một tuần sau, lúc đó cậu về trước một chút.

Cậu có vest để mặc không?

Hay là ngày mai anh bắt đầu đặt may cho cậu một bộ?" "À… lễ phục à… nhà em có… lúc đó về nhà lấy là được rồi…" Tống Thần thản nhiên nói.

Ở nhà tại Bắc Kinh quả thực có cất giữ mấy bộ vest vừa vặn, đều là đặt may riêng để tham gia các buổi tụ họp của gia tộc.

Giọng nói của Lưu Phẩm Hoa mang theo ý cười: "Vậy thì tốt, một tuần sau gặp nhé!" Giải thưởng Kim Ảnh, lễ trao giải lớn nhất của giới điện ảnh Việt Nam, không có đối thủ.

Ở Việt Nam, chỉ có diễn viên giành được giải Nam/Nữ chính xuất sắc nhất của Kim Ảnh mới có thể được gọi là Ảnh đế, Ảnh hậu.

Lưu Phẩm Hoa cũng từng hai lần liên tiếp giành giải Kim Ảnh mười năm trước, cả đời tổng cộng giành được bốn giải Nam chính xuất sắc nhất, sau đó mới được đông đảo fan hâm mộ gọi là Thiên Vương.

Lần này "Sa Hải" được đề cử, trong giới điện ảnh cũng là một chuyện không nhỏ.

Chương 277

Dù sao thì, là một bộ phim phá vỡ nhiều kỷ lục, đồng thời tạo ra doanh thu phòng vé cao nhất, nếu năm nay không lọt vào danh sách đề cử của Kim Tượng, mới là chuyện lạ.

Nhưng chuyện này đối với các đạo diễn khác lại không phải là tin tốt.

Thậm chí có thể nói là một tin cực kỳ tồi tệ, họ thực sự không thích loạt phim "Đạo Mộ Bút Ký", càng không thích cá nhân Tống Thần.

Rõ ràng là một người ngoại đạo, kết quả lại không nói võ đức, chuyển sang ngành điện ảnh.

À không, hình như cũng không phải chuyển ngành.

Nhưng một người ngoại đạo như vậy, trong vòng một năm đã làm ra năm bộ phim, mà hình ảnh, câu chuyện, kỹ xảo đều vượt xa các đạo diễn kia.

Điều này trực tiếp vạch trần bộ mặt thật của họ, bây giờ dư luận bên ngoài đều cho rằng điện ảnh Việt Nam trước đây không có thành tựu trên thế giới, không phải vì người Việt không làm được phim hay, mà chỉ đơn giản là vì những đạo diễn lớn kia chiếm chỗ mà không làm gì, không quay được phim hay.

Những lời đồn đại như vậy khiến các đạo diễn lớn có nỗi khổ không nói ra được.

Họ không muốn làm phim hay sao?

Đương nhiên là không phải, nhưng thực sự là không làm ra được.

Tin tức "Sa Hải" được đề cử cho Giải thưởng Kim Tượng, ngay

khi vừa được công bố, đã được vô số tài khoản marketing đăng lại trên các trang web của họ.

Hết cách, ai bảo bây giờ cái tên Tống Thần gần như là một từ khóa đại diện cho lưu lượng chứ?

Hơn nữa, lúc này phim "Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên" đang chiếu rất hot, gần như suất nào cũng cháy vé, tin tức liên quan cũng có độ nóng tương đương.

Vì vậy, mọi người vì kiếm tiền đều nhanh chóng đăng tải thông tin liên quan.

Trong đó, có mấy bài Weibo đăng sớm đã lại leo lên hot search, khiến không ít tài khoản marketing cảm thán chậm một bước.

Nhiều cư dân mạng sau khi phát hiện tin tức này, cũng vui vẻ vào bình luận dưới bài Weibo. 【Ồ!

Tống Thần được mời tham gia Giải thưởng Kim Ảnh, không tệ!

Không tệ!

Tôi hài lòng!】 【Không biết có thể được đề cử mấy hạng mục nhỉ?

Kỹ xảo xuất sắc nhất phải có chứ!

Hình ảnh xuất sắc nhất cũng phải có!

Nam chính xuất sắc nhất… thôi bỏ đi, Nhất Hi còn trẻ, bây giờ chưa vội!】 【Tôi cho rằng Tống Thần có hy vọng giành được giải Đạo diễn xuất sắc nhất!】 【Tiếc là 'Đạo Mộ Bút Ký' phần 1 và 2, và 'Già Thiên' là phim tuyên truyền chiếu mạng, không thể được chọn làm phim điện ảnh đề cử.】 【Nếu tôi nói thì mấy bộ phim đó hoàn toàn có thể tham gia tranh giải đấy!】 【Không hay rồi!

Tôi nghe tin đồn, vốn dĩ năm nay Giải thưởng Kim Ảnh không

định để ‘Sa Hải’ vào danh sách đề cử, cuối cùng vì độ nóng quá cao nên bất đắc dĩ phải cho vào!】【Hả?!

Bất đắc dĩ phải cho vào?

Đùa tôi à?】【Tin vớ vẩn, phim chất lượng như ‘Sa Hải’ mà còn không muốn, mấy ông giám khảo đó muốn lên trời à?】【Đúng vậy!

Ngay cả nước ngoài còn cho rằng ‘Sa Hải’ có thể được đề cử giải Phim hay nhất của Oscar, kết quả lại bảo trong nước không muốn?】【Hết cách, phim thì là phim hay, nhưng Tống Thần dù sao cũng không phải người trong giới đạo diễn, nghe nói nhiều người không muốn để Tống Thần giành giải đâu!】【Lại là cái trò lợi ích nhóm trong nước à?

Thật phiền phức!】【Haiz!

Biết sao được?

Ngành nào trong nước cũng vậy, tôi chỉ có thể nói nước trong giới này sâu lắm!】【Hừ!

Nếu năm nay ‘Sa Hải’ không giành được một giải nào, tôi xem uy tín của Giải thưởng Kim Ảnh còn đâu, phim hay như vậy!】【Không phải sao!

Năm ngoái cái giải Phim hay nhất không phải là ‘Lạc Hà’ được mệnh danh là phim đầu tư lớn nhất sao?

Doanh thu lỗ sấp mặt mà vẫn giành giải, nếu không có quan hệ thì không thể nào.】【Chậc chậc chậc, thật đấy, dù sao năm nay mấy ông giám khảo đó tôi đều biết cả, để xem lúc đó họ nói nhảm thế nào!】【Lẽ nào chúng ta chỉ có thể mong đợi Tống Thần đi thảm đỏ thôi sao?】【Không chỉ mình bạn, tôi cũng mong đợi, mong đợi Tống Thần mặc vest nghiền nát toàn trường!

Ha ha ha!】… Thảo luận của cư dân mạng khiến độ nóng trên

Weibo tăng vọt, nhanh chóng lại leo lên hot search.

Điều này khiến một đám minh tinh đang quan sát không hẹn mà cùng thở dài một tiếng, họ đã quen rồi.

Trong mấy ngày tuyên truyền, tung trailer, và ra mắt phim của Tống Thần, hot search trên Weibo căn bản không thể có chuyện gì khác.

Một ca sĩ họ Uông nào đó đã buồn bã tuyên bố thất bại trong lần thứ ba mươi tư tấn công bảng xếp hạng hot search.

Thời gian trôi qua trong những cuộc thảo luận của cư dân mạng, nhanh chóng chỉ còn ba ngày nữa là đến lễ trao giải Kim Ảnh.

Phim trường Hoành Điếm.

"Trương Nguyệt Thần, chuẩn bị lên đường tham dự liên hoan phim." Sau khi kết thúc công việc quay phim trong ngày, Tống Thần gọi Trương Nguyệt Thần, người đóng vai Nhị Nguyệt Hồng, đến nhắc nhở anh chuẩn bị đi.

"Đạo diễn, nếu Nguyệt Thần cũng đi, có ảnh hưởng đến tiến độ quay phim không?" Phó đạo diễn Trương có chút lo lắng nhìn Tống Thần hỏi.

Hết cách, ai bảo Nhị Nguyệt Hồng do Trương Nguyệt Thần đóng cũng là một trong những nhân vật chính.

Phân cảnh trong phim tuyệt đối không ít, thậm chí đôi khi còn xuyên suốt cốt truyện, nếu thiếu anh ta, cốt truyện sẽ không thể quay tiếp.

Chỉ có thể chuyển sang quay những cảnh khác, như vậy lại sợ ảnh hưởng đến thời gian quay phim.

"Hết cách, ai bảo vai Giải Vũ Thần của cậu ta trong 'Sa Hải' cũng

không ít.

Cộng thêm sau ‘Thập Niên’, lượng fan của cậu ta tăng vọt, không đi thì không hay.” Tống Thần bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tuy Tống Thần cũng lo lắng ảnh hưởng đến tiến độ quay phim, nhưng cũng không thể ngăn cản người ta tham gia hoạt động vốn dĩ nên tham gia.

Vì vậy, Tống Thần cũng đành gọi Trương Nguyệt Thần cùng đi.

Nhưng để thời gian quay phim không bị ảnh hưởng, Tống Thần trước khi đi đã lập ra một kế hoạch quay phim.

Kèm theo đó là những lưu ý quay phim do Tống Thần đặc biệt soạn thảo, tất cả đều được giao cho phó đạo diễn Trương.

Anh yêu cầu trong mấy ngày anh không có mặt, phải quay xong những cảnh này.

Đối với việc này, phó đạo diễn tỏ ra không vấn đề, chết cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ của Tống Thần.

Nhưng Tống Thần lại lắc đầu, cảm thấy phó đạo diễn thực sự quá khoa trương.

Thế là tối hôm đó, Tống Thần dẫn Trương Nguyệt Thần rời khỏi khách sạn của đoàn phim, sau khi đến sân bay, hai người tách ra.

Trương Nguyệt Thần đi thẳng đến Thượng Hải, còn Tống Thần chọn về Bắc Kinh một chuyến trước.

Cùng lúc đó, tại một trang viên khổng lồ ở Bắc Kinh.

Một người đàn ông mặc vest, tay lắc ly rượu vang đỏ, đặt ly xuống, nhìn vào số hiệu chuyến bay của Tống Thần, khẽ cười nói: “Ồ?

Về rồi à?” “Oa, người đó là Tống Thần phải không?

Ngoài đời trông đẹp trai hơn nhiều!" "Ừ, đẹp trai hơn trong video nhiều~ muốn xin Wechat quá~" "Hửm?

Định hẹn hò à?

Đồ dê xồm~" "Ghét thế~" … Nghe tiếng nói chuyện của các nữ tiếp viên hàng không bên tai, Tống Thần nhất thời không biết thính lực quá phát triển là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Dù sao thì, anh luôn cảm thấy có chút kỳ quái, không thoải mái.

"Ai, lúc nào cũng để mình nghe được những lời không nên nghe…" Ngồi ở khoang hạng nhất, Tống Thần chống cằm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhìn biển mây lướt qua dưới cánh máy bay.

Tay phải của Tống Thần không ngừng nghịch hai chiếc long phù bằng đồng.

Lúc này, hình dạng của long phù đã có sự thay đổi lớn, bề mặt màu xanh lục ban đầu giờ đã biến thành màu đen sắt.

Trên bề mặt đen tối dường như ẩn chứa những điểm sáng lấp lánh như sao.

Nhìn long phù đã thay đổi lớn trong tay, đáy mắt Tống Thần lóe lên một vẻ kỳ lạ.

"Thứ này rốt cuộc tồn tại dưới dạng gì?" Từ lần trước cất vào hộp đao, Tống Thần chưa từng lấy nó ra.

Kể cả khi đối mặt với nữ thi ngàn năm, Tống Thần cũng hoàn toàn không có ý định lấy nó ra, mà dùng Hắc Kim Cổ Đao để chống địch.

Đương nhiên, chủ yếu là vì Tống Thần tự tin có thể giết chết đối phương.

Hôm nay lúc lên máy bay, Tống Thần không biết vì sao bỗng dưng nổi hứng, lấy hai chiếc long phù ra khỏi hộp.

Kết quả khiến Tống Thần bất ngờ, hai chiếc long phù bằng đồng đã trực tiếp đổi màu.

Cảm giác khi cầm cũng thay đổi, sờ vào lúc nào cũng mát lạnh, dù Tống Thần đã cầm hơn nửa tiếng đồng hồ, cũng hoàn toàn không có ý định ấm lên.

"Cứng thật, với sức của mình căn bản không thể bóp nát được." Tống Thần sắc mặt bình thản, dùng sức siết chặt bàn tay, nhưng những đường gân xanh nổi lên ở cổ cho thấy lúc này anh không hề thoải mái như vậy.

Kéo dài mấy phút, Tống Thần thở dài, cả người ngả ra sau nằm trên ghế sofa cảm thán: "Ai, già rồi, sức bền không còn nữa…" Tuy đã sớm dự liệu, nhưng khi thật sự không bóp nát được, Tống Thần khá thất vọng.

Chương 278

Không biết hệ thống có cách nào phá hủy hai thứ này không?

Tống Thần thầm cảm thán trong lòng, hệ thống dường như có mặt mọi lúc mọi nơi, đáp lại: 【Đinh, hiện tại chưa làm được.】 "Phế vật…" Tống Thần khẽ bĩu môi, sự bất mãn trong giọng nói gần như sắp tràn ra ngoài. 【……】 Hệ thống lại offline biến mất, đối với việc này, Tống Thần đã quen rồi.

Nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, Tống Thần bỗng nhìn long phù trong tay cảm thán: "Nếu mình ném thứ này từ độ cao mấy nghìn mét xuống, có thể phá hủy được nó không nhỉ?" Tống Thần bỗng cúi đầu suy nghĩ nghiêm túc, nhưng cuối cùng nếu làm vỡ kính cửa sổ, phiền phức của anh có thể còn lớn hơn.

Không muốn gây phiền phức cho người khác, Tống Thần đã sáng suốt lựa chọn từ bỏ ý tưởng hay ho này.

Dù sao nếu thật sự làm vỡ, lỡ gây ra tai nạn hàng không thì sao?

Tống Thần không muốn chết.

Cùng lúc đó, dưới chân Tống Thần mấy nghìn mét mặt đất, một người phụ nữ mặc váy lụa trắng đang chậm rãi đi trong núi.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, và chiếc máy bay khách đang nhanh chóng lướt qua giữa những đám mây trắng.

Đôi mắt trong như nước của Chu Minh Nguyệt khẽ nheo lại.

"Long phù, rốt cuộc ở đâu?

Trương Khởi Linh… rốt cuộc ở đâu…" … Vài tiếng sau.

Tại cửa sân bay Bắc Kinh, một đám du khách đều lộ vẻ kinh hãi

nhìn về phía cổng vào, trong đó không ít đàn ông bắt đầu nuốt nước bọt.

Bởi vì ở đó có hơn mười cô nàng thỏ con với thân hình bốc lửa, dung mạo đỉnh cao, đang catwalk đứng ở cổng vào.

Làn da trắng nõn, đôi gò bồng đảo căng tròn, đôi tất đen quyến rũ, tất cả đều đang khiêu khích ham muốn của mỗi người đàn ông.

Mọi người đều đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn về phía đó.

Thậm chí có mấy người máy bay đã trễ chuyến, cũng không nỡ rời đi.

Đối mặt với tình huống này, bảo an sân bay cũng vội vàng ra chuẩn bị kiểm soát trật tự.

Ít nhất cũng phải đuổi mấy cô nàng thỏ con này đi chứ?

Nếu không, đám đàn ông này đừng hòng vào sân bay.

Nhưng khi bảo an chuẩn bị đuổi các cô nàng thỏ con đi, một người đàn ông mặc vest trắng, bên trong là áo sơ mi hồng đứng ra chặn trước mặt họ.

Khóe miệng mang theo một nụ cười khinh bạc, hỏi: "Các vị, có chuyện gì sao?" "Có chuyện chứ, các người đang cản trở trật tự bình thường của sân bay!" Đội trưởng bảo an sắc mặt có chút không thiện cảm nhìn người đàn ông khinh bạc, còn vì sao trong giọng nói mang theo một chút oán khí, tuyệt đối không phải vì cánh tay của đối phương đang được các cô nàng thỏ con ôm chặt, càng không phải vì ghen tị với vẻ ngoài trái ôm phải ấp của đối phương.

"Cản trở?" Người đàn ông mặc vest ngẩng đầu tò mò nhìn đội trưởng bảo an, sau đó có chút kỳ quái hỏi: "Tôi cản trở ở đâu?

Tôi chỉ đứng ở đây thôi mà?

Tôi cũng đâu có chiếm chỗ của mấy người?" Trong lúc nói, tay phải của anh ta không ngừng vuốt ve eo của các mỹ nữ.

"Cái tôi nói là các người mặc như vậy là cản trở!" Thấy đội trưởng bảo an bực bội hét lớn, nụ cười trên môi người thanh niên càng đậm hơn: "Hửm?

Chẳng lẽ nhà nước quy định không được mặc đồ thỏ con đi trên phố à?

Có quy định không được mặc đồ thỏ con đứng trên bậc thang à!?" "…Ảnh hưởng không tốt, như vậy đối với…" "Không nghe, không nghe, đồ khốn niệm kinh!" Rõ ràng người thanh niên không có ý định nói chuyện tiếp, anh ta bịt tai, bĩu môi.

"!" Chưa đợi đội trưởng bảo an nói tiếp, anh ta đã bị người thanh niên vẫy tay cho mấy vệ sĩ đưa đi.

Cảnh tượng như vậy cũng bị đông đảo người qua đường chú ý.

"Oa, tên này trông kiêu ngạo thật đấy?

Dựa vào đâu vậy?" "Nhiều cô gái xinh đẹp quá, ghen tị thật." "Ừm!

Mấy cô thỏ con thật cao!" "Ai, cuộc sống của phú nhị đại thật khiến người ta ghen tị!" "Cuộc sống như vậy tôi cũng muốn, tiếc là đầu thai không tốt bằng người ta!

Ai!" … "Tình hình gì vậy?

Mấy người đó đang làm gì thế?" Trong sảnh sân bay, Tống Thần bỗng chú ý đến những cuộc trò chuyện kỳ quái bên tai, có chút kỳ lạ nhìn về phía đó để xem đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó, giây tiếp theo, Tống Thần nhìn thấy người thanh niên mặc vest đang nhìn quanh trong sảnh.

Nhìn nụ cười khinh bạc trên môi đối phương, Tống Thần đeo khẩu trang, mắt khẽ nheo lại cảm thán: "Phiền phức thật, lại gặp phải tên này, cảm giác phiền phức quá.

Vòng qua thôi." Thế là Tống Thần bắt đầu dùng diễn xuất để điều khiển động tác cơ thể, hạ thấp cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Sau đó, anh không vội không chậm, đi thẳng về phía cửa.

Nhưng khi Tống Thần vừa lướt qua người thanh niên, điện thoại trong túi anh bỗng nhiên reo lên.

Anh quay đầu nhìn lại, phát hiện người thanh niên đang giơ điện thoại nhìn mình.

"Toang rồi, không gọi sớm không gọi muộn." Tống Thần bất lực thở dài, sự việc đã đến nước này, Tống Thần biết chắc chắn đã bị phát hiện.

Người thanh niên mặc vest nhìn Tống Thần, người mà dù đeo khẩu trang cũng có thể thấy rõ vẻ bực bội, lập tức vui vẻ hét lên: "(^o^)/~ Lâu rồi không gặp nha~ anh họ~" Tại phim trường Hoành Điếm, bên trong một nhà ga được dựng lên.

Hàng chục diễn viên quần chúng mặc quân phục đứng thẳng tắp hai bên đường, canh gác ở bên.

Hai ba máy quay đang ghi hình cảnh bên cạnh.

"Được rồi, tiếp tục chuyển ống kính, chú ý biểu cảm!

Chuyển sang chiếc xe cổ trước." Phó đạo diễn lúc này đang ngồi trên ghế của đạo diễn Tống Thần, tay cầm bộ đàm nhìn vào màn hình giám sát.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Hầy, lão Trương ta đây học

theo dáng vẻ của Tống đạo cũng ra gì phết!

Trong màn hình giám sát.

“Chậc chậc chậc.” Tề Thiết Chủy lúc này đang ghé vào cửa sổ chiếc xe cổ, miệng không ngừng cảm thán.

Xe nhanh chóng đến bên ngoài ga xe lửa Trường Sa, Tề Thiết Chủy thấy hiến binh vây quanh hết lớp này đến lớp khác, những người dân hiếu kỳ tụ tập xem náo nhiệt đều bị đuổi đi.

Miệng ông ta bắt đầu không nhịn được lẩm bẩm: “Phật gia trời mới canh năm đã cho người đến lôi ta từ trong tiệm ra, không ổn rồi, không ổn rồi!” Bất chợt Tề Thiết Chủy giơ tay phải lên, các ngón tay bắt đầu bấm loạn xạ.

“Phật gia là người từng trải việc đời, có chuyện gì cũng không thể đợi trời sáng rồi nói sao, chuyện này nhất định là đại họa!” Nói rồi, Tề Thiết Chủy bắt đầu nhìn ra ngoài xe, trong đầu nghĩ xem có cớ gì để chuồn đi không.

Nhưng chưa kịp nghĩ xong, chiếc xe cổ đã đi vào khu vực kiểm soát, cửa xe vừa mở, phó quan của Phật gia đã ra đón.

Nếu fan cứng của «Sa Hải» mà thấy cảnh này, chắc chắn sẽ kích động la lớn.

“Vãi chưởng!

Trương Nhật Sơn!” Trong lòng thầm cảm thán, Phật gia phái người ra đón cũng thật hiếm thấy.

Tề Thiết Chủy xuống xe, bắt đầu gật đầu cười nói, Trương phó quan cung kính đáp: “Bát gia, Phật gia bảo ngài đến nhanh chút, nghe nói ngài chưa ăn sáng, chúng ta tạm nhịn một lát, trong nhà có hầm món móng giò sen, xong việc chúng ta về nhà để tôi hầu hạ ngài ăn một bữa no nê.” “Tình hình gì đây?

Ăn sáng mà lại ăn móng giò sen?

Có ngấy không vậy?

Phật gia dạo này bị úng não rồi à." Tề Thiết Chủy oán thán một câu, nhưng trong lòng ông ta hiểu rõ.

Phật gia là người cực kỳ kỷ luật, móng giò sen căn bản không phải đồ ăn sáng, e là bữa tối thì có.

Phật gia liệu định chuyện này có lẽ phải làm đến tối mịt đây mà.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tâm tư không ngừng cuộn trào, Tề Thiết Chủy lau mồ hôi hột trên trán, đi theo phó quan xuyên qua phòng chờ phía sau của nhà ga.

Thấy bên trong toàn là lính, hàng hóa đều đã được niêm phong, một vài thương nhân đang trao đổi với đám lính, xô xô đẩy đẩy.

Vừa ra đến sân ga, chân Tề Thiết Chủy mềm nhũn, suýt nữa thì ngã quỵ.

Bởi vì ông ta nhìn thấy một đoàn tàu màu đen, gần như bị rỉ sét và bùn đất bao phủ, một đoàn tàu kiểu cũ đang đậu trên đường ray, trông như vừa được đào từ dưới đất lên, sống sượng như một cỗ quan tài cũ bị dòng bùn đá cuốn trôi lên mặt đất.

Tề Thiết Chủy là thầy tướng số nổi tiếng nhất thành Trường Sa, tinh thông phong thủy và mệnh lý, nhưng có ba thứ không xem: người nước ngoài không xem, người có hình xăm kỳ lân không xem, và những chuyện kỳ quái có liên quan đến ma quỷ cũng không xem.

Ngoài ra, trăm điều không cấm kỵ.

Logic rất đơn giản, người nước ngoài xem không hiểu, cũng không thuộc quyền quản của thần phật Việt Nam.

Chuyện kỳ quái ma quỷ không xem, vì những chuyện này đa phần

có âm mưu to lớn, dễ rước họa vào thân.

Người có hình xăm kỳ lân không xem là quy củ của tổ tiên, nghe nói không biết bao nhiêu đời trước, một vị tổ tông đã gặp phải chuyện kỳ lạ rồi đặt ra quy định sắt này.

Đoàn tàu sắt này rõ ràng thuộc loại chuyện kỳ quái ma quỷ, Tề Thiết Chủy càng nhìn càng thấy không lành, vội la lớn: "Sợ chết người rồi, sợ chết người rồi, Trương Đại Phật Gia biết quy củ của ta mà, cái xe này đáng sợ quá.

Ta về đây!

Chương 279

Ta về đây!" "Về?

Về đâu?" Giọng Trương Khải Sơn từ dưới đường ray vọng lên, "Phó quan, nếu lão thầy bói dám bước ra khỏi nhà ga một bước, bắn bỏ cho ta!" Trương phó quan bất đắc dĩ nhìn Tề Thiết Chủy một cái, Tề Thiết Chủy cũng bướng bỉnh nhìn lại.

Trương phó quan cười nói: "Bát gia, chết không đẹp đâu.

Đừng đi nữa." Tề Thiết Chủy biết Trương Khải Sơn không bao giờ nói đùa, đặc biệt trong tình huống này.

Ông ta tức giận dậm chân, chạy thẳng đến mép sân ga, thấy Trương Khải Sơn đang ở dưới đường ray, nhìn vết lõm trên đầu tàu.

"Phật gia, chuyện gì vậy?" Trương Khải Sơn chỉ vào một vị trí trên đầu tàu: "Thấy không?" Tề Thiết Chủy nghe vậy quay đầu nhìn, thấy trên đầu tàu treo một tấm gương.

Nhìn kỹ, phát hiện đó là một tấm gương đồng cổ, đã bị ăn mòn nghiêm trọng.

"Thú vị đấy." Trương Khải Sơn vừa nói vừa dùng chuôi đao định chọc vào, Tề Thiết Chủy vội la lên: "Đừng!" Tiếng hét đột ngột làm Trương Khải Sơn giật nảy mình.

Trương Khải Sơn quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy với ánh mắt giận dữ, ánh mắt như có thể thiêu đốt người khác khiến Tề Thiết Chủy toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, Tề Thiết Chủy bỗng nhớ ra một chuyện đã lãng quên từ lâu.

Ông ta quay đầu hỏi Trương phó quan: "Tàu này đến từ đâu?"

Trương phó quan lắc đầu tỏ vẻ không biết, Tề Thiết Chủy nhìn đồng hồ quả quýt.

"Có ý gì?" Trương Khải Sơn có chút tò mò đưa tay về phía sân ga, Trương phó quan vội cúi người kéo ngài lên.

Sau khi lên, Trương Khải Sơn trực tiếp cởi găng tay quân dụng, nhìn Tề Thiết Chủy.

Lúc này Tề Thiết Chủy đã nghĩ thông suốt, nói: "Đầu tàu treo gương đồng, có điển cố, là cao nhân..." "CUT!" Thấy Tề Thiết Chủy đột nhiên vấp thoại, phó đạo diễn vội hô dừng, sau đó cầm loa hét lớn.

"Quên lời!

Chuyện gì vậy!

Mau đi học lại thoại đi!

Lát nữa quay tiếp!" Diễn viên đóng vai Tề Thiết Chủy vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi đạo diễn!

Tôi đi học lại ngay!" "Ừm ừm, lần sau đừng quên lời nữa nhé!

Đúng rồi, hai người các cậu." Phó đạo diễn trước tiên dặn dò Tề Thiết Chủy vài câu, sau đó vẫy tay gọi diễn viên đóng vai Trương Khải Sơn và Trương phó quan lại.

Rồi ông bật lại đoạn phim vừa quay, bắt đầu phân tích diễn xuất cho hai người.

Một nhân viên trường quay bên cạnh xem xong cảm thán: "Phó đạo diễn thật sự ngày càng ra dáng đạo diễn rồi, có được khoảng tám phần thần thái của Tống đạo." Một người khác bên cạnh gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ là tốc độ quay không bằng Tống đạo." "Haizz, cũng không biết Tống đạo bây giờ đang làm gì nhỉ?" ...

Lúc này, Tống Thần đang được các nhân viên đoàn phim nhớ đến

lại đang ngồi trong một chiếc Lincoln kéo dài, bị mấy cô nàng thỏ nữ lang xinh như minh tinh vây quanh.

“Anh Tống à~ uống một ly đi~~” “Đẹp trai quá~ da đẹp thật~~” Gạt đi bàn tay đang sàm sỡ, Tống Thần mặt đầy ngượng ngùng nhìn cậu em họ ngồi đối diện hỏi.

“Có ý gì đây?

Khương Hạo soái ca.” “Ây da, chẳng phải là để anh thoải mái sao, anh họ.” Em họ của Tống Thần, con trai của cậu ruột, Khương Hạo cười toe toét nói.

“Anh họ đừng cứng nhắc thế mà!

Xả stress chút đi!

Cứ kìm nén mãi không tốt đâu!” “Chắc anh không biết đâu!

Người nhà họ Khương chúng ta năng lực rất mạnh!

Rất mãnh liệt!

Cho nên cái gì cần xả thì phải xả!” Tống Thần mặt đầy vạch đen nhìn cậu em họ không đứng đắn hỏi.

“Lần này lại có chuyện gì tìm tôi?” “He he, đúng là không giấu được anh họ mà!” Nhìn bộ dạng cố tình giả vờ ngượng ngùng của Khương Hạo, Tống Thần day day thái dương cảm thán.

“Không phải lại gây ra rắc rối gì rồi chứ?” “Làm gì có?

Từ nhỏ em đã là một đứa trẻ ngoan rồi!” Khương Hạo lập tức phản bác lời Tống Thần, sau đó ôm tim, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tống Thần, như thể đối phương vừa nói một câu gì đó rất tổn thương.

“...Trẻ ngoan?” Tống Thần và mấy cô nàng bên cạnh Khương Hạo đều lộ vẻ mặt ghét bỏ, chỉ là biểu cảm của mấy cô nàng kín đáo hơn

Tống Thần.

Ánh mắt Khương Hạo cũng bị Tống Thần thu hút: "Sao vậy?

Em nói có vấn đề gì à?" Nhìn vẻ mặt không phục của Khương Hạo, Tống Thần thở dài, thản nhiên nói.

"Hồi mẫu giáo là ai bị cô giáo mắng, sau đó cầm kim đi chọc lốp xe của cô?

Kết quả vì không nhận ra xe nào, nên chọc thủng hết lốp xe trong bãi..." "Ừm..." "Hồi tiểu học, là ai tán tỉnh bé gái bị người ta đánh cho khóc, rồi khóc lóc gọi người chặn bé gái đó ở góc phố dọa cho khóc thét?" "Hầy, lúc đó chẳng phải còn trẻ người non dạ sao?" "Hồi cấp hai thì dẫn một đám cho nổ tung nhà vệ sinh...

Năm lớp tám, vì ghen tuông mà dẫn vệ sĩ đi hẹn đánh nhau, rồi bắt vệ sĩ giữ đối phương để mình đánh...

Hồi cấp ba thì làm người ta có bầu..." Nhìn Tống Thần lải nhải vạch hết cả tội cũ, Khương Hạo vội đưa tay ngăn Tống Thần lại.

"Anh ơi!

Anh ruột của em ơi!

Đừng nói nữa!

Mấy cô em đây nhìn em bằng ánh mắt khác rồi!" Nói rồi cậu ta còn dùng ánh mắt ra hiệu với mấy cô nàng xung quanh, mấy người nhận được tín hiệu liền vội dùng cặp "đại hung khí" kẹp lấy cánh tay Tống Thần.

"....." Cảm nhận được mấy khối mềm mại, lời nói của Tống Thần ngưng lại, anh lén lút rút cánh tay ra khỏi vòng vây của mấy cô nàng.

Trên đường rút không thể tránh khỏi việc cọ xát, ừm, đúng vậy,

những chuyện này đều là không thể tránh khỏi.

“Nói đi, lần này tìm tôi làm gì.” Tống Thần dùng sức khéo léo đẩy hai cô nàng bên cạnh ra một chút, để mông mình cuối cùng cũng có thể chạm vào ghế da mềm mại.

“Đừng có lừa tôi, hồi còn đi học tôi còn chưa thấy cậu ra dáng công tử ăn chơi thế này.” “A ha ha, lúc đó đúng là có chút chuyện...” Mất đi lý do để bám víu Tống Thần, Khương Hạo bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt nghiêm túc hơn nhiều, nhìn Tống Thần nói.

“Thôi được rồi, dù sao chúng ta cũng là anh em, em cũng không nên giấu anh, thực ra...” Đinh linh linh!

Đinh linh linh la la la!

Lời của Khương Hạo chưa nói xong, trong xe bỗng vang lên tiếng chuông báo thức.

“??” Tống Thần ngẩng đầu nhìn cái loa đang réo trong xe, sau đó vẻ mặt nghi hoặc nhìn Khương Hạo, không biết tên này lại định giở trò gì.

“(⊙o⊙)no” Kết quả anh lại thấy một Khương Hạo mặt mày hoảng hốt, sau đó Tống Thần chú ý thấy, hai cô nàng thỏ nữ lang vẫn luôn khoác tay Khương Hạo bỗng nhiên buông ra.

Hai người tách ra xa khỏi Khương Hạo, bắt đầu chỉnh lại bộ trang phục thỏ nữ lang có chút xộc xệch trước ngực.

Đôi gò bồng đảo trắng như tuyết lúc lắc khiến Tống Thần được một phen đã mắt, nhưng cú phanh gấp đột ngột ngay sau đó làm Tống Thần giật mình.

“Anh họ, xuống xe mau~” Khương Hạo ngay lập tức mở cửa xe bước xuống, đồng thời không ngừng vẫy tay ra hiệu cho Tống Thần xuống xe.

“?” Mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng Tống Thần vẫn đi theo xuống xe.

Sau đó anh chú ý thấy một cô nàng lặng lẽ ra cốp sau lấy vali của anh xuống, cô nàng đó vừa đặt vali bên cạnh Tống Thần, vừa nhét một mẩu giấy vào tay anh.

Sau khi tặng một nụ hôn gió, cô nàng lại lên xe, rồi chiếc xe trực tiếp rời đi.

Để lại một Tống Thần ngơ ngác, và một Khương Hạo với nụ cười có chút gượng gạo.

Quay đầu nhìn khung cảnh xung quanh, Tống Thần không thấy có chỗ nào ăn uống được, bèn quay sang nhìn Khương Hạo bên cạnh hỏi.

“Có ý gì?” “Bị bỏ rơi rồi chứ sao~” Khương Hạo bất đắc dĩ nhún vai nói: “Còn có ý gì được nữa?” “Tại sao lại bị bỏ rơi, không phải tài xế đó là tài xế lâu năm sao?” Tống Thần đang nói bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức quay người kéo vali định rời đi.

“Thôi không cần, tôi không có hứng thú, bây giờ tôi phải về nhà, tạm biệt.” Bốp!

Chưa đi được hai bước, đùi Tống Thần đã bị ôm chặt, cúi đầu xuống quả nhiên là Khương Hạo mặt mày đẫm nước mắt đang ôm đùi mình.

Nước mắt nước mũi chực chờ tuôn ra, cậu ta hét lên: “Anh họ, anh không thể bỏ mặc em được!” “Cậu lại gây ra chuyện gì rồi?” Tống Thần dùng tay phải đẩy mặt Khương Hạo ra, để đối phương cách xa cái quần mình một chút, kẻo dính phải thứ gì đó bẩn thỉu khó hiểu.

“Không có mà, không có đâu!

“Anh ơi~” “Cút ngay!” Bốp!

“Thực ra em bị ba đuổi ra khỏi nhà rồi, ông ấy chỉ cho em năm mươi vạn bảo em tự lực cánh sinh sống trong một năm!” Khương Hạo đứng thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói, nếu không có cái u trên đầu thì trông còn đẹp trai hơn.

“Năm mươi vạn, cũng đủ dùng rồi mà...” Tống Thần vừa lấy khăn ướt lau tay, vừa nhìn khung cảnh xung quanh thầm nghĩ.

Đây là ngoại ô à?

Chẳng thấy một bóng người...

“Khụ khụ... cái đó...

Chương 280

hết tiền rồi...” Khương Hạo có chút ngại ngùng cúi đầu nói lí nhí, nhưng giọng quá nhỏ đến nỗi với thính lực của Tống Thần cũng không nghe rõ.

“Nói to lên, không nghe thấy.” “Tiền tiêu hết sạch rồi!

Hết tiền rồi!

Cầu xin anh họ bao nuôi!” “Năm mươi vạn!

Một ngày đã tiêu hết?

Cậu đã làm cái gì?” Tống Thần kinh ngạc nhìn Khương Hạo, không hiểu nổi đối phương đã làm gì trong một ngày mà có thể tiêu sạch chi phí sinh hoạt cả năm.

Lẽ nào là chơi gái?

Thế thì phải trình độ nào mới được?

“Em dùng bốn mươi vạn để mời mấy cô nàng vừa rồi đến đón anh, à, còn mười vạn cho tài xế...” Đối mặt với Khương Hạo thành thật khai báo, Tống Thần bình luận.

“Cậu bị thiểu năng à?

Rõ ràng là chuyện mấy trăm đồng có thể giải quyết, tại sao phải tốn nhiều tiền như vậy.” Khương Hạo: “Hầy da, nhưng anh là anh họ của em, đón anh sao có thể không có bài bản được?” “Tạm biệt.” “Đừng mà!

Anh họ mang em theo với!

Chẳng lẽ anh nỡ nhìn em chết đói đầu đường sao?” Khương Hạo lại lần nữa ôm chặt đùi Tống Thần, lần này sống chết không buông.

“Em là anh em ruột có một phần tư huyết thống với anh mà!!” “...Nghe sao mà khó chịu thế nhỉ...” Tống Thần đành vừa kéo lê cậu ta, vừa lấy điện thoại ra gọi xe, hỏi.

“Lần này cậu đã làm gì khiến cậu tức giận đến vậy?” Gọi xe thành công, Tống Thần có chút tò mò nhìn Khương Hạo, lần trước nhớ là tên này đã tiêu mấy trăm triệu trong buổi đấu giá, cũng chỉ bị cậu đánh cho một trận thôi.

Lần này lại bị đuổi đi, có chút tò mò tên này đã làm gì.

“...Em cũng có làm gì đâu.” Lần này vẻ tủi thân của Khương Hạo trông rất thật, cậu ta mặt mày uất ức nói: “Em chỉ muốn làm nên sự nghiệp, nên đi khởi nghiệp thôi!” “...Khởi nghiệp à...” Tống Thần lần này đã hiểu tại sao cậu lại đuổi tên này ra khỏi nhà rồi, sợ là tiền ông ấy kiếm được không nhanh bằng tiền thằng nhóc này khởi nghiệp đốt đi.

“Một phú nhị đại tử tế như vậy lại đi khởi nghiệp...” “Một phú nhị đại tử tế, không có việc gì làm lại đi khởi nghiệp à?” Tống Thần bất đắc dĩ nhìn Khương Hạo, thầm nghĩ không biết dây thần kinh nào của tên này lại chập mạch rồi.

Một người chưa từng học tài chính hay quản lý, lại đòi khởi nghiệp?

Mặc dù gia đình có nền tảng vững chắc, nhưng cũng không thể quậy như vậy được, dễ dàng kéo cả doanh nghiệp gia tộc xuống hố lắm.

“Không khởi nghiệp thì làm gì đây?

Chẳng lẽ em cứ ăn không ngồi rồi suốt ngày à?” Khương Hạo thở dài, trông có vẻ hiện giờ đang rất phiền muộn.

“Có gì đó không đúng.” Đối với Tống Thần, tên này hiện giờ tuyệt

đối không bình thường.

Do ba mẹ Tống Thần quanh năm không ở trong nước, nên Tống Thần từ nhỏ phần lớn thời gian đều do ông bà nội, bà ngoại và dì Khương Nguyệt Thanh thay nhau chăm sóc.

Thậm chí sau khi lên cấp ba, anh còn trực tiếp sống cùng Khương Nguyệt Thanh.

Cùng với đứa con trai cả nhà họ Khương từ nhỏ lớn lên trong nhà, Khương Hạo có thể nói là lớn lên cùng nhau.

Đối với đức tính của cậu em họ này, Tống Thần trong lòng hiểu rất rõ.

Đó là một người có thể nằm thì không ngồi, có thể ngồi thì không đứng, chuyện gì có thể dùng tiền giải quyết thì sẽ dùng tiền giải quyết.

Ước mơ lớn nhất mỗi ngày là bạn gái không trùng lặp.

Nếu Tống Thần chỉ là một con cá mặn, thì đối phương chính là một công tử ăn chơi trác táng.

Một công tử ăn chơi như vậy bỗng một ngày nói với anh, muốn khởi nghiệp kiếm tiền, quả là không bình thường.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Tống Thần, Khương Hạo bất đắc dĩ nhún vai thở dài nói.

“Thôi được rồi (▽), em khai, em thích một người con gái.” “Cho nên đi khởi nghiệp?” Tống Thần chú ý thấy chiếc xe mình gọi đã đến bên đường, liền kéo vali đi về phía cốp sau xe.

“Cậu nghĩ tôi tin à?

Không phải cậu ngày nào cũng đi tán gái sao?

Trước đây cũng không thấy có thay đổi lớn gì.” Bên cạnh tài xế xe

chuyên dụng, Tống Thần đưa chiếc vali trong tay cho ông ta.

Khi tài xế chuẩn bị đặt nó vào, Khương Hạo lập tức xông lên giành lấy vali của Tống Thần, đặt nó vào cốp sau.

“Để em!

Để em!” Sau khi đặt hành lý vào cốp và đóng lại, Khương Hạo giành trước khi Tống Thần mở cửa, đưa tay giúp Tống Thần mở cửa xe, còn làm ra vẻ cung kính mời Tống Thần vào.

“Mời vào~” “.....” Tống Thần và tài xế xe chuyên dụng đều ngây người nhìn Khương Hạo, diễn sâu quá rồi! (△;) Sau khi lên xe.

Tống Thần nhìn Khương Hạo ngồi bên cạnh hỏi: “Vậy, lý do thực sự là gì?

Lẽ nào thiếu tiền tiêu, lấy cớ khởi nghiệp à?” “Lý do thực sự, không phải em đã nói hết rồi sao?

Em thích một người con gái!” Khương Hạo nghiêng đầu nhìn Tống Thần, như không hiểu tại sao Tống Thần lại cứ hỏi lý do.

“Cậu nghĩ tôi tin à?

Tần suất cậu thích con gái không phải tính theo ngày sao?” Tống Thần lấy điện thoại ra bắt đầu xem một số báo cáo mà phó đạo diễn gửi, nội dung chủ yếu là về những vấn đề gặp phải trong quá trình quay phim hôm nay.

Có một số vấn đề về góc quay cần phải thảo luận với Tống Thần.

“Tra nam quá rồi...” Lời của Tống Thần khiến cả tài xế đang lái xe phía trước cũng không nhịn được cảm thán một câu, thậm chí ánh mắt nhìn Khương Hạo qua gương chiếu hậu cũng thay đổi.

Ánh mắt nhìn một tên cặn bã, nhưng Tống Thần chú ý thấy trong đó còn có một tia ngưỡng mộ.

Tài xế cũng là một người có câu chuyện đây mà...

“Đó đều là em của trước đây, lần này thật sự khác rồi!

Anh họ!” Khương Hạo nắm lấy tay Tống Thần, ánh mắt chân thành, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tống Thần nói.

“Em thật sự đã thích cô ấy, em!

Yêu rồi!!” “Cậu có thể đừng làm ô uế hai từ ‘yêu đương’ được không?

Tôi cảm thấy từ miệng cậu nói ra, hai từ đó đều bị vấy bẩn.” “Nếu không có bao cao su, con trai cậu sợ là đã có cả trăm đứa rồi.” Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Tống Thần, Khương Hạo cảm thấy như có một nhát dao đâm vào tim.

“Thật mà!

Tin em đi!

Em thật sự yêu rồi!!” “Cút cút!

Tránh xa tôi ra!

Đừng có dính vào đây!” Hai người ở hàng ghế sau đột nhiên hành động mạnh khiến chiếc xe hơi có chút lảo đảo, dọa tài xế vội hét lớn.

“Hai người ngồi yên cho tôi!

Nguy hiểm quá!!” ...

Hai mươi phút sau, trong chiếc xe hơi đang chạy trên cầu vượt.

“Thì ra là vậy, một cô gái có sức hút đến thế sao...” Nghe xong toàn bộ câu chuyện của Khương Hạo, Tống Thần dùng tay phải che miệng cảm thán.

Nhưng Tống Thần lại không có phản ứng gì lớn, tài xế ở hàng ghế trước đã cảm động đến rơi lệ.

“Câu chuyện lãng tử quay đầu vàng cũng không đổi à!” “Chú!

Chú hiểu con!” Khương Hạo thấy tài xế cảm động, lập tức nhoài người lên bắt chuyện với ông.

Tống Thần nhân cơ hội sắp xếp lại câu chuyện của Khương Hạo.

Khoảng hai tháng trước, Khương Hạo đến một bữa tiệc tối và gặp được cô gái trong mộng.

Là một tay chơi tình trường, Khương Hạo ngay lập tức tiến lên bắt chuyện, nhưng lại bị đối phương dùng ánh mắt lạnh lùng dọa cho lui.

Sau khi về nhà, Khương Hạo lại luôn nhớ đến dung mạo của cô gái đó, kèm theo đó là nhịp tim đập dữ dội.

Mấy điều kiện này xảy ra cũng khiến Khương Hạo xác nhận một điều, đó là cậu đã thích cô gái đó.

Đến đây, Tống Thần không nhịn được thầm cảm thán.

Hàng ngày được người ta theo đuổi đến phát ngán, thỉnh thoảng gặp phải một người lạnh lùng liền yêu ngay?

Có tiện không vậy?

Chương 281

Để có thể tiếp cận cô gái đó, Khương Hạo đã tìm mọi mối quan hệ để xác nhận thông tin của đối phương, cuối cùng biết được cô ấy mở một công ty giải trí không lớn không nhỏ.

Thế là, để theo đuổi nữ thần trong mộng, Khương Hạo lập tức đi tìm người ta bắt chuyện.

Nhưng cuối cùng lại bị đối phương dùng lý do không thích đàn ông không có chí tiến thủ để khuyên lui, sau đó là màn kinh điển, đừng khinh thiếu niên nghèo!

Khương Hạo về nhà dứt khoát dốc hết toàn bộ vốn liếng ra khởi nghiệp một lần, chuẩn bị để đối phương phải nhìn mình bằng con mắt khác.

Sau khi bàn bạc với bạn bè, cậu ta trực tiếp chọn lĩnh vực tiền ảo đang hot.

Kết quả là lỗ sạch vốn, không những thế, còn nợ mấy chục triệu, cuối cùng là cậu phải ra mặt trả nợ.

Nhưng Khương Hạo không phục, chuẩn bị dùng tiền của gia đình để khởi nghiệp lần nữa, nhưng chưa kịp bắt đầu đã bị phát hiện.

Cũng vì vậy, Khương Hạo đã chọc giận cậu, bị đuổi ra khỏi nhà...

“Khởi nghiệp thứ này, nếu không biết thì có thể giao tiền cho chuyên gia quản lý mà.” Tống Thần vừa đi trên con đường trong khu biệt thự, vừa quay đầu thở dài nói với Khương Hạo.

“Bao nhiêu sinh viên xuất sắc của các trường kinh doanh chẳng phải đều là cao thủ sao?

Làm một quỹ đầu tư mạo hiểm còn hơn cái này.” “Haizz, đừng nói

nữa...

Giai đoạn này, cho em đi theo anh nhé, anh họ.” Khương Hạo kéo vali của Tống Thần đi theo sau anh, hai người đi một mạch về đến nhà Tống Thần.

Nhìn mấy chiếc siêu xe sang trọng đậu trước cửa nhà.

Người nhà về rồi sao?

Cùng lúc đó, Tống Thần đẩy cửa lớn ra.

“Cậu chủ, cậu về rồi?” Người giúp việc chú ý thấy cửa mở liền ra xem, kết quả phát hiện là Tống Thần, lập tức mừng rỡ nói.

“Tôi đi báo cho ông chủ và bà chủ ngay.” “Không cần đâu, để tôi đi, mà hôm nay có ai đến làm khách à?” Tống Thần đưa vali cho người giúp việc hỏi, Khương Hạo phía sau lẳng lặng đi theo.

“À... hình như là con gái của bạn cũ ông chủ, tên là Trương Hàm Nguyệt?” Tống Thần tỏ vẻ không quen biết người phụ nữ này, trong lòng đang nghĩ bố mình có người bạn nào như vậy, thì Khương Hạo phía sau đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

“Trương Hàm Nguyệt?

Vãi!” “Ai thế?

Mà cái tên nghe quen quen.” Tống Thần nhìn Khương Hạo, Khương Hạo lại vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tống Thần hét lên.

“Em vừa mới nói với anh không lâu, quên rồi sao?

Anh họ!” “Ồ ồ.

Cô gái cậu thích chứ gì.” Lúc này Tống Thần mới phản ứng lại, cái tên này nghe ở đâu ra, chẳng phải là cái tên mà Khương Hạo cứ lải nhải suốt đường đi sao?

“Anh họ, không phải anh căn bản không để tâm đến chuyện của em đấy chứ?” “Làm gì có~” Tống Thần chột dạ dời tầm mắt xuống đất, Khương Hạo chú ý thấy, liền đau thương nhìn Tống Thần cảm thán.

“Anh họ, nếu anh còn như vậy nữa, em khóc thật đó.” “Ồ...” Trong lúc Tống Thần và Khương Hạo đang có màn giao lưu anh em thân thiết, một giọng ngự tỷ lạnh lùng kèm theo tiếng giày cao gót “cộp cộp” vang lên ở không xa.

“Vậy cháu chào chú Tống, dì Khương, cháu đi trước đây ạ...” Tiếng nói vừa truyền vào tai Tống Thần, một bóng người đã xuất hiện trong tầm mắt anh.

Ừm... thế nào nhỉ, theo tiêu chuẩn của Tống Thần, cũng có thể coi là một mỹ nữ đạt chuẩn.

“Hàm Nguyệt.” Khác với vẻ bình tĩnh của Tống Thần, Khương Hạo vừa thấy Trương Hàm Nguyệt, hai mắt liền sáng rực, trên mặt thậm chí còn xuất hiện một vệt đỏ ửng.

Biểu hiện này của Khương Hạo khiến Tống Thần đứng bên cạnh không khỏi thầm cảm thán.

Đúng là dao mổ trâu đi mổ gà, mở mang tầm mắt thật.

Không ngờ thằng nhóc Khương Hạo này cũng có lúc làm liếm cẩu.

“Ừm?” Tiếng gọi của Khương Hạo cũng khiến Trương Hàm Nguyệt chú ý đến ba người đang đứng ở cửa, nhưng đối với Khương Hạo người gọi tên mình, Trương Hàm Nguyệt chỉ liếc qua một cái, ánh mắt phần lớn dừng lại trên người Tống Thần.

Ánh mắt Tống Thần cũng đang nhìn Trương Hàm Nguyệt, và cả ba mẹ đang từ từ xuất hiện sau lưng cô.

“Thần Thần, con về rồi?” Khương Uyển Như vừa thấy con trai,

liền vui vẻ chạy tới hỏi.

“Dì...” Khương Hạo đứng bên cạnh chào hỏi cũng bị lờ đi, trong mắt bà lúc này chỉ có con trai.

“Gầy đi rồi à?

Có ăn uống đầy đủ không?” Khương Uyển Như véo má Tống Thần, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Tình mẫu tử đột ngột này cũng khiến Tống Thần cảm thấy không chịu nổi.

“.....” Ánh mắt Trương Hàm Nguyệt dán chặt vào khuôn mặt Tống Thần, nhìn Tống Thần bị Khương Uyển Như bắt ép làm đủ các loại mặt quỷ.

Đáy mắt Trương Hàm Nguyệt lóe lên một tia sáng, sau đó cô nói với Khương Uyển Như.

“Vậy dì, cháu đi trước đây ạ.” “Được được, lần sau lại đến chơi nhé.” Khương Uyển Như nghe thấy tiếng của Trương Hàm Nguyệt, lập tức buông tay đang véo má Tống Thần ra, hòa nhã nhìn Trương Hàm Nguyệt nói.

“Vâng ạ.” Trương Hàm Nguyệt nheo mắt cười nhẹ, sau đó gật đầu ra hiệu với Tống Thần rồi bước ra khỏi cửa.

Khương Hạo thì nhìn theo bóng lưng của Trương Hàm Nguyệt cảm thán.

“Cười đẹp thật...” Phát ngôn này liếm cẩu quá rồi đấy?

Cái giá của công tử ăn chơi trước kia đâu rồi?

Lại lần nữa bị Khương Uyển Như véo má, Tống Thần nhìn Khương Hạo đang xuân tâm nhộn nhạo không nhịn được thầm phun tào trong lòng.

Bố Tống Thần: Tôi không có lấy một câu thoại nào sao? ...

Tối hôm đó, trên bàn ăn nhà họ Tống.

Nghe xong màn khóc lóc kể khổ của Khương Hạo, Khương Uyển Như vẻ mặt thương hại gắp cho Khương Hạo một miếng thịt kho tàu.

"Thật đáng thương, ba con đối xử với con ác thật~" "Vâng vâng!

Dì là tốt với con nhất!" Khương Hạo vui vẻ ăn miếng thịt kho tàu, ở đây cậu cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

"Tự làm tự chịu." Tống Thần vừa ăn cơm vừa cảm thán: "Nếu không phải thằng nhóc này không thành thật, sao lại gây ra chuyện như vậy chứ?" "Đúng vậy." Tống Quân gật đầu nói: "Nhưng cách làm của ba nó đúng là có hơi quá đáng, đuổi ra khỏi nhà thì quá đáng thật." "Hay thật, không biết là ai khiến tôi từ nhỏ phải lớn lên cùng dì." Tống Thần lập tức bật lại bố mình, không biết tại sao, Tống Thần luôn thấy bố mình không thuận mắt, luôn thích hát ngược lại.

Về điểm này, ông nội Tống Thần tỏ vẻ đồng tình.

"Khụ khụ." Bị con trai bật lại, Tống Quân cũng biết vấn đề nằm ở đâu, cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể ho khan hai tiếng rồi im lặng ăn cơm.

"Không ngờ Hạo Hạo lại thích Tiểu Hàm Nguyệt, thật không ngờ." Thấy không khí có chút gượng gạo, Khương Uyển Như trực tiếp chuyển chủ đề, hướng câu chuyện sang cháu trai mình.

Dùng để hóa giải bầu không khí khó xử giữa chồng và con trai.

Nhưng bản thân công cụ chuyển đổi không khí lại không hề hay biết, chỉ mặt mày hớn hở gật đầu nói...

"Vâng, có thể coi là nhất kiến chung tình." "....." Lời của Khương Hạo vừa dứt, ba người biết rõ bản chất của cậu ta liền im

lặng.

May mà da mặt Khương Hạo đủ dày, cậu ta nhìn Khương Uyển Như hỏi.

“Dì có thể làm mai cho con không?

Lời thỉnh cầu duy nhất trong đời của cháu trai!” “Không thể, dẹp cái ý nghĩ đó đi.” Khương Uyển Như chưa kịp nói, Tống Quân đã trực tiếp từ chối ý định của Khương Hạo.

“Bố đã mất của Hàm Nguyệt là anh em tốt của chú, cho nên Hàm Nguyệt cũng coi như là nửa con gái của chú, cho nên không được.” “Dượng, lời của dượng làm con đau lòng quá.” Nhìn Khương Hạo có chút đau lòng, Khương Uyển Như lại lần nữa chuyển chủ đề, nhìn Tống Thần hỏi.

“Đúng rồi, con trai, lần này về làm gì thế?” “Chẹp chẹp, ừm?

Chẹp.

Về lấy bộ lễ phục kia để đi tham dự lễ trao giải.” Tống Thần vừa gặm sườn vừa trả lời, nói xong còn nhét một con tôm vào miệng.

“Lễ trao giải à?

Có gấp không?

Khi nào đi?” Đối mặt với câu hỏi của mẹ, Tống Thần nuốt miếng cơm trong miệng xuống nói.

“Tối nay đi!” Khương Uyển Như có chút kinh ngạc che miệng: “Gấp vậy sao?

Không thể ở nhà vài ngày à?” “Đùa thôi, thực ra là máy bay trưa mai.” ...

Cùng lúc đó, trong một tòa nhà cao tầng ở Kinh Thành.

Chương 282

“Tống Thần sao?

Con trai của chú Tống.” Trương Hàm Nguyệt mặc bộ đồ ngủ lụa rót rượu vang đỏ vào ly cao, đôi chân ngọc trần từ từ bước đến bên cửa sổ sát đất.

Vừa thưởng thức vị rượu vang, vừa hồi tưởng lại các tác phẩm điện ảnh của Tống Thần.

“Chẳng trách trên mạng không ai tra ra được thông tin của Tống Thần, xem ra không chỉ vì anh ta làm việc ở Cục du lịch Trường Bạch Sơn, mà còn do nhà họ Tống cố ý làm vậy...” Uống cạn ly rượu vang, Trương Hàm Nguyệt lấy điện thoại gọi cho thư ký.

“Đặt cho tôi một vé máy bay đến Thượng Hải vào ngày mai, tôi có việc gấp.” “Vâng, thưa tổng giám đốc Bạch.” Nhận được hồi âm của thư ký, cúp điện thoại, Trương Hàm Nguyệt nhìn mặt trăng treo trên bầu trời đêm, bàn tay nắm chặt lại.

“Tôi nhất định phải leo lên đỉnh cao, nhất định...” Trên chuyến bay từ Kinh Thành đến Thượng Hải, Tống Thần ngồi trong khoang hạng nhất xoa trán thở dài.

“Vậy tại sao cậu lại ở bên cạnh tôi?” “Hửm?” Khương Hạo đang ăn bữa ăn trên máy bay cung cấp, nuốt thức ăn trong miệng xuống, phủi phủi chiếc áo sơ mi màu hồng nói.

“Đương nhiên là mua vé máy bay rồi.

À, là tiền dì cho.” “Tại sao lại đi theo tôi?” Tống Thần mặt mày khó hiểu nhìn Khương Hạo, hỏi.

“Còn nữa, sao cậu lại có thể ngồi ngay bên cạnh tôi được?” “Hết

cách rồi, dì muốn em đi theo, còn tại sao tìm được vị trí của anh." "Em đã dùng một chút quan hệ của gia đình." Khương Hạo vui vẻ giơ ngón tay cái với Tống Thần, mặc dù bị bố đuổi ra khỏi nhà, nhưng người ngoài đâu có biết.

Hơn nữa nhà họ Khương vốn có một phần cổ phần ở sân bay, điều chỉnh chỗ ngồi là chuyện đơn giản.

"Thôi được rồi, tôi ngủ một lát đây, đến Thượng Hải rồi nói." Tống Thần cũng không biết tại sao Khương Hạo lại muốn đi theo, nhưng thấy Khương Hạo đáng thương như vậy, Tống Thần đồng ý mang theo cậu ta một thời gian.

Ít nhất là đợi đến khi bố Khương Hạo nguôi giận... ...

Giải Kim Ảnh, một trong hai giải thưởng điện ảnh lớn cùng với giải An Lạc, giải còn lại ngang hàng là giải Hoa Ảnh, thường được tổ chức sau Tết Nguyên Đán ở nước ngoài.

Giải Kim Ảnh được tổ chức vào cuối tháng Bảy hàng năm, có thể coi là một sự kiện lớn của làng điện ảnh.

Những diễn viên điện ảnh có chút thành tựu trong năm nay, không ai là không mong chờ ngày này, hy vọng có thể kiếm được chút gì đó tại lễ trao giải, dù chỉ là một đề cử, đó cũng là vinh dự vô thượng.

Vị thế của giải Kim Ảnh đủ cao, đến nỗi một đề cử cũng còn có sức thuyết phục hơn những giải thưởng ao làng.

Do đó, diễn viên chỉ cần nhận được đề cử, cuối cùng không đoạt giải, sự nghiệp năm sau cũng tuyệt đối thuận lợi hơn.

Năm nay, do sự xuất hiện của đạo diễn quái tài Tống Thần, sự chú ý dành cho giải Kim Ảnh đã vượt xa những năm trước.

Rốt cuộc thì làng điện ảnh mấy năm nay có chút tù đọng, đã lâu không xuất hiện một tân binh đáng sợ như vậy.

Quanh đi quẩn lại, những người nhận đề cử và giải thưởng đều là những gương mặt cũ, mọi người đã xem đến phát ngán.

Quan trọng nhất, trong lý lịch của Tống Thần, phương diện giải thưởng hiện tại vẫn là một trang giấy trắng.

Danh hiệu đạo diễn mạnh nhất, đó cũng chỉ là do fan tự phong.

Huống hồ, bản thân Tống Thần không phải là đạo diễn chuyên nghiệp, người ta có công việc chính thức.

Như vậy, mọi thứ càng trở nên thú vị hơn, phải không?

Huống hồ... oan gia của Tống Thần cũng không ít.

Những bộ phim bị «Sa Hải», «Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên» chèn ép không phải là ít, thậm chí có người thống kê, vì sự tồn tại của Tống Thần, mấy công ty điện ảnh đó đã mất đi mấy trăm triệu.

Mối hận này không hề nhẹ đâu.

Lễ trao giải như thế này, điểm nhấn lớn nhất chỉ có hai.

Một là oan gia ngõ hẹp, PK trực tuyến.

Một là những người đang yêu hoặc có tin đồn tình cảm, bạn gái cũ và bạn trai cũ gặp lại nhau.

Những đạo diễn bị Tống Thần cho ăn hành đều là những người có tiếng trong ngành, cũng sẽ được mời đến dự lễ trao giải.

Biết đâu mọi người sẽ cùng nhận đề cử cho một giải thưởng!

Từ tối hôm qua, cư dân mạng đã bắt đầu đưa ra các loại dự đoán. 【Giải Đạo diễn mới xuất sắc nhất】 năm nay, không có gì phải bàn cãi.

Giải thưởng này chắc chắn thuộc về Tống Thần.

Nếu anh không nhận được, thì những người đã nhận giải này

những năm trước có lẽ sẽ bị lôi ra so sánh, ban tổ chức cũng sẽ bị chỉ trích.

Bây giờ mấu chốt là, Tống Thần có nhận được 【Giải Đạo diễn xuất sắc nhất】 không?

Cư dân mạng có thể nói là bàn tán sôi nổi. 【Dựa vào hình ảnh và nhạc phim của mấy bộ phim của Tống Thần, 【Giải Hình ảnh xuất sắc nhất】 và 【Giải Nhạc phim xuất sắc nhất】, phải có chứ!】 【Đúng vậy, hai giải thưởng đó tôi cũng thấy ít nhất phải được một cái!】 【Tôi cược 200 đồng, tôi cược Nhạc phim xuất sắc nhất!

Nhạc dạo của Tống Thần quá đỉnh!】 【Bây giờ trong đầu tôi toàn là nhạc phim của «Đạo Mộ Bút Ký», tôi cũng thấy nên được giải!】 【Chỉ mình tôi thấy Phim hay nhất cũng có hy vọng à?

Năm nay phim nào có số liệu và sức ảnh hưởng đánh bại được «Sa Hải» không?】 【Vậy thì tôi tham lam hơn, tôi thấy một bước lên mây, trực tiếp Đạo diễn xuất sắc nhất!】 【Lầu trên có hiểu quy tắc không vậy, làm gì có ai vừa ra mắt đã được Đạo diễn xuất sắc nhất, giải này không phải năm nay điên rồi mới có thể nhận được, phải xem thâm niên nữa.】 Ban đầu, chỉ có cư dân mạng bàn tán, vấn đề không lớn.

Nhưng các nhà phê bình, các tài khoản marketing, các phương tiện truyền thông, làm sao có thể nhịn được?

Sau khi ba thế lực này vào cuộc, nhịp điệu trực tiếp bị dẫn dắt.

Các loại bài đăng dự đoán được đẩy lên top, dưới các bài đăng đó, lượng trả lời lên đến hàng vạn.

Trong đó, nhà phê bình phim nổi tiếng 【Chị Đại Thần Phim】, vào chiều nay đã gây ra một làn sóng nhiệt. 【Chị Đại Thần Phim】 nổi tiếng là fan cứng của Tống Thần, người phụ nữ có lời lẽ sắc bén

này chưa bao giờ chửi Tống Thần.

Giang hồ có lời đồn rằng, người phụ nữ sống chết không chịu lộ mặt này, thực ra là một đại mỹ nữ.

Mặc dù trong tên có hai chữ "chị đại", nhưng thực tế nhan sắc không thua kém một vài ngôi sao nhỏ.

Quan trọng nhất, không giống các nhà phê bình phim khác, cô không làm video bình luận không lộ mặt.

Hoặc là che mặt bằng một hình ảnh, hoặc làm một chút hiệu ứng, sau đó thu âm.

Giọng nói rất hay, được mệnh danh là phúc lợi cho những người mê giọng nói, khiến mọi người càng thêm mong chờ cô lộ mặt.

Quan trọng nhất, mặc dù trong mỗi video của cô, khuôn mặt đều được che đi, nhưng... chân thì không!

Đôi chân đó, chậc chậc chậc.

Chiều nay, Chị Đại Thần Phim trực tiếp đăng một bài Weibo, hoặc là lập một cái flag, công khai cắm cờ trên Weibo.

"Nếu Tống Thần được 【Đạo diễn xuất sắc nhất】, tôi sẽ mặc sườn xám lộ mặt, quay video bằng chứng!" Lẽ ra, những thứ này chỉ là nói cho vui, không đến mức gây bão toàn mạng.

Chị Đại Thần Phim đúng là có độ hot cao trong giới phê bình phim, nhưng nhìn ra toàn mạng, độ hot cũng có hạn.

Nhưng, số lượng 【fan Tống Thần】 và 【fan Đạo Mộ】 lại quá đông!

Chị Đại Thần Phim về bản chất cũng là một thành viên của 【fan Đạo Mộ】.

Dẫn đến việc fan Đạo Mộ đã tìm được tổ chức.

“Đang lo không có chỗ để bình luận lập flag đây, trực tiếp lập hết dưới bài Weibo này đi?” Không lâu sau, lượng bình luận của bài Weibo này đã vượt mười vạn.

Độ hot tăng cao, được đẩy lên top tìm kiếm Weibo, ở vị trí đầu tiên trong danh sách【Đề xuất】.

Sau đó, cư dân mạng bấm vào xem, liền bật cười.【Toàn là bình luận ngáo đá gì vậy?】【Fan Tống Thần có thể đừng đi trên con đường ngáo đá nữa không?】【Nói chứ, đạo diễn nhà người ta suốt ngày chỉ làm chuyện đứng đắn, sao đám fan này chỉ biết làm ngược lại vậy?】【fan Đạo Mộ】đã lập những cái flag dưới bài Weibo này, thật sự quá kỳ quặc.【Nếu «Sa Hải» có thể được【Giải Phim hay nhất】, tối nay tôi sẽ chạy khỏa thân ở hành lang ký túc xá!】【Nếu Tống Thần được【Đạo diễn xuất sắc nhất】, tôi sẽ trồng cây chuối uống rượu gạo!】【Mấy người làm cái gì vậy?

Tống Thần được【Đạo diễn xuất sắc nhất】, các vị ở đây, mỗi người gọi tôi một tiếng bố!

Chơi lớn luôn!】【Cười chết mất, vậy tôi sẽ online giải 500 bài toán cao cấp!】【Tiểu nữ tử không chơi được lớn, Tống Thần được【Đạo diễn mới xuất sắc nhất】, tôi sẽ đăng ảnh hầu gái, một tấm tất đen và một tấm tất trắng.】【Vậy tôi đăng ảnh cosplay nhé, chọn một loại cos trong bình luận.】【Tai thỏ và tất đen đã chuẩn bị sẵn sàng.】【Vậy tôi sẽ tỏ tình với bạn cùng phòng tôi đã thích từ lâu!】【Vậy tôi không có gì khác, tôi sẽ cạo lông, cạo toàn thân.】Cư dân mạng nhìn từng bình luận, miệng thì mắng “Đồ ngáo đá!”, sau đó, hai tay như không kiểm soát được bắt đầu gõ chữ, gia nhập vào tổ chức tà ác này.

Những bình luận trả lời bên dưới cũng khiến người ta cảm thấy rất thú vị.

Cư dân mạng hô vang: “Người Việt Nam không lừa người Việt Nam!” Phải làm đó nha!

Có người bày tỏ: “Luôn có những người mượn cớ lập flag, lén lút làm những chuyện mình thích.” Những bình luận trả lời như vậy thường xuất hiện dưới những bình luận cạo lông, gọi bố, khỏa thân, đồng ý để vợ quay phim mình.

Lúc này, Tống Thần đang ngồi ở ghế sau xe, trên đường đến hiện trường lễ trao giải Kim Ảnh.

Cầm điện thoại lướt tin tức trên các nền tảng xã hội, xem đến nỗi Tống Thần ngẩn cả người.

Chương 283

"Áp lực cuộc sống của người hiện đại lớn đến vậy sao?" Tống Thần không nhịn được lẩm bẩm một câu.

"May mà có chức năng kiểm duyệt bình luận, không thì không biết sẽ loạn đến mức nào." Tống Thần lướt điện thoại biết rõ, những bình luận này đều là bình thường, vì những flag có mức độ quá lớn có lẽ đã bị kiểm duyệt rồi.

Tuyệt đối có một đám người, đã nói những lời có mức độ còn lớn hơn!

Nhưng những điều này không gây ra bất kỳ áp lực nào cho Tống Thần, tâm thái của anh khá tốt.

"Dù sao giải thưởng cũng đã được bình chọn xong rồi, hôm nay chỉ công bố và trao giải, nên căn bản không thể thay đổi, cứ thuận theo tự nhiên thôi." Tống Thần thầm nghĩ trong lòng.

Cái gì thuộc về mình sớm muộn cũng là của mình, không thuộc về mình, cưỡng cầu cũng không được.

Tống Thần ngược lại rất sẵn lòng thỏa mãn những sở thích kỳ quặc của mọi người, trợ lực cho mỗi giấc mơ.

Tuyệt đối không phải vì Tống Thần thích hóng chuyện.

"Chỉ có thể xem tình hình thực tế tối nay thôi." Tống Thần đặt điện thoại xuống, thầm nghĩ.

Bất kể kết cục ra sao, anh cảm thấy lúc đó nên đăng một bài Weibo, hoặc trực tiếp thêm vài câu trong bài phát biểu nhận giải, khuyên mọi người không nên gây rối, không nên làm phiền người khác, không nên làm những việc quá lố lăng, quá giới hạn.

Có thể tự giải trí, nhưng không nên nhân cơ hội này tạo ra trào lưu không lành mạnh.

“Anh họ, đám fan này của anh thật thú vị ha ha ha.” Khương Hạo ngồi bên cạnh vui vẻ cười ra tiếng, sau đó gãi cằm cảm thán.

“Mình có nên lập một cái flag không nhỉ?

Chọn cái nào thì hay hơn?” ...

Phía sau sân khấu của giải Kim Ảnh, một bộ phận khách mời đã tập trung.

Phần đi thảm đỏ chưa bắt đầu, nhưng thứ tự xuất hiện đã được sắp xếp xong.

Trong thời đại thích tranh vị trí trung tâm, xé phiên vị, so kè vị thế này, thứ tự xuất hiện trở nên đặc biệt quan trọng.

Tống Thần thâm niên còn nông, chắc chắn sẽ không được xếp ở những vị trí cuối cùng, nhưng thứ tự xuất hiện cũng tương đối về sau.

Hết cách, những việc Tống Thần làm trong một năm qua đều quá đỉnh, nếu xếp Tống Thần lên trước quá nhiều, sợ là giải Kim Ảnh cũng sẽ bị chửi.

Giải Kim Ảnh không muốn bị chửi, nên đã chọn một phương pháp tương đối an toàn.

Trong hậu trường, rất nhiều diễn viên, ngôi sao đứng thành từng nhóm ba năm người, ở đó tán gẫu.

Tống Thần vừa vào, đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Dù sao anh không chỉ là đạo diễn hàng đầu, biên kịch quái tài, mà còn là nhà sản xuất âm nhạc.

Bất cứ ai chào hỏi, Tống Thần đều lịch sự gật đầu đáp lại.

Gặp một số tiền bối đức cao vọng trọng, Tống Thần cũng sẽ chủ động tiến lên bắt tay, lúc này, sự giáo dục từ gia đình khiến Tống Thần tỏ ra vô cùng tự tin.

Cuối cùng, anh đứng cùng với người của đoàn phim, và người của Long Hoa Entertainment.

Tằng Nhất Hi, Tiêu Dương, Trần Hạo Hãn đều đến khá sớm, Từ Tử Huyên cũng được mời đến.

Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn và những diễn viên trước đây không có tên tuổi đứng ở đây đều khá căng thẳng, nhưng sau khi thấy Tống Thần, họ đều như có được trụ cột tinh thần.

Trước đây tham gia những hoạt động như thế này, họ đều gò bó và không tự nhiên, bản thân danh tiếng gần như không có.

Tác phẩm của mình lại không đủ sức, khiến người ta không ngẩng đầu lên được, cảm thấy không xứng đáng ở những nơi như thế này.

Nhưng hôm nay, mỗi người đều cảm thấy như được lột xác.

Ít nhất, tôi cũng có một tác phẩm đại diện đủ sức gây bão để dựa vào!

Nếu suy nghĩ này bị đông đảo diễn viên biết được, chắc họ sẽ hận không thể phun chết mấy người Tằng Nhất Hi, những tác phẩm kinh khủng như «Đạo Mộ Bút Ký», «Sa Hải» đủ để nâng cao vị thế của mấy người họ lên.

Ở không xa, trong một góc nhỏ, Lý Tuệ Dũng bị người ta lãng quên đang run rẩy đứng đó.

Tống Thần bên kia mặc vest thẳng thớm, cả người khí chất ngời ngời, ý chí phơi phới.

Một đám người vây quanh anh, nói nói cười cười.

Các ngôi sao khác cũng không nhịn được liếc nhìn về phía đó, hướng ánh mắt về anh, nghiễm nhiên trở thành nhân vật tâm điểm của nơi này.

Nhìn lại mình, hoàn toàn là một kẻ vô hình, trở thành sự tồn tại ít được coi trọng nhất ở đây.

Chỉ vì lúc đó Lý Tuệ Dũng đã từ chối cơ hội đóng vai Phan Tử.

Điều đó cũng khiến anh ta bỏ lỡ cơ hội có lẽ là lớn nhất trong đời.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Tống Thần từ một biên kịch và đạo diễn vô danh, đã trở thành một trong những đạo diễn được ca ngợi nhất Việt Nam hiện nay.

So với một diễn viên hạng ba như anh ta có sự khác biệt một trời một vực.

Lý Tuệ Dũng ban đầu cũng từng nghĩ, nếu lúc đó mình đóng phim tuyên truyền của Tống Thần, mọi thứ có phải sẽ khác đi không?

Nhưng càng về sau, anh ta càng nhận ra hiện thực.

"Đóng phim, tôi có xứng sao~" Người mà anh ta ghen tị nhất bây giờ, đã không còn là Tống Thần, vì Tống đạo, Tống Thần bây giờ, đã quá cao cao tại thượng rồi.

Người anh ta ghen tị, là Tằng Nhất Hi.

Cái kẻ vô hình từ đầu đã bám theo sau Tống Thần, bị nhiều người chế giễu là đàn em của Tống Thần.

Nhưng, ai mà có thể biết trước được, ai có thể ngờ Tằng Nhất Hi bây giờ có thể trở thành như thế này, trực tiếp dựa vào vai diễn Ngô Tà trở thành một trong những diễn viên hàng đầu trong nước.

Với độ hot của Tằng Nhất Hi trong làng điện ảnh năm nay, nói thẳng ra, có thể đánh bại phần lớn người trong đại sảnh này.

Lúc này, Trần Hạo Hãn nhìn Tống Thần cười nói.

“Tống đạo, anh có xem những người lập flag trên mạng không?

Ha ha ha ha, tôi cười chết mất trên đường đi.” Tống Thần gật đầu, nói: “Có xem, đúng là nhảm nhí.” Trần Hạo Hãn lập tức dùng tay phải làm giả micro đưa đến miệng Tống Thần, giả giọng người dẫn chương trình truy vấn.

“Khụ khụ, vậy Tống đạo, ngài cảm thấy hôm nay có thể nhận được mấy giải ạ?” Lời nói của anh ta, lập tức khơi dậy sự tò mò của tất cả mọi người xung quanh.

Mặc dù mọi người đều là người trong ngành, nhưng Tống đạo chưa bao giờ nói ra kỳ vọng trong lòng mình.

“Không có suy nghĩ gì nhiều, xem sự sắp xếp của giải Kim Ảnh thôi.” Tống Thần nhún vai thờ ơ nói.

Lúc này, cửa lớn lại lần nữa được mở ra.

Tuyên Sơ Tĩnh mặc lễ phục màu đen, đi giày cao gót màu đen, mái tóc dài hơi xoăn buông xõa trên vai, với tư thế của một nữ hoàng, tiến vào đại sảnh hậu trường.

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức đổ dồn về phía cô, trong mắt ai cũng lộ ra hai chữ kinh diễm.

Người phụ nữ này bất kể là vóc dáng, dung mạo, hay khí chất, đều không thể chê vào đâu được.

Huống hồ cô còn có vị thế tối cao trong làng nhạc!

Một người phụ nữ ra mắt đã ở đỉnh cao, liên tục ba năm là Nữ ca sĩ xuất sắc nhất, lần đầu bước chân vào làng điện ảnh, đã thành công nhận được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất với một bộ phim, một kỳ nữ.

“Chị Tĩnh.” “Chị Tĩnh đến rồi.” Tuyên Sơ Tĩnh đi một mạch, các ngôi sao trẻ đều chào hỏi cô.

Chỉ có một số tiền bối lớn tuổi mới có thể khiến Tuyên Sơ Tĩnh dừng bước, chủ động hàn huyên.

“Ai vậy?” Tống Thần bỗng nhiên mặt không đổi sắc hỏi Trần Hạo Hãn bên cạnh, bản thân Trần Hạo Hãn cũng bị câu hỏi của Tống Thần dọa cho ngớ người.

“Tống đạo, anh đang đùa à!

Đó là Tuyên Sơ Tĩnh đó!” “(⊙o⊙)...Không quen...” Đối mặt với Tống Thần thành thật lắc đầu, Trần Hạo Hãn tỏ vẻ sắp ngất, trong lòng điên cuồng la hét.

Tống đạo uổng công làm phim!

Thiên hậu trẻ tuổi, hot nhất trong ngành mà cũng không biết sao...

À, mà khoan, hình như bản thân Tống Thần là một nhân viên phòng của Cục du lịch mà?

“Haizz, tôi không biết cũng là chuyện bình thường mà?” Tống Thần bất đắc dĩ nhún vai cảm thán (???): “Tôi lại không phải người trong giới giải trí.” “Nhưng anh lại sống tốt hơn cả đám chúng tôi đấy!” Trần Hạo Hãn đối với Tống Thần thật sự cũng cạn lời, rõ ràng miệng thì nói không phải người trong giới giải trí, kết quả làm chuyện nào cũng gây chấn động giới giải trí.

Sau đó, hành động tiếp theo của Tống Thần khiến Trần Hạo Hãn kinh ngạc, chỉ thấy Tống Thần trực tiếp lấy điện thoại trong túi ra.

Ngón tay cái phải với tốc độ cực nhanh gõ trên màn hình điện thoại.

Mở trình duyệt điện thoại, gõ tên Tuyên Sơ Tĩnh vào, sau đó bấm

tìm kiếm.

Ngay khi màn hình cập nhật, Tống Thần dựa vào tốc độ ngón tay siêu nhanh và thị lực động thái biến thái, đã đọc hết toàn bộ nội dung giới thiệu về Tuyên Sơ Tĩnh.

Cũng may là điện thoại có tần số quét cao, nếu không chắc không chịu nổi Tống Thần chơi kiểu này.

Chương 284

Đọc xong toàn bộ nội dung, Tống Thần tắt màn hình điện thoại, bỏ điện thoại vào túi, nhìn Tuyên Sơ Tĩnh đang bước đi như mèo ở xa cảm thán.

“Không tệ, một thiên tài, giống như tôi.” “.....” Trần Hạo Hãn bên cạnh chứng kiến toàn bộ thao tác và lời cảm thán của Tống Thần, khóe miệng co giật điên cuồng.

Ngài có thể khiêm tốn một chút được không?

Tống Thần nhìn người phụ nữ gần như có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật, chậc chậc lưỡi.

Tuyên Sơ Tĩnh, một trong những nữ minh tinh có nhân khí cao nhất trong giới giải trí hiện nay.

Ra mắt với tư cách ca sĩ, album đầu tay cùng tên bán chạy như tôm tươi, và thành công đoạt giải Tân binh xuất sắc nhất tại hai lễ trao giải năm đó.

Tiếp theo, hai album chất lượng tương tự, cùng với một số bài hát hit, trực tiếp định vị vị thế không thể lay chuyển của cô trong làng nhạc.

Do dung mạo xinh đẹp, khí chất quyến rũ, toàn thân toát lên vẻ quyến rũ của một người phụ nữ thành đạt, sau khi thử sức phát triển sang lĩnh vực điện ảnh, cô và người quản lý đã thông minh lựa chọn một bộ phim về môi trường công sở.

Với vóc dáng, khí chất, và giọng nói độc đáo mang hơi hướng ngự tỷ, kết hợp với bộ trang phục công sở nữ, chỉ riêng ảnh tạo hình ban đầu đã trực tiếp lên top tìm kiếm.

Phải nói rằng, Tuyên Sơ Tĩnh có một con mắt tinh tường và tầm nhìn xa trong việc lựa chọn kịch bản phim truyền hình đầu tay.

Phần lớn các bộ phim công sở trước đây, đều chỉ là khoác áo công sở để yêu đương.

Cứ như thể từ tổng tài đến nhân viên, đều không cần làm việc.

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là những tình tiết cẩu huyết.

Loại kịch bản và hình tượng nhân vật này, khiến Tuyên Sơ Tĩnh cực kỳ bài xích.

Một người phụ nữ có tham vọng.

Do đó, vai nữ quản lý cấp cao mà cô đóng, là kiểu người cực kỳ chú trọng sự nghiệp, mấy cậu em trai nhỏ, sói con, chó con đều đứng sang một bên, chị rảnh thì nói chuyện với em, ảnh hưởng đến sự nghiệp của chị, thì cút đi cho chị!

Một bộ phim công sở đúng nghĩa, tính chuyên nghiệp cũng cao, tuyến tình cảm chỉ là gia vị.

Trong ngành, những người có tư duy thông thường không mấy lạc quan về bộ phim này, nhưng kết quả cuối cùng lại bùng nổ!

Bước đầu tiên của Tuyên Sơ Tĩnh vào lĩnh vực điện ảnh cực kỳ vững chắc.

Sau đó, mọi người tưởng cô sẽ tiếp tục đóng những vai nữ cường nhân, nào ngờ, cô lại bắt đầu chơi với sườn xám trong phim.

Đôi môi đỏ mọng gợi cảm, thân hình lồi lõm có duyên, kết hợp với chiếc sườn xám có thể tôn lên vóc dáng nhất, lại một lần nữa chỉ nhờ ảnh tạo hình mà lên top tìm kiếm.

Rõ ràng ra mắt là ca sĩ, nổi tiếng nhờ giọng hát, nhưng lại có một vẻ phong tình vạn chủng đến vậy!

Một câu nói dùng cho cô cực kỳ thích hợp "Chị gái đứng đầu chuỗi thức ăn." Bộ phim đại nữ chủ này, lại lần nữa gây ra một làn sóng.

Có người thống kê, trong phim cô đã thay tổng cộng 31 bộ sườn xám.

Tạo ra một làn sóng sườn xám.

Dẫn đến sau này khi xem các nhân vật mặc sườn xám trong phim, mọi người không nhịn được lấy ra so sánh.

Rồi phát hiện, dù so thế nào, Tuyên Sơ Tĩnh vẫn thắng!

Cứ như vậy, một năm một bộ phim hot, bộ đầu tiên đoạt giải Tân binh xuất sắc nhất, bộ thứ hai trực tiếp đăng quang Thị hậu!

Đánh giá của giới trong ngành về cô chỉ có ba chữ "Điên rồi!" Cát-xê của Tuyên Sơ Tĩnh cũng trực tiếp đạt đến mức cao nhất của nữ minh tinh, đừng quên, cô là ca sĩ, có thể hát cho các bộ phim hot, hai lĩnh vực này có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ cô sẽ nhân đà này, tiếp tục khuấy đảo làng phim truyền hình, cô lại tuyên bố sẽ tiến quân vào ngành điện ảnh.

Cùng năm đó tham gia diễn xuất trong một bộ phim đã trực tiếp đoạt giải Phim hay nhất, thậm chí Tuyên Sơ Tĩnh cũng một lần đoạt giải Ảnh hậu.

Có thể coi là một kỷ lục trong lịch sử điện ảnh Việt Nam.

Mọi người tưởng sẽ không thể xuất hiện một sự tồn tại đáng sợ hơn cô nữa, thì trong năm ngoái, Tống Thần đã trực tiếp xuất hiện.

Liên tục quay mấy bộ phim khiến mọi người ngơ ngác.

Tưởng rằng Tuyên Sơ Tĩnh vẫn vô địch, không ngờ lại có một đại

thần như vậy, ai sẽ là bộ tướng của ai đây!

Trong lúc Tống Thần đang đánh giá Tuyên Sơ Tĩnh, Tuyên Sơ Tĩnh cũng đang nhìn chằm chằm Tống Thần.

Khoảng cách giữa hai người cũng ngày càng gần lại dưới hành động của Tuyên Sơ Tĩnh.

Cứ đi đi dừng dừng, đi đi dừng dừng, cuối cùng, cô đi đến bên cạnh Tống Thần, rồi đứng yên.

Cô vừa đứng đó, đừng nói là Tằng Nhất Hi, Tiêu Dương, những ngôi sao hạng A hiện nay, cũng lập tức trở nên gò bó hơn nhiều.

Trong lòng các ngôi sao, Tuyên Sơ Tĩnh là một sự tồn tại như thần.

Đương nhiên, bây giờ có lẽ phải thêm một Tống Thần nữa.

Chỉ có Trần Hạo Hãn, xuất thân là diễn viên kịch nói, không mấy quan tâm đến chuyện trong giới giải trí.

Nhưng bây giờ thấy Tuyên Sơ Tĩnh và Tống Thần đứng cùng nhau, mắt anh ta bỗng híp lại. 《Thiên hậu và đạo diễn nhà tôi có vẻ hơi hợp nhau》?

Chỉ có Tống Thần vẻ mặt thoải mái nói với Tuyên Sơ Tĩnh.

"Chào." Tuyên Sơ Tĩnh khẽ ừ một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói với Tống Thần.

"Lần đầu tiên gặp đạo diễn Tống Thần, quả nhiên như trên mạng nói, dung mạo phi phàm." "Ừm?

Cô đang nói tôi dựa vào mặt à?" Tống Thần cười hỏi.

"Tài năng đạo diễn và biên kịch của anh cũng rất tuyệt vời, không biết sau này có thể đích thân kiến thức không." Tuyên Sơ Tĩnh ý vị sâu xa nhìn Tống Thần một cái.

Tống Thần gật đầu: “Tôi thấy khó.” “Tại sao?” Trong đại sảnh, Tuyên Sơ Tĩnh có chút không hiểu tại sao Tống Thần đột nhiên lại nói như vậy.

Bây giờ cô có chút không nhìn thấu người đàn ông này.

Về điều này, Tống Thần nhún vai nói: “Dưới trướng có một diễn viên như cô, tôi sợ sẽ phạm sai lầm.” “Ồ?” Tuyên Sơ Tĩnh mắt hơi híp lại: “Vậy cũng có cơ hội không chừng nhỉ?” Về điều này, Tống Thần chỉ cười mà không nói.

Trong lòng thì cảm thán: người phụ nữ này bình thường chắc không thiếu phim, lần này tìm đến mình chắc là có mục đích khác.

Nhưng lại khá hợp gu của mình...

Haizz, rốt cuộc có nên vì mỹ sắc mà thử một lần không nhỉ?

Thật khổ não quá~ Cuộc đối thoại của hai người cũng khiến những người xung quanh trợn tròn mắt.

Tuyên Sơ Tĩnh có ý với Tống đạo!? ...

Mười mấy phút sau.

Lúc này, đã đến giờ vào hội trường, các khách mời được mời cũng đã cơ bản có mặt đầy đủ.

Tại sao lại chỉ là cơ bản có mặt đầy đủ?

Vì Thượng Hải quá kẹt xe sao?

Có lẽ có người vì lý do bất khả kháng, nhưng cũng có một số ngôi sao thích được chú ý, sẽ cố ý đến muộn, để có thể đi thảm đỏ ở những vị trí sau cùng.

Giống như các sự kiện như 【Đêm hội Weibo】 được tổ chức ở quê hương Tống Thần, sẽ có một số ngôi sao vì muốn là người xuất hiện cuối cùng ở vị trí trung tâm, mà sống chết không chịu đi thảm đỏ.

Có mấy lần ồn ào khá lớn, ban tổ chức đã trực tiếp điểm mặt, để khách mời được sắp xếp ở vị trí trung tâm đi xong thảm đỏ, rồi hủy luôn phần thảm đỏ, ai muốn đi thì đi.

Vị trí trung tâm của giải Kim Ảnh vốn được sắp xếp cho Tuyên Sơ Tĩnh, nhưng Tuyên Sơ Tĩnh bày tỏ hôm nay cô sẽ tùy tiện tìm một thời điểm thích hợp để đi thảm đỏ, để lại vị trí cuối cùng cho mấy vị tiền bối đức cao vọng trọng.

Dù sao đối với những vị tiền bối này, so với việc vào hội trường sớm đối mặt với ống kính và đèn flash, chắc chắn nghỉ ngơi ở hậu trường sẽ thoải mái hơn.

Đã đến giờ đi thảm đỏ, phòng livestream trực tuyến của giải Kim Ảnh cũng chính thức bắt đầu phát sóng.

Các nền tảng video lớn rõ ràng cảm nhận được giải Kim Ảnh năm nay thực sự được chú ý.

Chưa bắt đầu phát sóng, phòng livestream đã chật cứng khán giả, từng người gửi bình luận, tự giải trí, trò chuyện đặc biệt vui vẻ.

Từ khóa xuất hiện với tần suất cao nhất, chắc chắn là 【Tống Thần】.

Trong phòng livestream cũng có người đang lập flag, đương nhiên, nhiều hơn là những người hô vang "666", và bày tỏ sẽ giám sát những cư dân mạng thực hiện flag. 【Sắp bắt đầu rồi, hồi hộp quá!】 【Cảm giác hôm nay sẽ chứng kiến lịch sử!】 【Năm nay 【Giải Tân binh xuất sắc nhất】 mà không phải Tống Thần nhận, tôi sẽ biểu diễn uống trà sữa trồng cây chuối cho mọi người xem.】 【Mở kèo rồi mở kèo rồi!】 【Người Việt Nam không lừa người Việt Nam, con người à, phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình.】 【Tôi nói gì à?

Tôi có nói gì đâu, tôi dùng tay gõ mà.】 Tám giờ tối, lễ trao giải

Kim Ảnh chính thức bắt đầu.

Hai người dẫn chương trình ở thảm đỏ bắt đầu xuất hiện, đứng trước bảng ký tên, bắt đầu chào khán giả, và cảm ơn một loạt nhà tài trợ.

Chương 285

Công việc dẫn chương trình của giải Kim Ảnh đã mời những người dẫn chương trình chuyên nghiệp.

Các sự kiện hiện nay đều thích mời những ngôi sao không chuyên nghiệp làm công việc dẫn chương trình, luôn gây ra sự cố, hoặc để lại những video mà cư dân mạng có thể chế giễu, hoặc những meme có thể sáng tạo lại.

Hiện tượng này xảy ra thường xuyên, không những không khiến bên tổ chức đi mời những người chuyên nghiệp, ngược lại còn cảm thấy như vậy có độ hot hơn, càng muốn chơi một bộ như vậy.

Giải Kim Ảnh chú trọng đến vị thế của mình, tự nhiên sẽ không chơi kiểu đó.

Theo sắp xếp, xuất hiện đầu tiên đều là những diễn viên và ngôi sao mới của năm nay.

Trong đó, phần lớn đều là những nhân vật nhỏ không có tên tuổi.

Cư dân mạng không nhớ mặt, cũng không nhớ tên.

"Ai vậy?" "Có tác phẩm tiêu biểu nào không?" "Chắc là không rồi, nếu có thì ít nhất cũng phải quen tên chứ." "Kệ đi, chị gái mặc đồ trắng ban nãy xinh ghê, tôi chẳng nghe gì cả." "Cạn lời, thằng cha đó mặc cái gì vậy, trông gay lọ quá." Ngay sau đó, Lý Tuệ Dũng, người từng từ chối lời mời của Tống Thần, đã xuất hiện lộng lẫy.

Anh ta từng được mệnh danh là thế hệ trẻ triển vọng nhất của Loan Loan.

Thôi kệ, dù Lý Tuệ Dũng ngày càng hết thời, vẫn có fan hâm mộ đang cố gắng lèo lái bình luận trên livestream.

“Lý Tuệ Dũng!

Lát nữa cố lên!

Xông lên!

Gây chấn động mọi người đi!” “A a a a!

Lý Tuệ Dũng!” Sau đó, không biết là ban tổ chức cố ý hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Cũng là một người mới, nhưng khác biệt ở chỗ, Tằng Nhất Hi, diễn viên mới xuất thân từ phim của Tống Thần, đã xuất hiện ngay sau đó trên thảm đỏ.

Trong nháy mắt, khung bình luận bùng nổ. 【Tằng Nhất Hi!

Mẹ yêu con!】 【Tằng Nhất Hi, mẹ yêu con nhiều lắm, có thiếu ba không?】 【A a a!

Tôi yêu chết Thiên Chân và Tà Đế!】 【Mấy ngày nay tôi toàn cày lại《Đạo Mộ Bút Ký》, mỗi ngày việc đầu tiên khi tỉnh dậy là ngắm Ngô Tà và Tiểu Ca!

Tỉnh táo cả người.】 【Tằng Nhất Hi đẳng cấp khác hẳn!

Mấy đứa tép riu đi trước làm sao so được!】 Tác phẩm nổi tiếng của Tằng Nhất Hi không hề thua kém những diễn viên đã thành danh nhiều năm, đến mức trên khung bình luận cuối cùng cũng dần xuất hiện tên phim.

Dù sao đối với ca sĩ, trong cả sự nghiệp diễn xuất mà có được một hai bộ phim hot đã là quá tốt rồi.

Thế nhưng Tằng Nhất Hi từ khi ra mắt, bộ phim nào anh đóng cũng đều thành bom tấn.

Các phóng viên xung quanh thảm đỏ cũng trở nên nhiệt tình hơn hẳn, ai nấy đều chụp ảnh lia lịa, miệng không ngừng gọi lớn.

“Tằng Nhất Hi, nhìn sang bên này được không?” Tằng Nhất Hi đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, dù sao công ty cũng đã sắp xếp cho anh tham gia các chương trình giải trí.

Cậu trai thanh tú có phần e thẹn ngày nào giờ đây đã trở nên dạn dĩ và phóng khoáng hơn nhiều.

Sau khi đi đến khu vực tường ký tên, người dẫn chương trình cũng hào hứng trò chuyện với anh.

Nữ MC mặc váy đỏ hỏi: “Tằng Nhất Hi, với giải Kim Ảnh năm nay, bạn có kỳ vọng gì không?” Tằng Nhất Hi lắc đầu, nửa đùa nửa thật nói: “Thật ra hôm nay tôi chỉ đến để mở mang tầm mắt thôi.” Bình luận lúc này lại cuộn trào: “Tằng Nhất Hi có hy vọng cạnh tranh giải Diễn viên mới xuất sắc nhất không nhỉ?” “Có khả năng đấy!

Lúc Tằng Nhất Hi đóng vai Ngô Tà, diễn xuất đó gần như có thể gọi là đỉnh của chóp.” “Đúng đúng, có lý.” “Tiếc là Tống Thần không phải diễn viên, nếu không giải Diễn viên mới xuất sắc nhất chắc chắn thuộc về Tống Thần.” “Thôi đi, năm nay Tống Thần mạnh nhất rồi.” “Không sao cả, đều là người một nhà, có một đề cử là tốt rồi, dù sao đây cũng là giải Kim Ảnh!” Sau Tằng Nhất Hi, những người bước lên thảm đỏ không còn là những người mới trong giới điện ảnh nữa.

Rõ ràng, ban tổ chức đã xếp Tống Thần ở phía sau, hoàn toàn không để anh đi cùng nhóm người mới.

Bình luận ngay lập tức lại trở nên sôi nổi.

“Ha ha ha!

Vì quá mạnh nên người ta không coi là người mới nữa rồi!” “Bình thường mà!

Dù sao anh ấy còn là nhạc sĩ, nhà sản xuất.” “Nói gì vậy?

Dù gì cũng là Tổng thanh tra điện ảnh không chính thức được

Long Hoa Entertainment công nhận đó, công ty hàng đầu đấy!" "Anh em ơi, spam tạo nhiệt cho Tống Thần của tôi nào!" Ở thế giới này, thân phận của đạo diễn và biên kịch thực ra khá cao, thứ tự xuất hiện đều được xếp ở khoảng giữa.

Nhưng nhìn từ góc độ khác, lý do những nhân viên hậu trường này có vị thế lớn hơn cả những diễn viên có chút danh tiếng tại các lễ trao giải như vậy, là vì những nhân viên hậu trường bình thường hoàn toàn không có tư cách tham dự.

Những người có thể đến đây đều là những ông lớn mà phần lớn diễn viên ngôi sao phải nịnh bợ.

"Ê, tôi thấy Lữ Nhất rồi!" "Ha ha ha, Lữ Nhất, fan cứng số một phim của Tống Thần." "Gì?

Lữ Nhất là nhà sản xuất phim chuyên nghiệp mà?

Không không không, ông ấy chỉ là một fan trung thành của Tống Thần thôi." Thời gian trôi qua thêm mười lăm phút, các diễn viên xuất hiện ngày càng có tên tuổi.

Trương Nguyệt Thần và Tằng Nhất Hi xuất hiện khá sớm vì địa vị thần tượng còn thấp.

Nhưng những người như Từ Tử Huyên và Tiêu Dương, thứ tự xuất hiện lại tương đối gần cuối.

Tiêu Dương hôm nay ăn mặc rất bảnh bao, không thua kém gì lúc đóng phim thần tượng.

Còn Từ Tử Huyên thì mặc một chiếc váy dài hở lưng, phần hở gần như kéo dài toàn bộ tấm lưng, nhìn xuống dưới nữa thì được che chắn kín đáo, nhưng đường cong vòng ba quả đào lại vô cùng nổi bật.

"A a a!

Từ Tử Huyên hôm nay gợi cảm quá!" "Được đấy, quả lưng này có dụng ý cả, tôi thích!" "Đây mà gọi là có dụng ý à?

Mông to thì ai mà không mê chứ?" "A Ninh quần da, mãi là chân ái!" Cho đến khi Từ Tử Huyên đi xong thảm đỏ, Tống Thần mới xuất hiện.

Anh vừa lộ diện, các phóng viên giải trí tại hiện trường như phát điên, chen lấn về phía trước.

Ai mà không muốn chụp thêm vài tấm ảnh thảm đỏ chứ?

Ảnh của một số ngôi sao rất khó chụp, có khi chụp cả đống cũng không dùng được tấm nào.

Nhưng Tống Thần thì khác, chỉ cần không chụp từ những góc chết, rất dễ có được những bức ảnh thần thánh!

Mặc bộ vest đen, Tống Thần bước đi trên thảm đỏ, vai rộng eo thon chân dài, trong phòng livestream đã có người bắt đầu thèm thuồng.

Trong giới giải trí có một câu nói: "Hào quang của sự nổi tiếng có thể thay đổi một người." Mặc dù Tống Thần không thực sự là người trong giới, nhưng với tư cách là đạo diễn hàng đầu, khí chất của anh hoàn toàn khác biệt so với đám đạo diễn mới vào nghề lúc trước.

Khi đến tường ký tên, Tống Thần cũng không cần phải cầm bút tìm một góc nhỏ để ký.

Anh đứng ở đâu, tiện tay ký ở đó, chỉ cần viết tên mình xuống là được.

Toàn bộ động tác gọn gàng, dứt khoát, trông vô cùng phóng khoáng.

Cặp đôi MC nam nữ lập tức vây quanh, hỏi về trạng thái cá nhân

của Tống Thần hôm nay cũng như kỳ vọng về các giải thưởng.

Tống Thần đối mặt với ống kính, cười nói: "Vốn dĩ tôi nghĩ cứ thuận theo tự nhiên là được, nhưng vì một vài lý do đặc biệt, tôi lại có thêm một chút tham vọng nhỏ." Anh không nói cụ thể, chỉ mỉm cười với ống kính livestream.

Sau khi Tống Thần rời khỏi tường ký tên, Tuyên Sơ Tĩnh trong bộ váy đen bá khí tiến vào.

Người phụ nữ với khí chất mạnh mẽ này đã chủ động chọn đi thảm đỏ ngay sau Tống Thần.

Lúc ký tên, cô cũng ký tên mình ngay bên cạnh Tống Thần.

Sau khi trò chuyện vài câu đơn giản với MC, cô liền rời đi.

MC nháy mắt với ống kính livestream, và máy quay lặng lẽ lia một vòng về phía cửa.

Khán giả trong phòng livestream lập tức phát hiện ra.

Sau khi Tuyên Sơ Tĩnh rời khỏi khung hình, đôi chân dài trên đôi giày cao gót đã di chuyển với những bước đi lộng lẫy, chỉ vài bước đã đuổi kịp Tống Thần đang đi phía trước.

Bình luận ngay lập tức bùng nổ.

"Ể?

Nữ thần của tôi đi theo Tống Thần?!" "Hai người này không phải thật sự có gì đó chứ?" "Hít hà!!

Không thể nào!

Nếu hai người này mà có gian tình thật!

E là cả giới giải trí sẽ nổ tung mất!" "Đạo diễn lớn trẻ nhất và Thiên hậu trẻ nhất, ngay cả nhan sắc của hai người cũng là đỉnh cao

trong giới!

Vãi chưởng!

Đẩy thuyền, đẩy thuyền!" "Mong được thấy Tuyên Sơ Tĩnh trao giải cho Tống Thần quá!" "Không thể nào, địa vị của Tuyên Sơ Tĩnh chỉ trao những giải mà đám người mới không thể nào có được thôi." Sau khi vào trong, Tống Thần bắt đầu tìm tên mình trên hàng ghế.

Vừa ngồi xuống, Từ Tử Huyên lập tức vẫy tay chào Tống Thần: "Tống đạo, bên này!" Ban tổ chức rất tâm lý khi sắp xếp chỗ ngồi của anh cạnh Từ Tử Huyên và Tiêu Dương.

Chương 286

Trần Hạo Hãn và Tằng Nhất Hi thì ngồi ở hàng sau.

“Hửm?” Tống Thần đang định vào chỗ ngồi thì đột nhiên nhận ra Tuyên Sơ Tĩnh ở phía sau, liền quay đầu cười nói.

“Thiên hậu không tìm được chỗ ngồi sao?

Có cần tôi giúp không?” Tuyên Sơ Tĩnh lắc đầu cười: “Không cần tìm, tôi ngồi phía trước.” Nghe vậy, Tống Thần nheo mắt, trong lòng bắt đầu cảm thán.

Không biết là ban tổ chức sắp xếp vị trí hay là do Tuyên Sơ Tĩnh yêu cầu, cứ có cảm giác người phụ nữ này có ý đồ không trong sáng với mình.

Tống Thần cởi một cúc áo vest rồi ngồi xuống ghế, ngay cạnh Từ Tử Huyên.

Sau khi vài vị tiền bối ngồi hàng đầu vào chỗ, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Sau khi hoàn thành một vài thủ tục ban đầu, giải thưởng được công bố đầu tiên là 【Giải Tân binh xuất sắc nhất】.

Giải thưởng này khác với 【Giải Đạo diễn mới xuất sắc nhất】 và 【Giải Diễn viên mới xuất sắc nhất】, thường không có nhiều hạn chế, trực tiếp chọn ra tân binh xuất sắc nhất ra mắt năm ngoái.

Ừm, Tống Thần cũng được tính trong đó.

Theo quy trình của giải Kim Ảnh, thông thường giải thưởng này sẽ do một vị tiền bối có thâm niên trao, như vậy sẽ ý nghĩa hơn.

Người chịu trách nhiệm trao giải hôm nay là một nữ tiền bối trong

giới điện ảnh đã ra mắt được 30 năm, tên là Lâm Hải Mị.

Dù đã ngoài năm mươi, nhưng khí sắc của bà rất tốt, trông rất dịu dàng và thanh lịch.

Bà mở danh sách trong tay, nói vào micro: "Các ca sĩ được đề cử cho giải Tân binh xuất sắc nhất của giải Kim Ảnh là..." "Tằng Nhất Hi!" Sau khi một cái tên được xướng lên, trên màn hình lớn sẽ hiện ảnh của diễn viên, sau đó phát một đoạn phim nổi bật của người đó.

Đoạn phim đại diện của Tằng Nhất Hi là cảnh diễn xuất của Ngô Tà tuổi trung niên trong 《Sa Hải》, một cảnh phim vô cùng ý nghĩa.

Diễn xuất của anh chân thực đến mức không ai nghĩ đó là một người mới ra mắt được một năm.

"Tằng Trân!" Tằng Trân là một trong những nữ tân binh khá ổn trong năm nay, nhưng cũng chỉ thuộc dạng "chọn người cao nhất trong đám người lùn".

Đoạn phim của cô vừa phát, khán giả trong phòng livestream đều ngơ ngác, bảo là chưa xem bao giờ.

"Tống Thần!" Cái tên này vừa vang lên, hiện trường lập tức vang lên một đoạn nhạc khiến người ta sôi sục.

Ban tổ chức đã chọn phát một bài hát do Tống Thần sản xuất. 《Thập Niên Nhân Gian》...

Trong sảnh chính, có tổng cộng năm ca sĩ tân binh được đề cử cho giải 【Tân binh xuất sắc nhất】 của giải Kim Ảnh.

Ba nam hai nữ, tất cả đều xuất hiện trên màn hình lớn.

Năm máy quay hướng về họ, ghi lại biểu cảm trên khuôn mặt.

Những người như Tằng Trân, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng, trong mắt đều ánh lên sự phấn khích.

Theo lẽ thường, họ phải căng thẳng và lo lắng mới đúng, chờ xem liệu mình có thể giành được vinh dự cao nhất dành cho một tân binh hay không.

Nhưng họ đều biết rõ, mình còn không được coi là người chạy nền, chỉ là lấp cho đủ số lượng mà thôi.

Dù sao ở thế giới này, mỗi hạng mục đều có 5 người được đề cử, nếu có một người được công nhận chắc chắn sẽ đoạt giải, thì cũng phải tìm đủ bốn người còn lại chứ?

Lâm Hải Mị, 52 tuổi, đứng trên sân khấu, nhìn vào ống kính tạo sự hồi hộp.

Đối với người đoạt giải, bà dường như vô cùng kinh ngạc.

Cư dân mạng trong khung bình luận bắt đầu bàn tán xôn xao. 【Ha ha, bác Lâm quả không hổ là tiền bối lớn của cả hai giới điện ảnh và truyền hình, diễn xuất đỉnh thật!】 【Đỉnh thật, diễn xuất bằng mắt tôi cho điểm tối đa.】 【Ha ha ha, bác Lâm cũng tinh nghịch ghê, ai mà không biết người đoạt giải là Tống Thần chứ?】 【Mau chiếu 《Sa Hải》 đi, tôi muốn xem anh ấy lên nhận giải trong tiếng hát!】 Khoảng mười giây sau, sau khi năm máy quay đã quay cận cảnh khuôn mặt của năm người được đề cử, Lâm Hải Mị mới công bố: "Người đoạt giải 【Tân binh xuất sắc nhất】 của giải Kim Ảnh lần thứ 32 là..." "Tằng Nhất Hi!" Tất cả mọi người có mặt đều theo bản năng bắt đầu vỗ tay, sau đó cũng theo bản năng đồng loạt nhìn về phía Tống Thần, rồi từng người một đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc.

Vãi chưởng!

Khoan đã!

Tôi nghe thấy gì vậy!?

Có nghe nhầm không?

Tằng Nhất Hi?

Sao có thể là Tằng Nhất Hi được!?

Điều này khiến tiếng vỗ tay tại hiện trường có một thoáng ngừng lại, rồi lại vang lên như sấm.

Chỉ là, ánh mắt của mọi người trước tiên nhìn về phía Tằng Nhất Hi, sau đó lại không nhịn được mà chuyển sang Tống Thần.

Bình luận lúc này tăng vọt, phủ kín cả màn hình.

Toàn là dấu chấm hỏi: "???" Mọi người sau khi gửi dấu chấm hỏi để trút giận, mới bắt đầu gõ chữ. 【Vãi chưởng, sao lại là Tằng Nhất Hi?】【Vô lý!

Mặc dù tôi là fan mẹ của Tằng Nhất Hi, nhưng cũng thấy quá vô lý!】【Bộ phim 《Sa Hải》 hot như vậy, Ngô Tà diễn không tệ, nhưng tất cả là nhờ có sự tồn tại của đạo diễn kiêm biên kịch Tống Thần mà!】【Tất cả các bộ phim của Tằng Nhất Hi đều do Tống Thần quay mà.】【Bất kể là độ nổi tiếng, sức ảnh hưởng, hay đóng góp cho điện ảnh, Tống Thần đều cao hơn Tằng Nhất Hi một bậc lớn.】Không chỉ cư dân mạng, ngay cả Tằng Nhất Hi cũng ngơ ngác.

Anh vốn đang vui vẻ vỗ tay cho Tống Thần, thậm chí còn định đứng dậy ôm Tống Thần một cái.

Sau đó sẽ dõi theo người anh cả của mình bước lên sân khấu nhận giải dưới ánh đèn sân khấu, vinh quang vô song.

Nhưng... tại sao lại là tên của mình?

Bây giờ mọi người mới nhận ra, Lâm Hải Mị hoàn toàn không diễn, cũng chẳng hề tinh nghịch.

Khi bà nhìn thấy tên người đoạt giải, bà thực sự đã rất kinh ngạc.

Tằng Nhất Hi ngồi ở hàng sau Tống Thần, vẫn còn đang ngơ ngác,

cho đến khi một bàn tay to lớn từ hàng trước vươn ra, vỗ mạnh vào vai anh.

Cảnh tượng này khiến anh ngay lập tức nhớ lại lúc ở cục du lịch Trường Bạch Sơn.

Tống Thần vỗ mạnh vào anh: "Ngơ ra đó làm gì?

Mau lên nhận giải đi!" "Mọi người vỗ tay mười giây rồi đấy, cậu không đứng dậy, định làm trò à?" Tằng Nhất Hi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tống Thần đang mỉm cười, không có chút nào buồn bã hay chán nản.

Tằng Nhất Hi cũng biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện, chỉ có thể vội vàng đứng dậy, khẽ cúi chào những người đang vỗ tay xung quanh, rồi nhanh chóng bước lên sân khấu.

Bây giờ cả người anh cứng đờ, đầu óc trống rỗng, vô cùng căng thẳng.

"Mình còn chưa chuẩn bị trước bài phát biểu nhận giải nữa!" Tằng Nhất Hi hét lớn trong lòng.

Tống Thần nhìn Tằng Nhất Hi đang đứng trên sân khấu, trong lòng không có suy nghĩ gì nhiều.

Theo anh thấy, việc không trao cho mình 【Giải Tân binh xuất sắc nhất】 chỉ là bất ngờ, nhưng cũng hợp lý.

Rõ ràng là phía 【Giải Kim Ảnh】 không định xếp mình vào hạng mục 【Tân binh】 để trao giải.

Theo truyền thống của giải Kim Ảnh, tân binh không có duyên với các giải thưởng khác.

Họ muốn trao cho anh giải thưởng có trọng lượng hơn, đẳng cấp hơn là 【Album xuất sắc nhất】!

Hơn nữa, Tống Thần vốn không quan tâm đến việc có đoạt giải hay không.

Dù sao cái gì của mình thì là của mình, cái gì không phải của mình thì có cố gắng cũng vô ích.

"Nhất Hi trông căng thẳng quá." Đột nhiên, lời nói của Tiêu Dương bên cạnh cũng khiến Tống Thần ngẩng đầu nhìn về phía Tằng Nhất Hi.

Trên sân khấu, Tằng Nhất Hi nhận lấy chiếc cúp của giải Tân binh xuất sắc nhất, chỉ cảm thấy nó nặng trĩu.

Tằng Nhất Hi phát biểu nhận giải một cách lúng túng, lắp bắp.

Chỉ là, khi cảm ơn Tống Thần, cậu nhóc này... nói năng trôi chảy hẳn.

Trong 30 giây phát biểu, có đến 20 giây là cảm ơn Tống Thần.

Trên khung bình luận, những cư dân mạng rảnh rỗi bắt đầu thống kê. 【Vừa rồi gọi "Tống đạo" 6 lần.】 【Ha ha ha ha, Tằng Nhất Hi dễ thương quá đi.】 【Mặc dù Tằng Nhất Hi cũng là người tôi yêu thích, nhưng vẫn có chút không cam lòng.】 【Giải Kim Ảnh rốt cuộc đang làm cái gì vậy, có thù oán gì với Tống Thần à?】 【Vô lý, nếu có thù thì cũng không thể trao cho Tằng Nhất Hi được chứ?】 Sau khi Tằng Nhất Hi xuống sân khấu trở về chỗ ngồi, Tống Thần cũng giơ ngón tay cái lên với cậu.

Theo Tống Thần thấy, Tằng Nhất Hi nhận giải này cũng rất tốt.

Cậu nhóc này tính tình hiền lành, kinh nghiệm còn non, có thêm vài giải thưởng sẽ giúp tăng đẳng cấp và địa vị.

Sau khi ngồi xuống, Tằng Nhất Hi vẫn còn trong trạng thái như mơ như ảo, cảm thấy mọi thứ không thật.

Chương 287

Lúc trên sân khấu, anh thậm chí còn từng nghĩ rằng mình không xứng đáng nhận giải.

"Có Tống đạo ở đây, mình làm sao có mặt mũi nhận giải Tân binh xuất sắc nhất năm nay?" Tằng Nhất Hi nghĩ thầm...

Thật sự, Tống Thần được gọi là 【Đạo diễn tân binh mạnh nhất lịch sử】, mọi người đã gọi như vậy mấy tháng rồi.

Kết quả lại không có vinh dự chính thức nào!

Theo quy trình của giải Kim Ảnh thế giới này, họ sẽ công bố một giải thưởng cho diễn viên, sau đó công bố một giải thưởng cho nhân viên hậu trường, cứ thế lặp lại.

Giải thưởng thứ hai là 【Giải Phối âm xuất sắc nhất】.

Tầm quan trọng của nhạc phim đối với một bộ phim thực sự không hề nhỏ, nhưng từ trước đến nay, mọi người đều quan tâm nhiều hơn đến cốt truyện.

Họ không biết rằng phối âm có vai trò vô cùng quan trọng đối với một số tình tiết trong phim.

Người trao giải cho hạng mục Biên khúc xuất sắc nhất là một nhà soạn nhạc nổi tiếng tên là Hoàng Tây Sơn.

Cả đời ông đã sáng tác rất nhiều tác phẩm kinh điển, nhưng tiếc là ông đã tuyên bố nghỉ hưu, không còn tham gia sản xuất nhạc phim nữa.

Trong bộ trang phục Trung Sơn, mái tóc trắng được chải ngược, Hoàng Tây Sơn bước lên sân khấu, bắt đầu đọc tên những người được đề cử. 【A!

Lâu lắm rồi không thấy Hoàng đại thần!】【Xem ra cuộc sống hưu trí của Hoàng đại thần không tệ!】【Tôi vừa thấy lúc Tống Thần vào, ông ấy đã chủ động bắt tay Tống Thần.】【Ha ha ha!

Chắc là quý trọng tài năng, dù sao phối nhạc của Tống Thần cũng rất lợi hại.】Trên sân khấu, Hoàng Tây Sơn liếc nhìn danh sách, bước đến trước micro, khẽ cúi người nói: "Những người được đề cử cho giải Phối nhạc xuất sắc nhất là..." "《Ngày cuối cùng bên tôi》" "《Vũ đấu đỉnh phong》!" "..." "《Sa Hải》!" Mỗi khi một tên phim được xướng lên, nhạc nền của bộ phim đó sẽ vang lên.

Khi tên 《Sa Hải》 được xướng lên, một đoạn tạp âm xuất hiện, mọi người vừa nghe thấy đoạn tạp âm mở đầu là biết ngay đoạn dạo đầu của bản nhạc 4.0 trong 《Sa Hải》 sắp đến.

Đoạn nhạc này là nhạc nền khi Lê Thốc gặp quái vật trong Cổ Đồng Kinh, cũng là đoạn phối âm gay cấn và kịch tính nhất.

Vì trong các bản phối âm của Tống Thần có quá nhiều bài hát xuất sắc, thực sự không biết chọn bài nào, cuối cùng chỉ có thể chọn một đoạn trong 《Sa Hải》.

Điều này khiến tâm trạng của những khán giả trước đó đang mắng chửi giải Kim Ảnh đã tốt hơn một chút.

Mặc dù là giải thưởng hậu trường, nhưng ít nhất Tống Thần đã nhận được hai đề cử, đề cử liên tiếp!

Nếu 《Sa Hải》 không phải của Tống Thần?

Vậy thì fan hâm mộ sẽ cãi nhau to.

Hoàng Tây Sơn đứng trước micro, hít một hơi thật sâu rồi tuyên bố: "Chúc mừng《Sa Hải》!

Đã đoạt giải Phối nhạc xuất sắc nhất của giải Kim Ảnh năm nay!" Trong khoảnh khắc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, những người làm

công tác hậu trường ai nấy đều tâm phục khẩu phục.

Tất cả các nhạc sĩ biên khúc lúc này vừa vỗ tay vừa gật đầu, tỏ rõ sự công nhận đối với việc Tống Thần đoạt giải.

Dù anh ta có đoạt giải, sau này nhờ anh ta biên khúc chắc chắn sẽ đắt hơn.

Nhưng một câu "Tôi từng thua Tống Thần", chẳng lẽ không đáng tiền sao?

Thua dưới tay Tống Thần, bây giờ không phải là chuyện mất mặt.

Nhạc nền của 《Sa Hải》 lại vang lên, chỉ là lần này là phần cao trào hơn.

Tống Thần cài lại một nút áo vest, gật đầu với những người đang vỗ tay xung quanh.

Sau khi ôm Từ Tử Huyên và Tiêu Dương, anh mới phát hiện Tuyên Sơ Tĩnh ngồi hàng trước cũng đã đứng dậy, đang mỉm cười nhìn mình.

"Chúc mừng." Hửm?

Sao cô ấy lại đứng dậy?

Tống Thần có chút kỳ lạ nhìn Tuyên Sơ Tĩnh, trong lòng đang nghĩ mối quan hệ của họ đâu có thân thiết đến vậy.

Đột nhiên trong đầu Tống Thần lóe lên một ý nghĩ.

Thế là Tống Thần cười với Tuyên Sơ Tĩnh, bước lên nửa bước, cả người nghiêng về phía trước: "Ôm một cái nhé?" "À." Đối phương không có ý kiến gì mà nhẹ nhàng dang tay, hai người lịch sự ôm nhẹ nhau.

"Mỹ nhân kế vô dụng với tôi đâu nhé~" Trong lúc ôm, Tống Thần nhẹ nhàng nói bên tai cô, thậm chí còn lén thổi hơi nóng.

“Vậy sao?” Tuyên Sơ Tĩnh cười nhạt, nhưng vành tai cô lại đỏ ửng lên.

Tên này xấu thật, cố ý thổi gió.

Cái ôm của hai người khiến Tiêu Dương và những người khác bên cạnh kinh ngạc trợn tròn mắt, trong lòng không nhịn được mà gào thét.

Vãi chưởng!!

Đạo diễn nhà mình quen được Thiên hậu từ lúc nào vậy!?

Cái ôm giữa hàng trước và hàng sau này khiến khung bình luận bùng nổ ngay lập tức. 【A a a!

Ôm rồi, vậy mà lại ôm rồi!】【Vãi chưởng!

Hai người này không phải có gian tình chứ!?】【Ôm đi!

Ôm lâu vào cho tôi!】【Giữ chặt họ lại, mọi người giữ chặt họ lại, để họ ôm tiếp!】 Tống Thần nhẹ nhàng ôm Tuyên Sơ Tĩnh, mái tóc dài như thác nước của cô khiến má anh hơi ngứa.

Sau khi tách ra, Tuyên Sơ Tĩnh làm một động tác mời.

Tống Thần sải bước về phía sân khấu, ánh đèn sân khấu luôn dõi theo anh.

Anh nhận giải Phối nhạc xuất sắc nhất từ tay Hoàng Tây Sơn, hai người lại bắt tay nhau.

Tống Thần bắt đầu đọc bài phát biểu nhận giải đã chuẩn bị sẵn, chỉ là không ngờ lại phải đọc sớm như vậy.

Bài phát biểu cũng không có gì đặc biệt, rất chính thức và chuẩn mực.

Không ngoài việc cảm ơn cha mẹ, cảm ơn công ty và đội ngũ, cảm

ơn các cộng sự.

Vương lão: Công ty của cậu không phải là Cục du lịch của tôi sao?

Sau khi xuống sân khấu, giải thưởng sắp được công bố là 【Giải Nữ phụ xuất sắc nhất】.

Lần này, dù Tô Nghiên đóng vai Lương Loan có được đề cử, nhưng lại không đoạt giải.

Dù Tô Nghiên có chút thất vọng, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, dù sao được đề cử đã là một bước tiến lớn rồi.

Tiếp theo là giải thưởng hậu trường 【Giải Trang phục xuất sắc nhất】, không liên quan gì đến Tống Thần.

Trang phục trong 《Sa Hải》 có thể dễ dàng mua được trên mạng.

Sau khi giải này được công bố, đến lượt 【Giải Tuyên truyền xuất sắc nhất】, cũng không liên quan đến Tống Thần.

Còn 【Giải Tạo hình nhân vật xuất sắc nhất】 sau đó thì càng không có phần của anh.

Nói theo lẽ thường, thứ tự trao giải của giải Kim Ảnh năm nay cũng có chút kỳ lạ, giải phối nhạc không có lý do gì lại được công bố ở hai hạng mục đầu tiên. 【Chẳng lẽ để Tống Thần nhận giải sớm, đỡ cho mọi người mặc kệ mà chửi bới, dùng để dập tắt cơn phẫn nộ của công chúng?】 Cư dân mạng suy đoán.

Tiếp theo, là một hạng mục quan trọng hơn. 【Phim điện ảnh của năm】!

Tương đương với việc giải Kim Ảnh công bố ra bên ngoài, bộ phim mạnh nhất năm nay!

Chỉ là, thông thường, giải thưởng này không thể chỉ xem xét

doanh thu phòng vé và dữ liệu phát sóng, mà còn phải xem xét nhiều khía cạnh khác, như tính sáng tạo, sức ảnh hưởng, v.v.

Không chỉ ăn khách, mà phải vừa hay vừa ăn khách.

Lần này người lên trao giải là nữ chính của bộ phim xuất sắc nhất năm ngoái, Trương Đình.

Cô mặc một bộ lễ phục màu trắng, mở danh sách ra, nói: "Các bộ phim được đề cử cho Phim hay nhất là..." Hiện trường các ca sĩ đều nín thở.

Trên khung bình luận, khán giả thì đang điên cuồng spam tên bộ phim mình yêu thích.

Trương Đình nhìn vào danh sách, biểu cảm cả người có chút cứng đờ.

"《Nhà Hoàn Liễu!》" "《Ly thứ hai》!" "《Lỡ hẹn với ngày mai》!" "Và... 《Sa Hải》!" Đoạn phim của từng bộ phim được chiếu lên, ống kính thì tập trung vào bốn vị đạo diễn.

Các khách mời tại hiện trường ai nấy đều cảm thấy hô hấp dồn dập, vì cảnh tượng này tuyệt đối là cảnh tượng khoa trương nhất trong lịch sử giải Kim Ảnh!

Bốn bộ phim, bốn đạo diễn không sai.

Chương 288

Nhưng mọi người đều biết, giải thưởng này, 《Sa Hải》 chắc chắn sẽ đoạt được.

Dù sao bộ phim này đã trực tiếp phá vỡ kỷ lục phòng vé, Tống Thần trực tiếp dựa vào bộ phim này để nói với mọi người rằng phim có thể vừa hay vừa ăn khách.

Bất cứ ai sau này nhắc đến phim điện ảnh của năm nay, tuyệt đối không thể bỏ qua 《Sa Hải》.

Trương Đình hít một hơi thật sâu, công bố bộ phim đoạt giải cuối cùng, nói: "Bộ phim đoạt giải là 《Sa Hải》 của đạo diễn Tống Thần!" Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Tống Thần lại một lần nữa đứng dậy.

Sau khi ôm mọi người xung quanh, Tống Thần nhìn Tuyên Sơ Tĩnh đang ngồi hàng trước, quay đầu lại vỗ tay với mình, khẽ nhướng mày, ra hiệu bằng mắt, bốn mắt nhìn nhau.

"Ôm tôi!?

Chiếm tiện nghi chưa đủ à?!" Tuyên Sơ Tĩnh nghĩ thầm.

Nếu để Tống Thần biết được suy nghĩ của cô, chắc chắn anh sẽ vui vẻ gật đầu thừa nhận.

"Ừm ừm, chưa đủ!

Chưa đủ!" Nhưng sau khi hiểu ý anh, Tuyên Sơ Tĩnh bất đắc dĩ đứng dậy, hai người hàng trước và hàng sau lại một lần nữa nhẹ nhàng ôm nhau.

Chiếm được món hời ngon nhất cả hội trường, Tống Thần mãn nguyện bắt đầu sải bước, vinh quang bước lên sân khấu.

Vì giải Phim điện ảnh của năm có trọng lượng khá lớn, nên Tống Thần không hề ăn bớt trong bài phát biểu nhận giải, nói đủ 30 giây, mặc dù... những lời đó nghe khá sáo rỗng.

Điều này khiến các diễn viên, đạo diễn dưới sân khấu vô cùng ghen tị, đặc biệt là những người mới.

Nhìn từ một góc độ khác, anh cũng là tân binh đầu tiên trong lịch sử đoạt giải Phim hay nhất!

Tống Thần lại tạo nên lịch sử!

Năm nay, anh rốt cuộc còn muốn tạo ra bao nhiêu lịch sử nữa?

Phải biết rằng, giới điện ảnh mấy năm gần đây có chút suy thoái, mọi người đều nói thời hoàng kim của điện ảnh đã qua rồi.

Nếu không có Tống Thần, không có series 《Đạo Mộ Bút Ký》 hoành tráng ra đời, tuyệt đối sẽ không có sự huy hoàng của năm nay!

Các đạo diễn bị Tống Thần kích thích đều bắt đầu sáng tác mới, nội dung và ý tưởng quay phim đều đang được nâng cao.

Một mình anh đã khiến giới điện ảnh xóa tan mệt mỏi, tái hiện thời hoàng kim!

Sau khi Tống Thần trở về chỗ ngồi, giải thưởng được công bố tiếp theo lại là một giải lớn cho hậu trường: 【Giải Biên kịch xuất sắc nhất】.

Bình luận lúc này phủ kín màn hình. 【Ha ha ha!

Tống Thần, hay là đừng ngồi xuống nữa!】 【Trực giác mách bảo tôi, lại là anh ấy!】 【Tống Thần: Ban tổ chức, hay là kê cho tôi một cái ghế trên sân khấu luôn đi!】 【Tống Thần: Hôm nay tôi sống trên sân khấu luôn rồi!】 【Chết mất, biết thế mang theo cái túi để đựng cúp, hai tay sao mà cầm hết được?】 Quả nhiên, sau khi người trao

giải lên sân khấu, trong số những người được đề cử, lại không thể thiếu người đàn ông đó.

Không còn cách nào khác, Tống Thần ở đó, 【Đạo Mộ Bút Ký】 ở đó!

Vẫn như cũ, nhạc nền được phát lại là nhạc phim "mới nhất" 《Sa Hải》. 《Sa Hải》 xuất hiện lần thứ ba tại giải Kim Ảnh!

Cộng thêm lần của Tằng Nhất Hi, có thể nói là lần thứ tư.

Khó có thể tưởng tượng, một bản nhạc phim và đoạn phim, lại có thể được phát ba lần trong một lễ trao giải cấp cao như thế này, khi quá trình trao giải còn chưa đi được một nửa.

Đến mức trong khung bình luận, khán giả đã bắt đầu trêu chọc điên cuồng. 【Nhạc và phim 《Sa Hải》: Không thể dừng lại được!】 【Nhạc 《Sa Hải》, rốt cuộc muốn ông đây phát mấy lần?】 【Lượt nghe thử nhạc 《Sa Hải》 +1+1+1...】 【Nhiều nhạc phim như vậy không thể đổi một cái khác sao?!】 【《Sa Hải》 năm nay đúng là càn quét rồi!】 Năm người được đề cử cho giải Biên kịch xuất sắc nhất xuất hiện trên màn hình lớn.

Ống kính hướng về năm người, ghi lại biểu cảm trên khuôn mặt họ.

Trong đó, ngoài Tống Thần, còn có fan cuồng nổi tiếng của Tống Thần là Lữ Nhất.

Vị này sau khi xem 《Đạo Mộ Bút Ký》 đã không ngừng ca ngợi khả năng biên kịch của Tống Thần trên mạng.

Gần như có thể nói là đã đưa Tống Thần lên tận mây xanh, thậm chí có thể nói fan hâm mộ hiện tại của Tống Thần, đều là từ fan của Lữ Nhất trước đây chuyển sang.

Vì trước khi Tống Thần xuất hiện, Lữ Nhất là một trong những

biên kịch giỏi nhất trong nước.

Kịch bản của ông được quay thành phim điện ảnh, phim truyền hình, tiêu chuẩn thấp nhất cũng là mức độ hot trong vài tháng.

Ba biên kịch cuối cùng, người nổi tiếng nhất là một biên kịch xuất thân từ tác giả truyện mạng.

Hai người còn lại không có danh tiếng, xem ra chỉ là để cho đủ số lượng.

Trên màn hình lớn, biểu cảm của năm người được đề cử mỗi người một khác.

Biểu cảm của Lữ Nhất rất thoải mái, hoàn toàn không quan tâm, quay người giơ ngón tay cái về phía Tống Thần, thể hiện rõ thái độ của một fan hâm mộ.

Thái độ này khiến không ít cư dân mạng vui vẻ cười thành tiếng. 【Hay thật, Lữ Nhất chắc là người không có cảm giác căng thẳng nhất!】 【Vị này hôm qua livestream, vẫn luôn nói mình không có cơ hội nhận giải, nhưng lại luôn nói Tống Thần có thể nhận giải, đỉnh thật.】 【Ha ha ha, đu idol đến tận hiện trường.】 【Lữ Nhất: Tôi không chỉ cạnh tranh cùng một giải thưởng với idol của mình, tôi thậm chí còn có thể giơ ngón tay cái với anh ấy!】 【Ha ha ha ha, đúng là đu idol đến mức này rồi!】 【Tống Thần nhất định phải đoạt giải nhé!】 【Tôi chỉ hy vọng lúc trao giải có thể đổi nhạc khác, 《Sa Hải》 có nhiều bài như vậy, bài nào cũng được mà!

Cứ nghe một bài mãi dễ bị nhàm chán thẩm mỹ.】 ...

Chú ý đến việc mình lên màn hình lớn, Tống Thần cũng chỉ cười với ống kính, sau đó cũng giơ ngón tay cái đáp lại Lữ Nhất.

Đối với vị biên kịch fan cuồng suốt ngày tâng bốc mình này, Tống Thần cũng có biết.

Một người khá thú vị, phải không?

Nhìn dáng vẻ trên màn hình lớn, Tống Thần chống cằm thầm nghĩ.

Đối với các giải thưởng, có một vinh dự cao nhất, gọi là 【Grand Slam】.

Chỉ là, Grand Slam lại có nhiều cách nói.

Ở thế giới này, đối với những người làm công tác hậu trường, Grand Slam quan trọng nhất không gì khác ngoài bốn giải thưởng: biên kịch, hình ảnh, đạo diễn, và phối nhạc.

Cho đến nay, chưa có ai đoạt được Grand Slam các giải thưởng hậu trường của giải Kim Ảnh.

Độ khó trong đó thực sự quá cao, tương đương với việc không chỉ phải có khả năng quay phim, mà còn phải biết phối nhạc, biết biên kịch, biết kiểm soát hình ảnh, biết làm đạo diễn.

Và phải đạt đến trình độ đỉnh cao ở mọi phương diện!

Không chỉ biết làm, mà phải tinh thông.

Tống Thần mới quay phim được mấy tháng, nếu đoạt được giải Biên kịch xuất sắc nhất, rồi lại đoạt thêm giải Hình ảnh xuất sắc nhất, vậy thì tương đương với việc trong lĩnh vực hậu trường điện ảnh, anh đã xưng vương ở hai hạng mục!

Người trao giải nhìn vào danh sách đoạt giải, ghé miệng lại gần micro, cao giọng nói: "Người đoạt giải Biên kịch xuất sắc nhất là..." "Tống Thần!" Nhạc phim và đoạn phim của 《Sa Hải》 lần thứ tư xuất hiện tại hiện trường giải Kim Ảnh, tiếng vỗ tay vang như sấm, các khách mời đều nhìn về phía Tống Thần với ánh mắt ghen tị.

"Tương đương với việc trong lĩnh vực hậu trường điện ảnh, một đêm thành thần!" "Vừa ra mắt đã đoạt giải lớn về biên kịch và biên

khúc, danh xưng ‘quỷ tài từ khúc’ quả không hư truyền.” “Tương đương với việc giải Kim Ảnh lại mạ vàng cho anh ấy!” Dù các biên kịch và đạo diễn có mặt đều ghen tị, nhưng trong lòng lại đều phục.

Không còn cách nào khác, kịch bản Tống Thần viết có chiều sâu, thậm chí mỗi chi tiết đều có thể trở thành một nhánh truyện phụ sau này.

Thậm chí Tống Thần đã dùng hành động để nói cho rất nhiều biên kịch biết, đừng có suốt ngày làm mấy chuyện tình cảm yêu đương, chỉ cần cốt truyện đủ đặc sắc, viết chết nữ chính cũng không thành vấn đề.

Tống Thần lại một lần nữa đứng dậy, chỉ là lần này, Tuyên Sơ Tĩnh tự giác đứng dậy, ôm anh.

Cô hiểu rồi, Tống Thần tên này là một tên háo sắc, thấy đồ ngon là ăn không biết chán.

Điều quan trọng nhất là Tuyên Sơ Tĩnh không có cách nào, vì là cô tự dâng đến cửa.

Bây giờ Tuyên Sơ Tĩnh có chút hối hận, không nên đồng ý lời nhờ vả của bạn thân, nhưng trong lòng lại ẩn giấu một chút vui mừng nho nhỏ.

Dường như được một người đàn ông như Tống Thần ôm cũng không tệ?

Trong lúc hai người ôm nhau, Tuyên Sơ Tĩnh nhẹ giọng nói: “Nếu tôi không đứng dậy, anh có không lên sân khấu không?” “Đoán xem?” Tống Thần vốn cao hơn cô, lại ngồi hàng sau, nên khi cúi người ôm, miệng tự nhiên kề sát tai cô, khiến Thiên hậu cảm thấy ngưa ngứa.

Trong lòng càng khẽ rung động, cảm giác tình cảm nam nữ chưa từng xuất hiện từ khi sinh ra lần đầu tiên lờ mờ xuất hiện.

Sau đó nhìn Tống Thần, người đàn ông đầy khí phách này vừa cài một nút áo vest, vừa bước lên sân khấu nhận giải.

"Cảm ơn tiếng vỗ tay của mọi người..." Lại một lần nữa trên sân khấu, Tống Thần có chút ngượng ngùng, vì bài phát biểu nhận giải bắt đầu có vẻ cạn lời và qua loa.

Lúc này Tống Thần có chút hối hận vì không nghe theo lời khuyên của Lưu Phẩm Hoa, học thuộc bài phát biểu do Long Hoa Entertainment viết.

Tống Thần cũng thật sự không ngờ mình có thể lên sân khấu nhiều lần như vậy.

Ai, cuộc đời của kẻ bất khả chiến bại là đây sao?

Thực ra không chỉ Tống Thần khó xử, mà những người dưới sân khấu, cũng như khán giả đang xem trực tiếp cũng vậy.

Cứ nghe Tống Thần phát biểu nhận giải mãi cũng có chút ngán.

Chương 289

Nhưng may mắn là, điều mọi người quan tâm bây giờ không phải là bài phát biểu của Tống Thần, mà là anh rốt cuộc có thể đoạt được bao nhiêu giải?

Những giải thưởng mà người khác cả đời cũng không thể có được, thậm chí ngay cả đề cử cũng không có, Tống Thần một hơi đoạt ba cái!

Tính đến thời điểm hiện tại, Tống Thần không nghi ngờ gì là người thắng lớn nhất của giải Kim Ảnh năm nay.

Trong khung bình luận, một đám cư dân mạng bắt đầu náo loạn. 【Ha ha ha, đoạt ba giải rồi, có một bộ phận người nên thực hiện lời hứa của mình rồi chứ?】 【Những người nói 'nếu anh ấy đoạt được hai giải trở lên thì sẽ thế này thế kia', có thể bắt đầu chuẩn bị rồi đấy!】 【Người Việt Nam không lừa người Việt Nam!】 【A!

Sắp tới không phải là có tất đen, tất trắng, sườn xám, trang phục hầu gái xem không hết sao?】 【Cảm ơn Tống Thần!

Trước đây tôi là anti-fan, bây giờ mới thấy mình lúc đó thật không chín chắn, rõ ràng là anh ấy đã mang lại cho tôi nhiều phúc lợi như vậy!】 【Đúng thật!

Tôi tuyên bố!

Tống Thần từ nay là idol của tôi!】 【Tôi cũng vậy!

Tôi thích nhất xem tất đen!

He he he!】 【Vớ vẩn!

Tất trắng mãi là chân ái!!】 【Chẳng lẽ tất lưới của tôi không thể chiến một trận sao?

Hửm?】 Cầm thêm một chiếc cúp trở về chỗ ngồi, Tống Thần có chút mệt.

Đừng nhìn con đường lên sân khấu trao giải có vẻ không xa, nhưng cũng không chịu nổi số lần đi lại nhiều, đi vài lần, Tống Thần cũng thấy mệt.

Tống Thần thầm cảm thán, cứ đi đi lại lại, phiền phức quá.

Trực tiếp trao hết giải thưởng cho mình một lượt không được à?

Đỡ việc.

Tiếp theo là 【Giải Phim hài xuất sắc nhất】, cũng không liên quan đến Tống Thần và mọi người.

Không còn cách nào khác, 《Sa Hải》 không thể xếp vào thể loại hài kịch.

Tống Thần có ép nó thành phim hài, thì cũng phải có người tin mới được.

Mặc dù trong 《Sa Hải》 có thêm vào không ít tình tiết hài hước, nhưng những tình tiết đó chủ yếu là để làm nổi bật sự tương phản của cốt truyện phía sau.

Người đoạt giải 【Phim hài xuất sắc nhất】 là 《Tỷ phú thành phố Đông Qua》.

Một bộ phim được sản xuất tốt, ý tưởng mới lạ liên tục, nhưng tiếc là sinh không gặp thời, đụng phải 《Sa Hải》.

Khiến các rạp chiếu phim không thể không giảm số lượng suất chiếu.

Dẫn đến doanh thu phòng vé mất đi vài trăm triệu.

Sau khi giải phim hài được trao, lại là một giải thưởng hậu trường 【Nhà sản xuất điện ảnh xuất sắc nhất】.

Giải thưởng nhà sản xuất được chia thành 【Nhà sản xuất xuất sắc nhất】 và 【Nhà sản xuất bối cảnh xuất sắc nhất】.

Dù sao đây là hai công việc khác nhau.

Có lúc, nhà sản xuất không nhất thiết phải phụ trách công việc sản xuất trong phim, nội dung họ phụ trách là thống lĩnh toàn bộ bộ phim.

Chủ yếu nắm bắt phương hướng lớn.

Còn nhà sản xuất bối cảnh, dĩ nhiên là bố trí bối cảnh rồi.

Hai giải thưởng này, trong giải Kim Ảnh cũng được trao liên tiếp.

Nhà sản xuất bối cảnh xuất sắc nhất, Tống Thần được đề cử, nhưng không đoạt giải.

Điều này khiến mọi người nhận ra, chiến trường chính của Tống Thần, có thể là ở giải Đạo diễn xuất sắc nhất cuối cùng.

Cuộc tranh đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất rõ ràng là điều mà các đạo diễn quan tâm nhất, ngoại trừ Tống Thần, anh đến để chơi thôi.

Nhưng vào lúc này, các đạo diễn có tên tuổi đều đã gia nhập các công ty điện ảnh lớn.

Chuyên môn sản xuất phim cho công ty.

Vì vậy, 【Giải Đạo diễn xuất sắc nhất】, đôi khi cũng được coi là cuộc chiến giữa các đạo diễn của các công ty lớn.

Trong đó không chỉ liên quan đến danh dự cá nhân, mà còn có danh dự công ty.

Vừa là trận chiến cá nhân, cũng là trận chiến công ty.

Như mọi người dự đoán, Tống Thần lại một lần nữa được đề cử, mặc dù theo nghĩa hẹp, anh chỉ đảm nhận vai trò nhà sản xuất cho hai bộ phim của Long Hoa Entertainment là 《Sa Hải》 và 《Lão Cửu

Môn》.

Chỉ có 《Sa Hải》 là bộ phim thành công ra rạp. 《Lão Cửu Môn》 còn chưa quay xong.

Nhưng, chất lượng và dữ liệu của phim 《Sa Hải》 đã ở đó.

Không chỉ doanh thu phòng vé phá kỷ lục.

Chất lượng phim đó cũng có thể trong hai năm nay, càn quét tất cả, giết hết mọi đối thủ.

Đảm nhận vai trò đạo diễn cho mười bộ phim, nhưng có ích gì?

Tất cả các bộ phim cộng lại, có hot bằng một bộ phim của người ta không??

Điều khiến mọi người bàn tán sôi nổi nhất là, người cũng được đề cử, còn có đạo diễn của 《Tỷ phú thành phố Đông Qua》.

Chính xác hơn, ngoài Tống Thần, bốn người còn lại được đề cử chính là bốn vị đạo diễn lớn nổi tiếng của bốn công ty lớn trong ngành!

Giải thưởng này, từ trước đến nay đều như vậy, thường là bốn công ty lớn mỗi người chiếm một suất, suất còn lại dành cho đạo diễn nào có đột phá trong năm.

Không phải vì giải Kim Ảnh thiên vị bốn công ty điện ảnh lớn.

Chủ yếu là vì bốn công ty điện ảnh lớn sở dĩ là bốn công ty lớn, tự nhiên là vì đủ hot, thị phần đủ lớn, doanh thu phòng vé cao...

Mặc dù mấy năm nay vốn đầu tư khá mạnh, có những bộ phim rõ ràng là rác, cũng có thể có doanh số nghịch thiên, nhưng tổng thể, bốn công ty mỗi năm đều có thể cho ra vài tác phẩm có chất lượng và danh tiếng vững chắc.

Điều này khiến cho cảnh tượng, lập tức trở nên căng thẳng và

kịch tính.

Đạo diễn của 《Tỷ phú thành phố Đông Qua》 đã có mặt tại hiện trường, ngồi bên cạnh ông chủ.

Một vị đạo diễn lớn khác tác phẩm thực sự có chút rác, mọi người đều biết lần này chỉ là chạy nền.

Ánh mắt tràn đầy u ám.

Còn hai vị đạo diễn còn lại, hôm nay dứt khoát không đến hiện trường, trực tiếp vắng mặt, lý do là sức khỏe không tốt.

Vì vậy, trên màn hình lớn, chỉ có ảnh của hai người.

Khán giả lại bắt đầu châm chọc, trên khung bình luận đủ loại mỉa mai. 【Sức khỏe không tốt cũng bình thường, dù sao có Tống Thần ở đây, cũng không hay ho gì khi bị đánh bại trước mặt.】 【Đúng vậy, suốt ngày nói Tống Thần không được này không được kia, kết quả doanh thu phòng vé cộng lại không bằng một phần năm của Tống Thần.】 【Ha ha ha, một phần năm cũng là một tỷ đó!

Khó quá!】 【Đúng vậy!

Quay phim cả đời, doanh thu phòng vé không bằng một bộ phim của Tống Thần.】 ...

Các khách mời tại hiện trường nhìn Tống Thần trên màn hình, vẻ đẹp trai đó khiến những người trong ngành chỉ cảm thấy hoang mang.

Bao gồm cả Tổng giám đốc Tân Ngu Thẩm Thiệu Thu đang xem trực tiếp, cũng cảm thấy có chút hoang mang.

Một đạo diễn trẻ mới 23 tuổi, lại cùng tranh giải với những người đứng đầu lĩnh vực điện ảnh của bốn công ty lớn!

Những vị đạo diễn lớn đó đều là những người đã thành danh nhiều năm, sản xuất hàng chục bộ phim, thậm chí nhiều hơn!

Còn Tống Thần, chàng trai trẻ này thì sao?

Ba bộ phim!

Trong đó hai bộ là phim quảng cáo.

Thực sự chỉ có 《Sa Hải》 là một bộ phim điện ảnh thực thụ, nhưng như vậy cũng đủ rồi!

Chỉ riêng việc được đề cử đã là vinh quang vô song.

"Điều đáng sợ nhất là, nếu lần này đoạt giải..." "Vậy thì mặt mũi của bốn công ty lớn đều mất hết!" "Đúng vậy, dốc toàn lực của công ty, vất vả cả năm, không bằng bộ phim mà người ta một mình làm ra." "《Sa Hải》 bất kể cốt truyện hay hiệu ứng, đều là đỉnh cao thế giới!

Doanh thu phòng vé đó!" "Từ chất lượng, doanh thu phòng vé, hiệu ứng, fan hâm mộ, cốt truyện, v.v., 《Sa Hải》 đều xứng đáng!" Tiêu Dương, Tằng Nhất Hi và những người khác, căng thẳng đến mức làm những động tác nhỏ, như mười ngón tay siết chặt.

Chương 290

Một giải thưởng vốn đã có trọng lượng trong các giải thưởng hậu trường, lại vì bốn công ty lớn cùng được đề cử, khiến cho ý nghĩa của nó trở nên phi thường.

Năm đó Long Hoa Entertainment cũng là một trong bốn công ty điện ảnh lớn, nhưng mấy năm không có tác phẩm hay, bị người ta đá xuống.

Nhưng bây giờ, dưới sự giúp đỡ của Tống Thần, Long Hoa Entertainment trực tiếp uy hiếp bốn công ty điện ảnh lớn!

Chuẩn bị trở lại vị trí của bốn công ty điện ảnh lớn!

Giải Đạo diễn xuất sắc nhất, giải thưởng gần như bị bốn công ty điện ảnh lớn độc chiếm này, rốt cuộc sẽ về tay ai?

Trên sân khấu, người trao giải là Hoàng Quyên, một trong những người có uy tín nhất trong làng nhạc thế giới này.

Vị thế của bà lão này trong số các nữ đạo diễn, có thể nói là cao nhất.

Chỉ thấy bà nhìn vào tên người đoạt giải, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Sau đó, bà lão ngẩng đầu, về phía Tống Thần, lộ ra một ánh mắt thiện ý, từ ái, mang theo sự kỳ vọng.

Sự hỗn loạn của giới điện ảnh mấy năm gần đây, bà lão tôi không thích.

Tác phẩm hay ngày càng ít, sáng tạo cũng ngày càng ít.

Vốn đầu tư, cày số liệu...Quả thực là ô yên chướng khí.

Cũng chính vì vậy, ngày càng nhiều người nói thời hoàng kim của điện ảnh đã qua rồi.

Nhưng may mắn là...

"Người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất là Tống Thần, 《Sa Hải》!" Hoàng Quyên ghé lại gần micro, nói.

Bà rất ngưỡng mộ chàng trai trẻ này, phim của cậu, bà lão này cũng thích xem.

Trong khoảnh khắc, biểu cảm của mấy người được đề cử khác tại hiện trường đều có chút cứng đờ.

Đã ở vị trí cao, lâu rồi không trải nghiệm cảm giác này, cảm giác bị người ta "dưới phạm thượng".

Không chỉ vậy, các diễn viên dưới trướng bốn công ty lớn cũng cảm thấy mất mặt, có cảm giác bị người ta cưỡi lên đầu.

Nhưng bình luận trong phòng livestream lại là một cảnh tượng khác.

Cư dân mạng điên cuồng spam, chỉ có vài chữ. 【Sướng!】【Đã!】【Đã cái nư!】 Bản nhạc đó lại một lần nữa vang lên tại hiện trường. 《Thập Niên Nhân Gian》 vang lên, Tống Thần lên sân khấu nhận giải!

Tống Thần tay cầm cúp, chỉ nói vài lời ngắn gọn.

"Tôi sẽ nỗ lực gấp bội, cũng hy vọng điện ảnh Việt Nam ngày càng tốt hơn." "Thay vì tìm cách thống trị thời đại, chi bằng hãy tạo ra một thời đại mới." "Cảm ơn." Sau khi nói xong, Tống Thần xuống sân khấu không nhịn được mà cảm thán.

Ai, không hổ là mình, bịa hay thật! hình như vừa rồi đầu óc nóng lên nói ra cái gì đó ghê gớm lắm.

Trên đường cầm cúp trở về chỗ ngồi, Tống Thần đột nhiên giật mình.

Không đúng, mình chỉ là một người quay phim quảng cáo thôi mà?

Sao bây giờ đột nhiên lại có cảm giác mình sắp bước chân vào giới điện ảnh vậy?

Sau đó Tống Thần chú ý đến sắc mặt của mấy vị đạo diễn nổi tiếng xung quanh.

Oa, sắc mặt ai nấy đều tệ quá, đều đang trừng mắt nhìn mình.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Tống Thần nhắm mắt lại.

Mặc dù những người này đều đang trừng mình, nhưng mình là một người có phẩm chất đạo đức cực cao.

Thế là, Tống Thần lộ ra một nụ cười vui vẻ nhìn mấy vị đạo diễn.

"Vãi chưởng!

Hắn đang chế nhạo mình!" "Chắc chắn là cố ý!

Chắc chắn!" "Quá đáng lắm rồi, thắng thì thắng đi, nụ cười đó có ý gì chứ!?" Mấy vị đạo diễn lập tức bị nụ cười của Tống Thần làm cho tức không nhẹ, lồng ngực ai nấy đều phập phồng nhanh chóng.

Tống Thần thấy cảnh này, cũng kinh ngạc thầm cảm thán.

Hít, thấy nụ cười của mình mà kích động vậy sao?

Xem ra sau này không thể cười nhiều được, quá hấp dẫn người khác. (*))) Haizz, đều tại cái mặt đẹp trai này của mình.

Vừa cảm thán như vậy, Tống Thần đã trở về chỗ ngồi, tiện tay đưa chiếc cúp trong tay cho Tiêu Dương giữ.

Cùng lúc đó, Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn ngồi sau Tống Thần, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc cúp.

À, Tằng Nhất Hi cầm hai cái, cậu ấy được một giải Tân binh.

Khi máy quay lia sang bên này, cảnh tượng mỗi người một cúp trực tiếp khiến phòng livestream bùng nổ. 【Hay thật, mỗi người một cúp, quá hoành tráng!】 【Chậc chậc, người ta tham gia lễ trao giải phim, chỉ có Tống Thần là đi bán sỉ cúp.】 【Ha ha ha, Tống Thần không nhận, để hết cho diễn viên nhận, đây là đẳng cấp của đạo diễn sao?】 【Chết tiệt, người đàn ông này sao lúc này lại đẹp trai vậy chứ?】 【Không hổ là người đàn ông tôi thích!

Tống Thần!

Không!

Thần Tống!】 【Đỉnh quá!

Nhìn mấy diễn viên bên cạnh đang nhìn sang bên này mà mắt đỏ hoe kìa, cái biểu cảm ghen tị đó~ Chậc chậc chậc!】 【Không hổ là Tống Thần!

Chỉ cần anh ấy xuất hiện, làm gì cũng không làm tôi thất vọng, ha ha ha ha!】 ...

Đúng như lời cư dân mạng trong phòng livestream nói, tình hình bên Tống Thần quả thực khiến các diễn viên xung quanh đỏ mắt ghen tị.

Đối với phần lớn khách mời tại hiện trường, họ đều là người đi nền, nhiều người hơn nữa còn không được đề cử, chỉ đơn thuần tham gia lễ trao giải để tăng độ phủ sóng, góp vui.

Giải Kim Ảnh không chỉ mời những người được đề cử, mà tất cả các ca sĩ đủ tư cách đều được mời, như vậy lễ trao giải mới trông có vẻ lấp lánh ánh sao.

Người khác tay trắng ra về, còn Tống Thần thì, không biết còn tưởng anh đi chợ đầu mối Nghĩa Ô nhập hàng, lấy đi năm mẫu cúp

với giá sỉ.

Trước đây, kỷ lục của giải Kim Ảnh là một người một đêm đoạt bốn giải.

Nhưng xét về giá trị, tuyệt đối không thể so sánh với năm giải của Tống Thần.

Trong đó, không có một giải thưởng nhỏ nào.

Mặc dù từ trước đến nay, trong các giải thưởng điện ảnh, giải thưởng nào có giá trị cao nhất vẫn luôn có tranh cãi, nhưng trong mắt mọi người, 【Giải Đạo diễn xuất sắc nhất】, không hề kém cạnh 【Giải Nam/Nữ chính xuất sắc nhất】.

Dù sao giải thưởng này, các lễ trao giải điện ảnh đều để lại cuối cùng để công bố.

Có thể dự đoán được, hot search trên Weibo hôm nay và ngày mai, cùng các phương tiện truyền thông lớn, ước chừng đều sẽ điên cuồng spam về việc Tống Thần một đêm đoạt năm giải.

Đoạt giải bản thân nó đã là một cách tốt để nâng cao địa vị cá nhân và giá trị thương mại.

Mặc dù Tống Thần hoàn toàn không có ý định tiến hành bất kỳ hành vi thương mại nào.

Từ đêm nay trở đi, trong lý lịch cá nhân của Tống Thần, có thể một hơi thêm vào vài dòng, trở nên phong phú hơn rất nhiều, không còn trống rỗng như trước.

Sau này khi tham dự sự kiện, hoặc tham gia show giải trí, khi giới thiệu về anh, sẽ có thêm nhiều nhãn mác mới.

Mặc dù Tống Thần cũng chưa từng tham gia, đối mặt với lời mời cũng đều từ chối.

Bản thân Tống Thần không thích phơi bày bản thân trước công chúng.

Anh cũng cần một chút cuộc sống riêng tư, mặc dù suy nghĩ này đã bắt đầu trở thành một điều xa xỉ.

Cùng lúc đó, vì là lễ trao giải điện ảnh, nên các nền tảng video lớn chắc chắn cũng sẽ tiến hành tuyên truyền ở một mức độ nhất định.

Bên Tencent Video, sau khi biết tin, đã nhanh chóng làm poster và các hoạt động tuyên truyền.

Như vậy, những bộ phim do Tống Thần làm đạo diễn, ước chừng có thể tăng thêm một đợt dữ liệu, lại kiếm được một khoản tiền lớn.

Chủ yếu là phí quảng cáo hoặc phí thành viên, dù sao những bộ phim đó của Tống Thần không phải là phim quảng cáo trên đó.

Các nền tảng này không có gan để kiếm những khoản tiền đó.

Lễ trao giải kết thúc, ban tổ chức chuẩn bị tiệc tối.

Chương 291

Nhưng có một bộ phận diễn viên và ngôi sao chọn rời đi trước.

Tống Thần là một trong số đó.

Vì Tiêu Dương và những người khác đều phải tham gia tiệc tối, không còn cách nào khác, họ đều là diễn viên trong giới điện ảnh.

Không thể chuyện gì cũng tùy hứng như Tống Thần, phải đi lại giữ mối quan hệ, tạo sự quen mặt trong giới.

Vì vậy Tống Thần đành phải xin ban tổ chức một cái túi lớn, bỏ hết tất cả các cúp đã nhận được vào trong.

Ừm, họ đều đưa cho Tống Thần.

Tổng giám đốc Hoa đưa ra quyết định, để tạo mối quan hệ tốt hơn với Tống Thần, đã đưa hết những chiếc cúp đó cho Tống Thần.

Nhưng Tống Thần lại nhìn ông ta bằng ánh mắt như nhìn một thằng ngốc.

Không còn cách nào khác, trong lòng Tống Thần, những chiếc cúp này đều là do phim mình quay mà có được.

Đương nhiên đều là của mình! ...

Thế là, sau khi chào hỏi Tiêu Dương và mọi người xong, Tống Thần một mình vác chiếc bao tải đựng mấy chiếc cúp đi về phía lối ra.

Bức danh họa thế giới đã hoàn thành: Tống Thần vác bao tải cúp.

"Có hứng thú không?" Khi Tống Thần một mình đi trên thảm đỏ chưa được dọn dẹp.

Phía sau đột nhiên vang lên giọng của Tuyên Sơ Tĩnh, nghe vậy, Tống Thần bất đắc dĩ thở dài quay đầu hỏi.

“Không phải vì không có ai cầm giúp tôi, mà có cả một Thiên hậu đi theo tôi chứ?

Chẳng lẽ cô thật sự có hứng thú với tôi?” “Đúng là có hứng thú.” Tuyên Sơ Tĩnh gật đầu, nhưng ngay sau đó lại thấy trên mặt Tống Thần lộ ra biểu cảm kỳ quái.

Điều này khiến Tuyên Sơ Tĩnh có chút không hiểu, nhưng vì mục đích của mình, cô nói.

“Không biết ngài có hứng thú cùng tôi đợi xe không?

Đại đạo diễn Tống?” “Tôi có thể đi nhờ xe miễn phí không?” “Đương nhiên.” Ngay khi Tuyên Sơ Tĩnh gật đầu, Tống Thần đặt chiếc bao tải trong tay xuống, tay phải đút túi nhìn Tuyên Sơ Tĩnh nói.

“Đợi xe cùng một cô gái là hành vi của một quý ông, tôi có.” Quý ông?

Tuyên Sơ Tĩnh khóe miệng giật giật hai cái, lại nhớ đến cảnh trong lễ trao giải, Tống Thần vin vào cớ lên nhận giải mà ôm cô đủ năm lần.

Cô chưa từng bị một người đàn ông nào ôm nhiều lần như vậy.

Trong lòng không có chút gợn sóng là không thể.

Tống Thần cũng đang nheo mắt mỉm cười, cũng muốn xem vị Thiên hậu này rốt cuộc định làm gì.

Vừa rồi theo thông tin Tiêu Dương tiết lộ, người phụ nữ này rất lợi hại.

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, Tuyên Sơ Tĩnh không chỉ không có bất kỳ scandal nào, thậm chí còn không có người đàn ông thân cận nào xuất hiện.

Được mệnh danh là nữ hoàng băng giá của giới giải trí, thậm chí

không có người đàn ông nào dám có ý đồ với cô.

Nghe nói gia thế khá đáng sợ.

Trong làn gió hè mát mẻ, Tống Thần và Tuyên Sơ Tĩnh không phải chờ đợi lâu.

Một chiếc Rolls-Royce nhanh chóng xuất hiện trước mắt hai người, sau khi dừng lại trước mặt họ, cửa xe mở ra, một đôi chân dài thon thả bước ra.

"Tống tiên sinh, lại gặp nhau rồi." "Ồ, hóa ra là người quen à..." Tống Thần nhìn người phụ nữ đứng trước mặt, quay đầu nhìn Tuyên Sơ Tĩnh nói.

"Chẳng trách Thiên hậu đại nhân gặp tôi lại có phản ứng như vậy, xem ra là vì cô ta nhỉ." Nhìn người phụ nữ mặc bộ vest nữ bó sát màu trắng tinh trước mặt, Tống Thần nhàn nhạt gọi tên đối phương.

"Bạch Hàm Nguyệt." "À à, chắc cũng không phải cố ý đâu, Sơ Tĩnh vốn dĩ cũng hứng thú với cậu mà." Bạch Hàm Nguyệt nở một nụ cười dễ gần, nhìn Tống Thần nói.

"Thôi được rồi, dừng lại, đừng tiếp tục chủ đề này nữa." Tống Thần xua tay ra hiệu cho cô ta ngậm miệng lại, sau đó ôm trán làm trò cảm thán một câu.

"Haiz, tôi còn tưởng vận đào hoa tới rồi chứ~ Ai ngờ không phải~" "Vận đào hoa?" Bạch Hàm Nguyệt lúc này có chút ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu ý của Tống Thần, tò mò nhìn về phía Tuyên Sơ Tĩnh.

Ánh mắt cô tràn đầy vẻ hóng hớt: Chẳng phải tôi nhờ bà chị mai mối thôi sao?

Sao đến miệng Tống Thần lại thành vận đào hoa rồi.

Cũng không thể trách Bạch Hàm Nguyệt, vừa rồi trên đường đi cô vẫn luôn bận rộn công việc.

Hoàn toàn không có thời gian xem lễ trao giải, cũng không thấy cảnh Tống Thần ôm Tuyên Sơ Tĩnh năm lần.

Nếu có xem, Bạch Hàm Nguyệt đã chẳng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô bạn thân của mình.

Mà chắc chắn sẽ dùng ánh mắt kiểu ngỡ ngàng không tin nổi, thậm chí có thể là ánh mắt cảm kích.

Dù sao thì, chị em tốt của mình vì công việc mà đến cả bán sắc cũng làm rồi.

Tuyên Sơ Tĩnh thì ngại ngùng lườm Tống Thần.

Cô cũng không ngờ tên này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Rốt cuộc não của người đàn ông này cấu tạo thế nào vậy?

Chẳng lẽ phải có mạch não như thế mới viết ra được kịch bản như «Đạo Mộ Bút Ký» sao? .....

Sau đoạn nhạc dạo ngắn, Tống Thần ngồi vào xe của đối phương.

"Thế này đi Bạch Hàm Nguyệt, tìm tôi có chuyện gì không?" Tống Thần nhìn Bạch Hàm Nguyệt đối diện hỏi.

Về thân phận của người phụ nữ này, Tống Thần cũng đã biết được một ít từ ba mẹ.

Hai mươi năm trước, ba mẹ cậu và ba mẹ cô ấy là bạn thân.

Đáng tiếc mười lăm năm trước, họ không may qua đời trong một tai nạn.

Khi đó, Bạch Hàm Nguyệt mới mười một tuổi được ông bà nội nuôi lớn, sau đó khoảng ba năm trước, hình như đã thành lập một công

ty.

Lần trước cô tìm đến nhà là để nhờ ba mẹ cậu giúp đỡ.

Nhưng Tống Thần cũng có một thắc mắc, nghe ba nói, ông thường xuyên chăm sóc Bạch Hàm Nguyệt lúc nhỏ.

Nhưng trong ấn tượng của Tống Thần thì hình như chưa bao giờ nghe nói đến sự tồn tại của người phụ nữ này.

Tống Quân: Sợ cậu làm hại con gái nhà người ta.

Sau đó, Bạch Hàm Nguyệt giới thiệu về nghiệp vụ công ty của mình, Tống Thần mới biết cô cũng là bà chủ của một công ty giải trí.

Còn về thiên hậu Tuyên Sơ Tĩnh, cô ấy có phòng làm việc riêng.

Nhưng vì Tuyên Sơ Tĩnh và Bạch Hàm Nguyệt là bạn thân từ thời cấp ba, nên lần này mới nhờ cô ấy ra mặt giúp mời Tống Thần đến nói chuyện.

Nghe vậy, Tống Thần gật gù rồi nhìn về phía Tuyên Sơ Tĩnh nói.

"Ra là vậy, vậy chị lớn hơn tôi ba tuổi à." "Hả?" Bạch Hàm Nguyệt và Tuyên Sơ Tĩnh ngơ ngác nhìn Tống Thần, hoàn toàn không hiểu nổi mạch não của tên này.

Nhưng không hổ là bà chủ công ty, Bạch Hàm Nguyệt nhanh chóng ổn định lại, bắt đầu nói rõ mục đích với Tống Thần.

Nói tóm lại là muốn mời Tống Thần gia nhập công ty của cô để quay phim.

Cô sẽ giao ra một số cổ phần, để Tống Thần trở thành một trong những cổ đông của công ty.

Tất nhiên khi quay phim, cô cũng sẽ trả chi phí quay cho Tống Thần, cố gắng không thấp hơn mức giá mà Long Hoa Entertainment đưa ra.

Đối với Bạch Hàm Nguyệt, cô gần như đã cược nửa công ty của mình cho Tống Thần.

“.....” *Hầy... gia nhập loại công ty đang phát triển này nghe có vẻ phải làm việc 996 quá, mình thích cuộc sống đúng giờ chấm công tan làm cơ.* Nghĩ vậy trong lòng, Tống Thần im lặng một lúc, bình thản nhìn hai cô gái hỏi.

“Vậy hai cô tìm tôi là để quay phim?” “Ừm, đúng vậy, tôi muốn mở rộng quy mô công ty.....” “Không hứng thú.” Bạch Hàm Nguyệt còn chưa nói xong, Tống Thần đã trực tiếp cắt ngang lời cô và từ chối.

“Đầu tiên, tôi không định cứ mãi làm đạo diễn phim, dù có muốn quay phim đi nữa.

Tôi không có lý do gì để chọn một công ty yếu hơn Long Hoa Entertainment cả, đúng không?” “.....” Bạch Hàm Nguyệt do dự một chút.

Lúc này, xe dừng lại, đã đến khách sạn nơi Tống Thần ở.

“Cô Bạch, nể tình hai nhà chúng ta có giao tình, tôi nói thêm một câu.” Tống Thần vừa bước xuống xe vừa nói một cách thờ ơ.

Chương 292

“Là một doanh nhân, khi tìm kiếm đối tác hợp tác, tốt nhất nên xem lại con bài tẩy trong tay mình có đủ sức nặng hay không.” “Đồng thời cũng phải xem tính cách của người mình muốn hợp tác, hai cô hoàn toàn không hiểu tôi mà.....” *Mà tôi ấy à, ghét nhất là phải đi làm.* Sau đó, Tống Thần quay đầu cười với Tuyên Sơ Tĩnh.

“Mong lần sau gặp lại, tiểu thư thiên hậu nhé~~” Rầm!

Cầm chiếc túi vải bố bước xuống xe, Tống Thần trực tiếp đóng sầm cửa xe đối phương, không thèm quay đầu lại mà đi thẳng vào cửa khách sạn.

Chỉ để lại Bạch Hàm Nguyệt ngơ ngác và Tuyên Sơ Tĩnh đang mỉm cười nhẹ trong xe. *Tống Thần, thật thú vị...* Khóe miệng Tuyên Sơ Tĩnh nở một nụ cười, rồi nhìn sang Bạch Hàm Nguyệt đang ngẩn ngơ bên cạnh nói.

“Nguyệt Nguyệt, cậu không sao chứ?” “Không sao...

Tớ đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị từ chối rồi, nhưng không ngờ ngay cả khi nhắc đến quan hệ hai nhà, Tống Thần vẫn từ chối không chút do dự.” “Thôi tìm cách khác vậy, có lẽ anh ta không thích ở dưới trướng người khác chăng?” Tuyên Sơ Tĩnh nhìn ra cửa khách sạn, bình thản nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng. *Giống như mình vậy...* .....

Cùng lúc đó, tại phim trường Hoành Điếm, nơi quay phim «Đạo Mộ Bút Ký».

Nhân lúc trời tối, ánh sáng không đủ, mọi người tiếp tục tiến hành quay những cảnh bên trong toa tàu.

Trương Khải Sơn, Trương Phó Quan, Tề Thiết Chủy ba người đứng trên sân ga.

Trương Phó Quan liếc nhìn vẻ mặt của Trương Khải Sơn, rồi lập tức vỗ vai Tề Thiết Chủy gọi.

"Bát gia, đừng úp mở nữa, có gì thì nói đi, nếu có lý thì toa cuối cùng Phật gia không cần vào đâu." "Phật gia coi thường tôi rồi." Tề Thiết Chủy liếc Trương Khải Sơn một cái, chuẩn bị cho Phật gia thấy sự lợi hại của mình.

Thế là Tề Thiết Chủy nắm lấy tay Trương Khải Sơn, kéo ông đi vào trong sân ga vài bước, rồi quay người chỉ vào đầu tàu, giải thích từng toa một.

"Trong toa tàu đầu tiên, đa phần là các loại quan tài cũ nằm lộn xộn, có cái còn mang theo quách đá, có cái chỉ có quan tài trần, trên đó đều có đánh số." Tề Thiết Chủy thở một hơi rồi nói tiếp: "Nhìn vào chữ viết ký hiệu trên đó, phần lớn các quan quách này đều đến từ cùng một ngôi mộ, không biết Phật gia có phát hiện ra không, kích thước của những chiếc quan quách này, nhìn chung đều tương tự nhau....." "Cho nên, đây đều là quan tài bồi táng, tiếp theo là toa nghỉ ngơi, tất cả những người áp giải đều ở trong toa này.

Sau toa áp giải là toa cuối cùng." "Nói cách khác, toa tàu là một lăng mộ bồi táng, một toa người canh giữ toa cuối cùng quan trọng nhất, đó hẳn là gian mộ chính, thứ bên trong, hẳn là..." Nói đến đây, Trương Khải Sơn dừng lại: "Quan tài chính của chủ mộ?" "Chính xác, Phật gia, mấy đại gia buôn đồ cổ ở Trường Sa gần đây, quách bên trong to như cái nhà, ngài cũng vào xem mấy cái rồi, nhìn hình dạng và kích thước của toa cuối cùng xem, chẳng phải là một chiếc quan quách khổng lồ sao?" Trương Khải Sơn quay đầu nói với Trương Phó Quan: "Tất cả những người không mang họ Trương

trong ga, toàn bộ ra ngoài.” Trương Phó Quan gật đầu, tiến lên bắt đầu hô hào, những binh lính “không mang họ Trương” rời khỏi hàng, chạy nhanh ra khỏi nhà ga, trông ai nấy đều như thở phào nhẹ nhõm.

Đoàn tàu này quá tà môn, người không liên quan ai cũng không muốn dính vào.

Một binh lính đeo mặt nạ phòng độc chạy qua, Trương Khải Sơn túm lấy anh ta, giật mặt nạ xuống đưa cho Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy ngoảnh đầu đi, không cần!

“Phật gia lại xem thường tôi rồi, mấy toa đầu còn không đeo, toa cuối cùng thì thôi đi.” Trương Khải Sơn bật cười, đeo mặt nạ phòng độc lên rồi đi thẳng.

Tề Thiết Chủy thấy vậy liền ngớ người, lập tức túm lấy một người lính, giật mặt nạ của anh ta đeo lên.

Theo sau Trương Khải Sơn tiến về toa cuối cùng, Tề Thiết Chủy vừa đi vừa nhìn qua lớp mặt nạ phòng độc.

“Trước đây tôi cứ nghĩ đây là đoàn tàu bọc thép của người Nhật, bên trong có hàng hóa quan trọng, sợ du kích phá đường ray nên mới phải bọc thép kín mít.” “Nhưng toa ký túc xá cũng bị hàn kín bằng tấm sắt, người bên trong đều chết hết.

Xem ra, tà môn thật.” “Vừa rồi những thi thể kia chết rất kinh khủng, e rằng có ký sinh trùng hoặc bệnh truyền nhiễm, đặc vụ Nhật Bản cố tình cho toa tàu này vào Trường Sa, chẳng phải là muốn gây ôn dịch, làm lung lay ý chí chiến đấu của quân đội Trường Sa sao?” Nghe Tề Thiết Chủy lải nhải không ngừng sau lưng, Trương Khải Sơn không nói một lời mà bình thản đi về phía trước, nhưng trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

“Tại sao trên tàu lại có nhiều quan quách như vậy?

Chẳng lẽ bệnh truyền nhiễm đến từ quan quách?

E rằng Phật gia đã nhận ra điều này, nên mới đeo mặt nạ phòng độc.

Nhưng liệu có hơi muộn không?" Khi Trương Khải Sơn và mọi người hàn mở lớp vỏ sắt của toa cuối cùng.

Quả nhiên như Tề Thiết Chủy dự đoán, một chiếc quách gỗ xuất hiện, bề mặt quách gỗ đã mục nát, bên trong vôi hóa.

Trương Khải Sơn cho người dùng báng súng đập vỡ, lộ ra một lỗ lớn, Tề Thiết Chủy là người đầu tiên chui vào, phát hiện bên trong quách không cao lắm, dưới đất lót đầy rơm rạ, hai ba thi thể mang súng nằm sấp trên mặt đất.

Tề Thiết Chủy cúi đầu nhìn, thấy động tác của thi thể giống hệt những người nằm trên giường.

Phía sau thi thể là một chiếc quan tài đá khổng lồ, đặt ở trung tâm quách trong toa xe, vì quá nặng nên mặt quách bên dưới có chút lõm xuống, trong cả toa xe, chỉ đặt duy nhất một cỗ quan tài này.

"!!?" "CUT!!" "Cảm xúc chưa đủ đầy, kỹ năng diễn xuất lấn át tình cảm rồi, phải chú ý!" Phó đạo diễn Trương ngồi trên ghế đạo diễn hét lớn, bắt đầu hét vào bộ đàm.

Sau đó ông ta bắt đầu trao đổi với diễn viên, điên cuồng chỉ ra những chỗ diễn xuất chưa đúng.

Nói ra cảm nhận của mình.

Nhưng so với cách nói thẳng vấn đề, giúp diễn viên nâng cao diễn xuất một cách đơn giản và thô bạo của Tống Thần.

Phó đạo diễn Trương khi nói về vấn đề của diễn viên lại giỏi dùng những tính từ kỳ lạ, cùng với những câu miêu tả quái đản.

Nói thật, mặc dù phó đạo diễn Trương chưa bao giờ cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng đối với các diễn viên được ông ta chỉ dạy, thì đúng là một sự tra tấn cấp thế giới.

Vì mỗi một cụm từ họ đều biết nghĩa.

Nhưng khi kết hợp lại, các diễn viên hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

Nhưng nhìn phó đạo diễn mỗi lần đều nói rất hăng say, họ lại không nỡ cắt ngang.

Còn các nhân viên công tác đứng bên cạnh xem thì chỉ biết lắc đầu bất lực.

“Haiz, phó đạo diễn lại bắt đầu rồi đấy.” “Thật không chịu nổi, ngày nào cũng tiến hành mấy cuộc đối thoại khó hiểu này.” “Đôi khi tôi thấy khá thương mấy diễn viên, đặc biệt là Phật gia~ Là người Đài Loan nghe tiếng phổ thông đã khó rồi, còn phải bị ngôn ngữ của phó đạo diễn tàn phá.” “Ha ha ha, nhưng trông hài hước phết.” “Haiz, bây giờ đứng bên cạnh xem thì thấy hài hước, đến lúc đến lượt mình thì mới biết có hài hước hay không.” “Ặc... tôi là người thật thà, làm chân chạy việc, sao lại bị phó đạo diễn mắng được chứ?” “Hừ!

Thế nào cũng có lúc làm việc chậm chạp thôi, đúng không?” “Hít!!” Nhiều nhân viên hậu cần nghe câu này liền hít một hơi khí lạnh, khi chú ý thấy ánh mắt của phó đạo diễn quét qua đây, từng người một liền run rẩy, vội vàng cuống cuồng chạy đi.

Đồng thời trong lòng đều cùng chung một suy nghĩ.

Quả nhiên vẫn là đạo diễn Tống tốt nhất, không biết khi nào đạo diễn Tống mới có thể quay lại... .....

“Ủa?

Anh họ, anh về rồi?" "Cậu đang làm gì đấy?" Trở về phòng suite của khách sạn, Tống Thần liếc mắt nhìn Khương Hạo đang đu người trên cửa sổ, đặt chiếc túi vải bố chứa mấy chiếc cúp xuống.

Tống Thần hơi nhíu mày hỏi Khương Hạo, trong lòng thầm nghĩ tính cách của người em họ này thay đổi quá lớn.

Không phải là một công tử ăn chơi trác táng, đêm đêm yến tiệc sao?

Sao bây giờ lại biến thành một kẻ oán phụ thế này.

Suốt ngày chỉ biết nhớ đến cô gái Bạch Hàm Nguyệt kia, mà nói mới nhớ, hình như vừa rồi mình quên xin số điện thoại của cô ấy.

Cũng không biết Khương Hạo có số điện thoại của cô ấy không, hy vọng là có.

"Em vừa cảm nhận được hơi thở của Hàm Nguyệt, rất gần em~~" Khương Hạo làm ra vẻ si tình, điên cuồng hít ngửi không khí.

"Em như thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô ấy, ừm~ không sai!!

Em lại ngửi thấy rồi, rất gần, rất gần....." Vừa ngửi mùi, Khương Hạo nhắm mắt vừa từ từ đi về phía Tống Thần.

"Cậu định làm gì?" Tống Thần hơi ngửa đầu ra sau, định né Khương Hạo đang ngửi tới ngửi lui.

Bốp!

Khương Hạo trực tiếp nắm lấy tay Tống Thần, không cho Tống Thần lùi xa hơn, còn mình thì ngửi ngửi trên bộ vest của anh.

"!

Vãi, không không, là mùi nước hoa của Hàm Nguyệt!" "Mũi chó à?" Tống Thần bất lực buông một câu châm chọc.

Vừa rồi cậu cũng chỉ nói chuyện với Bạch Hàm Nguyệt một lúc thôi, trên người gần như không thể dính mùi nước hoa của cô ấy được.

Kết quả là tên Khương Hạo này thế mà cũng ngửi ra được, đây là sức mạnh của kẻ si tình sao?

Nhưng nhìn ánh mắt kỳ quái của em họ, để tránh rạn nứt tình cảm anh em, Tống Thần chủ động kể lại quá trình nói chuyện với hai cô gái ở dưới lầu.

Cậu nói rõ mục đích của đối phương, và cũng nói rõ với Khương Hạo.

Cậu không có bất kỳ suy nghĩ gì với Bạch Hàm Nguyệt, hoàn toàn không có ý định phá hoại suy nghĩ của Khương Hạo, và cũng đã từ chối thẳng thừng lời mời của Bạch Hàm Nguyệt.

Khương Hạo tỏ ra vô cùng cảm động trước hành động của Tống Thần, cho rằng anh họ đối với mình rất tốt.

Nhưng ngay giây tiếp theo.

"Nhưng em nghĩ anh họ nên giúp Hàm Nguyệt quay phim, không vì cái gì khác, cũng là vì em....." "Không, tôi từ chối." Tống Thần lắc đầu: "Quay phim mệt lắm, tôi chỉ muốn về Cục Du lịch mỗi ngày đục nước béo cò thôi." "Anh họ~~ " Bị Tống Thần từ chối, Khương Hạo lại một lần nữa bổ nhào xuống chân Tống Thần, ôm lấy đùi anh bắt đầu khóc lóc.

"Anh họ, em xin anh đấy, giúp Hàm Nguyệt đi mà!" "(`*))) Haiz, cậu cố gắng làm gì chứ?

Người ta chưa chắc đã nhận tình cảm của cậu đâu." Tống Thần kéo Khương Hạo dậy, nghiêm túc vỗ vỗ vai cậu ta.

"Làm kẻ si tình thì không tán được nữ thần đâu!" "Em hiểu!

Chương 293

Anh họ!" Khương Hạo nắm lấy hai tay Tống Thần, ánh mắt nóng rực nhìn anh.

"Năm đó em cũng bị một cô gái si tình theo đuổi, sao em có thể không hiểu được suy nghĩ của những người bị theo đuổi chứ." Nói rồi, Khương Hạo nhắm mắt lại.

"Kẻ si tình không có kết cục tốt đẹp, em đương nhiên biết, nhưng anh họ, em thật sự không nhịn được!

Anh xem!

Suy nghĩ của em, cả tâm trí em, anh có biết không!" "Không biết." Tống Thần gỡ tay Khương Hạo ra.

Lúc này, Khương Hạo đột nhiên nảy ra một ý tưởng: "Không phải cô ấy cần đạo diễn giúp đỡ sao?

Em có thể học kỹ thuật đạo diễn mà!!" "Cậu muốn học kỹ thuật đạo diễn?

Học ở đâu?" Tống Thần ngạc nhiên nhìn Khương Hạo, nói thật, kỹ năng đạo diễn có thể khó, cũng có thể đơn giản.

Đơn giản là, gần như không có bất kỳ rào cản gia nhập nào, ai cũng có thể làm đạo diễn quay tác phẩm.

Chỉ cần có tiền là được.

Khó là, để trở thành một đạo diễn giỏi, cần có khả năng kiểm soát ống kính siêu cao, khả năng nắm bắt cốt truyện, và nhiều kỹ năng phức tạp khác.

Người phụ nữ Bạch Hàm Nguyệt kia rõ ràng muốn một đạo diễn

siêu lợi hại.

Nếu không phải Tống Thần được hệ thống giúp đỡ, trực tiếp có được kỹ năng đạo diễn cấp thế giới.

Tống Thần cũng khó mà quay ra được tác phẩm như hiện tại.

Nhưng bây giờ Tống Thần đã hoàn toàn lĩnh hội được, cho dù không có sự giúp đỡ của hệ thống, Tống Thần cũng hoàn toàn có thể quay ra được những tác phẩm vô cùng xuất sắc.

"Đương nhiên là anh họ dạy em rồi!

Anh là đạo diễn xuất sắc nhất năm nay đó!!" Đôi mắt Khương Hạo sáng rực nhìn Tống Thần: "Nếu em có thể học kỹ thuật đạo diễn, ba em có thể sẽ không cho rằng em không có chí tiến thủ nữa!" "Cho nên anh họ, em đi làm... không, em đi học đạo diễn." ".....

Tôi lười vạch trần cậu rồi." Tống Thần bất lực, đâu phải vì sự công nhận của cha, rõ ràng là vì người phụ nữ Bạch Hàm Nguyệt kia thôi.

Thèm thân thể người ta, hạ tiện.

Nhưng cuối cùng, vì Tống Thần thật sự không chịu nổi bị Khương Hạo cứ bám lấy lải nhải.

Cậu đành đồng ý, đưa cậu ta đến đoàn phim thử học hỏi, tiện thể xem tình hình quay phim của đoàn thế nào.

Tống Thần cũng muốn xem Khương Hạo có tiềm năng tương ứng không.

Nếu có, giúp được thì giúp, Tống Thần cũng cảm thấy Bạch Hàm Nguyệt khá hợp với nhà họ Khương.

Một người phụ nữ sự nghiệp, thích hợp kết hợp với một người đàn ông lười biếng ở nhà.

“Tốt, chuẩn bị!

Sẵn sàng!

Action!” Tiếng hô của phó đạo diễn vang vọng qua loa.

Nhân viên bấm bảng nhanh chóng bấm trước ống kính máy quay.

Các diễn viên đóng vai Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Trương Phó Quan nhanh chóng nhập vai.

Phải nói rằng, sau hơn một tiếng đồng hồ được phó đạo diễn chỉ dạy một cách khó hiểu, kỹ năng diễn xuất của ba người đã được nâng cao đáng kể.

Tất nhiên, cũng có thể là vì không muốn bị phó đạo diễn chỉ dạy thêm lần nữa.

Diễn viên vào vai Trương Khải Sơn lúc này cảm giác mình chính là Trương Khải Sơn.

Dù lời thoại mang một chút khẩu âm, nhưng khí thế của Trương Đại Phật Gia đã bắt đầu xuất hiện trên người anh.

So với một ngày trước, sự khác biệt là vô cùng rõ rệt.

“Bát gia, giúp tôi cầm chiêng!” Nói xong, ông ta hất tà áo quân phục, để lại một bóng lưng ngầu lòi rồi bước ra ngoài.

Tề Thiết Chủy thấy Trương Khải Sơn nói xong liền đi ra khỏi ga, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cùng lúc đó, một nhân viên trường quay bắt đầu cầm một tấm bảng nhắc lời và đọc. *Cầm chiêng dùng để kinh động ngựa, người nhà họ Trương sau khi đưa hai ngón tay vào lỗ quan tài, nếu gặp dị biến trong quan, thường sẽ bị thi độc xâm hại toàn thân.* *Vì vậy, trước khi người nhà họ Trương thi triển tuyệt kỹ, thường dùng một chiếc kẹp tỳ bà kẹp vào miệng lỗ, kẹp tỳ bà có dây xích nối với cương

ngựa, sau tai ngựa bảy phân đặt một chiếc chiêng, chỉ cần trong quan có dị biến, lập tức gõ chiêng, ngựa kinh hãi sẽ phi nước đại.

Ngựa kéo theo cơ quan trong nháy mắt thu kẹp tỳ bà lại, cắt đứt cánh tay, có thể bảo toàn tính mạng.* Đây là một đoạn được chuẩn bị trước để dành thời gian phù hợp cho việc lồng tiếng hậu kỳ.

Khi đó việc dựng phim sẽ đơn giản hơn.

Đây là một trong những đề nghị của Tống Thần, sẽ tiện lợi hơn.

Trong khi các diễn viên chuyển cảnh, nhân viên trường quay đứng bên cạnh máy quay lẩm bẩm đọc lời thoại. *Cầm chiêng là một việc vô cùng quan trọng, sai một tiếng chiêng, hoặc chậm một tiếng chiêng, đều là chuyện vô cùng phiền phức, Trương Khải Sơn bảo Tề Thiết Chủy cầm chiêng, là đang cảnh cáo, bảo ông ta phải phán đoán cẩn thận xem có chính xác hay không.

Đừng vội vàng đưa ra phán đoán.* Tề Thiết Chủy đi theo Trương Khải Sơn cũng hiểu mình vừa nói sai.

“Phật gia, Phật gia.” Tề Thiết Chủy đuổi theo, đi song song với Trương Khải Sơn.

Trong lòng ông ta hiểu rõ, lúc nãy do nhất thời hứng khởi, nên hy vọng nhà họ Trương sử dụng công phu hai ngón tay thăm dò huyệt mộ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, những tay nghề giỏi mà nhà họ Trương mang từ Đông Bắc đến đều đã chết trên chiến trường, hiện tại đang trong thời kỳ giáp hạt.

Người nhà họ Trương lại có quan hệ huyết thống thân thiết, đều là huynh đệ vào sinh ra tử, bắt người nhà họ Trương mạo hiểm bị cụt tay và mất mạng, nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy, thực sự không thích hợp.

“Phật gia, Lão Bát nói sai rồi, trước mặt huynh đệ không suy nghĩ kỹ đã lôi nhà họ Trương vào.” Tề Thiết Chủy nói xong, Trương Khải Sơn quay đầu vừa đi vừa vẫy tay ra hiệu cho phó quan dưới quyền.

Quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy hỏi: “Sao?

Không dám cầm chiêng à?” “Lão Bát lăn lộn giang hồ dựa vào cái miệng này.

Phật gia xé nó đi, để tôi không nói sai nữa.” Tề Thiết Chủy lắc đầu, sau đó cúi đầu nhận lỗi với Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn dừng lại nhìn Tề Thiết Chủy, ánh mắt sắc như lửa, nhưng không có lửa giận.

“Lão Bát, tôi muốn ông tính toán cẩn thận, xem lời ông nói có đáng tin không, nếu có sáu phần chắc chắn, ông cứ cầm chiêng, dù xảy ra chuyện gì, nhà họ Trương cũng không ai trách ông.” Tề Thiết Chủy gật đầu: “Phật gia, tôi có thể nói ra những lời đó, cũng thực sự là những gì trong lòng tôi nghĩ, câu nào cũng có căn cứ.” Trương Khải Sơn quay người tiếp tục đi về phía trước, nói với Trương Phó Quan: “Nghe lời Bát gia nói chưa?

Về phủ.” Tề Thiết Chủy theo sau: “Phật gia, Phật gia, nhưng tôi căng thẳng quá, lỡ tôi căng thẳng quá đánh rắm một cái, làm ngựa giật mình liên lụy đến anh em thì sao?” Trương Phó Quan đi theo sau cười: “Bát gia, ngựa của chúng tôi đều là chiến mã, tiếng súng cũng không giật mình, chỉ nghe tiếng chiêng mới động, rắm của ngài có động tĩnh lớn đến vậy sao?

Vậy ngài không cần cầm chiêng đâu, cầm rắm cũng được, tôi đi chuẩn bị khoai lang cho ngài.” “Hiểu gì chứ, biết đâu nó bị thối chạy thì sao?” Tề Thiết Chủy bị trêu chọc đến phiền muộn, ngẩng đầu thấy một đám người đang vác đủ loại gậy gộc, dây thừng, gỗ tròn chạy qua, không khỏi trợn tròn mắt.

Lúc này, ba người đã đi qua phòng chờ phía sau, ra đến đường lớn, thấy một chiếc xe tải quân dụng đã mở thùng sau, xung quanh ga tàu đều đã được che bạt, không cho dân chúng đứng xem.

"Phật gia, quan tài không thể di chuyển, chỉ có thể để trên tàu, nhưng ngài lại gọi xe tải đến, ý ngài là muốn chuyển về phủ sao?

Thứ bên trong, không động được đâu." Tề Thiết Chủy sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Trương Khải Sơn đến trước xe jeep, thở dài, vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy: "Bát gia, tàu hỏa còn ngồi được, ô tô cũng ngồi được, đừng mê tín như vậy được không." "Đừng mê tín, đừng mê tín thì còn gọi tôi làm gì!" Tề Thiết Chủy bị đẩy vào xe, thấy Trương Phó Quan không lên xe, liền quay người cởi áo khoác ngoài, đi về phía ga tàu.

Tề Thiết Chủy kéo cửa sổ xe xuống, thấy Trương Phó Quan đang tháo băng trên tay.

Chưa kịp nhìn rõ anh ta làm gì, xe đã lăn bánh.

Trên đường toàn là những người dân đang chuẩn bị rời đi, xe chạy chậm, về đến phủ của Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy mới thở phào, từ trạng thái cực kỳ căng thẳng biến thành hồn bay phách lạc.

Ăn trưa xong, uống chút rượu mới bình tĩnh lại.

Mãi đến khi mặt trời lặn, quan tài mới được vận chuyển vào trong sân.

Dùng gỗ tròn đặt quan quách nằm ngang trong sân, xung quanh lập tức dựng rèm che, cửa sân đóng chặt.

Trương Phó Quan mồ hôi đầm đìa, hét lớn ra lệnh cho vệ binh lên tháp canh tăng cường phòng bị.

Tề Thiết Chủy nhìn lên quan quách, thấy có mấy vệt máu, bôi dọc

theo khe hở của quan quách, không biết từ đâu ra.

Trước khi rèm che được kéo lại, có thể thấy ánh hoàng hôn chiếu lên bề mặt quan quách bằng gang loang lổ, trông vô cùng xấu xí.

Bên cạnh, kẹp tỳ bà và chiêng đã được chuẩn bị sẵn, Tề Thiết Chủy liếc mắt một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Trương phủ là nơi đặt trụ sở của Bộ Tư lệnh Phòng vệ, sau khi Trương Khải Sơn nhậm chức quan phòng vệ, ông ta vẫn luôn ở đây, để tiết kiệm lực lượng cảnh vệ.

Tề Thiết Chủy cầm chiêng, đứng bên cạnh ngựa, vô cùng lúng túng.

Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn kẹp tỳ bà ở cự ly gần như vậy, trước đây cứ nghĩ ngựa phải chạy một đoạn mới có thể xoay lưỡi đao, thực ra kẹp này chỉ cần ngựa tiến lên một bước là có thể kẹp chết người ngay lập tức, vô cùng nhạy bén.

"Ngựa con, chúng ta hợp tác ăn ý, hợp tác vui vẻ." Tề Thiết Chủy có chút ngượng ngùng sờ sờ cổ ngựa, con ngựa bỗng nhiên trở nên bồn chồn, kéo theo kẹp tỳ bà phía sau rung lên.

Chương 294

Trực tiếp dọa Tề Thiết Chủy giật nảy mình.

Điều này khiến nhân viên trường quay đứng bên cạnh bật cười, vì họ biết biểu cảm kinh hãi vừa rồi không phải là diễn xuất.

Mà là thật sự bị dọa. .....

Trong ống kính, Tề Thiết Chủy lập tức buông tay, nhìn xung quanh, tất cả thân binh của nhà họ Trương đều đang lạnh lùng nhìn ông ta.

Tề Thiết Chủy cuối cùng lại căng thẳng trở lại.

Nhưng lại thấy một thân binh của nhà họ Trương cởi trần, đang dùng rượu mạnh bôi lên tay trái của mình.

Trương Khải Sơn đi quanh quan quách mấy vòng, dường như đang ước lượng kích thước của quan tài bên trong.

Sau khi tất cả thân binh nhà họ Trương đều bôi rượu mạnh lên cánh tay, một người nhảy lên trên quan quách, gần lỗ quan tài, quay đầu liếc nhìn Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy quay lưng lại, người lính đó nhìn Trương Khải Sơn một cái, Trương Phó Quan tiến lên: "Bát gia, ngược rồi, phải nhìn vào chứ." "Ồ, tôi nhìn, tôi nhìn." Tề Thiết Chủy mới quay lại, đối mặt với người lính kia một cái.

Trong lòng kinh ngạc, đứa trẻ này còn nhỏ tuổi, ước chừng mới mười sáu, mười bảy tuổi, người nhà họ Trương quả nhiên nhân tài điêu linh.

Phật gia không sinh lấy hai ba mươi đứa, thì một thân công phu này truyền cho ai đây?

Trương Khải Sơn đi tới, đưa tay ra, người lính kia đưa đầu cho Trương Khải Sơn sờ sờ.

"Đừng sợ, cẩn thận một chút." Trương Khải Sơn nói, rồi ngồi xuống chỗ đứa trẻ vừa ngồi, cũng cởi áo khoác ngoài ra, để lộ một cánh tay, đổ rượu mạnh lên đó.

Lúc này, giọng của nhân viên trường quay lại lặng lẽ vang lên.

Tề Thiết Chủy biết, điều này là để nói cho mọi người biết, nếu đứa trẻ thất bại, Trương Khải Sơn sẽ tự mình ra tay.

Không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, mồ hôi trên tay nhỏ giọt xuống chiêng.

Cậu lính trẻ đó cũng liếc nhìn Trương Khải Sơn một cái, rồi trực tiếp bắt đầu đưa tay vào trong quan tài.

"CUT!" Cùng với tiếng hô của phó đạo diễn, một giọng nói quen thuộc kèm theo tiếng vỗ tay vang lên bên tai mọi người.

"Không tồi, quay tốt lắm." Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, mọi người trong đoàn phim lập tức quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Khi nhìn thấy thân ảnh đẹp trai của Tống Thần, trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười vui mừng.

Họ lần lượt gác lại công việc đang làm, tiến về phía Tống Thần, mỗi người trong lòng đều âm thầm cổ vũ. *Mình!

Phải là người đầu tiên chúc mừng đạo diễn giành được nhiều giải thưởng như vậy!* "Đạo diễn Tống!" "Đạo diễn Tống, anh về rồi!" "Chúc mừng nhé!

Đạo diễn Tống!" Nhìn cảnh cả đoàn phim trực tiếp lao về phía Tống Thần, Khương Hạo đứng bên cạnh há hốc mồm cảm thán.

“Có cần phải khoa trương vậy không?

Anh họ, anh ở trong đoàn phim được yêu quý đến thế à...

Vãi!” Khương Hạo còn chưa nói hết câu, giây tiếp theo đã bị đám người trong đoàn phim đang lao tới chen ra ngoài.

Chân đang đau của cậu ta không biết bị ai giẫm lên mấy cái.

Nhưng dù Khương Hạo kêu lên đau đớn, đám người trong đoàn phim đang vây quanh Tống Thần cũng không ai để ý, ngược lại vì người chen lấn càng đông, khiến Khương Hạo bị đẩy ra xa hơn.

Khương Hạo: “Tôi một người sống sờ sờ thế này, mấy người này không thấy à?

Quá không nể mặt tôi rồi!” Bên tai Tống Thần đang bị mọi người vây quanh thì vang lên vô số tiếng nói chuyện xôn xao.

Ví dụ như: “Đạo diễn, anh về nhanh thế!” “À, Trương Nguyệt Thần hôm nay không về, trừ lương!” “Được, không phải Long Hoa Entertainment trả lương cho Trương Nguyệt Thần sao!

Nên để đạo diễn Tống đánh đòn trước!” “Đạo diễn Tống!

Chúc mừng anh giành được năm giải lớn, lúc đó tôi xem mà xúc động lắm!” “Đúng đúng!!

Nếu không có đạo diễn Tống!

Sẽ không có bộ phim tuyệt vời như «Sa Hải».” “Đạo diễn Tống, anh có mệt không, có khát không, có đói không ạ?” “Đạo diễn Tống ơi cứu em với, phó đạo diễn mấy ngày gần đây quá đáng lắm, ngày nào cũng lôi em ra chỉ dạy, quá đáng lắm!” Trong đó có một nhân viên trường quay cố gắng mách lẻo với Tống Thần.

Nhưng giây tiếp theo, cậu ta đã bị chính phó đạo diễn tóm được.

“Trách tích, cậu nhóc, xem ra cậu có ý kiến với tôi à?” “A!?

Phó đạo diễn!" Khoảnh khắc tiếp theo, nhân viên trường quay đáng thương bị phó đạo diễn trực tiếp lôi đi, nhưng cậu ta vẫn không từ bỏ hy vọng sống sót.

Vội vàng giang tay về phía Tống Thần hét lớn: "Đạo diễn, cứu tôi!" Đối với điều này, Tống Thần liếc mắt nhìn một cái, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hiền hòa của phó đạo diễn.

Tống Thần quyết định coi như không thấy gì.

"Đạo diễn!

Đạo diễn!

Cứu tôi!

Cứu tôi!

Đừng mà!!" Chứng kiến tất cả những gì đang diễn ra, Khương Hạo không đành lòng nhắm mắt cảm thán.

"Cuộc sống đoàn phim đây sao!?

Tàn nhẫn quá!

Tàn nhẫn quá!

Thật không nỡ nhìn!" .....

Kinh Thành, trong nhà Bạch Hàm Nguyệt.

"Haiz....." Mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa, Bạch Hàm Nguyệt tay cầm một ly rượu vang đỏ, vừa lắc ly rượu vừa không ngừng thở dài.

"Không mời được Tống Thần quay phim cho cậu, khiến cậu thất vọng đến vậy sao?" Cũng mặc một bộ váy ngủ, Tuyên Sơ Tĩnh đi đến bên cạnh cô bạn thân, ngồi xuống ghế sofa vắt chéo chân nhẹ nhàng đung đưa.

Cô giơ cao ly rượu trong tay, dưới ánh đèn, rượu vang đỏ tỏa ra

ánh sáng như hồng ngọc.

“Nếu Tống Thần có thể gia nhập công ty, thì có hy vọng cạnh tranh vị trí tứ đại công ty điện ảnh!” Bạch Hàm Nguyệt tay phải chống lên má phải cảm thán.

“Rõ ràng mình đã giao cho anh ta hai mươi phần trăm cổ phần công ty, tại sao anh ta không đồng ý chứ.” “Nhà anh ta cũng có tiền mà?

Dù sao cũng là Tập đoàn Tống thị.....” Tuyên Sơ Tĩnh uống một ngụm rượu vang đỏ nói: “Nhưng có một điểm cậu nói không sai, quả thực chúng ta hiểu biết về anh ta quá ít.” “Hiểu biết cái gì chứ... anh ta gần như không ở trong vòng tròn của chúng ta.....” Bạch Hàm Nguyệt bất lực lắc đầu.

“Cậu có biết không?

Từ nhỏ đến lớn, gần như năm nào mình cũng đến nhà họ Tống thăm hỏi, nhưng chỉ có lần trước mới là lần đầu tiên gặp Tống Thần.” “Ừm?” Tuyên Sơ Tĩnh nhíu đôi mày đẹp, có chút khó hiểu hỏi.

“Không phải là đại thiếu gia nhà họ Tống sao?

Sao lại như vậy?” Bạch Hàm Nguyệt lắc đầu, kể ra tất cả những gì mình biết.

“Không biết, nhưng gia tộc hình như không có ý định để anh ta tiếp quản Tập đoàn Tống thị... nếu không thì cũng không thể làm một nhân viên quèn ở Cục Du lịch Trường Bạch Sơn được.” “Một nhân viên quèn bình thường không thể trong một năm quay ra nhiều tác phẩm xuất sắc như vậy.” Tuyên Sơ Tĩnh duỗi thẳng đôi chân dài trắng nõn của mình cảm thán.

“Không được thì thôi, không thể bắt đầu từ phía Tống Thần, có thể đổi cách khác, ví dụ như: trở thành em dâu họ của cậu ta~”

“Không phải tên Khương Hạo đó thích cậu sao?” Đối mặt với sự trêu chọc của cô bạn thân, Bạch Hàm Nguyệt không vui bĩu môi phản công.

“Thế sao không để mình trở thành bạn thân của vợ Tống Thần nhỉ?

Với đại nhân thiên hậu được đạo diễn Tống ôm năm lần trong một buổi tối~~” “Khụ khụ khụ!” Đang uống rượu vang đỏ, Tuyên Sơ Tĩnh lập tức bắt đầu ho sặc sụa, bị rượu vang sặc.

Vẻ mặt đỏ ửng không biết là vì bị sặc, hay là vì lý do gì, nhưng Tuyên Sơ Tĩnh ngay lập tức mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn Bạch Hàm Nguyệt.

“Không phải tớ làm thế là để giúp cậu hẹn Tống Thần sao?” “Thế mà tớ chưa từng thấy cậu để người đàn ông nào ôm nhiều lần như vậy, tớ thấy cậu động lòng với Tống Thần rồi!” Bạch Hàm Nguyệt lần đầu tiên thấy cô bạn thân này có phản ứng thú vị như vậy, trong lòng không khỏi muốn trêu chọc thêm một chút.

Dù sao cũng khá thú vị, hiếm khi thấy Tuyên Sơ Tĩnh hoảng loạn như vậy.

“.....Tớ.. .” Đang định phản bác, Tuyên Sơ Tĩnh không biết vì sao, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng ở lễ trao giải, Tống Thần ôm cô mấy lần.

Thậm chí cô còn cảm giác được hơi nóng Tống Thần thổi vào tai mình vẫn còn tồn tại.

Trong chốc lát, sắc mặt Tuyên Sơ Tĩnh càng đỏ hơn, trong lòng càng thầm mắng mình chẳng lẽ thật sự động lòng rồi sao.

Chương 295

Tại sao bình thường nhìn thấy đàn ông đều cảm thấy vô cùng chán ghét, chỉ khi nhìn thấy tên Tống Thần kia, trong lòng lại luôn nảy sinh một cảm giác quen thuộc khó tả.

Thậm chí khi bị tên đó chạm vào, cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Dường như... có chút dễ chịu...

".....Cậu không phải thật sự động lòng rồi chứ?" Bạch Hàm Nguyệt nhìn sắc mặt Tuyên Sơ Tĩnh càng lúc càng đỏ, vẻ trêu chọc trên mặt dần dần bị sự kinh ngạc thay thế.

"Không uống nữa, buồn ngủ rồi, đi ngủ đây!" Tuyên Sơ Tĩnh không muốn bị cô bạn thân dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn chằm chằm nữa, trực tiếp đặt ly rượu xuống, đứng dậy đi lên lầu.

Cuối cùng không quên để lại một câu nói cứng rắn.

"Tớ thấy cậu nên xem xét chuyện của tớ, không bằng xem xét bắt đầu từ phía Khương Hạo đi!" "Ha ha ha, tớ sẽ để Tống Thần trở thành chồng của bạn thân tớ!" Bạch Hàm Nguyệt nhìn bóng lưng Tuyên Sơ Tĩnh lên lầu, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, cô ôm lấy đầu gối co lại trước ngực.

"Tôi không muốn dính dáng gì đến loại cặn bã đó đâu....." .....

Cùng lúc đó, phim trường Hoành Điếm.

"Anh họ, em cảm thấy em có thiên phú làm đạo diễn!" Ngồi trên ghế trong lều đạo diễn, Khương Hạo nghiêm túc nhìn Tống Thần nói: "Khoảnh khắc ngồi ở đây, em cảm thấy đây chính là vị trí em nên ở!" "....." Tống Thần im lặng nhìn Khương Hạo, cuối cùng ngồi xuống

ghế đạo diễn cảm thán.

"Thế thì ít nhất cậu cũng phải ngồi trước màn hình giám sát chứ... ngồi xa như vậy, căn bản không nhìn thấy màn hình giám sát, được không?" "Hả?

Em ngồi sai vị trí rồi à!?" Ngồi trên ghế nghỉ của nhân viên trường quay, Khương Hạo kinh ngạc nhìn Tống Thần, thấy Tống Thần gật đầu, Khương Hạo ngại ngùng gãi gãi đầu.

Sau đó càng nghiêm túc hơn hỏi.

"Anh họ, màn hình giám sát... là máy quay phim hả anh?" Tống Thần: "".....Cậu nghiêm túc đấy à?" "???" Khương Hạo khó hiểu nhìn Tống Thần, không biết câu nói vừa rồi của Tống Thần có ý gì.

Trong hơn hai mươi năm cuộc đời của Khương Hạo, trong đầu cậu chỉ chứa đầy những kiến thức liên quan đến phụ nữ, đến ăn chơi, đến gây họa.

Có thể gọi là tinh hoa của giới cặn bã.

Mặc dù Khương Hạo sau khi gặp Bạch Hàm Nguyệt đã quyết định thay đổi, nhưng những kiến thức không tồn tại trong đầu, dù có cố gắng thế nào, cũng không thể khiến chúng xuất hiện trong đầu được.

"Thôi được rồi... tôi không nên kỳ vọng vào cậu, học lại từ đầu đi." Tống Thần bất lực thở dài, đứng dậy vẫy tay ra hiệu cho Khương Hạo.

"Theo tôi, tôi dẫn cậu đi dạo một vòng đoàn phim." "Ồ~" Khương Hạo ngoan ngoãn như một đứa trẻ đứng dậy theo Tống Thần, hai người đi ra khỏi lều đạo diễn, tiến về phía người đang điều chỉnh máy quay lớn ở xa.

Khi đến gần, Tống Thần mở miệng giới thiệu với Khương Hạo - "Đây là máy quay phụ trách quay phim, cậu có thể thấy những sợi cáp

đen đặt trên mặt đất thực ra là để truyền hình ảnh đến màn hình giám sát." "Giám sát....." Thấy Khương Hạo vẫn định hỏi cái tên khiến Tống Thần đau đầu đó, Tống Thần vội vàng đưa tay ra hét lên.

"Tạm thời đừng hỏi tôi màn hình giám sát là gì, cái đó sau này sẽ nói cho cậu, trước tiên hãy ghi nhớ những thứ này đã." "Ồ....." Khương Hạo: ngoan ngoãn.jpg Cuộc đối thoại hài hước của hai người cũng khiến người quay phim đang điều chỉnh máy quay có chút tò mò, nhưng theo lễ tiết của bản thân, và sự tôn trọng đối với đạo diễn Tống.

Người quay phim trước tiên chào Tống Thần, sau đó mới tò mò nhìn Khương Hạo đi theo sau Tống Thần hỏi.

"Đạo diễn Tống, hai người đang đùa à?" "Không có gì, anh cứ bận việc của mình đi, tôi dẫn em họ tôi đi xem một chút." Tống Thần lắc đầu ra hiệu đối phương không cần để ý nữa, sau đó bắt đầu giới thiệu cẩn thận cho Khương Hạo các thông tin liên quan đến máy quay.

Khương Hạo thì vì Bạch Hàm Nguyệt mà điên cuồng hấp thu kiến thức.

Mặc dù mục đích của cậu ta không trong sáng, nhưng Tống Thần đối với việc nâng cao kiến thức cho em họ mình, cũng cảm thấy khá có thành tựu.

Mặc dù mục đích của cậu ta không trong sáng, mục đích không trong sáng!

Không trong sáng!!

Hai người đang trao đổi kiến thức ở đây không chú ý, người quay phim bên cạnh đang trợn tròn mắt nhìn họ.

Đặc biệt là nhìn chằm chằm vào Khương Hạo, trong lòng không khỏi cảm thán. *Vãi chưởng!

Người này là em họ của đạo diễn Tống!?* Sau khi kinh ngạc, người quay phim dùng một vẻ mặt phức tạp nhìn lên nhìn xuống Khương Hạo.

Đặc biệt là chiếc áo sơ mi màu hồng phấn trên người đối phương, và đôi mắt hoa đào xuất hiện trên khuôn mặt đàn ông một cách kỳ lạ của Khương Hạo.

Người quay phim bắt đầu nhíu mày, thầm nghĩ. *Em họ của đạo diễn Tống, không phải nên giống đạo diễn Tống, trông đáng tin cậy một chút sao?

Nhưng... sao trông lại không đứng đắn thế này?* Nói rồi, người quay phim bắt đầu lặng lẽ lấy điện thoại từ túi quần ra.

Sau đó bắt đầu đăng nhập vào một nhóm nhỏ khác của đoàn phim.

Nhóm này không có đạo diễn Tống, không có phó đạo diễn, chỉ là nhóm nhỏ của những người cấp dưới để thư giãn và trêu chọc nhau.

Tất nhiên, loại nhóm này Tống Thần cũng có một cái.

Trong đó chỉ không có người quay phim này thôi, tất nhiên loại nhóm này người trong đoàn phim ai cũng có.

Ít nhất, đạo diễn Tống cũng đã tham gia hơn mười nhóm chat khác nhau của đoàn phim.

Trong đó mỗi nhóm chỉ thiếu vài người thôi.

Vì vậy, bạn sẽ không bao giờ biết được bạn bè của mình có một nhóm khác sau lưng để thảo luận về bạn hay không.

Và bạn cũng sẽ không bao giờ biết được, bạn bè của mình sau lưng có bao nhiêu nhóm.

Nhanh chóng, tin nhắn mà người quay phim gửi trong nhóm đã nhận được nhiều phản hồi.

Nhiếp ảnh gia: 【Tin nóng!

Tin nóng!

Em họ đạo diễn Tống đến thăm đoàn!】 Ba mươi giây sau.....

Trường vụ A: 【Thật hay giả vậy?!

Em họ của đạo diễn Tống?

Ai vậy?】 Trường vụ B: 【Đến thăm đoàn à?】 Chị gái ánh sáng: 【Lúc nào vậy?

Hoàn toàn không để ý?

Không phải đạo diễn Tống vừa mới đến sao?】 Anh chàng ánh sáng tám múi: 【Chẳng lẽ là người vừa đi cùng đạo diễn Tống sao?】 Nhiếp ảnh gia: 【Không sai, chính là người đàn ông mặc áo sơ mi hồng đó, trông rất lẳng lơ.】 Trường vụ A: 【Ồ ồ ồ!

Ra là vậy!】 Trường vụ B: 【Chết tiệt! (cơ bắp).

Tại sao lại để anh gặp trước, tôi cũng muốn làm thân với em họ Tống Thần.】 Chị gái ánh sáng: 【Không phải là muốn làm thân với người ta, rồi nhân cơ hội làm thân với đạo diễn Tống sao, đồ tiểu tiện nhân~ Tôi nhìn thấu hết rồi!】 Trường vụ C ngực to: 【Ra là có cách này!

Học được rồi!

Học được rồi!】 Trường vụ D ba trăm cân: 【Được, được!】 Trường vụ A: 【Ghen tị quá!

Chết tiệt!

Tôi cũng muốn như anh!】 Nhiếp ảnh gia: 【Không sao, xem tình hình đạo diễn Tống, một lúc nữa sẽ dẫn em họ đi học hỏi.】 Trường vụ A: 【Học hỏi!?】 Chị gái ánh sáng: 【Học hỏi!?】 Trường vụ C ngực to: 【A a a a!?

Học hỏi?】 Trường vụ D ba trăm cân: 【Học hỏi?

Làm thế nào để kiểm soát những người làm công như chúng ta sao? (lửa??lửa).】 Anh chàng ánh sáng tám múi: 【Biểu cảm không đúng rồi~ Chậc chậc chậc!】 .....

"He he! (*^▽^*)" Nhiếp ảnh gia nhìn những tin nhắn thú vị, đang chuẩn bị trả lời cuộc thảo luận trong nhóm chat.

Thì bị Tống Thần vừa giới thiệu xong bắt tại trận.

"Giờ làm việc mà cũng chơi điện thoại được à?" Tống Thần hai tay khoanh trước ngực: thái độ lãnh đạo.jpg.

Nhiếp ảnh gia nhìn Tống Thần toát mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi cảm thán. *Vãi chưởng, cầu cứu, trong giờ làm việc lười biếng bị phát hiện thì phải làm sao?!* Tống Thần cứ nhìn chằm chằm vào người quay phim, cho đến khi đôi tay cầm điện thoại của anh ta bắt đầu run rẩy, mới mỉm cười nhẹ nhàng nói.

"Không sao, lát nữa làm việc, nghiêm túc một chút." "Vâng....." Tạm biệt người quay phim đang "cảm động" đến rơi nước mắt, Tống Thần dẫn Khương Hạo đi dạo khắp đoàn phim, bắt đầu giới thiệu các loại đạo cụ, cũng như các nhân viên phụ trách.

"Chuyên gia ánh sáng, công việc của họ là cung cấp các điều kiện ánh sáng khác nhau, vì khi quay phim, không thể lúc nào cũng có điều kiện ánh sáng phù hợp." Mỗi lần Tống Thần nói xong, Khương Hạo đều bắt đầu đặt câu hỏi.

Chương 296

“Thế sao không đợi lúc điều kiện ánh sáng phù hợp rồi quay?” “.....” Tống Thần thấy lòng mình mệt mỏi, Tống Thần không muốn nói nữa.

Dưới ánh mắt của cô gái ánh sáng đang cố nín cười, Tống Thần kéo Khương Hạo đang ngơ ngác rời đi.

Khương Hạo cả người đều ngơ ngác: Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Chị gái ánh sáng cuối cùng đợi đến khi Tống Thần rời đi, mới phá lên cười lớn.

“Phụt ha ha ha, em họ của đạo diễn Tống thật buồn cười!

Ha ha ha ha!!” Cười rồi cười, chị gái ánh sáng đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh, theo bản năng ôm lấy hai tay cảm thán.

“Chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên cảm thấy lạnh thế {{{()}}}..... hắt xì.” “Lạnh quá, lạnh quá {{{()}}}.” Cô gái ánh sáng không ngừng run rẩy, phía sau cô, một dải lụa trắng nhẹ nhàng lóe lên rồi biến mất.

“Ể?

Vừa rồi.....” Cô gái ánh sáng tò mò quay đầu nhìn về phía sau, có chút kỳ quái nhíu mày.

“Hình như có thứ gì đó ở đó?” Nhưng dù cô gái ánh sáng có lắc đầu nhìn trái nhìn phải thế nào, thậm chí dùng cả đèn chiếu sáng, cũng không thấy bất cứ thứ gì.

Cô gái ánh sáng ngơ ngác gãi đầu.

“Chẳng lẽ là ảo giác của mình sao?

Ể?

Hình như không lạnh nữa rồi!” .....

Trong khu rừng không xa, Chu Minh Duyệt mặc một bộ váy lụa hoa lệ khẽ nhíu đôi mày đẹp.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay ngọc trắng nõn, bên tai vang lên tiếng thì thầm của cô gái ánh sáng.

“Vì thiên lôi đó mà mình trở nên yếu đi sao?

Lại có thể bị một người bình thường cảm nhận được.....” Trong đầu hồi tưởng lại tia sét trời giáng như muốn tiêu diệt mình hoàn toàn, Chu Minh Duyệt đột nhiên rùng mình một cái.

Sau đó không thể tin được mà cảm thán.

“Run rẩy?

Mình sợ hãi sao? .....Mình, kẻ chết đi sống lại, lại có thể cảm nhận được sự kinh hoàng.....” Cảm thán như vậy, trong đầu Chu Minh Duyệt lại hiện lên hình ảnh một người đàn ông cầm hắc đao.

Người đàn ông đó gần như chỉ dựa vào một thanh hắc đao dài ngoẵng, đã suýt nữa chém chết cô.

Nếu không phải cơ thể được âm khí phục sinh, có lẽ cô đã sớm chết dưới lưỡi đao của người đàn ông đó rồi.

Chu Minh Duyệt đến bây giờ vẫn không thể quên được vẻ mặt khi người đàn ông đó chém giết, vẻ mặt hung ác đó thực sự khiến người ta khó mà quên được.

Chu Minh Duyệt nghi ngờ đó có thể là một trong những tình huống

đánh thức nỗi sợ hãi của cô.

Cộng thêm sau đó gặp phải thiên lôi, suýt nữa bị giết chết, càng khiến Chu Minh Duyệt hiểu rõ hơn rằng cái chết đối với cô không hề xa vời.

Dù là nữ thi ngàn năm phục sinh, cũng hoàn toàn không thể tránh được cái chết.

Chu Minh Duyệt: Trong cuộc đời ngắn ngủi mà dài đằng đẵng của ta, ta vẫn luôn trốn tránh mối đe dọa của cái chết, vốn tưởng rằng sau khi trở thành phi nhân loại, ta có thể thành công thoát khỏi sự khống chế của tử thần.

Nhưng không ngờ ta vẫn không thoát khỏi mối đe dọa của cái chết.

Nhưng trong ký ức của Chu Minh Duyệt, những vấn đề này đều không phải là thứ khiến cô sợ hãi nhất.

Trong cuộc đời của cô, Chu Minh Duyệt có rất nhiều thứ sợ hãi.

Khi còn sống: sợ phụ hoàng la mắng, sợ vẻ mặt nghiêm túc của huynh trưởng, sợ lão thái giám quản thúc.....

Sau khi phục sinh: chỉ sợ hai thứ.

Một là sấm sét kinh hoàng từ trời đất giáng xuống, suýt nữa tiêu diệt cô, nhưng chỉ có thể xếp thứ hai.

Thứ hai là tên Tống Thần kia, nguyên nhân là cái tát kinh hoàng của hắn.

Không sai, chính là cái tát nhẹ nhàng tát bay Chu Minh Duyệt ra xa cả nghìn mét.

Đó là cái tát đáng sợ nhất trong cuộc đời Chu Minh Duyệt, và cũng có lẽ là cái tát duy nhất cô từng nhận.

Cái tát đó, cũng đã để lại cho Chu Minh Duyệt một ấn tượng vô cùng đáng sợ.

Cũng chính vì vậy, Chu Minh Duyệt dù rất khó khăn, thật sự rất khó khăn mới đi bộ từ Đông Bắc, cả một chặng đường đi trong núi rừng hoang vắng.

Vì Chu Minh Duyệt sợ sẽ lại gặp phải người giống như Trương Linh (vẫn không biết tên thật của Tống Thần).

Lỡ như bị chém chết, Chu Minh Duyệt cũng không dám xuống địa phủ gặp phụ hoàng của mình.

Tưởng tượng cảnh gặp nhau ở địa phủ.

Sau khi bị chém chết, xuống địa phủ, gặp vị đế vương của nhân gian, lúc này lại là đế vương của địa phủ.

Khi bị phụ hoàng hỏi có hoàn thành kế hoạch đó không.

Chu Minh Duyệt nghĩ mình căn bản không thể nói ra được tình cảnh của mình, quá mất mặt.

Dù sao phụ hoàng cũng mạnh mẽ như vậy.

Chu Minh Duyệt bây giờ đã hoàn toàn thông qua kiến thức lịch sử hiện đại, biết được sau phụ hoàng, còn có rất nhiều vị đại hoàng đế.

Sau khi học và hiểu rõ lịch sử của tất cả các vị hoàng đế khai quốc từ xưa đến nay.

Cuối cùng cô cũng biết được thực lực của vị phụ thân đó rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Dù sao thì ông cũng là người bắt đầu với chế độ địa ngục một cái bát, người như vậy dù xuống địa phủ, gặp các vị đế vương ngàn năm trước cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Thậm chí có thể đánh bại tất cả.

Nhưng một vị phụ hoàng như vậy lại có một đứa con gái vô dụng thế này.

Mang thân thể âm khí ngưng tụ gần ngàn năm cũng không thể tung hoành trong thế giới này, thậm chí có thể nói, suýt nữa bị người ta giết chết.

Đối với điều này, Chu Minh Duyệt chỉ có thể cảm thán một câu: "Khó quá phụ hoàng ơi." .....

Cùng lúc đó.

"Công cụ ở đây...

ừm....." Đang giới thiệu một loại công cụ cho Khương Hạo, Tống Thần đột nhiên dừng lại, thậm chí còn khẽ nhíu mày.....

"??" Bên cạnh, trên đầu Khương Hạo hiện lên hai dấu chấm hỏi lớn, tưởng mình lại nói sai gì đó, khiến anh họ lại phải dừng lại.

Nhưng hai giây sau, Khương Hạo phản ứng lại.

À, mình vừa không nói gì cả, nên không phải lỗi của mình!

"Không có gì... tôi đột nhiên nhớ ra một việc...

đợi một lát." Tống Thần quay người chạy về phía lều đạo diễn, trong lòng không khỏi cảm thán. *Cảm giác này quả nhiên là nữ thi đó, truy đến đây rồi sao!?

Hơi gay go, ở đây quá đông người, không thích hợp để chiến đấu.* *Quan trọng nhất là, trong tay không có vũ khí thuận tay, đánh sẽ hơi thiệt thòi.* Nhưng đi được một lúc, Tống Thần đột nhiên phản ứng lại. *Không đúng, mình hoảng cái gì!?

Mình là người đàn ông có hack mà!* Nói rồi, Tống Thần gọi hệ thống ra, giao diện ảo của hệ thống hiện ra trước mắt Tống Thần.

Nhìn vào danh sách kỹ năng trên đó hiển thị 【Đại Ba Chưởng】,

thời gian hồi chiêu đã sớm hoàn thành.

Tâm lý Tống Thần càng ổn định, đùa à, mình siêu yêu cái hack này! *^@)o Nữ thi ngàn năm, căn bản không thể chịu nổi một cái tát của mình, dù có mạnh đến đâu, cũng sẽ bị mình một tát tát bay.* Thế là, Tống Thần quay trở lại trong ánh mắt càng thêm ngơ ngác của Khương Hạo.

Chương 297

Đứng bên cạnh Tống Thần, Khương Hạo tò mò nhìn Tống Thần hỏi.

“Anh họ, sao anh lại quay lại?

Không phải có việc sao?” “Hết việc rồi.” Mắt Tống Thần liếc về phía sau mình, khóe miệng khẽ nhếch lên, tay phải đang đút trong túi bắt đầu từ từ duỗi thẳng. *Chỉ cần cô dám xuất hiện, tôi sẽ trực tiếp một tát tát bay cô.* *Hiện tại chắc chắn đang nghĩ cách dùng cái tát kỳ quái đó tát bay mình ra ngoài, đáng tiếc, suy nghĩ của cô đã bị tôi đoán được rồi.* Trong khu rừng xa xa, Chu Minh Duyệt đang lén lút quan sát bóng lưng của Tống Thần, khóe miệng đột nhiên nhếch lên.

Cô cho rằng mình đã nắm được suy nghĩ của Tống Thần.

Tóm lại, cô đã dự đoán được hành động của Tống Thần.

Nhưng Chu Minh Duyệt không ngờ rằng, những suy nghĩ này của cô đã sớm bị Tống Thần nhìn thấu. *Bây giờ chắc đang nghĩ mình đã đoán được suy nghĩ của tôi rồi nhỉ?

Ngây thơ, suy nghĩ của cô đã sớm bị tôi nhìn thấu rồi.* *Hừ!

Tôi dự đoán được việc cô dự đoán được suy nghĩ của tôi!* Thế là, hai lão cáo già bắt đầu cuộc đấu trí nhiều tầng.

Không biết tự lúc nào, số tầng ngày càng cao.

“Anh họ?

Sao thế?” Trong lúc Tống Thần và Chu Minh Duyệt đang đấu trí, đoán xem đối phương đang ở tầng thứ mấy.

Khương Hạo đứng bên cạnh vẫn luôn ngơ ngác nhìn mọi chuyện

diễn ra, gãi gãi đầu, có chút kỳ quái nhìn Tống Thần hỏi.

Không hiểu lý do Tống Thần đứng ở đây.

Thậm chí có chút tò mò.

"Tại sao lại ở đây?" Đang suy nghĩ về cuộc đấu trí nhiều tầng, Tống Thần kỳ quái nhìn Khương Hạo, câu hỏi đột ngột của cậu ta cũng khiến Tống Thần có chút ngớ người.

"Tôi không ở đây, thì tôi nên ở đâu chứ!?" "Thôi được rồi, cậu tìm chỗ nào chơi trước đi, tốt nhất là đi xa một chút, bên này tôi có chút chuyện." Tống Thần vội vàng đuổi Khương Hạo đi, vì cậu biết nơi này sắp có thể trở thành một chiến trường.

Một chiến trường với nữ thi ngàn năm, khoan đã, cô ta tên gì nhỉ?

Tống Thần đột nhiên nhận ra trong đầu mình không có ký ức về tên của đối phương, nhưng Tống Thần rõ ràng nhớ lúc đó đối phương đã tự mình nói ra mà?

Nhưng lúc này trong ký ức, Tống Thần nhanh chóng hồi tưởng lại một lần tình huống gặp gỡ đối phương.

Từ trận chiến lần đầu gặp mặt, cho đến cảnh cuối cùng một tát tát bay đối phương, những cảnh khác đều được Tống Thần cố ý tái cấu trúc lại trong đầu.

Nhưng riêng vấn đề về tên của đối phương, Tống Thần cảm thấy chỗ đó như có một mảng tối mờ mịt.

Hoàn toàn không biết đối phương đã nói những gì, trong ký ức chỉ thấy miệng đối phương mở ra đóng lại, về vấn đề tên tuổi hoàn toàn không có ấn tượng.

Điều này khiến Tống Thần cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Trong vô thức đã quên mất tên của đối phương, quả thực là

chuyện không thể xảy ra.

Bởi vì bản thân Tống Thần có trí nhớ rất tốt, cộng thêm sau khi có được hình xăm Kỳ Lân được tăng cường, trí nhớ gần như có thể đạt đến mức nhìn một lần là nhớ.

Nhưng dù có trí nhớ như vậy, mà vẫn có thể trong vô thức quên mất tên của đối phương.

Không đúng, chính xác là đã bị che giấu đi.

Bởi vì tất cả các cảnh trong ký ức đều tồn tại, chỉ khi nhớ đến tên của đối phương, mới hiện ra một cảm giác mơ hồ.

Giống như bị người ta cố ý dùng vải đen che lại.

Chuyện như vậy xảy ra sao có thể không khiến Tống Thần lo lắng được, mặc dù việc quên tên nữ thi có vẻ không phải chuyện lớn, Tống Thần cũng không hề để tâm đến đối phương, thậm chí còn muốn giết chết cô ta.

Nhưng bắt đầu quên tên, bước tiếp theo có phải là quên đi diện mạo của đối phương không?

Bước tiếp theo là vóc dáng của đối phương, cuối cùng là quên đi tất cả ký ức liên quan đến nữ thi đó.

Khi đó, Tống Thần cũng sẽ rơi vào một tình thế vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì Tống Thần chắc chắn sẽ quên đối phương, nhưng đối phương một trăm phần trăm sẽ không quên cậu.

Cậu có thể quên cô ta, nhưng Thanh Đồng Long Phù mà cô ta muốn đang ở trong tay cậu.

Tống Thần cho rằng xác suất bị đối phương tấn công là rất lớn, không, thậm chí có thể nói là một trăm phần trăm.

“(`*))) Haiz, ai bảo đối phương ở sau lưng mình chứ?” Nhìn bóng lưng Khương Hạo rời đi, Tống Thần quay lưng về phía nữ thi, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Bắt đầu gửi tin nhắn vào nhóm của đoàn phim.

Trạng thái của Tống Thần lúc này trông cực kỳ không phòng bị, gần như đã phơi bày hoàn toàn điểm yếu sau lưng cho nữ thi đang ở trong rừng xa.

Nhưng nếu cho rằng Tống Thần làm vậy là xong chuyện, thì quá ngây thơ rồi.

Tất cả những điều này đều là Tống Thần cố ý tạo ra.

Là sát chiêu của Tống Thần, tay phải với kỹ năng Đại Ba Chưởng, lúc này đang yên tĩnh buông thõng bên chân.

Đảm bảo có thể tấn công nữ thi sau lưng trong thời gian sớm nhất.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Tống Thần thậm chí còn bắt đầu chuẩn bị tâm lý, thậm chí bắt đầu kêu gọi nữ thi nhanh chóng tấn công. *Đến đi, đến đi, bên này tôi có một bất ngờ siêu lớn chuẩn bị cho cô rồi.* *Chỉ cần cô dám đến, tôi sẽ cho cô biết thế nào là ngôi sao hạnh phúc... khụ khụ, là Đại Ba Chưởng kinh hoàng.* Trong lúc thầm nghĩ, tin nhắn trong tay Tống Thần cũng đã được gửi đi.

Ting~ Nhóm đoàn phim «Lão Cửu Môn».

Đạo diễn xuất sắc nhất năm nay là tôi!: 【Thông báo đặc biệt, hôm nay cho nghỉ sớm, mọi người dọn dẹp qua loa đồ đạc rồi về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục quay.】 Ánh sáng C: 【Ồ ồ ồ!!

Đạo diễn hào phóng!

Vậy tôi đi trước đây!】 Ánh sáng A: 【Khốn kiếp!

Không thấy đạo diễn nói phải dọn dẹp qua loa đồ đạc à!!】

Trường vụ D: 【Đúng vậy, ít nhất cũng phải ngắt nguồn điện chứ, nhóm ánh sáng mấy lần rồi không tắt, đều là tôi ngày hôm sau phát hiện mới tắt.】 Ánh sáng B: 【Có khả năng nào, cái đèn không tắt đó là tôi sáng sớm đã bật trước không?】 Ánh sáng A: 【ĐM (chửi thề)!

Phá án rồi!

Hóa ra mỗi lần đều là mày tắt nguồn điện của tao!

Tao còn tưởng có ma!】 Trường vụ D: 【A!?

Ra là vậy sao?

Tôi hiểu lầm rồi, he he~】 Ánh sáng A: 【Đừng cố ý giả nai nữa!!

Xin lỗi tôi đi!

Khốn kiếp!

Mày có biết hành vi của mày, sẽ gây ra bao nhiêu phiền toái cho tao không!?

Tức giận.jpg!】 Phó đạo diễn Một Người Dưới Vạn Người: 【Toàn một đám hóng chuyện!

Mau về ngủ đi!

Để tôi xem ai là người đi cuối cùng, không muốn nói chuyện với tôi một chút sao?】 【Xin cáo từ!】 【Offline rồi!

Chuồn đây!】 【Kinh nghiệm sống của phó đạo diễn thực sự quá phong phú, tôi cảm thấy một buổi tối không đủ để nghe, nên lần này tôi chọn không nghe nữa!】 【Lần sau nhất định, lần sau nhất định!】 Nhìn tin nhắn trong nhóm trong nháy mắt tràn ngập, phó đạo diễn có chút không tự nhiên gãi gãi đầu cảm thán.

"Lời của mình thật sự nhiều đến mức bị người ta ghét bỏ sao?

Không thể nào?" .....

Cùng lúc đó, Chu Minh Duyệt vẫn luôn âm thầm quan sát Tống Thần, chú ý thấy Tống Thần đột nhiên sơ hở lớn.

Cả người hắn quay lưng lại, trực tiếp phơi bày trước mắt cô.

Vẻ ngoài không phòng bị đó giống như, một con cừu non đã lột da đứng trước mặt một con sói xám đói khát, khiến người ta thèm thuồng nhỏ dãi. *Cơ hội tốt!!

Hắn đã thả lỏng cảnh giác, lúc này, ta chỉ cần quỷ đao tuốt vỏ!

Di chuyển!

Di chuyển!

Là có thể trực tiếp khống chế hắn!* Đôi mắt Chu Minh Duyệt trong nháy mắt sáng lên, trong một khoảnh khắc, cô còn tưởng mình đã sống lại.

Chương 298

Thậm chí Chu Minh Duyệt còn hình dung ra các thao tác liên quan trong đầu. *Trước tiên thế này, rồi thế này!

Sau đó tên Trương Linh đáng ghét đó sẽ ở trước mặt mình, như thế này rồi lại như thế kia.* Cảnh tượng đó, Chu Minh Duyệt gần như không nhịn được mà cười thành tiếng.

Nhưng dù sao cũng là nữ thi ngàn năm, khả năng kiểm soát cảm xúc không thua kém những người được huấn luyện chuyên nghiệp.

Trong nháy mắt thu hết mọi cảm xúc vào lòng, Chu Minh Duyệt vừa chuẩn bị hành động, thì đột nhiên cảm nhận được hơi thở sinh mệnh xung quanh bắt đầu rời xa mình.

Điều này trực tiếp gióng lên hồi chuông cảnh báo trong lòng cô, trực tiếp hét lớn. *Không đúng!!

Có bẫy!!* "Tại sao bọn chúng đột nhiên rút lui hết vậy!?

Chờ đã!

Chẳng lẽ tên Tống Thần này cố ý làm vậy sao!

Tên cáo già này!" Một tia sáng lóe lên trong đầu khiến Chu Minh Duyệt dừng bước.

Thậm chí vì sợ hãi Tống Thần, cô ta còn chủ động lùi lại một bước.

Hết cách rồi, cái tát của Tống Thần để lại ám ảnh quá lớn.

Vì vậy, Chu Minh Duyệt bây giờ không dám càn rỡ mỗi bước đi, dù sao nhiệm vụ chính vẫn chưa hoàn thành.

Cô ta không thể biến mất trong thế giới này.

Nghĩ đến đây, Chu Minh Duyệt lườm bóng lưng Tống Thần một cái rồi thầm rủa.

"Trương Khởi Linh, mày nhớ kỹ cho tao, lần này tao tha cho mày, lần sau tao nhất định sẽ đoạt lấy Thanh Đồng Long Phù!" "Nhớ kỹ cho tao!!" Sau khi gào thét trong lòng, Chu Minh Duyệt bỗng cảm thấy tâm trạng thoải mái lạ thường, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ, chỉ để lại một luồng âm khí nhàn nhạt.

Ngay khoảnh khắc Chu Minh Duyệt biến mất, Tống Thần đã cảm nhận được.

Chậc, tâm trạng có chút phức tạp, cảm giác vừa mất vừa được.

Mất là vì Tống Thần cảm thấy đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để xử lý ả ta, được là vì tính mạng của các nhân viên đoàn phim xung quanh đã được đảm bảo.

Dù sao thì Tống Thần cũng không thể chắc chắn rằng con nữ thi ngàn năm kia trong lúc mất trí có làm ra chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng con người hay không.

Đối phương là một con quái vật không có nhân tính, thậm chí còn không biết đau! (Chu Minh Duyệt: Nói láo!) Mất đi cảm giác uy hiếp không ngừng lan tỏa xung quanh, Tống Thần thở dài, quay về lều đạo diễn lấy lại hộp đao của mình.

"Xem ra lần sau phải mang theo bên người rồi, không biết ả ta sẽ tập kích lúc nào." Nghĩ đến Chu Minh Duyệt có thể tấn công bất cứ lúc nào, Tống Thần bất lực thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u mà cảm thán.

Giá mà Bạch Bạch ở đây thì tốt rồi, lâu lắm rồi mình không được sờ bộ lông trắng muốt ấy.

"Tiếc cho thủ pháp vuốt mèo độc quyền của mình quá!" Bạch

Bạch ư?

Đó là con mèo trắng mà Tống Thần nuôi ở thế giới trước khi xuyên không, một con mèo chân ngắn, loại chân cực kỳ ngắn ấy.

Vì cô mèo nhỏ này toàn thân trắng như tuyết, cộng thêm Tống Thần lười đặt tên, nên gọi thẳng là 【Bạch Bạch】.

Thậm chí có lúc còn tôn xưng nó là đại lão Bạch Bạch.

Hết cách, Tống Thần là một con sen chính hiệu, mà cô mèo nhỏ kia lại vô cùng lợi hại, ra dáng một bà chủ mèo thực thụ.

Mặc dù phần lớn thời gian đều là Tống Thần cố ý trêu chọc, nên mới gọi là đại lão.

Bởi vì chỉ có như vậy, Tống Thần mới có thể thoải mái vuốt ve cô mèo nhỏ, có thể làm thế này, thế kia... (lược bỏ một ngàn chữ).

Nhưng từ khi Tống Thần xuyên không, cuộc sống dường như trở nên vô cùng bận rộn.

Hầu như không có thời gian để vuốt mèo.

Mặc dù Tống Thần cũng cho rằng không thể tùy tiện vuốt mèo, nhưng Bạch Bạch dù sao cũng không ở thế giới này, vậy phải làm sao để thỏa mãn cơn nghiện vuốt mèo đây?

"Hay là đến quán cà phê mèo xem sao, nghe nói ở đó có rất nhiều mèo~" Trên đường trở về khách sạn, Tống Thần đã đưa ra một quyết định táo bạo, một quyết định có thể xem là phản bội Bạch Bạch, đó là đi vuốt ve những con mèo khác.

Chà, cái này gọi là ngoại tình... khụ khụ, không đúng, phải là có mới nới cũ... khụ khụ, cũng không đúng... …… "Ưm, đầu đau quá…" Trong biệt thự của Bạch Hàm Nguyệt, Tuyên Sơ Tĩnh tỉnh giấc giữa đêm, tu ừng ực một cốc nước.

Cô ngồi trên giường, xoa xoa thái dương.

“Gần đây không nghỉ ngơi tốt sao?

Sao lại mơ một giấc mơ kỳ lạ như vậy?” Không ngủ lại được, Tuyên Sơ Tĩnh cầm kịch bản trên tủ đầu giường lên xem.

Cô sắp hợp tác với một đạo diễn lớn có tiếng trong ngành, diễn chính trong một bộ phim điện ảnh đề tài yêu tinh, tên là 《Miêu Yêu》.

À, không phải Tống Thần, cái tên đạo diễn nổi tiếng đó.

Bộ phim này kể về câu chuyện của một bán yêu.

Lần này, bộ phim của Tuyên Sơ Tĩnh cũng có một cách nổi tiếng khá giống với phim của Tống Thần.

Đúng vậy, lại là ảnh tạo hình gây bão toàn mạng.

Một Tuyên Sơ Tĩnh với đôi tai mèo xù lông, cộng thêm bộ đồ đi đêm màu đen bó sát, và một đôi mắt mèo hút hồn người, quả là một chữ “yêu mị” cũng không đủ để hình dung!

Do những thành tích trước đây của Tuyên Sơ Tĩnh quá xuất sắc, nên lần này trong giới gần như không có tiếng nói chê bai nào.

Nhưng bản thân Tuyên Sơ Tĩnh lại đang phiền muộn, phim chưa bấm máy, đang trong giai đoạn chuẩn bị tiền kỳ.

Cả cô và đạo diễn đều cảm thấy cô vẫn chưa tìm được cái gọi là “trạng thái mèo”.

Nói đơn giản là diễn không ra cái thần của mèo.

Loài mèo, một loài động vật phức tạp và thất thường... có thể kiêu kỳ, có thể mềm mại đáng yêu, có thể hung dữ, có thể ngốc nghếch...

Kỹ năng diễn xuất của Tuyên Sơ Tĩnh tuy không phải là tuyệt

đỉnh, nhưng cũng thuộc dạng diễn viên nếu được đạo diễn kiên nhẫn mài giũa thì có thể diễn ra cảm giác.

Nhưng lần này cô thực sự gặp phải vấn đề khó.

Yêu cầu về diễn xuất của phim điện ảnh cao hơn nhiều so với phim truyền hình. (Tống Thần: Thật không?

Tôi không tin.

Dàn diễn viên đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》: Đạo diễn có thể tự biết mình một chút không?

Quên mất trước đây mình đã hành hạ người ta thế nào rồi à?) Do bản thân phim điện ảnh có yêu cầu cao về diễn xuất, cộng thêm Tuyên Sơ Tĩnh lại là người tự yêu cầu cực cao, lại rất giữ gìn danh tiếng, gần đây cô thậm chí còn bắt đầu điên cuồng tiếp xúc với mèo.

Điều đáng nói là, bản thân cô thực ra lại bị dị ứng nhẹ với lông mèo. (Tống Thần: Chậc chậc, thảm thật~) Đêm qua trước khi đi ngủ, cô đã xem video về mèo, xem video mà ngủ thiếp đi.

"Là do gần đây mình suy nghĩ nhiều quá sao?

Nhiều đến mức mơ thấy mình biến thành mèo?" Tuyên Sơ Tĩnh vươn vai trên chiếc giường lớn mềm mại, hồi tưởng lại giấc mơ kỳ quặc vừa rồi, sau đó kéo lại quai chiếc váy ngủ trễ nải.

Làn da của cô lúc nào cũng thật trơn trượt.

Tuyên Sơ Tĩnh luôn rất hài lòng về làn da của mình.

Do trước đó đã uống không ít rượu vang với Bạch Hàm Nguyệt, nên cô ngủ một giấc rất say, đến nỗi bây giờ vẫn còn hơi mơ màng.

Trong mơ, ký ức về con mèo trắng tên 【Bạch Bạch】 thực ra rất mơ hồ.

Cô không nhìn thấy nhiều hình ảnh, ký ức lưu lại trong đầu cũng

không nhiều.

Tuyên Sơ Tĩnh cũng mừng vì nó không nhiều, nếu không phải trải nghiệm cả đời của một con mèo, e rằng cô cũng không chịu nổi.

Trong giấc mơ ngắn ngủi của Tuyên Sơ Tĩnh, trải nghiệm nhiều nhất là được một bàn tay to lớn của nam giới với những đốt ngón tay rõ ràng vuốt ve, cũng như chủ động cọ vào đùi và cằm của một người đàn ông.

Người đàn ông đó dường như có một bộ thủ pháp vuốt mèo đặc biệt.

Chương 299

Trong mơ, Tuyên Sơ Tĩnh có chút mê luyến bộ thủ pháp đó, thậm chí còn chủ động cọ cọ, thực ra đó là một loại thỉnh cầu.

Về giọng nói trong giấc mơ, cô chỉ nhớ được hai từ: 【Đại Lão】 và 【Anh Trần?】.

Từ đầu là cách gọi yêu của chủ mèo dành cho mèo, từ sau là cách người khác gọi chủ mèo.

Ngoài ra, cô không có bất kỳ ký ức nào về giọng nói.

"Mà nói lại, sao mình cứ cảm thấy giọng nói đó quen quen…" Tuyên Sơ Tĩnh hồi tưởng lại giọng nói thân thiết trong đầu, luôn có cảm giác quen thuộc một cách khó hiểu.

Giống như đã nghe ở đâu đó, ở đâu nhỉ?

Ở đâu nhỉ?

Tuyên Sơ Tĩnh rơi vào trạng thái bối rối, rối rắm.

Đúng lúc này, trong đầu cô đột nhiên hiện ra một gương mặt không thể nào xuất hiện ở đây.

Gương mặt đẹp trai đó khiến Tuyên Sơ Tĩnh không kìm được mà thốt lên.

"Sao lại là Tống Thần chứ!?" Nhưng khi bắt đầu hồi tưởng lại dáng vẻ đẹp trai của Tống Thần, cô lại không hề có cảm giác quen thuộc nào.

Mặc dù khuôn mặt trong mơ rất mơ hồ, nhưng ấn tượng chung để lại không phải là đẹp trai.

"A, lạ thật, mơ thấy mình biến thành mèo thì thôi đi, lại còn mơ

thấy một người đàn ông một cách khó hiểu, chẳng lẽ mình thực sự…" Tuyên Sơ Tĩnh xoa xoa thái dương, rồi vội vàng lắc đầu tự phủ nhận.

"Không thể nào, không thể nào, mình tuyệt đối không thể nào tương tư!" Những thứ trong mơ vốn dĩ không có logic, đa số mọi người chắc hẳn đều từng mơ những giấc mơ kỳ lạ, một vài người không quen biết sẽ xuất hiện trong mơ.

Nhưng dù sao đi nữa, cái tên Tống Thần, sau một đêm liên tục ôm Tuyên Sơ Tĩnh năm lần, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong đầu vị thiên hậu làng nhạc và thị hậu mảng phim truyền hình này.

Hoặc có lẽ… đây là một dấu ấn linh hồn!

Dấu ấn sau khi linh hồn của một người và một con mèo dung hợp!

Tuyên Sơ Tĩnh gấp kịch bản lại, chỉ cảm thấy hơi khô miệng, liền vào phòng vệ sinh đánh răng, sau đó mới rót cho mình một ly nước.

Rửa mặt xong, cô cảm thấy đầu óc hơi mơ hồ, lại vô thức làm một động tác.

Không phải nâng ly lên uống nước.

Mà là cúi đầu xuống, rồi thè chiếc lưỡi hồng hào quyến rũ ra liếm vài ngụm nước trong ly.

Sau khi ý thức được mọi chuyện, Tuyên Sơ Tĩnh lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Chẳng lẽ mình thực sự có vấn đề rồi, hay là đi khám bác sĩ tâm lý đi!" Tuyên Sơ Tĩnh có chút sợ hãi quay về giường, nhưng lại không dám ngủ.

Sợ rằng sẽ lại mơ thấy chuyện về con mèo đó.

Nhưng người phụ nữ này bây giờ không hề biết, dáng vẻ của cô lúc này, giống hệt một con mèo bị dọa sợ. … Lúc này Tống Thần đang

nằm trong phòng suite của khách sạn, nhìn mấy quán cà phê mèo trên điện thoại mà rối rắm.

"Mình có nên phản bội Bạch Bạch không đây?

Rối quá đi mất…" …… Ngày hôm sau, tại phim trường.

Dàn nhân viên đoàn phim đã chuẩn bị xong từ sớm, nhìn Tống Thần vác một cái hộp kỳ lạ vào phim trường, ai nấy đều có chút tò mò.

Thứ trong cái hộp mà Tống Thần đeo sau lưng rốt cuộc là gì, mà khiến anh phải đeo nó suốt thế?

Thậm chí một vài nhân viên hiện trường đã nhanh chóng hoàn thành công việc trong tay cũng tụ tập lại, tò mò bắt đầu thảo luận.

"Này, thứ trong hộp của đạo diễn Tống rốt cuộc là gì vậy?" "Liệu có phải là thiết bị quay phim gì đó không, dù sao cũng là đạo diễn Tống mà!

Có chút đồ lợi hại cũng không lạ!" "Đạo cụ quay phim?

Không đến mức đó đâu, tôi nhớ cái thứ này lần trước quay 《Sa Hải》, đạo diễn Tống cũng đeo nó khi ở khu không người đấy!" "Cái gì?

Cô quan sát đạo diễn Tống kỹ thế, không phải có ý đồ xấu gì chứ?" "Đừng nói bậy!!" Cô nhân viên hiện trường bị chất vấn đột nhiên hoảng hốt, vòng một theo chủ nhân nhảy nhót không ngừng.

Thu hút ánh mắt của rất nhiều nam giới xung quanh, à, cũng bao gồm không ít ánh mắt của nữ giới, chậc chậc.

"Khụ khụ, chủ đề đừng lạc đề chứ?" Nhưng rất nhanh, chủ đề đã được một người đàn ông đáng tin cậy hơn kéo lại.

Hết cách, anh ta là bạn trai của cô nhân viên hiện trường kia, vừa

rồi cứ cảm thấy trên đầu mình như có thêm thứ gì đó.

“Ồ ồ!

Đúng đúng!

Tôi đoán liệu có phải là thanh đao trong tay đạo diễn Tống trước đây không?” “Hắc Kim Cổ Đao!?” “Ồ!

Tôi nhớ rồi!

Lúc ở khu không người, đạo diễn Tống vác thanh đao đó, một mình chống lại bầy sói!

Cảnh đó thật sự quá ngầu!” “Không không, bây giờ tôi còn tò mò hơn là rốt cuộc đạo diễn Tống có quan hệ gì với Trương Khởi Linh.” “Hả!?” “Trương Khởi Linh không phải là nhân vật hư cấu sao?” “Nhưng chỉ dùng một nhân vật hư cấu không thể giải thích rõ ràng được!

Tại sao đạo diễn Tống lại cầm vũ khí của một nhân vật hư cấu chứ!

Thân thủ của đạo diễn Tống cũng vô cùng đáng sợ!” Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, đồng loạt nhìn về phía Tống Thần đang đứng mà cảm thán.

Quả nhiên, đạo diễn Tống nhất định có bí mật không thể cho ai biết.

“?” Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tống Thần có chút kỳ lạ nghiêng đầu thắc mắc.

“Sao mấy người này cứ nhìn mình chằm chằm vậy nhỉ?” …… Phía Tuyên Sơ Tĩnh, sáng sớm cô đã tìm đến bác sĩ tâm lý.

Nơi Tuyên Sơ Tĩnh đến không phải bệnh viện, mà là nhà riêng của vị bác sĩ tâm lý trước mặt.

Chính xác hơn, hai người là hàng xóm trong cùng một khu dân cư.

À, không phải khu biệt thự của Bạch Hàm Nguyệt...

đây là vấn đề lựa chọn cá nhân.

Vị nữ bác sĩ đeo kính gọng vàng, toàn thân toát ra vẻ quyến rũ trí thức này kiếm được không ít tiền từ các ngôi sao trong làng giải trí.

Sau này, cô dứt khoát chuyển đến khu dân cư của những khách quen này.

Trong làng giải trí, các ngôi sao lớn đi khám bệnh cũng phải hết sức cẩn thận.

Sống trong cùng một khu dân cư như thế này lại tiện lợi hơn nhiều.

Tuyên Sơ Tĩnh rõ ràng đã là bạn cũ của nữ bác sĩ trước mặt, cô trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, sau đó cởi giày cao gót ra, đôi chân thon dài trắng nõn co lại, cả người cuộn tròn trên ghế sofa.

Trước mặt bác sĩ tâm lý, cô không cần phòng bị nhiều, sau khi cuộn tròn như một con mèo, Tuyên Sơ Tĩnh trực tiếp mở lời: "Như cô thấy đấy, tôi bây giờ luôn có một ảo giác, cảm thấy mình là một con mèo." Nói xong, cô không nhịn được bổ sung một câu, dường như đây là một thuộc tính đặc biệt quan trọng, mang theo chút kiêu ngạo.

"Ừm, một con mèo trắng không có một sợi lông tạp nào." Nữ bác sĩ trông khoảng ngoài ba mươi, nhưng thực tế đã gần bốn mươi, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng đẩy gọng kính trên sống mũi, cười hỏi: "Vì bộ phim mới của cô, 《Miêu Yêu》?" "Có lẽ vậy." Tuyên Sơ Tĩnh nghiêng đầu nói: "Bác sĩ, tôi đến khám bệnh, sao cô lại hỏi tôi nguyên nhân?" Nữ bác sĩ nhún vai, nói: "Vậy thì cô cũng phải nói cho tôi biết tình hình gần đây của cô chứ?" Tuyên Sơ Tĩnh không nằm trên ghế sofa nữa, ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: "Tất cả là vì một giấc mơ

kỳ lạ, một… giấc mơ rất chân thực.” “Nói chi tiết đi.” Nữ bác sĩ lấy cây bút máy cài trên ngực xuống, mở nắp bút, chuẩn bị vừa nghe vừa ghi chép.

Tuyên Sơ Tĩnh gật đầu, bắt đầu kể lể.

Cô đã có kinh nghiệm với việc đi khám bác sĩ tâm lý.

Chính xác hơn, các ngôi sao lớn trong làng giải trí đều có bệnh tâm lý.

Có người có thể bị trầm cảm, có người có thể nóng nảy, có người có thể nhập vai quá sâu, không thoát ra khỏi nhân vật được, hoặc có người như Tuyên Sơ Tĩnh, nhập vai quá nông, cần một chút tư vấn tâm lý thậm chí là thôi miên. (Tống Thần: Cho nên tôi mới không làm ngôi sao, phiền phức quá, làm một nhân viên quèn đục nước béo cò không sướng hơn à?) Có thể có người sẽ cảm thấy hơi khoa trương, làm ngôi sao, diễn viên mỗi ngày chỉ cần làm những việc đơn giản là có thể thu về một lượng lớn tiền bạc ư?

Quả thực thu nhập của họ rất cao, cũng có chút không công bằng.

Nhưng đó chỉ là một bộ phận nhỏ trong ngành này.

Thu nhập của phần lớn diễn viên thực ra cũng chỉ ở mức bình thường, ngược lại những người này thường có tinh thần chuyên nghiệp hơn, khi quay mỗi một nhân vật, họ đều dốc hết sức mình để diễn tốt nhân vật đó.

Nhưng tình trạng này cũng sẽ mang lại một số tác dụng phụ.

Ví dụ như nhập vai quá sâu, khó phân biệt được mình là mình hay là nhân vật trong phim.

Những điều này đều do một lượng lớn ám thị tâm lý gây ra.

Diễn viên khi đóng phim đều sẽ không ngừng tự ám thị mình phải

nhập vai.

Phải giống với nhân vật đã được thiết lập trong kịch bản, nhưng những diễn viên không biết tự điều tiết sẽ rơi vào tình trạng nhập vai quá sâu.

Vì vậy, lúc này cần có bác sĩ tâm lý xuất hiện.

Đúng vậy, thực sự có một số diễn viên sẽ tìm bác sĩ tâm lý để thôi miên trước khi diễn, để có thể nhập vai tốt hơn.

Chương 300

Sau khi nghe xong lời kể của Tuyên Sơ Tĩnh, nữ bác sĩ đóng nắp bút lại, nói: "Thú vị đấy." "Hửm?

Thú vị?" Tuyên Sơ Tĩnh nhíu mày.

"Đây mới là cô mà tôi quen chứ." Nữ bác sĩ cười tùy ý, cảm thấy người phụ nữ khí chất mạnh mẽ trước mặt này mới có vẻ chân thực hơn.

Người phụ nữ khiến bao nhiêu người trong giới phải nể sợ, hôm nay lại đến khám bệnh vì cảm thấy mình là một con mèo! (Tống Thần: Mèo cũng tốt mà.) Dựa trên đạo đức nghề nghiệp, cô cảm thấy mình không nên cười, nhưng dựa trên thân phận bạn bè của hai người, lại có chút không nhịn được.

"Nội dung trong mơ, cô chỉ nhớ được bấy nhiêu thôi sao?

Chủ nhân trong mơ của cô, khụ khụ, xin lỗi, người tên Anh Trần đó, cô không nhớ rõ mặt mũi?" "Không nhớ rõ, rất mông lung, cảm giác trông không đẹp lắm." Tuyên Sơ Tĩnh nhíu mày nói.

Hai chữ "chủ nhân" khiến sắc mặt cô lập tức lạnh băng.

"Vậy giọng nói trong mơ, cô cũng không nhớ gì sao?" Nghe câu hỏi này, Tuyên Sơ Tĩnh khẽ nhíu mày, không nói ra sự thật, chỉ nhíu mày đáp.

"Không nhớ, chỉ nhớ hai từ 'Đại Lão' và 'Anh Trần', à đúng rồi, còn nhớ tôi tên là Bạch Bạch.

Những giọng nói còn lại đều không nhớ, rõ ràng trong mơ có xem TV, nghe nhạc, người đàn ông đó còn theo nhạc mà ôm mèo khiêu vũ, nhưng tôi hoàn toàn không có ấn tượng gì về âm thanh." Tuyên Sơ

Tĩnh khẽ nhíu đôi mày xinh đẹp, hồi tưởng lại nội dung trong mơ, bắt đầu từ từ trả lời.

"Nhưng thái độ của người đàn ông đó hình như rất tệ, ngày nào cũng chỉ biết hô hào đục nước béo cò!" "Haha, cứ như xuyên không vậy." Nữ bác sĩ trêu chọc một câu, nhưng chú ý thấy vẻ mặt Tuyên Sơ Tĩnh có chút không tự nhiên, liền vội ho khan mấy tiếng rồi nghiêm túc nói.

"Thế này đi, tôi tạm thời không kê thuốc cho cô, lát nữa tôi sẽ massage cho cô, mấy ngày nữa xem sao, nếu tình hình không ổn, chúng ta sẽ nói tiếp." Nữ bác sĩ tiếp tục hỏi: "Mấy ngày tới cô có lịch trình gì không?" Tuyên Sơ Tĩnh gật đầu, nói: "Ngày mai có buổi đọc kịch bản 《Miêu Yêu》." Buổi đọc kịch bản, tức là các nhân viên chủ chốt và diễn viên chính tụ tập lại, cùng nhau xem kịch bản, sau đó thảo luận với nhau.

Một số ngôi sao đóng phim khá tùy hứng có thể sẽ không tham gia công việc phiền phức này, dù sao có người còn không thuộc lời thoại, thậm chí không cần tự mình diễn.

Nhưng những người cầu toàn thì lại rất coi trọng những việc này. (Tống Thần: Ồ?

Cần thứ này sao?

Không phải đều do một mình đạo diễn kiểm soát hết à?) Bản thân Tuyên Sơ Tĩnh và đạo diễn 《Miêu Yêu》 đều nhất trí cho rằng, cô vẫn chưa tìm được trạng thái miêu yêu tốt, vì vậy buổi đọc kịch bản này, cô chắc chắn sẽ tham gia.

"Đừng tự tạo áp lực quá lớn." Nữ bác sĩ tháo kính gọng vàng xuống, dùng khăn lau kính lau chùi rồi nói.

"Bây giờ cô cần thư giãn hơn." Tuyên Sơ Tĩnh gật đầu, không nói

gì thêm.

Nhưng cả hai thực ra đều biết, với tính cách của cô, từ trước đến nay đều muốn làm tốt nhất. 《Miêu Yêu》 là tác phẩm đầu tiên Tuyên Sơ Tĩnh tiến quân vào lĩnh vực điện ảnh, cô sẽ cố gắng làm tốt nhất.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, cô chợt phát hiện trạng thái của mình mấy ngày trước có chút kỳ lạ, nếu không đối mặt với sự trêu chọc của Tống Thần, có lẽ cô đã sớm tát cho anh ta một cái rồi.

Một trăm phần trăm không thể nào cười đùa với Tống Thần như lần trước.

Nghĩ đến đây, Tuyên Sơ Tĩnh khẽ nheo mắt, trong lòng kinh ngạc cảm thán.

Chủ nhân của giọng nói đó không lẽ thực sự là Tống Thần chứ?

Nếu không tại sao mình lại muốn thân cận với anh ta như vậy?

"Được rồi, tôi qua phòng khác, massage đầu cho cô." Chú ý thấy trạng thái của Tuyên Sơ Tĩnh có chút không ổn, nữ bác sĩ vỗ vỗ vai cô, chủ động nói.

Rất nhanh, hai người đã vào phòng bên cạnh, Tuyên Sơ Tĩnh thành thạo nằm sấp xuống giường.

Nhưng dù nằm xuống, đường cong kinh ngạc của cô vẫn khiến nữ bác sĩ phải ghen tị cảm thán.

"Chậc chậc, thân hình này đúng là phạm quy." Vừa nói, nữ bác sĩ vừa đưa đôi tay tội lỗi của mình về phía ngọn núi cao vời vợi kia, muốn cảm nhận thử độ đàn hồi kinh ngạc đó.

Đáng tiếc, chưa kịp chạm vào, đã bị Tuyên Sơ Tĩnh phát hiện và cắt ngang.

"Đừng làm những chuyện thừa thãi, mau massage đi." "Ồ~" Mục

đích không thành, nữ bác sĩ thất vọng bắt đầu massage, nhưng miệng lại bĩu môi cảm thán.

"Ai, không biết người đàn ông nào may mắn như vậy, có thể được hưởng phúc thân thể này~" "Không liên quan đến cô." Tuyên Sơ Tĩnh nhắm mắt cảm nhận massage, nhưng trong đầu lại không nhịn được hiện ra dáng vẻ của Tống Thần.

Không được, ngay sau đó bị Tuyên Sơ Tĩnh cắt đứt, cô gầm lên trong lòng.

Tại sao lại là gã đàn ông này, mình điên thật rồi!!

Thủ pháp của nữ bác sĩ rất tốt, mỗi lần được massage 15 phút, Tuyên Sơ Tĩnh đều có cảm giác thỏa mãn như được nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ.

Hai người quen nhau, cũng vì Tuyên Sơ Tĩnh thường xuyên đến massage đầu, khiến nữ bác sĩ có lúc còn tự trào: "Trong mắt thiên hậu, tôi căn bản không phải bác sĩ tâm lý, tôi là kỹ thuật viên." Lúc này, mười ngón tay thon dài của nữ bác sĩ đang ấn huyệt trên đầu Tuyên Sơ Tĩnh.

"Hửm?" Không lâu sau, cô còn nghi ngờ mình nghe nhầm.

"Ưm~" Vì Tuyên Sơ Tĩnh trong tình trạng cực kỳ thả lỏng, vừa rồi đã theo bản năng phát ra một tiếng rên khe khẽ, giống hệt một con mèo nhỏ được vuốt ve thoải mái, rồi từ cổ họng phát ra một chút âm thanh.

Nhận ra điều này, vị thiên hậu đang nằm thẳng, xấu hổ dùng sức nắm chặt ga giường, hai chân thon tròn cũng tê dại vì xấu hổ, những ngón chân trắng nõn cong vào trong.

Nữ bác sĩ há hốc miệng kinh ngạc cảm thán.

"Ủa, vấn đề của cô… hình như nặng hơn tôi dự đoán rồi…" *** Đã hai tuần kể từ khi Tống Thần dẫn đoàn phim của Khương Hạo

quay 《Lão Cửu Môn》.

Đó cũng là thời gian Tống Thần dẫn dắt Khương Hạo học cách quay phim điện ảnh.

Phải nói là, mệt, vô cùng mệt.

Không phải mệt mỏi về thể xác, mà hoàn toàn là áp lực tích tụ từ tâm lý, những áp lực này khiến Tống Thần phiền não.

"Haizz." Tống Thần thở dài thườn thượt, không nhớ lần trước mệt như vậy là khi nào.

Dạy một người không thông minh, chuyện này thật quá mệt mỏi.

"Anh họ, trông anh không có tinh thần gì cả?" Khương Hạo đang xem lại những đoạn phim vừa quay ở bên cạnh, tò mò quay đầu nhìn Tống Thần, muốn biết tại sao anh lại đột nhiên thở dài như vậy.

Không phải vì mình chứ?

Tống Thần bất lực cảm thán trong lòng, nhưng bề ngoài lại không thể nói ra những lời tổn thương như vậy.

Anh đành giơ tay ra hiệu cho Khương Hạo nhìn vào màn hình giám sát.

"Vì tiến độ quay phim không lý tưởng, hơi chậm một chút, theo tiến độ hiện tại, ít nhất cần một tuần nữa mới quay xong." "Gì cơ?

Chậm sao?" Khương Hạo nhìn những đoạn phim đã quay xong mà cảm thán: "Thực ra anh họ quay nhanh lắm rồi mà?

Không phải vì thời lượng phim điện ảnh quá dài, nên mới khiến tiến độ quay không nhanh sao?" "Ừm… cũng có lý do đó." Tống Thần đang nhìn điện thoại, gật gật đầu một cách máy móc, thực tế, lời của Khương Hạo anh chẳng nghe vào tai.

Bởi vì lúc này Tống Thần đang xem một thứ quan trọng hơn trên

điện thoại.

Còn nhớ cảnh Tống Thần và Tuyên Sơ Tĩnh ôm nhau năm lần tại lễ trao giải không?

Có lẽ đối với Tống Thần, đó chỉ là một hành động xuất phát từ sở thích ác ý.

Đối với Tuyên Sơ Tĩnh, đó là ảnh hưởng kỳ lạ từ giấc mơ mèo trắng.

Nhưng đối với cư dân mạng, ôm nhau năm lần tại lễ trao giải!

Có gì đó không ổn!

Trong khoảng thời gian này, một số fan couple ăn đường một cách khó hiểu bắt đầu nổi lên trên mạng.

Cặp đôi mà họ đẩy thuyền đương nhiên là Tống Thần và Tuyên Sơ Tĩnh rồi.

Hết cách, ai bảo cả hai người đều là những tồn tại có nhan sắc cực cao, địa vị của cả hai cũng rất cao.

Một là đạo diễn lớn khiến bao nhiêu ngôi sao và thiên vương phải ngoan ngoãn nghe lời.

Một là thiên hậu gần như đã chinh phục cả làng nhạc và ngành điện ảnh.

Trời ạ, cả hai người đều đứng trên đỉnh cao của lĩnh vực riêng.

Một cảm giác couple khó hiểu chẳng phải đã xuất hiện rồi sao?

Thật quá khiến người ta phấn khích.

Đương nhiên, scandal khó hiểu này chỉ khiến Tống Thần đau đầu mà thôi.

Dĩ nhiên, Tống Thần sẽ không thừa nhận trong lòng mình có một

chút vui mừng đâu.

Khụ khụ, hết cách, Tống Thần lần đầu tiên dính scandal.

Kinh nghiệm có chút không đủ, thỉnh thoảng rung động, kích động cũng có thể hiểu được.

Nhưng bên kia, vị thiên hậu lại không hề bình tĩnh như Tống Thần.

Ảnh hưởng mà nó mang lại là, phí tư vấn tâm lý của nữ bác sĩ tăng vọt.

Chương 301

Về việc này, nữ bác sĩ chỉ muốn đến trước mặt Tống Thần, cho anh một cái ôm thật to và cảm thán: Cảm ơn nhiều!

Ông chủ!! … "Phiền phức thật!" Điều thực sự khiến Tống Thần đau đầu là những fan ngáo ngơ đã điên cuồng lập flag trước khi Tống Thần nhận giải.

Sau khi Tống Thần đoạt giải, những fan này cũng rất phóng khoáng mà thực hiện hoàn hảo những gì mình đã nói trước đó.

Ví dụ như: các loại cosplay, tất đen, tất trắng… vân vân, những bức ảnh đẹp khiến đông đảo nam cư dân mạng được một phen mãn nhãn.

Mặc dù trông rất đẹp, nhưng đây cũng chỉ là mức độ sơ cấp mà thôi.

Nhiều cư dân mạng đã lập những flag kinh khủng hơn, ví dụ như: trồng cây chuối gội đầu, tỏ tình với cô gái mình thích, tỏ tình với bạn cùng phòng… cũng lần lượt xuất hiện.

Thậm chí đến cuối cùng, còn có tin tức có người thực sự khỏa thân chạy ngoài đường.

Trực tiếp leo lên top tìm kiếm Weibo, khiến Tống Thần cảm thấy đau đầu.

Những cư dân mạng không rõ sự tình lại đổ hết tội lỗi lên đầu Tống Thần, cho rằng Tống Thần không quản lý tốt hành vi của fan hâm mộ và người yêu phim, dẫn đến việc họ làm ra những chuyện đẹp mắt… à không, quá đáng như vậy.

Tống Thần chỉ biết gãi đầu tỏ ra oan ức, rõ ràng là những kẻ biến

thái này mượn cớ để làm những chuyện biến thái mà họ đã đè nén trong lòng từ lâu.

Tại sao cuối cùng lại đổ hết lên đầu mình chứ.

"Haizz, mạng internet đúng là nơi thị phi, mình muốn trốn thoát quá." Cuộc sống không dễ dàng, Tống Thần thở dài.

Khương Hạo bên cạnh lại vì xem được một cảnh cháy nổ đặc sắc mà vui vẻ cảm thán.

"Oa oa oa!

Ngầu quá!" *** Vài ngày sau, Tống Thần kéo theo "cục nợ" Khương Hạo, tiếp tục quay phim một cách có trật tự.

Đột nhiên, một cuộc điện thoại từ Lưu Phẩm Hoa đã làm xáo trộn cuộc sống bình lặng nhưng cũng đầy hỗn loạn của Tống Thần.

"Lâu rồi không gọi, lần này lại có chuyện gì sao?" Tống Thần mở đầu thẳng thừng khiến lời nói của Lưu Phẩm Hoa nghẹn lại trong cổ họng, nhất thời không biết nên nói hay không.

May mà cuối cùng, Tống Thần chỉ nói là đùa thôi, bảo Lưu Phẩm Hoa cứ nói thẳng, nhưng nghe hay không thì chưa chắc.

"Haha, em hài hước thật đấy…" Lưu Phẩm Hoa ở đầu dây bên kia vui vẻ cười, rõ ràng là muốn hóa giải bầu không khí ngượng ngùng.

Nhưng không có, Tống Thần hoàn toàn không ý thức được.

"Thôi nào anh Lưu, tính cách của anh em hiểu mà, là người không có chuyện không đến nhà người khác đâu, nói đi, tìm em có chuyện gì." Tống Thần đương nhiên hiểu con người Lưu Phẩm Hoa, vị thiên vương này mỗi lần tìm anh, tuy ban đầu đều bắt đầu bằng những câu chuyện thường ngày, nhưng cuối cùng đều sẽ quay về công việc một cách khó hiểu.

Không phải là sắp quay phim mới, thì cũng là phim sắp ra mắt, à, là cà khịa!

Thỉnh thoảng cũng sẽ thông báo cho Tống Thần tiền đã về tài khoản, đó cũng là một trong số ít những việc mà Lưu Phẩm Hoa có thể mang lại bất ngờ cho Tống Thần.

Hết cách, Tống Thần là một người thực tế.

Đương nhiên không phải là mối quan hệ giữa Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần không tốt, ngược lại, mối quan hệ của hai người khá hòa hợp.

Nhưng mối liên kết lớn nhất giữa họ là điện ảnh.

Vì vậy, mỗi lần đều quay về chủ đề điện ảnh, cũng không hề khiến Tống Thần cảm thấy bất ngờ, bản thân anh khi đó cũng như vậy.

Lưu Phẩm Hoa sau một loạt những lời hỏi thăm thông thường, đã đưa ra yêu cầu của mình với Tống Thần.

"Này Tống Thần, em có thể giúp anh đóng một vai khách mời không?

Trong phim của bạn anh?" "???" Nghe câu này, Tống Thần chớp chớp mắt, sau đó đưa điện thoại ra xa tai, ngoáy ngoáy tai mình.

Rồi lại đặt điện thoại về lại bên tai.

"Xin lỗi, vừa rồi không nghe rõ, anh nói lại lần nữa đi." "Em có thể đóng vai khách mời không." "Anh gọi nhầm số rồi, bảo em làm khách mời cho đạo diễn đoàn phim còn đáng tin hơn." Tống Thần bất lực than thở, anh là đạo diễn xuất sắc nhất, ok?

Tại sao lại phải đi đóng vai khách mời chứ?

Chắc chắn có vấn đề về định vị, hay Lưu Phẩm Hoa đang chơi trò

gì lớn đây?

Hửm?

Nhưng Lưu Phẩm Hoa rõ ràng cũng đã chuẩn bị sẵn lời lẽ để thuyết phục Tống Thần.

Anh trực tiếp giải thích với Tống Thần mấy chục phút, cuối cùng dưới sự thuyết phục cảm động (thao thao bất tuyệt phiền nhiễu), Tống Thần cuối cùng cũng đồng ý đóng vai khách mời.

Lưu Phẩm Hoa vui vẻ nói muốn mời Tống Thần ăn cơm, Tống Thần thì bảo đừng làm màu, cứ thực tế một chút đi.

Ví dụ như: lì xì chẳng hạn.

Nhưng đã bị Lưu Phẩm Hoa khéo léo né tránh.

Cuối cùng Tống Thần hỏi Lưu Phẩm Hoa tên phim, trong lòng hy vọng không phải là một cái tên quá củ chuối.

Đầu dây bên kia, Lưu Phẩm Hoa đang lướt xem scandal của Tống Thần trên top tìm kiếm, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Tên phim là 《Miêu Yêu》 đấy." *** Sau khi hẹn ngày với Lưu Phẩm Hoa, Tống Thần tiếp tục huấn luyện kỹ thuật đạo diễn cho Khương Hạo.

Phải nói, Khương Hạo cũng có thiên phú, ít nhất là trong hơn mười ngày.

Cậu ta đã thuộc lòng toàn bộ kỹ năng lý thuyết của đạo diễn, vấn đề là không biết có thể vận dụng tốt hay không.

Thời gian quay phim luôn trôi qua rất nhanh.

Nhanh chóng đã đến ngày hẹn, Tống Thần giao lại đoàn phim và Khương Hạo cho phó đạo diễn.

Anh còn dặn dò đối phương phải dẫn dắt cậu em họ học hỏi quay phim cho tốt.

Sự ủy thác nặng nề này khiến phó đạo diễn rơi nước mắt cảm động, trong lòng chỉ biết gào thét quá khó.

Trong ngày hẹn, Tống Thần ngồi lên xe của đoàn phim kia, đoàn phim có một vị yêu mị quyến rũ kia.

Tống Thần không biết rằng người lái xe là trợ lý của Tuyên Sơ Tĩnh, Lưu Tinh Tinh, người đã từng lái xe đưa Tống Thần về khách sạn.

Hai người không quen biết, nên trên đường đi cũng không đến nỗi ngượng ngùng.

Vì không có giao tiếp, nên sẽ không có bất kỳ cảm xúc ngượng ngùng nào.

Đến sân bay, Tống Thần sẽ phải đi máy bay đến địa điểm quay phim hiện tại của đoàn phim 《Miêu Yêu》.

Đúng vậy, đối phương không quay phim ở phim trường Hoành Điếm.

Sau khi xuống máy bay, có người của đoàn phim ra sân bay đón.

Một loạt quy trình này khiến Tống Thần muốn quay lại, cho đám người trong đoàn phim của mình xem.

Xem người ta đối xử thế nào này!

Đối xử với một đạo diễn lớn đấy!!

Đoàn phim tội nghiệp của anh chỉ biết bày tỏ: Nhưng đạo diễn có nói cho chúng tôi biết địa chỉ hành động của anh đâu!

Khi Tống Thần đến địa điểm của đoàn phim, những người xung quanh lập tức nhìn sang, và không nhịn được bàn tán.

Trong đó có diễn viên quần chúng, cũng có nhân viên đoàn phim, và một vài diễn viên nhỏ.

“Tống Thần?

Kia là Tống Thần phải không?” “Đúng là Tống Thần thật này!

Sao anh ấy lại đến đây?” “Vãi, tôi được gặp Tống Thần ngoài đời rồi, tôi siêu thích phim của anh ấy!” “Oa, ngoài đời đẹp trai hơn trên livestream, không lẽ đến thăm Tuyên Sơ Tĩnh à?” “Hả!?

Có ý gì!

Có ý gì!

Chẳng lẽ hai người họ là thật sao?!” Mắt của một đám quần chúng hóng hớt đều bắt đầu sáng lên.

Điều này cũng khiến những người không rõ sự tình bên cạnh tò mò hỏi.

“??

Mọi người đang nói gì vậy?” “Nói, nói cho tôi biết đi!

Cho tôi biết với!” “Tò mò quá đi?

Rốt cuộc là chuyện gì!?” … Đối mặt với những câu hỏi này, các fan couple của Tống Thần và Tuyên Sơ Tĩnh bắt đầu phổ cập kiến thức cho họ.

“Cô không biết à?

Chương 302

Tống Thần là người đàn ông có scandal với chị Tuyên đấy!!" "Hả!?" "Ừ!

Lúc đó hai người ở lễ trao giải, mỗi lần Tống Thần lên nhận giải, đều sẽ ôm chị Tuyên của chúng ta!" "Đúng đúng!

Hai người họ một đêm ôm nhau tận năm lần đấy!

Năm lần đấy!" "Hai người họ mà không có bí mật gì, tôi không tin đâu!" "Đùa à!!

Trên mạng bài viết về couple của hai người họ đã lan truyền khắp nơi rồi!" "Tôi xem hết rồi!

Xem hết rồi!

Ngọt chết đi được!" "Say rồi!!

Say rồi!!" "Hả!?

Nghe mọi người nói tôi cũng rung động quá!!

Tôi phải đi xem ngay mới được~" … Đúng lúc này, Tuyên Sơ Tĩnh trong bộ đồ đi đêm màu đen bước ra, đi về phía Tống Thần.

"Đến rồi à, đi đến phòng hóa trang trước đi." Tuyên Sơ Tĩnh vẻ mặt bình tĩnh nói với Tống Thần, sau đó liền trực tiếp quay người dẫn Tống Thần đi.

Nhưng điều Tống Thần không thấy là, khoảnh khắc Tuyên Sơ Tĩnh quay đầu, mặt cô đã đỏ bừng lên.

Tống Thần ngơ ngác đứng sau lưng, "Tại sao cô ấy lại ở đây?

Tại sao lại dùng giọng điệu quen thuộc như vậy nói chuyện với mình?" Ánh mắt Tống Thần tràn đầy sự hoang mang, hoàn toàn không

biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều Tống Thần không biết là, khi Tuyên Sơ Tĩnh biết tin Tống Thần sẽ đến, sự dao động của cô mạnh đến mức khiến bác sĩ tâm lý cũng phải kinh ngạc.

“A a a!

Tôi phải diễn chung với người đàn ông đó!

Không được!

Không được!

Không được!” “Tôi không thể gặp anh ta!

Không thể gặp!” May mà có đủ thời gian để điều chỉnh tâm trạng, khiến Tuyên Sơ Tĩnh lần này gặp Tống Thần có thể tỏ ra bình tĩnh như vậy.

Tống Thần trong tình trạng bề ngoài bình thường, nội tâm chấn động, dễ dàng chấp nhận thông tin Tuyên Sơ Tĩnh ở trong đoàn phim.

“Đúng ha~ Mình quên mất.” Tống Thần cười nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói.

Hết cách, khả năng chấp nhận mạnh mẽ như vậy đấy~ Đồng thời âm thầm đánh giá từ trên xuống dưới dáng vẻ của Tuyên Sơ Tĩnh lúc này, đặc biệt là bộ đồ đi đêm trên người cô.

Anh chỉ cảm thấy bộ đồ đi đêm mặc trên người cô, quả thật là tuyệt vời.

Người phụ nữ này từng nổi tiếng với bộ sườn xám khi đóng phim truyền hình, thân hình chắc chắn là hạng nhất.

Bộ đồ đi đêm là loại ôm eo, buộc một chiếc đai lưng màu đen.

Chiếc đai lưng này như một đường phân giới, vừa phác họa ra

vòng eo thon gọn, lại lấy đó làm ranh giới, làm nổi bật sự tròn trịa ở trên và dưới, trước và sau một cách hoàn hảo.

Quan trọng nhất là, Tuyên Sơ Tĩnh có một đôi tai mèo được chế tác đặc biệt.

Không giống với những đôi tai mèo mà các cô gái thường ngày đeo, đôi tai này được chế tác đặc biệt, trông sống động như thật, không khác gì tai mèo thật.

Tổng thể tạo hình, khiến Tống Thần nhớ đến Catwoman do Anne Hathaway thủ vai.

Mặc dù một người là gương mặt phương Đông, một người là gương mặt phương Tây, nhưng điểm chung là đều có thân hình tuyệt vời, phong thái độc đáo, và một đôi mắt hút hồn người!

Trong mắt mèo của họ đều có cả một biển sao, vì vậy, dù diễn miêu yêu hay miêu nữ, khi chọn diễn viên, yêu cầu đối với đôi mắt chắc chắn là cực cao.

"Hơi bị câu hồn đấy." Tống Thần thầm nghĩ.

Vừa rồi khi nhìn thẳng vào mắt cô, anh còn có chút thất thần.

Tống Thần lập tức hiểu ra, tại sao thời cổ đại lại có nhiều hôn quân bị mỹ sắc mê hoặc như vậy, tại sao lại có nhiều anh hùng khó qua ải mỹ nhân như vậy.

"Ai mà chịu nổi chứ?" Tuyên Sơ Tĩnh dẫn Tống Thần đến phòng hóa trang, cô cần dặm lại lớp trang điểm, vẽ thêm một loại trang điểm gọi là trang điểm chiến tổn.

Bởi vì trong cảnh diễn với Tống Thần, cô bị thương, sau đó gặp một vị thiếu nữ, được vị bạch y đại hiệp cứu giúp.

Còn Tống Thần thì sao, chỉ cần đẹp trai là xong!

Đó cũng là lý do Tống Thần được Lưu Phẩm Hoa nhờ giúp đỡ, hết cách, Tống Thần là người đẹp trai nhất trong số những người mà Lưu Phẩm Hoa quen biết.

Thậm chí có thể nói, ông còn chưa thấy ai có nhan sắc sánh bằng Tống Thần. (Tống Thần: Có nhan sắc thật là ưu tú~~) Ngoài việc trang điểm ra, anh còn phải đội tóc giả, rồi gắn lên một mái tóc dài bồng bềnh lãng tử.

Đối với trai đẹp, tóc mái là khu vực cấm, không thể chạm vào.

Có một số người, nếu đi đóng phim cổ trang, con đường diễn xuất sẽ bị hạn chế.

Tống Thần thì đều như nhau, có tóc mái thì đẹp trai kiểu có tóc mái, để lộ trán lại là một kiểu đẹp trai khác.

Đặc biệt, mày kiếm mắt sáng, quả thực rất hợp với cổ trang.

Tống Thần nhìn vào gương, trong lòng còn đang tự luyến.

"Hừ, Dương Dương thời Bạch Cổ, và Hồ Ca bản cổ trang, cũng không thể so với mình, trực tiếp hạ gục trong một nốt nhạc có được không~" Quan trọng nhất là, Tống Thần da thịt đẹp, xương cốt còn đẹp hơn.

Người như vậy, trên màn ảnh rộng, sẽ có cảm giác hơn, cũng là cái gọi là gương mặt điện ảnh.

Tuyên Sơ Tĩnh trang điểm xong trước, sau đó quay đầu nhìn Tống Thần một cái.

Ừm!

Sắc mặt lại đỏ lên!

Tuyên Sơ Tĩnh vội vàng quay người đi, đưa tay lên quạt quạt mặt.

Trong lòng càng không nhịn được cảm thán.

Tuyên Sơ Tĩnh, rốt cuộc mày bị làm sao vậy?

Tại sao bây giờ sức đề kháng với một người đàn ông lại yếu như vậy?

Anh ta không phải là mèo!

Cũng không phải là chủ nhân của mày!

Nhưng… tại sao tim lại đập nhanh như vậy? *** “Oa!

Da đẹp quá đi!” Chuyên viên trang điểm đang trang điểm cho Tống Thần nhẹ nhàng vuốt ve làn da anh, đó quả thực có thể được gọi là làn da đỉnh cao nhất của nam nghệ sĩ, khiến miệng của chuyên viên trang điểm cũng bất giác từ từ há ra.

Chất da này còn tốt hơn bất kỳ ai tôi quen, chỉ có chị Tuyên mới có thể đấu lại.

Vừa nói, vẻ mặt của chuyên viên trang điểm bắt đầu méo mó, nghiến răng nghiến lợi.

Tại sao!?

Tại sao!?

Ông trời tại sao lại bất công như vậy!!

Vừa cho người đàn ông này tài năng đến thế, lại còn cho anh ta làn da tuyệt vời như vậy!

Tại sao!?

Tống Thần đang được trang điểm nhìn qua gương thấy vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi của chuyên viên trang điểm, trong lòng không nhịn được cảm thán.

Sao lại nhìn tôi như vậy?

Muốn ăn thịt tôi à?

Để chuyển hướng sự chú ý, Tống Thần lấy kịch bản 《Miêu Yêu》 ra xem.

Tuyên Sơ Tĩnh ở phía sau thỉnh thoảng liếc trộm Tống Thần, không ngừng kinh ngạc trước nhan sắc khủng khiếp của anh.

Trong lúc liếc trộm quan sát, cô phát hiện Tống Thần trong quá trình trang điểm đã thuộc xong lời thoại.

Chuyên nghiệp vậy sao!?

Chương 303

Không hổ là người đàn ông có thể đoạt giải đạo diễn xuất sắc nhất, thật quá đáng!

Đối với Tống Thần, kịch bản?

Quá đơn giản.

Trọng điểm là Tống Thần dù sao cũng chỉ diễn một vai phụ nhỏ, thời gian chiếm trong phim lại không nhiều.

Lời thoại tổng cộng cũng không có mấy câu, với trí nhớ của anh, vài lần là thuộc lòng.

Thời buổi này, diễn viên đến kịch bản cũng không cần dốc sức học thuộc nữa rồi.

Đâu phải, các diễn viên lão làng đều đi tay không, vì nội dung trong kịch bản, đã được in hết vào trong đầu rồi.

Thậm chí có người còn thuộc luôn cả lời thoại của người diễn cùng!

Nhân đây nói thêm, Tống Thần yêu cầu tất cả mọi người trong đoàn phim của mình đều phải làm như vậy. (Tằng Nhất Hi, Trần Dương Lệ Bôn: Mọi người biết tôi đã khó khăn thế nào rồi chứ?

Tôi nổi tiếng là đáng!) Trong lúc trang điểm, đạo diễn và biên kịch của 《Miêu Yêu》 cũng đặc biệt vào.

Cũng là để gặp mặt vị đạo diễn đang hot nhất hiện nay.

Hết cách, chỉ có những người cùng trong ngành đạo diễn và biên kịch.

Mới biết được con người Tống Thần này rốt cuộc biến thái và

khủng khiếp đến mức nào, mọi người đều muốn biết, tên Tống Thần này rốt cuộc tại sao lại lợi hại như vậy?

Não của anh ta cấu tạo thế nào?

Những khung hình quay đó, những chi tiết khủng khiếp đó rốt cuộc tại sao lại viết ra được?

Hoàn toàn không hiểu nổi!!

Nhưng lần này, chủ yếu là đến xem nhan sắc của Tống Thần.

Hết cách, Tống Thần lần này là đến đóng vai khách mời, không có cách nào có thể trao đổi kịch bản với Tống Thần.

Sau khi vào, họ nhìn Tống Thần vài cái, sau đó, hai người nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương đều thấy được vẻ hài lòng.

Tống Thần sau khi tạo hình, hoàn toàn phù hợp với hình tượng bạch y đại hiệp trong lòng họ.

Tiên khí, anh khí, soái khí… tất cả đều có!

Quan trọng nhất là, khí chất của Tống Thần, thật sự quá hợp với cổ trang.

Trong khí chất của anh ẩn chứa một chút khí chất thanh lãnh, khí chất này quả thực quá đỉnh!

Hoàn toàn không phải diễn xuất là có thể sánh được!

Có những diễn viên, tạo hình hiện đại và cổ trang, có sự khác biệt một trời một vực.

Giống như Tiểu Ngư Tiên Quan nổi lên nhờ 《Hương Mật》, tạo hình cổ trang của anh mạnh hơn tạo hình hiện đại mấy bậc.

Tống Thần thì, tuy cả hai đều đẹp, nhưng khí chất sẽ có sự thay đổi lớn.

Đạo diễn nhìn Tống Thần không nhịn được chậc chậc khen ngợi.

"Đạo diễn Tống, tuy chúng ta lần đầu gặp mặt, nhưng tôi phải nói, từ ngoại hình mà nói, anh thực sự hợp với phim cổ trang, những loại phim võ hiệp và tiên hiệp đó, ngoại hình đều sẽ rất ăn ảnh." Chàng trai đẹp tựa ngọc, thế gian không ai sánh bằng.

Tiên nhân hạ phàm, cũng không bằng.

Nhưng tôi không phải diễn viên mà?

Tôi là đạo diễn, mặc dù tôi có kỹ năng diễn xuất đẳng cấp thế giới.

"Vậy sao?" Tống Thần thực ra trong lòng đã có đáp án, nhưng miệng lại tùy ý nói.

Đạo diễn và biên kịch gật đầu, hai người cũng có chút phấn khích.

Họ tạm thời không giảng kịch bản cho Tống Thần, để anh đi thay bộ đồ bạch y đại hiệp thử trước.

Thực ra cũng không dám giảng kịch bản cho Tống Thần, sợ bị Tống Thần giảng lại.

Như vậy thì, uy nghiêm của đạo diễn (biên kịch) sẽ mất hết.

Khi Tống Thần trang bị chỉnh tề bước ra, ngay cả Tuyên Sơ Tĩnh đang đứng bên cạnh nhìn cũng cảm thấy mắt sáng lên.

Sắc mặt lại âm thầm đỏ lên.

Đạo diễn và biên kịch nói đùa: "Nhìn thế này tôi còn muốn thêm đất diễn cho bạch y đại hiệp!" Tống Thần chỉ đứng bên cạnh cười cười, không nói gì.

Trong lòng thì cảm thán, lần đầu tiên mặc đồ cổ trang như thế này, cảm giác khá kỳ lạ.

Đứng ở góc độ của đạo diễn và biên kịch 《Miêu Yêu》, họ cảm thấy khi phim ra mắt, Tống Thần chỉ cần đứng ở đó, cũng đủ khiến vô số khán giả nữ mê mẩn.

Kỹ năng diễn xuất kém một chút thực ra cũng không sao, dù sao trên người anh tự có tiên khí và anh khí, có thể bù đắp nhiều mặt.

Hai người bây giờ lo lắng nhất là, Tống Thần có thể diễn tốt các cảnh hành động hay không. (Đoàn phim 《Sa Hải》 tỏ vẻ: Lại nữa!?

Đạo diễn Tống có biết đánh không?

Điều cần lo lắng là, đạo diễn Tống có đánh chết đối phương không!) Thực ra sự lo lắng của đạo diễn và biên kịch cũng không sai, dù sao họ không biết Tống Thần có thể đánh đến mức nào, lo lắng là chuyện bình thường.

Dù sao theo kịch bản, bạch y đại hiệp lúc đầu đã cứu thiếu nữ bán yêu mà.

Mặc dù nội dung đánh nhau không nhiều, có những chỗ có thể dùng diễn viên đóng thế, nhưng có một số cảnh cận cảnh cần bản thân hoàn thành.

Tống Thần rõ ràng không có kinh nghiệm đóng phim, một người mới như anh lần đầu tiên đu dây, sẽ sợ chết khiếp.

Huống chi trong quá trình đu dây, còn phải hoàn thành một loạt động tác.

Mà những cảnh cận cảnh quay chậm trên không này, chắc chắn phải do Tống Thần tự mình thực hiện, không thể tránh được.

Dù sao giá trị tồn tại của nhân vật này, chính là thể hiện sự phiêu dật xuất trần đó, phải khiến khán giả kinh ngạc. (Tống Thần: Ai, nếu không phải không quen với các người, tôi đã cho các người xem cái gì gọi là nhảy một phát cao hai mét rồi!

Cho các người xem cái gì gọi là chuyên nghiệp!!) "Không biết có được không đây." Đạo diễn và biên kịch hai người thầm nghĩ.

Khi Tống Thần đi ra xa để đeo một số trang bị, đạo diễn và biên kịch cũng không né tránh Tuyên Sơ Tĩnh, trực tiếp bày tỏ suy nghĩ trong lòng.

Tuyên Sơ Tĩnh nhìn hai người, cười cười nói: "Cá nhân tôi cảm thấy, anh ấy có thể hoàn thành tốt những việc này, thậm chí không chỉ hoàn thành, mà sẽ vượt xa dự kiến." "Ồ, tại sao?" Đạo diễn hỏi.

Tuyên Sơ Tĩnh không trả lời trực diện, nói: "Hay là thế này, ba chúng ta cá cược đi?" "Cá cược?" Mắt đạo diễn sáng lên.

Thời trẻ, ngoài việc quay phim ra, thú vui lớn nhất của ông là… cờ bạc.

Quay phim, thua tiền, quay phim, thua tiền… về cơ bản là một vòng lặp như vậy.

Không phải đang nợ cờ bạc, thì cũng là trên đường đi vay nợ.

Nếu không, thành danh từ khi còn trẻ, quay bộ phim đầu tiên đã đoạt giải, nếu ông mang tiền đi đầu tư sản nghiệp hoặc quản lý tài chính, bây giờ không chừng đã gia sản đồ sộ rồi.

Sau này, tuổi tác lớn dần, mới dần dần cải tà quy chính, hiểu được đạo lý con bạc không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng máu cờ bạc vẫn luôn ở đó.

Tuyên Sơ Tĩnh nhìn ông, nói: "Hay là cược dòng chữ ở đầu và cuối phim đi." Nhìn hai người, cô nói: "Nếu tôi thắng, hãy đổi dòng chữ 【Khách mời hữu nghị】 của Tống Thần, thành 【Khách mời đặc biệt】." (Tống Thần: Đã hỏi ý kiến tôi chưa vậy hả?) *** Đạo diễn và biên kịch của 《Miêu Yêu》 nhìn nhau một cái, vẻ mặt đều có chút kinh ngạc.

“Đổi 【Khách mời hữu nghị】 thành 【Khách mời đặc biệt】?” Đạo diễn gãi gãi cằm cảm thán: “Có chút thú vị đấy.” Biên kịch bên cạnh đã hợp tác với ông mấy bộ phim, thấy bộ dạng này của đạo diễn, hoàn toàn biết tình hình rồi, liền vội dùng khuỷu tay thúc thúc ông.

“Không phải ông cai rồi sao!” Nghe đến cá cược, tinh thần liền phấn chấn?

Có sống không cơ chứ?

Đạo diễn haha một tiếng, xua xua tay cảm thán.

“Lại không phải cờ bạc thật, không giống không giống, tôi là người nói được làm được, cai là cai, ông không hiểu tôi à?” Sau đó bắt đầu đảm bảo với biên kịch.

Rồi cái lý thuyết “cờ bạc nhỏ cho vui” bắt đầu vang lên trong phòng.

Biên kịch: “Lời này tôi nghe tám trăm lần rồi.” Đối với việc đổi 【Khách mời hữu nghị】 của Tống Thần thành 【Khách mời đặc biệt】, đạo diễn và biên kịch đều hiểu ý của Tuyên Sơ Tĩnh.

Việc có thể mời được Tống Thần đến đoàn phim 《Miêu Yêu》 đóng vai khách mời, bản thân nó đã là một cơ hội kiếm được lượng lớn lưu lượng, dù sao lưu lượng của Tống Thần hiện tại trên mạng cũng là tồn tại đỉnh cấp.

Có thể nói, lưu lượng của Tống Thần gần như có thể đè bẹp tất cả các ngôi sao đỉnh cấp hiện nay.

Chương 304

Trọng điểm là, trong tình huống Tống Thần không có bất kỳ hoạt động quảng bá nào.

Hoàn toàn là vì tốc độ ra phim, khiến độ hot của Tống Thần hoàn toàn không giảm, độ hoàn thành tác phẩm quá cao!

Thử hỏi fan nào có thể không yêu một đạo diễn như vậy chứ?

Có thể không yêu không!?

Không thể!!

Cho nên Tống Thần bắt đầu siêu hot!

Vì vậy, một Tống Thần như vậy đến đoàn phim, thực hiện lần quay phim điện ảnh đầu tiên.

Dù chỉ là một vai phụ, cũng có thể thu hút được nhiều sự chú ý và lưu lượng, sao có thể không vui được chứ?

Đổi "Khách mời hữu nghị" thành "Khách mời đặc biệt", thực ra cũng là một cách gián tiếp nâng tầm, giữa hai cái có một chút khác biệt.

Vị thế hoàn toàn khác nhau!

Tuyên Sơ Tĩnh đang cho họ cơ hội, giúp họ nâng cao vị thế.

Đồng thời cũng là một kế hoạch để kéo gần mối quan hệ tốt với Tống Thần.

Bước đầu tiên đi tốt một chút, con đường sau này cũng có thể đi thuận lợi hơn một chút.

Đạo diễn nhìn biên kịch bên cạnh, nói: "Vậy nếu tôi thắng, nên cược cái gì thì tốt nhỉ?" Lúc này, ông đã hoàn toàn hiểu ý của Tuyên

Sơ Tĩnh.

Vô cùng cảm kích, nhưng mọi người đều ngầm hiểu mà không nói ra, chỉ lặng lẽ cười cười.

Biên kịch bên cạnh là fan của Tuyên Sơ Tĩnh, bắt đầu tham gia thiên vị.

"Hay là cược vé xem concert đi, mỗi người năm vé." Đạo diễn ngẩn người, nói: "Oa, vậy không phải là hời cho fan như ông à?" Biên kịch trợn mắt trắng, nói: "Ông thích tán gái như vậy, cầm vé do thiên hậu tặng, dẫn gái đi xem concert, ai hời hơn?" Sau khi ba người đã định xong vụ cá cược bằng miệng, Tống Thần đã đeo xong trang bị và bước tới.

Trong tay anh cầm một thanh kiếm gỗ, sau khi cầm kiếm, hiệp khí và anh khí càng trở nên nặng hơn.

Tống Thần tung hứng thanh kiếm gỗ trong tay, cười nói: "Nhẹ quá…" Thật sự, Tống Thần quay phim đa số đều là phim hiện đại, cổ trang gần như không có.

Loại hình đánh nhau cũng hoàn toàn khác nhau. 《Miêu Yêu》 là phim bán huyền huyễn, cảnh đánh nhau của loại phim này, diễn tại hiện trường, thực ra trông rất giả, phải sau khi thêm hiệu ứng đặc biệt vào, mới đủ ngầu.

Đối với không khí làm một số thủ thế thi pháp, ngự kiếm phi thiên các loại, trông rất ngớ ngẩn.

Nhưng tổng thể mà nói, Tống Thần rất háo hức.

Chơi một chút~ Đối với màn biểu diễn sắp tới, cá nhân anh không lo lắng.

Đùa à, diễn kỹ tôi có hack, đánh nhau tôi cũng hack nốt!?

Thể chất của Tống Thần so với người thường càng hài hòa hơn, độ dẻo dai cũng mạnh hơn, như lộn nhào, và làm một số động tác lớn trên không, đối với anh không có bất kỳ độ khó nào.

Tống Thần không lâu trước đã nhận được kỹ năng vũ đạo cổ điển.

Vũ đạo cổ điển thực ra rất đẹp mắt, đặc biệt là khi làm một số động tác lớn.

Vũ công vũ đạo cổ điển, khi xoay người, trên không có lực đạo, nhưng khoảnh khắc tiếp đất lại nhẹ nhàng, mang theo một vẻ đẹp đặc biệt.

Những buff này, sẽ khiến Tống Thần khi diễn đại hiệp, tự mang một luồng tiên khí và phiêu dật.

Trọng điểm là cái phong thái của Trương Khởi Linh, rất hợp với loại đại hiệp này!

Những diễn viên quần chúng lát nữa sẽ phải "ăn đòn", xin chia buồn.

Chỉ đạo võ thuật là một ông lão nhỏ con trông có vẻ tinh thần, có danh tiếng lớn trong ngành, tiến lên giảng kịch bản cho Tống Thần.

Hóa ra không phải đánh thật… Tống Thần có chút thất vọng cảm thán, trong đoàn phim của anh không có chỉ đạo võ thuật, đều là anh tự làm.

Vốn tưởng có chỉ đạo võ thuật giúp đỡ, cảnh đánh nhau sẽ thú vị hơn.

Đối với tạo hình tổng thể của Tống Thần, ông lão rất hài lòng.

Chàng trai trẻ này không có cảm giác bóng bẩy, mày kiếm mắt sáng, phù hợp với yêu cầu của thế hệ trước khi chọn diễn viên cho vai hiệp khách.

Không giống như diễn viên trẻ bây giờ, hình thể kém, cả người thậm chí còn không đứng thẳng được, không có cảm giác anh dũng đó.

Tống Thần nghe rất nghiêm túc, xuất phát từ sự tôn trọng đối với đối phương.

Mặc dù đối phương có thể hoàn toàn không bằng chính anh, nhưng Tống Thần sẽ công nhận thái độ của đối phương, nghiêm túc, đáng được tôn trọng.

Tống Thần cũng rất thích học hỏi, học hỏi xem chỉ đạo võ thuật chuyên nghiệp làm thế nào.

Sau này, quay về áp dụng lên diễn viên của mình, hehehe~ Chỉ đạo võ thuật đối với thái độ của Tống Thần càng hài lòng hơn.

Bởi vì nhiều diễn viên trẻ, căn bản không coi những cơ hội học hỏi này ra gì.

Một số người có chí tiến thủ hơn, khi những diễn viên gạo cội diễn, dù không có vai của mình, cũng sẽ đứng bên cạnh quan sát toàn bộ, coi như đi học.

Đã không mất tiền, thì cứ học thôi!

Đương nhiên, mục đích học tập của Tống Thần không giống họ, diễn viên là để nâng cao kỹ năng diễn xuất của mình.

Tống Thần chỉ là muốn học các cách hành hạ khác nhau, sau đó dùng trên diễn viên của đoàn phim. (Dàn diễn viên 《Lão Cửu Môn》 tỏ vẻ: Cảm ơn!

Chúng tôi không cần!) Chỉ đạo võ thuật nhìn thanh kiếm gỗ trong tay Tống Thần, nói: “Cậu thử làm mấy động tác lớn tôi vừa chỉ xem.” “Được, khá đơn giản.” Tống Thần gật đầu, bước chân tiến về phía trước một bước, vừa có cảm giác sức mạnh, lại vừa cho người ta cảm giác nhẹ nhàng.

Thanh kiếm gỗ trong tay theo đó mà động, đâm về phía trước, sau đó ở trước ngực xoay cổ tay, kiếm gỗ quét sang bên trái.

Ngay sau đó, ném thanh kiếm gỗ trong tay ra sau, cả người cũng không quay đầu, dựa vào cảm giác bắt lấy thanh kiếm gỗ, rồi chém về phía sau.

Một loạt động tác, mượt mà như nước chảy mây trôi.

Đẹp mắt!

Ngầu!

Bá khí!!

"Khá lắm, có nền tảng à?" Mắt chỉ đạo võ thuật sáng lên.

Tống Thần gật đầu, nói: "Cũng tàm tạm." Cũng chỉ ở mức có thể đánh được nữ thi ngàn năm thôi mà~ Tống Thần điên cuồng múa kiếm gỗ một cách đẹp trai ở bên cạnh, dáng vẻ bảnh bao đó khiến các cô gái trong đoàn phim đều trở thành fan cuồng.

"Chết rồi, trúng kế rồi!" Đạo diễn và biên kịch đứng bên cạnh nhìn nhau, lúc này mới nhớ ra, hình như trước đó có xem hot search trên Weibo.

Thân thủ của anh chàng này hình như rất giỏi, có thể tay không cứu người từ trong tuyết lở cơ mà!

Sao mình lại quên mất nhỉ?!

"Cược cược cược, thắng chắc?" Biên kịch liếc xéo đạo diễn, nếu không thì sao lại thua cược chứ?

Dù rằng vụ cá cược này cuối cùng có thể mang lại hiệu quả tốt hơn cho bộ phim.

"He he." Đạo diễn cười gượng, biết mình thua chắc rồi.

Nhưng mặc kệ, quay phim mới là chuyện chính.

Nếu Tống Thần đã có thể tạo ra hiệu quả tốt như vậy, thì tự nhiên là không còn gì tuyệt hơn.

Lúc này, công tác chuẩn bị cơ bản đã hoàn tất, cô bé đóng vai thiếu nữ bán yêu cũng đã trang điểm xong và vào vị trí.

Cô bé không giống Tuyên Sơ Tĩnh lắm, nhưng đôi mắt cả hai đều rất đẹp.

Chỉ có điều, cô bé đóng vai Miêu Yêu thời thiếu nữ có khí chất yếu hơn một chút, toát ra vẻ rụt rè, mang hơi thở của một chú mèo sữa nhỏ.

Không giống Tuyên Sơ Tĩnh, đã trực tiếp trưởng thành thành một nữ chính mạnh mẽ, thậm chí còn có phong thái của nữ hoàng.

Tống Thần nhìn cô bé, khẽ ngẩn người.

"Trương Tiểu Phong?" Tống Thần nhận ra diễn viên nhí này, đồng thời cũng là một trong số ít diễn viên mà Tống Thần có thể gọi tên ngay lần đầu gặp mặt.

Những diễn viên trong đoàn phim 《Đạo Mộ Bút Ký》 không tính, vì đều do Tống Thần cố ý tìm đến.

Còn lý do vì sao Tống Thần lại biết Trương Tiểu Phong, hoàn toàn là vì người phụ nữ Khương Nguyệt Thanh kia.

Những lúc Tống Thần rảnh rỗi nghỉ ngơi, Khương Nguyệt Thanh sẽ lôi anh đi xem các chương trình giải trí, lý do là vì có nhiều người xem sẽ náo nhiệt hơn.

Trong số đó, chương trình mà Tống Thần xem nhiều nhất có tên là 《Vừa Đi Vừa Hát》.

Chương 305

Trương Tiểu Phong chính là khách mời thường trú trong chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》, được mệnh danh là "em gái quốc dân".

Cô bé không phải là ca sĩ, sở dĩ trở thành khách mời thường trú chủ yếu là vì biết chơi nhạc cụ, piano còn từng đoạt giải thưởng lớn quốc tế.

Đừng nhìn cô bé tuổi còn nhỏ, mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng thực tế lại là một "lão làng diễn xuất", ra mắt từ khi còn là sao nhí.

Chỉ có điều, có những diễn viên tự xưng là sao nhí, nhưng sau khi ra mắt, trong những năm tháng trưởng thành, lại không đóng thêm bộ phim mới nào.

Trương Tiểu Phong thì khác, cô bé vẫn luôn đóng phim, liên tục đóng phim.

Phần lớn những người ra mắt từ khi còn là sao nhí, tính cách đều khá hướng ngoại, dùng một từ đang thịnh hành bây giờ, chính là mắc chứng 【hướng ngoại thượng đẳng】.

Ai nấy đều rất giỏi giao tiếp, gặp ai cũng như quen thân, từ nhỏ đã cho người ta cảm giác già dặn trước tuổi.

Ví dụ như: Tiêu Dương.

Tiêu Dương: *mặt đen thui.jpg* Trương Tiểu Phong thì lại trầm tĩnh, trông có vẻ nội tâm, không thích nói nhiều.

Trong chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》, cảm giác tồn tại của cô bé thực ra cũng bình thường, vì không quậy phá, khiếu hài hước cũng yếu.

Nhưng không hiểu vì sao, duyên với khán giả lại tốt đến mức khó tin, mọi người nhìn cô bé đều cảm thấy dễ chịu.

Bao gồm cả Tống Thần, cũng khá thích biểu hiện của cô bé trong chương trình.

Yên tĩnh, có một người như vậy cũng rất tốt.

Tống Thần gật đầu với Trương Tiểu Phong chào hỏi.

Thiếu nữ cũng vội vàng đáp lại, trông rất lễ phép.

Cảm giác cô bé mang lại, giống như không hề có giai đoạn nổi loạn trong tuổi thanh xuân.

Mọi người đều thích cảm giác ngoan ngoãn hiểu chuyện này.

Nhưng không hiểu sao, Tống Thần lại cảm thấy có chút đáng thương.

Bắt đầu làm việc từ năm 8 tuổi, không quấy không khóc không than mệt, phải học các loại nhạc cụ, các môn văn hóa cũng phải học bổ túc liên tục, nếu không lỡ điểm thi cấp hai, cấp ba bị lộ ra mà quá kém thì sẽ rất mất mặt.

Một đứa trẻ không có tuổi thơ.

Tống Thần: "Không giống mình, tuổi thơ của mình chưa bao giờ kết thúc…" "Được rồi!

Chuẩn bị!

Action!" Sau khi mọi người đã vào vị trí, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Tống Thần cũng cảm thấy khá mới mẻ, lần đầu tiên diễn xuất trong đoàn phim của người khác, quả là một trải nghiệm thú vị.

Trước đây đều là Tống Thần đóng thế cho Trương Linh thực hiện

các động tác thể thuật khó, nhưng chưa bao giờ lộ mặt thật.

Vì vậy lần này Tống Thần đã điều chỉnh trạng thái tốt nhất, cố gắng mang đến màn trình diễn tuyệt vời nhất cho lần đầu tiên xuất hiện trên màn ảnh rộng của mình.

Tống Thần: Hết cách, tôi trời sinh là một người hiếu thắng mà. .....

Cảnh quay bắt đầu.

Ống kính đầu tiên là Trương Tiểu Phong đang chạy trốn, một đám diễn viên quần chúng đóng vai phản diện đang truy sát phía sau.

Tống Thần chưa đến lượt ra sân, đứng một bên quan sát.

Nhìn một lúc, anh bắt đầu chuyển sang chế độ đạo diễn.

Phong thái toát ra từ sự chuyên nghiệp trên người anh khiến biên kịch đứng bên cạnh cũng phải chấn động.

Sau đó, ông quay đầu nhìn người bạn già của mình, kết quả phát hiện, bất kể là ngoại hình hay cảm giác nắm giữ mọi thứ trong đoàn phim của một đạo diễn, người bạn tốt của ông đều bị Tống Thần dễ dàng hạ gục, khoảng cách thật sự quá lớn.

Ở phía bên kia, Tống Thần bắt đầu tập trung quan sát diễn xuất của Trương Tiểu Phong.

Anh phát hiện Trương Tiểu Phong khi diễn xuất rất tự nhiên, hay nói cách khác, chỉ khi đứng trước ống kính đóng vai cuộc đời của người khác, cô bé mới có thể giải phóng bản thân?

Còn về mặt diễn kỹ, thực sự ăn đứt phần lớn các diễn viên trẻ.

Ít nhất, Tằng Nhất Hi chưa được anh đào tạo hoàn toàn không phải là đối thủ. (Tằng Nhất Hi đang ôm cúp giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất: "Được rồi, diễn xuất của tôi là do đạo diễn Tống

Thần đào tạo, à không, cái này gọi là ôm đùi thì đúng hơn...

Ủa?

Hình như có gì đó không đúng...?") Tống Thần chú ý thấy, khi Trương Tiểu Phong diễn, trong ánh mắt có hồn, một sự nội tâm không hề gượng ép.

Thực tế, những cảnh diễn bộc phát ra ngoài lại dễ diễn hơn, ví dụ như những cảnh bùng nổ, chỉ cần sức bộc phát đủ mạnh, diễn không khiến người ta cảm thấy khó chịu, hiệu quả đạt được tương đối dễ dàng.

Một số cảnh nội tâm, cảm xúc phức tạp lại khó xử lý hơn.

Tất nhiên, đây chỉ là tình huống thông thường, chủ yếu vẫn phải xem kịch bản yêu cầu.

Tống Thần lúc đó để đào tạo cho Tằng Nhất Hi diễn ra ánh mắt sâu sắc của Ngô Tà trung niên, đã phải mỗi đêm kèm cặp riêng, bồi dưỡng kỹ năng diễn xuất bằng mắt cho Tằng Nhất Hi, cuối cùng sau hơn hai tuần, Tằng Nhất Hi mới có thể nắm vững.

Trương Tiểu Phong có lẽ đã học được kỹ thuật này từ sự nghiệp diễn xuất từ nhỏ đến lớn, cũng như học hỏi từ những diễn viên gạo cội mà cô bé hợp tác.

Hơn nữa, trên người cô bé có một loại linh khí mà Tống Thần rất thích, loại linh khí này là bẩm sinh, hậu thiên gần như không thể bồi dưỡng được.

Gặp được một diễn viên tốt như vậy, Tống Thần có chút động lòng.

"Phải lừa cô bé về đoàn phim của mình mới được." Mặc dù các bộ phim hiện tại của Tống Thần không có vai diễn nào phù hợp với Trương Tiểu Phong, nhưng không chắc các bộ phim sau này sẽ không

có vai thích hợp?

Đúng vậy, Tống Thần đã dự cảm được rằng sau này mình có thể sẽ tiếp tục quay phim.

Chẳng lẽ Tống Thần lại không quay phim nữa sao.

Hết cách rồi, cho dù không phải vì tiền, những phần thưởng mà hệ thống trao cho Tống Thần cũng khiến anh khó lòng từ chối vấn đề này.

Dù sao thì những món đồ hack đó đôi khi thật sự quá thơm đi mà!

"Ừm ừm, biểu hiện ở đây tuy còn thiếu chút gì đó, nhưng linh khí của cô bé đủ để bù đắp cho thiếu sót này." Tống Thần vừa quan sát Trương Tiểu Phong diễn xuất, vừa không nhịn được bắt đầu bình luận về diễn kỹ của cô bé.

Biên kịch đứng bên cạnh vểnh tai lắng nghe.

Sau đó, trong vài phút ngắn ngủi tiếp theo, ông đã nghe được đủ loại thuật ngữ chuyên nghiệp mà cả đời này không thể nghe được từ miệng người bạn của mình.

Cùng với đó là những đề nghị nâng cao diễn xuất siêu hợp lý, siêu hiệu quả.

Nghe xong những điều này, biên kịch cũng bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng hoàn toàn bắt đầu khâm phục Tống Thần.

Bảo sao người ta ra mắt mới một năm đã có thể trở thành đạo diễn xuất sắc nhất, nghe những lời khuyên này mà xem, hầy!

Đến một người không biết diễn như tôi cũng thấy có lý.

Đừng tưởng biên kịch không hiểu diễn xuất, chỉ là không biết diễn thôi, nhưng xem diễn thì rất giỏi.

Dù sao cũng là chén cơm của mình, không hiểu không được.

Nhưng sau khi nghe đạo diễn Tống Thần giảng giải về diễn xuất, ông mới biết bạn mình rốt cuộc tệ đến mức nào.

Biên kịch lại lần nữa nhìn người bạn tốt của mình với ánh mắt ghét bỏ.

Ban đầu nhìn thuận mắt thế, sao bây giờ nhìn lại khó chịu thế này?

Lúc này, cuối cùng cũng đến phân cảnh của Tống Thần.

"Được rồi, Tống Thần, chuẩn bị lên đi!" Đạo diễn đang âm thầm đội chiếc mũ xanh vô hình trên đầu quay sang nói với Tống Thần.

Tống Thần gật đầu, cả người thoát khỏi chế độ đạo diễn, chuyển sang chế độ diễn viên.

Anh bắt đầu chuẩn bị lên sân khấu theo lộ trình đã bàn bạc trước đó.

Ống kính chuyển sang cảnh cận nửa người trên.

Vị hiệp khách áo trắng đạp lên lá rụng, vẻ mặt bình tĩnh thong dong đi trong rừng cây, sau đó cong ngón tay búng nhẹ, búng bay một chiếc lá tre rơi từ trên trời xuống.

Hậu kỳ sẽ thêm hiệu ứng đặc biệt ở đây, chiếc lá tre sẽ giống như một phi đao, trực tiếp xuyên qua tên phản diện quần chúng đang đuổi theo gần nhất.

Ngay sau đó, là màn trình diễn kiếm thuật xuất thần nhập hóa.

Do tốc độ múa kiếm của Tống Thần quá nhanh, chưa đến một nửa thời gian đã diễn xong các động tác của chỉ đạo võ thuật.

Để kéo dài thời gian, Tống Thần đành phải thêm vào một số động tác của riêng mình.

Chương 306

Không thêm thì thôi, vừa thêm vào đã khiến cả đoàn phim đều dán mắt vào Tống Thần, trong lòng cùng cảm thán.

Vãi chưởng, động tác còn điêu luyện hơn cả chỉ đạo võ thuật nữa!

Chỉ có chỉ đạo võ thuật là ngơ ngác nhìn Tống Thần múa kiếm, gãi đầu nói: "Hình như tôi không thiết kế nhiều động tác như vậy mà nhỉ?" Dưới sự phối hợp của các diễn viên quần chúng, hiệp khách áo trắng do Tống Thần đóng đã nhanh chóng tiêu diệt hết đám ma đầu, sau đó bước về phía Trương Tiểu Phong.

"Grừ!!!" Trương Tiểu Phong nhe răng, giống như một con mèo con xù lông, ánh mắt đầy cảnh giác và tuyệt vọng.

"A…" Chỉ thấy Tống Thần giơ tay phải lên, đưa về phía mắt trái của Trương Tiểu Phong.

Trong khoảnh khắc giơ tay, ánh mắt Trương Tiểu Phong lộ ra vẻ kinh ngạc và giãy giụa vô hạn, cơ thể cứng đờ, trong nháy mắt bị trói buộc, không thể động đậy.

Đồng tử của cô bé hơi giãn ra, hai mắt run rẩy, nhưng cuối cùng ngón tay thon dài kia chỉ nhẹ nhàng điểm vào khóe mắt trái của cô bé.

Một chấm đen xuất hiện từ đây, giống như một nốt ruồi lệ dưới khóe mắt.

Tất nhiên những điều này đều được viết trong kịch bản, ngoài đời thực Tống Thần làm gì có năng lực như vậy, ít nhất là hiện tại chưa có.

Hậu kỳ sẽ thêm rất nhiều hiệu ứng, nốt ruồi lệ này chính là yêu lực của bán yêu bị phong ấn lại.

Đồng thời, trong khoảnh khắc nốt ruồi lệ xuất hiện, đôi tai mèo của Trương Tiểu Phong cũng sẽ tan biến, biến thành giống như một thiếu nữ bình thường.

Chỉ là… xinh đẹp hơn một chút.

Thiếu nữ bình thường: Anh có lịch sự không vậy?

Tống Thần giơ tay, dưới ánh mắt bối rối của cô bé, đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng xoa đầu.

"Mèo con, sau này phải trốn cho kỹ nhé." Trong khung hình tiếp theo, cả người anh sẽ biến mất. (Thực tế, Tống Thần cúi người nhanh chóng lao ra khỏi khung hình máy quay.) Chỉ còn lại một mình thiếu nữ bán yêu trong rừng trúc ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy những chiếc lá tre rơi lả tả.

"CUT!" Đạo diễn hô lên.

"Một lần là được, tôi thấy OK, hoàn toàn có thể dùng luôn." Đạo diễn nói với Tuyên Sơ Tĩnh: "Không chê vào đâu được, có thể dùng ngay lần quay đầu tiên!" Tống Thần và Trương Tiểu Phong biểu hiện xuất sắc, đạt được kỳ vọng trong lòng đạo diễn.

Đặc biệt là Tống Thần, màn múa kiếm đó quả thực khiến đạo diễn ngẩn cả người, quá mượt mà!

Thậm chí ông còn định cắt một vài khung hình trong đó cho trailer!

Sau khi kết thúc một đoạn quay, Tống Thần thấy Trương Tiểu Phong quay sang các diễn viên quần chúng bên phải, ngoan ngoãn cúi đầu chào, lễ phép nói: "Mọi người vất vả rồi." Đúng là lễ phép thật, càng khiến anh muốn lừa cô bé về!

Lúc tháo các thiết bị như dây cáp, Tống Thần liếc nhìn cô bé, phát hiện cô đang cúi đầu nhìn những thiết bị đó, không biết đang nghĩ gì.

“Hình như rất thích treo dây cáp?” Tống Thần phát hiện ra một bí mật nhỏ của Trương Tiểu Phong, nhưng anh cũng có chút ngạc nhiên.

Vì treo dây cáp thực ra khá khó chịu, không hề thoải mái.

Diễn viên nào cũng không thích, đây cũng là lần đầu tiên Tống Thần phát hiện có người thích treo dây cáp. .....

Tiếp theo, phần Tống Thần phải quay cũng ở cùng một vị trí trong rừng trúc, đưa tay xoa đầu Tuyên Sơ Tĩnh.

Theo kịch bản của đạo diễn và biên kịch, khi xoa đầu Trương Tiểu Phong, đôi tai mèo của cô bé sẽ ẩn đi.

Về sau, Tuyên Sơ Tĩnh giải trừ được phong ấn yêu lực, có thể tự do điều khiển yêu lực trong cơ thể, một cái xoa đầu là biểu tượng của bán yêu, nên sẽ xoa cả tai mèo.

Đối với việc này, Tống Thần vô cùng háo hức, mong chờ.

“Xoa xoa đầu mèo nhỏ, vạn sự không sầu.” Tống Thần cười thầm trong lòng, nụ cười trên mặt gần như không thể che giấu được.

Dù sao thì có thể xoa đầu một thiên hậu, Tống Thần cảm thấy khá thú vị.

Khí chất của Tuyên Sơ Tĩnh mạnh mẽ như vậy, xoa đầu cô ấy, thật kích thích.

Trong lúc chuẩn bị, đạo diễn tiếp tục giảng giải cảnh quay cho Tống Thần và hỏi: “Tống Thần, cậu biết vuốt ve mèo không?

Lần này không cần xoa đầu như vừa rồi, cứ như lúc vuốt ve mèo bình thường là được.” “Biết một chút.” Tống Thần trả lời, giơ tay phải lên, dùng ngón cái và ngón trỏ làm động tác ra hiệu.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Tuyên Sơ Tĩnh và Tống Thần đứng đối mặt nhau.

May mà Tống Thần đủ cao, dựa vào chênh lệch chiều cao của hai người, giơ tay xoa đầu cũng không có cảm giác gượng gạo.

Nếu chênh lệch chiều cao không đủ, thiên hậu Tuyên còn phải hơi khuỵu người xuống một chút.

Đạo diễn không hô bắt đầu quay ngay, mà nhìn khung hình hai người đứng cùng nhau trong ống kính.

"Thoải mái thật." Ông thầm nghĩ, không có chút cảm giác gượng gạo nào, khung hình rất hài hòa.

Một đạo diễn khá kỹ tính, nếu cảm thấy khung hình không đủ hài hòa, sẽ yêu cầu chuyên gia trang điểm tìm cách, thay đổi tạo hình nhân vật, hoặc là cách trang điểm.

Còn Tống Thần đang đứng đối diện với Tuyên Sơ Tĩnh, đã sớm không thể chờ đợi được nữa.

"Nhanh lên nào, nhanh lên nào!" Không hiểu sao, Tuyên Sơ Tĩnh sắp được xoa đầu, cũng có chút… Vừa rồi nhìn Tống Thần giơ tay xoa đầu Trương Tiểu Phong, cả người cô không hiểu sao lại ngẩn ra.

Sau khi lệnh bắt đầu quay được đưa ra, Tống Thần ra tay, đưa móng vuốt của mình ra.

Hì hì, mèo con ơi, anh tới đây~ Tay phải của anh đặt lên đỉnh đầu Tuyên Sơ Tĩnh, sử dụng bộ kỹ thuật vuốt mèo mà Bạch Bạch thích nhất.

Bộ kỹ thuật này, mèo bình thường căn bản không chịu nổi.

"Ngô!" Trong khoảnh khắc, đôi mắt đẹp của Tuyên Sơ Tĩnh trợn tròn, dường như đã quên mất mình đang quay phim, cô hơi ngẩng đầu, nhìn vào mắt Tống Thần.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Vù vù…” Gió thổi qua rừng trúc.

Vài chiếc lá tre rơi từ trên trời xuống, đáp xuống bên cạnh hai người.

Tống Thần cúi đầu nhìn Tuyên Sơ Tĩnh đang ngẩng đầu nhìn mình, có một ảo giác mãnh liệt.

Anh thực sự cảm thấy như một con mèo đang ngẩng đầu nhìn mình.

Cảm giác quen thuộc đến lạ, giống như đã từng thường xuyên bị ánh mắt này nhìn chằm chằm.

Thật sự… quen thuộc… Tống Thần nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong đồng tử của Tuyên Sơ Tĩnh, trong lòng không khỏi khẽ động lòng cảm thán.

Đôi khi vuốt ve đầu thú cưng nhỏ, chúng hoặc là nhắm mắt cúi đầu, yên tĩnh tận hưởng, hoặc là sẽ hơi ngẩng đầu lên, đối mặt với bạn.

Thật sự rất giống một con mèo.

Tống Thần nhìn vị thiên hậu đại nhân, cảm thấy cô thực sự đã nắm bắt được thần thái của một con mèo.

Mọi chi tiết của cô đều hoàn hảo đến vậy, giống như một miêu yêu thực sự tồn tại!

Còn Tuyên Sơ Tĩnh, thì đang cố gắng kìm nén.

Cô luôn cảm thấy có một âm thanh kẹt trong cổ họng, nếu không liều mạng nhịn lại, e rằng sẽ phát ra.

Đó là tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng của loài mèo khi được vuốt ve thoải mái.

Lúc này, đầu óc Tuyên Sơ Tĩnh trống rỗng.

Không được, không thể kêu ra!

Cô không biết tại sao lại như vậy, cũng không biết tại sao cơ thể lại vừa cứng đờ, vừa thả lỏng, có một cảm giác mâu thuẫn khó tả.

Bạch Bạch ngày thường cũng giống như những con mèo khác, có tính khí của riêng mình.

Nhưng một khi được Tống Thần vuốt ve thoải mái, nó sẽ trở nên đặc biệt ngoan ngoãn.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy trong lòng có một trận rung động.

Tống Thần bị phong thái đặc biệt của người phụ nữ này mê hoặc trong giây lát.

Chậc, có chút quyến rũ nhỉ… Tuyên Sơ Tĩnh thì bị ảnh hưởng bởi dấu ấn từ sâu thẳm trong linh hồn!

Nó không ngừng tác động đến cô.

Tim của người đàn ông bắt đầu đập nhanh, còn tim của người phụ nữ thì chậm lại nửa nhịp.

Giấc mơ vô cùng chân thực đó, Tuyên Sơ Tĩnh vốn đã có chút ký ức mơ hồ.

Nhưng vào lúc này, có một cảm giác kỳ lạ, cô cảm thấy bàn tay trong mơ, và cả người đàn ông không nhìn rõ mặt kia!

Mình chắc chắn điên rồi!!

Tuyên Sơ Tĩnh hoàn hồn, thầm cảm thán trong lòng.

Chương 307

Tại sao lại mang cảm giác trong mơ vào hiện thực chứ!

Còn cho rằng Tống Thần chính là người đó!

Sao có thể chứ!?

Bên kia, đạo diễn cũng ngẩn người.

"Vãi chưởng…" Động tác ngẩng đầu này của Tuyên Sơ Tĩnh, không giống với thiết kế ban đầu!

Diễn xuất ngẫu hứng?

Trên phim trường, chuyện diễn xuất ngẫu hứng còn tùy vào tình hình.

Có diễn viên giỏi, diễn xuất ngẫu hứng sẽ có hiệu quả thần kỳ, thậm chí có thể trở thành kinh điển, được đưa vào sách giáo khoa.

Có diễn viên diễn xuất ngẫu hứng, chưa chắc đã được đạo diễn thích, đạo diễn sẽ cảm thấy họ đang làm chậm tiến độ, đang lãng phí tiền của đoàn phim.

Tuyên Sơ Tĩnh là nữ chính của 《Miêu Yêu》, một trong những nhà đầu tư, thân phận và địa vị của cô tự nhiên khác biệt.

Quan trọng nhất là, đạo diễn nhìn cảnh này trong khung hình, cũng có một cảm giác khó tả.

Hài hòa, thậm chí còn cảm thấy có chút ấm áp.

Dù sao thì khi ông xem, cũng có một cảm giác thoải mái khó tả, phảng phất như hai người trong khung hình nên như vậy!

"Đẹp quá!" Biên kịch bên cạnh thốt lên, có chút cảm động nhìn khung hình trong màn hình giám sát.

Đây chính là khung hình ông muốn, khung hình đã lờ mờ hiện ra trong đầu khi viết kịch bản, quá tuyệt vời.

Trong hai vị diễn viên.

Tống Thần thì vẫn thể hiện bình thường, nhưng diễn xuất bằng mắt của Tuyên Sơ Tĩnh, theo ông thấy, là cảnh quay có cảm xúc trọn vẹn, phức tạp và giằng xé nhất từ trước đến nay!

Hết cách, tố chất của một đạo diễn chuyên nghiệp, sẽ để ý đến những thứ này trên người diễn viên.

Đạo diễn bên kia đang ngẩn người, cũng không có ai hô "Cắt".

Nếu không ai hô cắt, Tống Thần đương nhiên sẽ tiếp tục xoa.

Dù sao thì mình cũng là đạo diễn mà!

Tâm trạng của Tống Thần hiện tại rất tốt, tay phải cảm nhận cảm giác chạm vào đôi tai mèo giả mà cảm thán.

"Cảm giác tai mèo này cũng tốt thật, giống như vuốt mèo thật vậy." Cảm giác chạm vào thiên hậu, thật tuyệt vời~ Nếu không phải khi đối diện với người phụ nữ này, Tống Thần cảm thấy quá mê hồn, có lẽ anh sẽ còn đắm chìm hơn nữa.

Lúc này anh đang có chút khống chế, sợ bị mê hoặc trong chốc lát.

"Thật đúng là chết người, do yêu tinh biến thành à?" Lần đầu tiên Tống Thần cảm nhận được điều này từ một người phụ nữ.

À không, lần thứ hai, lần đầu tiên là từ Khương Nguyệt Thanh, nhưng vì tính cách không đáng tin cậy của cô ấy, cảm giác đó nhanh chóng biến mất.

Tuyên Sơ Tĩnh giống như một vòng xoáy bao bọc lấy Tống Thần.

Nếu Tống Thần không tìm cách, anh sẽ lún sâu vào đó.

Không, có lẽ không phải là lún sâu, mà là trầm luân!

Mọi thứ khiến Tống Thần nhớ đến câu nói "Tôi khiêu chiến, nhược điểm mềm yếu của tôi." Mẹ nó, không thể tùy tiện khiêu chiến được!

Thế là, Tống Thần chủ động ra hiệu bằng mắt cho đạo diễn!

Nhanh lên!!

Lão tử sắp không chịu nổi rồi!!

Cuối cùng, đạo diễn hoàn hồn, lớn tiếng hô: "Cắt!" Tống Thần thu tay phải về, Tuyên Sơ Tĩnh vẫn đang ngẩng đầu nhìn, sau đó im lặng dời ánh mắt đi, có một cảm giác hụt hẫng khó tả.

Khoảng thời gian này thật kỳ lạ, rõ ràng bản chất cô là một người phụ nữ mạnh mẽ độc lập, một lòng vì sự nghiệp, nội tâm mạnh mẽ, không sợ sóng gió.

Nhưng từ sau giấc mơ đó, cô luôn cảm thấy trong lòng thiếu thiếu một cái gì đó.

Cụ thể là gì thì không nói được, cảm giác có chút giống như thiếu cảm giác an toàn, nhưng hình như lại không phải.

Gặp bác sĩ tâm lý bây giờ thì sẽ không đi, từ tình hình hiện tại xem ra, dường như vẫn đang dần dần tốt lên.

Nhưng khi ngủ vào ban đêm, cả người cô đều cuộn tròn lại.

Vừa rồi, khi Tống Thần đặt tay lên đầu cô, cô cảm thấy phần thiếu hụt trong lòng dường như đã được lấp đầy.

Có cảm giác an toàn, cũng cảm thấy vững tâm.

Một người đàn ông, có thể mang lại cảm giác an toàn cho một người phụ nữ… theo cô thấy, đây không phải là một tín hiệu tốt.

Đạo diễn đi đến trước mặt hai người, hỏi: "Diễn xuất ngẫu hứng à?" Tuyên Sơ Tĩnh hiện tại cả người đang trong trạng thái chậm nửa nhịp, một lúc sau mới gật đầu.

Đạo diễn trầm ngâm, nói: "Cảm giác khá tốt, nhưng cụ thể là gì thì tôi lại không nói rõ được.

Thế này đi, cảnh này cứ giữ lại trước, sau đó chúng ta quay thêm một cảnh theo kịch bản, lát nữa sẽ so sánh." Đôi khi, một số phân cảnh quan trọng sẽ được quay nhiều lần để chọn.

Có đạo diễn còn bá đạo hơn, quay mấy cái kết khác nhau rồi mới từ từ chọn.

Tống Thần: Tôi cũng từng làm vậy!

He he he~ Vì vậy mới khiến một số diễn viên sau khi quay xong, cũng không biết rốt cuộc phim kết thúc như thế nào.

Tống Thần nghe vậy, biết là sẽ tốn thời gian quay thêm vài lần, trong lòng nghĩ: "Lại có chuyện tốt như vậy sao?" Theo Tống Thần thấy, vừa rồi nhiều nhất cũng chỉ là xoa thử.

Giống như ăn thử vậy, không nghiện đâu.

Còn vì sao không nghiện, ai cũng hiểu mà!

Còn Tuyên Sơ Tĩnh thì mặt không biểu cảm gật đầu, dường như không để tâm.

Cô làm việc rất hiệu quả, đạo diễn vừa yêu cầu quay lại một lần, cô lập tức đi đến địa điểm quay trong rừng trúc, không chút chậm trễ.

Tống Thần thấy thiên hậu đã đi rồi, đành phải nhanh chân đi theo.

Đây là cô ấy chủ động yêu cầu mà!

Trong quá trình chuẩn bị trước khi quay, anh cúi đầu nhìn Tuyên Sơ Tĩnh một cái, hai người tình cờ lại nhìn nhau.

Tống Thần nhìn vào đôi mắt đẹp của cô, cảm thấy cô lại đang thử thách cán bộ rồi.

Đang đánh thức bản năng của đàn ông!

Tống Thần: Ai da!!

Lão phu chịu không nổi a!!

Khi chính thức bắt đầu quay, Tống Thần lại giơ tay lên, biểu cảm nghiêm túc, đồng thời trong lòng cảm thán: Lão phu lại đến đây!

Lần này, Tuyên Sơ Tĩnh theo yêu cầu của kịch bản, không ngước mắt nhìn, mí mắt hơi rũ xuống, vẻ mặt mang theo nỗi nhớ và sự đau thương.

Tống Thần cứ thế từ từ xoa, bàn tay to dần dần di chuyển, xoa nhẹ chiếc tai mèo bên trái của Tuyên Sơ Tĩnh.

Tâm trí Tống Thần: Ai da, không tệ nha~ Vì tay Tống Thần to và rộng, nên khi lòng bàn tay dần dần hạ xuống, mép ngoài bàn tay đã chạm vào tai trái thật sự của Tuyên Sơ Tĩnh ẩn trong mái tóc đen.

Tai thật của Tuyên Sơ Tĩnh.

Điều này khiến đôi mắt của Tuyên Sơ Tĩnh lập tức không còn khép hờ nữa, cơ thể phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, bốn mắt lại lần nữa nhìn nhau. (•_•; Đạo diễn nhìn khung hình, cả người lại ngẩn ra, trực tiếp đứng hình trong gió.

Hầy!

Hay lắm!

Lại không theo kịch bản!

Nhưng, ông lại cảm thấy phản ứng của Tuyên Sơ Tĩnh rất thú vị, cảnh này cũng có thể giữ lại làm phương án dự phòng.

Lòng kiên định của vị đạo diễn này cũng khá lớn, nhất định phải quay ra được hiệu quả mình muốn.

“Cắt!” Lần này đạo diễn không ngẩn người quá lâu.

“Cảnh này cũng giữ lại, quay thêm một lần nữa, lần này hoàn toàn theo kịch bản.” Đạo diễn nói xong, có chút không yên tâm dặn dò Tống Thần và Tuyên Sơ Tĩnh.

“Thật đấy!

Chương 308

Xin hai người đấy!

Cứ theo kịch bản đi mà!" Tống Thần đã được vuốt mèo thỏa mãn, cười gật đầu nói: "Được thôi!" Tuyên Sơ Tĩnh cúi đầu xoa hai má nóng bừng, hít thở sâu vài lần để thả lỏng tâm trạng rồi nói: "Lần này nhất định không có vấn đề gì!" Cứ như vậy, màn vuốt mèo lần thứ ba lại bắt đầu.

Kết quả cuối cùng, tổng cộng đã giữ lại năm cảnh dự phòng.

Đạo diễn: Hu hu hu, hai người lừa tôi!

Biên kịch: Ừm!

Không tệ!!

Đẩy thuyền thôi! .....

Cứ như vậy, công việc quay phim của Tống Thần trong đoàn 《Miêu Yêu》 cơ bản đã hoàn thành.

Bây giờ chỉ cần quay thêm một cảnh bóng lưng là được, ở cuối phim 《Miêu Yêu》, bán yêu nhìn thấy bóng dáng áo trắng kia trong đám đông, sau đó cả bộ phim sẽ kết thúc.

Cảnh bóng lưng này là một trong những cảnh cuối cùng của cả bộ phim, yêu cầu của đạo diễn rất cao, lại quay một lèo mấy cảnh liền.

Ngay cả góc độ mà máy thổi gió thổi tà áo, cũng đã thử nghiệm bảy tám lần.

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Tống Thần, đã có được một cảnh quay hoàn hảo nhất.

Tống Thần vốn dĩ cũng không định lên tiếng, dù sao cũng là đoàn

phim của người ta, mình chỉ là diễn viên khách mời, không phải đạo diễn khách mời, đôi khi không tiện lên tiếng.

Nhưng không chịu nổi vị đạo diễn này cứ mãi giày vò!

Sau khi quay xong, đạo diễn vẻ mặt mãn nguyện nói với Tuyên Sơ Tĩnh: "Lần này mời Tống Thần đóng vai hiệp khách áo trắng, tôi thấy rất tốt, thật sự cảm ơn anh Lưu." "Tôi vừa xem lại, ánh mắt của mấy diễn viên quần chúng nữ kia nhìn cậu ấy như muốn ăn tươi nuốt sống, chậc chậc chậc, lúc đó khán giả chắc chắn không chịu nổi." "....." Đạo diễn nói xong, mãi không thấy Tuyên Sơ Tĩnh trả lời, quay đầu nhìn vị thiên hậu, chỉ thấy cô lúc này đang nhìn khung hình trong máy quay mà thất thần.

Đạo diễn gọi thêm hai tiếng, cô mới hoàn hồn.

"Xin lỗi, vừa rồi có chút thất thần." "Hôm nay trạng thái của cô có vẻ không ổn lắm, hay là phần của cô hôm nay tạm dừng ở đây?" Thấy vẻ mặt Tuyên Sơ Tĩnh có chút khác thường, vì sức khỏe của diễn viên (cũng là đối tác), đạo diễn chủ động đề nghị.

Tuyên Sơ Tĩnh gật đầu, không từ chối.

Sau khi Tống Thần hoàn thành xuất sắc tất cả các nội dung quay phim, đạo diễn, biên kịch, chỉ đạo võ thuật của đoàn phim 《Miêu Yêu》, cũng như nhà sản xuất nghe tin chạy đến, đều chủ động kết bạn WeChat, và trao đổi số điện thoại.

Thực ra không ít người đã tiết lộ cho Tống Thần một bí mật không còn là bí mật, đều muốn vào đoàn phim của Tống Thần thử xem.

Đối với điều này, Tống Thần chỉ cười ha ha, không nói gì thêm.

Trước khi rời đi, Trương Tiểu Phong còn chạy đến, dùng giọng nói lí nhí, mặt đỏ bừng hỏi Tống Thần: "Cái đó....., xin chào, em có

thể, cũng kết bạn WeChat được không?" Thật đáng yêu (*?▽?*), phải bắt về đoàn phim của mình mới được!

Tống Thần nhìn cô bé, ngạc nhiên hỏi: "Em không biết anh sắp đi ghi hình 《Vừa Đi Vừa Hát》 à?" Đúng vậy, đây là yêu cầu thứ hai của Lưu Phẩm Hoa.

Ông nhờ Tống Thần đến một chương trình giải trí làm khách mời, vốn Tống Thần đã từ chối.

Nhưng sau khi nghe đó là chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》 mà Khương Nguyệt Thanh thường xem, Tống Thần đã thay đổi ý định.

Bởi vì anh cảm thấy nếu Khương Nguyệt Thanh có thể thấy mình trên TV, biểu cảm trên mặt cô ấy nhất định sẽ rất thú vị!

Ha ha ha ha ha ha!

Vì sở thích xấu xa này, Tống Thần đã đồng ý tham gia chương trình giải trí.

Nói đi cũng phải nói lại, đây là lần đầu tiên Tống Thần tham gia chương trình, vì ngoài lần lễ trao giải đó, Tống Thần gần như chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng.

"A?.....

Anh sắp tham gia 《Vừa Đi Vừa Hát》 sao?" Nghe Tống Thần nói, Trương Tiểu Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, sau khi nhìn Tống Thần, lại ngại ngùng cúi đầu xuống.

Khi quay phim thì rất tự nhiên, nhưng trong cuộc sống dường như lại khá khép kín.

Giống như một số người chơi game vậy, bình thường trong cuộc sống là người sợ xã hội, nhưng khi chơi game lại trở thành người hướng ngoại thượng đẳng!

“Ồ, ra là em không biết à.” Tống Thần cười, đưa tay phải ra, làm động tác bắt tay nói: “Chính thức tự giới thiệu, Tống Thần, một đạo diễn nổi tiếng, tuần sau sẽ đi ghi hình 《Vừa Đi Vừa Hát》, lúc đó mong khách mời thường trú như em chiếu cố nhiều hơn.” Trương Tiểu Phong bắt tay anh, sau đó nhanh như chớp thu tay về, cúi đầu nhìn viên sỏi nhỏ trên mặt đất, nói: “Vâng..... vâng ạ, vậy tuần sau gặp.” Đồng thời, trong lòng cô bé thầm cảm thán: Danh tiếng như vậy có thể gọi là nổi tiếng sao?

Tống Thần: Đương nhiên rồi, nổi tiếng, ý chỉ là fan trên Weibo đã hơn trăm triệu~ .....

“À, cũng khá thú vị, ủa!

Chờ đã!

Mình không phải là lolicon chứ!?” Sau khi Trương Tiểu Phong chạy đi, Tống Thần cười nhìn bóng lưng cô bé rời đi, đột nhiên một ý nghĩ đáng sợ nảy ra trong đầu.

Nhưng Tống Thần lập tức nghĩ đến thân hình nóng bỏng của Tuyên Sơ Tĩnh, đặc biệt là khi cô ấy lại gần. (Ở đây) “Ừm, mình quả nhiên thích cái lớn hơn!” Tống Thần sờ sờ mũi, gật đầu công nhận.

Đồng thời tay anh cũng không rảnh rỗi, đồng ý lời mời kết bạn của Trương Tiểu Phong, sau đó giống như mọi khi kết bạn mới, anh sẽ tiện tay bấm vào vòng bạn bè của đối phương, lướt qua một lượt.

Sau khi mở ra, Tống Thần phát hiện Trương Tiểu Phong có chia sẻ các bộ phim trên vòng bạn bè, 《Sa Hải》 và 《Đạo Mộ Bút Ký》 đều có chia sẻ, thậm chí còn có 《Đạn Chỉ Thiên》.

“Ồ ~ một fan phim ẩn giấu GET~” Sau đó, Tống Thần ngạc nhiên phát hiện đối phương không chỉ chia sẻ phim, mà còn chia sẻ cả nhạc phim do anh làm.

Cô bé thích nhạc phim, Tống Thần không ngạc nhiên.

Vì đó đều là những tác phẩm hợp tác với hệ thống, độ hoàn thiện có thể nói là đáng sợ.

Tống Thần nhớ cô bé này là thiên tài nhạc cụ mà, thông thạo nhiều loại nhạc cụ, nên thích nhạc phim là chuyện bình thường!

Ngược lại, không thích mới là không bình thường!

Thông qua các thông tin trên vòng bạn bè, Tống Thần đại khái đã biết lý do Trương Tiểu Phong tìm mình.

"Sở dĩ kết bạn, là vì em ấy là fan phim của mình à?" Tống Thần cười cười, cũng không nói nhiều.

Dù sao Tống Thần cảm thấy đây là chuyện bình thường, hết cách, ai bảo mình là một siêu sao chứ!

Đúng vậy, Tống Thần bây giờ tự xếp mình vào loại ngôi sao.

Đương nhiên không phải loại ngôi sao trong giới giải trí, mà là độ nổi tiếng có thể gọi là minh tinh.

Vì Tống Thần đã sớm không thể đi dạo trên phố, cho dù ăn mặc kín mít, vẫn sẽ bị fan trên phố phát hiện ra.

Quá đáng sợ!

Tống Thần: Ai, mình hoàn toàn không có ý định làm ngôi sao đâu! .....

Những ngôi sao nhỏ khác trong đoàn phim thấy Trương Tiểu Phong đã kết bạn thành công với Tống Thần, tất cả đều xúm lại muốn thêm WeChat của anh.

Tống Thần cũng hào phóng đưa mã QR WeChat ra, để mọi người quét mã kết bạn.

Giới giải trí mà, giao tiếp cơ bản là chuyện bình thường, loại không kết bạn mới là trường hợp đặc biệt.

Cũng thú vị, ngôi sao trong giới giải trí, cũng thường có ngôi sao mà mình thích… Tống Thần là thần tượng của những người này, chủ yếu là vì Tống Thần cũng phù hợp với sở thích của họ.

Đẹp trai, thân hình đẹp, quan trọng nhất là một đạo diễn siêu lợi hại.

Điều kiện như vậy đối với những nữ diễn viên nhỏ không có chỗ dựa, quả thực là sự tồn tại siêu cấp vô địch, thậm chí có thể nói là sự tồn tại mà họ hằng mơ ước.

Vì có bộ phim 《Lão Cửu Môn》 cần chuẩn bị, lại phải tham gia 《Vừa Đi Vừa Hát》.

Gần đây có thể phải tham gia vào khâu hậu kỳ của 《Lão Cửu Môn》, nên Tống Thần cũng không định ở lại đoàn phim 《Miêu Yêu》 lâu.

Sau khi chào tạm biệt mọi người, Tống Thần quay người rời đi trong ánh mắt luyến tiếc của mọi người trong đoàn phim 《Miêu Yêu》.

Lúc này, Tuyên Sơ Tĩnh vẫn im lặng đứng bên cạnh nhìn anh, nói: "Tống Thần, tôi tiễn cậu." Trên đường đi, cô cũng không nói với Tống Thần một câu nào, chỉ sau khi lên xe, gật đầu với anh, và vẫy tay tạm biệt.

Tống Thần trên xe: "???" Ý gì đây?

Tống Thần luôn cảm thấy vị thiên hậu đại nhân này rất mâu thuẫn, rõ ràng muốn thân thiết, nhưng nhiều lúc lại cố ý tạo ra một khoảng cách, kéo xa khoảng cách giữa hai người.

"Cũng không biết có phải là ảo giác của mình không." Tống Thần

lẩm bẩm trong lòng.

Tuyên Sơ Tĩnh sau khi nhìn chiếc xe đi xa, mới ngồi vào xe riêng của mình.

Nhắm mắt dưỡng thần mười phút, cô đứng dậy đi rót một ly nước đá.

Lúc này cô không thể nhắm mắt, nhắm mắt sẽ có hình ảnh hiện lên.

Khuôn mặt điển trai của Tống Thần đang đến gần, khiến tim cô đập loạn xạ.

Chương 309

Tuyên Sơ Tĩnh trước đó cảm thấy bệnh tình của mình đã có chút thuyên giảm, nhưng vừa rồi lại có dấu hiệu nặng thêm.

Suy nghĩ một lúc, Tuyên Sơ Tĩnh quyết định gọi video cho vị bác sĩ tâm lý sống cùng khu chung cư.

Vị nữ bác sĩ đeo kính gọng vàng nhanh chóng nhận cuộc gọi, hôm nay rõ ràng không có hẹn với bệnh nhân, lúc này cô đang mặc một chiếc váy ngủ ren màu tím.

"Sao vậy, thiên hậu đại nhân của tôi?" Nữ bác sĩ đang ăn táo hỏi, nghe tiếng cắn táo rôm rốp trong video, Tuyên Sơ Tĩnh biết đó là một quả táo giòn.

Tuyên Sơ Tĩnh không hề giấu diếm, kể hết chuyện xảy ra hôm nay, cũng như một phần cảm nhận của mình cho bác sĩ tâm lý.

Tuyên Sơ Tĩnh hiểu rõ, đã đi khám bác sĩ tâm lý, nếu cứ giấu giếm, thì thà không đi còn hơn.

Điều đó sẽ làm tăng thêm khó khăn, không chỉ cho bác sĩ, mà còn cho chính mình.

Tại sao phải làm chuyện bất tiện cho cả hai bên như vậy chứ?

Bởi vì một bác sĩ tâm lý ưu tú, một bác sĩ tâm lý có đạo đức nghề nghiệp cao, thực ra giống như một cái hố cây, chứa đựng bí mật, và cũng sẽ giữ kín những bí mật đó.

Người phụ nữ đeo kính gọng vàng này, từ khi hành nghề đến nay đối với bí mật của bệnh nhân luôn kín như bưng, vì vậy mới có lượng lớn khách hàng trong giới giải trí.

Cộng thêm Tuyên Sơ Tĩnh và cô ấy sống cùng một khu chung cư,

giữa hai người thực ra cũng có một tình bạn không hề nông cạn.

Nữ bác sĩ mặc váy ngủ ren màu tím đẩy gọng kính, nhìn Tuyên Sơ Tĩnh trong video, hỏi: "Khi anh ta chạm vào cô, trong lòng cô nảy sinh cảm giác dựa dẫm và an toàn?" "Cảm xúc rất phức tạp, tôi tạm thời chỉ có thể dùng hai từ này để hình dung." Tuyên Sơ Tĩnh trả lời.

Nữ bác sĩ gật đầu, tiếp tục nói: "Vậy cô muốn anh ta xoa đầu cô nhiều hơn?" Ai da, đẩy thuyền!

Đẩy thuyền!

Nữ bác sĩ tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm reo hò.

"Ừm." Tuyên Sơ Tĩnh mím môi, chỉ cảm thấy câu nói này nghe giống như một cô bé ngây thơ, khiến trong lòng cô sinh ra một chút xấu hổ, nhưng lại không thể không thừa nhận điều này.

"Ngoài ra thì sao?" Nữ bác sĩ hỏi dồn, trong lòng gào thét: Nhanh lên!

Nhanh lên!

"Không có gì nữa." Tuyên Sơ Tĩnh cứng miệng nói, tuy không nên giấu bác sĩ tâm lý, nhưng những lời xấu hổ đó, Tuyên Sơ Tĩnh thực sự không nói ra được.

"Thật không, tôi không tin." Nữ bác sĩ nhìn thấu mọi chuyện, trực tiếp nói.

"Tôi nói rồi, không có gì nữa." Sắc mặt Tuyên Sơ Tĩnh dần lạnh đi, trong lòng cũng hiểu đối phương đã nhìn ra tâm tư của mình, nhưng có chút không vui nói.

Nếu đã biết rồi thì yên lặng ngậm miệng lại không được sao?

Sao cứ phải hỏi ra làm gì!

"Không, biểu cảm của cô nói cho tôi biết, chắc chắn có." Nữ bác

sĩ bắt đầu con đường tìm chết của mình, trong video cứ lải nhải không ngừng.

"Có, chỉ là không nói ra thôi, không chỉ trong lòng có suy nghĩ, mà cả cơ thể cũng sẽ có những phản ứng bản năng?" "Cô đang kìm nén phải không?" Miệng nữ bác sĩ không ngừng, một loạt lời nói liên tục nhảy múa trên giới hạn của Tuyên Sơ Tĩnh.

Sắc mặt Tuyên Sơ Tĩnh càng lúc càng lạnh, lạnh đến cực điểm.

Cô nhắm mắt lại, nhớ lại cảm giác khi lòng bàn tay Tống Thần chạm vào tai mình, cũng như kỹ thuật vuốt mèo đặc biệt của anh, đều khiến cô như có dòng điện chạy khắp người.

"Ngón tay cắn tôi, liếm ngón tay… tôi thật sự điên rồi." Tuyên Sơ Tĩnh mí mắt rũ xuống nói, lời nói điên cuồng trong miệng một mặt là liếm ngón tay Tống Thần, mặt khác là nói ra cảm giác trong lòng.

"....." Nữ bác sĩ có tiếng tăm lừng lẫy trong ngành, rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, cô mới cười nói: "Ngăn chặn không bằng khơi thông, hay là… lần sau tìm cơ hội thử xem?" Lông mày Tuyên Sơ Tĩnh nhướng lên, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

Quan trọng nhất là, nếu thật sự có cơ hội như vậy, Tuyên Sơ Tĩnh thật sự không có tự tin… Nữ bác sĩ lập tức thua trận, nói: "Được rồi, tôi mua vé máy bay, ngày mai bay đến chỗ cô." Nói xong, cô tháo kính gọng vàng xuống, nhìn thẳng vào người hàng xóm của mình, nghiêm túc nói: "Thiên hậu đại nhân của tôi, xin hãy cẩn thận, đối với cô mà nói…" "Vô cùng nguy hiểm!" "Chị em à, cô sắp sa ngã rồi!" Sau khi kết thúc việc quay phim ở 《Miêu Yêu》, Tống Thần lên đường trở về đoàn phim của mình.

Lần quay phim này đối với anh là một trải nghiệm không tồi.

Bất kể là tạo hình cổ trang, cảnh đánh võ, hay là màn 【xoa đầu sát】 sau đó, đều khiến anh cảm thấy thú vị.

Ngồi chợp mắt trên máy bay, trong đầu anh thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh Tuyên Sơ Tĩnh ngước mắt nhìn mình.

Có câu nói là: đừng giả vờ không quan tâm, rõ ràng đã động lòng rồi.

Tống Thần không phải loại người kiêu ngạo.

Anh thừa nhận trong lòng, trong cảnh đó, anh thật sự đã động lòng.

Không có gì đáng xấu hổ, đàn ông mà!

Theo Tống Thần thấy, nếu Tuyên Sơ Tĩnh mà ở thời cổ đại, cũng là cấp bậc họa quốc ương dân.

Quan trọng nhất là, đối với cô, anh có một ham muốn khám phá khó tả, càng tiếp cận, lại càng muốn đi sâu hơn.

Mỹ nhân như rượu ngon, một khi đã nghiện, sẽ tham chén.

"Ai mà chịu nổi chứ." Tống Thần cười cười, xua tan những suy nghĩ lung tung trong lòng.

Cảm giác vuốt ve thiên hậu tuy tuyệt vời, nhưng anh lại nhớ những ngày vuốt ve Bạch Bạch hơn.

Dù sao thì khi vuốt mèo, Bạch Bạch sẽ tương tác với anh, sẽ dùng răng nhẹ nhàng cắn ngón tay anh, hai cái chân nhỏ sẽ bám lấy lòng bàn tay, sau đó lè lưỡi liếm vài cái, ra hiệu đã được vuốt đủ rồi.

Thiên hậu đại nhân khí chất mạnh mẽ, không thể cho anh sự tương tác ở cấp độ đó.

Nhưng, đó cũng xác thực là lần đầu tiên Tống Thần có cảm xúc khác lạ như vậy kể từ khi linh hồn dung hợp.

“Quả nhiên, đã đến tuổi hormone tiết ra điên cuồng rồi.” Tống Thần cười cười, đeo bịt mắt, tiếp tục chợp mắt. .....

Trở về đoàn phim, Tống Thần nhìn phó đạo diễn suýt bị Khương Hạo hành hạ đến phát điên, có chút thương cảm vỗ vỗ vai đối phương: “Vất vả cho cậu rồi!” “Hu hu hu, đạo diễn phải nhớ sự hy sinh của tôi đấy!” Phó đạo diễn khóc lóc nhìn Tống Thần, yêu cầu anh phải ghi cho mình một công lao lớn.

“Ừ ừ.” Tống Thần lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tiếp theo bắt đầu nhìn quanh tìm bóng dáng Khương Hạo.

Kết quả hoàn toàn không thấy bóng dáng Khương Hạo đâu, khiến Tống Thần cảm thấy có chút kỳ lạ.

Thằng nhóc đó đi đâu rồi, rõ ràng thằng nhóc này nên là người đầu tiên lao đến bên cạnh mình khi mình trở về.

Nhưng lần này lại hoàn toàn không có.

“Khương Hạo đi đâu rồi?” Tống Thần hỏi phó đạo diễn, nhưng đối phương cũng ngơ ngác nhìn anh: “Không biết nữa, mới vừa rồi còn ở đây mà.” “.....

Thật kỳ lạ.” Với sự tò mò, Tống Thần đi khắp nơi tìm bóng dáng Khương Hạo, trong quá trình tìm kiếm, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ đáng sợ: Lẽ nào nữ thi ngàn năm kia lại xuất hiện!?

Lại giở trò bắt cóc?

Nghĩ đến đây, Tống Thần trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra bắt đầu chạy trong đoàn phim.

Vì tốc độ quá nhanh, khiến mọi người trong đoàn chỉ cảm thấy một bóng đen lao qua.

Hoàn toàn không nhìn rõ là cái gì.

“Vãi, vừa rồi có cái gì vèo qua vậy?” “Lẽ nào là con chuột đen lớn!?

Tốc độ nhanh quá đi!?

Mắt thường không bắt kịp!” “Tốc độ thật sự quá vô lý!

Nhưng tôi lại có thể nhìn thấy, hình như là bóng người?” “Hả?

Người?

Đùa à!” “A!

Theo tốc độ vừa rồi!

Cậu có biết tốc độ của người đó phải nhanh đến mức nào không?” “Thật sự nếu là người, nhà vô địch thế giới hoàn toàn không phải là đối thủ đâu!!” …… Trong lúc mọi người trong đoàn phim đang kinh ngạc, Tống Thần cũng đã đi một vòng khắp đoàn phim.

Tuy không tìm thấy bóng dáng Khương Hạo, nhưng cũng không phát hiện ra bất kỳ hơi thở nào của nữ thi ngàn năm.

Sự tồn tại của âm khí đáng sợ đó, cho dù chỉ còn lại một chút cũng sẽ bị Tống Thần phát hiện, hơi thở đó, Tống Thần thực sự quá quen thuộc rồi.

Nhưng lúc này lại hoàn toàn không phát hiện ra.

“Kỳ lạ, vậy thằng nhóc Khương Hạo đi đâu rồi?

Lẽ nào đi chơi rồi?” Tống Thần đi trên đường, đồng thời giấu Hắc Kim Cổ Đao đi.

“Hàm Nguyệt, thật đấy!

Tin anh đi!

Anh học được rồi!” Đột nhiên, giọng nói nịnh nọt của Khương Hạo truyền vào tai Tống Thần.

Chương 310

Sau đó Tống Thần bắt đầu tìm kiếm, không lâu sau, trong một bụi cỏ tìm thấy Khương Hạo đang ngồi xổm gọi điện thoại.

Lúc này Khương Hạo đang gọi điện cho Bạch Hàm Nguyệt, nói với cô ấy rằng đã học được cách quay phim từ anh họ, tỏ ý có thể giúp đỡ.

Thằng nhóc này hỏng rồi…… Đứng sau lưng Khương Hạo, Tống Thần lạnh lùng nhìn bóng lưng cậu ta, nghe những lời lẽ liếm cẩu không ngừng phát ra từ miệng cậu.

Tống Thần hoàn toàn cảm thấy tài khoản chính của cậu mình đã phế rồi, thậm chí còn định gọi điện báo cho cậu.

Mau luyện tài khoản phụ đi, tài khoản chính không dùng được nữa rồi. .....

Sau khi Tống Thần quay lại nắm quyền quay phim, tiến độ quay phim bắt đầu tăng tốc điên cuồng.

Các diễn viên bao gồm cả Trương Nguyệt Thần hoàn toàn hiểu được thế nào là một đạo diễn mạnh mẽ sẽ nâng cao diễn kỹ của diễn viên.

Diễn kỹ của mọi người dưới sự giúp đỡ của Tống Thần, đang tiến hóa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đối với điều này, cả diễn viên và Tống Thần đều rất hài lòng.

Rất nhanh, một tuần sau, 《Lão Cửu Môn》 tuyên bố đóng máy.

Và Tống Thần đã phá lệ đồng ý cho phóng viên tham gia tiệc đóng máy, khiến các nhân viên đã làm việc cùng đoàn phim của Tống Thần từ lâu cảm thấy rất ngạc nhiên.

Mọi người đều cảm thấy Tống Thần dường như có chút thay đổi, nhưng lại không nói ra được là thay đổi ở đâu.

Đêm đó, các thông tin về tiệc đóng máy của 《Lão Cửu Môn》 đều bị tiết lộ.

Lần đầu tiên do các công ty tin tức giải trí tiết lộ, khiến nhiều fan phim của Tống Thần ngẩn cả người. 【Tình hình gì đây!?

Mấy tài khoản marketing này không phải cố tình bịa tin giả cho chúng ta xem đấy chứ?】 【Không thể nào!!

Thật hay giả vậy?!】 【Hình như là thật!

Xem kìa, đoàn phim 《Lão Cửu Môn》 đều đã tiết lộ rồi!

Tên Tống Thần kia đang giơ tay chữ V kìa!!】 【Hay lắm!

Trước đây đều là Long Hoa Entertainment hoặc Tống Thần tung trailer!

Lần này thật bất ngờ!】 【Không tồi!

Không tồi!!

Mau sắp xếp ngày bán vé trước cho tôi đi!】 【Liệu có công bố vào dịp nghỉ lễ Quốc khánh không nhỉ?

Hửm?】 【Có khả năng lắm!

Tuy có hơi gấp!

Nhưng theo tốc độ của Tống Thần thì hoàn toàn kịp!】 【Được!

Lần này tôi nhất định phải giành được vé xem suất chiếu đầu!

Tôi không tin lần này sẽ thất bại!】 【Giống nhau!

Giống nhau!

Tôi cũng không tin mình sẽ thất bại!】 【A, tôi đã nhìn thấu rồi!

Lần nào cũng nói vậy!

Kết quả lần nào cũng không giành được vé!】【(`*) Ai!!

Vé khó giành quá!

Lại còn có bọn phe vé đáng ghét!】【Đúng vậy!

Bọn phe vé chết tiệt mau biến hết đi!!】.....

Ngay khi 《Lão Cửu Môn》 tuyên bố đóng máy, 《Miêu Yêu》 của Tuyên Sơ Tĩnh cũng vừa quay xong những cảnh cuối cùng.

Bắt đầu công bố đóng máy trên mạng. .....

Thời gian trôi nhanh, đã đến ngày đi ghi hình 《Vừa Đi Vừa Hát》.

Chương trình này do đội ngũ giải trí của Long Hoa Entertainment sản xuất, có quan hệ khá lớn với Lưu Phẩm Hoa, ông là một trong những người lên kế hoạch cho chương trình, nhưng bản thân ông không đảm nhận vị trí tổng đạo diễn.

Chỉ là kỳ này, Lưu Phẩm Hoa sẽ tiếp quản vị trí tổng đạo diễn, do chính ông tự mình ghi hình.

Tống Thần cảm thán: Sao mình không biết ông ấy có tài này nhỉ?

Lưu Phẩm Hoa đã đến địa điểm ghi hình trước Tống Thần một ngày để chuẩn bị.

Còn Tống Thần, chỉ đơn giản thu dọn hành lý, mang theo một ít đồ dùng sinh hoạt cơ bản rồi lên đường.

Về mặt dựng phim, đối với Tống Thần, tranh thủ thời gian rảnh là có thể dựng, nhẹ nhàng đã sắp dựng xong rồi.

Còn về phần làm hiệu ứng đặc biệt, có hệ thống giúp đỡ, có thể dễ dàng hoàn thành.

Kỳ chương trình lần này vốn có bộ ba "Thiết Tam Giác" tham gia, nhưng do lịch trình của Tiêu Dương đột nhiên có thêm một việc quan trọng, hoàn toàn không có thời gian tham gia chương trình này.

Chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối không thể tham gia.

Đối với điều này, Tiêu Dương đã than vãn nửa ngày trong nhóm chat, bày tỏ không thể nghe Tống Thần hát trực tiếp, thực sự quá đáng tiếc.

Trần Hạo Hãn và Tằng Nhất Hi im lặng cười không nói.

Đối với điều này Tống Thần chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu, tôi có nói là sẽ hát đâu?

Chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》, thực ra là các ngôi sao sẽ ở trong mấy chiếc xe RV, những chiếc xe này sẽ đi đến các thành phố có phong tục tập quán khác nhau, sau đó mọi người sẽ mang theo nhạc cụ, hát vài bài ở ven đường hoặc một số địa điểm ngoài trời lớn.

Khách mời thường trú chỉ có ba người, một ca sĩ sáng tác gạo cội tên Tào Lỗi, sau đó có một nam ca sĩ trẻ mới nổi, tên Lưu Thanh Hồng, và thiếu nữ thiên tài nhạc cụ Trương Tiểu Phong mà Tống Thần đã gặp.

Hình tượng của họ có chút giống một gia đình ba người, ông bố không đáng tin cậy dẫn theo đứa con trai còn không đáng tin cậy hơn và cô con gái ngoan ngoãn đã lo lắng hết lòng, đi du lịch tự lái khắp cả nước.

Còn về khách mời mỗi kỳ, cũng không đáng tin cậy đi đâu được, dù sao cũng là chơi nhạc, cứ thế chơi bừa.

Có lúc, chương trình này cũng không theo đuổi việc bài hát có được công chúng yêu thích hay không, có hay không, dù sao cũng là chơi thôi, cái cần là hiệu quả giải trí.

Tại hiện trường ghi hình 《Vừa Đi Vừa Hát》, em gái quốc dân Trương Tiểu Phong, đang ngồi trong xe RV chỉnh đàn guitar, chỉ là hôm nay có chút lơ đễnh, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô gái năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, trên mặt chưa hề trang điểm.

Có lẽ là do lợi thế tuổi tác, hoặc có lẽ da cô thực sự rất đẹp, mặt mộc, làn da vẫn trông vô cùng mịn màng, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Cô buộc một bím tóc đuôi ngựa đơn giản, vì trông giống cô hàng xóm, nên duyên với khán giả luôn cực tốt.

Trong chương trình này, mỗi lần mọi người thấy cô gái trầm tĩnh này một mình ở đó luyện nhạc cụ, sẽ cảm thấy thư thái, có một cảm giác năm tháng yên bình.

Cư dân mạng đều bày tỏ, bố mẹ cô kiếp trước chắc chắn đã cứu cả dải ngân hà, kiếp này mới có thể sinh ra một cô con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, xinh đẹp như vậy.

Lúc này, một chiếc xe bảo mẫu dừng lại bên cạnh xe RV, một người đàn ông mặc áo phông ngắn tay màu đen xuống xe, sau đó lấy hành lý ra.

Trương Tiểu Phong vừa nhìn thấy Tống Thần, đã dừng động tác trong tay, hít một hơi thật sâu, đặt đàn guitar lên bàn, rồi lập tức xuống xe.

Cô đã theo dõi hết các bộ phim của Tống Thần, từ 《Đạo Mộ Bút Ký》, đã bị Tống Thần thu hút sâu sắc.

Chỉ là sau khi xuống xe, cô cũng không dám đến quá gần Tống Thần, giữ một khoảng cách không xa không gần, gật đầu chào anh.

"Lại gặp nhau rồi." Tống Thần cười với cô, nói: "Đợi một chút

nhé.” Tống Thần lại mở cửa xe bảo mẫu, bắt đầu gọi Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn xuống xe.

Hai người này cùng một xe với anh, vừa lên xe đã ngủ say như chết, tiếng ngáy vang trời, cũng không biết tối qua có phải cả đêm không ngủ không.

“Nhất Hi, lão Trần, đến nơi rồi, tỉnh dậy đi!” Tống Thần gọi hai người đang ngủ trong xe.

“A?

Đến rồi à?” Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn mơ màng tỉnh dậy, sau đó mơ màng xuống xe.

Bên ngoài, Trương Tiểu Phong lễ phép chào mọi người, gọi một tiếng “thầy” này, một tiếng “thầy” kia, vô cùng ngoan ngoãn.

Dù thời gian lăn lộn trong giới giải trí của cô bé còn nhiều hơn Tằng Nhất Hi gấp mấy lần, nhưng đứa trẻ này lễ phép thật!!

Tống Thần nhìn về phía đội ngũ quay phim, nhanh chóng nhìn thấy Lưu Phẩm Hoa trong đám đông.

Chương 311

Lưu Phẩm Hoa mỉm cười với anh, sau đó làm động tác ra hiệu im lặng, ý bảo bây giờ đang ghi hình, không cần đặc biệt chào hỏi.

Cảm giác mà Lưu Phẩm Hoa mang lại cho Tống Thần, là tuy ông chú đẹp trai này khi làm việc rất nghiêm túc bá đạo, toàn thân toát ra khí chất của một kẻ độc tài, nhưng lại có một cảm giác ôn hòa.

Lúc này, hai vị khách mời thường trú khác của 《Vừa Đi Vừa Hát》 cũng đi tới, Tào Lỗi có địa vị cao trong giới giải trí, Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn đều phải gọi một tiếng thầy Tào, Tống Thần là người tôn trọng người lớn tuổi, hiểu quy tắc, cũng đứng bên cạnh gọi theo.

Còn nam ca sĩ mới nổi Lưu Thanh Hồng, chỉ lớn hơn Tống Thần hai tuổi.

Anh khá tài năng, nhưng phong cách âm nhạc lại khá kén người nghe, thuộc loại mà mọi người xem chương trình thì thấy bài hát khá hay, nhưng một khi tải về điện thoại, ngày thường lại ít khi lấy ra nghe.

Có những bài hát như vậy, xem trực tiếp thì thấy không tồi, nhưng chỉ nghe thôi thì lại không cảm được.

Đối với Lưu Thanh Hồng mà nói, anh có chút ngưỡng mộ Tống Thần, người đã thành danh khi còn trẻ, nổi tiếng chỉ trong vài tháng.

Người này quay phim cũng có thể nổi tiếng, thật vô lý!

Tào Lỗi lập tức gọi mọi người lên xe, nói là đã làm trà sữa bí truyền cho mọi người.

Đây là quy trình bắt buộc của chương trình, vì nhà tài trợ cho

chương trình này là sữa, bố nhà tài trợ mỗi kỳ đều phải lộ diện, ít nhất năm lần.

Lên xe, Tống Thần uống một ngụm, cảm thấy vị cũng tạm được.

Tào Lỗi liếc nhìn Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn, hai người này cũng từng là thành viên nhóm nhạc thần tượng, biết chơi nhạc cụ và hát hò.

Còn Trần Hạo Hãn thì là vì phải tập hợp đủ bộ ba Thiết Tam Giác, nhưng Tiêu Dương đã chạy trước rồi.

Nhìn Tống Thần đang ngồi yên vị trên ghế, Tào Lỗi bắt đầu câu chuyện: "Ồ, đạo diễn Tống không mang nhạc cụ à, tôi nghe tổ chương trình nói rồi, cậu biên khúc rất lợi hại đấy." Nghe đến chủ đề này, Trương Tiểu Phong đang ngoan ngoãn uống trà sữa bên cạnh lập tức ngẩng đầu, nói: "Đúng vậy ạ!" Lúc đầu giọng điệu hơi cao, sau đó lập tức ngại ngùng cúi đầu xuống.

Tào Lỗi cười cười, nói: "Ồ, ra là ở đây có fan hâm mộ." Điều này khiến Trương Tiểu Phong càng thêm ngại ngùng, trực tiếp úp mặt vào cốc trà.

Tống Thần nhìn Tào Lỗi, nói: "Thầy Tào, trước đó em có nhắn tin cho Tiểu Dư, anh ấy đồng ý cho em mượn nhạc cụ, nên em lười không mang theo." "Không hổ là đạo diễn Tống, công tác chuẩn bị thật đầy đủ!" Tằng Nhất Hi liếc nhìn Tống Thần cảm thán: "Em chỉ mang theo cây đàn guitar của mình, nhưng đạo diễn Tống phải thể hiện giọng hát của mình đi chứ!" "Trong hợp đồng không có ghi điều đó đâu, đó là giá khác rồi." Tống Thần cười nói.

Tằng Nhất Hi nhìn anh cười nói: "Ai da, đạo diễn đừng ngại ngùng mà!" Cuộc trò chuyện ban nãy đã kéo gần khoảng cách giữa mọi người, sau đó ai nấy cũng có thể thoải mái đùa giỡn với nhau.

Trong đó, điều mọi người tò mò nhất chính là thủ pháp quay phim của Tống Thần.

Tại sao anh có thể quay được những khung hình đẹp đến vậy?

Đối với những câu hỏi này, Tống Thần đều giải đáp rất nghiêm túc, hoàn toàn không sợ kỹ thuật của mình bị người khác học mất.

Đành chịu thôi, có những thứ dù biết lý thuyết cũng không thể sao chép hoàn chỉnh được.

Giống như công thức chế tạo bom nguyên tử, dù có đặt trong thư viện cho người ta đọc thì liệu có ai học được cách chế tạo không? .....

Buổi chiều, mọi người bắt đầu chuẩn bị cho phần âm nhạc biểu diễn tối nay.

Theo yêu cầu của tổ chương trình, tổng cộng phải hát sáu bài.

Trừ Trương Tiểu Phong ra, mỗi người hát một bài, sau đó cuối cùng cả nhóm sẽ hợp tác trong một ca khúc.

Thực ra, phần lớn thời gian của cả chương trình đều sẽ dành cho bài hát hợp tác này.

"Không ăn cơm à?" Tào Lỗi nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, ngắm mười mấy giây rồi cảm thán.

"Mùa hè vừa mới qua, hay là chúng ta lấy mùa hè làm chủ đề, làm một bài kết thúc mùa hạ đi?" "Được đó!" Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn sáng mắt lên, cảm thấy ý tưởng này rất thú vị.

Được nghe Tống Thần hát ngay tại chỗ, ai cũng thấy hứng thú.

Trong lúc mọi người chuẩn bị thảo luận xem nên cover bài hát nào, Tằng Nhất Hi đột nhiên nhìn về phía Tống Thần hỏi: "Tống đạo, trong kho nhạc của anh có bài hát mới nào về mùa hè không?" Tằng

Nhất Hi biết Tống Thần có một kho nhạc, đó là lần cậu vô tình thấy trên máy tính của Tống Thần có một thư mục tên là "Âm nhạc".

Tống Thần mở ra cho cậu xem, bên trong toàn là file nhạc. 《Thập Niên Nhân Gian》, cùng rất nhiều bản nhạc nền khác đều do một tay Tống Thần sáng tác!

Trong phút chốc, ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt đổ dồn về phía Tống Thần.

"Vậy phải định sẵn phong cách trước đã," Tống Thần không trả lời thẳng mà cười nói.

Bây giờ anh đã hoàn toàn khác với trước kia, không còn phải dựa vào hậu kỳ chỉnh âm để hát nữa, bởi vì hệ thống đã cho Tống Thần kỹ năng ca hát.

Nó trực tiếp giúp Tống Thần leo lên hàng ngũ ca sĩ đỉnh cao thế giới.

"Ghê thật, nghe khẩu khí này, chẳng lẽ có mấy bài hát về mùa hè với phong cách khác nhau luôn à?" Trần Hạo Hãn giơ ngón tay cái lên.

Trần Hạo Hãn cũng từng xem qua tập tin trên máy tính của Tống Thần.

Lúc đó, trong máy tính của anh hình như có bốn thư mục.

Trần Hạo Hãn ngẩn người rồi nói: "Tống đạo, nếu tôi nhớ không lầm, trong máy tính của anh có mấy thư mục, chẳng lẽ là: Xuân, Hạ, Thu, Đông?" Tống Thần gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Không có." "Nhưng tôi có thể viết ngay bây giờ." "Hít—" Trần Hạo Hãn lập tức hít một hơi khí lạnh: "Nể anh luôn!" Tào Lỗi lại thấy khá thú vị, nói: "Được đó, vậy định phong cách trước đi.

Sau đó xem Tống đạo thể hiện thế nào!" Nói rồi, ông nhìn Trương Tiểu Phong một cái, bảo: "Để em gái định đi, tôi nhìn là biết, em ấy

chắc chắn là fan của Tống đạo.” “A?

Em định ạ?” Trương Tiểu Phong ngẩng đầu nhìn mọi người, mặt mày mờ mịt.

Cô gái này trong show thực tế phần lớn thời gian đều có cảm giác tồn tại khá thấp, cũng ít nói.

Tào Lỗi muốn quan tâm cô bé nên thường xuyên kéo chủ đề về phía cô.

Trần Hạo Hãn ở bên cạnh hùa theo: “Tiểu Phong, cho Tống đạo một đề bài khó đi, nhạc nền của sự hồi tưởng, chọn một phong cách khác biệt xem nào!” Trương Tiểu Phong nhìn Tống Thần, trên mặt lộ vẻ dò hỏi.

Tống Thần gật đầu, nói: “Không sao đâu, cứ chơi thôi.” *Anh đây à!

Đang bật hack đấy nhé!* Đồng thời, Tống Thần cũng biết Trương Tiểu Phong khi quay 《Miêu Yêu》, trước ống kính rất tự nhiên, dù đu dây có vất vả thế nào cũng thấy vui vẻ, thoải mái.

Trong cuộc sống, có lẽ cô bé khá áp lực.

Mọi người đều thích cô, cảm thấy cô ngoan ngoãn hiểu chuyện, dường như thời kỳ nổi loạn của tuổi thanh xuân đã trực tiếp lướt qua cô.

Cô bé lúc nào cũng dịu dàng, thích yên tĩnh, với ai cũng lễ phép, nói năng nhỏ nhẹ, không ồn ào không quấy phá.

Tống Thần ngược lại cảm thấy, thật ra thỉnh thoảng cô bé có thể không ngoan một chút.

Tuổi còn nhỏ, sống mệt mỏi vậy làm gì.

Không đúng, lớn tuổi rồi cũng không cần phải sống mệt mỏi như

vậy!

Trương Tiểu Phong đối diện với ánh mắt của Tống Thần, lấy hết can đảm, thăm dò hỏi: "Vậy... rock có được không ạ?" Lời này vừa thốt ra, những người còn lại đều kinh ngạc!

Không ai ngờ đề nghị này lại xuất phát từ miệng Trương Tiểu Phong, hoàn toàn không phải phong cách thường ngày của cô bé!

Tống Thần nghe vậy, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vô cùng rối rắm và khó xử.

Ngay khi Trương Tiểu Phong cảm thấy mình đã nói sai, khiến khách mời rơi vào tình thế khó xử, Tống Thần mới nói: "Cũng không phải là không được." *Tôi mà bị làm khó á?

Giả vờ thôi, haha!* Trước đó, vẻ mặt khó xử và rối rắm của Tống Thần không chỉ khiến Trương Tiểu Phong, mà cả Tằng Nhất Hi và những người khác cũng nghĩ rằng phong cách rock này thực sự đã làm khó Tống Thần.

Họ cố ý để Trương Tiểu Phong chọn một hướng đi lạ, chỉ để xem náo nhiệt, nhưng không ngờ cô bé Trương Tiểu Phong thường ngày dịu dàng ít nói lại đề xuất nhạc rock.

Lý do Tào Lỗi định chủ đề mùa hè, thực ra là do Lưu Phẩm Hoa gợi ý.

Không ai ngờ rằng Tống Thần chỉ đang diễn kịch, sau một hồi giả vờ, anh đã hào phóng chấp nhận đề nghị của Trương Tiểu Phong. *Thôi không diễn nữa, tôi lật bài đây!* "Mùa hè mùa hè, rock rock, có gì to tát đâu." Tống Thần lấy máy tính ra khỏi túi, Trần Hạo Hãn và Tằng Nhất Hi khá thân quen liền lập tức ghé vào xem thư mục của anh.

Tống Thần nhích mông, dùng thân mình che máy tính, xoay màn

hình về phía Trương Tiểu Phong, làm bộ phòng trộm.

Tống Thần cười nói: "Này!

Chỉ có trẻ vị thành niên mới được xem dưới sự giám sát của tôi." Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn chỉ đành thôi, kho nhạc của người ta, người ta có quyền quyết định.

Nhưng Trần Hạo Hãn vẫn chưa từ bỏ, quyết định dò xét manh mối từ biểu cảm của Trương Tiểu Phong!

Chỉ thấy ánh mắt Trương Tiểu Phong dừng lại trên máy tính, đôi mắt xinh đẹp lập tức mở to. *Đây đều là nhạc nền sao?

Nhiều thế này á?* Trương Tiểu Phong lẳng lặng nhìn, với tư cách là một fan phim kiêm fan nhạc của Tống Thần, cô cảm giác như đã phát hiện ra một kho báu khổng lồ!

Cô lén dùng khóe mắt liếc Tống Thần một cái, chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Cô thực sự chỉ muốn táo bạo một lần, nên mới thăm dò đưa ra yêu cầu như vậy.

Tuy Trương Tiểu Phong là thành viên thường trú trong 《Vừa Đi Vừa Hát》, nhưng cô chưa bao giờ làm khó khách mời, cũng không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào.

Trên thực tế, trong các chương trình tạp kỹ, một số người dẫn chương trình hoặc thành viên thường trú sẽ rất điên cuồng, vì hiệu ứng chương trình mà chơi khăm hoặc làm khó người khác.

Chương 312

Nhưng cô không ngờ, Tống Thần lại thật sự đồng ý.

Đối với một fan phim kiêm fan nhạc, điều này gần như là viên mãn.

Đồng thời, lại có một cảm giác nổi loạn nho nhỏ được thỏa mãn.

Tống Thần tùy tay mở một bản demo, tiếng nhạc dạo đầu của bài hát bắt đầu vang lên.

Đây là một trong những bài hát anh thích nhất, trước đây rảnh rỗi không có việc gì làm nên đã hoàn thành nó.

Trong chương trình chính thức, đoạn này chắc chắn sẽ bị biên tập viên cắt đi phần lớn nội dung, để duy trì cảm giác mới mẻ cho buổi biểu diễn chính thức.

Khi tiếng hát vang lên, Trương Tiểu Phong nhìn vào lời bài hát, chỉ cảm thấy nội tâm mình như bị chạm nhẹ, có một công tắc nào đó dường như đã được bật lên.

Suốt cả quá trình, cô đều ngây ngốc nhìn lời bài hát, cả người có chút thất thần.

Đến khi hoàn hồn, cô chỉ thấy Tống Thần vẫn đang cười nhìn mình. .....

"Khụ khụ." Trương Tiểu Phong vội vàng cúi đầu, có chút ngượng ngùng, cảm thấy mình hơi thất thố.

Tống Thần vốn định vỗ nhẹ vào vai cô, nhưng nghĩ lại cô bé mười sáu tuổi cũng đã là một thiếu nữ, nam nữ hữu biệt, nên lại thu tay về, trên mặt vẫn cười, trêu chọc: "Không sao, thích bài hát của tôi đâu phải chuyện gì mất mặt." "Mặc dù tôi chỉ là một đạo diễn thôi~"

Trương Tiểu Phong bị trêu như vậy, đầu càng cúi thấp hơn.

Tống Thần nhìn cô, hỏi: "Tiểu Phong có biết hát không?" Câu hỏi này khiến Trương Tiểu Phong đang cúi đầu vội vàng xua tay, cái mông nhỏ đang ngồi trên ghế cũng nhích về sau, rõ ràng là có sự kháng cự mạnh mẽ.

"Em... em bị điếc nhạc ạ." Trương Tiểu Phong có chút lúng túng nói.

Tống Thần nhìn Trương Tiểu Phong như vậy, trong lòng có chút cảm xúc. *Trông giống mình trước đây quá, nhưng mình bây giờ đã hack game rồi.* Lưu Thanh Hồng ở bên cạnh nói xen vào: "Tống Thần, bảo Tiểu Phong chơi nhạc cụ thì không vấn đề gì, một mình con bé biết bảy loại nhạc cụ, nhưng bảo hát thì sống chết không chịu hát." "Vậy à." Tống Thần gật đầu, cũng không nói nhiều, nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán nội dung khác.

Nhưng vì Tống Thần có khuôn mặt poker face quá tốt, nên mọi người đều không phát hiện ra anh có chút suy tư.

Sau khi bản demo được phát xong, Tào Lỗi có kinh nghiệm nhất trong nhóm cũng không bình luận nhiều, chỉ nói bốn chữ: "Hậu sinh khả úy." Ông cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước tài năng của chàng trai trẻ Tống Thần, đặc biệt là khi đối phương không phải là một nhạc sĩ chuyên nghiệp mà có thể làm được đến mức này.

Ông đã trải qua thời kỳ mà nhạc rock cực kỳ huy hoàng.

Nhiều năm trước, tư tưởng của mọi người không được cởi mở như bây giờ, lúc đó nhạc rock có thể bùng nổ trực tiếp, cảm giác đó vô cùng mãnh liệt.

Cũng chính vì thế, thể loại âm nhạc này lại gắn liền với từ "tinh thần".

Người ta sẽ nói về "tinh thần rock", nhưng thường không nói về "tinh thần dân ca" hay "tinh thần blues".

Tào Lỗi thời trẻ cũng từng chơi trong một ban nhạc, ban nhạc rock nổi nhất thời đó tên là Hắc Thạch, Tào Lỗi từng viết bài hát cho ban nhạc đó, chỉ là bài hát đó không nổi đình nổi đám, không được coi là tác phẩm tiêu biểu.

Tào Lỗi nghe ra được, bài rock về mùa hè này của Tống Thần có tính đại chúng khá mạnh.

So với nhạc rock thịnh hành trong nước thời kỳ đầu, cảm giác nghe có sự khác biệt rõ rệt.

Nhưng chất lượng bài hát rất cao, quan trọng nhất là, sáng tác của Tống Thần rất trưởng thành. (Hệ thống: Vì có sự tồn tại của ta!

Sao có thể không mạnh được?) Tào Lỗi là một nhà sáng tác ưu tú, ông biết rõ rằng, sáng tác của người trẻ tuổi sẽ có những điểm sáng, nhưng cũng sẽ có những khuyết điểm rõ ràng.

Tác phẩm trưởng thành sẽ nghe bền hơn.

Có những bài hát, mười mấy năm sau nghe lại, thậm chí không tin nổi đó là tác phẩm của mười mấy năm trước. (Một vị nào đó đang uống trà sữa vỗ tay: "Ai u, không tồi nha!") Nghe xong bản demo, mọi người đều rất hứng khởi.

Đã quyết định biểu diễn một bài hát theo hình thức ban nhạc, vậy thì phải phân công công việc cho tốt.

Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn phụ trách phần guitar điện và bass.

Mặc dù Trần Hạo Hãn nói mình không biết chơi, nhưng sau khi được mọi người khuyên nhủ, anh thử chơi bass và phát hiện mình có thể đánh ra tiếng.

Vì vậy, lúc đó, Trần Hạo Hãn sẽ đệm một vài đoạn nhạc đơn giản.

Tào Lỗi phụ trách hát một chút hòa âm, lúc này mới thấy được vị thế của ông trong giới, người càng già, việc làm càng nhẹ nhàng.

Còn lại keyboard và trống.

Theo lẽ thường, Trương Tiểu Phong là một cô gái từng đoạt giải trong cuộc thi piano quốc tế, nên để cô phụ trách keyboard là hợp lý nhất, nhưng phần keyboard trong cả bài hát thực ra rất ít, thậm chí có thể bỏ đi.

Trương Tiểu Phong tự mình xung phong, dùng giọng nói nhẹ nhàng, giơ tay nói: "Cái đó... em, em có thể chơi trống được không ạ?" Lưu Thanh Hồng trực tiếp ngẩn người, hỏi: "Tiểu Phong, con học chơi trống từ khi nào vậy?" Ông có chút không tưởng tượng được, Trương Tiểu Phong dịu dàng ngoan ngoãn khi chơi trống sẽ trông như thế nào.

Trương Tiểu Phong đưa hai ngón tay ra ra hiệu, nói: "Con biết một chút xíu, gần đây tự học." Với tài năng của cô bé trong lĩnh vực nhạc cụ, "một chút xíu" đó cũng đủ để đè bẹp một đám người nghiệp dư.

Đây chính là thiên tài!

Tống Thần nhìn cô gái nói năng nhỏ nhẹ, cười nói: "Được chứ, anh thấy rất hợp." Câu nói này khiến những người xung quanh đều mặt đầy dấu hỏi, cảm thấy logic của Tống Thần cũng thật kỳ quái.

Tống Thần trước khi xuyên không, cũng không thấy nhiều cô gái dễ thương chơi trống, ấn tượng sâu sắc nhất là cảnh Saito Asuka chơi trống jazz.

Phải nói là, rất ngầu!

Rất bùng nổ!

Tuyệt, quan trọng nhất là hình ảnh đẹp, mãn nhãn, nên được các fan cuồng nhan sắc tôn lên thành sân khấu thần cấp.

Cô bé này lại thích đu dây, tự học trống jazz.

Tống Thần thầm nghĩ trong lòng, càng cảm thấy cô bé diễn viên nhí bắt đầu đóng phim từ năm 8 tuổi này thật thú vị.

Càng bị kìm nén, kết quả nội tâm lại càng nổi loạn.

Tiếp theo là quá trình luyện tập khẩn trương. .....

Màn đêm buông xuống, xe RV đã đến một khu nghỉ dưỡng nào đó, tối nay mọi người sẽ tổ chức một bữa tiệc nướng.

Lúc này, Tống Thần tỏ ra hứng thú nhất trong ngày, nụ cười trên mặt anh bắt đầu nở rộ.

"Ăn cơm~ ăn cơm~ ăn cơm~" Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn đã quen không còn gì lạ, nói: "Toang rồi, thuộc tính ham ăn của Tống đạo lại bộc phát rồi!" Tào Lỗi cũng không biết từ đâu lôi ra một thùng bia. (Thực ra là do tổ chương trình do Lưu Phẩm Hoa dẫn đầu cung cấp!

Chỉ là ống kính không quay vào.) Trương Tiểu Phong lẳng lặng đi sang một bên, chủ động lấy xiên nướng, chuẩn bị nướng thịt. 【Ting!

Kỹ năng đầu bếp thần cấp bắt đầu khởi động!】 Đầu bếp Tống Thần online!

Tống Thần ngồi phịch xuống bên cạnh Trương Tiểu Phong, nhận lấy xiên nướng trong tay cô, quay đầu hét với mọi người.

"Hôm nay mọi người có phúc rồi, để tôi cho các vị xem tài nấu nướng cấp thần bếp của tôi, thuộc tính nướng BBQ của tôi đã max level rồi đấy." "Ồ, vậy tôi chờ đấy nhé!" Trần Hạo Hãn ra vẻ khách hàng, ngồi vắt vẻo trên ghế.

"Phải chừa cho tôi một lon bia đấy." Tống Thần quay đầu nói, đạo

diễn vừa lên tiếng, Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn vội vàng gật đầu đồng ý.

Đắc tội ai chứ không thể đắc tội đạo diễn được!

Trương Tiểu Phong ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tống Thần, cả người ngồi thẳng tắp, mẹ và người quản lý của cô có yêu cầu rất cao về hình thể.

Đồng thời, cô cũng cảm thấy nếu con gái ngồi quá tùy tiện sẽ trông không có khí chất, nên phần lớn thời gian, tư thế ngồi của cô đều giống như học sinh tiểu học trong giờ học công khai.

Tống Thần nhìn cô gái nhỏ, cảm thấy hơi thương.

Rõ ràng cũng là tuổi nên được phóng túng, kết quả lại vì một số cái gọi là hình tượng, thiết lập nhân vật, mà sống sượng bóp chết cả tuổi thơ.

"Đưa cho tôi bột thì là." Nhìn Trương Tiểu Phong đang lẳng lặng nướng thịt, Tống Thần nhân cơ hội bắt chuyện.

Nhận lấy bột thì là từ Trương Tiểu Phong, anh vừa lật xiên nướng vừa nói: "Em đến từ đoàn phim 《Miêu Yêu》 à?" Trương Tiểu Phong gật đầu, nói: "Em đến trước anh một ngày." "Đóng phim có mệt không?" Với tư cách là đạo diễn, Tống Thần hỏi.

Thực ra câu hỏi này, Tống Thần gần như hỏi tất cả mọi người trong đoàn phim.

Anh có thể dựa vào những câu trả lời khác nhau để phân biệt những cảm xúc khác nhau.

"Cũng được ạ." Sắc mặt Trương Tiểu Phong có chút đờ đẫn, mắt nhìn chằm chằm vào xiên nướng.

"Cũng được, là quen rồi?" Tống Thần hỏi tiếp.

Trương Tiểu Phong quay đầu nhìn anh một cái, nói: "Đều có một chút ạ." Cô gái này bắt đầu làm diễn viên nhí từ năm tám tuổi, kỹ năng diễn xuất của cô năm tám tuổi có thể đè bẹp phần lớn diễn viên trẻ trên thị trường hiện nay.

Chương 313

Các bậc tiền bối trong ngành đều nói, diễn xuất của cô bé này thực ra đã đạt đến cấp ảnh hậu, chỉ là phần lớn tác phẩm đều diễn vai phụ, sau này nếu có cơ hội diễn nữ chính, có khả năng rất lớn sẽ đăng quang ảnh hậu!

Vì vậy, tuy cô không biết mánh khóe gì, đội ngũ sau lưng cũng không mạnh, nhưng không bao giờ thiếu phim để đóng, không thiếu tài nguyên.

Rốt cuộc, diễn viên nhí ở độ tuổi này, thị trường khá khan hiếm.

Thông thường, cũng có những diễn viên gạo cội kiếm tiền trái lương tâm, mở miệng khen lấy khen để, cư dân mạng nghe xong không nhịn được mà cầm bàn phím lên, hóa thân thành lục địa kiện tiên.

Nhưng khen Trương Tiểu Phong, mọi người đều cảm thấy có lý, thậm chí còn thấy khen hơi dè dặt, sao không khen hết lời đi?

Nếu diễn những cảnh bi thương, khả năng truyền tải cảm xúc của cô bé phải gọi là tuyệt đỉnh.

"Em có thích đóng phim không?" Tống Thần vừa lật thịt nướng vừa hỏi tiếp, mỡ thịt nướng dưới ánh lửa hồng bắt đầu chảy ra.

"Thích ạ." Đối với thứ mình thích, Trương Tiểu Phong không chút do dự.

Phần lớn thời gian, cô cảm thấy đóng phim thoải mái hơn, có thể mượn vỏ bọc của nhân vật để giải tỏa những cảm xúc khác nhau trong lòng ở phim trường.

"Vậy à~~" Tống Thần gật đầu, chú ý thấy Trần Hạo Hãn và Tào

Lỗi đang vui vẻ uống bia tán gẫu, mắt anh hơi đảo một vòng rồi đột nhiên nói: "Nhìn kìa, họ đang uống bia ở đó, còn chúng ta thì hít khói ở đây, chúng ta có nên chọn ngẫu nhiên một thực khách may mắn, cho thêm chút cay, rồi thêm chút mù tạt không?" "???" Ống kính quay được cảnh này, anh quay phim cũng choáng váng. *Trời ơi, đây là em gái quốc dân ngoan ngoãn hiểu chuyện nhất trong lòng mọi người đó, Tống Thần đang làm gì vậy!?

Đừng có dạy hư con người ta!!* "Hả?" Trương Tiểu Phong kỳ quái nhìn Tống Thần một cái.

Anh lại không thèm để ý, trực tiếp ra tay, nói: "Làm một xiên đi, anh làm kín đáo một chút, lát nữa em phụ trách bưng lên." Chẳng mấy chốc, xiên thịt nướng được thêm gia vị bí mật của Tống Thần (và cô bé) đã hoàn thành.

"Này, anh quét xong rồi, em không lên tiếng ngăn cản, nên là đồng phạm nhé." Tống Thần nhanh như chớp nướng xong xiên thịt, sau đó cười nói với Trương Tiểu Phong.

Cả một quá trình diễn ra, khiến Trương Tiểu Phong ngây người, nhưng không hiểu sao, lại cảm thấy rất vui.

Rõ ràng... rõ ràng rất trẻ con mà!

"Em thấy nên để ở góc hay là trộn lẫn vào, giấu ở dưới?" Tống Thần lại bắt đầu lôi kéo Trương Tiểu Phong làm chuyện xấu, khiến Lưu Phẩm Hoa đang xem ở hậu trường khóe miệng co giật liên hồi. *Tên này sao mà nghịch ngợm thế nhỉ?* Trương Tiểu Phong cẩn thận giơ tay phải lên, nửa bàn tay bị tay áo dài che khuất, chỉ lộ ra một đoạn ngón tay nhỏ, sau đó chỉ xuống dưới, ý bảo giấu đi.

Chỉ xong, Trương Tiểu Phong lập tức rụt tay về, gò má cũng vì trò đùa dai này mà hơi nóng lên.

“Được được, có thiên phú.” Tống Thần nói năng ngày càng khó hiểu, khiến Lưu Phẩm Hoa bắt đầu hơi nghi ngờ cách mời của mình rốt cuộc là đúng hay sai.

Đợi đĩa thịt nướng được bưng lên bàn, Tống Thần thì ngân nga giai điệu tiếp tục nướng mẻ tiếp theo, dường như không hề quan tâm đến tình hình bên kia.

Ngược lại, Trương Tiểu Phong lại có chút căng thẳng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Tằng Nhất Hi và những người khác.

“Ái chà... mẹ ơi...” Cuối cùng, Trần Hạo Hãn đã trúng chiêu, cả người ngũ quan đều méo xệch.

Gã mập đeo dây chuyền vàng to, ưỡn bụng, cứ ở đó xuýt xoa.

“Trời, xiên này cay thế, vị nồng quá!” Trần Hạo Hãn nói xong, đưa cho Tằng Nhất Hi, bảo: “Thiên Chân, thử đi.” “Thử cái con khỉ, tôi có ngốc đâu.” Tằng Nhất Hi ghét bỏ đẩy ra, hai người bắt đầu đùa giỡn một cách khó hiểu.

Đùa giỡn một hồi, cả hai đều quên tìm hung thủ.

Đương nhiên, cũng có khả năng cả hai đã đoán ra ai làm, nhưng lại không dám vạch trần.

Tống Thần liếc nhìn Trương Tiểu Phong một cái, chỉ thấy cả người cô hơi cúi đầu, thân mình cũng hơi co lại, nhưng mũi chân lại thỉnh thoảng nhẹ nhàng nhấc lên rồi hạ xuống, lặp đi lặp lại như vậy.

Tống Thần cũng không biết vì sao, lại khá quan tâm đến Trương Tiểu Phong.

Vì cô bé trông dễ thương và gần gũi, thật sự có cảm giác như em gái trong nhà?

Lúc này, Tống Thần nướng xong mẻ thịt nướng thứ hai, lần này

anh lại tiếp tục chơi khăm, từ một xiên biến thành ba xiên.

Trương Tiểu Phong nhìn thấy, mắt trợn to.

“Thấy chưa, anh là chuyên gia chơi khăm đấy.” Tống Thần trẻ con lại tự phụ nói.

“Phụt... anh nên đi đóng phim hài thì hơn.” Trương Tiểu Phong cũng có chút không nhịn được, *tuy em là fan phim của anh, nhưng như vậy thật sự ngốc nghếch quá đi.* Tống Thần nhún vai, nói: “Anh thấy em có tư chất đấy, có muốn bái anh làm sư phụ không?” “Hả?” Trương Tiểu Phong có chút theo không kịp logic của anh. *Bái sư?

Đóng phim sao?* “Em có xem mấy bộ phim võ hiệp không, sư phụ dùng độc ấy, cách để kiểm tra đệ tử là để đồ đệ hạ độc mình, lúc nào thành công thì lúc đó xuất sư.” Tống Thần nói năng có vẻ rất logic.

“Hình như... có tình tiết như vậy.” Trương Tiểu Phong ngẩn người nói.

“Đúng không, vậy đồ nhi sau này phải cố gắng nhiều hơn nhé, vi sư cảnh giác cao lắm đấy.” Tống Thần thuận miệng nói.

“Nhưng, nhưng...” Trương Tiểu Phong căn bản không đồng ý tham gia vào trò chơi trẻ con này.

Cô không hiểu Tống Thần đang nói gì, cô cũng đâu có muốn bái sư.

Tống Thần không để ý, một mình bưng đĩa thịt nướng may mắn, đi về phía Tằng Nhất Hi và những người khác.

Trương Tiểu Phong nhìn đĩa thịt nướng, trong đó có ba xiên trúng giải đặc biệt, không hiểu sao lại thấy có chút vui.

Sau khi ngồi xuống bàn ăn, cô cũng ăn.

Cuối cùng, có một xiên cô ăn phải, lại bị cay đến mức cười toe

toét.

Tào Lỗi đều nghi ngờ, hôm nay em gái này lạ quá, không lẽ bị cay đến ngốc rồi?

Còn về trò đùa dai của Tống Thần, chắc chắn cũng không ai để ý, ngược lại, mọi người còn cảm thấy hiệu ứng chương trình rất tốt.

Dù sao thì Tống Thần vốn là người lúc thì trông nghiêm túc, lúc thì lại có chút cà lơ phất phơ.

Ở đoàn phim cũng vậy.

Tống Thần thì chỉ ở một bên nhìn Trương Tiểu Phong, cũng không quan tâm cô bị cay, miệng nói: "Đồ nhi à, vừa rồi con bị cay đến cười khanh khách, trông giống một con gà mái già." Trương Tiểu Phong bị trêu như vậy, không nhịn được lại cười một tiếng, sau đó cũng cảm thấy mình giống một con gà mái già, rồi lại không nhịn được cười tiếp.

Tào Lỗi và Lưu Thanh Hồng nhìn nhau, lần đầu tiên thấy khách mời dám trêu chọc em gái quốc dân như vậy. *Không sợ sau khi chương trình phát sóng, bị các hiệp sĩ của công chúa quốc dân này chửi cho chết à?

Em gái thành đồ đệ?* Lưu Thanh Hồng thậm chí còn cảm thấy Tống Thần đang gián tiếp chiếm hời, không thì sao lại cao hơn một bậc.

Tống Thần: *Nghĩ nhiều rồi.

Tôi còn không quen.* Nhưng dù mọi người có hỏi thế nào, hai người cũng không chịu nói rõ mối quan hệ sư đồ này là gì.

Quá trẻ con, mất mặt lắm.

Nhưng Tào Lỗi và Lưu Thanh Hồng cũng cảm nhận được, từ khi

muội muội tham gia ghi hình 《Vừa Đi Vừa Hát》 đến nay, hôm nay là ngày cảm xúc của cô bé phản hồi nhiệt tình nhất.

Thế giới này thật kỳ lạ, có những điều không được phép.

Người mạnh mẽ không được phép yếu đuối, người lương thiện không được phép ích kỷ, người hiểu chuyện không được phép hồ đồ, người hài hước lạc quan không được phép bi thương.

Tống Thần cảm thấy, có lẽ cô bé có thể trở thành ảnh hậu, nhưng khả năng cao hơn là sẽ biến thành một kẻ điên vì diễn xuất. .....

Đêm đã khuya.

Trương Tiểu Phong ngủ sớm, đang tuổi lớn mà, nên về xe RV ngủ trước, trong xe có một không gian riêng cho cô.

Chuyện này rất bình thường, không thể để một cô gái ngủ cùng một đám đàn ông được.

Bên ngoài chỉ còn lại một đám đàn ông và những chai bia rỗng trên bàn.

Trước khi đi ngủ, chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》 có một tiết mục quen thuộc, đó là để mỗi khách mời kể một câu chuyện nhỏ, tốt nhất là có chút kinh dị, nhưng lại không được quá đáng sợ, chỉ cần điều tiết không khí là được.

Quy tắc không được quá đáng sợ là do Tào Lỗi đặt ra, vì có một lần ông bị câu chuyện của một khách mời dọa cho phát khiếp.

Tào Lỗi: *Sao vậy?

Đàn ông không được sợ ma à?* Bình thường ông toàn lấy việc dọa khách mời làm vui, lần đó trực tiếp bị dọa đến cả đêm không ngủ được.

Sau khi tập đó phát sóng, phản hồi của khán giả cũng phân hóa hai

cực, có người nói bị dọa sợ.

Sau đó, tiết mục này biến thành kể những câu chuyện kỳ lạ là được, không nhất thiết phải đáng sợ hay kinh dị.

Nhưng nhất định phải đủ lạ!

Chương 314

Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn thật sự quá tệ, rõ ràng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng đến lượt kể thì đều kể như chuyện cười nhạt nhẽo.

Quan trọng nhất là, rõ ràng không buồn cười, lại còn giống như những người kể chuyện cười tệ nhất, kể lắp ba lắp bắp, cứ khúc khích cười mãi không thôi.

Tống Thần: *Thật làm mất mặt đoàn phim của tôi quá, xem ra, phải để đạo diễn như tôi ra tay rồi!* Đến lượt Tống Thần, anh đối mặt với ống kính, kể một câu chuyện ngắn, cũng có chút cảm hứng.

Thực ra, đó là một đoạn nhỏ trong nhật ký của Rorschach trong phim 《Watchmen》, Tống Thần có ấn tượng khá sâu sắc với đoạn này.

Trong đám đông nhân viên, Lưu Phẩm Hoa nhìn Tống Thần, cũng tò mò không kém.

Chỉ thấy anh mở miệng nói: "【Có một người đi gặp bác sĩ, nói mình bị trầm cảm, cuộc sống sao mà cay nghiệt, cô độc và tuyệt vọng thế này.】" "【Bác sĩ nói: 'Chú hề nổi tiếng nhất đang ở trong thành phố, hãy đến tìm anh ta đi, anh ta sẽ khiến ông vui lên.'】" "【'Nhưng thưa bác sĩ,' người đàn ông đột nhiên khóc lớn: 'Tôi chính là chú hề đó!'】" ???

Trong phút chốc, mọi người đều im lặng.

Không nói nên lời, tóm lại...

Ôi!

Cảm thấy thật đau lòng!

Câu chuyện Tống Thần kể rất ngắn, ngắn hơn nhiều so với Tằng

Nhất Hi và Trần Hạo Hãn.

Về mặt gây tò mò và ngắn gọn, anh là chuyên gia.

Cứ xem mấy cái Easter Egg trong phim là biết, he he he!

Nhưng, câu chuyện chỉ vài chục chữ, những điều ẩn chứa trong đó lại đáng để suy ngẫm.

Câu chuyện này mang một cú twist rõ ràng, thuộc loại lật ngược tình thế.

Mới nghe sẽ thấy ngẩn người, ngay sau đó sẽ cảm thấy đau lòng.

"Nhưng thưa bác sĩ, tôi chính là chú hề đó!" Một câu nói khiến trong đầu Tào Lỗi hiện lên cả một bức tranh.

Ông có một sự thôi thúc mạnh mẽ, đó là lấy câu chuyện này làm nguyên mẫu, viết một bài hát.

Nội dung MV cũng đã nghĩ xong, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, gương mặt đẫm nước mắt không trang điểm, và gương mặt của chú hề với khóe miệng rách toác, thay đổi luân phiên.

Ông cảm thấy như vậy sẽ cực kỳ ấn tượng!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tào Lỗi cuối cùng thở dài một hơi, lại tu ừng ực mấy ngụm bia, nhìn Tống Thần một cách sâu sắc.

"Câu chuyện này, khiến tôi nhớ đến mấy người bạn cũ trong giới." "Tống Thần đúng là đạo diễn xuất sắc nhất!" Tào Lỗi chỉ nói đến đó, không có ý định tiếp tục nói thêm.

Những người khác cũng không hỏi thêm, dù sao cũng đang ghi hình, chủ đề này khá nhạy cảm.

Ai cũng là người trong giới, đều biết rằng có những người, trước ống kính và sau ống kính, hoàn toàn là hai con người khác nhau.

Ví dụ như những người làm hài kịch, hoặc những nghệ sĩ hài có khiếu tạp kỹ, ngoài đời lại rất nghiêm túc, ít nói ít cười, thậm chí tính tình nóng nảy, hoặc u uất.

Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần khá thân, ông luôn cảm thấy câu chuyện Tống Thần kể có ẩn ý.

Sau khi phát sóng, câu chuyện nhỏ có cú twist này, có lẽ cũng sẽ gây được sự chú ý của khán giả.

Đứng trong đám đông, ông làm một cử chỉ với Tào Lỗi.

Tào Lỗi nhận được tín hiệu, nói với mọi người: "Được rồi, vậy mọi người nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải biểu diễn nữa." Theo Lưu Phẩm Hoa, tiết mục này kết thúc đột ngột như vậy, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Không cần đi sâu vào bàn luận, hãy để lại khoảng trắng cho khán giả.

Lưu Phẩm Hoa đoán rằng, sau khi tập này phát sóng, có thể sẽ có họa sĩ, chuyên vẽ vài bức tranh cho câu chuyện mà Tống Thần kể. .....

Cả đêm, Tống Thần vẫn ngủ rất ngon.

Có lẽ từ khi có được máu Kỳ Lân, bây giờ anh ngủ rất sâu, rất ngon giấc.

Đương nhiên, khi có nguy hiểm, Tống Thần có thể phản ứng cực nhanh.

Dù Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn ngủ ở giường tầng đối diện ngáy rất to, cũng gần như không ảnh hưởng gì đến Tống Thần.

Đàn ông ngáy thực ra khá bình thường, tỷ lệ cao hơn phụ nữ.

Dữ liệu này cho chúng ta biết... nên ngủ cùng con gái nhiều hơn.

.....

Sau khi ngủ đủ tám tiếng, Tống Thần tự nhiên tỉnh giấc.

Anh nhẹ nhàng bước ra khỏi xe RV, hít thở không khí trong lành buổi sáng.

Chỉ thấy Trương Tiểu Phong lúc này đang nằm trên ghế tựa, tai đeo tai nghe, tay cầm một quyển sách, dường như đang học từ vựng tiếng Anh.

Cô bé này, hai năm nữa là thi đại học.

"Tuổi còn nhỏ, đã có cảm giác vừa học vừa làm rồi." Tống Thần lẩm bẩm trong lòng, trong đầu nhớ lại khoảnh khắc thi đại học trong hai kiếp, ôi... thật đau khổ.

Tống Thần không làm phiền Trương Tiểu Phong, đi ra một nơi khá xa để luyện giọng.

Ừm, đây là lần đầu tiên anh mở giọng sau khi có được kỹ năng âm nhạc.

Vì buổi sáng và buổi chiều, đều phải luyện tập.

Khi mặt trời sắp lặn, tổ chương trình đột nhiên thông báo với mọi người, địa điểm biểu diễn hôm nay khác với mọi khi, không phải ở ven đường, mà là ở một công viên nước lớn cách đây nửa tiếng lái xe.

Tổ trưởng tổ khuấy động không khí Trần Hạo Hãn, lập tức phát ra một tiếng khoa trương: "Oa!" Công viên nước này, đêm nay sẽ tổ chức lễ hội âm nhạc dưới nước cuối cùng trong năm, họ sẽ xuất hiện trong tiết mục cuối cùng của lễ hội, mang đến bất ngờ cho khán giả.

Mặc dù mùa hè đã qua, đã lập thu từ lâu.

Nhưng thời nay, đầu tháng mười vẫn còn nóng, huống chi bây giờ mới là giữa tháng chín.

Vì vậy, công viên nước có không ít du khách mặc đồ mát mẻ, lễ hội âm nhạc dưới nước đôi khi còn sôi động hơn cả lễ hội âm nhạc bình thường.

Âm nhạc rung động, cơ thể cũng rung động theo.

Sóng nước cuồn cuộn, cơ thể cũng cuồn cuộn theo.

Cảnh tượng đó... chậc chậc, khá là kích thích!

Mọi người nói chuyện vài câu rồi lên xe RV, bắt đầu đi đến công viên nước.

Đến nơi, mọi người bắt đầu chuẩn bị ở hậu trường.

Trương Tiểu Phong ngồi bên cạnh Tống Thần, trông có vẻ hơi căng thẳng.

"Không sao, cứ xem như đang chơi thôi." Tống Thần nhìn cô bé nói, dù sao anh cũng vậy.

Tống Thần nhìn cô đồ đệ bất đắc dĩ, nói: "Này, lát nữa cứ thả lỏng mà chơi là được, không cần lo lắng mắc lỗi." "Hả?

Đánh sai nhịp cũng không sao ạ?" Trương Tiểu Phong ngẩn người hỏi.

"Không sao cả, bài hát này là tác phẩm mới đúng không, khán giả dưới sân khấu đều chưa nghe qua đúng không?" Tống Thần nhún vai nói: "Vậy nên ai biết em đánh trống có sai không?" Tống Thần nói tiếp: "Biết đâu họ lại nghĩ đó là một thiết kế phức tạp." "Giống như phim của anh, những màn ứng biến đều là những thứ không có trong kịch bản!" Thực tế, đúng là có một số bài hát, tiết tấu không nằm trên phách, mà cố ý có vài câu rơi vào nửa phách.

Trương Tiểu Phong nghe anh nói, chỉ thấy dở khóc dở cười, nhưng lại thấy khá thú vị.

“Sắp đến giờ rồi.” Tống Thần nhìn đồng hồ.

Quả nhiên, trên sân khấu, có nhân viên của 《Vừa Đi Vừa Hát》 lên sân khấu, cầm micro bắt đầu nói chuyện với khán giả tại hiện trường.

“Khụ khụ, chào mọi người, chúng tôi là tổ chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》, mọi người có xem chương trình tạp kỹ này không?” Dưới sân khấu lập tức vang lên một vài tiếng reo hò, chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》 tuy không quá nổi, nhưng độ hot cũng không thấp.

Khán giả chợt hiểu ra, thảo nào lúc vào cửa lần này, không được phép mang điện thoại.

Tuy người đến công viên nước bản thân sẽ không mang điện thoại, nhưng cũng có một số người sẽ đặc biệt đến để quay video và chụp ảnh.

“Tiếp theo, trong tiết mục cuối cùng của lễ hội âm nhạc tại đây, sẽ do các khách mời của chúng tôi trong 《Vừa Đi Vừa Hát》 mang đến cho mọi người một màn biểu diễn.” “Chúng tôi sẽ công bố tên người biểu diễn theo thứ tự.” Một cái tên nối tiếp một cái tên được xướng lên, phản ứng dưới sân khấu đều rất mạnh mẽ.

Như Tào Lỗi và những người khác, khán giả không bất ngờ, là thành viên thường trú mà.

Nhưng Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn đều rất nổi, đặc biệt là sau khi 《Đạo Mộ Bút Ký - Thập Niên》 phát sóng, độ hot của hai vị minh tinh này cũng lên một tầm cao mới.

“Và khách mời đặc biệt của chúng ta có Tống Thần!” Hai chữ “Tống Thần” vừa xuất hiện, dưới sân khấu lập tức vang lên những tiếng reo hò và la hét không ngớt.

Chương 315

Anh bây giờ quá hot, đạo diễn đỉnh lưu không phải là chuyện đùa.

Ở hậu trường, Tống Thần liếc nhìn Trương Tiểu Phong đang vểnh tai lắng nghe, vẻ mặt tự mãn nói.

“Sư phụ ta đủ nổi không?

Bái ta làm sư phụ không thiệt thòi chứ?” “Ta chỉ làm hậu trường thôi đấy, nếu ta mà đóng phim, thì làm gì có sự tồn tại của Thiết Tam Giác Đạo Mộ nữa?” Trương Tiểu Phong ở bên cạnh cười, những lời của Tống Thần, cô đều cảm thấy có chút không bắt kịp.

Thực ra chủ yếu là cô gái này quá câu nệ, luôn kìm nén, không thể thả lỏng.

Tằng Nhất Hi vốn cũng nhút nhát, nhưng bây giờ đã bị Tống Thần dạy hư rồi.

Người đầu tiên lên sân khấu biểu diễn là Lưu Thanh Hồng, sau đó là Tào Lỗi, tiếp theo mới là Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn.

Bài hát Tống Thần chọn lần này tên là 《Ôn Nhu》.

Bài hát cuối cùng do mọi người hợp tác, do Tống Thần sáng tác, tên thì tạm thời chưa tiết lộ.

Nhưng cả hai bài hát này thực ra đều của cùng một ban nhạc!

Một ban nhạc mà Tống Thần siêu thích.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sau khi Trần Hạo Hãn hát xong một bài (tuy nghe như hải cẩu), nhưng nhờ sự tương tác không biết xấu hổ của Trần Hạo Hãn, không khí tại hiện trường hoàn toàn sôi động.

Lúc này, Trần Hạo Hãn không xuống sân khấu, mà nhận lấy cây guitar điện từ nhân viên. (Chỉ làm màu thôi, phần lớn âm thanh đều dựa vào bản thu âm sẵn.) Những người còn lại cũng lần lượt lên sân khấu, đều mang theo nhạc cụ.

Thậm chí có một dàn trống jazz được nhân viên khiêng lên, em gái quốc dân Trương Tiểu Phong với cảm giác hàng xóm thân thiện, còn trực tiếp ngồi trước dàn trống jazz!

Cảnh này khiến khán giả tại hiện trường đều ngơ ngác.

"Định lập ban nhạc à?" "Mong chờ quá!" "Oa!

Trương Tiểu Phong chơi trống jazz!?

Trời ơi!" "Hơi khó tưởng tượng nhỉ, trông cô bé dịu dàng thế mà." "A!

Em gái trông ngoan quá, muốn bắt cóc về nhà ghê!" "Bắt cóc về nhà là phạm pháp đó?" Về phần Tống Thần, anh cười tươi lên sân khấu, cầm một chiếc micro, đặt lên giá micro ở trung tâm sân khấu.

Vừa xuất hiện, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về anh.

"Oa!

Người thật đẹp trai hơn trong video!" "Đạo diễn đẹp trai nhất Việt Nam mà?

Thật không tệ!" "A a a!

Nam thần của em!

Không ngờ em lại có thể gặp nam thần trong bộ đồ bơi!" "Tống Thần!

Không đi đóng phim đi!

Hát hò gì chứ!" "Em thích!

Nam thần hát đi!!" Tống Thần nhẹ nhàng vỗ vào micro, sau khi micro phát ra tiếng, anh cười nói: "Mọi người đã nghe tôi hát bao giờ chưa?" Dưới sân khấu lập tức có người hét lớn: "Nghe rồi!" Đúng vậy, mọi người đều đã nghe Tống Thần hát 《Thập Niên Nhân Gian》.

Thậm chí có một cô gái giọng khá to nhảy lên hét lời bài hát: "Thành toàn!

Cho!

Ta!

Cuồng!

Ngông!!" Ai nấy đều mặc đồ bơi, động tác lại khá mạnh mẽ.

Tống Thần được một phen mãn nhãn, cười cười, một tay nắm lấy micro trên giá, trầm giọng nói.

"Một bài hát 《Ôn Nhu》, dành tặng mọi người." Lời này vừa thốt ra, lập tức lại vang lên những tiếng la hét không ngớt.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ Tống Thần sẽ hát tác phẩm tiêu biểu 《Thập Niên Nhân Gian》, nhưng không ngờ lại được nghe bài hát mới!

"Chỉ nghe một lễ hội âm nhạc dưới nước mà không ngờ trúng giải lớn rồi!" "Vãi chưởng, hôm nay là ngày may mắn tột đỉnh à?" "Không được rồi không được rồi, tôi cảm thấy tôi có thể chém gió với con bạn thân cả đêm!" Lúc này, trên sân khấu Tống Thần quay đầu lại, gật đầu với Lưu Thanh Hồng.

Phần dạo đầu của bài hát này do ông phụ trách, phụ trách phần keyboard...

Âm thanh vang lên, Tống Thần cất giọng.

Dưới sự trợ giúp của kỹ năng hệ thống, giọng hát đầy từ tính của Tống Thần bắt đầu truyền ra từ loa.

Đến phần điệp khúc, càng nhiều người vểnh tai, vẻ mặt mong chờ.

Những người đi lễ hội âm nhạc đều biết, cao trào của bài hát này của Tống Thần rõ ràng là ở phần điệp khúc!

Tống Thần cười cười, hát: "【Chẳng biết, chẳng rõ, chẳng cần, vì sao, trái tim anh, rõ ràng đã gần kề】【Lại cô đơn đến bình minh】【Chẳng biết, chẳng rõ, chẳng cần】【Vì sao, trái tim anh】【Sự lộng lẫy của tình yêu đó, luôn ở trong cô đơn】【Lại trao cho em tình yêu tuyệt vời nhất của anh.】" Đoạn này vừa xuất hiện, cả bài hát cũng gần như viên mãn.

Nhưng thực tế, cảm xúc của bài hát đang tăng dần, mới chỉ bắt đầu.

Từ phần điệp khúc, có thể thấy bài hát khá dễ thuộc.

Trước khi Tống Thần xuyên không, trong thời đại nhạc chuông thịnh hành, không ít người đã lấy phần điệp khúc của bài hát này làm nhạc chuông điện thoại.

Một đoạn điệp khúc, cũng từng có tên trong bảng xếp hạng nhạc chuông.

Khi Tống Thần hát xong câu "【Nếu có, hãy để em được tự do】" xong.

Giọng hát trở nên trầm hơn một chút.

Đến đây, tất cả phần đệm của bài hát gần như đều do keyboard của Lưu Thanh Hồng độc lập hoàn thành.

Dù là Tằng Nhất Hi và những người khác cầm guitar điện và bass, hay Trương Tiểu Phong ngồi trước dàn trống, đều không động đậy.

Giọng Tống Thần trầm xuống, bắt đầu lặp đi lặp lại một câu.

"【Anh cho em tự do, anh cho em tự do...】" Như Tằng Nhất Hi và những người khác, từ từ đặt tay lên guitar điện.

Khi Tống Thần hát lên câu đó "【Anh cho em tất cả tất cả tất cả, tất cả tự do!】" thì, tất cả nhạc cụ trong khoảnh khắc đó xen vào!

Guitar điện, bass, trống jazz!

Trương Tiểu Phong, người luôn như một cô gái ngoan ngoãn, khi đánh trống lại cũng rất bắt mắt, tuy không có cảm giác của một tay trống bùng nổ, nhưng có thể thấy, lúc này cô rất thoải mái, thậm chí có chút phóng túng.

Nghe lời khuyên của Tống Thần, xem như đang chơi, cả người cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái, cảm giác như những cảm xúc bị kìm nén bấy lâu nay, đều được giải phóng tạm thời.

Trương Tiểu Phong lúc này, đã quên đi phiền não, quên đi những chuyện không vui.

Không khí tổng thể sau khi câu hát đó kết thúc, bắt đầu không ngừng dâng cao.

Khán giả chỉ cảm thấy bị sốc, không ngờ, Tống Thần hát hay đến vậy!!

Tuy lời bài hát này có ý nghĩa sâu xa, nhưng lại chia thành hai trạng thái.

Đối với những người nghe tại hiện trường, đối với khán giả bình thường mà nói, có thể cảm nhận trực quan bài hát này rất sôi động.

Đối với một số nhóm người đặc biệt, thì có thể cảm nhận được nỗi đau trong đó.

Có một số người kỳ lạ, không yêu nhưng cũng không buông.

Gần gũi mà xa cách, lượn lờ trong một khoảng không gian khiến người ta không thể nguôi ngoai.

Có một số người còn kỳ lạ hơn, yêu nhưng lại buông.

Tôi cho em tự do, thực ra cũng là để lại cho mình một chút thể diện cuối cùng.

Giống như câu nói của Lâm Ngữ Đường: "【Từ bỏ một cách sáng suốt hơn là cố chấp một cách mù quáng, hãy đi hóng gió đi, nếu có thể tỉnh táo lại, bị cảm cũng không sao.】" À, bị cảm cũng không sao.

Rốt cuộc, thời gian chỉ có thể chữa lành những người sẵn lòng khá hơn.

Đã gặp nhau trong biển người, thì hãy quên nhau trong biển người.

Ngũ Nguyệt Thiên khi hát 《Ôn Nhu》 trong concert, thường sẽ có một tiết mục đặc biệt, giọng ca chính sẽ nói: "Có thể gọi điện cho người mà bạn muốn gọi nhất, tôi sẽ hát 《Ôn Nhu》 cho người đó nghe." Thực ra đó là một cách níu kéo.

Ngũ Nguyệt Thiên cho bạn một bậc thang, cho bạn một cái cớ, nếu thật sự không thể buông bỏ, vậy thì hãy níu kéo thêm một lần nữa.

Nếu bạn chọn không gọi điện, chỉ nghe hát, vậy thì không bằng cứ thế này đi.

Có lẽ đó mới là ý nghĩa của bài hát này.

Chương 316

"【Không làm phiền, là sự dịu dàng của anh.】" Một khúc nhạc kết thúc, toàn bộ khán giả mặc đồ bơi trước sân khấu, lần lượt phát ra những tiếng la hét và reo hò.

Phần lớn người đi chơi đều thích sôi động.

Nhưng trong đám đông, cũng xen lẫn một số ít người có biểu cảm phức tạp.

Nghe bài hát 《Ôn Nhu》 này, trong lòng sẽ nhớ đến một người nào đó.

Nhưng nhìn chung, bài hát này không làm không khí sân khấu trầm xuống.

Tào Lỗi vừa rồi biểu diễn thuộc về phong cách khoe kỹ thuật ca hát.

Vừa rồi ông biểu diễn, gần một phút không đổi hơi, nhả chữ điên cuồng, cũng đã làm nổ tung sân khấu. 《Ôn Nhu》 ban đầu của Tống Thần khiến người ta cảm thấy trữ tình, nhưng cuối cùng lại có chút làm hạ nhiệt độ sân khấu, nhưng ai biết được khi ban nhạc bắt đầu tham gia đệm nhạc, và hát lên mấy tiếng 【giọng gầm】 đó, không khí tổng thể lại được đẩy lên một tầng!

Có tình tiết dẫn dắt, mới có thể có cao trào mà, không vội được.

Ở hậu trường, trên mặt Lưu Phẩm Hoa hiện lên một nụ cười.

"Cũng coi như đã cho phía Chim Cánh Cụt một câu trả lời hài lòng." Lưu Phẩm Hoa không nhịn được cảm thán trong lòng, đồng thời mừng thầm vì đã kéo Tống Thần đến giúp, tên này rõ ràng là một đạo diễn, kết quả lại là một người toàn năng.

Thật không biết rốt cuộc mình là thiên vương, hay hắn là thiên vương.

Nghĩ đến đây, Lưu Phẩm Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng bắt đầu suy tính làm sao để tối đa hóa lợi ích của chương trình, ví dụ như đòi thêm tài nguyên từ Chim Cánh Cụt Video.

Rốt cuộc Tống Thần, vị đạo diễn đỉnh lưu đang hot này, đã hát trong chương trình của ông!

Đây không phải là thứ có thể xem tùy tiện, phải trả thêm tiền!

Chim Cánh Cụt Video là một trong bốn nền tảng lớn, xét về thực lực tổng thể, thực ra mạnh hơn ba đài truyền hình còn lại một chút, đứng đầu trong bốn nền tảng video lớn.

Quan trọng nhất là, Chim Cánh Cụt mạnh mẽ, không chỉ ở nền tảng video, mà ngành công nghiệp văn hóa giải trí mà nó liên quan đến thực sự quá rộng.

Có thể có quan hệ với hệ thống Chim Cánh Cụt, và thiết lập một mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, con đường sau này của Tống Thần sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Điều Lưu Phẩm Hoa có thể làm, là lợi dụng sức ảnh hưởng của Tống Thần để giành được nhiều lưu lượng và sự chú ý hơn cho chương trình của mình.

Rốt cuộc nếu giữ một sự tồn tại như Tống Thần mà không biết tận dụng, chẳng phải là một kẻ ngốc sao. *Tôi là kẻ ngốc sao?

Chắc chắn không phải.* Lưu Phẩm Hoa tự nhủ xong, tiếp tục nhìn Tống Thần trên sân khấu.

Phải nói rằng, so với vị trí công việc hậu trường như đạo diễn phim, Lưu Phẩm Hoa cho rằng Tống Thần phù hợp hơn khi đứng trước sân khấu.

Hắn, vốn nên tỏa sáng như vậy! .....

“Hù~~” Khúc nhạc kết thúc, Tống Thần quay đầu nhìn lại ban nhạc phía sau.

Tằng Nhất Hi và những người khác mới chỉ khởi động xong, đang ở trong trạng thái khá phấn khích.

Sôi động!!

Tống Thần lướt mắt qua, dừng lại ở Trương Tiểu Phong đang ngồi trước dàn trống, nửa người bị che khuất, giơ ngón tay cái lên với cô.

Có lẽ sự phóng túng và thoải mái trước đó, đã khiến cô gái này cũng được thả lỏng ở một mức độ nhất định, không còn bị kìm nén và gò bó như thường ngày, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

Tống Thần nhìn cô, thầm nghĩ: “Ghê thật, nếu cô bé này mà đi học bình thường trong trường, chắc là thanh xuân của biết bao chàng trai.” *Tại sao hồi cấp ba mình không gặp được cô gái như vậy nhỉ!

Ai!

Đúng là thời vận không tốt!* Nhưng suy nghĩ trong lòng chỉ thoáng qua vài giây, Tống Thần đã đứng trước giá micro, cười nói.

“Vậy thì, buổi biểu diễn hôm nay đến đây là kết thúc...” Tống Thần nói đến đây, cố ý thở dốc một hơi.

Dưới sân khấu quả nhiên có những người lạ mặt bắt nhịp, hét lớn: “Tống Thần!

Tăng ca!” Một fan của Tống Thần đứng ra, sẽ có rất nhiều fan của Tống Thần theo sau.

Có một số khán giả cũng không biết meme này, nhưng cũng hò hét theo.

Phải biết rằng, đây là một lễ hội âm nhạc.

Khán giả đều có kinh nghiệm phong phú trong việc xem lễ hội âm nhạc thậm chí là concert.

Ca sĩ tổ chức concert, đều sẽ có tiết mục này, ca sĩ sẽ xuống sân khấu trước, sau đó trong tiếng hò hét "tăng ca" của khán giả, sẽ lại lên sân khấu, hát thêm vài bài.

Hình thức này là để khán giả được thỏa mãn, đồng thời, cũng sẽ không có cảm giác sự huyên náo của đêm nay kết thúc đột ngột.

Nếu đột nhiên kết thúc, trong lòng khán giả sẽ có sự hụt hẫng, sẽ cảm thấy sau khi xem xong trống rỗng.

Nhưng nếu xuống sân khấu rồi lại lên sân khấu hát thêm, thì khi kết thúc, mọi thứ sẽ trở nên hợp lý hơn.

Thiết kế này khá khéo léo, thực ra đã nắm bắt được tâm lý của một bộ phận khán giả.

Trong tiếng hô "tăng ca" không ngớt, trên mặt Tống Thần lộ ra vẻ khó xử.

Trương Tiểu Phong ngồi sau dàn trống, nhìn bóng lưng của người đàn ông phía trước, cũng có thể đoán ra biểu cảm trên mặt Tống Thần lúc này là gì.

"Anh ấy thật sự rất thích trêu chọc người khác." Trương Tiểu Phong cảm thán trong lòng.

Chính xác mà nói, cô lại một lần nữa bị Tống Thần ép buộc trở thành đồng phạm.

Cô biết còn một bài hát chưa hát, tương đương với việc cô cũng đã tham gia vào tiết mục trêu chọc này.

Quay đầu nhìn Tằng Nhất Hi và những người khác, chỉ thấy Tằng

Nhất Hi và Trần Hạo Hãn hai tên diễn sâu đi chung một lối, rõ ràng đang tán gẫu, trên mặt lại phải nặn ra một vẻ mặt đang thương lượng.

Miệng thì nói lát nữa ăn khuya gì, trên mặt biểu cảm lại khiến người ta nhìn vào tưởng như bị sự nhiệt tình của khán giả cảm hóa, đang thương lượng có nên thật sự tăng ca không.

Trương Tiểu Phong cảm thấy đám đàn ông này thật sự quá xấu, nhưng khi ánh mắt lại đổ dồn vào bóng lưng đó, chỉ cảm thấy vị sư phụ bất đắc dĩ này lại mang đến cho mình một trải nghiệm kỳ diệu.

"Khụ khụ!" Tống Thần ho nhẹ hai tiếng cười nói: "Được rồi được rồi, tôi thú thật nhé, còn một bài hát nữa!" Tống Thần đột nhiên "nhận tội", khiến Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn đang diễn bị một phen bất ngờ, tức đến mức hai người muốn cầm guitar đập anh.

Đã hẹn cùng nhau diễn kịch, kết quả diễn được nửa chừng thì rút lui, để tôi làm gì?

Không biết như vậy rất khó xử à!!!

"A a a a a!!" Bên này giọng Tống Thần vừa dứt, toàn trường đã bùng nổ những tiếng la hét không ngớt.

Mà câu nói tiếp theo của Tống Thần, lại khiến sự nhiệt tình của khán giả một lần nữa bị đốt cháy, phảng phất như hồ bơi phía dưới cũng sắp sôi lên.

"Một bài hát mới, dành tặng mọi người!" Tống Thần cao giọng nói.

Đã là một lễ hội âm nhạc dưới nước như thế này, thì tỷ lệ người trẻ tuổi chắc chắn rất cao.

Vừa nghe Tống Thần sẽ mang đến một bài hát mới, làm sao có thể không kích động được chứ?

Mặc dù công việc chính của tên này là một đạo diễn, nhưng khả năng làm nhạc hình như cũng luôn ở vị trí đỉnh cao! ???

“Lời to rồi!

Không chỉ là lời thôi đâu!” “Vãi, bỏ tiền vé lễ hội âm nhạc bình dân, mà được nghe nhiều minh tinh hát thế này!” “Hết nói nổi, tôi cảm thấy tôi có thể chém gió với con bạn thân hai đêm!” “Hôm nay trúng số à, tôi lại có thể nghe bài hát mới của Tống Thần tại hiện trường?” “Kỳ lạ thật!

Rõ ràng anh ấy là một đạo diễn, tại sao có thể nghe bài hát mới lại khiến tôi phấn khích thế này?” “Được đấy, 《Vừa Đi Vừa Hát》 lần này ra gì đấy!” Câu nói này là lời cảm thán trong lòng của rất nhiều khán giả tham gia lễ hội âm nhạc.

Độ hot của đỉnh lưu thật kinh khủng, đặc biệt là loại đỉnh lưu có tỷ lệ fan nam khá cao như Tống Thần.

Có người thậm chí còn cảm thấy 《Vừa Đi Vừa Hát》 cuối cùng cũng ngầu được một lần!

Phải biết rằng, nếu là loại minh tinh có tỷ lệ fan nam cực thấp, sau khi xuất hiện xung quanh phụ nữ la hét một mảnh, cảm quan của đàn ông sẽ rất tệ, có thể sẽ chửi bới vài câu.

Nếu như trong ấn tượng của Tống Thần, trừ những nam minh tinh có tỷ lệ fan nam cao đến mức khó tin như Hồ Ca xuất hiện, có lẽ tiếng reo hò của đàn ông còn cao hơn phụ nữ, biết đâu có mấy tên không biết xấu hổ hét lớn: “Lão Hồ!

Lão tử yêu ngươi!” Tống Thần đứng trước giá micro, ghé miệng sát vào micro, trầm giọng nói.

“Mùa hè năm nay, đối với tôi là một mùa hè có ý nghĩa phi thường, lần này, tổ chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》 ra đề, một bài hát về

mùa hè.” (Tống Thần đã nhận được giải đạo diễn xuất sắc nhất đầu tiên) “Vậy thì, rock 《Thịnh Hạ Quang Niên》, dành tặng mọi người!” Mùa hè mới vừa đi, tiếng ve xung quanh còn chưa dứt.

Vậy thì, hãy bắt lấy cái đuôi của mùa hè đã trôi đi, lại rực rỡ thêm một lần nữa!

Khúc dạo đầu của bài hát bắt đầu vang lên.

Chỉ một khúc dạo đầu, đã đủ bắt tai.

Có người nói, giai điệu của một bài hát, mang lại linh hồn cho bài hát đó.

Chương 317

Vậy thì, 《Thịnh Hạ Quang Niên》 bất kể là phiên bản nào, giai điệu đều mang cảm giác hình ảnh và câu chuyện.

Tống Thần vừa mở miệng, người nghe đã nghe ra một bài hát có chút "nổi loạn".

"【Sự phá hoại mà tôi kiêu hãnh,】【Sự tầm thường mà tôi căm ghét,】【Mới là những thứ tôi yêu nhất.】" 《Thịnh Hạ Quang Niên》 bài hát này có nhiều phiên bản, đồng thời, cũng có nhiều bản cover.

Chỉ trên sân khấu 《Tôi là ca sĩ》, đã có rất nhiều ca sĩ hát.

Trong những ngày cả nước không được phép tổ chức concert, Ngũ Nguyệt Thiên vào ngày cuối cùng của tháng năm, đã tổ chức một concert online.

Trong sân vận động không có bất kỳ một khán giả nào, họ bước lên sân khấu trên nền nhạc dạo đầu của 《Thịnh Hạ Quang Niên》, trở thành một trong những sân khấu kinh điển nhất của bài hát này.

Giọng hát của Tống Thần rất bắt tai, khán giả đối với một bài hát hoàn toàn mới, mang theo sự tò mò mãnh liệt.

"【Hãy để mùa hạ đi rong chơi, ném sự tàn khốc ra ngoài năm ánh sáng, bây giờ】" Trương Tiểu Phong nhìn bóng lưng của người đàn ông đang hát phía trước, đánh vào dàn trống trước mặt, cả người cảm xúc dần dần chìm vào.

Cô thích bài hát này, bởi vì trạng thái trong bài hát này, là điều cô vô cùng ngưỡng mộ.

"【Vứt bỏ quy tắc, buông thả để yêu.

Phóng túng, để trống tương lai.

Tôi chẳng quay đầu, tôi chẳng quay đầu, Tôi chẳng quay đầu, tôi chẳng quay đầu~~~】" Bài hát bắt đầu vào đoạn B.

Lời bài hát có sự khác biệt nhỏ.

Khi Tống Thần lại hát vài lần "【Tôi chẳng quay đầu】" xong, bài hát mới chào đón cao trào lớn nhất.

Đồng thời, đây cũng là một phần mà cá nhân Tống Thần thích nhất.

Cũng là phần bùng nổ và tinh hoa nhất của cả bài hát.

Bất kể là phiên bản nào, cảm xúc của đoạn này đều là đầy đặn nhất.

Trương Tiểu Phong từ đầu, đã mong chờ sự xuất hiện của đoạn này.

Chỉ thấy Tống Thần đứng trước giá micro, lần này không còn dùng hai tay nắm micro trên giá để hát, mà trực tiếp giật lấy micro trên giá.

Thiết bị tại hiện trường lễ hội âm nhạc so với concert lớn, còn kém hơn không ít.

Nhưng đối với một ca sĩ thực sự mạnh mẽ, trong tình huống mở micro hoàn toàn, cũng có thể mang lại cho khán giả sự chấn động đủ lớn.

Tống Thần cả người hơi chùng xuống, cúi đầu cao giọng hát, cách hát mang theo một chút cảm giác gào thét, mang theo một sự rực rỡ như gào thét đến khàn cả giọng trong mùa hạ.

Giống như con ve chôn dưới đất, sau khi lột xác chu kỳ sống cực kỳ ngắn ngủi.

Dù vậy, cũng phải cố hết sức vang vọng khắp mùa hè này.

“【Tôi muốn điên, tôi muốn yêu, Tôi muốn điên, tôi muốn yêu, bây giờ, Một vạn bài hát mp3, một vạn lần tình yêu điên cuồng.

Cũng không thể dập tắt một nỗi cô đơn nhỏ bé!】” Sau khi đoạn này xuất hiện, cảm xúc tại hiện trường đạt đến đỉnh điểm.

“A a a a!!!” Đã là lễ hội âm nhạc dưới nước, sôi động là xong chuyện!

Trong phần đệm của đoạn này, cảm giác tiết tấu cũng là mạnh nhất.

Nhìn những tia nước bắn tung tóe trước mắt, Trương Tiểu Phong cả người phóng túng đánh trống, mồ hôi từ trên mặt cô nhỏ giọt, cảm nhận được sự sảng khoái và giải phóng mà năm nay chưa từng có.

Việc lén lút học trống, gần như tất cả mọi người xung quanh đều không biết cô gái ngoan ngoãn này đã học được cách chơi trống.

Đúng như cô nói, là tự học.

Gia đình và người quản lý của cô, hy vọng cô gái thiên tài nhạc cụ này học thêm những loại nhạc cụ tao nhã.

Piano, violin, cello...

Về phần những nhạc cụ mạnh mẽ như trống, họ cảm thấy không phù hợp với thiết lập nhân vật.

Nhưng Trương Tiểu Phong cảm thấy, khi dùng sức đánh, có thể khiến những u ám trong lòng vơi đi một chút.

Cảm giác này giống như khi đóng phim.

Có thể mượn lớp áo ngoài của nhân vật để khóc lớn, cười lớn, quậy phá một trận.

Trong thực tế, cũng có thể dựa vào việc dùng sức đánh trống, ra một thân mồ hôi, để đạt được một trạng thái thư giãn.

Trên sân khấu, giọng Tống Thần đang cao dần, năng lực ca sĩ thần cấp bắt đầu không ngừng phát huy.

"`~【Tôi muốn điên, tôi muốn yêu, Tôi muốn điên, tôi muốn yêu, bây giờ, Một mùa hạ cuồng hoan, Đã vượt ra ngoài năm ánh sáng!!!..】" Phải nói, kết hợp với không khí của công viên nước, lời bài hát khá hợp cảnh.

Lúc này, Tống Thần lại chuyển sang cầm micro bằng hai tay.

Trước đó không có, Lưu Phẩm Hoa, vị thiên vương này không thích những trò nhỏ nhặt, dù là lễ hội âm nhạc, cũng phải chi tiền chơi lớn.

Chỉ thấy phía sau sân khấu, bắt đầu bắn lên những màn pháo hoa vô cùng lộng lẫy!

Ngay khoảnh khắc đó, Tống Thần hát lên câu hát mà cá nhân anh thích nhất trong cả bài hát.

Đó cũng là một câu chất vấn vào lòng người.

Nếu, tuổi thanh xuân là một mùa hạ rực rỡ, vậy thì, khi mùa hè này kết thúc hoàn toàn, đã là người lớn rồi.

Người lớn sẽ nói với bạn, đã là người lớn, thì có những việc có thể làm, có những việc không thể làm.

Bạn không còn là một đứa trẻ, phải học cách trưởng thành.

Kỳ lạ là, những phẩm chất mà người lớn dạy dỗ khi còn là một đứa trẻ, lại sẽ dạy bạn vứt bỏ đi khi lớn lên.

Bởi vì như vậy mới có thể trở thành một người lớn đủ tiêu chuẩn!

Câu hát này, xuất phát từ một quyển sách nổi tiếng, tên là 《Bắt

Trẻ Đồng Xanh》. 【"Trưởng thành chẳng lẽ là con đường mục rữa tất yếu của con người!"】.

Tống Thần trong ánh pháo hoa rực rỡ, hai tay cầm micro, hát lên sự nổi loạn cuối cùng của một con người.

"【Vứt bỏ quy tắc, buông thả để yêu.

Phóng túng, để trống tương lai.

Tôi chẳng quay đầu!

Tôi chẳng quay đầu!

Tôi chẳng quay đầu!

Tôi chẳng quay đầu!!!】" Trong bể bơi, bọt nước bắn tung tóe, tiếng hét chói tai và tiếng gào thét vang lên không ngớt.

Sức lan tỏa của sân khấu 《Những Năm Tháng Rực Rỡ》 cực kỳ mạnh mẽ, vì bài hát đầu tiên đủ nổi loạn nên càng dễ dàng khuấy động cảm xúc của mọi người.

Không khí hiện trường lập tức bùng cháy, dù nước trong bể lạnh đến đâu cũng không thể hạ nhiệt được cảm xúc của khán giả.

"A a a a!

Tống Thần!!" "Tống Thần!!" "Tôi không muốn quay đầu!!!". .....

Ban tổ chức lễ hội âm nhạc công viên nước đứng hình tại chỗ.

Họ đã tổ chức không biết bao nhiêu lễ hội âm nhạc dưới nước, nhưng hiệu quả hôm nay là bùng nổ nhất.

Không còn cách nào khác, bạn có thể mãi mãi tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của Ngũ Nguyệt Thiên trong các buổi hòa nhạc.

Tống Thần được hệ thống buff, ở phương diện này, anh còn mạnh hơn cả bản gốc!

Đây hoàn toàn không phải là một màn trình diễn ở cấp độ lễ hội âm nhạc!

Đối với họ, điều này vô cùng khó chấp nhận.

Bởi vì Tống Thần tuy là một người khá nổi tiếng, nhưng gã này nổi tiếng nhờ làm đạo diễn, chứ không phải ca sĩ!

Nhưng hãy nhìn xem phong cách trên sân khấu bây giờ, nếu nói anh không phải ca sĩ, ai tin?

Ai mà tin nổi chứ??

Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn còn vô lý hơn, cả hai đều là diễn viên, cũng chỉ biết chơi vài loại nhạc cụ thôi.

Chỉ có Lưu Thanh Hồng là ca sĩ mới nổi.

Chương 318

Ồ, Tào Lỗi thì không tính, ông ấy thuộc thế hệ kỳ cựu nhất trong làng nhạc.

Có lẽ là người duy nhất lợi hại trong nhóm.

Nhưng vấn đề là, ngay cả em gái quốc dân vốn nổi tiếng ngoan hiền, cũng mang đến màn đệm trống jazz xuất sắc như vậy sao?

Phải nói rằng, mỹ thiếu nữ đánh trống cũng rất bắt mắt, cảm giác đối lập đó, sức sát thương đối với hội mê cái đẹp quả thực quá lớn.

Điều quan trọng nhất là, tại sao phải đến tận nơi để cảm nhận sức hấp dẫn của rock 'n' roll, thực ra chủ yếu là vì cảm giác hình ảnh.

Giống như guitar điện và trống jazz, nếu xem trực tiếp, sức tác động sẽ mạnh hơn.

Ví dụ như nhìn Trần Hạo Hãn, trông chẳng ra sao, giống như bảo vệ, nhưng tay vừa cầm guitar điện hay bass, lại có thể đánh ra cảm giác "ông đây đẹp trai số một thiên hạ".

Chính là cần cái khí chất đó!

Trần Hạo Hãn: Mẹ kiếp!

Phía sau hậu trường, Lưu Phẩm Hoa cười nhìn hình ảnh trong ống kính, khẽ gật đầu.

Trong mắt ông, người trẻ tuổi tên Tống Thần này quả thực giống như lời bài hát 《Những Năm Tháng Rực Rỡ》, mang theo một luồng khí chất nổi loạn.

Hoàn toàn khác biệt với phần lớn những người trẻ tuổi chính thống trong làng giải trí hiện nay.

Trên người anh không có sự ôn hòa, không có cảm giác bị thuần phục.

Anh hết lần này đến lần khác va chạm với quy tắc, thậm chí trực tiếp phá vỡ quy tắc!

Có lẽ cũng chính vì vậy, trong mắt mọi người, Tống Thần mới có một sức hút độc đáo như thế.

"Bài hát này, quả thực rất hợp với cậu ấy." Đây là cảm nhận của Lưu Thiên vương sau khi xem xong màn trình diễn của Tống Thần. (Tống Thần: Nhưng mà tôi vốn đâu phải người trong showbiz, ngáo à??) .....

Trên sân khấu.

Sau khi hai bài hát kết thúc, Tào Lỗi, người có thâm niên cực cao trong làng nhạc, cũng dành cho chàng trai trẻ này vài phần tán thưởng.

Những năm gần đây, không biết từ lúc nào, hát live hoàn toàn đã trở thành chuyện hiếm.

Cái tố chất cơ bản này của một ca sĩ, lại có thể liên tục lên hot search.

Cứ như thể một ca sĩ không hát nhép là một việc gì đó vô cùng vĩ đại và vinh quang.

Cứ như thể một diễn viên, chịu khó học thuộc lời thoại, chịu khó diễn xuất, là có thể nhận được vô số lời khen ngợi, thậm chí là tung hô.

Nhưng không nên như vậy.

Chỉ có thể nói, trong môi trường lớn đầy rẫy sự tệ hại này, những người có thể làm tốt công việc cơ bản của mình đều sẽ trở nên nổi bật.

Thực lực sân khấu của Tống Thần, Tào Lỗi có thể cảm nhận được.

Bài rock này tuy khác với những ca khúc rock của thời đại đó, tính đại chúng có phần nặng hơn, nhưng Tào Lỗi cảm thấy Tống Thần vẫn nắm bắt rất tốt.

Ông tán thưởng loại ca sĩ có sức lan tỏa trên sân khấu như vậy. (Tống Thần: Nói bao nhiêu lần rồi, tôi là đạo diễn mà.) (Tào Lỗi: Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh~) Làng giải trí và làng nhạc hiện nay, tình hình đã tệ đến mức nào?

Sau khi hát live hoàn toàn biến thành một chuyện đáng ca tụng, các ca sĩ không cố gắng luyện tập kỹ năng thanh nhạc và biểu diễn sân khấu, mà lại bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để giả vờ rằng mình đang hát live.

Micro bây giờ rất cao cấp, hậu trường sẽ tiến hành điều khiển.

Có lúc bạn thấy một ca sĩ đang hát trên sân khấu, thực ra micro không có tiếng.

Đợi đến khi micro có tiếng, họ sẽ cố tình tạo ra một chút sự cố sân khấu nho nhỏ, loại vô thưởng vô phạt, hoặc tạm thời đổi một tông nhạc, hoặc tương tác vài câu với khán giả, để ngụy trang rằng micro vẫn luôn bật, luôn có tiếng.

Từng người một, đi hát mà còn diễn giỏi hơn cả diễn viên.

Ít nhất Tào Lỗi cảm thấy, hôm nay đệm nhạc cho một người trẻ như vậy, cá nhân ông chơi rất đã, có cảm giác tìm lại được thời trai trẻ.

Lúc này, cả ban nhạc bắt đầu cúi chào khán giả, kết thúc buổi biểu diễn hôm nay.

Trong màn pháo hoa rực rỡ, lễ hội âm nhạc khiến khán giả vô

cùng bất ngờ này đã kết thúc.

Hầu hết mọi người đều cảm thấy chuyến đi này không uổng phí, phải biết rằng, giá vé lễ hội âm nhạc không hề cao.

Tính ra thì quá hời, đúng là nghịch thiên!

Quan trọng nhất là, đi xem concert trừ khi ngồi hàng ghế đầu khu vực VIP, nếu không khoảng cách đến sân khấu rất xa.

Nhưng lễ hội âm nhạc thì khác, sân khấu lễ hội âm nhạc rất gần khán giả.

Không ít fan nữ trên đường về còn nói đùa: "Không ngờ có ngày tôi lại mặc ít đồ như vậy, đứng gần Tống Thần đến thế!" "Tôi bị anh ấy nhìn thấy rồi, anh ấy không định chịu trách nhiệm với tôi à ha ha ha!" "Dẹp đi má ơi, có hơn một ngàn cô em lận đó, chịu trách nhiệm nổi không?" "Thật ra, em không ngại đâu ~ ha ha ha ~" (Tống Thần: Sao không ai hỏi cảm nhận của tôi vậy?) Phía sau hậu trường, mọi người rời đi dưới sự bảo vệ của tổ chương trình.

Tằng Nhất Hi và những người khác vì có lịch trình nên phải vội đi bắt chuyến bay sớm, vì vậy đã đi trước một bước.

Ngược lại, Tống Thần và Trương Tiểu Phong có chuyến bay khá muộn, nên có thể nói chuyện một lúc.

Tống Thần nhìn Trương Tiểu Phong, thái dương vẫn còn lấm tấm mồ hôi, nói: "Thế nào?

Chơi đã không?" "Vâng!" Trương Tiểu Phong gật đầu thật mạnh, Tống Thần để ý thấy, lúc này trong mắt cô bé có ánh sáng.

Một lần giải tỏa cảm xúc, khác với lúc diễn xuất trên phim trường, nhưng cũng khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trương Tiểu Phong nhìn bộ trống jazz đang được chuyển xuống

sân khấu, trong mắt có chút không nỡ.

Đây là cô lén học, lần này coi như đã bị lộ rồi.

Cô không chắc người nhà và quản lý có cho phép mình tiếp tục đánh trống không, hay từ nay về sau sẽ không cho phép chơi loại nhạc cụ chẳng hề tao nhã này nữa.

"Sao, chưa đánh đủ à?" Tống Thần nhìn cô hỏi.

Có lẽ vì mấy ngày ở chung khá thoải mái, Trương Tiểu Phong trước mặt Tống Thần đã cởi mở hơn nhiều, cô khẽ nói với Tống Thần.

"Thật ra em lén học đó, em không biết ba mẹ có cho em tiếp tục chơi không nữa." Tống Thần cười cười, vốn định giơ tay lên vỗ đầu cô bé như lúc ở phim trường 《Miêu Yêu》, nhưng nghĩ lại rồi thu tay về.

Ảnh hưởng không tốt lắm.

Tống Thần ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: "Đừng vội, cứ xem hiệu quả sau khi chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》 phát sóng đã." "Hả?" Trương Tiểu Phong có chút không hiểu, không hiểu tại sao việc mình có được chơi trống hay không lại liên quan đến việc phát sóng chương trình?

Lưu Thanh Hồng ở bên cạnh chen vào.

"Ý của Tống Thần là, nếu sau khi phát sóng, hai sân khấu của chúng ta có phản hồi tốt, có lẽ họ sẽ không cấm cậu học trống nữa." "Ây u, không tệ nha~" Tống Thần nhắm mắt vỗ tay, sau đó hỏi: "Câu nói của cậu làm tôi vui đấy, có hứng thú đóng phim không?" "Thật không ạ!?" Lưu Thanh Hồng phấn khích hỏi, không ngờ chỉ nói một câu tốt mà lại nhận được hồi báo lớn như vậy.

Dĩ nhiên, ngay giây tiếp theo, Tống Thần nở một nụ cười gian

xảo: “Giả đó, hát cho tốt vào!” “Sao vậy!

Em khóc bây giờ!!!”. .....

Nhìn cảnh hai tên tấu hài đang giỡn, khóe miệng Trương Tiểu Phong khẽ nhếch lên.

Lời Tống Thần vừa nói khiến trong lòng cô không khỏi có chút phấn khích.

Sau này mình có thể chơi trống nữa không?

Cô gái này đã bị quá nhiều quy tắc trói buộc, cái này không được phép, cái kia cũng không được phép.

Giống như ngày thường đi xem một bộ phim, sẽ cảm thấy chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng nếu thời đi học, đột nhiên có một tiết được cho xem phim, thì có thể vui cả buổi chiều.

Một chuyện nhỏ như vậy, đủ để khiến Trương Tiểu Phong vui mừng khôn xiết.

Thậm chí còn khiến cô có chút cảm kích người sư phụ hời này.

Trong lòng cô đang nghĩ về những việc Tống Thần đã làm cho mình.

Khóe miệng nở nụ cười, Trương Tiểu Phong lén liếc Tống Thần một cái, chỉ thấy Lưu Thanh Hồng lúc này đang thỉnh giáo Tống Thần.

Cả hai đã thoát khỏi bộ dạng không đứng đắn vừa rồi.

Dù sao cũng là người lớn rồi, không thể cứ mãi tỏ ra trẻ con trước mặt trẻ nhỏ được, cần chút thể diện chứ.

Lưu Thanh Hồng chủ yếu thỉnh giáo Tống Thần về sức hút sân khấu.

Rõ ràng Lưu Thanh Hồng đã ra mắt nhiều năm, tuổi tác cũng lớn hơn Tống Thần.

Cậu ta là đạo diễn chuyên nghiệp, còn Tống Thần chỉ là một đạo diễn lấn sân làm ca sĩ mà thôi.

Chương 319

Nhưng vào lúc này, cậu ta thật sự khiêm tốn thỉnh giáo Tống Thần một vài vấn đề.

Lưu Thanh Hồng có thể cảm nhận trực quan sức hút sân khấu của Tống Thần.

Bài hát của cậu ta không biết tại sao, lúc chương trình phát sóng, trên màn hình đạn toàn là lời khen, nhưng sau khi chương trình phát sóng, lượt tải và lượt xem lại khá bình thường, tỷ lệ chuyển đổi thấp.

Tống Thần hôm nay cũng đã xem Lưu Thanh Hồng hát live, cá nhân anh cảm thấy Lưu Thanh Hồng có hơi quá phô diễn kỹ thuật.

Phần lớn bài hát của Lưu Thanh Hồng đều do cậu ta sáng tác nhạc, còn lời thì nhờ nhạc sĩ chuyên nghiệp viết.

Tống Thần nghe xong, nói: "Cá nhân tôi có một quan điểm nhỏ chưa chín chắn, có những lúc, phức tạp và cao cấp chưa chắc đã đi đôi với nhau." Giống như các khúc nhạc của Luân Luân (Jay Chou) được công nhận là đỉnh, những bài hát từ mười năm trước, bây giờ nghe lại, giai điệu vẫn ăn đứt phần lớn các ca sĩ hiện tại.

Một số khúc nhạc của anh ấy có thể dùng vài nốt đơn giản để tạo ra những giai điệu khiến mọi người ấn tượng sâu sắc.

Còn Lưu Thanh Hồng thì lại thích làm những đoạn nhạc đi ngược lại, những chỗ mà đại chúng có thể dễ tiếp nhận hơn với tông cao, cậu ta lại cố tình hạ xuống, cho rằng như vậy mới có phong cách.

Đồng thời, cậu ta lại thích "thêm thắt", điên cuồng nhồi nhét đủ thứ vào bản nhạc.

Có những lúc, quá nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đôi khi, hình ảnh phim, nội dung trở nên quá lộn xộn, mạch lạc không rõ ràng, nguyên nhân lớn là do đạo diễn muốn kể, miêu tả quá nhiều thứ.

Cuối cùng lại không thể kiểm soát tốt.

Ca khúc ở phương diện này cũng tương tự.

Nhưng Tống Thần và Lưu Thanh Hồng không thân, hai người chỉ mới quay chung một tập chương trình, giao lưu không sâu.

Thêm vào đó, mỗi một người sáng tác đều có sự cố chấp riêng, Tống Thần cũng không nói quá nhiều quá sâu, cũng không nói quá thẳng, chỉ gợi ý vừa đủ.

Theo Tống Thần thấy, Tào Lỗi là người có kinh nghiệm, ông và Lưu Thanh Hồng đều là thành viên thường trú của 《Vừa Đi Vừa Hát》, có lẽ đã sớm đưa ra những ý kiến tương tự.

Nhưng kết quả thì đã bày ra trước mắt.

Sự cố chấp của một người không dễ dàng thay đổi như vậy, hẳn là phải rất khó khăn.

Tống Thần nhìn đồng hồ, nói: "Tôi cũng sắp phải đi rồi." "Nhanh vậy ạ?" Trương Tiểu Phong nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Tuy thời gian ở chung ngắn ngủi, nhưng cô rất muốn thân thiết với Tống Thần.

Ở bên Tống Thần, có thể khiến cô cảm nhận được sự thoải mái và vui vẻ đã lâu không có, điều này rất hiếm thấy trong cuộc sống thường ngày của cô.

Cô và Lưu Thanh Hồng cùng tiễn Tống Thần ra xe bảo mẫu.

"Đi nhé!" Trước khi chia tay, Tống Thần vẫy tay tạm biệt Lưu Thanh Hồng trước, sau đó quay đầu nhìn Trương Tiểu Phong.

Chỉ thấy Trương Tiểu Phong giơ tay lên, lúc Tống Thần vẫy tay, cô đột nhiên nghịch ngợm đặt tay ra sau gáy, vuốt vuốt bím tóc đuôi ngựa của mình.

“Em gái, thật là.....” Lưu Thanh Hồng nhìn cảnh này, cũng có chút bất ngờ.

Trong ấn tượng của cậu, Trương Tiểu Phong ngày thường sẽ không làm những trò nhỏ này.

Trên người cô gần như không thấy được sự hoạt bát của một cô bé.

Đúng là ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng đôi khi ở riêng lại cho người ta cảm giác như một vũng nước tù.

“Hả!” Tống Thần đối với điều này lại không để ý, cũng đặt bàn tay đang vẫy chào của mình lên tóc, vuốt vuốt mái tóc.

“Vậy tôi đi đây.” Làm xong động tác, Tống Thần lên tiếng.

Vị ảnh hậu tương lai, diễn viên nhỏ bé, gật đầu thật mạnh, sau đó không dám nhìn anh nữa.

Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần cùng một chuyến bay về Thượng Hải, nên đi cùng một chiếc xe.

Ông đã sớm lên xe chờ đợi, nhưng đồng thời cũng không ngừng trao đổi yêu cầu công việc với nhân viên tổ chương trình.

Ông là một người theo đuổi sự hoàn hảo, huống hồ, tập này còn có sự tham gia của Tống Thần.

Tuyệt đối không thể qua loa!

Tống Thần nhìn Trương Tiểu Phong lần cuối, sau khi lên xe, miệng lẩm bẩm: “Tạm biệt cũng không nói, đúng là con nhóc vô lễ.” Nhưng trên mặt, lại luôn nở một nụ cười rạng rỡ.

Phía bên kia, sau khi Lưu Thanh Hồng cũng rời đi, Trương Tiểu Phong một mình ngồi trước bộ trống jazz, bắt đầu gõ giai điệu của 《Những Năm Tháng Rực Rỡ》.

Chỉ là cô vẫn thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, sau đó, giơ tay kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai vừa đội lên đầu. ...

"Sau khi về Thượng Hải, chắc là bắt đầu dựng phim chính thức rồi nhỉ?" Lưu Phẩm Hoa đang lướt máy tính bảng bên cạnh Tống Thần cười hỏi, Tống Thần nghe xong thì khẽ nhíu mày, cả người ngả ra ghế máy bay.

"(`*))) Aizz, có thể cho tôi nghỉ ngơi không..." "Nhưng vừa rồi trên sân khấu cậu quẩy nhiệt tình lắm mà." Lưu Phẩm Hoa nhìn bộ dạng ăn vạ của Tống Thần, cười nói.

"Nếu để em gái thấy bộ dạng này của cậu bây giờ, e là sẽ hối hận vì đã gọi cậu là sư phụ đấy?" "Tôi vừa quẩy sung quá, nên bây giờ mệt rồi!" Tống Thần vươn vai một cái rồi nói: "Sao lại thất vọng được chứ?

Có người sư phụ đẹp trai như tôi mà~" "Chậc chậc, ..." Nuốt lại mấy chữ "đồ không biết xấu hổ" vào bụng, Lưu Phẩm Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, rồi chuyển tầm mắt sang máy tính bảng, nhìn kế hoạch công việc chi chít trên đó.

Ông đau đầu nắn nắn sống mũi, sau đó đột nhiên thấy một tin tức thú vị, không nhịn được đưa tay chọc chọc Tống Thần.

"Làm gì?" Tống Thần nhìn Lưu Phẩm Hoa với vẻ mặt khó chịu, thầm nghĩ.

Lão già này đang khiêu khích mình sao?

Không biết mình biết võ à?

"Xem này, có thứ hay ho lắm." Lưu Phẩm Hoa đưa máy tính bảng

trong tay, cho Tống Thần xem nội dung trên đó.

“Hửm??

Kế hoạch công chiếu dịp Quốc Khánh?” Tống Thần nhận lấy, nhìn tiêu đề trên đó rồi có phần tò mò hỏi, Lưu Phẩm Hoa bên cạnh gật đầu.

“Ừm, đây là những bộ phim có lẽ sẽ công chiếu vào dịp Quốc Khánh, lúc đó sẽ đụng độ với 《Lão Cửu Môn》.” “Chậc chậc.....” Tống Thần nghe xong bắt đầu xem tên mấy bộ phim, rất nhanh, anh cũng thấy cái tên khiến Lưu Phẩm Hoa chú ý.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy tên phim đó, trong lòng Tống Thần đột nhiên có một cảm giác muốn cười.

“Đúng là có duyên...

đối với tôi... có duyên.” Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua hai chữ trên máy tính bảng: 《Miêu Yêu》.....

Ngay sau đó, trong lòng Tống Thần hiện lên hình ảnh người phụ nữ Tuyên Sơ Tĩnh, đặc biệt là dáng vẻ cô đeo tai mèo ngước nhìn anh.

Tống Thần cảm thấy trái tim mình như bị đuôi mèo con khẽ lướt qua, ngứa ngáy.

Toi rồi, tim lại bắt đầu ngứa ngáy rồi, có chút muốn… vuốt mèo..... chết tiệt...

Sau khi về Thượng Hải, Tống Thần lại một lần nữa trở về căn hộ quen thuộc.

Anh bắt đầu công việc dựng phim.

Trong thời gian này, Tống Thần phát hiện tên khốn Khương Hạo đã biến mất, bèn tò mò gọi điện hỏi thăm.

Kết quả phát hiện, tên nhóc đó đã đi tìm Bạch Hàm Nguyệt.

Cậu ta muốn dùng kỹ thuật đạo diễn mà anh đã dạy, để dạy cho Bạch Hàm Nguyệt một bài học ra trò, sau đó một phát hạ gục cô!

Đối với việc này, Tống Thần chỉ biết nói cố lên, tôi tin cậu!

Sau đó, anh lại gọi một cuộc điện thoại cho Vương lão ở tận Đông Bắc xa xôi đã lâu không gặp, để liên lạc tình cảm đôi bên.

Xem xem đối phương có đuổi việc mình chưa.

Vì đã gần một năm rồi, Tống Thần nghĩ lại hình như mình cũng chưa đi làm ngày nào.

Cả ngày không ở nhà viết kịch bản thì cũng là dẫn đoàn phim đi quay.

May mà Vương lão không đuổi việc anh, đồng thời nói với Tống Thần rằng tiền thưởng và lương của Cục Du lịch đã được chuyển vào thẻ của anh.

Sau khi cúp máy, Tống Thần kiểm tra số dư thẻ ngân hàng của mình.

Ừm..... chín con số, mấy số cuối "bảy một bảy" lộn xộn quá, không nhìn ra Vương lão đã phát cho mình bao nhiêu lương. .....

Bốn ngày sau, Tống Thần đang bận rộn với công việc dựng phim thì nhận được điện thoại của Trương Tiểu Phong.

Chương 320

Hóa ra Trương Tiểu Phong có công việc ở Thượng Hải, sau khi làm xong việc, cô muốn gặp người sư phụ hời này của mình.

Lúc này Tống Thần mới phát hiện mình đã bận rộn nhiều ngày như vậy, liền đồng ý để Trương Tiểu Phong qua chơi.

Rất nhanh, Trương Tiểu Phong cùng trợ lý (chị họ của cô) đã đến nơi ở hiện tại của Tống Thần.

"Sư phụ!" Khoảnh khắc Trương Tiểu Phong nhìn thấy Tống Thần, vẻ mặt cô lập tức lộ ra sự vui mừng, nhưng giây tiếp theo lại kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai, không để Tống Thần thấy được biểu cảm của mình.

Chị họ đi phía sau thì ngơ ngác nhìn hai người, thầm nghĩ.

Chuyện sư phụ này là sao vậy?

Đội ngũ của Trương Tiểu Phong, cũng giống như đa số các ngôi sao nhí khác, đi theo con đường xưởng gia đình.

Ít nhất sáu phần mười người trong đội ngũ đều có quan hệ huyết thống với cô.

Lúc quay phim ở đoàn 《Miêu Yêu》, cũng là người chị họ này đi cùng, đảm nhận chức vụ trợ lý.

Nói một cách nghiêm túc, sự phát triển sau này của các ngôi sao nhí ngày càng kém, thậm chí còn trở mặt với nền tảng, là vì đội ngũ không đủ chuyên nghiệp, người thân quá nhiều.

Một ngôi sao muốn phát triển thuận lợi hơn, đội ngũ hậu thuẫn là một mắt xích vô cùng quan trọng.

Nhưng từ một góc độ khác, loại đội ngũ kiểu xưởng gia đình này, đối với các ngôi sao nhí mà nói, lại an toàn và đáng tin cậy hơn.

Đặc biệt là đối với các cô gái.

“Lâu rồi không gặp nhỉ, mà hình như cũng không lâu lắm..... vào đi.” Tống Thần mở cửa cho hai người vào.

Trương Tiểu Phong khẽ cúi đầu, giơ tay kéo chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống thấp hơn nữa, không nói gì.

Sau khi vào nhà, Tống Thần lại một lần nữa nghiêm túc chào hỏi hai người.

Kết quả sau khi vào phòng, trong lời nói của Trương Tiểu Phong mang theo chút giọng nức nở, do cúi đầu lại đội mũ lưỡi trai, còn đeo cả khẩu trang, Tống Thần không thể nhìn rõ biểu cảm của cô.

Khóe miệng thiếu nữ khẽ nhếch lên, nhưng trong giọng nói lại mang theo âm rung và giọng nức nở, nói: “Sao anh không xuống lầu đón em!?” Tống Thần liếc cô một cái, cố tỏ ra luống cuống: “Á!

Anh..... anh không nghĩ nhiều như vậy.” Thấy vai Trương Tiểu Phong bắt đầu run lên, và tiếng cười không thể kìm nén bắt đầu xuất hiện.

“Được rồi, đừng diễn nữa, diễn kỹ tốt đó, đúng là phô diễn kỹ năng rồi.” Biết cô đang diễn, Tống Thần cuối cùng vô tình vạch trần.

“Ngô!” Trương Tiểu Phong nghe vậy, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh một cái, nắm tay khẽ siết chặt, cảm thấy vừa rồi mình rõ ràng đã ngụy trang rất thật, trong giọng nức nở và âm rung mang theo một sự kìm nén, có một cảm giác cố gắng chịu đựng.

“Đồ đệ à, về khoản chơi khăm người khác, con cần phải tiếp tục cố gắng nhé.” Tống Thần cười nói.

Chị họ bên cạnh kinh ngạc nhìn em họ mình, thật sự, Trương Tiểu Phong trước mặt người nhà sẽ không bao giờ thể hiện ra mặt này.

Thực tế, trước mặt người nhà, cô sẽ càng kìm nén bản thân hơn.

Trương Tiểu Phong không thèm để ý, trực tiếp nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy rõ biểu cảm, dưới lớp khẩu trang có chút nghiến răng nghiến lợi, quyết định lần sau gặp mặt phải chơi một vố lớn!

Tống Thần bảo hai người ngồi xuống, bưng hai tách trà nóng đưa cho họ.

Chỗ trà này là một vị giám đốc của Long Hoa Entertainment đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được, sau đó vì để lấy lòng Tống Thần mới đau lòng cắt ái.

Nhưng không ngờ Tống Thần hoàn toàn không coi mấy lá trà ngàn tệ một lạng này ra gì.

Tùy tiện pha như trà bình thường để tiếp đãi khách.

Sau đó, ba người vừa uống trà vừa trò chuyện.

Chị họ cũng kinh ngạc phát hiện, Trương Tiểu Phong từ lúc gặp Tống Thần, cái miệng như được mở khóa.

Cô không ngừng nói với Tống Thần, kể hết những trải nghiệm mấy ngày qua, còn Tống Thần thì phần lớn thời gian, đóng vai một người lắng nghe lời của Trương Tiểu Phong.

Thỉnh thoảng anh đưa ra vài lời khuyên và những câu nói đùa, chọc cho Trương Tiểu Phong cười ngặt nghẽo.

Đối với cảnh tượng này, trong lòng chị họ không khỏi rùng mình.

Toi rồi, không lẽ rau cải trắng nhà mình sắp bị heo ủi mất rồi!?

May mà người chị họ này không nói ra suy nghĩ đó, nếu không Tống Thần nhất định sẽ giảng giải cho cô nghe, cái gì gọi là hình

pháp. .....

Hai tiếng sau, nhìn sắc trời bên ngoài bắt đầu tối dần.

Tống Thần quyết định giữ hai người ở lại nhà ăn một bữa cơm, chiêu đãi cô đồ đệ của mình.

"Tối nay ở lại nhà anh ăn đi, chúng ta ăn lẩu, tiện thể gọi cả anh Lưu qua." Trương Tiểu Phong vốn nghe chị họ nói sắp về, có chút thất vọng.

Nhưng vừa nghe Tống Thần mời ăn tối, đặc biệt là ăn ở nhà Tống Thần, sau đó cùng xem 《Vừa Đi Vừa Hát》, liền gật đầu lia lịa.

Các ngôi sao thực ra tụ tập ăn uống ở nhà sẽ nhiều hơn, ra ngoài ăn phiền phức quá.

Đối với việc này, chị họ cũng đành chịu, tuy muốn từ chối, nhưng nhìn bộ dạng của Trương Tiểu Phong, lại không biết mở lời thế nào.

Tống Thần cũng không cho đối phương cơ hội mở lời, trực tiếp ra ngoài mua nguyên liệu.

Trước đây, các chương trình tạp kỹ đa số sẽ chọn phát sóng từ thứ Sáu đến Chủ nhật, để đảm bảo rating. 《Vừa Đi Vừa Hát》 là chương trình chiếu mạng, nên thời gian phát sóng được đặt vào thứ Năm, khá tùy ý.

Chương trình này tuy vẫn luôn không nổi, nhưng được cái ổn định, bây giờ là mùa thứ ba, danh tiếng vẫn không tệ.

Cũng chính vì vậy, bên Xí Nga mới muốn dựa vào lưu lượng của Tống Thần để đẩy lên một chút, khiến cho danh tiếng của chương trình này lên một tầm cao mới!

Sau khi Tống Thần đi, chị họ của Trương Tiểu Phong khẽ hỏi cô: "Anh Lưu mà Tống Thần vừa nói, là vị đạo diễn nào vậy?" Trương

Tiểu Phong nói: “Chắc là Lưu Phẩm Hoa, Lưu Thiên vương đó ạ.” Trước đó cô không nói, 《Vừa Đi Vừa Hát》 tuy cũng do đội ngũ của Long Hoa Entertainment làm, nhưng chủ yếu là Lưu Phẩm Hoa đảm nhận vai trò tổng đạo diễn.

Vì vậy mới có thể mời được Tống Thần, nếu không Tống Thần thật sự chưa chắc đã tham gia chương trình tạp kỹ.

Em gái quốc dân và tất cả nhân viên của 《Vừa Đi Vừa Hát》 đều quen thuộc, nhưng với Lưu Phẩm Hoa thực ra chỉ có vài lần gặp mặt.

Chủ yếu cũng là do Lưu Phẩm Hoa không ở trong tổ chương trình, mà phụ trách nhiều hơn về phương hướng tổng thể của chương trình.

Các chi tiết đều giao cho nhân viên cấp dưới làm.

Hơi thở của chị họ cô chợt ngừng lại, chỉ cảm thấy cô em họ mình bái sư quá tốt, có thể nói là gặp may rồi, quả thực như nhặt được nửa quý nhân!

Trước tiên bái Tống Thần, đạo diễn xuất sắc nhất làm sư phụ, sau này có khả năng tham gia phim của Tống Thần, đương nhiên, mục tiêu này hiện tại có lẽ chỉ là xa vời.

Nhưng có thể tạo quan hệ với Lưu Thiên vương cũng cực kỳ tốt, dù sao dưới trướng Lưu Thiên vương chương trình tạp kỹ cũng không ít.

Tuy trong giới đạo diễn, đạo diễn show thực tế cũng ở vị trí thấp hơn trong chuỗi khinh bỉ.

Nhưng mấy năm nay show thực tế bùng nổ, các chỉ số thậm chí có thể vượt qua cả phim truyền hình, vì người ta bây giờ không thích cày phim, tìm một chương trình nhẹ nhàng xem.

Trong giới show thực tế, Lưu Phẩm Hoa thuộc top đầu.

Đúng vậy, Lưu Phẩm Hoa thực ra cũng là một đạo diễn, không hổ là Thiên vương, không chỉ biết diễn, hát, mà còn biết làm chương trình tạp kỹ.

Có thể trở thành cổ đông thứ hai của Long Hoa Entertainment cũng là minh chứng cho năng lực của ông.

Chị họ cũng đã lăn lộn trong giới giải trí một thời gian, trong khái niệm của cô, việc nhận sư đồ trong giới giải trí, thực ra ít nhiều có ý nghĩa là 【người cũ dìu dắt người mới】.

Tống Thần còn trẻ, tuy tuổi lớn hơn Trương Tiểu Phong không nhiều, nhưng cũng mới 24.

Nhưng ai có thể ngờ, một người trẻ 24 tuổi, cũng có thể đóng vai trò người cũ dìu dắt người mới, mang lại cho Trương Tiểu Phong những mối quan hệ và tài nguyên, đều là loại hàng đầu.

Cô có một trực giác, có lẽ từ lúc quen biết Tống Thần, con đường ngôi sao của Tiểu Dư, có lẽ sẽ có một bước ngoặt lớn. .....

Trên đường đi mua đồ ăn, Tống Thần gọi điện cho Lưu Phẩm Hoa mời ông đến nhà làm khách.

Lưu Phẩm Hoa đang bận công việc vui vẻ nhận lời.

Cùng lúc đó, sau khi cúp điện thoại, Tống Thần phát hiện Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn cũng đang ở Thượng Hải.

Anh phát hiện ra từ vòng bạn bè của hai người, hai người họ hình như đang cùng nhau ghi hình một chương trình.

Vì độ hot của "Thiết Tam Giác" mãi không có dấu hiệu giảm, lúc này, thiếu ai cũng đều khó xử.

Tiêu Dương: Mẹ nó!

Sau khi nhận điện thoại của Tống Thần, cả hai vừa nghe nói anh

định làm lẩu ở nhà, Trần Hạo Hãn lập tức bày tỏ cũng muốn ăn chực, còn Tằng Nhất Hi thì không nói gì, âm thầm tự thêm mình vào.

Chương 321

Mặt dày của cậu ta càng ngày càng giống Trần Hạo Hãn.

Như vậy, cộng thêm chị họ của Trương Tiểu Phong, tổng cộng là một nam năm nữ.

Phản ứng đầu tiên của Tống Thần: "Xì, nhiều miệng ăn vậy à." Xem ra phải chuẩn bị thêm chút đồ ăn.

Trương Tiểu Phong đang đi dạo loanh quanh, vừa vào nhà đã thấy Trần Hạo Hãn và Tằng Nhất Hi đang ở một bên giúp đỡ.

May mà vừa mới ghi hình xong chương trình, ba người coi như đã quen biết.

Thêm vào tính cách của Trần Hạo Hãn, không khí giữa ba người cũng không đến nỗi gượng gạo.

Trương Tiểu Phong đã xem hết bộ 《Đạo Mộ Bút Ký》, tuy đoán sư phụ và hai vị diễn viên chính chắc chắn quen nhau.

Nhưng không ngờ, Tống Thần đi đâu cũng dẫn theo họ, cứ như thể họ mới là "Thiết Tam Giác" vậy.

Tiêu Dương: Mẹ nó!

Nghe thấy không!

Mẹ nó! ...

Người đông, Trương Tiểu Phong ngược lại càng thêm câu nệ.

Cô gái nhỏ kéo kéo tay áo, giấu cả nửa bàn tay vào trong.

"Ngồi đi." Tống Thần lên tiếng nói: "Đợi anh Lưu đến là chúng ta bắt đầu ăn." Trương Tiểu Phong gật đầu, lễ phép chào hỏi Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn, trông vừa có chút bẽn lẽn, vừa ngoan ngoãn.

Tằng Nhất Hi cũng ít nói, nhưng bây giờ ở trong đoàn 《Đạo Mộ Bút Ký》 đã hoàn toàn biến thành một kẻ nói nhiều, không ngừng nói nhảm với Trần Hạo Hãn.

Trương Tiểu Phong ít nói là vì thật sự không đủ hoạt bát, và Trần Hạo Hãn gần như luôn tràn đầy năng lượng, chỉ có lúc thỉnh thoảng ở bên Tống Thần mới có biểu hiện "tôi hư rồi", tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

"Đing đong." Chuông cửa vang lên.

Không hiểu vì sao, Tằng Nhất Hi luôn rất tích cực trong việc mở cửa.

Cửa vừa mở, Lưu Phẩm Hoa vừa thấy Tằng Nhất Hi cũng ở đây, mắt không khỏi khẽ nheo lại, sau đó nhanh chóng nở một nụ cười nhạt.

"Lâu rồi không gặp." Trên bàn ăn, không khí hòa hợp, Lưu Phẩm Hoa hỏi vài câu về bộ phim và chuyện của Tằng Nhất Hi, rõ ràng có chút quan tâm quá mức đối với hậu bối Tằng Nhất Hi.

Còn về Tống Thần, còn có thể quan tâm gì nữa?

Người ta là đạo diễn xuất sắc nhất cơ mà.

Điều này khiến cho Trần Hạo Hãn vốn luôn tùy tiện cũng nhận ra tín hiệu, cảm thấy Lưu Phẩm Hoa có chút quan tâm quá mức đến Tằng Nhất Hi.

Tằng Nhất Hi thì dùng đũa im lặng khuấy nước chấm, mắt cụp xuống.

Còn Tống Thần thì cứ nhìn chằm chằm vào miếng thịt bò trong nồi, đôi đũa trong tay quyết tâm phải giành được miếng thịt bò chín đầu tiên.

Ăn lẩu khá chậm, vì mọi người cũng liên tục tán gẫu.

Trong quá trình này, chỉ có Lưu Phẩm Hoa và Tống Thần là hai người mắt tinh hơn để ý, Trương Tiểu Phong cứ mãi không ăn, cũng không nói mấy câu, nhưng thịt và rau trong nồi lẩu, đều là cô âm thầm gắp vào.

Khoảng bảy rưỡi, Tống Thần đứng dậy đi gọt một đĩa hoa quả cho mọi người, giải ngấy.

Thực tế, tuy có nhiều người cùng ăn lẩu như vậy, nhưng cũng không ăn được quá nhiều đồ.

Giống như Tằng Nhất Hi và những người khác, đều phải quản lý vóc dáng.

Tuy không đến mức như các công ty ở nước láng giềng, sẽ yêu cầu nghiêm ngặt cân nặng của idol, thậm chí cách một khoảng thời gian phải cân một lần, nhưng đó là tố chất cơ bản của một diễn viên.

Là con gái, Trương Tiểu Phong càng như vậy.

Những năm gần đây, nỗi lo về ngoại hình và vóc dáng của phụ nữ quá nghiêm trọng, đừng nói là nữ minh tinh, người bình thường cũng đang nỗ lực quản lý vóc dáng.

"Sắp tám giờ rồi, 《Vừa Đi Vừa Hát》 sắp chiếu rồi." Tống Thần nhìn đồng hồ, mở TV trong phòng khách, dùng điện thoại trực tiếp chiếu màn hình lên.

Đồng thời, cũng có nghĩa là bản live của 《Dịu Dàng》 và 《Những Năm Tháng Rực Rỡ》, cũng sẽ được chính thức đăng tải trên Xí Nga Music vào đêm nay.

Đúng vậy, Tống Thần dưới sự giúp đỡ của Lưu Phẩm Hoa, đã đưa hai bài hát lên Xí Nga Music.

Dù sao có thể kiếm thêm chút nào hay chút đó, tiền mà!

Ai cũng thích!

Trương Tiểu Phong lúc này đột nhiên có chút căng thẳng.

Tuy Tống Thần đã nói chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng, sau này có thể chơi trống được hay không, phải xem phản hồi của khán giả sau khi tập này phát sóng.

Còn một điểm nữa, mối quan hệ thầy trò kỳ quặc của cô và Tống Thần, cũng sẽ được công khai trước mặt khán giả cả nước.

Tống Thần: Kỳ quặc!? 《Vừa Đi Vừa Hát》 vào đúng tám giờ, đúng giờ phát sóng.

Khán giả đã sớm chờ đợi.

Không còn cách nào khác, từ sau khi giải Kim Ảnh kết thúc, Tống Thần không hề xuất hiện nữa, đây coi như là màn ra mắt show thực tế của anh.

Tổ chương trình 《Vừa Đi Vừa Hát》 khi tiến hành quảng bá, đã trực tiếp lấy Tống Thần và những người khác làm điểm nóng tuyên truyền, quả nhiên đã thu hút một lượng lớn khán giả.

Lúc này, nội dung trên màn hình đạn đa số đều liên quan đến Tống Thần. 【Cuối cùng cũng được gặp Tống Thần rồi, trời đất ơi, bao nhiêu ngày rồi!】 【Chị em ơi, em phấn khích quá, mau giết em để góp vui cho mọi người đi!】 【Đi làm thôi!

Đi làm thôi!】 【Đã đến 《Vừa Đi Vừa Hát》, chắc chắn phải hát chứ nhỉ?】 【《Thập Niên Nhân Gian》, tôi muốn nghe Tống Thần hát live bài này!!】 Trong phòng khách, các cô gái vừa ăn hoa quả, vừa nhìn màn hình đạn trên TV, cảm nhận sự đáng sợ của một ngôi sao hàng đầu.

“Tống đạo, trên màn hình toàn là anh.” Trần Hạo Hãn nhìn rồi nói.

Anh và Tằng Nhất Hi tuy cũng là minh tinh có lưu lượng, nhưng còn lâu mới khủng bố như vậy.

Fan của Tống Thần như những người vợ oán hận bị bỏ bê ở nhà, hôm nay có thể nói là cả đám xuất động.

Màn hình chuyển cảnh, chương trình bắt đầu xuất hiện hình ảnh ba người đàn ông, đó là Tống Thần, Tằng Nhất Hi, Trần Hạo Hãn đang tụ tập ở sân bay.

“Nhất Hi, Hạo Hãn.” Tống Thần chào hỏi hai người.

Trần Hạo Hãn nhìn màn hình, lại nói: “Rõ ràng Tống đạo nhỏ tuổi hơn tôi, sao bây giờ nghe cứ như tôi nhỏ hơn vậy!” Tống Thần vỗ vai cậu ta: “Tốt quá còn gì, trông trẻ ra mà.” Nghe Tống Thần nói vậy, tâm trạng Trần Hạo Hãn đột nhiên bình ổn lại.

Không còn cách nào khác, đàn ông cũng thích được khen trẻ, dù sao trẻ là đẹp trai!

Chương trình tiếp tục phát sóng, nội dung khá thú vị.

Show thực tế này thực ra cũng thuộc loại slow-life, tiết tấu không nhanh, nhưng xem rất thư giãn.

Cảm giác tham gia show của Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn vẫn luôn khá tốt.

Đặc biệt là Trần Hạo Hãn!

Sau khi lên xe, tiếng ngáy vang trời của cậu ta đủ để gây cười rồi.

Sau khi đến nơi, mọi người bắt đầu sắp xếp việc hát hò.

Khi Trương Tiểu Phong đưa ra yêu cầu 【rock 'n' roll】, một đám cư dân mạng đều kinh ngạc gửi bình luận.

Điều này không phù hợp với nhận thức thường ngày của họ về em gái quốc dân. 【Vãi!

Đây là em gái của tôi sao!?】 【Tính cách em gái đột nhiên thay đổi nhiều quá!

Thích chơi rock 'n' roll!】 【Em gái không phải nên thích những bản nhạc nhẹ nhàng hơn sao?】 【Một em gái chơi rock 'n' roll, hình như cũng không tệ nhỉ!】 .....

Nhìn trên màn hình toàn là bình luận về Trương Tiểu Phong, Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn quay đầu nhìn cô.

Trương Tiểu Phong đang ăn dưa lưới vội vàng nuốt miếng hoa quả trong miệng, đối mặt với ánh mắt của hai vị ca ca (?), có chút ngại ngùng.

“Tiểu Phong, em biết chơi trống jazz à?” Chị họ kinh ngạc nói: “Em học lúc nào vậy!” Tống Thần liếc cô chị một cái, cá nhân cảm thấy cô chị không hợp đánh trống, vì lý do vóc dáng của cô, sẽ khiến khung cảnh trở nên quá máu me, biến thành hiện trường một vụ án mạng lớn.

Trương Tiểu Phong gật đầu, nói: “Em lén học một chút.” Tiếp theo phát sóng là nội dung luyện tập, và cả phân đoạn Tống Thần nhận đồ đệ một cách khó hiểu khi đang nướng BBQ cho mọi người.

Màn hình đạn trong nháy mắt trở nên dày đặc. 【Tống Thần!

Buông cô gái đó ra!】 【Em gái mau chạy đi!

Chương 322

Tống ác quỷ, hắn sẽ kéo đi huấn luyện quân sự đó!】【Tống Thần nhắm trúng diễn kỹ của em gái rồi, định quay phim lăng xê em gái à?】【Hả?

Vậy không phải em gái cất cánh luôn sao?】【A, làm tròn một chút, em gái cũng là con gái tôi.】【Sau đây là màn nhận người thân quy mô lớn.】【Tống Thần là chồng tôi!

Vậy em gái là đệ tử của chồng tôi, cũng phải gọi tôi là sư nương, làm tròn một chút, trực tiếp gọi mẹ là được!】【Phụt ha ha ha ha!

Đỉnh của chóp!!】.....

Tống Thần nhìn những bình luận ngớ ngẩn của đám fan, khóe miệng khẽ giật giật đề nghị.

"Hay là tắt bình luận đi, xem thế này khó chịu quá." Tại Đông Bắc, trong nhà mới của Tống Thần.

Khương Nguyệt Thanh vừa tắm xong, uống sữa ngồi trên sofa, chiếc sofa mà Tống Thần đã chi hàng trăm nghìn để mua ngồi cực kỳ thoải mái.

Còn lý do tại sao Khương Nguyệt Thanh lại ở đây?

Vì hành lang trước cửa căn nhà cũ đã bị Tống Thần và nữ thi ngàn năm chiến đấu phá hủy hoàn toàn.

Tuy sau đó ban quản lý đã chi một khoản tiền lớn để sửa chữa lại.

Nhưng Tống Thần vì lý do an toàn, đã mua một căn nhà hoàn toàn mới.

Đối với Khương Nguyệt Thanh, đã có nhà lớn hơn, thoải mái hơn,

tại sao phải quay về căn nhà cũ?

Cô đã bị bắt cóc ở căn nhà đó.....

đều là nỗi ám ảnh kinh hoàng.

Vì vậy, đổi một căn nhà mới là cần thiết.

“Aizz, tên nhóc Thần Thần đó suốt ngày lông bông bên ngoài, cũng không biết rốt cuộc đang làm gì nữa.” Khương Nguyệt Thanh vừa uống sữa vừa nhìn phòng khách trống trải, có chút buồn chán mở TV lên.

“Thôi, mình xem một chương trình vậy, không thì.....” Vừa lẩm bẩm trong miệng, Khương Nguyệt Thanh vừa tìm kiếm chương trình yêu thích nhất của mình, 《Vừa Đi Vừa Hát》.

Sau đó bắt đầu chờ hết quảng cáo.

Sau đó, chương trình bắt đầu phát sóng.

Khương Nguyệt Thanh nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc xuất hiện trên TV, sữa trong miệng cũng vì quá kinh ngạc mà chảy ra từ khóe miệng.

Chảy dọc theo cơ thể tiến vào khe ngực sâu thẳm.

Nhưng Khương Nguyệt Thanh không có thời gian để ý đến điều đó, mắt cô trợn trừng nhìn bóng dáng trên TV, không thể tin được hét lên.

“Thần Thần!?” .....

“Đừng, xem bình luận vui mà!” “A!

Đạo diễn, không được làm vậy!” Đề nghị của Tống Thần lập tức bị mọi người phủ quyết, cho rằng bình luận còn thú vị hơn cả chương trình.

Trương Tiểu Phong thì cẩn thận xem bình luận, phát hiện tuy khán giả đều đang đùa giỡn, nhưng đa số đều cảm thấy vui vẻ và thú vị.

Khi cô và Tống Thần cùng chơi khăm, khán giả cũng cảm thấy em gái quốc dân bị ép buộc.

Màn hình đạn lại bắt đầu sôi sục. 【Tống Thần, xin anh hãy làm người đi!】 【Em gái, mau chạy đi!!!】 【Hắn có thể dẫn em làm chuyện xấu xa gì chứ?】 【《Cô Gái Tuổi 16 Và Ông Chủ Quán Xiên Nướng Ác Quỷ》.】 May mà đó cũng chỉ là một trò đùa nhỏ vô thưởng vô phạt, mọi người thấy em gái chơi vui, cũng vui theo.

Cảm giác như, trong nhà có một cô con gái ngoan, nhưng ông chồng lại quá nghịch ngợm, cứ nhất quyết phải kéo con gái nghịch cùng.

Đợi đến khi chương trình phát sóng đến đoạn kể chuyện đêm khuya, nghe câu chuyện về chú hề mà Tống Thần kể, màn hình đạn có một khoảnh khắc ngưng lại.

Chỉ nghe Tống Thần dùng giọng trầm ấm, với tốc độ nói ổn định, kể một câu chuyện ngắn.

Ngay cả khi nói ra câu "Tôi chính là chú hề đó", ngữ điệu cũng không có bất kỳ sự thay đổi nào, rất bình thản.

Nhưng chính sự bình thản này, ngược lại lại khiến người ta cảm thấy khó chịu hơn.

Giống như một người đã hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc sống, tê liệt, hóa thành một cái xác biết đi.

Trong 《Vừa Đi Vừa Hát》, phần kể chuyện đêm khuya Trương Tiểu Phong đều không tham gia, vì đang tuổi phát triển nên cô ngủ khá sớm.

Cho nên đoạn nội dung này, Trương Tiểu Phong cũng là lần đầu

tiên nghe.

Nghe xong, cô cảm thấy có vài phần chấn động.

Ngược lại, người chị họ nãy giờ vẫn không có cảm giác tồn tại ở bên cạnh, trong lòng đột nhiên nhói lên.

Cô là người nhìn Trương Tiểu Phong lớn lên, cũng luôn đi cùng cô làm việc, đóng vai trò trợ lý.

Cô luôn cảm thấy câu chuyện Tống Thần kể, có ẩn ý.

Ngược lại, người trong cuộc là Trương Tiểu Phong, lại không nghĩ nhiều, chỉ thầm cảm thán trong lòng: "Sư phụ giỏi quá, hình như cái gì cũng biết?" Tống Thần: Thôi đi, tôi là đạo diễn mà ~ à, tôi là biên kịch~ Còn Tằng Nhất Hi và Trần Hạo Hãn thì vẻ mặt khó chịu, sức tác động của câu chuyện ngắn này không hề nhỏ.

Dù là lần thứ hai nghe, bây giờ vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Mọi người trên màn hình đạn đều đang nói. 【Phần kể chuyện đêm khuya đã kéo dài hai mùa, câu chuyện này là câu chuyện tôi nghe thấy khó chịu nhất.】 May mà Lưu Phẩm Hoa với tư cách là đạo diễn của tập này, biết cách nắm bắt chừng mực, không để khán giả khó chịu quá lâu, màn hình bắt đầu chuyển, trực tiếp phát sóng nội dung ban ngày.

Mọi người chuẩn bị đến lễ hội âm nhạc dưới nước, để biểu diễn ca khúc. 《Dịu Dàng》 của Tống Thần được trình diễn một cách hoàn hảo tại lễ hội âm nhạc, không ít khán giả đều hô đã ghiền, đoạn sau của bài hát này ẩn chứa rất nhiều điểm nhấn.

Nhưng sau khi Tống Thần hét lên mấy tiếng 【giọng gầm】, cảm giác cảm xúc đều bị khuấy động.

Còn về 《Những Năm Tháng Rực Rỡ》 tiếp theo, càng khiến mọi người cảm nhận được sức hấp dẫn của ban nhạc.

Bình luận bắt đầu spam kín màn hình, viết những dòng chữ. 【Có thể mãi mãi tin tưởng vào sân khấu của Tống Thần!】 【Dù anh ấy chỉ là một đạo diễn!】 Đúng vậy, từ trước đến nay, mỗi một sân khấu của anh, đều mang đến cho khán giả một bữa tiệc thị giác và thính giác.

Mỗi khi ống kính hướng về Trương Tiểu Phong đang đánh trống, màn hình đạn cũng sẽ phát điên. 【Mỹ thiếu nữ đánh trống, đúng là quá bắt mắt đi!】 【Oa, em gái đánh trống tôi cũng thấy đáng yêu quá!】 【Cảm giác em gái chơi rất vui nhỉ!】 【Tôi lần đầu tiên thấy em gái vui vẻ như vậy trong chương trình.】 【Yêu rồi yêu rồi, tôi từ người qua đường chuyển thành fan.】 Trương Tiểu Phong nhìn màn hình đạn, cũng có chút ngại ngùng.

Tống Thần liếc cô một cái, nháy mắt với cô.

Khiến Trương Tiểu Phong lập tức lại quay đầu đi, hai mắt dán chặt vào màn hình, không rời mắt.

Sau khi tập này phát sóng xong, Tằng Nhất Hi mở điện thoại ra xem, nói: "Tống đạo, hai bài hát của anh đều lên hot search rồi!" "Oa!

Tiểu Dư đánh trống cũng lên hot search!" "Mối quan hệ thầy trò của hai người cũng lên hot search." Lúc này, mọi người không hề biết, người vui mừng nhất với tất cả những điều này, chính là đoàn phim 《Miêu Yêu》.

Không ngờ Tống Thần và Trương Tiểu Phong lại có hợp tác về mặt show thực tế, hai người lại kết thành thầy trò một cách khó hiểu.

Tuy người sư phụ này chỉ dạy đồ đệ chơi khăm, nhưng mối quan hệ thầy trò cũng đã được thiết lập rồi!

Vậy thì đợi đến khi 《Miêu Yêu》 phát sóng, khán giả xem Tống Thần đóng vai đại hiệp, cứu thiếu nữ miêu yêu do Trương Tiểu Phong

đóng, chắc chắn sẽ có vài phần kích động.

Liên kết trong mơ!

Rõ ràng ban đầu chỉ mời khách mời, nhưng từ xu hướng hiện tại mà xem, những lợi ích mà Tống Thần có thể mang lại, là vô cùng lớn!

Quan trọng nhất là, độ thảo luận bùng nổ.

Đạo diễn và nhà sản xuất đều có thể đoán được cư dân mạng sẽ bàn tán những nội dung nào.

Xem này, Tống Thần là sư phụ của Trương Tiểu Phong.

Còn Tuyên Sơ Tĩnh thì lại có quan hệ tin đồn với Tống Thần.

Giữa ba người, quan hệ và ràng buộc thực sự quá nhiều.

Thú vị, không phải sao?

Phải biết rằng, trước khi một bộ phim công chiếu, các cụm rạp lớn sẽ dựa vào tổng thể độ hot của bộ phim trước khi công chiếu để sắp xếp suất chiếu.

Những bộ phim có độ hot cao, suất chiếu ngày đầu cũng sẽ cao hơn.

Cái gọi là suất chiếu, chính là mỗi ngày một bộ phim được sắp xếp bao nhiêu suất chiếu tại các cụm rạp lớn.

Khi đi mua vé sẽ phát hiện, các bộ phim hot có suất chiếu khá nhiều, còn những bộ phim không hot, có rạp thậm chí cả ngày cũng không xếp nổi một hai suất.

Đoàn phim 《Miêu Yêu》 thậm chí còn nghi ngờ, có Tống Thần trợ giúp, không chừng suất chiếu cũng có thể tăng lên một chút.

Đúng là ngôi sao may mắn!

Đương nhiên, suất chiếu nhiều nhất dịp Quốc Khánh vẫn là 《Lão

Cửu Môn》 của Tống Thần, không có cách nào khác.